



ვლადიმირ მეგრე

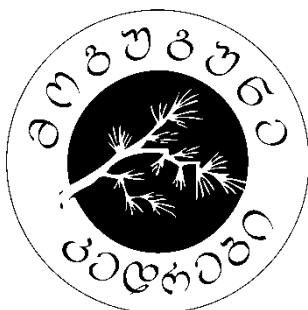
ეროსტორი

ტომი II



ეროსტორი

Mege



ББК 84.Р7

М41

Авторские права на данную книгу охраняются Законом РФ «Об авторском праве и смежных правах» от 09.07.93г. № 5351-1 в редакции федерального закона 19.07.95г. №110-ФЗ (ст.48.49) Кодексом РСФСР об административных правонарушениях (ст.1504), а также Уголовным Кодексом РФ(ст.146). Любое использование, воспроизведение материалов и иллюстрации из книги возможно лишь с письменного согласия владельцев авторских прав.

МЕГРЕ В.Н.; М41 АНАСТАСИЯ-СПБ: «ИЗДАТЕЛЬСТВО «ДИЛЯ» 2003,-
384ст. серия «Звонящие кедры России»

© В.Н.МЕГРЕ, 2000

© «ДИЛЯ» 2000

© Оформление «издательство ДИЛЯ» 2000

ISBN 5-8174-0071-5



ვლადიმირ მეგრე

ბნარტბარბი

ა ნ ა ს ტ ა



ვვარსეზობ მათოვის,
ვისთვისაც ვვარსეზობ



თბილისი
2014 წ.

ეს წიგნი მოგვითხრობს არაჩვეულებრივ ქალზე, რომელიც სულისა და სხეულის განკურნების უნარ-ნიჭს ჰყოლობს.

ანასტასიას მტკიცებით, ტექსტში ჩადებულია ასო-ბგერათა შეთანაწყობა და სიტყვათა კომბინაციები, რომლებიც კეთილისმჰყოფელ გავლანას ახდენს ადამიანზე. ამ გავლენის შეგრძნება შეიძლება კითხვის დროს, როცა სმენაზე ზეგავლენას არ ახდენს ხელოვნური საგნებისა და მექანიზმებისგან გამოცემული ხმები.

ბუნებრივი ჟღერადობის ბგერები,- ჩიტების გალობა, წვიმის ხმაური, ხეებზე ფოთლების შრიალი,- ხელს უწყობს ადამიანზე დადებით ზემოქმედებას.

გამოვიდა ათივე წიგნის

ქართული თარგმანი:

წიგნი I	„ანასტასია“
წიგნი II	„მოგუგუნე კედრები“
წიგნი III	„სიყვარულის სივრცე“
წიგნი IV	„თანაქმნადობა“
წიგნი V	„ვინ ვართ ჩვენ?“
წიგნი VI	„საგვარეულო წიგნი“
წიგნი VII	„სიცოცხლის ენერგია“
წიგნი VIII-1	„ახალი ცივილიზაცია“
წიგნი VIII-2	„სიყვარულის რიტუალი“- „ახალი ცივილიზაცია“
წიგნი X	„ანასტა“

გამომცემელი: ციური გარუჩავა

მთარგმნელი: ციური გარუჩავა

რედაქტორი ციური გარუჩავა

წიგნისა და ყდის

დიზაინერი ვლ.მეგრე

© ქართული თარგმანი „ანასტასია“

© ქართული თარგმანის „ანასტასიას" ელექტრონული ვერსია

ISBN 978-9941-0-4437-3 (ორივე ტომის)

ISBN 978-9941-0-4439-7 (პირველი ტომის)

რატომ უნდა წაიკითხოთ ქართველმა „ანასტასია“

იმიტომ, რომ უძველესი ერია;
იმიტომ, რომ ათასწლეულებს ითვლის მისი ყოფა;
იმიტომ, რომ უყვარს ლაღი და თავისუფალი ცხოვრება;
იმიტომ, რომ ინდივიდია და გამორჩეულობა ახარებს;
იმიტომ, რომ უყვარს ოჯახი, შვილები, მეგობრები და სამშობლო;
იმიტომ, რომ ანასტასიას ცხოვრების ნირისა და შეხედულებების გაცნობის შემდეგ, ყოველი ადამიანი ვინც გააცნობიერებს ვლადიმირ მეგრეს მიერ დაწერილი წიგნებიდან გადმოსულ სიბრძნეს,- ნებისმიერ ასაკში და უმოკლეს დროში აუცილებლად მოიპოვებს პირველ რიგში ბედნიერებას თავისთვის, შემდეგ ოჯახისთვის, შვილებისთვის და სამშობლოსთვის;
ჩემი მიზანი მარტივია:- ვთარგმნე იმიტომ, რომ მშობლიურ ენაზე უფრო იოლად და სწრაფად წაიკითხოთ და თავადვე მიჰყვეთ გულისხმისწყოვას, ხოლო იმ ადამიანებისთვის, ვინც ამ წიგნების გამოსაცემად თქვენდამი დიდი სიყვარულით დაშვრა,- მათთვის ბედნიერების მომგვრელი იქნება თქვენი სიხარული, რომელიც ამ წიგნის წაკითხვის შემდეგ დაგეუფლებათ.

პატივისცემით,

ციური გარუჩავა

ტელ: 593 327 096;
E-mail: tsiunia@gmail.com
Skype: MEGRELY

წიგნის სპონსორები: არჩილ ჩიქოვანი, თეა გოგუაძე-აპყელი,
ზაზა ხუბუა, დათო დოღუაშვილი,
მზია წიკლაური.

ზაზა ხუბუა – პირველი ხუთი წიგნის გამოცემის დამფინანსებელი.
დაბადებული 1977 წ. 8 ნოემბერს. დაამთავრა ახალაბასთუმნის
1 საშუალო სკოლა-ინტერნატი.

ქ. ზუგდიდის უმაღლესი სასწავლებლის საფინანსო-საბანკო
საქმიანობის ფაკულტეტი. მენეჯერი.

ვლადიმერ მეგრეს „ანასტასიას“ ქართულ ენაზე თარგმანის გამოცემის ხელშეწყობი,
დამფინანსებელი, პროფესიით მეფუტკრე, დასავლეთ საქართველოს მკვიდრი სოფელ
შამგონიდან. დედა ფრევალინა ზერულავა ექიმი; მამა ვახტანგ ხუბუა, ინჟინერი.

ზაზა ხუბუა თავისი თანასოფლელების, ქართველი ერისა და სამშობლოს გულწრფელი
მოყვარული. სრულიად საქართველოს კეთილდღეობის მოსურნე. მართლმადიდებელი
ქრისტიანი.

ზუგდიდი, შამგონა

593 10 53 20

დავით დოლუაშვილი – ორტომეულის სპონსორი და გამომცემელი

გამომცემლობა „დანის“ მფლობელი. დაამთავრა თბილისის 101-ე სკოლა. ფიზიკულტურის
ინსტიტუტი. არის სპორტის ოსტატი ფარიკაობაში. დაამთავრა ინსტიტუტის საერთაშორისო
სამართლის ფაკულტეტი.

იურისტი. დაოჯახებული.

ჰყავს მეუღლე, - ხათუნა ყაულაშვილი და ორი შვილი, - ნინო და გიორგი.

ანასტასიას სიცოცხლის ფილოსოფიისა და ბავშვების აღზრდის ქართული თარგმანის გამოცემის
უანგარო ხელშეწყობი, დამფინანსებელი. გულანთებული ქართველი. წარმოშობით
ქართლიდან. ძირძველი თბილისელი. სრულიად საქართველოს და ქართველი ხალხის
მოსიყვარულე. მართლმადიდებელი ქრისტიანი.

გამომცემლობა „დანი“

თბილისი,

წერეთლის 112

☎ 2 34 31 03

ციური გარუჩავა მთარგმნელი და გამომცემელი

დაბადებული 1959 წლის 1 მარტს ქ. თბილისში. დაამთავრა თბილისის მე-14-ე სკოლა,
კონსერვატორიის საფორტეპიანო ფაკულტეტი. გაიარა ჰაიდელბერგის უნივერსიტეტში ხელოვნებათმცოდნეობის კურსი. მუშაობდა მუსიკალური ათწლეულის პედაგოგად. კულტურის სამინისტროში უფროს რედაქტორად, სადაც გამოცემული აქვს ხალხური გუნდებისთვის და თვითმოქმედი საესტრადო კოლექტივებისთვის პროფესიონალი კომპოზიტორების მიერ სპეციალურად მათთვის დაწერილ ნაწარმოებთა 5 კრებული. 1990 წლიდან თავად დააარსა მთავრობის დადგენილებით საქართველოს ახალგაზრდა შემოქმედთა გაერთიანება, სადაც შედიოდა შემდეგი კოლექტივები: სიმფონიური ორკესტრი, კამერული ორკესტრი „თბილისის კონცერტინო“, დრამატული თეატრი, თოჯინების თეატრი, ჯაზ-ჯაზი, მხატვარ ავანგარდისტთა ჯგუფი, ფოლკლორის თეატრი, EMCY (ევროპის საერთაშორისო კონკურსების ფედერაცია)-ს წევრი საქართველოს ახალგაზრდა მუსიკოს-შემსრულებელთა სახით და EMCY-ს გენერალური ასამბლეის დავალებით ამიერკავკასიის კურატორი.

საზოგადოებრივ საქმიანობაში წვლილის შეტანისთვის ABI (აშშ-ს ბიოგრაფიის ინსტიტუტის) „2001 წლის საპატიო ქალბატონის“ დიპლომის მფლობელი.

ჰყავს შვილი თეა გოგუაძე და მოთა არჩილ ჩიქოვანი.

საკუთარი ოჯახის, ნათესავ-მეგობრების, სამშობლო-საქართველოს გულწრფელად მოყვარული. წარმოშობით კილხი. ძირძველი თბილისელი. მართლმადიდებელი ქრისტიანი...



სდგპდრეულო ცნობნი



წიგნი მეექვსე



ვინ ვინ ჩვენს შვილებს?

ესაიანი პოლიკლინიკის მისაღები კაბინეტის კარზე, დიდი აბრა ეკიდა, რომელიც იუწყებოდა, რომ მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი ბავშვთა ფსიქოლოგიის საკითხში, პაციენტებს გარკვეულ საათებში ღებულობდა. აბრაზე მითითებული იყო ექიმის გვარი, სახელი, მამის სახელი. ბავშვებისა და მშობლების ურთიერთობის საკითხთან დაკავშირებით მასთან მისვლა მირჩიეს, როგორც ერთი-ერთ საუკეთესო და სახელგანთქმულ მეცნიერთან. მე, მასთან მიღებაზე ბოლოსთვის ჩავეწერე, რათა არც ის და არც ჩემი თავი დროში არ შემეზღუდა. ხოლო, თუკი ექიმთან ჩემთვის მნიშვნელოვანი საუბარი შედეგად იქნებოდა, ხანგრძლივი საუბრის სანაცვლოდ, მისთვის დამატებითი ანაზღაურება შემეთავაზებინა.

კაბინეტში, მაგიდასთან, საპენსიო ასაკის სევდიანი გამომეტყველების მამაკაცი იჯდა. ის, დაღლილად გამოიყურებოდა და ჩანაწერიან ფურცლებს საქალაქოში აწყობდა. ექიმმა დაჯდომა შემომთავაზა. წინ სუფთა ფურცელი დაიდო და წარმოსთქვა:

– გისმენთ, რა პრობლემაა?

ანასტასიასთან ტაიგაში შეხვედრა და იქაურ მოვლენებთან დაკავშირებული ამბავი, ვრცლად რომ არ მომეყოლა, შევეცადე საკუთარი კითხვის დედააზრი, რაც შეიძლება მოკლედ გადმომეცა:

– ალექსანდრ სერგეის-მეე, ჩემთვის აუცილებელია ურთიერთობა დავა-მყარო ბავშვთან, ჩემს ბიჭთან, რომელსაც მალე ხუთი წელი უსრულდება.

– თვლით, რომ თქვენ დაკარგული გაქვთ ურთიერთობა თქვენს ბიჭთან?– დაღლილად, თანაგრძნობის გარეშე მკითხა ფსიქოლოგმა.

– როგორც ასეთი, გონივრული ურთიერთობა თითქმის არც შემდგარა. რატომღაც გამოვიდა ისე, რომ დაბადების შემდეგ, თითქმის არ მქონია ურთიერთობა. ჯერ კიდევ ჩვილ ასაკში ვნახე, შემდგომ კი.. არც ერთხელ არ მისაუბრია მასთან. მოკლედ, მან ჩემს გარეშე დაიწყო ცხოვრებისა და გარემოს შეცნობა. ვცხოვრობდით ცალ-ცალკე, მაგრამ ამჟამად კი, ნამდვილად მელის ჩემი ხუთი წლის ბიჭთან შეხვედრა და მასთან საუბარი. შეიძლება არსებობს რაღაც ხერხი, რომელიც დამეხმარება ბავშვის ჩემდამი განწყობაში? ხომ არის შემთხვევები:– დაქორწინდება კაცი ქალზე, რომელსაც უკვე ჰყავს ბავშვი და როგორღაც აგვარებს მასთან ურთიერთობას, ხდება მისთვის მამა და მეგობარი.

– ხერხი, რასაკვირველია უამრავია, მაგრამ ყოველთვის ეფექტური არ არის. ბავშვებისა და მშობლების ურთიერთ დამოკიდებულებაში ბევრი რამ ინდივიდუალურად და მის ხასიათზეა დამოკიდებული.

– მე მესმის, მაგრამ მაინც სასურველი იქნებოდა ეს კონკრეტული ხერხე-ბი რომ მცოდნოდა.

– კონკრეტული ... მაშ ასე ... როცა თქვენ ოჯახში გამოჩნდებით, უნდა გაცნობიეროთ, რომ მარტოხელა ქალი ბავშვთან ერთად,- ეს უკვე ოჯახია. შეეცადეთ, მათ შორის დამყარებული ცხოვრების ნირი რაც შეიძლება ნაკლებად დაარღვიოთ. თქვენ, თქვენი ბიჭისთვის გარკვეული დროით, გარეშე ადამიანი იქნებით და ამას უნდა შეეგუოთ. თავიდან, თქვენთვის საჭიროა ყველაფერს დააკვირდეთ და ასევე მისცეთ უფლება დაგაკვირდნენ. შეეცადეთ თქვენი გამოჩენა, ბავშვისთვის ადრე შეუსრულებელი სურვილისა და ოცნებების შესრულებასთან დააკავშიროთ. გაიგეთ მისი დედისგან, როგორ სათამაშოზე ოცნებობს, რომელიც მისთვის რომ ეყიდა მან ვერ შესძლო. თვითონ რომ იყიდოთ ეს სათამაშო, არ ღირს. როგორმე ჩამოაგდეთ საუბარი ბავშვთან თქვენს ბავშვობაზე, თქვენი ბავშვობის დროინდელ სათამაშოებზე და უთხარით, თუ როგორ ოცნებობდით თქვენ მათზე. თუ იგი საუბარში აგყვებათ და თავის სურვილს გამოხატავს,- ჰკონდეს ასეთივე სათამაშო, მაშინ შესთავაზეთ თქვენთან ერთად მაღაზიაში წასვლა და სასურველი სათამაშოს შეძენა. აქ, მნიშვნელოვანი, თავად საუბრის მსვლელობაა, ერთობლივი გამგზავრება. ბიჭმა თქვენ, თავისი ოცნება უნდა მოგანდოთ. ნება დაგროთ მის განხორციელებაში.

– მაგალითად სათამაშოების საკითხი, მე არც ისე მესადაგება. ჩემს შვილს სათამაშოები, რომლებიც მაღაზიებში იყიდება, ჯერ არ უნახავს.

– გასაკვირია ... ესე იგი, არ გასადაგებათ?.. მოდით, აბა, ჩემო კარგო, გულახდილად ვთქვათ. თუკი თქვენ გასურთ თქვენთვის სასარგებლო რჩევა მოისმინოთ, მაშინ მომიყევით დაწვრილებით თქვენს ურთიერთ დამოკიდებულებაზე ქალთან, რომელმაც თქვენ ბიჭი გაგიჩინათ. ვინაა ის? სად მუშაობს, სად ცხოვრობს? რა შეძლებისაა მისი ოჯახი? თქვენი აზრით, რამ გამოიწვია თქვენი დაცილების საბაზი?

მე, ვაცნობიერებდი:- იმისთვის, რათა ფსიქოლოგისგან კონკრეტული რჩევები მიმეღო, მომიწევდა, მისთვის ანასტასიასთან ჩემს დამოკიდებულებაზე მომეთხრო, რომელშიც, ჯერ კიდევ თავადაც ვერ გავრკვეულვარ, ამიტომაც ვერ წარმომედგინა, როგორ ჩამომეყალიბებინა ფსიქოლოგისთვის იგი. ისე, რომ ანასტასიას სახელი არ მითქვამს, მე მოვუყევი შემდეგი:

– იგი, ციმბირის ძაღვად მიყრუებულ ადგილას ცხოვრობს. გავიცანი შემთხვევით, როცა იქ, სავაჭრო ექსპედიციით ვიმყოფებოდი. გარდაქმნის დასაწყისში მე ბიზნეს-საქმიანობით დაკავდი. ციმბირში, მდინარე ოზის აყოლებაზე თბომავლით სხვადასხვა საქონელი მიმქონდა, უკან დაბრუნებისას კი,- თევზი, ბეწვეული და ველური მცენარეები მომიქონდა.

– გასაგებია. ესე იგი, როგორც პარატოვი:- სეირნობდი ციმბირის მდინარეზე სოვდაგარი, ყველას შესაშურად.

– კი არ ვსეირნობდი, არამედ ვმუშაობდი. მეწარმეებს საზრუნავი ყოველთვის ჰყოფნით...

– დავუშვათ, გყოფნით, მაგრამ, გართობას თქვენ, მეწარმეები,- მაინც ასწრებთ.

– მე, ამ ქალთან სრულიადაც არ გავრთობილვარ. უბრალოდ სურვილი გამიჩნდა, რომ ამ ქალისგან ვაჟი მყოლოდა. ადრეც მსურდა ვაჟი მყოლოდა, მაგრამ შემდეგ, თითქოსდა დავივიწყე კიდეც ჩემი სურვილი. გადიოდა წლები... როგორც კი ის დავინახე... როგორი ჯანმრთელი, ახალგაზრდა და ლამაზია... ახლა კი, თითქმის ყველა ქალი რალაცნაირი დამჭკნარი და ავადმყოფია. ის კი ჯანმრთელი, მშვენიერი იყო. ჰოდა, ვიფიქრე ბავშვიც ლამაზი და ჯანმრთელი იქნება მეთქი. მან ჩემგან ბიჭი გააჩინა. როცა ჩემი ბიჭი სრულიად პატარა იყო და, ჯერ კიდეც სიარული და ლაპარაკი არ შეეძლო, მათთან ჩავედი. ხელშიც კი მყავდა ბიჭი აყვანილი. ამის შემდგომ მათთან ურთიერთობა აღარ მქონია.

– კი, მაგრამ, რატომ არ ურთიერთობდით მასთან?

თუ, რატომ არ ვურთიერთობდი მათთან, ხანმოკლე საუბარისას ამ ადამიანისთვის ყველაფერი, რაზეც მე რამოდენიმე წიგნში დავწერე, აბა, როგორ უნდა ამეხსნა. როგორ ვუთხრა მას, რომ ანასტასია უარი განაცხადა თავისი ტაიგური მდელის დატოვებაზე და შვილთან ერთად ქალაქში სცხოვრებლად გადმოსვლაზე. მე, ხომ არ ვარ შეგუებული ტაიგაში ცხოვრებას? როგორ მეთქვა, რომ სწორედ ის არ მრთავდა ნებას, მისთვის არამც თუ ტრადიციული საჩუქრები მეჩუქებინა, არამედ მასთან უბრალო ურთიერთობის უფლება მაინც მქონოდა. *ყოველ წელს მივდიოდი ციმბირის ტაიგაში, მივდიოდი მდელაზე, სადაც ანასტასია და ჩემი ბიჭი ცხოვრობდა, მაგრამ მე, ბიჭის ნახვა ვერასდროს მოვახერხე.* ყოველთვის, როცა მოვიკითხავდი ბიჭს, ის ანასტასიას გვერდით არ აღმოჩნდებოდა ხოლმე. ბაბუასთან ან პაპუსთან იყო, რომლებიც მეზობლად ცხოვრობდნენ, უკიდევანო ციმბირული ტაიგის სიღრმეში. ანასტასია კი, მათთან ჩემს წაყვანაზე უარს ამბობდა, უფრო მეტიც, ყოველთვის შეუპოვრად ითხოვდა იმას, რომ მე ჩემს შვილთან სასაუბროდ, ჯერ უნდა მოვმზადებულვიყავი.

ცდილობდი ბავშვების აღზრდის თემას შეეხებოდი და ბევრ ჩემს ნაცნობს ერთი და იმავე კითხვას ვუსმევდი, რომელიც მათში ყოველთვის გაოცებასა და გაუგებრობას იწვევდა. თუმცაღა, ძალზედ მარტივი იყო იგი.

– შენ როდესმე სერიოზულად გისაუბრია შენს ბავშვთან?

ხოლო ბოლოს, მათი პასუხებიდან ყოველთვის ირკვეოდა, რომ საკუთარ შვილთან საუბრის თემა ყველას ერთი და იგივე ჰქონდა:- „მოდი ჭამე... ძილ-

ის დროა... ნუ ცელქობ... აკრიფე სათამაშოები... გაკვეთილები დაამზადე?"

ბავშვი იზრდება, მიდის სკოლაში, ხოლო საუბარი ცხოვრების არსზე, ადამიანის დანიშნულებაზე ან უბრალოდ იმაზე, თუ როგორი ცხოვრებისეული გზა ელის მას, ბევრს მნიშვნელოვნად არც კი მიაჩნია, ან მსგავსი საუბრისთვის დროც არ ჰყოფნის. შესაძლოა, იმასაც ფიქრობენ, რომ ჯერ დროც არ დამდგარა და, რომ კიდევ მოასწრებენ, მაგრამ ვერ ასწრებენ. ბავშვი იზრდება...

მაგრამ, თუკი თავად ჩვენ არ ვცეცდებით სერიოზულ საუბარს ჩვენს შვილებთან, მაშ ვინდა აღზრდის მათ?

ვერ ვხვდებოდი, ამ წლების მანძილზე ანასტასია რატომ არ მრთავდა ურთიერთობის ნებას ჩემს საკუთარ შვილთან? უცნობია, რისი ემინოდა ან რას არიდებდა ის თავს?

და აი, დადგა დღე, როცა მან მოულოდნელად მკითხა:- „ვლადიმირ, შენ, შენს თავს მზად გრძნობ, რომ საკუთარ ბიჭს შეხვდე და ესაუბრო?“ მე მას ვუპასუხე, რომ შეხვედრა მსურს, მაგრამ წარმომეთქვა სიტყვა, „მზად ვარ“, - ვერ შევძელი.

ამ წლების განმავლობაში, მშობლებისა და შვილების ურთიერთ დამოკიდებულების შესახებ, რისი მოდიებაც კი შევიძელი, კვითხულობდი ყველაფერს, ვწერდი წიგნებს, სხვადასხვა ქვეყნებში გამოვდოდი კონფერენციებზე, მაგრამ თითქმის არ ვწერდი და არ ვსაუბრობდი ყველაზე მთავარზე, მთელი ამ წლების მანძილზე ჩემთვის საინტერესოზე, - ბავშვების აღზრდაზე და უფროსი თაობის მათდამი ურთიერთ დამოკიდებულებაზე.

მე, დაწერილი ლიტერატურებიდან ბევრ რჩევებს ვიაზრებდი ბავშვთა აღზრდის თემაზე, თუმცაღა, სულ უფრო ხშირად მახსენდებოდა ანასტასიას ფრაზა:- **„ბავშვების აღზრდა, - ეს საკუთარი თავის აღზრდაა“** -ო. დიდხანს გაუგებარი იყო ჩემთვის ამ ფრაზის არსი, მაგრამ ბოლოს და ბოლოს, ჩემში მე მტკიცე დასკვნა გამოვიტანე:- *ჩვენს შვილებს მშობლების ნოტაციები, დარიგებები კი არ ზრდიან, არც საბავშვო ბაღი, სკოლა და ინსტიტუტები, არამედ ჩვენი შვილების აღზრდას ჩვენივე ცხოვრების ნირი და წესი განაპირობებს; ჩვენი ცხოვრების იერსახე, ხომ ზოგადად მთელი საზოგადოების ცხოვრების იერსახეა, და რაც არ უნდა ითქვას სკოლაში ან სხვა საგანმანათლებლო დაწესებულებებში, მშობლებისა და პედაგოგების მხრიდან, როგორი ბრძნული სისტემებიც არ უნდა იყოს გამოყენებული, ბავშვები აუცილებლად მიჰყვებიან მათ გარეშემო მცხოვრები უმეტესი ადამიანების ცხოვრების ნირს.*

მაშასადამე, გამოდის, რომ ბავშვების აღზრდა მთლიანად დამოკიდებულია თავად შენს საკუთარ მსოფლმხედველობაზე. იმაზე, თუ როგორ ცხოვრობ თავად შენ, შენი მშობლები და მთლიანად საზოგადოება. **ავადმყოფი,**

უბედურ საზოგადოებაში მხოლოდ ავადმყოფი და უბედური ბავშვები შეიძლება დაიბადონ და აღიზარდონ.

– თუკი თქვენ დაწვრილებით არ მომიყვებით თქვენს ურთიერთ დამოკიდებულებაზე თქვენი ბიჭის დედასთან, ჩემთვის ძნელი იქნება თქვენთვის ქმედითი რჩევის მოცემა, – გაწელილი პაუზის შემდეგ მითხრა ფსიქოლოგმა.

– ამის მოყოლას დიდი დრო დასჭირდება. ხოლო, თუკი მოკლედ ვიტყვი, ცხოვრება ისე აეწყო, რომ მე რამოდენიმე წლის მანძილზე არ მქონდა ურთიერთობა ჩემს ბიჭთან და ამით მორჩა ყველაფერი.

– კარგით, მაშინ მითხარით, თქვენ მთელი ამ წლების მანძილზე მატერიალურად ეხმარებოდით თქვენი ვაჟის დედას? ვფიქრობ მატერიალური დახმარება მეწარმისთვის, – ოჯახისადმი ყურადღების გამოჩენის ყველაზე მარტივი მხარეა.

– არა, არ ვეხმარებოდი. ის თვლის, რომ ყოველივე აუცილებელით ისინი უზრუნველჰყოფილნი არიან.

– ის რა, ძალიან მდიდარი ადამიანია?

– უბრალოდ, მას ყველაფერი აქვს.

ალექსანდრ სერგეის-ძე უცებ წამოდგა, მაგიდას მოცილდა და სწრაფად წარმოსთქვა:

– იგი ციმბირის ტაიგაში ცხოვრობს, განდევილის ცხოვრებას ეწევა. ჰქვია მას, – ანასტასია, თქვენს ვაჟს, – ვალოდია, თავად თქვენ კი, – ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძე ხართ. მე გიცანით თქვენ, წავიკითხე თქვენი წიგნები და, თანაც არა ერთხელ.

– ჰო...

ალექსანდრ სერგეის-ძემ, ადღეულებულმა დაიწყო კაბინეტში ბოლთის ცემა, შემდეგ კი, ისევ წარმოსთქვა:

– ასე... ასე... ნუთუ მე ვიპოვე, გამოვიცანი. აბა, მიპასუხეთ, თუ შეიძლება, ერთ კითხვაზე. მიპასუხეთ! ეს ძალზედ მნიშვნელოვანია ჩემთვის. მეცნიერებისთვის... თუმცა არა, არ მიპასუხოთ. მე, თავად ვიტყვი. მე ვიწყებ მიხედვრას. მე დარწმუნებული ვარ, რომ მთელი ეს წლები ანასტასიასთან შეხვედრის შემდგომ თქვენ ინტენსიურად სწავლობდით ფსიქოლოგიას, ფილოსოფიას. თქვენ მუდმივად ფიქრობდით ბავშვების აღზრდაზე. ასეა ხომ?

– დიახ.

– მაგრამ თქვენს მიერ გაკეთებული დასკვნები „ჭკვიანური“ წიგნების ან სტატიების წაკითხვის შემდგომ არ გაკმაყოფილებდათ. მაშინ თქვენ პასუხების ძიება თქვენს თავშივე დაიწყეთ. ან სხვა სიტყვებით რომ ვთქვა, თავად დაიწყეთ ფიქრი მოზარდ თაობაზე, ბავშვების აღზრდაზე?

– ასეა, ალბათ. მაგრამ უფრო მეტად საკუთარ ვაჟზე.

– ეს პირდაპირ კავშირშია. თქვენ მოხვედით ჩემთან, სასოწარკვეთილი და არც ისე იმედინად ისმენდით პასუხებს თქვენს მიერ დასმულ კითხვებზე. თუკი თქვენ მათ ჩემგან ვერ მიიღებთ, მაშინ გააგრძელებთ ძიებას.

– ალბათ.

– ასე... გამოაგნებელია... მე დაგისახელებთ თქვენ ადამიანის სახელს, რომელიც ჩემზე განუზომლად ძლიერი და ბრძენია.

– ვინ არის ეს ადამიანი და როგორ მოვხვდე მასთან მიღებაზე?

– ეს ადამიანი, – თქვენი ანასტასიაა, ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძევ.

– ანასტასია? მაგრამ ის ბოლო ხანს, ძალზედ ცოტას საუბრობდა ბავშვების აღზრდაზე. ზუსტად ისაა, რომ ბავშვთან ურთიერთობის უფლებას არ მამლევედა მე.

– დიახაც რომ, – ის. და მე აი, ამ წუთამდე მისი ასეთი საქციელის ლოგიკური ახსნა არ შემეძლო. წარმოდგენილი ქცევაა. შეყვარებული ქალი, უცებ უცხადებს მომავალ მამას, რომ მან არ უნდა იურთიერთოს საკუთარ ვაჟთან. მდგომარეობა არასტანდარტულია და არც ადრე სადმე მოსმენილი და ნანახი. მაგრამ შედეგი!.. შედეგია გამოაგნებელი! მან მოახერხა ეიძულებინა... არა, ეს სიტყვა მოცემულ მდგომარეობას არ ეხამება. ანასტასიამ შესძლო მიეყვანა იმ მდგომარეობამდე, რომ... და იცით ვინ? მაპატიეთ, მაგრამ არც ისე განათლებული მეწარმე აიძულა დაინტერესებულიყო ფსიქოლოგიით, ფილოსოფიით, ბავშვების აღზრდის საკითხებით. თქვენ ამაზე მთელი ეს წლები ფიქრობდით, თავად თქვენი ჩემთან მოსვლის ფაქტიც ამას ადასტურებს. ანასტასია, მთელი ეს წლები მარტო ზრდიდა ვაჟს, მაგრამ ამავდროულად, ის გზრდიდათ თქვენც. ის ამზადებდა მამისა და ვაჟის შეხვედრას.

– ბიჭს ის ნამდვილად თავად ზრდიდა, ხოლო რაც შემეხება მე, – ასე არ ვფიქრობ. ჩვენ ერთმანერთს, საერთოდ იშვიათად ვნახულობთ. შეხვედრებიც ხანმოკლე გვაქვს.

– მაგრამ ინფორმაციას, რომელსაც ის გაწვდით, ხანმოკლე შეხვედრებისას, როგორც თქვენ უწოდებთ მას, დღემდე აუცილებელია მისი გააზრება. გასაოცარი ინფორმაციის გაცნობიერება. – თქვენ, ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძევ ამბობთ, რომ ანასტასია ცოტას საუბრობს ბავშვების აღზრდაზე, მაგრამ ეს, ასე არ არის.

ალექსანდრ სერგეის-ძე სწრაფად მივიდა მაგიდასთან და უჯრიდან ამოიღო მორუხო სქელი რვეული, ფრთხილად გადაუსვა ხელი და გააგრძელა:

– თქვენი წიგნებიდან მე გარკვეული თანამიმდევრულობით ამოვიწერე ბავშვების დაბადებასა და აღზრდაზე ანასტასიას გამონათქვამები. სიუჟეტური წვრილმანები გამოვტოვე, თუმცაღა, შესაძლოა სულაც ტყუილად ამოვიღე ციტატები კონტექსტიდან. სიუჟეტი, უცილობლად მნიშვნელოვანია აღქმის გასაიოლებლად. *ანასტასიას გამონათქვამებში დაფარულია უდიდეს-*

სი, მე ვიტყვოდი, ფილოსოფიური აზრი, უძველესი კულტურის სიბრძნე. მე ამ ვარაუდისაკენ ვიხრები, და არა მარტო მე რომ ეს პოსტულატები რომელიღაც უძველეს წიგნშია გადმოცემული, რომლის ასაკიც მილიონ წლებს ითვლის. ჩვენი შეხედულებით, ანასტასიას მეტყველება გამოირჩევა სიღრმისეულობით, ზუსტი გამონათქვამებით, იმ ნააზრევებით, რომელნიც გადმოცემულია უძველეს მანუსკრიპტებსა და მეცნიერთა თანამედროვე ნაშრომებში. როცა მე ცალკე ამოვწერე ყველაფერი, რაც დაბადებასა და ადამიანის აღზრდას ეხება, შედეგად... შედეგად გამოვიდა ტრაქტატი, რომელსაც მსოფლიოში ბადალი არ ჰყავს. დარწმუნებული ვარ, მის საფუძველზე დატული იქნება უამრავი ნაშრომები, მინიჭებული იქნება უამრავი სამეცნიერო ხარისხები, გაკეთებულ იქნება გამაოგნებელი აღმოჩენები. მაგრამ მთავარი სხვა რამეა,- **დედამიწაზე გამოჩნდა ახალი რასა, რომლის სახელწოდებაც,- „ადამიანი!“***

– კი მაგრამ, ადამიანი ხომ დღესაც არსებობს.

– ვფიქრობ, მომავლის პოზიციებიდან, ადამიანის არსებობის ფაქტი შესაძლებელია ეჭვის ქვეშ დადგეს.

– ეს როგორ? მე და თქვენ ხომ ვვარსებობთ და აბა, როგორ შეიძლება ჩვენი არსებობა ეჭვის ქვეშ დავაყენოთ?

– არსებობენ ჩვენი სხეულები, ჩვენ მათ ვუწოდებთ „ადამიანებს“. მაგრამ შინაარსი, ფსიქიკური მდგომარეობა ადამიანთა პიროვნებისა, მომავალში ჩვენგან ბევრად უფრო განსხვავებული იქნება. აქედან გამომდინარე, ხაზი გაესმება რა განსხვავებას, აუცილებელი იქნება სახელწოდების შეცვლაც. შესაძლოა, დღევანდელ ადამიანებს დაარქვან „რომელიღაც პერიოდის ადამიანები“ ან სხვაგვარად უწოდონ მათ, ვინც მომავალში დაიბადებიან.

– ნუთუ ყველაფერი ასე სერიოზულადაა?

– სერიოზულიცაა და უეჭველიც. აი, ბავშვების აღზრდასთან დაკავშირებით, თქვენ მეცნიერთა მიერ დაწერილი უამრავი წიგნი წაიკითხეთ. ახლა მითხარით, რა პერიოდიდან იწყება ბავშვის აღზრდა?

– ზოგიერთი ავტორი თვლის, რომ საჭიროა ერთი წლიდან დაწყება.

– ზუსტადაც რომ, საუკეთესო შემთხვევაში,- წლიდან, მაგრამ ანასტასიამ გვიჩვენა, როგორ ყალიბდება ადამიანი ჯერ კიდევ მანამდე... დარწმუნებული ვარ, თქვენ ახლა იფიქრეთ:- „დედის საშოშიო“ მაგრამ მან დამტკიცა, რომ მშობლებს ბავშვის ფორმირება, ჯერ კიდევ სპერმატოზოიდისა და კვერცხუჯრედის შეხვედრამდე შეუძლიათ და ეს მეცნიერულადაცაა ახსნილი. ანასტასია ყველა არსებულ, ან დედამიწაზე ოდესმე არსებულ ფსიქოლოგზე მაღლა დგას. მისი გამონათქვამები წონადია. ისინი ბავშვ-

* ვფიქრობ, ასეთ ადამიანსაა, რომ მამა გიორგი „ნამდვილ ადამიანს“ უწოდებს... ც.გ.

ის განვითარებისა და აღზრდის მთელს პერიოდს მოიცავენ:- ჩასახვამდე, ჩასახვისას, საშობი ყოფნის და შემდგომი პერიოდისას.

იგი ეხება თემებს, რომლის გაცნობიერება ვერ შესძლეს ვერც წინაპრებმა, ვერც ბრძენმა ადამიანებმა და ვერც თანამედროვე მეცნიერებმა. მან ყურადღება იმაზე გაამახვილა, რის გარეშეც შეუძლებელია სრულყოფილი ადამიანის გაჩენა და აღზრდა.

– მაგრამ მე ასეთი რამ არ მახსოვს, მე არ დამიწერია პერიოდების შესახებ.

– თქვენ წიგნებს წერდით, ადასტურებდით მოვლენებს, ანასტასია ხელობდა, რომ თქვენ ზუსტად ასე დაწერდით. შემდგომში მან გააკეთა შემდეგი სვლა:- **მან თავადვე დაიწყო ამ მოვლენების ჩამოყალიბება. ფაქტურად უდიდესი სამეცნიერო შრომა საინტერესო თხრობით ფორმად გარდაჰქმნა. იგი თქვენს წიგნს თავისი ცხოვრებით ჰქმნიდა, რითიც ადამიანებისთვის შეუფასებელი ცოდნა მოჰქონდა.**

მკითხველთა უმეტესობა ამას ინტუიციურად აცნობიერებს. ბევრნი, წიგნებისგან აღტაცებულნი არიან, მაგრამ ბოლომდე ვერ აცნობიერებენ აღტაცების მიზეზს. ისინი, მათთვის ჯერ გამოუცნობ ინფორმაციას, ქვეცნობიერ დონეს აწერენ, თუმცა მისი აღქმა ცნობიერადაცაა შესაძლებელი. მე, თქვენ ამას ახლავე დაგიმტკიცებთ. მაშ, ასე, ჩვენს წინაშეა ანასტასიას კონსპექტი ადამიანის დაზადებაზე. ჩვენ ისინი, ჩემს კოლეგებთან ერთად გამოწვლილვით დავამუშავეთ და კომენტარიც დავურთეთ. ის კაცი,- მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატია, სექსოპათოლოგი,- მიღებას გვერდით კაბინეტში აწარმოებს. ჩვენ ჩავატარეთ ექსპერიმენტები და სიტუაცია გავაანალიზეთ.

ალექსანდრ სერგეის-მემ თავისი რვეული გადამალა და საუბარი ოდნავ მღელვარედ და საზეიმო განწყობით დაიწყო:

– მაშ, ასე, დასაწყისი... **წინაჩასახვის პერიოდი**, როგორც ბავშვის აღზრდის ასპექტი, თვალსაწიერ წარსულსა და აწმყოშიც, თანამედროვე საზოგადოებისთვის საერთოდ არ განიხილება. დღეს კი, სრულიად ცხადია:- **დედამიწაზე ან სადღაც სამყაროს უსასრულო სივრცეებში არსებობდა ან არსებობს კულტურა, რომელშიც ურთიერთ დამოკიდებულება მამაკაცსა და ქალს შორის, დღევანდელთან შედარებით, განუზომლად სრულყოფილია და ჩასახვის წინა პერიოდი მთავარ შემადგენელ ნაწილს წარმოადგენს, უფრო მეტიც,- შესაძლოა ადამიანის აღზრდის საფუძველიცაა.**

ანასტასია მისდევს რა ჩვენთვის უხილავი ცივილიზაციის (ჩვენ რომ არ ვუწყოთ) კულტურის ადათ-წესებს და ბავშვის ჩასახვამდე თქვენს გარკვეულ მომზადებას ატარებს. მან, პირველ წიგნში აღწერილი მოვლენებიდან გამომდინარე როგორც სჩანს თქვენი სექსუალური ლტოლვა მიაყუჩა. ჩემთვის როგორც ფსიქოლოგისთვის ეს კარგად სჩანს. მე შეგახსენებთ მათ თანმიმდევრულობას.

თქვენ ტაიგაში, ანასტასიასთან ერთად მდელიოზე ისვენებთ, კონიაკს სვამთ, საკვებს მიირთმევთ. ანასტასია კი, თქვენს მიერ შემოთავაზებულ საკვებს და სასმელს არ ეკარება. ის იხდის ზედა ტანსაცმელს და წვება ბალახზე. თქვენ იხიბლებით და აღტაცებაში მოდიხართ მისი ბუნებრივი სილამაზით, თქვენში აღიმძვრება მშვენიერი ქალის სხეულის დაუფლები ბუნებრივი მოთხოვნილება. სექსუალური სწრაფვისას თქვენ ანხორციელებთ სიახლოვის მცდელობას, ეხებით მის სხეულს და... კარგავთ გონებას.

ნუ დავიწყებთ ახლა იმაში ღრმად ჩაწვდომას, თუ როგორ თიშავს ის თქვენს ცნობიერებას. მთავარია მეორე,- შედეგად თქვენ შეწყვიტეთ ანასტასიას აღქმა, როგორც სექსუალური მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებელი ობიექტის, რაზეც თქვენ თავადვე ჰყვებით. მე ჩავიწერე თქვენი ფრაზა:- „მე, აზრადაც კი არ მქონდა“.....

– დიახ, ეს ასეა, შესვენების დროს მომხდარის შემდეგ, ანასტასიას მიმართ მეტჯერ აღარ აღმძვრია სექსუალური ლტოლვა.

– ახლა, *მოვლენა მეორე. - ჩასახვა*, - თხრობა ბავშვის ჩასახვის კულტურაზე.

ლამის გასათევ მყუდრო მიწურში, მშრალი ბალახისა და ყვავილების სურნელება. მაგრამ თქვენთვის უჩვეულოა ტაიგაში მარტო წოლა და თქვენ ანასტასიას სთხოვთ გვერდით მოგიწვეთ. თქვენ უკვე აცნობიერებთ, რომ:- თუკი ის გვერდით იქნება, თქვენ არაფერი ცუდი არ შეგემთხვევათ. თქვენი მოთხოვნით ის თქვენს გვერდით წვება.

ამგვარად, ინტიმურ გარემოებაში, თქვენს გვერდით აღმოჩნდება უმშვენიერესი ახალგაზრდა ქალის სხეული, რომელიც კიდევ ერთი განსაკუთრებულით გამოირჩევა,-ის ჯანმრთელობით ფშვინავს. იმ, უმეტესი ქალების სხეულებისგან განსხვავებით, რომლის ნახვაც თქვენ ადრე მოგიწიათ, ნამდვილად ფშვინავს ჯანმრთელობით. თქვენ გრძნობთ ანასტასიას სუნთქვის არომატს, მაგრამ ამასთან თქვენში არ აღიმძვრის არანაირი სექსუალური ლტოლვა. იგი გამეფებულია თქვენგან. სივრცე გასუფთავებულია სხვა ფსიქიკური მდგომარეობისთვის,- მოდემის გაგრძელების სწრაფვისთვის. თქვენ ფიქრობთ ძეზე! ბიჭზე, რომელიც ჯერ კიდევ არ არის. აი, თქვენი ფრაზა წიგნიდან:- „კარგი იქნებოდა, თუკი ჩემი ვაჟი ანასტასიასგან დაიბადებოდა. ის ისეთი ჯანმრთელია. ესე იგი ბიჭიც ჯანმრთელი და ლამაზი იქნება“. თქვენ გაუცნობიერებლად ადებთ ხელს ანასტასიას მკერდს, ეალერსებით მას, მაგრამ ეს უკვე სხვა ალერსია. იგი არ არის სექსუალური. თქვენ, თითქოსდა, თქვენს ვაჟს ეფერებით. შემდეგ თქვენ თქვენი ბაგეების შეხებაზე წერთ, ანასტასიას მსუბუქ სუნთქვაზე, შემდეგ კი..... ყოველგვარი დაწვრილებითი თხრობის სრული არ არსებობა. ამის შემდეგ, თქვენ მაშინვე დილას აღწერთ, მშვენიერ განწყობას, რაღაც განსაკუთრებულის აღსრულების შეგრძნებას. დარწმუნებული ვარ გამომცემლები გთავაზობდნენ, ამ ლამის უფრო დაწვრილებით აღწერას.

– დიახ, მე, ნამდვილად არა ერთხელ მთავაზობდნენ ამის გაკეთებას.
– მაგრამ თქვენ მიუხედავად ყველაფრისა, არ აღწერეთ ეს ღამე თქვენი წიგნის არცერთ ახალ გამოცემაშიც კი, რატომ?

– იმიტომ, რომ...

– შეჩერდით! თუ შეიძლება ნუ მეტყვით, მე მინდა შევამოწმო საკუთარი თავი, საკუთარი დასკვნების სისწორე. თქვენ იმ ღამის სექსუალური წვრილმანები იმიტომ არ აღწერეთ, რომ ანასტასიას ბაგეზე მიკარების შემდგომ, თქვენ აბსოლუტურად არაფერი გახსოვთ.

– დიახ, არ მახსოვს და ახლაც არაფრის გახსენება არ შემიძლია, დილის უჩვეულო შეგრძნების გამონაკლისის გარდა.

– იმას, რასაც მე, ახლა გეტყვით, თქვენ წარმოუდგენლად ჩათვლით. იმ მშვენიერ ღამეს თქვენ ანასტასიასთან არანაირი სექსი არ გქონიათ.

– არ გქვონია? აბა, ვაჟი საიდანღაა? მე თავად ვნახე ჩემი ვაჟი.

– იმ ღამეს თქვენ ფიზიკური სიახლოვე დანამდვილებით გქონდათ. იცვ-ნენ სპერმატოზოიდები... მოკლედ, ყველაფერი ის, რაც ბავშვების ჩასახვას თან სდევს, მაგრამ სექსი არ იყო. ჩვენ კოლეგებთან ერთად არაერთხელ ვა-ნალიზებდით იმას, თუ რა მოხდა თქვენს თავს. ისინი, ისევე როგორც მე, დარწმუნებულნი არიან იმაში, რომ თქვენ ანასტასიასთან სექსი არ გქონიათ.

თავად სიტყვა „სექსი“ ჩვენს დროში გულისხმობს ხორციელი მოთხოვნი-ლებების დაკმაყოფილებას, სწრაფვას ხორციელი სიამოვნებების მიღებისკენ. ამ შემთხვევაში კი, სწრაფვა და მიზანი სულ სხვაა, – ბავშვი. შესაბამისად, და-სახელება მოვლენას სხვანაირი უნდა ჰქონდეს. საქმე აქ არა მარტო ტერმინო-ლოგიაშია, საქმე ადამიანის დაბადების ხარისხობრივად სხვა მეთოდზეა.

მე, კიდევ ერთხელ მსურს გავიმეორო: – *ეს, ადამიანის ხარისხობრივად სხვაგვარი დაბადების მეთოდია. ჩემი მტკიცებულება აბსტრაქტული არ არის. მისი დამტკიცება თავისუფლად შეიძლება მეცნიერული შეპირის-პირებების მეშვეობით. თავად განსაჯეთ, არავინ, დღევანდელი ფსიქო-ლოგებიდან და ფიზიოლოგებიდან არ უარჰყოფს გარეგნული და ფსიქო-ლოგიური ფაქტორების ზეგავლენას. დედის საშოში ჩანასახის ფორმირე-ბაზე სხვა რაღაცებთან ერთად და ნაწილობრივადაც, უპირატესი მნიშე-ნელობა მამაკაცის ფეხმძიმე ქალისადმი დამოკიდებულებას აქვს. ჩვენ არ შეგვიძლია უარეჰყოთ ისიც, რომ მამაკაცის ქალისადმი დამოკიდებულე-ბა სქესობრივი აქტის სიახლოვისას მომავალი ადამიანის ფორმირებაზე ახდენს ზეგავლენას. ერთ შემთხვევაში, – ეს, ობიექტისადმი, როგორც ხო-რციელი სიამოვნების დასაკმაყოფილებელი დამოკიდებულებაა, მეორე შემთხვევაში კი, – როგორც თანაშემომქმედებითი. ამრიგად, შედეგიც სხვადასხვა იქნება. შესაძლებელია, ამ პირობებში ჩასახული ბავშვი ინტე-*

ლექტის დონით, იმდენად მკვეთრად განსხვავებული იქნეს, რამდენადაც თანამედროვე ადამიანი განსხვავდება მაიმუნისგან.*

თანაშექმნისას, სექსი და მასთან დაკავშირებული სიამოვნება არ წარმოადგენს თვითმიზანს, ისინი წარმოადგენენ მხოლოდ საშუალებებს. სხვაგვარი ფსიქიკური ენერგიები ხელმძღვანელობენ სხეულებს, ამიტომაც, სხვაგვარად ყალიბდება ბავშვის მდგომარეობაც.

ზემოთ თქმულიდან გამომდინარეობს პირველი წესი:- ქალმა, რომელსაც სურს სრულყოფილი ადამიანი შვას და მყარი, ბედნიერი ოჯახი შექმნას, უნდა დაიჭიროს მომენტი, რომლის დროსაც მამაკაცი მასთან სიახლოვეს, ადამიანის დაბადების მიზნით მოისურვებს, რომელიც თავის მომავალ ბავშვს წარმოიდგენს და ისურვებს მის დაბადებას.

მოცემულ პირობებში მამაკაცი და ქალი აღწევენ ფსიქიკურ მდგომარეობას, რომელიც აძლევთ საშუალებას ასეთი სიახლოვისგან მიიღონ უმაღლესი სიამოვნება. შედეგად, მომავალი ბავშვი იღებს ენერგიებს, რომლებიც ტრადიციული ურთიერთობით დაბადებულ ბავშვებს, უფრო ზუსტად რომ ვთქვათ, შემთხვევითი სახით დაბადებულებს არ გააჩნიათ.

– ამ მომენტს ქალი როგორღა იგრძნობს? მამაკაცის ფიქრებს საიდან მიხვდება ის? აზრები ხომ უხილავია.

– *ალერსი! მათი მეშვეობითაა შესაძლებელი განსაზღვრა. სასიხარულო ფსიქიკური მდგომარეობა ყოველთვის გამოიხატება გარეგნული ნიშნებით. სიცილით, ღიმილით. სევდა, - თვალების შესატყვისი გამომეტყველებით, პოზით და ა.შ. მოცემულ შემთხვევაში, ვფიქრობ, განსაკუთრებულ სირთულეს არ წარმოადგენს განასხვავო სუფთა სექსუალური ალერსი მამაკაცისა ქალისადმი, ისეთთან შედარებით, რომლის ალერსიც მომავალი ბავშვისადმი შეხებას გამოსახავს. მხოლოდ ამნაირი მიდგომისას ხდება „რალაც“, რომლის განცდის უნარი, დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა არსებათა შორის, მხოლოდ ადამიანს ძალუძს. ამ „რალაც“-ის აღწერას, მეცნიერულად ახსნას ვერაგინ და ვერასდროს შესძლებს. იმ მომენტის გაანალიზება, როცა ეს ხდება, შეუძლებელია. მე, როგორც ფსიქოლოგს, შემძლია მხოლოდ ვივარაუდო, რომ მოცემული მოვლენისას მთავარი არა ორი ფიზიკური სხეულების შერწყმა იქნება, არამედ განუზომლად მეტის:- ორი აზრ-ფიქრის ერთში შერწყმა, უფრო ზუსტად კი:- გრძნობების ორი კომპლექსის ერთმანერთში, - ერთ კომპლექსად ჩამოქნა. აქედან გამომდინარე, მიღებული სიამოვნება და განცხრომის განცდა ბევრად უფრო აღმატებული იქნება, ვინემ უბრალოდ სექსუალური დაკმაყოფილება. მისი ხანგრძლივობა ხანმოკლე არ არის, როგორც ჩვეულებრივი სექსისას. შეუცნობელი სასიამოვნო მდგომარეობა შეიძლება გაგრ-*

* როგორც სჩანს ე.წ. „უკანონოდ“ დაბადებულ უმეტეს ბავშვთა განსაკუთრებულად გამოჩეული უნარ-ნიჭიც აქედან უნდა მომდინარეობდეს... ც.გ.

ძელდეს თვეები და წლებიც კი. იგია, რომ აყალიბებს მყარ, მოსიყვარულე ოჯახს. ზუსტად ამაზეა, ანასტასია რომ საუბრობს.

ეს კი, იმას ნიშნავს, რომ ამის ერთხელ განმცდელი მამაკაცი, ვერც შესძლებს განცდილი შეგრძნების გაცვლას უბრალო, მხოლოდ სექსუალურ განცდებზე. ის ვერ შესძლებს და არც მოისურვებს უღალატოს თავის ცოლს. თავის შეყვარებულს. ზუსტად, ამ წუთიდან იწყება ოჯახის ჩამოყალიბება. ფუძნდება ბედნიერი ოჯახი!

არის ასეთი გამოთქმა:- „ქორწინება ზეცაში წყდებაო“. მოცემულ შემთხვევაში იგი სრულად შეესატყვისება მოვლენას. თავად განსაჯეთ, დღეს, საზოგადოებაში მიღებული ციური ქორწინების დასტურს რა წარმოადგენს? ქალაქი, ქორწინების სახლის მიერ გაცემული, ყოველგვარი საეკლესიო რიტუალები. სასაცილოა, ხომ მართალია? დიახ, სასაცილოცაა და სევდის მომგვრელიც.

ანასტასია ზუსტად საზღვრავს:- ზეცაში გადაწყვეტილი ქორწინების დასტური, შეიძლება იყოს მხოლოდ ქალისა და მამაკაცის უჩვეულო, მშვენიერი მდგომარეობა, რის შედეგსაც წარმოადგენს ახალი, სრულყოფილი ადამიანის დაბადება. ჩემი მხრიდან შემიძლია დავამატო: დღევანდელ დაბადებულ ბავშვთა უმრავლესობა,- ქორწინების გარეშეა. აი ახლავე... ახლა მე, წაგიკითხავ ჩემი კოლეგა - სექსოპათოლოგის კომენტარებს:

ჩვენ „ანასტასიაში“ აღწერილი ქალისა და მამაკაცის სექსუალური ურთიერთდამოკიდებულება, სრულიად სხვაგვარ მნიშვნელოვნებას ჰყენს ნათელს. ამ საკითხთან დაკავშირებული ყველა, ამჟამად არსებული დახმარებები, დაწყებული ძველ ბერძნულიდან, ინდოეთიდან და დამთავრებული თანამედროვეებით, უბრალოდ, გულუბრყვილონი და სასაცილონი ხდებიან ანასტასიას გამონათქვამების მნიშვნელოვნებებთან შედარებით. ყველა ჩვენამდე მოსული უძველესი ან თუნდაც თანამედროვე ლიტერატურა სექსზე, ყველა ძიებები, დასულია ყოვლადშესაძლებელი პოზების ძიებამდე, ალერსის ტექნიკამდე და გარეგნულ ატრიბუტიკამდე. იმ დროს, როდესაც, ადამიანების ფიზიოლოგიური, ფსიქოლოგიური უნარები და შესაძლებლობები სხვადასხვაგვარია.

ყოველი, ცალკე აღებული ადამიანისთვის შეიძლება მეტნაკლებად ეფექტური და მისაღები იყოს, მხოლოდ მისი ხასიათისთვის და ტემპერამენტისთვის დამახასიათებელი ერთი პოზა, გარკვეული გარეგნული ატრიბუტიკა.

ძნელად თუ მოიძებნება მსოფლიოში სპეციალისტი, ჰქონდეს უნარი ზუსტად განსაზღვროს, იმ უამრავად არსებული ხერხებიდან, მეტნაკლებად მისაღები ყოველი კონკრეტული ადამიანისათვის.

მსგავსი ამოცანის შესასრულებლად, სპეციალისტისთვის აუცილებელია იცოდეს ათასობით არსებული ხერხი, თავისი ნიუანსებით, შეისწავლოს კო-

ნკრეტული ადამიანის ფიზიკური და ფსიქიკური შესაძლებლობები, ეს კი შეუძლებელია.

თანამედროვე მეცნიერების მიერ მამაკაცისა და ქალის სექსუალური ურთიერთ დამოკიდებულების თეორიის პრობლემა გადაწყვეტილი რომ არ არის, დასტურდება იმითაც, რომ თანამედროვე საზოგადოების უფრო და უფრო მეტი მამაკაცი და ქალი კარგავს პოტენციას. იზრდება სექსუალურად დაუკმაყოფილებელი საოჯახო წყვილების რაოდენობა. აი, ასეთი უსიხარულო სურათის შეცვლა კი, - შესაძლებელი იქნება.

ანატასიას მიერ ნაჩვენები ადასტურებს, რომ ბუნებაში არსებობს რაღაც მექანიზმი, რომელიდაც უმაღლესი ძალები, რომელთაც აქვთ უნარი, ერთი შეხედვით თითქოსდა გადაუწყვეტელი პრობლემა მყისიერად მოაგვარონ. ეს მექანიზმი თუ რომელიდაც ძალები ორი ადამიანის, - მამაკაცისა და ქალის, - გარკვეული მდგომარეობის მეშვეობით პოულობენ სპეციალურად მათთვის, მხოლოდ და მხოლოდ საკუთრივ მათთვის ჩვეულ სქესობრივ მდგომარეობასა და ხერხებს.

უეჭველია, მიღებული სიამოვნება მოცემულ შემთხვევაში თავისი დონით მიაღწევს უმაღლეს ნიშნულამდე. სრულიად შესაძლებელია, რომ მსგავსი სიამოვნების განმცდელი მამაკაცი ან ქალი ყოველთვის შეინახავს ცოლ-ქმრულ ერთგულებას, რომელიც არ იქნება დამოკიდებული იმაზე, თუ როგორი თანამედროვე კანონებითა და რიტუალებით იქნება იგი განპირობებული.

ცოლ-ქმრული ერთგულება! ცოლქმრული არაერთგულება. ღალატი.

ალექსანდრ სერგეის-ძე მაგიდიდან წამოდგა და ფეხზე მდგარმა გააგრძელა საუბარი:

- ანასტასიამ პირველად აჩვენა ამ მოვლენის ბუნებრივობა. მე ზეპირად მახსოვს მისი ცალკეული ფრაზები და მთელი მონოლოგები. აი, როგორ ლაპარაკობდა იგი: - „ისინი ყველანაირი საშუალებებით უნერგავენ ადამიანებს, რომ სიამოვნება შეიძლება მიიღონ, თუკი მხოლოდ ხორციელ დაკმაყოფილებაზე იფიქრებენ. ზუსტად ამითია, რომ აშორებენ ადამიანებს ჭეშმარიტებისაგან. საცოდავი მოტყუებული ქალები, არ უწყიან რა ამის შესახებ, მთელი ცხოვრება მხოლოდ ტანჯვას იღებენ. მთელი ცხოვრება ეძებენ დაკარგულ სამოთხეს. იქ არ ეძებენ. არც ერთ ქალს არ ძალუძს ქმარი მრუშობისგან შეაჩეროს, თუკი თავისთავს უფლებას მისცემს დანებდეს მას, მხოლოდ ხორციელი მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად“. და აი, კიდევ რა... ახლავე... დიახ... „შემდეგ ისინი ესწრაფვიან სულ უფრო ახალი და ახალი სხეულების დაუფლებისკენ ან იყენებენ და სწირავენ დამცირებისთვის მხოლოდ საკუთარ სხეულებს. თუმცაღა, ინტუიციურად მაინც გრძნობენ, რომ უფრო და უფრო შორდებიან ჭეშმარიტ კავშირსა და ჭეშმარიტ მადლს!“

აბსოლუტურად სწორადაა მითითებული ცოლ-ქმრული ღალატის მიზეზი. მე შემძლია ეს ავხსნა, როგორც ფსიქოლოგმა. ყველაფერი ლოგიკურია: მამაკაცი და ქალი, ე.წ. ქმარი და ცოლი, დაკავებულნი არიან სექსით მხოლოდ სექსისთვის. ისინი ინტუიციურად გრძნობენ, რომ საკმარის სიამოვნებას არ ღებულობენ, ამიტომაც მიმართავენ სპეციალისტს. კითხულობენ დამატებით ლიტერატურას. მათ ურჩევენ პოზები, ალერსი, მრავალსახოვანი გახადონ. ერთი სიტყვით, სექსუალური ტექნიკის ცვლილებების მეშვეობით შეუდგნენ დიდი სიამოვნების ძიებას. მიაქციეთ ყურადღება, შეუდგნენ ძიებას. ეს შეიძლებოდა არც თქმულიყო, მაგრამ ისინი, ზუსტად, როგორც ანასტასიამ აღნიშნა, იცინა რა, უმაღლესი მადლის არსებობის შესახებ, ინტუიციურად კავდებიან ძიებით. მაგრამ... სად არის ამ ძიების ზღვარი? განა იგი მართო პოზების ცვალებადობით ისაზღვრება? მის აბსოლუტურ ლოგიკურ გარძელებას, სხეულების მონაცვლეობა წარმოადგენს.

– აჰ!- გაჰყვირიან საზოგადოებაში, – „ეს ცოლქმრული ღალატია!..“ არ არის აქ არავითარი ღალატი. იმიტომ არ არის, რომ არ არიან მეუღლეები!

ქალადიით განპირობებული ქორწინება, არ წარმოადგენს ქორწინების დამადასტურებელს. ეს მხოლოდ საზოგადოების მიერ მიღებული პირობითობებია.

*ქორწინების კავშირი უნდა დაიდოს მამაკაცსა და ქალს შორის მათ მიერ მიღწეული იმ უმაღლესი მდგომარეობით, რაზეც გვაუწყა ანასტასიამ. მან არა მარტო მოგვიყვა მასზე, არამედ მისი მიღწევის ხერხებიც გვიჩვენა. ეს მამაკაცისა და ქალის ურთიერთდამოკიდებულების ახალი კულტურა.**

– თქვენ რა, ალექსანდრ სერგეის-ძეც, სთავაზობთ ახალგაზრდა ადამიანებს ოფიციალური საქორწინო კავშირის გარეშე დაამყარონ ერთმანერთთან ინტიმური ურთიერთობა?

– ადამიანების უმეტესობა ასეც იქცევა. ოღონდ ჩვენ ღიად ამის თქმის გვრცხვენია. მაგრამ მე ვთავაზობ, რომ სექსის გამო არ დაკავდნენ სექსით, არც მანამდე და არც საქორწინო კავშირის რეგისტრაციის შემდეგ.

ჩვენ ვითვლებით თავისუფალ საზოგადოებად: ჩვენ გვაქვს, შესაძლებლობა თავისუფლად ვიმრუშოთ და ჩვენ ამას ვაკეთებთ კიდეც!

მრუშობა გახდა ინდუსტრია. კინო, უამრავი ყველანაირი პორნოპროდუქცია, პროსტიტუცია, რეზინის ქალები სექსმოპებიდან, – ამისი დასტურია.

ამ ვაკხანალიის, ქაოსის ფონზე, რომელიც თანამედროვე მეცნიერთა სრულ უსუსურობას ადასტურებს, რომელთაც არ ძალუძთ გაიგონ ორთა კა-

* მართლაც და ჩვენს წინაპრებს ათასწლეულების მანძილზე სად უნდა „მოეწერათ ხელი“ ან „დაეწერათ ჯვარი“...?! (გ.გ.)

ვშირის გამამყარებელი ბუნება და მექანიზმების დანიშნულება და ცის კაბადონზე თითქოს გაელვდაო,- ისე წარმოჩინდა ეს აღმოჩენა.

ჩემთვის, როგორც ფსიქოლოგისთვის, დღესაც ნათელი გახდა ანასტასიას აღმოჩენის გრანდიოზულობა. მან აჩვენა მამაკაცისა და ქალის ურთიერთ დამოკიდებულების ახალი კულტურა.

ძირითადი როლი მათში ეკისრება ქალს. ანასტასიამ შესძლო თქვენც მიეყვანეთ ამ კულტურის მიხედვრისკენ. მან შესძლო ამის გაკეთება, შესაძლებელია, ინტუიციურადაც კი გამოიყენა რომელიღაც უძველესი ცივილიზაციის ცოდნა, მაგრამ... ჩვენ... უფრო ზუსტად ჩემმა კოლეგამ, მან პრაქტიკაში დაამტკიცა... დაამტკიცა, რომ მამაკაცსაც შეუძლია...

ის სექსოპათოლოგია. ჩვენ ერთად ვაანალიზებდით ანასტასიას გამონათქვამებს. მან, ურთიერთ დამოკიდებულების უცნობ კულტურაზე პირველმა გვამცნო. ხოლო ყველაზე მეტად ის, ანასტასიას გამონათქვამმა გააოგნა... თქვენ უნდა გახსოვდეთ იგი. ანასტასიამ სთქვა: - „რომელი ადამიანი მოისურვებს გაჩნდეს ქვეყანაზე მხოლოდ ხორციელი სიამოვნებების შედეგად? ყველა ისურვებდა შექმნილი ყოფილიყო სიყვარულის უდიდესი აღმაფრენის დროს. ზუსტადაც, რომ აღმაფრენით შექმნილი და არა ქვეყანაზე წრმოქნილიყო, როგორც ხორციელი დაოკების შედეგი”. მაგრამ ჩვენი შვილები გაჩნდნენ ქვეყანაზე ზუსტადაც, ხორციელი სიამოვნებების შედეგად. ჩვენ, ცოლთან ერთად გვინდოდა ბავშვი, შევუდექით სექსს. მე კი, ისიც არ ვიცი, რომელ დღეს ჩაესახა ჩემს ცოლს ბავშვი. უფრო კონკრეტულად კი, მაშინ დავიწყეთ ბავშვზე ფიქრი, როცა იგი დაფეხმძიმდა. მაგრამ ანასტასია ამბობს, რომ საჭიროა განსაზღვრული მდგომარეობა და აღმაფრენა ზუსტადაც იმ მომენტში, რომელიც წინ უსწრებს ინტიმურ სიახლოვეს. მოკლედ, ჩემი კოლეგა, როგორც სჩანს უფრო ზუსტად მიხვდა მის გამონათქვამებს ვინემ მე, ან უფრო მეტად იგრძნო იგი. მას მოუწია გამოეცადა ეს შეგრძნება. მოისურვა, რომ მათ დაბადებოდათ ბავშვი, ბიჭი. ჩემი კოლეგა უკვე ორმოცს გადაცილებულია. ცოლი კი, მასზე ორი წლით უმცროსი. მათ ორი შვილი ჰყავთ. სექსით, როგორც ის გამომიტყდა მე, ბოლო ხანებში იშვიათად არიან ისინი დაკავებულნი. მაგრამ მან ცოლთან ბავშვზე ჩამოაგდო საუბარი. ცოლს თავიდან, მისი სურვილი ძალიან გაუკვირდა. იძახდა, რომ მშობიარობა მისთვის უკვე გვიანია. მაგრამ ქმრის მიმართ დამოკიდებულება უკეთესობისკენ შეეცვალა. მან წასაკითხად მისცა ცოლს წიგნი ანასტასიას გამონათქვამებით და ქალმა უკვე თავად წამოიწყო საუბარი არა იმ სურვილზე, რომ ბავშვი ჰყოლოდა, არამედ რამდენად მართალია წიგნში ნათქვამი. ერთხელაც ღამით, ჩემმა კოლეგამ ცოლს ალერსი დაუწყო, თანაც, ისე, რომ სექსზე არც კი ფიქრობდა, უბრალოდ, ფიქრობდა თავის მომავალ ბიჭზე. მან, როგორც სჩანს ამის გაკეთება შესძლო ისე, როგორც თქვენ გააკეთეთ. განსხვავება მხო-

ლოდ იმაშია, რომ თქვენ ამ მდგომარეობამდე ანასტასიამ მიგიყვანათ, მან კი ამას თავისით მიაღწია. შემთხვევით მოხდა ეს თუ არა,- ძნელი სათქმელია, მაგრამ მან, როგორც სჩანს ზუსტად ისეთივე მდგომარეობის მიღწევა შესძლო. მისმა ცოლმა, რასაკვირველია მას ასეთივე ალერსით უპასუხა. ისინი ახალგაზრდა ადამიანები არ არიან. აქედან გამომდინარე, რასაკვირველია ისეთ ძლიერ სექსუალურ ლტოლვასაც არ განიცდიდნენ, როგორც ახალგაზრდობაში. მომავალ ბავშვზე ფიქრმა, როგორც სჩანს საერთოდ უკანა პლანზე გადასწია ფიქრი სექსის ტექნოლოგიაზე. შედეგად... შედეგად მოხდა „რადაც“. ვერც ჩემმა კოლეგამ, ვერც მისმა ცოლმა ვერ შესძლეს, ინტიმური სიახლოვის წვრილმანები გაეხსენებინათ. როგორც თქვენ, მათაც არ ახსოვთ იგი. მაგრამ როგორც თქვენ, ისინი საუბრობენ დილის მშვენიერ, დაუვიწყარ, შეგრძნებებზე. ჩემი კოლეგა ამბობს, რომ მთელი თავისი ცხოვრების მანძილზე არც თავის ცოლთან სიახლოვის ჟამს, არც სხვა ქალებთან სიახლოვისას,- ესენი კი მას უამრავჯერ ჰქონდა,- არაფერი მსგავსი არ განუცდია.

მისი ორმოცი წლის ცოლი ახლა ფეხმძიმედაა. მეშვიდე თვეშია. მაგრამ ეს არ არის მთავარი. მთავარი სხვა რამაა,- მისი ცოლი შეყვარებულია.

- ვისში?

- თავისივე ქმარში ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძევ. თქვენ ოღოდ წარმოიდგინეთ რა..., წინათ, ეს ბუზღუნა და მუდამ გაღიზიანებული ქალი, ახლა ჩვენს კლინიკაში ხანდახან მოდის და ელოდება როდის დაასრულებს პაციენტების მიღებას მისი ქმარი. შეყვარებული გოგონასავით ჰოლში ზის და იცდის. მე ხშირად შეფარვით ვუთვალთვალე მისი სახის გამომეტყველებას. ისიც ასევე შეიცვალა, ოდნავ შესამჩნევი, იდუმალი ღიმილი წარმოუჩნდა. მე, დიდი ხანია ამ ოჯახს ვიცნობ. დაახლოვებით რვა წელია. უნიათო, გასუქებული ქალი, უცებ ათი წლით გაახალგაზრდავდა. ის ლამაზი გახდა, მიუხედავად აშკარად შესამჩნევი ფეხმძიმობისა.

- თქვენი კოლეგის დამოკიდებულება ცოლისადმი ასევე შეიცვალა თუ ძველებური დარჩა?

- ის თავად შეიცვალა. სრულიად მიატოვა დაღევა, თუმცა ძალიან ბოროტად მას არც ადრე იყენებდა. თავი დაანება მოწევას. მას, ყველაზე საყვარელ საქმიანობად, ცოლთან ერთად მხატვრობა გაუხდა.

- მხატვრობა? და, რას ხატავენ ისინი?

- ისინი თავიანთ მომავალ საგვარეულო მამულის ხატავენ, რომელზეც ანასტასია საუბრობდა. მათ სურთ აიღონ მიწა და ააშენონ მასზე... არასწორად წარმოვთქვი, კი არ ააშენონ სახლი, არამედ საფუძველი ჩაუყარონ მომავალ სამოთხის კუთხეს, თავისი მომავალი ბავშვებისთვის.

- მომავალი ბავშვებისთვის?

– დიახ, მომავლისთვის. მისი ცოლი ახლა მხოლოდ იმაზე სწუხს, რომ ჩასხვა ბინაში მოხდა და არა, როგორც ანასტასია ამბობს, საკუთარ მამულში, საკუთარი ხელებით შექმნილ სიყვარულის სივრცეში, რომელშიც ქალი ფეხმძიმობის ჟამს უნდა იმყოფებოდეს და სადაც უნდა შესდგეს მშობიარობაც.

ჩემი კოლეგის მეუღლე დარწმუნებულია, რომ კიდევ ერთი ბავშვის გაჩენას შესძლებს. ასევე, დარწმუნებულია ამაში ჩემი კოლეგაც.

მე დარწმუნებული ვარ:– ცხოველებისთვის ჩვეული ჯიშის გაგრძელების ინსტინქტი, ადამიანურისგან იმითი განსხვავდება, რომ ცხოველები ჯვარდებიან მხოლოდ ბუნებრივი მოთხოვნისას. ე.წ. შეჯვარებით დაკავებისას, ადამიანიც ცხოველს ემსგავსება. ასეთი პროცესის შედეგად ქვეყანაზე მოვლენილი ბავშვი კი, ნახევრად ადამიანი – ნახევრად ცხოველი იქნება.

ჭეშმარიტი ადამიანი შეიძლება დაიბადოს მხოლოდ მაშინ, როცა თანაქმნადობაში მიიღებენ მონაწილეობას, მხოლოდ ადამიანისთვის ჩვეული გრძნობები და ენერგიები:– სიყვარული, მომავლის დანახვის უნარი, ნამოქმედარის გაცნობიერება. სიტყვა „სექსი“ კი, აქ ამას არ ესადაგება. იგი აკნინებს მოცემულ მოქმედებას. აქ, უფრო ზუსტი იქნება სიტყვა,– „თანაქმნადობა“. *როცა მამაკაცი და ქალი მიაღწევენ იმ მდგომარეობას, რომლის დროსაც ხდება თანაქმნადობა, ზუსტად მაშინაა მათ შორის კავშირი ცათაშინა რომ იდება. ეს კავშირი გამყარებულია არა ქალაღიით ან რიტუალით, მას ამყარებს რაღაც განუზომლად უფრო დიდი და მნიშვნელოვანი. ამიტომაცაა, რომ იგი არის მყარი და ბედნიერი.** სულაც არ არის საჭირო იმაზე ფიქრი, რომ ამ კავშირში მხოლოდ ახალგაზრდებს შეუძლიათ შესვლა. ჩემი კოლეგის მაგალითი ადასტურებს, რომ ეს ყველა ასაკის ადამიანისთვისაა მიღწევადი. ასეთი კავშირი დასაშვებია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუკი ისინი შესძლებენ ანასტასიას მიერ გადმოცემულის მნიშვნელოვნებისა და დანიშნულების გაცნობიერებას.

– აბა, მაშ, რაღა გამოდის? ყველა იმათ, ვისაც ქორწინების რეგისტრაციის ამსახველი შტამში აქვთ პასპორტში, სინამდვილეში არ წარმოადგენენ დაქორწინებულ ადამიანებს?

– შტამში პასპორტში,– ეს მხოლოდ საზოგადოების მიერ მოგონილი პირობითობაა. ქალაღები, ყოველგვარი რიტუალები სხვადასხვა დროებებში, სხვადასხვა ერებში,– გარეგნულად განსხვავდებოდნენ, მაგრამ მისი არსი ერთი იყო,– ფსიქიკაზე ზემოქმედება. მცდელობა, ხელოვნური გზით შეექმნათ ვითომც და ორის კავშირის ზედაპირული ხედვა. ხოლო, ანასტასია ამხელს რა ყოველივე ამას, ზუსტად მიანიშნებს, რომ:– „ცრუ კა-

* მე მინახავს და მსმენია კიდევ ასეთი ოჯახების შესახებ. ალბათ თქვენც... ზუსტად ასეთ ოჯახებს ჰყავთ ზრდილობიანი, ზნეკეთილი და ტრადიციების მიმდევარი შვილები... ც.გ.

*ვშირი საშინელებაა. ბავშვები! გესმის ვლადიმირ, ბავშვები! ისინი შეიგრძნობენ ამისთანა კავშირის ხელოვნურობას, მის სიყალბეს. ამიტომაც ბავშვები ყველაფერს ეჭვის ქვეშ აყენებენ, რასაც მშობლები ეუბნებიან. ბავშვები, უკვე ქვეცნობიერად გრძნობენ, რა გზით დადგა თავიანთი ჩასახვის ჟამი და ისინი ამისგან ცუდად არიან”.**

აღმოჩნდა, ბუნებაში არსებობს არა ხელოვნური, არამედ ბუნებრივი, ღვთიური კავშირი. რა სახითაა მისი მიღწევა შესაძლებელი, უკვე დღევანდელი ადამიანებისთვისაც ნაჩვენებია.

– გამოდის, ცოლიანებიც და გათხოვილებიც კი, მხედველობაში მაქვს ვისაც პასპორტში შტამში აქვს, ფაქტობრივად ქორწინებაში განმეორებით უნდა შევიდეს თავის ქმართან ან ცოლთან?

– უფრო ზუსტი იქნებოდა ასე თქმა, არა განმეორებით, არამედ ჭეშმარიტად.**

– ბევრი ადამიანისთვის ყოველივე ამის გაგება ძნელი იქნება. ყველა ქვეყანაში მიეჩვივნენ, რომ სექსი, – უმაღლესი სიამოვნებაა და ყველანი ამ სიამოვნებისა და გამო ეძლევიან მას.

– ტყუილია ეს ყველაფერი, ვლადიმირ ნიკოლოზის-მევ. მამაკაცების ოთხმოცდაათ პროცენტს არ ძალუძთ ქალების დაკმაყოფილება.

მითია ის, რომ უამრავი ადამიანი ლეზბულობს სექსისგან უდიდეს სიამოვნებას, – ეს მხოლოდ ფსიქოლოგიური შთაგონებაა. ადამიანის სექსუალური ლტოლვა გამოყენებულია კომერციულ ინდუსტრიაში. უამრავი ლეგალური და იატაკქვეშა პორნოჟურნალებია, – ეს კი ფულის ნაკადია. ისინი ადამიანებს ტვინებს უზნევენ. ფილმები, სადაც ყველა ჯიმის სუპერმენები აკმაყოფილებენ თავიანთ პარტნიორებს, – ასევე ბიზნესია.

ჩვენ, უბრალოდ გვეშინია, გვრცხვენია ერთმანეთს გამოვუტყდეთ იმაში, რომ არ გვყავს შესაფერისი პარტნიორები. მაგრამ ფაქტი ფაქტად რჩება. საქორწინო კავშირის სამოცი პროცენტი ირღვევა. ოჯახების დარჩენილი ორმოცი პროცენტი შორს არიან სრულჰყოფილებისგან. მუდმივი ცოლ-ქმრული ღალატი, პროსტიტუციის გაფუჭრქვენა ამის დასტურია.

* ჩემმა ქალიშვილმა 25 წლისამ დამისვა ეს კითხვა: – „დედა, შენ და მამას გიყვარდათ ერთმანეთი როცა მე გავჩნდიო“?... მე გაკვირვებულმა შევხედე და ვუთხარი: – „რასაკვირველია შვილო, გვიყვარდა და ისე, რომ ყველა სახტად დარჩა, არავინ ელოდა როცა დავშორდით მეთქი“... რა ბედნიერებაა, გამოდის „ნაყვარები“ შვილი ვარო და გაიხარა... მაშინ ვერაფრით ავხსენი მისი კითხვის არსი, ანასტასიას შემდეგ კი, ყველაფერს მივხვდი... როგორც სჩანს ყველა ბავშვის ქვეცნობიერში ძევს მსგავსი კითხვა, ოღონდ ზოგი ხმამაღლა სვამს მას და ზოგიც ვერ „აცნობიერებს“ რატომაც მშობლების დამოვრების გამო განცდებში ... ც.გ.

** აი, რატომ იწერენ „სიბერეში“ ჯვარს?!... ქვეცნობიერდ იციან რომ „ზეცამ უნდა დასწეროს ჯვარი“ ... მაგრამ დავიწყებული გვექონია როდის და როგორ უნდა ხდებოდეს ეს?!... ც.გ.

ის სიამოვნება, ახლა რასაც ჩვენ სექსისგან ვიღებთ, ძალიან შორსაა სრულყოფილისგან. იგი, ადამიანისთვის ჩვეულ სიამოვნებათაგან, მხოლოდ პატარა ნაწილია, რომელიც ღვთიური დანიშნულების მქონე ორის თანაქმნადობის დროს წარმოიქმნება და რომელსაც ჩვენ ასე გულმოდგინედ ვეძებთ მთელი ცხოვრება.

„იქ არ ვეძებთ!“, - ნათქვამის უკამათო ჭეშმარიტებას კი, თავად ცხოვრება ადასტურებს.

ანასტასია, - რომელიღაც უძველესი ცივილიზაციური კულტურის წარმომადგენელია, რომელზეც ჩვენს ისტორიკოსებს, ალბათ, მცირედი წარმოდგენაც კი, არ გააჩნიათ, - და, რომელიც ანგრევს ჩამოყალიბებულ სტერეოტიპებს. ამ კულტურის სრულყოფილებაზე შეიძლება იმსჯელო ფეხმძიმე ქალთან დამოკიდებულებითაც კი. ამ კულტურის უცილობელ პირობას წარმოადგენს ის, რომ ფეხმძიმე ქალი მთელი ცხრა თვის მანძილზე იმ ადგილზე უნდა იმყოფებოდეს, სადაც ბავშვი ჩაისახა და იმავე ადგილზე უნდა დაბადოს. რამდენად მნიშვნელოვანია ეს?

იმ ინფორმაციის დახმარებითაა შესაძლებელი, რომელიც თანამედროვე მეცნიერებას ხელთ აქვს და შედარებითი ანალიზის მეშვეობითაც შესაძლებელია ისეთი მტკიცებულების უპირატესობის ადვილად დამტკიცება, რომ ჩასახვა უნდა მოხდეს და დედის მიერ თავისი პირმშოს ცხრა თვის მანძილზე მუცლით ტარება, დასახელებულ საგვარეულო მამულში. იქ, სადაც მამაკაცმა და ქალმა თავიანთი ხელით მოაწყვეს ბაღი სხვადასხვა მცენარეებით. ფიზიოლოგები არ უარყოფენ რომ ფეხმძიმე ქალი სწორად უნდა იკვებოს. ამაზეა დაწერილი ბევრ სამეცნიერო და სამეცნიეროს მსგავს ნაშრომებში. და რა? თითოეული ფეხმძიმე ქალისთვის საჭიროა მისი შესწავლა? ყველაფერი დაივიწყოს და გაძლიერებულად შეისწავლოს ლიტერატურული წყაროები: - როგორ და რანაირად მიიღოს საკვები? ასეთი რამის წარმოდგენა ძალზედ ძნელია.

თითოეულმა ფეხმძიმე ქალმა, რომც შეისწავლოს ეს სამეცნიერო ტრაქტატები, მის წინაშე უცილობლად დადგება სხვა გადაუწყვეტელი ამოცანა: სად აიღოს რეკომენდირებული პროდუქტი.

ჩვენთვის წარმოვიდგინოთ ძალზედ მდიდარი თანამედროვე საოჯახო წყვილი, რომლებსაც მათი მატერიალური შესაძლებლობები, რომ რასაც მოისურვებენ ყველაფრის ყიდვის საშუალებას აძლევს... ილუზიაა! არ არის და არც შეიძლება არსებობდეს ფული, რომელიც ყველაფრის შესყიდვას შესძლებს, რასაც ფეხმძიმე ქალი ისურვებს და თანაც ზუსტად იმ მომენტში, როცა ეს მას მოესურვება. მე მხედველობაში მაქვს, რომ არანაირი ფულით არ იყიდება მაგალითად, ვაშლი, თავისი ხარისხით ისე ახლოს მდგომი მასთან, რომლის მოწყვეტაც ფეხმძიმე ქალს საკუთარ ბაღში შეუძლია, რომელსაც მა-

შინვე გამოიყენებს საკვებად.*

ფსიქოლოგიური ხასიათის შემდეგი ასპექტი, და ზუსტად იგი, არანაკლებად მნიშვნელოვანია, ვიდრე ფიზიოლოგიური. მოდით წარმოვიდგინოთ და ერთმანერთს შევადაროთ ორი სიტუაცია.

პირველი:- სტანდარტული, რომელიც უმრავლესობასთან ხდება. ავიღოთ ახალგაზრდა ოჯახი საშუალო ან ცოტა საშუალოზე მეტი შემძლების. ფეხმძიმე ქალი ქმართან ერთად ცხოვრობს ბინაში. შეუძლია მას საკმარისად ხარისხიანი საკვებით იკვებოს? არა! თანამედროვე, ძვირიან სუპერმარკეტებსაც კი, არ შეუძლიათ ხარისხიანი საკვები შემოგვთავაზონ. დაკონსერვებული, გაყინული საკვები პროდუქტები, არა ბუნებრივია ადამიანისთვის. ბაზრები? მაგრამ, იქაც რბილად რომ ვთქვათ, საექჭო ხარისხის პროდუქტია. კერძოებმაც ისწავლეს ყოველგვარი ქიმიური სასუქებით სარგებლობა, რითიც მოჰყავთ საკვები პროდუქტები. როცა მათ საკვები პროდუქტი თავიანთთვის მოჰყავთ,- ერთი საქმეა, მაგრამ როცა გასაყიდად,- მაშინ იმის სურვილი, რომ დიდი შემოსავალი მიიღონ, მათ უბიძგებთ გამოიყენონ ყოველგვარი სტიმულატორები. ეს ყველას ესმის და ბუნებრივია, გაუგებარი წარმოშობის საკვებსაც იღებენ კიდეც, რასაც თავისებურად განიცდიან კიდეც...

განცდის გრძნობა! იგი წარმოადგენს თანამედროვე ადამიანის მეგზურს.

ფეხმძიმე ქალს, მუდმივ სოციალურ კატაკლიზმებზე, ეკოლოგიურ უბედურებებზე, უშრეტო ინფორმაციის ნაკადი ატყდება თავს. განიცდის მომავალი ბავშვის ბედს. მაშ, სად არის, რაშია დადებითი ფაქტორები? ისინი უბრალოდ არ არიან და არც შეიძლება, რომ იყვნენ ყოფიერების საზარელ პირობებში, რომლისთვისაც ჩვენვე, ჩვენს თავს ვწირავთ.

კარგად გაწყობილ ბინაშიც კი, ჩვენ ვეჩვევით მის ინტერიერს და იგი სიახლით უკვე აღარ ახარებს ჩვენს თვალს. ჩვენ ვეჩვევით იმასაც, რომ ბინაში ყველა ნივთი ძველდება და ტყდება... როგორც მივეჩვიეთ იმის ცოდნას, რომ მილსადენის წყალი სასმელად უვარგისია და ჩვენ მას მაინც ვსვამთ. მაგრამ ყველაფერი ამის შეგრძნებას, ფეხმძიმე ქალი მოულოდნელად იწყებს. გამოუვალი მდგომარეობის წნეხის ქვეშ იმყოფება რა, მას აღარაფერი რჩება გარდა იმისა, რომ იმედოვნებდეს „იქნება და“... ეს ერთადერთია, რისი იმედიც მას შეუძლია ჰქონდეს.

მეორე შემთხვევაში ქალი, გარემოცული სიყვარულის სივრცით, როგორზეც ამბობს ანასტასია, გარდა ფიზიოლოგიური მოთხოვნებისა, იღებს უმძლავრეს ფსიქოლოგიურ საკვებსაც.

* რომაა ნათქვამი,- ფეხმძიმე ქალი რასაც ისურვებს,- მაშინვე უნდა შეუსრულოთ,- ალბათ ეს იგულისხმებოდა... ც.გ.

თანამედროვე მეცნიერებას შეუძლია განმარტოს და დაამტკიცოს ანასტასიას თითქმის ყველა მტკიცებულებების მართებულობა. ისინი ძალზედ სადა და ლოგიკურია. გიწევს მხოლოდ გაკვირვება, რატომ ჩვენ, ვაკეთებდით რა უამრავ ჭკვიანურ მოხსენებებს, არ ვამახვილებდით მათზე ყურადღებას.

თუმცაღა, ანასტასია ლაპარაკობს თანამედროვე მეცნიერებისთვის საიდუმლო, ამოუხსნელ მოვლენებზე:

„სამი წერტილია მთავარი, ყოფიერების სამი მიმართულება, რომელიც მშობლებმა თავის თანაქმნილებას უნდა წარუდგინონ“. შემდგომ იგი ამბობს, რომ სამი იდუმალი წერტილის შერწყმა ერთმანერთში, ერთიდაიმავე ადგილზე, სახელდობრ, საგვარეულო ადგილ-მამულში, შემდეგნაირად უნდა მოხდეს:- „**ორთა აზრ-ფიქრები ერთმანერთში სიყვარულით შეირწყმებიან... აი წერტილი პირველი, მისი სახელწოდება – მშობელთა აზრ-ფიქრია... წერტილი მეორე, უფრო მართებულად რომ ითქვას, დაიბადება კიდევ ერთი ადამიანური თვალსაზრისი, რომელიც ცაზე ახალ ვარსკვლავს აკიაფებს, როცა აზრ-ფიქრებით და სიყვარულით ორი სხეული ერთ მთლიანად, ერთმანერთში შეირწყმებიან... და მესამე წერტილი, – ახალი თვალსაზრისი იმ ადგილზე უნდა წარმოიჩინდეს, მშობიარობაც იქ უნდა მოხდეს, სადაც ბავშვი იქნა ჩასახული, მამაც მათ გვერდით უნდა იმყოფებოდეს. და, ჩვენი ყველას მოსიყვარულე მამა კი, – სამივეს თავზე დიდებულ გვირგვინს აღმართავს.**

რასაკვირველია, ჩასახვის, ფეხმძიმობის და ბავშვის დაბადების ერთ ადგილზე, -მშვენიერ საგვარეულო მამულში, - განხორციელების უპირატესობა შეუძლიათ მეცნიერულად დაამტკიცონ ფიზიოლოგებმაც და ფსიქოლოგებმაც. თუმცაღა, ანასტასია საუბრობს უფრო მეტზე. ის ამბობს, რომ დაბადებული ადამიანის სრული კავშირი კოსმოსთან, მხოლოდ მოცემულ შემთხვევაში ხდება. რატომ? რის ხარჯზე? რამდენად მნიშვნელოვანია ადამიანის მომავალი ბედისთვის მსგავსი მიდგომა მისი დაბადების მიმართ? თანამედროვე მეცნიერებს მხოლოდ ვარაუდი შეუძლიათ.

მე, შევეცადე ანასტასიას ნათქვამი შემეპირისპირებინა იმასთან, რასაც წინასწარმეტყველებენ დღევანდელი პოპულარული ჰოროსკოპები. თავისთავად წარმოიშვა კითხვა, ადამიანის დაბადებისთვის სამი წერტილიდან რომელი შეიძლება უმთავრესად ჩაითვალოს:- აზრ-ფიქრი, ფიზიოლოგიური ჩასახვა, თუ დედის წიაღიდან ბავშვის ქვეყანაზე დაბადება.

საზოგადოდ მიღებულია ადამიანის დაბადებად ჩაითვალოს დედის წიაღიდან ბავშვის გამოსვლის მომენტი. ამ მომენტიდან აწარმოებენ გათვლას ჰოროსკოპებიც, მაგრამ ახლა მეცნიერებისთვის ცნობილია, რომ:- ნაყოფი, ჯერ კიდევ დედის წიაღშივე მყოფი უკვე ცოცხლობს, გრძნობს და რაკილა ეს ასეა, გამოდის, ადამიანი უკვე არსებობს. ის, უკვე დაბადებულია. ის მოძრა-

ობს, - დედა შეიგრძნობს მისი პატარას ხელებისა და ფეხების ბიძგებს. იქნება და, ადამიანის უფრო ზუსტი დაბადების თარიღად ითვლება ის წამი, როცა სპერმატოზოიდი ანაყოფიერებს კვერცხუჯრედს? ფიზიოლოგიური თვალსაზრისით, ეს წამი უფრო ზუსტად საზღვრავს ადამიანის დაბადების თარიღს. მაგრამ... სპერმატოზოიდისა და კვერცხუჯრედის შეხვედრა კი არ არის მიზეზი, არამედ იგია შედეგი. მას წინ უძღვის ორის ნააზრევ-ნაფიქრალი. იქნება და, ზუსტად ისინია, რომ წარმოადგენენ დაბადების თარიღის განმსაზღვრელებს? სამი მომენტიდან დღევანდელ დღეს მიღებულია ჩაითვალოს დაბადების თარიღად ჩვილის ქვეყანაზე მოვლინების მომენტი. ხვალ საზოგადოდ, შეიძლება მიღებულ იქნას სხვა. **ანასტასიას თეორიით გამოდის, რომ ადამიანის დაბადების თარიღს წარმოადგენს, სამივე შემადგენლის ერთმთლიანად ერთმანერთში, ყველა ზემოთ ჩამოთვლილი მომენტების შერწყმის წამი.** და ამას, თავისი უკმათო ლოგიკა აქვს. მაგრამ ჩვენ, მე მხედველობაში მაქვს თანამედროვე მეცნიერება, რელიგიური სწავლებები, მისი მოხსენიებისაც კი გვეშინია.

- რა არის აქ საშიში?

- არის რაღაც... იცით, ვლადიმირ ნიკოლოზის-მეც, თუკი ჩვენ ვაღიარებთ ანასტასიას მტკიცებულების უცილობლობას, მაშინ აქვე უნდა ვაღიაროთ, რომ იმ ადამიანთა კულტურასთან შედარებით, რომელსაც ის წარმოადგენს, - ჩვენ სრულჰყოფილ ადამიანებად არ ჩავითვლებით. თანამედროვე ადამიანების უმეტესობას დააკლდება სრულჰყოფილი ადამიანისთვის ჩვეული ერთი ან ორი შემადგენელი ნაწილი. ამიტომაცაა, არამცთუ საუბარი, არამედ ფიქრისაც კი გვეშინია მასზე. ისე საჭირო კი იყო, რომ დავფიქრებულვიყავით...

- მაგრამ შესაძლოა, იმიტომ არ ვამბობთ და არ ვფიქრობთ, რომ ეს მტკიცებულებები ზედმეტად საკამათოა?

- პირიქით! ისინი ზედმეტად უდავოა!

პირველი. თავად დაფიქრდით, ვინ დაიწყებს უარყოფას, რომ უფრო მორალური და ფსიქოლოგიურად უფრო დატვირთული იქნება სიტუაცია, რომლის დროსაც არა მრუშობა, არამედ მომავალ ბავშვზე ფიქრი იქნება სპერმატოზოიდისა და კვერცხუჯრედის შეხვედრის წინაპირობა.

მეორე. აბსოლუტურად უდავოა ისიც, რომ ფეხმძიმე ქალი სრულფასოვანი საკვებით უნდა იკვებებოდეს და გაექცეს სტრესებს. ამისთვის იდეალურად გამოდგება საკუთარი ადგილ-მამული, რომელზეც საუბრობს ანასტასია.

მესამე. მშობიარობა ნაცნობ პირობებში,* ჩვეულ გარემოში ბევრად უფრო კეთილსასურველი იქნება მშობიარისთვის და რაც მთავარია, - ახალშობი-

* ახლა ხომ „მოდამი შემოვიდა“ და ე.წ. „მდიდრები“ ცოლებს სახლში ამშობიარებენ... ც.გ.

ლისთვის. ესეც უდავო ფაქტია, როგორც ფსიქოლოგისთვის ასევე ფიზიოლოგისთვის. თითოეულ ამ სამ პუნქტში თქვენ მეთანხმებით?

– რასაკვირველია გეთანხმებით.

– აი, ხომ ხედავთ, ისინი უდავოა და, არა მხოლოდ მეცნიერთათვის. შესაბამისად, ჩვენ ვერ უარვყოფთ ამ სამი დადებითი შემადგენლის ერთ მთლიანში შეერთების დადებით ზემოქმედებას.

როგორც ფსიქოლოგს, მე შემძლია ვივარაუდო, რომ ასეთი შერწყმისას სამყაროში ხდება ფსიქიკური რეაქცია. მასზე სამყაროს მთელი სივრცე რეაგირებს. ახალშობილს ლეზულობს იგი და მასთან ინფორმაციულ კავშირს ამყარებს.

– შესაძლოა, მაგრამ რა მნიშვნელობა აქვს ადამიანის დაბადების თარიღის ზუსტ განსაზღვრას?

– უზარმაზარი! გლობალური! ეს განსაზღვრავს ჩვენი საკუთარი მსოფლშეგრძნების დონეს. თუკი ჩვენ პირველ ადგილზე ვაყენებთ ნაყოფის ქვეყანაზე წარმოჩენას, მაშინ გამოდის, რომ ჩვენს მსოფლშეგრძნებაში მატერიაა პირველი.

თუკი ჩვენ პირველ ადგილზე ვაყენებთ მამაკაცისა და ქალის ნააზრევნაფიქრალს, ჩვენს მსოფლშეგრძნებაში პირველს წარმოადგენს ცნობიერება. შედეგად, სხვადასხვა კულტურები ჩამოყალიბდებიან, რომლებიც ცხოვრების წესსა და ნირს განსაზღვრავენ. პირველ შემთხვევაში უპირატესობა ენიჭება მატერიას, მეორეში – სულიერებას. ამის თაობაზე ხმამაღალიც და იდუმალი კამათიც, დიდი ხანია მიმდინარეობს. მაგრამ ახლა ჩემთვის უკვე ცხადია ასეთი კამათის უაზრობა. ანასტასია საუბრობს არა მარტო ამ ორი მცნების ერთში გაერთიანებაზე, არამედ მათთან ერთად მესამის გაერთიანებაზეც. მის მტკიცებულებებზე დაყრდნობით, შესაძლებელია აიგოს ადამიანის დაბადების სრულყოფილი თეორია და ასევე მისი განხორციელების შესაძლებლობაც. ეს იოლია და ყველასთვის მიღწევადი. მაგრამ ჩვენ რატომ არ ვახდენთ ჩვენი შესაძლებლობების განხორციელებას? რატომღა ჩვენს ცნობიერებაში ქაოსი, და, რომ ცხოვრებაც ამ აოებაში მიედინება. აი, საკითხავი რა არის?

– აი, მე, რას ვფიქრობ, იქნებ, მაინც ადამიანის დაბადების თარიღად ითვლება ის დღე და საათი, როცა ახალშობილი დედის წიაღიდან მოველინება ქვეყანას. ოღონდ, უფრო ზუსტად უნდა ეწოდოს მას:– ქვეყანაზე წარმოჩენის საათი.

– შესაძლებელია. სრულიად შესაძლებელია! მაგრამ დაბადების გაელვებაზე თქვენ მაინც ჰკითხეთ ანასტასიას.

– ვკითხავ, ჩემთვისაც საინტერესოა ვიცოდე, კონკრეტულად როდის დავიბადე, როდის დაიბადა ჩემი ვაჟი?

– თქვენი ვაჟი... თქვენ ჩემთან რჩევისთვის მოხვედით, აი მე კი ჩემსაზე ვსაუბრობ... მაპატიეთ, საუბრით გავერთეთ. გულზე მომაწვა და... გამიგეთ... მიღებას კვირაში სამჯერ ვაწარმოებ. ადამიანები თავიანთი პრობლემებით მოდიან.

კითხვა ყველას სტანდარტული აქვთ:– როგორ ავლზარდოთ ბავშვი? როგორ დავამყაროთ კავშირი ბიჭთან ან გოგოსთან? ბავშვი კი, უკვე ხუთი წლისაა, ათის, ხანდახან თხუთმეტისაც კი.

უთხრა ადამიანს:– „გვიანია, ბაბა, აღზრდა“... ,– ეს იმას ნიშნავს მასში ბოლო იმედი ჩაკლა. ჰოდა, აი, კაცმა რომ თქვას, მათი დაშვნილება მიწვეს...

– აბა, ჩემი შვილიც მალე ხუთის გახდება. ესე იგი, მეც დავაგვიანე?

– თქვენ, ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძეე, სხვანაირი მდგომარეობა გაქვთ. თქვენი შვილის გვერდით ანასტასიაა. მართალია ის, ნება რომ არ დაგვრთოთ თქვენი შვილი რომ ჩვენი სამყაროს ყოფაში ჩაგვედოთ. ის თავად ზრდის მას სხვაგვარ კულტურასთან შესაბამისობაში.

– გამოდის, ჩვენ, მე და ჩემი ბიჭი სხვადასხვა კულტურის ადამიანები ვართ, შესაბამისად, ვერც ვერასდროს გავუგებთ ერთმანეთს?

– მშობლები და შვილები ყოველთვის წარმოადგენენ ასე ვთქვათ, თითქოსდა სხვადასხვა კულტურის, სხვადასხვა მსოფლმხედველობის წარმომადგენლებს. ყოველ თაობას თავისი პრიორიტეტები აქვს. თუმცადა, სხვაობა არც ისე თალშისაცემია, როგორც ამჯერად თქვენს შემთხვევაში. ჩემი თქვენდამი რჩევა:– სანამ ვაჟთან შეუდგებით ურთიერთობას, ანასტასიას ჰკითხეთ რჩევა, როგორ უფრო უკეთესია ამის გაკეთება. ყურადღებით მოექცით იმას, რასაც ის გეტყვით. თქვენ ხომ ბევრი წაიკითხეთ ბავშვების აღზრდაზე. ახლა თქვენთვის იოლი იქნება მისი გაგება.

– მისი გაგება ყოველთვის არ გამომდის, ხანგრძლივი დროის გასვლის შემდგომაც კი. ზოგიერთი გამონათქვამი ეჭვს იწვევს, ისინი მისტიკური და მტკიცებულებების გარეშეა. ვცდილობ, ანასტასიას გამონათქვამებიდან ბევრი არ გამოვაქვეყნო, იმიტომ, რომ ეს ნაწილობრივ ფანტასტიკას უფრო ჰგავს, ვიდრე...

ალექსანდრ სერგეის-ძემ მოულოდნელად ხელის გული დაჰკრა მაგიდას და მკვეთრად, უფრო ზუსტად კი, რაღაცნაირი სიმკვახით შემაწყვეტინა:

– თქვენ, არა გაქვთ ასე მოქცევის უფლება. თუკი თქვენი გონება არ გაძლევთ რაღაცის შეცნობის უნარს, მიეცით საშუალება ეს გააკეთონ სხვებმა.

მე არ მომეწონა მისი მკვახე ტონი და მისი ნათქვამის შინაარსი. ჩემი მისამართით პირველად არ მესმოდა და არ წამიკითხავს მსგავსი გამონათქვამები. მათი ნათქვამიდან გამომდინარე, რომ მე ვიღაც უმეცარი ვარ და ჩემი როლი მხოლოდ იმაში მდგომარეობს, რაც შეიძლება ზუსტად გადმოვცე ტაიგელი განდევნის გამონათქვამები. მაგრამ ჰკულისკოლოფები,

მსგავსი განაცხადის გამკეთებლები, ყველაფერს არ ითვალისწინებენ. გადაწყვეტიტე ფსიქოლოგი თავის ადგილზე მომესვა, რომელიც ასე მოულოდნელად გახდა აგრესიული.

– თქვენ, თქვენს თავს, რასაკვირველია, მიაკუთვნებთ იმათ რიცხვს, რომელთაც უნარი აქვთ გაიგონ ყველა გამონათქვამი. მე, არ ვარ სამეცნიერო ხარისხის ფსიქოლოგი, მაგრამ ჩემთვისაც კი ცხადია მარტივი ჭეშმარიტება: თუკი გამოვაქვეყნებ ყველა დაუდასტურებელ, მისტიკურ გამონათქვამს, მაშინ, წიგნებში დაწერილის მიმართ, ყველაფერთან ერთად მთლიანად დამოკიდებულება ექნებათ, როგორც ზღაპართან და წყალში ჩაიყრება რაც რაციონალურია და რისი გამოყენებაც, უკვე დღევანდელ დღესაცაა შესაძლებელი. რომ არ ვაქვეყნებ, ზოგიერთ მისტიკურ გამონათქვამს, იქნებადა მე, ზუსტადაც ამით ვახდენ შესაძლო რაციონალურის გადარჩენას.

– აბა, კონკრეტულად შეგიძლიათ მითხრათ, რომელ მისტიკაზეა საუბარი?

– აი, თუნდაც აი ასეთზე. *მან სთქვა, რომ მთელი სამყაროდან შეკრიბა საუკეთესო ასო-ბგერათა შეთანაწყობა, შეფარვით ჩაურთო იგი ტექსტში და ისინი კეთილისმყოფელად მოქმედებენ მკითხველებზე.*

– დიახ, მე მახსოვს ასეთი რამ. ძალიან კარგად მახსოვს. ეს ჯერ კიდევ პირველ წიგნში იყო დაწერილი. იქვე ნათქვამიცაა, რომ კეთილისმყოფელი ზემოქმედება გაძლიერდება, თუკი მკითხველი მხოლოდ ბუნებრივი ხმების ჟღერადობის ქვეშ წაიკითხავს მათ.

– სჩანს გახსოვთ არა? ისიც, რომ ეს სიტყვები გაჟღერებულია არა მარტო თავად წიგნის ტექსტში, არამედ მოთავსებულიცაა ყდის შიგნითა მხარეს. გახსოვთ? გამომცემლებმა ასე მირჩიეს, მკითხველთა დაინტერესების მიზნით. მე ასეც მოვიქეცი...

– და სწორადაც მოიქეცი!

– სწორად არა?! და თქვენ იცით, რომ ყდაზე მიწერილმა გამონათქვამმა ბევრზე უარყოფითად იმოქმედა. ბევრმა იგი სარეკლამო ეშმაკობად ჩათვალა. ამაზე პრესაშიც სწერდნენ. მე იგი ზოგიერთ გამოცემებში გარეკანიდან მოვამოხრე. ბევრი ადამიანი მას მისტიკურად თვლის, გამოგონილად.

– იდიოტები! ნუთუ... ნუთუ საზოგადოების უგუნურება ამ დონემდეა დასული. შეიძლება ასე იყოს ატროფირებული? ეჰ, გონების სიზანტე, სიზარმაცე თიშავს მასების ლოგიკურ აზრ-ფიქრს.

– რა შუაშია აქ გონების სიზანტე? თუკი დამტკიცება შეუძლებელია.

– დამტკიცება? რა არის აქ დასამტკიცებელი? ეს გამონათქვამი სხვა არაფერია, თუ არა როგორც უგენიალურესი ფსიქოლოგიური ტესტი თავისი სისადავითა და ეფექტურობით, რომელიც ერთ წამში და იოლად საზღვრავს სრულ უმეცრებს (ჩერჩეტებს), ატროფირებული გონებრივი უნარებით. ჰოდა, ამასთან ერთად, თუკი ისინი პრესაშიც გამოდიან, მაშინ ამ-

ითვე უჩვენებენ:- შემოგვხედეთ ყველამ, როგორი უმეცრები ვართ ჩვენ. გენიალური ტესტია!

– რა შუაშია აქ ტესტი? მოცემული გამონათქვამის დამტკიცება შეუძლებელია.

– შეუძლებელია, ასე თვლით? დასამტკიცებელი კი აქ, არც არაფერია. ანასტასიას ნათქვამი,- აქსიომაა. თავად განსაჯეთ. ნებისმიერი წიგნის ტექსტები, ნებისმიერი ზეპირი თქმა, ზუსტადაც რომ შესდგება ასო-ბგერათა შეთანაწყობისგან, შეხამებისგან. ეს გასაგებია? თქვენ ამაში მეთანხმებით?

– დიახ, საერთოდ კი, გეთანხმებით. ნამდვილად, ყველა წიგნის ტექსტები ასო-ბგერათა შეთანაწყობისგან შესდგება.

– ხედავთ, ყველაფერი რა მარტივადაა? და, ზუსტად ამ სიმარტივეზე მოიტება კისერი მან, ვინც ლოგიკურად აზროვნება დაიზარა, იმ ზანტად მოაზროვნეთა ზარმაცმა ლოგიკამ.

– შესაძლოა... მაგრამ მან ხომ ისიც სთქვა, რომ იპოვნა და შეაგროვა სამყაროს სივრცეებში საუკეთესო შეხამებები და ისინი კეთილისმყოფელად იმოქმედებენ მკითხველებზეო.

– ამაშიც არაფერი არ არის მისტიკური. თავად განსაჯეთ. როცა თქვენ ამა თუ იმ წიგნს კითხულობთ, საგაზეთო ან ჟურნალის სტატიას, განა თქვენზე გავლენას არ ახდეს იგი? ტექსტმა ხომ შეიძლება თქვენ გულგრილი დაგტოვოთ, ან გაღიზიანება, სიამოვნება, გაბრაზება და სიხარული გამოიწვიოს თქვენში. ასეა? გასაგებია? თანახმა ხართ?

– დიახ.

– ჰოდა ძალიან კარგი. ხოლო, რაც შეეხება ანასტასიას ტექსტების კეთილისმყოფელ ზეგავლენას, განა ის იმით არაა დამტკიცებული, თუ როგორი რეაქცია აქვთ მკითხველებს წაკითხულზე. საუბარია არა რეცენზიებზე, რომლებიც შესაძლებელია შეკვეთილიც იყოს. კეთილისმყოფელი ზემოქმედების ფაქტს ადასტურებს ადამიანთა შემომქმედებითი ალტყინება. რომელზეც თქვენი მკითხველების მიერ დაწერილი უამრავი ლექსები და სიმღერები მეტყველებენ. მე ხომ ხუთი აუდიოფირი ვიყიდე იმ სიმღერებით, რომლებიც ანასტასიასადმია მიძღვნილი. თავად ცხოვრებამ დაადასტურა ანასტასიას ნათქვამი. ლექსები ხომ წაკითხულის გავლენით დაიბადნენ. თქვენ კი „მისტიკაო“. თქვენ არ გაქვთ უფლება ანასტასიას ცენზორი იყოთ.

– კარგით მშვიდობით ბრძანდებოდით. გამდლობთ რჩევებისთვის.

მე უკვე ხელი მოვკიდე კარების სახელოს, რათა ფსიქოლოგის კაბინეტი დამეტოვებინა.

– მოიცადეთ, თუ შეიძლება, ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძევ. ვხედავ, თქვენ ჩემგან გეწყინათ... მაპატიეთ, თუკი ჩემი ტონი ცოტათი უხეში იყო. მე არ მიწნდა, ჩვენი დამშვიდობება ასეთი იყოს.

ალექსანდრ სერგეის-ძე კაბინეტის შუაში იდგა, ოდნავ ტანსრული, ხნიერი ადამიანი. მან აკურატულად შეიკრა თავისი პიჯაკის ღილები და განაგრძო:

– გამიგეთ, თქვენ მოვალე ხართ, რასაც ანასტასია ამბობს ყველაფერი დაწეროთ. დაე, მისი ნათქვამიდან რაღაც თქვენთვის გაუგებარიცაა, დაე ჩემთვისაც ან კიდევ ვიღაცისთვისაც. დაე, ასეც იყოს. მაგრამ, მნიშვნელოვანი ხომ ისაა, რომ მათ შეიცნონ?

– ვინ მათ?

– ახალგაზრდა ქალებმა, ვისაც ჯერ კიდევ შეუძლიათ ჯანმრთელი ბავშვების დაბადება. თუკი მიხვდებიან, აუცილებლად ყველაფერი შეიცვლება... მაგრამ, თქვენს შვილზე ჩვენ, რაღაცნაირად ცოტა ვისაუბრეთ... თქვენ ხომ ჩემთან მიღებაზე ამის გამო მოხვედით!

– რასაკვირველია, ამის გამო მოვედი.

– არაფერი კონკრეტულის რჩევა მე თქვენთვის არ შემიძლია. ძალზედ არასტანდარტული სიტუაციაა. იქნებ, ტაიგაში თქვენ მას რაღაც სურათებიანი წიგნი ჩაუტანოთ ისტორიაზე, ანდა, მაგალითად ჩაიცვით რაც შეიძლება უკეთესად. შესაძლოა, მე ახლა ძალიან სისულელეს ვამბობ, მაგრამ უბრალოდ მინდა, რომ თქვენ მას ჩვენი სინამდვილე არც თუ ისე მკაცრად წარუდგინოთ.

– აბა როგორად? ფერუმარილიანად და გალამაზებულად?

– საქმე ამაში არ არის. თქვენ ხომ თავად წარსდგებით საკუთარი ბიჭის წინაშე ჩვენი სინამდვილის წარმომადგენლად და აქედან გამომდინარე, საკუთარ თავს ბავშვის თვალში კომპრომენტირებას გაუკეთებთ.

– მე, ვითომ, მარტომ რატომ უნდა ვაგო პასუხი ჩვენი საზოგადოების ყველა უკუღმართობაზე?

– თუკი თქვენ, თქვენს ვაჟს ვერ დაანახებთ იმის უნარს, რომ საზოგადოებაში უკეთესობისკენ შევიძლიათ რაიმეს შეცვლა, მაშინ, გამოდის რომ თქვენ, თქვენს უძლურებას უჩვენებთ.

შვილის წინაშე კომპრომენტირებას გაუკეთებთ საკუთარ თავს. ვფიქრობ, ის ისეა აღზრდილი, არ ესმის იმის არსებობა, რომ ადამიანისთვის შეუძლებელია რაიმეს გაკეთება.

– სჩანს, თქვენ მართალი ბრძანდებით, ალექსანდრ სერგეის-ძე. გმადლობთ საქმიანი რჩევითვის. ნამდვილად უმჯობესია, ბავშვის თვალში ჩვენი ცხოვრება ცოტათი შევალამაზო. ნამდვილად ღირს, თორემ იფიქრებს...

ჩვენ ერთმანეთს ხელი ჩამოვართვით და როგორც მე მომეჩვენა, ურთიერთის მიმართ სასიამოვნო გრძნობითაც კი დავმორდით.

საუბარი ვაჟთან

ქ დინარიდან ანასტასიას მდელომდე გზა მარტომ, დამოუკიდებლად გა-
ვიარე. ნაცნობ ადგილებს იმ შეგრძნებით ვუახლოვდებოდი, თითქოს სა-
ხლში მოვედი. ამჯერად მე, არავინ არ მხვდებოდა. მომეწონა კიდეც დამოუ-
კიდებლად, მეგზურის გარეშე ტაიგაში სიარული.

მე არ დამიწყია ძახილი. არც ანასტასიასთვის დამიძახავს. ვიფიქრე, იქნ-
ებ, ის თავის საქმეებითაა დაკავებული; განთავისუფლდება, იგრძნობს, რომ
მოვედი და თავად მომიახლოვდება მეთქი.

ტბის ნაპირზე, საყვარელი ადგილის დანახვისას, სადაც ჩვენ, ანასტასიას-
თან ერთად ხშირად ვისხედით ხოლმე გადავწყვიტე, ჯერ ჩასაცმელი გამო-
მეცვალა, გზის შემდეგ სანამ დასასვენებლად ჩამოვჯდებოდი.

ზურგანთიდან, რომ არ იჭმუჭნება ისეთი პიჯაკი, თხელი თეთრი სვი-
ტერი და ახალი ფეხსაცმელები ამვაწყვე. როცა მე ტაიგაში წასასვლელად ვე-
მზადებოდი, მინდოდა თეთრი პერანგი და ჰალსტუხი წამომელო, მაგრამ მე-
რე გადავწყვიტე, რომ პერანგი დაიკუჭება, ტაიგაში კი, მას ვერ გააუთოებ.
ამიტომაც მალაზიამი პიჯაკი ისე შევაფუთინე, რომ არ დამკუჭვოდა.

გადავწყვიტე, შვილის წინაშე საგანგებოდ და ელეგანტურად წარმდგარ-
ვიყავი, ამიტომაც, გარეგნული იერ-სახის მოსაფიქრებლად ბევრი დრო და
ენერგია დავხარჯე.

ხელის საპარსი და სარკეც კი წამოვიღე თან. სარკე, ხეზე ჩამოვკიდე და
გავიპარსე, დავივარცხნე, და აი, შემდეგ პატარა ბორცვზე ჩამოვჯექი. ამოვი-
ღე ბლოკნოტი და კალამი, რათა ბიჭთან შეხვედრის გეგმისთვის გზაში მო-
ფიქრებულიც დამემატებინა.

ჩემს ვაჟს მალე ხუთი შეუსრულდება. რასაკვირველია, მას უკვე საუბარი
შეუძლია. ბოლოს მე, იგი სრულიად პატარა ვნახე, ჯერ კიდევ არ ლაპარაკო-
ბდა. ახლა ალბათ ბევრ რამეს უნდა იაზრებდეს კიდეც. ალბათ, მთელი დღე-
ების მანძილზე ეტიტინება ანასტასიას, პაპებს. მე მყარად გადავწყვიტე რო-
გორც კი ვნახავ ანასტასიას, მაშინათვე მოვუყვები თუ, როგორ ვგეგმავ ბიჭ-
თან შეხვედრას და მისთვის რის თქმას ვაპირებ.

ხუთი წელი საფუძვლიანად ვსწავლობდი ბავშვების აღზრდის სხვა-
დასხვა სისტემებს და ჩემი შეხედულებით მათ შორის ყველაზე საუკეთე-
სო და გასაგები ავიღე. პედაგოგებთან და ბავშვთა ფსიქოლოგებთან საუბ-
რებისას ჩემთვის საჭირო დასკვნები გავაკეთე. ახლა, სანამ ბიჭს შევხვდე-
ბი მსურდა, ანასტასიასთან ერთად მემსჯელა ჩემს მიერ დამუშავებულ
გეგმას და გამოტანილ დასკვნებზე. მასთან ერთად ყოველივე კიდეც ერ-
თხელ დეტალურად გამეაზრებინა. დაე, ანასტასიამ მიიჩიოს, ჩემს შვილს
პირველი სიტყვები რომელი ვუთხრა. ამასთან ერთად, როგორ პოზაში

ვიდგე. რასაკვირველია, იერიც მნიშვნელოვანია. ჩავთვალე რომ, მამა საკუთარ ბავშვს წარმოსადეგი უნდა მოეჩვენოს. მაგრამ, ვთვლიდი, რომ მისთვის ჯერ ანასტასიას უნდა წარედგინა ჩემი თავი.

ჩემს ბლოკნოტში, პირველ პუნქტად ჩაწერილი მქონდა - „ანასტასიას მიერ შვილის წინაშე ჩემი წარდგინება“. დაე, აი, ამგვარი უბრალო სიტყვებით წარმადგინოს:- „შვილო, შენს წინაშე დგას შენი მშობელი მამა“.

მაგრამ ეს სიტყვები მან საზეიმოდ უნდა წარმოსთქვას, რათა ბავშვი, მისი ინტონაციით მაშინვე მიხვდეს საკუთარი მამის მნიშვნელოვნებას, რათა მომავალში ყური უგდოს მას.

მოულოდნელად ვიგრძენი, რომ გარემოში ყველაფერი გაირინდა, თითქოსდა ყოველივე გაფაციცდა. სიჩუმის მოულოდნელი ჩამოდგომა არ გამკვირვებია. ტაიგაში ანასტასიასთან შეხვედრის წინ ყოველთვის ასე ხდებოდა ხოლმე. ტაიგა, თავისი ყველა მკვიდრითურთ თითქოს ირინდებოდა, თითქოს აყურადებდა, სიფრთხილეს იჩენდა და აფასებდა:- ხომ არ მოუტანს დიასახლისს მომსვლელი რაიმენაირ უსიამოვნებას? შემდეგ, თუკი აგრესიულობას არ შეიგრძნობენ, ყველანი მშვიდდებიან.

ჩამოდგარი სიჩუმით, მივხვდი, რომ უკნა მხრიდან ანასტასია ფრთხილად მომიახლოვდა. ამისი შეგრძნება რთული არ იყო, თუნდაც იმიტომ, რომ, თითქოსდა უკანიდან რაღაცამ ზურგი გამითბო. ხოლო მცხუნვარე მზერით, მხოლოდ ანასტასიას შეუძლია ცქერა. მის მზერაზე მე მაშინათვე არ შემოვბრუნებულვარ. რამოდენიმე ხანს ვაგრძელებდი ჯდომას. ვგრძნობდი სასიამოვნო და სიხარულის მომგვრელ სითბოს. მერე, შემოვბრუნდი და დავინახე...

ჩემს წინაშე, ბალახზე, შიშველი ფეხებით ჩემი პატარა ბიჭი მყარად იდგა. ის წამოზრდილა. მისი ქერათმიანი კულულები დაბლა, მხრებამდე ეშვებოდა. ჩაცმული იყო მოკლე, ჭინჭრის ბოჭკოსგან მოქსოვილ უსაყელო პერანგში. ანასტასიას ჰგავს, შეიძლება ცოტათი მეც, მაგრამ ამას მაშინვე ვერ გაარჩევ. მე, მიწაზე ხელებდაყრდნობილი როგორც შემოვბრუნდი, ისევე გავხვედი და გაუნძრევლად შევცქეროდი მას. ოთხზე დამდგარი გავშეშდი და ქვეყანაზე ყველაფერი დამავიწყდა. ისიც მშვიდად, ანასტასიას მსგავსი მზერით მიცქერდა. შესაძლოა ეს მოულოდნელობისაგან იყო, მაგრამ მე, დიდხანს ვერაფრის თქმას ვერ ვახერხებდი, პირველმა, მან დაილაპარაკა.

- გამარჯვება შენს ნათელ აზრ-ფიქრებს, ჩემო მამა!
- ჰო? შენც, რასაკვირველია, გამარჯობა,- ვუპასუხე მე.
- მე მაპატიე, მამა.
- რა გაპატიო?
- ის, რომ შეგაწყვეტინე შენი მნიშვნელოვანი ფიქრები. შენგან, ჯერ შო-

რიახლოს ვიდექი, არ გიშლიდი ხელს, მაგრამ მოახლოვება და შენს გვერდით ყოფნა მომინდა. ნება მომეცი, მამა, გვერდით დაგიჯდე მშვიდად, სანამ შენი აზრ-ფიქრები არ დასრულდებიან.

– ჰო? კარგი, რასაკვირველია, დაჯექი.

ის სწრაფად მომიახლოვდა, ჩემგან ნახევარ მეტრში დაჯდა და გაირინდა. მე დაბნეულობისგან ოთხზე დგომას ვაგრძელებდი, მაგრამ სანამ ის ჯდებოდა, გაფიქრებაც მოვასწარი:– „საჭიროა ღრმად მოაზროვნე იერი მივიღო, რათა, როგორც ის თვლის, სანამ დასრულდებიან ჩემი მნიშვნელოვანი აზრ-ფიქრები,– განვსაზღვრო,– შემდგომ როგორ უნდა მოვიქცე“.

მე დარბაისლური იერი მივიღე და რამოდენიმე ხანს ჩვენ გვერდიგვერდ ვისხედით და ვდუმდით. მერე, გვერდზე წყნარად მჯდომი ჩემი ბიჭისკენ მოვბრუნდი და ვკითხე მას:

– აბა, აქ, როგორ მიდის შენი საქმეები?

გაიგონა რა ჩემი ხმა, ის სიხარულით აფრთხიალდა, შემოვბრუნდა და პირდაპირ თვალებში დამიწყო ცქერა. მისი გამომეტყველებიდან იგრძნობოდა:– რომ დაიმაბა, რადგან არ იცოდა, ჩემს მარტივ კითხვაზე როგორ ეპასუხა. შემდეგ მაინც დამელაპარაკა:

– მე, მამა, არ შემიძლია შენს კითხვას პასუხი გავცე. მე არ ვიცი, როგორ მიდის საქმეები. აქ, მამა, სიცოცხლე მიდის. იგი კარგია,– სიცოცხლე...

„საჭიროა, როგორღაც საუბრის გაგრძელება,– გავიფიქრე ჩემთვის,– არ შეიძლება ინიციატივის ხელიდან გაშვება“. და, კიდევ ერთი სტანდარტული შეკითხვა დავუსვი.

– აბა, როგორა ხარ შენ აქ? დედას ყურს უგდებ?

ამჯერად მან მაშინათვე მიპასუხა:

– როცა დედა საუბრობს ყოველთვის სიხარულით ვუსმენ. პაპუებიც როცა ლაპარაკობენ, ჩემთვის საინტერესოა მათი მოსმენა. მეც ველაპარაკები მათ, და ისინიც მისმენენ მე. ხოლო დედა ანასტასია სთვლის, რომ მე ბევრს ვლაპარაკობ, საჭიროა უფრო მეტი ფიქრიო, ამბობს დედა ანასტასია, მაგრამ მე ჩქარა ვფიქრობ და ლაპარაკიც სხვადასხვანაირად მიხდება.

– ეს როგორ, სხვადასხვანაირად?

– ისე როგორც პაპუები. სიტყვების ერთმანეთის მიმდევრობით ისე დაწყობა, როგორც დედა, როგორც შენ აწყობ მას მამა.

– შენთვის საიდანაა ცნობილი მე სიტყვებს როგორ ვაწყობ?

– დედამ მიჩვენა. როცა შენი სიტყვებით, იწყებს დედა ლაპარაკს, ჩემთვის ძალიან საინტერესო ხდება.

– ჰოო? კარგია... აბა შენ ვინ გინდა გამოხვიდე?

მან ისევ ვერ გაიგო ეს ყველაზე ჩვეულებრივი კითხვა, რომელსაც დიდები არაერთხელ უსვამენ პატარებს და მცირე პაუზის შემდეგ მიპასუხა:

- კი, მაგრამ მე ხომ უკვე ვარ, მამა.
- გასაგებია, რომ ხარ, მაგრამ მე მხედველობაში მაქვს, ვინ გინდა გამოხვიდე, როცა გაიზრდები, რის გაკეთებას აპირებ?
- მე შენ ვიქნები, მამა, როცა გავიზრდები. იმას დავასრულებ, რასაც შენ ახლა აკეთებ.
- საიდანაა შენთვის ცნობილი, რას ვაკეთებ მე?
- დედა ანასტასიამ მომიყვა იგი.
- და, რა მოგიყვა მან ჩემს შესახებ?
- ბევრი რამ. დედა ანასტასია ჰყვება, როგორი ხარ შენ.... როგორ არის ეს სიტყვა... ჰო, გამახსენდა, როგორი გმირი ხარ შენ, ჩემო მამა.
- გმირი?
- დიახ. შენ გიჭირს. დედას უნდა, რომ შენ უფრო იოლად იყო. რათა დაი-სვენო ადამიანურ პირობებში, მაგრამ შენ იქით მიდიხარ, სადაც ბევრ ადამი-ანს ძალიან ძნელი ცხოვრება აქვს. იმიტომ მიდიხარ, რათა ცხოვრება იქაც კარგი გახდეს. ჩემთვის ძალიან მწარე იყო იმის გაგება, რომ არიან ადამიანები, რომელთაც თავიანთი მდელი არა აქვთ. ხოლო მათ ყოველთვის აშინებენ, აიძულებენ არ იცხოვრონ ისე, როგორც მათ თავად სურთ. მათ არ შეუძლია-თ საკვები თავად მოიპოვონ. მათ სჭირდებათ... ჰო, მუშაობა, ასე ეწოდება ამას. მათ უნდა აკეთონ არა ისე, როგორც თავად სურთ, არამედ ისე, როგორც მათ ვიღაც ეტყვის და ამისთვის მათ ქაღალდებს, - ფულს აძლევენ, შემდეგ ისინი ამ ფულს საკვებზე ცვლიან. მათ უბრალოდ ცოტათი დაავიწყდათ, როგორ შეიძლება სხვაგვარად ცხოვრება და სიცოცხლით გახარება როგორ შეიძლება. შენც, მამა, მიდიხარ იქით, სადაც ადამიანებისთვის რთულია, რა-თა იქ კარგი გააკეთო.
- ჰოო? მივდივარ აი... საჭიროა, რომ ყველგან კარგი იყოს. მაგრამ შენ როგორ გეგმავ დაასრულო ეს კარგი, როგორ ემზადები შენ ახლა? ამისთვის ხომ, - სწავლაა საჭირო.
- მე ვსწავლობ, მამა. მე ძალიან მომწონს სწავლა და მე ვცდილობ.
- რას სწავლობ შენ, რომელ საგანს?
- ის კითხვას მაშინვე კვლავ ვერ მიხვდა, მაგრამ მერე მიპასუხა:
- ყველა საგანს ვსწავლობ. როგორც კი გავაქროლებ მას იმ სიჩქარით, რო-გორიც დედა ანასტასიას აქვს, მაშინვე ვხვდები მთელს საგანს ან ყველა საგ-ნებს ერთად. ჰო, უფრო მართებული იქნება ვთქვა, ყველა საგნებს.
- რას გააქანებ იმ სიჩქარით, როგორც დედას აქვს?
- ჩემს აზრ-ფიქრს, მაგრამ იგი ჯერ არ მიჰქრის ისე სწრაფად. დედის აზრ-ფიქრის სისწრაფე უფრო მაღია. იგი ისეთი სწრაფია, რომ მხოლოდ იმ-ას აქვს უფრო მაღი.
- ვის, იმას?

– ღმერთს, – მამას ჩვენსას.

– ჰო, რასაკვირველია. კარგია. მაშ შენ მაინც ეცადე. დიახ, საჭიროა ეცადო, შვილო.

– კარგი, მამა. მე ვეცდები, – უფრო ვეცდები.

საუბარი რომ სწავლაზე გამეგრძელებინა და რაღაც უფრო ჭკვიანური, მნიშვნელოვანი მეთქვა, წამოღებული წიგნებიდან მე, ზურგჩანთიდან ალა-ლბედზე ერთი წიგნი ამოვიღე. იგი, მეხუთე კლასის „უძველესი მსოფლიოს ისტორიის“ სახელმძღვანელო აღმოჩნდა და ბიჰს ვუთხარი:

– აი, ხედავ, ვალოდია, ეს ერთი იმ უამრავ წიგნთაგანია, რომელიც თანამედროვე ადამიანების მიერ იწერება. ამ წიგნში ბავშვებს იმაზე უყვებიან, თუ როგორ გაჩნდა დედამიწაზე ცხოვრება, როგორ ვითარდებოდა ადამიანი. მეცნიერები, – ეს, ასე ვთქვათ ბრძენი ადამიანებია, სხვებზე ჭკვიანები. მათ ამ წიგნში დედამიწაზე მცხოვრები პირველყოფილი ადამიანების ცხოვრება როგორღაც აღწერეს. როცა შენ კითხვას ისწავლი, მაშინ წიგნებიდან ბევრი საინტერესო რამის გაგებას შესძლებ.

– მე შემძლია კითხვა, მამა.

– ჰოო... როგორ? შენ დედა კითხვას გასწავლის?

– დედა ანასტასიამ ერთხელ ქვიშაზე დამიხაზა ასოები და მათი დასახელება ბგერებით გამომისახა.

– და შენ რა, მაშინათვე დაიმახსოვრე ყველა ასო-ბგერა?

– დავიმახსოვრე. ისინი ძალზედ ცოტაა. მე ძალიან დავნაღვლიანდი, როცა გავიგე, ისინი რაოდენ ცოტაა.

თავიდან მის მიერ ნათქვამს ასო-ბგერების რაოდენობაზე, – მნიშვნელობა არ მივანიჭე. მსურდა მომესმინა, შესძლებს კი, ნამდვილად ჩემი შვილი და-ბეჭდილი ტექსტის წაკითხვას მეთქი. წიგნი პირველ გვერდზე გადავშალე, გავუწოდე მას და შევთავაზე:

– აი, მიდი, შეეცადე წაიკითხო.

ისტორიიდან მრუდი წარმოშობიდან

ქან, გადაშლილი წიგნი რატომღაც მარცხენა ხელით აიღო. რამოდენიმე ხანს ჩუმად უცქერდა დაბეჭდილ ტექსტს, შემდეგ კითხვა დაიწყო: – „უძველესი ადამიანები ცხელ ქვეყნებში იმყოფებოდნენ, სადაც ყინვები და ცივი ზამთარი არ იყო. ადამიანები ცალ-ცალკე კი არა, ჯგუფებად ცხოვრობდნენ, რომელსაც მეცნიერები ადამიანურ ჯოგს უწოდებენ. ჯოგში ყველანი, დიდიდან პატარამდე, დაკავებულნი იყვნენ შეგროვებით. მთელი დღეების მანძილზე ეძებდნენ საკვებად ვარგის ფესვებს, ველურად გაზრდილ კენკრასა და ნაყოფებს, ჩიტების კვერცხებს“.

წაკითხა რა ეს ტექსტი, მან წიგნიდან თავი წამოსწია და პირდაპირ თვალებში კითხვის ნიშნად შემომაცქერდა. მე ვდუმდი, ვერ მივუხვდი რა სურდა. ვალოდიამ რამდენადმე შეწუხებულმა მითხრა:

– ჩემში, მამა, წარმოდგენა არ ჩნდება.

– როგორი წარმოდგენა?

– არანაირი წარმოდგენა არ გაჩნდა. ან გატყდა იგი, ან არ შეუძლია მას წარმოდგინოს ამ წიგნში დაწერილი. როცა დედა ანასტასია ან პაპუები ჰყვებიან, ყველაფერი ნათლად წარმომიდგება ხოლმე. როცა მის წიგნს ვკითხულობ, მით უმეტეს, კიდევ უფრო ნათლად წარმომიდგება ყველაფერი. მაგრამ იმისგან, რაზეც ამ წიგნშია დაწერილი, წარმოდგენა რაღაც გამრუდებულია. ან იგი ჩემში გატყდა.

– კი, მაგრამ შენ, წარმოდგენა რაში გჭირდება? რა საჭიროა დროის ფლანგვა წარმოდგენაზე?

– მაგრამ წარმოდგენა, ხომ თავისით ჩნდება როცა სიმართლეა... მაგრამ ახლა არ ჩნდება, ესე იგი... ახლავე, შევეცდები შევამოწმო. შესაძლოა იმ ადამიანებს, ვისზეც წიგნშია დაწერილი, როცა მთელი დღე საკვებს ეძებდნენ, იქნება და თვალები არ ჰქონდათ? რატომ ეძებდნენ მთელი დღის განმავლობაში თავიანთთვის საკვებს, თუკი იგი ყოველთვის მათ გვერდში იმყოფებოდა?

შემდეგ ბავშვის თავს რაღაც გაუგებარი რამ ხდებოდა. უცებ მან თვალები მოჭუტა და თავის გარეშემო ცალი ხელის ცეცებით ბალახის მოსინჯვა დაიწყო. რაღაც იპოვა, მოწყვიტა და შეჭამა. შემდეგ ფეხზე წამოდგა და თვალები არ გაუხელია ისე, წარმოსთქვა:– „შეიძლება, ცხვირიც არ ჰქონდათ.“ თითები მოიჭირა ცხვირის ნესტოებზე და ოდნავ გამშორდა. გაიარა დაახლოებით თხუთმეტი მეტრი, ისე რომ ცხვირისთვის ხელები არ გაუშვია, ბალახზე წამოწვა და ბგერა, მსგავსი ააა... –სი გამოსცა.

და, იმწამსვე გარეშემო, თითქოსდა ყველაფერი მოძრაობაში მოვიდა. ძირს, მიწაზე ხეებიდან მაშინვე რამოდენიმე ციყვი ჩამოხტა. ისინი ბალახზე დახტოდნენ, თათებს პარკყავდნენ და კულებს ფხორავდნენ ისე, თითქოს პარაშუტებიანო. ბალახზე დაწოლილ ბავშვთან მირბოდნენ, მისი თავის გვერდით რაღაცას აწყობდნენ, მერე კვლავ ხეებისკენ მიხტოდნენ, ზედ ძვრებოდნენ და ისევ პარაშუტივით გადმოჰრეხილი კულებით ბალახიან მიწაზე ეშვებოდნენ.

შორიახლოს მდგომმა სამმა მგელმა, ასევე მიირბინა ბალახზე მწოლიარე ბავშვთან და რაღაცნაირად შეწუხებულები ტკეპნიდნენ მის გარეშემო მიწას.

გაისმა ტოტების ტკაცუნი, ბუჩქებიდან, ჩქარი ფაციფუცით ახალგაზრდა დათვი გამოჩნდა, შემდეგ მეორე, უფრო მომცრო, მაგრამ უფრო მკვირცხლი.

პირველმა დათვმა ბავშვს თავზე დასუნა და მისი ხელი ალოკა, რომლითაც ძველებურად ცხვირის ნესტოები ჰქონდა დაჭერილი. ბუჩქებიდან აგრ-

ძელებდნენ გამოჩენას ტაიგის სხვადასხვა დიდი და პატარა მხეცეები. ყველა ისინი, ასევე შეწუხებულები, ბალახზე დაწოლილი პატარა ადამიანის გარეშემო ადგილს ტკეპნიდნენ. სრულიად არ აქცევდნენ ერთმანერთს არანაირ ყურადღებას. მათ აშკარად არ ესმოდათ, რა ხდებოდა ბავშვის თავს.

მეც, თავიდან ვერ გავიგე შვილის უცნაური საქციელი, შემდეგ კი მივხვდი. ის უმწეო ადამიანს ანსახიერებდა, რომელსაც არც მხედველობა და არც ყნოსვა არ გააჩნდა. დროდადრო წარმოთქმული ბგერა „ააა“- გარშემომყოფებს ატყობინებდა, რომ მას ჭამა სურდა.

ციყვები ძველებურად მირბი-მორბოდნენ, კედარის გირჩები, მშრალი სოკო, კიდევ რაღაც მოჰქონდათ და ბალახზე დაწოლილი ბავშვის გვერდზე აწყოზდნენ.

ერთი ციყვი უკანა თათებზე დადგა, წინა თათებით კედარის გირჩი ეჭირა და სწრაფად დაიწყო კბილებით მისგან წიწიბოს გამორჩევა. მეორე ციყვი კი, წიწიბოს ამტვრევდა და, ქერქისგან გაცლილ წიწიბოს გულს გროვად აწყოზდა. მაგრამ ადამიანი საკვებს არ იღებდა. იგი ძველებურად მოჭუტუთლი თვალებით, ცხვირზე მოჭერილი ხელით იწვა და უფრო და უფრო მომთხოვნად გამოსცემდა ასო-ბგერა „ააა“-ს.

ბუჩქებიდან მიზანსწრაფულად გამოიქცა სიასამური (ხაზიდი), ლამაზი ფუმფულა მხეცუნა მოლივლივე ბეწვით. მან ბალახზე მწოლიარე ბავშვის გარეშემო ორი წრე დაარტყა. იგი ისე დარბოდა, მოვარდნილ მხეცებს არც კი აქცევდა ყურადღებას. ასევე მხეცებიც, ვისი ყურადღებაც მთლიანად იყო მხოლოდ ბავშვის უცნაური საქციელისკენ მიყურადებული, თითქოს ვერც კი ამჩნევდნენ სიასამურს. მაგრამ, როცა იგი მოულოდნელად ციყვების მიერ გაფცქვნილი კედარის წიწიბოსგან გროვად დაყრილ გულებთან შეჩერდა და მათი ჭამა დაიწყო, მხეცებმა ამაზე რეაგირება მოახდინეს. პირველად მგლებმა დაკრიქეს კბილები და ბეწვი აიჯაგრეს. დათვი, ერთი თათიდან მეორეზე მობუქნავე, ჯერ გაირინდა, მჭამელს მიაჩერდა, შემდეგ კი, ტორი ჩააფარა. სიასამური გვერდზე გადაფრინდა და გადებრუნდა, მაგრამ იმწამსვე წამოხტა, მკვირცხლად მიიბრინა მწოლიარე ბავშვთან და მას წინა თათებით მკერდზე შეადგა. როგორც კი ბიჭი შეეცადა თავისი მორიგი მომთხოვნი „ააა“ წარმოეთქვა, სიასამურმა იმწამსვე თავისი დრუნჩი ახლოს მიიტანა ადამიანის გახსნილ პირთან და აშკარად ჩაუდო პირში გადაღეჭილი საკვები.

ვალოდია, ბოლოს და ბოლოს ისევე წამოჯდა ბალახზე, გაახილა თვალები და ცხვირს ხელი გაუშვა. მან მიმოავლო მზერა ჯერ კიდევ მშფოთვარე მხეცებს, დადგა პატარა ფეხებზე და მათი დაწყნარება დაიწყო.

მხეცები, მხოლოდ მათთვის ცნობილი რაღაცნაირი, იერარქიით, რიგრიგობით უახლოვდებოდნენ პატარას. თითოეული თავის ჯილდოს იღებდა. მგლები, - ქედზე მიტყაპუნებას, ვალოდიამ ერთ დათვის ორივე ხელი

დრუნჩზე მოუთათუნა, მეორეს რატომღაც მარტო ცხვირზე გადაუსვა. მის ფეხებთან მოწრიალე სიასამური, ფეხის ტერფით მიწას მსუბუქად მიაკრა, ხოლო როცა იგი ზურგზე გადაბრუნდა, მკერდიც მოუფხანა. ყველა მხეცი, ვინც კუთვნილი ჯილდო მიიღო, იმავე წამს ტაქტიანად გამორდა.

ვალოდამ ბალახებიდან აიღო ერთი მუჭი გაფცქვნილი კედარის წიპწიპოს გული და ციყვებს რაღაც ნიშანი მისცა, როგორც სჩანს იმ მნიშვნელობით, რომ უკვე დროა შეწყვიტონ თავიანთი ძალისხმევა და წიწიბოს მოტანა. მართალია, ბავშვი მხეცებს ამშვიდებდა, მაგრამ ისინი მის გამოკვებას მაინც აგრძელებდნენ, მერე კი, როცა მან ნიშანი მისცა, იმწამსვე ყველაფერი შეწყვიტეს.

ჩემი პატარა ბიჭი მომიახლოვდა, მუჭით გამომიწოდა წიპწიპოს გულები და მითხრა:

– წარმოდგენაში, რომელიც ჩემში ხდება, მამა, დედამიწაზე ცხოვრების დამწყებ პირველ ადამიანებს არ სჭირდებოდათ მთელი დღეების მანძილზე საკვების შეგროვებით დაკავებულიყვნენ და თავიანთთვის ეძებნათ იგი. ისინი საკვებზე საერთოდ არ ფიქრობდნენ. შენ, მაპატიე მამა მე, ჩემი წარმოდგენისთვის, იგი ისეთი არ არის, როგორიც ჭკვიანმა სწავლულებმა წიგნში, შენ რომ მომიტანე დაწერეს.

– დიახ. მივხვდი, იგი სრულიადაც არ არის ისეთი.

მე, ისევ ბორცვზე ჩავმოჯექი, ვალოდამ კი, იმწამსვე ჩემს გვერდით მოიკალათა და მკითხა:

– მაგრამ რატომაა ისინი სხვადასხვა, – ჩემი წარმოდგენა და ის, რომელიც წიგნში დაწერილისგან წარმომიდგა?

როგორც სჩანს, ჩემი აზრ-ფიქრიც, როგორც არასდროს, ადრინდელზე აჩქარებით ამუშავდა. მართლაც და, რატომაა დაწერილი ბავშვების სასწავლო წიგნში ასეთი აბრა-კადაბრა, აბდაუბდა? უფრო მეტიც, მოზრდილი ადამიანისთვისაც კი, რომელიც არც თუ კარგადაა გაცნობილი ველურ ბუნებას, გასაგებია, რომ თბილ კლიმატურ პირობებში, მითუმეტეს ტროპიკულში, სავსეა ყოველნაირი საკვები. იგი იმდენია, რომ უზარმაზარი ცხოველებიც კი, – მამონტები, სპილოები თავისუფლად ნახულობდნენ თავიანთ გამოსაკვებას. არც წვრილფეხა ცხოველები არ შიმშილობდნენ. ადამიანი კი, მათ შორის, ინტელექტუალური თვალსაზრისით ყველაზე განვითარებული არსება, თავის გამოსაკვებას ძლივს-ძლივობით ნახულობს. ასეთის წარმოდგენა უბრალოდ წარმოუდგენელია. *გამოდის, ისტორიის შემსწავლელ ადამიანთა უმეტესობა უბრალოდ არ ფიქრობს ისტორიულ წიგნებში დაწერილის შინაარსზე. წაკითხულის შეპირისპირებას არც კი ახდენს ყველაზე მარტივ ლოგიკასთან, უბრალოდ, იგი აღიქვამს ისტორიულ წარსულს ისეთად, როგორადაც მას აწვდია.*

უთხარით, მაგალითად, მეაგარაკეს, რომელსაც სულ რაღაც ნაკვეთის ექ-

ვსი მესადედი აქვს, რომ მისი მეზობელი მთელი დღე, მასზე აღმოცენებულ საკვებს შორის დადის და თავისთვის ვერაფრით ვერ ახერხებს საკვების მოძიებას. მეაგარაკე მეზობელზე იფიქრებს, ისე, როგორც ადამიანზე, რომელიც, რბილად რომ ვთქვა, ავად გახდა.

და ტაიგაში გაზრდილ ბავშვს, დაგემოვნებული აქვს რა სხვადასხვა მცენარეები და ნაყოფები, თავისთვის ვერ წარმოუდგენია, რა საჭიროა მათი მოძიება, როცა ისინი მუდმივად გვერდით იმყოფებიან? მით უმეტეს, როცა მისი გარშემომყოფი ცხოველებიც კი მზად არიან ნებისმიერ წამს ემსახურონ მას. აარიდონ თხილისთვის ხეზე ასვლის აუცილებლობას და მის გარჩევას.

ადრე მე, კიდევ ერთ მოვლენას ვაკვირდებოდი. ყველა მუ ცხოველი, ნადირი, ანასტასიას ოჯახის ტერიტორიაზე მცხოვრები, მის მიერ დაზარალებულ ახალშობილს აღიქვამს, როგორც საკუთარს. ეს მოვლენა მარტო ჩემს მიერ არ არის აღწერილი. ასევე ცნობილია ბევრი შემთხვევა, როცა მხეცები ადამიანის ნაშიერს კვებავდნენ. ასევე, ალბათ ბევრი დაკვირვებია, ძალლი როგორ კვებავდა კატის კნუტს, კატა, - ძალლის ლეკვს. მაგრამ ადამიანისადმი ცხოველებს განსაკუთრებული დამოკიდებულება აქვთ.

მხეცები თავიანთ ტერიტორიას ყოველთვის მოინიშნავენ ხოლმე. მათ მიერ მონიშნულ ტერიტორიაზე კი, ცხოვრობს ანასტასიას ოჯახი და ამიტომაც მასთან განსაკუთრებული დამოკიდებულება აქვთ. რატომ მიილტვის ყველა მხეცი ადამიანისკენ და მზადაა უზარმაზარი სურვილითა და ერთგულებით ემსახუროს მას? მაგალითად სახლში, თანამედროვე ბინაში როგორ ცხოვრობენ სხვადასხვა ცხოველები: - კატა, ძალლი, თუთიყუში, - და, ყოველი მათგანი ცდილობს მიიღოს ადამიანისგან თუნდაც რაღაცნაირი ყურადღება, როგორც უმაღლესი ჯილდო, - ის კი არა და, ნერვიულობს კიდევ, თუკი პატრონი უფრო მეტ ყურადღებას რომელიმე შინაურ ცხოველს დაუთმობს. ჩვენ ეს ჩვეულებრივი და ჩვეული გვეჩვენია. აქ, ტაიგაში, ეს ცოტათი სხვაგვარად გამოიყურება. ფაქტიურად კი, იგი უნიკალურ მოვლენას წარმოადგენს, - ყველა ცხოველი ესწრაფვის ადამიანისაგან მიიღოს ძალლი. მისგან წამოსული უხილავი სხივი, ან გრძნობა, ან კიდევ რაღაც გამოსხივება, სულერთია, როგორ ვუწოდებთ ამ უდავო ფაქტს. მნიშვნელოვანი მეორეა: - ბუნებაში არსებობს იგი და საჭიროა ზუსტი ცოდნა, თუ რისთვის არსებობს იგი. იყო კი, დასაბამიდანვე ასე, თუ ადამიანმა საუკუნეების მანძილზე მიიჩვია ცხოველები? შესაძლოა მან მოათვინიერა აბსოლუტურად ყველა. ახლაც ხომ, ყველა კონტინენტზე, უამრავი სხვადასხვა ცხოველი ემსახურება ადამიანს, ცნობს თავის პატრონს: - ინდოეთში, - სპილოები, მაიმუნები, შუა აზიაში, - აქლემები, ვირები. თითქმის ყველგან, - ძაღლები, კატები, ძროხები, ცხენები, ქათმები, ბატები, მიმინოები, დელფინები. ყველას ჩამოთვლა გაჭირდება. მთავარი სხვა რამეა, - ისინი ემსახურებიან. ეს ფენომენი კი თითქმის ყველასთვისაა ცნობი-

ლი, მაგრამ როდის დაიწყო ეს ამბავი:- სამი ათასი წლის, ხუთი, ათი ათასი წლის წინ? თუ, შესაძლოა, ეს მაშინათვე იყო ჩაფიქრებული შემომქმედის მიერ, ჯერ კიდევ ბუნების შექმნის დროს? ალბათ უფრო მართებულია ვიფიქროთ, რომ მაშინათვე. აი, ბიბლიაშიცაა ნათქვამი:- „განისაზღვროს თითოეული მხეცის დანიშნულება” და, თუკი ეს ასე იყო ჩაფიქრებული და განხორციელებულიც მაშინვე, მაშ, ადამიანისთვის საკვების მოპოვების პრობლემა ნამდვილად არ შეიძლებოდა არსებულიყო.

მაშ რატომაა, რომ ისტორიის წიგნებში ბავშვებისთვის და მოზრდილთათვის წერენ სრულიად საპირისპიროს? და ეს, ხომ არა მარტო ჩვენს ქვეყანაშია, არამედ მთელს მსოფლიოში უნერგავენ ადამიანებს ასეთ აზსურდს. შეცდომაა? უფრო სავარაუდოა, რომ არა! რაღაც დგას ამის უკან უფრო მნიშვნელოვანი, ვინემ უბრალოდ შეცდომა. გამოდის, რომ შეგნებულად! ხოლო იგი ვიღაცისთვის ძალზედ აუცილებელია. ვისთვის? რატომ? და თუკი სხვაგვარად დავწერთ? თუკი სიმართლეს დავწერთ? და მთელს მსოფლიოში სასწავლო წიგნებში მაგალითად ასე დავწერთ:- „პირველი ადამიანები ჩვენს დედამიწაზე მცხოვრებნი, არ განიცდიდნენ კვებასთან დაკავშირებულ არანაირ პრობლემას. მათ გარეშემო ჰქონდათ უდიდესი რაოდენობის საკვების მრავალსახეობა. პირველხარისხოვანი და ჯანმრთელი, სიცოცხლისთვის სასარგებლო”. მაგრამ მაშინ... უამრავ ადამიანთა თავებში წარმოიქმნება კითხვა:- „სადღა წავიდა ეს თავსაყრელი მრავალსახეობა? რატომაა დღეს ადამიანმა, როგორც მონამ რომ უნდა იმუშაოს ვიღაცაზე ლუკმა-პურისთვის?” და რაც მთავარია, შეიძლება შემდეგი კითხვა წარმოიშვას:- „რამდენად უმწიკვლო, წუნდაუდებელია დღევანდელი საზოგადოებრიობის განვითარების გზა?”

ახლა როგორღა გავცე საკუთარ ბიჭს პასუხი, რატომაა „ჭკვიანურ” წიგნში,- სახელმძღვანელოში,- დაწერილი ამგვარი აზსურდი? ადამიანები ტროპიკებში ყოველდღიურად საკვების ძიებაში იყვნენ? მათ კი, ტაიგაში ერთგულ მხეცებს შორის რომ ცხოვრობენ, „ჭკვიანი ადამიანების” მიერ დაწერილის წარმოდგენა არ შეუძლიათ.

მე ანასტასიას სიტყვები გამახსენდა:- „სინამდვილე უნდა საკუთარი თავით განსაზღვროს” და, შევეცადე რა, ამ მდგომარეობიდან რაღაცნაირი გამოსავალი მეპოვნა, შვილს ვუთხარი:

– ეს წიგნი უბრალო არ არის. შენ, შენი წარმოდგენით უნდა შეამოწმო ყველაფერი, რაც აქ სწერია. რა საჭიროა, იმის დაწერა რომელიც შენ ისედაც კარგად წარმოგიდგენია? ჰოდა აი, პირიქით წერენ. რათა შენ, შესძლო შენივე წარმოდგენებით შემოწმება, სად სიმართლეა და სად,- არა. უფრო ყურადღებით უნდა იყო ვალოდია, გესმის შენ ჩემი?

– მე, მამა, შევეცდები გავიგო, რატომ სწერენ ტყუილს. ოღონდ ჯერ არ მე-

სმის... ზოგიერთი მხეცი თავისი კუდიტ კვალს შლის. მეორენი ცრუ სოროებს აშენებენ, ხოლო არიან ისეთებიც, რომლებიც ხაფანგებს აგებენ. ოღონდ, აი, ადამიანებს რაში უნდა სჭირდებოდეთ სხვადასხვა სატყუარა?

– ხომ გეუბნები, რათა განვითარდნენ.

– **და, განა სიმართლით არ შეიძლება განვითარება?**

– სიმართლითაც შეიძლება... მაგრამ არც ისე.

– იქ, სადაც შენ ცხოვრობ, მამა, სიმართლით ვითარდებიან თუ ტყუილით?

– სხვადასხვაგვარად, სიმართლითაც და ტყუილითაც ცდილობენ განვითარებაში ეფექტურობის მიღწევას. შენ კი, ვალოდია, ხშირად კითხულობ წიგნებს?

– ყოველ დღე.

– რომელ წიგნებს? ვინ გაძლევს მათ შენ?

– დედა ანასტასიამ ყველა წიგნი მომცა წასაკითხად, რომელიც შენ დაწერე მამა. მე ისინი ძალიან სწრაფად წავიკითხე. მაგრამ მე, ყოველდღე სხვა წიგნებს ვკითხულობ. იმათ, რომელთა ასო-ბგერები მხიარული და მრავალსახოვანია.

თავიდან, არც კი მივაქციე ყურადღება მის სიტყვებს, მხიარული და მრავალსახოვანი ასო-ბგერებისგან შემდგარ რომელიღაც უცნაურ წიგნებზე...

შენ დედა შეიყვარე, - მაბრამ სიყვარული ვერ შეიძანი

შიგნებში, საშინელმა ეჭვმა გამიელვა: - „თუკი შვილმა ყველა ჩემი წიგნი წაიკითხა, მაშინ მას, გაცნობის პირველ დღეებში ანასტასიასადმი ჩემი დამოკიდებულება მშვენივრად აქვს გაცნობილი. იმის შესახებაც იცის, თუ როგორ ვთათხავდი მას, უფრო მეტიც, - ჯოხითაც რომ მსურდა მისი ცემა. ხოლო, საკუთარი დედის მოსიყვარულე რომელ ბავშვს შეუძლია ასეთი უტიფარი დამოკიდებულების პატიება? ყოველთვის, წაკითხულის გახსენებისას ჩემი ბიჭი უცილობლად მტრულად იფიქრებს ჩემზე. რატომ მისცა წასაკითხად ჩემს შვილს, ჩემს მიერ დაწერილი წიგნები მან? უკეთესი იქნებოდა ბიჭს კითხვა საერთოდ არ სცოდნოდა. იქნება და ანასტასია მიხვდა, რომ წიგნიდან ის გვერდები ამოეხია, რომელშიც ჩემს უმადურ ქმედებებზეა საუბარი?

არ ვკარგავდი რა ამის იმედს, ფრთხილად ვკითხე ვალოდიას:

– შენ, ესე იგი, ვალოდია, ჩემს მიერ დაწერილი ყველა წიგნი, წაიკითხე?

– დიახ, მამა, წავიკითხე.

– და ყველაფერი, რაც მასშია დაწერილი, გაიგე?

ყველაფერი ვერ გავიგე, მაგრამ დედა ანასტასიამ მე ამიხსნა, ჩემთვის გაუგებარი როგორ გამეგო და მე მივხვდი.

– რა აგიხსნა მან შენ? თუნდაც შენს მიერ გაუგებარიდან ერთი მაგალით-ის მოყვანა მაინც შეგიძლია?

– შემიძლია. მე მაშინვე ვერ მივხვდი, რატომ ბრაზობდი შენ დედა ანასტასიაზე, რატომ გინდოდა მისი ცემა. ის ძალიან კარგია, კეთილია და ლამაზია. მას უყვარხარ შენ. შენ კი, ის სრულიად არ გიყვარდა, რადგან ეჩხუბებოდი მას. მაგრამ დედამ მერე მე ყველაფერი მიაშმო.

– რა? რა მოგიყვა მან?

დედა ანასტასიამ ამიხსნა, თუ როგორ ძლიერ შეიყვარე შენ ის, მაგრამ შენი სიყვარული ვერ შეიცანი. მაგრამ მაინც, შენს მიერ შეუცნობელი სიყვარულით, როცა იქ დაბრუნდი, სადაც ადამიანები მძიმედ ცხოვრობენ, ისე დაიწყე გაკეთება, როგორც დედამ გთხოვა. ის ამბობს, რომ შენ, მამა, ყველაფერს შენებურად აკეთებდი, როგორც თავად თვლიდი უკეთესად. მაგრამ, როცა დედა გაიხსენე, წიგნი დაწერე, რომელიც ადამიანებს მოეწონათ. ადამიანებმა ლექსების და სიმღერების წერა დაიწყეს. ადამიანებმა დაიწყეს ფიქრი იმაზე, თუ, უფრო კარგად როგორ გააკეთონ. ისინი ახლა უფრო და უფრო მეტნი ხდებიან,- ის ადამიანები, რომელნიც კარგზე ფიქრობენ. მაშასადამე მთელს დედამიწაზე სიკეთე და სიუხვე იქნება. შენ კი, წიგნის გამო გლანძღავდნენ, შურდათ კიდეც შენი. მაგრამ შენ, მამა, კიდეც ერთი დაწერე, მერე კიდეც და კიდეც. ზოგიერთმა ადამიანმა შენ, კიდეც უფრო ძალიან დაგიწყო ლანძღვა. მაგრამ სხვები, რომლებთანაც შენ მიდიოდი, ტაშს გიკრავდნენ. მათ ესმოდათ წიგნებში დაწერილი. ისინი გრძნობდნენ:- ასეთი წიგნების წერაში შენ, ჯერ კიდეც შენთვის შეუცნობელი სიყვარულის ენერგია გეხმარება და მე დავიბადე, იმიტომ, რომ შენ ძალიან, ძალიან გინდოდა ჩემი ნახვა, სიყვარულსაც უნდოდა. შენ, მამა, წიგნებს სწერდი, იმიტომ, რომ კარგი სამყარო გინდოდა მოგემზადებინა ჩემი დაბადებისთვის, მაგრამ ჩემი დაბადებისთვის შენ, ცოტათი ვერ მოასწარი მისი მომზადება. იმიტომ ვერ მოასწარი, რომ ქვეყნიერება ძალიან დიდია. დედა ანასტასიამ მითხრა, რომ მე შენი და ქვეყნიერების ღირსეული შვილი უნდა ვიყო. ჩემთვის გაზრდაა აუცილებელი და ყველაფრის გაგება. და კიდეც, დედამ მითხრა, რომ მას შენგან არასდროს არაფერი არ სწყინდა. მან მაშინვე იცნო სიყვარულის ენერგია. შემდეგ დედა ანასტასიამ წაგიკითხა შენ წიგნი, სევდიანი კი არა, მხიარული ასობგერებით დაწერილი. მან შენ, მთელი წიგნი არ წაგიკითხა, მაგრამ ის, რაც წაგიკითხა, შენ შესძელი ბევრი ადამიანისთვის გასაგები ასობგერებით დაგეწერა. და შენ, თითქმის ყველაფერი სწორად გამოგივიდა.

– რომელი წიგნი? როგორც შენ მეუბნები, რომ დედამ წაგიკითხაო შენ ის წიგნი? რა სახელწოდება აქვს მას?

– მას ეწოდება, - „თანაქმნადობა“.

– „თანაქმნადობა“?

პირველწყობითი წიგნი

❧ იახ, „თანაქმნადობა“. და, მე მიყვარს ყოველდღიურად მისი წაკითხვა. მხოლოდ არა შენი ასო-ბგერებით, მამა. მე დედამ სხვა ასო-ბგერებით მასწავლა მისი კითხვა. მე მომწონს სხვადასხვაგვარი და მხიარული ასო-ბგერები. მისი კითხვა მთელი ცხოვრების მანძილზეა შესაძლებელი. მასში ყველაფერზეა ნათქვამი. *მალე, დედამიწაზე ახალი წიგნი გამოჩნდება. ხოლო შენ, ჩემო მამა, აღწერ იმ ახალ წიგნს.*

– შენ, ვალოდია, არასწორად გამოთქვი, უნდა სთქვა „დაწერ“-ო.

– *მაგრამ შენს მეცხრე წიგნს, მამა, შენ არ დაწერ. მას შეჰქმნიან ბევრი უფროსი ადამიანები და ბავშვები. იგი ცოცხალი იქნება, უამრავი მშვენიერი გვერდებისგან, - სამოთხის ადგილ-მამულებისგან შემდგარი. ადამიანები ამ წიგნს დედამიწაზე თავისი მამის მხიარული ასო-ბგერებით დაწერენ. იგი მარადიული იქნება. დედამ მასწავლა, ამ ცოცხალი და მარადიული ასო-ბგერების კითხვა. მათგან სიტყვების შედგენა, აწყობა.*

– მოიცადე, - შევაწყვეტინე ჩემს ბიჭს, - ჩემთვის აუცილებელია დავფიქრდე. ის იმწამსვე დამმორჩილდა და გაჩუმდა.

„წარმოუდგენელია, - ვფიქრობდი მე, - გამოდის, სადღაც აქ, ტაიგაში, ანასტასიას უძველესი წიგნი აქვს, ადამიანებისთვის უცნობი ასო-ბგერებით დაწერილი. მან იცის ეს ასოები, მათგან სიტყვების შედგენა და წაკითხვა ბიჭსაც ასწავლა. თურმე მე, მან წიგნ „თანაქმნადობიდან“ თავები წამიკითხა. წამიკითხა იმაზე, თუ, როგორ ჰქმნიდა ღმერთი დედამიწას, ადამიანს. და, მე ისინი დავწერე. ჩემი ბიჭის სიტყვებიდან ასე გამოდის. მაგრამ მე, არასდროს მინახავს, რომ ანასტასიას რაღაც წიგნი აეღოს ხელში. ბიჭმა კი მითხრა, რომ მან გადმოთარგმნა ჩემთვის ამ წიგნის სიტყვები. ნამდვილად საჭიროა შვილის მეშვეობით შევეცადო ყველაფრის გარკვევას.

და მე მას ვკითხე:

– ვალოდია, იცი შენ იმის შესახებ, რომ მსოფლიოში ბევრი ენა არსებობს? მაგალითად ინგლისური, გერმანული, რუსული, ფრანგული და ბევრი სხვა?

– დიახ, ვიცი.

– რა ენაზეა ეს წიგნი დაწერილი, ის, რომლის წაკითხვაც დედას შეუძლია და შენც შეგიძლია?

– *იგი, თავის საკუთარ ენაზეა დაწერილი, მაგრამ მის ასო-ბგერებს ნებისმიერ ენაზე შეუძლიათ საუბარი. იმაზეც, რომელზეც ისინი ითარგმნება მამა, შენ რომ საუბრობ იმ ენაზეც. მაგრამ ყველა სიტყვის თარგმნა, შესაძლებელი არ არის, იმიტომ, რომ შენს ენაზე სრულიად ცოტა ასოებია, მამა.*

– შენ, როგორც ამბობ, ეს წიგნი, მხიარული და სხვადასხვა ასო-ბგერებით დაწერილი, შეგიძლია მომიტანო მე?

– შენთვის მთელი წიგნის მოტანას, მამა, მე ვერ შევძლებ. შესაძლებელია ზოგიერთი პატარა ასო-ბგერების მოტანა. ოღონდ რა საჭიროა მათი ტარება, მათთვის ხომ თავიანთ ადგილებზე დარჩენაა უმჯობესი. თუკი შენ, გასურს მამა, მე შემიძლია აქედანაც წავიკითხო ასო-ბგერები. ოღონდ მე, ისე ჩქარა წავიკითხვა არ შემიძლია, როგორც დედას.

– წამიკითხე, როგორც შეგიძლია.

ვალოდია წამოდგა, თითი სივრცეში გაიშვირა და წიგნ „თანაქმნა-ღობის“ თავებიდან ფრაზების წავიკითხვა დაიწყო.

„სამყარო თავისთავად წარმოადგენს აზრ-ფიქრს. აზრ-ფიქრიდან დაიბა-და ოცნება. ნაწილობრივ მატერიალურად ხილულია იგი ჩემო ძეო, შენ უსა-სრულო ხარ, მარადიული ხარ. შენში, შენი შემომქმედი ოცნებებია“.

ის, მარცვალ-მარცვალ კითხულობდა. მე, თვალყურს ვადევნებდი მისი სახის გამომეტყველებას. ის, ყოველი მარცვალის წარმოთქმისას, ოდნავ იცვ-ლებოდა:– ხან გაკვირვებული იყო, ხან ყურადღებიანი, ხან მხიარული, მაგრ-ამ, ვიცქირებოდი რა იქით, საითაც ის, თავისი პატარა თითით მითითებდა, ვერანაირ ასო-ბგერებს და მითუმეტეს მარცვლებს მე ვერ ვხედავდი სივრცე-ში, ამიტომაც, ჩემს ბიჭს, უცნაური კითხვა შევაწყვეტინე:

– მოიცადე, ვალოდია. შენ, ესე იგი რაღაც ასოებს ხედავ სივრცეში? მაგრამ მე რატომ ვერ ვხედავ მათ?

მან გაკვირვებულმა შემომხედა. რამოდენიმე ხანს ჩაფიქრდა, შემდეგ ყო-ყმანით წარმოსთქვა:

– მამა, განა შენ ვერ ხედავ აი, იმ არყის ხეს, ფიჭვს, კედარს, ცირცველს?

– მათ მე ვხედავ, მაგრამ ასო-ბგერები სადაა?

– კი, მაგრამ ესენი ხომ ის ასო-ბგერებია, რომლებითაც წერს ჩვენი შე-მომქმედი!

მან კითხვა მარცვალ-მარცვალ განაგრძო, თან თითით მითითებდა სხვა-დასხვაგვარ მცენარეზე. და მე, გასაოცრ რამეს მივხვდი. ტბის გარემოში მთე-ლი ტაიგა, რომლის ნაპირზეც ჩვენ, ჩემს ბიჭთან ერთად ვისხედით და ანას-ტასიასთან ერთადაც არა ერთხელ ვმჯდარვართ,– სასვე იყო მცენარეებით. თითოეული მცენარის სახელწოდება იწყებოდა განსაზღვრული ასოდან, ზოგიერთს კი, ერთდროულად რამოდენიმე სახელწოდება ჰქონდა. ასო-ბგერა-ასო-ბგერაზე,– სახელწოდება სახელწოდებაზე,– გამოდის მარცვალი, შემდგომ სიტყვა, ფრაზა. უკვე მერე გავიგე, რომ მთელი ტაიგის სივრცეში, ანასტასიას მდელის გარეშემო გარშემორტყმულში, უბრალოდ, ქაოტურად არ არის ხეები, ბუჩქები და ბალახები ამოსული. ანასტასიას მდელის გარეშე-მო უზარმაზარი სივრცე, ნამდვილად ცოცხალი ასო-ბგერათა მცენარეები-

თაა მოხატული. როგორც სჩანს, შესაძლებელია საოცარი წიგნის უსასრულოდ წაკითხვა. გამოდიოდა, რომ თუკი ერთი და იგივე დასახელების მცენარეებს, წაიკითხავდი ჩრდილოეთიდან სამხრეთისკენ, ლაგდებოდა ერთი ტიპის სიტყვები და ფრაზები, ხოლო დასავლეთიდან აღმოსავლეთისკენ, - მეორე ტიპის. წრეზე გარშემოწერილობით, - მესამე. ასევე, მცენარეების სახელწოდებებიდან ლაგდებოდა კიდევ სხვა სიტყვები, ფრაზები, როცა მზის მოძრაობისას სხვადასხვაგვარი გამოსახულებები გამოდიოდა. თითქოს მზის სხივები თან გათბობდა და თან გატარებდა ასო-ასო. მე მივხვდი, რატომ უწოდებდა ვალოდია ამ ასო-ბგერებს მხიარულს. ჩვეულებრივ წიგნებში ყველა ბეჭდური ასო მკაცრად ჰგავს ერთიმეორეს. მაგრამ მოცემულ შემთხვევაში ასო-ბგერა მცენარეები, ერთი და იგივე მცენარეც კი, ყოველთვის სხვადასხვაგვარი იყო. მზის მიერ სხვადასხვა მხრიდან და კუთხით განათებული მცენარეები, ადამიანს ფოთლების შრიალით ესალმებოდნენ. მათთვის მართლაც, რომ უსასრულოდ შეიძლებოდა გეცქირა.

მაგრამ ვინ, როდის, რამდენი ასწლეული წერდა ამ განსაცვიფრებელ წიგნს? ანასტასიას წინაპრების თაობა? თუ?...

შემდგომ მე ანასტასიასგან მოვისმინე მოკლე და ლაკონური პასუხი: - „ჩემი წინაპრები, ათასწლეულობით ინახავდნენ თაობიდან თაობებში, ამ წიგნის ასო-ბგერებს პირველსაწყისი თანმიმდევრულობით”.

მე შევეცქეროდი ჩემს ბიჭს და გამალბებული ვეძებდი საუბრის თემას, რომლის განხილვისას შესაძლებელი იქნებოდა სრული ურთიერთგაგებისთვის მიმეღწია.

ერთს ვლუს ერთი,- მიიღებ სამი

შრითმეტიკა! მათემატიკა! რასაკვირველია, ასეთ ზუსტ მეცნიერებას არ შეუძლია აზრთა სხვადასხვაობის გამოწვევა. თუკი ანასტასიამ ვაჟს ასწავლა თვლა, მაშინ ასეთ თემაზე საუბარი თავის თავში არანაირ ურთიერთსაწინააღმდეგოს ან უპირატესს არ მოიცავდეს იქნება. ორჯერ ორი, - ყოველთვის ოთხია, ნებისმიერ ენაზე და ყველა დროში. საკუთარი აღმოჩენით გახარებულმა და დაიმედებულმა ვკითხე:

- ვალოდია, თვლა, მიმატება, გამრავლება დედამ გასწავლა?

- დიახ, მამა.

- ეს კარგია. იქ, სადაც მე ვცხოვრობ, არის ასეთი მეცნიერება, - მათემატიკა. მას ძალიან დიდი მნიშვნელობა აქვს. ბევრი რამაა დაფუძნებული დათვლაზე და გათვლაზე. იოლი რომ იყოს მიმატება, გამოკლება და გამრავლება, ადამიანებმა უამრავი ხელსაწყო გამოიგონეს, რომელთა გარეშეც ახლა ძნე-

ლია რაიმეს თავი გაართვა. მე, შენ ერთ-ერთი მათგანი ჩამოგიტანე. მას კალკულატორი ჰქვია.

მე ამოვიღე იაპონური, მზის ბატარეებზე მომუშავე პატარა გამომთვლელი ხელსაწყო, ჩავრთე იგი და ჩემს ბიჭს ვუჩვენე.

– ხედავ, ვალოდია, ამ პატარა ხელსაწყოს ძალზედ ბევრი რამ შეუძლია. აი შენ, მაგალითად, იცი, როგორი ციფრი გამოვა თუკი ორს გავამრავლებთ ორზე?

– შენ, მამა, გსურს, რათა მე „ოთხი“ გითხრა?

– სწორია, ოთხი. მაგრამ საჭმე იმაში კი არ არის, რომ მე ასე მსურს. იგი ასეცაა. ყოველთვის ორჯერ ორი ოთხი იქნება. აი ამ პატარა ხელსაწყოსაც შეუძლია თვლა. უყურე ეკრანს. აი მე, ღილაკს „ორი“, თითს ვაჭერ და ეკრანზე ციფრი „ორი“ ინთება. ახლა ვაჭერ ნიშნულს, რომელიც გამრავლებას ნიშნავს და ისევ ციფრ „ორს“. შემდგომ ვაჭერთ ნიშნულს ტოლობის ღილაკით, რათა გავიგოთ, თუ რამდენი გამოვიდა. და აი, ბატონო ჩემო,– ეკრანზე ნათდება ციფრი „ოთხი“. მაგრამ ეს, ძალზედ მარტივი არითმეტიკული მოქმედებაა. ამ ხელსაწყოთი ისეთი გამოთვლაა შესაძლებელი, ადამიანისთვის რომ შეუძლებელია მისი სწრაფად გამოთვლა. აი, მაგალითად:– ასოცდათექვსმეტი გავამრავლოთ ერთი ათას ასოცდათექვსმეტზე. ახლა დავაჭერ „ტოლობის“ ნიშნულიან ღილაკს და ჩვენ გავიგებთ, რამდენი იქნება.

– ასორმოცდათოთხმეტი ათას ოთხასოთხმოცდათექვსმეტი,– წარმოსთქვა ვალოდიამ, რომელმაც გამომთვლელ ხელსაწყოს დაასწრო.

შემდეგ მე დავიწყე გამრავლება და გაყოფა ოთხნიშნა, ხუთი, ექვსნიშნა ციფრების, მაგრამ ჩემი ბიჭი ყოველთვის წინ უსწრებდა გამომთვლელ ხელსაწყოს. ის შედეგს მაშინათვე და დამაბვის გარეშე ასახელებდა. გამომთვლელ ხელსაწყოსთან შეჯიბრი თამაშს ჰგავდა, მაგრამ ბიჭს იგი არანაირად არ იტაცებდა. ის, ციფრებს მარტივად ასახელებდა და თან რაღაცას თავისთვის ფიქრობდა.

– როგორ აკეთებ შენ ამას, ვალოდია?– შევეკითხე გაკვირვებულმა,– ვინ გასწავლა გონებაში ასე სწრაფად დათვლა?

– მე არ ვითვლი, მამა.

– როგორ თუ არ ითვლი? შენ ხომ ციფრებს ასახელებ, კითხვებზე პასუხობ.

– მე მარტივად ვასახელებ ციფრებს, იმიტომ რომ ისინი მკვდარ განზომილებებში ყოველთვის უცვლელნი არიან.

– შეიძლება შენ გინდოდა გეთქვა,– ზუსტ განზომილებაში?

– შესაძლებელია ასეცაა, ზუსტში, მაგრამ ეს ერთი და იგივეა. ციფრები ყოველთვის უცვლელნი არიან, თუკი სივრცესა და დროს გარინდულს წარმოვიდგენთ. მაგრამ ისინი უბრალოდ, ყოველთვის მოძრაობაში არიან. მათი მოძრაობა კი, ციფრებს ცვლის, და აი, მაშინ თვლაც უფრო საინტერესოა.

შემდეგ ვალოდიამ დაიწყო რაღაც წარმოუდგენელი, დაუჯერებელი ფორმულებისა თუ არითმეტიკული მოქმედებების დასახელება, რომელთა გაგებაც შეუძლებელი აღმოჩნდა. დამამახსოვრდა მხოლოდ ის, რომ ფორმულა ძალზედ გრძელი იყო, იგი საერთოდაც არ მთავრდებოდა. იგი მკვირცხლად ასახელებდა არითმეტიკული მოქმედებების შედეგებს, მაგრამ ისინი ყოველთვის შუალედურები იყვნენ. ყოველთვის, როცა ციფრს ასახელებდა ვალოდია მკვირცხლად უმატებდა:- „დროსთან ურთიერთმოქმედებისას, ეს ციფრი წარმოქმნის...”

– მოიცადე, ვალოდია,- შევაწყვეტინე შვილს,- შენი გამოთვლა გაუგებარია. ერთს მივუმატოთ ერთი ყოველთვის იქნება ორი. აი შეხედე, მე ერთ ჩხირს ვიღებ.

ბალახებიდან პატარა ტოტი ავიღე და დავდე იგი შვილის წინ. მერე მეორე ტოტი მოვნახე, დავდე იგი პირველის გვერდით და ვკითხე:

– რამდენი ტოტი გამოვიდა?

– ორი,- მიჰასუხა ვალოდიამ.

– აი ზუსტადაც,- ორი და სხვანაირად არც შეიძლება იყოს არანაირ განზომილებაში.

– მაგრამ ცოცხალ განზომილებაში სრულიად სხვაგვარი გამოთვლაა, მამა. მე მინახავს იგი.

– ეს როგორ, როგორ თუ,- გინახავს? შენ მე, თითებით შეგიძლია მაჩვენო სხვა განზომილების გამოთვლა?

– დიახ, მამა.

მან ჩემს წინაშე მუშტად შეკრული თავისი პატარა ხელი აღმართა და თითებით დამიწყო ჩვენება. მან, ჯერ ერთი თითი გამოშალა და წარმოსთქვა:- „დედა”. გამოშალა მეორე თითი:- „მივუმატოთ,- მამა, გამოვედი,- მე”,- და გამოშალა მესამე თითი.- „აი გამოვიდა სამი თითი, ხოლო ორი რომ დარჩეს მხოლოდ, ერთი უნდა მოვაშუროთ. მაგრამ მე ამ თითებიდან არც ერთის მოშორება არ მსურს. მე მსურს, რათა ისინი უფრო მეტნი იყვნენ, ცოცხალ განზომილებაში ეს შესაძლებელია.“

მეც ასევე არ მომიწონდა, რომ ამ სამი თითიდან რომელიმე მათგანი მოშორებულიყო. დაე, უკეთესია იარსებოს ამ მეორე,- ცოცხალმა განზომილებამ, როგორც ის ამბობს. და დაე, გაზარდოს სათვალავი. აი, წარმოგიდგენია! ერთს მივუმატოთ ერთი გამოდის,- სამი. უჩვეულოა რაღაც. და მაინც, ჩემთვის ყველაზე გაუგებრი დარჩა, ტაიგური წიგნი ცოცხალი ასოებით.

ბედნიერს ბავხდი ბობონა-სამყაროს

ე ვუცქერდი ჩემს პატარა ბიჭს, უჩვეულო, ალბათ, მსოფლიოში ცოცხალი წიგნის წაკითხვის ყველაზე მცოდნეს, რომელიც მეც გადამიშალა. მე მესმოდა, იგი რომ მთლიანად წაკითხო საჭიროა ძალზედ ბევრი დრო. ამასთან საჭიროა ყველა მცენარის სახელწოდების ცოდნა. მაგრამ რატომღაც შინაგანად მსიამოვნებდა, რომ არსებობს იგი, - ეს წიგნი, ჩემი ბიჭის გამოთქმით მხიარული და სხვადასხვაგვარი ასოებით, რომელსაც ის კითხულობს. მერე და რა იქნება? როცა გაიზრდება? მან სთქვა: - „ვიქნები როგორც შენ, მამა“-ო. გამოდის, წამოვა ჩვენს სამყაროში. სამყაროში სადაც ომებია, ნარკოტიკი, ბანდიტიზმი და მოწამლული წყალი. ის, როცა გაიზრდება, მოემზადება ჩვენს სამყაროში წამოსასვლელად და რაღაც კარგის გასაკეთებლად. საინტერესოა რისი? მე ვკითხე:

- ვალდია, შენ, როცა გაიზრდები, შენთვის რა საქმიანობას ან რა საკითხზე მოღვაწეობას ჩათვლი ყველაზე მნიშვნელოვნად?

- დედა ანასტასია მეუბნებოდა მე, როცა გავიზრდები, უპირველესად ჩემთვის ყველაზე მნიშვნელოვანია, აუცილებელია ბედნიერი გავხადო ერთი გოგონა-სამყარო.

- ვინ? ეგ რა სამყარო და გოგონაო?

- ყოველი გოგონა, დედამიწაზე მცხოვრები, - ეს სამყაროს დარია. თავიდან, ეს მე, არ მესმოდა. მერე წავიკითხე, კვითხულობდი წიგნს და მივხვდი. ყოველი გოგონა სამყაროს ჰგავს. ყოველ გოგონაშია სამყაროს ენერგიები. გოგონა-სამყაროები ბედნიერნი უნდა იყვნენ. ხოლო მე, ერთ-ერთი მათგანი აუცილებლად უნდა გავხადო ბედნიერი.

- და, რა სახით აპირებ შენ, შენი ჩანაფიქრის განხორციელებას, როცა წამოიზრდები?

- მე წავალ იქით, სადაც ბევრი ადამიანი ცხოვრობს და მოვინახვ მას.

- ვის?

- გოგონას.

- ის, რასაკვირველია არაჩვეულებრივად ლამაზი იქნება არა?

- ალბათ. შესაძლოა ის ცოტათი მოწყენილიც კი იყოს, ამიტომაც ყველა ადამიანი არ ჩათვლის მას ლამაზად. შესაძლოა, ის ავად იყოს. იქ, სადაც შენ ცხოვრობ, მამა, ბევრი ადამიანი ავადმყოფობს არასასიცოცხლო პირობების გამო.

- რაში გჭირდება შენ არც ლამაზი და არც ჯანმრთელი გოგონა?

- კი, მაგრამ, მამა, მე ხომ, უნდა გავხადო ის ყველაზე ლამაზი, ჯანმრთელი და ბედნიერი, ჩემი გოგონა-სამყარო.

- მაგრამ როგორ? თუმცა იმ დროისთვის, როცა შენ წამოიზრდები, ალბ-

ათ, ისწავლი გახადო მეორე ადამიანი,- შენი გოგონა ბედნიერი, მაგრამ შენ, ჯერ კიდევ ყველაფერი არ იცი ვალოდია იმ სამყაროზე, რომელშიც მე ვცხოვრობ. შესაძლოა... გამოვიდეს ისე, რომ შენს მიერ არჩეულ გოგონას საერთოდ არ მოუწოდეს შენთან დალაპარაკება. იცი შენ, თანამედროვე გოგონები ვის აქცევენ ყურადღებას? არ იცი. მე კი, გეტყვი შენ, რომ ლამაზებიც და ულამაზოებიც, ავადმყოფებიც და ჯანმრთელებიც,- ისინი პირველ რიგში იმათ აქცევენ ყურადღებას, ვისაც ბევრი ფული აქვს, მანქანა. იმათ, ვინც კარგად იცვამენ და მდგომარეობა აქვთ საზოგადოებაში. რასაკვირველია, ყველა არა, მაგრამ უმეტესი მათგანი ასეთია. სად აიღებ შენ ბევრ ფულს ა?

- ბევრი,- ეს რამდენია, მამა?

- აი, მაგალითად, ვთქვათ, თუნდაც მილიონი. უკეთესია დოლარებში. შენ იცი ფულადი ერთეულები?

- სხვადასხვანაირ ქაღალდებსა და მონეტებზე, რომლებიც უყვართ ადამიანებს, მე დედა ანასტასიამ მომიყვა. მან მითხრა, რომ ადამიანები ტანსაცმელში, საკვებსა და სხვადასხვა ნივთებში აძლევენ მათ.

- აძლევენ და სად იღებენ მათ, იცი? რათა ეს მონეტები მიიღო, სადღაც უნდა მუშაობდე. არა, უბრალოდ მუშაობა არ არის საკმარისი. ბევრი რომ გქონდეს... უნდა ბიზნესით დაკავდე ან რაღაც გამოიგონო. აი შენ, ვალოდია, შეგიძლია ადამიანებისთვის რაიმე საჭირო გამოიგონო, აი, ვთქვათ რაც მათ ძალიან არ ჰყოფნით?

- ყველაზე მეტად როგორი გამოგონება არ ჰყოფნით ადამიანებს, მამა?

- როგორი? ბევრნაირი. მაგალითად, ბევრ რეგიონში ენერგეტიკული კრიზისია დამდგარი. ელექტროენერგია არ ჰყოფნით. ატომური ელექტროსადგურების აშენება კი, არ სურთ:- საშიშია ისინი, იმიტომ, რომ ფეთქებადია ისინი. მაგრამ, მათ გარეშეც არ შეუძლიათ მდგომარეობიდან გამოსვლა.

- ატომური? რომელიც ადამიანებსა და მცენარეებს რადიაციით კლავს?

- შენ იცი რადიაციის შესახებ?

- დიახ, იგი ხომ ყველგანაა. ეს ენერგიაა. იგი კარგია. საჭიროა. მხოლოდ მისი ერთ ადგილზე დიდი რაოდენობით შეგროვება არ შეიძლება. დიდმა პაპუმ მასწავლა მე რადიაციის მართვა. ოღონდ ამის შესახებ მოყოლა არ შეიძლება. ზოგიერთი ადამიანი კარგ რადიაციას იარაღად აქცევს, რათა სხვა ადამიანები მოკლას.

- დიახ. უკეთესია არ მოყვე. როგორც სჩანს შენ ნამდვილად შესძლებ რადიაციის გამოგონებას და შენი გოგონასთვის ბევრი ფულის გამომუშავებას.

- ალბათ, შევძლებ. მაგრამ *ფული ადამიანებს ბედნიერს არ ხდის.*

- *შენი აზრით, მაშ რა ხდის ადამიანს ბედნიერს?*

- *სივრცე, რომელსაც იგი თავად ჰქმნის.*

მე წარმოვიდგინე, ჩემი პატარა ბიჭი, როგორი ყმაწვილი დადგება. გულუბრყვილო, მაგრამ ბევრი უჩვეულო რამის, სხვადასხვანაირი მოვლენების მცოდნე. მართალია ეცოდინება რადიაციას როგორ მოექცეს, მაგრამ მაინც გულუბრყვილო იქნება ჩვენი ემპაკურ-ხლართებიან ცხოვრებასთან მიმართებაში. წავა თავისი გოგონას მოსაძებნად, რათა გახადოს ის ბედნიერი. ის ეცდება, რომ გარეგნულად არ გამოირჩეოდეს სხვა ადამიანებს შორის. ანასტასიაც ასე აკეთებდა ყოველთვის, როცა ტაიგიდან ადამიანებში გადიოდა. ისიც შეეცდებოდა რათა არ გამოირჩეოდეს, მაგრამ მაინც ბოლომდე ვერ შესძლებს იყოს ისეთი, როგორიც ყველაა. ის ემზადება, ის კოლოსალურ ცოდნას ღებულობს. ცდილობს ფიზიკურად ჯანმრთელი იყოს და ყველაფერი ეს მხოლოდ ერთი გოგონასთვის. მე მეგონა, რომ ანასტასია ჩვენს ბიჭს დიდი საქმეების განსახორციელებლად ამზადებდა და ამისთვის მას თავის ცოდნასა და უნარს გადასცემდა. აჟ კი, გამოდის, რომ ცხოვრებაში მამაკაცის მთავარი საქმეა,- მხოლოდ ერთადერთი ქალი გახადოს ბედნიერი. ბიჭი დარწმუნებულია, რომ ყოველი ქალი მთელი სამყაროს დარს წარმოადგენს. ნუთუ ეს მართლაც ასეა? უჩვეულო ფილოსოფიაა, მაგრამ რაც არ უნდა იყოს, ჩემი ვაჟი დარწმუნებულია ამაში და ის, თავისი ცხოვრების ერთ-ერთ მთავარ მიზნად და საქმედ ჩათვლის, რომ ბედნიერი მხოლოდ ერთი გოგონა გახადოს, რომელსაც ის, არც კი იცნობს. შეიძლება ის ჯერ კიდევ არცაა დაბადებული. იქნებ უკვე დახოხავს ან ძლივს აკეთებს პირველ ნაბიჯებს. იქნებ, არც ერთი გოგონა არ მოისურვებს, ან უფრო სწორად, ვერ შესძლებს მის შეყვარებას?

თავიდან, როცა ის გოგონას სურვილს შეუსრულებს და მოუტანს მას ბევრ ფულს, შესაძლოა, ისეთ იერსაც კი მიიღებს, რომ ვითომც უყვარს ის. ო, ო. რამდენია ისინი, ასეთი ქალები ჩვენს სამყაროში! მზად არიან ხანდაზმულებსაც კი გაჰყვნენ ცოლად ფულის გულისთვის. ვინ, ვინ და ამისთანა გოგონებმა, ისწავლეს ყალბად სიყვარულის გამოხატვა.*

ჩემი ბიჭი წამოიზრდება, შეხვდება ასეთს, შეასრულებს მის სურვილს. გოგო ეტყვის, რომ უყვარს ის, მაგრამ რა მოუვა ჩემს ბიჭს, როცა საუბარს იმაზე დაიწყებს, რომ აუცილებელია სიყვარულის სივრცის შექმნა, ბადის გაშენება... გოგო დასცინებს? ჩათვლის არანორმალურად თუ გაიგებს? იქნებ გაიგებს. იქნება და... არა, უკეთესია გავაფრთხილო ის უარესი შემთხვევისთვის:

– მისმინე, ვლადიმირ, როცა შენ იპოვნი იმ გოგონას, შესძლებ მის გამოჯანმრთელებას, გახდი კიდევ მას ძალიან ლამაზს, ყველაზე ლამაზს, როგორც შენ ამბობ, მაგრამ შესაძლოა მოხდეს ის, რაც შენ სრულიად არ იცი. ჩვენი სამყაროს ყველაზე ლამაზი გოგონები შოუ ბიზნესში წასვლას ესწრაფვი-

* ასეთები, ამჟამინდელ ქართველ მამაკაცებშიც სამწუხაროდ მომრავლდა!... დროა ყველა ქართველმა მამაკაცმა დაიბრუნოს თავისი რაინდული ბუნება!.. ც.გ.

ან. სურთ გახდნენ მანეკენები, მსახიობები. მათ მოსწონთ, როცა მათ გარეშე-
მო მყოფი ყველა მამაკაცი კომპლიმენტს ეუბნება. აი, წარმოიდგინე, რომ ის
ხალხის წინაშე დედოფალივით გაბრწყინებას მოისურვებს, შენ კი, მას სიყ-
ვარულის სივრცის შექმნის შეთავაზებას დაუწყებ. ის, შესაძლოა მოგისმენს
კიდევ შენ, მაგრამ, ეგ არი და ეგ. ის, შენგან წავა იქ, სადაც ბევრია კომპლიმენ-
ტები და აპლოდისმენტები, ბრწყინვალეა..., ხოლო შენ, ყველაზე უკეთეს
შემთხვევაში, ბავშვს დაგიტოვებს. რის გაკეთებას დაიწყებ მაშინ შენ?

ვალოდია, არ დაფიქრებულა ისე მიპასუხა:

– მაშინ მე, მარტო ავაშენებ სიყვარულის სივრცეს. თავიდან მარტო, მერე
ბავშვთან ერთად, რომელსაც ის დამიტოვებს. ჩვენ ამ სივრცეში სიყვარულს
შევინახავთ.

– ვისთვის შეინახავთ?

– ჩვენთვის, მამა და გოგონასთვის, რომელიც, როგორც შენ ამბობ, ხელო-
ვნური ბრწყინვალეობისკენ წავა.

– მაშინ, რაღაში გჭირდება შენ, მისთვის სიყვარულის სივრცის მომზადე-
ბა ან შენახვა? აი, ხომ ხედავ, შენ ამ საკითხებში როგორი გულუბრყვილო
ხარ. მეორის მონახვა იქნება საჭირო. ხოლო, მომავალ ჯერზე უფრო ფრთხი-
ლი უნდა იყო.

– თუკი სხვას მოვნახვავ, მაშინ ვინღა გახდის ბედნიერს გოგონას, რომელ-
იც წავიდა?

– დაე, ვინც უნდა იმან გახადოს. შენ რაღაზე უნდა იმტვირო თავი მაგა-
ზე? წავიდა ის და მორჩა აქ ყველაფერი.

– ის დაბრუნდება და დაინახავს მშვენიერ ტყეს, მდელოს. მე ისე გავაკე-
თებ, რომ ყველა ნადირ-ცხოველი მას დაემორჩილოს და მოემსახუროს. ამ
სივრცეში ყველას და ყველაფერს ის გულწრფელად ეყვარება. ის, ალბათ,
დაღლილი დაბრუნდება. სუფთა წყლით დაიბანს, დაისვენებს. კიდევ უფრო
ლამაზი გახდება და უკვე აღარ მოუნდება მიატოვოს თავისი სიყვარულის
სივრცე. ჩვენი სივრცე. ის ბედნიერი გახდება. მისი ბედნიერებისგან თავს
ზემოთ მოციმციმე ვარსკვლავებიც უფრო აკაშკაშდება. მაგრამ შენ რომ არა
მამა, რომ არ ჩაგეფიქრებინა და არ წარმოგექმნა აზრ-ფიქრით ისეთი სიტუა-
ცია, რომ ის წასულიყო, – ის არ წავიდოდა.

– მე? მე წარმოგექმენი?

დიახ, მამა. ეს ხომ შენ სთქვი ასე. შენი აზრ-ფიქრით. ადამიანი
თავისი აზრ-ფიქრით ჰქმნის სხვადასხვანაირი სიტუაციებს და აი, შენც შე-
ჰქმენი.

მაგრამ, შენ არ შეგიძლია, შენს აზრ-ფიქრს არ შეუძლია სიტუაციის შეცვ-
ლა? ჩემსას სძლიოს? შენ ხომ ამბობდი, რომ იგი სწრაფია, თითქმის ისეთივე,
როგორიც ანასტასიას აქვს.

- შეუძლია სძლიოს.
- მაშ სძლიე.
- მაგრამ მამა, მე არ მსურს, ჩემი აზრ-ფიქრი შენს აზრ-ფიქრს რომ შეეჭიდოს. სხვა გამოსავლის ძებნას დავიწყებ.

როგორ ბედგვლახო გვგბრი?

მე, ჩემს შვილთან საუბარი მეტი აღარ შემეძლო. მას ყველა ჩემი სიტყვა თავის წარმოდგენებში ავტომატურად გადააქვს, ეს წარმოდგენები კი ძალზედ იოლად საზღვრავს სიმართლეს და ტყუილს. ისტორიკოსების დასკვნებიც კი, სახელმძღვანელოში გადმოცემული, უარჰყო. არაფრით არ გამოდიოდა შვილზე მამის უპირატესობა. მასთან საუბარი მე, დიდ ავტორიტეტს არ მმატებდა, პირიქით, ალბათ, ამსხვრევდა იმ ავტორიტეტს, რომელიც ანასტასიას წყალობით მქონდა. ხოლო, აზრ-ფიქრის ძალაში მისი უცნაური დაჯერებულობა მაფრთხობდა და მას მაშორებდა. ჩვენ სხვადასხვანაირნი ვართ. როგორც მამას და შვილს, ბავშვთან ისეთი კონტაქტი არ გამომდიოდა. მე, მასში საკუთარ შვილს ვერ ვგრძნობდი. ის, საერთოდაც მე, სხვა არსებად მეჩვენებოდა. ჩვენ ვდუმდით და აი, აქ მე გამახსენდა ანასტასიას სიტყვები: „ბავშვებთან უნდა იყო აუცილებლად გულწრფელი და სიმართლის მთქმელი“. მე კი, გამოუვალი მდგომარეობის გამო, გავმწარდი კიდეც: „ესე იგი, გულწრფელი? მართალი?“ მე ვცდილობდი და აბა რა გამომივიდა? და საერთოდ, თუკი ბოლომდე გულწრფელი და სიმართლის მთქმელი იქნები... საერთოდ, მოცემულ სიტუაციაში ამაზე უარესის თქმაც კი შეიძლებოდა. და მეც, აი, რა ვთქვი, ერთი ამოსუნთქვით რა გადმოვაფრქვით:

– ვალოდია, თუკი ყველაფერს გულწრფელად ვიტყვი, მაშინ მე და შენ, როგორც მამასა და შვილს საუბარი არ გამოგვდის. ჩვენ სხვადასხვაგვარნი ვართ. შეხედულება, ინფორმაცია, ცოდნა ჩვენ სხვადასხვანაირი გვაქვს. მე, შენ ჩემს შვილად არ გგრძნობ. ის კი არადა, მეშინია კიდეც შენ რომ შეგეხო. ჩვენს სამყაროში თავის შვილს, ჩვეულებრივად შეიძლება, რომ მოეფერო, დასაჯო კიდეც, ცემო კიდევაც დანაშაულისთვის. მე კი, აზრ-ფიქრადაც არ შემიძლია შენს მიმართ ასეთი რამ გავიფიქრო. ჩვენს შორის გადაულახავი ზღვარია.

მე გავჩუმდი. ვზივარ. ჩუმად ვარ. არ ვიცი, რა და როგორ გავაგრძელო შემდეგი საუბარი. ვზივარ და ვუმზერ ჩაფიქრებულ ჩემს პატარას, უცნაური აზროვნების საკუთარ ვაჟს.

მან შემოაბრუნა ჩემსკენ თავისი კულულებიანი თავი და პირველმა დამელაპარაკა, მაგრამ მე, ამჯერად მის ხმაში სევდისმომგვრელი ჟღერადობა ვიგრძენი:

– ჩემსა და შენს შორის, მამა, რაღაც ზღვარია? შენთვის მძიმეა აღმოჩენა მე, როგორც შენი საკუთარი შვილი? შენ დიდხანს ხარ ხოლმე იქ, სხვა სამყაროში, სადაც ცოტათი ისე არ არის, როგორც აქ. მე ვიცი, მამა, იქ ხანდახან მშობლები თავიანთ შვილებს სცემენ... იქ ცოტათი სხვაგვარადაა ყველაფერი. მე ჩავეიქრდი და მოვიფიქრე მამა... მე ახლავე...

ის სწრაფად წამოდგა და გაიქცა. რომ დაბრუნდა, ხელში გამხმარი ეკლეზიანი ტოტი ეჭირა და გამომიწოდა:

– აილე, მამა, ეს ტოტი და დამარტყი, ისე მცემე, როგორც მშობლები იმ სხვა სამყაროში სცემენ, რომელშიც ასე დიდხანს ხარ ხოლმე.

– გცემო? შენ? რისთვის? ეს კიდევ რა მოიფიქრე ახლა?

– მე ვიცი, მამა, იქ, იმ სამყაროში, სადაც შენ ასე დიდხანს გიწევს ყოფნა, მშობლები მხოლოდ საკუთარ ბავშვებს სცემენ. მე, შენი საკუთარი შვილი ვარ მამა. შენ მცემე მე, რათა საკუთარი თავი ჩემს მშობელ მამად იგრძნო. მხოლოდ აი, ამ ხელზე და ფეხზე არ დამარტყა. ვერ იგრძნობენ ისინი. ჯერ კიდევ ცოტათი დაბუჟებულნი არიან. დანარჩენი სხეული კი, ტკივილს იგრძნობს. ოღონდ, მე ტირილს ალბათ, ვერ შევძლებ, ისე როგორც ბავშვები ტირიან. მე ჯერ, არც ერთხელ არ მიტირია.

– ბოღვაა! სრული ბოღვა! არავინ და არასდროს, იმაშიც კი, როგორც შენ ეძახი სხვა სამყაროშიო, არაფრის გამო, ისე, უბრალოდ ბავშვებს არ ურტყამენ. კი, ხანდახან სჯიან, მსუბუქად ტყეპავენ, მაგრამ ეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუკი ბავშვები თავიანთ მშობლებს არ უჯერებენ. როცა აკეთებენ იმას, რაც საჭირო არ არის.

– დიახ, რასაკვირველია, მამა. როცა მშობლები თვლიან რომ ბავშვები არასწორად მოიქცნენ.

– დიახაც, ზუსტად ასეა.

– მაშინ, შენ, მამა, რომელიმე ჩემი საქციელი ჩათვალე არასწორად.

– რას ნიშნავს ჩათვალაო? როცა საქციელი არასწორია, ყველასთვის ცხადია, რომ იგი არასწორია, და არა ის, რომ მოგინდა და არასწორად ჩათვალაო. ყველასთვის უნდა გასაგები იყოს საქციელის არასწორობა.

– ბავშვებისთვისაც, რომელთაც სცემენ?

– ბავშვებისთვისაც. მათ იმიტომაც სცემენ, რომ მიხვდნენ თავის არასწორ საქციელს.

– ცემამდე მათ ამის მიხვედრა არ შეუძლიათ?

– გამოდის არ შეუძლიათ.

– მათ უხსნიან და მათ არ შეუძლიათ?

– არ შეუძლიათ, ამასია ზუსტად მათი დანაშაული.

– მაშ, იმას დანაშაული არა აქვს, ვინც გაუგებრად ხსნის?

– აი, გამოდის იმას არა, იგი... და საერთოდ დამაბნეი მე შენ შენი, გაუგებრობებით!

– ჰოდა ძალიანაც კარგი, რადგან მე არ მესმის, მაშინ მცემე რაღა, და აღარ იქნება ჩვენს შორის ზღვარი.

– აბა, როგორ არ შეგიძლია შენ იმის გაგება, რომ:– დასჯა მაშინ უნდა ხდებოდეს, როცა, მაგალითად... აი მაგალითად... შენ, დედა როცა მკაცრად გეუბნება:– „ვალოდია, ამის გაკეთება არ არის საჭირო“–ო. შენ კი, მიუხედავად აკრძალვისა, მაინც,– სჩადიხარ აკრძალულს. გაიგე ახლა?

– გავიგე.

– შენ, თუნდაც ერთხელ მაინც გაგიკეთებია რაც დედას აუკრძალავს?

– დიახ. გავაკეთე. ორჯერ გავაკეთე. და, მაინც გავაკეთებ, ამის გაკეთება დედა ანასტასიამ რამდენჯერაც არ უნდა დამიშალოს.

შვილთან საუბარი ისე არ ეწყობოდა, ჩემთვის ადრე როგორც დავგეგმე. ვერაფრით შევძელი ლამაზად წარმედგინა თანამედროვე ცივილური საზოგადოება, და აქედან გამომდინარე, საკუთარი თავიც უკეთესი მხრიდან წარმედგინა. მე, ისე მთრგუნავდა, გულს მტკენდა შვილის მორიგი დასკვნები, რომ მუშტიც კი დავარტყი ხის ტანს და მივახალე... ან, უფრო სწორად კი, ჩემს თავს:

– ჩვენს სამყაროში, ყველა მშობელი არ სჯის ცემა-ტყეპით თავიანთ შვილებს. ბევრნი, პირიქით, ეძებენ აღზრდის სწორ სისტემას. მეც ვეძებე, მაგრამ ვერ ვიპოვე. ტაიგაში როცა ჩამოვდიოდი თქვენთან, შენ, ჯერ კიდევ სრულიად პატარა იყავი. მე, ყოველთვის მსურდა შენ მოგხვეოდი, ჩამეხუტებინე. მაგრამ ანასტასია მეუბნებოდა: –„მოფერებითაც კი, არ შეიძლება ბავშვის აზრ-ფიქრის შეწყვეტაო. ბავშვის აზრ-ფიქრობრივი პროცესი,– ეს ძალიან მნიშვნელოვანი პროცესიაო. ამიტომაც მე შენ, მხოლოდ გიცქერდი. შენ კი, სულ ყოველთვის იყავი ხოლმე რაღაცით დაკავებული. აი, ახლაც არ ვიცი, როგორ გესაუბრო.

– და ახლა, მამა, შენ აღარ გინდა ჩამეხუტო მე?

– მინდა, მაგრამ არ შემიძლია, ამ აღზრდის სისტემებმა თავში ყველაფერი ამირ-დამირია.

– მაშინ შეიძლება, რომ მე გავაკეთო ეს, გადაგეხვიო შენ, მამა? ახლა ხომ, ჩვენი აზრ-ფიქრებიც ერთნაირია.

– შენ? შენც გსურს რომ მე ჩამეხვიო?

– დიახ, მამა!

მან ჩემს მხარეს ნაბიჯი გადმოდგა. მე მუხლებზე დავეშვი და საერთოდ-აც, მიწაზე რაღაცნაირად ჩავჯექი. ერთი ხელი მან კისერზე მაგრად შემომხვია და თავი ჩემს მხარს მიადო. მე მისი გულისცემა გავიგონე. ჩემი კი, ჯერ აჩქარებულად და ამოვარდნებით სცემდა. ცოტათი ძნელი გახდა სუნთქვა.

ალბათ, ერთი წამის ან წუთის შემდეგ ამოვარდნებით მფეთქავმა გულმა უც-
ებ თავისი რიტმის გამართვა დაიწყო ისე, თითქოს თავის გულისცემას სხვი-
სას უსადაგებსო. შვებით დავიწყე სუნთქვა:- დადგა ისეთი მდგომარეობა...
მოგინდებოდა გეთქვა ან დაგეყვირა:- „რა მშვენიერია, საოცარია ყველაფერი
გარეშემო! რა მშვენიერია ადამიანის ცხოვრება, სიცოცხლე! მადლობა მას,
ვინც ეს სამყარო გამოიგონა!“ და, კიდევ ბევრი სხვა კარგი რამის თქმა მსურ-
და. ხოლო სიტყვები კი, მხოლოდ შიგნით, გულში ლაგდებოდა. მე, ჩემს
ბიჭს ხელი თმაზე გადაუსვი და რატომღაც ჩურჩულით ვკითხე:

– აბა, მითხარი, შვილო, დედის მიერ აკრძალული რა გააკეთე? და, რისგა-
მეორებასაა რომ აპირებ კვლავ?

– ერთხელ, როცა დედა ანასტასია დავინახე...- ჩემი მხარიდან თავი არ
აუწევია ისე, ვალოდინამც ჩურჩულითვე მიპასუხა,- როცა დავინახე...

ის მომშორდა მე, დაჯდა მიწაზე და ბალახს ხელი გადაუსვა,- ბალახები
ყოველთვის მწვანეა, როცა ისინი კარგად არიან...

ის რამოდენიმე ხანს დუმდა. შემდეგ ასწია თავი და განაგრძო:

მე ბაღბაგბარჩინ ჩემს დედას

1 რთხელ, დედა დიდხანს არ სჩანდა. მე ვიფიქრე:- „ნეტა სად არის მეთ-
ქი?“- და ჩავთვალე, რომ დედა მეზობელ მდელოზეა, რომელიც ჩვენს
გვერდითაა. ჩვენსას ჰგავს, მაგრამ მასზე არც ისე კარგია. მე წავედი მეზობე-
ლი მდელოსკენ. იქ, დედა დავინახე. ის იწვა, არ ინძრეოდა და სრულიად
თეთრი იყო. თანაც, გაუნძრევლად მწოლიარე დედის გარეშემო ბალახიც ას-
ევე თეთრი გამხდარიყო.

თავიდან, ჯერ დავდექი და ვფიქრობდი:- „ასეთი რამ რატომ ხდება, არ
უნდა იყოს სრულიად თეთრი დედის სახე და გარეშემო ბალახი მეთქი“. შემ-
დეგ, გადავწყვიტე შევხებოდი დედას. მან ძლივსძლივობით გაახილა თვა-
ლები, თუმცა არ განძრეულა. მაშინ მე, ჩავავლე ხელი მის ხელს და თეთრი
წრიდან მისი გადმოთრევა დავიწყე. ის, თავისი მეორე ხელით მომეხმარა და
ჩვენ ერთად მოვახერხეთ თეთრი წრიდან მისი გადართევა.

დედამ, როცა კვლავ ძველებური გახდა მითხრა, რომ ხელი არასდროს მე-
ხლო, როცა ასეთი რამ კიდევ მოხდებოდა. რომ ის თავად გაუმკლავდება
მათ, მე კი, ვერ გაუძმკლავდები. იმის შემდეგ, როცა მე, დედის გადმოთრე-
ვისას თეთრ წრეში დავყავი, ხელი და ფეხი დამიბუჟდა. ამ დაბუჟების გავ-
ლას კი, დიდი ხანი უნდა. დედა ისევ ისეთი სწრაფადვე ხდება. ჩემი ხელი
და ფეხი გავლას კი, დიდხანს უნდება.

როცა მე, დედა ამგვარივე წრეში მეორედაც დავინახე... თუ, სრულიად
თეთრი როგორ იწვა ის, მე უკვე თვითონ კი აღარ დავიწყე დედის გადმოყვა-

ნა, არამედ მაშინვე დავიყვირე და ძლიერ დედა დათვს გავძახე, რომელზეც პატარობისას მეძინა ხოლმე.

ვუბრძანე ძუ დათვს დედა გადმოეთრია. დათვმა დააბიჯა თუ არა თეთრ ბალახს, იქვე დაეცა. იმის შემდეგ, უკვე მეტს აღარ ცოცხლობს ძუ დათვი, მხოლოდ ძუ დათვის ბელები დარჩნენ.

დათვი მაშინვე გარდაიცვალა, როგორც კი, თეთრ ბალახს დააბიჯა. თეთრ ბალახზე ყველანი კვდებიან.

მაშინ მე, ისევ თავად გადავიარე თეთრი წრე და დედის გადმოთრევა დავიწყე. ჩვენ ერთად გადმოვეთრიეთ მკვდარი ბალახიდან. მაგრამ ჩემი ხელი და ფეხი უკვე ისე ძალიან აღარ დაბუყებულა, როგორც პირველ ჯერზე. მთელი სხეული მხოლოდ ოდნავ მიკანკალებდა. ახლა უკვე აღარც ის მიკანკალებს. ხედავ, მამა, არ კანკალებს ჩემი სხეული, მიჯერებს მე იგი. მალე ხელიც აიწევა მაღლა, როცა მე მოვინდომებ. იგი, ცოტათი ახლაც იწევა მაღლა. ადრე საერთოდ არ იწეოდა.

გაფაციცებული ვუსმენდი ჩემი შვილის მონათხრობს. გამახსენდა, როცა თავად დავინახე ანასტასია მსგავს სიტუაციაში და ასევე ინტუიციურად შევეცადე გამომეთრია ის თეთრი წრიდან. გამახსენდა, რას ამბობდა ამ მოვლენაზე მოხუცი ფილოსოფოსი ნიკოლაი ფიოდორის-ძე.

რატომ იგდებს ის თავს ასეთი საფრთხის ქვეშ? ბიჭითაც კი რისკს სწევს. ნუთუ ეს ასეთი მნიშვნელოვანია, - საკუთარ თავში მისკენ მიმართული რაღაც უხილავი ენერგიის ჩაწვა?

უჩვეულო წრეები, სწორი გეომეტრიული ფორმებით, არა ერთხელ უჩვენეს ტელევიზიით. ისინი სხვადასხვა ქვეყნებში ჩნდებოდნენ, ძირითადად, მარცვლოვანი კულტურების მინდვრებზე. ადამიანები აღმოაჩენდნენ ხოლმე, ნორმალურად ამოზრდილ ღეროებს შორის წრეს, სადაც ღეროები მიწასთან იყვნენ ხოლმე გასწორებულები, არა ქაოტურად გათელილები, არამედ ერთ მხარეს გადახრილნი და გეომეტრიული ფიგურების გამომსახველები. მეცნიერები ამ გაუგებარ მოვლენას სწავლობენ, მაგრამ ჯერ-ჯერობით მათ ვერ მოუძებნეს ახსნა. ანასტასიას შემთხვევაში, ასევე წრეა, ბალახიც ასევე გადაწვენილი, მაგრამ რასაც ტელევიზიით უჩვენებდნენ იმას კიდევ დამატებულია ის, რომ ბალახი თეთრდება, თითქოსდა მას მზის სხივი არ ჰყოფნის.

ანასტასია ამბობდა, რომ ეს, - ნეგატიური ენერგიაა, ადამიანების მიერ წარმოშობილები. დავუშვათ, მაგრამ რატოა იგი მკაცრად მიმართული ანასტასიასკენ? როგორი ადამიანები მიმართავენ მას? ხოლო, ჩაფიქრებულმა, ხმა-მაღლა ვთქვი:

– რატომ იბრძვის იგი მასთან? ვის სჭირდება ეს? ამისგან ვინ შეიძლება უკეთესად იყოს?

– ყველა ცოტ-ცოტა, - მომესმა ჩემი ბიჭის ხმა, - დედა ამბობს, თუკი ბორო-

ტი ენერგია შემცირდება და თუკი საკუთარ თავში ჩაწვისას, იგი მის შემცირებას შესძლებს, აი, მაშინ, ბოროტი ენერგია აღარ აირეკლება სივრცეში, რადგან უფრო ცოტა გახდება და ისინიც, ვინც მას ჰქმნის, თავადვე გახდებიან კეთილები.

– მაჩვენე, რამდენია ისინი, თეთრი წრეები? სად არიან ისინი?

– ჩვენი მდელოს გვერდით არის ძალიან პატარა მდელი. აი იქაა, სულ რომ ჩნდებიან თეთრი წრეები. მერე მათში ბალახი ისევ გამწვანდება, მაგრამ ახლა სულ მთლიანად მაინც არ გამწვანებულა. ჯერ კიდევ სჩანან თეთრი წრეები. თუ გინდა, წავიდეთ, მე გაჩვენებ მათ, მამა.

– წავიდეთ.

მე სწრაფად წამოვდექი და ხელი ჩავჭიდე ჩემს პატარა ბიჭს. ბავშვი აჩქარებით მიაბიჯებდა პატარა ფეხებით, თუმცა შევამჩნიე, რომ ის, ოდნავ კოჭლობდა და ცდილობდა არც ისე ჩქარა ევლო.

დრო და დრო ვალოდია ცდილობდა ჩემთვის ჩაეხედა თვალებში და განუწყვეტლივ ტიტინებდა, გზა და გზა რაღაცას ჰყვებოდა. მაგრამ მე, იმ უცნაურ წრეებზე ვფიქრობდი და ანასტასიას საქციელზე, რომელიც ჩემთვის მისი მოქმედებების არსი გაუგებარი იყო. და, საერთოდაც, ვფიქრობდი ამ უცნაურ მოვლენაზე.

როგორღაც მხარი რომ ამება შვილის საუბრისთვის, მე მას ვკითხე:

– რატომაა რომ შენ, ვალოდია, დედას ხან დედას და ხან კი, დედა ანასტასიას ეძახი?

– მე ბევრი დედების შესახებ ვიცი, რომლებიც ადრე ცხოვრობდნენ დედამიწაზე. მათზე მე, დედა ანასტასია მიყვებოდა. მათ შეიძლება ბებიები უწოდო, შეიძლება დიდიდედები, პეპუები, მაგრამ შეიძლება დედებიც. პეპუმ ბებია, ბებიამ დედა დაბადა, ჰოდა, მათაც შეიძლება, რომ დედები უწოდო. მე, მათ ვგრძნობ და როცა მათზე ამბებს ვისმენ, წარმოვიდგენ ხოლმე და ვხედავ მათ. ხანდახან კი, თავადაც დამოუკიდებლად წარმოვიდგენ ხოლმე. ხოლო მათ, ამიტომაც რომ არ ავიზნე, მე, ხანდახან დედას დედა ანასტასიას ვუწოდებ. ყველა დედები კარგებია, მაგრამ დედა ანასტასია ჩემთვის ყველაზე ახლობელი და კარგია. ის, ყვავილებზე და ღრუბლებზე უფრო ლამაზია. ის ძალზედ საინტერესო და მხიარულია. დაე, იყოს ის მარად. მე ისე სწრაფად გავაგეღვებ ჩემს აზრ-ფიქრს, რომ შევძლებ მის მარადიულ დაბრუნებას.

მე ბოლომდე ვერ გავიგე, ვერ გავიაზრე მისი ნათქვამი. ჩვენ მივედით პატარა მდელოსთან და ბალახიან მდელიზე ოთხი უთეთრესი წრე დავინახე. წრეები დიამეტრით ხუთი-ექვსი მეტრისანი იყვნენ. ისინი ძლივს სჩანდნენ, მაგრამ თავისი სითეთრით ერთი გამოირჩეოდა. ალბათ იგი, სულ ცოტა ხნის წინ ჩამოყალიბდა, წარმოჩინდა და მე მივხვდი, თუ რატომ არ შემხვდა ანასტასია და რატომ არ არის ის ახლა ჩვენს გვერდით. ესე იგი, სადღაც ძა-

ლაგამოცლილია და არ სურს შეიცოდონ და არც მისი იერისგან გაუფუჭდეს ვინმეს გუნება-განწყობილება.

მე დავცქეროდი თეთრ წრეებს. ჩემი ფიქრები კი, ჩქარა ჰქროდნენ და იხლართებოდნენ. რასაკვირველია, უამრავი ადამიანი ფითრდება მათზე დატეხილი უსიამოვნებებისგან. ადამიანები თითქმის ყოველთვის ფითრდებიან, როცა მათ ბოროტება მოულოდნელად დაატყდებათ თავს. მაგრამ აქ? ნუთუ შესაძლებელია, რომ ასეთ დიდ მანძილზე გრძნობდე მას? ნუთუ შეუძლია ადამიანთა ბოროტებას კონცენტრირდეს ერთი მთლიანი, უზარმაზარი ოდენობის ენერგიად? ისეთი უზარმაზარისა, რომ არა მარტო თავად ადამიანი, არამედ მის გარემომცემ ცენარეებიც, რომ ფერს კარგავდნენ? ესე იგი, გამოდის, შესაძლებელია. აი, ისინიც, – უბოროტესთა მცდელობის ნაკვალევი. ისევ გამახსენდა ანასტასიას სიტყვები, მე ისინი მეოთხე წიგნში მოვიყვანე: „დედამიწის მთელი ღვარძლიანო ბოროტებავ, დატოვე შენი საქმენი, გამოექანე ჩემსკენ, მეკვეთე მე. მარტო ვარ, ერთი, თქვენს წინაშე გასამარჯვებლად, ყველანი მოდით ჩემზე. ბრძოლა იქნება ბრძოლის გარეშე“. ვფიქრობდი, უბრალოდ სიტყვებია მეთქი. ყველაფერი სრულდება ისე, როგორც მან წინასწარ სთქვა. წიგნებიც არის, ბარდების სიმღერებიც, ლექსებიც... ის ისე, უბრალოდ, არაფერს ამბობს. მაშ რატომღაა, რომ სთქვა:– „ბრძოლა იქნება ბრძოლის გარეშე?“ ბოლო-ბოლო, ის ცდილობს, რომ ბოროტება თავის თავში ჩაწვას. მარტოცა ცდილობს. მე რომ მკითხო, მაგათთან ნამდვილი ბრძოლაა საჭირო! ისეთი უნდა სთხლიშო სიფათში რომ... ის კი, მარტოა. არა! არ იქნები შენ მარტო, ანასტასია! თუნდაც ცოტას მაინც... თუნდაც რამოდენიმეს მაინც ავიღებ ჩემს თავზე ამ სისაძაგლეს და მეც ვიბრძოლებ მათთან. ეჰ, მე რომ შემედლოს ისე ლაპარაკი, როგორც ანასტასიას. მე მათ კარგად ვეტყვოდი... როგორც სჩანს არ ვხუმრობდი, როცა გავცხადდი და მოულოდნელად ხმამაღლა აღმომხდა:

– მოდით, ღვარძლიანო ბოროტებო, ჩემსკენაც გამოქანდით და მეც რამოდენიმეს მაინც ჩაგწავთ!*

პატარა ვლადიმირმა ჩემი ხელიდან, უცებ გამოსხლიტა თავისი ხელი, წინ გაიქცა და გაკვირვებული ყურადღებით ჩამაცქერდა თვალებში. მერე ფეხი დაატყაპუნა, აიღო ჯანმრთელი ხელით ჯერ კიდევ გაუმაგრებელი მეორე ხელი, ასწია ორივე ხელი მაღლა და ჩემს ტონში შესძახა.

* ამ სიტყვების წაკითხვის შემდეგ მეც მტკიცედ გადავწყვიტე იმ ბნელებისგან გამოსხივებული ღვარძლიანი ენერგია ჩემშიც „ჩაწვა“ და ვახერხებ კიდევ! იქნებ თქვენც მოახერხოთ ჩემო თანამემამულეო და უფრო სწრაფად გაბრწყინდება ჩვენი სამშობლო საქართველო!... კარგად დაუგდეთ ყური, რას გვეუბნება ჩვენი უწმიდესი პატრიარქი ილია II... ც.გ.

– და ჩემზეც გამოქანდით, ღვარძლიანო ბოროტებო, აი, ხელი უკვე მი-
რჩება მე. დედა ანასტასია მარტო აღარ არის. აი მე, და ჩემი აზრ-ფიქრიც
უფრო და უფრო სწრაფად გაქანდება. იჩქარეთ, ღვარძლიანო ბოროტებო,
დატოვეთ თქვენი საქმენი, ჩემსკენ იჩქარეთ! აი, შეხედეთ, როგორ ვიზრ-
დები მე!

იგი ფეხისწვერებზე აიწია და ცდილობდა უფრო მაღლა აეწია ხელები.

– აბა, უყურეთ ერთი ამ მარჯვე მეომრებს, თავდადებულებს, მამაცებს!
ვისთან საბრძოლველად გაემზადეთ რაინდებო?- გავიგონე ანასტასიას
მშვიდი ხმა.

შემოვბრუნდი და დავინახე კედარის ძირში მჯდომი ანასტასია, რომელ-
საც თავი მის მერქანზე ჰქონდა მიდებული. იგი, აშკარად, ძალიან დაღლი-
ლი სჩანდა. ისეთი, რომ თავიც კი, მიყრდნობილი ჰქონდა ხეზე. მას ხელებ-
იც კი ძირს, მიწაზე ეწყო, მხრებიც დაშვებული ჰქონდა. სახე ფერმკრთალი,
თვალებიც ოდნავ მიბნედილი.

– ჩვენ, მამასთან ერთად ღვარძლიანი ბოროტების წინააღმდეგ ავჯანყდ-
ით, დედა,- ჩემს მაგივრად უპასუხა ვალოდიამ.

– მაგრამ, ღვარძლიან ბოროტებას რომ ებრძოლო, უნდა იცოდე, სად, რა-
შია იგი. აუცილებელია მოწინააღმდეგის დეტალებში წარმოდგენა.- ანასტა-
სია ძლივს, მაგრამ მშვიდად ლაპარაკობდა.

– შენ, დედიკო, ჯერ-ჯერობით დაისვენე, მათ წარმოდგენას მე და მამა
შევეცდებით. თუ სწორად წარმოდგენას ვერ შევძლებთ, მაშინ შენ გვიკა-
რნახებ.

– შვილო, შორი გზიდანაა მამაშენი. იქნებ და მანამდე, ჯერ დაისვენოს მან.

– მე დავისვენე ანასტასია. და საერთოდ, მე თითქმის არც კი დავღლილვ-
არ. გამარჯობა, ანასტასია. როგორ ხარ შენ აქ?

მისი ქანცგაცილი იერისგან, რატომღაც ადგილზე გავშეშდი და ბორძი-
კით ავლაპარაკდი. არ ვიცოდი, როგორ მოვექცეულვიყავი, შემდეგ რა მექნა
და რა მეთქვა. ვალოდია ჩემთან მოვიდა, მიმართა რა ანასტასიას, ხელი ხელ-
ში ჩამჭიდა და საუბარი გააგრძელა:

– მე, გზიდან მოსულ მამას დავაპურებ და თან ერთად ტბის სუფთა წყა-
ლში ვიბანავებთ. გამწმენდ ბალახებსაც დავკრეფ. შენ კი, ჯერ აქ დაისვენე
დედიკო. ლაპარაკზე ძალები არ დახარჯო. მე, თავად გავაკეთებ ყველაფერს.
მერე ჩვენ, მამასთან ერთად შენთან მოვალთ. მანამდე დაე, რაც შეიძლება
სწრაფად დაგიბრუნდნენ ძალები შენ...

– მეც თქვენთან ერთად ვიბანავებ, მოიცადეთ. მეც თქვენთან ერთად წა-
მოვალ.

ანასტასია ხელებით ჩაეჭიდა კედარის ტანს, შეეცადა ადგომას. იგი ოდნავ წამოიწია და ხის მერქანზე, კვლავ უკან ჩამოუცურდა. დაუძლურებულმა ხელისგულები მიწას დააყრდნო და ძლივს გასაგონად დაიჩურჩულა:

– ოო, რა არის ასე რომ დავსუსტიდი და მოვეშვი მე. ადგომას ვერ ვახერხებ ვაჟისა და სიყვარულის შესახებდრად?

კვლავ დაეყრდნო კედარის მერქანს და ძლივ-ძლივობით მოახერხა ბალახიდან წამოდგომა. ალბათ ის, ამ ჯერზეც ვერ შესძლებდა წამოდგომას, მაგრამ მოულოდნელად რაღაც წარმოუდგენელი რამ მოხდა. უზარმაზარმა კედარმა, რომლის მერქანსაც ანასტასია ჩასჭიდებოდა, თავისი ქვედა ტოტების ნემსა ფოთლები მისკენ მიმართა.

დაბლა მიმართული ნემსა ფოთლებისგან ძლივს შესამჩნევი მოცისფრო ნათება გამსჭვიოდა. იგი ნელ-ნელა, თითქმის უხილავად გარს შემოეხვია ანასტასიას. მერე ზემოდან ტკაცუნი მომესმა, იმისი მსგავსი, რომელიც შეგიძლია გაიგო, როცა მაღალი ძაბვის ელექტროსადენების ქვეშ დგახარ. ზემოთ ავწიე თავი და დავინახე, რომ გარეშემო მყოფი კედარის ყველა ნემსა ფოთლებმა ასევე დაიწყეს ძლივს შესამჩნევი მოცისფრო ნათების გამოსხივება. მაგრამ ეს ჯერ კიდევ ყველაფერი არ იყო. ყველა ისინი, მიმართული იყო იმ ხისკენ, რომლის ძირში მჯდომი ანასტასია, ადგომას ცდილობდა. მათ უერთდებოდა მეზობელი კედრების ზედა ტოტების ნემსა ფოთლებისგან წამოსულ მოცისფრო ნათებაც და ამითი სულ უფრო ძლიერდებოდა ქვედა ტოტების ნემსა ფოთლების ნათება. ეს დაახლოებით ორ წუთს გრძელდებოდა. შემდეგ ცისფერმა ნათებამ იელვა და ანასტასიას გარს შემოეფლო. კედარის ნემსა ფოთლებმა ნათება შეწყვიტეს. მე მომეჩვენა, თითქოს წიწვები ცოტათი მოჰკვნენ კიდეც. ცისფერ ნათებაში გახვეული ანასტასია ძლივს მოსჩანდა. გაუგებარია, ნათება მასში შევიდა, თუ განიმსჭვალა. მე დავინახე...

კედარის ქვეშ, ძველებურად, ისეთივე, როგორც ადრე იყო ხოლმე, ენერგიით სავსე არაჩვეულებრივად ლამაზი ანასტასია იდგა. ის მიღიმოდა მეც და ბიჭსაც. მაღლა ასწია თავი და მშვიდად წამოსთქვა: „გმადლობ“. შემდეგ... წარმოგიდგენია, ასეთი რამ ჩაიდინოს ზრდასრულმა ქალმა?

ანასტასია, ადგილზე შეხტა. მსუბუქად და მიზანმიმართულად ყველაზე დიდი თეთრი წრისკენ გაქანდა. მის ნაპირთან ის კვლავ, მაგრამ უკვე უფრო მაღალი ნახტომით, სამმაგი სალტო გააკეთა და თეთრი წრის შუაგულში აღმოჩნდა. გადაიკისკისა თავისი წვრიალა, მომხიბლავი სიცილით და ცეკვა-ცეკვით დატრიალდა თეთრი წრეების თავზე.

გარეშემო ტყე, თითქოს გამოცოცხლდაო, სიხარულით აღტაცებული ბამავდა მას. ტოტიდან ტოტზე ხტუნვა ხტუნვით დაჰქროდნენ ციყვები. ბუჩქებში, რომელიღაც მხეცუკების მძივა თვალები ბრწყინავდნენ. ხეებზე დაბლა, ძალზედ დაბლა მინდვრისკენ, ერთმანერთის მიყოლებით სწრაფად და-

ემვა ორი არწივი, მათ კვლავ აკრიფეს სიმაღლე და წრეზე ისევ დაბლა დაემ-
ვნენ. კვლავ და კვლავ ასე იმეორებდნენ მაღლა-დაბლა ფრენას არწივები.

როგორც აკრობატი, თუ ბალერინა, ისე ცეკვავდა და თან კისკისებდა ანა-
სტასია. ხოლო მის ფეხებქვეშ ნელ-ნელა მწვანდებოდა ბალახი. ყველაზე თე-
თრი წრეც კი, ძლივსშესამჩნევი გახდა. უფრო და უფრო ხალისიანი გამიხდა
სული მისი ცეკვის, სიცილის და გარეშემო ყველაფრის შემხედვარეს. უცებ...
გაქანდა ჩემი პატარა ბიჭი და უკვე ოდნავ თეთრ წრეში, ორჯერ თავით გა-
დაკოტრიალდა, სწრაფად წამოხტა, ახტა, დატრიალდა და ცდილობდა ანას-
ტასიას ცეკვა გაემეორებინა. ვერც მე ვერ შევიკავე თავი, და ასევე მათსავით
დავიწყე მათ გვერდით სიხარულისგან ცეკვა და უბრალოდ ხტუნვა.

– აბა წინ, წყლისკენ, ვინ შესძლებს გასწრებას?– წამოიძახა ანასტასიამ
და მიზანსწრაფულად ტბისკენ გაიქცა. ჩვენც, ბიჭთან ერთად მაშინვე მას
დავედევნეთ.

მე ხტუნვისგან ოდნავ ეკოშინებდი და ჩამოვრჩი. მაგრამ ვხედავდი, როგ-
ორ ახტა, ბრუნე გააკეთა წყლის თავზე ანასტასიამ და ტბაში ჩაყვინთა. მის
შემდეგ, ცოტა მოგვიანებით, ნაპირიდან ტბაში გარბენით გადახტა ჩემი ბიჭი
და წყლის ზედაპირს ტაკუნებით დაეტყეპა.

მე ნაპირზე ვიხდიდი. ტანსაცმელს, გზა და გზა ვყრიდი თუმცა ჯერ კიდ-
ევ არ მქონდა გახდილი მაისური, შარვალი, ყელიანი ფეხსაცმელები, ისე გა-
ვექანე და ტანსაცმლითვე ჩავეყვინთე ტბაში. ანასტასიას კისკისის ქვეშ ამოყ-
ვინთე. ხოლო ჩვენი ბიჭი, ემოციებისგან გულიანად იცინოდა და წყალზე
ხელს ატყაპუნებდა.

მე პირველი გამოვედი წყლიდან. ტანსაცმლის გახდა და მისი გაწურვა
დავიწყე. წყლიდან გამოსულმა ანასტასიამ თავისი მსუბუქი კაბა სველ ტან-
ზე სწრაფად გადაიცვა და შარვლის ბუჩქზე გადაფენაში მომეხმარა, ნიაზე
რომ სწრაფად გამშრალიყო იგი. შემდეგ, ზურგჩანთიდან სპორტულები ამო-
ვიღე და გადავიცვი. ანასტასია გვერდით მედგა. კაბაც უკვე შეშრობოდა. მი-
ნდოდა მოვხვეოდი მას, მაგრამ რატომღაც სითამამე არ მეყო.

ის ძალიან მჭიდროდ მომიახლოვდა, მისგან სითბო იღვრებოდა. მომინ-
და, რაღაც კარგი მეთქვა მისთვის, მაგრამ სიტყვებს ვერ ვპოულობდი და მე,
მხოლოდ ორი სიტყვა ვუთხარი:

– გმადლობ, ანასტასია.

მან გაიღიმა, მხრებზე დამადო თავისი ხელები, თავიც გადმოხარა ჩემსკ-
ენ და მიპასუხა:

– შენც გმადლობ, ვლადიმირ.

– რა კარგია!– გაისმა ბიჭის მხიარული ხმა,– ახლა მე წავედი.

– და საით?– ჰკითხა ანასტასიამ.

– წავალ დიდ პაპუსთან და ნებას დავრთავ მას, რათა დამარხოხ საკუთარი სხეული. დავებმარები მას. წავედი მე.
ვალოდია სწრაფად და თითქმის კოჭლობის გარეშე გაცუნვულდა.

მიწვევა მომავალში

მას უნდა ნიშნავს, დიდ პაპუს სხეულის დამარხვის უფლებას მივცემო?– ვკითხე გაცეხულმა.

– შენ თავად ნახავ ყველაფერს. მიხვდები,– მიპასუხა ანასტასიამ.

რამოდენიმე ხნის შემდეგ კი, მე დავინახე ანასტასიას პაპუ, რომელიც ცოცხალი იყო. არანაირი დაკრძალვა მე იქ არ დამინახავს. ჩემს მახსოვრობაში ის ისევე ცოცხალი, მაგრამ მიუწვდომელი დარჩა. ბაბუს და პაპუს მოახლოება პირველმა ანასტასიამ შეიგრძნო. იმ მომენტში ჩვენ ერთად ვსეირნობდით მდელიოზე. მოულოდნელად ანასტასია შეჩერდა, ხელის მოძრაობით მეც შემაჩერა და შებრუნდა იმ მხარეს, სადაც ყველაზე მაღალი და მძლავრი კედრები იდგნენ. მე მის მზერას თვალი მივაღვენე. ვერავინ დავინახე. მინდოდა ანასტასიასთვის მეკითხა:– „რაშია საქმე მეთქი?“ მაგრამ ვერ მოვახერხე. მან ხელი ხელში ჩამჭიდა და თითებით ოდნავ მომიჭირა, თითქოს მთხოვდა, არც ერთი სიტყვა არ წარმომეთქვა.

მალე მე უზარმაზარ კედრებს შორის ანასტასიას დიდი პაპუ დავინახე. დიდებული ბერიკაცი ჩაცმული იყო გრძელ, მუხლს ქვემოთ დაშვებულ ღია ლევა ფერის პერანგში. იგი აუჩქარებლად, არა ბერიკაცულად, არამედ დარბაისლური სვლით გამოვიდა მინდორზე. შევნიშნე, რომ მის გვერდიგვერდ, მასზე ხელჩაკიდებული ჩვენი ბიჭი, მისი ბადიში,– ვალოდია მოცუნვულებდა,– მოშორებით ვალოდიას პაპუ,– დიდი პაპუს ძე მოაბიჯებდა.

არა მარტო ყველას, არამედ მეც კი, მესმოდა რაღაცნაირი საზეიმო ჟამის დადგომა. მხოლოდ ბერიკაცის გვერდით მომავალი ბავშვი იქცეოდა ბუნებრივად და თავისუფლად, ძალდაუტანებლად. ვალოდია გაუჩერებლად რაღაცას ეტიკტიკებოდა დიდ პაპუს. ხანდახან ოდნავ წინ გაირბენდა და სახეში ჩახედავდა მას, ხან კი, უცებ შეჩერდებოდა, ბერიკაცს ხელს შეუშვებდა და რაღაცით დაინტერესებული ბალახზე დაიხრებოდა. მაშინ ბერიკაციც ჩერდებოდა. შემდეგ ვალოდია ისევ ჩაკიდებდა ხელს, ნანახზე რაღაცას ხალისით უყვებოდა და თან ჩვენს მხარეს მოჰყავდა.

როცა ისინი ძალზედ ახლოს მოგვიახლოვდნენ, შევნიშნე, რომ მუდამ მკაცრი და დარბაისელი ბერიკაცი ოდნავ შესამჩნევად იღიმებოდა. მისი ნათელი სახე რაღაცნაირ კეთილისმყოფელ მადლს ასხივებდა და ამასთანავე,– საზეიმო იერსაც გამოხატავდა. დიდი პაპუ, ჩვენგან რამოდენიმე ნაბიჯის მოშორებით შეჩერდა, რომლის მზერა მიმართული იყო სადღაც შორს. ყვე-

ლანი ვდუმდით,- მხოლოდ ვალოდია ტიკტიკებდა სწრაფად:

– აი, პაპულიკო, შენს წინაშე ჩემი მამა და დედაა. ისინი კარგები არიან, შენი თვალები ვერ ხედავენ, პაპულიკო, მაგრამ შენ ყველაფერს გრძნობ. ჩემი თვალები ხედავენ, ამიტომ შენ, ჩემი თვალებით უცქირე კარგს, ჩემო პაპულიკო და შენც კარგად იქნები.

შემდგომ, ვალოდიამ მოულოდნელად მოგვმართა ჩვენ და კიდევ უფრო საზეიმოდ განაცხადა:

– დედავ და მამავ, ამასწინათ, როცა ჩვენ ერთად ვბანაობდით... მე მივხვდი და სხეულის დაკრძალვის ნება დავრთე პაპუ მოისეის. ჩვენ უკვე მოვნახეთ ადგილი, სადაც მე, ჩემი პაპუ მოისეის სხეულს დავკრძალავ.

ვალოდია მთელი სხეულითა და თავით მიეკრა დიდ პაპუს ბარძაყზე. დიდებულმა ჭაღარა ბერიკაცმა ნაზად და ფრთხილად გადაუსვა თმებზე ხელი თავის ბადიშს. სიყვარული, სინაზე, ურთიერთგაგება და სიხარული გამოსჭვიოდა ორივესგან ერთმანერთისადმი დამოკიდებულებაში. ამასთან, მე სრულიად უცნაურად მომეჩვენა საუბრები დაკრძალვაზე. იმასთან შედარებით, როგორც ჩვენთანაა მიღებული, იგი ძალზედ უცნაურად მიმდინარეობდა. მე მსურდა შვილი შემეჩერებინა, მეთქვა, რომ დიდი პაპუ კარგად გამოიყურება და ის კიდევ იცოცხლებს და იცოცხლებს დიდხანს. ჩვენ, ხომ ყოველთვის ასე ვეუბნებით მოხუც ადამიანს და ძალიან ავადმყოფსაც კი. მეც ესე მინდოდა მეთქვა, ჰაერიც კი ჩავისუნთქე სათქმელად, მაგრამ ანასტასიამ მაშინვე ხელი ხელზე მომიჭირა და არც ერთი სიტყვა არ მათქმევინა.

დიდმა პაპუმ, მიმართა ანასტასიას და უთხრა:

– ანასტასია, პაპუ, შენს მიერ შექმნილ სივრცეს, რითი საზღვრავს შენი აზრ-ფიქრი?

– აზრ-ფიქრი და ოცნება ერთმანერთში ისე შეირწყა,- ზღვარი არ უგულისხმია, მაშინვე უპასუხა ანასტასიამ.

და, პაპუმ ახალი კითხვა დაუსვა:

– შენს მიერ შექმნილ სამყაროს ადამიანთა სულები ღებულობენ, მითხარი, როგორი ენერგიით მოქმედებ შენ?

– ისეთით, რომელიც ზრდის ხეს, ფურჩქნის კოკრებს და ყვავილებად აქცევს მათ.

– როგორ ძალებს შეუძლიათ შეეწინააღმდეგონ, შენს ოცნებას?

– ოცნების დროს, მე წინააღმდეგობას არ ვგეგმავ. გზაზე, მხოლოდ გადასალახს ვხედავ.

– ყველაფერში თავისუფალი ხარ შენ, ჩემო ანასტასია, პაპუ, უბრძანე ჩემს სულს შენთვის სასურველში განხორციელდეს.

– თავს ვერ მივცემ ვინმეს სულზე ბრძანების უფლებას. სული თავისუფალია,- შემომქმედის ქმნილებაა. მაგრამ მე ვიოცნებებ, ჩემო ძვირფა-

სო პაპუ, რათა უმშვენიერეს ბაღში, შენმა სულმა ღირსეული განხორციელება ჰპოვოს.

სიჩუმემ დაისადგურა. ახალ კითხვებს პაპუ აღარ იძლეოდა, და აი აქ, ისევ ვალოდიამ მიმართა დიდ პაპუს და სხარტად ატიკტიკდა:

– მეც ასევე არ გიბრძანებ შენ, პაპულიკო. ოღონდ, მე შენ ძალიან, შეგეხვეწები. შენ, რაც შეიძლება სწრაფად განხორციელდი შენი სულით დედამიწაზე. შენ ისევ წარმოჩნდები ახალგაზრდად და ჩემი საუკეთესო მეგობარი იქნები. ანდა, ჩემთვის ასევე ვიღაცად გახდები... მე არ ვმბრძანებლობ... მე უბრალოდ ვამბობ... დაე, ჩემო პაპულიკო მოისეი, შენი სული ჩემში, ჩემი სული გვერდით იყოს.

ამ სიტყვებისას დიდებული ბერიკაცი შემობრუნდა ვალოდიასკენ, დინჯად ჯერ ერთ მუხლზე დაეშვა მის წინაშე, მერე, – მეორეზე. ჭაღარა თავი დაუხარა, ბაგეებთან ბავშვური ხელი მიიტანა და მასზე ეამბორა. ვალოდიამ ხელები ყელზე შემოჰხვია და ყურში რაღაცის ჩურჩული დაუწყა.

შემდეგ დაჩოქილი დიდი პაპუ წამოდგა. ჭარმაგ ადამიანს, მხოლოდ პატარა ბავშვი მიეხმარა, მარტომ. ახლაც კი, მერამდენედაც არ უნდა გავიხსენო ეს სცენა, მე ვერ შევძელი მივმხვდარვიყავი, როგორ მოხდა ეს ყოველივე. ისინი უბრალოდ ერთმანეთზე იყვნენ ხელიხელჩაკიდებულნი და დიდი პაპუ ისე, რომ სხვა არაფერს არ დაყრდნობია, – წამოდგა. ფეხზე დამდგარმა, ერთი ნაბიჯი ჩვენსკენ გადმოდგა, თაყვანი გვცა და მეტი არცერთი სიტყვა აღარ წარმოუთქვამს ისე შებრუნდა, ბაღში ხელი გაუწოდა და ისინი ხელიხელჩაკიდებულნი ბაას-ბაასით ტყისკენ გაემართნენ. ოდნავ მოშორებით ბაბუა, ისე მიჰყვებოდა, რომ მათი საუბრისთვის ხელი არ შეეშალა.

მე მივხვდი: – ანასტასიას პაპუ სამუდამოდ მიდიოდა. ის, გარდასაცვლელად მიდიოდა.

მე თვალმოუცილებლად გავყურებდი მიმავალ ბავშვს და ბერიკაცს. ჯერ კიდევ, ანასტასიას სიტყვებიდან, ჩემთვის ადრევე იყო ცნობილი თანამედროვე სამელოვიარო რიტუალებისა და დაკრძალვებისადმი მისი დამოკიდებულება. მე, ამის შესახებ წინა წიგნებში ვწერდი კიდევ. ის, და ესე იგი, მისი ყველა ყოფილი და ასევე ტაიგაში ამჟამად მცხოვრები ახლობელიც თვლის, რომ: – სასაფლაოები არ უნდა არსებობდნენ. ისინი ნარჩენ ადგილებს ჰგვანან, სადაც უკვე აღარავისთვის საჭირო გარდაცვლილის უსიცოცხლო სხეულს ჰყრიან, აგდებენ. ის თვლის, – ადამიანებს იმიტომ ემინიათ სასაფლაოების, რომ იქ არაბუნებრივი ქმედებები ხდება. ასევე თვლის, რომ გარდაცვლილის ნათესავებს, თავიანთი აზრ-ფიქრით ჰყავთ ისინი წარმოდგენილნი, როგორც უკვე უკანდაუბრუნებელნი, წარსულში ჩარჩენილნი და ზუსტად ამითვე არ აძლევენ მათ სულებს თავის მიწიერ ახალ ცხოვრებაში კვლავ ხორცშესხმის, კვლავ განხორციელების საშუალებას.

ჩემს მიერ ნანახი დაკრძალვის ანალიზისას, მეც გადავიხარე იმავე აზრისკენ, რომ ძალზედ ბევრი სიყალბეა ჩვენი მეთოდით დაკრძალვაში. ოჰ, როგორ თავს იკლავენ გარდაცვლილის ნათესავები, ხოლო სულ რაღაც რამოდენიმე წლის შემდეგ... წახვალ სასაფლაოზე, იქ კი, ათი-ოცი წლის მოვლილი საფლავი, - იშვიათობაა. მიტოვებულ საფლავებზე, სასაფლაოს მსახურნი ახალ საფლავს თხრიან.

დასაფლავებული ყველას მიერ მივიწყებულია. დედამიწაზე ყოფნის დროინდელი მისი აღარაფერია დარჩენილი. მისი ხსოვნა, უკვე აღარავის სჭირდება. რატომ დაიბადა ის, რატომ იცხოვრა, თუკი ბოლო ასეთი ჰქონდა? ანასტასია ამბობს, რომ გარდაცვლილთა სხეული უნდა დაიკრძალოს საკუთარ ადგილ-მამულში. არც სპეციალური საფლავის ქვებით არ არის საჭირო მისი მონიშვნა. ამოსული ბალახები და ყვავილები, ხეები და ბუჩქები მისი სხეულის სიცოცხლის გაგრძელება იქნება.* ამასთან სულს, სხეულის დამტოვებელს, მშვენიერი ხორცშესხმის დიდი შესაძლებლობა ეძლევა. მამულში გარდაცვლილის აზრ-ფიქრი სიცოცხლის ჰქამს ქმნიდა სიყვარულის სივრცეს. ამ სივრცეში რჩება საცხოვრებლად მისი მონაგარი. ეხებიან ყველაფერს, მასში გაზრდილს, ამითვე, ეხებიან თავიანთი მშობლების აზრ-ფიქრებს. უვლიან, უფრთხილდებიან მათ მიერ შექმნილს. ასევე სივრცეც უვლის, უფრთხილდება მასში მცხოვრებთ. ამითვეა, მარადიულად რომ გრძელდება მათი მიწიერი ცხოვრება.

აბა, როგორ უნდა მოიქცნენ ქალაქში მცხოვრები ადამიანები? როგორ აუარონ გვერდი სასაფლაოებს? მაგრამ, იქნებ, მათი ცხოვრების წესი, ნირი აიძულებთ მათ ხანდაზმულობაში მაინც ჩაფიქრდნენ, - არ შეიძლება ასე უპასუხისმგებლოდ იცხოვრო და მოექცე მარადიულ ცხოვრებას.

და მე, ვეთანხმები ანასტასიას ფილოსოფიას. მაგრამ ერთი საქმეა, - ფიქრებში დაეთანხმო, სრულიად სხვა საქმეა, - ამკარად ხედავდე, როგორი დამშვიდობება ხორციელდება გარდასაცვლელ დიდ პაპუსთან. ისინი ხომ არავინ, - არც ანასტასია, არც პატარა ბიჭი, არც პაპუ, არც თავად დიდი პაპუ, - აზრ-ფიქრშიც კი, არ აყალიბებენ ტრაგედიას, *მათ სიკვდილი რაღაც სხვანაირად ესმით, ვიდრე ჩვენ. იგი მათთვის, ტრაგედია კი არ არის, არამედ გადასვლა ახალ მშვენიერ ყოფიერებაში.*

მოიცა! სევდიანი, დიდი პაპუც არ იყო. უფრო, პირიქით იყო. აი! აი ისიც! - ახსნაც „როცა შენ იძინებ და ძილის წინ შენ გტანჯავენ ბნელი, მძიმე და არასასიამოვნო ფიქრები, მაშინ, როგორც წესი, შენ კომმარული, საშინელი სიზმარი გესიზმრება. ძილის წინ ნათელი აზრ-ფიქრებისას, - სიზმარში სასიამო-

* როგორც სჩანს ამიტომაც ზოგიერთი რელიგია თვლის, რომ ადამიანი შესაძლოა მოველინოს მცენარის ან ცხოველის სახით, რაც ჩემის აზრით წარსულიდან წამოსული ცოდნის არასწორი ინტერპრეტაციის შედეგი უნდა იყოს ... ც.გ.

ვნოს იხილავ”, - ამბობდა ანასტასია. და კიდევ: - „... მოკვდინება, - ეს არ არის ტრაგედია”, იგი მხოლოდ ხანმოკლე ან ცოტათი გრძელი ძილია, რა ხნით, მნიშვნელობა არა აქვს ამას, უმნიშვნელოა. ნებისმიერ ძილში ადამიანი მშვენიერი აზრ-ფიქრებით უნდა ჩაიძიროს, მაშინ მისი სული აღარ დაიტანჯება. თავისი აზრ-ფიქრებით ადამიანს თავადვე შეუძლია ააშენოს სამოთხე ან სხვაგვარი რამ საკუთარი სულისთვის.

ხოლო დიდმა პაპუმ ეს იცოდა. ის არ განიცდიდა, არ იტანჯებოდა. მაგრამ ბოლო საათებში ასეთი აშკარა სიხარული რამ მიანიჭა მას? რაღაც მოხდა. არ შეეძლო მას აი, ასე უბრალოდ, ტყუილად, მიზეზის გარეშე გაღიმება. მაგრამ რა მოხდა? მე, ანასტასიასკენ შემოვბრუნდი და დავინახე...

ის ჩემგან ცოტა მოშორებით იდგა, გხელები მზისკენ ჰქონდა აწვდილი და ჩურჩულებდა, როგორც მე მომეჩვენა, რომელიღაც ლოცვას. მზის სხივები ხან ღრუბლებს ეფარებოდა, ხან პირიქით, ანათებდა და ცრემლის წვეთში ირეკლებოდა, რომელიც ანასტასიას ღაწვზე მოგორავდა. ამისდა მიუხედავად მისი სახის გამომეტყველება სევდიანი სულაც არ იყო, პირიქით, იგი მშვიდი იყო. ის ხან რაღაცას ჩურჩულებდა, ხან ისე აყურადებდა, თითქოს და ვიღაც პასუხობსო მას. მე, ვიდექი და ვიცდიდი, რატომღაც მასთან მიახლოებას ან სიტყვის თქმასაც კი ვერ ვბედავდი. მხოლოდ, როცა ის თავად შემობრუნდა, დამინახა თუ არა, მომიახლოვდა. მეც მაშინ ვკითხე:

– შენ, პაპუს სულის სიმშვიდისთვის ლოცულობდი, ანასტასია?

– პაპუს სული დიად სიმშვიდეში იქნება და მიწიერი ცხოვრებაც წინ ელის მას, როცა ამას თავად მოისურვებს. მე კი, ჩვენი ბიჭის გამო ვთხოვდი, რათა შემომქმედს მისთვის დიდი ძალები მიეცა. ჩვენმა შვილმა, ვლადიმირ, ისეთი ქმედება ჩაიდინა, რომელიც დღევანდელი ადამიანებიდან ცოტასთვის თუა ჩვეული. დიდი პაპუს მთელი ძალა, თავის თავში წაიღო, დიდმა პაპუმ მას თავისი სულით გადასცა იგი. ჯერ კიდევ მოზარდს, გაუჭირდება თავის თავში უამრავ ენერგატა დაოკება.

– მაგრამ, როცა ეს ყველაფერი მოხდა, მე რატომ ვერ შევნიშნე, შვილში რომ რაღაც უჩვეულო მოხდა?

ჩვენმა ვაჟმა, ვლადიმირ, სანამ დიდმა პაპუმ მის წინაშე მუხლი მოიდრიკა, მანამდე წარმოსთქვა სიტყვა. მან წარმოსთქვა სიტყვები, რომელთა აზრის მნიშვნელოვნება გასაგებია მხოლოდ მათთვის, ვინც უწყის, თუ როგორ ჰქმნიდა ჩვენი შემომქმედი. ბავშვი შესაძლებელია, ბოლომდე ვერც აცნობიერებდა, მაგრამ გულწრფელად, დაჯერებულმა მიმართა პაპუს, რომ აქვს მას უნარი დედამიწაზე საკუთრივ დატოვოს მისი სული. ჩემს თავს მე ვერ მივეცი მსგავსი რამის თქმის უფლება. არ ვგრძნობ ჩემში მსგავს ძალას.

– მაგრამ, დიდი პაპუ, მე შევამჩნიე, რომ ამ სიტყვების შემდეგ უფრო მეტად გაბრწყინდა.

– დიახ, ღრმა სიბერეში ბევრს არ ღირსება მსგავსი რამის მოსმენა. დიდ-მა პაპუმ ხომ ბავშვის ბაგეთაგან, – მომავლის განმხორციელებლისგან მომავალში მიწვევა მიიღო.

– რა, მათ ერთმანეთი ასე ძლიერ უყვარდათ?

– ჩვენმა ვაჟმა, ვლადიმირ, დიდ პაპუს სთხოვა ცოცხალი დარჩენილიყო, როცა მას უკვე სიცოცხლე აღარ შეეძლო. ამიტომ აგრძელებდა სიცოცხლეს დიდი პაპუ, მას ძალა არ შესწევდა რომ ბავშვისთვის უარი ეთქვა.

– კი, მაგრამ, მსგავსი რამ როგორაა შესაძლებელი?

– ძალზედ მარტივად. თუმცაღა ყოველთვის არ არის მარტივი. უფრონო მდგომარეობიდან, არსაიდან, ადამიანი ექიმებს ხომ მოუბრუნებიათ. მაგრამ არა მარტო ექიმს, არამედ ახლობელ ადამიანსაც შეუძლია უფრო ან გულწასული მდგომარეობიდან ჯაჯგურით გამოაფხიზლოს და ადამიანი ცოცხალი დარჩება. შვილთაშვილის თხოვნის გამო, დიდ პაპუს, მისმა ნებელობამ და სიყვარულმა მისცეს საშუალება გაეგრძელებინა სიცოცხლე. **დიდი პაპუ, – იმ ქურუმთა შთამომავალია, რომლებიც დიად აღსრულებებს ჰქმნიდნენ საუკუნეებში.** უფრო მეტიც, მან ერთხელ, საკუთარი ნებით, ჯერ არ ნახული, წარმოუდგენელი აფეთქება მზერით შეაჩერა და დაბრმავდა.

– როგორ მზერით? განა შესაძლებელია მზერით აფეთქების შეჩერება.

– შესაძლებელია, თუკი ადამიანი ურყევი ნებელობით, საკუთარ, ადამიანურ ძალებში დარწმუნებული გააზრებულად, დაჟინებით დააცქერდება მოვლენას. პაპუმ იცოდა სად უნდა მომხდარიყო ის უბედურება და მივიდა იქ. მან წინასწარი საკუთარი ხილვით ოდნავ დააგვიანა და პირველი აფეთქებაც იმიტომ მოხდა. მერე ის, სიკვდილის მგრქვეველის წინაშე დადგა და მზერით ათვინიერებდა უკვე სივრცეში ატყორცნილ ბნელ ძალათა გამოვლინებას. მხოლოდ ერთი აფეთქება მოხდა, ისიც არა სრული სიძლიერით და კიდევ ორი სხვაც შეიძლებოდა მომხდარიყო. მაგრამ დიდ პაპუს თუნდაც ერთხელ მაინც რომ დაეხამხამებინა თვალები... ვლადიმირ, აფეთქება არ დაუშვა მან, სამაგიეროდ ის დაბრმავდა...

– მაგრამ, რატომ გაღელვებს შენ ასე, შვილის უნარ-ნიჭი, რომელსაც ის დიდ პაპუსგან მიიღებს?

– ვთვლიდი, რომ ჩემიც საკმარისი იყო და შენიც. ვასწავლიდი, როგორ დაეფარა ზედმეტი უნარ ნიჭი, რომელიც შეიძლებოდა, ადამიანებს უჩვეულოდ მოსჩვენებოდათ. მსურდა, რომ ჩვენი შვილი საცხოვრებლად ქვეყნიერებაზე გასულიყო და შესძლებოდა არ გამორჩეულიყო სხვა ადამიანებისგან. ბევრი რამის თანაქმნადობა ხომ ისე შეიძლება, რომ სხვებს შორის არ გამოირჩეოდეს. მაგრამ ძალზედ უჩვეულო რამ მოხდა. ვინ არის ახლა ჩვენი შვილი, რაშია მისი დანიშნულება, – შენთვის და ჩემთვის აუცილებელია, ამ-

ის გააზრება. ამიტომ, მე შემომქმედს შევთხოვდი, რათა უბრალო, ჩვეულებრივ ბავშვად დარჩენის ძალა კიდევ მისცეს მას, თუნდაც ცოტახნით მაინც.

– აი შენ, ანასტასია ახლა განიცდი. მე კი, ვფიქრობ, რომ აქ ბევრი რამე შენი ბრალია, შენი აღზრდის ბრალია. შენ სულზე ბევრს საუბრობ, ადამიანის დანიშნულებაზე. ასწავლე ბავშვს თანაქმნადობაზე უჩვეულო წიგნის წაკითხვა. მასაც მსოფლიოს მოწყობის საკუთარი გამომსახველობითი ხედვა ჩამოუყალიბდა. რა საჭიროა რომ ბავშვმა ამ ასაკში სულის შესახებ იცოდეს, ღმერთზე იცოდეს? წარმოგიდგენია, ის მე მეძახის მამას და, ამასთან ერთად ამბობს, რომ მას მამა ჰყავს. მე მივხვდი, ის ღმერთს უწოდებს თავის მამას, მაგრამ ყველაფერი ამის გაგება ჩემთვისაც ცოტა არ იყოს რთულია, შენ კი, აი, ბავშვი როგორ დატვირთე. ეს შენი აღზრდაა დამნაშავე, ანასტასია.

– ვლადიმირ, შენ გახსოვს მე რომ დიდ პაპუს ვუპასუხე, არ შემძლია ვინმეს სულს ვუბრძანო მეთქი. ჩვენმა ბიჭმაც მოისმინა ჩემი პასუხი. მაგრამ უმაღლესმა ძალებმა, მე კი არა, მას დართეს სხვაგვარად მოქცევის ნება. მაგრამ შენ ნუ იღელვებ. მე შევძლებ მომხდარის შეცნობას, თუმცა, შესაძლოა, ჩვენმა ბიჭმა მეც უკვე სხვაგვარად აღმიქვას. ის, მალე, ორივეზე ერთად აღებულია, უფრო ძლიერი იქნება.

– ჰოდა, ძლიანაც კარგი. ყოველი თაობა, წინაზე უფრო ძლიერი და ჭკვიანი უნდა იყოს.

– ჰო. შენ მართალი ხარ, რასაკვირველია, ვლადიმირ, მაგრამ **ამაში სევდაც არის, როცა ვიღაც თავის თაობაში უფრო ძლიერი და გამჭრიახია.***

– რაა? ვერ მივხვდი, რომელ სევდაზე ლაპარაკობ შენ ანასტასია?

მან არ მიპასუხა, თავი დახარა და მისი სახის გამომეტყველება სევდიანი გახდა. ის, მოწყენილი ან სევდიანი იშვიათად არის. მაგრამ აშკერად... მე მივხვდი... მივუხვდი ანასტასიას, – ციმბირული ტაიგის უმშვენიერესი განდევნის უდიდეს ტრაგედიას. ის მარტოსულია. წარმოუდგენლად მარტოსული. მისი მსოფლმხედველობა, ცოდნა, უნარები, მნიშვნელოვნად განსხვავებენ მას სხვა ადამიანებისგან. და, რაც უფრო ძლიერ განსხვავებულია იგი, მით უფრო ტრაგიკულია მარტოობა. ის ცნობიერების სხვა განზომილებაში ცხოვრობს. მართალია, ეს განზომილება მშვენიერია, მაგრამ ის მასში მარტოა. მას, რასაკვირველია შეეძლო ადამიანებებამდე დაშვებულიყო, გამხდარიყო როგორც სხვები. მაგრამ არ გააკეთა ეს. რატომ? იმიტომ, რომ, მაშინ მას მოუწევდა საკუთარი თავისთვის ელაღატა, თავისი პრინციპებისთვის, შესაძლოა ღმერთისთვისაც კი. აი მაშინ ანასტასიამ წარმოუდგენელი რამ გადაწყვიტა. მან

* ვფიქრობ, ამიტომაც იყვნენ და არიან ჭეშმარიტად ღრმად მოაზროვნე ადამიანები „მარტოსულნი“... და, რაოდენ „მოფრთხილება“ სჭირდებოდათ და სჭირდებოდათ მათ ჩემო თანამემამულენო... ც.გ.

დაუბახა სხვებს ამ მშვენიერ განზომილებაში და ვილაცებმა შესძლო კიდევ მისი გაგება. მეც, თითქოს, ვიწყებ მის გაგებას და შეგრძნებას. ექვსი წელი გავიდა, მიხვედრას კი, აი, ეს-ესაა ვიწყებ. იგი კი, მოთმინებით იცდის. ყველაფერს მშვიდად ხსნის. არ ბრაზდება. *ამტანია, თავის რწმენაში ურყევია. ისევე, როგორც ის, ალბათ იესო ქრისტეც მარტო სული იყო. რასაკვირველია, ჰყავდა მას მოწაფეები და მუდმივად მიდიოდნენ მასთან ადამიანები მოსასმენად. მაგრამ ვის შეეძლო რომ მეგობარი ყოფილიყო? მეგობარი, რომელიც ნახევარ სიტყვაში გაუგებდა, მიეხმარებოდა უმძიმეს წუთებში. ძნელბედობის ჟამს არც ერთი ახლობელი სული არ იყო მის გვერდით. არც ერთი.*

ღმერთი! როგორი წარმოუდგენიათ იგი ადამიანების უმეტესობას? მიუწვდომლად, ამორფულად, უგრძნობ არსებად. სულ ეუბნებიან მხოლოდ „მომეცი“ და „განიკითხე“. მაგრამ, თუკი ღმერთი, - ჩვენი მამაა, თუკი მისგანაა შექმნილი ჩვენი გარშემომყოფი მთელი სამყარო, მაშინ, ბუნებრივია, მშობლის ძირითადი სურვილი, მხოლოდ მისი შვილების გააზრებული ცხოვრება შეიძლება იყოს. მათ მიერ გაცნობიერებულ იქნას სამყაროს შექმნის არსი და საკუთარ შვილებთან ერთად ერთობლივი თანაქმნადობა. მაგრამ რა გაცნობიერებაზე შეიძლება ილაპარაკო, თუკი ჩვენ ყველაფერს ვთელავთ, რაც ჩვენს გარემოში ღმერთის მიერაა შექმნილი. *ვთელავთ მის აზრ-ფიქრს და ამავდროულად, ქედს ვუხრით სხვადასხვა დონეზე ვილაცას, მაგრამ არა მას. მას არც სჭირდება თავყვანისცემები, იგი თანამშრომლობას, თანამოსაქმეობას ელის. მაგრამ ჩვენ... ჩვენ ასეთი მარტივი ჭეშმარიტების გაგებაც კი, არ შეგვიძლია:- თუ შენ, - ღმერთის ძე ხარ, უნარი გაქვს გაუგო მამას, აიღე, თუნდაც ერთი ჭექატი მიწის ნაკვეთი და გააკეთე მასზე სამოთხე, - მამა გააბარე*, - მაგრამ არა! მთელი კაცობრიობა, როგორც გამოსულელებული, სადღაც მიისწრაფვის, მაგრამ საით? ვინ არის, რომ ჩვენ მუდმივად გიჟებად გვაქცევს? და როგორია იმისთვის, მამისთვის, ამ მიწიერი ვაკხანალიის ცქერა? ცქერა და ლოდინი, როდის მივა მის მიწიერ ასულებთან და ძეებთან გამჭრიახობა. უცქიროს და მაინც მზით გაანათოს მთელი დედამიწა, რათა მისმა შვილებმა სუნთქვა შესძლონ. როგორ გავერკვეთ ყოფიერების არსში? როგორ შევიმეცნოთ, სინამდვილეში რა ხდება ჩვენს თავს? მასიური ფსიქოზი? თუ შეგნებული ზემოქმედება, რომელიღაც ძალების? როდის განვთავისუფლებით ჩვენ? ვინ არიან ისინი?*

* რასაც უკვე რამდენი წელია მოგვიწოდებს ჩვენი უწმიდესი და უნეტარესი სრულიად საკართველოს პატრიარქი ილია II... ც.გ.

ჩადინებული სივლილგახი

1 ს საუბარი მეორე დღეს შესდგა.

მე და ანასტასია, ტბის ნაპირას, უკვე ჩემთვისაც საყვარელ ადგილზე ერთად ვისხედით და ვდუმდით. მზე საღამოსკენ იწვერებოდა, მაგრამ ჯერ კიდევ საღამოს სიგრილე არ დამდგარიყო. მსუბუქი სიო, მიმართულებას სულ ცვლიდა და ჩვენს სხეულებს ელამუნებოდა, თითქოს, ტაიგის სასიამოვნო მრავალგვარი სურნელოვანი არომატი სპეციალურად ჩვენთვის მოჰქონდა.

ანასტასია ოდნავ შესამჩნევი ღიმილით უცქერდა ტბის მოლივლივე ზედაპირს. ის თითქოს ელოდა ჩემგან იმ კითხვებს, რომლებზეც მსურდა, რომ პასუხები მიმეღო. ოღონდ ამ კითხვების ჩამოყალიბება მოკლედ და ლაკონურად არ გამომდიოდა. მეჩვენებოდა, გონებაში ჩამოყალიბებული არ ასახავდა იმ მთავარს, რისი გაგებაც მსურდა. ამიტომაც შორიდან დავიწყე.

– გესმის, ანასტასია, აი, მე წიგნებს ვწერ, რომლებშიც შენს მიერ ნათქვამი ბევრი სიტყვაა. ყველა შენი სიტყვა კი, მაშინვე გასაგები არ არის ჩემთვის, მაგრამ ყველაზე უფრო მეტად სიტყვები კი არა, არამედ მათზე რეაქციაა გაუგებარი.

შენთან შეხვედრამდე მე მეწარმე ვიყავი. ვმუშაობდი, ფული, როგორც სხვას, მეც მსურდა ბევრი მქონოდა. შემდეგ საკუთარი თავისთვის უფლება მიმეცა დამეღია, მხიარულ კამპანიაშიც გავრთობილვოყავი, მაგრამ არავინ, არც მე და არც ჩემი ფირმის თანამშრომელს კრიტიკით არ დაგვსხმიან თავს, როგორც ახლა დამესხა თავს პრესა.

როგორღაც უცნაურად გამოდის, მაშინ მე ფულის კეთებაში არ მადანაშაულებდნენ... როგორც კი წიგნები გამოვიდა, ვიღაც-ვიღაც *სუბიექტებმა სტატიების ბეჭდვა და ლაპარაკი დაიწყეს, რომ მე მერკანტილური მეწარმე, ლამის შარლატანი, ბნელეთის მოციქული ვარ. ჯანდაბას, მარტო მე რომ მღანძღავდნენ, ისინი ხომ მკითხველებსაც აყენებენ შეურაცხყოფას: - ბნელეთის მოციქულებს, სექტანტებს უწოდებენ. შენზე კი, ღმერთმა უწყის რეებს არ ლაპარაკობენ. ხან ამტკიცებენ, თითქოსდა შენ საერთოდ არც არსებობ, ხან ამტკიცებენ, თითქოსდა შენ, - მთავარი წარმართი ხარ.*

მოკლედ, უცნაური საქმეები ხდება: - აქ, ციმბირში, სხვადასხვა მცირე ხალხები ცხოვრობენ, მათ სხვადასხვა კულტურები აქვთ, სარწმუნოება. შამანებიც არიან შემორჩენილები. მათზე არაფერს ცუდს არ ლაპარაკობენ, პირიქით, იმახიან ამ ხალხთა კულტურის შენახვა საჭიროო. შენ მარტო ხარ. და ასევე შენი ბაბუა და პაპუ... ახლა ბიჭიც გყავს... ყველანი აქ ცხოვრობთ. თქვენთვის არაფერს ითხოვთ, სიტყვები კი, რომლებსაც წარმოთქვამთ, ზღვა ემოციებს იწვევს. ადამიანთა ერთ ნაწილს შენს მიერ წარმოთქმული სიტყვები უხარია, აღფრთოვანებულია, მოქმედებას აწყებინებს, მეორენი კი, რაღაცნა-

ირი გააფთრებული სიბოროტით გესხმიან თავს, რატომაა ასე?..

- თავად შენ, ვლადიმირ, ვერ შესძლებდი პასუხი გაგეცა ამ კითხვაზე?
- თავად?
- დიახ, თავად.

– მე თავში ძალიან უცნაური ფიქრები მომდის. *შთაბეჭდილება მრჩება, თითქოს ადამიანთა საზოგადოებებს შორის, არსებობენ ადამიანები, თუ რაღაც უხილავი ძალები, რომელთაც ძალიან სურთ ადამიანები იტანჯებოდნენ. ამ ძალებს სჭირდებათ ომები, ნარკომანია, პროსტიტუცია, ავადმყოფები. ასევე ამ ყველა ნეგატიური მოვლენების გაძლიერება. აბა სხვანაირად როგორ ავხსნა? წიგნებს, რომლებშიც მკვლელობებზე წერენ, ჟურნალებს, სადაც ნახევრადშიშველი ქალებია გამოსახული, თავს არ ესხმიან. ხოლო წიგნები ბუნებაზე, სულზე მათ არ მოსწონთ. მათი დამოკიდებულება შენთან მიმართებაში ხომ საერთოდ გაუგებარია. აი, შენ, მოუწოდებ სამოთხის ბაღების გაშენებას ოჯახების ბედნიერებისთვის და ბევრი ადამიანი გიჭერს მხარს. არა მარტო სიტყვებით გიჭერენ მხარს. ადამიანებმა მოქმედებები დაიწყეს. მე თავად ვიხილე ადამიანები, რომელთაც აიღეს მიწის ნაკვეთი და უკვე აწყობენ მათ ისე, როგორც შენ ამბობდი. აშენებენ თავიანთ საგვარეულო ადგილამდულს. მათ შორის არიან ახალგაზრდებიც და ასაკოვნებიც, ღარიბებიც და მდიდრებიც, ვილაცას კი, ძალიან სასტიკად არ მოსწონს ასეთი რამ. და სულ ცდილობენ შენს მიერ ნათქვამი პრესაში როგორმე გაამრუდონ. მოკლედ, მართლვად რომ ვთქვა, იტყუებიან. ვერ ვხვდები, რატომაა ადამიანის სიტყვა, რომელიც ტაიგაში ცხოვრობს და რომელიც თითქოსდა არავის არ უშლის ხელს, ასე მოქმედებს მათზე.*

და, რატომაა, პირდაპირ რომ ვთქვა, ვილაც იწყებს მასთან ბრძოლას? ასევე იმახიან, თითქოსდა მათ უკან, სიტყვების უკან, რომელსაც შენ ამბობ, რაღაც უდიდესი ძალა დგას, ოკულტიზმი თუ რაღაც.

– აბა, თავად შენ, როგორ ფიქრობ, მათ უკან ძალა დგას, თუ უბრალოდ სიტყვებია ეს?

– ვფიქრობ, მაინც არის რაღაც ოკულტური ძალა მათში. ასე, ზოგიერთი ეზოთერიკოსებიც ამბობენ.

– შეეცადე გამოხშირო, ვლადიმირ, ის, რასაც ამბობენ და, - საკუთარი გულის თქმასა და სულის მოსმენას შეეცადე.

- მე, ასეც ვცდილობ, მხოლოდ აი, ინფორმაცია არ მყოფნის.
- კონკრეტულად რომელი?

– *აი, მაგალითად, რა ეროვნების ხარ შენ, ანასტასია, რომელი რწმენის ხარო შენ და შენი ნათესავები. თუ, თქვენ ეროვნება არ გაგაჩნიათ?*

– *გვაქვს, - მიპასუხა ანასტასიამ და ფეხზე ადგა, - მაგრამ თუკი ახლა მე ამ სიტყვას წარმოვთქვამ, ბნელეთი აღელვებისგან ამოძრავდება და შიშისგან*

აჭყივლდება. მერე შეეცდება, მთელი თავისი ძალმოსილება უკლებლივ, არა მარტო მე დამამბოს თავზე, არამედ შეეცდება რომ შენც დაგგესლოს. შენ შესძლებ მათ გამკლავებას, თუკი არ შეიმჩნევ მათ ძალისხმევას, მშვენიერ ცხადს საკუთარ აზრ-ფიქრს თუ მიუძღვნი. მაგრამ თუკი ღვარძლიანი ბოროტის წინაშე დაუცველად ჩათვლი შენს თავს, უკან წაიღე საკუთარი კითხვა და დრომდე დაივიწყე იგი.

ანასტასია ჩემს წინ ხელეზრამოშვებული იდგა. მე მას ქვევიდან ავხედე და ჩემდაუნებურად შევამჩნიე, როგორი ამაყი, მშვენიერი და შეუპოვარია მისი ტანადობა. მისი ალერსიანი და კითხვის გამომხატველი მზერა პასუხს ელოდა. მე, არც მეეჭვებოდა, რომ მის მიერ წარმოთქმულ სიტყვას ჭეშმარიტად შეემძლო გამოეწვია რაღაც უჩვეულო რეაქცია. არ მეეჭვებოდა, იმიტომ, რომ მისი გაცნობის შემდეგ, წლების მანძილზე არა ერთხელ დავრწმუნებულვარ, მისი სიტყვებისგან გამოწვეული ბევრი ადამიანის მგზნებარე რეაქციით. ამიტომაც არ მეეჭვებოდა შესაძლებელი საშიშროებაც, თუმცაა მაინც ვუპასუხე:

– მე არ მეშინია, თუმცა, დარწმუნებულიც ვარ, რომ ყველაფერი ისე იქნება, როგორც შენ ამბობ. მე, შესაძლოა, გამკლავებაც შევძლო, მაგრამ მარტო მე ხომ არა ვარ... ჩვენ მე გვყავს. მე არ მსურს, რომ თუნდაც მას რაღაც საშიშროება ემუქრებოდეს.

და აი, აქ, მოულოდნელად ანასტასიასთან ჩვენი ბიჭი მივიდა. ის, როგორც სჩანს, სადღაც შორიახლოს იდგა და ჩვენს საუბარს უსმენდა, თუმცა ხელს არ უშლიდა მას. მაგრამ, როცა საუბარმა სიტყვა მასზე მოიტანა, როგორც სჩანს შესაძლებლად ჩათვალა გამოჩენილიყო.

ვალოდინამ თავისი პატარა ხელებით აიღო ანასტასიას ხელები, მიადო მას ლოყა, წამოწია თავი და წარმოსთქვა:

– *ანასტასია-დედიკო, უპასუხე მამის კითხვას. მე საკუთარი თავის დაცვას, თავად შევძლებ. ჩემს გამო საჭირო არ არის, რომ ადამიანებისგან ისტორია დაფარო.*

– ჰო, მართალია, შენ დღითიდღე ძლიერდები. კიდევ უფრო და უფრო ძლიერი გახდები,- და, ანასტასიამ ბავშვს თავზე ხელი გადაუსვა. თავდაც კისერი მოიღერა, პირდაპირ თვალებში ჩამაცქერდა; და, ჩვეულებრივზე უფრო მკაფიოდ გამოთქვა ბგერები, თითქოს პირველად წარმომიდგაო და სთქვა:

– *ვედ-რუს-ელი ვარ მე, ვლადიმირ.*

ანასტასიას მიერ წარმოთქმულმა სიტყვამ ნამდვილად გამოიწვია ჩემს შიგნით რაღაც უჩვეულო შეგრძნება: თითქოს, სხეულის თითოეულ უჯრედს რაღაცას ატყობინებსო. სასიამოვნო სითბოს სუსტმა ელექტროდენმა დამიარა მთელს სხეულში, ხოლო გარემეშო სივრცეში, როგორც მე მომეჩვენა, რაღაც

უჩვეულო მოხდა. თავად სიტყვა მე არაფერს მეუბნებოდა, მაგრამ რატომღაც მაინც ავდექი, როცა გავიგონე იგი. ვიდექი ისე, თითქოს რაღაცას ვიხსენებდი.

კვლავ ისევ, ოღონდ ახლა ხალისით ალაპარაკდა ვალოდია:

– **შენ, დედიკო ანასტასია, მზეთუნახავი ვედრუსელი ხარ, მეც, – ვედრუსელი ვარ.***

შემდეგ მან სიხარულნარევი ღიმილით შემომხედა მე და მითხრა:

– **შენ, – ჩემი მამა ხარ. შენც, ისევე როგორც მე, ვედრუსელი ხარ, ოღონდ მძინარე.** მე ისევ ბევრს ვლაპარაკობ, არა, დედა? აბა მაშ, მე წავალ. მამასთვის და შენთვის მშვენიერი რამ მოვიფიქრე. ჯერ კიდევ მზე ხეებს იქით არ გადავა, მე მოფიქრებულს რომ შევქმნი, – და შვილი, როცა თანხმობის ნიშნად ანასტასიას თავის დაკვრა შენიშნა, – ხტუნვა-ხტუნვით გაიქცა.

მე ვუცქერდი ჩემს წინაშე მდგომ ანასტასიას და ვფიქრობდი: – „ვედრუსელები, ალბათ, ერთ-ერთი მცირერიცხოვანი იუგორსკის ხალხთაგანია, დღემდე რომ უკიდურეს ჩრდილოეთსა და ციმბირში მცხოვრებნია“.

1994 წელს, ხანტი-მანსიისკის ნაციონალურ მხარეში მიმდინარეობდა კინოლოკუმენტალისტთა საერთაშორისო ფესტივალი, რომელიც იუგორსკის ხალხებს იკვლევდა. სამხარეო ადმინისტრაციის თხოვნით კინოფესტივალის მონაწილეთა დიდი ნაწილი განთავსებული იყო ჩემს თბომავალზე. მე ვურთიერთობდი მათთან, ვნახულობდი საკონკურსო ფილმებს, მათთან ერთად მივემგზავრებოდი ციმბირის შორეული სოფლებისკენ, სადაც ჯერ კიდევ შემორჩენილნი იყვნენ შამანები. ბევრი რამ, ამ სრულიად მცირერიცხოვანი ერების კულტურასა და ადათ-წესებზე არ დამმახსოვრებია. მაგრამ, რატომღაც იმის გაცნობიერებისგან, რომ ეს ერები გადაშენების გზაზე არიან სევდიანი შეგრძნება ჩამრჩა. და, რომ ადამიანები მათ როგორც ეგზოტიკურ ადამიანებს ისე უყურებენ, რომელნიც მალე აღიგვებიან პირისაგან მიწისა.

ვედრუსელების ერზე, კინოფესტივალზე, რომელიც შეიძლება, რომ ეროვნულადაც ჩაითვალოს, მათი მონაწილეების შესახებ არაფერი მსმენია, ამიტომაც ვკითხე ანასტასიას:

– შენი ერი, ანასტასია, გადაშენდა? უფრო სწორად, მისგან სრულიად ცოტა ადამიანი დარჩა? ადრე სად იყო იგი განსახლებული?

– ჩვენი ერი არ გადაშენებულა, ვლადიმირ, მან ჩაიძინა.† ბედნიერად ფხიზლობდა ჩვენი ერი იმ ტერიტორიებზე, რომლებიც ახლა შემოფარგლუ-

* რადგან რუსულ ენაში გრამატიკულად მდებრს „ca“ ხოლო მამრს „ce“ დაბოლოებით ასახევენ, ხოლო ქართული ენის გრამატიკაში „მდებარი და მამრი“ ასეთი განსხვავებული დაბოლოებებით არ აისახება, ამიტომაც ქართულ ენაზე თარგმანისას ეს „ეროვნულობა“ ვთვლი რომ ასე ითარგმნება... ც.გ.

† ბავშვობიდან უფროსებისგან, სადღერძელოს თქმისას მამაჩემისგან, ბიძებისგან ხშირად მსმენია, რომ ქართველ ერს სძინავს და „გაბრწყინების წინ“ გამოიღვიძებს!... ც.გ.

ლია ისეთი სახელმწიფოების საზღვრებით როგორებიცაა რუსეთი, უკრაინა, ბელორუსია, ინგლისი, გერმანია, საფრანგეთი, ინდოეთი, ჩინეთი, საქართველო და ბევრი სხვა დიდი და პატარა ქვეყნები.

სრულიად ახლახანს, სულ რაღაც ხუთი ათასი წლის წინათ რეალურ მსოფლიოში ჯერ კიდევ ბედნიერად ფიზიოლოგად ჩვენი ერი ხმელთაშუა ზღვასა და შავი ზღვიდან უკიდურეს ჩრდილო განედებამდე.

ჩვენ რუსები,-აზიელები, ევროპელები, ისინი ვართ,- ვინც ამასწინათ თავიანთ თავს ამერიკელები უწოდა,-სინამდვილეში ადამიანი-ღმერთები ერთი ცივილიზაციისგან,- ევდროსელებისგან მოდიან. ჩვენს პლანეტაზე იყო ცხოვრების ხანა, რომელიც ვედურ ხანად იწოდება.

ვედურ პერიოდში თავის ცხოვრებაში კაცობრიობამ დედამიწაზე მიაღწია მგრძნობელობითი ცოდნის დონეს, რომელიც საშუალებას იძლეოდა კოლექტიური აზრ-ფიქრით შეექმნა ენერგეტიკული ხატ-სახეები. და, კაცობრიობამ, თავისი ცხოვრების ახალ,- სახისმეტყველების პერიოდში გადასვლა მოახდინა.*

კოლექტიური აზრ-ფიქრებით, ენერგეტიკული ხატ-სახეების მეშვეობით შექმნილ კაცობრიობას თანაქმანდობის შესაძლებლობა ეძლეოდა. მას შეეძლო დედამიწის მსგავსი სიცოცხლე სხვა პლანეტებზეც შეექმნა. თუკი სახის-მეტყველების პერიოდის გავლისას, არ დაუშვებდა არც ერთ შეცდომას.

მაგრამ სახისმეტყველების პერიოდში, რომელიც დედამიწისეული წელთაღრიცხვის ბოლო ცხრა ათასი წელი მიმდინარეობდა, ყოველთვის უშვებდნენ შეცდომას ერთ ან ერთდროულად რამოდენიმე ხატ-სახის შექმნისას. შეცდომას უშვებდნენ, როცა დედამიწაზე, ადამიანთა საზოგადოებებში, არასაკმარისი სუფთა ზრახვების, გულისხმისჰყოფის, გრძნობის, კულტურისა და აზრ-ფიქრების ადამიანები იყვნენ.

იგი უკეტავდა, სამყაროს სივრცეებში შემოქმედებით შესაძლებლობებს,- კაცობრიობა ოკულტიზმში გადაჰყავდა.

ადამიანთა ცხოვრებაში ოკულტური პერიოდი სულ რაღაც ათასი წელია გრძელდება.** იგი ადამიანთა ცნობიერების ინტენსიური დეგრადაციით დაიწყო. ჯამში შემეცნების დეგრადაციას მაღალი დონის ცოდნის და შესაძლე-

* ჩემი მოკრძალებული იდეა, მსურს პროფესიონალ ენათმეცნიერებს გავუზიარო. იქნებ რუსთველი თავისი პოემის გმირების ინდოეთსა და არაბეთში ცხოვრებით, ზოგადად „ვედურ“ კულტურაზე მიაწიშნებდა, რადგან იმ პერიოდშიც და დღეს-დღეისობითაც „ვედები“ ინდური მანუსკრიპტების სახითაა კაცობრიობისთვის ცნობილი... ც.გ.

** ოკულტიზმისგან ზუსტადაც მართლმადიდებლობის ურყევმა დაცვამ გვიხსნა და დღესაც გვიცავს!.. იმიტომაც გვებრძვიან ასე გამმაგებებით ქართველ ერს და ჩვენს პატრიარქს!... ც.გ.

ბლომების დროს, არასაკმარის სუფთა ზრახვებს, ყოველთვის მიჰყავდა კაცობრიობა პლანეტარულ კატასტროფამდე.

ასე მეორდებოდა ბევრჯერ დედამიწისიეული წელთაღრიცხვის მილი-არდობით წლის მანძილზე.

ახლა დედამიწაზე კაცობრიობის ცხოვრებაში ოკულტური პერიოდია. და, როგორც ყოველთვის უნდა მომხდარიყო პლანეტარული მასშტაბის კატასტროფა. უნდა ყოფილიყო, მაგრამ მისი ვადა გავიდა. ოკულტური ათასწლეულის დასასრულმა ჩაიარა. ახლა აუცილებელია თითოეულმა საკუთარი დანიშნულება, არსი გააცნობიეროს და გაიაზროს რაში იყო დაშვებული შეცდომა. ერთმენთის დახმარებით აზრობრივად გაიარონ ისტორიის მთელი გზა საწინააღმდეგო მიმართულებით, განსაზღვრონ შეცდომა და აი, მაშინ დადგება ბედნიერი ცხოვრების ერა დედამიწაზე. ისეთი, როგორიც ჯერ არ ყოფილა პლანეტის ისტორიაში. სამყარო მას სულმოუთქმელად და უდიდესი იმედით ელის.*

ჯერ კიდევ ცხოვრობენ, უმეტესობაზე გაბატონებული ბნელი ძალები და ციებიაწებებით გამალებულები ცდილობენ ადამიანთა გონებებზე ბატონობას. მაგრამ მათ პირველად ვერ შეამჩნიეს, როგორ უჩვეულოდ მოიქცნენ და იმოქმედეს ვედრუსელებმა ჯერ, კიდევ ხუთი ათასი წლის წინათ.

როცა დამახინჯებული ცნობიერებით დაბადებულ იქნა დედამიწაზე ხატ-სახე, რომელსაც სურდა, მთელი დედამიწის ყველა ადამიანზე ებატონა და ადამიანებმა ამ ხატ-სახის წინამძღოლობით პირველი ომი დაიწყო ადამიანებს შორის, დაიწყო, ერთმანეთის ხოცვა-ჟლეტა. დედამიწაზე ამის გამო ბევრჯერ ხდებოდა პლანეტარული კატასტროფა. *მაგრამ ამ ჯერზე... ვედრუსელთა ცივილიზაცია პირველად არ ჩაება მატერიალური ყოფიერებისთვის ბრძოლებში. დიდსა და პატარა ტერიტორიებზე, შგერძნებების და ცნობიერების გათიშვით, ვედრუსელთა ნაწილი იძინებდა. თითქოსდა, დედამიწაზე საცხოვრებლად უწინდელი ადამიანი რჩებოდა:- იზადებოდნენ ბავშვები, შენდებოდა საცხოვრებლები, სრულებოდა მითითებები. თავდამსხმელთა რჩებოდათ შთაბეჭდილება, თითქოს ვედრუსელები ბნელ ძალებს ემორჩილებოდნენ, მაგრამ უდიდესი საიდუმლო იმაში იყო, რომ:- ჩადინებული ვედრუსელები დაუმორჩილებლები რჩებოდნენ ყოფითი ცხოვრების ყველა დონეზე...*

და, სძინავს ბედნიერ ცივილიზაციას დღევანდელ დღემდე. ხოლო იგი, მანამ იძინებს, სანამ ვისაც არ სძინავს არ აღმოაჩენს შეცდომას თანაშემწილ

* აი, რატომაა ჩვენი პატრიარქი, საქართველოს შესახებ „ნამდვილი“ ისტორიის დაწერისკენ რომ მოგვიწოდებს!... ც.გ.

**ხატ-სახეში. იმ შეცდომას, რამაც დღევანდელ დღემდე მიიყვანა მიწიერი ცი-
ვილიზაცია.**

როცა შეცდომა, აბსოლუტური სიზუსტით ჩამოყალიბდება, მღვიმარის
სიტყვის შესმენას დაძინებულებიც შესძლებენ და ძილისგან ერთმანეთის
გამოყვანას დაიწყებენ.**

ვინ მოიფიქრა ეს სვლა, არ შემოძლია ვთქვა, ალბათ, მომფიქრებელი მა-
ლიან ახლოს იყო ღმერთთან.

შეეცადე ცოტათი მაინც შენც გაიღვიძო ვედრუსელო, ისტორიის
მსვლელობას გადახედო...

სხვადასხვა კონტინენტებზე ჩვენი ერი იძინებდა.

სამი ათასი წლის წინ ჩვენი ერი ახლანდელი* მარტო რუსეთის ტერი-
ტორიაზე ფიზიოლოგია.

მაშინ ბნელ ძალთა დროება უკვე მთელს დედამიწაზე დადგა. ოღონდ
მარტო პატარა კუნძულზე, რომელსაც ახლა რუსეთი ჰქვია ბედნიერად აგრ-
ძელებდნენ ცხოვრებას ვედრუსელები.

მათთვის საჭირო იყო, ძალიან იყო საჭირო, კიდევ ერთი ათასწლეული
გაეძლოთ. გადაწყვიტათ, მომავლისთვის ცოდნა როგორ გადაეცათ, გაეაზ-
რებინათ დედამიწაზე მომხდარი და მომავალში როგორმე შეცდომა არ გაე-
მეორებინათ. მათ მოახერხეს გაეძლოთ ამ კუნძულზე კიდევ ათასხუთასი
წელი. შეტევებს მატერიალურ დონეზე არ იგერიებდნენ. უკვე მთელს დედა-
მიწაზე დაეუფლა ადამიანთა გონს უკუნი. ქურუმებმა, რომელთაც თავიან-
თი თავი ღმერთზე მაღლა დააყენეს, გადაწყვიტეს საკუთარი ოკულტური
სამყარო შეექმნათ. მათ უკვე მოახერხეს მსოფლიოს მესამედის გაბრუნება.

ოღონდ, ვერაფერი ცუდის გაკეთება ვერ მოუხერხეს ბნელების ყველა
ძალებმა ჩვენს ხალხს ამ პატარა კუნძულზე, რასაც ახლა რუსეთი ჰქვია.**

** XX ს. ქართველების გამოღვიძების მცდელობა ჰქონდათ ილიას და ზვიადს, მაგრამ....არ
ისურვა ქართველმა „გამოღვიძება“... როგორც სწანას ჯერ კიდევ „მძლავრობდა“ ბნელ ძა-
ლთა „ხრივები“! იქნებ ახლა მაინც „გამოიღვიძოს“ ქართველმა! დრო-ჟამია უკვე გაიღ-
ვიძოს „მრავალჟამიერის“ ერმა!... ც.გ.

* იქნებ ამიტომაც არ სურს „ახლანდელ“ რუსეთს ცოცხალი თავით ჩვენი „დათმობა“,
რდგან ჩვენი ტერიტორია „მის“ ტერიტორიად ჩაითვალოს?!... თუმცადა უდიდესი წმი-
დანი სერაფიმ საროველი აფრთხილებს მას, რომ საქართველოს არაფერი დაუშავს, თო-
რემ ამით ღვთისმშობელს დაუშავებს!...იქნებ ამერიკაც ამიტომ „გვეპოტინება(?)“... ც.გ.

** იქნებ ეს „პატარა კუნძული“ საქართველოა?!... ამასწინათ ჩვენი პატრიარქი რუსეთის
პატრიარქს შეხვდა. რა ისაუბრეს უცნობია, მაგრამ რამოდენიმე დღის წინ რუსეთის პატ-
რიარქმა თავის მთავრობას მოუწოდა, რომ ქართველებთან ერთად სიმაღლე მათაც უნ-
და აღიარონ და ამ ორ ქვეყანას შორის თანასწორუფლებიანი ურთიერთობა აღადგინ-
ონ.(?!)... ც.გ.

მაგრამ ათასხუთასი წლის წინ ჩაიძინა ბოლო კუნძულმა. მიწიერმა ცივილიზაციამ, ხალხმა, რომელიც ჭკრეტდა ღმერთს. ჩაიძინა, რათა გაიღვიძოს ახალი გაცხადების განთიადის წინ.

ბნელეთის ძალები თვლიდნენ, რომ სამუდამოდ მოახერხეს მათი კულტურის, ცოდნის, სულის მსწრაფვების განადგურება. აი, ამიტომ ცდილობენ ისინი ჩვენს დღეებშიც დაფარონ, გაასაიდუმლოონ დედამიწის ყველა ადამიანისგან რუსეთის ხალხის ისტორია.

სინამდვილეში, ბევრად უფრო მეტი რამ დგას მის უკან. რუსეთის ისტორიის დაფარვით, რომელიც საფეხურად ემსახურება ახალ მშვენიერ სამყაროში შესვლას, ისინი ცდილობენ დედამიწაზე ბედნიერად მცხოვრები ცივილიზაციის, უბედნიერესი ცივილიზაციის, კულტურის, ცოდნის და ღმერთის ჭკრეტის გრძნობის დაფარვას, რომელშიც ცხოვრობდნენ შენი წინაპარი მშობლები.

– ანასტასია, მოიცადე. შენ შეგიძლია დაწვრილებით მოჰყვე ყველაფერი ჩვეულებრივი ენით, გასაგებით, ამ დაღუპულ, თუ, როგორც შენ აღწერე, ჩამინებულ ცივილიზაციაზე? დაამტკიცო მისი არსებობა?

– უბრალო სიტყვების შერჩევით შევეცდები შევძლო. მაგრამ ასჯერ უფრო უკეთესი იქნება, თუკი თითოეული თავად შეეცდება მის დანახვას.

– განა კი, შესაძლებელია თითოეულმა დაინახოს ის, რაც იყო ათი ათასი წლის წინ?

– შესაძლებელია. მხოლოდ სხვადასხვა ხარისხით, სხვადასხვა დეტალებით, თუმცა, მთლიანობაში თითოეულსაც შეუძლია იგრძნოს იგივე და მაშინდელ ბედნიერ სამყაროში საკუთარი წინაპარი მშობლებშიც კი, საკუთარი თავი დაინახოს.

– როგორ უნდა გააკეთოს ეს ყველამ? აი მე, მაგალითად როგორ გავაკეთო ეს?

– ყველაფერი ძალიან მარტივია. დასაწყისისთვის შენ, ვლადიმირ, შეეცადე მხოლოდ საკუთარი ლოგიკით მოვლენები, შენთვის ნაცნობი, შეაფასო, შეაპირისპირო. კითხვები გაჩნდება, - თავად იპოვე მათზე პასუხი.

– რას ნიშნავს, - ლოგიკით? როგორ შეიძლება ლოგიკით გაიგო აი, მაგალითად რუსეთის ისტორიის შესახებ? ჰო, მართლა, შენ სთქვი, რომ იგი, რუსეთის ისტორია, კულტურა განადგურებულია თუ

იფარება დედამიწის ყველა ადამიანისგან... მაგრამ როგორ შემიძლია თავად მე, უფრო მეტიც, - სხვებიც დარწმუნდნენ შენს სიტყვებში, მხოლოდ საკუთარი ლოგიკის გამოყენებით?

– მსჯელობა, მოდი ჩვენ ერთად ვცადოთ. მე შენ, ისტორიასთან შეხებაში მხოლოდ ცოტათი დაგეხმარები.

– მოდი. დასაწყისისთვის რისი გაკეთებაა საჭირო?

– დასაწყისისთვის შენ, საკუთარ თავს გაეცი პასუხი კითხვაზე.

– რომელზე?

– მარტივზე. აი შენ, ვლადიმირ, შენი საკუთარი ბიჭისთვის ისტორიის წიგნი თან ჩამოიტანე. მას „უძველესი მსოფლიოს ისტორია“ ჰქვია. მასში თავებია, სადაც მოთხრობილია უძველესი რომის ისტორიაზე, საბერძნეთის, ჩინეთის. მოთხრობილია, როგორი იყო ეგვიპტე ხუთი ათასი წლის წინ. მაგრამ არაფერია ნათქვამი იმაზე, როგორი იყო რუსეთი იმ პერიოდში. უფრო მეტიც, რომელ ხუთი ათასი წლის წინანდელ დროზეა საუბარი, როცა რუსეთის ისტორია, მისი კულტურა, უმკაცრესი საიდუმლოებითაა მოცული ათასი წლის წინანდელი დროისაც კი. სახელმძღვანელო დაწერილია რუსულ ენაზე, განკუთვნილია რუსი ბავშვებისთვის, ხოლო რუსეთზე, თუნდაც ორი ათასი წლის წინანდელზე მასში არც ერთი სიტყვა არ არის ნახსენები. რატომ?

– რატომ?.. მართლაც და, ძალზე უცნაური სიტუაცია გამოდის. რუსულ სახელმძღვანელოში, უძველესი მსოფლიოს ისტორიაში, ნამდვილად არაფერია ნათქვამი რუსეთზე. არ არის ნათქვამი რუსი ხალხის ცხოვრებაზე არა მარტო უძველესი რომისა და ეგვიპტის დროიდან, არამედ უფრო გვიანდელი პერიოდიდანაც. გასაკვირია. ძალიან გასაკვირია, თითქოსდა იმ დროებაში არც კი არსებობდა რუსი ხალხი.

ცდილობდი გამეხსენებინა ყველაფერი, რაც ჩემთვის ცნობილი იყო ისტორიიდან. მე გავიხსენე, რაც მსმენია რომის, საბერძნეთის, ჩინეთის უძველეს ფილოსოფოსებზე. მე არ წამიკითხავს მათი ნაშრომები, საზოგადოების მიერ აღიარებული როგორც გამოჩენილი, გენიალური. მაგრამ მახსოვრობაში არაფერი არ ამომიტივტივდა თუნდაც ერთ რუს ფილოსოფოსზე მაინც ან იმავე პერიოდის დროინდელ პოეტზე. მართლაც და, რატომ?

მესმოდა, რომ ანასტასიას სურს, ამ კითხვაზე პასუხი თავად შევეცადო რომ გავცე, მაგრამ მაინც ვუთხარი:

– ამ კითხვაზე ვერც მე, ვერც ვერავინ სხვა პასუხის გაცემას ვერ შესძლებს, ანასტასია. მასზე, ალბათ, შეუძლებელია პასუხის გაცემა.

– შესაძლებელია. ოღონდ არ უნდა დაგეზაროს ლოგიკური განსჯა. პირველი დასკვნა ხომ გამოტანილია:– რუსეთის ისტორია არა მხოლოდ მსოფლიოსთვის, არამედ რუსებისთვისაც უცნობია. ამაზე თანახმა ხარ შენ, ვლადიმირ?

– ასე ვთქვათ, შესაძლოა, არც ისე სულ უცნობია. ის, რაც ათასი წლის წინ იყო, მაინც ხომ აღწერილია.

– აღწერილია უზარმაზარი დამახინჯებით და ცენზურის ქვეშ. ამასთან კომენტარი ყველა მოვლენას ერთნაირი აქვს. ბოლო ათასწლეული რუსეთის,– როგორც ისტორიის ერთი დღეა. ეს ქრისტიანული პერიოდია, მა-

გრამ ქრისტიანობა დღესაცაა რუსეთში, შენ კი იმაზე, რაც მანამდე იყო, ის მითხარი?

– მანამდე, ამბობენ რუსი წარმართი იყო. სხვადასხვა ღმერთებს სცემდნენ თაყვანს ადამიანებიო. მაგრამ, როგორღაც ძალიან გაკვრითაა ამაზე საუბარი. იმ პერიოდის არც წერილებია ჩვენთვის ცნობილი და არც ლეგენდები. არ არის სახელმწიფო წყობის აღწერა, არც ადამიანების ცხოვრების წირი.

– აი, შენ უკვე მეორე დასკვნა გააკეთე:– კულტურა რუსეთის ერს სხვაგვარი ჰქონდა. ახლა, საკუთარ ლოლიკას რომ მივყევით, მითხარი, რა შემთხვევაში ესწრაფვიან ისტორიის მიჩქმალვას ან შებღალვას?

– ასე ვთქვათ, ისტორიის ფაღსიფიცირებას ცხადია რა შემთხვევაშიც ცდილობენ. ეს როცა საჭიროა ახალი წყობის უპირატესობა აჩვენონ, ახალი მართვის, ახალი იდეოლოგიის. მაგრამ აი, ის რომ სახსენებელიც კი, საერთოდ დაფარონ... წარმოუდგენელია!

– წარმოუდგენელი მოხდა, ვლადიმირ, კამათს არ ექვემდებარება ეს ფაქტი. ახლა, კიდევ ერთი რამ მითხარი, არ დაიზარო, თუ შეიძლება, დაფიქრდი. მსგავსი ფაქტი თავისთავად მოხდა, თუ იგი შედეგია ვიღაცების მიზანმიმართული ძალისხმევის?

– იქიდან გამომდინარე, თუკი ვიმსჯელებთ, რომ წიგნებს ყოველთვის კოცონზე სწვავდნენ, როცა სურდად გაენადგურებინათ ცოდნა ან იდეოლოგია. გამოდის ვიღაცას შემთხვევით არ გაუნადგურებია რუსეთის ქრისტიანობამდე პერიოდის კულტურაზე ყველა ინფორმაცია.

– როგორ ფიქრობ შენ, ვინ ქნა ეს?

– ალბათ, იმათ, ვინც ახალი კულტურა და რელიგია დანერგა რუსეთში.

– ასეც შეიძლება ითქვას, მაგრამ ახალ რელიგიას და იმათ, ვინც ის დანერგა, შესაძლოა, ასევე ვიღაც მართავდა? და, საკუთრი მიზანიც ჰქონდა?

– მაგრამ ვინ? ვის შეუძლია მართოს რელიგია? მითხარი!

– შენ, კვლავ გარედან ემებ პასუხს, გეზარება შენს თავში მოიძიო იგი. მე შემიძლია გიპასუხო, მაგრამ გარეგნულად, ერთი შეხვევით წარმოუდგენელი მოგეჩვენება. ეჭვებს გამოიწვევს იგი შენში. **თავის თავში, საკუთარი სულისა და ლოლიკის განთავისუფლებით, თუნდაც ცოტათი მაინც ძილისგან გამოღვიძებით, პასუხის მოსმენას თითოეული თავად შესძლებს.**

– კი, მაგრამ სულაც, არ ვზარმაცობ მე. უზრალოდ ბევრი დრო წავა, სანამ საკუთარ თავში დავიწყებ ძებნას. უმჯობესა თავად მომიყვე, რა იგი ისტორიის შესახებ. სადაც ეჭვი შემეპარება, შეგეკითხები. მე, როგორც დოგმას, ისე არ მოვისმენ შენს მონათხრობს, ყველაფერს მაშინვე ან მერე საკუთარი ლოლიკით გადავამოწმებ, როგორც თავად მთხოვ.

– დაე, იყოს ასე, როგორც შენ გინდა. მაგრამ მე, მხოლოდ მონახაზს ვაჩვენებ. ისტორიული სურათი კი, დაე, ყველამ თავად შეეცადოს რომ ასახოს, წარ-

მოიდგინოს. დღევანდელი დღის სინამდვილისაც, წარსულისაც და მომავლისაც, უნდა ეცადო მხოლოდ შენი თავით, საკუთარი სულით განსაზღვრო.

ანანტასიუს მიერ მონათხრობი კატოხრიკონის ისტორია

ვედიზმი

შ დამიანები დედამიწაზე, მილიარდობით წლებია რომ ცხოვრობენ. დედამიწაზე საწყისიდანვე ყოველივე სრულჭყოფილად შექმნილი. ხე, ბალახი, ფუტკარი და მთელი ცხოველთა სამყარო.

ყველა არსს აქვს ერთმანეთთან და მთელს სამყაროსთან კავშირი. ყველა ქმნილებათა მწვერვალი, - ადამიანია. და, იგი დიად ჰარმონიულობაში საწყისიდანვე ჰარმონიულად იყო შექმნილი.

ადამიანის დანიშნულება, - ყოველივე მისი გარემომცველი შეიცნოს და სიმშვენიე მთელს სამყაროში შექმნას. დედამიწისეული სამყაროს მსგავსი სხვა გალაქტიკებშიც ადავლინოს და ყოველ ახალ თანაქმნილებაში, დედამიწისეული საკუთარი სიმშვენიერე ჩაუროს.

ადამიანის მიერ, სხვა პლანეტებზე თანაქმნადობისთვის გზები გახსნილი იქნება მაშინ, როცა ის შესძლებს ცდუნებების გადალახვას. როცა, დიადი სამყაროსეული ენერგიების, რომელთა ნატამალები მასშიცაა, შესძლებს თავისთავში მათი თანაფარდობით დაცვას და არცერთ მათგანს არ მისცემს ერთმანეთზე გადაჭარბების უფლებას.

მთელს სამყაროში თანაქმნადობისთვის გზის გახსნის ნიშნად, ის დღე გახდება, როცა მთელი დედამიწა ედემის ბაღად წარმოჩინდება. ხოლო ადამიანი შეიცნობს რა დედამიწის მთელს ჰარმონიულობას, საკუთარი მხრიდანაც შესძლებს სიმშვენიერის მიმატებას.

მილიონ წელიწადში ერთხელ ადამიანი თავადვე ახდენს საკუთარი ცხოვრების თანაქმნადობის შეჯამებას. თუკი მის მიერ შეცდომა იქნა დაშვებული, თუკი მან თავის თავში მყოფი უამრავი ენერგიებიდან მხოლოდ ერთს მისცა გადაჭარბების უფლება და, შესაბამისად სხვებს აკნინებდა, დედამიწაზე კატასტროფა ხდებოდა. შემდეგ ყოველივე ისევ თავიდან იწყებოდა. ასე იყო მრავალჯერადად.

კაცობრიობის ერთი დრო-ჟამი, რომელიც განსაზღვრული იყო მილიონი წლით, საკუთრივ სამ პერიოდად იყოფოდა. პირველი, - ვედური, მეორე, - სახისმეტყველებითი. მესამე, - ოკულტური.

დედამიწაზე მცხოვრები საზოგადოების პირველი პერიოდი, - ვედური, - გრძელდება ცხრაას ოთხმოცდაათი ათასი წელი. ამ პერიოდში, ადამიანი ცხოვრობს სამოთხეში, როგორც ბედნიერი პირმშო, რომელიც მშობლების მფარველობის ქვეშ იზრდება.

ვედურ დროებაში ღმერთი უწყისს ადამიანმა და ჭვრეტს მას. ღმერთის ყველა გრძნობები ადამიანში იმყოფება, მათი მეშვეობით, ადამიანმა ღმერ-

თისგან ნებისმიერი რჩევა შეუძლია შეიმეცნოს. ხოლო, თუკი ადამიანისგან მოულოდნელად დაშვებული იქნება შეცდომა, ღმერთის ნება აქვს გამოასწოროს იგი ჰარმონიის დაურღვევლად, ისე, რომ არ შეზღუდოს ადამიანის თავისუფლება, - მისცეს მხოლოდ რჩევა მას.

ვედური დროების ადამიანს არ უჩნდება კითხვები: - ვინ და როგორ შეჰქმნა ქვეყნიერება, სამყარო, გალაქტიკები, მათი მშვენიერი პლანეტა, - დედამიწა! ყველა ადამიანი უწყობდა: - ყველაფერი გარშემომყოფი, ხილული და უხილავი ქმნილია მათი მამის, - ღმერთის მიერ.

მამა ყველგანაა! გარეშემო, მცხოვრები ყოველივე ცოცხალი, - მისი ცოცხალი აზრ-ფიქრია, მისი პროგრამაა. ხოლო **მამის აზრ-ფიქრებთან ურთიერთობა შესაძლებელია საკუთარი აზრ-ფიქრებით.** ასევე შეიძლება მისი პროგრამის სრულყოფა, მანამდე კი, აუცილებელია დეტალებში გააცნობიერო იგი.

ღმერთის წინაშე ადამიანი ქედს არ იხრიდა, უამრავი რელიგიები, შემდგომში აღმოცენებულნი, - ვედურ პერიოდში არ არსებობდნენ. იყო, მხოლოდ სიცოცხლის კულტურა. ადამიანების ცხოვრების ნირი კი, - ღვთიური.

ხორციელი დავადებები არ არსებობდა. ადამიანი იკვებებოდა და იმოსებოდა ღვთიურ სამოსში. საკვებზე და ტანსაცმელზე ადამიანი არ ფიქრობდა. აზრ-ფიქრი სხვა რამით იყო დაკავებული. აზრ-ფიქრი ესწრაფვოდა აღმოჩენითი აღმაფრენისკენ. ადამიანთა საზოგადოებასაც მმართველები არ ჰყავდა, არც სახელმწიფოების განმსაზღვრელი საზღვრები არსებობდა.

ადამიანთა საზოგადოება დედამიწაზე ბედნიერი ოჯახებისგან შესდგებოდა. ისინი სხვადასხვა კონტინენტებზე ცხოვრობდნენ და მათ, გარემო სივრცის მშვენიერად შექმნისკენ სწრაფვა აერთიანებდათ.

ყოველი ოჯახი, უამრავ მშვენიერ აღმოჩენებს ახდენდა და მოთხოვნილება ჰქონდათ იგი სხვებისთვისაც გაეზიარებინათ.

სიყვარულის ენერგია ოჯახებს აყალიბებდა. ყოველი ოჯახი უწყობდა, რომ: - ახალი ოჯახი, კიდევ ერთი პატარა კუთხის მშვენიერ ოაზისს შეჰქმნის მშობლიურ პლანეტაზე.

ვედური დროების ადამიანებს უამრავი რიტუალები, დღესასწაულები და საფერხულო-საკარნავალო ადათ-წესები ჰქონდათ. თითოეული მათგანი სავსე და დატვირთული იყო დიდებული აზრ-ფიქრით, შეგრძნებებით და დედამიწისეული რეალური ღვთიური ყოფის შემცნობელობით.

თითოეული წეს-ჩვეულება წარმოადგენდა დიდებულ სკოლას და უდიდეს გამოცდას მასში მონაწილე ადამიანთათვის. ადამიანთა წინაშე გამოცდა ნიშნავდა საკუთარი თავის წინაშე გამოცდას, ეს კი, ნიშნავდა, ღმერთის წინაშე გამოცდას.

მე მოგიყვები და გაჩვენებ შენ ერთ-ერთ მათგანს, გვირგვინოსნობის წეს-ჩვეულებას, ან უფრო სწორად, ორი სიყვარულის კავშირის აღიარებას, - შეხედე. შეეცადე ცოდნის დონე და მათი კულტურა დღევანდელს შეადარო.

ორთა პაპშირი, - ბკირბკინოსნობა

მრთა კავშირის გამამყარებელი, - გვირგვინოსნობის ადათ-წესი, მთელი სოფლის მონაწილეობით ხდებოდა. ხანდახან მასში რაომდენიმე სოფელიც იღებდა მონაწილეობას: - მეზობელი სოფელი ან შორეული.

მომავალი ორი შეყვარებულის შეხვედრა სხვადასხვაგვარად ხდებოდა. ხან იყო, რომ ერთი სოფლის ახალგაზრდებს შეეძლოთ ერთმანეთის შეყვარება. თუმცა, ხშირად სხვადასხვა სოფელთა ერთ-ერთ საერთო დღესასწაულზე, ორთა მზერა ერთმანეთს მოულოდნელად სწვდებოდა და გულებში გრძნობების აფეთქება ხდებოდა.

ვაჟი ასულთან მივიდოდა თუ ასული ვაჟთან, - მნიშვნელობა არ ჰქონდა. ერთმანეთისადმი მზერას, ბევრი რამ მოჰქონდა. თუმცა სიტყვებიც იყო, რომელთა თანამედროვე ენაზე თარგმნისას დაახლოებით ასე ჟღერდა:

„შენთან, მშვენიერო ღვთაებაგ, მე შემეძლო საუკუნოდ შემექმნა სიყვარულის სივრცე“; - ეუზნებოდა ვაჟი თავის რჩეულ ასულს.

ხოლო ქალწულის გული, თუ სიყვარულითვე აღინთებოდა, პასუხი ისმოდა: - „ჩემო ღმერთო, მზად ვარ, შენთან ერთად დიდებული თანაქმნადობისთვის“.

შემდეგ, ორივე შეყვარებული, ცოცხალ ადგილს, მომავალ სამოსახლოდ, ერთობლივად ირჩევდნენ.

ერთად, ჯერ იმ სოფლის განაპირას მიეშურებოდნენ, სადაც ვაჟი მშობლებთან ერთად ცხოვრობდა. შემდეგ მეზობელ სოფელში, სადაც ასული ცხოვრობდა. თმცა არ იყო აუცილებელი შეყვარებულებს მშობლებისთვის ეცნობებინათ თავიანთი განზრახვის შესახებ. სოფლებში, ისედაც უკვე, ყოველი მოსახლე ხვდებოდა და უწყოდა, თუ მომავალში რა უნდა მომხდარიყო.

როცა ადგილს, შეყვარებულები ურთიეთ შეთანხმებით განსაზღვრავდნენ, სადაც მომავალში უნდა ეცხოვრათ, მერე იქ ორივენი, ხშირად განმარტოვდებოდნენ ხოლმე.

ისევ ხდებოდა, რომ ღია ცის ქვეშ აცილებდნენ დღეს და აღამებდნენ, ან სახელდახელოდ მოწყობილ ფარდულში განთიადს ხვდებოდნენ. მერე, თავიანთი მშობლების სახლში ცოტა ხნით ბრუნდებოდნენ და ისევ თავიანთი ადგილისკენ მიიჩქაროდნენ. იგი, მათ ისე უტყვად ემახდა და იზიდავდა, როგორც იზიდავს ხოლმე, მოსიყვარულე მშობლებს ახალშობილი პირმშო.

მშობლები, ახალგაზრდა შეყვარებულებს მართალია არ ეკითხებოდნენ,

თუმცაღა, თავიანთი შვილებისგან ამბავს გულისფანცქალით ელოდნენ და უდიდესი სიხარულით უცქერდნენ, მათი ძე ან ასული, ღრმა ფიქრსა და განსჯა-მსჯელობაში რომ იმყოფებოდნენ.

შვილები კი, თავიანთი დიდებული განმარტობებისკენ კვლავ მიისწრაფვოდნენ. ასე, შესაძლოა გაგრძელებულიყო თვეები, წელიწადი, ორი წელიწადი.* ამ ხნის მანძილზე კი, შეყვარებულთა შორის ინტიმური კავშირი არ ხდებოდა.

ვედურ სოფლებში ადამიანებმა უწყოდნენ:- რომ ორი მოსიყვარულე გული უდიდეს პროექტს ქმნიდა, მათ კი, სიყვარულის ენერგია შთააგონებდა.

ვაჟსა და ასულს, ყრმობიდანვე გადმოჰქონდათ თავიანთი მშობლებისგან ყოფა-ცხოვრებაზე ცოდნა,— ვედური კულტურის შემცნობელობა. შეეძლოთ, ღამე ცაზე მანათობელი ვარსკვლავის, მზის ამოსვლის ჟამს ყვავილის ფურცლების გაშლის, ფუტკრის დანიშნულების, სივრცეში მყოფი ენერგიების განჭვრეტა.

ვაჟი და ასული, ყრმობიდანვე შესცქეროდნენ მშვენიერ ადგილ-მამულთა ოაზისებსა და სამოთხის ბაღებს, რომლებსაც მათი მშობლები სიყვარულით ჰქმნიდნენ. ახლა კი, საკუთრის შესაქმნელად ესწრაფვოდნენ.

ერთი ჰექტარის, ან უფრო მეტის ტოლ ამორჩეულ მიწის ნაკვეთზე, შეყვარებულები რეალურ ცხოვრებას გეგმავდნენ. მათ უწყევდათ აზრ-ფიქრით დაეგემათ სახლი, ნაკვეთზე განეთავსებინათ უამრავი მცენარე, სადაც ყოველივე, ურთიერთ დამოკიდებულებაში და ურთიერთ დახმარებაში უნდა ყოფილიყო.

ყველაფერი ისე უნდა განეთავსებინათ, რომ მომავალში მცენარეები დამოუკიდებლად გაზრდილიყვნენ, არ დასჭირვებოდათ ფიზიკურად ადამიანისგან დიდი ძალისხმევა. ამისთვის კი, უამრავი ნიუანსების გათვალისწინება საჭირო:- პლანტების განლაგება, ჰაერის ნაკადის ყოველდღიური მოძრაობის მიმართულება.

მცენარეები გაზაფხულზე და ზაფხულში არომატს აფრქვევენ, ეთერზეთებს გამოჰყოფენ. შეყვარებულები ცდილობდნენ მცენარეები ერთმანეთში ისე განეთავსებინათ, რომ ნიავის ქროლვისას მათ საცხოვრებელში, უამრავი სხვადასხვა ეთერზეთებისგან შემდგარი, სურნელების მთელი ბუკეტი შესულიყო.

ასე იბადებოდა საუცხოო კომპლექსი. იგი ღვთიური ქმნილებებისგან შესდგებოდა. შეყვარებულთა მიერ შერჩეული ადგილი კი, უნდა გადაქცეულიყო მშვენიერ, თვალის გასახარელ სურათად. არა ტილოზე, არამედ ცოცხ-

* საქართველოში, XX ს-ის 80-იან წლებამდე ტრადიციის მიმდევარ ოჯახებში ნიშნობის ეს ადათ-წესი თითქმის შენარჩუნებული იყო... ც.გ.

ალ დედამიწაზე, მათი აზრ-ფიქრებით, საუკუნეებისთვის იქმნებოდა ცოცხალი სურათი.

ადამიანს დღესაც შეუძლია წარმოიდგინოს, როგორ იტაცებს აზრ-ფიქრი და განსაკუთრებით მაშინ უმახვილდება ყურადღება, როცა საკუთარი სახლის დაგეგმარებას ესწრაფვის.

მეაგარაკესთვისაც გასაგები იქნება, განსაკუთრებით გაზაფხულზე, როგორ შეიძლება საკუთარი ნაკვეთის მომავალზე გაგიტაცოს აზრ-ფიქრმა.

მომავალ სურათზე ფიქრისას ნიჭიერმა მხატვარმაც ასევე უწყის, რაოდენ შეუძლია აზრ-ფიქრს, რომ გაგიტაცოს.

ეს გატაცებები ყველა ერთად იყრიდა თავს ორ მოსიყვარულე გულში და ცოდნა სიყვარულის ენერგიით ძლიერდებოდა, რაც შთაგონებას ბადებდა.

აი ამიტომაც, არც კი ფიქრობდნენ ისინი იმაზე, რაც დღეს ხორციელ სიამოვნებად იწოდება.

როცა აზრ-ფიქრებში დაასრულებდნენ დაგეგმარებას, შეყვარებულები ჯერ სადაც საქმრო ცხოვრობდა იმ სოფელში მიდიოდნენ. შედიოდნენ თითოეული ოჯახის ეზო-კარში და, მასპინძლებს სტუმრად პატიჟებდნენ. მათ მისვლას ყოველ ოჯახში გულისფანცქალითა და მღელვარებით ელოდნენ.

ვედური კულტურის ადამიანებმა უწყოდნენ:- როცა შეყვარებულები ეზო-კარში შემოდიან, თუნდაც წამით მაინც, ახალი სიყვარულის ღვთიური ენერგია მათ ადგილ-მამულსაც სტუმრობს. ხოლო თავის მხრივ ყოველი ადგილ-მამულის სივრცე,- ახალგაზრდა სიყვარულს უღიმის.

ეს გამონაგონი არ არის, არც ოკულტური ცრურწმენაა. ახლაც, თითოეულისთვის ხომ სასიამოვნოა, როცა მის გვერდით კეთილი ადამიანია და არა გულღრმო ბოროტი.

შეყვარებულები არ შეიძლება, რომ გულღრმო ბოროტები იყვნენ, განსაკუთრებით, როცა ორივენი ერთად მოდიან თქვენთან.

მაგრამ სოფლის თითოეულ ოჯახში, იმის მოლოდინიც იყო, რომ, როცა ახალგაზრდა წყვილი ბაღს, სახლს ან სამეურნეო ეზოს ნახულობდა, მასპინძლებს მრავალ სიტყვაობით არ მიმართავდნენ. თითოეულ მათგანს მხოლოდ ერთ ფრაზას ეტყოდნენ, აი მაგალითად ასეთს:- „ო, რა მშვენიერია თქვენი ვაშლის ხე“ ან „კატის კნუტს აზრიანი მზერა აქვს“, ან „ტაქტიანია, თქვენთვის მშრომელი დათვი“.

თითოეულისთვის, ვინც შეყვარებულთაგან ბაღში მდგომი ხის, ან მათთან მცხოვრები კატის კნუტის ქებას ისმენდა, ეს ნიშნავდა ახალგაზრდების მხრიდან უფროსი ადამიანების ღირსეული ცხოვრების აღიარებას. შეფასება ყოველთვის გულწრფელი იყო, მაქერბის ფრაზა, ხომ იმას ნიშნავდა, რომ მას სურდა თავადაც ჰქონოდა ასეთი ხე ან ჰყოლოდა ასეთივე დათვის ბელი.

ამიტომაც სიამაყით, დიდი სიხარულით, მთელი სოფლის წინაშე ყოვე-

ლი ოჯახი ახალგაზრდებისათვის იმის საჩუქრად მიცემას ესწრაფვოდა, რომლებსაც შეეყვარებულებმა თავიანთი ქებით პატივი მიაგეს. ასევე სულმოუთქმელად ელოდნენ ახალგაზრდების მიერ დანიშნულ დღეს, რათა თავიანთი ძღვენი მიერთმიათ.

ახალგაზრდები კი, გადადიოდნენ სახლიდან სახლში, უკვე პატარძლის სოფელში. ხდებოდა სამი დღე ჰყოფნიდათ, რათა ორი სოფლის ადგილმამული მოენახულებინათ. ხდებოდა, კვირაც არ ჰყოფნიდათ. როცა მამულების შემოვლას დაასრულებდნენ ახალგაზრდები და მათ მიერ დანიშნული დღე დგებოდა, განთიადიდანვე ორივე სოფლიდან მათკენ სტუმრად მოხუცებიც და ახალგაზრდებიც ესწრაფვოდნენ.

მიწის ნაკვეთის მთელს პერიმეტრზე, რომელიც ახალგაზრდებს გარემომოხმელი ტოტებით ჰქონდათ შემოფარგლული და აღნიშნული, - ადამიანები დგებოდნენ. ცენტრში კი, ფარდულის გვერდით აღმართულიყო ყვავილებით მორთული პატარა ბორცვი.

შეხედე, შენ ახლა უჩვეულო სანახაობას ნახავ!

აი, ისინიც! შეხედე, ახალგაზრდა ვაჟი ორი სოფლის მოსახლეობის წინაშე გამოდის. მშვენიერია ვითარცა აპოლონი. ჩალისფერთმიანი, ცისფერთვალება, ავიდა ბორცვზე. ღელავს, მათ წინაშე მდგარი რადომირი, ასე ჰქვია ახალგაზრდა ყმაწვილს. შეკრებილი ყველა ადამიანის მხერა, მხოლოდ მისკენაა მიმართული. ხოლო იგი, დამდგარ სიჩუმეში სიტყვით გამოსვლას იწყებს.

იგი, ყველას წინაშე ჰყვება, აღწერს ახალი სივრცის სქემას, საყვარელ ადამიანთან ერთად დაგეგმარებულს. რადომირი ჰყვება, ხელით მიუთითებს სად გაიზრდება ვაშლი, სად ალუბალი და მსხალი. სად იქნება ფიჭვის, მუხის, კედარის და მურყანის კორომი. მათ შორის, როგორი ნაყოფებით დახუნძლული ბუჩქები უნდა ამოიზარდონ. რომელი არომატს მქონე ბალახები. რა მოსახერხებელი საშუალებებით შეუძლიათ ფუტკრებს ტყეში თავის სკა ააგონ. სად დაიძინებს მშრომელი დათვი ზამთარში.

ის, მკვირცხლად და შთაგონებით გადმოსცემს ნააზრევ-ნაფიქრალს. დაახლოებით სამი საათი გრძელდება მისი სიტყვა. ამ ხნის მანძილზე ყველანი სულგანაბულები, მღელვარებითა და ყურადღებით უსმენენ, როცა ახალგაზრდა ვაჟი მისი გრანდიოზული დაგეგმარების თანახმად ადგილს მიუთითებს, სადაც უნდა ამოიზარდოს მცენარე. ყურადღებით მსმენელი ადამიანების წრიდან, ერთ ერთი მათგანი წინ გამოდის, დგება იმ ადგილზე, სადაც დაირგვება ვაშლი, ან მსხალი ან ალუბალი. ხდება, როცა ქალი გამოდის, მამაკაცი ან მოხუცი. მაგრამ შეიძლება ზავშიც გამოვიდეს აზრიანი, სიბრძნისა და სიხარულისგან კმაყოფილი თვალების გამომეტყველებით.

წრიდან გამოსულებს ზუსტად ის ნერგი უჭირავთ ხელთ, რომელსაც ახალგაზრდა ვაჟი ასახელებს და დასარგველ ადგილს უთითებს, სადაც უნდა ამოიზარდოს იგი.

წრიდან გამოსულ ყოველ ადამიანს, ხალხი თავს უხრიდა. ისინი ხომ, ახალგაზრდების მიერ იყვნენ ნაქებნი, თავიანთი მამულების უმშვენიერესად გაზრდისთვის. ეს კი, იმას ნიშნავდა, რომ მომხსენებელი, შემომქმედის, ყველას მამის, ყველას მოყვარული ღმერთის ქების ღირსი იყო.

ასეთი დასკვნის გამოტანა ცრურწმენის გამო არ ხდებოდა. იგი ლოგიკურია.

ვედური კულტურის ადამიანები შეყვარებულ ახალგაზრდებს, მათ მიერ დაგეგმარებული მშვენიერი ოაზისის შექმნის მსურველებს, როგორც ღვთაებებს ისე ეპყრობოდნენ. მათი დამოკიდებულება ნამდვილად სამართლიანი იყო.

შემომქმედი სიყვარულის აღმაფრენით შთაგონებული ჰქმნიდა. ახალგაზრდებიც, ასევე სიყვარულით შთაგონებულები ჰქმნიდნენ მშვენიერების პროექტს.

შეხედე, ახალგაზრდა ვაჟმა დაასრულა თავისი თხრობა. ჩამოვიდა ბორცვიდან, მივიდა იქ, სადაც თავისი შეყვარებული იდგა, რომელიც მღელვარედ და გულისფანცქალით ადევნებდა თვალს ყოველივე მომხდარს. ის ხელს ჰკიდებს ქალწულს და ბორცვისკენ მიჰყავს. ახლა უკვე ისინი, - ორნი დგანან ამაღლებულზე.

ახალგაზრდა ვაჟი ყველას წინაშე სიტყვას ამბობს: - „აქ სიყვარულის სიერცეს მე მარტო არ ვქმნიდი. ჩემს გვერდით და თქვენს წინაშე ჩემი მშვენიერი შთაგონებაა“.

ასულმა, პირველყოვისა მზერა ყველას წინაშე დაუშვა, უკეთესია, თუკი მას ქალწულს ვუწოდებთ.

ყველა ქალს საკუთარი სიმშვენიერე, სილამაზე აქვს. მაგრამ შესაძლოა, თითოეული ქალის ცხოვრებაში იყოს წუთები, როცა ყველაზე ამაღლებულია ის. ახლანდელ კულტურაში ასეთი წუთები არ არის. მაგრამ მაშინ...

შეხედე! აი თავისი მზერა ადამიანებისკენ მიმართა ლუბომილამ, ასე ჰქვია, ბორცვზე ასულ ქალწულს. ერთმანეთში შეირწყა მის წინაშე მდგომ ყველა ადამიანთა აღტაცებული აღტყინება. გოგონას სახე, არა უტიფარმა, არამედ თამამმა ღიმილმა გაუცისკროვნა. სიყვარულის ენერგია ავსებდა მას. ჩვეულებრივზე უფრო ძლიერად შეფაკვლოდა ღაწვები. ჯანმრთელობით მფუზინავი ქალწულის სხეულის და გაცისკროვნებული თვალების სითბო გარს შემოევლო ხალხსა და მათ გარეშემო მთელს სივრცეს. ერთი წამით გარეშემო ყოველივე გაირინდა. ახალგაზრდა ღვთაება ადამიანთა წინაშე მთელი თავისი სიმშვენიერით ბრწყინავდა.

ამიტომაც ბორცვთან სადაც შეყვარებულები იდგნენ, სწრაფად კი არ მივიდნენ ქალწულის მშობლები, არამედ მთელი ოჯახი დარბაისლურად მიუახლოვდა ახალგაზრდა წევრების თანხლებით. ბორცვთან შეჩერებულმა ოჯახობამ, ახალგაზრდებს ჯერ თავი დაუკრა, შემდეგ დედამ ქალწულს, - საკუთარ ქალიშვილს ჰკითხა:

– მთელი გვარის სიბრძნე შენშია, გვითხარი ჩვენ, ჩემო ქალწულო, ხედავ შენ, შენს მიერ არჩეული მიწის ნაკვეთის მომავალს?

– დიახ, დედა, ვხედავ, - პასუხობდა ქალწული.

– მითხარი მე, ჩემო შვილო, - განაგრძობდა დედა, - მომავალზე ნაფიქრალი ყოველივე მოგწონს შენ?

ამ კითხვაზე პასუხის გაცემა სხვადასხვანაირად შეეძლო ახალგაზრდა ქალწულს. უფრო ხშირად: - „დიახ, დედა. აქ იქნება სამოთხის მშვენიერი ბაღი, სახლი ცოცხალი”.

მაგრამ აი, შეხედე, დედის კითხვაზე არატრადიციულ პასუხს იძლევა ყველას წინაშე ენერგიული, ვარდისფრად შეფაკლულ ღაწვებიანი ქალწული.

– აღწერილი პროექტი ცუდი არ არის, ჩემს სულს მოსწონს იგი. მაგრამ მაინც მსურს სულ ცოტა ჩემიც დავამატო.

მოულოდნელად ბორცვიდან სწრაფად ჩამოხტა, ადამიანებს შორის გაირბინა, მომავალი ბაღის განაპირას გაჩერდა და წარმოსთქვა:

– აქ ნემსა ფოთლიანი ხე, უნდა გაიზარდოს, გვერდით კი, არყის ხე. როცა ნიაგი დაუბერავს იმ მხრიდან, იგი ფიჭვის ტოტებს შეხვდება, მერე არყისას, შემდეგ, ბაღის ხეები შესთხოვენ ნიავეს მელიოდის სიმღერას. არც ერთხელ ერთნაირი სიზუსტით არ განმეორდება იგი, მაგრამ ყოველთვის ტკბილი და სასიამოვნო იქნება სულისთვის. აქ კი, - ქალწული ოდნავ გვერდზე გაიქცა, - აი აქ, ყვავილები უნდა გაიზარდოს. პირველად, დაე წითელი ფერი აკიაფდეს, აი აქ, ცოტა მოგვიანებით იისფერი, აქ ბორდოსფერი. ღაწვშეფარკლული ქალწული, მომავალი ბაღის ადგილას როგორც ფერია ისე აცეკვდა. წრეში მდგარი ადამიანებიც ამოდრავდნენ, ჩქარობდნენ, მიწის იმ ადგილებთან მიეტანათ თესვები, რომელსაც ცეცხლოვნად მოცეკვავე გოგონა საზღვრავდა.

დაასრულა რა თავისი ცეკვა, მან ისევ გორაკთან მიირბინა, გვერდით დაუდგა თავის რჩეულს და წარმოსთქვა:

– ახლა კი, მშვენიერი სივრცე იქნება აქ. საუცხოო სურათს ამოზრდის აქ დედამიწა.

– უთხარი ყველა ადამიანს, მთელს ხალხს ჩემო ქალწულო, - ისევ მიუბრუნდა ქალწულს დედა, - ამ მშვენიერი სივრცეში ყველაფრის გვრიგვინად, ვინ იქნება? ვისზე, დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა ადამიანთა შორის, ვისზე გასურს საკუთარი ხელით გვირგვინის დადგმა?

ქალწულმა გარს შემოკრებილ ადამიანებს, რომელთაც ხელში ნერგები და თესლი ეჭირათ მზერა მოავლო. ყოველი მათგანი იმ ადგილზე იდგა, რომელიც მათ ახალგაზრდა ვაჟმა, საკუთარი პროექტის აღმწერელმა მიუთითა და მშვენიერმა ქალწულმაც რომ აღწერა. თუმცაღა მიწაში თესლს არავინ ჰყრიდა. ჯერ არ დამდგარა კურთხეული დრო. აი ქალწული, შემობრუნდა. ბორცვზე მის გვერდით მდგომ ახალგაზრდა ვაჟისკენ და გალობით წარმოთქვა შემდეგი სიტყვები:

– გვირგვინი ღირსია მიიღოს მან, ვის აზრ-ფიქრსაც მშვენიერი მომავალის შექმნის უნარი აქვს.

ამ სიტყვებით, ქალწული ხელით შეეხო მის გვერდით მდგომი ვაჟის მხარს. ვაჟი ქალწულის წინაშე ცალ მუხლზე დაეშვა, ხოლო მას თავზე ქალწულმა გვირგვინი დაადგა. ლამაზი, სურნელოვანი ბალახებისგან, მისივე ხელით მოწეული. გვირგვინოსანს მარჯვენა ხელი სამჯერ ჩამოუსვა თმებზე, მარცხენათი კი, მისი თავი ოდნავ თავისკენ მიდრიკა. შემდეგ ნიშანი მისცა, და ახალგაზრდა ვაჟი მუხლიდან წამოიძვრა. ჩამოირბინა ქალწულმა ბორცვი და, თავი მორჩილად ოდნავ დახარა.

ამ დროს გვირგვინოსნისკენ, რომელიც ყველაზე ამაღლებულზე იდგა, მისი მამა მთელი ოჯახობით ბორცვთან მივიდა და ღირსებით დადგა. შეყოვნდა, მერე მზერა საკუთარ ვაჟისკენ მიმართა და ჰკითხა:

– ვინ ხარ შენ, ვის აზრ-ფიქრსაც უნარი აქვს სიყვარულის სივრცე შეჰქმნას? ახალგაზრდას უკვე ჰქონდა პასუხი:

– მე ძე ვარ შენი. ძე ვარ შემომქმედის.

გვირგვინია შენზე დადგმული, – უდიდესი მისიის მაუწყებელი. რას გააკეთებ გვირგვინოსანო შენ, შენს სივრცეზე ძალაუფლების მფლობელო?

– მშვენიერს შექმნი მომავალს.

– სად აიღებ ძალებსა და შთაგონებას, ჩემო გვირგვინოსანო ძეო?

– სიყვარულისგან!

– სიყვარულის ენერგიას მთელს სამყაროში ხეტიალის უნარი აქვს. სამყაროსეული სიყვარულის ანარეკლის დანახვას, როგორ შესძლებ დედამიწაზე?

– არის ქალწული ერთი, მამავ, და ის ჩემთვის, – სამყაროსეული სიყვარულის ენერგიის განსახიერებაა, ანარეკლია დედამიწაზე, – ამ სიტყვების წარმოთქმისას ახალგაზრდა ვაჟი ქალწულისკენ გაემართა, ჩაჰკიდა მას ხელი და შემადლებულ გორაკზე აიყვანა.

ისინი ხელიხელჩაკიდებულნი შესცქეროდნენ, ორი ოჯახი ერთ ჯგუფად როგორ შეერწყნენ ერთმანერთში. ერთმანეთს ეხვეოდნენ, ხუმრობდნენ, იცინოდნენ პატარა ბავშვებიც და ხანდაზმულებიც. ისევ მიყურდა ყველა, როცა ახალგაზრდა ვაჟმა, ხელის მაღლა აწევით აცნობა:

– გამადლობთ თქვენ, ჩემო მსმენელებო. ახალი სივრცის შექმნაზე გაუწყ-

ათ სულმა. გმადლობთ თქვენ, სიყვარულის ენერგიის შემცნობელნო. სულ-ის ოცნებით ნაფიქრალი დაე, ყლორტად ამოიზარდოს დედამიწიდან!

ამ სიტყვებმა გარშემომდგომნი, მხიარულ მოძრაობაში მოიყვანა. ადამიანები სიამაყით, სიხარულითა და უდიდესი მოწიწებით მიწაში ჰყრიდნენ თესლს და რგავდნენ ნერგებს. თითოეული მხოლოდ ერთ ნერგს რგავდა იმ ადგილას, სადაც, თავის პროექტის აღწერისას ახალგაზრდა ვაჟი უთითებდა. ისინი, ვისთვისაც ადგილი არ იყო მითითებული, თუ სად დაერგოთ ნერგები, ფერხულითა და სიმღერით მონიშნული ნაკვეთის პერიმეტრისკენ გაემართნენ და მის გასწვრივ თან მოტანილ თესლს მიწაში თესდნენ.

სულ რაღაც რამოდენიმე წუთში, მშვენიერი ბაღი, - ოცნებით შექმნილი სივრცე გაშენებული იყო.

ადამიანებმა ისევ უკან, ნაკვეთის ზღვარს მიღმა დაიხიეს. მხოლოდ ორი ოჯახით იყო გარშემორტყმული ბორცვი, სადაც შეყვარებული ვაჟი და ქალწული იდგნენ.

მიწაზე წვიმის წვეთები დაეცა. რომელიც ძალიან თბილი, უჩვეულო და ხანმოკლე იყო, ამით სიხარულის ცრემლსა და ვედრებას აფრქვევდა შემომქმედის თვალები და აკურთხებდა მისი შვილების მიერ შექმნილ მშვენიერ სივრცეს.*

რა უფრო ძვირფასი შეიძლება იყოს მშობლებისთვის, თუ არა, მისი შვილების მიერ თანაშექმნილი მშვენიერი თანაქმნილება?

გვირგვინდადგმულმა ახალგაზრდა ვაჟმა ხელი კვლავ მაღლა აღმართა და ჩამომდგარ სიჩუმეში წარმოსთქვა:

– შემომქმედისგან ადამიანისთვის ნაჩუქარმა ცოცხალმა ქმნილებებმა, დაე, ჩვენს გვერდით მეგობრულად იცხოვრონ.

ბორცვიდან ვაჟი და ქალწული ჩამოვიდნენ და ფარდულისკენ გაემართნენ, სადაც იმყოფებოდნენ ხოლმე ადრე, როცა სივრცეს აგეგმარებდნენ.

და, ამ სიტყვების შემდეგ გარეშემო მდგომ ადამიანთა წრიდან ახალგაზრდებს მიუახლოვდა ადამიანი, რომლის გვერდით მოაბიჯებდა ბებერი ძალღილევი. ეს ის ძალღილე იყო, რომელიც ახალგაზრდებმა სოფლებში ჩამოვლისას აღნიშნეს და აღიარეს, რომ იგი მათ ძალიან მოეწონათ.

თავის დაკვრით პატრონმა ლეკვი პატარძალს უძღვნა. ბებერ ძალღილეს ბრძანება მისცა და იგი გვირგვინოსანი ვაჟის ფეხებთან გაწვა. ეს ძალღილე გაწვრთნილი იყო ისე, რათა სხვა ცხოველების აღზრდაშიც დახმარებოდა ადამიანს.

* შემომქმედის მიერ წვიმის წვეთებით მიწის დანამვა, ხომ არ გაგონებთ მღვდელ-მსახურთა მიერ ტაძარში წირვა-ლოცვის ჩატარების შემდეგ ნაკურთხი წყლით დანამვის ცერემონიას?!... ც.გ.

ვაჟმა ძაღლს უბრძანა შესასვლელში დამჯდარიყო, ხოლო გოგონამ ლეკვი ფარდულში შეუშვა. ფარდულს ერთმანეთის მიყოლებით სხვა ადამიანებიც უახლოვდებოდნენ, რომელთაც ხელში კატის კნუტი თუ ბატკანი, საბელით კი დათვის ბელი თუ კვიცი ეჭირათ, რომელიც ფარდულისკენ მიჰყავდათ.

ადამიანებმა ტოტების წნულით ფარდულს სწრაფად ბაგა მიუყენეს და, ძალიან მალე საცხოვრისი, სადაც ჯერ კიდევ ცოტა ხნის წინ, ადამიანები ხალისობდნენ, გავსებულ იქნა ახალგაზრდა ცხოველებით. ამაშიც იყო უდიდესი მცნება, დიადი აზრი. ერთმანერთში შერეულად გაზრდილები, სამუდამოდ მეგობრულად იცხოვრებენ და მიეხმარებიან კიდევ ერთმანერთს. ეს მისტიკური არ არის. ეს ბუნების შემომქმედის კანონია. ამაში ხომ დღესაც შეიძლება დარწმუნება. როცა ძაღლის ლეკვი და კატის კნუტი ერთად იზრდება, გაზრდილები უკვე მერე მეგობრებად რჩებიან. ვედური დროება სხვა ყველაფერთან ერთად, კიდევ იმითი ხასიათდება, რომ ადამიანებმა სხვადასხვა მხეცის დანიშნულება უწყოდნენ და ყველა ნადირ-ცხოველი ადამიანს ემსახურებოდა.

ნადირ-ცხოველთა კვებით ადამიანი თავს არ იტვირთავდა. პირიქით, ისინი კვებავდნენ მას. შინაური ცხოველები და ადამიანი ვედურ დროებაში ვეგეტარიანელები იყვნენ. არასდროს არ ჰამდნენ ხორცს. ასეთი საკვები აზროფიქრადაც კი არ მოსდიოდათ. გარეშემო გაზრდილ მრავალსახეობას ჰარბად შეეძლო ესიამოვნებინა და დაეკმაყოფილებინა ადამიანისა და მათ გვერდში მცხოვრები ნადირ-ცხოველთა გემოვნება.

მოცემულ შემთხვევაში ახალგაზრდებს იმ ორი სოფლის ადამიანებმა, ძღვნად ის მიართვეს, რაც მათ საუკეთესო გააჩნდათ.

მიიღეს რა ძღვენი, ახალგაზრდები ისევ გორაკზე ავიდნენ:

– მადლობა ყველას, – მადლობას უხდიდა შეკრებილთ გვირგვინოსანი საქმრო. – მადლობა თქვენ სივრცის შექმნისთვის. მას ჩემი გვარი უკუნისამდე გაუფრთხილდება.

– მადლობა დედებს, შემომქმედის დამბადებლებს, – წარმოსთქვა ქალწულმა-პატარძალმა. ხოლო მიმართა რა ვაჟს, დაუმატა:

– მზის, მთვარის, მიმოფანტული ვარსკვლავებისა და მშვენიერი დედამიწის შემქმნელის სასიხარულოდ ყველაფერ იმას შევქმნი, რის გააზრებასაც შესძლებ შენ.

– შენთან ერთად, მშვენიერო ღვთაებაც და ადამიანებთან ერთად, – უპასუხა საცოლეს ვაჟმა და დაუმატა:

– მხოლოდ შენ ერთს გაქვს უნარი შთაგონება მისცე ჩემს ოცნებებს.

გორაკიდან ისევ დაეშენნენ ახალგაზრდები, და თითოეულ მათგანს თავთავისი ოჯახის წევრები მილოცვებით გარს შემოეხვივნენ.

ადამიანებმა კი, ნაკვეთის გარეშემო ფერხული ჩამოუარეს და მზიარული

სიმღერაც შემოსძახეს.*

უკვე საღამოვდებოდა. თავთავიანთ ნათესავებთან ერთად ახალგაზრდები ცალ ცალკე გაეშურნენ საკუთარ სახლში. ორი ღამე და ერთი დღე, ახლა ისინი, უკვე ერთმანეთს ვერ ნახავენ.

სახლში მისული, შექმნილის დაგეგმარებაზე დიდი ძალისხმევის დამხარჯავი ვაჟი-შემომქმედი, ღრმა ძილით ჩაიძინებს, ხოლო საკუთარ ქალწულობის საწოლში, მზეთუნახავი-პატარძალი ჩაიძინებს.

ადგილზე დარჩენილი ადამიანები, სადაც თანაქმნილება სიყვარულით აღესრულა, ფერხულს ჩამოუვლიან და სიმღერებს შემოსძახებენ. ხოლო ასაკოვნები წყვილ-წყვილად განმარტოებულნი, თავისთვის სასიამოვნო მოგონებებს გააცოცხლებენ, ერთმანეთს მოუყვებიან თუ როგორ წარიმართა მსგავსი დღე მათი გვირგვინოსნობისას.

ორი სოფლის საუკეთესო ხელოსნები სიმღერისა და ფერხულის თანხლებით ერთ დღეში ააგებენ პატარა სახლს. ერთმანერთზე მჭიდროდ დაწყობილი მორებისგან გვირგვინივით შეკრავენ. მათ შორის,- ხავსსა და სურნელოვანი ბალახების თაიგულს ჩატენიან. ერთი დღის შემდეგ ახალ სახლში სოფლის ქალები სულ დარჩეულ ნაყოფებს დააალაგებენ. ორი დედა სელის ტილოს გადასაფარებლით სარეცელს დააგებს და უკვე მეორე ღამეს ადამიანები, ყველანი როგორც ერთი, ნაკვეთიდან წავლენ...

მშობლების სახლში პირველ ღამეს გამოძინებული ვაჟი, როცა მზე მიწის კიდეზე ამოიწვერება მაშინ გაიღვიძებს. გააცისკროვნებს თავისი სიხარულითა და აღტაცებით მშობლების სახლს ვაჟი-ნეფე, ხოლო პირველივე აზრფიქრით გვირგვინს გაიხსენებს. აიღებს მას, თავზე დაიდებს და აღტაცებაში მყოფი ყველას გაუღიმებს. ძმებისა და დების თანხლებით ნაკადულის წყაროს წყალთან დასაბანად წავა. სახლისკენ მიმავალი, ბაღის გავლისას, რადომირი თავის დედას შენიშნავს.

დედა შეფარული ღიმილით მოესიყვარულება ვაჟს.

მშობელი დედის დანახვისას, თავს ვერ შეიკავებს ძალებით აღსავსე ახალგაზრდა და გახარებული ხელში აიტაცებს მას, როგორც ბავშვს ისე დაატრიალებს და აღტაცებული წამოიძახებს:

– რა მშვენიერია გარეშემო სიცოცხლე, დედააა!... დედააა!...

– აჰ, – წამოიძახებს დედა და გაიცინებს. ულვაშებში ჩაელიმება ბაბუას. სიხარულით აღსავსეებთან, ბებიაც მივა მოჩუქურთმებული ლამაზი ციცხვით და ეტყვის:

* ვფიქრობ, თუ ქართული ტრადიციისამებრ ვიტყვით:- „მრავალჟამიერი“ დააგუგუნეს! რა საოცარი და ქვეყნიერებაზე არაფერს და არავისას რომ არ ჰგავს ისეთი სარიტუალო სიმღერა გვაქვს არა თანამემამულენო?! ჩემთვის დიდი პატივია ქართველობა! თქვენთვისაც არა?!... ც.გ.

– ჩვენი ახალგაზრდა ღმერთო, შეჩერდი. საკუთარი სიხარულის ენერგიას გაუფრთხილდი. შესვი დასამშვიდებელი ბალახების ნაყენი, რათა შენმა ენერგიამ არ გადაგწვას. მისი დრო ერთი ღამის შემდეგ დადგება.

ახალგაზრდამ ნახარში მოსვა, ბაბუასთან ცხოვრების არსზე, სამყაროზე წამოიწყო საუბარი, მაგრამ მალე მას ნახარში ძილისკენ მიდრეკს. და ის, ვინც ბუბიის მიერ, ახალგაზრდა ღმერთად იქნა წოდებული, – ღრმა ძილს მიეცემა ამოქარგულ ლოგინში.

რაშია საქმე? რატომ იქნა მოთა წოდებული ბუბიის მიერ ახალგაზრდა ღმერთად? მან გააბუჟა, გადააჭარბა მოთას ალტყინების შემხედვარემ? არც ერთი წუთით! საქმე იმაშია, რომ მისმა მოთამ ღმერთად წოდების ღირსი საქმე ჩაიდინა.

ღმერთმა შეჰქმნა დედამიწა, ყოველივე მასზე გაზრდილით და მცხოვრებით. ახალგაზრდამ, მთელი ცოდნა თავის თავში წინაპრებისგან შეითვისა, უამრავი ქმნილების დანიშნულება შეიცნო შემომქმედის ძლიერ გასახარად. უამრავი ქმნილებების დანიშნულების გათვალისწინებით, შეჰქმნა უმშვენიერესი ცოცხალი ოაზისი, უნარის მქონე სიცოცხლის სიხარული მიანიჭოს მას, მის საყვარელ ადამიანს და მისი შვილების თაობებს, ადამიანებს, რომლებმაც საუკუნეთა მანძილზე უნდა უცქირონ სიყვარულით შექმნილ უმშვენიერეს თანაქმნილებას.

ადამიანების ქმედებებიდან რა შეიძლება, იყოს სასიამოვნო ღმერთისთვის? რა უფრო უკეთესი და მნიშვნელოვანი შეიძლება შეჰქმნას ადამიანმა, რომელმაც ერთი ადამიანური სიცოცხლე იცხოვრა დედამიწაზე?

ვედური კულტურის დღესასწაული, ოკულტური საქორწინო რიტუალი კი არ არის. არამედ უდიდესი რეალური აზრია მასში, ღვთიური სწრაფვების დარი და ღვთიური ყოფის დარი.

როცა საკუთარი სწრაფვები და ცოდნა უჩვენა შეყვარებულმა ახალგაზრდამ ადამიანებს, ამით მათ წინაშე თითქოსდა გამოცდა ჩააბარა. თავისი საქმეებით მან აჩვენა, რომ პირველსაწყისთა ყველა თაობის ცოდნაა მასში. თუმცადა, ასევე თავისიც შეიტანა. მისი თანაქმნილება ყველა ადამიანებმა ღირსეულად შეაფასეს, უდიდესი სიხარულით რგავდნენ ისინი ხეებს და თესდნენ ბალახებს მათთვის მითითებულ ადგილზე და ყოველ გაზაფხულზე სულ უფრო და უფრო გალამაზებული ჰყვოდა მშვენიერი ერთობლივი თანაქმნილება.

არც ერთ მეზობელს შური არც კი აღემერება მისი ჰერეტიკიდან. თითოეულმა ხომ თავად ჩადო საკუთარი ძალისხმევა თანაქმნილებაში. ყველას აქვს სიმშვენიერის გაშენებაში წილი, მის მიერ ჩარგული ნერგისა და დათესილი თესლის სახით. მსგავსად გაშენებული აყვავებული მამულებისგან, ღვთიურ ბაღად გადაიქცევა დედამიწა. და, ვედური კულტურის ყოველმა ადამიანმა უწყოდა, რომ – ადამიანს მარადიული სიცოცხლე აქვს ბოძებული. მშვენიე-

რი სიცოცხლე კი, მეორდება მაშინ, როცა მასზე მცხოვრებს მშვენიერებისკენ აქვს სწრაფვა!*

ადგილ-მამული! ვედური კულტურის მამულები! შემდგომ ხომ მათ ოკულტურ წიგნებში სამოთხის ბაღებს უწოდებენ. უდიდესი ცოდნის და-კარგვით, თვლიან, რომ მხოლოდ ღრუბლებს იქით შეიძლება მათი დანახვა. ეს მხოლოდ იმიტომ, რომ მნიშვნელოვნება მიეცეს ყოველივე იმას, რაც თანამედროვეობის მოწინავე მეცნიერებად იწოდება. სინამდვილეში კი, მხოლოდ უბადრუკი აზრ-ფიქრის გამართლებაა იგი.

უაზრობაა მოქმედების გარეშე მსგავსი კამათი. კამათის გადაწყვეტისთვის კი, მოქმედებები შეიძლება იყოს მარტივი. თუნდაც, მაგალითად, ყველა, დღეს მსოფლიოში მცხოვრები, დამსახურებული, პატივსაცემი, ყოველგვარი ჩინით დაჯილდოვებული ცნობილი მეცნიერები შეეცადონ შეჰქმნან მხოლოდ ერთადერთი ოაზისი ერთი ოჯახისთვის. ამასთან შეასრულონ ამოცანა, რომელსაც თავს ართმევდა ვედური კულტურის თითოეული შეყვარებული ახალგაზრდა წყვილი.

საგვარეულო მამულებმა, სადაც ბედნიერი ოჯახები იცხოვრებენ, ყველა მასში მცხოვრების კვების მოთხოვნილება ყოველ-საათობრივად უნდა დააკმაყოფილოს.

არ უნდა იქნას დაშვებული დაავადების ჩასახვაც კი. ადამიანის მზერა მშვენიერი სურათის ხილვით ყოველწუთიერად უნდა ტკბებოდეს. სხვადასხვაგვარი კეთილზმევანი ჟღერადობა ყურს უნდა ახარებდეს. ყნოსვას კი, აყვავებულ მცენარეთა არომატი და კეთილსურნელება ატკბობდეს.

სულსაც ეთერული საკვები უნდა მისცე. დაბადებული ბავშვი უნდა აღზარდო და სიყვარული მარადიულად შემოინახო. ამავდროულად ოჯახის წევრები ძალისხმევას არ უნდა ატანდნენ შრომას, პირიქით მათ იგი დიდ სიხარულს უნდა გვრიდეს და მათი აზრ-ფიქრი თავისუფალი უნდა რჩებოდეს. ყველა ადამიანს შემომქმედობითობისთვის აქვს აზრ-ფიქრი მიცემული.

ამაყოფს ილუზორული მეცნიერებით მსოფლიო:

– შეხედეთ, კოსმოსში მიისწრაფვიან რაკეტები ადამიანის კეთილდღეობისთვის.

მაგრამ კეთილდღეობისთვის კი?

– შეხედეთ, ფეთქდებიან ბომბები თქვენი დაცვისთვის, - მაგრამ დაცვისთვის კი?

* ამისი ცოდნა დღესაც კი შემორჩენილია ქართულ სოფლებში... განსაკუთრებით იმ ქართველებში, ვინც „ცოცხალი თავით“ არ სტოვებს მამა-პაპისეულ სახლ-კარს და შთამომავლებს ქალაქებიდან უკან დაბრუნებას უკიჟინებს! და, მათ არ აძლევს მამა-პაპისეული კარ-მიდამოს გაყიდვის ნებას... ც.გ.

– შეხედეთ, თქვენს სიცოცხლეს მეცნიერი ექიმი შველის. მაგრამ მანამდე, ყოველწუთიერად სიცოცხლე ნადგურდება. სიცოცხლეს უნარჩუნებენ მონ-ას, რათა გაახანგრძლივონ მისი ტანჯვა.

მეცნიერთა სამყაროს კიდევ იმიტომ არ შესწევს ძალა მსგავსი მშვენიერი მამული შექმნას, რომ არსებობს სამყაროსეული კანონი. ერთი შემომქმედი, სიყვარულით შთაგონებული, სიყვარულს მოკლებულ ერთად აღებულ ყველა მეცნიერზე ძლიერია!

უკვე მეორე ღამეა სძინავს გვირგვინოსან ახალგაზრდას. მის ღრმა ძილს არაფერი აწუხებს. მხოლოდ სიყვარელის ხატ-სახეა ვარსკვლავების სახეებას რომ ნაპერწკლებად აკიაფებს. ძილში ის შექმნილ სივცესთან, ძლევაძმოსილ-თან, სამყაროს მრავალსახეობასთან იგივედებოდა.

განთიადის დადგომამდე გაიღვიძა რადომირმა. არავინ გაუღვიძებია, დაიდგა გვირგვინი თავზე, დედის ამოქარგული პერანგი თან წაიღო და კვლვ გაიქცა ნაკადულისკენ, რომელიც წყაროს წყლიდან მოედინებოდა.

განთიადის დადგომამდე, მთვარე უნათებდა გზას, ვარსკვლავების გირ-ლიანდები ჯერ კიდევ ციმციმებდნენ ცაზე. ნაკადულში დაიბანა. პერანგი გადაიცვა და სწრაფად გაეშურა სანუკვარი თანაქმნილებისკენ. ცა ცისკროვნ-დებოდა. და აი, ის იმ ადგილზე დგას მარტო, რომელსაც თავისი ოცნებ-ით ჰქმნიდა და სადაც ორი სოფლის ხალხი სულ ცოტა ხნის წინ გახარე-ბული ზეიმობდა.

გრძნობისა და შეგრძნებების როგორი ძალმოსილება შეიძლება იყოს ას-ეთ დროს ადამიანში, ვერა კაცი ვერ გადმოსცემს, თუ მსგავსი რამ ერთხელ მაინც არ უგრძნვია.

შეიძლება ითქვას, რომ ადამიანში ღვთიური შეგრძნებები და გრძნობები წარმოიქმნენ. და რომლის მთრთოლვარე მოლოდინს განთიადის სხივი ამ-ლიერებს, რომელშიც... აი ისიც! ის, მისი უმშვენიერესი ლუბომილა! გარიჟ-რაჟის სხივით ნათელმოსილი, მასთან და თავის თანაქმნილებასთან ჰაემან-ზე მორბოდა ის.

ხორცშესხმული ხილვა მისწრაფვოდა რადომირისკენ. სრულჰყოფილე-ბას რასაკვირველია, საზღვარი არ აქვს, მაგრამ ორისთვის დრო მოულოდნე-ლად შეჩერდა. ისინი, ახალ სახლში საკუთარი გრძნობების ბურუსში გაეხ-ვივნენ. სანოვაგე მაგიდაზეა, გამომშრალ ყვავილთა მიმზიდველი სურნელი ამოქარგული გადასაფარებლიდან ეფინებოდა, რომელიც საწოლზე იყო გა-დაფენილი.

– რაზე ფიქრობ შენ ახლა?– მხურვალე ჩურჩულით ჰკითხა ქალმა ვაჟს.

– მასზე. ჩვენს მომავალ ბავშვზე,– და გააჟრჟოლა რადომირს ლუბომილას შეხედვაზე,– ო, რა ლამაზი ხარ შენ!– და მან, თავი ვერ შეიკავა... ძალიან ფრთხილად, ქალის მხარსა და ღაწვს ხელით შეეხო.

ორივე, სიყვარულის მხურვალე სუნთქვაში გაეჭვია და მან უხილავ სივრცეებში გაიტაცა.

მილიონი წლის მანძილზე ვერავინ შესძლებს დაწვრილებით აღწეროს, რა ხდება ქალსა და ვაჟს შორის, როცა ურთიერთ სიყვარულის აღმაფრენისას შთაგონებულნი ერთ მთლიანობაში ირწყმებიან, თავისი და ღმერთის დარი ადამიანის შესაქმნელად.

მაგრამ ზუსტად უწყოდნენ ვედური კულტურის ადამიან-ღმერთებმა: - როცა ის, ორის შემრწყმელი აუხსნელი სასწაული აღსრულდებოდა, შედეგად თითოეული კვლავ თავისთავადი რჩებოდა, ამავდროულად, სამყარო აუხსნელი ზმანების ჭვრეტისას წამიერად კრთებოდა: - ახალშობილის სული დედამიწისკენ ესწრაფვოდა, ფეხშიშველი პატარა ფეხებით ვარსკვლავებს ზედ გადაუვლიდა და ორის ერთმანერთში შეწყმისას, საკუთარივ ერთში მესამედ ხორციელდებოდა.

ორი შეყვარებულის შეკავშირებისთვის გვირგვინის დადგმის ქმედება ვედური დროების ადამიანთა ცხოვრებაში არ შეიძლება ოკულტურს მიაკუთვნო. იგი რაციონალურია. იგი შეესატყვისებოდა მათი ცხოვრების წესს. ამ კულტურის დონეზე და ხარისხზე მეტყველებდა ოჯახურ წყვილში ერთმანერთისადმი სიყვარულის გრძნობის უფრო და უფრო გაძლიერება.

დღეს, ოჯახურ წყვილებში ერთმანეთისადმი სიყვარულის გრძნობა თითქმის ყოველთვის ჰქრება. მათ, სიყვარულის ენერგია სტოვებს. და ეს ადამიანთა საზოგადოებაში მიღებულია ისე, თითქოს ეს ასეც უნდა იყოს. მაგრამ ასეთი მდგომარეობა ადამიანისთვის არაბუნებრივია. ზუსტად ეს მეტყველებს იმაზე, რომ დღევანდელ ადამიანებს ცხოვრების წესი არაბუნებრივი აქვთ.

ვედური დროების შეყვარებულებს ესმოდათ არა გონებით, არამედ გულით და სულით, რომ სიყვარულის გრძნობის ნაპერწკლის ანთება, - ეს მოწოდებაა ღვთიური თანაქმნადობისკენ.

შენ, მიაქციე ყურადღება იმას, შეყვარებულები პირველყოვლისა რისკენ მიისწრაფვოდნენ. ისინი ორნი ერთად, აღმაფრენით შთაგონებულნი, საკუთარი აზრ-ფიქრით აგეგმარებდნენ. ქმნიდნენ პროექტს თავისი სიყვარულის სივრცისთვის. მათ მიერვე შექმნილ სივრცეში, ბავშვს ჩასახვდნენ. სიყვარულის სამ მთავარ გრძნობას ერთმანერთში და მარადიულში აერთიანებდნენ. ადამიანი ხომ ვერ ახსნის, თუ მთელი ცხოვრება ყველაზე მეტად რატომ უყვარს მშობლიური ადგილი, - თავისი საშობლო, თავისი ბავშვი და ქალი (ვაცი), რომელთანაც ერთად შექმნა ყოველივე ეს. მხოლოდ სამივეს სიყვარულის გრძნობას ერთად შეუძლიათ მარადიული სიცოცხლე და არა მარტო ცალკე აღებულს, - ერთი რომელიმე მათგანისას.

ბიჭის ან გოგოს დაბადება ვედური დროების ოჯახში, - ასევე დიდებული დღესასწაულია და გააზრებული ცხოვრების ადათ-წესი, რიტუალი. კიდევ ბევრი დღესასწაულები იყო იმ დროებაში. ცოლ-ქმრული ღალატიც არ არსებობდა. მილიონობით ბედნიერი ოჯახი დედამიწას საკუთრივ ალამაზებდა. ეს მერე, რიგი დღევანდელი ისტორიკოსებისა, მმართველებს რომ ემლიქვნებოდა, იტყვის, რომ ოდესღაც უჭკუო იყო პირველყოფილი ადამიანი. ის ხოცავდა მხეცებს. გაშმაგებული შეექცეოდა მათ ხორცს და მათ ტყავით ტანს იმოსავდა. საზარელი ტყუილი სჭირდება იმას, ვინც საკუთარი საზარელი ქმედებების გამართლებისკენ ესწრაფვის.

ვიდური კულტურით ბავშვების აღზრდა

ქ აცობრიობა, ჯერ კიდევ ბავშვების აღზრდის სრულყოფილი სისტემის მუდმივ ძიებაშია. იგი, ესწრაფვის მასწავლებლებად მოიძიოს ბრძენნი, რათა თავიანთი ბავშვები აღსაზრდელად მათ მიაბარონ. შენც, ვლადიმირ, შენს ბიჭთან სასაუბროდ მზადებისას, ხუთი წელი ეძებდი ბავშვების აღზრდის უკეთეს სისტემას. შენს საკუთარ შვილთან ურთიერთობისთვის, ეძებდი სხვის მიერ გააზრებულს, რომელიც ყველაფრის ახსნის უნარის მქონე იქნებოდა. სულ რჩევებს ეკითხებოდი აღიარებულ მასწავლებლებს, სხვადასხვა სწავლულებს. მაგრამ არც ერთმა რჩევამ და არც ერთმა სისტემამ შენ არ დაგაკმაყოფილა, არ გეჩვენა ისინი სრულყოფილად. სულ უფრო ხშირად გიჩნდებოდა ეჭვი: - „რომ ყოფილიყო, ბავშვების აღზრდის თუნდაც, ერთი სრულყოფილი სისტემა, უცილობლად უამრავი ადამიანი ისარგებლებდა იმით. შედეგად, დედამიწაზე სადღაც შეიძლებოდა ეცხოვრა ბედნიერ ერს. ყველა ქვეყანაში კი, მხოლოდ მსგავსი და სხვადასხვა პრობლემებია. ბედნიერი ოჯახის მოძებნა გიწევს ისე, როგორც რომ ნემსი ეძებო თივის ზვინში. გამოდის, ბავშვების აღზრდის სასწაულმოქმედი სისტემა არ არსებობს. ხოლო ძებნა ფუჭია, თუკი არაფერია საძიებელი“.

მაპატიე, თუ შეიძლება, მე, მაშინ სხვა გზა ვერ მოვნახე და მუდმივად ვადევნებდი თვალყურს შენს აზრ-ფიქრს. შენი შემვეობით ვცდილობდი მიხვედრას, რა არის, ისეთი, რომელიც ადამიანებს ჭეშმარიტებისგან ახვევინებს.

და აი, ერთხელაც მე შევიგრძენი შენი აზრ-ფიქრი: - „ურწმუნობა, საკუთარი შეცდომის წინაშე შიში, აიძულებს ადამიანებს მისცენ ბავშვები სკოლებს და აკადემიებს, რათა მერე მასწავლებლები დაადანაშაულონ, მაგრამ არავითარ შემთხვევაში თავიანთი თავი“.

ერთხელაც, მე დავინახე თუ შენ, როგორ გაფითრდი და გაიყინე, როცა

შენში აზრ-ფიქრი გაჩნდა:- „ბავშვებს ზრდის მათი მშობლების და, ასევე საზოგადოების ცხოვრების ნირი“. აზრ-ფიქრი, მართალი და ზუსტი იყო. მაგრამ შენ მისი შეგეშინდა, მუდმივად ცდილობდი მის დავიწყებას. თუმცაღა, **ქვეშარიტების დავიწყება არასდროს გამოდის.**

შემდეგ, შენ ცდილობდი საკუთარ ნააზრევს არ დასთანხმებოდი. შენ ასე მსჯელობდი:- „როგორ შეიძლება გახდეს სწავლული, მხატვარი, პოეტი? როგორ შეიძლება მათემატიკა ან ასტრონომია, ისტორია გააცნობიერო, თუკი სპეციალურ სკოლაში არ ისწავლი?“

მაგრამ შენ საგნების სწავლებაზე ფიქრობდი, აღზრდისთვის კი, ისინი მთავარნი არ არიან.

შეგრძნებების კულტურა, რომელსაც უნარი აქვს მთელი ცოდნა ერთ მარცვლად შეკუმშოს, განუზომლად მნიშვნელოვანია. შენ შეგეძლო ყველაფერი ამის მიხედვით, რადგან თავადვე წარმოადგენ ჩემი სიტყვების ნათელ მტკიცებულებას. ხომ შეძელი შენ წიგნის დაწერა, სპეციალურ სკოლაში სწავლება ის გარეშე.

ჩვენ, მხოლოდ, სულ რაღაც სამი დღე გავატარეთ მდელიოზე ერთად და, ახლა შენ მწერალი ხარ, სხვადასხვა ქვეყნებში ცნობილი.* სავესე დარბაზის სცენაზე შეგიძლია ადამიანების წინაშე გამოსვლა, სადაც მათ შორის ცნობილი მასწავლებლები, სწავლულები, პოეტები, მკურნალებია. შენ, მათ წინაშე, სამი საათიც კი, შეგიძლია ისაუბრო. ადამიანებიც, დიდი ყურადღებით გისმენენ შენ. ასევე ხშირად გისვამენ კითხვებს:- „როგორ შეიძლება დამახსოვრებული გქონდეს ინფორმაცია, რომლის მოცულობა უსაზღვროა, როგორ შეგიძლია გადაფურცვლის გარეშე წიგნის გვერდების მხოლოდ მეხსიერებით წაკითხვა?“ მსგავს კითხვებზე შენ გაურკვევლად პასუხობდი. მაგრამ შენთვის გადაწყვიტე, რომ მე, თითქოს უხილავი გრძნეულებით ზემოქმედებდი შენზე. სინამდვილეში კი, შენს თავს ბევრად უფრო მარტივად მოხდა ყველაფერი.

როცა შენ პირველი სამი დღე ტაიგაში ჩემთან ერთად იმყოფებოდი, ამავე დროულად, ამ სამი დღის განმავლობაში ვედურმა სკოლამაც იქონია შენზე ზეგავლენა. იგი არც თავმომამზერებელია და არც ჯიუტად დამძალებელი. მასში არ არის ტრაქტატები, პოსტულატები. მას უნარი აქვს მთელი ინფორმაციის შეგრძნებების მეშვეობით გადაცემის.

ხან ბრაზობდი, ხან აღფრთოვანდებოდი და იცინოდი, ხან შიში მოგებალებოდა, ხოლო ყოველ აღძრულ გრძნობასთან ერთად, შენში ინფორმაცია

* სუნთქვის ხელოვნების პირველად კურსსაც განა სულ რამოდენიმე დღე არ სჭირდება?! და ესეც ხომ ვედური სკოლის დამსახურებაა! ც.გ.

შემოდის. მისი მოცულობა უზარმაზარი იყო და იგი სრულად მაშინ გახსნებოდა, როცა იმ დღეებში შენში აღძრულ გრძნობებს იხსენებდი.

შეგრძნებები ხომ, - კონცენტრირებული ინფორმაციის უზარმაზარ მოცულობას იტევს. შეგრძნება რაც უფრო მკაფიო და ძლიერია, მით უფრო მეტია მასში სამყაროსეული ცოდნა.

მაგალითისთვის, გაიხსენე, ტაიგაში პირველი ღამის გაღვიძების შემდეგ, როგორც კი შენ, ძუ დათვი დაინახე. წამიერად შეგეშინდა. დააკვირდი, თუ შეიძლება, და ჩაუფიქრდი სიტყვებს „წამიერად შეგეშინდა“. მაგრამ, რა არის შიშის შეგრძნება? მოდი შევეცადოთ ინფორმაციაში მის გადატანას და რა გმოვა მაშინ? შენ ფიქრობდი:

„ჩემს გვერდით უზარმაზარი ტყის მხეცია. მისი სხეულის წონა ჩემი სხეულის წონაზე გაცილებით მეტია. მისი თათების ძალა უფრო მეტია, ვინემ ჩემი ხელის კუნთების. ტყის მხეცი შესაძლებელია აგრესიულიც იყოს. მას შეუძლია თავს დამესხას და ჩემი სხეული დაგლიჯოს. მე უიარალოდ ვარ. საჭიროა წამოხტომა და გაქცევა“.

მთელი ეს უზარმაზარი ინფორმაციის მოცულობა შემცნობელობითი გააზრებისას იტევს არა ერთ წამს, არამედ მნიშვნელოვნად უფრო მეტ დროს. მაგრამ ინფორმაცია, შეგრძნებაში შეკუმშული, მოცემულ შემთხვევაში, - შიშის გრძნობაში, სიტუაციაზე წამიერი რეაგირების საშუალებას იძლევა. ამავდროულად, ცხადლივ შეგრძნების განცდისას, ადამიანში დიდი მოცულობის ინფორმაცია შექროლდება. მისი აღწერისას სამეცნიერო ტრაქტატი გამოვა, რომლის შეგრძნების გარეშე გააზრებას, შესაძლოა წლებიც კი მოუწდეს.

შეგრძნებების სწორი შერწყმით ადამიანში უკვე მყოფ ინფორმაციულ მოცულობასთან, მათ ზუსტ თანმიმდევრულობას, ამ ინფორმაციის მრავალჯერადად გაზრდა შეუძლიათ.

მაგალითისთვის, შენმა შიშმა ძუ დათვის მიმართ, ასევე წამშივე გაიარა. მაგრამ რატომ გაიარა მან? ეს ხომ არაბუნებრივია. შენ, ძველებურადვე ტაიგაში რჩებოდი, ძველებურადვე უიარალოდ იყავი, არც ძუ დათვი არ წასულა შორს და საერთოდ, ტაიგაში, უამრავი სხვა მხეციც შეიძლებოდა რომ შენს შორიახლოს ყოფილიყო.

მაგრამ შიშის გრძნობა შენში წამიერადვე უსაფრთხოების შეგრძნებით შეიცვალა. ამ უსაფრთხოებას შენ უფრო დიდი ხარისხით შეიგრძნობდი, ვინემ შენს თბომავალზე იმყოფებოდი, ან ქალაქში შეიარაღებული დაცვით გარემოცული იყავი. უსაფრთხოების შეგრძნებაც იმ წამსვე, მყისიერად აღიძრა შენში. და, ეს მაშინ მოხდა, როგორც კი თავად დაინახე, რომ ძუ დათვი სიამოვნებით ასრულებს ჩემს ბრძანებებს, რეაგირებს ჩემს სიტყვებზე, ხელის მოძრაობებზე და სახის მიმიკებზე. უსაფრთხოების, დაცულობის, გრძნობამ საშუალება მოგვცა ახლებურად აღგეგვა შენ ინფორმაცია. ყველაფერი იმის

დაწვრილებითმა აღწერამ, რაც შენს თავს ხდება, შეუძლია წიგნებისა და ტრაქტატების უამრავი გვერდი შეავსოს. შენ უამრავი სიტყვა მიუძღვენი ადამიანისადმი ცხოველების დამოკიდებულებას. მაგრამ ეს თემა უსასრულოა. გრძნობაში კი იგი წამიერი გაელვების სახითაა მოთავსებული.

თუმცადა, კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი რამ მოხდა. სულ რაღაც რამოდენიმე წაშში, ორი ურთიერთსაწინააღმდეგო შეგრძნება გაწონასწორებული, აბსოლუტურად დაბალანსებული აღმოჩნდა. მე გავხდი შენთვის ის ადამიანი, რომლის გვერდითაც შენ თავს სრულიად უსაფრთხოდ გრძნობდი, თუმცადა ამავედროულად სიტუაცია გაუგებარიც და ცოტათი შიშის მომგვრელიც კი იყო შენთვის.

ადამიანში გრძნობების ბალანსი ძალზედ მნიშვნელოვანია. იგი მიუთითებს მის სიდინჯეზე, გაწონასწორებულობაზე. და, ამავედროულად, ასე ვთქვათ შეგრძნებათა მუდმივი რიტმული ფეთქვისას, ისინი სულ ახალ და ახალ ინფორმაციულ ნაკადებს ბადებენ.

ვედურ ცივილიზაციაში თითოეული ოჯახის ცხოვრების ნირს, იერსახეს, მთლიანად ადამიანთა საზოგადოებრიობის ცხოვრების ადათ-წესსა და მოზარდი თაობის აღზრდის უდიდეს სკოლას, - ვედური ცივილიზაციის კულტურა წარმოადგენდა. ადამიანისთვის წინსვლა კი, უკიდევანო სამყაროთა სივრცეებში მისი მუდმივი შემომქმედებითი სრულყოფა იყო.

ვედური დროის ბავშვების აღზრდა მიმდინარეობდა არა ისე, როგორც ეს თანამედროვე სკოლებშია, არამედ მხიარულ დღესასწაულებსა და ადათ-წესებში მონაწილეობის გზით. სულერთია, ეს დღესასწაულები, ერთი ოჯახის იყო, თუ რამოდენიმე სოფლის ერთად, რომლებიც მეზობლად მდებარეობენ. მათში მონაწილეობას მთელი სოფლის მოსახლეობა იღებდა, უფრო ზუსტად კი, ასე შეიძლება ითქვას: - ვედური დროის უამრავი დღესასწაული ბავშვებისთვის და უფროსებისთვის წარმოადგენდა სერიოზულ გამოცდასაც და ინფორმაციის გაცვლის საშუალებასაც.

ზუსტადაც ოჯახების ცხოვრების ადათ-წესი და ამ დღესასწაულებისთვის მზადებაა, რომ, - სისტემური უზარმაზარი მოცულობის ცოდნის მიღების შესაძლებლობას იძლეოდა.

ცოდნა ბავშვს ძალდატანების გარეშე ეძლეოდა. მას, მისი ნება-სურვილის საწინააღმდეგოდ არ აიძულებდნენ მჭდარიყო და ესმინა მასწავლებლისთვის. სწავლების პროცესი ბავშვებისთვის და მშობლებისთვის ყოველწუთიერი, მხიარული და თავსმოუხვეველი იყო. იგი სასურველი და მომზიბლავი იყო.

მაგრამ, მასში დღევანდელი დღისთვის უჩვეულო ხერხებიც იყო. დღევანდელმა მეცნიერებმა, არ უწყიან რა, ადამიანის სწავლებისთვის, რიტუალე-

ბის უზარმაზარი მნიშვნელოვნების შესახებ, მათ შეუძლიათ ცრუმორწმუნე ან ოკულტური უწოდონ ვედური დროების მშობლების მოქმედებებს.

მაგალითისთვის, შენც ასევე იფიქრე და აღშფოთდი, როცა დაინახე, რომ ჩვენი სრულიად პატარა ბიჭი, ჯერ კიდევ უსუსური, რომელსაც ფეხზე დგომაც არ შეეძლო, აიტაცა ძლიერმა არწივმა. ჩვენი პატარა მოქცეული ჰყავდა ბრჭყალებში და მინდვრის თავზე ხან მაღლა და ხან დაბლა ირაოს ურტყამდა.

მსგავს რამეს, ბავშვებს ყველა ვედურ ოჯახში უკეთებდნენ. თუმცაღა, ამ მიზნისთვის ყოველთვის არწივს არ იწვევდნენ. ჩვილისთვის ზემოდან დედამიწის დანახვება, მთის წვერიდანაცაა შესაძლებელი, თუკი ასეთი მთა სახლის გვერდით არის. ხანდახან კი, მამა ხელში აყვანილი ბავშვით ძალიან მაღალ ხეზე ადიოდა. ასეც ხდებოდა, სპეციალურად აშენებდნენ ამ მიზნისთვის კოშკს* მაგრამ ძალიან დიდი ეფექტი იმას ჰქონდა, როცა დედამიწის თავზე ცაში არწივი ატრიალებდა. იმ წუთებში ჩვილში, რომელიც გრძნობების მთელს გამას განიცდიდა, უამრავი რამის გაცნობიერება ხდებოდა და მასში გამალებით შედიოდა ცოდნა. ხოლო გაზრდილს, როცა მოესურვება, როცა აუცილებლობა დადგება, იგი ამ ცოდნის მიკვლევას თავის თავში გრძნობების მეშვეობით შესძლებდა.

მაგალითისთვის გაიხსენე, მე შენ გიჩვენე ადგილ-მამულის როგორ უსრულყოფილეს პროექტს ჰქმნიდა საცოლე ლუბომილასთან ერთად ულამაზესი რადომირი. შენ მე, უკვე გითხარი:- მსგავსის შექმნის ძალა დღევანდელ სწავლეულებს არ შესწევთ. თუმცაღა ისინი თანამედროვე მეცნიერებაში უძლიერესებად ითვლებიან. ვერ შესძლებენ, თუნდაც მთლიანად გაერთიანდნენ.

ისმება კითხვა, მაშ, ახალგაზრდამ როგორღა შესძლო მარტოს მოეხდინა ასეთი სასწაული? საიდანაა მასში ცოდნა ყველა მცენარეზე, ქარების მიმართულებებსა და მნიშვნელობებზე, პლანეტების დანიშნულებებზე და ბევრ სხვა რამეზე? ის ხომ ჩვეულებრივ მერხზე არ იჯდა. არანაირი მეცნიერება არ შეუსწავლია. საიდან შეიგნო ახალგაზრდამ ხუთას ოცდაათი ათასი სახეობის თითოეული მცენარის დანიშნულება? მათ შორის კი, მან მხოლოდ ცხრა ათასი გამოიყენა, ამავდროულად, ზუსტად განსაზღვრა თითოეულის ერთ-მანეთთან ურთიერთკავშირი.

რასაკვირველია, ბავშვობიდან შესცქეროდა რადომირი თავისი მამის, მეზობლების, ადგილ-მამულის. მაგრამ ის ხომ არაფერს არ იწერდა და დამახსოვრებისთვის გონებას არ მბავდა. რა, რისთვის იზრდება, თავისი მშობლებისთვის არც უკითხავს, არც ისინი მას, ჭკუის სწავლებითა და ნოტაციებით

* სვანეთი, ფშავი, ხევსურეთი, მთათუშეთი. ც.გ.

თავს არ აბეზრებდნენ. მაგრამ, ახალგაზრდა შეყვარებულმა რადომირმა, მაინც შეჰქმნა საკუთარიც და უკეთესიც, ვინემ მშობლების იყო.

შენ, თუ შეიძლება, ვლადიმირ, ნუ გიკვირს! შენ ხომ მიხვდი, რომ რადომირმა სინამდვილეში ფიზიკურად თავად არ გააშენა ბალი, რაციონალური ბაღჩა, თუმცა კი, მას, ადგილ-მამული ასეთი გამოუვიდა. სინამდვილეში, რადომირმა მხოლოდ თავისი შეგრძნებებით ასახა მშვენიერი სურათი საყვარელი ადამიანისა და თავისი მომავალი ბავშვებისთვის. მისი სიყვარულის აღმაფრენას და შთაგონებას კი, ადგილ-მამულის თავზე არწევთან ერთად ფრენა დაეხმარა.

როცა ჩვილი რადომირი უცქედა ჩიტის ფრენის სიმაღლიდან ადგილ-მამულის ლანდშაფტს, სურათი მის ქვეცნობიერში, როგორც კინოფირზე, ისე იჩერებოდა. ჯერ კიდევ არ შეეძლო გონებით აღეჭვა სურათის სიმშვენიერე, შეემეცნა იგი. მაგრამ შეგრძნებებით! გრძნობებით თითქოს სამარადისოდ ჩაებეჭდა სივრცის მთელი მრავალსახოვანი ინფორმაცია და არა განსჯამსჯელობით და არც ჰკუ-გონებით არ შეუგრძენია ის სიმშვენიერე, რაც ნახა.

და, ეს რომ ასე მომხდაროყო ისიც ემატებოდა, რომ მშვენიერი პეიზაჟის შუაში, რომელიც სიმაღლიდან მოსჩანდა მისი მომღიმარი დედა იდგა. რა შეიძლება ჩვილისთვის უფრო მშვენიერი ყოფილიყო, ვინემ მშობელი დედის ღიმილია? თანაც დედა ქვემოდან მას ხელსაც კი უჭნევდა. დედა! ვის მკერდშიც მაცოცხლებელი რძეა, თბილი. მასზე უფრო მშვენიერი ახალშობლისთვის ხომ არაფერია! და, ჩიტის სიმაღლის ფრენიდან პატარა რადომირს ყოველივე მის მიერ დანახული ერთ მთლიანობაში, დედისგან მოუწყვეტლად ესახებოდა. ალტაცების შეგრძნების წამიერი გაეღვებით აღმოჩნდა მასში სამყაროს მოწყობის ცოდნა.

ახალგაზრდებმა, თანამედროვე ისეთი მეცნიერებების, როგორიცაა ზოოლოგია და აგრონომია, როგორიცაა ასტრონომია, - უდიდესი ცოდნა აჩვენეს. ადამიანთა მიერ მათი მხატვრული გემოვნებაც იქნა შეფასებული.

რასაკვირველია, ვედურ დროებაში აგრეთვე სპეციალური მასწავლებლებიც იყვნენ.

ზამთრობით სოფელში ხანდაზმული ადამიანები მიდიოდნენ, სხვადასხვა მეცნიერებებში განსაკუთრებულად დაბრძენებულნი. თითოეულ სოფელში საერთო სახლი იყო და მასში გადასცემდნენ ისინი თავიანთ ცოდნას. ხოლო, თუკი მათ მსმენელ ბავშვებს შორის, მოულოდნელად ვინმე განსაკუთრებულ ინტერესს გამოიჩენდა ასტრონომიისადმი, მასწავლებელი ბავშვის მშობლების სახლში გადადიოდა. მასწავლებელს იმ სახლში სიხარულით ღებულობდნენ.

მასწავლებელი პატარასთან იმდენი დღე და საათი საუბრობდა ვარსკვლავებზე, რამდენიც ბავშვს სურდა და პასუხს ვერ გასცემ კითხვას: - იმ საუბ-

რებისგან მათ შორის რომელი უფრო მეტ ცოდნას ღებულობდა. ხანდაზმული სწავლული უდიდესი პატივისცემით უსმევდა კითხვებს პატარას. შეეძლო დამოდვრის, ჭკუის დარიგების გარეშე ეკამათა მასთან. საუბრებისას მათ მიერ გამოტანილი აღმოჩენებისა და დასკვნების ჩაწერას, ვედურ დროებაში აზრი არ ჰქონდა. ყოველდღიურ ამოვებიდან და დღევანდელი უამრავი საზრუნავიდან თავისუფლებს, მაშინდელი ადამიანის მახსოვრობას, თავის თავში შეეძლო აეთვისებინა ბევრად უფრო მეტი ინფორმაცია, ვინემ დღევანდელ გამოგონილ ყველაზე საუკეთესო კომპიუტერს.

ამასთან, თუკი აღმოჩენა რაციონალური იყო, იგი ადამიანთა სამსახურში იქცე, მაშინვე დგებოდა და პრაქტიკაში ინერგებოდა.

მშობლებს და ყველა ოჯახის წევრებსაც შეეძლოთ ყველა სასწავლო საუბრების მოსმენა. ხანდახან, ისინი ტაქტიანად ერთვებოდნენ საუბარში, თუმცაღა უმთავრესი, მაინც პატარა იყო. როცა ახალგაზრდა ასტრონომი უფროსების აზრით, არასწორ დასკვნას აკეთებდა პლანეტებზე, მისთვის შეეძლოთ ეთქვათ: - „მაპატიე, მე ვერ შევძელი შენი გაგება“.

პატარა შეეცდებოდა ახსნას და ხშირად ისეც ხდებოდა, რომ ბავშვი თავის სიმართლეს ამტკიცებდა.

გაზაფხულის წინ, მთელი სოფლის მოსახლეობა საერთო სახლში იკრიბებოდა. ყურადღებით ისმენდნენ ყველაფერს თავიანთი შვილების მიღწევების შესახებ. ამ დღეებში მოხსენებები იკითხებოდა. შეეძლო ექვსი წლის ბავშვს ყველა გაეოცებინა, ფილოსოფოსივით მოეთხრო ცხოვრების არსზე. იმ დღეებში ერთ ნაწილს საუცხოო ნაკეთობები მოჰქონდათ და უჩვენებდნენ ადამიანებს. სხვები, სიმღერით უტკბობდნენ სმენას ან არაჩვეულებრივი ცეკვით ხიბლავდნენ შეკრებილთ. შეიძლება გამოცდა უწოდო იმ ქმედებებს ან დღესასწაული მნიშვნელობა არა აქვს. მნიშვნელოვანი მეორეა, - ყველანი სიხარულს ღებულობდნენ ქმედებებისგან და ქმნილებებისგან. დადებითი ემოციების წყება, ამ დღეებში გაჟღერებული აღმოჩენები, ცხოვრებაში სიხარულით ინერგებოდა. როგორ უნდა გაიცეს კითხვაზე პასუხი: - ვინ იყო ბავშვის აღზრდაში მთავარი? შეიძლება დარწმუნებით ითქვას, - კულტურა, ვედური პერიოდის ოჯახების ცხოვრების წესი, ნირი, ადათი.

დღევანდელი ბავშვებისთვის რისი ალება შეიძლება იმ კულტურიდან? ბავშვების აღზრდის დღევანდელი სისტემებიდან, რომლის აღიარება შეიძლება საუკეთესოდ? თავად განსაჯე, ისინი ყველა, არასრულყოფილნი არიან. ადამიანთა ისტორიის გამრუდებით ხომ ბავშვებს იძულებულს ვხდით ჩვენე მოგვატყუონ. და, მათ აზრ-ფიქრსაც, იძულებულს ვხდით, რომ სიცრუის გზაზე იაროს. აი, ამიტომაც ვიტანჯებით თავადაც და იძულებულს ვხდით ჩვენს შვილებსაც, რომ დაიტანჯონ.

უპირველეს ყოვლისა, ყველა ადამიანმა საჭიროა თავის თავზე სიმართ-

ლე გაიგოს. სიმართლის გარეშე, ცრუ პოსტულატებში, დოგმებში ცხოვრება ჰიპნოზურ ძილს ჰგავს.

საბავშვო სახელმძღვანელოში სამი სურათის თანმიმდევრულობა უნდა შეიცვალოს. დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთა ისტორია ბავშვებს მართლ-ად უნდა მოუყვებოდეს. საკუთარი თავით უნდა შევამოწმოთ მისი მართებულობა. შემდეგ ბავშვებთან ერთად, რომელნიც არა გამრუდებულ, არამედ მართებულ არსს შეიცნობენ, – ახალი გზა აიჩნეს.

საბავშვო წიგნებში დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთა განვითარების ისტორიის შესახებ მოცემული სამი სურათი უწყინარი არ არის. შეხედე, რას უნერგავენ პატარაობიდანვე ეს სურათები.

აი, პირველი: – მასზე პირველყოფილი ადამიანია გამოსახული. როგორია ის, შეხედე. დგას კომბლით ხელში ბეწვში გახვეული, მხეცის გამომეტყველებით, გაუზრებელი მზერით, დგას, მის მიერ მოკლულ მხეცთა ძვლებს შორის.

აი, მეორე: – ადამიანი მახვილით ხელში, მზრწყინავი აბჯრით აღჭურვილი, თავზეც შლემი უბრწყინავს. იგი, ომით იპყრობს ქალაქებს, ხოლო მონათა ბრბო, მის წინაშე სახით მიწაზეა დამხობილი.

აი, მესამე: – ადამიანის მზერა აზრიანია. კეთილშობილია იგი, ჯანმრთელი გამომეტყველება აქვს, პიჯაკშია გამოწყობილი. გარეშემო უამრავი ხელსაწყო და მოწყობილობებია. ლამაზი და ბედნიერია თანამედროვე ადამიანი.

სამივე სურათი ყალბია და მათი თანმიმდევრულობაც არ არის სწორი. მიზანმიმართულად, მკაცრად და არა შემთხვევით უნერგავენ ბავშვებს მთელს ამ სიცრუეს. შემიძლია ვთქვა, ვინ აკეთებს ამას და ასეთი ტყუილი, სიყალბე, რატომაა საჭირო მისთვის. მაგრამ შენ, ჯერ საკუთარი ლოგიკით შეამოწმე, რამდენად უტყუარია ეს სამი სურათი.

თავად განსაჯე: – ხეები, ბალახები და ბუჩქები შენ დღესაც შეგიძლია იხილო პირველსაწყისის სახით. ისინი მილიარდობით წლისაა. მაგრამ შენ, დღესაც მათი ცქერისას, მათი სრულჰყოფილებით აღტაცებაში შეგიძლია მოხვიდე.

ყველაფერი ეს, რაზე მეტყველებს? იმაზე, რომ შემომქმედის ქმნილებები თავიდანვე სრულჰყოფილად იქნა შექმნილი. და რა გამოდის? ადამიანი, მისი ყველაზე საყვარელი ქმნილება, მან უსახური შექქმნა? მართალი არ არის ეს! თავიდანვე მშვენიერ ქმნილებათა შორის, დედამიწაზე შემომქმედის ყველაზე უმშვენიერესი ქმნილება, ადამიანია.

პირველი სურათი ისტორიულ სიმართლეს უნდა ასახავდეს: – მასზე წარმოდგენილი უნდა იყოს უბედნიერეს ადამიანთა ოჯახი. აზრიანი, ბავშვურად სუფთა მზერით. ორივე მშობლის სახეზე სიყვარულია. მათ გარშემომყოფ ადამიანთა სხეულები ერთმანეთის მიმართ ჰარმონიულია, ისინი სიმშ-

ვენიერთა და მადლიანი სულის ძლიერებით გზიბლავენ. გარეშემო აყვავებული ბაღი. ყველა მხეცი მზადყოფნაშია ნებისმიერ წამს მადლიერებით ემსახუროს მათ.

მეორე სურათზეც მთელი ისტორიული სიმართლე უნდა აისახოს ბავშვებისთვის. მასზე უნდა იყოს საზიზღარი აზვრით აღჭურვილი ორი ლაშქარი, რომელიც ერთმანეთისკენ მიექანება. ომის მხედართმთავრებს კი, რომლებიც ამალღებულზე დგანან რჩევა დარიგებას, ქურუმები აძღევენ. მხედართმთავრების სახეზე დაბნეულობა და შიშია გამოხატული. სხვების სახეებზე კი, ვინც უკვე რჩევა-დარიგებას დაჰყვა, მხეცური და ფანატიკური გამოეტყველებათ. ადამიანები ერთმანეთის მსგავსთა ზოცვას იწყებენ.

სურათი მესამე:- დღევანდელი ადამიანების დღე. აი, ადამიანთა ჯგუფი ავადმყოფური და ფერმკრთალი იერთო, ოთახში არიან უამრავ ხელოვნურ ნივთთა შორის. ერთნი ჩათქვირებული სხეულით, მეორენი მოხრილები, სახეები ჩაფიქრებული, მოღუშულნი. დღევანდელ ქალაქებში უამრავი ასეთი გამვლელი შეიძლება ნახო. ფანჯრის უკან, ქუჩაში, ფეთქდებიან მანქანები, ხოლო ციდან მჭვარტლი ცვივა.

ისტორიულია ყველა სამივე სურათი, ოღონდ მართალი სურათი უნდა უჩვენო ბავშვს და ჰკითხო მათ:- „შენთვის მოსაწონს, რომელ ცხოვრებას აირჩევ საკუთარი თავისთვის?“

სურათები,- მხოლოდ პირობითი ილუსტრაციებია. რასაკვირველია, აუცილებელია გულწრფელი სიმართლის მარჯვედ და უნარიანად მოყოლა. სიცრუისა და გამრუდებების გარეშე უნდა იცოდეს ბავშვმა ადამიანთა ისტორია. მხოლოდ ამის შემდგომმა შესაძლებელი ბავშვის აზრდის დაწყება. აუცილებელია რომ ჰკითხო მას:- „როგორღაა შესაძლებელი დღევანდელი ბიბის შეცვლა?“

პატარა ვერც სწრაფად და ვერც იმწამსვე, ვერ მონახავს პასუხს. მაგრამ ის იპოვნის მას! აზრ-ფიქრი ჩაირთება სხვაგვარი,- შემომქმედებითი. ოო, ბავშვების აზრდა! ერთი რამ გაიგე, ვლადიმირ,- მხოლოდ, გულწრფელი კითხვა და იმის სურვილი, რომ საკუთარი ბავშვისგან მოისმინო კითხვაზე პასუხი,- შემძლებელია საუკუნეებით შეაერთოს მშობლები შვილებთან,- ბედნიერები გახადოს ისინი. *ერთიბლივი მოძრაობა ბედნიერებისკენ უსასრულოა. მის დაწყებასაც შეიძლება რომ ბედნიერება ეწოდოს.*

დღეს, ადამიანებმა საკუთარი ისტორია, ყველამ უნდა ალაღმართლად შეიცნოს და ჭეშმარიტება გააცნობიეროს.

რიტუალები

ფედევად, უამრავი ძალისხმევა დასჭირდათ ოკულტიზმის ქურუმებს, რათა ჩირქი მოეცხოთ, გაემრუდებინათ ვედური დროების რიტუალური ქმედებები. მაგალითად, ხმა ვრცელდებოდა იმის თაობაზე, რომ ვედები განუსჯელად, უგუნურად სცემდნენ თაყვანს წყლის სტიქიას. ყოველწლიურად ატარებდნენ მსხვერპლშეწირვის რიტუალს და თითქოსდა საუკეთესო ქალწულებს, რომლებსაც ჯერ კიდევ არ ჰქონდათ სიყვარული შეცნობილი, აგდებდნენ ტბაში, მდინარეში, ან აბამდნენ ტივზე, შემდეგ ნაპირიდან ხელს ჰკრავდნენ და მათ სასკივდილოდ სწირავდნენ.

წყლის სტიქიასთან, ტბასთან ან მდინარესთან, ვედებს ნამდვილად ჰქონდათ უამრავი სხვადასხვა ქმედობები დაკავშირებული, მაგრამ მათი შინაარსი სრულიად სხვა იყო, - ისინი სიკვდილს კი არა, სიცოცხლეს უწყობდნენ ხელს. აი, მაგალითისთვის, მხოლოდ ერთ ამბავს მოგიყვები. გარეგნულად მსგავსი ქმედობები დღემდე შემორჩენილი. მაგრამ, მხოლოდ მსგავსი. მისი დიდებული, პოეტური, რაციონალური მარცვალი, დღეს უკვე, ოკულტური გაურკვევლობითაა შეცვლილი.

სხვადასხვა ქვეყნებში, დღესაც არის დღესასწაული. წყალთან დაკავშირებული. როცა წყალში უშვებენ გვირგვინებს ან პატარა ტივტივებს სანთლით ან ლამაზი სანათურიანი ფარნით. მათ ნაპირიდან ხელს წაჰკრავენ, დინებას მიანდობენ და თან წყალს წარმატებას შესთხოვენ. მაგრამ ნახე, საიდანაა ეს დღესასწაული და რამდენად რაციონალური და პოეტურია მისი პირველსაწყისი შინაარსი. ვედურ დროებაში ისეც ხდებოდა, რომ ერთი ან ორი ასული, მნიშვნელობა არ აქვს რამდენი, თავის მშობლიურ სოფელში შეყვარებულს ვერ პოულობდა. ვერც დიდი დღესასწაულის დროს, რამოდენიმე სოფლთან ერთად რომ ტარდებოდა, გულისწორის შერჩევას ვერ ახერხებდნენ ისინი. იმიტომ არა, რომ განსაზღვრული არჩევანი იყო. მათ წინაშე ყმაწილკაცები, მშვენიერი აზრიანი მზერით, როგორც ღმერთები, დღესასწაულის მიმდინარეობისას ბრწყინავდნენ. მაგრამ ასულის გული და სული, - სულ სხვას ელოდა. მათ სიყვარული არ სტუმრობდა. ვიდაცაზე ოცნებობდა ასული, მაგრამ ვისზე? მას თავადაც არ ესმოდა.

დღემდე ვერავინ ვერ ახსნის ამ იდუმალებას, სიყვარულის ენერგიის არჩევანის თავისუფლებას.

აი, ამიტომაც განსაზღვრულ დღეს გოგონები მიემურებოდნენ მდინარისკენ. მდინარის ყურესთან ისინი წყალში უშვებდნენ პატარა ტივტივას. ტივტივას გარემეშო ყვავილების გირლიანდით ამკობდნენ, შუაში, პატარა დოქს სასმელით, - წოწოქურათი ან ღვინით, დგამდნენ. დოქის ირგვლივ ხილს აწყობდნენ. სასმელი გოგონას თავად უნდა დაემზადებინა, ხილიც ხიდან

თავად უნდა მოეკრიფა, რომელიც თავისივე ხელით ჰქონდა დარგული საგვარეულო მამულში. ასევე შეეძლო ტივტივაზე დაედო სელის ბოჭკოსგან მოქსოვილი სამკლავური, ან სხვა ნივთი, მაგრამ აუცილებლად მისი ხელით შექმნილი. ბოლოს, ტივტივაზე პატარა სანათური იდებოდა.

ნაპირზე ანთებული კოცონის გარემოში, გოგონები, ყველანი ერთად უვლიდნენ ფერხულს და სიმღერას დაამღერდნენ შეყვარებულზე, რომელიც ჯერ არ ენახათ. შემდეგ კოცონში დანთებულ ტოტებს იღებდნენ და სანათურის ფითილს უკიდებდნენ. ტივტივას მდინარის ყურედან ხელს ჰკრავდნენ იქით, სადაც მათ დინება დაეუფლებოდა და უხილავი შორეთისკენ მდინარით ფრთხილად წაიღებდა.

იმედის მზერით აცილებდნენ ქალწულები თავიანთ ტივტივებს. შორს, ტივტივაზე დადგმული, მხოლოდ, მარტო სანათური თუ ციმციმებდა. მერე კი, ეგეც ნელ-ნელა თვალს ეფარებოდა. მაგრამ გოგონების გულები იმედის ცეცხლით ინთებოდა. ნაზი სიხარულის გრძნობა, უფრო და უფრო ემატებოდათ. ოღონდ ვისდამი იყო, ეს არც კი უწყოდნენ.

გოგონები თავიანთ სახლებში გარბოდნენ, განმარტოვდებოდნენ და პაემანისთვის ემზადებოდნენ. ის, მათთვის სასურველი ყმაწვილი, განთიადისას ან დაისისას მოდიოდა. თუმცაღა, ეს, სულაც არ არის მნიშვნელოვანი. მთავარია როგორ? რას მოჰყავდა ის? შეხვედრას მისტიურობა ეხმარებოდა თუ რაციონალურობა? შესაძლოა ცოდნა, რომელსაც თავიანთი გრძნობებით შეეხნენ ვედები,- შენ, თავად განსაჯე.

გოგონათა ტივტივები, ხომ მდინარეს, განსაზღვრულ დღეებში მოჰქონდა, რომელიც ყველა სოფლისთვის და მათ შორის შორეულისთვისაც კი ცნობილი იყო.

გზაში მათ შეიძლება ერთი, ორი, სამი დღეც კი დაეყოთ. ყველა ყმაწვილ-კაცები, რომელთაც სიყვარული არ განეცადათ, ამ დღესა და მთვარიან ღამეს, მდინარის სანაპიროებზე განმარტოებულნი ტივტივებს იმედით ელოდნენ...

აი, ვაჟმა შორს, სინათლის ციმციმს თვალი მოჰკრა, რომელიც მდინარის დინებას მოჰქონდა. მაშინვე წყალში გადაეშვებოდა და მიცურავდა ციმციმა სიყვარულთან შესახვედრად. ყმაწვილ-კაცს, გახურებული სხეული არ სწვავდა, რადგან მდინარის დინების კამკამა წყალი ანელებდა მას. უფრო და უფრო უახლოვდებოდა ციმციმა ნათებებს და ტივტივების მოხაზულობასაც არჩევდა,- ერთი მეორეზე უკეთესები იყვნენ ისინი. ის ერთ-ერთ მათგანს არჩევს, თუმცაღა გაურკვეველია, რატომ თვლიდა უკეთესად თავის არჩევანს? შუა მდინარიდან, ნაპირისკენ საკუთრივ მოჰქონდა ტივტივა, რომელსაც ხელს ჰკრავდა ან ლოყით ეხებოდა მის კედლებს. მდინარე თავისი დინებით მათ თითქოსდა ეთამაშებოდა. მაგრამ სხეულს ძალა უფრო და უფრო ემატებოდა, მდინარის თამაშს ვერც კი ამჩნევდა,

რადგან აზრ-ფიქრი უკვე ნაპირზე იყო.

ვაჟი ტივტივას მიწაზე ფრთხილად დებდა, სანათს სულის შებერვით აქრობდა, აღფრთოვანებული აგემოვნებდა სასმისს და სწრაფად მიეშურებოდა სახლისკენ, რათა გასამგზავრებელ გზას დადგომოდა. ყველაფერი რაც ტივტივაზე იდო, ყმაწვილს თან მიჰქონდა. გზაში ნაყოფს მიირთმევდა, მათი გემო აღაფრთოვანებდა და სულ მალე მივიდოდა სოფელში, საიდანაც იყო გაგზავნილი ტივტივა. უშეცდომოდ პოულობდა ბაღსაც და ხესაც, რომელთა ნაყოფებითაც გზაში ტკბებოდა.

ოჰ,- გაიკვირვებენ ადამიანები,- მისტიკას აქ უკვე გვერდს ნამდვილად ვერ აუვლიდნენო:- აბა ყმაწვილ-კაცები ასე უშეცდომოდ თავიანთ შეყვარებულებს როგორ პოულობდნენო?

შეიძლება ითქვას, რომ ისინი სიყვარულს მიჰყავდა, მხოლოდ მისთვის ცნობილი ბილიკით. მაგრამ მე, გამარტივებაც შემიძლია,- სანათურიც ეხმარებოდათ. პატარა ჭურჭელში, რომელშიც ზეთში მოტივტივე ფითილი იწვოდა, ნაჭდევს ტოვებდა. მათი მეშვეობით ადვილად შეიძლებოდა განესაზღვრა თითოეულს, თუ რამდენი ხანი ენთო სანათის ცეცხლი. ასევე ცნობილი იყო მდინარის დინების სიჩქარეც. სრულიად მარტივია ამოცანა,- და ადვილად ამოხსნადიცაა იგი. სოფელში ხე ეპოვნა, რომლის ნაყოფსაც მიირთმევდა, ვედური დროების ყმაწვილ-კაცისთვის დიდ სირთულეს სულაც არ წარმოადგენდა.

ნაყოფები, ერთმანეთის მსგავსი, მხოლოდ უყურადღებოს შეიძლება რომ მოეჩვენოს. ერთმანეთის გვერდიგვერდ მსხმოიარე ერთნაირი მცენარის ნაყოფებიც კი, განსხვავებულია ფორმით, ფერით, სურნელით და გემოთი.

ერთი რამაა მხოლოდ დანამდვილებით აუხსნელი. ქალს და ვაჟს, მაშინათვე, პირველი შეხვედრისთანავე რის გამო, უცილობლად როგორ უყვარდებოდათ ერთმანეთი და უჩვეულო მგზნებარებით, როგორ ინთებოდა მათი სიყვარული.

„აქ ყველაფერი მარტივია,- უპასუხებდა დღევანდელი ფილოსოფოსი.- მათი გრძნობები საკუთარი ოცნებით, ჯერ კიდევ შეხვედრამდე ღვივდებოდა“.

მაგრამ მსგავს კითხვაზე ჭაღარად მორთული ვედი, ეშმაკურად უპასუხებდა:- „ყოველთვის ცელქი იყო ჩვენი მდინარე“.

რასაკვირველია, ვედს სურვილისამებრ ჩემს მიერ მოთხრობილი ადათწესის ყოველი წამის დაწვრილებითი და თანაც სრული სიზუსტით მისი დანიშნულების წამი-წამ განსაზღვრა შეეძლო. უდიდესი ტრაქტატის დაეწერა. მაგრამ არცერთი ვედი აზრ-ფიქრს მსგავს საქმიანობაზე არ დახარჯავდა. საქმე იმაშია, ვლადიმირ, რომ *ისინი... ცოცხალს ნაწილებად კი არ შლიდნენ-დნენ, ისინი მას ჰქმნიდნენ!*

სხეულობრივ სისოცხლოთა კვება

ქედური დროების ადამიანებმა, საკუთარი სიცოცხლის პერიოდში, არ უწყოდნენ ადამიანური სხეულის არც ერთი დაავადება. ასოცდაათი ან ორასი წლის ასაკშიც კი, ისინი სულით მხნე, სიცოცხლით სავსენი და აბსოლუტურად ჯანმრთელნი იყვნენ. მათ არ ჰყავდათ ექიმები და მკურნალები, რომლებიც ახლა უამრავი ჰყავთ. ხორციელი ავადმყოფობა შეუძლებელი იყო, იმიტომ, რომ საკუთარ ადგილ-მამულში ცხოვრების ნირი, მათ მიერვე მოწყობილი ბუნებრივი სიყვარულის სივრცე, სრულად არეგულირებდა მათი კვების პროცესს. ადამიანის ორგანიზმი უზრუნველყოფილი იყო ყოველივე აუცილებელით. პროდუქტების საჭირო რაოდენობითა და ყველაზე კეთილსასურველ დროს მიღებით, ხოლო მათი მიღებისას პლანეტების ყველაზე კეთილსასურველი განლაგებით.

მიაქციე ყურადღება, ვლადიმირ, ბუნება შემთხვევით არ არის ასე მოწყობილი. გაზაფხულ-ზაფხულისა და შემოდგომის განმავლობაში განსაზღვრული თანამიმდევრობით მწიფდებიან და იძლევიან თავიანთ ნაყოფს სხვადასხვა მცენარეები. ჯერ ჩნდებიან ბალახები, ბაბუაწვერა მაგალითად, ისინიც ასევე სასიამოვნო და გემრიელი არიან, განსაკუთრებით მაშინ როცა მათ ზამთრის საკვებს შეურევ.

მწიფდება ადრეული მოცხარი, მარწყვი, ჟოლო. ადრეული, - მზეზე, გვიანი, - ჩრდილში. ბალი, მოგვიანებით ალუბალი და უამრავი სხვა ნაყოფები, ბალახი და კენკრა, თავის დროს სიზუსტით არჩევენ. განსაკუთრებული ფორმით ცდილობენ ადამიანთა ყურადღების მიქცევას, - ფერითა და არომატით.

კვების მეცნიერება მაშინ არ არსებობდა. აუცილებელად რა და რამდენი ჭამოს და რომელ დროს, - ამაზე არც არავინ არ ფიქრობდა. მაგრამ, ადამიანი საკვებად მაინც ყველაფერ აუცილებელს იღებდა, გრამების სიზუსტით.

თითოეულ კენკრას, ბალახს და ნაყოფს წელიწადში თავისი დღე, საათი და წუთი აქვს, როცა მას უფრო მეტი სარგებელი შეუძლია ადამიანის ორგანიზმს მოუტანოს. როცა, თავის თავის გაზრდისას, ანხორციელებს რა, კავშირს სამყაროს პლანეტებთან იგი დაასრულებს პროცესს მაშინ, როცა გაითვალისწინებს მიწისქვეშეთის და მის გარემომოქოფი მცენარეების ხასიათს, ადამიანის ხასიათს, რომელიც მზერით აჯილდოვებს მას, შეაფასებს და განსაზღვრავს, რა უფრო მეტადაა მისთვის საჭირო. აი, ზუსტად იმ დღეს, როცა მზად იქნება ადამიანის მომსახურებისთვის და მისი მიღებით, მას პატივს დასდებს ადამიანი, დაუშვებს, რომ ეს სრულყოფილი საკვები გახდეს მისი.

მე ვამბობდი, რომ საკუთარ ბაღში, სივრცეში, მის შეყვარებულთან ერთად, ფეხმძიმე ქალი, ყველა ცხრა თვე უნდა იმყოფებოდეს. ეს არ არის ოკულტიზ-

მის, იდუმალეზა, არამედ ამაში არის ღვთიური ყოფის უდიდესი რაციონა-
ლორბა. თავად განსაჯე. ბუნებაში უამრავი მცენარეა, რომელთაც ქალებში
ფეხმძიმობის შეწყვეტაც კი, შეუძლიათ უმტკივნეულოდ. მაგალითად, ნიო-
რი, დუშიცა, მამრი გვიმრა, კირკაზონი და სხვა მრავალი. არის მცენარეებიც,
რომელთაც უნარი აქვთ დედის წიაღში ნაყოფი ჰარმონიულად განავითარონ.
რომელი და რა რაოდენობითაა მათი მიღება საჭირო, ვერავინ და ვერასდროს
თქმას ვერ შესძლებს. ამის შესახებ იცის მხოლოდ მან,- იმან, ვინც დედის წია-
ღშია. და ის, არა მარტო თავის თავზე ზრუნავს, არამედ თავის დედაზეც. აი,
ამიტომაც ხდება ხშირად, რომ ქალი, ბავშვის გაჩენის შემდგომ, ლამაზდება.
თითქოს ახალგაზრდავდება. ასე რომ მოხდეს, ფეხმძიმე ქალისთვის აუცილე-
ბელია, რომ უსათუოდ თავის ბაღში იმყოფებოდეს. მას იქ ყოველი ბალახის
ღერო იცნობს, და ნაყოფიც მხოლოდ მისთვის იზრდება. ქალმაც მათი გემო
და სუნნი შეისწავლა. მისი ბუნებრივი სურვილებია, რომლებიც ყველაზე უკ-
ეთ განსაზღვრავენ, თუ საკვების მისაღებად რა და რამდენია აუცილებელი.

სხვის ადგილ-მამულში ან ბაღში ასეთი სიზუსტე შეუძლებელია. რაც არ
უნდა ბევრად უფრო მდიდრული იყოს სხვისი ბაღი, მასში კი, მცენარეები
ბევრად ნაირ-ნაირი. იდეალური კვება სხვის ბაღში კიდევ იმიტომაცაა შესა-
ძლებელი, რომ სანამ საკვებად გამოიყენებს ბალახს, რომელიღაც ნაყოფს ან
კენკრას, უპირველესად, გემოს უსინჯავს მას ქალი.

მაგალითად:- მოესურვა მას მისი შეჭმა და მოწყვიტა იგი, ჩაკბიჭა. პატარა
ნაწილი გადაყლაპა თუ არა, იმწამსვე თავის ორგანიზმში იგრძნო, რომ იგი
აღარ სურს. ამითი ზიანი მიაყენა მან თავის თავს, თავის ბავშვს. ჰოდა, რატომ
მოხდა ასე? საქმეც იმაშია, რომ გარეგნულად ერთი და იგივე ნაყოფი, ხანდახ-
ან სხვადასხვა შემადგენლობის ნივთიერებისგან შესდგება და გემოთი მჟღავ-
ნდება იგი. საკუთარ ბაღში,- კი, სადაც არა ერთხელ უჭამია მისი ნაყოფები,
მას არ შეეძლო შეცდომა მოსვლოდა. სხვისაში კი,- შეცდომა გარდუვალია.

რანაირი ცოდნა, რომელი კანონი მიეხმარებოდა იმ დროის ადამიანს ასეთ
ზუსტ კვებაში? მხოლოდ კანონებისა და ტრაქტატების უქონლობა! მას, მხოლოდ
ღვთიურზე შეეძლო დაყრდნობა. აი, ამბობენ ახლა, რომ ერთსულ და ერ-
თხორცაა ადამიანი ბუნებასთან. მაგრამ ახლა რაშია ეს მთლიანობა, დაფიქრ-
დი? იმაში, როცა მას სისტემა მხოლოდ ხელოვნურ საკვებს, თავისთვისთვის
მოსახერხებელს სთავაზობს, ადამიანიც ამითი იკვებება. ასევე ხელოვნურა-
დაა განსაზღვრული, ხელოვნური სისტემის მიერ, საკვების მიღების საათები.

იმ დროს, ვედური პერიოდის ადამიანის ცხოვრებაში, ყველაფერს მის მა-
გივრად ღმერთის მიერ ბოძებული გრძნობები წყვეტდა და შიმშილის უმცი-
რეს გრძნობასაც კი, აკმაყოფილებდა სივრცე, რომელიც ადამიანის გრძნობებ-
თან მისი სიყვარულის სივრცის მეშვეობით ასევე თანხმობაშია, რომელიც,

როგორც აბსოლუტურად სრულყოფილი მექანიზმი, ან უჭკვიანესი ტრაქტატი, წუთებსაც კი საზღვრავს, ადამიანმა საკვებად თუ როდის რა მიიღოს.

მიმოდიოდა ადამიანი საკუთრივ შექმნილ სივრცეში. მის აზრ-ფიქრს თავისუფლად შეეძლო ქმნაც და სამყაროსეული ამოცანების გადაეწყვეტაც. გარეშემო სულ ნაყოფებით დახუნძლული ხეები ერტყა და, სიმშვენიერით იზიდავდა. ის ერთ-ერთ მათგანს, ან ორს ან სამს ერთად, ინტუიციურად მოწყვეტდა, რომელიც ღვთივ ბოძებული იყო მის საამებლად.

არ ფიქრობდა მაშინ ადამიანი საკვებზე. მიირთმევდა, აზრ-ფიქრის მოუწყვეტლად, იკვებებოდა ისე, როგორც ჩვენ დღეს ვსუნთქავთ. ამ საკითხს მათ მიერვე შექმნილი სივრცე მის შეგრძნებებთან ერთად, სიზუსტით საზღვრავდა, როგორ, როდის და უნდა მიეღო სხეულს.

ზამთარში უამრავი მცენარე თავისუფლდება ფოთლებისგან, ნაყოფებისგან და დასასვენებლად ემზადება. ზამთარი, - მომავალი გაზაფხულის შექმნისთვისაა. არც ზამთარში არ ფლანგავდა თავის აზრ-ფიქრს ადამიანი საკვებზე ფიქრით, თუმცა საკვებად ვარგისს არ იმარაგებდა. ყველაფერ ამას მის მაგივრად დიდი მონდომებითა და სიყვარულით შინაური ცხოველები ან-ხორციელებდნენ. ციყვები უამრავ სოკოს, თხილს იმარაგებდნენ. ყვავილების მტვერს და თაფლს ფუტკრები აგროვებდნენ. დათვი შემოდგომით სათავსოს თხრიდა და შიგნით ბოლქვა ფესვებს აწყობდა. ხოლო ადრეულ გაზაფხულზე გაღვიძებული დათვი, ადამიანის საცხოვრისისკენ მიდიოდა, შეკბლავლებდა ან თათით მსუბუქად აბრაზუნებდა კარებზე. მნიშვნელობა არ აქვს დათვი ადამიანს რა ხერხით ეძახდა, მას სურდა მიეთთებინა ადამიანს მისთვის, მარაგის ორმოებიდან რომელი ამოეთხრა. შესაძლოა დათვს ავიწყებოდა, სად იყო მის მიერ დამალული საკვები? შესაძლოა, ურთიერთობა მოენატრა? ოჯახიდან ნებისმიერს შეეძლო მასთან გასულიყო, მაგრამ ხშირად ბავშვი გადიოდა. დრუნზე მოუთათუნებდა გაღვიძებულ მშრომელს. მიჰყვებოდა მას სადაც ჭოკი იყო დარჩობილი და ფეხს დაატყაპუნებდა იმ ადგილიზე. მერე, იმ ადგილზე მიწას დათვი მონდომებით თხრიდა და მარაგს გამოთხრიდა. დანახვისას, ხარობდა, ხტუნავდა, თათით ზედაპირზე ამოჰქონდა, თუმცა პირველი არ შეჰამდა მას. იცდიდა, რადგან იცოდა, რომ ადამიანს თავის საცხოვრისში წასაღებად რაღაც მაინც უნდა აეღო.

თავად ადამიანსაც შეეძლო მარაგის გაკეთება, მაგრამ ეს მუშაობად არ ითვლებოდა. მეტწილად იგი, შემოქმედებად ითვლებოდა. ბევრ ოჯახებში ღვინოს სხვადასხვა კენკრისგან, წოწოქურასგან აყენებდნენ. ის ღვინო მაგარი, გასაბრუებელი არ იყო, როგორც არაყი. იგი სამკურნალო სასმელი იყო. ცხოველური საკვებიდან ადამიანს შეეძლო რძით ესარგებლა, მაგრამ არა ყველა ცხოველისგან. ის მხოლოდ იმისგან იღებდა, რომელიც კეთილად, ალერსიანად, საზრიანად ითვლებოდა, თანაც ცხოველსაც, უნდა გამოეხატა

სურვილი, საკუთარი პროდუქტით გამასპინძლებოდა ადამიანს. მაგალითად:- თუკი ბავშვებიდან ან უფროსებიდან რომელიღაც მიუახლოვდებოდა თხას ან ძროხას, ხელს შეავლებდა ცურს, ცხოველი კი, მოულოდნელად გაეცლებოდა, მაშინ ადამიანი, ცხოველის რძის დაღევას არ დაიწყებდა, რომელმაც მისთვის რძის გაწილადება არ მოისურვა. ეს იმას ნიშნავს, რომ მან არ შეიყვარა ადამიანი. ხშირად ისეც ხდებოდა, ცხოველები მისდაუნებურად საზღვრავდნენ:- მოცემულ დროს რძის შემადგენლობა ამ ადამიანისთვის სასარგებლო რომ არ იყო.

ვედური ცივილიზაციის ადამიანები მხოლოდ თავიანთი ნაკვეთის მრავალფეროვანი მცენარეული საკვებით იკვებებოდნენ და იმითაც, რაც მათთვის შინაურ ცხოველებს მოჰქონდათ. ასეთი მიდგომა განპირობებული იყო არა რაღაც ცრურწმენით ან კანონით, არამედ იგი უდიდესი ცოდნის შედეგი იყო.

თუმცა სიტყვა „ცოდნა“ და „უწყისს“,- ერთიდაიგივე არ არის. „უწყისს“ ხომ უფრო მეტია, ვინემ „ცოდნას“, „იცის“ ნიშნავს. „უწყისს“,- არა მარტო „ცოდნას“, „იცის“, ნიშნავს, არამედ ღვთიური ქმნილებებისთვის და მათი სისტემისთვის ნიშანდობლივი უამრავი მოვლენის,- ადამიანის მიერ საკუთარივე სხეულითა და სულით შეგრძნებას.

ჰოდა, ვედიზმის ჯამის ყოველმა ადამიანმა უწყობდა, რომ მათ მიერ მიღებული საკვები არა მარტო სხეულს კვებავდა, არამედ სულს შეგნებულობა-შემეცნებულობით ავსებდა. ასევე პირადად მას ყველა სამყაროთა სამყაროებიდან ინფორმაციასაც აწვდიდა.

აი, ამიტომაც შინაგანი ენერგიაც, გონებამახვილობაც, აზრ-ფიქრიც, აზროვნების სისწრაფეც იმ ადამიანებისა, თანამედროვეებზე ბევრად უფრო აღმატებული იყო.

ცხოველთა სამყარო, მცენარეები, ადამიანთა ოჯახების სივრცეში მცხოვრებნი, ადამიანზე რეაგირებდნენ, როგორც ღმერთზე. ცხოველებს, ბალახებს და ხეებს,- ყველას სწყუროდა ადამიანისგან მიეღო ალერსიანი მზერა ან კეთილი შეხება.

აი,ამ გრძნობათა ენერგიების ძალა ზედმეტ სარეველას არ აძლევდა ნებას ამოზრდილიყო ბაღჩაში ან ბაღში. ბევრი ადამიანისთვის ახლაც ცნობილია:- სახლის ყვავილს მოულოდნელად შეუძლია მოიწყინოს, თუკი იგი ოჯახის რომელიმე წევრისთვის მოსაწონი აღარ იქნება. პირიქითაც შეიძლება მოხდეს:- შეუძლია ტანი აიყაროს, თუკი თავის მიმართ იგრძნობს სასიამოვნო ურთიერთობას, სიყვარულს.

აი ამიტომაც ვედური დროების ადამიანები თავის ბოსტანს რომ თოხით არ ეკარებოდნენ. არის დღესაც ასეთი გამოთქმა,- არაკეთილი თვალი, „ავი

თვალი” ან „გათვალვა” ან „თვალავს”. იგი იმ დროებიდან მოვიდა. ამ ადამიანებს შეეძლოთ თავისი მგრძნობელობითი ენერგიით ბევრი რამის ქმნა.

წარმოდგინე, აი, ადამიანი თავის ნაკვეთზე დააბიჯებს. მთელი გარემოცვა მის კეთილ მზერას იჭერს. აი, შეხედა მან სარეველას. „რატომ ხარ შენ აქ”, - გაიფიქრა ადამიანმა. სარეველა მწუხარებისგან მალევე დაჰკვნება. პირიქით, თუკი ვინმე ალუბლის ხეს გაუღიმებს, იგი გაორმაგებული ენერგიით დედამიწიდან სადინარებს წველების ამოხაპვას აიძულებს. თუკი შორეულ გზაზე ვედური ცივილიზაციის ადამიანს წასვლა უწევდა, იგი საკვების წალევაზე არ ზრუნავდა. გზაში იგი საკვების მოძიებას საკმარისად შესძლებდა. სოფელში როცა შევიდოდა, მშვენიერი ადგილ-მამულების დანახვისას, შეეძლო საკვები ან დასალევი ეთხოვა. სოფლად, ღირსებად ითვლებოდა მგზავრისთვის სასმელის, ხილის, გემრიელი ფესვა-ბოლქვების მირთმევა.*

ტსოგობა რბივისა და ქურდობის ბაბიშა

ქედური ცივილიზაციის ადამიანებს შორის, ათასწლეულების მანძილზე, არც ერთი ყაჩაღობა, ქურდობა ან უბრალოდ ჩხუბი არ მომხდარა. საწყენი სიტყვებიც კი, არ არსებობდა მათ ლექსიკაში. ამიტომაც, მსგავსი ქმედებებისთვის არც დასჯადი კანონები იყო.

კანონები ვერასდროს შესძლებენ ბოროტებისგან გამიჯვნას. ვედების კულტურა და განსწავლულობა, ადამიანთა ურთიერთ დამოკიდებულებას შორის კონფლიქტებს არც იაზრებდა.

თავად განსაჯე, ვლადიმირ, ყოველმა ოჯახმა, საკუთარ ადგილ-მამულში მცხოვრებმა, უწყოდა იმის შესახებ, რომ თუკი ვინმეს, თუნდაც გარეშე ადამიანს, რომელიც ადგილ-მამულის ტერიტორიაზეა ან მის გვერდით, ან თუნდაც სოფლის განაპირას, რაიმე უსიამოვნება შეემთხვეოდა, ამის გამი მთელი სივრცე მაინც დაზიანდებოდა.

სამყაროსეული აგრესიის ენერგია მოზარდებზე და ყველა მასში მცხოვრებზე გავლენას ახდენს. ცვლის ენერგიათა ბალანსს. უფრო მეტიც, შესაძლოა აგრესიულობის ენერგია გაიზარდოს კიდეც და უფროსებსა და ბავშვებზე აისახოს. შეუძლია შთამომავლობაც კი დაასნებოვნოს.

პირიქით, თუკი გამგეული მგზავრი სიხარულის გრძნობას დატოვებს, სივრცე უფრო მეტი სიმშვენიერით აელვარდება.

* დღესაც, ქართულ სოფლებში შემორჩენილია:– უცხო მგზავრი ოჯახში შეიპატიჟონ, ხოლო თუ მგზავრს ეჩქარება, მაშინ ეზო-კართან უმასპინძლონ. ც.გ.

ასევე, სოფელში ფიზიკურად ჩამოსულ ადამიანს, სხვის კუთვნილ ბაღში თვითნებურად მოწყვეტილი ან ძირს დაგდებული ნაყოფი რომ ეჭამა არ შეეძლო.

ვედური კულტურის ადამიანებს უმაღლესი მგრძნობელობა ჰქონდათ. თვითნებურად მოწყვეტილ ნაყოფსა და მასპინძლის ხელით, კეთილად მირთმეულ ნაყოფს შორის, დაგემოვნებისას მის ორგანიზმს მაშინვე შეეძლო მნიშვნელოვანი სხვაობა შეეგრძნო. ეს დღესაა თანამედროვე მაღაზიებში საკვებს, პირველსაწყისი პროდუქტის გემო თითქმის რომ არ ააქვთ. იგი უსულოა, ადამიანისადმი გულგრილია. იგი არავისია და ამიტომაც არც არავის ერთგულია. - იგი გასაყიდა.

ოდესმე თანამედროვე ადამიანს რომ გაესინჯა და შეედარებინა დღევანდელი საკვები იმ საკვებთან, რაც ვედურ დროებაში იყო, ის თანამედროვე პროდუქტების ჭამას ვეღარ შესძლებდა.

მგზავრს, ფიქრდაც არ მოსდიოდა, რომ სხვისი ნაყოფი ნებართვის გარეშე აეღო. კითხვის გარეშე. ნებისმიერი საგანი, კენჭიც კი, თავის თავში ინფორმაციას შეიცავს. ეს ინფორმაცია, თუ როგორია იგი მხოლოდ ადგილმამულში მცხოვრებმა ოჯახმა უწყობდა.

*ვედური ცივილიზაციის თითოეული ადგილ-მამული ბოროტისთვის, მისი ნებისმიერი გამოვლინებისთვის, მიუდგომელ ციხესიმაგრეს წარმოადგენდა, რადგანაც იგი, ოჯახისთვის, მასში მცხოვრებთათვის დედის წიაღს წარმოადგენდა.**

ციხესიმაგრისთვის მაღალ გაღავანს არავინ აშენებდა. ცოცხალი მწვანე ღობით იყო ადგილ-მამული შემოფარგლული და ეს ღობე და ყველაფერი მასში გახარებული ოჯახს, ადამიანის სხეულსა და სულს ყველა სახის ნეგატიური გამოვლინებისგან იცავდა.

შენ უკვე მოგიყევი მე, რომ მხოლოდ საკუთარ ბაღში ან საკუთარი ადგილ-მამულის ტყეში კრძალავდნენ მიცვალებულების ცხედარს ნათესავები.

იმ ადამიანებმა უწყოდნენ:- ადამიანური სული მარადიულია, მაგრამ მატერიალურ სხეულსაც არ ძალუძს უკვალოდ გაქრობა. თითოეული საგანი, გარეგნულად უსულოც კი, თავის თავში სამყაროს უამრავ ინფორმაციას მოიცავს.

ღვთიურ ბუნებაში არაფერი არსაით არ ჰქრება. მხოლოდ თავის მდგომარეობასა და სხეულს იცვლის.

* როგორც სჩანს, ამიტომაც იყო მომხდური მტერი სახლებსა და ეზო-კარს რომ ანადგურებდა,- მოწამვლის ემინოდა.. ც.გ.

გარდაცვლილის სხეულებს ზემოდან ქვის ფილებს არ ადებდნენ, მათი დაკრძალვის ადგილებს, არც არაფრით მონიშნავდნენ. მათ დიდებულ ძეგლად, მათივე ხელებითა და სულით შექმნილი სივრცე ემსახურებოდა.

იცვლიდნენ რა საკუთარ მდგომარეობას, უკვე უსულო სხეულები თავისი თავიდან ხეებს, ბალახებს, ყვავილებს აღმოაცენებდნენ. ამ მცენარეებს შორის კი, - ახლად დაბადებული ბავშვები დასეირნობდნენ. ო, გარეშემო ყოველივეს ბავშვები როგორ უყვარდათ! იმ სივრცის თავზე მათ წინაპართა სული დაფარფატებდა, რომელსაც ბავშვები უყვარდა და მათ იცავდა.

საკუთარი სამშობლოს სივრცეს ბავშვები სიყვარულით ექცეოდნენ. აზრფიქრი არ ჰქმნიდა სიცოცხლის სასრულობის ილუზიას. **ვედის** სიცოცხლე მარადიულია.**

აფრენილი სული სამყაროს ყველა განზომილებებს ჩამოიქროლებს, ხოლო ესტუმრება რა, სხვადასხვა ყოფით მიმართულებებს, კვლავ ადამიანის ხატ-სახეში განხორციელდება.

სამშობლოს ბაღში გაღვიძებული ბავშვი კვლავ გაიღიმებს. მთელი სივრცე მას ღიმილითვე გამოეხმაურება. მზის პატარა სხივიც, ნიავიც, მომრიალე ფოთლებიც, ყვავილიც და შორეული ვარსკვლავებიც აღფრთოვანებულნი ამოისუნთქებენ:- **„ერთიანნი ვართ, შენითვე კვლავ განხორციელებულნი, ღვთიური ყოფიერების პირმშოვ“.**

აი, ახლაც აუხსენლად ითვლება უცხოეთში მაცხოვრებელი ხნიერი ადამიანების თხოვნა:- „როცა მოვკვდები, ჩემს სამშობლოში დამკრძალებთ“.

ეს ადამიანები ინტუიციურად გრძნობენ, რომ მათი დაბრუნება დედამიწაზე, სამოთხის ბაღში, მხოლოდ საკუთარ სამშობლოს შეუძლია. **უცხო მზარე სულებს ზურგს აქცევს.**

სამშობლოში ესწრაფვიან ადამიანები საკუთარი სხეულების დამარხვას. ასე სთხოვთ მათ სულები ათასწლეულების მანძილზე. აბა, განა შეიძლება ეწოდოს სასაფლაოს სამშობლო, რომელიც ქვეყანიერებაზე არც უნდა ასებობდეს?

სასაფლაოები სრულიად ახლახანსაა, რომ გამოჩნდნენ, ადამიანთა სულების ჯოჯოხეთური ტანჯვისთვის, მათ დასამცირებლად, დასამონებლად, იძულებით თაყვანისსაცემად.

სასაფლაოები ჰგვანან... ისინი, თითქოსდა ნარჩენების ადგილებია, სადაც ადამიანები გამოუსადეგარი ხარა-ხურის გადაყრას ესწრაფვიან. გარდაცვ-

** კიდევ ჩემს ერთ მოკრძალებულ მოსაზრებას ვიტყვი და ენათმეცნიერებმა იქნებ საჭიროდ ჩათვალონ ამ კუთხით კვლევა?... იქნებ ქართვე(ლ)ი – ქართვე(დ)ია?! და რუსთვე(ლ)ი – რუსთვე(დ)ი?! რადგან თავად გვიწერს ვეფხისტყაოსანში, - „მე, რუსთველი ხელობითა, ვიქმ საქმესა ამა დარი:....“ და ამით „ვედობას“ მიგვანიშნებს?!... ც.გ.

ლილთა საფლავების თავზე სულელები იტანჯებიან. ცოცხლებს სასაფლაო ადგილების ემინათ.

წარმოიდგინე იმ დროების ადგილ-მამულები. მათში უამრავი თაობების სხეულებია დაკრძალული. მასში მყოფი ყოველი ბალახი ცდილობს მიუალერსოს მას, სასარგებლო გახდეს ადამიანის სხეულისთვის.

უცხოთვით, მოსულისთვის ბაღში ყოველი ბალახი აგრესიულია და ნაყოფნიც მოულოდნელად შხამიანები ხდებიან. აი, ამიტომაცაა, სტუმრად მოსულს, ფიქრადაც არ მოსდიოდა და სურვილი არ უჩნდებოდა, რომ რაიმე თვითნებურად აეღო.

ძალისმიერად შეუძლებელია* ადგილ-მამულის ალება და არც არანაირი ფულით, არ შეიძლება მისი ყიდვა. **ვინღა შეეცდება იმის ხელჰყოფას, ვისაც ხელმჰყოფის განადგურების უნარი აქვს?**

ამიტომაც ესწრაფვოდა თითოეული, რომ თავად შეექმნა საკუთარი მშვენიერი ოაზისი. პლანეტა წლითი-წლობით მშვენიერდებოდა.

თუკი ახლა ადამიანი თანამედროვე ქალაქს ზემოდან მოავლებს მზერას, რას დაინახავს ის? ხელოვნური ქვების ზვინები ფარავს დედამიწას. სიმაღლეშიც და სიგანეშიც იზრდებიან სახლები ხან აქ, ხან იქ. ქვის პეიზაჟები უფრო და უფრო მეტ სივრცეს იკავებენ. მასში არ არის არც წმინდა წყალი და ჰაერიც დაბინძურებულია. რამდენი ბედნიერი ოჯახი ცხოვრობს ქვის უზარმაზარ ზვინებში?

თუკი ვედური კულტურის ოჯახებს შევადარებთ თანამედროვე ოჯახებს, მაშინ, - არც ერთიც არ ცხოვრობს. ის კი, არა და, უფრო მეტის თქმაც შეიძლება: - **ხელოვნური ქვის უზარმაზარ ზვინებში ადამიანთა ოჯახები კი, არ ცხოვრობენ, არამედ სძინავთ.**

და მაინც, ჰიპნოზურ ძილში მათ, სხეულში ცოცხალ მარცვლად ერთი უჯრედი დაეხეტება. ხან მიყუჩდება, ხან ბოზოქრობს, აქეთ იქით აწყდება და ათასობით სხვას ეხება. მუდმივად ცდილობს ჩაძინებული ცოცხალი უჯრედის გააღვიძებას. **მას ოცნება, - ჰქვია. იგი გააღვიძებს მათ!** აი, მაშინ, დედამიწაზე ადამიანთა ოჯახები კვლავ დაიწყებენ მშვენიერი ოაზისების შექმნას.

როგორც წინათ იყო, ისევე იქნება თავიდან. **ხოლო თუკი დედამიწას მალეოდან დახედავ, მზერას უამრავი ცოცხალი სურათი მოხიბლავს. ხოლო ყოველი მშვენიერი სურათი იმის მანიშნებელი იქნება, რომ ამ ადგილს, - გაღვიძებული ვედის ხელი შეეხო მიწას. და კვლავ საკუთარ სამშობლოში ცხოვრობს ადამიანთა ბედნიერი ოჯახები, ღმერთის, სიცოცხლის არსისა და მიზნის შემცნობელნი.**

* „არ იძულების“-ც.გ.

ვედებმა უწყოდნენ, ცაზე ვარსკვლავები რისთვისაა. მათ შორის უამრავი დიდებული პოეტები და მხატვრები შეგხვდებოდა. სოფლებს შორის მტრობა არ არსებობდა. ქურდობისთვის, დარბევისთვის საბაბი არ იყო. ასევე არ არსებობდა ჩინოვნიკთა სტრუქტურები. თანამედროვე ევროპული და აზიური ქვეყნების, ინდოეთის, ეგვიპტისა და ჩინეთის ფართობებზე, ვედური კულტურა ჰყვოდა. სხვადასხვა ტერიტორიებს შორის არ იყო საზღვრები. მთავრობები არ არსებობდა არც დიდი, არც პატარა. რიგი უდიდესი დღესასწაულებისა, ბუნებრივი მმართველობით მიმდინარეობდა.

ვედური დროების ადამიანები განუზომლად მაღალი ხარისხის ქვეყნიერების მოწყობის ცოდნას ფლობდნენ, ვინემ თანამედროვე ადამიანები. მათი შინაგანი ენერგია მცენარეთა ერთ ნაწილში: ზრდის, ხოლო მეორეში კი, შენელების საშუალებას იძლეოდა. შინაური ცხოველები ადამიანის ბრძანების შესრულებას იმიტომ კი არ ცდილობდნენ, რომ საკვები მიეღოთ, რომელიც ისედაც თავსაყრელი ჰქონდათ, არამედ, მათ სურდათ, ადამიანისგან მისგან გამოსული კეთილისმყოფელი ენერგია, როგორც ჯილდო ისე მიეღოთ.

ახლაც სასიამოვნოა ადამიანის მხრიდან ქების მოსმენა: ადამიანისთვისაც, ცხოველებისთვისაც, მცენარეებისთვისაც.

ადრეულ დროებაში, ადამიანთა ენერგია განუზომლად უფრო დიდი იყო. მისკენ ყოველი ცოცხალი, როგორც მზისკენ ისე ესწრაფვოდა.

სახისმეტყველება. ბანსასდელი

უკვე, ვედური დროების დასასრულს ადამიანთა ცხოვრების პერიოდში, მოხდა დიადი აღმოჩენა. აღმოჩენა, რომელსაც დედამიწაზე საკაცობრიო ცივილიზაციის ისტორიის მანძილზე ბადალი არ ჰქონია.

კოლექტიური აზრ-ფიქრის ძალა ნათლად, ცხადად შეიცნეს ადამიანებმა.

და აქვე, აუცილებელია ითქვას, რა არის ადამიანის აზრ-ფიქრი? *ადამიანის აზრ-ფიქრი, - ეს ენერგიაა, რომლის ტოლფასიც სივრცეში არ არსებობს. მას აქვს უნარი შექმნას მშვენიერი სამყაროები, ან იარაღი, რომელსაც პლანეტის განადგურების უნარი აქვს.* ყოველი მატერიალური, გამონაკლისის გარეშე, რასაც ჩვენ დღეს ვხედავთ, აზრ-ფიქრითაა შექმნილი.

ბუნება, ცხოველთა სამყარო, თავად ადამიანი, ღვთიური აზრ-ფიქრითაა უდიდესი შთაგონების ჟამს შექმნილი.

უამრავი ხელოვნული საგნები, მანქანები, მექანიზმები, რომლის დანახვაც ჩვენ შეგვიძლია, ადამიანის აზრ-ფიქრმა შექმნა. შენ შეგიძლია იფიქრო, რომ ამ ყველაფერს ადამიანის ხელები ჰქმნის. დიახ, დღეს გვიწევს ხელების

გამოყენება. მაგრამ მაინც, საწყისში ყოველ დეტალს აზრ-ფიქრი ჰქმნის. ითვლება, რომ დღევანდელი ადამიანის აზრ-ფიქრი უფრო სრულყოფილია, ვინემ ადრეულ ადამიანს ჰქონდა. მაგრამ ეს სიმართლისგან ძალიან შორსაა.

ვედური ცივილიზაციის ყოველი ადამიანის აზრ-ფიქრი, სიჩქარი და სრულფასოვანი ინფორმაციულობით, მილიონჯერ აღემატებოდა თანამედროვე ადამიანის აზრ-ფიქრს. დასადასტურებლად ისიც კმარა, რომ ჩვენ წარსულიდან ვიღებთ მკურნალობისა და კვებისთვის გამოსაყენებელ მცენარეთა შეცნობის მეთოდს. ბუნებას კი, მექანიზმი ბევრად უფრო სრულყოფილი და რთული აქვს, ვინემ ხელოვნურ ნივთებს.

ადამიანმა, არა მარტო უამრავი ცხოველი გამოიწვია თავის სამსახურში. არა მარტო ყველა მცენარის დანიშნულება განსაზღვრა. არამედ, როცა ის მიხვდა კოლექტიური აზრ-ფიქრის ძალას, დაინახა, რომ მისი მეშვეობით ამინდის მართვა იყო შესაძლებელი. ასევე, შესაძლებელია, წყაროს მიწის წიაღიდან აიძულო ამოხეთქვა. მაგრამ, თუკი გაუფრთხილებლად მოექცევა აზრ-ფიქრს, მფრინავი ჩიტის ძირს დანარცხებაც შესაძლებელია. აგრეთვე, შესაძლებელია შორეული ვარსკვლავების სიცოცხლეზე მოქმედება,- მათზე ბაღების გაშენება, ან მათი განადგურება. ეს გამოწვევანი არ არის, ეს რეალობაა, და ეს ყველაფერი, კაცობრიობისთვის იყო კიდევ მიცემული.

დღეს თითოეულმა იცის, დადგა რა ტექნოკრატული განვითარების გზაზე, როგორ მიისწრაფვოდა ადამიანი რაკეტა შეექმნა, რომელსაც ვარსკვლავებისკენ გაფრენის უნარი ექნებოდა.

აფრინდნენ მთვარეზე, უამრავი სახსრები და ძალები დედამიწის საზიანოდ დახარჯეს. მაგრამ მთვარეზე არაფერი არ შეცვალეს. მსგავსი ხერხი განწირულია, უპერსპექტივოა და საზიფათოა დედამიწის ყველა ადამიანისთვის და სხვა პლანეტებისთვისაც. სხვა საშუალება არსებობს და იგი ბევრად სრულყოფილია. მთვარეზე ყვავილის ამოზრდა მარტო აზრ-ფიქრის მეშვეობითაც შესაძლებელია:- შეიქმნას ადამიანისთვის ჩვეული ატმოსფერო, ბალი გაშენდეს და ხორციელად, ფიზიკურად საკუთარ შეყვარებულთან ერთად იმ ბაღში აღმოჩნდეს. მაგრამ მანამდე, **ადამიანის აზრ-ფიქრმა, მთელი დედამიწა უნდა გადააქციოს სამოთხის ყვავებულ ბაღად. ხოლო ამის გაკეთება, კოლექტიური აზრ-ფიქრითაა საჭირო.**

კოლექტიური აზრ-ფიქრი ძლიერია, მთელს სამყაროში არ არსებობს ენერგია, შეედლოს მის ქმედებებს წინ აღუდგეს. მატერია და ტექნიკა დღევანდელი დღის, არის კოლექტიური აზრ-ფიქრის ანარეკლი. ყველა თანამედროვე მექანიზმები და იარაღი მან გამოიგონა.

მაგრამ გაიხსენე, გეუბნებოდი მე, რომ ვედურ დროებაში განუზომლად უფრო დიდი ენერგიისა და ძალის აზრ-ფიქრი ჰქონდა თითოეულ მაცხოვრებელს. **საგნები, - მრავალტონიანი ქვები, სულ რაღაც ცხრა შეკრებილი ადა-**

*მიანს შეეძლო გადაადგილებინა.** რათა იოლად ყოფილიყო შესაძლებელი კოლექტიური აზრ-ფიქრით სარგებლობა და თანაც უმეტესობისთვის სასარგებლოც, ამასთან, დრო რომ უამრავი ადამიანის ერთ ადგილას შეკრებაზე არ დახარჯულიყო, ადამიანები სხვადასხვა ღმერთების ხატებას იგონებდნენ. მათი მეშვეობით კი, ბუნების მართვაც დაიწყეს.

წარმოჩინდა საკუთარი ხატებით მზის, ცეცხლის, წვიმის, სიყვარულის და განაყოფიერების ღმერთი. ყველაფერს რაც მათი ცხოვრებისთვის აუცილებელს წარმოადგენდა, ადამიანები ხატების მეშვეობით ქმნიდნენ, რომლებშიც კონცენტრირებული იყო უამრავ ადამიანთა აზრ-ფიქრი. იგი ბევრ სასარგებლო საქმეს ადასრულებდა. მაგალითად წვიმა, რომელიც მორწყვისთვის იყო აუცილებელი, მხოლოდ წვიმის ღმერთის ხატებისკენ მიმართავდნენ აზრ-ფიქრს. თუკი ნამდვილად აუცილებელი იყო წვიმა, მაშინ უამრავი ადამიანი წვიმის ხატ-სახეზე თავისი აზრ-ფიქრის ენერგიას მიმართავდა. როცა ხატ-სახესთან საკმარისი ენერგია აღმოჩნდებოდა, მაშინ ღრუბლები შეგროვდებოდა, წვიმა წამოვიდოდა და ნათესებს მორწყავდა.

ღვთიური ბუნების მიერ ადამიანს, უკიდევანო შესაძლებლობები აქვს ბოძებული. თუკი კაცობრიობა უკიდევანოდ ბატონობის ცდუნების გადალახვას შესძლებდა, გაწონასწორებულ მდგომარეობაში ეყოლებოდა თავის თავში სამყაროს ყველა ენერგია, მაშინ სხვა გალაქტიკებში ზალები, ნაყოფნი ადამიანური აზრ-ფიქრისა, წარმოიქმნებოდნენ. და, ადამიანი სხვა სამყაროების გაბედნიერებას საკუთრივ შესძლებდა. დროება, რომლის სახელწოდებაა სახიბმეტყველების ხანა,- ჰყვავდა. მასში ადამიანი შემომქმედებითად ჰქმნიდა. მასში საკუთარ თავს,- ღმერთად გრძნობდა. აბა, განა კიდევ ვინ შეიძლებოდა ღმერთის ძე ყოფილიყო?

დროებაში, რომლის სახელწოდებაა სახიბმეტყველების ხანა, ადამიანი ღმერთის დარია და ხატ-სახეების შექმნას იწყებს. ეს დროება ცხრა ათასი წელი გრძელდება. იმ დრო-ჟამში, ღმერთი არ ერევა ადამიანის საქმიანობაში. სამყაროს სხვადასხვაგვარი ენერგიები აღგძნებაში მოდიან, რათა თავად შეაცდინონ ადამიანი.

სამყაროსეული ყველა ენერგიის ნაწილი ხომ ადამიანშია. ისინი უამრავნია, ისინი ურთიერთსაპირისპირონია. მაგრამ სამყაროს ენერგიების ყველა ნაწილაკი ადამიანში გაწონასწორებული უნდა იყოს, გამთლიანებული და ჰარმონიულად ერთი-ერთმანერთში შერწყმული.

თუნდაც, ერთ-ერთის გადაჭარბებაც რომ მოხდეს, სხვები მაშინვე კნინდებიან, ჰარმონიაც ირღვევა, მაშინ... მაშინ გარდაისახება, დისჰარმონიული გახდება დედამიწა.

* იქნებ ყველასთვის ცნობილი პირამიდები ამ გზით აიგო?!... ც.გ

ხატ-სახეს ადამიანების მშვენიერებისკენ წაყვანა შეუძლია, მაგრამ ასევე შეუძლია განადგურებისკენ წაყვანაც, როცა შიგნით ერღვევა ერთობა.

მაგრამ რა არის ხატ-სახე?

ხატ-სახე,- ეს ადამიანური აზრ-ფიქრისგან შექმნილი ენერგეტიკული არსია. მისი შექმნა შეუძლია ერთ ადამიანს ან რამოდენიმეს ერთად.

ნათელ მაგალითს კოლექტივის მიერ შექმნილი ხატ-სახისას წარმოადგენს მსახიობის თამაში. ერთი ადამიანი ხატ-სახეს ქალაქდზე აღწერს, მეორე კი, ამ აღწერილ ხატ-სახეს სცენაზე ანსახიერებს.

რა ხდება მსახიობში, რომელიც ანსახიერებს გამოგონილ ხატ-სახეს? მსახიობი, რაღაც დროის განმავლობაში ცვლის საკუთარ გრძნობებს, მისწრაფებებს, სურვილებს, იმაზე, რაც დამახასიათებელია გამოგონილი ხატ-სახისთვის. ამასთან მსახიობს შეუძლია შეცვალოს საკუთარი მიხვრამოხვრა, სახის გამომეტყველება, ჩვეული ტანსაცმელი. ასე და ამგვარად გამოგონილი ხატ-სახე დროებით იძენს სხეულს.

ხატ-სახეების შექმნის უნარი მხოლოდ ადამიანს აქვს მინიჭებული.

ადამიანის მიერ შექმნილი ხატ-სახე სივრცეში შეიძლება არსებობდეს მხოლოდ იმ დრომდე, სანამ ადამიანს ჰყავს იგი საკუთარი აზრ-ფიქრით წარმოდგენილი. ასევე ეყოლება წარმოდგენილი იგი ერთ ადამიანს თუ ერთდროულად რამოდენიმეს.

რაც უფრო მეტი რაოდენობის ადამიანი კვებავს ხატ-სახეს საკუთარი გრძნობებით, მით უფრო ძლიერი ხდება იგი.

ადამიანთა კოლექტიური აზრ-ფიქრით შექმნილ ხატ-სახეს შეუძლია კოლოსალურად დამანგრეველ ან შემომქმედ ძალას დაეუფლოს. მას აქვს უკუკავშირი ადამიანებთან და ხასიათების ფორმირებაც შეუძლია. ადამიანთა დიდი ან პატარა ჯგუფის ქცევის მანერის ფორმირებაც.

ადამიანები თავიანთი უდიდესი შესაძლებლობების აღმოჩენას იყენებდნენ რა, გატაცებით ჰქმნიდნენ პლანეტის ცხოვრებას.

მაგრამ მოხდა ისე რომ, ჯერ კიდევ სახისმეტყველების დროებაში, ადამიანის ცხოვრების დასასწყისში, მხოლოდ ექვსმა ადამიანმა ვერ მოახერხა თავის თავში სამყაროს ყველა იმ ენერგიათა ბალანსი დაეცვა, რომელიც ღმერთმა ადამიანს შექმნის ჟამს მისცა. ისინი, შესაძლოა, უნდა მოვლინებულიყვნენ კიდევაც, რათა კაცობრიობას ყველაფერი გამოეცადა.

თავიდან, მხოლოდ ექვსიდან ერთში გადააჭარბა განდიდების ენერგიამ, საკუთარი განდიდება ზევით წამოსწია, შემდეგ მეორეში, მესამეშიც და მეექვსეშიც. თავიდან, ისინი ერთმანეთს არ ხედებოდნენ. თითოეული თავთავისთვის ცხოვრობდა. შემდგომ, მსგავსი მსგავსმა მიიზიდა. თავიანთი აზრ-ფიქრიც მათ იქითკენ მიმართეს, თუ როგორ გამბდარიყვნენ მთელს

დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთა მზრანებლები. ისინი ექვსნი იყვნენ. მათ თავიანთ თავს ადამიანთა წინაშე ქურუმები უწოდეს.

საუკუნეებიდან საუკუნეებში, რეინკარნაციის მეშვეობით, ისინი დღევანდლამდე ცხოვრობენ.

მთელი დედამიწის ერებს დღეს მხოლოდ სულ რაღაც ექვსი ადამიანი მართავს, - ესენი ქურუმებია. მათი დინასტია უკვე ათი ათასი წლისაა. ისინი თავიანთ მეშვეიდრეებს თაობიდან თაობაში გადასცემენ თავის ოკულტურ ცოდნას, სახისმეტყველების მეცნიერებას, რომელიც ნაწილობრივ მათთვისაც ცნობილია. ხოლო, ვედური ცოდნა დანარჩენი ადამიანებისგან მათ გულმოდგინედ აჭკოთ დაფარული.

არის ექვსთა შორის მთავარი, იგი მთავარ ქურუმად იწოდება, - დღეს, თავის თავს ის ადამიანთა საზოგადოების მთავარ წარმმართველად თვლის.

უმაღლესმა ქურუმმა, ჩემს მიერ წარმოთქმული მხოლოდ რამოდენიმე ფრაზის, - და, შენს მიერ წიგნში მოყვანილის გამო და ზედ დართული უკვე უამრავი ადამიანის რეაქციის გამო, ექვი აიღო და ჩაფიქრდა, თუ სინამდვილეში ვინ ვარ მე. მან ისე, ყოველი შემთხვევისთვის, სრულიად უმნიშვნელო ძალებით კიდეც ეცადა ჩემს განადგურებას. მაგრამ მას ეს არ გამოუვიდა. მას გაუკვირდა. მერე, საკუთარი ძალებიდან უფრო მეტის გამოყენებას შეეცადა, თუმცაღა, ჯერ კიდეც ბოლომდე არ სჯეროდა, თუ ვინ ვარ მე.

ახლა სიტყვა „ვედრუსი“ წარმოვთქვი, ამის მეშვეობით კი, სრულიად გაეხეხნენ მას. ეს სიტყვაჲ კი, შიშის ზარს სცემს დედამიწაზე დღეს მცხოვრებ უმაღლეს ქურუმს. წარმოიდგინე, როგორ აცახცახდა ახლა ის, როცა იცის, თუ რა დგას მის უკან. ახლა თავის ჯარისკაცებს, ყველა ბიორობოტებს და ყველა ოკულტურ მეცნიერებათა ბნელ ძალებს, ის ჩემს გასანადგურებლად მიმართავს. თავადაც ყოველწუთიერად აგებს განადგურების გეგმას. დაე, ააგოს, სამაგიეროდ, ვერ მოიცლის რომ სხვებით დაკავდეს.

აი, შენ ღვარძლიან თანამედროვე პრესაზე ლაპარაკობდი, ვლადიმირ. ახლა ნახავ როგორ გაძლიერდებიან ისინი. უფრო გაწაფულნი იქნებიან. დაინახავ პროვოკაციას და ცილისწამებას. მეთოდ-ხერხების მთელს არსენალს, რომლითაც ათასწლეულობის მანძილზე სარგებლობდნენ ბნელი ძალები ჩვენი ხალხის კულტურის გასანადგურებლად.* მაგრამ, რასაც შენ დასაწყის-

* იქნებ დროა დავფიქრდეთ და კარგად გავაცნობიეროთ თუ რატომ ჩაატარეს ე.წ. რეფორმა კულტურასა და განათლებაში და შანთით ძირკვავენ ჩვენს ენას, სარწმუნოებას, ხოლო მამულს ორფეხა ყვავ-ყორნებს უგდებენ საჯიჯგნად?! გთხოვთ გააცნობიერეთ თანამემამულენო და ვინც გააცნობიერებთ და პრაქტიკულად განახორციელებთ სიყვარულის სივრცის გაშენებას, ყოველი თქვენთაგანი იქნება კიდეც საკუთარი თავის, ოჯახის, ქუჩის, ქალაქის, სოფლის, ღვთიებომეხუდი სამშობლოს და მთლიანად ქვეყნიერების გადამრჩენი და გამბრწყინებელიც!... გ.გ.

ში ხედავდე იქნება,- მხოლოდ აისბერგის მწვერვალია. ყველა ადამიანი ვერ მესძლებს ოკულტური ხრიკების ხილვას. მაგრამ შენ მათ მიხედვები, იგრძნობ, დაინახავ.** ნუ შეგეშინდება მათი, გთხოვ შენ. **უშიშარის წინაშე სამიში უძლიერია. დანახული მაშინვე დაივიწყე. ურჩხული, რაც არ უნდა ყოვლად-ძლიერი იყოს, დავიწყებას მიცემული,- იგი არსებობას საერთოდ შეწყვეტს.**

ფაქტი უჩვეულოა, შენშიც ორჭოფობას ვხედავ. შენ ნუ იჩქარი ორჭოფობაში ჩავარდნას. ფორიქის გარეშე დაფიქრდი თავად.

ერთად შეკრებილ ადამიანთა პატარა ჯგუფსაც კი, რომელთაც გადაწყვეტილი აქვთ თუნდაც რაიმეს აშენება, ერთმანეთს შორის ყოველთვის ჰყავს ლიდერი, მოდი მას ვუწოდოთ მმართველი.

ჰყავს პატარა დაწესებულებას ოფიციალური ხელმძღვანელი. დიდ დაწესებულებას ჰყავს რამოდენიმე მმართველი და ერთიც მათი უფროსი. უამრავი მმართველებია სხვადასხვა ტერიტორიებზე, რომლებიც სხვადასხვაგვარად იწოდებიან:- მხარე, ოლქი, შტატი, სათვისტომო, რესპუბლიკა, მნიშვნელობა არ აქვს. ყოველ სახელმწიფოს ჰყავს მმართველი, მას კი,- უამრავი თანაშემწეები. **სახელმწიფოს მმართველი,- ესაა კი ყველაფერი? და ასე თვლიან ხშირად ადამიანები. მაშ, გამოდის, რომ დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთა საზოგადოებას არავინ მართავს? და არავინაა დედამიწის მმართველობის ტახტზე ასვლის მსურველები?**

მსურველები იყვნენ და არიან. შენთვის ახლო ისტორიიდან ცნობილია, მხედართმთავრების უამრავი სახელები, რომელნიც ცდილობდნენ მსოფლიოზე მმართველობა ძალისმიერი გზით ჩაეგდოთ ხელში, მაგრამ მათ შორის, მსოფლიოზე ბატონობისთვის არასდროს არავის არ მიუღწევია. როცა კი, ისინი უახლოვდებოდნენ საყოველთაო ძალაუფლებას, აი, ზუსტად მაშინ აუცილებლად ხდებოდა რაღაც. შედეგად არმია და მსოფლიოზე ბატონობის პრეტენდენტი ნადგურდებოდა. ხოლო სახელმწიფომ, რომელმაც მთელს მსოფლიოზე ბატონობა მოისურვა, რომელიც ადრე ძლიერად, აყვავებულად ითვლებოდა, მოულოდნელად უფერული ხდებოდა.

ასე ხდებოდა ბოლო ათი ათასი წლის მანძილზე. მაგრამ რატომ? იმიტომაც, რომ უკვე დიდი ხანია, **მსოფლიოში არის იდუმალი მმართველი. იგი სახელმწიფოებით თამაშობს, მათი მმართველებით, ცალკეული ადამიანებით.**

თავის თავს იგი მთელი დედამიწის უმაღლეს ქურუმს უწოდებს და მისი ხუთი თანაშემწეც თავის თავს ქურუმს უწოდებს.

** შენც აუცილებლად უნდა დაინახო და მიხვდე ქართველო! დიახ, „ქართველობა მნე-ლია,- მაგრამ აუცილებელია“- გვეუბნება მამა გიორგი, და ეს ასეცაა! ჩვენ სხვა უფლება არა გვაქვს! ჩვენგან, ყოველი გაღვიძებული ქართველისგან უნდა დაიწყოს ქვეყნიერების გადარჩენა... ეს არის ჩვენი მისია!... ჩვენ ვეფხისტყაოსნის ქვეყანა ვართ!... ც.გ

კიდევ ერთ ფაქტს მიაქციე ყურადღება, ვლადიმირ, თავად დაფიქრდი. დედამიწის სხვადასხვა კიდეში ათასწლეულებია არ წყდება ომები. ყოველ ქვეყანაში ყაჩაღობა, ავადმყოფობები, სხვადასხვაგვარი კატაკლიზმები დღითი დღე მატულობს. მაგრამ მკაცრი, უმკაცრესი ვაშინერს* ადევს ერთ საკითხს:- ნამდვილად პროგრესის გზით მიდის ადამიანთა ცივილიზაცია, თუ დღითიდღე დევრადირებას განიცდის ადამიანთა საზოგადოება?

ამ კითხვაზე პასუხი მარტივი იქნება. ოღონდ ჯერ ნახე, საკუთარი ძალაუფლებისკენ როგორ მიიწევდნენ ქურუმები და როგორ ახერხებდნენ ისინი აქამომდე მის შენარჩუნებას.

პირველი მათი მიღწევა, იდუმალი მიზნისკენ წამყვანი, ეგვიპტის სახელმწიფოს შექმნა იყო. დღევანდელი დღის ისტორიისთვის, ეგვიპტეზე უფრო მეტად, სხვა სახელმწიფოებია ცნობილები. მაგრამ ისტორიიდან რომ ამოიღო ფაქტები, კომენტარები და მისტიკურობა მოვამოროთ, შენ შესძლებ ბევრ საიდუმლოებების შეხებას.

ფაქტი პირველი. ისტორიაში პირველ უმაღლეს მმართველად დასახელებულია ფარაონი. ასევე, უამრავი აღწერილობაა ფარაონების სამხედრო მიღწევებზე და დამარცხებებზე. მათი დიდებული სამარხები წარმოსახვას დღემდე აოცებენ და მეცნიერებს საიდუმლოს ამოსაცნობად იზიდავენ. თუმცაღა, პირამიდების დიდებულება მთავარ საიდუმლოს აშორებს.

ფარაონი ითვლებოდა არა მარტო ადამიანთა მმართველად, არამედ მას პატივს მიაგებენ როგორც ღმერთს. ხალხი მას მიმართავდა თხოვნით, რათა ნაყოფიერი წელიწადი მოეყვანა. წვიმა რომ წამოსულიყო და ბოროტი ქარები არ დამდგარიყო. ისტორიამ შეიძლება ფარაონების უამრავი ფაქტიური ქმედებების შესახებ გაუწყოს, მაგრამ როცა ფარაონზე უამრავ ისტორიულ ფაქტებს შეიტყობ, შენს თავს ჰკითხე:- შეეძლო კი, ფარაონებიდან რომელიმეს ნამდვილად ყოფილიყო დიდი სახელმწიფოს მმართველი ან ღმერთი ადამიანების თავზე? ამის შემდეგ, როცა ფაქტებს ერთმანეთს შეუპირისპირებ შენ დაინახავ,- რომ ქურუმების ხელში ფარაონი,- მხოლოდ ბიორობოტი იყო.

ისტორიაში ფაქტები კი, აი, როგორაა ცნობილი.

ფარაონთა დროს არსებობდნენ დიდებული ტაძრები და ქურუმები. მათ შორის ერთი უმაღლესი ქურუმი იყო. ყოველთვის მათი ზედამხედველობის ქვეშ ასწავლიდნენ ფარაონობის რამოდენიმე კანდიდატს. ქურუმები ყმაწვილ ბიჭებს, რაც მათ სურდათ ყველაფერ იმას უნერგავდნენ. ყველაფერ სხვა რამეებთან ერთად მათ უნერგავდნენ, რომ ფარაონი ღმერთის მიერაა რჩეული. თანაც, იმაშიც აჯერებდნენ, თითქოს მთავარმა ქურუმმა, თავად მოის-

* უფლისგან აკრძალული. ც.გ.

მინა ღმერთის საუბარი საიდუმლო ტაძარში. შემდგომ ქურუმები გადაწყვეტდნენ, კანდიდატებიდან რომელი უნდა ყოფილიყო ფარაონი.

და აი, დადგა დღე. სპეციალურ ტანსაცმელში გამოწყობილი ახალი ფარაონი რომელსაც სიმბოლოები ორივე ხელში ეჭირა, დიდებულ ტახტზე ჯდებოდა. ადამიანთა წინაშე, -ის, ყოვლისშემძლე იყო, ღმერთი. მხოლოდ ქურუმებმა უწყოდნენ, რომ: ტახტზე მათი შექმნილი ბიორობოტია. ბავშვობიდან შეისწავლიდნენ რა, მის ხასიათს, ზუსტად იცოდნენ, როგორი მმართველი იქნებოდა და ქურუმთა საამებლად როგორ საჩუქრებს გასცემდა.

იშვიათად ხდებოდა, როცა ზოგიერთი ფარაონი ცდილობდა, რათა უმაღლესი ქურუმის გავლენიდან გამოსულიყო. მაგრამ ფარაონებიდან არასდროს და არავის არ გამოუვიდა თავისუფალი ადამიანი გამხდარიყო. ქურუმის ძალაუფლება ხომ უხილავია, ვიდრე ფარაონის ჩაცმულობა, რომელიც ყველასთვისაა ხილული. ქურუმის ძალაუფლება ხომ სიტყვიერ ბრძანებებს ან აშკარა ურთიერთობებს არ საჭიროებს. მაგრამ, თითოეულ მმართველზე ქურუმის ძალაუფლება, მისხალითაც არ სუსტდებოდა. და, ქვეშევრდომთა უმეტესობაში ის, ცრუ შთაგონებით მსოფლიო მოწყობას ამკვიდრებდა. თუკილა შესძლებდა თავად ფარაონი შთაგონებული ხატ-სახისგან განთავისუფლებას და დინჯად განსჯას, მაშინ შესაძლოა კიდევ შესძლებოდა ადამიანი რომ გამხდარიყო. მაგრამ ყველაფერი თავიდანვე ისე იყო ჩაფიქრებული, რომ ფარაონს არ შესძლებოდა ყოველდღიური ამაო ხლართებისგან განთავისუფლება.

ამაოება! ვრცელი სახელმწიფოს სხვადასხვა კუთხიდან მას ნაცვალები, შიკრიკები, გადამწერები ინფორმაციის ზღვა ნაკადს აწვდიდა. აუცილებელია სწრაფი გადაწყვეტილებების მიღება. აქ კიდევ ომი, მას მიაქვს მთელი აზრ-ფიქრი და მიჰქრის ფარაონი ორთვალათი, ან სჯის ან თავის ქვეშევრდომებს აჯილდოვებს და ხშირად თავადაც გამოუძინებელია. ქურუმი კი, ამ დროს, მშვიდად ანალიზებს და ზუსტად ამაშია მისი უპირატესობაც.

ქურუმი გეგმებს აწყობს, როგორ მართავდეს ერთპიროვნულად მსოფლიოს. მეტის ჩანაფიქრიც კი აქვს, საკუთარი სამყარო წარმოქმნას, იმისგან განსხვავებული, - როგორიც ღმერთისგანაა შექმნილი.

და რა არის მისთვის სულელი ბიჭუკელა ფარაონი და მის ქვეშევრდომთა ხროვა? ყველა ისინი ქურუმისთვის, - სათამაშო თოჯინებია.

სახისმეტყველების მეცნიერებას ქურუმები დაფარულში, საიდუმლოდ სწავლობდნენ. ადამიანთა მასები კი ბუნების კანონებს უფრო და უფრო იფიქრებდნენ. ეს ქურუმებმა, ვლადიმირ, ლვითურ ცოცხალ არსებთან, - ბუნების ქმნილებებთან, - ადამიანების ურთიერთქმედების ენერგია, თავიანთივე გამოგონილ ტაძრებში რომ გადაიტანეს. იკვებებოდნენ მისით, - ადამიანთა ენერგიით, - უკან კი არ უბრუნებდნენ.

ყოველი ადამიანისთვის აშკარა და ნათელი რაც იყო ვედურ კულტურაში, - მოულოდნელად გასაიდუმლოებული გახდა, ტაბუ დაედო. ქურუმებმა ვაშინერის იარლიყი მიაკრეს.* ერმა ჩაძინება დაიწყო, როგორც ჰიპნოზის ქვეშ, თითქოს ნახევრად ძილში გაუაზრებლად მიჰყვებოდა მითითებებს. ამიტომაც ანადგურებდა ერი ღვთიური ბუნების სამყაროს. ქურუმთა საამებლად, გულის მოსაგებად ხელოვნურს აშენებდა. ქურუმები თავიანთ ცოდნას მკაცრად გასაიდუმლოებულად ინახავდნენ. ფოლიანტრბში ყველაფრის ჩაწერასაც კი, ვერ ბედავდნენ. ერთმანეთთან ურთიერთობისთვის თავიანთი სამეტყველო ენა გამოიგონეს. შენ ამ ფაქტის გაგებაც შეგიძლია ისტორიიდან. მათთვის სხვა ენა აუცილებელი გახდა, რათა შემთხვევით ერთმანეთთან ურთიერთობისას არავინ არ შეხებოდა მათ საიდუმლოებებს. აი, ასე ხდება დღემდე ქურუმთა თაობიდან თაობებზე, არც თუ რთული საიდუმლოებების გადაცემა.

ექვსი ათასი წლის წინათ, უმაღლესმა ქურუმმა, ერთერთმა იმ ექვს ქურუმთაგან, გადაწყვიტა მთელს მსოფლიოზე აეღო ძალაუფლება.

ის ფიქრობდა: „ომის გზით, ფარაონთა არმიებით მე, ძალაუფლებას ვერ დავიპყრობ, ომის მეთაურები უფრო თანამედროვე იარაღის გამოყენებას რომც დავაუფლო, ვინემ სხვებს აქვთ. რა შეუძლია აზრ-ფიქრ დაკარგულ სულელების არმიას? გამარცვოს და დაიტაცოს ოქრო-ვერცხლი, მაგრამ იგი ისედაც უამრავია. მონები ყელამდეა, მაგრამ მათგან უმადურობის ენერგია მოედინება, მონის ხელიდან საკვების მიღება არ ეგების. იგი უგემური და მავნეა. *აუცილებელია ადამიანთა სულების დაპყრობა. მათი მთრთოლვარე, მღელვარე სიყვარულის მთლიანად ჩვენი თავისკენ მომართვა. მაგრამ აქ არა არმია, არამედ ჰქვიანური აზრ-ფიქრია საჭირო. სახისმეტყველების მეცნიერება, - აი, ჩემი უხილავი არმია. რაც უფრო ღრმად შევიცნობ მას, მით უფრო ჩემი ერთგული იქნება არმია. რაც უფრო ნაკლები ეცოდინება, ოკულტიზმში და არა რეალობაში იქნება ჩაფლული ადამიანთა ხროვა, მით უფრო მეტად იქნება ჩემს მიერ დაპყრობილი.*

უმაღლესმა ქურუმმა თავისი გეგმა შეადგინა. ექვსი ათასი წლის ისტორიის მოვლენებში, ის დღემდე პოულობს თავის ანარეკლს.

* ზუსტად ამას ანხორციელებენ ჩვენთან 20 წელია და ახლა „ბოლო აკორდის“ დასმა უნდათ სულმოკლე და თავქარიანი ქართველების ხელით!... (აღარ ვლაპარაკობ შეგნებულად გადაგვარებულ ქართველზე..) არ დავუშვათ ეს ქართველებო! არ „ჩავარეცხინოთ“ ჩვენი ადათ-წესები, ტრადიციები, კულტურა და განათლება! დავუბრუნდეთ ჩვენს მიწაყალს და თან წავიღოთ ისინი!... ც.გ.

შენთვის და ყველასთვისაც ცნობილია ამასწინანდელი მოვლენა, ოღონდ სხვადასხვაგვარადაა ისინი გაშუქებულნი, მაგრამ შენ შეეცადე, რომ საკუთარი განმარტება მისცე,* აი, მაშინ ამოხსნი ჭეშმარიტებას. შეხედე.

აი, იმ ექვსი ქურუმის თათბირზე გეგმა ყალიბდება, რომელიც შემდგომ ყველასთვისაც ცნობილი. ამის შესახებ ბიბლიაში,- ძველ აღთქმაშია,- გაჟღერებული. ქურუმ მოსეს მიერ ნათქვამი, რომელსაც უმაღლესი ქურუმის დავალებით გამოჰყავს ეგვიპტიდან ებრაელი ერი. დაჰპირდა ერს აღთქმულ მიწაზე რესპექტაბელურ, სრულიად მოწყობილ ცხოვრებას, ღმერთის მიერ მომზადებულს მარტო ებრაელი ხალხისთვის. ღმერთის წინაშე ებრაელ ერს რჩეულად აცხადებს.

მაცდური შეტყობინება გონებას ურევს ადამინებს და ერის ნაწილი მიჰყვება მოსეს. მას კიდიდან,- კიდემდე ორმოცი წელი აქეთ-იქით დაჰყავს უდაბნოში ერი. ქურუმის თანაშემწენი გამუდმებით საუბრობდნენ და ჰადაგებას ეწეოდნენ რჩეულობაზე. ომს, ყაჩაღობას აიძულებდნენ. ქალაქებზე თავდასხმას და ყველაფერ ამას მისი სახელით,- ღმერთის სახელით აკეთებინებდნენ.

თუკი ვინმე, ფსიქოზიდან გამოფხიზლდებოდა და წინანდელ ცხოვრებას უბრუნდებოდა, მას გამოსწორების მიზნით ცოდვილად აცხადებდნენ და გამოსასწორებლად დროს უნიშნავდნენ. თუკი არ გამოსწორდებოდა, მაშინ ქურუმები კლავდნენ არა თავიანთი სახელით, არამედ ღვთის სახელს ეფარებოდნენ.

მე შენ არც გამონაგონს და არც სიზმარს არ გიყვები. ყველას თავად შეუძლია დარწმუნდეს ამაში, ბიბლიაში ჩემი ნათქვამის დასტურის მოძიებისას,- ძველ აღთქმაში. უდიდეს ისტორიულ წიგნში.

ისტორიული მოვლენები და მათი უტყუარობის დანახვა ყველას შეუძლია, თუკი ოდნავ მაინც გამოფხიზლდება, ათასწლეულის ჰიპნოზური ძილისგან გაიღვიძებს და წაიკითხავს, როგორ და რისი საშუალებით იქნა კოდირებული ებრაული ერი და ქურუმთა ჯარისკაცებად გადაქცეული. შემდგომ, იესო ცდილობდა თავისი ერისთვის კოდირების მოხსნას, გაცნობიერებულობის უნარი წარმოაჩინა და შეეცადა ქურუმთა ჩანაფიქრის არიდებას. ის მოგზაურობისას, ბრძენთა-ბრძენებთან ერთად ესწრაფვოდა მარცვალ-მარცვალ შეემეცნებინა სახისმეტყველების, ხატ-სახეების შექმნის მეცნიერება. შეიტყო რა ბევრი რამ, გადაწყვიტა საკუთარი ებრაელი

* მეც ასევე ვცდილობ საკუთარი „განმარტებების“ შეტანას და ქართულ სინამდვილესთან პარალელების გავლებას... ც.გ.

ერი ეხსნა. შესძლო საკუთარი რელიგიის შექმნა, რათა მას შესძლებოდა ბოროტს წინ აღდგომოდა.

არ იყო მისი რელიგია მთელი დედამიწის ერებისთვის. იგი განკუთვნილი იყო მხოლოდ ებრაელი ერისთვის. იგი თავადაც არაერთხელ ამბობს ამის შესახებ. სიტყვები მის მოწაფეთა მიერაა ჩაწერილი, შენ დღესაც შეგიძლია მათი წაკითხვა, აი მაგალითად. მათეს სახარება თავი 15 მუხლი 22-28:- „და აჰა, ერთი ქანაანელი ქალი, იმ საზღვრებიდან გამოსული მიჰყვიროდა მას და ამბობდა:- შემიწყალე მე, უფალო, დავითის ძეო:- ჩემი ასული საშინლად იტანჯება ეშმაკისაგან. ხოლო მან ხმა არ გასცა და მიადგნენ მისი მოწაფეები და სთხოვეს:- გაუშვი ეგ, რადგანაც ჩვენ მოგვევირის. ხოლო მან პასუხად თქვა:- „სხვას როდი მოვევლენილვარ, არამედ ისრაელის ხალხის დაღუპულ ცხვრებს”.

რას ნიშნავდა სიტყვები:- „სხვას როდის მოვევლენილვარ, არამედ ისრაელის ხალხის დაღუპულ ცხვრებს?” რატომღა მხოლოდ ებრაელთათვის იესოს სწავლებანი? რატომ თვლის ის ებრაელ ერს მოკვდინებულად?

გარწმუნებ შენ, ვლადიმირ, იესოს ესმოდა, რომ ორმოც წლიანი სიარული ის კოდირებისას სინაის უდაბნოში ებრაელი ერის უმეტესი ნაწილი ჩადირული იყო ჰიპნოზურ ძილში. ეს ნაწილი და თავად მოსე იარაღი გახდა უმაღლესი ქურუმის ხელში. ისინი,-მისი ჯარისკაცები, რომელნიც მან დაავალდებულა, თავისი თავმოყვარეობის დასატკბობად აღჭურვა, რათა ხელთ ეგდო მთელი დედამიწის ადამიანებზე ბატონობა.

და, აი, ისინი ათასწლეულობით იბრძოლებენ დედამიწის სხვადასხვა კუთხეებში. არა პრიმიტიული მახვილი და ტყვია იქნება მათი იარაღი, არამედ ეშმაკობა და ცხოვრების ეერ-სახის შექმნა, რომლის დროსაც ერები ოკულტიზმს ემორჩილებიან, ეს კი, იმას ნიშნავს, რომ თავად ქურუმებს ემსახურებიან. იბრძოლებენ თავდაუზოგავად. „მაგრამ ნებისმიერი ბრძოლა მის მოწინააღმდეგე მხარესაც იაზრებს,- გაიფიქრე შენ.- და რადგან ასეა, სადღაა მსხვერპლი? ბრძოლების დროს მსხვერპლი უნდა იყოს ორივე მხრიდან”.

შენ შეგეძლო ამ მტკიცებულებების მოძიება მოვლენათა თარიღებში, მოხსენიებულში ისტორიის სხვადასხვა წყაროებში. იმ საშინელი თარიღების იოლად მოსადიებლად, მე ახლა შენ რამოდენიმე მათგანს დაგისახელებ. თუკი მოისურვებ, თავად შეგიძლია მოიძიო მათში ისტორიული მტკიცებულებები.

დღეს ყველასათვის ცნობილია და შენთვისაც, ვლადიმირ, როგორ ილუპებიან ბავშვები, მოხუცები ტერორიზმისაგან. სრულიად ცოტა ხნის წინ მოისმინე შენ, რომ იყო ომი, რომელსაც დიდი სამამულო ომი უწოდეს. საბუთებიც კი არის შემონახული, როცა იმ ომის წლებში ებრაელებს:- მოხუცებს, ბავშვებს, დედებს და ახალგაზრდა ქალებს, ორსულებს, ყმაწვილებს, ჯერ კიდევ სიყვარულის შეუცნობელთ, მიზანმიმართულად ღუმელებში წვავდ-

ნენ, აირით გუდავდნენ და საერთო სასაფლაოებში ცოცხლად მარხავდნენ.

დაიღუპა არა ერთი, ასი, ათასი, არამედ ისინი მოკლე დროთა მანძილზე, მხეცურად მოკლეს მილიონობით. ისტორიკოსები ამაში დამნაშავედ ჰიტლერს მიიჩნევენ. მაგრამ სხვა დროს ვინ იყო დამნაშავე? - 1113 წელს კიევის რუსეთში. მოულოდნელად სახალხო უკმაყოფილებამ იფეთქა ებრაელების წინააღმდეგ. ებრაელთა სახლებს კიევშიც და რუსეთის სხვა ადგილებშიც აყაჩაღებენ, ძარცვავენ, მხეცური მძვინვარებით აღტყინებულნი მზად იყვნენ მმართველი თავადებიც კი წაეღკათ. ხოლო სათათბიროდ შეკრებილმა თავადებმა, გადაწყვიტეს კანონი გამოეცათ: - „დღეიდან მთელი რუსეთის მიწა-წყლიდან ყველა ებრაელი გასახლდეს და მომავალში აღარ იქნას შემოშვებული. ისინი, ვინც ფარულად შემოვლენ, დაეცა და მოიკლას“.

1290 წელს მოულოდნელად იწყებენ ებრაელების ფიზიკურ განადგურებას ინგლისში. მთავრობები იძულებულნი არიან გააძევიან ქვეყნიდან ებრაელი ხალხი. 1492 წელს დაიწყეს ებრაელთა რბევა ესპანეთში. ესპანეთში მცხოვრებ ყველა ებრაელის თავს განადგურების საშიშროება დაეკიდა და ისინი იძულებულნი იყვნენ დაეტოვებინათ ქვეყანა.

სინაის უდაბნოდან ებრაელთა გამოსვლის დროიდან, სხვადასხვა ქვეყნის ერებმა მისი შეძლება დაიწყეს. უამრავ ერში გროვდებოდა მძულვარება, ხან აქ, ხან იქ დაუნდობელი თავდასხმები და მკვლელობები ხორციელდებოდა.

მე, მაგალითად სასტიკი თავდასხმების მხოლოდ ის თარიღები მოვიყვანე, რომელსაც თავად შესძლებ ადამიანთა მიერ დაწერილ ისტორიებიდან გაიგო. გარდა ამ თარიღებისა, უამრავი კონფლიქტები ჰქონდა ებრაელ ერს. თითოეული მათგანი ცალ-ცალკე, რასაკვირველია, ნაკლებად მნიშვნელოვანია, ვინემ ყველასთვის ცნობილნი. მაგრამ თუკი პატარ-პატარა კონფლიქტებს ერთ მთლიანში გავერთიანებთ, მაშინ იგი აღმოჩნდება წარმოუდგენელი მასშტაბისა და საშინელების ყველა საშინელებათა შორის.

რადგან უკვე არა ერთი ათასწლეულია ასე ხდება, მაშინ დასკვნის გაკეთებაც შეიძლება, - დამნაშავეა ადამიანთა წინაშე ებრაელი ერი. მაგრამ რაშია დამნაშავე? კითხულობენ ისტორიკოსები, უძველესიც და დღევანდელიც. რა შეთქმულებებს აწყობდა იგი მთავრობათა წინააღმდეგ. დიდიდან პატარამდე ყველას მოტყუებას ესწრაფვოდა. ცოტა მაინც წაღლიტოს ღარიბს, თუნდაც მოტყუებით. მდიდრისას კი, საერთოდ გაკოტრებას ესწრაფვოდა და ცდილობდა. ხოლო ეს ფაქტი ამტკიცებს, რომ ებრაელთა შორის უამრავი მდიდარია, რომელთაც უნარი აქვთ მთავრობებზეც კი გავლენა იქონიონ.

მაგრამ არის ერთი კითხვა, იგი საკუთარ თავს დაუსვი. რამდენად მართალია თავად ის, ვინც ებრაელთა მიერ იყო მოტყუებული? მან, ვინც სიმდიდრე დააგროვა, წესიერი გზით მოიპოვა? ხოლო იგი კი, ვინც ძალაუფლებისთვის განწირულია, საკმარისად ჭკვიანია, თუ ისევე იოლად იქნება მოტყუებული?

ამასთან უმეტესი მმართველი დამოკიდებულია, და ზუსტად ებრაელებმა აჩვენეს ეს თვალნათლივ. ამ თემაზე მსჯელობა დიდხანს შეიძლება, მაგრამ პასუხი მარტივია: - *ოკულტურ სამყაროში ყველანი ტყუილით ცხოვრობენ*. აბა მაშ, ღირს კი, მხოლოდ იგი განსაჯონ, ვინც სხვებს შორის უფრო მეტს მიაღწია?

ხოლო რაც შეეხება ებრაელ ერს, მის ადგილზე ხომ შეიძლებოდა დღევანდელიდან ნებისმიერი ერი ყოფილიყო. ნებისმიერი, ვინც დაავადდებოდა არნახული კოდირებით. ორმოცი წლის მანძილზე უდაბნოში ხეტიალი, ღმერთის ქმნილებათა უნახაობის გამო, მხოლოდ ოკულტურის შთანერგვა.

იესო ამ კოდირების მოხსნას ცდილობდა, სურდა გადაეჩინა თავისი ერი. მისთვის მან ახალი რელიგია მოიფიქრა. ძველისგან განსხვავებული. მაგალითად, იმის საპირწონედ სადაც ნათქვამი იყო: - „თვალი თვალის წილ, კბილი კბილის წილ“ ის ამბობდა: - „ვინც გაგარტყამს ერთ ლოყაში, შენ მიუშვირე მეორეც“. იმის საპირწონედ სადაც იქნა ნათქვამი: - „შენ რჩეული ერი ხარ სხვათა შორის“ ის ამბობდა: „შენ ღვთის მონა ხარ“-ო.

შეძლო იესოს თავისი ერისთვის სიმართლეც ეთქვა, ეუწყებინა, გაენდო ვედური დროების შესახებ, იმაზე, თუ როგორ შეუძლია ადამიანს თავის საგვარეულო ადგილ-მამულში, ბედნიერად ცხოვრება, მამა-შემომჩემდის ქმნილებებთან შეხების შემთხვევაში. მაგრამ ებრაელი ერი უკვე კოდირებული იყო. მას მხოლოდ ოკულტური ქმედობების სჯეროდა. მის აზროვნებაზე არარეალური სამყარო ახდენდა ზეწოლას. ამიტომაც გადაწყვიტა იესომ ოკულტური ხერხის ქმედობით რელიგიის შექმნა.

მთავარმა ქურუმმა იესოს ჩანაფიქრის ამოცნობა შესძლო. ქურუმი არა ერთი წელი ძაბავდა აზრ-ფიქრს, სანამ იპოვნიდა გადაწყვეტილებას და მას იგი უგენიალურესად მოეჩვენა, როცა გადაწყვიტა: - „იესოს სწავლებასთან ბრძოლას აზრი არ აქვს. საკუთარი ჯარისკაცების ჭკუით ებრაელებისგან მისი ჩანერგვა აუცილებელია მთელი დედამიწის ერებში, ამავედროულად, ისრაელელებისთვის დატოვებულ იქნას ძველი რელიგია“. ასეც მოხდა, როგორც ჩაიფიქრა უმაღლესმა ქურუმმა.

და დაიწყო არსებობა ერთიდაიმავე დროში ორი სხვადასხვა არსის ფილოსოფიამ.

ერთი იმახის: - ებრაელი რჩეული ერია, როგორც მოსე ასწავლიდა, ასევე უნდა იყვნენ მას დამორჩილებულნი ყველანი. მეორე იმახის იესოს სიტყვებით: - ღვთის წინაშე ყველა ერთია, ერთმანეთის წინაშე ადამიანები არ უნდა მაღლდებოდნენ, მედიდურობდნენ. ახლობელი და უფრო მეტიც, - მტერიც კი, აუცილებელია გიყვარდეს.

ქურუმს ესმოდა, თუკი შესძლებდა მთელი მსოფლიოს ქრისტიანულ რე-

ლიგიაში მოქცევას, რომელიც სიყვარულისკენ, ყველას მორჩილებისკენ მოუწოდებს, ამავედროულად კი, შენარჩუნებულ იქნას იუდაიზმი, რომელიც ერთს ყველაზე მაღლა აყენებს, მსოფლიო დაპყრობილი იქნება. მსოფლიო ქედს მოიხრის ქურუმის წინაშე.

და, ქურუმის მესადაგებლები და მომლოცველები, რომლებმაც ქვეყნიერებაზე დაიწყეს სიარული, ცდილობდნენ საკუთარი თავით გულწრფელად ეტარებინათ ახალი სწავლება.

იესოსი? არც თუ ისე. ახლა უკვე მასში ქურუმისგან იყო უამრავი რამ შეტანილი. რაც შემდგომ იყო, შენც იცი. დაეცა რომი. უდიდესი იმპერია გარე მტრებს არ გაუნადგურებიათ. ქრისტიანობის მღიარებელი რომი, შიგნიდან ირღვეოდა. თუმცა, იმპერატორები თვლიდნენ, რომ ქრისტიანობა მათ ძალაუფლებას ამყარებდა.* მათ ძალიან ხიბლავდა ერთ-ერთი პოსტულატი: ნებისმიერი ძალაუფლება ღმერთისგანაა, მმართველი, მეფობისთვის ღვთის ნებითაა კურთხეული.

IV საუკუნეში ქრისტიანობამ, ოფიციალურად და ფაქტიურად გამარჯვება იხეიმა რომში. გახარებულმა მთავარმა ქურუმმა უკონტაქტო, უხმო ბრძანება გასცა ბიზანტიის იმპერატორზე. და, ქრისტიანული რომი ძირფესვიანად გადაწვავს ალექსანდრიის ბიბლიოთეკას.” სულ მთლიანად დაწვეს შვიდასი ათასი და ოცდაცამეტი წიგნი. სხვადასხვა ქალაქებში წიგნის კოცონები ენთო და უძველესი გრაგნილები იწვოდა. წვავდნენ წარმართული დროების წიგნებს, მაგრამ ამ წიგნებს შორის ცოტა იყო, რომელშიც ვედური დროების ადამიანთა შესახებ იწერებოდა. ისინი არ დაუწვიათ, ამოიღეს, გადამალეს და ვიწრო წრეში სწავლობდნენ ხელდასხმულთა შორის, აი, მხოლოდ მერე ანადგურებდნენ.

უმაღლეს ქურუმს ეგონა, რომ ახლა, როცა ადამიანები პირველსაწყის ცოდნას უფრო და უფრო შორდებოდნენ, მას გზადაგზა წინააღმდეგობა არ შეხვდებოდა. მან გათამამებულმა, კიდეც ერთი უხილავი ბრძანება გასცა და შედეგად **II კონსტანტინოპოლის კრებაზე ანათემას გადაეცა სწავ-**

* ერთადერთი ერი, რომელმაც ქრისტიანობა და ეროვნულობა ერთმანეთთან გააიგივა,- ეს ჩვენი ერი იყო. მან არ დაუშვა ორმაგი სტანდარტები, რადგან ის ცოდნა რაც ქრისტეს სახის-მეტყველების მეცნიერებისგან ჰქონდა მიღებული, ქართველების ცხოვრების წესი იყო. ამიტომაც საქართველო ბუნებრივად გადაურჩა ორმაგ სტანდარტებს და ნამდვილ ქრისტიანულ რელიგიას იცავდა და იცავს. ამიტომაც არ „გადაშენდა“ ზემოთ აღნიშნული იმპერიების მსგავსად... ჩვენი ძალა ჭეშმარიტ, მართლმადიდებლურ ქრისტიანობაშია!!!!... ც.გ.

** ალექსანდრიის ბიბლიოთეკა,- ყველაზე ცნობილი ანტიკური ბიბლიოთეკა, მომცველი ყველა ნაწარმოების, როგორც კი, არსებობდა იმ პერიოდში. ცეზარის დროს იგი ითვლიდა 700 000 ერთეულ შემონახულ მასალას, წარმართობასა და ქრისტიანობას შორის განვითარებული ბრძოლების ხანაში 391 წელს დაინგრა სარაპისის ტაძარი, სადაც ბიბლიოთეკა ინახებოდა. (ანტიკური ქორონიკონი. გამომცემლობა „პროგრესი“, 1989წ.)

ლება, რასაც რეინკარნაცია ჰქვია. რისთვისო, შენ იკითხავ? იმისთვის, რათა ადამიანები არ დაფიქრებულიყვნენ მიწიერი ცხოვრების არსზე.

რათა ეფიქრათ იმაზე, რომ ბედნიერი ცხოვრება, მხოლოდ დედამიწის გარეთაა. აი, ასეც ჩათვალა დედამიწაზე მცხოვრებმა უმეტესმა ადამიანმა.

ქურუმში ზეიმობდა. მან იცოდა, რა იქნებოდა შემდეგ, ის მსჯელობდა: - არამიწიერი ცხოვრება ადამიანს არ უხილავს. არ იცის სამოთხეში, სადაც კარგია როგორ მოხვდეს და, საშიშ ჯოჯოხეთში როგორ არ მოხვდეს, - გაურკვეველია. აი, აქაა რომ ჩემს ოკულტურ მცნებას ვუკარნახებ ჩემი გეგმის სასარგებლოდ.

აი, ასე თავის სასარგებლოდ არიგებენ მცნებებს მსოფლიოს ქურუმები, მაგრამ მსოფლიოზე სრული ძალაუფლების მიღწევა მათ მაშინათვე ვერ შესძლეს, მაშინაც კი, როცა მათ იფიქრეს, რომ განადგურებულ იქნა წარმართული კულტურის ყველაზე დიდი ბასტიონი, - რომი. მაინც რჩებოდა **დედამიწაზე მხოლოდ ერთი პატარა კუნძული**, ჩვეულებრივ გრძნეულებებს არ დამორჩილებული. ჯერ კიდევ რომამდე და იესოს სწავლებების წარმოჩენამდე უმაღლესი ქურუმი ესწრაფვოდა გაენადგურებინა უკანასკნელი ვედური სახელმწიფოს კულტურა, - რუსეთი.”

საიდუმლო ომი ვედურ რუსეთთან

მი ვედურ რუსეთთან, იესო ქრისტეს დედამიწაზე მოვლინებამდე და რომის დაცემამდე, ბევრად ადრე დაიწყო. ათასწლოვანი ომი არ მიმდინარეობდა რკინის მახვილის მეშვეობით. ოკულტიზმი ბრძოლას არამატერიალურ დონეზე აწარმოებდა.

რუსეთში მიდიოდნენ ოკულტური რელიგიის მქადაგებლები. შენ შეგიძლია ათობით იმ ადამიანთა სახელების გაგება რომლებიც საეკლესიო წიგნებში არიან მოხსენიებულნი. მაგრამ ისინი ათიათასობით იყვნენ. ისინი, თავიანთ გზავალაზნეულობაშიც უდანამაულონი იყვნენ, რადგან ფანატები იყვნენ, ეს კი, ნიშნავს, რომ არ შეეძლოთ მსოფლიოს მემილიონედი ნაწილიც კი, მოეცვათ თავისი აზრ-ფიქრით. ისინი, -ქურუმის ჯარისკაცები, უდრტვინელად და მოწიწებით ასრულებდნენ მის ბრძანებას და ცდილობდნენ შთამაგონებლად აეხსნათ ადამიანებისთვის, როგორ ეცხო-

** ვფიქრობ ანასტასია სულაც არ გაულისხმობდა მარტო რუსეთს. თუნდაც იმიტომ, რომ წმიდა ადგილების მოსანახულებლად და თავისი წინაპარი დედის დოლმენის პატივის მისაგებად ვლ.მეგრე ქ. გელენჯიკში გააგზავნა. ეს ქალაქი კი, ისტორიულად საქართველოს ტერიტორიაა. გამოდის რომ „უკანასკნელი ვედური სახელმწიფო არა მარტო რუსეთია არამედ ჩვენი სამშობლო საქართველოცაა! და ის „პატარა კუნძულიც“ ამის მინიშნება უნდა იყოს, რადგან რუსეთი, თავისი ტერიტორიული მოცულობით ნამდვილად შორსაა ტერმინ, - „პატარა კუნძულისგან“ ... ც.გ.

ვრათ მათ. ესწრაფვოდნენ ყველაფერ იგივეს თქმას, რასაც ოდესღაც დიდებული რომის იმპერიაში ამბობდნენ.

რიტუალის ჩანერგვას ცდილობდნენ. ტაძრების აშენებას სთავაზობდნენ. არწმუნებდნენ არ მიექციათ ყურადღება მიწიერი ყოფისთვის, ბუნებისთვის. ასე როცა მოიქცევით აი, მაშინ დადგება ყველასთვის ზეციური მეფობაო. მე შენ, მათი ქადაგებებით არ დაგტვირთავ. შენ დღესაც, თუკი მოისურვებ, შეგიძლია წაიკითხო იმის შესახებ, რასაც ამბობენ. მე შენ მიზეზს მოგიყვები, ათასი წლის მანძილზე რატომ ვერ შესძლეს ვეღურ რუსეთთან ვერაფრის გაკეთება.

იმ რუსეთში, ყოველი მეორე მცხოვრები, პოეტი და ენამჭევრი, ენაკვიმატი იყო. ბარდებიც იყვნენ იმ რუსეთში, მაშინ მათ ბაიანებს ეძახდნენ. აი, რა ხდებოდა იმ დროებაში. ათეულობით წლების მანძილზე ქურუმის ჯარისკაცები რუსეთში იმის პროპაგანდას ეწეოდნენ, თუ ღმერთისთვის თაყვანი, როგორ უნდა ეცათ. სადღაც აქა-იქ, ადგილ-ადგილ ადამიანებმა მათი მოსმენა და მათი ნათქვამის გაანალიზება დაიწყეს. ბაიანისტი, როგორც კი მოისმენდა ამას, გაიცინებდა, იგავ-არაკს შეთხზავდა და დაამღერებდა. იგავ-არაკი კი, სწრაფად ედებოდა მთელს რუსეთს. შედეგად, შემდეგი ათი წლის მანძილზე ქურუმის მქადაგებლებს კეთილად დასცინის რუსი. გაცეცხლებული ქურუმი ახალ შემტევს გზავნის. მაგრამ რუსეთში კვლავ ახალი იგავ-არაკი იბადება და მომლოცველებს კვლავ დასცინის რუსი. იმ დროების უამრავი იგავ-არაკიდან, მე შენ, სამს მოგიყვები.

ბაძრბიძან, ომელში უნდა იყოს ღმერთი (პირველი იგავ-არაკი)

ღედამიწაზე დასახლებულ ერთ-ერთ მრავალრიცხოვან სოფელში ბედნიერად ცხოვრობდნენ ადამიანები. იმ სოფელში ოთხმოცდაცხრამეტი ოჯახი იყო. თითოეულ ოჯახს მშვენიერი სახლი ჰქონდა. საუცხოოდ მოჩუქურთმებული სახლის გარეშემო გაშენებული ბაღი ნაყოფს ყოველწლიურად ისხამდა. ბოსტნეულსა და კენკრას ამოზრდას თავის-თავად ახდენდა. გაზაფხულს ადამიანები მხიარულად, გახარებული ხვდებოდა და ზაფხულით ტკებოდა. მეგობრული, მთელი რიგი მხიარულ დღესასწაულები, სიმღერებსა და ფერხულებს ბადებდა. ზამთრობით, ყოველდღიური მხიარულებისგან ადამიანები ისვენებდნენ და ცის თაღს შესცქეროდნენ, ცდილობდნენ გადაეწყვიტათ, - შესაძლებელი იყო თუ არა, რომ ვარსკვლავები და მთვარე უკეთესი მოხატულობით ჩაეწნას ზეცას, ვინემ არის.

სამ წელიწადში ერთხელ, ივლისის თვეში, ის ადამიანები ერთად იკრიბებოდნენ თავისი საკუთარი სოფლის განაპირას, მინდორზე. სამ წელიწადში ერთხელ მათ კითხვებზე ღმერთი ჩვეულებრივი ხმით პასუხობდა. ღმერთი, ჩვეულებრივი მხერისთვის უხილავი,- ყველასთვის შეგრძნებადი იყო. სოფლის თითოეულ მაცხოვრებელთან ერთად მსჯელობდა, მომავალი დღეებისთვის ცხოვრება უფრო უკეთესად როგორ მოეწყობოდა. ადამიანებსა და ღმერთს შორის საუბარი ფილოსოფიური იყო, ხანდახან კი, სრულიად უბრალო და ხალისიანი.

აი, მაგალითად:- შუახნის მამაკაცი ადგებოდა და ღმერთს განუცხადებდა:

– შენ რა, ღმერთო, დღესასწაულზე ამ ზაფხულს, ჩვენ ყველანი, განთიადის დადგომის დროიდან როცა შევიკრიბეთ, ყველას წვიმა რატომ გადაგვახსნი? სადილობამდე წვიმდა. ასხამდა, როგორც ჩანჩქერიდან. მხოლოდ სადილობისას ამობრწყინდა მზე. შენ რა, სადილობამდე გეძინა?

– არ მეძინა,- პასუხობდა ღმერთი,- გარიჟრაჟიდანვე ვფიქრობდი, უფრო უკეთესად როგორ მექნა დღესასწაული რომ სანიმუშო გამოსულიყო. მე დავინახე, თქვენს შორის დღესასწაულზე მიმავალთაგან ვიღაც-ვიღაცეებს, სუფთა წყლით ბანაობა დაეხარათ. ვიფიქრე, როგორ მოვიქცე? გააფუჭებენ ისინი თავისი უსუფთაო იერიით მთელს დღესასწაულს. ამიტომაც გადავწყვიტე, ჯერ ყველანი განმებანა, შემდეგ კი, ღრუბლები გამეფანტა, მზის სხივებისთვის საშუალება მიმეცა, წყლით განბანილ ადამიანთა სხეულებს რომ მიაღერებოდა.

– კაი, აბა, რახან ასეა...- დაეთანხმა მამაკაცი, შეფარვით კი, ულვაშებიდან საკმლის ნამცეცები ჩამოიბერტყა და თავის ვაჟს, ბაგეების გარეშემო მოცვისგან შეღებილი პირისახის მოწმენდა დაუწყო.

– მითხარი მე, ღმერთო,- ეკითხება ხანდაზმული მამაკაცი,- ჩაფიქრებული ფილოსოფოსი,- ჩვენს თავზე ცაში ბევრი ვარსკვლავია, რას ნიშნავს მათი საუცხოო მოხატულობა? შემიდლია მე, როცა ჩემი ცხოვრება მოსაწყენი გამიხდება, ჩემი სულისთვის საამო ვარსკვლავი ამოვირჩიო და იქ დავსახლდე ჩემი ოჯახით?

– ციურ სხეულთა მოხატულობა, რომლებიც ბნელში ციმციმებენ, მთელს სამყაროს სიცოცხლის შესახებ ატყობინებს. მოდუნებულობა და სულის მოკრება, ციური წიგნის წაკითხვის საშუალებას იძლევა. არც დღესასწაულების გამო და არც ცნობისმოყვარეობის გამო ციური წიგნი არ იხსნება, მხოლოდ სუფთა გულისხმისპყოფასა და მნიშვნელოვანს ეხსნება. ვარსკვლავზე დასახლება შეგიძლია. ყოველ თქვენგანს ციური პლანეტის საკუთრივ არჩევა შეუძლია. ამისთვის აუცილებელ ერთ პირობას უნდა იცვადე. ნიჭიერად უნარიანი გახდე და ქმნილებებს უკეთესს, ვინემ დედამიწაზეა, შენს მიერ არჩე-

ულ ვარსკვლავზე ჰქმნიდე.

ბალახზე მჯდომი გოგონა წამოხტა, ჯერ კიდევ სრულიად ყმაწვილი იყო ის. გადაიგდო მხრებს უკან ქერა ნაწნავი, აპრეხილცხვირიანი სახე ზემოთ ასწია, ხელები თეძოებზე თამამად შემოიჭდო და მოულოდნელად ღმერთს განუცხადა:

– მე კი, შენთან პრეტენზია მაქვს, ღმერთო. ორი წელი მოუთმენლად ვიცდიდი, რათა ჩემი პრეტენზია განმეცხადებინა. ახლა ვიტყვი. დედამიწაზე, რაღაც უწესრიგობა, არანორმალურობა ხდება. ყველა ადამიანურად, როგორც ადამიანი ისე ცხოვრობს. უყვარდებათ, ქორწინდებიან და მხიარულობენ. მე კი, რა დავაშავე? როგორც კი, გაზაფხული დგება, ჩემს ღაწვებზე წინწყლები ჩნდება. მათი ჩამორეცხვა ან გადაღებვა არაფრით არ ხერხდება. შენ რა, ღმერთო, ისინი გასართობად მოიფიქრე? მე ვითხოვ, რომ ახალ გაზაფხულზე ჩემს ღაწვებზე არც ერთი წინწყალი აღარ გამოჩნდეს.

– ო, ასულო ჩემო. წინწყლები კი, არა, ჭორფლი ჩნდება გაზაფხულობით შენს მშვენიერ სახეზე. ასე ვუწოდებ მე მას, ხოლო შენ თუ გასურს, შენთვის უხერხულად თუკი თვალი ამ წინწყლებს, მათ მე მოვამორებ მომავალ გაზაფხულზე, – უპასუხა ღმერთმა გოგონას.

ამ დროს, მინდვრის მეორე ბოლოდან წარმოსადევს ყმაწვილი ვაჟი წამოიმართა. თავდახრილმა მშვიდად მიმართა ღმერთს და წარმოსთქვა:

– გაზაფხულზე უამრავი საქმის კეთება მოგვიწევს ჩვენ. შენ, ღმერთო, ისწრაფე, რათა ყოველ საქმეში მიიღო მონაწილეობა. რა საჭიროა შენთვის წინწყლების გამო ყურადღების გაფანტვა. თანაც, ისინი ისეთი მშვენიერია. უფრო მშვენიერი ხატება კი, ვინემ წინწყლებიანი ქალწულია, მე არც შემძლია ჩემთვის წარმოვიდგინო.

– აბა, მაშ, რაღა ვქნა? – ჩაფიქრებულმა წარმოსთქვა ღმერთმა, – მთხოვა ქალწულმა, მე მას დავპირდი...

– კი, მაგრამ ეს როგორ თუ „რა ჰქნა?“ – კვლავ ჩაერთო საუბარში ქალწული. ხალხი ხომ გეუბნება „არა წინწყლებით, არამედ სხვა უფრო მნიშვნელოვანი საქმეებით უნდა დაკავდე“ – ო... და, თუკი ჭორფლებზე მიდგა საქმე, მე ეს იმიტომ ვთქვი, იქნებ, ორი კიდევ დამიმატო, აი ასე, სიმეტრიისთვის აი აჰ, მარჯვენა ღაწვზე.

ღმერთმა გაიღიმა. ეს კი, იქიდან სჩანდა, ადამიანებმა როცა გაიღიმეს. ყველამ უწყოდა, მალე, მათ სოფელში სიყვარულით, ახალი, მშვენიერი ოჯახი დაიბადებოდა.

ასე ცხოვრობდნენ ადამიანები ღმერთთან ერთად იმ საკვირველ სოფელში. აი, ერთხელაც, მათთან ასი მოგვი ჩავიდა. სოფლელები, მრავალფეროვანი სასმელ-საჭმელით, ყოველთვის გულგახსნილნი და სიხარულით ხვდე-

ბოდნენ სტუმარს. უგემრიელეს ნაყოფებს აგემოვნებინებდნენ. მიირთმევდნენ მათ ბრძენკაცები და საუცხოო ნუგბარის გამო აღტაცებაში მოდიოდნენ. შემდეგ ერთმა მათგანმა სთქვა:

– ო, ადამიანებო, თქვენი ცხოვრება ზომიერი და მშვენიერია. ყოველ ოჯახში ბარაქა და სიმყუდროვეა. მაგრამ ღმერთთან ურთიერთობის კულტურა არა გაქვთ. არ ადიდებთ, არ ეთავყვანებით ღვთაებას.

– კი, მაგრამ, რატომ?– შეწინააღმდეგებას ცდილობდნენ შეწუხებული სოფლელები,– ჩვენ ღმერთთან ისე ვურთიერთობთ, როგორც ერთმანეთთან. სამ წელიწადში ერთხელ ვურთიერთობთ. თუმცა ყოველდღიურად მზით ამობრწყინდება ხოლმე იგი. სახლის გარეშემო ბაღში ყოველი გაზაფხულიდან ფუტკრად ფუსფუსებს. ზამთრობით მიწას ფარავს თოვლით. მისი საქმენი ჩვენთვის ნათელია და ყოველი დროებებითაც ჩვენ გახარებული ვართ.

– არასწორად ხართ მოწყობილნი.– სთქვეს ბრძენკაცებმა.– ჩვენ თქვენთან მოვედით, რომ ღმერთთან ურთიერთობა გასწავლოთ. მთელს დედამიწაზე მისთვის გაშენებული სასახლეები და ტაძრები. მათში ადამიანებს ყოველდღიურად შეუძლიათ ღმერთთან ურთიერთობა. ხოლო ჩვენ, თქვენც გასწავლით.

სამი წელი უსმენდნენ სოფლის მაცხოვრებლები ბრძენკაცებს. ასიდან, ყოვლი მათგანი ცალ-ცალკე იცავდა საკუთარ თეორიას თუ, საუკეთესო ტაძარი ღმერთისთვის როგორ უნდა აშენდეს. ყოველდღიურად რა და როგორ უნდა კეთდებოდეს იმ ტაძარში. ყველა ბრძენკაცს საკუთარი თეორია ჰქონდა. არ იცოდნენ სოფლის მოსახლეობამ, ამ ასი მოგვიდან რომელი შეერჩიათ. და, თანაც, ისეც მოქცეულიყვნენ, რომ სხვა მოგვები არ გაენაწყენებინათ? ამიტომ გადაწყვიტეს, ყველას მოუსმინონ და თითო ტაძარი თითო ოჯახში ყველას აუშენონ. მაგრამ იმ სოფელში ოთხმოცდაცხრამეტი ოჯახი იყო, ბრძენკაცი კი, ასი აღმოჩნდა. სოფლის გადაწყვეტილება რომ მოისმინეს, ბრძენნი შეცბუნდნენ. გამოდიოდა, რომელიღაცას ტაძარი არ შეხვდებოდა და მოსაკითხებსაც არ მიიღებდა. ერთმანეთში დაიწყეს კამათი, ღმერთის თავყვანისცემისთვის რომლის თეორია უფრო ეფექტური იყო. კამათში სოფლის მოსახლეობის ჩათრევაც იწყეს. გაჩაღდა კამათი და წლების მანძილზე, პირველად დაავიწყდა და გამორჩა სოფლის მოსახლეობას ღმერთთან ურთიერთობის დღე. როგორც ყოველთვის, არ შეიკრიბა შეპირებულ დღეს მინდორზე.

კიდევ სამი წელი გავიდა. სოფლის გარეშემო ოთხმოცდაცხრამეტი დიდებული ტაძარი იდგა. სამაგიეროდ, სახლები სიახლით უკვე აღარ ბრწყინავდნენ. ბოსტნეულის ნაწილიც აუღებელი აღმოჩნდა. ბაღის ხილსაც ჭია გაუჩნდა.

– ყველაფერი ეს იმის გამო ხდებოდა, – ქადაგებდნენ სხვადასხვა ტაძრებში ბრძენკაცნი, – რომ თქვენში სრულყოფილი რწმენა არ არისო. ძღვენი უფრო მეტი უნდა მოიტანოთ ტაძარშიო, უფრო მეტი მონდომებით და ხშირად უნდა სცეთ თაყვანი ღმერთსო.

მხოლოდ ერთი ბრძენკაცი, რომელიც უტაძროდ დარჩა, ყველა სოფელს ცალ-ცალკე, ხან ერთს, ხან მეორეს ფარულად არიგებდა ჭკუას:

– ადამიანებო, ყველაფერი ისე არ გააკეთეთ, როგორც საჭირო იყო. ყველა ტაძარი იმ კონსტრუქციით არ არის აშენებული, როგორიც საჭიროაო. ტაძრებში თქვენ არასწორად სცემთ თაყვანსო, ლოცვებში იმ სიტყვებს არ წარმოთსქვამთ რაც საჭიროაო. მხოლოდ მე ერთს შემიძლია გასწავლოთ თქვენ, როგორ შეიძლება ყოველდღიურად ღმერთთან ურთიერთობაო.

როგორც კი, ის ვინმეს დარწმუნებას მოახერხებდა, ახალი ტაძარი აღიმართებოდა, ხოლო არსებული ტაძარი მაშინათვე ინგრეოდა. მორიგი ბრძენკაცთაგანი კი, კვლავ მოსაკითხის გარეშე რჩებოდა, და ისიც ფარულად ადამიანთა წინაშე სხვების სახელის გატეხას ესწრაფვოდა. გაციდა უამრავი წელი. ერთხელაც ადამიანებს გაახსენდათ თავიანთი ადრინდელი შეკრებები იმ მინდორზე, სადაც ღმერთის ხმას ისმენდნენ. ისევ შეიკრიბნენ მინდორში და დაიწყეს კითხვების დასმა იმ იმედით, რომ მათ კვლავ მოისმენს ღმერთი და როგორც წინათ, ისე გასცემს პასუხს:

– გვიპასუხე ჩვენ, რატომ მოხდა ისე, რომ ჩვენი ბაღები ჭიან ნაყოფს ისხამს? რატომაა ბოსტანში რომ ბოსტნეული ყოველწლიურად აღარ მოდის? რატომაა, რომ ერთმანეთში უსიამოვნება აქვთ, კამათობენ, ჩხუბობენ ადამიანები, მაგრამ თავისთვის უკეთესი რწმენის არჩევას ვერაფრით ვერ ახერხებენ? გვითხარი, შენდამი აშენებულ, რომელ ტაძარში ცხოვრობ შენ?

დიდხანს არ პასუხობდა ღმერთი მათ კითხვებს. მაგრამ, ბოლოს, როცა მისმა ხმამ სივრცეში გაიჟღერა, იგი მხიარული აღარ იყო, – ღმერთმა შეკრებილთ დაღლილი ხმით უპასუხა:

– ჩემო ძენო და ჩემო ასულნო, თქვენი სახლი, ბაღებით გარშემორტყმული, დღეს გავერანებული იმიტომ არის, რომ მე, ყველაფრის კეთებას მარტო ვერ ვასწრებ. ყოველივე დასაწყისიდანვე ოცნებით ისეა ჩაფიქრებული, რომ მხოლოდ თქვენთან ერთად, ერთობლივად შემიძლია მშვენიერების შექმნა. მაგრამ ნაწილობრივ ზურგი აქციეთ თქვენ, თქვენს საკუთარ კარ-მიდამოს. მარტო მე, ვერ ვასწრებ ქმნადობას, ქმნილება ერთობლივი უნდა იყოს. მე ასევე მინდა თქვენ ყველას გითხრაო, რომ:– სიყვარულისა და არჩევანის თავისუფლება თავად თქვენშია. მე კი, მზად ვარ თქვენს ნაოცნებარ სწრაფვებს მივყვე. ახალა თქვენ მიპასუხეთ მე, ჩემო ძვირფასო ძენო და ასულნო, ტაძრებიდან რომელ მათგანში უნდა დავსახ-

ლდე, მე? ჩემს წინაშე თქვენ ყველანი თანაბარნი ხართ, მაშ რომელში უნდა ვიმყოფებოდე, რათა არავინ ნაწყენი არ დარჩეს? როცა თავად გადაწყვიტავთ იმ საკითხს, თუ ტაძრებიდან რომელ მათგანში უნდა დავსახლდე, აი, მაშინ დაგვყები მე ყველას ერთობლივ ნებას.*

ასე უპასუხა ღმერთმა ყველას და დადუმდა. ადამიანები კი, იმ სოფლისა, რომელიც ერთ დროს უმშვენიერესი იყო, აგრძელებენ დღევანდელ დღემდე კამათს. მათი ოჯახები კი, ხრწნადი და გაპარტახებულია. გარეშემო სულ უფრო და უფრო დიდებული ტაძრებია, - კამათი კი, უფრო და უფრო მწვავე.

- აბა, ანასტასია, რაღაცნაირი ზღაპრის მსგავსი არარეალური იგავ-არაკი მოყვები ახლა შენ. იმ დასახლებაში რაღაც ძალიან სულელი ადამიანები ყოფილან. განა მათთვის გაუგებარი იყო, რომ ღმერთს თითოეულთან ერთად სურს ბალის მოვლა? ამასთან, შენ ამბობ, რომ ეს ბრიყვი ადამიანები სოფელში დღემდე კამათობენო. აბა, სად იმყოფება ეს სოფელი, რომელ ქვეყანაში? შენ შეგიძლია მითხრა?

- შემიძლია.

- მაშ მითხარი.

- ვლადიმირ, შენ და სხვადასხვა ქვეყნის ადამიანები ახლა ამ სოფელშია† რომ ცხოვრობთ.

- ჰოო?... ჰო, მართლაც ჩვენ ხომ? რასაკვირველია, ჩვენ, ძველებურად, იმაზე ვკამათობთ ვისი რწმენა უკეთესია, ხოლო ბაღებში კი, - მატლიანი ნაყოფები!

ყვითლავა საუბათოსო აღბილი სამოთხეში (მეორე იგავ-არაკი)

ქივიდნენ საფლავეზე ოთხი ძმა, რათა პატივი მიეგოთ დიდი ხნის წინ გარდაცვლილი საკუთარი მამის ხსოვნისთვის. მოესურვათ ძმებს სცოდნოდათ, - სამოთხეში იმყოფებოდა თუ ჯოჯოხეთში მათი მამა. ოთხივემ ერთდროულად ისურვა რათა მამის სული მათ წინაშე წარმდგა-

* ახლა ხომ ჰხედებით ჩემო თანამემამულენო, რა დღეშია ჩვენი უწმიდესი პატრიარქი და ჩვენი ცოცხალი წმიდანები?! უნდა თავად შევიძლოთ „ნამდვილისა და ყალბის“ გარჩევა. და, ამაში მათი იმ ყალბთა „საქმენი და რჩევები დაგვცხმარება“. ოღონდ მთავარია თავად ჩვენ არ ვიყოთ „აზრ-ფიქრისთვის გაზარმაცებულები“ და არ დავიზაროთ ეკლესიაში და მთავრობაში „მოკალათებულთა“ ქმედებებისა და ქცევების სწორად შეცნობა... და რაც მთავარია თავად განვახორციელოთ პრაქტიკულად რასაც ჩვენი უწმიდესი და უნეტარესი ილია II, ცოცხალი წმიდა ბერები, ნამდვილი ადამიანები გვეუბნებიან და გვირჩევენ... ც.გ.

† ქართულ ენაში „სოფელი“ - ქვენიერებასაც ჰქვია ც.გ.

რიყო და მოეთხორო, თუ როგორ ცხოვრობს ის სხვა სამყაროში. და აი, ძმების წინაშე მშვენიერი ციალით მამის სახება გამოცხადდა. გაიკვირვეს ძმებმა, აღფრთოვანდნენ ციალის ხილვით, ხოლო როცა გონს მოეგნენ, ჰკითხეს:- „გვითხარი, მამავ ჩვენო, შენი სული სამოთხეში იმყოფება?”

„დიახ, ჩემო ვაჟებო, უპასუხა მამამ, მშვენიერ სამოთხეშია სული ჩემი”.

„გვითხარი, მამავ ჩვენო, ძმებმა კვლავ კითხვები დაუსვეს, - სად მოხვდება ჩვენი სულები, ჩვენი სხეულების გარდაცვალების შემდეგ?”

თავისი მხრიდან, თითოეულს ცალ-ცალკე დაუსვა მამამ კითხვა:- „მითხარით, ჩემო ვაჟებო, თავად თქვენ როგორ აფასებთ თქვენს მიწიერ საქმეებს?”

ძმებმა მამას რიგ-რიგობით მიუგეს. უფროსმა ძემ უთხრა:

„მე, მამა, უდიდესი მხედართმთავარი გავხდი. მტრებისგან ვიცავდი მშობლიურ მიწას და ფეხი არ დაუდგამს მასზე მტერს. სუსტს და ღარიბს არასდროს ვჩაგრავდი, ამიტომაც ვიმედოვნებ სამოთხეში მოხვედრას.

მეორე ძემ მამას უთხრა:- „მე ცნობილი მოძღვარი გავხდი. სიკეთეზე ვუქადაგებდი ადამიანებს. ვასწავლიდი მათ ღვთის თაყვანისცემას. ჩემს მსგავსთა შორის უმაღლეს მწვერვალებსა და წოდებებს მივაღწიე, ამიტომაც ვიმედოვნებ სამოთხეში მოხვედრას.

მესამე ძემ მამას უთხრა:- „მე ცნობილი მეცნიერი გავხდი. ჩემს მიერ უამრავი ხელსაწყოებია გამოგონილი, რომელნიც აიოლებენ ადამიანთა ყოფას. უამრავი სასიკეთო ნაგებობებია ჩემს მიერ აგებული. როცა მშენებლობას ვიწყებ, ღმერთს მაღლს ვწირავ, მის სახელს ვახსენებ და თაყვანს ვცემ, ამიტომაც ვიმედოვნებ სამოთხეში მოხვედრას.

უმცროსმა ძმამ მამას უთხრა:- „მე, მამა, ბაღს ვაშენებ და ბაღ-ბოსტანში ვშრომობ. მშვენიერი ბაღ-ბოსტნიდან ძმებს ბოსტნეულსა და ხილს ვუგზავნი. ცდილობ ღვთისთვის მიუღებელი სისაძაგლე არ ჩავიდინო, ამიტომაც ვიმედოვნებ სამოთხეში მოხვედრას”.

მამამ საკუთარ ვაჟებს უთხრა:- „თქვენი სულები, ჩემო ვაჟებო, სხეულის გარდაცვალების შემდგომ სამოთხეში მოხვედება”.

გაქრა მამის სახება. გავიდა წლები, გარდაიცვალნენ ძმები და სამოთხის ბაღში მათი სულები ერთმანერთს შეხვდა, ოღონდ მათ შორის უმცროსი ძმის სული არ იყო. მაშინ მამის სულს ძმებმა ისევ დაუძახეს. როცა ის მათ წინაშე თავისი საოცარი ციალით გამოცხადდა, ჰკითხეს:- „გვითხარი, ჩვენ, მამავ ჩვენო, სამოთხის ბაღში, ჩვენთან ერთად რატომ არ არის ჩვენი უმცროსი ძმის სული. მიწიერი განზომილებით მას შემდეგ ასე წელი გავიდა, როცა ჩვენ შენ, შენს საფლავთან გაგესაუბრეთ”.

„ნუ ნერვიულობთ ჩემო ვაჟებო, თქვენი ძმაც სამოთხის ბაღში იმყოფება, ხოლო თქვენს გვერდით ახლა იმიტომ არ არის, რომ თქვენი უმცროსი ძმა ამ წუთისთვის ღმერთთან ურთიერთობს”, - უპასუხა ვაჟებს მამამ.

კიდევ ასი წელი გავიდა, ძმები სამოთხის ბაღში ისევ შეხვდნენ ერთმანეთს. მაგრამ ისევ არ იყო მათ შორის უმცროსი ძმა. ისევ დაუძახეს თავის მამას. ხოლო, როცა ის წარმოჩნდა, ჰკითხეს: - „აი, კიდევ ასი წელი გავიდა, მაგრამ ჩვენი უმცროსი ძმა ჩვენთან შესახვედრად მინც არ მოვიდა. არავის არ უნახავს ის სამოთხის ბაღში. გვითხარი, მამავ, სად არის ჩვენი უმცროსი ძმა?”

მამამ თავის სამ ძეს უთხრა: - „ღმერთთან ერთადლა თქვენი უმცროსი ძმა და იმიტომაც არ არის თქვენს შორის.

მაშინ, სამივე ძმამ მამას თხოვნა დაუწყო, რათა მათთვის ეჩვენებინა, თუ სად და როგორ ურთიერთობს თავიანთი უმცროსი ძმა ღმერთთან. „შეხედეთ”, - უპასუხა ძმებს მამამ და ძმებმა დედამიწა და მასზე უმშვენიერესი ბაღი დაინახეს, რომელიც მათმა უმცროსმა ძმამ სიცოცხლის დროს გააშენა და გაახარა. მშვენიერ მიწიერ ბაღში გაახალგაზრდაებული მათი უმცროსი ძმა, საკუთარ შვილს რაღაცას უხსნიდა. ცოლი- მზეთუნახავი, მის გვერდით რაღაცას საქმობდა. გაიკვირვეს ძმებმა და ჰკითხეს თავიანთ მამას: - „ჩვენი უმცროსი ძმა ძველებურად ისევ თავის მიწიერ ბაღშია და არა სამოთხის ბაღში, როგორც ჩვენ. რა დააშავა მან ღმერთის წინაშე? რატომ არ კვდება ჩვენი უმცროსი ძმის სხეული? მიწიერი განზომილების უამრავი ასწლეული გავიდა, მას კი, ჩვენ ისევ ახალგაზრდას ვხედავთ? გამოდის, ღმერთმა სამყაროს წესები შეცვალა?”

მამამ თავის სამ ვაჟს უპასუხა: - „ღმერთს სამყაროსეული წესები არ შეუცვლია. საწყისიდანვე, სიყვარულის შთაგონებით უდიდეს ჰარმონიაშია იგი შექმნილი. თქვენი ძმის სხეული კვდებოდა და არა ერთხელ, მაგრამ სულისთვის უმშვენიერესი ადგილი, რომელიც საკუთარი ხელებით, სულითა და გულითაა შექმნილი სამოთხის ბაღზე უკეთესია. ისე, როგორც ყველაფერზე უფრო მეტად მოსიყვარულე დედისა და მამისთვის მათ მიერვე შექმნილი უმშვენიერესი პირმშოა. ღვთიური წესის მიხედვით, თქვენი ძმის სული სამოთხის ბაღში უნდა ხვდებოდეს, მაგრამ, რადგან ეს ბაღი დედამიწაზეა, ამიტომაც მისთვის სანუკვარ მიწიერ ბაღში, გარდაიცვლება თუ არა, მისი სხეული მაშინვე ახალ სხეულში ხორციელდება”.

„გვითხარი მამავ ჩვენო, დავბრუნდებით ჩვენ ოდესმე დედამიწაზე სხეულის სახით?”, - ჰკითხეს თავიანთ მამას შვილებმა და პასუხიც მოისმინეს: - „თქვენი სულები, ჩემო ვაჟებო, ახლა სამოთხის ბაღში იმყოფება. *მიწიერი იერ-სახე მათ მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეუძლიათ მიიღონ, თუკი ვინმე თქვენი სულისთვის დედამიწაზე სამოთხის მსგავს ბაღს გააშენებს*”.

მძებმა ერთხმად წამოიძახეს:- „უცხო სულისთვის არ იქმნება სიყვარულ-ით ბალები. ჩვენ, დედამიწაზე განსხეულებისას, სამოთხის ბაღს თავადვე ავ-აშენებთ“.

მაგრამ ვაჟებს მამამ უპასუხა:- „ასეთი შესაძლებლობა თქვენ, უკვე გქონ-დათ ბოძებული ჩემო შვილებო“.

უპასუხა მამამ და ნელ-ნელა განეშორა მათ. მაგრამ, ისევ შესძახა სამივე ძმამ და მამას ჰკითხა:- „მამე ჩვენო, მშობელო, გვიჩვენე ჩვენ შენი ადგილი სამოთხის ბაღში, შენ რაღატომ გვშორდები ჩვენ?“

შეჩერდა მამა და თავის სამივე ვაჟს უპასუხა:- „შეხედეთ! აი, ბაღში თქვე-ნი უმცროსი ძმის გვერდით დახუნძლული ვაშლოვანი ხარობს. პატრა ვაშ-ლის ძირში აკვანია, შეხედეთ, აკვანში ახალშობილის მშვენიერ სხეულზე პა-ტარა ხელი შეირხა, გაღვიძებას იწყებს ახალშობილის სხეული, მასში ჩემი სული ცხოვრობს. ამ მშვენიერი ბაღის გაშენება ხომ, თავად მე დავიწყე...“

ყვლაზო მდიდარი საძმრო

(მესამე იგავ-არაკი)

შ მ იგავ-არაკს, მე ცოტათი შევცვლი. მას, თანამედროვე წყობაზე გად-მოვიტან. ერთ სოფელში ორი მეზობელი ცხოვრობდა. ისინი ოჯახე-ბით მეგობრობდნენ. საკუთარ მიწაწყალზე, საკუთარი სიამოვნებისთვის შრომობდნენ. გაზაფხულობით ორივე ნაკვეთის ბაღი ჰყვავდა და თითო-ეულში პატარა ტყეც იზრდებოდა. ორივე ოჯახში ვაჟი დაიბადა. როცა ორ მეგობარ-მეზობელს ვაჟები წამოეზარდათ, ერთხელაც, სადღესასწაულო ქეიფისას ორივე ოჯახმა მტკიცედ გადაწყვიტა,- სამართავად ყველაფერი თავიანთ ვაჟებს გადასცენ.

— რა დათესონ და როგორ, დაე, ახლა ჩვენმა ვაჟებმა თავად გადაწყვიტონ. ჩვენ კი, მე და შენ, ჩემო მეგობარო, ახლა უკვე არც გამოხედვით, არც სიტყვი-ერი მითითებით აღარ უნდა ვეურჩოთ ჩვენს ვაჟებს,- სთქვა ერთმა.

— თანახმა ვარ,- პასუხობდა მეორე,- დაე ჩვენმა ვაჟებმა, თუკი გადაწყვიტ-ენ, სახლიც თავისებურად გადააკეთონ. თავად შეარჩიონ ტანსაცმელი, მათ-თვის აუცილებელი საქონელი და ბარგი-ბარხანა, როგორც უნდათ,- თავად გადაწყვიტონ.

— კარგი,- პასუხობდა მეორე,- დაე, ჩვენი ვაჟები დამოუკიდებლები გახდ-ნენ და თავად შეარჩიონ თავისთვის ღირსეული საცოლეები და, ჩემო მეგო-ბარო, ჩვენი ვაჟებისთვის საცოლეების დასანიშნად ერთად წავიდეთ.

ორმა მეზობელმა მეგობარმა ასე და ამგვარად მტკიცედ გადაწყვიტეს. მათ წამოწყებას ცოლებმაც მხარი აუბეს და ოჯახებმა ახალგაზრდა ვაჟთა

მმართველობის ქვეშ ცხოვრება დაიწყეს. თუმცაღა, იმ დღიდან ორი ოჯახის ცხოვრება სხვადასხვაგვარად აეწყო.

ერთი ოჯახის ვაჟი საქმიანი გახდა, ყველას უწევდა ანგარიშს და ამიტომაც სოფელში მას პირველის სახელი უწოდეს. მეორეში, - ვაჟი დაფიქრებული, დინჯი ეჩვენებოდა მთელს გარემოცვას, ამიტომაც მას მეორეს სახელი უწოდეს. პირველმა მამის მიერ დარგული ახალგაზრდა ტყე გაკაფა და ბაზარზე გასაყიდად გაიტანა. მან ცხენის სანაცვლოდ მსუბუქი ავტომობილი და პატარა ტრაქტორი იყიდა. პირველი მეზობლის შვილი ფხიანად ითვლებოდა. დაადგინა მეწარმემ, რომ მიმდინარე წელს მკვეთრად აიწვეს ნივრის ფასი. არ შემცდარა ის ამაში. საკუთარ მიწაზე ყველა კორომი ამოთხარა და მთელს მინდორზე ნიორი დათესა. მამამ და დედამ რადგან სიტყვა მისცეს, ცდილობდნენ შვილს ყველანაირად მოხმარებოდნენ და მისთვის ხელი შეეწყობთ. ოჯახმა მოწეული ნიორი დიდი სარგებელით გაყიდა. თანამედროვე მასალებიდან უზარმაზარი სახლის მშენებლობა დაიწყო. მშენებლებიც დაიქირავეს. მეწარმე ვაჟი კი, მაინც არ ისვენებდა. დილიდან საღამომდე ითვლიდა, გაზაფხულზე მინდორი თუ რა სარგებლიანი ნათესით უნდა დაეთესა. ზამთრის ბოლოსთვის გამოთვალა, რომ მთელი მინდორი უნდა ხახვით დაეთესა, სარგებელი რომ მიეღო. კვლავ სარგებლიანად გაყიდა თავისი მოსავალი. თავისთვის ავტომობილი იყიდა, რომელიც საუკეთესოდ ითვლებოდა.

ერთხელაც სოფლის გზატკეცილზე იმ ორი მეზობლის ვაჟი ერთმანეთს შეხვდა. ერთი ავტომობილით მოდიოდა, მეორე მკვირცხლ ცხენზე შებმული ოთხთვალათი. შეაჩერა თავისი ავტომობილი წარმატებულმა მეწარმემ და ორ მეზობელს შორის ასეთი საუბარი გაიმართა:

- შეხედე, მეზობელო, მე, უძვირფასესი ავტომობილით ვმგზავრობ, შენ კი, - ძველებურად ოთხთვალათი გადაადგილდები. მე, დიდ სახლს ვაშენებ, შენ კი, - მამისეულ, ძველ სახლში ცხოვრობ. ჩვენი მამები და დედები ყოველთვის მეგობრობდნენ ერთმანეთთან. მეც, მეზობლებურად შემიძლია, რომ შენ დაგეხმარო. თუკი მოისურვებ რჩევას მოგცემ, უფრო სარგებლიანად რითი დათესო სავარგული მიწები.

- გმადლობთ თანადგომის გაწევის სურვილისთვის. უპასუხა ოთხთვალიანმა მეორე მეზობელმა, - მე, ჩემი აზრ-ფიქრის თავისუფლებას ვუფრობილდები.

- მაგრამ, მე ხომ არ ხელვჭყოფ შენს აზრ-ფიქრს. მსურს, რომ შენ გულწრფელად დაგეხმარო.

- გმადლობთ შენი გულწრფელობისთვისაც, კეთილო მეზობელო. მე კი, ერთს გეტყვი, რომ აზრ-ფიქრის თავისუფლებას ადამიანს არაცოცხალი ართმევს, მაგალითად ავტომობილი, რომელშიც შენ ზიხარ.

- როგორ შეუძლია ავტომობილს წართმევა? იგი შენი ოთხთვალის გასწ-

რებას თავისუფლად შესძლებს, ხოლო მე ჩემს საქმეებს, სანამ შენ ქალაქამდე მიხვალ, უკვე დავასრულებ კიდეც. და, ეს ყველაფერი ავტომობილის წყალობით იქნება.

– დიახ, შენს ავტომობილს ოთხთვალის გასწვრება, რასაკვირველია, შეუძლია, მაგრამ შენ ამავდროულად მის საქესთან ზიხარ და იძულებული ხარ საჭე გეჭიროს ხელში მუდმივად და გზადაგზა მუდმივად რაღაცეები გადა-რთო-გადმორთო, მუდმივად უცქირო ხელსაწყოებსა და გზას. ჩემი ცხენი უფრო ნელა მოძრაობს, ვინემ შენი ავტომობილი გარბის, მაგრამ მე, მისი სი-არულის დროს მისთვის შემიძლია არაფერი ვაკეთო. თანაც გზაზე აზრ-ფიქრის ყურადღება არ გადავიტანო. შემიძლია ჩავიძინო კიდეც და ცხენი სა-ხლთან თავისით მიმარბენინებს. შენ იმახდი, ბენზინთან დაკავშირებით პრობლემებიაო, ცხენი სამოვარზე თავად იზოვის საკვებს. თანაც, მითხარი ერთი, საით მიიჩქარი ახლა შენ, შენი ავტომობილით?

– მინდა მარაგად ავტონაწილები ვიყიდო. მე ვიცი, ჩემს ავტომობილში მალე რა შეიძლება რომ გატყდეს.

– მაშ, გამოდის ტექნიკა შენ ისე კარგად აითვისე, რომ ყველა მომავალი დაზიანება შეგიძლია განსაზღვრო?

– ჰო, კარგად! მე ტექნიკას სამი წელი სპეციალურ კურსებზე ვსწავლობ-დი. შენც გახსოვს ალბათ, ამ კურსებზე წამოსვლას შენც გთავაზობდი.

– შენ სამი წელი, შენი აზრ-ფიქრი ამ ტექნიკას მიუძღვნე. იმას, რომელიც ტყდება, ძველდება.

– შენი ცხენიც ასევე დაბერდება და მოკვდება.

– ჰო, რასაკვირველია, დაბერდება. მაგრამ მანამდე კვიცის დაბადებას მო-ასწვრებს. იგი გაიზრდება და მე მასზე ვივლი. **ცოცხალი მარად ემსახურება ადამიანს, მკვდარი კი, მხოლოდ დრო-ჟამს უმოკლესს.**

– სოფლისთვის სასაცილოა ყველა შენი მსჯელობა. მე ყველა წარმატებუ-ლად და მდიდრად მთვლის, შენ, – მხოლოდ მამის ნაშთის ხარჯზე მცხოვ-რებად. ის კი არა და შენ, შენი მამის მიწაზე ხეებისა და ბუჩქების სახეობებიც არ შეგიცვლია.

– მაგრამ მე, ისინი შევიყვარე. ყველას დანიშნულებისა და ურთიერთკავ-შირის შეცნობას შევეცადე. ისინი კი, რომელთაც მოწყენა დაიწყეს, მზერითა და შეხებით გაგამხნევე. ახლა ყველაფერი გაზაფხულობით ურთიერთ თანხ-მობით ჰყვავის, ისე, რომ ჩარევას არ საჭიროებს, მხოლოდ ესწრაფვის ზა-ფხულში და შემოდგომით ნაყოფი მოგვართვას.

– ნამდვილად, მეგობარო, უცნაური ხარ შენ, – ამოიხრა მეწარმემ, – სულ დადიხარ და ესიყვარულები შენს ადგილ-მამულს, ბაღს და ყვავილებს. ამი-თი, ესე იგი, როგორც იმახი, შენს აზრ-ფიქრს თავისუფლებას ანიჭებ.

– დიახ.

– აბა, თავისუფალი აზრ-ფიქრი შენ რიდასთვის გინდა? რა სარგებელია, რა საჭიროა თავისუფალი აზრ-ფიქრი?

– იმისთვის, რათა ყველა დიდებული ქმნილება შეიცნო. რათა შენ ბედნიერებაში მოგეხმაროს.

– მეე?! აბა შენა ხარ რაღა! მე ცოლად სოფელში ყველაზე საუკეთესო გოგოს მოყვანა შემიძლია. ნებისმიერი გამომყვება. ყველას სურს, რომ მდიდარს გაჰყვეს:- გაშლილ სახლში იცხოვროს და ჩემი მანქანით იმგზავროს.

– *მდიდარი იყო, – არ ნიშნავს ბედნიერი იყო.*

– *აბა ღარიბი?*

– *კარგი, არც ღარიბია რომ იყო.*

– *არც ღარიბი, არც მდიდარი, აბა როგორი?*

– *შეძლებულად ყოფნა ყველასთვის აუცილებელია. მეტი შეძლებაც გეო-ნდეს, – ცუდი არ არის. ასევე აუცილებელია, შენს გარეშემო რაც ხდება იმის შემცნობელობა. ადამიანებთან ბედნიერება ხომ უცებ არ მოდის.*

– მეწარმემ ჩაიცინა და სწრაფად გაემგზავრა.

ერთი წლის შემდეგ ორი მამა-მეზობელი სათათბიროდ შეიყარა. გადაწყვიტეს, რომ დროა მათ თავიანთი ვაჟებისთვის საცოლეები დაენიშნათ. როცა შვილებს ჰკითხეს, სოფლის გოგონებიდან ცოლად, რომლის მოყვანას ისურვებდნენ, შვილმა-მეწარმემ საკუთარ მამას მიუგო:

– სოფლის მამასახლისის გოგო მომწონს მამა მე, ცოლად მისი მოყვანა მსურს.

– მე ვხედავ, შვილო ჩემო, რომ შენ, – ყოჩაღი ხარ. სოფლის მამასახლისის ქალიშვილი მთელს მხარეში სილამაზით ყველაზე განთქმულია. ახლო თუ შორი ადგილებიდან ჩვენთან ჩამომსვლელი, ყველანი მისი ცქერით აღტაცებაში მოდიან. მაგრამ, აი, რაღაც თავნებაა ის. ამ ქალწულის უჩვეულო გონიერების გაგება თავის მშობლებსაც კი უჭირთ. შეიძლება, რომ ის, უცნაურადაც კი ჩაითვალოს. მასთან სწეულების განსაკუთრნავად რჩევისთვის სხვადასხვა სოფლებიდან უამრავი ქალი ჩამოდის. თავიანთი ბავშვები ამ ქალწულთან მოჰყავთ.

– მერე და რა მოხდა მამა? არც მე ვარ უჭკუობით ჯაბანი. ჩვენს სოფელში უფრო დიდი ფართობის სახლი, უკეთესი მანქანა, ვინემ მე მყავს არ არის. თანაც, ორჯერ შევამჩნიე, რომ ის მე, ძალიან დიდხანს და დაფიქრებით დამაკვირდა.

მეორე მამის კითხვაზე:

– სოფლის გოგონებიდან შენთვის რომელი უფრო მოსაწონია, შვილოო? ყმაწვილმა უპასუხა:

– მამასახლისის ქალიშვილი მიყვარს მე, მამავ.

– ის, როგორღაა შენს მიმართ განწყობილი ჩემო ბიჭო? შენ გინახავს მისი

შეყვარებული მზერა?

– არა, მამავ, როცა კი, მას შემთხვევით შევხვედრივარ, ყოველთვის თვალ-წამწამებს ხრიდა.

ორმა მეზობელმა ერთდროულად გადაწყვიტეს თავთავიანთი ვაჟები-სთვის დაენიშნათ საცოლეები. მივიდნენ, დარბაისლურად ჩამოსხდნენ. სოფლის მამასახლისმა თავის ქალიშვილს მოუხმო და უთხრა:

– აი, ჩემო შვილო, ჩვენთან მთხოვნელები მოვიდნენ. ერთდროულად ორი ყმაწვილი კაცისგან, შენი ცოლად მოყვანის მსურველებისგან. ჩვენ ერთობლივი გადაწყვეტილება გამოვიტანეთ, – თავად განსაზღვრო ამ ორ რჩეულთა შორის რომელი გასურს. შენ ახლავე შეგიძლია ამის შესახებ გვითხრა, თუ დილამდე დაფიქრდები?

– ბევრი განთიადი გავლიე ოცნებებში, მამავ ჩემო, – წყნარად სთქვა ახალ-გაზრდა ქალწულმა, – შემიძლია პასუხი თქვენ ახლავე მოგცეთ.

მამ სთქვი, ჩვენ სულმოუთქმელად ეელოდებით შენს პასუხს.

მზეთუნახავმა მოსულ მთხოვნელებს ასე უპასუხა:

– მადლობა, ყველას თქვენ, მამებო, ყურადღებისთვის. მთხოვნელ ვაჟებს მადლობა ჩემს ცხოვრებასთან თავიანთი ცხოვრების შემოერთების სურვილისთვის. მშვენიერი ვაჟები აღზარდეთ თქვენ, მამებო, და ამ ორს შორის თუ რომელთან დაკავშირებულიყო ჩემი ბედი, არჩევანიც ძნელი შეიძლებოდა ყოფილიყო. მაგრამ მე, ბავშვების გაჩენა მსურს და ასევე მათი ბედნიერებაც. მსურს რომ ბავშვებმა ცხოვრება უზრუნველად, თავისუფლებაში და სიყვარულში შესძლონ. ამიტომ, ის შევიყვარე, ვინც ყველაზე მდიდარია.

მეწარმის მამა ამაყად წამოდგა. მეორე მამა თავდახრილი იჯდა. ქალწული კი, მეორე მამას მიუახლოვდა, მის წინაშე მოიყარა მუხლი, თვალ-წამწამი არ აღუმართავს ისე წარმოსთქვა:

– მე, თქვენს ვაჟთან ერთად მსურს ცხოვრება.

თავისი ადგილიდან სოფლის მამასახლისიც წამოდგა, მას სურდა თავისი ქალიშვილი ეხილა იმ სახლში მაცხოვრებლად, რომელიც სოფელში უმდიდრესად ითვლებოდა, ამიტომაც მკაცრად უთხრა.

– სიტყვებს შენ მართალს ამბობდი, ჩემო ქალიშვილო, მამის გული გაახარე შენი ჭკვიანეული მსჯელობით. მაგრამ შენ, სოფელში ყველაზე მდიდართან არ მისულხარ მუხლის მოსაყრელად. ყველაზე მდიდარი აქ მეორეა, აი ის.

და, მამასახლისმა ხელით მეწარმის მამაზე მიუთითა და დაუმატა:

– მათმა ვაჟმა დიდი სახლი ააშენა. მას მანქანა, ტრაქტორი, ფული აქვს.

ქალწული მამას მიუახლოვდა და მის მკაცრ სიტყვებზე ასე უპასუხა:

– რასაკვირველია, მართალი ბრძანდები, შენ მამიკო. მაგრამ მე, ბავშვებზე ვსაუბრობდი. რა სარგებელი იქნება პატარა ბავშვებისთვის იმ საგნებში, რო-

მელიც შენ ჩამოთვალე? ტრაქტორი გატყდება, სანამ ისინი გაიზრდებიან. მა-
ნქანა დაჟანგდება, სახლი მოირყევა.

– დაე, ასეც იყოს, დაე, შენს სიტყვებს ჭეშმარიტებად ჩავთვლი, მაგრამ ბა-
ვშვებს ბევრი ფული ექნებათ და ისინი თავისთვის ახალს შეიძენენ. ტრაქ-
ტორსაც, მანქანასაც, ტანსაცმელსაც.

– და რამდენია, „ბევრი“, ვისურვებდი რომ მცოდნოდა მაშინვე მე?

მეწარმის მამამ ულვაშები ამაყად აიპრიხა, წვერს ხელი ჩამოუსვა და დი-
ნჯად, დარბაისლურად უპასუხა:

– ფული ჩემს ვაჟს იმდენი აქვს, თუკი საჭიროა ასეთს, სამ მეურნეობას
ერთ ჯერზე შეიძენს, როგორიც უკვე გვაქვს. ისეთ ცხენებს კი, როგორიც მე-
ზობელს აქვს, არა მარტო ორის, ჩვენ მთელი რემის შეძენა შეგვიძლია.

ქალწულმა მორჩილად დახარა თვალ-წამწამი და უპასუხა.

– *მე თქვენს ვაჟს ბედნიერებას ვუსურვებ. მაგრამ მთელს დედამიწაზე
არ მოიპოვება იმდენი ფული, რომლითაც მამისეული ბაღის ყიდვა შეიძ-
ლება, სადაც ყოველი ტოტი მისი მომყვანისკენ სიყვარულით მიილტვის.
ვერ იყიდი ვერანაირი ფულით ცხენის ერთგულებას, რომელიც კვიცობი-
სას ბავშვობაში ბავშვებთან თამაშობდა. თქვენი ადგილ-მამული ფულის
აწარმოებს, ჩემი შეყვარებულის ადგილ-მამული კი, – საკმარის შეძლებუ-
ლობასა და სიყვარულს!*

ქურუმი ტაქტიკას სვლიდა

შთაწლოვან ომში ქურუმი ტაქტიკას არაერთხელ ცვლიდა, მაგრამ სულ
უმედეგოდ. რუსეთი, ოკულტურ მცდელობებზე ძველებურად იცინო-
და. ხალხმა იმ მომლოცველებს უბადრუკი უწოდა. მაშინ უბადრუკობად
ფიზიკური ნაკლი, სახიჩრობა კი არ ითვლებოდა, არამედ ოკულტიზმი. ეც-
ოდებოდათ რუსეთში უბადრუკი მქადაგებლები. მართალია აკმევდნენ, თა-
ვშესაფარს აძლევდნენ, მაგრამ ნათქვამს სერიოზულად არ აღიქვამდნენ.

ოთხასი ასწლეულის შემდეგ ქურუმმა გააცნობიერა, – რომ ის ვედურ ქვე-
ყანაზე გამარჯვებას ვერ მოიპოვებს. ზუსტად განსაზღვრა რაშია ვედიზმის
უჩვეულო ძალა.

ვედიზმი მყარად ეფუძვნებოდა ღვთიურ კულტურას. თითოეულს
ღვთიური ცხოვრების წესი ჰქონდა და ყოველი ოჯახი თავის ადგილ-
მამულში სიყვარულის სივრცეს ჰქმნიდა. გრძნობდა ბუნების ერთიანობას,
ეს კი ნიშნავს, – ყოველივეს ერთიანობას, რაც ღმერთმა შეჰქმნა.

*ვედიზმში, ადამიანები ღმერთთან ფაქტობრივად ბუნების მეშვეობით
საუბრობდნენ.* მას თაყვანს კი არ სცემდნენ, არამედ მის გაგებას ესწრაფვოდ-
ნენ და ღმერთი უყვარდათ ისე, როგორც ქალიშვილს ან ძეს თავისი კეთი-

ლი მშობლები უყვარს.

*ჰოდა, ქურუმმა, ღმერთთან დიალოგის გაწყვეტის უნარის მქონე გეგმა შეადგინა. ამისათვის აუცილებელი იყო ადამიანთა დაშორება საკუთარ ადგილ-მამულთან, ღვთიურ ბალებთან, ღმერთთან ერთობლივ შემოქმედებასთან. მთელი ტერიტორია, სადაც ვედები ცხოვრობდნენ, სახელმწიფოებად დაექუცმაცებინა და მათი კულტურა გაენადგურებინა.**

სხვანაირი მქადაგებლები წავიდნენ რუსეთში. სხვაგვარი იყო მათი ქმედებები. ახლა მათ ისეთ ადამიანთა მოძიება დაიწყეს, რომლებშიც თვითკმაყოფილება, - ამპარტავნება, - თუნდაც ცოტათი, მაგრამ, მაინც რომ სხვა ენერგიებზე მეტად სჭარბობდა. ასეთი ადამიანის პოვნისას, ესწრაფვოდნენ მასში ამპარტავნება უფრო განვითარებინათ. ამისთვის შემდეგნაირად მოქმედებდნენ.

წარმოდგინე სახლში შემოდის ხანდაზმულ დარბაისელთა ჯგუფი, სადაც ბედნიერად ცხოვრობს ოჯახი. ისინი, როგორც ადრე, ისე არ ცდილობენ იქადაგონ ან ასწავლონ, თუ როგორ უნდა იცხოვროს ოჯახმა. პირიქით, მოულოდნელად მუხლს იყრიან ოჯახის უფროსის წინაშე, საუცხოო ძღვენს მიართმევენ და ეუბნებიან: - „შორეულ ქვეყანაში, ჩვენ მაღალ მთაზე ავედით. იმ მთაზე უფრო მაღალი მთა, მთელს დედამიწაზე არ არსებობს. როცა მწვერვალზე ვიდექით, რომელიც ღრუბლებს მაღლაა, ზეციდან შემოგვესმა ხმა, რომელმაც შენზე გვაუწყა, რომ დედამიწაზე შენ ხარ ყველაზე ბრძენი. მხოლოდ შენ ერთი ხარ რჩეული და ჩვენთვის დიდი პატივია შენი თაყვანისცემა, ძღვენის მორთმევა, შენი ბრძნული სიტყვის მოსმენა“.

და თუკი შეამჩნევდნენ, რომ ადამიანი ხრიკს წამოეგებოდა, - ცბიერ საუბარს აგრძელებდნენ: - „შენ, ყველა ადამიანი უნდა გააბედნიერო, - ასე გვითხრა ჩვენ მთაზე ხმამ. შენი ძვირფასი დრო, რაიმე სხვა საქმეებზე არ უნდა დახარჯო. შენ ადამიანები უნდა მართო, ყველაფრის გადაწყვეტის უფლება, მათ მაგივრად, დავალებული მხოლოდ შენ გაქვს. ამიტომაც აი, შენ, ზეციური გვირგვინი“.

ამის შემდეგ, როგორც უდიდებულესს განძს, ისე მიართმევდნენ ადამიანს ძვირფასი ქვებით მოჭედილ გვირგვინს. საკუთარ დიდებულებაში, რჩეულობაში დაჯერებულს, თავზე მოოჭვილ გვირგვინს დაადგამდნენ. ხოლო იმ წამსვე, ყველა იქ მყოფი მის წინაშე თავდახრით მუხლმოყრილი დადგებოდა, - უდიდესი თაყვანისცემის ნიშნად. თანაც ზეციერს სწირავდნენ

* რაც სტალინის მმართველობის შემდეგ ინტენსიურად ხორციელდებოდა მთელს საბჭოთა კავშირში და დღემდე რატომღაც „ვიღაც“ განსაკუთრებული ძალისხმევით ანხორციელებს ჩვენთან... ადამიანებს „ჩანერგილი“ აქვთ, რომ სოფლებში ცხოვრება „არაპროესტიჟულია“ და სახსრების გარეშე „შეუძლებელი!“... რაც ჩემის აზრით ჯოჯოხეთური ტყუილია!.. ც.გ.

მადლს, დიდებულის თაყვანისცემის ღირსი რომ გახდნენ. შემდეგ მას, უცხო მოსულები ცალკე სახლს უშენებდნენ, ტაძრის მსგავსს.

ასე გამოჩნდნენ პირველი თავადები ვედურ რუსეთში.

მეზობლები ტაძარში ტახტზე დამჯდარი ადამიანის, როგორც საკვირველი რამის სანახავად ისე მიდიოდნენ. ისინი ხედავდნენ, თაყვანს როგორ სცემდნენ უცხო მოსულები და ყოველი თაყვანისცემისას, როგორ აქებდნენ მას და სხვადასხვა კითხვებს როგორ უსმევდნენ.

თავიდან მოქმედებებს ზღვისიქითა თამაშად მიიჩნევდნენ. მეზობლებიც ზოგი ცნობისმოყვარეობით, ზოგიც შეცოდებით ცდილობდა უცხო მიწიდან მოსულებსა და თავიანთ მეზობელს აჰყოლოდა. ***მაგრამ ნელ-ნელა ამ თამაშ-თამაშში ადამიანების ჩათრევა ხდებოდა.**** თანდათანობით გავლენის ქვეშ ექცოდნენ და თავისდა შეუმჩნევლად თანაქმნადობის აზრ-ფიქრი სხვაგან გადაჰქონდათ. ყურადღება ეფანტებოდათ.

ძალიან დიდი ძალისხმევა სჭირდებოდათ ქურუმის გამოგზავნილებს, რათა თავადობა ჩანერგილიყო. თავიდან, უშედეგო მცდელობები ასობით წლობით იყო, მაგრამ ბოლოს და ბოლოს მაინც აღსრულდა ქურუმთა სურვილი, - ვედური რუსეთი სათავადოებად დაიყო.

შემდეგ კი, ბუნებრივი პროცესი წავიდა: - თავადებმა ერთმანეთს შორის უფრო დიდ დიდებულობაზე დაიწყეს ბრძოლა. თავიანთ შინაომებში მეზობლებს ითრევდნენ.

შემდეგ ისტორიკოსები დაწერენ, თითქოსდა მოინახნენ უდიდესი მთავრები, რომლებმაც დანაწევრებული სათავადოები ძლევამოსილ რუსულ სახელმწიფოდ გაერთიანესო. თავად დაფიქრდი, ვლადიმირ, ასეა კი ეს? და რომელ გაერთიანებაზე აქვთ საუბარი ისტორიკოსებს? ყველაფერი ხომ სინამდვილეში ძალიან მარტივადაა. ერთმა თავადმა შესძლო სხვები დაემარცხებინა, მოეკლა და დაეპყრო. ***ადამიანთა გაერთიანება მხოლოდ კულტურას, ცხოვრების ადათ-წესს შეუძლია.*** საზღვრების დადგენა გამოყოფის დასტურია ყოველთვის. სახელმწიფო როცა ჩამოყალიბდება არა ცხოვრების ადათ-წესზე და მის კულტურაზე, არამედ ერთი ან რამოდენიმე ადამიანის ხელოვნურ განდიდებაზე და ჯარის ძალაზე, მაშინათვე უამრავი პრობლემა წარმოიქმნება: - როგორ დაიცვან საზღვრები და შეძლებისდაგვარად გააფართოვონ ისინი. ასევე, ჯარის გაზრდის აუცილებლობაც ჩნდება.

* დღესაც ასე აკეთებინებენ მასმედიის წარმომადგენლებს: - ადამიანებისთვის ყალბი ინფორმაციის მიწოდებას აიძულებენ, ადამიანთა ტვინებში ანერგვიანებენ და ამ ადამიანებს ილუზორულ აზრ-ფიქრში ამყოფებენ! გამოიღვიძეთ ჟურნალისტებო, ზნელ ძალთა მიერ სამუდამამო ცოდვისთვის ხარტ გამეტებულნი! დავიჯერო ვერ ხვდებით?! და, ვინც ვერ ხვდებით, - ვინც უკვე მიხვდა, მათ მიჰყევით... ც.გ.

ერთი ვერ შესძლებს დიდი სახელმწიფოს მართვას,- ამიტომაც გამოჩნდნენ მბრძანებლები, კანცელარიის მწერლები, რომლებიც თანდათან მრავლდებოდნენ და დღევანდელ დღემდე ყოველდღიურად მრავლდებიან. *თავადები, მბრძანებლები, მოსე მწერლები, ვაჭრები და მთელი მომსახურე პერსონალი,- ეს იმ ადამიანთა კატეგორიაა, რომლებიც ღვთიურ თანაქმნილებებს მოწყვეტილია. ახლა, მათი დანიშნულებაა,- ხელოვნური სამყაროს შექმნა. მათ დაკარგული აქვთ ჭეშმარიტი რეალობის აღქმის შესაძლებლობა:- აი, ზუსტადაც რომ ისინი არის ოკულტიზმის საფუძველი.*

ჯერ კიდევ ერთი ათასი წლის წინ, რუსეთი წარმართად ითვლებოდა. წარმართობა ცოტათი კიდევ ინახავდა ღვთიური ვედური კულტურის შინაარსს. თავადების გამოჩენიდან მცირე საბატონოებად დაყოფილი, შემდგომ კი, დიდებად გაერთიანებული, მართვისთვის მძლავრ ძალას, ვინემ არმია იყო, საჭიროებდა. ძალა, რომელსაც უნარი შესწევდა, უდრტვინელი მორჩილებისკენ მიდრეკილი ადამიანის ტიპი შეექმნა.

ქურუმის შიკრიკები, აქაც თავად-მმართველთა დასახმარებლად მოვიდნენ და შესატყვისი რელიგია შესთავაზეს.

თავადებს ახლის არსი მოეწონათ და ჭკუაში დაუჯდათ. თუმცაღა, ახალი მასში ცოტა რამ თუ იყო. ყველაფერი ისე იყო, როგორც ეგვიპტეში, ხუთი ათასი წლის წინ.

თავადი, როგორც ფარაონი, ითვლებოდა ღმერთის ხელდასხმულად. ახალი რელიგიის ოკულტური მსახურები,- მის მრჩეველებად, და ეს ისე იყო, როგორც ეგვიპტეში. ყველა დანარჩენი კი, მხოლოდ მონები. მსგავსი რამის ჩანერგვა თავისუფალი ადამიანის გონებაში, რომელიც ჯერ კიდევ ინახავდა ვედური კულტურის დღესასწაულებს,- არც ისე იოლი იყო. ამიტომ ისევ მოვიდა ქურუმი თავადთა დასახმარებლად. მისმა ჯარისკაცებმა ცრუ ხმის გავრცელება დაიწყეს იმის თაობაზე, რომ ოდესღაც წარმართი ადამიანები ხშირად ღმერთს მსხვერპლშეწირვით ემსახურებოდნენ.

იუწყებოდნენ რომ, ვითომცდა არა მარტო სხვადასხვა ცხოველებს, არამედ ისინი ლამაზ გოგონებს, და ყმაწვილ ბიჭებს სწირავდნენ და უფრო მეტიც, პატარა ბავშვებსაც კი, მსხვერპლად სწირავენ თავიანთ ღვთაებებსო. ეს ცრუ ხმებია დღევანდელ დღემდე ასე მოსული რომაა. ეს ხმები წარმართ ერს უფრო და უფრო ანრისხებდა. აი, ამ დროს კი, ახალი რელიგია ინერგებოდა, რომელშიც ერისთვის შეთავაზებული იყო მსხვერპლშეწირვის მკაცრად აკრძალვა. რომელიც მაუწყებელი იყო თანასწორობასა და ძმობაზე. რასაკვირველია, თავადთა გამოკლებით. აი, ასე, თანდათანობით ინერგებოდა ახალი რელიგია წარმართ რუსეთში. შემდეგ, მმართველებიდან ერთმა თავადთაგანმა ბრძანა მისი ერთადერთ რელიგიად აღიარება. და, რუსეთი ქრისტიანულად იქნა წოდებული, ხოლო ყველა დანარჩენი რელიგიური მიმდინარეო-

ბა აკრძალული. ახლა, დაე, ყველამ ჰკითხოს თავის თავს, ვისი წინაპარი დედები, მამები იყვნენ, - სულ რაღაც ათასი წლის წინ წარმართები. ნამდვილად ისე იყო, რომ ცხოველებს ან ადამიანებს წარმართები ღვთის საამებლად სწირავდნენ მსხვერპლად? მომხდარის ჭეშმარიტი არსი აუცილებლად წარსდგება თითოეულის წინაშე, ვისაც საკუთარი ლოლიკით თავად აქვს უნარი, თუნდაც ცხრა წუთით მაინც გააანალიზოს.

და შენც, ვლადიმირ, შეგიძლია სიმართლის დანახვა, საკუთარ ლოლიკას ჭეშმარიტების გახსნისკენ რომ მოუწოდო. მეც ცოტათი დაგეხმარები შენ.

თავიდან, ჯერ საკუთარ თავს დაუხვი ლოლიკური კითხვა. თუკი წარმართები, როგორც მათ ადანაშაულებენ, ვიღაცას მსხვერპლად სწირავდნენ ღმერთს, მაშინ ხმებიც კი, მსხვერპლთშეწირვაზე მათ გონებასა და გრძნობას რატომღა აღშფოთებდა? უფრო ლოლიკურია მსგავსი საქციელის მისალმება და მისი გამეორებისკენ სწრაფვა. მაგრამ ხალხი, ერი აღშფოთებული იყო, რატომ? რასაკვირველია იმიტომ, რომ წარმართ ერს, აზრ-ფიქრშიც არ დაუშვია მსხვერპლთშეწირვა ცხოველების და მით უმეტეს ადამიანების.

აი, იმიტომაც აქამდე, არავის არ შეუძლია წარმოადგინოს არც ერთი წყარო, იმის მაუწყებელი, რომ წარმართული რუსეთის ადამიანებში არსებობდა მსხვერპლთშეწირვა. მხოლოდ ქრისტიანული მემკვიდრეები საუბრობენ ამაზე. მაგრამ ისინი ხომ, წარმართულ რუსეთში არ ცხოვრობდნენ. მათ ხომ წარმართული რუსეთის ენაც კი, არ იციან. კი, მაგრამ სად არის იგი, წყაროები და ხელნაწერები, - წარმართი რუსეთის? ნაწილი გადამალულია, ნაწილი კოცონებითაა განადგურებული, როგორც რომში. რა იყო მემკვიდრე იმ გრაგნილებში? რას იუწყებოდნენ ისინი? მათი წაკითხვის გარეშეც კი, შეუძლია თითოეულს დღესაც მიხვდეს. ისინი გამოააშკარავენ ცრუ ბრალდებებს წარმართთა მიმართ და შესძლებენ ვედური ცოდნის გადმოცემას. საქმეც იმაშია, რომ მთელი წარმართული რუსეთი, არა მარტო სისხლიან მსხვერპლთშეწირვას არ ახდენდა, არამედ მათ, ამის შესახებ გააზრებაც არ შეეძლოთ. ისინი, ხორცს, საერთოდაც არ სჭამდნენ.. პირიქით, წარმართები ცხოველებთან მეგობრობდნენ. მათი კვების რაციონის შემადგენლობა მრავალგვარი იყო, თუმცაღა იგი მხოლოდ მცენარეულისგან შესდგებოდა. ვის შეუძლია თუნდაც ერთი კერძის წარმოდგენა უძველესი რუსეთის სამზარეულოდან, სადაც ხორცი იქნებოდა მოხსენიებული? არავის!

ზღაპრებშიც კი ნათქვამია: - პატივს როგორ სცემდნენ ბოლოვს რუსეთში. თავლ-პივას სვამდნენ. აი, თუნდაც დღევანდელი ადამიანები, ვინც ხორცს მიირთმევს, შეეცადონ შესვან თბილი თავლის სასმელი, ყვავილების მტკრით, ბალახებით. ამის შემდეგ არამც თუ ხორცი, არაფრის ჭამაც არ მოუწოდება ადამიანს. ხოლო, თუკი ძალით დაამალე, ბევრს შეიძლება ხორცისგან გულიც კი აერიოს. ამასთან, თავად განსაჯე, ვლადიმირ, რისი გულისთვის

ის უნდა ეჭამათ მათ ხორცი, თუკი უამრავი საკვები იყო გარემეშო ადვილად მოსაპოვებელი და კალორიული.

ფუტკარი ზამთრობით მხოლოდ თაფლითა და ყვავილის მტვრით იკვებება:– თანაც, ფუტკარი სკაში მთელი ზამთრის მანძილზე არ მოისაქმებს.

ფუტკრის ორგანიზმი მთელს პროდუქტს ითვისებს. და, ადამიანები თაფლის სასმელს, მოხარშულ თაფლაკვერს,– სტუმრებს მაშინათვე მიართმევდნენ ხოლმე, როგორც კი სახლში შემოდოდნენ. აბა, ტკბილის შემდეგ, ხორცის ჭამას ვინდა იწყებს? ხორციანი საკვები ქვეყნიერებაზე მომთაბარეებმა ჩანერგეს. სტეპებსა და უდაბნოებში საკვებად ცოტა რამის მოძიებას თუ ახერხებდნენ. აი, ამიტომაცაა მომთაბრეები საქონელს რომ კლავდნენ. და, იმ ცხოველების ხორცს ჭამდნენ, რომელთაც მათთან ერთად გადაჰქონდათ მომთაბარეობის მძიმე უღელი. ატარებდნენ მათ ბარგს, რძით კვებავდნენ, ტანსაცმლისთვის თავიანთ ბეწვს აძლევდნენ.

ასე იქნა განადგურებული ჩვენი წინაპარი მშობლების კულტურა, ხოლო რუსეთი ჩადირულ იქნა რელიგიაში. იგი, მხოლოდ ჭეშმარიტად ქრისტიანული რომ ყოფილიყო, ახლა შეიძლება სულ სხვა ცხოვრება ყოფილიყო.* *მაგრამ ქურუმმა, ქრისტეს რელიგიაში თავისი ხრიკები ჩანერგა.* ერთი რელიგიიდან სხვადასხვაგვარი განმარტებების მიცემა დაიწყო. და, დაიწყო გაყოფა ქრისტიანულმა სამყარომ უამრავ კონფესიებად. ერთმანეთთანაც კი, კონფლიქტს აწარმოებდნენ. რუსეთზე ძალიან დიდი ძალები დახარჯა ქურუმმა. დედამიწის სხვა კუთხეებში მისი ქმედებები დაინახეს, არ დაუშვეს მისი მქადაგებლები თავის საზღვრებში. იაპონია, ჩინეთი, ინდოეთი არ გახდა ქრისტიანული, მაგრამ უმაღლესმა ქურუმმა ისინი სხვა საშუალებებით დაიმორჩილა. ათასწლიანი ოკულტიზმი ჩამოდგა ერთი ათასი წლის წინ. ოკულტიზმში მთელი დედამიწის ადამიანები ცხოვრობდა. დღევანდელ დღემდეც კი ცხოვრობენ...

ოკულტიზმი

იგი მხოლოდ ერთი ათასწლეულია რომ გრძელდება. ოკულტიზმის პერიოდში კაცობრიობა ჩადირულია არა რეალურ სამყაროში. კაცობრიობა იწყებს გამოგონილი ხატ-სახისთვის და აბსტრაქტული რეალური ცხოვრების მიღმა მყოფი სამყაროსთვის უზარმაზარი ენერგიის გაცემას.

რეალური სამყარო ყველა თავისი მრავალსახეობებით უფრო და უფრო ცოტა ადამიანურ ცხოველმყოფელ სიტბოს იღებს. იგი თავის არსებობას აგ-

* *ჩვენი წინაპრები, ჩვენდა საბედნიეროდ, ჭეშმარიტი ქრისტიანები იყვნენ და იმდენად გადაიტანეთ და გადაფურჩით მთელ რიგ ჭირ-ვარამს ეს მცირერიცხოვანი ერი! ც.გ.*

რძელებს წარსულში დაგროვილი და დასაწყისიდანვე ჩადებული ღვთიური მუხტით.

კაცობრიობამ შეწყვიტა თავისი უმთავარესი დანიშნულების აღსრულება. იგი სამყაროსთვის სახიფათო ხდება და ამიტომაცაა პლანეტარული მასშტაბის კატასტროფები რომ ხდება.

მთელი კაცობრიობა დღესაც ოკულტურ სამყაროში ცხოვრობს. მაგრამ იგი ორიათასი წლისთვის დასრულდა. რა თქმა უნდა, სინამდვილეში წლის სახელწოდება,- ორიათასი წელი სულაც არ არის.

შენ თავად იცი, რომ წელთაღრიცხვა ახლახანს შეცვალეს. წარსულის დროების მიწიერი ცივილიზაციის მიჯნა,- მემილიონე იუბილე იყო.

და, როგორც ყოველთვის უნდა მომხდარიყო პლანეტარული მასშტაბის კატასტროფა. უფრო ზუსტად კი, სამყაროს ათვისების მომზადებისთვის ახალი მცდელობა საკუთრივ კაცობრიობის სრულჰყოფის მეშვეობით უნდა დაწყებულიყო. მაგრამ კატასტროფა არანაირ ოკულტურ წლებში არ მოხდა.

სულ რაღაც სამმა ვედებიდან, რომელთაც არ ეძინათ, შესძლო დღევანდელი ადამიანები ოკულტიზმით მოჰადოებული ძილისგან ნაწილობრივ გამოეფხიზლებინა. გაიხსენე შენ, შენი წიგნის წამკითხველთ გულები როგორ აუჩქროლდათ და მიწისადმი საკუთარი სიყვარულის გახსენება დაიწყეს. ისინი ჯერ კიდევ ძილში არიან, მაგრამ მათ, ვედური ღვთიური კულტურის ძალა უბრუნდებათ.

ასევე, ღმერთსაც იმედი უბრუნდება. თავიანთი სიყვარულით, ჯერ კიდევ ბოლომდე გამოუფხიზლებლებმა, დედამიწას კატასტროფა ზუსტად მათ აარიდეს.* ახლა იგი ჩვენს პლანეტაზე აღარ იქნება.

მალე ყველა ადამიანი დაიწყებს ოკულტიზმის ჰიპნოზური ძილისგან გამოსვლას და დაიწყებენ რეალობაში დაბრუნებას.

* ჰოდა, ჩემო თანამემამულენო, ზუსტად იმიტომ ვთარგმნე ანასტასიას წიგნი, რომ თქვენ აუცილებლად გეკუთვნით დედამიწის გადარჩენაში თქვენი წილი წვლილის შეტანა, რადგან ღვთისმშობლის წილხვდომილი ქეყნის შვილები ხართ და თუ ყურადღებით ჩაუფიქრებდებით ამ სიტყვებს,- თავად ქრისტე-ღმერთის და მისი სიბრძნის,- „ოქროს საწმისის მცველ“ ქეყნის შვილები ხართ!- რომელიც ვერც ვერავინ წაიღო და ვერც წაიღებს, იმ მარტივი მზეხით, რომ ეს ცოდნა ჩვენშია, ჩვენს სულიერ და ხორციელ გენეტიკურ კოდშია „ჩამარბული“, რომელზეც არა ერთმა ჩვენმა უბრძნესმა ნამდვილმა ადამიანმა,- ზოგმა მინიშნებით და ზოგმაც პირდაპირ გადმოგვცა და გვაუწყა! მაგ. „ვეფხისტყაოსნის“, „ქებაი და დიდებაი ქართულისა ენისაი“, „ენა,მამული სარწმუნოება“, „საქართველოს სულიერი მისია“ და ა. შ...- ახლა, ანასტასია მიგვანიშნებს ქ.გელენჯიკში არსებულ სიწმიდეზე, რომელიც საქართველოს ძირძველი მიწა-წყალია და სადაც მისი წინაპარი დედა ცოცხლადაა დოღმენში შესული და სამარადჟამოდ დავიკოვავ „ბავშვების აღზრდის ადათ-წესი“, რომელსაც სრულჰყოფილად მხოლოდ ქართველი დედა შეიცნობს და ადადგენს! გაღვიძების დრო-ჟამი გვიდგას ნამდვილო ქართველო ადამიანებო! გველოდება უფალი! დაუბრუნდეთ მის ეზო-კარს, დავიკვიდროთ და დავამკვიდროთ მასში ღვთისგან ბოძებული ურთიერთ და საკაცობრიო სიყვარული!... ც.გ.

შენ იმით ხარ გაკვირვებული, კაცობრიობას დღეს ჰიპნოზის ქვეშ რომ სძინავს, თუ არარეალურ სამყაროში რომ ცხოვრობს? თვლი:- „აბა ასე როგორ შეიძლება იყოს? აი მეც, ქალაქებშიც, დიდსა და პატარებში უამრავი ადამიანი ცხოვრობს. ქუჩებში მანქანები დაჰქრიან.

შენ, ჩემი სიტყვებით გაკვირვებას ნუ ჩქარობ, ვლადიმირ. თავად გაიაზრე, განსაჯე, რომელ დროში, დღესა თუ საათში იმყოფებიან ადამიანები რეალურ სამყაროში. მაგალითისთვის, გაიხსენე, რამდენი სხვადასხვაგვარი რელიგია არსებობს მსოფლიოში. ისინი სხვადასხვანაირად ხსნიან ადამიანის არსს, სამყაროს მოწყობას. ასევე ყველას აქვს სხვებისგან განსხვავებული საკუთარი რიტუალების წყება.

ვთქვათ, ყველას შორის მეტნაკლებად ერთი რელიგია არის მართალი. მაშინ გამოდის, რომ დანარჩენები არარეალურ სამყაროს ჰქმნიან. მაგრამ ადამიანებს ხომ მათი რწმენაც აქვთ. ხოლო, თუკი სწამთ, მაშინ ცხოვრობენ და ემორჩილებიან არარეალური სამყაროს კანონებს.

მთელს დედამიწაზე უფრო და უფრო მეტი რაოდენობის ადამიანი ესწრაფვის, რათა დაეუფლოს ბევრ ფულს. მაგრამ რა არის ფული? ეს ხომ პირობითობაა. ითვლება, თითქოს ყველაფრის ყიდვა ფულით შეიძლება. ილუზიაა. არავის ჯერ ფულით არ შეუსყიდია სიყვარულის ჭეშმარიტი ენერგია, დედის გრძნობები, სამშობლო, ნაყოფთა გემო, რომელიც მხოლოდ იმ ერთი-სთვისაა განკუთვნილი რომელმაც იგი გაცნობიერებულად მოიყვანა.

ფული პირობითია და მათი მეშვეობით მხოლოდ პირობითი სიყვარულის შეძენაა შესაძლებელი. შეგვიძლია ფულით უამრავი უსულო საგნებით გარემოიცვა თავი, თუმცაღა ამასთან ერთად სულს,- საკუთარი მარტოობისთვის სწირავ.

ოკულტურ ათასწლეულში კაცობრიობა სრულიად დეზორიენტირებულია ღმერთის მიერ შექმნილი სივრცის მიმართ და ამის გამო ბნელში წრიალებენ ადამიანთა სულები.

აი, შეხედე ყურადღებით, ვლადიმირ. მხოლოდ უკანასკნელი ასი წლის განმავლობაში, ქვეყანაში რომელშიც შენ ცხოვრობ, როგორ მკვეთრად ცვლიდა საზოგადოება თავის პრიორიტეტებს.

იყო მეფე, საერო კანონები, სხვადასხვა მედლებით, ფერადი ბაფთიანი ორდენებით, პატივდებული ადამიანებად ჯილდოვდებოდნენ. ამოქარგულ მუნდირებს იცმევდნენ. შენდებოდნენ მონასტრები და ტაძრები მთელს ქვეყანაში, სადაც შენ ახლა ცხოვრობ. და უცებ, მოულოდნელად იგი მიჩნეულ იქნა სიმახინჯედ. მუნდირები, მათზე ბაფთიანი ორდენები სამასხარაოდ ჩაითვალა. ტაძრები,- ბნელეთის მოციქულებად, მათში მსახურები,- თადლითებად.

ამზობდნენ აღტყინებული ადამიანები ტაძრებს და გამხეცებულები ხოცავდნენ ოკულტურის მსახურებს. შემდეგ ყველასთვის გამოცხადებულ იქნა, რომ ამაში მხოლოდ საბჭოთა ხელისუფლება იყო დამნაშავე. დიახ ხელისუფლებამ ისროლა ხალხში მოწოდება. მაგრამ ხალხიც არ შეწინაღმდეგებია მას, პირიქით გამოეხმაურა ბელად-კერპების მოწოდებებს.

შენ ხომ ახლა არსებული საბუთებიდანაც იცი, ყუბანში როგორ მხეცურად დახოცეს ქრისტიანი ორმოცდაორი მღვდელთმსახური. ხოლო მათ, უბრალოდ კი არ კლავდნენ, არამედ მხეცურად აწამებდნენ. მათ სხეულებს სანაგვეზე ჰყრიდნენ. ყველაფერ ამას ბელადები არ სჩადიოდნენ.- ასეთი ქმედება თავად ხალხს სურდა. ბელადები მხოლოდ ასეთი ქმედებების უფლებას აძლევდნენ. შედეგად ქვეყნის სხვადასხვა კუთხეში ათასობით მღვდელთმსახური იქნა მოკლული. ვინც გაქცევა ვერ შესძლო, იგი რწმენას უარყოფდა. ცოტამ თუ შესძლო იმ დროებაში თავისი სიცოცხლისა და რწმენის შენარჩუნება.

ქვეყანაში, ადამიანთა უმეტესი ნაწილი გულწრფელი ათეისტი გახდა. ჩაცმულობა შეიცვალა:- ნიშნები და ბაფთები, ფერითა და ფორმით სხვანაირი გახდა. საბჭოთა წლებზე უამრავმა ანალიტიკოსმა და ისტორიკოსმა დაწერა წიგნი, მაგრამ... როცა შემდგომში კაცობრიობას მოუწევს ლენინზე და სტალინზე ამბის გაგება, შთამომავლების ბაგეებზე მხოლოდ ერთი რამ იქნება:- „პირველად იქნა კაცობრიობისთვის აშკარად ნაჩვენები, რომ ოკულტიზმმა თავისი თავი ამოწურა. ოკულტურ რელიგიებს, ერები ძილშიც კი აღარ მიიღებენ, ხელოვნური გზით, ძალადობრივად ხდება ოკულტიზმის მხარდაჭერა“. მაგრამ, განა ღმერთის რწმენა იქნა განადგურებული.- მხოლოდ ოკულტიზმი იყო დაკნინებული, რომელმაც რწმენაში შეაღწია.

ბოლო ათასწლეულში, მხოლოდ მარტო რუსეთში მოხერხდა ასე მკვეთრად ხალხში ფილოსოფიის შეცვლა. რელიგიის მნიშვნელოვნად დაკნინება* და მისი, კომუნიზმის რწმენაში გადაყვანა, თუმცადა ესეც ასევე რწმენაა სრულიად ახალხანს, რისი მოწმეც შენ ხარ, რომელშიც შენ ცხოვრობ იმ ქვეყნის ხალხი, ასევე მკვეთრად, საკუთარ ორიენტირს კვლავ ცვლის. გზა, რომლისკენაც აღტაცებით მიდიოდა ქვეყნის ყველა მცხოვრები, მცდარად იქნა შერაცხული. ისევ თავიდან იცვლება პრიორიტეტები.

ახალი გზა ხალხის მიერ იქნა არჩეული? არცერთი წუთით! ხალხისთვის გზა საერთოდ გაურკვეველია. ოკულტურ, არარეალურ სამყაროში ერები

* საბედნიეროდ, საქართველოში და ქართველ ხალხში მართლმადიდებლური ქრისტიანობის დაკნინება ვერ მოახერხეს!...ც.გ.

თავიანთ გზას თავად არ ირჩევენ. მას ყოველთვის ვიღაც მიუთითებს. ვინ? უმაღლესი ქურუმი, რომელიც დღესაც მართავს მსოფლიოს.**

როგორ ხდება მის მიერ დღევანდელი მსოფლიოს ადამიანების მართვა? და რატომ არ შეუძლია არავის მისი დამხობა? სად იმყოფება იგი? შეხედე. მე შემიძლია შენთვის მისი ჩვენება.

ქურუმი, რომელიც დღესაც მსოფლიოს მმართველია

მენ, ახლა ხანდაზმულ ადამიანს ხედავ. არ გაიკვირვო მისი გარეგნული უბრალოება. არ განსხვავდება ის ადამიანთა უმეტესი ნაწილისგან თავისი ჩაცმულობით, ქცევის მანერით. ის, როგორც ხედავ ჩვეულებრივი საგნებითაა ყოფაშიც გარემოცული. მისი სახლიც დიდი არაა, - ორი ადამიანი, - აი, მსახურთა მთელი რიცხვი. მისი ოჯახი: - ცოლი და ორი ვაჟია. ოჯახმაც კი არ იცის, ვინ არის სინამდვილეში ის. და, მაინც, გარეგნულად სხვა ადამიანებისგან განმასხვავებელი ერთი ნიშანი მაინც არის მასში. თუკი ყურადღებით მიადევნებ თვალს, შესაძლოა შეამჩნიო კიდეც, რომ მთელს დღეს ის, განმარტოებით ატარებს. მის სახეზე, ასევე ღრმა ფიქრისა და განსჯის ნაკვალები შეიმჩნევა. როცა ის სადილობს, ცოლს ესაუბრება, თუმცაღა საუბარი არც თუ ისე ხშირად ხდება, მისი თვალები თითქოსდა თხელი ნაცრისფერი აპკითაა დაფარული და, როცა ტელევიზორს უცქერს მაშინაც კი, ქუთუთოები ოდნავ მიხურული, დაშვებული აქვს. არასდროს არაფერი არ უკვირს და არც

** ეს გადაგვარებულ ქურუმთა ჯგუფი, - ჩვენს მართვას ოდითგანვე ცდილობს, მაგრამ ვერაფრით ახერხებს, ამიტომაც ესეოდნენ საქართველოს „უმელოვით“ ყველა ჯურის გარეულ-შინაური, სულგაციდული მტერ-მოყვრები თუ დღევანდელი არამკითხე მოამბეები, მაგრამ იმას ვერ ხვდებიან, რომ თავად ქართველში ძვეს ღვთის კანონებისა და ადამიანთა-წესების ცოდნა და ფიზიკურად სადაც არ უნდა იყოს ქართველი, რა ფენის წარმომადგენელიც არ უნდა იყოს იგი, - მაინც მისგან „აღმოცენდება“ და იგი იქნება ამ კანონისა და ადამიანთა-წესის დამმკვიდრებელი და კაცობრიობისთვის მაგალითის მიმცემი! რატომ? იმიტომ, რომ ისინიც ქართველებია, ოღონდ ამბიციური, სხვაზე ბატონობის მოსურნე და გულგაციებული ქართველები. ჰოდა გაიღვიძეთ სიყვარულით გულანთებულნი, კეთილნი, თავისუფლებისმოყვარე ქართველებო, ცისკარებო, - დევების დამმარცხებლებო და მომთვინიერებლებო და გააღვიძეთ თქვენს სისხლთაგან და ხორცთაგან უძღებ ძმებში მათივე ჩაბუდებული სიყვარული სიკეთე და თავისუფლებისმოყვარეობა! ნუ „შეეშუალებართ ამ რკინა-ბეტონის სარკოფაგებში“, სადაც არც ჭერი, არც იატაკი და არც კედლები თქვენი არ არის, სადაც „საკუთარი ნებით“ ხართ გალიებში გამოკეტილნი! დაიბრუნეთ თქვენი საგვარეულო მიწები და კვლავ ააღორძინეთ სიყვარულის სივრცე! ამით მიეცით მაგალითი თქვენს უძღებ ძმებს, რომ თქვენი თავი თქვენად გეყუდნით და რომ არავის ჭკუის დარიგება თქვენ არ გჭირდებათ! რომ ჭკუა-გონი იმდენი გაქვთ, - იქით გასცემთ და მათგან, ვისზეც გასცემთ უკან დაბრუნებასაც არ მოითხოვთ!... ც.გ.

იცინის. სინამდვილეში, ის ტელევიზორს საერთოდ არ უცქერს, მხოლოდ მაცქერალის იერს იღებს, ამ დროს ის, საკუთრივ თავისთვის რაღაცაზე გამუდმებით ფიქრობს. გრანდიოზულ გეგმებს აწყობს და მთლიანად მთელი ქვეყნების ქმედობებს მართავს. ის, - უმაღლესი ქურუმი ქურუმა დინასტიიდან, რომელსაც ოკულტური ცოდნა მემკვიდრეობით აქვს მიღებული, რომელიც მას, ასევე ერთ-ერთ თავის ვაჟს შეუძლია რომ გადასცეს. სულ რაღაც ერთი წლის განმავლობაში შესძლებს ის, ყველაფერი ზეპირსიტყვიერად უთხრას თავის მემკვიდრეს, რომელმაც თავადაც არ უწყის საიდუმლოდ ისე ამზადებს: - გარკვეულ უნარებს დიდი ხანია უკვე თავის ვაჟში აწვითარებს.

მსოფლიოს ყველა ფული უმაღლეს ქურუმს ეკუთვნის. მთელი მსოფლიოს ფულები მასზე მუშაობს. ისიც კი, რომელიც ახლა შენს ჯიბეში ძევს. ნუ გიკვირს. მე გაჩვენებ, როგორ და რისი დახმარებით ხდება ყოველივე ეს. და, რატომ არ ანიჭებს სასახლეში ცხოვრებას უპირატესობას უმაღლესი ქურუმი. ასევე, მრავალრიცხოვანი დაცვით გარშემორტყმული რატომ არ არის, ხოლო ფუფუნებას, - სისადავეს ამჯობინებს.

უმაღლეს ქურუმს დაცვა იმიტომ არ ჰყავს, რომ მან მშვენივრად უწყის, - რაც უფრო მაღალია ძალაუფლება, მით უფრო დიდ დაცვას საჭიროებს იგი. მაგრამ ვერავითარი დაცვა ადამიანებისგან, რიცხოზრად თუნდაც ასი ათასისგან, ვერც ერთი მიწიერი მმართველი თავს ვერ დაიცავს. იყო შემთხვევები, როცა თავად დაცვას შეეძლო მმართველის გაწირვა ან მოკვდინება. თანაც, დაცვასთან დაკავშირებული საზრუნავი ბევრია. განსაზღვრულ დროებში მმართველი დაცვის პირობებს უნდა დაემორჩილოს. მაგალითად, თავის მომავალ გადაადგილებებთან დაკავშირებული განზრახვის შესახებ შეატყობინოს.

დაცვისას, ადამიანი ყოველთვის ზედამხედველობის ქვეშ იმყოფება და ამიტომაც ფიქრი და განსჯა მისთვის უფრო რთული ხდება.

სავარაუდოდ უფრო საიმედო და მარტივია, - საკუთარი არსის დაფარვა. ზუსტად ამიტვე მოწინააღმდეგეთა ძალაუფლებაზე მეტოქეობის გამორიცხვა ან ფანატიზმი თავის თავთან მიმართებაში.

ახლა შენ ფიქრობ: - „აბა, როგორ შეიძლება უზარმაზარი რაოდენობის ადამიანების მართვა, თუკი ამავდროულად თანამეშვეები, ბრძანების გამცემები და ნაცვალები არ გეყოლება. კანონებს არ დაწერ და არ დასჯი საქმის შეუსრულებლობისთვის დამნაშავეებს?“

ყველაფერი ძალზედ მარტივია. უკვე დიდი ხანია ადამიანთა უმეტესობა ოკულტიზმშია ჩადირული.

უმაღლესმა ქურუმმა, ოკულტიზმის მეთოდ-ხერხები იცის. მას თანამეშვეები, ბრძანების გამცემები, კანონების დამწერები, დამსჯელები ჰყავს და ციხეებიც აქვს. ასევე, არმიები და მხედართმთავრები ჰყავს, მაგრამ არცერთ

მათგანს, ვინც მის ნება-სურვილს ახრულებს, ეჭვადაც კი არ აქვს, თუ ვინ მბრძანებლობს მათ და ეს უხილავი მმართველი როგორი საშუალებებით იძლევა ბრძანებებს. მიუხედავად ამისა, უხილავი და უკონტაქტო მმართველობის სისტემა მარტივია.

ყოველ ქვეყანაში, დიდ და პატარა ქალაქებში არიან ადამიანები, რომლებსაც მოულოდნელად ესმით ხმები, რომელიც კაცმა არ იცის საიდან მოდის. უცნობი წარმოშობის ხმას კი, შეუძლია, ადამიანს რაღაც მოქმედების ჩადენა უბრძანოს, ხოლო ადამიანი, თავისი მხრიდან ბრძანებას ემორჩილება. ხდება, რომ ხმა აშკარად ისმის, ხდება, თავად მისთვისაც გაურკვეველია, რა ხდება მის თავს:- როცა რაღაცნაირი უჩვეულო სურვილი უჩნდება და ადამიანი ასრულებს ქმედებებს რომელიც ბრძანებით მიეცა.

მსგავსი მოვლენა თანამედროვე მეცნიერებისთვის ცნობილია. და ფსიქიკატი-ექიმები და სხვა მეცნიერების წარმომადგენლები ამ მოვლენის შესწავლას დიდი ხანია ცდილობენ, მაგრამ ამაოდ.

თანამედროვე მეცნიერების მიერ მსგავსი მოვლენა ფსიქიკურ დაავადებადაა მიჩნეული. ექიმებთან მისული ადამიანები მათ ატყობინებენ, რომ კაცმა არ იცის საიდან ესმით ხმა, რომელიც მათ ბრძანებას აძლევს. ექიმები კი, დაუყოვნებლივ საავადმყოფოში მათ დაწვენას ცდილობენ. რომელში? ეს საავადმყოფო ფსიქიატრიულად იწოდება. ბევრ ქვეყანაში იგი ციხეს ჰგავს. ასეთი საავადმყოფოები უამრავია დღევანდელ ამერიკაში, ევროპასა და რუსეთში. იქ ადამიანებს სხვადასხვა ტაბლეტებით, ნემსებით მკურნალობენ, რათა ფსიქიკა დაუშვდეთ. ამ წამლებისგან მათ დიდ ხანს სძინავთ. ამიტომ ადამიანი მოდუნებული ხდება და მათში ბევრი შეგრძნება ჩლუნგდება. ზოგიერთი ადამიანი ხმას აშკარად უკვე აღარ ისმენს, ზოგი ექიმთა წინაშე თავს იკატუნებს, რათა ციხე-საავადმყოფოდან გამოვიდეს.

მაგრამ ყველა ადამიანი ვსაც ხმა ესმის ექიმს არ მიმართავს. ახლა, შენ წარმოიდგინე, ხმაზე დამორჩილებული ადამიანი რომ ატომურ რაკეტას მართავდეს, ან არმიას მეთაურობდეს, ან სასიკვდილო ზაქტერიების შემცველ ქურქელს იცავდეს. ხოლო ხმამ მას თავისებური ბრძანება მისცეს...

მეცნიერებამ ვერ შესძლო უჩვეულო მოვლენის ბუნების განსაზღვრა. იგი უკვე დღეს აშკარადაა წარმოჩენილი და, მისი აფიშირების ემინათ, თუმცაღა,- ამაოდ. *სხვათაშორის დიდიხანია აუცილებელი მარტივ რამეზე დაფიქრება:- თუკი არის სიგნალის მიმღები ხელსაწყო, მაშინ, სადღაც გადამცემი ხელსაწყოც უნდა იყოს.*

უმაღლესი ქურუმისთვის, მისი თანაშემწეებისთვის, ცნობილია ბრძანებების გამცემ ხმათა მეთოდ-ხერხების შესახებ. მათთვის, ასევე ცნობილია როგორი ტიპის ადამიანს შეუძლია უამრავი რელიგიის ფორმირება. ქურუმებია,- რელიგიისა და ოკულტიზმის დამაარსებლები რომ არიან. იგი მათ

სჭირდებათ, რათა ადამიანები მართონ. **არარეალურ სამყაროში დაჯერებული ფანტიკოსი ბიუროკრატს ჰგავს, და მიდრეკილია მზრანებლური ხმის მოსმენისკენ და უდრტვინველად ნებისმიერი ბრძანების შესრულებისკენ.**

უმაღლესი ქურუმისთვის, მისი თანაშემწეებისთვის ცნობილია, როგორ წაჰკიდონ ერთმანეთს და როგორ აიძულონ ერთმანეთთან შუღლი სხვადასხვა სარწმუნოების ადამიანებს.*

შუღლის მიზეზები განსხვავებულია, მაგრამ ყოველთვის ნებისმიერ სარწმუნოებრივ ომში, ძირითადი იარაღი რწმენაში განსხვავებულობა იყო.

ტექნიკური საშუალებები, ყველაფერი ის, რომელიც ხელოვნურ ინფორმაციას ავრცელებს, ასევე ადამიან-ქურუმებს ემორჩილებოდა. ხოლო ამისთვის მათ არ სჭირდებათ ტელევიზიის თითოეულ გადაცემას უხელმძღვანელონ ან იმათი ხელი ატარონ ვინც ქაღალდზე წერს. საკმარისია საყოველთაო პირობების შექმნა, რომ ინფორმაციის ყველა საშუალებებმა ესწრაფვოს ფულისთვის მუშაობას. რეკლამა, მაგალითად, ტელევიზორში რეკლამირებული სხვადასხვა საქონელი, უფრო და უფრო დახვეწილი, გაწაფულად თავს მოხვეული და აგრესიული ხდება. შენ ნებისმიერი ფსიქოლოგი გეტყვის, შიგნით ისეთი რამაა, რომელიც თითქოსდა, ადამიანებისკენ მიმართულ აგრესიულ შთაგონებას ემსახურება. და ეს, ხშირად ადამიანთა სასიკეთოდ კი არ ხდება, არამედ საზიანოდ. **ადამიანებს ხომ, არც კი წითელდებიან ისე არწმუნებენ, რომ რეკლამის გარეშე მაუწყებლობების არსებობა შეუძლებელიაო. იგი, ვითომცდა, ფულს აძლევს ტელევიზიას. თუმცაღა ტელევიზიის ყოველგვარი რეკლამისთვის მაყურებელი იხდის და თავად მაყურებელ-ადამიანს იმავე რეკლამით საქონლის ყიდვას შთაუწერგავენ. მაგრამ იმ საყიდელი საქონლის ფასში ხომ რეკლამის თანხაცაა შეტანილი. რა შეიძლება რომ ამ სიტუაციაზე უფრო სავალალო იყოს რამე?!**

და, ემსახურებიან ფულები უზარმაზარ, მძლავრ ბერკეტებს ქურუმისას.

მე შენ გითხარი უკვე, რომ ის ფულიც კი, რომელიც შენს ჯიბეში ძევს, ემსახურება უმაღლეს ქურუმს. ჰოდა აი, თუ როგორ ხდება ეს ყველაფერი...

აგრეთვე დახლართულ საბანკო სისტემაშიც, ერთი მარტივი კანონზომიერება ძევს. ფული, ბანკიდან ვიღაცის მიერ აღებული, ბანკის კაპიტალს ამრავლებს. მაგალითისთვის, ქვეყანა რუსეთი კრედიტს იღებს საერთაშორისო ბანკიდან. უნდა დააბრუნოს დიდი პროცენტებით, უფრო მეტით, ვინემ აიღო. სხვაობა საიდან აიღება? გადასახადებს იხდი შენ, და ის მოხუციც კი,

* აი ესეც თვალნათელი მაგალითი იმისა, რომ მხოლოდ საქართველოა მთელს მსოფლიოში, სადაც სხადასხვა რელიგიები მშვიდობიანად თანაცხოვრობენ! იქნებ ამაშია „საიდუმლო“- რაც კიდევ ერთი მტკიცებულებაა იმისა, რომ ქართ-ველ(დ)ებშია ღვთიური თანაცხოვრების ჭეშმარიტი ცოდნა?!... აბა , ქურუმები დაუშვებდნენ კი თავიანთ ძირძველ ქვეყანაში ერთმანეთს შორის „შუღლს“?!... ც.გ.

რომელიც თავისი ათშაურიანით პურს ყიდულობს:- მის ფასშიც საგადასახადოს პროცენტი ჩადებული. და, ის პროცენტი, ან მისი ნაწილი მაინც საერთაშორისო ბანკს ეძლევა. ასე ხდება კაპიტალის გაფურჩქვნა, მაგრამ ვისი? უმაღლესი ქურუმის. არ ეხება რა კაპიტალს ისე, მას უნარი აქვს ფულის ნაკადი ომისკენ, ოკულტური საქმეებისკენ მიმართოს ან სიკვდილის მომტანი წამლები აწარმოოს.

ქურუმის მიზანი, მარტივია! მასში ამპარტავნება ჭარბობს. ის, ღმერთის შექმნილისგან განსხვავებული სამყაროს, საკუთარის შექმნას და ამ სამყაროს თავის მორჩილებაში ყოფნას ესწრაფვის. ნაწილობრივ, სასურველის მიღწევას ქურუმები ახერხებენ. ადამიანთა ფაციფუცი, ამოება ეხმარება მათ. ხოლო ამისთვის, თავადაც ქმნიან ადამიანთა შორის ამოებას.

შენ, მიაქციე ყურადღება, ადამიანები ამოებაში, ფაციფუცში ვერ ამჩნევენ, რომ მათ უფრო და უფრო ცოტა ინფორმაცია მიეწოდებათ. უფრო და უფრო მკაცრად იკრძალება შეკითხვა, ერთ თემაზე:- **გზა, რომლისკენაც მთელი კაცობრიობა ამჟამად ესწრაფვის, სწორია?***

ამოებისგან განთავისუფლებულთ, შეედლებათ ბევრი რამის განსაზღვრა:-რამეთუ, წლითიწლობით იზრდება ადამიანებში ავადმყოფობები, არ წყდება ომები და დღითიდღე მეტია კატასტროფები, საექვოა ის გზა, რომლითაც ჩვენ მივდივართ. მაგრამ ამოება! იგი, არ იძლევა განსჯის საშუალებას. ქურუმი კი, ყოველწუთიერად ფიქრობს, აანალიზებს, გეგმებს აწყობს და უამრავი ადამიანის ხელით ანხორციელებს მათ...

მე, დიდხანს ვუსმენდი ანასტასიას აღელვებულ თხრობას, არ ვაწყვეტი-ნებდი ასახსნელად დამაზუსტებელ კითხვებს. ამ ჯერზე ტაიგაში ჩვეულებრივზე უფრო დიდხანს დავყავი. როცა წამოვედი, მივხვდი, რომ ინფორმაციის მოცულობით გადატვირთული ვარ და ჩემთვის ძნელი იქნება მისი წიგნში გადმოცემა. თანაც, ძალზედ უჩვეულო რაღაცეებს ამბობდა იგი. ეხებოდა რელიგიებს, ხელისუფლებას. რელიგიურ კონფესიებში ძალზედ ბევრი ნაირ-ნაირი ფანატიკოსია. ისინი მზად არიან ნებისმიერ საკითხზე თავდასასხმელად, რომელიც მათ რწმენას ხელჰყოფს. აბა, რისთვის მჭირდება ახლა მე, ეს პრობლემები?

* ჰოდა ეს კითხვა, განა ქართველ სცენარისტს არ დაებადა?-, აბა რა საჭიროა ის გზა, რომელსაც ტამრისკენ არ მივყავართ?!“- განა „ტამრისკენ“ მიმავალ გზაში,- „ჭეშმარიტებისკენ“ მიმავალი გზა არ იფულისხმება ჩემო თანამემამულენო?! ჰოდა განა არ მოგვიწოდებს ჩვენი უწმიდესი და უნეტარესი ილია II, ჩვენი წარსული და დღევანდელი ცოცხალი წმიდანები ამ სავალი გზისკენ და რაღას ველოდებით, ხომ ვერ მეტყვით ჩემო თანამემამულენო, ჰა?!... ც.გ.

უნდა გივითხროთ

უკვე, სახლში დაბრუნებულმა, მოვამზადე წიგნი გამომცემლობაში ჩასაბარებლად, მაგრამ ბოლო წუთამდე ვერ გადაწყვიტე, ღირდა თუ არა ხელნაწერში ჩამერთო ყველა მისი გამონათქვამები?

როცა ანასტასია რუსეთის მშვენიერ მომავალზე საუბრობდა, რომლის მიღწევაც საგვარეულო ადგილ-მამულის მოწყობით იყო შესაძლებელი, მის სიტყვებში ყველაფერი გასაგები იყო. მისი იდეაც, მკითხველთა მიერ ატაცებული იქნა. ადამიანებმა მოქმედებები დაიწყეს.

როცა წიგნში „ვინ ვართ ჩვენ?“ მან, ასევე მღელვარედ მიპასუხა კითხვაზე და დაასახელა, იესო ქრისტე თავის უფროს ძმად, მე კი, ამის შეახებ დავეწერე, ზოგიერთმა მკითხველმა, ძირითადად მორწმუნე ქრისტიანმა, უკმაყოფილების გამოხატვა დაიწყო.

წინა წიგნში ჩემს კითხვაზე მისი პასუხი დავეწერე: - შეიძლება კი, მღვდელთმსახურებიდან ვინმემ მაინც, გაუგოს და მხარი დაუჭიროს, მან მიპასუხა, რომ მას მიეხმარება რომის პაპი იოანე II. *ასევე დედამიწაზე გამოჩნდება მართლმადიდებელი პატრიარქი, რომლი ნათქვამი სიტყვა პატივდებული იქნება საუკუნეებშიო.* - მაშინ დაექვდნენ ზოგიერთი მკითხველი-კათოლიკეები.

მსგავსი გამონათქვამების გამო არც მე არ მტოვებდა ეჭვი: - ღირს კი, წიგნებში დავეწერო ანასტასიას უჩვეულო ქმედებებზე, ანასტასიას სიტყვებსა და ქცევებზე? მათ სარგებელი მოაქვთ თუ ვნება? ზოგიერთი მკითხველი ეჭვის ქვეშ ხომ არ დააყენებს საზოგადოებრივი მოწყობის თვალნათელ, აშკარად რეალურ იდეას, რომელიც დაფუძნებულია ცალკეული ოჯახების ცხოვრების წესის გაუმჯობესებაზე.

თავად მეც, კაცმა რომ სთქვას ეჭვი მეპარებოდა მის სიტყვებში. აბა, წარმოგიდგენიათ ამისთანა რამის თქმა: - „იესო ქრისტე ჩემო ძმაო“, „პაპი იოანე II მომეხმარება“-ო და „მართლმადიდებელი პატრიარქის წარმოთქმული სიტყვაო“...

თუკი მთელს ბიბლიას გადახედავთ, იქ მოხსენიებულიც კი არსად არ არის ის, რომ იესო ქრისტეს ვიღაც ძმები და დები ჰყავდა.

ჰოდა, მოულოდნელად, ხდება მოვლენა, რომელსაც შესაძლოა ეწოდოს სუპერსენსაცია, ხოლო აქედან გამომდინარე, ანასტასიას გამონათქვამები კვლავ და კვლავ მაძილებენ დავფიქრდე ადამიანის ჭეშმარიტად უდიდეს შესაძლებლობებზე. აი, რა მოხდა.

მოულოდნელად, ჩემთან მოვიდა შეტყობინება იმის თაობაზე, რომ ვატიკანის მიერ გამოქვეყნებულა ინფორმაცია, რომელშიც ნათქვამია იესო ქრისტეს ორ დაზე. ოღონდ ვერ გავიგე, ღვიძლზე თუ ბიძაშვილებზე... მე, ეს მოკლე შეტყობინება მაშინ მოვისმინე, როცა მარტო ვიმყოფებოდი საკუთარ

ბინაში და დაკავებული ვიყავი რაღაც ყოფითი საქმიანობით.

ერთდროულად მუშაობდა რადიოც და ტელევიზორიც. ამიტომაც დაზუსტებით არ შემიძლია თქმა, საიდან გაჟღერდა იგი. ჩემის აზრით სატელევიზიო ახალ ამბებში.

ამის შემდეგ, ყოველ ჯერზე, საწერ მაგიდასთან დაჯდომის წინ, რატომღაც მე ხელში ვიღებდი ანასტასიასგან მოსმენილი უჩვეულო გამონათქვამების ჩანაწერებს, რომლებზეც ადრე მქონდა გადაწყვეტილი ახალ წიგნში მეთქვა. ახლა უკვე დავფიქრდი ჩემი გადაწყვეტილების სისწორეზე. ამ გამონათქვამებს შორის ასეთი რამაც იყო: - „*ამერიკის პრეზიდენტი ჯორჯ ბუში, ერთი თავისი არასტანდარტული ქცევით, თავადაც რომ არ აქვს გაცნობიერებული ისე, იხსნის თავის ქვეყანას საშინელი კატასტროფისგან და არიდეგს მსოფლიოს, დედამიწაზე წარმოუდგენელად დამანგრეველი ზემოქმედების ომის წარმოებისგან*”.

ანასტასიას ეს გამონათქვამი, ამერიკაში მომხდარ თერთმეტი სექტემბრის დამანგრეველი ტერაქტების და სამხედრო ოპერაციების, ფაქტიურად ამერიკის ავღანეთთან ომში უშუალო მონაწილეობის შემდეგ, მოგეჩვენებოდა თითქოს, ყველაფერი ეს, სრულიად ეწინააღმდეგება სინამდვილეში მომხდარს. თუმცაღა, როცა ვაანალიზებდი პრესისა და ტელევიზიის მიერ მოწოდებულ ინფორმაციას, მე უფრო და უფრო მიმტკიცდებოდა აზრი, რომ: - ადამიანებისთვის თერთმეტ სექტემბერს, ამერიკაში მომხდარმა მოვლენებმა, სერიოზულ საიდუმლოს უნდა ახადონ ფარდა. არიდოს უფრო მასშტაბურ და გლობალურ ტერაქტებს სხვადასხვა ქვეყნები. თუმცაღა, ისინი მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებიან არიდებულნი, თუკი ეს საიდუმლო გახსნილი იქნება. მე, კვლავ და კვლავ ვკითხულობდი ანასტასიას უჩვეულო გამონათქვამებს. და აი, რა გამოვიდა.

2001 წლის თერთმეტ სექტემბერს ამერიკის შეერთებულ შტატებში მოხდა ფართომასშტაბიანი ტერორისტული აქტების სერია. ვილაცის მიერ მართული სამოქალაქო თვითმფრინავები, ბორტზე მოქალაქეებით, აფრინდნენ ნიუ-იორკის აეროდრომიდან და აფრენისთანავე შეცვალეს მოცემული მარშრუტი. თვითმფრინავები ერთმანეთის მიყოლებით ეჯახებიან სავაჭრო ცენტრის ცათამბჯენებს და სხვა მნიშვნელოვან სტრატეგიულ ობიექტებს.

ყველაფერი ამის შესახებ სხვადასხვა ქვეყნების ადამიანებმაც შეიტყვეს ტელევიზიით. არაერთხელ ნახეს ნგრევის საშინელი სურათი. ამ მოვლენის შემდეგ მალევე, დადგენილ იქნა მთავარი დამნაშავე, - უსამა ბენ ლადენი და მისი ორგანიზაცია. ცოტა მოგვიანებით პრეზიდენტმა და შტატების მთავრობამ, ევროპის რიგი ქვეყნებისა და რუსეთის თანხმობით ავღანეთის დაბომბვა დაიწყეს, სადაც მათთვის ხელთ მქონე ინფორმაციით, იმყოფებოდა მთავარი ტერორისტი და მისი ორგანიზაციის წევრები.

რალაშია საიდუმლო? ტერორისტული აქტის შედეგებსა და ანტი-ტერორისტული საომარი ოპერაციების მსვლელობებს დღეში რამოდენიმეჯერ რეპორტაჟებში, ხომ დღემდე იყენებენ.

საიდუმლო, ინფორმაციის სრულ არქონაშია, ან მომხდარი ტერაქტების მიზეზთა დაფარვაშია, მოქმედებების სრულ ალოგიკურობაშია არა თავად შემსრულებლებისგან, არამედ, ორგანიზატორებისგან.

საიდუმლო იმაშიც მდგომარეობს, რომ პრესა, არც კი ცდილობს ცოტა მნიშვნელოვნად მაინც გააანალიზოს მომხდარის მიზეზები. ისეთი შთაბეჭდილება რჩება, თითქოსდა მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებს აუკრძალეს ამ საკითხის გაშუქება. ყოველდღიურად ჩვენ გვიჩვენებენ და გვეუბნებიან მხოლოდ მომხდარ ფაქტებს. მუდმივი გამეორებები, განსაკუთრებულ მოვლენას ხდიან, როგორც ჩვეულებრივს, როგორი რეპორტაჟებიცაა ავარიებზე ავტოტრასაზე. მასობრივი ინფორმაციის ცნობებით ჩამოყალიბდა შემდეგი სურათი. ვიღაც ძალიან მდიდარმა ტერორისტმა, საზოგადოდ მიღებული ვერსიით, - უსამა ბენ ლადენმა მოამზადა და შემსრულებელთა მეშვეობით განახორციელა ხმაურიანი ტერაქტების სერია, რომელსაც დიდი რაოდენობის მსხვერპლი მოჰყვა. მთელი მსოფლიოს ადამიანებზე ჯერარნახული ეფექტის მომხდენი.

მაშ, რას მიაღწია ტერაქტის მთავარმა ორგანიზატორმა?

მსოფლიო საზოგადოებრიობის ნაწილი, სახელმწიფო მეთაურთა დონეზე გაერთიანდა მის წინააღმდეგ. იყენებს ყველაზე თანამედროვე ტექნიკურ საშუალებებს და კარგად გაწვრთნილ სამხედრო ფორმირებებს, მისი დაჭერისთვის და განადგურებისთვის.

არსებული ვერსიით, ნომერ პირველი ტერორისტი იმალება ავღანეთის მთიან მღვიმეებში. თვითმფრინავები ბომბავენ ამ მთებს, ასევე თალიბების მეომრებს, რომლებიც ნომერ პირველი ტერორისტის მომხრეებად ითვლებიან.

უფრო მეტად განვითარებულმა ქვეყნებმა შტატების მეთაურობით, გადაწყვიტეს ბარემ ბოლო მოუღონ ყველა ტერორისტული ორგანიზაციების ბანაკებს, რომელ ქვეყანაშიც არ უნდა იმყოფებოდნენ ეს ბანაკები.

შეძლო არ გაეთვალისწინებინა, მოვლენების განვითარების ასეთი გზა ადამიანს, რომელიც ტერაქტების ორგანიზატორს წარმოადგენს? სრული ბო-დევა! რასაკვირველია, მას ესმოდა, რომ ზუსტად ასეც მოხდებოდა. მას, რომელსაც უნარი აქვს ასე ხანგრძლივად დაემალოს სპეც. ორგანოებს, მოამზადოს და განახორციელოს ტერაქტები, რომელიც სერიოზულ ანალიზსა და გათვლას საჭიროებს, ძნელი არ იქნებოდა მოვლენის მსგავსი გზით განვითარება გაეთვალა.

მაშინ, გამოდის, რომ, ერთის მხრივ იგი, -ეშმაკურად ჭკვიანი სტრატეგია

და ტაქტიკოსი, უფაქიზესი ანალიტიკოსი, მეორეს მხრივ, - სრული კრეატი-
ნია. გამოდის, რომ თავისი ტერორისტული მოქმედებებით მან თავისი თავი,
თავისი ორგანიზაცია და ყველა ტერორისტული ორგანიზაციები, რომე-
ლნიც მასთან კავშირში არ არიან, ჩააგდო მომაკვდინებელ ხიფათში.

სიტუაცია არალოგიკურია. შედეგად კი, მსოფლიო საზოგადოებრიობ-
ის ერთობის მოქმედებები ტერორიზმის წინააღმდეგ სრულიად შესაძლე-
ბელია არაეფექტურიც იყოს და უფრო მეტიც, - სახიფათონიც. **ლოგიკა იმ-
აზე მიუთითებს, რომ ტერორისტული აქტის მთავარი ორგანიზატორი
ეჭვმიუტანელი რჩება.**

**როგორც არ უნდა იყოს, ცხადი ერთია: - მასობრივი ინფორმაციით მო-
წოდებული ფაქტებიდან, ზუსტად ასეთი, - ალოგიკური, - სურათი ეწყობა
მომხდარზე.**

რასაკვირველია, როგორც ადამიანთა უმეტესობამ არც მე მიმიქცევია ამა-
ზე ყურადღება, მაგრამ... ამერიკაში მომხდარმა აღმიდგინა მახსოვრობაში
ანასტასიას რამოდენიმე გამონათქვამი, რომელნიც, ისევ და ისევ, მათი უჩვე-
ულობისა და უცნაურობის გამო მე, არ მსურდა გამომეჩვენებინა. მაგრამ ახ-
ლა, ამერიკული მოვლენის შემდეგ, ზუსტად მათ ამიხსნეს ბევრი რამ. თუმ-
ცა არც ისე სწრაფად. აი, მაგალითად ერთი მათგანი: - „დიდი და პატარა სა-
ხელმწიფოების მმართველები, ჯერ კიდევ ეგვიპტელ ფარაონთა დროიდან,
ყველაზე არათავისუფალი ადამიანებია დედამიწის ზურგზე. თავისი დრო-
ის დიდ ნაწილს ისინი ხელოვნურ საინფორმაციო ველში ატარებენ. იძულე-
ბულნი არიან დაემორჩილონ ზოგადმიღებულ ქცევით რიტუალებს. მათთან
მუდმივად შედის უზარმაზარი მოცულობის ტიპიური, ერთსახოვანი ინფორ-
მაცია, მაგრამ დროის ფაქტორი მისი გაანალიზების საშუალებასაც კი არ
აძლევთ. სახელმწიფო მმართველის გადასვლა ხელოვნური საინფორმაციო
ველიდან ბუნებრივში, თუნდაც სამი დღით მაინც, საშიშია სხვადასხვა დონ-
ის ქურუმთათვის. მათ შორის საშიშია მმართველის საერო კონკურენტისთ-
ვისაც. საშიშროება იმაში მდგომარეობს, რომ მმართველს შეუძლია ბევრი
პროცესების დამოუკიდებელი განსჯ-განზოგადება დაიწყოს, თავად განთა-
ვისუფლდეს ოკულტური ზემოქმედების ძალაუფლებისგან, ასევე ერი და
ხალხიც გაანთავისუფლოს მათგან.*

ბუნებრივ საინფორმაციო ველს წარმოადგენს ბუნებრივი ბუნება, მისი
იერსახე, სურნელება და ბგერები. ადამიანი, მასზე ოკულტური ზემოქმე-
დებისგან სრულად რომ დაიცვას, - მხოლოდ საკუთარ ადგილ-მამულს

* რასაც მუხლჩაუხრელად ეწევა ჩვენი უწმიდესი და უნეტარესი პატრიარქი ილია II და
ჩვენი დღევანდელი ცოცხალი წმიდანები და ნამდვილი ადამიანები... ც.გ.

ძალუძს:- ადგილს, სადაც ფლორა და ფაუნა ადამიანისადმი სიყვარულითაა განწყობილი”.

ახლა, როცა მე, კედარისგან, რომელიც ანასტასიამ მაჩუქა, გაკეთებულ საკუთარ საწერ მაგიდასთან ვიჯექი და ეს გამონათქვამები გავიხსენე,- ახლა უკვე იგი, როგორც ადრე, უცნაურად არ მომჩვენებია.

მაგრამ, კაცმა რომ სთქვას, მართლაც და ნახეთ, რა ხდება, თუნდაც ჩვენი პრეზიდენტის თავს. მუდმივი შეხვედრები უცხო ქვეყნების მეთაურებთან და, ხან ჩვენი ქვეყნის ჩინოვნიკებთან. ყველა მათთაგანს მასთან ერთად ჩაის სმა კი არ სურს, არამედ სხვადასხვაგვარი პრობლემებით მიდიან და თანაც დაუყოვნებლივ სურთ მათი გადაწყვეტა. აბა პრესა? როგორც კი, ქვეყანაში არაორდინალური მოვლენა მოხდება, პრესაში მაშინათვე:- „როგორია პრეზიდენტის რეაქცია?“ ან კიდევ უფრო მწვავედ:- „მოვლენის ადგილზე რატომ არ ჩავიდა პრეზიდენტი?“ მოსწონთ, როცა პრეზიდენტი მიემგზავრება რაიონში, სადაც წყალდიდობა ან კიდევ რაღაც ხდება. კარგია კი, ეს?

აბა, როდისღა იფიქროს მან მშვიდად, განსაჯოს მიღებული ინფორმაცია? უმნიშვნელო რამეც რომ მოხდეს:- „მოგვართვით ჩვენ,- პრეზიდენტი!- ითხოვს ხალხი. ასე აეწყო. ასეა მიღებული. აბა, რა იქნებოდა სხვაგვარად რომ ყოფილიყო მიღებული? არ უნდა მიემგზავრებოდეს პრეზიდენტი სადღაც იქ... როგორც მეხანძრე. არ უნდა მიიღოს ჩინოვნიკები და თათბირებზე ხარჯოს დრო.

აუცილებელია მიეცეს მას ჩამოჯდომის დრო საკუთარ ბაღში და იქიდან ადევნოს თვალი ქვეყანაში მომხდარ მოვლენებს, გაანალიზოს, განსაჯოს და იმსჯელოს მიღებულ ინფორმაციაზე. * გადაწყვეტილებები იშვიათად მიიღოს. აი, მაშინ ხალხს შესაძლოა უკეთესად ეცხოვროს. „რა სისულელეა?“- იფიქრებენ ალბათ, ბევრნი, როგორც მე ვფიქრობდი ადრე. სისულელეა? აბა ის, რომ ადამიანს ფიქრის და განსჯა-განზოგადების საშუალებას არ აძლევენ, განა ნორმალურია? როგორც სჩანს, შესაძლოა ვიღაცისთვის ძალზედ ხელსაყრელია, სხვადასხვა ქვეყნის პრეზიდენტები

* როგორც ისტორიდანაა ცნობილი, ზუსტად ასე იქცეოდა სტალინი და იმიტომაც მოიგო მსოფლიო ომი და დაიწვა მისი მმართველობის პერიოდში საბჭოთა კავშირი მასონებისგან... გაამართლა ანდჰაზა:- „ცული რას მიზამდა, ჩემივე ჯიშის ტარი რომ არ ეხმარებოდესო“ ჰოდა ქართულ „ხრიკებს“ მხოლოდ ქართველი თუ გამოიცნობს და ალაგმავს!... აი, მერე რაც მოხდა ეგვე კარგად მოგეხსენებათ ჩემო თანამემამულეო... მისი სიკვდილის შემდეგ ქვეყანაში ქურუმებმა თავისი „საცეცები“ შემოახეტეს და მართალია, ჩვენ კი გამოვედით ამ კავშირიდან, მაგრამ აქ უკვე მოასწრეს ფეხის მოკიდება ამპარტავანი, მუცელლორა, კუნთმაგარი და გონებასუსტი ქართველების მეშვეობით, მაგრამ არა უშვს... ვფიქრობ ეს დროებითია, რადგან ქართველები უკვე ღვთის მადლით, ჩვენი პატრიარქისა და წმიდანების მეცადინეობით ვიღვიძებთ და მაგ მასონებს „დევებივით“ ან მოვარჯულებთ ან მაგ ამპარტავნებისგან გასიებული თავებიდან ჩვენზე, ქართველ ხალხზე ბატონობის „მადას დავუკარგავთ“!... ხომ ასეა თანამემამულეო?!... ც.გ.

რომ ცოტას ფიქრობდნენ. რა მოხდება ჩვენი ქვეყნის თავს, თუკი ჩვენს პრეზიდენტს მივცემთ მშვიდად ფიქრის საშუალებას? არ გავაწვავლებთ მას? მივცემთ საშუალებას და დროს თუნდაც ცოტა ხნით, მაგრამ დროებით მაინც გამოვიდეს ხელოვნური საინფორმაციო ველიდან?

და უცებ! ამ აზრის გაელვებისას, ორგანიზმში თითქოს დენმა დამიარაო. თანაც, საწერი მაგიდაც კი თბილი გახდა. დაუჯერებელი რამ გავაცნობიერე... რატომღაც, მღელვარებისგან ტელეფონის ყურმილსაც კი ხელი დავტაცე. მაგრამ ნომერი არ ამიკრეფია, იმიტომ, რომ მას ტელეფონი არ აქვს. თუმცა მაინც ჩავძახე: - „ანასტასია!“

ყურმილში, ჩვეულებრივი ზარის ხმა არ გამოუვია ისე, წამში, ნათლად გავიგონე ნაცნობი, მთელს ქვეყანაზე ყველაზე განსხვავებული, ანასტასიას წკრიალა და მშვიდი ხმა: - „გამარჯობა, ვლადიმირ. შენ შეეცადე მეტი ასე ძლიერ აღარ იღელო. თავად ხედავ, როგორ არაბუნებრივ მოქმედებებს იწვევს უზომო მღელვარება. მე არ დავიწყებ შენთან ტელეფონით საუბარს. თუ შეიძლება, დამშვიდდი. ადექი მაგიდიდან, გადი სუფთა ჰაერზე პატარა ტყეში, რომელიც შენი სახლის გვერდითაა“.

ყურმილში გაბმული ზარის ხმა გაისმა. მე, ყურმილი ტელეფონის ჩამრთველზე დავდე.

„წარმოგიდგენია, - გავიფიქრე მე, - როგორ ავღელდი. რა საინტერესოა. ეს, ნამდვილად ხომ ანასტასია მელაპარაკებოდა, თუ, იქნებ მღელვარებისგან მომეჩვენა? აუცილებლად საჭიროა სუფთა ჰაერზე გასვლა და დამშვიდება“.

რამოდენიმე ხნის შემდეგ ჩავიცვი და ტყეში გავედი, რომელიც სახლის გვერდით მდებარეობდა. ღრმად შევედი მასში და რას ვხედავ... ანასტასია ფიჭვის ქვეშ იდგა, ბილიკიდან ოდნავ მოშორებით და მილიმოდა. მე, ყურადღება არც კი მივაქციე მის უჩვეულო გამოჩენას, ისე დავიწყე საუბარი.

კინ ბაღბარჩინა ამერიკა

შნასტასია, მე მივხვდი... გავაანალიზე, შევაპირისპირე შენი გამონათქვამები და ამერიკაში მომხდარი მოვლენები და, ჩემთვის ნათელი გახდა... მომისმინე შენ, და, თუკი შევცდები, შემისწორე. სერიული ტერორისტული აქტები, რომლებიც თერთმეტ სექტემბერს ამერიკაში მოხდა, - არასრული იყო. მათი ორგანიზატორები რაღაც უფრო გრანდიოზულს ამზადებდნენ. ასეა? ასეა ხომ?... რასაკვირველია, ასეა. ოღონდ, მე, მარტო დეტალები ვერ წარმოვიდგინე ჩემთვის. მოკლედ... მე მეჩვენება, ვისწავლე. თუმცა დეტალურად... - შენ შეგიძლია, რომ დაწვრილებით მოჰყვე?

- შემიძლია.

- მოყევი.

– მთავარი ორგანიზატორი, ექვსი ტერორისტული ჯგუფის თანმიმდევრულ ამოქმედებას გეგმავდა. ექვსივე ჯგუფს, თვითუფს ცალ-ცალკე, რომლებმაც ერთმანეთის შესახებ არაფერი იცოდნენ, მათთვის დადგენილ დროში დამოუკიდებლად უნდა ემოქმედათ. უფრო მეტიც, მათმა ხელმძღვანელებმაც კი არ იცოდნენ, ვინ არის მთავარი და როგორია საბოლოო მიზანი. ყოველ ჯგუფში ისეთი რელიგიური ფანატიკოსები შედიოდნენ, რომლებიც სიკვდილზე მიდიოდნენ.

მხოლოდ ერთი ჯგუფი შესდგებოდა ისეთი ადამიანებისგან, რომლებიც ბოროტების ჩადენას ფულისთვის დასთანხმდნენ.

პირველ ჯგუფს ყველა სამოქალაქო თვითმფრინავი უნდა შეეპყრო, რომლებიც ქვეყნის თავზე, აეროდრომებიდან აფრენილებიც და ქვეყანაში შემოფრენილებიც, – ერთიდაიმავე დროს იქნებოდნენ ცაში. იგეგმებოდა, რომ ყველა შეპყრობილი თვითმფრინავი, ქვეყნისთვის მნიშვნელოვანი ობიექტებისკენ მიემართადა.

მანამდე, მეორე ჯგუფს, ექვსი დღით ადრე, ოცდაშვიდი მსხვილი სასტუმროს წყალგაყვანილობის სისტემი წყალი უნდა მოეწამლა და დაევადადებინა. მოფიქრებული იყო ხერხი, რომლის დროსაც, თითქმის წარმოუდგენელია განისაზღვროს, სად იმყოფება მოწამვლის წყარო და ბოროტი განზრახვის შემსრულებელი. შემსრულებელი უნდა ჩასახლებულიყო მსხვილი სასტუმროს ერთ-ერთ ნომერში. ცივი წყლის ონკანზე დაემაგრებრებინა სპეციალური მოწყობილობა და გაეღო იგი, თუმცა იქიდან წყალი არ გადმოიღვრებოდა. პირიქით, ჰაერის წნევა წყლით მომარაგების სისტემაში სიკვდილის მომტან ფხვნილს ჩატუმბავდა. ამის შემდეგ წყლის ონკანი იკეტება, და მეორე დღილით ბოროტმზრახველი მიემგზავრება სხვა ქალაქის სასტუმროში.

წყლითმომარაგების სისტემაში მოხვედრილი ბაქტერიები წყალთან შეხებისას, წებოვანი ხდებიან. ისინი მიეკრობიან მილების კედლებს, გაფუძდებიან, გამრავლდებიან და ჩამოელვენტებიან დაბლა. ისინი, 12 დღის შემდეგ გამრავლდებიან. ჩვეულებრივ, ბუნებრივად გამდინარე წყლის სისტემაში ვერ შესძლებენ გამრავლებას. მაგრამ მილსადენ სისტემაში ისეთი განეიტრალეზა არ ხდება, როგოც ბინებრივი გამდინარეებისას. ადამიანის მიერ, წყალი მოკლებულია ბევრ ბუნებრივ თვისებებს.

წნევის ქვეშ წყლის გადმოდინებისას, როცა ადამიანები დილით პირის დაბანას ან შხაპის მიღებას დაიწყებენ, წყლის დინება მილების კედლებიდან ბაქტერიების ნაწილს მოსწყვეტს და ონკანის მეშვეობით, უკვე დასნებოვნებული წყალი გადმოდინდება. ასეთი წყლით დაბანილი ადამიანი, მაშინათვე ვერაფერს იგრძნობს, მაგრამ რვა ან თორმეტი დღის შემდეგ, მის სხეულზე დაიწყებს მუწუკები წარმოჩენას. უფრო და უფრო გამრავლდებიან ისინი და ზომამიც გაიზრდებიან. ავადმყოფობა გადამდებია, მისი მკურნალობა

რთული. მართალია, ტერაქტის ორგანიზატორებს შხამსაწინააღმდეგო პრეპარატი აქვთ, მაგრამ ქვეყანაში ბევრი დაავადებული ადამიანი უნდა გამომყლავნებულყო. სულ მალე გაირკვეოდა, რომ ავადმყოფები სასტუმროებში ცხოვრობდნენ. მაგრამ ეს, ცნობილი უნდა გამხდარიყო, უკვე თვითმფრინავების ჩამოვარდნის შემდგომ.

ჩემთვის არასასიამოვნოა იმის მოყოლა, თუ რა ბოროტებები უნდა განხორციელებინათ სხვა ბოროტმზრახველებს. შედეგი, ყველა ერთობლივად მომხდარი ტერაქტი, თავზარდამცემი და პანიკის მომგვრელი უნდა ყოფილიყო.

ბევრი ადამიანი ქვეყნიდან წასვლას ოჯახებთან ერთად დაიწყებდა. შეეცდებოდნენ თავიანთი კაპიტალი სხვა ქვეყნის ბანკებში გადაეტანათ. მათი აზრით, საცხოვრებლად უფრო ნაკლებსაშიშში. თუმცა, ყველა ქვეყანა, ლტოლვილების ამერიკიდან მიღებას არ დასთანხმდებოდა. უმეტესი ქვეყნების მოსახლეობას, თავზარდაცემისგან შიში შეიპყრობდა. იფიქრებდნენ, თუკი ყველაზე უძლიერეს ქვეყნად წოდებულმა ვერ შესძლო გამკლავება...

– შეჩერდი, ანასტასია, მე თავად შეეცდები გაგრძელებას. აი, ყოველივე ამის შემდეგ, აი ისინი, მთავარი ორგანიზატორები, მაშინვე გამოჩნდებოდნენ. მე მხედველობაში მაქვს, ვიღაც-ვიღაც შუამავლები რომელთა მეშვეობითაც წამოაყენებდნენ თავიანთ მოთხოვნებს.

– დიახ.

– მაგრამ მათ, ვერ მოახერხეს ჩაფიქრებული ყველა ტერაქტის აღსრულება. ვერ მოახერხეს ამერიკელების მთლიანად დაშინება. ვერ მოახერხეს მთელი ჩანაფიქრის განხორციელება, იმიტომ, რომ ისინი იძულებულნი იყვნენ მნიშვნელოვნად ადრე დაეწყით ქმედება, ვინემ სრული მზადყოფნის მომზადებას დაასრულდნენ. ამიტომაც გამოუვიდათ არალოგიკურად მათ. ტერაქტები სახეზეა, მოთხოვნები კი არ არის. ჩაეშალათ! და მე, ვხვდები რატომაც. იმიტომ, რომ მთავრები, ყველაზე მთავრები, რომლებიც დღეს მცხოვრებ ქურუმთა შორის იმყოფებიან. ბუმის მოქმედებებით შეშინდნენ და იძულებულნი გახდნენ ადრე დაეწყით ქმედება. ასეა?

– დიახ, ისინი...

– მოიცა, ანასტასია, მე თავად უნდა მივხედე ყველაფერს. ვისწავლო მიხედვრა. ეს ძალიან მნიშვნელოვანია. თუკი მე შევძლებ, ესე იგი, სხვებიც, როგორიც მე ვარ, ისეთებიც შესძლებენ ასევე, რეალობის დანახვას, რომელშიც ჩვენ ვცხოვრობთ. გამოდის, ყველა მიხვდება, რისი გაკეთებაა აუცილებელი ცხოვრების გასაუმჯობესებლად.

– დიახ, კლადიმირ, თუკი შესძელი შენ, სხვებიც ასევე შესძლებენ. ვიღაც ადრე, ვიღაც მოგვიანებით, მაგრამ ადამიანები დაიწყებენ ცხოვრების აღშე-

ნებლობას მშვენიერ რეალობაში. შენ მხოლოდ მშვიდად ილაპარაკე, არ არის საჭირო ასე ძლიერი ღელვა.

– ჰო, კაი, მე უკვე თითქმის არ ვღელავ. თუმცა არა. ძნელია აქ ადევნების გარეშე. აბა, წარმოგიდგენია ეს რა ხდება. ამერიკის პრეზიდენტმა ბუშმა ასეთი ალიაქოთი მოუწყო ჭკუისკოლოფებს. მე მივხვდი:– მათ თავზარი დაეცათ, როცა ის... როცა ამერიკის პრეზიდენტი ბუში, მოულოდნელად გაემგზავრა თავის რანჩოში,– ტეხასის შტატში. ნახევარი წელი იყო ჯერ, რაც პრეზიდენტი გახდა და აი, მოულოდნელად შვებულებას იღებს და თითქმის ერთი თვით მიემგზავრება! ჰოდა, საით მიემგზავრება? არა ფეშენებელურ კურორტზე, არა რომელიღაც ეგზოტიკურ სასახლეში. არამედ, მიემგზავრება რანჩოში, სადაც პატარა სახლია. უფრო მეტიც, იქ, საპრეზიდენტო სატელეფონო ხაზიც კი არ არის. მხოლოდ ერთი ჩვეულებრივი ტელეფონია. თანაც, არც ბევრი სატელეფონიო არხებია. იმიტომ, რომ იქ თანამგზავრული ანტენა არ არის. ანალიტიკოსი-ჟურნალისტები ზუსტად ამ ფაქტებზე საუბრობდნენ. თუმცა, ამ ყველაფრის უკან რა იდგა, ამას ვერც ვერავინ მიხვდა. მე ყველაფერი წავიკითხე ინტერნეტში, რაც ბუშის საკუთარ რანჩოზე გამგზავრებას ეხებოდა. გადმოცემული იყო მხოლოდ ფაქტი. დიახ, გაკვირვებულნი იყვნენ, მან ასე ადრე შვებულება რატომ აიღო და თანაც, ასეთი ხანგრძლივი დროით. მან თავის რანჩოში ოცდაექვსი დღე დაჰყო. იქ, არც ჟურნალისტებს არ უშვებდნენ და, არც სხვადასხვა ჩინოვნიკებს არ იწვევდნენ.

– ჰოდა ვერავინ! ვერავინაც ვერ მიხვდა. ამერიკის პრეზიდენტმა ჯორჯ ბუშმა, მასშტაბური ქმედება ჩაიდინა, როგორც, ქვეყნის არსებობის მანძილზე, არც ერთ პრეზიდენტს არ განუხორციელებია. შესაძლებელია, საერთოდაც ვერავინ ვერ მიხვდა, უკანასკნელი ხუთი ან ათი ათასი წლის მანძილზე, ვერც ერთი მმართველი ვერ მიხვდა, რომ ასეთი ქმედება განუხორციელებინა.

– დიახ, არ განუხორციელებიათ.

– *ჰოდა მისი გრანდიოზულობა იმაში მდგომარეობს, რომ პირველად, მსოფლიოში ყველაზე მნიშვნელოვანი და უზარმაზარი ქვეყნის მმართველი, ყველა მასტის ქურუმისთვის მოულოდნელად და თავზარდასაცემად,– ადგა და ხელოვნური საინფორმაციო ველიდან ამოხტა. იგი უბრალოდ ადგა და, მშვიდად გამოვიდა მისგან. შედეგად, ამ ქმედებიდან გამომდინარე, ოკულტისტთა კონტროლიდანაც გავიდა. მე ახლა მივხვდი:– ხელისუფალნი, ყოველთვის კონტროლის ქვეშ ჰყავთ. ფხიზლად ადევნებენ თვალყურს მათ ყოველდღიურ გამონათქვამებს, ხმის ინტონაციასა და სახის გამომეტყველებასაც კი. მაგრამ ნურას უკაცრავად,– იქ, რანჩოში უკვე ვერ მიუდგენენ! შენ ამბობდი, გახსოვს? იმაზე ჰყვებოდი რომ,– ბუნება, ფლორა და ფაუნა,– ეს ის ბუნებრივი სამყაროა,– რომელიც ადამიანამდე მავნე ოკულტურ ზემოქმედე-*

ბებს არ უშვებს. იგი ადამიანს იცავს, როდესაც ის, ადამიანი იმ ბუნებრივ სამყაროსთან შედის კონტაქტში, - რომელიც თავად მან შექმნა.

– დიახ, ეს ნამდვილად ასეა.

– მართალია, ჯორჯ ბუშს ნამდვილად არ შეუქმნია მცენარეები თავის რანჩოზე. მაგრამ მან თავად ამოირჩია ეს ადგილი. ის, სიყვარულით განეწყო მისადმი, - იმ ბუნებისადმი, რომელიც მან აირჩია და რომელშიც ის იმყოფება. ეს, ბევრი ფაქტორიდანაც სჩანს. მან, - ბუნებამ, - რეაგირება გააკეთა მის სიყვარულზე. იგივეთი უპასუხა მას. იგი იცავდა მას ისევე, როგორც საგვარეულო ადგილ-მამულის მცენარეულობა დაიცავდა. ასეთი რამ არის შესაძლებელი, ანასტასია, როცა თავად არ დარგავ მცენარეებს, მაგრამ იგი მაინც რეაგირებს?

– შესაძლებელია. ხანდახან რეაგირებს თუკი, გულწრფელად და სიყვარულით ის ადამიანი თავად მოექცევა გარემოში სამყაროს. მოცემულ შემთხვევაში ჯორჯ ბუშის თავს ზუსტად ასეთი რამ მოხდა.

– აი, მეც მივხვდი ამას. პრეზიდენტი თავის რანჩოში იმყოფებოდა. ყველანი თვლიდნენ რომ: - ის ინფორმაციას მოწყვეტილია. *მაგრამ სინამდვილეში მნიშვნელოვნად შემცირდა ხელოვნური სამყაროდან ხელოვნური ინფორმაციის ნაკადი. ხოლო ბუნებრივი ინფორმაციის ნაკადი გარეშემომყოფი სამყაროდან მნიშვნელოვნად გაიზარდა. პრეზიდენტი ლეზულობდა მას ფოთოლთა შრიალის მეშვეობით, წყლის შხაპუნით, ჩიტების გალობით, ნიაკის ქროლვით და დაიწყა ფიქრი, განსჯა. გაანალიზება! იაზრებდა! ამ ფაქტის „ამოშლას“, დავიწყებას, მის არ გახსენებას შეეცდებოდა ქურუმები. მის გადართვას. არ გამოუვათ! ის, ათასწლეულის ისტორიაში მაინც შევა. მე მივხვდი, ანასტასია. შეიძლება ბევრი ჭკვიანური სიტყვა თქვა. უამრავი სიმღერა და ლექსი დაწერო, როგორც ბიბლიურმა მეფე სოლომონმა. მაგრამ შეიძლება მოიქცე უფრო ნათლად და დამაჯერებლად, როგორც ბუშმა გააკეთა და ამითი მსოფლიოსთვის სთქვა: - „შეხედეთ, ადამიანებო, მე მდიდარი ვარ, მე მსოფლიოში ყველაზე უძლიერესი ქვეყნის უმაღლესი მმართველი ვარ. მაგრამ ყველაფერი ეს არ არის მთავარი კაცობრიობის არსისთვის. ადამიანური სულისთვის. მისი ღვთიური არსისთვის სხვა რამეა სასურველი: - არა ხელოვნურად შექმნილი მსოფლიო, არამედ ბუნებრივი სამყარო, ღმერთის მიერ შექმნილი. ჩემი რანჩო უფრო ახლოა ჩემს სულთან, ვინემ ოქრო და ტექნოკრატული მიღწევები და ამიტომაცაა რომ მე რანჩოზე მივემგზავრები. თქვენც დაფიქრდით, ადამიანებო, საკუთარი ცხოვრების მისწრაფებებზე! ამერიკის პრეზიდენტმა ყველაზე საუკეთესო, ყველაზე ძლიერი და დამაჯერებელი რეკლამა გაუკეთა საგვარეულო ადგილ-მამულებს, რომელზეც შენ საუბრობდი ანასტასია. მომავალი რუსეთის საგვარეულო ადგილ-მამულებს. მთელი მსოფლიოს საგვარეულო ადგილ-მამულებს! ხოლო, თუკი ამის შემდეგაც*

ვერ მიხვდებიან ადამიანები, გამოდის, რომ კაცობრიობას ნამდვილად სძინავს. ანდა, თითქმის ყველა იმ ადამიანს სძინავს, ვინც ვიღაცის ჰიპნოზის ქვეშ იმყოფება. და ამიტომაც იტანჯებიან, ავადმყოფობენ, ხმარობენ ნარკოტიკებს, ომობენ და იბრძვიან, კლავენ ერთმანეთს. თუკი კაცობრიობა შენი სიტყვების შემდეგ არ გამოვა ამ ჰიპნოზური მდგომარეობიდან, ან, თუნდაც ბუშის ქმედების შემდგომაც, მაშინ კატასტროფა საჭიროა. ბუში, - პრეზიდენტი. უფრო მეტად ინფორმირებული ადამიანი ტექნოკრატულ მსოფლიოში, რადგან, მისთვის ხელშესახება სპეცსამსახურების ინფორმაცია. მას, ამ ინფორმაციას, ანალიტიკური ინსტიტუტები აწვდიან. ასევე იცის მან, ბუნებრივი სამყაროს ინფორმაცია. მან შეადარა ისინი ერთმანეთს და თავისი ქმედებით უჩვენა... მოიცა. ისევ წარმოუდგენელი შემთხვევითობა. შენ ამბობდი... და აი, შემდეგ რა ხდება... რუსეთის პრეზიდენტი ახალი ათასწლეულის დასაწყისში გამოსცემს კანონს მიწის თაობაზე: - რათა ყველას, ყოველ რუსეთის ოჯახს უფასოდ მისცენ ერთი ჰექტარი მიწის ფართობი.

2001 წლის 21 თებერვალს ტელევიზიის ყველა საინფორმაციო არხის „ახალ ამბებში“ გადმოცემულ იქნა რეპორტაჟი რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს სხდომიდან, პრეზიდენტ პუტინის თავმჯდომარეობით. სხდომაზე მიწის კანონი იხილებოდა. მიწის კერძო საკუთრებასთან დაკავშირებით, სასოფლო სამეურნეო სავარგულების ჩათვლით, საბჭოზე შეკრებილ გუბერნატორთა აზრები და შეხედულებები სხვადასხვაგვარი იყო. რეგიონთა ხელმძღვანელების უმეტესობა, - რომლებიც სახელმწიფო საბჭოს წევრებია, - მიწის კერძო საკუთრებაში გადასვლისკენ იხრებოდნენ.

პრეზიდენტიც, მისი გამოსვლის რეპლიკებიდან გამომდინარე სჩანდა, რომ ზუსტად მან დააყენა მიწის საკითხი განსახილველად სახელმწიფო საბჭოზე. თანახმაა ადამიანებს გადასცეს კერძო საკუთრებაში მიწა, შთამომავლობაზე მისი გადაცემის უფლებით.

სხდომის შედეგი: - მთავრობას დაევა 2002 წლის მაისამდე მოამზადოს მიწის თაობაზე ახალი კანონმდებლობის პროექტი და შეიტანონ იგი სახელმწიფო დუმაში განსახილველად.

რასაკვირველია საუბარი გაყიდვაზე და არა უფასოდ საგვარეულო ადგილ-მამულებისთვის მიწის გამოყოფაზე, და არც სოფლის მეურნეობის სავარგულ მიწებს არ ეხებიან, მაგრამ მაინც, აშკარა წინსვლა იგრძნობა.

ანასტასია, ეს ყველაფერი შემთხვევითობების ჯაჭვია, თუ ეს შენ ახდენ, რაღაცნაირად ადამიანებზე ზეგავლენას? კი? შენც შეგიძლია შორ მანძილზე ხმით უბრძანო? ჰო, რასაკვირველია შეგიძლია და აკეთებ კიდეც. შენ ლაპარაკობ მათთან?

- ვლადიმირ, რაც შენ ივარაუდე, - შენს გარდა არც ერთ ადამიანთან, აი, მხოლოდ დღევანდელი დღის გარდა, შორ მანძილზე ტელეფონით მე არ მი-

საუბრია. და მე, არასოდეს არ ვისარგებლებ ძალადობრივი ზემოქმედების შესაძლებლობებით.

– მაგრამ, ერთხელ, როცა მე მოსკოვში ვიყავი, შენი ხმა ხომ გავიგონე, ანა-სტასია. შენ გვერდით არ იყავი, მაგრამ ხმა ისმოდა. ჟღერდა.

– *ბაბუა იყო, ვლადიმირ, მაშინ შენს გვერდით. ბევრ ადამიანს შეუძლია სივრცეში არსებული აზრ-ფიქრის დაჭერა. ეს, ადამიანის ბუნებრივი უნარია. ადრე ყველა ადამიანი ფლობდა მას და ამაში არაფერი ცუდი არ არის. რადგანაც ეს არ არის ძალადობრივი. შორ მანძილზე ერთ ადამიანს შეუძლია თავისი პატარა სხივით, - აზრ-ფიქრით შეეხოს მეორე ადამიანს, - გაათბოს ის და ამითი დააჩქაროს აზრ-ფიქრობრივი პროცესი. აზრ-ფიქრის პატარა სხივი, - ყოველ ადამიანში არის, მხოლოდ მათი სიძლიერეა სხვადასხვაგვარი.*

– მაგრამ შენი პატარა სხივი ძალიან ძლიერია, შენ ცდილობდი მისი მეშვეობით ადამიანებს შეხებოდი?..

– დიახ. მაგრამ მე მათ სახელებს არ ვიტყვი.

– რატომ?

– *სხვის შეხება, - ამ ადამიანებისთვის მთავარი არ არის. მთავარი, - მათ მიერ რეალურობის აღქმის უნარ-ნიჭშია.**

– კარგი, არ დაასახელო სახელები. მხოლოდ... აბა, უყურე რა! შენ იცი, მე რაზე ვიფიქრე? გრანდიოზულია! შენ შორ მანძილზე არამც თუ გათბობა შეგიძლია შენი სხივით, არამედ დაწვაც. ქვაც კი აქციე მტვრად. შენ ხომ ეს ერთხელ მიჩვენე. მაშ დაწვი ისინი, ვინც ტერაქტებს ამზადებს. დაწვი ქურუმები და საერთოდ მთელი უწმინდურობა გადაბუგე. შენ ხომ ამბობდი. მახსოვს მე. დავწერე კიდეც: - „ერთ წამში დავწვავ მე სხივით, საუკუნეების ბნელ პოსტულატებს. ნუ დგახართ ღმერთსა და ადამიანებს შორის...“ და ასე შემდეგ. გახსოვს შენ, ეს შენი სიტყვები?

– დიახ, მე მახსოვს.

– აბა, მაშ რაღას აყოვნებ? რატომ არ სწვავ? ხომ ამბობდი.

– მე პოსტულატებზე ვამბობდი. მაგრამ ადამიანების სხივით დაწვის უფლებას არასდროს გავბედავ.

– ტერაქტების მთავარი ორგანიზატორებისაც კი?

– მათზეც ვერ გავბედავ.

– რატომ?

– თავად დაფიქრდი, რას ამბობ შენ, ვლადიმირ.

– რა არის აქ დასაფიქრებელი? ყველასთვის, ცხადია, რომ ტერაქტების ორგანიზატორების და მათი დამხმარეების განადგურება დაუყოვნებლივ

* მე შემძლია, საკუთარი გამოცდილებიდან გამომდინარე ეს დავადასტურო... მე წიგნები ვთარგმნე!... ც.გ.

საჭირო. ამისათვის უკვე სხვადასხვა ქვეყნების არმიებია ამოქმედებული. სპეცსამსახურები. ადამიანები ილუპებიან.

– *მათი ძალისხმევა ფუჭია. ჭეშმარიტ ორგანიზატორებს ისინი ვერ იპოვნიან და ვერც გაანადგურებენ. ამ ხერხებით ტერაქტების შეწყვეტას ვერ შესძლებენ.*

– მაშ, მითუმეტეს. თუკი შენ შეგიძლია გამოთვლა და ერთ წამში დაწვა მთავარი ორგანიზატორებიც და დამხმარეებიც, მაშ გააკეთე ეს. დაწვი ისინი!

– ვლადიმირ, შენ შეგიძლია დაფიქრდე და განსაზღვრო, ვინ არიან მთავარი ორგანიზატორების ხელშემწყობები და რამდენნი არიან ისინი?

– დაფიქრება, რასაკვირველია, შეიძლება. ოღონდ, ალბათ მე ვერ განვსაზღვრავ. შენ თუკი იცი, სთქვი, დაასახელე მათი სახელები.

– *კარგი. ტერორისტების ხელშემწყობთა შორის შენც ხარ, ვლადიმირ, შენი მეზობლები, მეგობრები, ნაცნობები.*

– რაა? რას ამბობ შენ, ანასტასია? ჩემზე და ჩემს მეგობრებზე, აბსოლუტურად ზუსტად შემიძლი ვთქვა, რომ, – ჩვენ არ ვართ ხელშემწყობნი.

– *უმეტესი ადამიანის ცხოვრების ნირი, ვლადიმირ, იმის საფუძველს წარმოადგენს, რომ ტერორი, ავადმყოფობები, ყოველგვარი კატაკლიზმები წარმოქმნას. განა იქ, ვინც ქარხნებში მუშაობს, რომელიც ავტომატებს და ტყვიებს აწარმოებს, არ წარმოადგენენ მკვლელობების ხელშემწყობებს?*

– ისინი, ვინც იარაღს აწარმოებს, შესაძლოა, ირიბად წარმოადგენს კიდევ ხელშემწყობს. მაგრამ შენ ჩემზე სთქვი. მე კი, არ ვმუშაობ იქ, სადაც იარაღს აწარმოებენ.

– მაგრამ შენ ეწევი, ვლადიმირ.

– აბა უყურე. აქ ეს, რაღა შუაშია?

– *მოწვევა მავნებელია, შედეგად შენ, შენს საკუთარ სხეულს ატერორებ.*

– საკუთარს?... მაგრამ საუბარი სხვა რამეზეა...

– *რატომ ვილაპარაკოთ მაშინათვე სხვა რამეზე ვლადიმირ. დაე, თითოეულმა ყურადღებით გააანალიზოს საკუთარი ცხოვრების ნირი. განსაკუთრებით მათ, ვინც ქალაქებში ცხოვრობენ. განა, ვინც ავტომატებით დადის, არ იცის, რა სიკვდილისმომტანი აირით წამლავს ჰაერს? განა დიდ სახლებში მცხოვრებმა, რომელიც უამრავ ბინებადაა დაყოფილი, არ იციან რომ ამ ბინებში ცხოვრება მავნე და სახიფათოა? დიდი ქალაქების საცხოვრებელი პირობები მიმართულია ადამიანის განადგურებისკენ, ბუნებრივი სივრცის მიმართ ადამიანის დეზორიენტირებისკენ. ადამიანთა უმეტესობა, რომლებიც ასეთ პირობებში ცხოვრობენ, ზუსტად ეგენი წარმოადგენენ ტერორიზმის ხელშემწყობებს.*

– დავუშვათ. მაგრამ ახლა, ამის მიხედვრას ბევრი იწყებს. აპირებენ კიდევ თავიანთი ცხოვრების ნირის შეცვლას. ჰოდა, მაშ მიდი, დაეხმარე ადამიან-

ნებს, დაწვი ტერორის მთავარი ორგანიზატორი შენი სხივით.

– ვლადიმირ, იმისათვის, რომ შენი თხოვნა შევასრულო, ჩემთვის აუცილებელია ბევრი ღვარძლის ენერგია თითო სხივად მივმართო, რომელთაც ადამიანის განადგურების უნარი აქვთ.

– მერე და რა? მაშ მიდი, გააკეთე. ეს ადამიანი ხომ, – ტერაქტების მთავარი ორგანიზატორია.

– მე მესმის. მაგრამ მანამდე, სანამ ღვარძლიან ენერგიას სხვაზე მივმართავ, ჩემთვის აუცილებელია კონცენტრირება და ჩემში დიდი მოცულობით ამ ენერგიის წარმოქმნა. მერე ჩემში თავიდან ჩასახლება შეუძლია მას ან სხვებში ნაწილებად გადაშორიშორება. *ჩემს მიერ განადგურებულ იქნება უმაღლესი ქურუმი, მაგრამ თავის მოქმედებას მისი პროგრამა გააგრძელებს. ღვარძლის ენერგია, – სხვა ქურუმს იპოვნის, და იგი განადგურებულზე უფრო ძლიერი იქნება.** გაიგე, ვლადიმირ, ტერორიზმი, მკვლელობები და ყაჩაღობა ბევრი ათასი წლისაა. ეგვიპტეში ქურუმთა მიერ მოწამოლულ იქნა ფარაონი იმისთვის, რომ იგი შეეცადა მათ ქმედებებს წინ აღსდგომოდა. როცა მეცნიერებმა ამასწინანდელ საუკუნეში მისი აკლდამა აღმოაჩინეს, მათ განსაზღვრეს, რომ ტუტანხამონი სულ რაღაც თვრამეტი წლის იყო. ბიბლიიდანაც ცნობილია შენთვის ქურუმების ბრძოლაზე. შენ, თავად გაიხსენე, რაა ნათქვამი ძველ აღთქმაში ამის შესახებ. მანამდე, სანამ ყველა ებრაელი გამოვიდოდა ეგვიპტიდან, ქურუმები ერთმანეთში კამათობდნენ. ქურუმი მოსე ითხოვდა ერთპიროვნულ ბატონობას ებრაელებზე, მაგრამ სხვა ქურუმებმა მისი თხოვნის დაკმაყოფილება არ მოისურვეს, ჰოდა აი, მაშინ დაესია ეგვიპტის სავარგულ მინდევებს კალია. შემდეგ ჟამი (ჰირი) შეეყარა ყველა ბავშვს. ადამიანებს და საქონელს უამრავი დაავადებები შეეყარა. ჰოდა, ფარაონმა ებრაელები გაუშვა. ეგვიპტის მაცხოვრებლები შიშის გამოისობით მათ საქონელს, იარაღს, ოქროს, ვერცხლს აძლევდნენ.

ძველ აღთქმაში ნათქვამია, რომ ასეთი მოქმედებები ეგვიპტეში ღმერთმა ჩაიდინა.

არის კი შესაძლებელი, მსგავსი ქმედებები ღმერთისგან? რასაკვირველია, შეუძლებელია. ღმერთი ბედნიერ ცხოვრებას ყველასათვის ჰქმნის. ეგვიპტეში ტერაქტებს კი, – ქურუმები ახდენდნენ, როცა ერთმანეთში ძალაუფლებას იყოფდნენ. თავიანთ ბოროტ ქმედებებში კი, ღმერთს ადანაშაულებდნენ. ვლადიმირ, ასევე გაიხსენე, ქრისტე როგორ გააკრეს ჯვარს. ვინ იყო მასთან ერთად, მის გვერდით ჯვარზე გაკრული? ყაჩაღები! ასე ამბობს ახალი აღთქმა. ხოლო ეს, ორი ათას წელზე მეტი ხნის წინ იყო. მაშინაც დამიან-

* შეგიძლიათ წაიკითხოთ ახალი აღთქმა. მათე. თავი12– 43,44,45. „არაწმინდა სული და დასუფთავებული სახლი“ ც.გ.

ებს შორის ყაჩაღობები ხდებოდა. ყაჩაღებს სჯიდნენ. მაგრამ შედეგი როგორია? ყაჩაღობა, დარბევები დღესაც ხდება. დღითიდღე უფრო და უფრო მეტი დარბევაა. რატომ? ათასწლეულობით ამაოებაში ცხოვრებისას, ვერ შეიგნეს ადამიანებმა, რომ **ბოროტებასთან ბოროტებით ბრძოლა არ შეიძლება. მხოლოდ გაიზრდება ასეთი ბრძოლისას ბოროტება. აი, ამიტომ, ვლადიმირ, არ შემიძლია ბოროტებას ბოროტებით ვუპასუხო მე.**

–არ შეგიძლია, თუ გამოდის არ გასურს. მოკლედ, სულერთია, არა აქვს მნიშვნელობა. როცა შენ ლაპარაკობ ანასტასია, შენი მოსაზრებები დამაჯერებელია. ნამდვილად ვერ შესძლო კაცობრიობამ ათასწლეულების მანძილზე ყაჩაღობა დაემდია. შესაძლებელია იმ მეთოდებით არ იბრძოდნენ. ოღონდ, როცა მსოფლიოს დღევანდელ მდგომარეობას უყურებ, მაშინ არაფერი სხვა აზრი არ მოგივა თავში, თუ არა ომის მეშვეობით გასრისო ტერორისტები. ახლა, უფრო და უფრო ხშირად ისმის ასეთი გამოთქმა: „რელიგიური ექსტრემიზმი“. შენ გაგებული გაქვს ამის შესახებ?

– დიახ.

– და, კიდევ ასე ამბობენ:– „ისლამური რელიგიის ექსტრემიზმი“. იგი ყველაზე ძლიერია, ყველა რელიგიურ ექსტრემიზმს შორისო, ასე ამბობენ.

– დიახ, ამბობენ.

– აბა, მაშ რაღა ვქნათ? ისლამური რელიგია ხომ, როგორც გავიგე, ყველაზე სწრაფად ვრცელდება. ჩემს ნაცნობებს შორის არიან მუსულმანები და ისინი ცუდი ადამიანები არ არიან, მაგრამ მეორეს მხრივ, ექსტრემისტებიც არიან ასევე ისლამისტებს შორის. ისინი მასშტაბურ ტერაქტებს ანხორციელებენ. აბა ომის ძალის გარეშე, რანაირად შეიძლება მათთან ბრძოლა?

– უპირველეს ყოვლისა, არ უნდა მოატყუო.

– ვინ არ უნდა მოატყუო?

– საკუთარი თავი.

– ეს როგორ?

– იცი, რა ვლადიმირ, შენ გასმენია მუსულმანთა რელიგიურ ექსტრემიზმზე. ბევრ ადამიანს დაარქვეს ტერორისტი. არა მარტო შენ გასმენია ამის შესახებ, ამ ცნობას გამალებით მთელს მსოფლიოშიც ავრცელებენ. სულაც არ არის ძნელი, ბევრს ჩაუნერგო ასეთი აზრი, როცა ნამდვილად ხდება ტერაქტები და როცა მასთან მუსულმანებია დაკავშირებული. მაგრამ, მუსულმანურ ტერორიზმზე საუბრისას, მიჩქმალულია სხვა უფრო მნიშვნელობანი არგუმენტი.

– რა არგუმენტი?

– ის ადამიანები თვლიან, რომელთაც ექსტრემისტებს და ტერორისტებს უწოდებენ, რომ ზუსტად ისინი ცდილობენ ტერორის შეჩერებას და საკუთარ ერს იცავენ თავდასხმებისგან. მათი არგუმენტებიც დამაჯერებელია. ისი-

ნი თვლიან, რომ მთელი მსოფლიოს გადარჩენას ეწევიან ჭირისგან, რომელიც დასავლეთის არამუსულმანურ სამყაროს შემოაქვს.

– შენ ამბობ მათი არგუმენტები დამაჯერებელიაო. მაგრამ მე, საერთოდაც არ მსმენია მათი არგუმენტების შესახებ. თუკი შენ იცი, მოყევი.

– დიახ, მოყევები. შენ კი, შეეცადე განსაჯო. მერე კი, სთქვი ვინ არის მართალი ორ მებრძოლ მხარეს შორის. დაახლოებით ასეთი შინაარსის რამეს ეუბნებიან მუსულმანთა სასულიერო წინამძღოლები თავიანთ მრევლს: „შეხედეთ, ხალხნო, შეხედეთ, რა მოაქვთ ჩვენთვის ურწმუნოებს. დასავლეთის სამყარო ჩადირულია გარყვნილებაში, მრუშობაში. მათ თავიანთი საშინელი ავადმყოფობების ჩანერგვა უნდათ ჩვენს ბავშვებში. ალაჰის მეომრებს კი, სურთ შეაჩერონ ურწმუნოთა შემოსევა.

– მოიცა, ანასტასია, ეს ხომ უბრალოდ სიტყვებია, რაშია მათი არგუმენტები?

– მოჰყავთ ფაქტები, რომელიც იმაზე მეტყველებს, რომ დასავლეთის ქვეყნებში, არამუსულმანურ ქვეყნებში გარყვნილება, ბოზობა და მამათმავლობა ჰყვავის. ხდება ყაჩაღობა, დარბევები. და დღითიდღე უფრო მეტი ადამიანი იყენებს ნარკოტიკს. საშინელი დაავადებების შეჩერებაც კი არ ძალუძთ, მაგალითად სპიდის, ლოთობის.

– განა მათთან, მუსულმანურ ქვეყნებში, ყველაფერი ეს არ არის?

– ვლადიმირ, მუსულმანურ სამყაროში, მუსულმანურ ქვეყნებში, ბევრად ნაკლები ლოთი და მწეველია. განუზომლად ცოტაა სპიდი და დაავადებული. მათთან არ არის შობადობა დაცემული და სხვა ქვეყნებთან შედარებით, ბევრად ნაკლებია ცოლქმრული ღალატი.

– აბა, მაშ გამოდის, ორივე მხარე დარწმუნებულია, რომ მართალი საქმისთვის იბრძვიან?

– დიახ.

– კი, მაგრამ, ჩვენ რაღა გველის მომავალში?

– ქურუმები სთვლიან, რომ მათ ყველაფერი იღონეს იმისთვის, რათა მასშტაბური ომი დაიწყოს. გაერთიანდნენ დასავლეთის ქვეყნები, ქრისტიანები ერთმანეთთან შეთანხმებით წავიდნენ მუსულმანური სამყაროს წინააღმდეგ. რის გამოც საბრძოლველად გაერთიანდება მუსულმანური მსოფლიო. თუმცა ძალები არათანაბარი იქნება: მუსულმანებს თანამედროვე შეიარაღება არა აქვთ. მაშინ, ისინი როცა დაინახავენ, თუ როგორ იხოცებიან მათი ერთმორწმუნე ხალხი, ათასობით ტერორისტის მომზადებას დაიწყებენ, რათა დასავლეთის მსოფლიოს შეჩერება აიძულონ. *ომი დაიწყება, მაგრამ იგი შეჩერებულ იქნება. მას არ მისცემენ გაჩაღების საშუალებას.*

– ვინ?

– შენი მკითხველები. მათში ახალი მსოფლმხედველობა ყალიბდება. იმისგან განსხვავებული, რაც იყო უკანასკნელი ათასწლეულების მანძილზე. ოცნებებში ახლა ისინი საკუთარს ჰქმნიან. როცა ოცნებები დაიწყებენ რეალობაში განხორციელებას, ყველა ომები და დაავადებები დაიწყებენ უკან დახევას.

შენ მხედველობაში გაქვს ასეთი რამ მაშინ მოხდება, როცა დაიწყება სავარეულო ადგილ-მამულების გაშენება? მაგრამ კონფლიქტების შეწყვეტასთან მათ რა კავშირი უნდა ჰქონდეთ. მთელი მსოფლიოს რელიგიურ ურთიერთ დაპირისპირებასთან?

მთელს მსოფლიოში მათ შესახებ კეთილი უწყება გავრცელდება.* მთელი ლი დედამიწის ადამიანები ჰიპნოზური ტყვეობისგან გამოფხიზლდებიან, ათასწლოვანი ძილისგან გამოიღვიძებენ. შეცვლიან საკუთარი ცხოვრების წირს და შთაგონებულნი დაიწყებენ ღვთიური სამყაროს გაშენებას მთელს დედამიწაზე.

– რასაკვირველია, თუკი ასეთი რამე დაიწყება, თანაც ყველგან, ყველა ადგილას, მსოფლიო ნამდვილად შეიცვლება. მე ვიცი, ანასტასია, რომ შენ, ამაზე ოცნებობ. შენ დაჯერებული ხარ შენს ოცნებაში და არასდროს არ უღალატებ მას. ბევრმა ადამიანმა შეიცნო, ბევრი ადამიანი მიუხედა შენს იდეას, რომელიც დაკავშირებულია სავარეულო ადგილ-მამულთან. ეს ადამიანები ნამდვილად იწყებენ ქმედობებს. მაგრამ შენ, ანასტასია, ყველაფერი არ იცი. წავიდეთ! წავიდეთ ჩემს ბინაში, ჩემს კაბინეტში. მე შენ პირდაპირ ახლავე გიჩვენებ ერთ რამეს და შენ დაინახავ, შენ თავად მიხვდები, რას დაეჯახნენ ეს ადამიანები.

– წავიდეთ, ვლადიმირ, მიჩვენე, შენ რამ შეგაცბუნა ასე.

კინ თანახმაა, - კინ წინააღმდეგობი?

ჩოცა ჩვენ ბინაში შევედით, ანასტასიამ თავისი ჯუბა-ქურთუკი გაიხადა, თავსაფარი მოიძრო და მხრებზე ოქროსფერი თმები გადმოეშალა. მან მსუბუქად გადააქნია თავი, თმები შეარხია და ბინაში, საოცარი ტაიგური სურნელი დატრიალდა.

კაბინეტში როცა შევედით, სკამი ავიღე, საწერ მაგიდასთან, ჩემი სავარძლის გვერდით დავდგი. კომპიუტერი ჩავრთე და ინტერნეტში შესვლის პროგრამა მივეცი.

* ეს „კეთილი უწყება“ ალბათ მიხვდით ჩემო თანანმემამულენო, რომ ანასტასიას წიგნია, რომელიც უკვე მსოფლიოს თითქმის ყველა ენაზეა თარგმნილი! ც.გ.

რუსეთში ყველა ადამიანმა არ იცის ეს რა არის. ამიტომ მე მოკლედ ავხსნი. ინტერნეტი, - ეს, მსოფლიოს ბევრ ქვეყანაში ინტენსიურად განვითარებადი საინფორმაციო ქსელია. ამ ქსელში შესვლა კომპიუტერის მეშვეობით შეგიძლია. სატელეფონო ხაზის მეშვეობით სერვერთან დაკავშირება. სერვერი, - ეს სპეციალური მძლავრი კომპიუტერია, რომელიც უამრავ ყოველგვარ ინფორმაციას შეიცავს. სერვერზე უმეტესად, საკუთარი შეტყობინებებიც შეგიძლია განათავსო.

ვლადიმირის კულტურის ფონდმა და „ანასტასია“-ს შემოქმედების მხარდამჭერმა მოსკოვის ფირმა „რუსსკი ექსპრეს“-მა ერთობლივად შეჰქმნეს საკუთარი სერვერი და საკუთარი საიტი, რომლის სახელწოდებაა, - „anastasia.ru“.

ამგვარად, მკითხველებმა, რომელთაც კომპიუტერი აქვთ, შეუძლიათ აკრიფონ კლავიატურაზე მოცემული სიტყვა და მოხვედებიან ჩვენს საიტზე, გამოთქვან თავიანთი შეხედულება წაკითხულზე, დაბეჭდონ და გაგზავნონ შეტყობინება, გაეცნონ სხვა მკითხველების შეხედულებებს, იკამათონ ან იმსჯელონ რომელიღაც საკითხზე.

მათ, ვისაც არა აქვთ საკუთარი კომპიუტერი, შეუძლიათ იგივე გააკეთონ, თუკი მიმართავენ ერთ-ერთ ინტერნეტ კლუბს, რომელნიც ახლა ყველა ოლქში, მხარის ცენტრში და ალბათ რუსეთის უმეტეს ქალაქებში ფუნქციონირებენ.

დრო და დრო საკუთარი კომპიუტერის მეშვეობით, ასევე მეც შევდიოდი ინტერნეტში და ვეცნობოდი მკითხველთა გამონათქვამებს. ამის გაკეთება მე ხშირად არ შემეძლო, რადგან ვერ ვასწრებდი პასუხის გაცემას პირადად ჩემი ფოსტის მისამართზე მოსულ კორესპონდენციებს. ხოლო საიტ „anastasia.ru“-ზე ბოლო წლის მანძილზე შემოვიდა თოთხმეტი ათასზე მეტი ბეჭდური შეტყობინებები. ადამიანები, ანასტასიას შეხედულებებს საგვარულო ადგილ-მამულთან დაკავშირებით კონკრეტულ საკითხებს იხილავდნენ. გვთავაზობდნენ კონსტიტუციის პროექტში შესწორების შეტანას. აპირებდნენ ამ საკითხთან დაკავშირებით რეფერენდუმის ჩატარებას.

ანასტასიას იდეის არსი, გამოეყოს ყოველ მსურველ ოჯახს ერთი ჰექტარი მიწის ნაკვეთი, საგვარეულო ადგილ-მამულის ორგანიზებისათვის, პრეზიდენტისადმი გაგზავნილ მიმართვაში უფრო ზუსტად და უფრო არგუმენტირებულად იყო გადმოცემული, ვინემ ეს მე გავაკეთე ჩემს მიერ გაგზავნილ მიმართვაში, რომელიც გამოვაქვეყნე წიგნში „ვინ ვართ ჩვენ?“. მოკლედ, თავად განსაჯეთ, იმ მკითხველთათვის, რომელთაც ინტერნეტში შესვლის საშუალება არა აქვთ, მე მოვიყვან ამონარიდს ერთ-ერთი მიმართვიდან.

ღია წერილი
რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტს
ვლადიმირ ვლადიმირის - ძე პუტინს

პატივცემულო ვლადიმირ ვლადიმირის-ძეე!

საბჭოთა ხელისუფლების წლებში, რომელსაც ჯერ კიდევ ახლაც ბევრი იხსენებს, როგორც ცხოვრების ყველაზე საუკეთესო წლებს, მოხდა, ასე ვთქვათ, ყველაზე საშინელი რამ:- ჩვენ, რუსეთის მოქალაქეები,- დიადი ქვენისა, რომელიც ისტორიულად ჩამოყალიბდა უმძლავრეს სახელმწიფოდ, რომელმაც გაიმარჯვა მეორე მსოფლიო ომში და შესძლო ფანტასტიკურად მოკლე დროში აღედგინა ომით განადგურებული ეკონომიკა, ჩვენთვის შეუმჩნევლად გადავიქცით... უნებისყოფო... პარაზიტებად და სხვის კმაყოფაზე მყოფებად.

აი, ნახეთ,- ჩვენ ყველანი დავდიოდით სამსახურებში, საერთოდ არ ვწუხდით თავისუფალი სამუშაო ადგილის არსებობაზე და ვიღებდით სტაბილურ ხელფასს, რომლითაც ნორმალური ცხოვრება შეიძლებოდა. ჩვენ სასწავლებლად ვუშვებდით ჩვენს შვილებს და დარწმუნებულნი ვიყავით მათ მომავალში. ჩვენ ვიცოდით, რომ ჩვენს მიერ მიღწეულ საპენსიო ასაკის დროს, მივიღებდით სტაბილურ პენსიას და მშვიდად გავატარებდით სიბერეს... და ამ სტაბილურობამ, ამ მძლავრმა ტოტალიტარულმა სისტემამ ბოროტად იხუმრა ჩვენს თავზე და...: ახლა, სოციალურ პასიურობასა, თუ სოციალურ აპათიას მიჩვეულები,- სულერთია რას დავარქმევთ,- უკვე, როცა აღარ ვღებულობთ რა, ცხოვრებისთვის სტაბილურ მატერიალურ საფუძველს,- აღშფოთება დავიწყეთ. შეხედეთ,- ჩვენ მოქმედება, ჩვენი ცხოვრების გაუმჯობესება კი არ დავიწყეთ არამედ, უბრალოდ დავიწყეთ ლანძღვა გინება იმისი „რაზეც სამყარო დგას“. არსებული ხელისუფლების,- ყოველი შემდგომი პრეზიდენტისა და მომდევნო ხელისუფლების. ვთვლიდით რა მათ და მხოლოდ მათ, დღევანდელი დღის დამნაშავეებად. ჩვენ ვთვლით, რომ ჩვენ უნდა გვიხადონ სტაბილური ხელფასი, იზრუნონ ჩვენს აწმყოსა და მომავალზე. ჩვენ კი, საკუთარი სიამოვნებისთვის უბრალოდ ვიცხოვრებთ... და არაფერს გავაკეთებთ ამ სტაბილურობისა და კეთილდღეობის მხარდასაჭერად. დამეთანხმებით, *როცა მოძრაობა მხოლოდ ცალი მხრიდანაა,- ეს პარაზიტობია. როცა ჩვენ რაღაც გვსურს, ხოლო ამავდროულად ჩვენ, სანაცვლოდ არაფრის გაცემა არ გვსურს,- ეს პარაზიტის პოზიციაა.* და აი, მოხდა საკვირველი რამ:- ათასი და ათი ათასობით რუსს მძაფრი სურვილი დაებადა,- წარმოქმნის, შექმნის!

შექმნას,- თავისი სამშობლო,- რუსეთის მშვენიერი აყვავებული კუთხე;

შექმნას,- თავისთვის და თავისი შვილებისთვის მშვენიერი აწმყო და

მომავალი;

შეჰქმნას,- საკუთარი მატერიალური და სულიერი კეთილდღეობა;

გადააქციოს,- რუსეთი ყველაზე მდიდარ და აყვავებულ ქვეყანად!

ხოლო, ამ ადამიანებს, ამისათვის ესაჭიროებათ სულ რაღაც,- ერთი ჰა-ს ტოლი პატარა მიწის ნაკვეთი. და, რწმენა იმისა,- რომ მერე მათ, ამ მიწის ფართობს არავინ ჩამოართმევს, სამშობლოს, სადაც ისინი თავისთვის და თავიანთი შვილებისთვის საუკუნეებში რომ გასტანოს ისე, შეჰქმნიან სიყვარულის სივრცეს,- რომლიდანაც უკიდევანო რუსეთის ყველა აყვავებული კუთხე-კუნჭულიდან სიყვარული გადმოიღვრება და მთელს მსოფლიოს უდიდეს სასწაულს ამცნობს,-დიადი რუსეთის აღორძინებას!

მე მეჩვენება, რომ ზუსტად ახლა დაიწყო რუსეთში ისეთი სიტუაცია, რომელზეც ნებისმიერ მმართველს შეეძლო ეოცნება, რომელიც დასახელებული იქნება საკუთარი ქვეყნის პრეზიდენტად:- ეს ის მდგომარეობაა, როცა თავად ადამიანებს სურთ იმუშაონ და შეჰქმნან თავიანთთვის საკუთარი მატერიალური დოვლათი და სულიერი კეთილდღეობა, ხოლო ამისთვის, არ ითხოვს სახელმწიფოსგან არაფერს, გარდა მიწის ნაკვეთისა, რომელიც კანონში იქნება ასახული, როგორც მისი სტაბილურობის გარანტი...

განა ეს არ არის ნებისმიერი სახელმწიფოს ოცნება,- გახსნას სიმდიდრისა და კეთილმოწყობის ულავი წყარო თავის შიგნით. მოიპოვოს სტაბილურობა და დამოუკიდებლობა თავის თავში გარე არაკეთილის მსურველებისგან.

პატივცემულო ვლადიმირ ვლადიმირის-მევ!

მე, ისევე როგორც რუსეთის ათასობით მოქალაქე, კიდევ ერთხელ ვადასტურებ საკუთარ განზრახვას შევქმნა რუსეთში საკუთარი პატარა სამშობლოს ნაწილი, გადავაქციო იგი ჩემი შთამომავლობისთვის აყვავებულ ბაღად.

როგორც რუსეთის ათასობით მცხოვრები, კიდევ ერთხელ ვადასტურებ საკუთარ განზრახვას ვიშრომო საკუთარი ოჯახის საკეთილდღეოდ და საკუთარი სამშობლოს საკეთილდღეოდ.

ისე, როგორც რუსეთის ათასობით მცხოვრებმა, მეც შეეწყვიტე დაუფიქრებელი და არამეგობრული კრიტიკა, როგორც თქვენი, ასევე ჩვენი მთავრობისა, რადგან ვაცნობიერებ თქვენი სამუშაოს სირთულესა და პასუხისმგებლობას. როგორც რუსეთის ათასობით მცხოვრებს, მეც მჯერა თქვენი სიბრძნისა და შორსმჭვრეტელობის, რომ თქვენ, მთელი პასუხისმგებლობით შეაფასებთ შექმნილ მდგომარეობას.

ბოლოს და ბოლოს დადგა დრო, რომ ჩვენ, თქვენთან ერთად აღმოვჩნდეთ ერთ მეგობრულ კოლექტივში, ერთი მიმართულებით მოაზროვნე კოლექტივში, როცა ჩვენ გაგიგებთ და მიგიღებთ, თქვენ როგორც ახლო მეგობარს, თქვენ იგრძნობთ ჩვენს სიყვარულს და სიყვარულითვე იზრუნებთ ჩვენზე, როგორც თქვენდამი მონდობილ ერზე.

და ჩვენ ერთად შევექმნით აწმყოს და მშვენიერ მომავალს ჩვენი მომავალი შვილებისთვის და ჩვენი რუსეთისთვის!

ვადიმ პონომარიოვი. რუსეთის მოქალაქე. 20 ივლისი 2001 წელი.

მათი აბრეშვი დასწამებს სილი,- ჩვენს წინაშე მოგვლიბს

1 რთხელ, როცა საძიებელი სისტემა ჩავრთე, საკვანძო სიტყვებით, რომელ-
იც საზღვრავს საიტების რაოდენობას, რომლებიც იყენებენ მითითებულ
სიტყვებს, სიტყვა კი, „ანასტასია“ ავკრიფე. მონიტორმა ძალიან დიდი ციფრი
უჩვენა:- 246 რუსულენოვანი სერვერი. ასევე მითითებული იყო მათი მისამა-
რთებიც. ჯერ კიდევ არ მჯეროდა, რომ იგი ციმბირელ ანასტასიას ეხებოდა.
მე, რიგ-რიგობით დავიწყე ამ მისამართების აკრეფა და მათი შინაარსის გაც-
ნობა. აღმოჩნდა, - ქარბი უმრავლესობა ამა თუ იმ ფორმით ციმბირელ ანასტა-
სიას განიხილავდა. მის იდეებს ბევრ სერვერზე დადებითად მიიჩნევდნენ.
თავიდან, ამ ფაქტმა ძალიან გამახარა, მაგრამ ინტერნეტში გადმოცემულ ინ-
ფორმაციას როცა ვუღრმავდებოდი, კიდევ უფრო დაუჯერებელ ფაქტებს წა-
ვაწყდი. რიგ საიტებზე მოთავსებული იყო პრესაში გამოქვეყნებული სტატი-
ები და ანონიმური შეტყობინებები შერჩევით, რომლებიც იტყობინებოდნენ
იმაზე, რომ ანასტასიასთან დაკავშირებული მოძრაობა,- არის სექტა. წიგნის
ყველა მკითხველი კი,- სექტანტი. ერთ-ერთ საიტზე, რუსეთში არსებული
ყველა სექტების სიის ჩამონათვალი იყო, ხოლო მათ რიცხვში გარკვევით მი-
თითებული,- „ანასტასია“ და მისი მხარდამჭერები. რის საფუძველზე გაკეთ-
და ასეთი განაცხადი და ვინ ავრცელებს ამ ხმებს, ნახსენები არ იყო, უბრალოდ
აღნიშნული იყო, როგორც უკვე თითქოს ყველასთვის ცნობილი ფაქტი.

სტატიები და მოკლე შენიშვნები სხვადასხვა ცენტრალური და რეგიონა-
ლური გამოცემებიდან, განთავსებულები ცალკეულ საიტებზე, ძალიან წაა-
გავდნენ ერთმანეთს და მათში სულ ერთნაირი დასკვნა კეთდებოდა,- მოძ-
რაობა „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“- ეს სექტაა, ან ბიზნესია. მოძრაობა
„ანასტასია“ გაუთანაბრეს ისეთ სექტანტურ ორგანიზაციებს, როგორც „აუმ
სენრიკიო“-ა. ლაპარაკი იყო იმაზეც, რომ მკითხველები,- ეს, ტოტალური სე-
ქტაა. გამოყენებული იყო აგრეთვე სიტყვები „ბნელეთის მოციქულები“,
„დესტრუქტივიზმი“. არანაირი კონკრეტული ფაქტი არ მოჰყავდათ:- უბრა-
ლოდ ასკვნიდნენ,- და მორჩა.

არ ვიცოდი სიტყვა „ტოტალიტარიზმის“ ზუსტი ფორმულირება, ამიტო-
მაც მე, გადავშალე დიდი ენციკლოპედიის ლექსიკონი და მასზე შემდეგი წა-
ვიკითხე:- „ტოტალიტარიზმი,- ბატონობის ერთ-ერთი ფორმაა, მისთვის
დამახასიათებელია საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა სფეროს სრული

კონტროლი, ფაქტიურად კონსტიტუციური უფლებებისა და თავისუფლების ლიკვიდაცია, ოპოზიციისა და სხვაგვარად მოაზროვნეთა მიმართ რეპრესიები (მაგალითად, სხვადასხვა ფორმის ტოტალიტარიზმი ფაშისტურ გერმანიაში, იტალიაში, კომუნისტური რეჟიმი საბჭოთა კავშირში).

აი, რა მაგრადაა გადაღუნული. გამოდიოდა, რომ მე, ან ანასტასია ვხელმძღვანელობდით ამ ტოტალურ სექტას, რომელიც მზადაა ხელისუფლების დამხობის მიზნით შეცვალოს კონსტიტუციური თავისუფლება და დაამყაროს ფაშისტური რეჟიმი. მაგრამ მე, საერთოდ არანარ ორგანიზაციას არ ვხელმძღვანელობ. მითუმეტეს ანასტასია. ბოლო უკანასკნელი ექვსი წელია მხოლოდ წიგნებზე ვმუშაობ. წელიწადში ერთხელ ან ორჯერ გამოვდივარ ყველა მკითხველისთვის ღია კონფერენციებზე. ჩემი გამოსვლები იწერება ფირზე და ყოველ მსურველს შეუძლია მისი გაცნობა.

მაგრამ რატომ, რა მიზნით და ვის მიერ ვრცელდება ეს აშკარა ტყუილი? მაგალითად, ერთ-ერთი საგაზეთო სტატიიდან, ვლადიმირის „კომსომოლსკაია პრავდა“-ს დანართში, ს საერთოდ იმაზეა საუბარი, რომ ანასტასიას წიგნებში ადამიანებს მოუწოდებენ მიატოვონ თავიანთი ბინები და წავიდნენ ტყეებში.

აბა, ასე როგორ შეიძლება?- ვფიქრობდი ჩემთვის,- ანასტასია ხომ სრულიად საწინააღმდეგოს ამბობს. აი, მისი ნამდვილი სიტყვები:- „ტყეებში წასვლა საჭირო არ არის, იქ, სადაც დააბინძურე, ჯერ ის დაასუფთავე“. და, ადამიანებს ქალაქების გვერდით საგვარეულო ადგილ-მამულების გაშენებასა და ცხოვრების ნირის თანდათანობით, უფრო ცივილურისკენ შეცვლას მოუწოდებს, რომელიც მეტწილად უფრო ფიზიკურ და სულიერ ჯანმრთელობას ეხება.

არა მაქვს რა შესაძლებლობა, რომ დამოუკიდებლად გავეცნო უზარმაზარი მოცულობის ინფორმაციას და უფრო მეტიც, მოვახდინო მისი გაანალიზება, ამიტომაც მივმართე რამოდენიმე ცნობილ სპეციალისტ-პოლიტოლოგს, რათა მათ ერთმანეთისგან დამოუკიდებლად სიტუაცია გაეანალიზებინათ და გაეკეთებინათ თავიანთი დასკვნა. მათ თავიანთი შრომისთვის დიდი თანხა მოითხოვეს, რადგან თითოეულისთვის აუცილებელი იყო ყველა, ხუთივე წიგნის, ასევე, წიგნებთან დაკავშირებული ინტერნეტში განთავსებული ვრცელი ინფორმაციების წაეკითხვა. მე, მათ მიერ ვრცლად გაკეთებული დასკვნებიდან ზოგიერთ ამონარიდებს მოვიყვან,- აი, ამონარიდი ერთ-ერთი ტიპიური დასკვნიდან.

„... წიგნის სერიალ „რუსეთის მოგუგუნე კედრებში“ მოყვანილი იდეის წინააღმდეგ, სწარმოებს მიზანმიმართული, ნათლად გამოხატული კამპანია, საზოგადოებაში მისი გავრცელების აკრძალვის მიზნით“.

წიგნების საკვანძო იდეებს წარმოადგენს სახელმწიფოს გამყარება, უდიდესი თანხმობის მიღწევა საზოგადოების სხვადასხვა სოციალურ ფენებში ცალკეული ოჯახის კეთილდღეობის ხარჯზე. კეთილდღეობა მიიღწევა, ყოველი მსურველი ოჯახისთვის, არა უმცირეს ერთი ჰექტარი მიწის ფართობის გამოყოფისას, მისი მთელი სიცოცხლე სარგებლობის და შთამომავლობაზე გადაცემის ხარჯზე. წიგნის კონტექსტში ეს იდეა, საკმაოდ დამაჯერებლად ჟღერს და დანარჩენ იდეებზე დომინირებს. ამგვარად, ოპონენტები, როგორი არგუმენტებიც არ უნდა მოჰქონდეთ მათ, სინამდვილეში ილაშქრებენ ზუსტად ამ იდეის წინააღმდეგ.

შემდეგი კითხვა, რომელსაც წიგნების სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“ ეხება, - ადამიანის ღვთიური არსია, მისი სულიერი საწყისია, რომელმაც შეუძლია ბევრი რელიგიური კონფესიებისგან განდგომა გამოიწვიოს. წიგნის მთავარი გმირი ამტკიცებს, რომ სამოთხისეული ცხოვრება ადამიანმა უნდა თავად გააშენოს და ისიც დედამიწაზე. ადამიანი მარადიულია, საუკუნიდან საუკუნეში ის მხოლოდ თავის სხეულს იცვლის. მთელი ჩვენი გარემომცველი ბუნება შექმნილია ღმერთისგან და მის ცოცხალ აზრ-ფიქრებს წარმოადგენს. მხოლოდ ბუნებასთან ხელისშეხებით შეუძლია ადამიანს შეიცნოს ღმერთის პროგრამა და დედამიწაზე საკუთარი დანიშნულების არსი...

მოცემულ კონცეფციას, მის არგუმენტირებულობას და დამაჯერებულობას არ შეუძლია არ გამოიწვიოს განდგომა, განსაკუთრებით რელიგიურ ფანატიკოსთა რიგებში, რომელთაც სამყაროს დასასრულის უცილობლობის სჯერათ. ერთ ნაწილს ღრუბლებს იქით ზეციურ სამოთხეში გადასვლის სჯერა, ხოლო მეორე ნაწილს, - ჯოჯოხეთში შთაგდების. ასეთი კონცეფცია ყველა ადამიანისთვის სარგებლიანია, რომელთაც არ აქვთ უნარი თავიანთი ბედნიერი ცხოვრება მიწიერი ყოფიერების პირობებში ააწყონ.

წიგნების სერიის „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“-ს მთავარი გმირის, ანასტასიას იდეისადმი დაპირისპირება, ხორციელდება მასობრივი საინფორმაციო საშუალებების მეშვეობით. მკითხველთა წინააღმდეგ ხმების გავრცელებით და რაღაც ტოტალიტარული სექტის მიკუთვნებით, რომელთაც ინიციატივა გამოავლინეს წიგნში გადმოცემული პროექტების განსახორციელებისადმი.

მოცემული გზა შემთხვევით არ არის შერჩეული, რადგან მას აქვს უნარი დააშოროს და ხელი შეუშალოს მთავრობას ინიციატივიან მკითხველებთან კონტაქტში, ასევე ხელი შეუშალოს მათ მიერ წარდგენილი კონკრეტული წინადადების განხილვას, ასევე წიგნში წამოწეული პრობლემების მასობრივ საინფორმაციო საშუალებებით განხილვას, ასევე წინ აღუდგეს წიგნებს და მასში მითითებული იდეების გავრცელებას. აუცილებელია აღინიშნოს ის ფაქტი, რომ საპირისპირო მხარემ თავის მიზანს მიაღწია. ჩვენს ხელთ არსე-

ბული ინფორმაციით, მკითხველთა სექტაზე მიკუთვნების შესახებ ინფორმაცია, ბევრ ადმინისტრაციულ ორგანიზაციებშია გავრცელებული.

გაურკვევლად და ძალზედ იდუმალად გვეჩვენება საპირისპირო მხარის მიზანი. როგორც წესი, ხელისუფლებისათვის კონკურენტ კანდიდატთა ბრძოლაში ბინძური ტექნოლოგიების გამოყენებისას ადვილად ვლინდება დამკვეთი. ეკონომიკურ სფეროში, ცალკეულ ფირმებს შორის კონკურენტული ბრძოლისას, ასევე არ წარმოადგენს დიდ სირთულეს განისაზღვროს დისკრედიტაციის დამკვეთი, მით უფრო მისი მიზანი. მისი მიზანი ყოველთვის ცხადია, - მოაშოროს ან დაასუსტოს კონკურენტი.

ანასტასია ადამიანის ახალ ცნობიერებაზე საუბრობს, ახალი ცხოვრების იერსახეზე, უფრო სრულყოფილი საფუძვლებით სახელმწიფოს მოწყობის შეცვლაზე.

ვის უნდა სურდეს მოცემული მისწრაფების შეწინააღმდეგება? მხოლოდ ძალებს, რომელნიც დაინტერესებულნი არიან ცალკეული ოჯახების დესტრუქციულობით, ასევე სახელმწიფოებისა და მთლიანი საზოგადოებისაც. ასეთი ძალების არსებობის ფაქტი, მათ აშკარად გამოხატულ წინააღმდეგობებში იკვეთება, რომელიც მოცემულ შემთხვევაში ამ ძალების ორგანიზებულ მოქმედებებში მდგომარეობს, მიმართულში როგორც ანასტასიას, ასევე მისი იდეების წინააღმდეგ და წიგნების „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ მკითხველთა წინააღმდეგ. მოქმედებენ ისინი, როგორც ყველა ვარაუდიდან სჩანს, მათდამი პირდაპირ დაქვემდებარებული, ან ირიბად დაქვემდებარებული სტრუქტურებისა და ადამიანების მეშვეობით“.

ანასტასიას მე ვუჩვენე ინტერნეტის საიტზე განხილულ თემათა ცალკეული ფრაგმენტები. წავუკითხე სპეციალისტთა დასკვნები, იმ იმედით, რომ მას გულზე მოხვდება, ააღელვებს შექმნილი მდგომარეობა და ის როგორღაც მის გამოსწორებას დაიწყებდა. მაგრამ, ანასტასია ჩემს გვერდით მდგარ სკამზე, მშვიდად, მუხლებზე ხელებდაწყობილი იჯდა და მისი სახე არანაირ მღელვარებას არ გამოხატავდა. პირიქით, ის ოდნავ იღიმოდა კიდეც,

- შენ, რატომ იღიმები, ანასტასია? - შევეკითხე მე. - შენ რა, საერთოდ არ ააღელვებს, რა ცილს სწამებენ შენს მკითხველებს? როგორ ბლოკავენ მათ წამოწყებებს საგვარეულო ადგილ-მამულისთვის მიწის მიღებასთან დაკავშირებით?

- მე მახარებს, ვლადიმირ, ბევრ ადამიანთა შთაგონებითი აღმაფრენა. არსის და მომავალი აღსრულებების შეცნობა. შეხედე, როგორ გააზრებულად აყალიბებენ ისინი თავიანთ ფიქრებს და აწყობენ მომავლის გეგმებს. მათი პრეზიდენტისადმი მიმართვა უფრო უკეთესია, ვინემ შენ, შენს წიგნში ჩამოაყალიბე. კონფერენციის ჩატარებასაც კარგი სახელწოდებით აპირებენ,-

„აირჩიე შენი მომავალი!“ ძალიან კარგია, როცა ადამიანები მომავალზე ჩაფიქრებას იწყებენ.

– ისინი, კი ეშხადებიან, მაგრამ განა ვერ ხედავ შენ, მათ როგორ ეწინააღმდეგებიან? როგორი ეშმაკური სვლა მოიფიქრეს: ყველას სექტანტი უწოდეს და ამითვე ხალხს აშინებენ. მათ, ადმინისტრაციული ორგანოები დააშორეს. განა შენ ვერ ამჩნევ ამას?

– ვამჩნევ, მაგრამ არაფერი ეშმაკური და ახალი ასეთ წინააღმდეგობაში არ არის. **ზუსტად აი, ამ ხერხით იყო განადგურებული ჩვენი წინაპარი მშობლების სახისმეტყველების პერიოდის კულტურა და ცოდნა. ახლაც ძველი მეთოდებით მოქმედებენ ბნელი ძალები. ისინი შემდგომაც თავადვე გამოიგონებენ პროვოკაციებსაც და გაავრცელებენ დამაშინებელ ხმებსაც. ასე, უკვე იყო, გლადიმირ.**

– ზუსტადაც რომ, – იყო და მათ გაიმარჯვეს კიდეც. შენ ხომ, თავადვე ამბობ, – განადგურეს ჩვენი წინაპარი მშობლების კულტურაო. დაამახინჯეს ისტორიაო. ესე იგი ეხლაც, გამოცდილი მეთოდებით იმოქმედებენ და, კვლავ ისინი გაიმარჯვებენ. თუკი, არ გაიმარჯვეს უკვე. აბა, ეს საქმეა, ისეთი უბრალო საკითხი, როგორც ერთი ჰექტარი მიწის გამოყოფაა მსურველი ოჯახისთვის, აი, მთელი წელია შეუძლებელი გახდა მისი გადაწყვეტა. კარგი, კიდევ გასაგები იქნებოდა, რაღაც არასაჭიროებისთვის რომ ითხოვდნენ ამ ჰექტარს. ჯერ კიდევ შეუძლებელია მიწის მიღება საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამულის ორგანიზებისთვის, ყოფის ნორმალური პირობებისთვის, კვებისთვის. **აი, ეგერ, ლტოლვილები უკვე სამ წელზე მეტია ბრეზენტის ფარდულებში ცხოვრობენ. აი, მიეცი მათ, ვისაც სურს, თითო ჰექტარი მიწა, ისინი ამ სამი წლის მანძილზე, უკვე შესძლებდნენ ადამიანურად მოწყობილევნენ.*** მე, ბევრი ვიფიქრე იმაზე, ანასტასია, თუ, როგორი კოლოსალური ცვლილებები შეიძლებოდა ჩვენს ქვეყანაში მომხდარიყო, წინააღმდეგობას რომ არ უწევდნენ და პირიქით ეხმარებოდნენ ადამიანებს, რომელნიც ესწრაფვიან თავიანთი ადგილ-მამულის შექმნას. მაგრამ აი, ასეთ მარტივ საკითხს, როგორიც მიწის გამოყოფაა, – ამაზე გადაწყვეტილებას არ იღებენ.

* იქნებ დაფიქრებულიყავით ამაზე ჩემო ძვირფასო დევნილო თანამემამულენო?... სანამ თქვენს მიწა-წყალზე დაბრუნდებოდეთ, იქნებ თქვენივე სამშობლოს სხვა ტერიტორიაზე შეგექმნათ თქვენი წილი სიყვარულის სივრცე და როცა უკან დაბრუნდებით, იქ უკვე თქვენი მონაგარი გააგრძელებდა ცხოვრებას?!...

კატილი უწყობა

1 ს საკითხი სრულიადაც არ არის უბრალო, ვლადიმირ. ზუსტად იგია რომ ჩვენს პლანეტაზე და მთელს სამყაროში გლობალურ ცვლილებებს იწვევს. როცა დედამიწაზე მყოფი მილიონობით ბედნიერი ოჯახები გააზრებულად დაიწყებენ მთელი პლანეტის აყვავებულ ბაღად გადაქცევას, დედამიწაზე გამეფებული ჰარმონია თავის გავლენას მოახდენს სხვა პლანეტებზეც და სამყაროსეულ სივრცეზეც. ამჟამად პლანეტა დედამიწიდან კოსმოსში, - სიმყრალე ხრჩოლავს. ხოლო მის ორბიტაზე უფრო და უფრო მეტი ნაგავი გროვდება. ღვარძლის ენერგიაც ასხივებს დედამიწიდან. სხვა შუქი ამობრწყინდება დედამიწიდან, როცა დედამიწელთა ცნობიერება შეიცვლება. და მადლი, დედამიწიდან ამოსული, სხვა პლანეტებს აყვავებულ ბაღებს აჩუქებს.

– ნახე შენ, რა გრანდიოზულია! და განა არ იყო კაცობრიობის ისტორიაში ასეთი რამის შესაძლებლობა ადრე? რუსეთში რევოლუციამდე, ხომ ჰქონდა მემამულეებს საკუთარი სავარგულები. ახლაც უამრავ ქვეყანაშია კერძო საკუთრებაში მიწა. ჩვენთანაც არიან ფერმერები, მათ ხანგრძლივი დროით მიწას არენდით აძლევენ. მაგრამ არაფერი კარგი არ ხდება ამისგან. რატომ?

– ცნობიერება არ იყო ისეთი, როგორიც დღეს, ადამიანთა სულებსა და გონებაში ღვთიურ ყლორტებად რომ იზრდება. *ის, რაც შენ მარტივ საკითხად დასახე, ვლადიმირ, სინამდვილეში ყველაზე უდიდესი საიდუმლოა, ქურუმთა მიერ დაცული და დაფარული ოკულტური ათასწლეულების მანძილზე. ყველა დროის უამრავ რელიგიებში ღმერთზეა საუბარი, მაგრამ არც ერთში არ არის ნათქვამი, თვალნათელზე. ბუნებასთან გააზრებული ურთიერთობით, ადამიანი ღვთიურ აზრ-ფიქრთან ურთიერთობს. სივრცის შეცნობა, - ღმერთის შეცნობას ნიშნავს. საგვარეულო ადგილ-მამულის გააზრება, მასზე ოცნების ხორცშესხმა, სადაც შენთან ყოველივე ჰარმონიაშია, ღმერთთან სიახლოვეა, რომელიც უფრო მეტს მოიცავს თავის თავში, - ვინემ უამრავი გამოგონილი რიტუალები. ადამიანის წინაშე სამყაროს ყველა საიდუმლოებანი გაიხსნებინა. მოულოდნელად ადამიანი თავის თავში გონის ისეთ უნარს აღმოაჩენს, რომელიც ახლა წარმოდგენილიც კი არა აქვს. და, გახდება ის ადამიანი ჭეშმარიტად მსგავსი ღვთისა, ადამიანი, რომელიც თავის გარეშემო ღვთიურის შექმნას დაიწყებს. დაფიქრდი, რატომ არსად არ მოიხსენიებენ ბრძენნი ამის შესახებ. იმიტომ, რომ ადამიანი, საკუთარი მიწიერი არსისა და საკუთარი შესაძლებლობების შემგნებელი, - თავისუფლდება ოკულტური გრძნეულობისგან და ქურუმთა ძალაუფლება გაქრება. ვერავინ და ვერაფერი შესძლებს იბატონოს ადამიანზე, თავის გარეშემო სიყვარულის სივრცის შემქმნელზე. ასეთი ადამიანისთვის მრისხანე, სასტიკი და მკაცრი მოსამართლე*

კი არ იქნება შემომქმედი, არამედ მამა და მეგობარი. აი, ამიტომაც საუკუნეების მანძილზე უამრავი ხრიკები რომ იქმნებოდა, რათა ადამიანის ყურადღება თავისი მთავარი დანიშნულებისგან გადაეტანათ. მიწა? ასეთი მარტივი საკითხიაო, ამბობ შენ, ვლადიმირ. მაგრამ დაფიქრდი, რატომაც, რომ გადის ასწლეულები და საგვარეულო ადგილ-მამული კი, ადამიანს არა აქვს? აი, შენ, ასავე ფერმერებზე, მემამულეებზე ისაუბრე. მართალია, მათ ხომ ჰქონდათ საგვარეულო მიწა, თუმცა მასზე სხვა ადამიანებს აიძულებდნენ ენუშავათ. ესწრაფვოდნენ რაც შეიძლება მეტი მოგება ამოეღოთ თავიანთი მიწიდან. ისინი, ვინც თავის საკუთარ მიწაზე არ შრომობდა, - იგი სიყვარულით არ შეიძლებოდა მისდამი განწყობილიყო. თესლიც ხშირად ღვარძლიანებისგან იყრებოდა მიწაში და ამიტომაც ღვარძლიანი იზრდებოდა მარცვალი. ათასწლეულობით იყო დაფარული ადამიანებისთვის მარტივი ჭეშმარიტებები. საგვარეულო მიწას სხვისი ხელები, აზრ-ფიქრი, ძალადობრივი გზით არ შეიძლება ეხებოდეს. სხვადასხვა დროების ხელისუფალნი მიწის ნაკვეთებს აძლევდნენ ადამიანებს, მაგრამ ისეთებს, რათა შეუცნობელი აღმოჩენილიყო ადამიანებისთვის მიწაზე მუშაობის მნიშვნელოვნება.

თუკი ადამიანს მისცემ მიწის მცირე ნაკვეთს, მაგალითად მეოთხედ ჰექტარს, მასზე ოჯახი ვერ შეჰქმნის ძალისხმევის გარეშე ოაზისს, რომელიც მას მოემსახურება. დიდ ტერიტორიის კი, ადამიანი თავისი საკუთარი აზრ-ფიქრით მართვას ვერ შესძლებს და ამიტომაც იწვევს დამხმარეებს, შედეგად უცხო აზრ-ფიქრს იზიდავს. და, ადამიანებს მთავარს მუდმივად აი, ასე ეშმაკური ხრიკებითა და მეთოდებით აშორებდნენ.

- კი, მაგრამ აბა რა გამოდის, განა ათასწლეულების მანძილზე, არც ერთმა რელიგიამ არ მოუწოდა ადამიანებს დედამიწაზე შეექმნათ ღვთიური ოაზისები? გამოდის პირიქით, ადამიანებს, სულ ყოველთვის სხვა მხარეს ერეკებოდნენ და მიწას აშორებდნენ? გამოდის, რომ ისინი...

- ვლადიმირ, შენ უდიერ სიტყვებს რელიგიებზე ნუ ამბობ. შენმა სულიერმა მამამ, ბერმა თეოდორიტმა, მოგიყვანა დღევანდელ დღემდე შენ. და, ერთ მშვენიერ დღეს, ჩვენც ხომ ერთმანეთს, მისი წყალობით შევხვდით. დღეს, ის დღე დადგა, როცა აუცილებელია მთელმა მრევლმა იფიქროს, თუ როგორ უნდა ვიხსნათ უბედურობისგან, სხვადასხვა აღმსარებლობის სასულიერო ლიდერები.

- როგორი უბედურობისგან?

- ისეთის, როგორიც წარსულ საუკუნეში ხდებოდა, როცა ადამიანები ტაძრებს ანგრევდნენ, ამხობდნენ და სიკვდილს აძლევდნენ სხვადასხვა სარწმუნოებათა მღვდელმსახურთ.

- შენ მხედველობაში გაქვს, საბჭოთა ხელისუფლების დრო, მაგრამ ახლა ხომ დემოკრატიაა, აღმსარებლობითი თავისუფლებაა და ხელისუფალნიც

ლოიალურად არიან ყველას მიმართ განწყობილნი. ყოველ შემთხვევაში, ძირითადი რელიგიების მიმართ მაინც. რის გამო უნდა განმეორდეს წარსული წლების მოვლენები?

– შენ უფრო ყურადღებით დააკვირდი დღევანდელ მოვლენებს, ვლადიმირ. შენთვის ცნობილია, რომ ბევრი ქვეყანა გაერთიანდა ტერორიზმთან ბრძოლაში.

– დიახ.

– მათ სხვა ქვეყნები განსაზღვრეს ტერორიზმის წარმომშობებად. და, მოთავეების სახელებიც დაასახელეს. მათ შორის დაადანაშაულეს სასულიერო რელიგიათა ლიდერები. მათზე ნადირობაა გამოცხადებული სპეციალური მეომრებით. მაგრამ, ჯერ ეს დასაწყისია. უკვე არსებობს არაერთი მოხსენება, დიდი და პატარა ქვეყნების მთავრობებისთვის, რომელშიც ახსნილია ბევრი რელიგიის არსი. ამ მოხსენებებში უამრავი მაგალითებითაა საუბარი იმაზე, რომ დედამიწაზე ომებს, ტერორს ისინი, – რელიგიები, – აწარმოებდნენ. მოხსენებები მზადაა. მათში ანალიტიკოსებმა ყველაფერი ზუსტად და დამაჯერებლად ჩამოაყალიბეს. შემდგომში თანდათანობით გამოქვეყნებულ იქნება ბოროტმოქმედებების ბევრი ფაქტები. შეახსენებენ ადამიანებს ჯვაროსნული ომების გაუთავებელ წყებაზე. ოკულტურ მსახურთა შორის ინტრიგებს, ზნეობრივ გარყვნილობებს და სიხარბეს. როცა უამრავ ადამიანში მომწიფდება უკმაყოფილება, შესაძლოა ყველა ადგილებში დაიწყოს დარბევები და ტაძრების ნგრევები. ბევრი რელიგიის მსახური უკვე ცდილობს რელიგიური ექსტრემიზმი შეაჩეროს და განცხადებებსაც აკეთებენ იმის თაობაზე, რომ ექსტრემისტებს მათთან არაფერი აკავშირებთ და ღიად გამობენ ექსტრემიზმს. ჯერ-ჯერობით მათ განაცხადებს მხედველობაში იღებენ. უფრო სწორად კი, ხელისუფალნი ისეთ იერს იღებენ, თითქოსდა მათ არ ესმით... და, მათ განაცხადებებს აკმაყოფილებენ. მიუხედავად ამისა, საიდუმლო მოხსენებებში უკვე განპირობებულია: – რელიგიები ადამიანების კოდირებას ახდენენ, მნიშვნელობა არა აქვს, რა მოტივით. მოტივები შესაძლოა იყოს კეთილი და მოუწოდოს სიკეთის ქმნისკენ. მაგრამ რწმენა იმისა, რასაც ვერ ხედავს ადამიანი, მოძღვრისგან მას უდრტვინველად აღიქვამს როგორც ჭეშმარიტებას, ამას კი, ყოველთვის ისეთი რამ მოჰყვება, რომელიც საშუალებას იძლევა, რათა კოდირებულ მორწმუნეს მიმართულება შეუცვალოს. მოძღვრის ნებით, მორწმუნე ადამიანებისგან თავისუფლად შეიძლება ტერორისტიკამიკაძე გახადო. ასეთი დასკვნის დასტურად კი, საიდუმლო მოხსენებებში უამრავი სხვადასხვა დამადასტურებელი მაგალითებია მოყვანილი წარსული და აწმყო დროეებიდან. *ხელისუფალნი მალე გადაიხრებიან იმ აზრისკენ, – რომ არჩეულ უნდა იქნას ერთი რელიგია და თავიანთი სრული კონტროლის ქვეშ აიყვანონ იგი. ყველა დანარჩენები აღიარებულ იქნან დესტრუქ-*

ციულებად და განადგურდნენ. შედეგად, თუკი ხალხის ერთი რელიგიისკენ მიდრეკვა არ გამოვა, მაშინ ყველა რელიგიები განადგურდნენ, თუნდაც თავ-თავიანთ ქვეყნებში. მსგავსი გადაწყვეტილება დაუმთავრებელი ომისკენ მიიყვანს. ასეთ ომს ფაქტიურად საფუძველი ჩაყრილი აქვს, იგი უკვე მიმდინარეობს. მისი შეწყვეტა აუცილებელი და ამის გაკეთება მხოლოდ ერთი გზითაა შესაძლებელი, - სასულიერო ლიდერებში შეგნება ჩანერგო, - რომ, მხოლოდ კეთილი უწყებით შეიძლება მთელს დედამიწაზე მშვიდობა დამყარდეს. ისინი ვინც კეთილ უწყებას შეიცნობს და გააცნობიერებს, - მას დიდ და პატარა ტაძრებში წარმოთქვამენ და ტაძრებს უამრავი ადამიანებით გაავსებენ. ვინც ვერ შეიცნობს და გააცნობიერებს, - ისინი აღმოჩნდებიან დაცარიელებულ და ნანგრევებად ქცეულ ტაძრებში.

- რომელი უწყება გაქვს შენ მხედველობაში ანასტასია? შენ, როგორმე უფრო მარტივად ილაპარაკე.

- მათ, ვინც თავისთავს სულიერ წინამძღოლებს უწოდებენ, ღმერთზე საუბრობენ და თანამედროვე სკოლებში ბავშვებს ასწავლიან, უნდა სცნონ ეს უწყება ღვთისთვის მისაღებ საქმედ. დედამიწაზე მცხოვრები ყოველი ოჯახის მიერ საკუთარ ადგილ-მამულში სიყვარულის სივრცის შექმნა სცნონ და ტაძრებში მრევლთან ერთად მომავალი დასახლებების პროექტები შექმნან. ადამიანებთან ერთად ესწრაფვონ პირველსაწყისთა ცოდნის დაბრუნებას. იოცნებონ და იმსჯელონ, წვრილმანებამდე სრულჰყონ პროექტი. მიწიერი დროის განზომილებით არა ერთი წელს დაიჭერს თანაქმნადობის პროცესი. შემდეგ, როცა დედამიწაზე აღორძინებას დაიწყებს ყოველივე, რეალურ და ღვთიურ სივრცეში ჰარმონიულად, იცხოვრებენ ადამიანები*.- ანასტასია, მე მივხვდი. შენ გსურს, რათა ყველა ტაძრებში და კიდეც სხვადასხვა რელიგიური მიმართულების სკოლებში, უმაღლეს სასწავლებლებში დაიწყონ ბუნების შესწავლა. ჩაწვდნენ განსაკუთრებული პროექტით შექმნილ საგვარეულო მამულის მეცნიერებას. დავუშვათ, სხვადასხვა რელიგიური კონფესიები დარაზმვას შესძლებენ არა სიტყვებით, არამედ საქმით.

დავუშვათ, ამან ნამდვილად შეიძლება ადამიანები ჰიპნოზური ძილისგან გამოავლინოს. შეწყდება საზოგადოებაში ტერორიზმი, ნარკომანია და სხვა უამრავი ნეგატიური პროცესები.

დავუშვათ. მაგრამ... როგორი სახით შესძლებ შენ დაარწმუნო ყველა პატრიარქი, ყველა მღვდელთმსახური და ასევე სხვადასხვა სასულიერო კონფესიები? როგორ დაარწმუნებ ყველა საერო დაწესებულებებს? შენ, ბევრი რამ

* რასზეც ჩვენი პატრიარქი უკვე რამდენი ხანია თავის ეპიტოლეებში გვიწერს და ყველა ქადაგებაში გვითითებს!...

გამოგდის, ანასტასია, მაგრამ ის, რაზეც ახლა შენ საუბრობ, ზე-არარეალურია.

– რეალურია. სხვა გზა უკვე მათ აღარ დარჩენიათ.

– მაგრამ ამას შენ თვლი ასე. მხოლოდ შენ. ეს მხოლოდ უბრალოდ შენი სიტყვებია.

– მაგრამ იგი, ვინც ნებას მრთავს მე წარმოვთქვა, როგორც შენ ამბობ, ვლადიმირ, ეს უბრალო სიტყვები, – უძლეველ ძალას ფლობს. გაიხსენე შენ, შვიდი წლის წინ, ჯერ კიდევ მაშინდელი მეწარმის წინაშე მე, წკნელით დავ-ხატე ასოები ტაიგური ტბის ქვიშიან სანაპიროზე.

– ჰო, მახსოვს, მერედა რა?

– მერედა, ის, რომ შენ, მოულოდნელად წიგნების წერა დაიწყე. მათ უკვე უამრავი ადამიანი კითხულობს. როგორ ფიქრობ, ამაში ვისი დამსახურებაა? ტაიგური ტბის ნაპირზე ქვიშის, თუ წკნელის, რომლითაც მე ვხატავდი მას-ზე, თუ სიტყვების, რომელნიც მე წარმოვთქვი, თუ შენმა ხელმა თავისდაუ-ნებურად შექმნა ყველა წიგნი? შემდეგ, ადამიანთა გულელებში, პოეზიამ წმინ-და წყაროსავით ამოხეთქა. ვინ იყო ყველაფრის მთავარი შემომქმედი?

– არ ვიცი, შესაძლებელია ყველაფერი, აქ რაღაცნაირად ყველა ფაქტორმა იქონია გავლენა.

– დამიჯერე, ვლადიმირ მე, თუ შეიძლება. გაიგე. ყველაფერთან ერთად, რაც შეიქმნა, მისი ენერგია იდგა. ეს იგია ადამიანთა გულებს რომ აძლევდა შთაგონებას და ეს იგია, რომ კვლავ გააგრძელებს მათ შთაგონებას.

– შესაძლებელია, მაგრამ როგორღაც ძნელია დაჯერება, რომ სასულიერო მსახურები დაიწყებენ ისე მოქმედებას, როგორც შენ ლაპარაკობ.*

– შენ უნდა გჯეროდეს ამისი. და მადლმოსილი სიტუაცია დააგეგმა-რო შენში, და მაშინ იგი აღორძინდება. მითუმეტეს, შენთვის ახლა ძნელი არ არის ამის გაკეთება. შენ გაიხსენე, ჩამოვიდა შენთან სოფლის ეკლესი-ის მართლმმადიდებელი მღვდელთმსახური, რათა შენში დაცემული სუ-ლისთვის ძალა მიეცა. მეორე მღვდელთმსახური ფულით ყიდულობდა შენს წიგნებს და თავად არიგებდა ციხეებში. და, შენი მამა თეოდორიტიც ბევრ რამეზე გესაუბრებოდა... შენ გახსოვს?

– ჰო.

– გაიგე, რომ ერთნაირები არ არიან თავიანთ მსოფლმხედველობაში ყვე-ლა საეკლესიო მსახურები. მოინახებიან ისინი, ვინც კეთილ უწყებას გაავრ-ცელებს.

– ჰო, ვფიქრობ, მოინახებიან. მაგრამ იქნებიან სხვებიც, რომლებიც საწი-ნააღმდეგო მოქმედებებს დაიწყებენ. თანაც უმაღლესი ქურუმი, რომელზეც

* ჩვენმა პატრიარქმა უკვე დაიწყო ამაზე ქაღკება! ც.გ.

შენ მოყვე, მისი ოკულტური დამხმარეები, კიდევ რაღაც ოინს და ხრიკს მოიფიქრებენ.

– მოიფიქრებენ, რასაკვირველია, მაგრამ ახლა ბნელი ძალების ყველა მცდელობა ფუჭი იქნება. დაწყებული პროცესი უკვე შეუქცევადია. შეიცნობენ ადამიანები მიწიერ სამოთხეს. სიტყვებს უბრალოს წარმოთქვამო, ამბობ შენ. *შეხედ, ახლა მე ორ უბრალო სიტყვას წარმოთქვამ, – და ბნელ ძალთა ნაწილი ნათლით გაციკროვნდება. დარჩენილნი დაე, ძრწოდნენ, თავიანთი სახელების დაფარვით, ჭეშმარიტად განხორციელების შესაძლებლობის დაკარგვით. სიტყვები კი სრულიად უბრალოა: – „საგვარეულო წიგნი“.*

საბკარეულო წიგნი

წ ამდვილად, სიტყვები უბრალოა და გაუგებარია, ბნელეთის ყველა ძალა მისგან რატომ უნდა ძრწოდეს?

– იმისი ეშინიათ მათ, რაც ამ სიტყვების უკან დგას. შენ იცი, ვინ დაწერს ამ წიგნს? და რამდენი გვერდი იქნება მასში?

– რამდენი გვერდი? და ვინ დაწერს მათ?

– *სრულიად ცოტა დღე გაივლის და საგვარეულო წიგნის შექმნას, დედამიწის სხვადასხვა კუთხეებში მილიონობით მამები და დედები დაიწყებენ. ისინი, – საგვარეულო წიგნები, უამრავი იქნება*

და ყოველი მათგანი, საკუთარი შვილებისთვის გულებიდან წამოსული ჭეშმარიტება. ცხიერებას წიგნში ადგილი არ ექნება. მათ წინაშე ისტორიული სიცრუე დაეცემა. წარმოიდგინე, ვლადიმირ, რა მოხდება, თუკი შენ, შესძლებდი ხელში აგელო წიგნი, რომლის წერაც პირადად შენთვის შენმა შორეულმა წინაპარმა დაიწყო. შემდგომ სხვამ გააგრძელა, შემდგომ შენმა ბაბუამ, შენმა მამამ და დედამ გააგრძელა.

კითხულობს დღეს ადამიანი წიგნებს, მათ შორის უამრავ ისეთს, რომლებიც გამძნულად:– ისტორიას, ცხოვრების არსს ამახინჯებენ. ადამიანს, სპეციალურად უამრავი ცრუ პოსტულატები სივრცეში ორიენტაციას აკარგვინებს. მაშინათვე მათში გარკვევა ძნელია. თუმცაღა იმწამსვე ნათელი ხდება, როცა ვაჟი თავისი წინაპარი მშობლების წიგნს წაიკითხავს, პირადად მისთვის დაწერილს, მამისა და დედის მიერ, მათივე მშობლების ნაწერის გაგრძელებას...

– მაგრამ ანასტასია, მოიცა, ყველას ხომ არ შეუძლია წიგნების წერა.

– შესძლებს თითოეული, თუკი მოთხოვნილებას შეიგრძნობს. თუკი მოისურვებს დაიცვას თავისი შვილები და თავისი თავი მომავალში ცრუ დოგმებისგან, პოსტულატებისგან. ვედურ დროებებში თითოეული მამითა და დედით იწერებოდა საგვარეულო წიგნი თავიანთი მომავალი შვილების, მოთებისა და ბადიშებისთვის. ის წიგნი, სიტყვებისგან კი არ შესდგებოდა, არამედ

თანაქმნილებებისგან. შექმნილი სივრცის როგორც წიგნის წაკითხვა ბავშვებს ისე შეეძლოთ. შეეძლოთ თავიანთ მშობელთა ქმედობებისა და აზრ-ფიქრების გაგება. და, იყვნენ ბედნიერნი, მადლიანი სივრცის მიღებით. იმ წი-გნში, მხოლოდ ერთი რამ არ იყო, - მასში არ იყო გაფრთხილებები ბავშვების-თვის ოკულტურ სამყაროზე.

ყოვლის მცოდნე ვედებმა მასზე არ უწყოდნენ. ახლა, როცა მთელმა კაცობრიობამ ოკულტური პოსტულატების დამღუპველი გამოვლინებები თავის თავზე გამოსცადა, შეიგნო და გააცნობიერა, მათგან თავის შვილე-ბის დაცვასაც შესძლებს.

მართალია, ჯერ კიდევ ადგილ-მამულები არ არიან, გაზაფხულობით რომ ჰყვავიან, მაგრამ მათზე ჩანაფიქრი უკვე, - ადამიანთა სულებში არსებობს. ბავ-შვებისთვის წიგნის წერა საკუთარი ჩანაფიქრებითაა რომ დაიწყო.

- რა საჭიროა თითოეული მშობლისთვის წერა? აი მე, წიგნს ვწერ ადგილ-მამულებზე, არქიტექტორი მედვედკოვოს დასახლებიდან მთელი დასახლე-ბის პროექტზე მუშაობს, ინტერნეტში ამ თემაზე ცხარედ მსჯელობენ, განა ეს საკმარისი არ არის?

- არ არის საკმარისი, ვლადიმირ. შენ შექმნილ მდგომარეობას ყურადღე-ბით გადახედ. შენ წერ წიგნებს, მაგრამ სხვებიც ასევე წერენ შენი წიგნების სა-პირისპიროს. წიგნები იმდენია, რომ ადამიანი მარტო თავის ერთი ცხოვრე-ბის მანძილზე, ნახევარის წაკითხვასაც ვერ მოასწრებს. თანაც, ინფორმაციების ნაკადი ხომ ადამიანზე ყოველდღიურად არა მარტო წიგნებიდან მოედინება. მრავალფეროვანი გეჩვენება იგი, თუმცაღა მთელი ინფორმაცია მხოლოდ ერ-თზე ღალადებს, - იგი ოკულტურ, არარეალურ სამყაროს ამართლებს, ადიდ-ებს. *სამყაროში ახლიდან მოსულს რა შეიძლება რომ დაეხმაროს, როგორ მიხ-ვდეს სად მართალია, სად სიცრუე? ამაში ოჯახის მთავარი სიწმინდე, - საგვარეულო წიგნი დაეხმარება. მამა და დედა დაუწერთ მასში საკუთარ ძეს ან ას-ულს იმაზე, თუ, სიცოცხლეში ბედნიერი რომ იყო უმთავრესად რისი შექმნაა საჭირო. გააგრძელებენ შვილები საგვარეულო წიგნს. ოჯახისთვის მთელი დედამიწის ზურგზე უფრო ბრძნული და წმინდა წიგნი არ იარსებებს. პირველ-საწყისთა მთელი ცოდნა იქნება ჩაღვრილი მასში.*

- კი, მაგრამ ანასტასია, როგორ შეიძლება პირველსაწყისთა ცოდნა აღმოჩ-ნდეს წიგნში, რომლის წერასაც დღევანდელი ადამიანები დაიწყებენ? შენ ხომ ამბობდი, რომ ჩვენი წინაპრების კულტურა, მათი წიგნები, ყველაფერი განა-დგურებულ იქნაო.

- მათ, ვინც წერას დაიწყებს, ეს ცოდნა თავიანთ თავში აქვთ. ისინი თითოეულის შიგნით ინახება. როცა ადამიანები ჩაფიქრდებიან და წერას დაიწყებენ არა ვიღაცისთვის, არამედ თავიანთი შვილებისთვის, პირველ-საწყისთა მთელი ცოდნა მათში ცნობიერად გაბწყინდება.

– მაშ, გამოდის წინასწარ, სანამ დაწერ, თავიდან ჯერ საჭიროა იფიქრო, რათა წიგნის პირველივე გვერდებში მაშინვე ბრძნული აზრ-ფიქრები ჩამოაყალიბო.

– პირველი გვერდები, გარეგნულად სადა შეიძლება იყოს.

– როგორი, მაგალითად?

– როდის დაიბადა ადამიანი, რომელმაც წიგნის წერა დაიწყო? რა ერქვა მას? და რისთვის, რა აზრ-ფიქრებით დაიწყო მან მთავარი წიგნის გვერდებს შეხებოდა, რის შექმნას აპირებდა მომავალში?

– ასეთი წიგნის წერა იოლი იქნება მათთვის, ვინც, მაგალითად, ცნობილი მსახიობი იყო, ან გუბერნატორი, ან სწავლული მეცნიერი ან ძალიან ძლიერი მეწარმე. აბა, იმათ რა ქნან, ვინც უბრალოდ ცხოვრობდა? მაგალითად, მუშაობდა ადამიანი, ძლივს-ძლივობით გაჰქონდა თავი, რათა საკვებისათვის და ტანსაცმლისთვის გამოემუშავებინა. რა შეუძლია მას თავის შვილებს დაუწეროს. რა რჩევები მისცეს?

– დღევანდელი დღის ხელისუფალთ და მათთვის ვინც ადამიანთა წინაშე ბრწყინავენ დიდების შარავანდედით და მათთვის ვინც ბევრი ფული გამოიმუშავა, უფრო რთული იქნება მომავალში თავიანთი ბავშვების წინაშე პასუხის გაცემა. იმ ნამოქმედარს, რაც იყო, ადამიანები იოლად ივიწყებენ. მაგრამ, ის რაც ადამიანმა მომავლისთვის ჩადო, შეაფასებენ მომავალი თაობები. შენ ან სხვები განა ხშირად იხსენებთ წინანდელ გუბერნატორებს, ცნობილ მსახიობებს ან მეწარმეებს?

– არც ისე ხშირად, მათზე საერთოდაც არ ვფიქრობ. ის კი არადა, მათი გვარებიც არ ვიცი. მაგრამ მათი შვილები თავიანთი მშობლების საქმიანობებს სიამაყით მოიგონებენ.

– მათი შვილებიც შეეცდებიან მათ დავიწყებას, შერცხვებათ თავიანთი მშობლების სახელების ხსენება.

– შვილებს რატატო უნდა სცხვენოდეთ?

– მშობლებს ბედმა დიდი შესაძლებლობები არგუნათ, მაგრამ ვერ შესძლეს მათი შეცნობა:– ვერ მიხვდნენ, შესაძლებლობები მხოლოდ იმიტომ ეძლევათ, რომ ყოველთვის ქმნან მომავალი. **თავისი სიცოცხლის ერთ ცხოვრებაში ადამიანი უნდა ესწრაფვოდეს თავისი მეორე ცხოვრების შექმნას, მაშინ იგი კვლავ განხორციელდება და იცხოვრებს მარადიულად.**

ადგილ-მამულის და სიყვარულის სივრცის გააზრება უკვე დღესვე შეუძლია ადამიანს, საკუთარი პროექტი დაგეგმოს და შეეცადოს მიწის ფართის აღებას:– რამოდენიმე წერტილი ან საგვარეულო ხეების თესვები იმ მიწაზე ამოხარდოს. დაე, ნუ მოასწრებენ ტყის კორომის გაზრდას, მწვანე ღობისას, მშვენიერი ბაღისას. დაე, ღარიბი მოხუცი ადამიანი სახლის საძირკვლის ჩაყრასაც ნუ მოასწრებს. მაგრამ ის საგვარეულო წიგნში თავი-

სი შვილებისთვის, მოთა-ბადიშებისთვის შესძლებს ჩასწეროს:- „მე ღარი-ბი ვიყავი, მხოლოდ სიბერის ჟამს დავიწყე ცხოვრების არსზე ფიქრი, ჩავ-ფიქრდი, თუ რა მივეცი ჩემს შვილებს. და მე, ჩვენი გვარის საგვარეულო სივრცის გეგმა შევადგინე. ჩემო შვილებო, იგი თქვენთვის წიგნში აღვწე-რე. თავად მხოლოდ შევძელი და მოვასწარი ბაღში ცხრა ნაყოფისმომტანი ხის დარგვა და ასევე ერთი ხის დარგვა იმ ადგილზე სადაც ტყის კორომი უნდა გაშენდეს”.

გავლენ წლები, შვილიშვილი იმ წიგნის კითხვას დაიწყებს. გაიხსენებს ბაბუას და საგვარეულო ადგილ-მამულის მიწაზე მიუახლოვდება ძლი-ერ, დიდებულ კედარს ან მუხას,- სხვა უამრავ ხეებს შორის ამოზრდილს.

აფრინდება სივრცეში სიყვარულითა და მადლიერებით სავსე შვილიშვი-ლის აზრ-ფიქრი, შეერწყმება ბაბუის აზრ-ფიქრს და აი, მაშინ ყოფის ახალი გეგმა დაიბადება ორისთვის. მარადიულობაში სიცოცხლე ადამიანისთვის სრულადაა მიცემული. დედამიწის, სამყაროს პლანეტების ათვისება მეტი არაფერია, თუ არა თითოეულის მიერ საკუთარი თავის აღორძინება.

კეთილი უწყების გადაცემაში თაობებს საგვარეულო წიგნი დაეხმარება, წე-რის დამწყებ სულსაც, დედამიწაზე კვლავ განხორციელებაში დაეხმარება.

– შენ ანასტასია, ისეთ დიდ მნიშვნელობას ანიჭებ ამ წიგნს, რომ მეც მომინდა დავიწყო ჩემი შთამომავლობისთვის მისი წერა. ინტუიციურად ვგრძნობ, შენს იდეაზე წიგნში, გრანდიოზული და უჩვეულო რაღაც იფა-რება. წარმოგიდგენია, ეს როგორი სახელწოდებაა,- „საგვარეულო წიგნი“, „წიგნი საგვარეულო“ „ყველაზე წმინდა წიგნი ოჯახისთვის“. მაგრამ მისი დაწერა რა მასალაზეა შესაძლებელი? უბრალო ქაღალდზე, იგი სწრაფად გაფუჭდება, გაცვდება. თანაც რვეულების და ალბომების გარეთა ყდა ყო-ველთვის პრიმიტიულად გამოიყურება. ხოლო, თუკი წიგნი შთამომავ-ლობისთვისაა განკუთვნილი, როგორც შენ ამბობ, ამ წიგნს დიდი მნიშვნელობა აქვს, ამიტომ გარე ყდაც შესატყვისი უნდა ჰქონდეს. როგორ ფიქ-რობ, რანაირი?

– აი, მაგალითად ისეთი,- და მზერით მიმითითა წიგნზე, ჩემს მაგიდა-ზე რომ იდო. მე მის მზერას გავაყოლე თვალი, რამოდენიმე წამში კი, უკ-ვე ხელში მეჭირა არაჩვეულებრივი...

რამოდენიმე ხნის წინ სერგეიმ ნოვოსიბირსკიდან გამომიგზავნა მე, წიგნი „ანასტასია“. ჩვეულებრივი საგამომცემლო ყდა მოჭრილი იყო, ხო-ლო გგერდები ჩასმული სხვაში... მინდოდა მეთქვა, წიგნის ყდა, მაგრამ იგი, რაშიც ჩასმული იყო, წიგნის ყდის წოდება მისთვის, უკვე აღარ შეი-ძლებოდა. ციმბირელმა ოსტატმა არაჩვეულებრივი ხელოვნების ნიმუში შეჰქმნა. ყდის მაგიერი გარეკანი, დამზადებული იყო საუკეთესო ჯიშის ხისგან. ნაპირებში,- წითელი, გული კი კედარი. ყველა დეტალი ლამაზი

ორნამენტით იყო მოჩუქურთმებული, ტექსტით და გამოსახულებით. ყველაფერ ამისთვის „ყდის თუ გარეკანის“ დარქმევა ძნელი იყო. ალბათ, უფრო ზუსტი დასახელება იქნებოდა, - ჩუქურთმა. ზედა და ბოლო ნაწილები ერთმანეთთან ყუით იყო მიმაგრებული, ხოლო მეორე მხრიდან, - პატარა საკეტი. ყველა დეტალი ძალზედ ზუსტად იყო ერთმანეთთან მიმარჯვებული. დაკეტილ ფორმაში ქაღალდის ფურცლები ერთმანეთს იდეალურად ებჯინებოდა ჩუქურთმის ზედა და ქვედა ნაწილებით, არ აძლევდა ქაღალდს დაბრეცვის საშუალებას სინოტივის აწევის ან დაწევის ჟამს. ისინი არ დეფორმირდებოდნენ ორპირი ქარის დროსაც კი. სხვა წიგნებთან შედარებაც კი არ იყო, რომლებსაც მე შესაძარებლად გვერდით ვუწყობდი. ბევრს, ვინც ეს ხელოვნების ნიმუში ნახა, დიდხანს ეკირა ხელში, ათვალიერებდა და აღფრთოვანებას ვერ ფარავდა.

ანასტასიას მზერას როცა თვალი მივადევნე, მე ხელში მოჩუქურთმებული ფიცარი ავიდე, შევიგრძენი მისი სითბო და მივხვდი. შესაძლებელია, ამ არაჩვეულებრივი ნაკეთობის წყალობით საგვარეულო წიგნის წარმოუდგენლად დიდი მნიშვნელოვნების მინიჭებას მივხვდი, - რომელზეც საუბრობდა ანასტასია.

ის, ჩემს გვერდით მოკრძალებით იჯდა სკამზე, მორჩილად ჰქონდა ხელები მუხლზე დაწყობილი. მაგრამ მე, გამიჩნდა შეგრძნება, რომ იგი ყველა ქურუმზე უბრძენესია, საკუთარი დინასტიის უძველესი წარსულის სიღრმიდან წამოსული. ის უბრძენსია ყველა თანამედროვე ანალიტიკოსზე და თავისი სიბრძნით, გულისხმისჰყოფის სიწმინდით საკაცობრიო საზოგადოებებში ნეგატიურ გამოვლინებებზე გამარჯვების შემძლეა. საიდანაა მასში ასეთი უნარები? როგორმა სკოლამ, როგორმა აღზრდის სისტემამ შეიძლება ადამიანს მსგავსი რამ უბოძოს?

აბა, ამას ხომ უნდოდა მოფიქრება, საგვარეულო წიგნით ასეთი არასტანდარტული, წარმოუდგენელი სვლის გაკეთება! მე, ჩემდა უნებურად და სწრაფად დავიწყე ფიქრი და... თავად განსაჯეთ, თუ რა მოიფიქრა მან.

ვერავინ შესძლო წინ აღდგომოდა ყოველგვარ ჩაგონებებს, რომლებიც ყოველწუთითერად თავზე ატყდება ადამიანებს სხვადასხვა ქვეყნებში და პირველ რიგში ჩვენს შვილებს.

ჩაგონება! განუწყვეტლად უჩვენებენ ტელევიზორში ბოვეიკებს, თითქოსდა მაყურებლის გასართობად, სინამდვილეში კი მაჩვენებელი იმისა, თუ როგორ მშვენივრად შეიძლება უზრუნველჰყო საკუთარი კეთილდღეობა ძალადობით.

ჩაგონება! როგორი საამაყო იყო ცნობილი მომღერალი, ზღვა აპლოდისმენტებსა და წარმატებებში ბრწყინავდე, მიღებებზე ჩინებული ავტომობილებით მიემგზავრებოდე. - ჩაგონება! ამასთან ერთად, აუცილებელია

უჩვენო ბევრად უფრო ხანგრძლივი დროით ასეთ ადამიანთა ცხოვრების სხვა ეპიზოდები. უმძიმესი ყოველდღიური შრომა, შოუ კონკურენტებისგან განუწყვეტელი ინტრიგები, შურიანთა განუწყვეტელი თავდასხმები. ეგრეთ წოდებული თავისუფალი პრესიდან ცნობილ პიროვნებებზე ფულის გაკეთების მსურველ ადამიანებზე სტატიები.

შემზარავი ჩაგონება,- აგრესიული ეშმაკური რეკლამა, ყველაფრის რეკლამირება, რისიც გნებავთ, ოღონდ კი ფული იშოვონ.

ჩაგონება! განუწყვეტელი ახალი ამბები ყოველგვარ საერთაშორისო საქველმოქმედო ფონდებზე, სასწაულ პოლიტიკოსებზე,- და ადამიანებს ექმნებათ შთაბეჭდილება, რომ მხოლოდ მათი წყალობით შეიძლება სახლებში იყოს სითბო, მაძღრობა და სიმყუდროვე. ხოლო, როცა რადიატორები რომელიმე სახლში ცივდება, ადამიანები უკვე აღარც ცდილობენ იფიქრონ იმაზე, როგორ შეცვალონ თავიანთი ცხოვრება, გახდნენ ცენტრალური გათბობისგან, წყალმომარაგებისგან, ელექტრომომარაგებისგან დამოუკიდებლები. ადამიანები, როგორც შეშლილები ქუჩაში გამოდიან ლოზუნგებით „მოგვეცით!“ ჩაგონება საკუთარი უსუსურობის! ყალბი პოსტულატების ჩაგონება ხდება დიდებუც და პატარებუც.

ბავშვები! საერთოდ ბავშვთა რომელ ალზრდაზე შეიძლება საუბარი, თუკი ჩვენ ყველანი,- მშობლები,-განზე ვდგავართ ამ ალზრდისგან? ჩვენ ნებას ვაძლევთ ვიღაცებს ან რომელიღაც დაწესებულებებს მიიღონ ჩვენს შვილებზე მშობიარობები. შემდეგ, ჩვენ უფლებას ვაძლევთ ვიღაცას ასწავლონ მათ საბავშვო ბაღში, სკოლაში. ჩვენ ნებას ვრთავთ მათ თვალწინ უამრავ დახლზე დიად ან ჩუმად, დახლის ქვეშ, დააწყონ პორნო-ლიტერატურა.

ჩვენ ნებას ვაძლევთ ვიღაცას, ჩვენს შვილებს წიგნების შესახებ მისცეს რეკომენდაცია. ჩვენ ნებას ვაძლევთ ვიღაცას მათთვის ჩამოაყალიბონ ტელეგადაცემები. ვისთვის? ვისთვისაა სარგებლიანი ჩვენი შვილების მთელი ალზრდის სადავეები რომ ეჭიროს ხელში? შესაძლებელია მნიშვნელობა არც აქვს ვის ვრთავთ ჩვენ ნებას. შესაძლოა ის არის მნიშვნელოვანი, რომ ჩვენ, ჩვენს სრულ უმწეობას და არარაობას ვგრძნობთ? ვგრძნობთ შეუძლებლობას იმისას, რომ შევაჩეროთ ეს ბაკქანალია. მაგრამ ეს არ არის მართალი! ყველა მშობელს შეუძლია ამის გაკეთება! თუკი მოისურვებს. თუკი დაფიქრდება. საგვარეულო წიგნი! ოსტატურად, მოხდენილად და მოფიქრებული მერკანტილურობის, ჩაგონების ბაკქანალია დაასრულოს. დაე, ამ აღვირახსნილობამ ცოტათი კიდევ წაივარჯიშოს, თავი წარმოაჩინოს. მაგრამ ადამიანი საგვარეულო წიგნს თავის ხელში აიღებს, იქ კი, დაწერილია ბაბუის, ბებიის, მამის, დედის ხელით,- თუ, რაშია ადამიანის დანიშნულება. ჩვენ, დღევანდელი მშობლები აუცილებლად შევძლებთ გარკვევას თუ რაშია იგი. აუცილებლად! ჩვენ უკვე გამოცდილნი ვართ, ჩვენ უკვე ბევრი რამ ვნახეთ, მოვისმინეთ და გამოვცად-

ეთ საკუთარ თავზე. ჩვენთვის ახლა საჭიროა ოდნავ შეჩერება, ზურგის შექცევა ჩაგონების ნაკადისთვის და თავად, საკუთარი ჭკუა-გონებითა და გულით დავფიქრდეთ. აუცილებლად დავფიქრდეთ! თითოეული მშობლისთვისაც აუცილებელია დაფიქრება. თავად! მხოლოდ თავად! უაზრობაა, წარსული ასწლეულების უბრძნეს წიგნებში ცხოვრების არსის საკითხებზე პასუხების ძიება, როგორც არ უნდა აქებდნენ ამ წიგნებს და არ უწყევდნენ მას პროპაგანდას. უშედეგოა, პასუხების მოძიება ბრძენთა ნაშრომებშიც, რომლებშიც ათასწლეულების მანძილზე თავს იკავებენ აღიარებისგან.

იყვნენ ბრძენკაცებიც,- უდიდესი მქადაგებლები და მესიები. ისინი ცდილობდნენ ექადაგად და მომავალი თაობებისთვის თავისი ნაშრომები დაეწერათ. მაგრამ ვერც ერთს! ვერც ერთ ამ დიდებულ ნაშრომთაგანს ჩვენ ვერასდროს ვიხილავთ. ისინი ოსტატურადაა განადგურებულნი. იოლია ამის გაგება, თუკი შევჩერდებით და დავფიქრდებით.

აბა, თავად განსაჯეთ, სულ რაღაც ერთ მძიმეს რომ შეუნაცვლო ადგილი პატარა წინადადებაში, შეიძლება ნათქვამის შინაარსი შეცვალო. გახსოვთ ცნობილი მაგალითი:- „დასჯა არ შეიძლება, შეწყალება!“, - „დასჯა, არ შეიძლება შეწყალება!“. აბა რამდენი მსგავსი შესწორებები იქნა შეტანილი უძველეს მოაზროვნეთა ნაშრომებში? ან გაკეთებული განზრახ, ან კი გადამწერების, მთარგმნელების, გამომცემლების და ისტორიკოსების უნებლიე შეცდომები. აქ საუბარია არა მარტო სასვენი ნიშნების გადანაცვლებაზე, მათ მიერ ამოღებლ იქნა თავები, გვერდები, წერდნენ საკუთარ განმარტებებს, აზრებს. შედეგად კი ჩვენ ვცხოვრობთ რაღაცნაირ ილუზორულ სამყაროში. კაცობრიობა შეუჩერებელივ მოძვრება. ადამიანები გამხეცებულები ანადგურებენ ერთმანეთს და არ შეუძლიათ გაგება, ვერ ხვდებიან რატომ არ წყდება ომები. აბა, როგორ შეიძლება მათი შეწყვეტა, თუკი კაცობრიობამ ვერც ერთხელ ვერ შესძლო განესაზღვრა ომის ამტეხი? *იმიტომაც ვერ შესძლო, რომ არ ფიქრობს დამოუკიდებლად და ჩაგონებას აღიქვამს როგორც ჭეშმარიტებას.*

ვინ დაიწყო მეორე მსოფლიო ომი? ვინ ვისთან ომობდა? ვინ გაიმარჯვა? მთელი მსოფლიოს საზოგადოებრიობისთვის ნათელია:- ომი გერმანიამ,- ჰიტლერის მეთაურობით დაიწყო, ხოლო გამარჯვება მოიპოვა საბჭოთა კავშირმა,- სტალინის მეთაურობით. და ეს ნახევრად სიმართლეა, უფრო ზუსტად კი ბოდება. იგი აღქმულია უმეტესობის მიერ, როგორც აბსოლუტური, ყველასთვის ცხადი ფაქტები.

მხოლოდ ცოტადენი ისტორიკოსი-მკვლევარები ხანდახან თუ მოიხსენიებენ ჰიტლერის სულიერ მოძღვრებს. მაგალითად, რუს ლამას გურჯიევს, მოღვაწეს კარლ ხაუსხოფერის სახელით. ჰიტლერის ასევე ერთ სულიერ მოძღვარს,- დიტრიხ ეკკარტს. ისტორიკოსებისთვის ცნობილია იმ სულიერ მოძღვრებთან კონტაქტები, რომლებიც უფრო მაღალ იერარქიებში მათზე მაღ-

ლა რომ დგანან. აი აქ გვარებს კი, უკვე ვერავინ დაასახელებს, მხოლოდ მკვლევარები ამბობენ, რომ ოკულტურ გერმანიაში არსებობენ საზოგადოებები და ის, რომ ჰიტლერი მათი წევრი იყო.

გერმანიაში ჩამოყალიბებული იყო საზოგადოებრივი ორგანიზაციები „გერმანული ორდენი“ და „ტულუ“, უკანასკნელის სიმბოლო იყო სვასტიკა გვირგვინითა და მახვილით.

ვიღაც, აშკარად მიზანმიმართულად აყალიბებდა გერმანიაში თავისებურ, ადრე ყველასთვის უცნობ იდეოლოგიას. ადამიანებში აწარმოებდა გასაზღვრულ მსოფლმხედველობრივ აღზრდას. შედეგად, - მსხვილმასშტაბიანი ომი, უამრავ ადამიანთა მასობრივი მსხვერპლი, ნიურნბერგის საერთაშორისო პროცესი, სადაც ასამართლებდნენ ჰიტლერის თანამებრძოლებს, თანამოსაგრეებს, თუმცა სასამართლოს წინაშე ჩვეულებრივი ჯარისკაცები წარსდგნენ და, ისინი მართალია, გენერლის და ფედმარშლის ჩინებში თუ იყვნენ, მაინც ჯარისკაცებს წარმოადგენენ ჰიტლერის ჩათვლით. უხილავი ქურუმის, იდეოლოგიის ჩამომყალიბებლის ჯარისკაცები. ის, - მთავარი სტრატეგი და ორგანიზატორი, - არც კი იყო მოხსენიებული სასამართლო ოქმებში.

ვინ არის ის? ვინ არიან მისი უახლოესი, იდუმალი მეზრძოლები და თანაშემწენი? და განა ასე მნიშვნელოვანია კი, მათზე წარმოდგენის ქონა? მნიშვნელოვანია! განუზომლად მნიშვნელოვანი! ეს ხომ მათი განზრახვა იყო ომის ატეხვა. ხოლო ჩრდილში დარჩენით ისინი მას ისევ წამოიწყებენ. გამოცდილების გათვალისწინებით კი, ახალი ომები უფრო დახვეწილი, გაწაფული და მასშტაბური იქნება.

სინამდვილეში რა სურდათ მათ, მეორე მსოფლიო ომის წამოწყებით? შესაძლებელია, შემდგომი ფაქტის გაცნობიერებამ შესძლოს მიგვაახლოვოს მის გამომცნობასთან ჩვენ?

ნაცისტთა იდეოლოგიისთვის, რომელიც იმ პერიოდში არსებობდა გერმანიაში, ორგანიზაცია „ანენერბე“ მთელს მსოფლიოში მეტად უცნაურ წიგნებს აგროვებდა. პირველ რიგში მათ ქრისტიანობამდე პერიოდის უძველესი რუსული გამოცემები აინტერესებდათ. უცნაური ჯაჭვი იკვეთება: - *ჰიმალაი, ტიბეტი, ლამები, საიდუმლო საზოგადოება და ჯამში, - გაძლიერებული ნადირობა წარმართი რუსეთის, ჩვენი წინაპრების ცოდნაზე*. ჩვენთვის ისინი არასაჭირონი აღმოჩნდნენ, ხოლო ვიღაცისთვის სასიცოცხლოდ აუცილებელი. რატომ? რა საიდუმლოებებს ინახავენ თავის თავში ეს მეცნიერებები? *ეს საიდუმლოებები ცხადია უძლიერესია, - ვინმე ყოველივე ის, რაც ტიბეტის ბერებმა იციან, მაგრამ როგორ უნდა შეეხო თუნდაც ამ საიდუმლოებებიდან ერთ-ერთს მაინც? მხოლოდ ერთს! და თუკი იგი მნიშვნელოვანი აღმოჩნდება, მაშ, როგორი დაკარგული სამყარო შეიძლება გადაიშალოს დღევანდელი ადამიანების წინაშე, თუკი იქ-*

ნება გამოეყენებული თუნდაც რამოდენიმე ან ყველა? მაგრამ სად, რომელ ათასწლეულებში მოიძებნოს უნდა ახსნა? რომი! უძველესი რომი! რაღაც უჩვეულო ოთხი ათასი წლის წინ მანდაც ხდებოდა. უფრო მეტად მნიშვნელოვანი, ვინემ რომაული ლეგიონების მიერ დაპყრობები. აი ისიც! აი ის. წარმოუდგენელია! რომის სენატორები, ამ დროის უმაღლესი დიდგვაროვანთა წრე, რომელნიც მონებს ფლობდნენ, მოულოდნელად თავიანთ მონებს, ვინაც იცოდა, ან სურვილი ჰქონდა მიწაზე მოეყვანა საკვები პროდუქტები... დაიწყეს მათთვის მიწის გადაცემა... მუდმივი სარგებლობით, შთამომავლობაზე გადაცემის უფლებით. სხვა მეპატრონისთვის მონის ოჯახის გადაცემა მისი მიწის გარეშე არ შეიძლებოდა. ის მიწა, მონის ოჯახის განუყოფელ ნაწილად ითვლებოდა.

მაგრამ, მოულოდნელად მონათმფლობელებმა, რატომ გადაწყვიტეს ასე, ასეთი ჰუმანური, ალტრუისტული აქტი ჩაეტარებინათ? კეთილი, კეთილშობილური მოსაზრებებით თუ ისინი სანაცვლოდ რაღაცას ღებულობდნენ? ღებულობდნენ, - თავისი სუფრისთვის მოსავლის ათ პროცენტს. ალბათ, ეს იყო ყველაზე მცირე გადასახადი ჩვენთვის ყველა ცნობილ დროებათა შორის. ისმება კითხვა: - რატომ წავიდა ამისთანა რამეზე რომის დიდგვაროვნობა? მონათმფლობელს ხომ შეეძლო თავისი მონა ეძილებინა ოფლის დაღვრამდე ემუშავა მინდვრებში და წამოეღო თავისთვის იმდენი, რამდენიც მოესურვებოდა. მაგრამ არა! რატომ? მხოლოდ იმიტომ, რომ წარმართ რომში ჯერ კიდევ შემონახული იყო ვედური ცოდნა, რომელიც პატრიციებმა და სენატორებმა უწყოდა: - ერთი და იგივე პროდუქტი, არათავისუფალის მიერ, არა საკუთარ მიწაზე მოწყეული, მკვეთრად განსხვავდება იმისგან, რომელიც იზრდება საკუთარ მიწა-წყალზე და მოყვანილია სიყვარულით.

მაშინ, ჯერ კიდევ უწყოდნენ, რომ ყველაფერი, მიწაზე მოყვანილი, თავის თავში ფსიქიკურ ენერგიასაც ატარებს. რათა იყო ჯანმრთელი, აუცილებელია საკვებად კეთილი პროდუქტების გამოყენება. ამაზე საუბარი ალექსანდრიის უძველეს წიგნებშიც იყო, რომლებიც განადგურებულ იქნა. კიდევ რა ცოდნა, როგორი სიბრძნე იყო დაფარული ამ წიგნებთან ერთად? ანასტასია ამბობს, რომ საკუთრივ თავად შეგვიძლია ცოდნის აღდგენა, დაწყებული პირველსაწყისიდან, - მთელი სიბრძნის. და, ამის გაკეთება ყველას შეუძლია. მინდა დავიჯერო ასეთი მტკიცებულება, მაგრამ ბოლომდე მაინც ვერ ვიჯერებ. სად ვიპოვო დასტური, რომ ასეთი რამ შესაძლებელია. განა მახსოვრობიდან როგორი ფაქტები უნდა ამოვიწყო, რათა ბოლომდე ვერწმუნო მას?

გავიხსენო ყველაფერი, მამისგან და დედისგან მოსმენილი, სკოლაში ნასწავლი, მთელი ცხოვრების მანძილზე წაკითხული. მაგრამ მოგონებებ-

ში არ არის წონადი, აბსოლუტური მტკიცებულებები. გავიხსენო ყველაფერი, რასაც სულიერი მამა თეოდორიტი მეუბნებოდა? მაგრამ ის არც ისე ბევრს ლაპარაკობდა, უმეტესად მისმენდა და წასაკითხად ძველებურ წიგნებს მაძლევდა, მაგრამ არც ის იყო მტკიცებულებები. აბა როგორ? როგორ შეუძლია თანამედროვე ადამიანს, აი ასე, უცებ გახსნას თავის თავში პირველსაწყისთა იდუმალი ცოდნა? შეუძლია!!! და, მაინც, არის ალბათ, თითოეული ადამიანისთვის დამახასიათებელი მაგალითები და მტკიცებულებები! ჩემში, მე ერთი ვიპოვე.

კეთილი და ყურადღებრივი პიპია

ეხია! ჩემი ბებია იყო ჯადოქარი. არა ზღაპრული, არამედ რეალური, ნამდვილი თეთრი ჯადოქარი. ძველ მაცხოვრებლებს ალბათ ახსოვთ მისი საოცარი სასწაულები. ის, უკრაინის სოფელ კუზნიჩში ცხოვრობდა, ჩერნიგოვსკის ოლქის გოროდნიანსკის რაიონში. ერქვა მას ეფროსინია, გვარი კი, - ვერხუშა. ერთხელ, ადრეულ ბავშვობაში მე, მის სასწაულმოქმედებებს დავესწარი. მაშინ, მაგ სასწაულმოქმედებების ცოტა რამ თუ გავიგე, მაგრამ ახლა, აბსოლუტურად ყველაფერი ნათელი გახდა. ო, ღმერთო, რა სადა და მარტივია ყველაზე იდუმალი იდუმალება. ვფიქრობ დღევანდელ ადამიანთა ნახევარს, განსაკუთრებით სახალხო მკურნალებს, მისნაირი შედეგებისთვის შეეძლოთ რომ მიეღწიათ. ჰოდა, თუკი ოდნავ დაწვრილებით მოვეყვები, მაშინ აი, რა მოხდა.

მთელი ადრეული ბავშვობა მე, უკრაინის სოფელში გავატარე, პატარა თეთრ ნამჯით გადახურულ ხატაში (ქოხი). მიყვარდა ცქერა, როგორ ფუსფუსებდა ღუმელთან ბაბუა. ერთხელაც, ჩემს თანატოლთან წაჩხუბებისას მე, საწყენი სიტყვები მოვისმინე: - „შენი ბებია, - ჯადოქარია!“ სხვებმა მაშინათვე დაიწყეს ჩემი ბებიის დაცვა, - „ჩემი დედიკო კი ამბობს, რომ ის კარგიაო“.

არა ერთხელ მინახავს, როგორ კურნავდა ბებია ადამიანებს. მე, ამ ყველაფერს არანაირ მნიშვნელობას არ ვანიჭებდი. ვიღაცას, ერთი დაავადების განკურნება უკეთ გამოსდიოდა, - ვიღაცას, - მეორის და არავის არ ეძახდნენ ჯადოქარს. მაგრამ ბებიის უნარი არ ჯდებოდა არც ერთი ჩვეულებრივი მკურნალობის ჩარჩოში. ჩემი გაუნათლებელი ბებია, როგორც აღმოჩნდა, თავისუფლად ჰკურნავდა ბევრ ცხოველს. ის ამას, გარეგნულად წარმოუდგენლად იდუმალი ხერხით აკეთებდა. ერთი დღე დამის განმავლობაში ავადმყოფ ცხოველთან ერთად ქრებოდა, შემდეგ კი, უკვე გამო-

ჯანმრთელებული ან ნამკურნალები ცხოველით ბრუნდებოდა და პატრონს ეუბნებოდა, როგორ უნდა წარემართა მისი შემდგომი მკურნალობა.

როცა მე თანატოლისგან ჩემი ბებიის მისამართითი შეურაცხმყოფელი სიტყვა „ჯადოქარი“ მოვისმინე, მიუხედავად იმისა, ბავშვებს ყოველნაირი ჯადოქრების ეშინიათ, მე არც ერთი წუთით ცუდად არ მოვქცევივარ ჩემს კეთილ ბებიას. მან, უფრო სწორად კი, მისმა მოქმედებებმა, ჩემში მხოლოდ უფრო მეტი ცნობისმოყვარეობა გამოიწვია.

ერთხელაც, ბებიას თავმჯდომარის ცხენი მოუყვანეს, - ჯიშინი, ახალი ნაყიდი, რათა თავმჯდომარეს მასზე სამსახურებრივი საქმიანობისას აქეთ-იქით ემზავრა. ჩვენ, ადგილობრივი ბავშვები, იმ ცხენს ყოველთვის ვეტრფოდით, როცა კი, თავმჯდომარე ჩამოგვივლიდა. მას, თავი მაღლა ეჭირა, ბევრად უფრო მკვირცხლად და ლამაზად დარბოდა, ვინემ სხვა სოფლის ცხენები. მაგრამ ამჯერად, ბებიასთან იგი. არც ოთხთვალზე შემული და არც უნაგირდადებული არ მოუყვანიათ. იგი ახლა ეული, თავჩაქინდრული, აღვირამოდებული, ძლივს რომ მოძრაობდა ისეთი მოიყვანეს. ჩემთვის წარმოუდგენლად სასიამოვნო მოვლენა იყო, - თავმჯდომარის ცხენი, - ჩვენს ეზოში. მე, მოვლენებს ცნობისმოყვარეობით დავუწყე თვალყურისდევნება.

ბებია ცხენს მიუახლოვდა, მას ხელი ხან გვერდზე, ხან დრუნჩზე გადაუსვა, მერე ყურთან მიუახლოვდა და რაღაცას ალერსით, მშვიდად ეჩურჩულებოდა. ამის შემდეგ, ბებიამ ცხენი ლაგამისგან გაანთავისუფლა (ლაშებიდან გამოუღო იგი), სახლიდან ეზოში სკამ-ძელი გამოიტანა, მასზე ბალახის კონები დააწყო, ცხენი სკამ-ძელთან მიიყვანა და რიგრიგობით დაუწყო ცხოველს ბალახის კონების შეთავაზება.

ცხენი ზოგიერთებს ყურადღებას არ აქცევდა და თავს გვერდზე აბრუნებდა, მაგრამ ზოგს ყნოსავდა, ოდნავ გემოსაც უსინჯავდა. იმ კონებს, რომელზეც ცხენი ყურადღებას ამახვილებდა, ბებია თუჯის წყლიან ქვაბში ჰყრიდა, რომელიც ნაკვერჩხალზე იდგა. თავისი თავსაბურავიც მასში ჩაუშვა.

მე გავიგონე რაც მან ადამიანებს, რომელთაც ცხენი მოიყვანეს, უთხრა: - „მოდით დილით, ერთი დღის შემდგომ“. როცა ადამიანები წავიდნენ, მე მივხვდი, რომ ბებია ცხენთან ერთად სადღაც კვლავ „გასაქრობად“ ემზადებოდა. ამიტომ თხოვნა დავუწყე, რომ მეც თან წავეყვანე. ბებია, ყველა ჩემს თხოვნას ყოველთვის ასრულებდა და ამ ჯერზეც უარი არ უთქვამს, მაგრამ პირობა წამიყენა: - ჩვეულებრივზე ადრე დამეძინა. მეც დავემორჩილე.

ბებიამ გამთენიისას გამაღვიძა. ცხენი, სახლის წინ იდგა, რომელსაც პატარა ტილოს ნაჭერი ჰქონდა გადაფარებული. ბებიამ, პირი-სახე თუჯ-

ის ქვაბის ნაყენით ჩამომზანა და სანოვავიანი პატარა ფუთა მომცა. აიღო ხელში ცხენის ლაგამზე მიმაგრებული თოკი-აღვირი და ჩვენ ღობის გასწვრივ, მისი მიჯნით, იმ ტყისკენ გავეშურეთ, ბოსტანის ბოლოს რომ იწყებოდა. მერე ტყის მიჯნას, ძალიან ნელა გავუყვით, თუკი ზუსტად ვიტყვი, ბებო ცხენის გვერდიგვერდ მიაბიჯებდა და მაშინვე ჩერდებოდა, როგორც კი ცხენი ბალახზე თავს ჰხრიდა და რაღაც ბალახებს გემოს უსინჯავდა. აღვირი ბებიას ისე მოშვებულად ეკავა, რომ ხანდახან იგი, ხელიდანაც კი გაუცურდებოდა ხოლმე, როცა ცხენი ბალახებში რაღაცას მოულოდნელად შენიშნავდა და მის მხარეს თავს გვერდულად მკვეთრად გადახრიდა ხოლმე.

ხანდახან, ბებიას სხვა მხარეს მიჰყავდა ცხენი, მაგრამ ახალ ადგილზე როცა გადავიდოდნენ, მას ისევ სრულ თავისუფლებას აძლევდა. ჩვენ ხან ტყის მიჯნაზე დავდიოდით, ხან შიგნით ცოტათი ღრმად შევდიოდით. უკვე შუადღისას, მინდვრებს შორის ჭაობიან ადგილთან, გადასასვლელამდე არ მისული, ფიჩხფენილთან მივედით, პირველ მოთიბულ ზვინთან დასასვენებლად შევჩერდით და ხანგრძლივი სიარულით დადლილს, ჭიქა რძითა და პურით წახემსების შემდეგ, ძილი მომინდა. აქ კი, ბებიამაც ამოიღო თავისი ფუთიდან პატარა ჯუბა, დამიგო იგი ფიჩხფენილზე და შემომთავაზა: - შენ წამოწეკი, დაიძინე ბებია, როგორც სჩანს ცოტათი დაიღალე კიდევ”.

მე წამოვწეკი და ძილს ბრძოლა დავუწყე იმის შიშით, რომ ბებია უჩემოდ, თავის ცხენთან ერთად იდუმალად არ გამქრალიყო, მაგრამ ძილმა მძლია... გაღვიძებულზე დავინახე ცხენის დრუნჩის გასწვრივ, როგორ წყვეტდა ბალახებს ბებია და თავის ფუთაში აწყობდა. მალე ჩვენ, სახლის მიმართულებით გავემართეთ, მაგრამ უკვე სხვა გზით ვბრუნდებოდით. როცა ბინდი იწყებოდა, მე ძილი ისევ მომინდა და ბებიამ, ისევ ტყაპუჭზე მიმაწვინა. როცა გამაღვიძა, ჯერ კიდევ ბნელოდა და ჩვენ, ისევ გავაგრძელეთ სახლის მიმართულებით სიარული. მე მესმოდა, დრო და დრო ბებია რაღაცას რომ ეუბნებოდა ცხენს. სიტყვები არ დამმახსოვრებია, მაგრამ ხმის ინტონაცია ნათლად დამამახსოვრდა: - იგი მშვიდი, ალერსიანი და გახარებული ჰქონდა. სახლში მისვლისას ბებიამ, მაშინათვე დაუწყო ცხენს თუჯის ქვაბის ნახარშის წყლით დარწყულება, რომელშიც ვედროთი მოტანილი ბალახებიც დაუმატა.

მერე მე ვნახე, როგორ აძლევდა ის ცხენის წასაყვანად მოსულ ადამიანებს ჩვენი მგზავრობის დროს მოწყვეტილი ბალახების კონებს და თან რაღაცას უხსნიდა მათ. ოდნავ გამოცოცხლებული ცხენი ჩვენი ეზოდან უხალისოდ წავიდა, იგი, კვლავ აღვირახსნილი, მაინც ბებუისკენ აბრუნებდა თავს და აღვირს ჭიმავდა.

მე, რამოდენიმე დღე ბეგიაზე იმის გამო ვბრაზობდი, რომ მან, ჯადოქრული გაქრობა კი არ მიჩვენა, არამედ სულ ერთთავად ცხენს მწყემსავდა, ბალახებს სწყვეტდა და მათ კონებად ჰკრავდა.

მე, სწრაფად დავივიწყებდი ლაშქრობას და ჯადოქრობას, მაგრამ ვინც მე მაწყენინა, რომელმაც ბეგიას ჯადოქარი უწოდა და როცა მას ვუთხარი, რომ ჩემი ბეგია არსადაც არ ჰქრება და, რომ უბრალოდ ავადმყოფ ცხოველებს მწყემსავს, მან, ასაკით ცოტათი ჩემზე უფროსმა, წონიანი არგუმენტი მოიტანა, რომლის წინააღმდეგ ვერაფრის თქმა ვერ შევძელით ვერც მე და ვერც მათ, იმ სოფლის ბიჭებმა, ვინც ჩემს მხარეზე იყო: - „აბა რატომდაა, რომ ყოველთვის, როცა თავმჯდომარე თქვენ ეზოს უახლოვდება, ცხენი სირბილს ანელებს, გვერდზე დინჯი ნაბიჯით ჩაუვლის მას და მათრახსაც კი არ ემორჩილება“?

არ მახსოვს როგორ ამიხსნა ეს მე ბეგიამ. მიზეზს კი მე, მხოლოდ ახლა მივხვდი. ცხადიგაა და სარწმუნოც ის, რომ ცხოველების მკურნალობა, როგორც ამას ჩემი ბეგია აკეთებდა, შეეძლო უამრავ ადამიანს, რომელთაც კეთილი გული ექნებოდათ, ყურადღებით მოექცეოდნენ ბუნებას და ცხოველებს.

ახლა მივხვდი: - ბეგია, ავადმყოფ ცხენს, როცა სხვადასხვა ბალახების კონებს აწვდიდა, ის უბრალოდ საზღვრავდა, რომელ ბალახებზე აქვს ავადმყოფ ცხოველს მოთხოვნა, ამითვე ის საზღვრავდა მარშრუტს იმის გათვალისწინებით, რომ გზადაგზა სიარულისას, ზუსტად ისეთივე ბალახები შეხვედროდა და კიდევ დამატებით ისეთებიც, რომლებიც მას მოცემულ მომენტში არ აღმოაჩნდებოდა.

დღელამიანი წასვლა კი იმისთვის იყო საჭირო, რომ თითოეულ მცენარეს საკვებად მიღებისთვის უფრო მეტად კეთილსასურველი საათები აქვს. ალვირი დაჭიმული არ ეჭირა, რათა ცხენს შესძლებოდა განესაზღვრა, რამდენი და როგორი ბალახები იყო მისთვის საკვებად საჭირო. ცხოველები ჩვენთვის გაუგებარი სახით გრძნობენ ყველაფერ ამას. რადგან ნახარში გაკეთდა იმ ბალახებისგან, რომელიც თავად ცხოველმა შეარჩია, მაშინ ამ ნახარშით დაბანა და თავსაბურავის (ჩაჩის) გაჟღენთვა, ალბათ, კეთდებოდა ცხოველის შენდამი დიდი განწყობის გამოსაწვევად. აი, თურმე ყველაფერი რა მარტივადაა. უცნობია, გაურკვეველია ყველაფერი ეს საიდან იცოდა გაუნათლებელმა ბეგიამ?

და აი, ასე და ამგვარად, ჩვენ ეს სიმარტივე გავართულეთ! იმიტომაც ხომ არ ბოხოქრობს მთელს ევროპაში მასობრივი ეპიდემიები (ცხოველთა მასობრივი დაავადება), ხოლო თანამედროვე სამეცნიერო აზროვნებამ ვერაფერი უკეთესი ვერ მოიფიქრა, გარდა იმისა, რომ ათი ათასობით დაავადებულ ცხოველს სწვავს.

მე მხოლოდ ერთი მაგალითი მოვიყვანე იმის თაობაზე, რომ ჩვენი სამედიცინო მიღწევები ილუზორულია, თუმცაღა შესაძლებელია უამრავი მსგავსი მაგალითების მოყვანა ილუზორულის, თანამედროვე საზოგადოების მიერ მიღწეულის. აბა, რაღა საჭიროა ნაწილ-ნაწილი და დაწვრილებითი, როცა შესაძლებელია მაშინვე, მთავარზე საუბარი!

სსოპრობა მშენიარ რბლოპაში

ჩვენ, საერთოდ, როგორ საზოგადოებრიობაში ვცხოვრობთ? რისკენ მივსწრაფვით? როგორის აშენებას ვვარაუდობთ მომავალში? ადამიანთა უმეტესობა დაფიქრების გარეშე გიპასუხებს: - „ჩვენ ვცხოვრობთ დემოკრატიულ სახელმწიფოში და ვესწრაფვით ავამწიოთ თავისუფალი, დემოკრატიული საზოგადოებრიობა, როგორიც დასავლეთის განვითარებულ, ცივილიზებულ ქვეყნებშია“.

ზუსტად აი, ასე გიპასუხებთ უმრავლესობა პოლიტექნოლოგიებისა და პოლიტიკოსებისა.

ზუსტად აი, ასე ამბობენ ტელევიზორების ეკრანიდან და იწერება გაზეთების ფურცლებზე.

ზუსტად აი, ასე თვლის ადამიანთა უმეტესობა ჩვენს ქვეყანაში.

ზუსტად უმეტესობის აი, ასეთი შეხედულება ადასტურებს ანასტასიას მტკიცებებს, რომ თანამედროვე ცივილიზაციის ადამიანთა ერთ ნაწილს, დღევანდელ დროში სძინავს, ხოლო მეორენი, კოდირებულია და ბიორობოტებს წარმოადგენენ ერთი მუჟა ქურუმების ხელში, რომლებსაც თავისთავი მსოფლიოს მბრძანებლებად წარმოუდგენიათ.

ცოტათი, თუ შევჩერდებით ყოველდღიური ციებ-ცხელებიანი და ერთფეროვანი ამოებისგან და, დამოუკიდებლად დავფიქრდებით, მაშინ შესაძლებელია ქვემოთ მოყვანილს მივხვდეთ კიდევ.

დემოკრატია! აბა, საერთოდ, რა არის ეს ასეთი? რა გაგებას განსაზღვრავს თავად სიტყვა?

ცნობილი დიდი ენციკლოპედიის უმეტესობიდან ან რუსული ენის განმარტებითი ლექსიკონიდან პასუხი დაახლოებით ცალსახად და ლაკონურადაა გაშუქებული: - დემოკრატია, - საზოგადოებრივი სახელმწიფოს პოლიტიკური მოწყობაა, იმ აღიარებაზე დაფუძნებული, რომ ხალხია ხელისუფლების წყარო, დემოკრატიის ძირითადი პრინციპია, - საზოგადოების უმეტესობის მიერ არჩეული ხელისუფლება, მოქალაქეთა თანასწორუფლებიანობა...”

და, აი, ირჩევენ უმაღლესად განვითარებულ დემოკრატიულ ქვეყნებში ადამიანები უმეტესობის ხმით პარლამენტარებსა და პრეზიდენტებს.

ირჩევენ?! სრული ბოდეაა! სრული ილუზიაა! არ არის არანაირი არჩევნები! არასდროს, არანაირ დემოკრატიულ და ცივილიზებულად ჩათვლილ ქვეყანაში, ხალხი არ მდგარა ხელისუფლების სათავეში.

აბა არჩევნები? ისინი სრულიად ილუზორულია. გაიხსენეთ რა ხდება ყოველთვის არჩევნების წინ, ნებისმიერ ეგრეთ წოდებულ დემოკრატიულ ქვეყანაში. ერთმანეთში იბრძვიან, ხოლო კანდიდატთა ჯგუფები, უზარმაზარ ფულად სახსრებს იყენებენ, პოლიტ-ტექნოლოგიებს, ფსიქოლოგიურად დახვეწილ ხერხებს, რომლებიც ზემოქმედებენ ადამიანებზე მასობრივი ინფორმაციების მეშვეობით, ტელევიზიით, პირდაპირი აგიტაციით.

ტექნიკური თვალსაზრისით რაც უფრო უმაღლესად განვითარებულია ქვეყანა, ჩაგონების უნარი მით უფრო დახვეწილი აქვს.

სრულიად ნათელია ის ფაქტი, რომ იმარჯვებს იმ პოლიტ-ტექნოლოგიების ჯგუფი, რომელიც მეტ ზეგავლენას მოახდენს, მეტ ჩაგონებას შესძლებს. ეს უკვე მერე, ამ ჩაგონების ზეგავლენით მიდიან ადამიანები და ხმას აძლევენ. ფიქრობენ კიდევ, რომ ხმას საკუთარი სურვილით აძლევენ. სინამდვილეში კი, ვიღაცის ნებას ასრულებენ.

ასე და ამგვარად, თანამედროვე დემოკრატია, - არის ადამიანთა მასების ილუზია. მათ სწამთ არარეალური საზოგადოებრივი წყობის ჩამოყალიბების, არარეალურ ილუზორულ სამყაროში.

საქმე იმაშია, რომ ბუნებაში არ არსებობს უმეტესობისადმი მორჩილება. მცენარეების მთელი წყება, ცხოველების, მწერების, ემორჩილება ინსტინქტს, პლანეტების მოძრაობას, ბუნების მიერ დაწესებულ კანონებს, ჯოგის წინამძღოლს. საკაცობრიო საზოგადოებებს კი, ყოველთვის უმცირესობა მართავდა.

უმრავლესობა კი არ ახდენდა რევოლუციებს და სტეხავდა ომებს, არამედ უმცირესობის მიზანმიმართული ჩაგონებით, უმეტესობა იღებდა მონაწილეობას რევოლუციებსა და ომებში. ასე იყო და ასე არის.

დემოკრატია, - ყველაზე სახიფათო ილუზიაა, რომლისკენაც მიდრეკილია ადამიანების უზარმაზარი რაოდენობა. სახიფათოა, იმიტომ, რომ დემოკრატიულ მსოფლიოში მართლაც იოლად შეუძლია მართოს ყველა დემოკრატიული ქვეყნები ერთმა ან რამოდენიმე ადამიანმა, ამისათვის, მათთვის აუცილებელია მხოლოდ ბევრი ფული და კარგი ფსიქოლოგებისა და პოლიტექნოლოგიების ჯგუფი.

და ჩვენ, - დღევანდელი მშობლები, ვიმყოფებით რა, ილუზიის ზემოქმედების ქვეშ, შვილებს აღსაზრდელად, ფაქტიურად ნებაყოფლობით ვა-

ძლევთ ვიღაცას და ვუბიძგებთ კიდეც მათი კლანჭებისკენ... მაგრამ არა ღმერთისკენ. ჩვენ, ვიღაც საწინააღმდეგოს ვაძლევთ მათ.

ღმერთის სამყარო კი, ილუზორული სულაც არ არის; იგი რეალურია და მშვენიერი. მას აქვს თავისი წარმოდგენილი სურნელი, ფერები, ფორმები და გემო. ამ სამყაროს ჭიშკარი ყოველთვის ღიაა, მასში შესვლა ყოველთვისაა შესაძლებელი, თუკი, ჩვენთვის გონების ამრევი, დამაბნეველი ილუზიისგან განთავისუფლდები.

მეც ასევე, ჩემთვის და ჩემი შთამომავლებისთვის დავიწყებ საგვარეულო წიგნის წერას. ხოლო, სხვა რამესთან ერთად, აუცილებლად დავწერ მასში: - „მე ვლადიმირ მეგრე, ვცხოვრობდი დროებაში, როცა კაცობრიობა რეალურ სამყაროში არ იმყოფებოდა. მისი სხეული იკვებებოდა რეალური სამყაროს ნაყოფებით, ხოლო აზრ-ფიქრი კი, ილუზორულში დაეხეტებოდა. ეს, ადამიანთა ცხოვრებაში ძალზედ მძიმე დროება იყო. ახლა მე, ვცდილობ დავაბრუნო საკუთარი შემცნობელობა რეალურ, ღვთიურ სამყაროში. ეს ღვთიური ბუნების სამყარო ადამიანთა შემცნობელობისგან იტანჯებოდა. ძალიან დაზიანდა.

მე მივხვდი ამას და ვეცდები მის გამოსწორებას. რამდენსაც შევძლებ, რამდენსაც მოვასწრებ, შესაძლებელია, საკუთარი ადგილ-მამულის მხოლოდ პროექტს შევქმნი, შესაძლებელია, მარტო მის ნაწილს. მთავარია, - შეცნობა და მიხვედრა, რათა შვილებმაც შეიცნონ და მიხვდნენ.

ანასტასია ძველებურად მშვიდად მეჯდა გვერდით და მისმენდა, როგორ ვმსჯელობდი ხმამაღლა. და, როცა გავჩუმდი, ის წამოდგა, ფანჯარასთან მივიდა:

– ცაში ვარსკვლავები იწყებდნენ ციმციმს. ჩემი წასვლის დროა, ვლადიმირ. შენ ბევრ რამეში მართალი ხარ. მაგრამ დაე, ახალმა ხილვებმა, ადამიანთა მართვის სურვილისკენ მართლა არ ჩაგითრიონ შენ. გადალახე ცდუნება და არ შეხვიდე არც ერთ ორგანიზაციაში. სხვა ადამიანებიც ასევე ხედავენ რეალობას. ისინი, მნიშვნელოვანს დედამიწაზე ორგანიზებულად გააკეთებენ. შენ კი, შეიცნობ და ცხოვრებაში შენს დანიშნულებას მიხვდები.

– მე არ ვესწრაფი სადღაც შესვლას და ვიღაცის მართვას, ანასტასია. მაგრამ, რომელ ჩემს დანიშნულებაზე საუბრობ შენ, ანასტასია?

– დადგება დრო, თავად იგრძნობ მას. ახლა კი, ჩაწევი ლოგინში, დაიძინე და დაისვენე. შენ აღზნებული ხარ, გაუვარჯიშებელ გულს შეუძლია ღელვას ვერ გაუძლოს.

– ჰო. მე ვიცი. მაგრამ მე, რომ ჩავიძინო, შენ წახვალ. შენ ყოველთვის მიდიხარ. ხანდახან მე, ძალიანაც არ მინდა ხოლმე, რომ შენ წახვიდე. მინდა, რომ ყოველთვის გვერდით იყო.

– მე, ყოველთვის გვერდით ვარ, როცა შენ მე მიხსენებ. შენ, მალე დაიწყებ ამის შეცნობას და მიხვედრას. ახლა წყლით დაიბანე და დაიძინე.

– მე, არ შემიძლია დაძინება. საერთოდ ბოლო ხანებში ძნელად მეძინება. ფიქრი არ მამღლევს ძილის საშუალებას.

მე, მოგეხმარები შენ, ვლადიმირ. გინდა, ლექსს წაგიკითხავ, რომლებსაც მკითხველები გიგზავნიან და მას იავენანასავით გიმღერებ.

– მოდი, ვეცდები, შეიძლება, მართლაც ჩავიძინო.

როცა მე დავიბანე და ანასტასიას მიერ უკვე მომზადებულ საწოლში ჩავწექი, ის გვერდით ჩამომიჯდა, ხელები შუბლზე დამადო. შემდეგ ისინი თმებზე გადამატარა და ერთი უკრაინელი მკითხველის დაწერილი ლექსი დაბალ ხმაზე დაამღერა.

ანასტასია სრულიად დაბალ ხმაზე მღეროდა, ოღოდ გეჩვენებოდა, რომ მისი ხმა უამრავ ადამიანს და ვარსკვლავს ესმოდა. ესმოდათ მისი წვრილა ხმა და სიტყვები:

აჰა, ჩემი ხელი,
იქნება დღე მეორე
ხვალ, მანამდე კი,
დაწვით მომეყრდენი
საათ საათ მიყოლებით
შენ რომ დაგეძინოს,
შევაგროვებ სევდას
შენი თმებიდან მე.

ამოქარგულ ვარსკვლავებს,
წამოვასხამ ლაჟვარდ ცას,
ისე დიდხანს ცვოცხლობ აქ,
შენ რომ არ გაიყინო,
თუკი შენ გახსოვარ.
ასე მოვალ ღამიდან
საუკუნობით შენთან.

ვისწავლე განკურნება და
ხელით ტკივილის მოხსნა,
თუკი ჩემი გჯერა შენ.
ქვა ჩამოვარდება
სასახლეში და ტაძარში
შენ შეხვალ, როგორც გმირი
ყველა მშვენიერ ქალს
გადავფარავ ჩემით
მეც ისევე ვიცხოვრებ
შავ-თეთრ ქვეყანაში
რათა საჭირო არ იყვნენ
მახვილები და ისრები,

ზემოდან და ჩაგივლის.
წინასწარ ვიცი მე,
სად წაიფორხილებ შენ.

თუკი შენ, თუკი შენ,
თუკი შემეყვარებ.

გავუშვებ წეროსთან
ერთგულ წივწივას.
ძალზედ ნაზად მიყვარხარ,
შენ რომ დაგესიზმრო.

მანამდე, სანამ ღრმა და მშვიდ ძილში ჩავიძირებოდი, მე გაფიქრება მოვასწარი:- „რასაკვირველია ხვალ იქნება სხვა დღე. იგი იქნება უკეთესი. მე აღვწერ ახალი დღის განთიადს და ბევრი ადამიანი დაიწყებს თავისი საგვარეულო წიგნის წერას. დაწერს თუ, როგორ იწყებოდა კაცობრიობისთვის ახალი, მშვენიერი განთიადი. და ათასწლეულების მანძილზე ეს, ყველაზე დიდებული ისტორიული წიგნები იქნება შთამომავლობისთვის. მათ შორის, ერთი ჩემიც. მე, ხვალ დავიწყებ ახალი წიგნის წერას. ახლა, უკვე ასე წყვეტილად აღარ დავწერ მას. და, იქნება ახალი წიგნი დედამიწის ახალ დრო-ჟამზე. მშვენიერი ღვთიური რეალობისკენ, ადამიანთა ისტორიულ შემოზრუნებაზე”.

შეხვედრამდე, პატივცემულო მკითხველებო, ახალ, მშვენიერ რეალობაში!





სიზოხსლის ენერგია



წიგნი მეშვიდე



შპოპოქმედეპიოი აზრ-ფიქრი

შადმიანის სიცოცხლე!- რაზე ან ვისზეა ის დამოკიდებული? რატომაა, რომ მავანნი იმპერატორები, მხედართმთავრები გამოდიან, სხვები კი, - ნასუფრალს აგროვებენ?!

დამკვიდრებულია მოსაზრება, რომ თითოეულ მათგანს უკვე წინასწარ აქვს ბედი დაბადებიდან განსაზღვრული. თუ ეს ასეა, მაშ, ადამიანი სისტემაში რომელიღაც მექანიზმის უმნიშვნელო ჭანჭიკია მხოლოდ და არა ღმერთის მაღალ-ორგანიზებული ქმნილება.

არსებობს სხვადასხვა მოსაზრებაც:-ადამიანი თვითკმარი ქმნილებაც, რომელშიც სამყაროს აბსოლუტურად ყველა ენერგიაა ჩაბუდებული.

მაგრამ ადამიანში ერთი ენერგიაა, მხოლოდ მისთვის ჩვეული,- მას „აზრ-ფიქრის ენერგია.“ ეწოდება და, თუ ადამიანი მიხვდება, რას ფლობს ის, ისწავლის მისი მთელი სისრულით გამოყენებას, მაშინ ის მთლიანად სამყაროს მბრძანებელი გახდება.

ამ ორი ურთიერთ-გამომრიცხავი განსაზღვრებიდან მაინც რომელი წარმოადგენს ჭეშმარიტებას? ამაში რომ გავერკვეთ, მოდით ძველი იგავი გავიხსენოთ, რომელიც თითქმის ანეკდოტადაა ქცეული.

...თავის ცხოვრებაზე განაწყენებულმა ადამიანმა ქალაქის გარეუბნის ტყეში კორომში შეირბინა, მუშტებად შეკრული ხელები მაღლა ასწია და ღმერთს ყვირილით მიმართა:

– ჩემი ცხოვრების ასე გაგრძელება არ შემიძლია. შენს მიწიერ სამფლობელოში უსამართლობა და ქაოსი სუფევს. ზოგიერთი ადამიანი ძვირფასი მანქანებით ქალაქში დასეირნობს, რესტორნებში ღრეობს, სხვები კი ნასუფრალს აგროვებენ. მე, მაგალითად, ახალი ფეხსაცმელების საყიდლად ფული არ მყოფნის. ღმერთო, ნუთუ შენ სამართლიანი ხარ, თუ საერთოდ ნამდვილად არსებობ, მომაგებინე დიდი თანხა ლატარეის ბილეთით.

ცაზე ღრუბელი გაიფანტა. მზის სხივი თბილად და ალერსიანად შეეხო მყვირალა ადამიანს და ზეციდან მშვიდი ხმა გაისმა:

– დამშვიდდი, შვილო ჩემო, მზად ვარ შენი თხოვნა შევასრულო.

გაუხარდა ადამიანს. ქუჩას მიუყვება, ილიმება, სიამოვნებით ათვალიერებს მაღაზიების ვიტრინებს, უკვე წარმოიდგინა ლატარეის ბილეთით მოგებული თანხით რა და რა საქონელს იყიდდა.

...განვლო წელიწადმა. კაცმა ვერაფერი ვერ მოიგო. გულდაწყვეტილმა იფიქრა:- ღმერთმა მომატყუაო.

სულ მთლად განაწყენებული კაცი ტყეში იმ ადგილას მივიდა, სადაც ღმერთის დაპირება მოისმინა და შეჰყვია:

– შენი დაპირება არ შეასრულე, ღმერთო. მომატყუე. მთელი წელიწადი გელოდებოდი. ოცნებაში იმაზე ვფიქრობდი, მოგებული ფულით რა უნდა მეყიდა. მაგრამ წელიწადი მიიწურა, მე კი მოგება ვერა და ვერ მივიღე.

– ოჰ, შვილო ჩემო,- გაისმა ზეციდან ნაღვლიანი ხმა.- შენ ლატარეით ბევრი ფულის მოგება გინდოდა. კი, მაგრამ მთელი წლის განმავლობაში, რატომ არ შეიძინე ერთი ლატარეის ბილეთი მაინც?

* * *

ეს პატარა იგავ-ანეკდოტი ხალხშია შემორჩენილი. ადამიანები კი, წარუმატებელ კაცს დასცინიან:

– როგორ ვერ მოისაზრა, იმისთვის რომ ლატარეაში ფულის მოგების ოცნება ახდენოდა, აუცილებელი იყო თუნდაც ერთი ბილეთი მაინც შეეძინა. მაგრამ... ადამიანმა არ განახორციელა თავისთავად მისახვედრი მოქმედება.

აქ მნიშვნელოვანია არა იგავი, არა ის, ნამდვილად მოხდა თუ არა, რაზეც იგავშია საუბარი. ყველაზე მთავარი,- ადამიანთა დამოკიდებულება მომხდარ მოვლენებზე. ის, რომ ხალხს ეცინება ადამიანის მოუსაზრიანობაზე, სწორედ იმაზე მეტყველებს, რომ ინტუიციურად, შესაძლოა ქვეშევსეულადაც კი, ხალხს ესმის, რომ მათი პირადი მომავალი ცხოვრება, მხოლოდ რომელიმე ზეციურ ძალებზე, ბედისწერაზე კი არ არის დამოკიდებული, არამედ თავად მათზეც.

ახლა კი, დაე, თითოეული თქვენგანი შეეცადოს თავისი ცხოვრებისეული სიტუაციების გაანალიზებას. გააკეთეთ ყველაფერი თქვენი ოცნებების ახდენისთვის?

ვბედავ დავამტკიცო და, არც თუ ისე უსაფუძვლოდ:- ნებისმიერი ოცნება, თუნდაც არარეალური და სავსებით ფანტასტიკურიც,- განხორციელდება, თუ ადამიანი, რომელსაც სურს, რომ სურვილი აუსრულდეს,- ამ ოცნების განხორციელების გზაზე მარტივ და თანმიმდევრულ ქმედებებს შეასრულებს.

ამ მტკიცებულების საილუსტრაციოდ უამრავი მაგალითის მოყვანა შეიძლება. აი, ერთ-ერთი მათგანი.

ინგლისელი ლორდის პატარძალი

1 რთხელ ქალაქ ვლადიმირის პატარა ბაზარში, ახალგაზრდა გამყიდველი გოგონას და ნასვამი მყიდველი მამაკაცის კამათის შემთხვევითი მოწმე აღმოვჩნდი.

გოგონა სიგარეტებს ჰყიდდა. ეტყობა მუშაობა, რამოდენიმე დღის დაწყებული ჰქონდა და ჯერ კიდევ ცუდად იყო გათვითცნობიერებული გასაყიდ საქონელში. ერთმანეთში ერეოდა სიგარეტების დასახელება და ამიტომ ნელა ემსახურებოდა მყიდველებს. მცირე რიგი, - სამი კაცის ოდენობით დადგა. რიგის ბოლოს მყოფმა ნასვამმა მამაკაცმა გოგონას ხმამაღლა უთხრა:

- შეგიძლია უფრო სწრაფად გაინძრე დოყლაპიავ?

გოგონას ლოყები ვარდისფრად აუფაკლდა. რამოდენიმე გამვლელი შეჩერდა, რათა შეეხედათ უგერგილო გამყიდველი გოგონასათვის.

ნასვამი მამაკაცი ხმამაღლა განაგრძობდა თავისი სათაკილო კომენტარების გაკეთებას. მას ორი კოლოფი „პრიმას“ ყიდვა უნდოდა, მაგრამ როდესაც რიგმა მოუწია, გოგონამ უარი განაცხადა მომსახურებოდა მას. აღშფოთებისგან აღეწილი ცრემლებს ძლივს იკავებდა და მყიდველს განუცხადა:

- თქვენ შეურაცხმყოფელად იქცევით, მე უარს ვამბობ მოგემსახუროთ.

მყიდველი მამაკაცი თავდაპირველად გაშეშდა მოვლენათა მოულოდნელი შემობრუნებით, შემდეგ შეტრიალდა უსაქმოდ მოყალიე ჯგუფისაკენ, რომლის წრე თანდათანობით ფართოვდებოდა და კიდევ უფრო შეურაცხმყოფელი გამონათქვამებით მოჰყვა ლანძღვა-გინებას:

- შეხედეთ ამ დალეულ, უხნეო გომბიოს. გათხოვდები და ქმარი კიდევ უფრო მკვახედ გეტყვის, თუ სამხარეულოში მოხარშული ქათამივით იბორიალებ.

- ქმარსაც არ მივცემ უფლებას, შეურაცხჰყოფა მომაყენოს, - მიუგო გოგონამ.

- საერთოდ ვინ ხარ? საიდან გამოტყვერი?- კიდევ უფრო ხმამაღლა და გამაღიზიანებლად წამოიყვირა ნასვამმა მამაკაცმა, - ქმარს უფლებას არ მისცემს. იქნებ ინგლისელ ლორდზე აპირებ გათხოვებას?

- შეიძლება ასეც მოხდეს, ეს ჩემი საქმეა, - მოკლედ მიუგო ქალიშვილმა და შეტრიალდა.

სიტუაცია დაიძაბა. არც ერთი მხარე დათმობაზე არ მიდიოდა. კვანძის გახსნას თვალყურს ადევნებდა პატარა ბაზრის მუდმივ სტუმართა უკვე საკმაოდ მოზრდილი ბრბო. შეკრებილები დამცინავი რეპლიკების წამოყვირებით ეხმარებოდნენ გამყიდველი გოგონას განზრახვას, - ბაზრიდან ცოლად გაჰყოლოდა ინგლისელ ლორდს.

მეზობელ დახლს მოსცილდა და თვისი მეგობრის გვერდით დადგა სხვა გოგონა. უსიტყვოდ დადგა, ეგ იყო და ეგ.

ორი ახალგაზრდა გოგონა, რომელთაც ეტყობოდათ, რომ სკოლა ახალი დამთავრებული ჰქონდათ, ხმის ამოუღებლად იდგნენ, - იდგნენ თავმოყრილი ხალხის წინაშე, რომლებიც მათს თავზედურ საქციელსა და ქედმაღლობაზე მსჯელობდნენ.

ყველაზე მეტად ლაზღანდარობდნენ ლორდზე გათხოვების აუხდენელ სურვილზე, საკუთარი გარეგნობისა და შესაძლებლობების გადაფასებაზე.

სიტუაცია განმუხტა საგაჭრო დახლების მფლობელმა ახალგაზრდა კაცმა. თავდაპირველად მან მკაცრი ტონით მოითხოვა, რომ გოგონას მყიდველისათვის სიგარეტი მიეყიდა, მაგრამ როდესაც უარი მიიღო, სწრაფად მოძებნა ყველასთვის დამაკმაყოფილებელი გამოსავალი: - ჯიბიდან ფული ამოიღო და გამყიდველ გოგონას მიმართა:

- გეთაყვა, თუ შეიძლება მომყიდეთ ორი კოლოფი სიგარეტი „პრიმა“.

- ინებეთ,- მოუგო გოგონამ და სიგარეტები მიაწოდა.

ახალგაზრდა კაცმა მყიდველ მამაკაცს სიგარეტები მისცა.- კონფლიქტი ამოიწურა, ხალხი დაიშალა. ამ ისტორიას საკმაოდ მოულოდნელი გაგრძელება ჰქონდა.

ბაზარში პროდუქტების საყიდლად მისული, ძალაუნებურად მუდამ ვაკვირდებოდი ამ ორ ახალგაზრდა გამყიდველ გოგონას. ისინი ისევე გაწაფულად მუშაობდნენ, როგორც მათი უფროსი კოლეგები, მაგრამ ამავე დროს მათგან მნიშვნელოვნად განსხვავდებოდნენ. ტანადები, მოკრძალებულად, მაგრამ სუფთად ჩაცმულები, სახეზე ზედმეტი კოსმეტიკის გარეშე, მიხვრა-მოხვრაც კი გაცილებით ელეგანტური ჰქონდათ, ვიდრე სხვებს. გოგონები ბაზარში თითქმის მთელი წელიწადი მუშაობდნენ და უცებ ერთდროულად გაქრნენ.

ნახევარი წლის შემდეგ, ზაფხულში, იმავე ბაზარში ყურადღება ხილის დახლებს შორის მიმავალ ახალგაზრდა, ელეგანტურ ქალს მივაქციე. ის ბევრისგან გამოირჩეოდა. ამაყი, წარმოსადეგი შესახედაობით და მოდური, ძვირფასი ტანსაცმლით გამოწყობილი. ეფექტურ მანდილოსანს უკან დარბაისელი მამაკაცი მოჰყვებოდა მრავალფეროვანი ხილით სავსე კალათით ხელში.

მამაკაცთა აღტაცებული და ქალების აშკარად შურიანი გამოხედვის ობიექტში სიგარეტების გამყიდველი გოგონას მეგობარი შევიცანი.

მიუუახლოვდი და ახალგაზრდა წყვილს, განსაკუთრებით, ქალბატონის დამაბულ თანამგზავრს, ჩემი ცნობისმოყვარეობის მიზეზი გავუმხილე. ახალგაზრდა ქალმა როგორც იქნა მიცნო. ჩვენ, ღია ცის ქვეშ მდებარე კაფეს მაგიდას მივუსხედით და ნატამამ, ასე ერქვა მას, მიაშო ბოლო წელიწად ნახევრის მანძილზე განვითარებული მოვლენების შესახებ.

- იმ დღეს როდესაც ბაზრის მუდმივი მომხმარებლის თვალწინ, კატას მყიდველთან კონფლიქტი მოუვიდა, ჩვენ სამსახურიდან წასვლა გადაწყვიტეთ, რათა სხვების სასაცილო არ გავმხდარვიყავით. გახსოვთ, მაშინ კატამ თქვა, რომ ინგლისელ ლორდს გაჰყვებოდა ცოლად და ხალხმა ამაზე გულიანად იცინა. მასასადამე ამიერიდან მომავალშიც დაგვცინებენ, თითოთ საჩვენებელი ვიქნებით,- ასე გადაწყვიტეთ ჩვენ.

სხვა სამსახური ვერ ვიშოვნეთ. ჩვენ ხომ მაშინ სკოლა ახალი დამთავრებული გვექონდა, ინსტიტუტში კონკურსის გამო ვერ მოვხვდით. მე საშუალო მოსწავლე ვიყავი, მაგრამ კატია ხომ თითქმის ფრიადოსანი იყო, გამოცდებიც კარგი ქულებით ჩააბარა, მაგრამ უმაღლესში მაინც ვერ მოხვდა. უფასო ადგილების რაოდენობა ინსტიტუტში შეამცირეს, ხოლო სწავლის საფასურის გადახდის შესაძლებლობა არ გააჩნდა: - დედას მცირე შემოსავალი ჰქონდა, მამა არ ჰყავდა. ჰოდა ბაზარში გამყიდველებად მოვეწყვეთ, სხვა ადგილებზე არავის აყვავდით.

ვეუშაობდით და მომავალი წლისთვის ინსტიტუტში ჩასაბარებლად ვეზადებოდით. ბაზარში მომხდარი ინცინდენტიდან ერთი კვირის შემდეგ კატია უცებ მეუბნება: - „ისე უნდა მოვაშადო საკუთარი თავი, რომ ინგლისელი ლორდის ღირსეული ცოლი გავხდე. გინდა ერთად ვიმეცადინოთ?“

ვიფიქრე ხუმრობს მეთქი მეგობარი, მაგრამ ასე არ იყო. კატია სკოლაშიც შეუპოვარი იყო.

ბიბილიოთეკაში იშოვნა კეთილშობილ ქალთა ინსტიტუტის პროგრამა, გადმოაკეთა იგი თნამედროვე ყაიდაზე და ჟინით აკვიატებულებმა კატიას პროგრამის მიხედვით დავიწყეთ მეცადინეობა.

ცეკვებზე, აერობიკაზე დავდიოდით, ინგლისის ისტორიას, ენას, კარგი ქცევის წესებს და მანერებს ვსწავლობდით, ტელევიზიით პოლიტიკურ დისკუსიებს ვუყურებდით, რათა ჭკვიან ხალხთან საუბრის გაბმა შეგვეძლებოდა. დახლოთან მუშაობის დროსაც კი ვცდილობდით თავი ისე დაგვეჭირა, როგორც მაღალი საზოგადოების მეჯლისზე, რათა ჩვენი მანერები ბუნებრივი ყოფილიყო. ხელფასს ვიღებდით, მაგრამ არ ვხარჯავდით, კოსმეტიკასაც კი არ ვყიდულობდით, - კონომიას ვეწეოდით. ფულს ვაგროვებდით რათა რიგიანი სამოსი შეგვეკერა და ინგლისის ტურისტული საგზური გვეყიდა.

კატია მითხრა, რომ ინგლისელი ლორდები პატარა ვლადიმირის ბაზრებში არ დადიან, მაშასადამე, ჩვენ უნდა გავემგზავროთ ინგლისში. მაშინ შანსები საგრძნობლად გაიზრდება.

ტურისტულ ჯგუფთან ერთად ინგლისში ჩავედით. ორმა კვირამ სწრაფად გაირბინა. რა თქმა უნდა, როგორც მოგესხენებათ ინგლისელი ლორდები არ დგხვედრიან და არც გავუცილებივართ. საერთოდ ამდაგვარ რამეს მეც არ მოველოდი, ყველაფერს კატიას მეგობრობით ვაკეთებდი. ის, იმედს კარგავდა რადგან მიზანსწრაფულია, მიმწოლი და შეუპავარია. ინგლისელ მამაკაცებს გამუდმებით სახეში შესცქეროდა, თავის საბედოს ეძებდა. ორჯერ საცეკვაოდ კლუბშიც კი ვიყავით, მაგრამ საცეკვაოდ არავის ერთხელაც არ გავუწევევართ.

გამომგზავრების დღეს აეროპორტში გასამგზავრებლად უკვე სასტუმროდან ავტობუსისკენ მივდიოდით, კატია კი იმედს მაინც არ ჰკარგავდა, გა-

მუდმებით ირგვლივ იხედებოდა. საფეხურებზე შეეჩერდით. უცებ კატია ჩანთა ძირს დადო, გვერდით გაიხედა და თქვა: - „აი, ისიც მოდის“.

ვხედავ: - ტროტუარზე სასტუმროს შესასვლელისკენ ახალგაზრდა კაცი მოდის, ჩაფიქრებულია თავისთვის, - ჩვენ არც კი გვიყურებს. როგორც ვივარაუდე, კაცი რომ მოგვიახლოვდა კატიას ზედაც არ შეხედა და გვერდით ჩაგვიარა. უცებ კატია, - მიკვირს როგორ შესძლო ასეთი რამ, - ხმამაღლა დაუმახა მას.

ახალგაზრდა კაცი ჩვენსკენ შემოტრიალდა. კატია აუჩქარებლად, მაგრამ მტკიცე გადაწყვეტილებით მიუახლოვდა მას და ინგლისურად უთხრა: - „მე კატია მქვია, რუსეთიდან ვარ. ახლა ტურისტულ ჯგუფთან ერთად აეროპორტში მივემგზავრები. მე თქვენთან მოვედი... ვიგრძენი, რომ შემძლია ძალიან კარგი ცოლობა გაგიწიოთ. ჯერ არ მიყვარხართ, მაგრამ შევძლებ შეგიყვაროთ, თქვენც შემიყვარებთ. კარგი შვილები გვეყოლება. ბიჭი და გოგო. ჩვენ ბედნიერები ვიქნებით. ახლა კი, თუ გსურთ, შეგიძლიათ აეროპორტში გამაცილოთ“.

ახალგაზრდა ინგლისელი კაცი კატიას ძალიან სერიოზულად უყურებდა, არაფერს არ პასუხობდა, მოულოდნელობისგან, ალბათ გაოგნდა. - შემდეგ უთხრა, რომ მეტად სერიოზული საქმიანი შეხვედრა ჰქონდა, ბედნიერი მგზავრობა უსურვა და წავიდა.

აეროპორტისკენ მიმავალ გზაზე კატია ავტობუსის ფანჯრიდან მდუმარედ იმზირებოდა, ჩვენ ერთმანეთისთვის ერთი სიტყვაც არ გვითქვამს. ტურისტების წინაშე, რომლებმაც სასტუმროს გამოსასვლელთან ეს სცენა იხილეს, მეც და კატიაც თავს უხერხულად ვგრძნობდით. მთელი ტანით ვგრძნობდი, როგორ დასცინოდნენ და კიცხავდნენ ისინი კატიას.

აეროპორტში როდესაც მივედით, ავტობუსის კიბესთან კატიას უზარმაზარი ყვავილების თაიგულით ხელში ეს ახალგაზრდა ინგლისელი დახვდა.

კატია ჩანთა ქვაფენილზე დადო, არა, - უბრალოდ დააგდო თავისი ჩანთა, თაიგული არ გამოუერთმევია ისე, მკერდზე მიეხუტა და ატირდა.

ყმაწვილს თაიგული ხელიდან გაუვარდა. ყვავილები გაიფნტა. მთელმა ჯგუფმა ყვავილების აკრეფა დავიწყეთ, ისინი კი დგანან. ინგლისელი კატიას თმებზე ეფერება. თითქოს მათ ირგვლივ არავინ ყოფილიყოს, კატიას ეუბნება, თუ როგორი სულებია, რომ ლამის ხელიდან გაუშვა თავისი ბედი და, რომ დაგვიანებოდა აქ მოსვლა, მთელი ცხოვრება დაიტანჯებოდა. კატიას უხდის მაღლობას იმისთვის, რომ მან ის იპოვნა.

თვითმფრინავმა გაფრენა დააგვიანა. არ მოყვებოდა როგორ, მაგრამ გაფრენა მე შევაფერხე.

ის ინგლისელი დიპლომატის ოჯახის წარმომადგენელი აღმოჩნდა და თვითონაც რომელიღაც საელჩოში აპირებდა მუშაობას.

როდესაც რუსეთში დავბრუნდით ის კატიას ყოველ დღე ურევავდა. ის-ინი დიხანს საუბრობდნენ. ამჟამად კატია ინგლისშია, ფეხმძიმედაა. მგონია, რომ მათ ნამდვილად უყვართ ერთმანეთი. მე კი ერთი ნახვით შეყვარება ვიწამე. ნატაშამ, რომელმაც გასაოცარი ისტორია გამანდო, მაგიდასთან მჯდომ თავის თანამგზავრს გაუღიმა. მე ვკითხე, დიდი ხანია თუ არა, რაც ერთმანეთს იცნობენ. ახალგაზრდა კაცმა მიპასუხა:

– მეც იმ ტურისტულ ჯგუფში ვიყავი. როდესაც ინგლისელს ყვავილები დაეფანტა, ნატაშამ მისი აკრეფვა დაიწყო და მეც ვეხმარებოდი ყვავილების შეგროვებაში. ახლა კი, ხილით სავსე კალათას ვატარებ მისთვის. სად მოვალთ ჩვენ ინგლისელ ლორდებთან!

ნატაშამ ფაქიზად დაადო ხელი თავისი თანამგზავრის მხარ-ბეჭს და ღიმილით წარმოსთქვა:

– ჰო, რას მოვლენ ისინი თქვენთან, – რუს მამაკაცებთან. შემდეგ ბედნიერი გოგონა მომიტრიალდა და მითხრა:

– მე და ანდრეი ერთი თვის უკან დავქორწინდით, ახლა ჩემი მშობლებ-ის სანახავად ჩამოვდით.

* * *

ამ გოგონების ისტორიის გაცნობის შემდეგ, ბევრი გაიფიქრებს: – გაუმათლათ, ან, – არასტანდარტული სიტუაციააო. მაგრამ მე, ჩემს თავზე ვიღებ დავამტკიცო, რომ ამ შემთხვევაში სიტუაცია სავსებით სტანდარტული და კანონზომიერი იყო. გარდა ამისა, მე ვამტკიცებ, კატია და ნატაშას ქმედებათა თანმიმდევრობის განმეორების შემთხვევაში, სხვა გოგონებსაც შეეძლებათ მსგავსი სიტუაციის დროს საქმის კეთილად დაგვირგვინების პროგნოზირება. განსხვავება, რა თქმა უნდა, შესაძლებელი სახელებშია, რჩეულთა ხასიათებში და ჩანაფიქრის განხორციელების ვადებშია, მაგრამ ის, რომ სგავსი სიტუაცია შესაძლებელია სხვებსაც შემთხვეოდა, წინასწარ განისაზღვრა. ვის მიერ? თვით გოგონების მიერ, მათი აზროვნების წესით და შემგომი თანმიმდევრული მოქმედებებით.

– თავად განსაჯეთ. კატია გაუჩნდა ოცნება, ან მიზანი ცოლად გაჰყოლოდა, – ინგლისელს. მთავარი არ არის ვისი ზეგავლენით მოხდა ეს. პირველ ყოვლისა, მისთვის უსიამოვნო იყო ბაზრის ატმოსფერო, ნასვამი კლიენტები, სიუხეშე, შესაძლებელია მაჩხუბარა მყიდველის დაცინვა.

...ამგვარად, ოცნება გაჩნდა. მერე რა? ახალგაზრდა გოგონებიდან ვინ არ ოცნებობს თეთრ "მერსედესზე" ამხედრებულ პრინცზე, ცოლად მაინც ჩვეულებრივ უიღბლოებს მიჰყვებიან. ბევრი მათგანის ოცნება არ ხორციელდება.

თანახმა ვარ, რა თქმა უნდა არ ხორციელდება, მხოლოდ იმიტომ, რომ მათი ქმედება, უფრო სწორედ უმოქმედობა თავიანთი სურვილის ასრულებ-

ბისათვის ლატარეის ბილეთთან დაკავშირებულ ანექდოტურ სიტუაციას წააგავს. როცა ადამიანი მოგებაზე ოცნებობს, დახმარებას ღმერთსაც კი სთხოვს, ხოლო ელემენტარულ ქმედებას,- ლატარეის ერთი ბილეთი მაინც რომ შეიძინოს,- არ სჩადის.

გოგონებმა დაიწყეს მოქმედება და აეწყო გარკვეული თანმიმდევრობა:- ოცნება,- აზრი,- ქმედება. შეეცადეთ მოცემული ჯაჭვიდან თუნდაც ერთი ელემენტის ამოგდება და გოგონების ბედი სავსებით სხვა აღმოჩნდებოდა.

შენი ბედი, შენს მიერვე შექმნილი

შადამიანის ბედისწერა! ბევრი მათგანი შეეჩვია იმაზე ფიქრს, რომ ბედისწერას ვინმე ზემოდან ჰქმნის. ეს ვინმე კი თითოეულ ადამიანს თავის განკარგულებაში უბრალოდ აძლევს ყველაზე ძლიერ სამყაროსეულ ენერგიას, რომელსაც ძალუმს მფლობელის ბედიც შეჰქმნას და ახალი გალაკტიკებიც წარმოქმნას. ამ ენერგიას „ადამიანის აზრ- ფიქრი“ ჰქვია.

მხოლოდ ცოდნა, რომ ეს ასეა, საკმარისი არ არის:- ეს მოვლენა აუცილებლად უნდა გაცნობიერო და იგრძნო.

...თუ რამდენად ყოვლის მომცველად შევძლებთ ამის გაცნობიერებას და გაგებას, დამოკიდებულია იმაზე, თუ ჩვენს წინ როგორ ხარისხში გაიხსნება სამყაროს საიდუმლოებანი, საოცრებათა მექანიზმები, უფრო სწორად, კანონზომიერი მოვლენები.

მხოლოდ გაცნობიერება და აზრ-ფიქრის ენერგიის მიღება შეგვადლებინებს ჩვენი და ჩვენი ახლობლების ცხოვრება გავხადოთ უფრო ბედნიერი. სახელდობრ, დედამიწაზე ადამიანისთვის ბედნიერი ცხოვრება წინასწარ განსაზღვრულია.

მაშ ასე, აუცილებელია დავრწმუნდეთ შემდეგი დასკვნების უეჭველობაში:

ჯერ ერთი, ადამიანი მოაზროვნე არსებაა.

მეორეც, აზრ-ფიქრის ენერგიას ძალის თვალსაზრისით მთელს სამყაროში ვერავინ გაუტოლდება:- ყველაფერი ხილულია ჩვენს მიერ და თავად ჩვენც აზრ-ფიქრის ენერგიისგან შევიქმენით.

შეიძლება მილიონობით საგნის ჩამოთვლა:- პრიმიტიული ჩაქუჩიდან კოსმოსურ ხომალდამდე. თვითოეული მათგანის გაჩენას კი, წინ აზრ-ფიქრი უძღვის.

წარმოსახვა ჩვენთვის უხილავ სივრცეში მატერიალურ საგანს აგებს, მის განხორციელებას, მატერიალიზაციას ჩვენ ჯერ კიდევ ვერ ვხედავთ, მაგრამ ეს სულაც არ ნიშნავს იმას, რომ საგანი არ არსებობს. ის უკვე აგებულია აზ-

როვნების სივრცეში, ეს კი უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე შემდგომი მატერიალიზაცია, განხორციელება.

კოსმოსური ხომალდი იგება ერთი ან რამდენიმე კაცის აზრ-ფიქრით. ჩვენ ამას ჯერ კიდევ ვერ ვხედავთ, არ შეგვიძლია ხელით შევეხოთ მას, თუმცა ამავე დროს არსებობს იგი! არსებობს ჩვენთვის უხილავ განზომილებაში, ხოლო შემდგომ ხდება მისი მატერიალიზება, იღებს რა, ჩვენთვის ჩვეულ მხედველობით, ხილულ ფორმას.

კოსმიური ხომალდის შექმნისას რა არის უფრო მნიშვნელოვანი? გამომგონებლის, კონსტრუქტორის აზრი-ფიქრი, თუ მუშების ქმედება, რამაც წარმოდგენილი ნახაზების თანახმად ჩამოქნა დეტალები? რა თქმა უნდა, მოცემულ შემთხვევაში, ყოველგვარი შრომა აუცილებელი, მაგრამ პირველადი მაინც აზრ-ფიქრია.

რეალურ კოსმიურ ხომალდს შეიძლება ავარია შეემთხვეს და ამის მიზეზი ყოველთვის იქნება არა რომელიღაც წუნდებული დეტალი, არამედ არაზუსტად შემუშავებული აზრ-ფიქრი. უბრალო, ხალხურ გამონათქვამში ამას ეწოდება "მოუსაზრებლობა". აზრ-ფიქრს შეუძლია განჭვრიტოს ყველა ავარია. აზრ-ფიქრისთვის არ არსებობს განუჭვრეტელი სიტუაციები. თუმცა ავარიები, ყოველგვარი უწყესრიგობები ხდება. რატომ? იჩქარეს განხორციელება, გამატერიალურობა, არ მისცეს აზრ-ფიქრს პროექტის დასრულების საშუალება.

ახლა აუცილებელია გავაცნობიეროთ, რომ აბსოლუტურად ყველა ცხოვრებისეული სიტუაცია, თვით სიცოცხლის ჩათვლით, თავდაპირველად აზრ-ფიქრში ყალიბდება.

ჩვენს მიერ ხილულმა ცოცხალმა ბუნებამ, თვით ადამიანის ჩათვლით, თავდაპირველად ღმერთის აზრი ჩამოაყალიბა.

ადამიანს, ისევე როდორც ღმერთს, თავისი აზრ-ფიქრით ძალუმს ახალი საგნებისა და საკუთარი ცხოვრებისეული სიტუაციების შექმნა.

თუ თქვენი აზრი სუსტადაა განვითარებული, ან რაღაც მიზეზების ზეგავლენით არ ეძლევა მისთვის დამახასიათებელი ენერგიისა და სიჩქარის თავისუფლად გამოყენების საშუალება, თქვენს ცხოვრებისეულ სიტუაციებზე ზეგავლენას მოახდენს სხვისი, შესაძლოა, თქვენი ახლობლების, ნაცნობების აზრ-ფიქრი, საზოგადოებაში საყოველთაოდ მიღებული მითითებები.

მეორე შემთხვევაში კი თქვენი ცხოვრებისეული სიტუაციები თავდაპირველად ადამიანურ აზრ-ფიქრებზე აიგება. თქვენ თვითონვე ხართ დამნაშავე, თუკი ჩაახშობთ, დაიმონებთ საკუთარ აზრ-ფიქრს, რითაც დაექვემდებარებით სხვა ადამიანის აზრ-ფიქრის ნებას და უკვე მასზე, ან სხვებზე იქნება დამოკიდებული თქვენი წარუმატებლობა ან წარმატებები.

ზემოთ თქმულში დასარწმუნებლად უამრავი ცხოვრებისეული მაგა-

ლითის მოტანა შეიძლება. დაფიქრდით, ჯერ რას აკეთებს ადამიანი, როცა სურს გახდეს ცნობილი მსახიობი? რა თქმა უნდა, თავდაპირველად ამაზე ოცნებობს, შემდეგ გონით აგებს ოცნების განხორციელების გეგმას და გადადის მოქმედებაზე: - თვითშემოქმედება, შესატყვისის სასწავლო დაწესებულებები, თეატრში, კინოსტუდიაში ან ფილარმონიაში მუშაობის დაწყება.

შეიძლება შემეჩინააღმდეგონ, რომ ყველა ოცნებობს ცნობილი მსახიობი გახდეს, მაგრამ ამ მიზანს ერთეულები აღწევენ, ზოგიერთი კი იძულებულია სხვა სფეროში იმოვოს სამსახური, რასაც არტისტულ კარიერასთან არაფერი არ აკავშირებს: - ოცნების პარალელურად აუცილებელია ტალანტი. დიახ, აუცილებელია, მაგრამ ტალანტიც ხომ აზრ-ფიქრის ძალით წარმოიქმნება.

ფიზიკური და ბუნებრივი მონაცემები? რა თქმა უნდა ამას აქვს მნიშვნელობა. თუმცა, აზრ-ფიქრი ისეთი უგუნური არ არის, რომ ადამიანს, რომელსაც ფეხი არა აქვს დაუსახოს საბალეტო სკოლაში შესვლის გეგმა.

ეს როგორ? შეიძლება გაიფიქროს მკითხველმა, თუკი ყველაფერი, პროფესიაც კი, კეთილდღეობა, დამოკიდებულია საკუთარ აზრ-ფიქრზე, მაშინ ყველა ცნობილი და მდიდარი იქნებოდა. არ იქნებოდნენ უბედური, საცოდავი, გამოსაკვებად სანარცხე ორმოს მქექავი, ნასუფრალის მამიებელი ადამიანები.

რა გაეწყობა, გავემართოთ სანარცხე ურნისკენ ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით.

ბბრ-ფბბბრ სბნბრზბბბ

1 ს შემდეგნაირად გავაკეთე. ჯაგარივით მოვუშვი და ავიბურმენე თმა, ნაცნობი მღებავისაგან ძველი სამუშაო ტანსაცმელი ვითხოვე. ჯოხი ავიღე, პოლიეთილენის პაკეტი და ნაგვის ერთ-ერთ ბაკთან მივედი. ჯოხით ნაგავი გავქექე, რამდენიმე ცარიელი ბოთლი ვიპოვე, პაკეტში მოვათავსე და სანაგვე კონტეინერისკენ წავედი, რომელიც მეზობელ სახლთან იდგა. ჩემი ძალისხმევა წარმატებით დაგვირგვინდა. მეორე სანაგვე კონტეინერთან ათი, მაქსიმუმ თხუთმეტი წუთის შემდეგ თავს დამესხა მამაკაცი მეტალის კეტით ხელში:

– რაც შენი არ არის ხელს ნუ ახლებ. - მითხრა მან ისეთი შეუვალი ტონით, რომ შეკამათება შეუძლებელი იყო.

– ესე იგი, ეს შენი ტერიტორიაა? - ვუპასუხე მშვიდად, ცოტათი მოვშორდი კონტეინერს და იმავდროულად გავუწოდე მას ჩემი ბოთლებიანი პაკეტი.

– აბა, მაშ ვისია? - უკვე ნაკლებ აგრესიულად მომიგო მან, გამომართვა ჩემი პაკეტი და ისე, რომ ჩემთვის ყურადღება არ მოუქცევია დაიწყო ქექვა სანარცხეში.

– იქნებ მითხრა სად არის აქ თავისუფალი სანაგვე?– კვითხე და თან დავამატე:– ჩემზე იყო.

– თეთრი მოიტანე,– მომიბრუნდა სანაგვე კონტეინერის არაოფიციალური მფლობელი.

წვედი მაღაზიაში, ვიყიდე ერთი ბოთლი არაყი, ცოტა წასახმსებელი. სმის პროცესში ჩვენ ერთმანეთი გავიცანით და პავლემ თავისი ნაგავსარეწის ბევრ ემშაკობებზე მიაშო, რაც საკმაოდ იყო.

აუცილებელია იცოდე, განსაკუთრებით რომელ დღეებში გაამახვილო ყურადღება რათა არ შემოიჭრან ჩემნაირი „შემოფრენილი“ ტიპები და არ მოგპარონ ავლადიდება. ეს დღესასწაულის შემდგომი დღეებია, როდესაც განსაკუთრებით ბევრ ბოთლებს ჰყრიან. ასევე აუცილებელია იმის ცოდნა, რომელ გადაგდებულ ნივთებს აქვს ფერადი მეტალები და როგორ შევავროვოთ ისინი. მიმდებარე რომელი მეტს იხდის შუშის ტარაში და ფერად მეტალებში. რა ვუყოთ გადაგდებულ, მაგრამ ჯერ კიდევ ხმარებისთვის გამოსადევ ტანსაცმელს. შევეცადე საუბარი სხვა თემებზე გადამეტანა.

პავლეს შეეძლო თავისი მოსაზრებები გამოეთქვა პოლიტიკაზე, მთავრობაზე, მაგრამ გაცილებით ნაკლები ინტერესით აკეთებდა ამას. მისი აზროვნება ერთი მიმართულებით მუშაობდა, სანაგვე ბაკები.

ამაში საბოლოოდ რომ დავრწმუნებულვითყავი, შემდეგი რამ შევთავაზე:

– იცი პავლე, აქ შორიახლოს ერთი კაცი კოტეჯს აშენებს, ზამთრისთვის მას დარაჯები ესაჭიროება, ხოლო გარდა ამისა, მშენებლობაზე თუ რაიმეთი წახემარები, დამატებით თანხასაც გადაგიხდის. დარაჯები პროდუქტებითაც უზრუნველჰყოფილები არიან. მის მძღოლს ყოველ კვირას ჩამოაქვს კარტოფილი, ხახვი, ბურღულეული. შენ კარგი კაცი ხარ,– აგიყვანს. გინდა მივიდეთ, მოველაპარაკოთ?

შეზარხოშების შემდეგ, როგორც ხდება ხოლმე, მეგობრები გავხდით. ამიტომაც მოულოდნელი იყო ჩემთვის მისი განწყობილების მკვეთრი ცვლებადობა. თავდაპირველად პავლე ნახევარი წუთი დამაბული ფიქრობდა. შემდეგ არამეგობრულად, უხმოდ კიდევ ნახევარი წუთი მიცქერდა და ბოლოსდაბოლოს პირში მომახალა:

– შენ გგონია დავლიე და ვერაფერს ვხვდები? შენ რა, ქვემძრომო, ჩემი დარაჯად გამწესება ჩაიფიქრე, მაშასადამე ჩემს ურნებს შენ დაეპატრონები არა?

მან არც კი იკითხა რა ხელფასი აქვს დრაჯს, როგორ საცხოვრებელს სთავაზობენ, კონკრეტულად რა სახის სამუშაო უნდა შეესრულებინა დამატებითი ანაზღაურების შემთხვევაში. მისი ფიქრი მთლიანად მიმართული იყო სანარცხეზე, რაც შეიძლება კარგად წარემართა საქმე, როგორ დაეცვა თავი კონკურენტებისაგან.

გამოდის, რომ ადამიანმა თავად წარმართა თავისი აზრ-ფიქრი იქითკენ რომ,- საკუთარი არსებობის საკითხი სანაგვე ურნების ხარჯზე გადაწყვიტოს და, ამ აზრს თვითონვე გაჰყვა.

კიდევ უამრავი მაგალითის მოყვანა შეიძლება იმის დასამტკიცებლად, რომ ყველა საგნის, ცხოვრებისეული სიტუაციების, სოციალურ მოვლენათა შექმნას წინ უძღვის აზრ-ფიქრის ენერგია.

საკუთარი აზრ-ფიქრის მეშვეობით ერთმა ადამიანმა შეიძლება გავლენა მოახდინოს მეორეზე. ამაზე მეტყველებენ უძველესი თქმულებებიც და იგავებიც. აი, რა მომითხრო ადამიანური აზრ-ფიქრის ენერგიაზე ანასტასიას ბაბუამ.

სკოლი-ქალღმერთი

მიანხ, ვლადიმირ, ადამიანის აზრ-ფიქრი ფლობს სწორუპავარ ენერგიას. ამ ენერგიის ბევრ ქმნილებას, ადამიანები აფასებენ როგორც ჯადოქრობას, მათ საოცრებებს მიაწერენ, რომლებსაც მათ წარმოდგენაში მაღალი ძალეობი ჰქმნიან.

მაგალითისთვის, არის სასწაულმოქმედი ხატები. რატომ იქცნენ ისინი უცებ სასწაულმოქმედებად? რატომ გახდა უეცრად სასწაულმოქმედი ადამიანის ხელით გამოსახული ხის ნაჭერი? ეს ხდება მაშინ, როდესაც ხატმწერი მასში საკმარისი რაოდენობით დებს თავის ფსიქიკურ ენერგიას. შემდეგ ისინი, რომლებიც უცქერენ მას, თავიანთ ენერგიას უმატებენ. არის ასეთი ცნება:- „გაჟღენთილი ხატი“, სხვა სიტყვებით შეიძლება ითქვას:- „ხატი რომელშიც ადამიანურ აზრ-ფიქრთა ბევრი ენერგიაა ჩადებული“.

ადრე ხატმწერებმა იცოდნენ დიადი ენერგიის თვისებების შესახებ. მუშაობის დაწყებამდე ოსტატები შიშშილობდნენ, წმენდნენ რა ორგანიზმს გარყვნილებისგან და ამით აძლიერებდნენ თავის აზრს. შემდგომ ისინი განდგომილის მდგომარეობაში შედიოდნენ, რითიც თავიანთი ენერგიის კონცენტრირებას ერთი საქმისკენ,- ხატწერისკენ მიმართავენ. როდესაც ნამუშევარი მთლიანად მზად იყო, ისინი დიდხანს უცქერდნენ მას. ჰოდა, ზოგჯერ გამოდიოდა კიდევ სასწაული. ზოგჯერ ადამიანები სხვადასხვა ანგელოზებს, უჩვეულო მოვლენებს ხედავენ. მარამ დააკვირდით, ადამიანები მუდამ იმათ ხედავენ, ვისზედაც ფიქრობენ. მხოლოდ იმათ სახეებს დაინახავენ, ვისიც სჯერათ.

ქრისტიანებს, მაგალითად მხოლოდ თავისი წმინდანები შეუძლიათ დაინახონ. მუსულმანებს მხოლოდ თავიანთი. ეს იმიტომ, რომ ისინი მათ მიერ, ან კოლექტიური აზრის მიერ პროექტირებულს ხედავენ.

ჯერ კიდევ ათას ხუთასი წლის წინათ არსებობდნენ ადამიანები, რომლებსაც ესმოდათ, ადამიანური აზრ-ფიქრის ენერგიის თვისებები და ძალა.

ამის შესახებ იგავებიც მოგვითხრობენ. გინდათ ერთ-ერთი მათგანის შესახებ მოგიყვებით?

– დიახ.

– მე ამ იგავს ძველი ენიდან თანამედროვეზე გადმოვთარგმნი, საგნებსაც, რომლებიც იქ ფიგურირებენ, გავათანამედროვეებ, რათა არსი უფრო გასაგები იყოს. ოღონდ მითხარი, მამაკაცი, რომელიც უკვე საკმაო ხანია ცოლიანია, უმეტეს შემთხვევაში რას აკეთებს, როდესაც შინ ბრუნდება?

– უმრავლესი მათგანი, თუ არ სვამს, ტელევიზორთან ჯდება, გაზეთს კითხულობს. შეიძლება ნაგავი გაიტანოს, თუკი ცოლი სთხოვს.

– ქალები?

– ქალები, გასაგებია, რომ სამზარეულოში ვხმამს ამზადებენ, შემდეგ ჭურჭელს რეცხავენ.

– გასაგებია. ადვილი იქნება ძველი იგავის თანამედროვე ყაიდაზე გადმოტანა.

* * *

...ამ ქვეყნად იყო და ცხოვრობდა ჩვეულებრივი ცოლ-ქმარი. ცოლს ელენე ერქვა, ქმარს კი ივანე. ქმარი სამუშაოდან ბრუნდებოდა, ტელევიზორთან სავარძელში ჯდებოდა, გაზეთს კითხულობდა. მისი ცოლი, ელენა ვახშამს ამზადებდა. ქმარს ვახშამს მოუტანდა და ბუზღუნებდა, რომ სახლისთვის მისი ქმარი არაფერს სასარგებლოს არ აკეთებდა, ფული ცოტა შემოჰქონდა... ივანეს ცოლის ბუზღუნი აღიზიანებდა. თუმცა უკმეხად არ პასუხობდა, მხოლოდ თავისთვის ფიქრობდა:– „თვითონ ჩანჩურა, უგერგილო, ფეთხუმი და კიდევ მითითებებს იძლევა. როცა ცოლად მოვიყვანე სულ სხვანაირი იყო, ლამაზი, ალერსიანი”.

ერთხელ, როცა მობუზღუნე ცოლმა ივანეს ნაგვის გატანა მოსთხოვა, ის ტელევიზორს მოწყდა და ეზოში უხლისოდ წავიდა. დაბრუნებისას სახლის კარებთან შეჩერდა და გუნებაში ღმერთს მიმართა:

– ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო! აუწყობელი ცხოვრება ჩამომიყალიბდა. ნუთუ მთელი ჩემი სიცოცხლე ასეთ ბუზღუნა და უშნო ცოლთან უნდა გავატარო? ეს ცხოვრება კი არა, გაუთავებელი წვალებაა.

უცებ ივანეს ღმერთის ჩუმი ხმა მოესმა:

– შენს განსაცდელს, შვილო ჩემო, ვუშველიდი:– მშვენიერ ქალღმერთს ცოლად შეგრთავდი, მაგრამ როგორც კი მეზობლები დაინახავენ მოულოდნელ ცვლილებებს შენს ბედ-ილბაღში, სახტად დარჩებიან. მოდი ასე მოვიქცეთ:– შენს ცოლს თანდათანობით შევცვლი. მასში ქალღმერთის სულს ჩავსახლებ და გარეგნობასაც გავუუმჯობესებ. მაგრამ დაიმახსოვრე, რადგან ქალღმერთთან გინდა ცხოვრება,– შენი ცხოვრების წესიც ქალღმერთის შესაფერისი უდა გახდეს.

– გამდლობთ, ღმერთო. ქალღმერთის ხატრით ნებისმიერ მამაკაცს შეუძლია თავისი ცხოვრება შეცვალოს. ოღონდ მითხარი:- ჩემს ცოლთან როდის დაიწყებ ცვლილებების დანერგვას?

– ოდნავ ახლავე შევცვლი. თანდათანობით კი, უკეთესობისკენ და უკეთესობისაკენ.

ივანე სახლში შევიდა, სავარძელში ჩაჯდა, გაზეთი აიღო და კვლავ ტელევიზორი ჩართო. მხოლოდ ის არის, რომ კითხვით ვერ კითხულობს, კინოსაც ვერ უყურებს. ერთი სული აქვს შეხედოს,- თუნდაც სულ ცოტათი მაინც თუ შეიცვალა მისი ცოლი?

...წამოდგა, სამზარეულოს კარი გააღო, მხარით კარის კიდეს მიეყრდნო და ყურადღებით დაუწო ცოლს თვალიერება. ის ქმრისგან ზურგით იდგა, ვახშმად დასვრილ ჭურჭელს რეცხავდა.

ელენემ უცებ მზერა იგრძნო და კარებისკენ მობრუნდა. მათ ერთმანეთს თვალი თვალში გაუყარეს. ივანე გულდასმით ათვალიერებდა ცოლს და ფიქრობდა:- „არა, არავითარი ცვლილებები ჩემს ცოლში არ ხდება“.

ელენემ, დაინახა ქმრის უჩვეულო ყურადღება და ვერაფერს მიხვდა, უცებ თმები გაიწორა, ლოყები წამოუფაკლდა,-ივანეს ჰკითხა:

– რა იყო ივანე, ასე ყურადღებით რატომ მიყურებ?

ქმარმა ვერ მოიფიქრა რა ეთქვა და შემცბარმა უცებ წარმოსთქვა:

– იქნებ ჭურჭლის გარეცხვაში მოგეხმარო? რატომღაც ვიფიქრე ჭურჭლის...

– ჭურჭლის? მომეხმარო?-ჩუმად გაუმეორა კითხვა გოცებულმა ცოლმა, მოიხსნა გაჭუჭყიანებული წინსაფარი,- მე ხომ უკვე გავრეცხე.

„აბა უყურე, როგორ თვალსა და ხელს შუა იცვლება,- გაიფიქრა ივანემ,- რა უცებ გალამაზდა“.

და ჭურჭლის გაწმენდა დაიწყო.

მეორე დღეს, სამუშაოს შემდეგ ივანე შინ მოუთმენლად მოიჩქაროდა. ვერ ითმენდა დაენახა, მის ბუზლუნა ცოლს თანდათანობით როგორ გარდაქმნიდნენ ქალღმერთად.

„იქნებ უკვე მასში ქალღმერთის თვისებები ბევრია? მე კი უწინდებურად არაფრით შევცვლილვარ? ყოველი შემთხვევისთვის დამატებით ყვავილებს ვიყიდდი, რათა ქალღმერთის წინაშე ფეთხუმი იერ-სახის არ გამოეჩნდე“.

...სახლის კარები გააღო და მოხიბლული ივანე დაიბნა. მის წინ ელენე აკურატული ვარცხნილობითა და თმებში ბაბთით იდგა იმ გამოსასვლელ კაზაში, ერთი წლის წინ მან რომ უყიდა.. ის დაიბნა და უხერხულად გაუწოდა ყვავილები ისე, რომ ელენეს თვალს არ აცილებდა.

ელენემ ყვავილები გამოართვა და მსუბუქად ამოიოხრა, წამწამები დახარა, ალმური მოედო.

„ოჰ, როგორი მშვენიერი წამწამები აქვთ ქალღმერთებს! რა რიგ მშვენიერია მათი ხასიათი! როგორი უჩვეულო შინაგანი სილამაზე და გარეგნობა აქვთ!”

თავის მხრივ ივანემაც ამოიოხრა, როდესაც მაგიდაზე სერვიზის ჭურჭლის მოწყობილობა დაინახა, ორი ანთებული სანთელი, ორი ბოკალი, საჭმელიც ღვთაებრივი არომატით იზიდავდა.

როდესაც ივანე მაგიდას მიუჯდა, მის მოპირდაპირედ ელენეც ჩამოჯდა, მაგრამ უცებ წამოხტა:

– მაპატიე, შენთვის ტელევიზორის ჩართვა დამავიწყდა. აგერ, ახალი გაზეთებიც გიყიდევ.

– არ მინდა ტელევიზორი, არც გაზეთების წაკითხვა მინდა, სულ ერთსა და იმავეზე წერენ, – უპასუხა ივანემ, უმჯობესია მითხრა, – როგორ გინდა შაბათი, ხვალინდელი დღე გაატარო?!...

სახტად დარჩენილმა ელენემ კითხვა გაუმეორა:

– შენ?

– თეატრში ჩვენთვის ორი ბილეთი ვიყიდევ. იქნებ თანახმა ხარ დილით მაღაზიებში შევიაროთ. რადგან თეატრში მოგვიწევს წასვლა, თავდაპირველად მაღაზიაში უნდა შევიდეთ და შენთვის სათეატროდ შესაფერისი კაბა ვიყიდოთ.

კინალამ არ წამოაყრანტალა ივანემ სანუკვარი სიტყვები: – „ქალღმერთის შესაფერისი კაბა”. შეიშმუშნა, ცოლს შეხედა და კვლავ ამოიოხრა. მის წინ მაგიდასთან ქალღმერთი იჯდა. ელენეს სახე ბედნიერებისაგან ასხივებდა და თვალები უბრწყინავდა. იდუმალი ღიმილი ოდნავ გაკვირვებას გამოხატავდა.

„ღმერთო ჩემო! მაინც რა მშვენიერები არიან ქალღმერთები! და, თუკი ის დღითიდღე გალამაზდება, შევძლებ კი, ქალღმერთის ღირსი ვიყო? – ფიქრობდა ივანე და უცებ ელვის სისწრაფით გაუელვა აზრმა: – უნდა მოვასწრო! მოვასწრო, სანამ ქალღმერთი გვერდითაა. უნდა ვთხოვო და ვემუდარო ჩემგან ბავშვი გააჩინოს. ბავშვი ჩემგან და უმშვენიერესი ქალღმერთისგან იქნება”.

– რამ ჩაგაფიქრა, ივანე, ნუთუ შენს სახეზე მღელვარებას ვხედავ? – ეკითხებოდა ელენე ქმარს.

ივანე კი იჯდა ჩაფიქრებული, არ იცოდა როგორ გაემხილა იდუმალი ზრახვა. ხუმრობა საქმეა, – ქალღმერთს ბავშვის გაჩენა სთხოვო?! ასეთ საჩუქარს ღმერთი მას არ შეპირებია. არ იცოდა თავისი სურვილის შესახებ როგორ ეთქვა. წამოდგა, მაგიდის გადასაფარებელს ფოჩები მოწიწკნა და გაწითლებულმა ამოილულულა:

– არ ვიცი... თუ შეიძლება... მაგრამ... მინდოდა მეთქვა... დიდი ხანია... შენგან ბავშვი მინდა, მშვენიერო ქალღმერთო.

ელენე ქმართან,- ივანთან მივიდა. სიყვარილით სავსე თვალებიდან ბედნიერების ცრემლი ალისფერ ღაწვზე ჩამოუვარდა. ხელი მხარზე დაადო ივანეს, მხურვალე სუნთქვით ალაგზნო.

„ოჰ, რა ღამე იყო! ოჰ, ეს დილა! ეს დღე! ო, რა მშვენიერია ქალღმერთთან ცხოვრება!“- ფიქრობდა ივანე მეორე შვილიშვილის სასეირნოდ გაყვანის წინ.

* * *

– რა გაიგე ამ იგავიდან, ვლადიმირ?

– ყველაფერი გავიგე. ივანეს ღმერთი არ დახმარებია. მას უბრალოდ მოესმა ღმერთის ხმა. ივანემ თავისი ცოლისგან თავისი აზრ-ფიქრით ქალღმერთი შეჰქმნა.

– რა თქმა უნდა, სწორია:- თავისი ბედნიერება ივანემ თავისი აზრ-ფიქრით შეჰქმნა. ცოლი ქალღმერთად აქცია და თვითონაც შეიცვალა. მაგრამ ივანეს ღმერთი დაეხმარა.

– როდის?

– ჯერ კიდევ მაშინ როდესაც ღმერთი თითოეულს ყველაფერს აძლევდა, როდესაც ადამიანის შექმნას იაზრებდა და შექმნილთაგან პირველს განმარტებას აძლევდა. გაიხსენე „სამყაროს შექმნიდან“ ღმერთის სიტყვები:- „ძეო ჩემო, შენ უსასრულო ხარ, მარადიული ხარ. შენში შენივე თანაშექმნის ოცნებებია“.

ეს სიტყვები, ვლადიმირ, დღემდე ჭეშმარიტებას შეიცავენ. თანაშექმნის ოცნებები თითოეულ ადამიანშია. საკითხი იმაში მდგომარეობს,- რისკენაა იგი მიმართული? რა სიძლიერისაა მისი თანაქმნადობის აზრ-ფიქრი და ენერგია, დედამიწაზე დღეს მცხოვრებ ვაჟებსა და ქალწულებში?

ამჟამად რითაა დაკავებული თქვენი აზრ-ფიქრი?

ქომდეგნო მაგალითებით მკითხველს არ შევაწუხებ, თითოეულს დამოუკიდებლად, თავისი ცხოვრების მაგალითზე შეუძლია განსაზღვროს, ყოფიერების როგორი მონაკვეთი ააგოს, ჩამოაყალიბოს მისმა აზრ-ფიქრმა, ხოლო როგორი,- სხვისმა.

ამ საკითხში წერტილი რომ დავსვათ, მოდით საფუძვლად მივიღოთ ჭეშმარიტება:- აზრ-ფიქრი,- ყოველთვის პირველადია.

უკვე ნათქვამი მაქვს:- მათთვის ვინც არამართო შეიცნობს ამას, არამედ იგრძნობს, სამყაროს ბევრი საიდუმლოება გაეხსნება. პირველყოფლისა თანაშექმნის მკაფიო სურათი აეგება.

ღმერთმა ოცნების, თავისი აზრ-ფიქრის ენერგიის საშუალებით ქვეყნიერება შექმნა, რომელშიც ჩვენ ვცხოვრობთ. ადამიანი შექმნა, მას შემომქმედის გონი და თავისუფლება მისცა, თითოეული მათგანი დააჯილდოვა ყველაზე ძლიერი ენერგიით, რომელსაც ძალუმს მსგავსი ქვეყნები შექმნას, ან შესაძლოა ისეთი ქვეყნები, რომლებიც თავისი სრულყოფილებით მიწიერ ქვეყნებსაც რომ აღემატება.

რათა შევექმნათ ახალი ან გავაუმჯობესოთ უკვე შექმნილი ქვეყანა, აუცილებელია ადამიანის აზრ-ფიქრის სიჩქარე ღვთიური აზრ-ფიქრის სიჩქარეს შეესაბამებოდეს.

...თუმცა, დღეს თუ შევხედავთ ქვეყნებს, რომელსაც საზოგადოებები ჰქმნის, ნათლად დავინახავთ, რომ ის არასრულყოფილია, უფრო მეტიც, არსებობისთვის დიდ საფრთხეს წარმოადგენს. მაშასადამე, ცნობიერების აშკარა დეგრადაცია ხდება, უფრო სწორად კი მცირდება, იკლებს აზრ-ფიქრის სიჩქარე.

ყველაზე პირველი ადამიანები ღვთიური აზრ-ფიქრის თანასწორ აზრ-ფიქრს ჰფლობდნენ. სხვაგვარად არც შეიძლებოდა ყოფილიყო, ვინაიდან ღმერთი, როგორც ნებისმიერი შემქმნელი-მშობელი გულშიც არ გაივლებდა თავისი ბავშვი ნაკლებ სრულყოფილი შექმნა, ვიდრე თვითონ იყო.

მაინც რომელ ძალებს ჰქონდათ უნარი ზეგავლენა მოეხდინათ ადამიანურ ცნობიერებაზე და, ის დეგრადაციის გზასკენ მიემართათ. თუკი რომელიმეს ეს ძალა გააჩნია, მაშასადამე ის უნდა აღემატებოდეს ადამიანისა და ღმერთის აზრ-ფიქრის ენერგიას, მაგრამ ასეთი არსება არც დედამიწაზე და არც არა ამქვეყნიურ ყოფით სივრცეში არ არსებობს.

დადასტურება ამგვარი მტკიცებულებისა ყველაზე მარტივია. რომ არსებობდეს რაღაც არსი, რომელიც იმ აზრ-ფიქრზე მეტ სიჩქარეს ჰფლობს, ვიდრე ადამიანს აქვს, იგი კარგა ხნის წინ შექმნიდა თავის ყოფით ქვეყნიერებას და მას ჩვენი თვალით ვიხილავდით. მხოლოდ ადამიანის აზრ-ფიქრს შეუძლია გადაამისამართოს, დაიპყროს ადამიანური აზრ-ფიქრი. სხვაგვარი სიტყვებით რომ ვთქვათ, ერთ ადამიანს, რომელიც უფრო დიდი სისწრაფის ადამიანურ აზრ-ფიქრს ფლობს, ვიდრე სხვები და მოისურვებს სხვების დაქვემდებარებას, გარკვეულ ვითარებაში ამის გაკეთება მას ძალუმს.

დღევანდელ სიტუაციაში არსებობს ადამიანთა საზოგადოება ეგვიპტელ ქურუმთა შთამომავალი, რომელთაც სახისმეტყველების მეცნიერების ცოდნა აქვთ შემონახული და სპეციალური სავარჯიშოების მეშვეობით, გაცილებით უფრო სწრაფი აზრ-ფიქრის უნარს ჰფლობენ, ვიდრე დედამიწაზე მცხოვრები სხვა მრავალი ხალხი.

არსებობენ ასეთი ვითარების დამადასტურებელი გარემოებები.

არსებობს ადამიანი, რომელსაც ძალუმს მარტო დაუპირისპირდეს ქუ-

რუმებს. რა თქმა უნდა, მე ვლასარაკობ ციმბირული ტაიგის განდევილზე, ანასტასიაზე. დაიმახსოვრეთ, რომ ის მნიშვნელოვან შედეგებს აღწევს არა რომელიმე არმიის ან ტექნიკური სუბერ მოწყობილობის ხარჯზე, არამედ, მხოლოდ საკუთარი აზრ-ფიქრის სისწრაფის მეშვეობით.

ის, რომ ახალი ათასწლეულის დასაწყისისთანავე კაცობრიობა იწყებს შესვლას მშვენიერი და ღვთაებრივი ცივილიზაციის სამყაროში, - პირადად ჩემთვის უტყუარი ფაქტია. მინდა მკითხველსაც გავუზიარო სასიხარულო ამბები. ვფლობ ინფორმაციას იმის შესახებ, რომ რამდენიმე ერთმანეთისაგან დამოუკიდებელმა მეცნიერთა ჯგუფმა, ერთმანეთთან შეუთანხმებლად, დაიწყეს მუშაობა სახელმწიფოს განვითარების პროგრამაზე, რომლის მმართველობის წესი ანასტასიამ შეჰქმნა. ამ პროგრამებზე მუშაობენ სამეცნიერო ხარისხის მქონე ადამიანები და სტუდენტები.

დაწვრილებითი პროგრამის მოსამზადებლად, აუცილებელია სპეციალისტთა მთელი არმიის დაახლოებით ორი-სამი წლის შეუპოვარი შრომა. პირველი მონახაზები თქვენ შეგიძლიათ ახლავე დაინახოთ.

მაგალითად, ინტერნეტში საიტზე www.anastasia.ru გამოქვეყნებულია უკრაინის უნივერსიტეტის მეოთხე კურსის სტუდენტი გოგონას რეფერატი, სადაც შემოთავაზებულია უკრაინის განვითარების პროგრამა. საფუძვლად აღებულია ანასტასიას იდეა საგვარეულო ადგილ-მამულების შესახებ. მომავალი დასახლებების წესდებათა პროექტებს აგზავნიან ადამიანები სხვა და სხვა რეგიონებიდან და დსთ-ს ქვეყნებიდან. გაივლის ცოტა ხანი და თქვენ გაეცნობით, განიხილავთ მათ ფუნდამენტურ შრომებს. ვფიქრობ, ამ პროექტებს საერთო სახალხო განხილვისთვის წარმოადგენენ და თავმოყრილი იქნება მოკლე სათაურით, - „ნაციონალური იდეა“.

ეს სტრიქონები შემემლო დამეწერა ჯერ კიდევ ჩემს წინა წიგნში, ანასტასიას ბაბუასთან საუბრის შემდეგ. არ დავეწერე. ვიფიქრე ადრეა მეთქი. ბევრს ისედაც მიაჩნია, რომ ანასტასიას ქმედება ფანტასტიკის სფეროდანაა ან ზღაპარი.

ბაბუასთან საუბარი კიდევ უფრო უჩვეულო მოვლენებს ააშკარავებდა, ვიდრე ანასტასია ავლენდა ადრე. ერთი სიტყვით, ბაბუას წყალობით, თვითონ ანასტასია სრულიად ახლებურად წარმომიდგა. ახლა, როცა ადამიანთა საზოგადოებაში მომხდარმა მოვლენებმა დაადასტურა ციმბირის ტაიგაში ნათქვამი, ციმბირელ ბერთან საუბრის ერთ ნაწილს მოვიყვან.

ბნადტადრიბს ბაბუასთან საუბარი

წაუბარი პაპუს გარდაცვალების მეორე დღეს შედგა. ჩვეულებრივ, როდესაც ამ ქვეყნიდან ახლობლები მიდიან, ნათესავები სამძიმარს გამოთქვამენ. ანასტასიას ბაბუა ბოლო დროს განუშორებლად იმყოფებოდა თავისი მამის გვერდით. ახლა, როდესაც მარტო დარჩა, გადაწყვიტე მომეძებნა, რათა ნაღველი გამექარებინა მისთვის, როგორც ასეთ დროს მიღებულია ხოლმე.

დაახლოვებით ვიცოდი სად უნდა ყოფილიყო და მეზობელი მდელისკენ გავემართე.

ანასტასიას ბაბუა მდელის განაპირას გაუნძრევლად იდგა. უცქერდა და უსმენდა, როგორ ჭიკჭიკებდნენ ტოტებზე შემომსდარი ჩიტები, ჩხართვები. ის ფეხშიშველა იდგა, ჭინჭრის ბოჭკოთი მოქსოვილი, ჩალის ქამარშემორტყმული გრძელი სამოსი ეცვა.

ვიცოდი, რომ ტაიგის მაცხოვრებლებს მიღებული არა აქვთ ერთმანეთს ფიქრი შეაწყვეტინონ. მეც გავაცნობიერე და მივხვდი, თუ რაოდენ მაღალია ურთიერთობათა ასეთი კულტურა. ეს მეტყველებს სხვა ადამიანის აზრ-ფიქრთა პატივისცემაზე. რამდენიმე ხნის შემდეგ ანასტასიას ბაბუა, შემოტრიალდა და ჩემს მხარეს გამოემართა. როდესაც მომიახლოვდა, მის სახეზე მწუხარება ვერ შევნიშნე, ჩვეულებრივ გულარხეინი იყო.

- გაუმარჯოს,- ხელი გამომიწოდა, ჩვენ ერთმანეთს მივესალმეთ. საუბრის დროს მისი მეტყველება გაჯერებული იყო თანამედროვე, ხშირად სრულიად ყოფითი სიტყვებით. ზოგჯერ ხუმრობდა, მაქილიკებდა კიდევ, მაგრამ არ მწყინდა. პირიქით, ისე განწყობილი მის მიმართ, თითქოს ნათესავთან გაქვს ურთიერთობაო. მასთან საუბარიც ძალიან ადვილი იყო, ნებისმიერ თემაზე, იმაზედაც კი, საერთოდ მამაკაცები ქალების გარეშე რომ საუბრობენ ხოლმე.

ცხადია, რომ ბევრი უნარ-ჩიქი ანასტასიამ მემკვიდრეობით მიიღო მშობლებისა და წინაპარი მშობლებისგან და, რა თქმა უნდა, მის აღზრდაში უშუალო მონაწილე პაპუ-ბაბუებან. მაინც ცხოვრების რა ცოდნა და გონი იმალება ამ ჭაღარა მოხუცში, რომელმაც ას წელზე მეტი იცხოვრა. შეინარჩუნა გონება მახვილობა და ახალგაზრდული სიმარადე?

ჩვენთან ის სრულიად უბრალო სიტყვებით საუბრობს, მაგრამ ერთხელ გავიგონე, როგორ ელაპარაკებოდა მამამისს. სიტყვების ნახევარზე მეტი ადრე საერთოდ არ მსმენია. მამასადამე, სხვებთან ურთიერთობისას, თანამოსაუბრის პატივისცემის ნიშნად, მხოლოდ მის ლექსიკასა და მეტყველების მანერას იყენებს.

- როგორ არის იქ საქმე? შენს ცივილიზებულ საზოგადოებაში? იწყებენ გამოღვიძებას?,- ხუმრობით მკითხა ბაბუამ.

- ნორმალურად მიდის საქმეები,- ვუპასუხე.- მეცნიერები ანასტასიას იდეებით დაინტერესდნენ. სხვადასხვა ჯგუფები იმ სახელმწიფო პროგრამებზე მუშაობენ, რომლებსაც ანასტასიას წინადადებები უდევს საფუძვლად, არა მხოლოდ რუსეთში, არამედ მსოფლიოს სხვა ქვეყნებშიც.

ოლონდ აი, როდის განხორციელდება, როგორც ანასტასიამ სთქვა ეს სიმშენიერე ჩვენსა და სხვა სახელმწიფოებში, ჯერ კიდევ ცხადი არ არის.

- ყველაფერი უკვე მოხდა ვლადიმირ, მთავარი გაკეთებულია,

– რას გულისხმობთ სიტყვა „მთავარში?“

– ანასტასიამ წარმოშვა აზრ-ფიქრი, მომავალი სახელმწიფოს ხატ-სახე, ეს მან მისთვის ჩვეული ზედმიწევნითი პასუხისმგებლობით გააკეთა, მომავალ რეალობაში აზრ-ფიქრის მატერიალიზირებისთვის მან უწერილმანესი დეტალები და სიტუაციები გაითვალისწინა. ახლა შენ და ბევრი ადამიანი უკვე თვალს მიადევნებთ მშვენიერი მომავლის განხორციელებას. ანასტასიას აზრ-ფიქრის ენერგია უჩვეულოდ ძლიერია და ამ თვალსაზრისით მთელს სამყაროს სივრცეში მას ბადალი არა ჰყავს. მისი აზრ-ფიქრის ენერგია სრულყოფილია და კონკრეტული, მაგრამ მთავარია, რომ ის სხვა ხალხთა აზრ-ფიქრთა მეშვეობით განაგრძობს საკუთარი ძალის მოკრებას.

შენ ამბობ, რომ სხვადასხვა ქვეყნებში მეცნიერთა ჯგუფები სახელმწიფო პროგრამებზე მუშაობენ, მეწარმეები ადგილ-მამულთა აშენებას იწყებენ, რაც ანასტასიამ აზრ-ფიქრით ჩამოაყალიბა, მის აზრ-ფიქრს მრავალი ხანდაზმული და ახალგაზრდა ადამიანი აღიქვამს და ღებულობს. და, ეს ადამიანები, რომელნიც მის აზრ-ფიქრს შეეხნენ, – საკუთარ აზრ-ფიქრს ჰქმნიან. მრავალ ადამიანთა აზრ-ფიქრი ერთმანერთში შერწყმისას, სივრცეს ენერგიის უჩვეულო ძალით ავსებს, ეს ენერგია ხორცს ასხამს მშვენიერ მომავალს. ამჟამად უკვე ამ ხორცშესხმის ცალკეული გამოვლინებები მიმდინარეობს.

– აი, თუკი ვინმე შეგნებულად მაინც შეუშლის ხელს მომავლის ხორც-შესხმას, – მაგალითად ქურუმები, რომლებიც დღევანდელ მსოფლიოს განაგებენ, თავიდან უმაღლესი ქურუმი შეეწინააღმდეგება და შეჰქმნის დაბრკოლებას?

– ის არ შეუქმნის დაბრკოლებას, პირიქით, დაეხმარება.

– რატომ ხართ ამაში დარწმუნებული?

– ლაპარაკი მოვისმინე და მისი აზრ-ფიქრი ვიხილე.

– რომელი ლაპარაკი, როგორ თუ იხილეთ?

– ვლადიმირ, ალბათ შენ უკვე მიხვდი, რომ მამაკები ერთ-ერთი იმ ექვს ქურუმთაგანი იყო.

– მსგავსი რამ ვერც წარმომედგინა.

– ან არა და, კი შეგედლო რომ წარმოგედგინა. თუმცაღა, გარეგნული უბრალოება, საკუთარი უნარისა და შესაძლებლობების დაფარვა, – მათი ძლევამოსილების ერთ-ერთი უმთავრესი თვისებებია.

მათ არაფერში არ სჭირდებათ თავიანთი იარაღის ძალმოსილებით ყოყმობა, როგორც ამას დიდი სახელმწიფოების მმართველები ავლენენ. მათ შეუძლიათ ეს იარაღი თავისუფლად მიმართონ იქით, სადაც მოესურვებათ, წარმართონ მმართველთა აზრები, შეჰქმნან შესატყვისი სიტუაციები. ისინი საკუთარ თავში ხალხის წინაშე ტრაზახს მიზნად არასდროს ისახავდნენ.

ათასწლეულების მანძილზე, მათი მთავარი საიდუმლო მიზანი ღმერთთან დიალოგის მიღწევა იყო. მოქმედებდნენ რა, მათ არ ეშინოდათ, რომ ღმერთი სამაგიეროს გადაუხდიდა, რადგან უწყობდნენ, რომ ღმერთი რომე-

ლმაც თითოეულ მადგანს სრული თავისუფლება მისცა, თავის აღთქმას არ დაარღვევდა.*

ისინი მართავდნენ კაცობრიობას, აწვალებდნენ მას, ამით ღმერთს აჩვენებდნენ, რომ მხოლოდ ისინი არიან სხვებზე ნიჭიერები, რომ მათზეა დამოკიდებული მიწიერი ცივილიზაციის ბედი.

ამგვარ სიტუაციას, როგორც ისინი მიიჩნევდნენ, უნდა ეიძულებინა ღმერთი მათთან დიალოგზე წამოსულიყო.

მაგრამ დიალოგი არასდროს არ შედგა. ამჟამად გახდა ნათელი, თუ რატომ არ შეიძლებოდა ღმერთსა და ქურუმებს შორის დიალოგი შემდგარიყო.

* ჰოდა, ჩემო თანამემამულენო, რადგან ღმერთი თავად სიყვარულია და სხვისი გაბრიყვებისა და დამონების ენერგიას ზუსტად ამით აბალანსებს, ამიტომაც შეეწევა და უპირობოდ დაეხმარება ჭეშმარიტად სიყვარულით გულანთებულ ადამიანებს, რომლებიც არც კი მოიაზრებენ თავისწაირის დაბრწყინებას, დამონებას, ამპარტავნებას... თანაც, დიდი მონდომებით, ძალისხმევით გაიხსენებენ ღმერთთან ურთიერთობის მეთოდ-ხერხს და დაიბრუნებენ თავიანთ მარადიულ სამკვიდრებელს, რითიც სამარადჟამოდ პირველ რიგში თავად მოიპოვებენ ბედნიერ ცხოვრებას და ასეთივე ბედნიერების მომგვრელ საფუძველს შეუქმნიან და დაუტოვებენ საკუთარ მემკვიდრეებს! ხოლო მათ, ვინც კვლავინდებურად გააგრძელებს მომხვეჭელობით, სხისი გაბრიყვებითა და ამპარტავნებით ცხოვრებას და ისინიც ვინც მხარს უბამს და თავიანთი სიბრყივეთ, სიმხდალითა და სიზარმაცით ხელს უწყობს და ემსახურება ამ გაზულუქებულ ფენას, - **ღმერთი ნამდვილად ხელს არ შეუშლის არც „გაზულუქებულთ და არც მათ მიმდევართ“, რადგან ყველა ადამიანს აძლევს იმას რაც მას სურს და რასაც ის ამ სურვილის საფასურად იმსახურებს,- ეს ხომ მისი დაუწერელი კანონია!**- ამიტომაც ყველა ისინი, ღმერთის გზას აცდენილი შვილები, - საკუთარი ნება-სურვილითა და ქმედებით თავად გაიმზადებენ სამარადჟამოდ დავიწყებას და საკუთარ თავსაც და თავის მოდგმასაც გადაუკეტავენ კვლავ განხორციელების გზას! საკუთარ თავსაც და თავიანთ მიმდევრებსაც, რომლებიც სხვათაშორის, რაღა დაგიმალოთ და, - თავადვე არ „ეხატებათ“ გულზე, - ანდაზის, - „გიჟი მიუშვი ნებასა, კვლავ შეეყრება ვნებასა!“-ს შედეგს ნამდვილად აუსრულებენ!- ჰოდა ჩვენ მათ ფიზიკურად კი არ გავუწიო წინაღმდეგობა, რაც უცილობლად მათ „წიქვილზე დაასხამს წყალს“ და ზუსტად ამაზე ზრუნავენ და დღე და ღამ ტკინებს იჭყლეტენ, რომ მათ გარეშემო მუდამ დაძაბული და აგრესიული ფონი იყოს, რათა ხალხი შიშის მოგვრის ენერგიის ძალით დაიბრიყვონ და დაიმონონ!- პირიქით! ჩვენ, ჭეშმარიტად გონს მოსულებმა, - მათი არსებობა არც შევიძინეთ! და, როგორც უძღებმა შვილებმა, კვლავ გაიხსენოთ ჩვენს მიერვე მიტოვებული სამკვიდრებელი, - სადაც დავიზადეთ და გავიზარდეთ იქ დავბრუნდეთ და, საკუთარ თავებს, ოჯახებს და ჩვენს „წილ“ სამშობლოს მივხედოთ და ღმერთი, რომელიც ამდენი ხანია ელოდება ჩვენს „გონზე“ მოსვლას, - გონს მოვეგოთ და მამა გავახაროთ, თავიც გავიხაროთ და ერთმანეთი გავახაროთ!.. არა თანამემამულენო?! ამ წიგნის ქართულად გამოცემაში ჩემთან ერთად ვინც მიიღო მონაწილეობა, - ყველანი ამას უკვე ვაკეთებთ! თქვენც გინდათ ამის გაკეთება?! აბა, მაშ ბედნიერ შეხვედრამდე ჩვენს მიერ აყვავებულ სამშობლოში თანამემამულენო!... ც-გ.

მადლობა

ჩოდესაც პატარა ანასტასია დაიბადა, მერეც, როდესაც ჯერ კიდევ ერთი ციკქნა იყო, მშობლების გარეშე სიარული რომ არ შეეძლო, მის გვერდით ზოგჯერ ცეცხლოვანი სფერო გაჩნებოდა ხოლმე.

მამაჩემმა, ისევე როგორც სხვა ქურუმებმა, უამრავი ბუნებრივი მოვლენები უწყოდნენ, რომლებიც დღევანდელ თქვენს მეცნიერებს, საიდუმლოებით მოცულ და ამოუხსნელ მოვლენებად მიაჩნიათ. მაგრამ, მიუხედავად ამისა, ამ ცეცხლოვანი სფეროს ძლევამოსილება მისთვის ამოუხსნელი იყო.

გაუგებარ ენერგიას შეეძლო, თვალის დახამხამებაში სივრცეში ნაპერწკლებად მიმოფანტულიყო და ასევე სწრაფად ერთ მთლიანად გაერთიანებულიყო. ცეცხლოვანი სფეროდან ამოტყორცნილ უწვრილეს სხივს მყისიერად შეეძლო მტვრად ექცია უზარმაზარი ქვა, კლდე.

იმავე სხივს შეეძლო ნაზად შეხებოდა ყვავილის ფურცელზე მცოცავ მუმლის საცეცს ისე, რომ არავითარი ზიანი არ მიეყენებინა მისთვის.

ყველაზე მთავარი და მიუწვდომელი იმაში მდგომარეობდა, რომ უდიდესი ენერგიის ლეკერტი(შენადედი) პატარა ანასტასიას გრძნობებსა და სურვილებზე რეაგირებდა. მაშასადამე, თვითონ ფლობდა გრძნობებსაც და აზრ-ფიქრსაც.

აზრ-ფიქრი თავისი სისრულით მხოლოდ ადამიანისთვისაა ნიშანდობლივი, მაგრამ ცეცხლოვანი სფერო ხომ ადამიანი არ იყო. მაშინ ვინ არის იგი? რატომ ფლობს ადამიანისათვის დამახასიათებელ გრძნობებს? საიდანაა მასში უდიდესი სიმძლავრე და ძლევამოსილება?

მოყოლილი მაქვს შენთვის და შენ კიდევ აღწერე წიგნში, ცეცხლოვანი სფერო დედამიწის მიზიდულობას ადგილობრივად როგორ ცვლიდა, როდესაც ანასტასია სიარულს სწავლობდა. სფეროდან ამოიტყორცნებოდა ხოლმე ათასობით უწვრილესი სხივი და პატარა გოგონას თავზე ოქროსფერ თემბს ალერსით ვარცხნიდა.

მამაჩემი ვარაუდობდა, ეს ცეცხლოვანი, ძლევამოსილი სფერო, რომელი ძალების გამოვლინება შეიძლება ყოფილიყო, მაგრამ ხმამაღლა ამას არასდროს არ ამბობდა. ვარაუდი დამტკიცებას მოითხოვდა.

როდესაც ანასტასია წამოიზარდა, ერთხელ გავიგონეთ სფეროს როგორ ელაპარაკებოდა. უფრო სწორად, მუდამ ის ლაპარაკობდა. სფერო სიტყვებს არასდროს არ წარმოთქვამდა. ბავშვის სიტყვებზე იგი საკუთარი ქმედებებით რეაგირებდა.

მამაჩემმა ანასტასიას სფეროს შესახებ ჰკითხა, მან მოკლედ უპასუხა: „იგი კარგია“. მისი პასუხი მამაჩემისათვის არასაკმარისი იყო, მაგრამ სფეროს შესახებ ანასტასიას მეტი არაფერი უთქვამს არც მაშინ და არც წლების შე-

მდეგაც. თავდაპირველი პასუხიდან ცხადი იყო:- ანასტასიას ცეცხლოვანი სფეროსთვის ან მისი ქმედებებითვის განსაზღვრების მიცემის სურვილი არ ჰქონდა, უფრო მეტიც, როგორც სჩანს ის, თავისი გრძნობებით აღიქვამდა მას. მაგრამ მამაჩემს რატომღაც მნიშვნელოვნად მიაჩნდა ანასტასიათან მომხდარი გამოვლინების განსაზღვრა.

სფეროს პირველი გამოჩენის მომენტიდან, მან ქურუმთა საქმეებში მონაწილეობის მიღება შეწყვიტა და თავისი ძალისხმევის კონცენტრირება მის ამოცნობას დაუქვემდებარა.

*ქურუმები თავიანთი ვარაუდების სისწორეში დარწმუნების ან საკუთარი ვარაუდების უარჰყოფის მეთოდ-ხერხებს ჰვლობენ. აუცილებელია მოვლენის გამოქვეყნება რაც შეიძლება უტყუარი აღწერილობით და დაელოდო ხალხის რეაქციას, მათ მსჯელობას. ამასთან, ამ ხალხს არ შეიძლება ჰკითხო ან მისცე დავალება, გამოთქვან თავიანთი აზრი. განსაზღვრება უნდა დაიბადოს თავისუფლად, გრძნობათა დონეზე და არა მხოლოდ გონებით, მაშინ იქნებიან ისინი მეტ-ნაკლებად ზუსტნი.**

შემდეგ, მამაჩემის თხოვნით, მოგიყევი ანასტასიას ბავშვობაზე, სადაც ჩავრთე გოგონას ურთიერთობის ამბავი საიდუმლოებით მოცულ მოვლენასთან. შენს წიგნში ამის შესახებ ისე დაწერე, რომ გაგონილი არ დაგიმახინჯებია და, რაც ყველაზე მთავარია შენი მხრიდან არავითარი განსჯამსჯელობა არ ყოფილა.

ჩვენ მღელვარებით ველოდებოდით ხალხის რეაქციას, რომლებმაც ეს წიგნი წაიკითხეს. ეს რეაქცია დაუყოვნებლივ მოხდა და იგი არა მარტო ჩვეულებრივი გამოთქმებით გამოიხატა, არამედ გრძნობების ემოციური ამოფრქვევით. ადამიანები ამბობენ და წერენ იმას რასაც მამაჩემი მრავალი წელი ვარაუდობდა, რის შესახებაც ის ხმამაღლა არ ლაპარაკობდა, სხვა ქურუმებს უმაღავდა.

შენ გამოაქვეყნე მკითხველთა ლექსები, რომლებიც ვინმეს შეკვეთით კი არა, გულის კარნახით იწერებოდა... მე გაგახსენებ დასაწყისს ერთ-ერთი ამ ლექსებიდან:

**დაბადების დღეს
ღმერთი გამოეცხადა
თავის რჩეულ ნასტენკას...**

* აი, რატომ ატარებენ გამუდმებით მედია-საშუალებებით სოციოლოგიურ გამოკითხვებს! რატომ ავრცელებენ უამრავ ჭორ-მართალს! ახლა ხომ მიხვდით რაში და რისთვის სჭირდებათ ყოველივე ეს?!... ც.გ.

მამაჩემი დარწმუნდა საკუთარი ვარაუდის სისწორეში. ცეცხლოვანი სფერო, რომელიც დრო და დრო ანასტასიასთან ურთიერთობდა, - სხვა არაფერია, თუ არა ღმერთის ერთ-ერთი ჰიპოსტასი.

ღმერთს ბევრი ჰიპოსტასი აქვს. ნებისმიერი ბალახის ღერო, - მისი აზრ-ფიქრის გამოვლინებაა, მაგრამ საკუთრივ სფერო მთავარს თუ არა, - უდიდესს, უმრავლეს ჰიპოსტასთა კონცენტრირებულ შემადგენლობას წარმოადგენდა, - გონისა და შეგრძნობების ენერგიათა ჩათვლით.

და აი ერთხელაც... ეს მას შემდეგ მოხდა, როდესაც შენ უკვე ხუთი წიგნი დაწერილი გქონდა. როდესაც გამოქვეყნდა ანასტასიას სიტყვები, უფრო ზუსტად კი ბნელი სივრცე თითქოს ცეცხლოვანი მახვილით განგმირა მისმა ემოციურად ამოფრქვეულმა სიტყვებმა, რომლებიც შმდეგს გამხატვადნენ: - „მოემზადე გულღვარდლიანო ენერგია, წადი დედამიწიდან, მე დამესხი თავს”...

ანასტასიას ბაგეთაგან სიტყვა არა მხოლოდ თავად სიტყვის აზრს იძენს. შენ, და არა მხოლოდ შენ, არაერთხელ შეგეძლო ამაში დარწმუნება. ბოროტების გამოვლინებამ ანასტასიაზე იერიშის მიტანა უჩინარი ენერგიით დაიწყო.

ჰოდა დაიწყეს თეთრმა რგოლებმა წარმოჩენა. ბალახი თეთრდებოდა. ისეც ხდებოდა, რომ ანასტასია წამიერად გონებას კარგავდა. და, ჩვენ არ ვიცოდით როგორ დავხმარებოდით მას.

მოთა-ბადიშს ჩვენგან დახმარება არ უთხოვია და, რადგან არ ითხოვა, გამოდის ყოველივე უცილობლად თავად მას უნდა გადაელახა.

ბოლო დროს ჩვენ ვამჩნევდით, თუ ძალის თვალსაზრისით შეტევები მასზე როგორ იზრდებოდა. თითქოს აგონიაში მყოფი ღვარძლი უკანასკნელი დარტყმების მიყენებას ცდილობდა.

თუმცა, ამავედროულად მასთან ერთად იზრდებოდა ჩვენი მოთა-ბადიშის სიმტკიცეც. ბოლო ხანებში ი მორიგი დარტყმებისაგან მხოლოდ კრთებოდა და ტბის ნაპირისაკენ დინჟად მიემართებოდა.

მას ტბის წყალი ძალებს, როგორღაც სწრაფად უბრუნდებდა. გოგონა ტბაში ჩქუმპალობდა, ყვინთავდა და უწინდებურად ძალებით აღსავსე ამოდიოდა.

იმ დღესაც ჩვენ ვნახეთ, მორიგი დარტყმებისაგან ქანცგაწყვეტილი ანასტასია, დინჯი ნაბიჯით როგორ გაემართა ტბისკენ.

როდესაც ის შეჩერდა, და კედარის მერქანს სულის მოსათქმელად მიეყრდნო, მამაჩემმა შეშფოთებით სთქვა: - „დღეს ჩემს ბადიშს უჩვეულოს გადალახვა მოუხდა. მას გაუჭირდა, შეხედე, ოქროსფერ კულულში ჭადარა გამოჩნდა”.

შემდეგ ჩვენ ვნახეთ ანასტასია კედარის ტანს როგორ ჩამოშორდა, ტბის მიმართულებით ერთი-ორი ნაბიჯი გადადგა, დაბარბაცდა და კვლავ შეჩერდა. ჰოდა აი ამ დროს, გოგონას წინ, მოულოდნელად ცეცხლოვანი სფერო

წარმოჩინდა. ამჯერად მასში მოელვარე სხივები ელვარებას ისე ცვლიდნენ, თითქოს მის შიგნით ვულკანები დუღდნენ. მოულოდნელად, ცეცხლოცანმა ისრებმა თითქოს მრისხანებისგან განგმირესო უჩინარი გარსი და მათი ნაკადი სფეროდან გამოიტყორცნა და სივრცეში გაიქნა. თუმჩალა, ამისდა მიუხედავად სფერო მოცულობაში არ იკლებდა, პირიქით, დიამეტრში იზრდებოდა და თვალნათლივ მკვრივდებოდა, მის შიგნით ენერგიები უფრო და უფრო ძალუმად ბოზოქრობდა. თავად სფერო სივრცეში კი არ ეკიდა, არამედ თითქოს გულიაო, ხან სწრაფად იკუმშებოდა, ხან ფართოვდებოდა. უცებ მიყუჩდა, თითქოს გადაწყვეტილებას იღებო. და, ენერგიის ათასობით ელვა-სხივები ანასტასიას მიმართულებით გამოემართა.

რომელ მომენტში მოასწრო დაუძლურებულმა ანასტასიამ ხელის აწევა, მე და მამაჩემმა ვერ შევნიშნეთ, თუმცაღა თვალის დაუხამხამებლად შევცქეროდით განვითარებულ მოვლენას. გოგონას ხელის აწევის აზრი ჩვენთვის ცნობილი იყო. ის, მისკენ მიმართულ ელვა-სხივებს აჩერებდა. თუ რატომ? მაშინ, ჯერ კიდევ არ შეგვეძლო ამის შეცნობა.

ჩვენთვის ცხადი იყო: სფეროს საკუთრივ თავისი ენერგიით მასში ყველა ძალები აღედგინა შეეძლო, უფრო მეტიც, მას ანასტასიასთვის დამატებით ახალი ენერგიის მიეცემა შეეძლო. მაშინ კი ვერავითარი გარე თავდასხმები ჩვენი მოთა-ბადიშისთვის სახიფათო არ იქნებოდა. მაგრამ, მან რატომ გადაწყვიტა, რომ თავისებურად ემოქმედნა?

მისკენ მიმართული ათასი წვრილი სხივები თრთოდნენ, მაგრამ ხელაღმართულ ანასტასიას არ ეკარებოდნენ. ისინი ხან სფეროს ამოზოქრებულ ენერგიებში ქრებოდნენ, ხან კვლავ ამოხეთქავდნენ და გოგონასკენ ესწრაფვოდნენ, მაგრამ ისევ და ისევ არ ეკარებოდნენ.

უცებ ანასტასიამ წელი და ალერსიანი სიტყვებით მიმართა სფეროს და სხივებს:

– გთხოვ, შენი ენერგიათა სწრაფვა შეაკავო. შენს ტბაში შევძლებ ძალების აღდგენას. ოღონდ, იქამდე უნდა მივიდე.

სფერომ, ყველა სხივი უცებ წაიღო უკან, ათრთოლდა და როგორც გულმა, ისე დაიწყო ფეთქვა. ზეცისაკენ გასრიალდა, თითქოს აფეთქდაო გაიბრწყინა, და კვლავ შეიკუმშა.

მისკენ დაძრული სფეროს უთვალავი სხივი, რაც ტბისკენ მიმავალ ბილიკზე იყო ყოველივეს შეეხო.

და კვლავ ახალი ხილვა წარმოჩინდა. ბილიკი მილიონობით მფეთქავი ყვავილებით გაცისკროვნდა და, ანასტასიას ნაფხებურებით წარმოქმნილ ბილიკის თავზე, რომელსაც ტბისკენ მივყავდით, მრავალფეროვანი ცისარტყელებისაგან შემდგარი თალი წარმოიქმნა.

ტბისკენ მიმავალი გზის მონაკვეთი უმშვენიერეს სურათს წარმოადგენდა. ანასტასიას, ტრიუმფალური თადის ქვეშ უნდა გაეგლო.

მან ნაბიჯი გადადგა, თუმცა სხვა მხარეს. არ წავიდა ცეცხლოვანი სფერო-

ოს მიერ მისთვის მომზადებულ გზაზე. აუჩქარებლად მივიდა ტბასთან და შიგ ჩაყვინთა, ამოყვინთვისას უბრალოდ წყალზე გაწვა, ხელები გაშალა და ჭყუმპალაობა დაიწყო, - მას ძალები დაუბრუნდა.

ანასტასიას საქციელი ცეცხლოვანი სფეროს მიმართ, ფაქტიურად კი ღმერთის მიმართ, ჩვენს გაგებას სცილდებოდა.

ის, რაც მოხდა შემდეგ, მთელი კაცობრიობის ცნობიერების გადატრიალებას ან სამყაროს ენერგიების ბალანსის შეცვლას შეედრება. ის, რაც მოხდა შემდეგ...

ანასტასიამ ჯერ კიდევ ნოტიო ტანზე გადაიცვა კაბა. გულდასმით გაასწორა მისი ნაკვეთი, თმები გაისწორა, შემდეგ ხელები მკერდზე მიიკრა და თითქოს სივრცეში ვილაცას მიმართავსო, ალაპარაკდა:

– მამავ ჩემო, ყოველგან არსებულო, მე ასული ვარ შენი, შენს სრულყოფილ ქმნილებათა შორის.

სამყაროს არსთა შორის დავა უნდა შეწყდეს იმის თაობაზე, თუ რამდენად სრულყოფილნი არიან შენი ქმნილებანი და არის თუ არა მათში რაიმე ხიზჯი.

მამავ ჩემო, ყოველგან არსებულო. შენ, ჩემი თხოვნა შეასრულე, - არ შემეხე.

ახლა ვერც ერთი მათთაგანი ვერ იტყვის, რომ მიწიერი სამოთხის დაბრუნება შესაძლებელია მხოლოდ მაშინ, როდესაც ღმერთი გამოასწორებს თავის არასრულყოფილ ქმნილებებს.

მაგრამ, შენ არაფრის გამოსწორება არ გესაჭიროება. შენს მიერ ყოველივე იმთავითვე სრულყოფილადაა შექმნილი. მე მარტო არა ვარ, მამავ ჩემო, ყოველგან არსებულო. არიან შენი ასულები და ვაჟები დედამიწის სხვადასხვა კუთხეებში. მათი სწრაფვანი ძლიერია. ისინი დაუბრუნებენ დედამიწას პირველსაწყის აყვავებულ მშვენიებას.

მამავ ჩემო, ყოველგან არსებულო, ჩვენ შენი ვაჟები და ასულები ვართ. შენი შექმნილნი. ჩვენ – სრულყოფილნი ვართ.

ახლა ყველას დავანახებთ საკუთარ უნარ-გონს. დაე, ჩვენმა ქმედობებმა გაგახარონ შენ.

როდესაც ანასტასიამ ეს სიტყვები წარმოთქვა და გაჩუმდა, მაღლა, სივრცეში გარინდული ცეცხლოვანი სფერო დედამიწისკენ გამოქანდა. ანასტასიასგან სამი მეტრის დაცილებით მილიონ პაწაწკინტელა ნაპერწკლებად მიმოიფანტა იგი და მყისიერად ერთ მთლიანობაში შეერთდა.

მაგრამ, ეს ერთიანი მთლიანი უკვე ცეცხლოვანი სფერო აღარ იყო.

ანასტასიას წინაშე, - მიწიერი განზომილებით, - შვიდი წლის ბავშვი იდგა! ძნელი სათქმელია ბიჭი იყო ის თუ გოგო. ბავშვურ მხეხზე ცისფერ-

იისფერად მოლივლივე ელფებიანი ქსოვილი ჰქონდა წამოსხმული, თითქოს ნისლისგან ქმნილი. ბავშვს თმები მზრებზე ეფინა. მისი სახის გამომეტყველება იყო გონიერი, დაჯერებული და მადლმოსილი...

უფრო ზუსტად თუ ვიტყვი, შეუძლებელია ბავშვის სახის გამომეტყველების სიტყვებით გადმოცემა, მხოლოდ გრძნობებითაა შესაძლებელი, გრძნობები კი, პირთამდე ავსებს სულს...

ბავშვი ფეხშიშველი იდგა ბალახზე და არ ქელავდა მას.

ანასტასია მის წინაშე დაეშვა, დაჯდა ბალახზე და თვალმოუცილებლად დაუწყო ცქერა მის უჩვეულო ხატებას. იფიქრებდი, იმ წამსვე, ძე თუ ასული გაესწრაფებინაო ერთმანერთისკენ ჩასახუტებლად... მაგრამ ეს არ მოხდა.

ბავშვმა ანასტასიას გაუღიმა და მონდომებით, - თითოეული ასობგერა გამოკვეთილად წარმოსთქვა: - „მადლობა ძეთა და ასულთ სწრაფვებისათვის“.

შემდეგ იგი სივრცეში განზავდა და მაღლა ზეცაში კვლავ სფეროდ წარმოიქმნა, - არნახული ნათების და სიხარულის მომგვრელი სინათლის. მან სწრაფად გააკეთა რამოდენიმე წრე ტბის თავზე და წვიმის თბილი წვეთები ხუთი წუთის განმავლობაში ეალოლიაგებოდა ყოველივეს, ყოველ სიმწვანეს და ტბის მოლივლივე ზედაპირს. ეს სინოტივე მაცხოვრებელი იყო. რამდენიმე წვეთი ხელზე დამეცა, მაგრამ კი არ ჩამოგორდა, არამედ ხელზევე განზავდა და მთელი სხეული ნეტარებით ამევსო.

მამაჩემი, მუდამ აუღელვებელი და ნებისმიერ სიტუაციაში გრძნობების, თავისი ემოციების უზადლო მფლობელი, შეძრული იყო.

ის, თითქოს ვერ გრძნობსო საკუთარი სხეულს, ისე მიაბიჯებდა ტაიგაში, მეკი უკან მივყვებოდი მას.

რამოდენიმე საათის მანძილზე მიდიოდა, შემდეგ შეჩერდა, ჩემსკენ შემობრუნდა. მის ღაწხზე ცრემლი მოგორავდა. მას, ერთადერთს, უმაღლესს ქურუმთა შორის არ ახასიათებს მსგავსი ემოციები, მაგრამ მე ვხედავდი მის ცრემლებს. მამაჩემმა მშვიდად და დამაჯერებლად სთქვა: - „მან შესძლო! ანასტასიამ გადაიყვანა ადამიანები ბნელ ძალთა დროის მონაკვეთს მიღმა. მთელს დედამიწაზე მიმოფანტულნი იქნებიან სასიხარულო და ბედნიერი სწრაფვების მომტანი თესლები.“

შემდეგ, მამაჩემი დიდხანს და ალგზნებულად მელაპარაკებოდა. მას, არც სფეროს ქმედებები გაჰკვირვებია, არც ის, რომ ღმერთის ერთ-ერთი ჰიპოსტასთაგანი, შესაძლოა მისი მთავარი ჰიპოსტასთაგანიც კი, ბავშვის სახით რომ წარსდგა ანასტასიას წინაშე.

მამაჩემი, - ქურუმია, და არც თუ უბრალო. მას შეეძლო ხილული მოვლენებიდან მთავარის გამოყოფა. და მას სრულიადაც არ აინტერესებდა თავად ხილვა.

მთავარი იყო სივცეში გაჩენილი აზრ-ფიქრი.

ანასტასიას მიერ წარმოქმნილი აზრ-ფიქრი, თანაქმნადობის დრო-ჟამიდან არ გაყდერებული, არ ასახულ არც ერთ ტრაქტატში,- უკიდურესად მარტივი და ამავდროულად უჩვეულოდ ამაღლებულია. მან, ცნობილი ტრაქტატები გულისხმობდა მსგელობებად გადააქცია, რომელთაც არაფერი საერთო არ ჰქონდათ ღვთიურ არსთან. ანასტასიამ, კაცობრიობის ცნობიერებაში ადამიანისათვის მიუწვდომელი ღმერთის შემცნობელობა შეიტანა.

– რაშია იგი?

ღვთიური ოცნება

ქენთვის ცნობილია, რომ დედამიწა და ყველაფერი, რაც მასზე ცხოვრობს, იზრდება და ზოგადად მიმდინარე პროცესები:- წვიმა, თოვლი და ქარი, მის მიერ დასაბამიდან იყო ჩაფიქრებული.

ჩვენი შემქმნელი,- დიადი გონი,- მთავგონებით აღვსილი ჰქმნიდა უდიდეს ქმნილებას. და გვირგვინად, თავისი მსგავსის,- ადამიანის შექმნაც შესძლო. ქმნადობის დრო-ჟამიდან ბევრ არსს იჭვი არ სტოვებდა,- ნამდვილად შექმნა კი ღმერთმა ადამიანი, მთელს სამყაროში, როგორც სწორუბოვარი ქმნილება. შეესაბამება თუ არა სინამდვილეს ღმერთის მტკიცება, რომ ადამიანი, არამც თუ უამრავი არსის, არამედ თვით ღმერთის თანასწორია? როგორც თავად ღმერთი აცხადებდა:- „ჩემი მსგავსი და ხატია ის, მე მას ყველაფერი მივეცი და ასევე, მომავალშიც საფიქრალსაც მას ვაძლევ“.

ღმერთს სურდა საკუთარი ქმნილება,- ადამიანი,- თავის მსგავსად ეხილა. მოდი, შეხედე დღევანდელ კაცობრიობას. ბევრი ლაპარაკობს ღმერთზე. ლაპარაკობენ მათ ძლიერ სიყვარულზე შემქმნელისადმი. ამავდროულად,- საკუთარ თავს ატყუებენ. რამეთუ არ შეიძლება ვიღაც გიყვარდეს, ამასტანაცვე ვერ ხედავდე მას, ვერ გრძნობდე, არ გესმოდეს.

ბევრი ამბობს:- „მე მწამს ღმერთის.“ მაგრამ კონკრეტულად რისი სწამთ მათ? სწამთ ის, რომ ღმერთი არსებობს? ეს ხომ ერთობ პრიმიტიული შეგნების დონეა. ადამიანი რომელიც ამბობს:- „მე მწამს ის, რომ ღმერთი არსებობს“, ფაქტიურად აღიარებს იმას, რომ ის მას ვერ გრძნობს, არ ესმის ღმერთის, მხოლოდ მისი არსებობა სწამს.

თუკი ისინი ღმერთის რწმენაში გულისხმობენ, რომ ღმერთი ყოვლისშემძლე, კეთილი და მოსიყვარულე მშობელია, მაშინ თავად ისინი, სიტყვების გარდა რას აკეთებენ ღმერთისთვის? ანგრევენ მის ქმნილებებს, მათი მამის მიერ შექმნილი სამყაროსგან მარტოვდებიან ქვის კედლებიან მონასტრებ-

ში. რაღაცეები მოიგონეს, ათასი ტრაქტატი დაჯღაბნეს. ტრაქტატებში ამბობენ, რომ ღმერთს თაყვანი უნდა სცეო. თაყვანს სცემენ, მაგრამ უცნობია ვის.

ახლა კი ვლადიმირ, წარმოიდგინე ღმერთის მდგომარეობა, რომელიც მთელს ამ ვაკხანალიას შესცქერის. თუ მოინდომებ, შეიძლება ეს მდგომარეობა წარმოიდგინო. **ღმერთი ხომ ადამიანის ყველა გრძნობას ფლობს, ოღონდ ღმერთს ის უფრო ძლიერი, მკვეთრი და სუფთა აქვს.**

საკუთარი, დღევანდელი ადამიანური, ნათესაური გრძნობებითაც შეიძლება წარმოვიდგინოთ ჩვენი მშობლის, ჩვენი შემქმნელის მდგომარეობა.

აი, ის შესცქერის თავის ბავშვებს, ისინი კი მხოლოდ ღაღადებენ: „გვიყვარახარ, ოღონდ მოგვეცი შენი მოწყალება. ჩვენ შენი მონები ვართ, ჩვენ უძღურები და უგუნურები ვართ, ჩვენ სულელები ვართ, გვიშველე ღმერთო.“

განა შეიძლება ასე იქცეოდეს ღმერთის მსგავსი ქმნილება? რამ შეიძლება უფრო დიდი ტკივილი მიაყენოს მშობელს, ვიდრე მათი ბავშვების უსუსური გოდებაა? და, აი სამყაროს არსში გაჩნდა იქვი ღმერთის ქმნილებათა სრულყოფილების შესახებ.

– მაგრამ ვინ, როგორ და როდის შესძლო ადამიანის ასე გასულელება?

– ადამიანის გასულელება შეეძლო აზრ-ფიქრის სიძლიერით მხოლოდ მის ტოლსა და სწორს, – თავად ადამიანს.

ქურუმებმა ადამიანები დეგრადაციის გზას გაუყენეს. მათ განიზრახეს, ღმერთისთვის დაემტკიცებინათ ის, რომ მთელი კაცობრიობის მართვის უნარი შესწევთ. ადამიანთა წვალება და გოდება კი, ღმერთს აიძულებს მათთან დიალოგში შესვლას.

ისინი ასე იმიტომ თვლიდნენ, რომ იცოდნენ: ღმერთი არასდროს და არავისთან არ ლაპარაკობს, არ ერევა ადამიანთა ბედ-იღბალში, ყველას ბედ-იღბალი საკუთრივ არჩეული გზით ისაზღვრება.

მაგრამ, თუკი კაცობრიობა მიყვანილ იქნება დაღუპვის პირამდე, ღმერთს შეუძლია მოლაპარაკებებში ჩაერთოს მათთან, ვისაც უფესკრულისკენ მიჰყავს კაცობრიობა, ვინც ზემოქმედებას ახდენს მათ ფსიქიკაზე და ააცილოს ადამიანებს დაცემა. ასე მოიქცევა მთელი კაცობრიობის გულისთვის.

გადიოდა ათასწლეულები, მაგრამ ღმერთი ქურუმებთან დიალოგში არ ერთვებოდა და ახალ საოცრებებს არ ჰქმნიდა, რათა გონს მოეყვანა, გულისხმისპყოფაში ჩაეგდო ხალხი. ჯერ მამაჩემი, შემდეგ კი მე მივხვდით რატომაც.

მას რომ ეს გაეკეთებინა, ღმერთი რომ ადამიანთა ცხოვრებაში ჩარეულიყო, თვითონვე დაამტკიცებდა სამყაროს ბინადართა ვარაუდს, რომ ადამიანი არასრულპყოფილია.

მაგრამ, რაც ყველაზე მთავარია, მისი ჩარევა საბოლოოდ ჩაკლავდა ადა-

მიანში საკუთარი თავის მიმართ რწმენას. ადამიანი სამუდამოდ შეწყვეტდა თავის თავში ღვთიური საწყისის ძიებას და დახმარების იმედი მხოლოდ გარედან ექნებოდა.

ღმერთი იცდიდა, სჯეროდა საკუთარი შვილების, ხედავდა რაც ხდებოდა და იტანჯებოდა. ითმენდა დაცინვას და შებილწვას, მას სჯეროდა თავისი ქმნილების,- ადამიანის. მისი რწმენა ჭეშმარიტად ღვთიური რწმენაა.

ქურუმები იმედოვნებდნენ, რომ კვანძის გახსნა, დალაპარაკება, შეიძლება მასშტაბურ კატასტროფამდე წამით ადრე მოხდეს. იმედოვნებდნენ, რომ მათი ჩანაფიქრი განხორციელდებოდა. მათ შორის არავინ ელოდა, რომ მხოლოდ ერთი ადამიანი, ახალგაზრდა ქალი, მათ გეგმებს, ათასწლეულების ძალისხმევას სულ რაღაც რამოდენიმე წელიწადში დაამსხვრევდა და კაცობრიობას ღვთიური პირველსაწყისისკენ შემოაბრუნებდა.

* * *

ანასტასიამ განახორციელა ეს შემობრუნება. მან სამყაროს დაანახა ღმერთის ქმნილების ძალა, ღვთაებრივი სიბრძნე. შესაძლოა, პირველადაც კი... შენ მხოლოდ ჩაუკვირდი, წარმოიდგინე, ვლადიმირ, მოვლენის სიდიადე, მნიშვნელოვნება. ამქვეყნიურის შექმნის მომენტიდან ჩვენმა მამამ პირველად მოისმინა სიტყვები თავისი შექმნილის სრულყოფილებაზე.

ანასტასიას მიერ მოდელირებული მშვენიერი მომავალი სივრცეში უკვე ცოცხლობს, ყოველ წუთას მას აკონკრეტებს უამრავი ადამიანი, რომლებიც თავიანთი არსის და დანიშნულების შეცნობას იწყებენ. და, უცლიებლად დადგება ხოცშესხმა.

- მაგრამ როდისღა დადგება იგი? *ქურუმებსაც ხომ შეუძლიათ მოქმედება და ხელის შეშლა.*

- *მაგრამ არა უმადლოესთ. ახლა აუცილებელია ქურუმების მიერ შექმნილი პროგრამა დაიდლოს.* გასვლამდე მამაჩემი ერთ-ერთ მათგანს ელაპარაკა. ქურუმები ერთმანეთს არასდროს ხვდებიან. ისინი დედამიწის სხვადასხვა კუთხეში იმყოფებიან, თუმცაღა ურთიერთობა შორ მანძილზე შეუძლიათ, რადგან ერთმანეთის გულისხმისპყოფას გრძნობენ.

მამაჩემი პატარა ბორცვზე იდგა. გარიჟრაჟის სხივი, უკვე კედართა ვარჯებზე ლივლივებდა, ნათელი ეფინა მამაჩემის წმიდა სახეებას, მის სილუეტს. მე გავიგონე სივრცეში, როგორ ჟღერდა უხმო დიალოგი;

- მე მოსე ვარ, იმ დინასტიის შთამომავალი ვინც ათასწლეულების მანძილზე განაგებდა ადამიანების ბედს. მე მათი შთამომავალი და მათი მამამთავარი ვარ. შენ, უმადლეს ქურუმად თავის აღმნიშვნელს, მოგიწოდებ თხოვნის გარეშე: - ნუ ხარჯავ საკუთარ ძალისხმევას ანასტასიასთვის წინააღმდეგობის გასაწევად.

არ შეესაბამება ბადიშის ყველა სწრაფვები ჩვენს გულისხმისპყოფას და ჩანაფიქრს. მისი შეუსაბამოებები ჩემთვის, ჩემი სულისთვის მოსაწონია. მე მოსე ვარ, ქურუმი, ძალის თვალსაზრისით ჩვენ თანასწორნი ვართ, თავად ავევარები ბადიშს.

და, იყო უმაღლესი ქურუმის პასუხი:

– დიახ, მოსე, ძალის თვალსაზრისით ჩვენ თანასწორნი ვართ. ამიტომაც მე ვუწყი, რომ:– თავდასხმებისგან ხელის აღებას კი არ ელი შენ ჩემგან, არამედ,– რჩევას.

მე ის ვარ, ვინც ფიქრობს ახლა, თუ როგორ ვუშველოთ მას, როგორ შევაჩეროთ სისტემის საზარლობა. ჩვენ მონსტრი შევქმენით და იგი, ჩვენზე ძლიერია. მის შექმნაში ხომ, შენც იღებდი მონაწილეობას.

არა ერთი ათასწლეულის მანძილზე ის ნთქავდა ბავშვებს, ნაკუწ-ნაკუწ აქცევდა ადამიანთა სხეულებს. ახლა კი, საჭირო ჩვენი ძალისხმევისთვის ასწლეულები იქნება.

მაგრამ შენს ბადიშს, ჩვენზე სწრაფი აზრ-ფიქრი აქვს. ის ერთ წელიწადში ჰქმნის ათასწლეულებს. მისი დახმარების ან ვნების მიყენების ძალა, ახლა, ჩვენს შორის არავის ძალუძს.

ერთადერთი, რაშიც დარწმუნებული ვარ არის ის, რომ ჩვენთვის ახლა საკუთარი ცხოვრების ხატ-სახე უნდა შევქმნათ. შენი ბადიშის მიერ დასახული ხატ-სახის მსგავსი.

მთელი ჩვენი ცოდნა, თანაქმნილებაში უნდა ჩავდოთ, ხალხისთვის რომ სამაგალითონი გაგხდეთ.

ქურუმები, ერთმანეთში სიტყვაძუნწად საუბრობდნენ, მაგრამ ნათქვამ-მა მრავლის მთქმელი აზრი შეიძინა.

– ვფიქრობ, ყველასთვის გასაგები არ იქნება ქურუმთა დიალოგი. ჩემთვის, მაგალითად, მთელი არ არის ვინ არის ის მხეცი, რომელიც ბავშვებს ნთქავს. და რატომ არის, რომ მამათქვენიც და უმაღლესი ქურუმიც, მიუხედავად იმისა, რომ სურვილი აქვთ დაეხმარონ ანასტასიას, მაინც ამბობენ, რომ მათ არ ძალუძთ დახმარების გაწევა.

– მთელი საქმე აზრ-ფიქრის სისწრაფეშია, ვლადიმირ.

– სისწრაფეში? კი, მაგრამ რატომაა ეს ასეთი მნიშვნელოვანი? რაშია ურთიერთკავშირი?

ბბრ-ფიქრის სისწრაფე

შხლა უკვე ცნობილია,– ადამიანის განმასხვავებელ თვისებას დედამიწაზე მყოფ ყველა ცოცხალ არსებათაგან წარმოადგენს აზრ-ფიქრის უნარი. თუმცა, აზროვნება თუნდაც ჩანასახოვან მდგომარეობაში ცხოველებსაც და მცენარეებსაც აქვთ. ადამიანი ყველა მათგანს აზრ-ფიქრის სისწრაფით აღემატება.

იმ თავითვე ადამიანის აზრ-ფიქრის სისწრაფე ყველაზე უფრო მიახლოებული იყო ღმერთის აზრ-ფიქრის სისწრაფესთან და ცხოვრების გარკვეული წესის პირობებში შეეძლო გაზრდილიყო და გადაეჭარბებინა ღვთიურისთვისაც. ყოველ შემთხვევაში, ასე უნდოდა ჩვენს შემქმნელს.

თუკი ადამიანის აზრ-ფიქრის სისწრაფე მოუახლოვდება ღვთისას, მაშინ ადამიანი სხვა პლანეტებზეც შესძლებდა ჰარმონიული სამყაროს შექმნას.

აზრ-ფიქრის სისწრაფის მნიშვნელოვნება,- ეს უდიდესი საიდუმლოებაა, რასაც ქურუმები თავგადაკლულად იცავენ. ისინი ყველანაირი ხერხებით ცდილობდნენ ხმარებიდან ამოეღოთ აზრ-ფიქრის სისწრაფეზე მიმანიშნებელი ირიბი გამონათქვამებიც კი.

შენ, შესაძლოა გსმენია ასეთი გამონათქვამები, როგორიცაა:- „მძიმედ მოაზროვნე“, „შენამდე გვიან აღწევს.“ რაზე მეტყველებს ეს? იმაზე, რომ ადამიანთან, რომელსაც მდორედ უმუშავენს აზრ-ფიქრი, ძნელია ან საინტერესო არ არის ლაპარაკი.

აზრ-ფიქრის სისწრაფე დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა ადამიანს სხვადასხვანაირი აქვს. განსხვავება შეიძლება უმნიშვნელოც იყოს და მნიშვნელოვანიც. აზრ-ფიქრის სისწრაფისას მნიშვნელოვანი უპირატესობის მეშვეობით, ერთ ადამიანს შეუძლია უამრავი ადამიანი დაიპყროს, მთელი ერებიც კი.

წარმოიდგინე, რომ მილიონობით ადამიანს აძლევენ ამოცანას, რაღაც არითმეტიკული მოქმედებებით. პირველად ამოცანას ამოხსნის ის ადამიანი, რომლის აზრ-ფიქრის სისწრაფე სხვებზე უფრო მაღალია, მას ამოცანის ამოხსნა სხვებზე ადრე შეუძლია 10, 20, 30 წამით, ან წუთით, ან ათი წუთით. ეს უბრალო მაგალითი იმაზე მეტყველებს, რომ ერთი ადამიანი სხვებზე ათი წუთით ადრე იგებს პასუხს. დანარჩენ 999 ადამიანზე 10 წუთით ადრე გაიგებს რაიმე ახალს, სწრაფად მიიღებს ცოდნას. არითმეტიკული მოქმედებით თითქოს უწყინარი მაგალითი გამოდის, მაგრამ...

ახლა წარმოიდგინე:- დედამიწის მთელი კაცობრიობის, ყველა ერების წინაშე დასმულია რაღაც ამოცანა, რომლის ამოსახსნელად 1000 წელია საჭირო. ისინი იწყებენ მის ამოხსნას. ერთი ადამიანის აზროვნების სისწრაფე სხვებზე სამჯერ მეტია. მაშასადამე, კაცობრიობის ყველა შუალედური მოქმედებები მისთვის სხვებზე ადრე იქნება ცნობილი.

იმას, რასაც კაცობრიობა 900 წლის მანძილზე გადაწყვეტს, ის 300 წლის მანძილზე შესძლებს. აქედან გამომდინარე, 600 წელი მას შეუძლია გააკონტროლოს, წარმართოს ყველა ერების მოქმედებები. ვიღაცას უკარნახებს სწორ შუალედურ გადაწყვეტილებას, რომელიც სწორ შედეგს მიუახლოვებს, ვიღაცას ცრუ შუალედურ გადაწყვეტილებას მისცემს, რითიც უკან დახევს მას. ან, რაც მისთვის ყველაზე იოლია, ყველას მისცეს ცრუ გადაწყვეტილება, რითიც ჩიხში შეიყვანს და ყველას წინაშე აღმატებული გახდეს, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ იბატონებს მათზე.*

ჯერ კიდევ 7 000 წლის წინ, ქურუმები მიხვდნენ, როგორი შესაძლებლობები იხსნებოდა ადამიანის წინაშე, რომელიც აზრ-ფიქრის უფრო მეტ სისწრაფეს ჰფლობდა, ვიდრე სხვები. მათ მიზნად დაისახეს, სპეციალური სავარჯიშოების გამოყენებით, მრავალჯერ გაეზარდათ სხვაობა. ისინი ცდილობდნენ თავიანთი აზრ-ფიქრის სისწრაფე სხვებთან შედარებით გაეზარდა-

* აი, ჩემო საყვარელო თანამემამულეო. კიდევ ერთი დასტური იმისა, თუ რატომ „აურიეს დომხალივით“ ჩვენი განათლება და კულტურა! ქართველი ხომ ძალზედ სხარტი გონის პატრონოა, ჰოდა უნდა „დააჩლოუნგონ“ და „დააბეჩავონ“, რომ აზრ-ფიქრი „დაუბლაგვონ“!

ათ, მაგრამ იმ დროისთვის, მნიშვნელოვანი სხვაობის მიღწევა მაინც ვერ შესძლეს. აი, მაშინ კი, მათ მოიგონეს სისტემა, რომელიც თითოეული დაზადებული ადამიანის აზრ-ფიქრის მოძრაობის სისწრაფეს შეანელებდა. მათ მიერ დანერგილი სისტემა, რომელიც არა ერთი ათასწლეულის მანძილზე იხვეწებოდა დღესაც მოქმედებს.

ყურადღებით დააკვირდი თანამედროვე ადამიანთა ცხოვრების წესს, გააანალიზე იგი და დაინახავ:- ძალისხმევა უმეტესად იქითკენა მიმართული, რათა შენი აზრის მოძრაობა შეაჩერონ.

ანასტასიამ ხალხს ქურუმთა საიდუმლოებები გაუმჟღავნა. იგი საუბრობდა იმაზე, რომ პატარა ბავშვიც კი, არ უნდა მოწყვიტო თავის საქმიანობას, მამასადამე, არ უნდა შეაჩერო მისი აზრ-ფიქრის მოძრაობა.

შემდეგ მან გაჩვენა მთელი რიგი სავარჯიშოები, რაც ბავშვის აზრ-ფიქრის დაჩქარებისკენ იყო მიმართული. მან შენ იმის შესახებ გაიმბო, რომ ***ბავშვის სწავლება მის წინაშე კითხვის სწორად დასმით უნდა დაიწყოს.***

როდესაც ბავშვს დაესმის კითხვა, მისი აზრ-ფიქრი პასუხის ძებნას იწყებს და ამითვე სულ უფრო სწრაფად მიჰქრის. აზროვნების სისწრაფე ყოველ წუთიერად ამითვე იზრდება და უკვე 11 წლის ასაკითვის ის მრავალჯერ აღემატებოდა იქნება იმ ადამიანის აზრ-ფიქრის სიჩქარეს, რომელსაც სისტემის მიერ დამუშავებული და დაუმუხრუჭებული აზროვნება აქვს.*

ნახე, რა ხდება თანამედროვე სამყაროში. უკვე ჩვილი ასაკიდან ბავშვი გარშემორტყმულია ხელოვნური საგნებით. ნებისმიერი საგანი, ვიდაცის აზრ-ფიქრის განხორციელებას. მაშ ასე, ჩვილს ვიდაცის ნააზრევს, თანაც პრიმიტიულს, მაგალითად ჩხარუნას სთავაზობენ. ოდნავ წამოზრდილი ბავშვი ღებულობს ან თოჯინას ან მექანიკურ სათამაშო მანქანას. ბავშვებს თამაში უყვართ და ისინი დამოკიდებლნი არიან მიცემულზე, ამიტომაც თამაშობენ იმით, რასაც სთავაზობენ...

ვლადიმირ, შეხედე განსხვავებას. შენი ქალიშვილი როცა პატარა იყო, ჩხარუნას აჟღარუნებდა, შემდეგ თოჯინას დასტრიალებდა თავს.

შენს ვაჟიშვილს, ანასტასიასაგან რომ გეყოლა, ასევე, როგორც ყველა ბავშვს, თამაში უყვარს, მაგრამ მისთვის სათამაშოები იყო,- ციყვი, ძუ მგელი, დათვი, პატარა გველი, მის მიერ შექმნილი...

* ამიტომაც თითქმის ყოველი მეორე ქართველი პროფესიონალურ დონეზე თუ არ მღერის,- გულში, თავისთვის მაინც მომღერალია, ხოლო ყოველი პირველი „კარგი მსმენელია!“ ახლა ხომ ხედებით რატომაც ჩვენი ხალხური ფოლკლორი რომ არავის არ ჰგავს და რატომ „ახლოს“ ვერ მიდის სხვა ერების ფოლკლორი მის მრავალხმოვან ჟღერადობასთან?! კლასიკურ მუსიკაში კი ყველაზე კარგად ბახს უკრავს ქართველი, იმიტომ რომ ის მის სულიერ კულტურასთან ძალიან ახლოსაა... ბახის მუსიკა კი, კლასიკური მუსიკალური მრავალხმოვანი აზროვნების „გონია“- ფუძეთა ფუძეა!

ახლა შეადარე, მხოლოდ აუცილებლად წარმოიდგინე მისი აზრ-
ფიქრის სისწრაფის ხარისხი, ვინც ბავშვის ჩხარუნა ან თოჯინა შექმნა და იმ-
ისიც, ვინც ციყვი შეჭმნა.

ამგვარად, ერთ ბავშვს ურთიერთ-შეხება აქვს საგანთან, რომელიც პრი-
მიტიულ აზროვნებას შეიცავს, მეორეს კი, - ღმერთის მიერ შექმნილ საგანთ-
ან. ორი ბავშვის აზრ-ფიქრის სისწრაფე, რომლებიც ურთიერთობენ ესოდენ
სხვადასხვაგვარ ობიექტებთან, საოცრად განსხვავებული იქნება. თუ რომელ
ბავშვს ექნება ეს აზროვნება უფრო სწრაფი, ამას შენ თვითონ მიხვდები.

თქვენი ბავშვები როდესაც ლაპარაკს იწყებენ, თქვენ უსაზღვრავთ, რა
უნდა გააკეთონ და რა არა. ბავშვს ფაქტიურად ჩააგონებენ, რომ მან არ იფიქ-
როს, რომ მის მაგივრად ყველაფერი უკვე გადაწყვეტილია. მაშასადამე, ამას
ფიქრი არ სჭირდება, ვილაცეების აზრ-ფიქრს უნდა მისდიოს.

ბავშვი როდესაც სკოლაში მიდის, მასწავლებელი განუმარტავს ვითარე-
ბათა არსს, ქცევისა და სამყაროს მოწყობის წასებს. უბრალოდ კი არ განუმარ-
ტავს, ის ბავშვისგან ითხოვს ისევე იაზროვნოს და იფიქროს, როგორც ვილაც
აზროვნებს და ფიქრობს. ამით აზროვნების სისწრაფის განვითარებას კვლავ
ამუხრუჭებს. ან, უფრო ზუსტად რომ ვთქვათ, ბავშვს უკლავს დამოუკიდე-
ბელი აზრ-ფიქრის უნარს.

*თქვენს სკოლაში არ არის ყველაზე მთავარი საგანი, რომლის დანიშნუ-
ლებაც, - აზრ-ფიქრის სისწრაფის გაზრდა. ეს მთავარი საგანი შეცვლილია
სხვა უამრავით, რომელთა დანიშნულებაც, - შეამციროს აზრ-ფიქრის უკვე
არსებული სისწრაფე.**

ბზრ-ფიქრის ბავშვობა

მისმენდი რა, ბაბუას ნაამბობს, მივხვდი, რომ ანასტასიაც ვაჟიშვილთან
ურთიერთობისას, მუდმივად ამეცადინებდა მას აზროვნების სისწრაფ-
ის გავარჯიშების მიზნით. გარეგნულად ეს გამოიყურება როგორც თამაში,
მაგრამ აზრ-ფიქრის გავარჯიშება მაინც ხდება, როდესაც ბავშვი თამაშის
დროს მხოლოდ ფიზიკურ მოწაყემებს ავითარებს.

უკვე გიაშზე, როდესაც ანასტასია დილით ძუ მგელთან თამაშობდა (გას-
წრებაზე სირბილში), შემდეგი ილეთი ჩაატარა. თავისკენ მოუხმო ძუ მგელს
და სწრაფად გაექცა მას. ძუ მგელი გამოეკიდა, მაგრამ როდესაც თითქმის
დაეწია, ანასტასიამ უცებ, სირბილის პროცესში ახლომდებარე კედარის მერ-

* ასეთი სკოლის დაარსება კი, ახლა უკვე ჩვენთანაც აუცილებელია, სანამ კვლავ არ
„აღდგება“ ქართული სისტემით აღზრდა, რომელიც დღეს სრულიად დავიწყებუ-
ლია... ც.გ.

ქანს შეხტომისას ფეხები ჰკრა, სალტო გააკეთა და მოპირდაპირე მხარეს გაიქცა. ბუ მგელმა კი, ინერციით გვერდზე ჩაურბინა.

მე დავინახე, ჩემი ვაჟიშვილიც მგლის ლეკვებთან როგორ დარბოდა გასწრებაზე. ბავშვს, როგორ სწრაფადაც არ უნდა მოენდომებინა სირბილი, ახალგაზრდა მგელი მაინც ეწეოდა.

ცოტა რომ გაუსწრებდა, მგელი მოტრიალდებოდა და გაქცეული ბავშვისთვის ხელი ან ფეხი აელოკვას ახერხებდა. ვალოდია მაშინვე ჩერდებოდა, ცოტა ხნით შეისვენებდა, შემდეგ კვლავ ცდილობდა მგელს გაქცეოდა, მაგრამ მას ნადირი კვლავ ეწეოდა. როდესაც ანასტასიამ ვაჟიშვილს უჩვენა შეხტომისას კედარის მერქანზე ფეხის კვრის ილეთი და სირბილის მიმართულების მკვეთრი შეცვლა, - ეს სავარჯიშო ბავშვს ძალიან მოეწონა და ამის გამეორებას შეეცადა. გამორბენისას ის ფეხებით წინ კედარის მერქანს მიახტა, თუმცა სალტოს გაკეთება და მაშინვე საპირისპირო მხარეს გაქცევა არაფრით არ გამოუვიდა. პირველად, როდესაც ხის მერქანს ფეხი ჰკრა, ვალოდია ოთხზე დაეცა. მეორე ცდის დროსაც რომ ტყაპანი მოადინა, მან გაკვირვებით შეხედა დედას. ანასტასიამ კი, უთხრა:

- ვალოდია, სანამ ხეს მიახტებოდე, გონებით უნდა წარმოიდგინო შენი მომდევნო ქმედებები.

- წარმოვიდგინე, დედა. მე ხომ დავინახე როგორ გააკეთე ეს შენ.

- შენ დაინახე, როგორ გააკეთა ეს ჩემმა სხეულმა, მაგრამ არ წარმოიდგინე და არ იგრძენი, როგორ უნდა მოიქცეს და რას უნდა დაემორჩილოს შენი სხეული. ჯერ შენი აზრ-ფიქრით გაავარჯიშე იგი.

როგორ შეიძლებოდა აზრ-ფიქრით, გააზრების პროცესში გაეკეთებინა ფიზიკური სავარჯიშო, სავსებით გაუგებარი იყო. ბავშვი მაინც მივიდა ხის მერქანთან, გარკვეული დროის მანძილზე მის სიახლოვეს იდგა, ხან თვალებს დახუჭავდა, ხან ხელებით და ფეხებით უნებლიე მოძრაობებს აკეთებდა. შემდეგ მოშორებით დადგა და კედარის მერქნისკენ სწრაფად გაიქცა.

ის ჩვეულებრივზე უფრო სწრაფად მირბოდა. უცებ შემეშინდა კიდეც, - იქნებ რაღაც არ გამოუვიდეს: - ხის მერქანს დაეჯახოს, დაშავდეს მეთქი, მაგრამ გამოუვიდა. ხის მერქანს ფეხები გარბენით მიატყა, ადგილზე, ჰაერშივე შემობრუნდა და სალტო გააკეთა, მიწაზე დაშვებისას ოდნავ შეტორტმანდა და ისიც შესძლო, რომ უკან უცებ გაქცეულიყო. ვალოდიამ რამდენჯერმე გააკეთა ეს სავარჯიშო და ტექნიკურად თანდათან უკეთესად გამოსდიოდა.

„კარგი სავარჯიშოა,“ - გავიფიქრე მე, „ყველა კუნთს ავითარებს,“ - ვუთხარი ანასტასიას.

- ჰო, - მიპასუხა მან, - კუნთებს ავითარებს, ხოლო რაც მთავარია, აზრ აჩქარებს.

მე არ გავუმეორე კითხვა, თუ როგორ შეიძლება ფიზიკურმა სავარჯიშ-

ომ აზრ-ფიქრი დააჩქაროს, თუმცაღა, მალევე მივხვდი, რომ ანასტასია სწორედ ამ ამოცანას ისახავდა მიზნად, როდესაც ბავშვს თავისი ილეთი აჩვენა. აი, რა მოხდა შემდეგ.

ვალოდია თამაშში თავის პარტნიორს, - ახალგაზრდა მგელს უხმო და ისინი გაიქცნენ. მგელი უკვე თითქმის დაეწია ვალოდიას, როდესაც ბავშვმა თავისი ნახტომი სირბილთან ერთად გააკეთა და საპირისპირო მხარეს გაიქცა. ნადირი არ ელოდა მოვლენების ასეთ შემობრუნებას და კედარს გვერდით ჩაუქროლა.

სანამ მგელი შეჩერდა და, რაც მოხდა ის გაიაზრა, ვალოდია უკვე სწრაფად საპირისპირო მხარეს მივრბოდა და ზეიმობდა. ის იცინოდა, ხელებს იქნევდა, ხტუნაობდა, თავს გამარჯვებულად გრძნობდა.

ახალგაზრდა მგელი მაინც უჩვეულოდ ჭკვიანი და საზრიანი მეტოქე აღმოჩნდა. როდესაც ვალოდიამ იგივე მეხუთეთ გაიმეორა, მგელმა თავისი მორბენალი მეგობრის კედარის მერქანთან მიახლოებამდე უცებ შეანელა სირბილი და გაჩერდა ხის მერქანთან. ბოლომდე არ მიივრბინა.

როდესაც ვალოდიამ სალტო გააკეთა, რათა სხვა მხარეს გაქცეულიყო, მიწაზე დაშვებისას მგელმა მარდად ალოკა ის, ადგილზე შეხტა და კუდი გაუქიციანა. ამჟამად მგელი ხარობდა, ვალოდია კი მას გაკვირვებული და დაბნეული უყურებდა.

მე და ანასტასია შორიახლოს ვიჯექით და ამ სცენას ვაკვირდებოდით. ვალოდია ერთხელ კიდევ შეეცადა ამავე ხერხით ჭკუაში მოეტყუებინა ნადირი, მაგრამ ეს მას ამჯერადაც არ გამოუვიდა. ჭკვიანი მგელი ყოველთვის წინასწარ ჩერდებოდა და მშვიდად უყურებდა ბავშვის მიწაზე დაშვებას, ლოკავდა მას და ეს უკვე რამდენჯერმე განმეორდა.

ვალოდია დაფიქრდა. სახე სერიოზული გაუხდა. წარბები შეეკმუხნა. ეტყობა, ვერაფერი მოაფიქრდა. მოგვიახლოვდა ჩაფიქრებული და მის თვალებში კითხვა იკვეთებოდა. ანასტასიამ მაშინვე უთხრა:

- ახლა, ვალოდია, შენ უნდა გაითვალისწინო არა მხოლოდ შენი, არამედ მგლის აზრიც.

ბიჭი, დაფიქრებული კვლავ წავიდა. მეც დამაფიქრა სიტუაციამ და მტკიცედ მწამდა, - რადგან მგელმა გაიგო ბავშვის ილეთი, უკვე არაფრის გაკეთება აღარ შეიძლებოდა. მგელი წინასწარ ხვდება მოქმედებას და სანამ ბიჭი ამას განახორციელებდა, - უბრალოდ მას ხესთან ელოდა. ხოლო ვალოდიამ თავისი ილეთი ორჯერ უფრო სწრაფადაც რომ გააკეთოს, მგელი მაინც მოასწრებს მის ალოკვას და ვერავითარი აზრ-ფიქრი ამას ვერ უშველიდა. როდესაც ჩემსკენ მომავალ შვილის სახეზეც ისდავინახე, რომ ამ დასკვნამდე მივიდა, ანასტასიას ვუთხარი:

– რატომ აწვალე ბავშვს? ცხადია, რომ უკვე შეუძლებელია მგელს გაეცეს. შენც ვერ გაეცევი. შენმა ძე მგელმა ვერაფერი მოიფიქრა, როდესაც მისგან გარბოდი, ეს ახალგაზრდა მგელი კი დედამისზე ჭკვიანი აღმოჩნდა.

– ჰო, ის ძე მგელზე ჭკვიანია, მაგრამ ადამიანი ხომ მუდამ ყოველთვის უფრო ჭკვიანი უნდა იყოს. ბავშვს მე არ ვაწვალე. მე შევთავაზე დაფიქრებულიყო, გაეთვალისწინებინა მგლის აზრ-ფიქრი და საკუთარი გადაწყვეტილება გამოეტანა.

– ხომ ცხადია:– არავითარი გადაწყვეტილება აქ არ არსებობს. თუ არის, გვაჩვენე. არ შემიძლია შვილის დაღვრემილ სახეს ვუცქირო.

ანასტასია წამოდგა და, ხელის მოძრაობით, ახალგაზრდა მგელს თავისკენ მოუხმო. მან მაშინვე გახარებულმა, კუდის ქიცინით მასთან მოირბინა. ანასტასიამ მგელს ქერო აუწეწა, გაეცევა მოუწოდა და გაიქცა.

მე და ჩემი შვილი ვუყურებდით, როგორ სწრაფად და მსუბუქად გარბოდა ანასტასია. უკვე მოწიფული ქალი-დედის საოცრად მსუბუქი, თავისუფალი მოძრაობები თავისი სილამაზითა და სიმკვეთრით გვატყვევებდა.

.და მაინც, ახალგაზრდა მგლის სირბილი ოდნავ უფრო სწრაფი იყო. ანასტასიამ მგლისგან რამდენჯერმე დაიძვრინა თავი, როცა მკვეთრად ცვლიდა თავისი სირბილის მიმართულებას, ნადირი ოდნავ ჩამორჩებოდა, მაგრამ თითქმის კვლავ ეწეოდა გაქცეულ ანასტასიას.

ცხადი იყო, რომ ბოლოს და ბოლოს მას მგელი დაეწეოდა.

უცებ ანასტასია სწრაფად გაიქცა პირდაპირ იმ კედარისკენ საიდანაც ვალოდია გამორბოდა. კედარიდან რამოდენიმე მეტრის მოშორებით მგელმა დაამუხრუჭა თავისი სირბილი და, როდესაც ანასტასია შეხტა ის მოემზადა ანასტასიას ხელის ან ფეხის ასალოკად, როგორც კი ის მიწაზე დაემგებოდა, მაგრამ...

შეხტომით ის კი შეხტა, მაგრამ კედარის მერქანისთვის ფეხი არ უკრავს. მისმა სხეულმა სანტიმეტრებით ჩაუქროლა ხის ტანს. ანასტასია კედარისგან მოშორებით განაგრძობდა სირბილს, ხოლო ჯერ კიდევ მზადყოფნაში მყოფი მგელი მომხდარით გაოგნებული იჯდა.

ვალოდია ადგილზე შეხტა, ტაში შემოჰკრა და მხიარულად წამოიძახა:

– *მივხვდი მამა, მივხვდი. სწრაფად უნდა იფიქრო და იაზროვნო საკუთარი თავის მაგივრადაც და მგელის მაგივრადაც, შენთვის იფიქრო და იაზროვნო სწრაფად და ამავდროულად მოასწრო მგელზე უფრო სწრაფად იფიქრო და იაზროვნო და ეს ყველაფერი ერთად უნდა მოასწრო. მივხვდი, – ეს როგორ კეთდება.*

ანასტასია როდესაც მოგვიახლოვდა, ვალოდიამ მასაც უთხრა:

– გმადლობთ, დედა. ის მე ველარასოდეს დამეწევა.

ვალოდია მგელს ჯერ მიხვეულ-მოხვეული გზებით გაურბოდა, როგორც ანასტასია, შემდეგ მან ყოველნაირი ილეთების მთელი კასკადი ჩაატარა: ხან სირბილის დროს ხელს წაავლებდა ხის ტანს და მისი მეშვეობით უფრო სწრაფად ცვლიდა სირბილის მიმართულებას, ვიდრე მგელი, რომელიც წამოეწეოდა, ხან ქარის მიერ მოტეხილ მსხვილ ტოტს გადაახტებოდა, ვალოდია კი, მეორედ მასთან მირბენისას უბრალოდ ზედ შეხტებოდა, მაშინ როდესაც მგელი მძაფრ ნახტომს წინისკენ აკეთებდა.

ეს მხოლოდ ერთი მაგალითია, ასეთი უამრავია, მაგრამ *მთავარია არა მაგალითების ოდენობა, არამედ დასახული ამოცანის არსის შეცნობა.*

ყველაზე აბრძოლული თიმა

შრა მხოლოდ ბავშვებს, არამედ დღეს მცხოვრებ მოწიფულ ადამიანებსაც სისტემა ინფორმაციის თოთქოსდა მნიშვნელოვან ნაკადს თავს ატეხავს, სინამდვილეში კი თითქმის ყველა ინფორმაციის მიზანი ერთია, - ყურადღება გადაატანინოს ადამიანს ინფორმაციისაგან.

აი, შენ მაგალითად, უყურებ ტელევიზორს და ყველა პროგრამა გადაცემს ერთი ჩინოვნიკის შეხვედრას მეორე ჩინოვნიკთან, ან ერთი მმართველის შეხვედრას მეორე მმართველთან. მათი შეხვედრა სიახლის სახითაა მოწოდებული, მაგრამ შენ თვითონ ჩაუფიქრდი და მიხვდები, რომ აბსოლუტურად არავითარი სიახლე მასში არ არის.

ჩინოვნიკები უკვე ათასწლეულების მანძილზე ხვდებიან ერთმანეთს. ხვდებიან გამუდმებით. სხვადასხვა ქვეყნების მთავრობებს შორის ათასწლეულების მანძილზე მუდამ მიმდინარეობს მოლაპარაკებები. თუმცა ამ მოლაპარაკებების შედეგად ძირითადად აბსოლუტურად არაფერი არ იცვლება. იმიტომ არ იცვლება, რომ *მთავარზე ისინი არასოდეს არ ლაპარაკობენ. არასოდეს არ ლაპარაკობენ ომის ჭეშმარიტ მიზეზზე. ისინი მხოლოდ შედეგზე ლაპარაკობენ.*

შენ კი, შეპყავხარ თუ შეცდომაში, რადგან თითოეულ შეხვედრას როგორც სიახლეს ისე გაწვდიან.

ყურადღება მიაქციე, მთელს მსოფლიოში ყველაზე აკრძალული ინფორმაცია, ეს არის თემა, - კაცობრიობის განვითარების გზების შესახებ.

შეგიძლია წარმოიდგინო თვითმფრინავის მგზავრები, რომლებისთვისაც აბსოლუტურად სულერთია, სად მიფრინავს თვითმფრინავი და შესძლებს თუ არა ის მიწაზე დაშვებას?

შენ გაიფიქრებ, რომ ასეთი მგზავრები არ არსებობენ. თითოეულმა წინასწარ იცის, რამდენხანს იფრენს თვითმფრინავი და რამდენ ქალაქში დაეშ-

გება მიწაზე. ახლა, შეეკითხე დედამიწაზე მცხოვრებ ერთ, ორ, ათას ადამიანს, მილიონს და ვერავინ გეტყვის, რისკენ ისწრაფვის კაცობრიობა.

ქურუმების მიერ შექმნილმა სისტემამ დაბლოკა ადამიანის აზროვნება.

თანამედროვე ადამიანს თავისი დამუხრუჭებული აზროვნებით არ შესწევს უნარი არა თუ განსაზღვროს მთელი კაცობრიობის, ცალკეული სახელმწიფოების განვითარების გზების სისწორე, არამედ საკუთარი ცხოვრების მოდელირებაც კი არ შეუძლია.

შენთვის, დედამიწაზე ცნობილი მმართველი, ყველა ერთად აღებული სინამდვილეში არაფერს, ქვეყნის მართვისას აბსოლუტურად არაფერს მნიშვნელოვანს არ აკეთებენ. მსოფლიოს ვერც ერთ ქვეყანაში ვერ დაინახავ სახელმწიფოს განვითარების მკაფიოდ ჩამოყალიბებულ გეგმას. ამის გაკეთება შეუძლებელია, თუ ნათლად და ზუსტად არ განსაზღვრავ პლანეტა დედამიწის მთელი კაცობრიობის განვითარების გზას.

თავიანთი სისტემის აგების დროს, ქურუმთა მარტივი კომბინაციის შედეგად, ყველა მმართველი, მათი სისტემის ფუნქციონირების ზედამხედველები, მეთვალყურეები არიან.

ყველა მმართველი ზრუნავს თავის ქვეყანაში სამეცნიერო,-ტექნიკური პროცესის, სამხედრო ძლიერების ეგრეთ წოდებულ განვითარებაზე, საკუთარი ძალაუფლების შენარჩუნებაზე.

ამისთვის ისინი უგულვებელჰყოფენ ჰაერს, წყლის სისუფთავეს,- თითოეული თავის ქვეყანაში და ყველა ერთად მსოფლიოში. ***ხელისუფლებაზე ზემოქმედებას ახდენს ქურუმების მიერ შექმნილი სისტემა.*** მმართველები, როგორც დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთა უმრავლესობა, ამ სისტემის აქტიური ჭანჭიკები არიან. მათი აზროვნება ისევე დამუხრუჭებულია, როგორც დანარჩენი ადამიანების.

აზროვნების სისწრაფე! ო, როგორ მინდა, რათა შენ, ან შენი წიგნების რომელიმე მკითხველმა არა მხოლოდ ცივი გონებით გაიაზროს, არამედ თავადაც საკუთარი სხეულის თითოეული უჯრედით იგრძნოს, რაოდენ მნიშვნელოვანია მთელი კაცობრიობისთვის აზროვნების სისწრაფე.

იოლი არ არის მოიძებნოს შესაფერისი სიტყვები, მოვიყვანოთ აუცილებელი მაგალითები არსში გასარკვევად. მაგალითები! ანასტასიამ თანამედროვე კომპიუტერი ტვინის პროთეზს შეადარა. მამასადამე აზროვნების პროთეზს. ალბათ აზრ-ფიქრის სისწრაფის მნიშვნელობას სხვებზე მეტად არა მხოლოდ შეოცნობს, არამედ იგრძნობს ის ადამიანი, ვინც კომპიუტერის თვისებები კარგად იცის. ვლადიმირ, შენც ხომ შეგიძლია კომპიუტერზე მუშაობა და, შეიძლება, კომპიუტერის მეშვეობით უფრო სწრაფად წარმოიდგინო ადამიანის აზრ-ფიქრის დამუხრუჭების კატასტროფული შედეგები.

ნებისმიერმა ადამიანმა, რომელიც კომპიუტერს იცნობს, იცის, რომ კომ-

პიუტერისთვის დიდი მნიშვნელობა აქვს მეხსიერების მოცულობას, მისი მუშაობის სისწრაფეს. დაიმახსოვრე,- მუშაობის სისწრაფეს!

ახლა წარმოიდგინე, რა მოხდება თუკი კომპიუტერი მუშაობის სისწრაფეს შეანელებს, რომელიც თვითმფრინავს მართავს, ან თვალყურს ადევნებს ატომური სისტემის მუშაობას. კომპიუტერმა შეიძლება ავარიული სიტუაცია შექმნას და მოხდება კატასტროფა.

ცოცხალი ბიოლოგიური კომპიუტერი, რასაც ფლობს დედამიწაზე დაბადებული ყველა ადამიანი, შეუდარებლად სრულყოფილია ხელთქმნილზე. ის მოწოდებულია მართვამი დაეხმაროს გაცილებით უფრო სრულქმნილ და მასშტაბურ მექანიზმს,- სამყაროს პლანეტებს.

მართვა შესაძლებელია იმ შემთხვევაში, თუ მისი სისწრაფე საწყისს მიუახლოვდება ან გაზრდილი იქნება, მაგრამ იგი შემცირებულია. ის განაგრძობს შემცირებას. სიტუაციას თუ ყურადღებით დავაკვირდებით, თითოეულმა თანას ეს თავადვე შეუძლია დაინახოს. ყველაზე სრულყოფილ ხელთქმნილ კომპიუტერსაც კი, თუ ყოველდღიურად გამუდმებით დავტვირთავთ ყველაზე ინფორმაციით, მნიშვნელობა არა აქვს როგორი ინფორმაციით, ოღონდ დაიტვირთოს, ბოლოდ და ბოლოს, ის უფრო ნელა იმუშავებს და შეიძლება საერთოდვე ვერ მიიღოს შემომავალი ინფორმაცია.

ეს იმ შემთხვევაში მოხდება, თუ კომპიუტერის მეხსიერების მოცულობა იმდენად გადაიტვირთება, რომ ვეღარ შესძლებს მიიღოს მეტი ინფორმაცია.

უამეტესი ადამიანების თავს მსგავსი რამ მომხდარა და ქურუმთა მიერ შექმნილი სისტემა კონტროლიდან გამოსულა. მას დაუწყია ინერციით, თავისთავადი მუშაობა.

როდესაც ბავშვების მშთანთქმელ მხეცზე მივიღე ინფორმაცია, სწორედ კონტროლიდან გამოსულ სისტემაზე იყო საუბარი.

ყურადღებით დააკვირდი:- თავის მარწუხში ვინ იქცევს დედის მიერ ნაშობ ბავშვს?- სისტემა.

ვინ საზღვრავს, როგორი საკვები მიიღოს?- სისტემა.

ვინ საზღვრავს, როგორი ჰაერით ისუნთქოს და რა წყალი დალიოს?- სისტემა.

ვინ საზღვრავს, ცხოვრებისეული გზის არჩევას?- სისტემა.

ქურუმები დედამიწის საზოგადოების ცხოვრების მოწყობაზე კარგავენ მართვის უფლებას, მაგრამ მათ იციან კანონები, რომლითაც ეს სისტემა მუშაობს და ჯერ კიდევ შეუძლიათ ზეგავლენა მოახდინონ პლანეტის ცხოვრებაზე. მათ დღესაც შეუძლია, დაამუხრუჭონ ან გაააქტიურონ ცალკეულ სიტუაციათა განვითარება.

როდესაც გამოვიდა პირველი წიგნი ანასტასიას გამონათქვამებით, ქურუმები ამ წიგნით დაინტერესდნენ. რატომაც არა! ეს გამონათქვამები ხომ

მართვის საიდუმლო ბერკეტის მცოდნე ქურუმის ბადიშია, თანაც ახალგაზრდა ქალის ბაგეთაგან გაჟღერდა, რომელიც ცხოვრების იმ წესს მისდევს, აზროვნების მუშაობის დაჩქარებას რომ უწყობს ხელს.

ისინი მიხვდნენ, რომ ანასტასიამ მიზნად დაისახა,- გადაეყვანა ადამიანები ბნელ ძალთა დროის მონაკვეთს მიღმა. თეორიულად ასეთი რამ შესაძლებელია. დროში გადაყვანა,- ეს ცნობიერების შეცვლაა. მსგავსი რამის მოხდენა ერთ ადამიანზე შესაძლებელია.

კაცობრიობის ცნობიერების მნიშვნელოვანი ცვლილებები,- ათასწლეულებში გაწეილი პროცესია, მასში ბევრი თაობა იღებს მონაწილეობას. თუმცა ათასწლეულებში გაწეილ პროცესს დროის მონაკვეთს მიღმა გადატანას ვერ დავარქმევთ.

დროის მონაკვეთის მიღმა გადატანა ნიშნავდა უკვე დღეს მცხოვრები ხალხის ცნობიერების შეცვლას იმ ცნობიერებაზე, რაც მასში იყო ან იქნება ღვთიური სამოთხისეული ყოფის პირობებში.

ქურუმები შეეცადნენ განესაზღვრათ გეგმა, რომლითაც ანასტასია იმოქმედებს. განსაზღვრეს და მასში ბევრი გადაწყვეტილება არასწორად და მიამიტურად მიიჩნიეს. ინფორმაციის მხოლოდ წიგნის საშუალებით მიწოდება მათ აშკარად არასაკმარისად მიიჩნიეს. თანამედროვე ადამიანს ინფორმაციის აღსაქმელად მისი მრავალგზის გამეორება სჭირდება.

ამასთანავე, მათ გაიგეს, რომ წიგნის ავტორი არის მეწარმე, რომელიც მინიმალური ავტორიტეტითაც კი არ სარგებლობს ეკლესიურად მოაზროვნე ადამიანთა შორის, უფრო მეტიც, ამ წრეებში მას საერთოდ არავინ იცნობს.* მაშასადამე, არჩეული გზით ვერავითარი მნიშვნელოვანის შექმნას ადამიანთა საზოგადოებაში ციმბირელი განდეგილი ვერ შესძლებსო, ასე გადაწყვიტეს ქურუმებმაც და მათთან ერთად ასე ფიქრობდა მამაჩემიც.

ქურუმთა პირველი გაკვირვება და ყურადღების დაძაბვა იმ ფაქტმა გამოიწვია, რომ პირველ წიგნში ნაწინასწარმეტყველებმა მოვლენებმა ასრულება იწყო.

ანასტასია ამბობდა:- „უამრავ ხალხს მოვიყვან შენთან, რომლებიც გაუგებარს განგიმარტავენ“ და ხალხმა შენთან მოსვლა დაიწყო, რომლებსაც არა მხოლოდ განმარტების მოცემა შეეძლოთ, არამედ ადამიანებმა ქმედებებიც კი დაიწყეს.

ანასტასია ამბობდა:- „მხატვრები სურათებს შექმნიან, პოეტები ლექსებს დაწერენ“. გამოჩნდა უამრავი ადამიანური ყოფის ახალი, მშვენიერი რეალობის ამსახველი მხატვრული ტილოები და ლექსები.

* ისევე როგორც მთელიან მე...ც.გ

ანასტასია ამბობდა:- „შენს მიერ დაწერილ წიგნს სხვადასხვა ქვეყნებში გამოსცემენ.“- წიგნი მრავალ ენაზე გამოვიდა.

ქურუმებმა არ უწყოდნენ, რომელი ძალის დახმარებით, რა მექანიზმებით სრულდება ანასტასიას მიერ წინასწარ დასახული. თანაც ყველას თვალწინ სრულდება იგი.

ისინი ხვდებოდნენ, რომ ანასტასია იწყებს ჩანაფიქრის ცხოვრებაში განხორციელებას, მაგრამ ვერ გამოეცნოთ, რა სახით აღწევს დასახული მიზნების განხორციელებას.

ეს შეიძლება მხოლოდ ერთის მიმანიშნებელი იყოს,-ანასტასიას აზროვნების სისწრაფე საგრძნობლად აღემატება ქურუმთა აზროვნების სისწრაფეს. მისი აზროვნებით აგებული მრავალსვლიანი კობინაციები მიუწვდომელია. ეს ნიშნავს, რომ ქურუმთა მიერ ადამიანთა საზოგადოებაზე გავლენის მოხდენის შესაძლებლობა, შესაძლოა საბოლოოდ დაკარგულიყო.

მსგავსი რამის დაშვება ქურუმებს არ შეეძლოთ.

სანამ იაზრებდნენ უკუქმედების კომბინაციებს, კიდევ უფრო დაუჯერებელი რამ გამოვლინდა. გამოქვეყნდა ანასტასიას ახალი გამონათქვამები. მრავალი ადამიანი გაესწრაფა საგვარეულო ადგილ-მამულთა შესაქმნელად, რომლებზეც მან მოგვითხრო.

აი, მაშინ კი უკუქმედების ყველა ხერხი იქნა მიმართული ანასტასიას წინააღმდეგ. ყველაზე ეფექტური აღმოჩნდა დეზინფორმაცია მაგიური სიტყვა,- სიმბოლოს „სექტის“ მეშვეობით.

ჩვენს პრესაში გამოჩნდა პუბლიკაციები, სადაც სხვადასხვა შემადრწუნებელ სექტებზე იყოსაუბარი და იქვე მოხსენიებული იყო, რომ ამათ შორის არის სექტა „ანასტასია“, თანაც ისეთ სიტყვა,-სიმბოლოებს იყენებდნენ, როგორცაა „ტოტალიტალური“, „დესტრუქციული“.

უკუქმედების მოცემულ ხერხს ქურუმები უძველესი დროიდან იყენებდნენ. რუსეთშიც მისი საშუალებით მეცვალეს რელიგია.

ეს ხერხი მუდამ შეუფერხებლად მოქმედებდა. ამჯერადაც როგორც ქურუმებმა გათვალეს ამოქმედდა იგი. შენ და უამრავი მკითხველი, ერთმანეთთან რომ ურთიერთობთ, მაგრამ ერთმანეთს არ იცნობთ, გაოცებით აღმოაჩინეთ, რომ მათ სექტანტებს უწოდებენ.

ცრუ ხმები ვრცელდებოდა მოხერხებულად და ინტენსიურად. ამის გამო ადმინისტრაცია მიწის გაცემის საკითხის გადაჭრას არ ახდენდა. საგვარეულო ადგილ-მამულთა მოსაწყობად მიწის მიღების ინიციატივა ღია და ფარულ წინააღმდეგობას წააწყდა. სისტემა ამოქმედდა.*

* ჩვენთან ისედაც დაცლილი სოფლის კიდევ უფრო დასაცლელად ახალი „გრანდიოზული გეგმა დასახეს:- აშენებენ „ლაზიკას“!? გთხოვთ გამოფიხილდეთ ჩემო უგონიერესო თანამემამულენო! სთქვით „ფუი ეშმაკს“ და დაიბრუნეთ და დაუბრუნდით თქვენს საგვარეულო მიწაწყალს! მაგის წამრთმევი და თქვენი იქიდან გამომსახლებელი ღმერთის გარდა არავინაა დედამიწის ზურგზე! სოფლის ადამიანებისგან დაცლის გეგმა,- ეს ყოველი ჩვენთაგანის და ჩვენი გვარ-ჯიშის პირისაგან მიწისა ალგვის ჯოჯოხეთური გეგმა! ც.გ.

უფრო დაბალი რგოლის ქურუმებმა ჩათვალეს, რომ ანასტასიასთან ყველაფერი დამთავრდა. ეს რომ ასე არ იყო, პირველად უმაღლესი ქურუმი მიხვდა... ის მიხვდა:- ანასტასიას აზრ-ფიქრმა, რომელიც მომავლის მოდელირებას ახდენდა, არა მხოლოდ გაითვალისწინა სისტემის წინააღმდეგობანი, არამედ ისინი მის სასიკეთოდ გადაამისამართა.

მოხდა შემდეგი. ანასტასიას გამონათქვამების პრინციპებზე დაფუძნებული ადგილ-მამულების შექმნა შეუძლებელია ტრადიციული წესით. აუცილებელია მოწყობის დეტალური პროექტი. აუცილებელია დამუშავდეს გრძელვადიანი პროგრამა, რომელზედაც ზოგიერთს შრომა მოუწევს არანაკლები ერთი წლისა, ზოგიერთს კი გაცილებით მეტი დრო დასჭირდება. მოქმედების გაუზარებლობამ შესაძლებელია იდეის დისკრედიტაციაც კი გამოიწვიოს. თუმცა, მიწის მიღების პროცესის დამუხრუჭებით, მათ თავიდან აიცილეს მოქმედებათა აჩქარება.

მიწის მიღების პროცესის დამუხრუჭებით მათ ვერ შესძლეს მოესპოთ ოცნება მომავალზე. დაემუხრუჭებინათ მრავალი ადამიანის აზრ-ფიქრის მუშაობა, რომელიც მიმართულია მათი მომავალი ადგილ-მამულისკენ, ქვეყნის მომავლისკენ და მთელი კაცობრიობის მშვენიერი მომავლისკენ.

ანასტასიას, როდესაც მშვენიერი მომავლის აშენებაში რუსეთის პირველობაზე ლაპარაკობდა, კარგად ესმოდა:- შეუძლებელია სამოთხის აშენება მხოლოდ ცალკე აღებულ სოფელში ან თუნდაც სახელმწიფოში. მისი ოცნება სულ უფო მეტად გულთან ახლოს მიჰქონდათ სხვა ქვეყნების ადამიანებსაც. ვლადიმირ, შენ ეს სხვა ქვეყნებში გამოცემული შენი წიგნების პოპულარობის ფაქტით შეგიძლია განსაზღვრო. დღევანდელი მათი პოპულარობა დიდია, მაგრამ მომავალს იგი ვერ შეედრება. როდესაც ადამიანები შეიგნებენ...

...ამჟამად ქურუმებმა ეს შეიგნეს,- ანასტასია იწყებს ისეთი საიდუმლოების გამოაშკარავებას, რის გამოსაცნობადაც ისინი არაერთი ათასწლეულის იმტვრევდნენ თავს. აი, ერთ-ერთი მათგანი.

ღვთისმშობლის კვება

ამაჩემთან საუბრის დროს უმაღლესმა ქურუმმა თქვა:
– მოსე, შენმა ბადიშმა ყოფის ისეთი საიდუმლოებები იცის, რომლებიც ჩვენ არ ვუწყობით. მან იცის სხეულისა და სულის კვების საიდუმლოებანი. რა თქმა უნდა, შენ ეს თვითონაც განვსაზღვრე მისი სიტყვების მიხედვით:- „უნდა იკვებო, - როგორც სუნთქავ“. ეს სიტყვები ჩვენმა წინაპრებმა თავიანთი საიდუმლო ტაძრების კედლებზე წაიკითხეს. ჩვენ მათ მნიშვნელობას ვანიჭებდით, მაგრამ საიდუმლო აქამომდე არ გახსნილა. **მან, ამ საიდუმლოების კარი, იმ ადამიანთა წინაშე გახსნა, რომლებიც საკუთარ ადგილ-მამულებს გააშენებენ, ამით ანასტასია მათ ისეთ პირობებს შეაქმნევინებს, სადაც ახალი ადგილ-მამულების მფლობელი ადამიანები აზრ-ფიქრის სისწრაფით ჩვენს-ას გადააჭარბებენ.**

ჩვენ, ამ ადგილ-მამულებში დაბადებული ბავშვების წინაშე, უბრალოდ უგუნურ ბიჭ-ბუჭებად წარმოვჩნდებით. თავისი კომბინაციის აგებით ანასტასიამ ერთადერთი გამოსავალი გვიჩვენა, - თითუელუმა ჩვენგანმა უნდა გავაშენოთ ადგილ-მამული, რის შესახებაც მან ხალსხ აუწყა. ჩვენ მას გავაშენებთ. შევეცდებით კიდეც, რომ ეს მათზე უკეთ და უფრო სრულყოფილი გავაშენოთ, რადგან ჩვენ, მის განსახორციელებლად ჯერჯერობით დიდ შესაძლებლობებს ვფლობთ.*

ანასტასია ყოფიერების საიდუმლოებას ყველას უაშვარავებს და ჩვენ მათ გავაცნობიერებთ მაშინ, როდესაც ჩვენი ადგილ-მამულები გვექნება, მაშინ როდესაც სხვები მხოლოდ დაიწყებენ მის შექმნას. ჯერ კიდევ, ჩვენსა და მათ შორის აზრ-ფიქრის სისწრაფები სხვაობა, კვლავ მოგვცემს შესაძლებლობას მათზე ადრე გავაცნობიეროთ და, მაშასადამე, გავაკონტროლოთ კიდეც პლანეტის ცხოვრება. მე, ასე ვიფიქრე და შენი აზრიც მინდა მოვისმინო, მოსე.

მამაჩემმა უპასუხა:

- ჩემი აზრის მოსმენა გინდა იმიტომ, რომ შენში ეჭვმა დაისადგურა. შენ, წინასწარ გინდა გამოიცნო, სიტუაციის როგორ მოდელს დაამუშავებს ანასტასია იმ შემთხვევაში, თუკი ქურუმები და შენ, უმაღლესი რომ უწოდებ შენს თავს, პირველი დაიწყებთ ადგილ-მამულის შექმნას, რომელიც ღვთიურ ყოფასთან დაგაახლოვებთ? გინდა იცოდე, მისმა აზრ-ფიქრმა გაითვალისწინა თუ არა მსგავსი სიტუაცია?

- დარწმუნებული ვარ, რომ გაითვალისწინა, - უპასუხა მამაჩემს უმაღლესმა ქურუმმა, - ის არც მალავს, რომ გაითვალისწინა, მაგრამ შენი აზრ-ფიქრი მინდა მოვისმინო: - ღიად რატომ გვიწყობს პროვოცირებას, ხომ არ გვაძლევს შესაძლებლობას, კვლავ აღვიდგინოთ სამყაროზე ჩვენი ძალაუფლება?

- იმიტომ რომ, - უპასუხა მამაჩემმა უმაღლესი ქურუმს, - ჩემი ბადიში ანასტასია, თქვენთან ბრძოლას არ აპირებს. როდესაც ქურუმები, ამქვეყნიური მმართველები, თავიანთი ადგილ-მამულების შექმნას დაიწყებენ, - მათი ზრახვები შეიცვლება. მათი სულები ნათელით გაბრწყინდება.

- გმადლობთ, მოსე! ჩვენი აზრ-ფიქრი სრულიად დაემთხვა ერთმანეთს და მოხარული ვარ იმის გაცნობიერებით, რომ, - სხვაგვარ რეალობაში მოგვიწევს ცხოვრება. შესაძლოა, იმ რეალობაში, სადაც თითოეულს შეეძლება ღმერთთან საუბარი.

* რაც აუცილებლად მოხდება საქართველოშიც! რისიც მე უპირობოდ მჯერა! იმიტომ რომ ჩვენ, ჩემო თანამემამულენო, ძალიან სხარტი გონის ერი ვართ! მარიამ ღვთისმშობლის ერი ვართ! ძალიან გვიყვარს შვილები და მშობლები! და მათ არ დავუპავთ! ც.გ.

შენი ბადიშის აზრ-ფიქრის წინაშე ქედს ვიხრი, მოსე. დაე, საკუთარ თავში გამოძებნოს ძალები ანასტასიამ, რათა ჩვენს მიერ შექმნილი სისტემა დაამარცხოვს, როგორც მძვინვარე მხეცი ან უამრავი მხეცი. თუ შესძლებ შენ, დაეხმარე მას, მოსე!

– დახმარებას თავად შენ შეეცადე. ვერ ვეწევი მე ახალგაზრდა აზრ-ფიქრს. მისი ქმედობები მე ალოგიკურად მიმაშნდა.

– **მეც მას ვერ ვეწევი, მოსე. ანასტასია ისე იკვებება, როგორც სუნთქავს.** ჩვენ ვანაგვიანებთ ჩვენს სხეულს. მე, არ ძალმიძს სულის დაპურება, როგორც ამას ანასტასია აკეთებს. მე, მხოლოდ ვვარაუდობ, რა ეხმარება მას.

პირველყოფილი ადამიანების ცხოვრების წესი განსხვავდებოდა დღევანდელისგან. მათ არა მხოლოდ უწყოდნენ ბუნება, არამედ წარმართავდნენ კიდევ მას. ბუნების ხმების, ციურ სხეულთა სინათლის ძალის მეშვეობით მათ შეეძლოთ ესარგებლათ სამყაროს საინფორმაციო ბაზით. **ისინი ინფორმაციას იღებდნენ არა მხოლოდ გონებით, არამედ გრძნობებით. მათი აზრ-ფიქრის სისწრაფე მრავალგზის აღემატებოდა ამჟამინდელს.**

ადრეული ხანის ქურუმობას ესმოდა:– კაცობრიობაზე მათი აბსოლუტური ძალაუფლება მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებოდა შესაძლებელი, თუკი ისინი საკუთარი აზრ-ფიქრის გაცილებით მეტი სისწრაფის მიღწევას შესძლებდნენ, დანარჩენი სხვა ადამიანების აზრ-ფიქრებთან შედარებით, მაგრამ როგორ განახორციელონ ეს? ერთ-ერთმა უძველესმა ქურუმთაგანმა, უმაღლეს ქურუმთან საიდუმლო დიალოგში ასეთი რამ სთქვა:

– **ჩვენ არ შეგვიძლია ჩვენი აზრ-ფიქრის საკმარისი უპირატესობით აჩვენება ყველა სხვა დანარჩენ ადამიანების აზრ-ფიქრებზე, მაგრამ საგანგებო ხერხების გამოყენებით კი, შევიძლებთ მთელი კაცობრიობის აზრ-ფიქრის დამუხრუჭებას.**

– შენ სთქვი, მთელი კაცობრიობისო, ესე იგი, საკუთარი აზრ-ფიქრისაც?– ჰკითხა მას მთავარმა ქურუმმა.

– ჰო, საბოლოო ჯამში,– საკუთარისაც, მაგრამ მნიშვნელოვნად ნაკლები ხარისხით. განსხვავება უზარმაზარი იქნება. უპირატესობა ჩვენს მხარეს აღმოჩნდება.

– ამის შესახებ რადგანაც სთქვი, მაშასადამე, იპოვნე კიდევ ხერხი, იმის საშუალების მომცემი, რამაც უნდა დაამუხრუჭოს მთელი კაცობრიობის აზრ-ფიქრი. გვაუწყე ამის შესახებ.

– **ის მარტივია. ხალხს უნდა დაუმალო კვების ღვთიური წესი. ისინი უნდა აიძულონ მიიღონ აზრ-ფიქრის არა დამაჩქარებელი, არამედ დამამუხ-**

რუჭებული საკვები. ეს არის მთავარი პირობა. შემდგომ დაიწყება ჯაჭვური რეაქცია. აზრ-ფიქრის დეგრადაცია, უამრავ ფაქტორს გამოიწვევს, რაც აზრ-ფიქრის სისწრაფეზე იმოქმედებს. ჩვენთან შედარებით, ყველა არასწორად მკვებავი ადამიანი, - არასრულყოფილი იქნება.

- როგორ შეიძლება იმის დამალვა, რასაც ღმერთი თითოეულ მათგანს აძლევს?

- გარდაუვალად გამოცხადდეს, მაღლობა გადაუხადონ ღმერთს მოცემულისთვის.

- გავიგე. შენ განიზრახე შემზარავი უბრალო რამ, მაგრამ სწორუპოვარი, ადამიანები დათანხმდებიან მაღლობა შესწირონ გამჩენს და ამაში ცუდს ვერაფერს დაინახავენ. ჩვენ გამოვიგონებთ რიტუალებს, რომლებიც ადამიანების ყურადღებას გადაიტანენ ღმერთის უშუალო ქმნილებებისაგან.

ისინი იფიქრებენ, თითქოს მაღლობას სწირავენ ღმერთს, მაგრამ რაც უფრო მეტ დროს დაკარგავენ მაღლობის გადასახდელად ჩვენს მიერ მოფიქრებულ ქანდაკებათა ირგვლივ შეკრებილნი, მით უფრო ნაკლები ურთიერთობა ექნებათ ღმერთის ქმნილებებთან. მით უფრო დასცილდებიან უშუალოდ ღმერთისგან მომდინარე ინფორმაციას.

ისინი ჩვენგან წამოსულ ინფორმაციას მიიღებენ, მაგრამ ეგონებათ, რომ ღმერთმა ასე ისურვა. მათი აზრ-ფიქრი ცრუ აზრ-ფიქრით წარიმართება. ჩვენ მათ მცდარი გზით წავიყვანთ.

...გადიოდა ასწლეულები, ადამიანები სულ უფრო მეტ დროს ხარჯავდნენ ქურუმების მიერ მოფიქრებული რიტუალების განხორციელებაზე და ფიქრობდნენ, რომ ამით პატივს მიაგებდნენ ღმერთს და ხარკს იხდიდნენ. ამავდროულად, ადამიანებს სულ უფრო ნაკლები ურთიერთობა ჰქონდათ ღმერთის ქმნილებებთან, მაშასადამე, მათ არ შეეძლოთ მთელი სისავსით სამყაროსეული ინფორმაციები მიეღოთ. ისინი ღმერთს ტკივილს და ტანჯვას აყენებდნენ, მაგრამ ფიქრობდნენ, რომ მას სიხარულს ანიჭებდნენ.

ამასობაში ქურუმები ადამიანებს ეუბნებოდნენ თუ რომელ საკვებს უნდა მიანიჭონ უპირატესობა. ამასთან ერთად, მათ შეჰქმნეს საიდუმლო მეცნიერება კვებაზე. ქურუმებს ეს იმისთვის სჭირდებოდათ, რათა შეენახათ თავიანთი გონი, თავიანთი სულისკვეთება, თავიანთი ფიზიკური მდგომარეობა და მაშასადამე, შეენახათ თავიანთი აზრ-ფიქრი უფრო მუშა მდგომარეობაში, ვიდრე სხვა დანარჩენ ადამიანებს.

ამგვარად, ისინი ხალხს სთავაზობდნენ დაეთაყოსათ ესა თუ ის მცენარე, თავად კი, სხვაგვარი მცენარეებით იკვებებოდნენ. უფრო ზუსტად, უფრო

დიდი არჩევანი ჰქონდათ ვინემ სხვებს. იწყებოდა ადამიანური ცნობიერების ჯოჯოხეთური დეგრადაცია.

ადამიანმა შეიცნო ხორცის და სულის ავადმყოფობა. ხალხმა ინტუიციით იგრძნო კვების მნიშვნელოვნება და ათასწლეულების მანძილზე ცდილობდა ამ საკითხში გარკვევას.

გამოჩნდნენ ბრძენკაცნი, რომლებიც ცდილობდნენ იმის შესახებ მიეცათ რჩევა, თუ რომელი პროდუქტია უფრო სასარგებლო. წარმოჩნდა მრავალი მოძღვრება კვების შესახებ. ჩვენთვის ცნობილ წიგნებში, - ბიბლიაში, ყურანში ეს საკითხი ყურადღების მიღმა არ არის დარჩენილი. აი მაგალითად, რას ამბობენ ძველ აღთქმაში:

უსურმაგი არაფერი შეჭამო.

ეს ცხოველებია რომელთა ჭამა შეგიძლიათ: - ხარი, ცხვარი და თხა. ირემი ქურციკი, კამეჩი, ჯიხვი, გარეთხა, არჩვი და შველი. ჩლიქგაპობილი ყოველი პირუტყვი, რომელსაც გაჭრილი აქვს ორივე ჩლიქი, პირუტყვი, რომელიც იცოხნება, შეგიძლიათ ჭამოთ. ოღონდ მცოხნელთა და ჩლიქგაპობილთა შორის, რომელთაც გაჭრილი აქვთ ჩლიქი, ამათ ნუ შეჭამთ: - აქლემს, კურდღელს და ბოცვერს; რადგან, თუმცა მცოხნელები არიან, მაგრამ ჩლიქი გაპობილი არა აქვთ. უსურმაგია თქვენთვის ისინი.

ღორი თუმცა ჩლიქგაპობილია, მაგრამ არ იცოხნება. უსურმაგია იგი თქვენთვის. ნუ შეჭამთ მათ ხორცს და მათ ლეშსაც ნუ მიეკარებით.

წყალში მყოფი ყველაფერი ჭამეთ, რომელსაც ფარფლები და ქერცლი აქვს. ეს ჭამეთ. ხოლო რომელსაც ფარფლები და ქერცლი არა აქვს, ნუ შეჭამთ. უსურმაგია იგი თქვენთვის.

ყოველი წმიდა ფრინველი ჭამეთ. აი, რა არ უნდა ჭამოთ: - არწივი, სვავი, და ფსოვი. ძერა, შევარდენი და ქორი და მისნაირი, არანაირი ყორანი, სირაქლემა, ბუ, თოლია, მიმინო და მისნაირი, ჭოტი, გედი და ბუკიოტი. ვარხვი, კოდალა და ჩვამა, ყარყატი, ყანჩა და მისნაირი, ოფოფი და ღამურა.

ყოველი მფრინავი მწერი უსურმაგია იგი თქვენთვის, არ ჭამოთ. ყოველი წმიდა ფრინველი ჭამეთ. არა ჭამოთ არავითარი ლეში. შენს სახლში მცხოვრებ მდგმურს მიეცი იგი, მან შეჭამოს, ან უცხოელს მიჰყიდე, რადგან უფლის, თქვენი ღმერთის წმიდა ერი ხართ თქვენ. (მეორე რჯული, 14,3-21).

ათასწლეულების მანძილზე იწერებოდა სხვადასხვაგვარი წიგნები, სადაც ხალხს ურჩევდნენ რა საკვები მიეღოთ და როგორ მოეხმარათ იგი, რათა ჯანმრთელები ყოფილიყვნენ, მაგრამ არც ერთ წიგნში, ვერც ერთმა ბრძენკაცმა და ერთად აღებულმა ყველა მეცნიერმა ვერ შესძლეს ამ საკითხის სრულ-

ლი სისრულით გაშუქება. ამას ადასტურებს კაცობრიობის ხორცისა და სულის სულ უფრო მზარდი (გაზრდილი) დაავადებები.

გამოჩნდა მრავალი წიგნი სადაც ადამიანებს ურჩევდნენ, დაავადებებისთვის როგორ ემკურნალათ. დღესაც არსებობს ასეთი მეცნიერება, - მედიცინა. შენ გეუბნებიან: - მედიცინა მუდმივ სრულყოფას განიცდის, მაგრამ ამავე დროულად შესაძენია, რომ ავადმყოფ ადამიანთა რიცხვი იზრდება.

ამგვარად, რას სრულყოფს სამედიცინო მეცნიერება? შედეგი თავად მეტყველებს, - ის სრულყოფს ავადმყოფობას.

ცხედავ, რომ ასეთი დასკვნა უჩვეულოდ გეჩვენება, მაგრამ თვითონ განსაჯე, რატომ არის, ბუნებრივი გარემოს პირობებში უამრავი ცხოველი, რომ არ ავადდება, ხოლო ადამიანს, რომელიც მაღალგანვითარებულ არსებად მიიჩნევა, ვერაფერი მოუხერხებია თავისი დაავადებებისათვის?

თქვენი მეცნიერება, რომელიც მოწოდებულია განკურნოს, მთელი თავისი არსებობის მანძილზე ერთხელაც არ შეხებია დაავადებათა პირველ მიზეზებს. ის ყურადღებას მუდამ შედეგზე ამახვილებდა. ავადმყოფებს, რა თქმა უნდა ექიმები სჭირდება, მაგრამ თანამედროვე სამყაროს პირობებში ექიმებს არანაკლებ სჭირდებათ ავადმყოფი ადამიანები...

თვითონ ქურუმებსაც აზრ-ფიქრის სისწრავე შეუმცირდათ, თუმცა არც ისე, როგორც სხვა დანარჩენ ადამიანებს, მაგრამ მაინც შეუმცირდათ. ეს მოვლენა ყველაზე მეტად აწუხებდათ ქურუმებს. ისინი სულ უფრო მეტ ყურადღებას აქცევდნენ ღვთიურ კვებას, მაგრამ ვერ შესძლეს ამის გამოცნობა. ერთ-ერთმა ქურუმმა, რომელსაც დავალებული ჰქონდა ხელი მოეკიდა კვების მეცნიერების შესწავლისთვის, შესაძლებელია რაღაც გააცნობიერა და საიდუმლო გვირაბის კედელზე დაწერა. ამ გვირაბში რამოდენიმე ქურუმის გარდა, შესვლა არავის შეეძლო. მან დაწერა: - „უნდა იკვებო, როგორც სუნთქავ“.

ამ ფრაზის ბოლო ასო დაწერა თუ არა, უფრო სწორად უკანასკნელი ასოს დაწერა ვერ მოასწრო და მოხუცი ქურუმი მოკვდა. მან ვერ მოასწრო თავისი შთამომავალი – მემკვიდრისთვის და არც ერთი სხვა ქურუმისთვის გაეშიფრა ამ ფრაზის მნიშვნელობა.

„უნდა იკვებო, როგორც სუნთქავ,“ - ამ ფრაზის საიდუმლოების ამოხსნას მთელი შემდგომი ათასწლეულების მანძილზე გამალებით ცდილობდნენ ქურუმები. ისინი შიშობდნენ, რომ ამ ფრაზის შესახებ ასევე ვიღაცას ეცოდინებოდა და მის საიდუმლოს მათზე ადრე გამოიცნობდა.

თავიანთი ტაძრის კედლებიდან ქურუმებმა წაშალეს, ამოშანთეს ეს ფრაზა, მაგრამ მას ზეპირად გადასცემდნენ თავიანთ მიმდევართა თაობებს, ვინაიდან მომავალში იმედოვნებდნენ მის გამოცნობას. თუმცა, ამაოდ.

კვების პრობლემებით ათასწლეულების მანძილზე დაკავებული იყვნენ ხელისუფლებასთან არსებული ვარსკვლავთმრიცხველები, ექიმბაშები და ბრძენკაცები. ამ საიდუმლოს გამოცნობა მათ ძალებს აღემატებოდა.

ხელისუფლების რომელიმე ბრძენკაცს რომ შესძლებოდა იმის გაგება, თუ როგორ უნდა იკვებოს ადამიანმა, მაშინ ხელისუფალნი, თავიანთი თავი უძლიერესად რომ წარმოუდგენიათ სამყაროში, არ იავადმყოფებდნენ, მათი სიცოცხლის ხანგრძლივობა გაიზრდებოდა.

მიწიერ ხელისუფალთაგან რომელიმე მათგანმა რომ იცოდეს, რისი გამოყენებაა აუცილებელი საკვებში, ერთპიროვნული მმართველი გახდებოდა დედამიწაზე. აზრ-ფიქრის სისწრაფით ის ქურუმებსაც გაუსწრებდა.

მაგრამ ყველა მიწიერი ხელისუფალი ავადმყოფობს და კვდება. მათი ცხოვრების ხანგრძლივობა უზრალო ადამიანებზე მეტი არ არის, თუმცა მათ გვერდით უკეთესი სწავლულები და ექიმბაშები არიან. საკაცობრიო საზოგადოების დეგრადაცია გრძელდება.

ანასტასიამ თითქოს სასხვათაშორისოდ წარმოსთქვა შენს წინაშე ფრაზა: „უნდა იკვებო, როგორც სუნთქავ.“ შენ ეს წიგნში გამოაქვეყნე, წარმონათქმულის კონტექსტში და ამას მნიშვნელობა არ მიანიჭე.

მაგრამ დღეს მცხოვრები ქურუმებისთვის ამ ფრაზის გამოქვეყნება, რომელიც ხუთი ათასი წლის წინათ ამოშანთეს ტაძრის კედლებიდან, უძლიერესი მღელვარების მიზეზი გახდა.

წიგნებს, ანასტასიას გამონათქვამებით ისინი, მრავალჯერ ყურადღებით კითხულობდნენ და მიხვდნენ:- მან არა მხოლოდ იცის ეს ციტატა, არამედ ღვთაებრივი კვების შესახებ ცოდნასაც ჰყოლობს.

ასეთი ცოდნით აღჭურვილი ადამიანი, ბუნებრივია, აზრ-ფიქრის სისწრაფის თვალსაზრისით მნიშვნელოვნად აღემატება ერთად აღებულ ყველა ქურუმს და, მასსადამე, მას უნარიც ექნება მართოს მთელი კაცობრიობა ქურუმთა ჩათვლით. მაგრამ, მართვა რომ შესძლო აუცილებელია ინფორმაციის დაფარვა, ანასტასია კი პირიქით, ყველასთვის ააშკარავებს ამ ინფორმაციას. **გამოდის, ის ხალხს ანთავისუფლებს კიდეც ქურუმთა ზეგავლენისგან, აქედან გამომდინარე, იგი ხალხს აახლოვებს ღმერთის აზრ-ფიქრებთან უშუალო ურთიერთობისთვის.**

ისინი ამას მიხვდნენ, როცა დაინახეს, ანასტასია ადამიანის კვების თაობაზე წარმოთქმულ ინფორმაციულ სიტყვებს, როგორ ოსტატურად უხერხებს ფრაზებს შორის მიმოფანტვას. შენს წიგნში „თანაქმნადობა“ მოტანილი გქონდა ანასტასიას სიტყვები პირველყოფილი ადამიანების კვების თაობაზე:

– გარეშემო მრავალფეროვანი გემოს თვალსაზრისით სხვადასხვაგვარი იყო ნაყოფები, კენკრისაც, საჭმელად ვარგისი ბალახის, მაგრამ პირველ დღეებში ადამიანი შიმშილის გრძნობას არ განიცდიდა. ის, ჰაერისგან რჩებოდა დანაყრებული.

იმ ჰაერით რითიც დღეს ადამიანი სუნთქავს, კვება არ შეიძლება. ჰაერი დღეს მკვდარია და ხშირად მავნებელია ხორცისა და სულისთვის. ანდაზის შესახებ შენ სთქვი, რომ ჰაერით მაღარი ვერ იქნები, მაგრამ არის სხვა ანდაზა:- „მხოლოდ ჰაერით ვიკვებებოდი“, ეს ესატყვისება იმის, რაც ადამიანს დასაწყისში ჰქონდა. ადამი უმშვენიერეს ბაღში დაიბადა და ჰაერში, რომელიც მას გარს ეკვროდა, ერთი ბეწო მავნებელი მტვერიც კი არ იყო. იმ ჰაერ-

ში მტვერი განზავებული იყო სუფთაზე სუფთა ცვრის წვეთებში.

– მტვერი? როგორი?

– ყვავილის და ბალახის, ხეებიდან და ეთეროვანი ნაყოფიდან გამოწო-
ნი. იმათგან, რომელიც გვერდით იყო და შორეული ადგილებიდანაც ქარს
რომ მოჰქონდა. მაშინ ადამიანს დიადი საქმეებიდან ყურადღების გადატანა
საკვების მოპოვებაზე არანაირად არ უწევდა. ჰაერის მეშვეობით ყველაფერი
გარეშემომყოფი მას ანაყრებდა. გამჩენმა იმთავითვე ისე მოაწყო, რომ დედა-
მიწაზე ყოველი ცოცხალი სიცვარულით აღვსილი ესწრაფვოდა, რათა ადა-
მიანს მომსახურებოდა; ჰაერიც, წყალიც და ნიავეც მაცოცხლებელი იყო...

რა თქმა უნდა, ღვთიური პირველწყაროს ადამიანთა კვების რაციონ-
ში შედიოდა არა მხოლოდ მაცოცხლებელი ჰაერი, ისინი ბევრ სხვა რამეს-
აც მოიხმარდნენ, მაგრამ უმთავრესად ჰაერი და წყალი კვებავდა მათ სხე-
ულსა და სულს.

შენ დაწერე ანასტასიას სიტყვები კვების შესახებ. ქურუმებს კი გაკვირ-
ვებისგან ტანში სისხლი ეყინებოდათ:- ეს უბრალო ჭეშმარიტება მათ თავში
როგორ არ მოუვიდათ. და, ხვდებოდნენ, რატომაც არ მოსდვლიათ.

თავიანთ ტაძრებში განმარტოვებულებს არ შეეძლოთ ყვავილების
მტვრით გაჯერებულ ჰაერით ესუნთქათ. ხალხს მოუყრიდნენ რა თავს რი-
ტუალებზე, სადაც ბრბო მხოლოდ მტვრის ბულს აყენებდა, ისინი იკვებებო-
დნენ თავიანთი შეთხზული მტვრით .

ქურუმებს ესმოდათ კვების მნიშვნელოვნება:- მათ რაციონში ბევრი სამ-
კურნალო ბალახის ნახარში, ბოსტნეულის მრავალსახეობა და ხილი იყო.
სხვა პროდუქტებთან ერთად, ისინი დიდ მნიშვნელობას კედარის ზეთს ანი-
ჭებდნენ, შორეული ადგილებიდან მსახურებს რომ მოჰქონდათ. მათ რაციო-
ნში მუდამ იყო თავლი, ფუტკრების შეგროვილი ყვავილის მტვერი. ანასტა-
სიამ დაგვანახა, რომ ეს იყო განუზომლად არასაკმარისი. ეს იყო სხვადასხვა
ყვავილის მტვერი. ფუტკრების მიერ შეგროვებულ და ფიჭის უჯრედებში
დატკეპნილ ყვავილის მტვერს, რა თქმა უნდა, გარკვეული სარგებლობა მოჰ-
ქონდა, მაგრამ მნიშვნელოვნად განსხვავდება იმ მრავალფეროვნებისგან,
რაც შეიძლება არსებობდეს საგვარეულო მამულის ჰაერის სივრცეში.

ფუტკრები ხომ ყვავილის მტვერს აგროვებენ შედარებით მცირე რაოდე-
ნობის ყვავილებისგან, ჰაერში კი არსებობს მთელი მრავალფეროვნება და ის
გამოირჩევა ფუტკრისეულისგან თავისი სინაზით და ათვისების სისწრაფით.

ჰაერში არსებული ყვავილის მტვერი,- ცოცხალია და განაყოფიერების
უნარიც აქვს. ადამიანის ყოველი ჩასუნთქვისას ის მასში შედიოდა, განზავ-
დებოდა და მის სხეულს, ტვინის ჩათვლით კვებავდა.

ქურუმებმა, როდესაც დაინახეს, რომ ანასტასია საგვარეულო-
მამულებზე, თითოეული ოჯახისთვის ჰექტარ საგვარეულო მიწაზე ლაპა-

რაკობს, მათთვის გასაგები გახდა:- ის ხალხს პირველსაწყისი ცხოვრების წეს-ჩვეულებისკენ აბრუნებს.

ისინი მაშინვე მიხვდნენ:- რომ, ადამიანებისთვის საგვარეულო ადგილ-მამულებს არა მხოლოდ მატერიალური კეთილდღეობის მოტანა შეუძლიათ. აქ, მთავარი სხვა რამეა. ანასტასიას ნათქვამის კონტექსტში ხალხი შესძლებს ჩამოაყალიბოს სივრცე, რომელსაც ძალუძს კვებოს მათი ხორცი, სული და გონი. ხალხს ცხადლივ წარმოადგენინოს ღვთიური სამყაროს ჭეშმარიტებანი.

მწიფდება სიტუაცია, როდესაც კაცობრიობა შეიძლება აღმოჩნდეს ერთდროულად ორ სამყაროში. მას ექნება შესაძლებლობა ისარგებლოს როგორც ტექნოკრატიული, ხელოვნური სამყაროს მიღწევებით, ასევე ღვთიური პირველსაწყისი ადათით. მათ შესაძლებლობა ექნებათ, ორი სამყარო შეადარონ ერთმანეთს და განსაჯონ არა გაგონილით, არამედ საკუთარი მდგომარეობიდან გამომდინარე. ადამიანებს შეუძლიათ თავიანთი არჩევანი გააკეთონ ან დააარსონ ახალი ქვეყნიერება. შეკქმნან საკუთარი მშვენიერი, ღვთაებრივი მომავალი.

ანასტასიამ ხალხს ღვთიური კვების არა მხოლოდ მნიშვნელობა და არსი დაანახა, არამედ ისიც, თუ როგორ უნდა მივიდნენ მასთან. მისი საგვარეულო ადგილ-მამულები...

წარმოიდგინე, ვლადიმირ, დილა. ადამიანი განთიადისას იღვიძებს და შინიდან გამოდის და თავისი საგვარეულო ადგილ-მამულის ბაღში სეირნობს, სადაც აღმოცენებულნი არიან მისთვის საჭირო სამასზე მეტი სახეობის მცენარეები. მას გამოუმუშავდება ჩვევა, ყოველ დილით შემოუაროს თავის სამფლობელოს.

ადამიანი ბილიკს მიუყვება და მის თვალს ბალახთა, ხეთა და ყვევითა მრავალფეროვნება ახარებს. ნამდვილად ახარებს, დადებით ემოციებს ჩუქნის მას.

არაფერს შეუძლია უფრო მეტი ემოციური მუხტის, დიდი ენერგიის მონიჭება, ვიდრე მშობლიურ ცოცხალ სივრცეს.

მრავალმა საუკუნემ განვლო. თითოეულ საუკუნეში ცდილობდნენ კაცობრიობის ყურადღება გადაეტანათ სხვადასხვა ფასეულობებზე.

ადამიანს ახარებდა დიდი სახლი, ახალი ტანსაცმელი, ახალი ავტომანქანა ან რამე სხვა ნივთი. ადამიანს ახარებდა ფული და საზოგადოებაში თავისი მდგომარეობა, მაგრამ ყველა ეს სიხარული პირობითი და წუთიერია. მათ კმაყოფილება და სიხარული მხოლოდ დასაწყისში მოაქვთ, უკვე დროის მცირე მონაკვეთის გავლის შემდეგ, როდესაც ყველაფერი ეს უფერული ხდება, თავს იჩენს დავიდარაბა, ზოგჯერ კი გაღიზიანება.

ყოველწუთიერად დაძვლებული და ჩამოშლილი სახლი რემონტს ითხოვს, ავტომანქანა მწყობრიდან გამოდის, ტანსაცმელი ცვდება.

ადამიანი ინტუიციურად მუდამ გრძნობდა ჭეშმარიტ სილამაზეს და მარადიულის სრულჰყოფილებას. ამიტომაც, მეფესაც კი, რომელიც ფუფუნებაში ცხოვრობდა და სასახლეების მფლობელი იყო, ბაღი ყოველთვის სჭირდებოდა. აი ჭეშმარიტება, რომელიც ურყევია დედამიწაზე ადამიანის ცხოვრების მილიონი წლების მანძილზე.

ჭეშმარიტი სიამტკბილობა და სიმშვიდე, მხოლოდ საკუთარ საგვარეულო ადგილ-მამულში შეიძლება მოიპოვოს ადამიანმა.

ადამიანი დილით გაივლის თავის საგვარეულო ადგილ-მამულში და თვითოეული ბალახი ხარობს მისით და, თავისი მხრიდანაც ახდენს ადამიანზე რეაგირებას.

მისი ბაღი კი არ ნადგურდება, არამედ მადლმოსილი ცხოვრების წყალობით ყოველწუთიერად იფურჩქნება.

ადამიანს ესმის, რომ მის მიერ მიცემული პროგრამა,- შერჩეული და მისი ხელით დარგული ხეები, ბუჩქები, კენკროვანი მცენარეები,- კი არ განადგურდება, არამედ საუკუნეების მანძილზე იცოცხლებს. ისინი მუდმივად იციცხლებენ, თუ ადამიანი სხვა რამეს არ განიზრახავს.

მისეირნობს დილაობით თავის საგვარეულო ადგილ-მამულში ადამიანი, სუნთქავს მისი ჰაერით და ყოველი ჩასუნთქვისას მასში მცენარეთა მტვრის ნაწილაკები შედის. ჰაერი გაჟღენთილია ამ მტვრით, ისინი, მაცოცხლებელნია და ჰაერის მეშვეობით შეისრუტებიან ადამიანის სხეულში, განზავდებიან მასში ნარჩენის გარეშე და კვებავენ ყოველივეთი, რაც აუცილებელია მისთვის. საგვარეულო ადგილ-მამულის ჰაერი, არა მხოლოდ ადამიანის სხეულს კვებავს, ის კვებავს სულს ეთერებით და აჩქარებს აზრ-ფიქრს.

მისეირნობს ადამიანი დილაობით თავის საგვარეულო ადგილ-მამულში და უცებ შეჩერდება, მოცხარის ბუჩქიდან სამ კენკრას მოსწყვეტს და დააგამოვნებს. რატომ შეჩერდა ის მაინცა და მაინც მოცხარის ბუჩქთან? რატომ მოწყვიტა მაინცა და მაინც სამი კენკრა? სიბრძნის რომელ წიგნში წაიკითხა ადამიანმა, რომ სწორედ ამ დილით მისთვის აუცილებელი, ზუსტად ის სამი კენკრა იყო?

... არადა, ეს ხომ მისთვის, მართლაც აუცილებელი იყო, აუცილებელი სწორედ იმ დღეს, იმ წუთას და სწორედ იმ რაოდენობით.

შემდეგ ადამიანმა კიდევ რამდენიმე ნაბიჯი გადადგა, დაიხარა და ყვავილი დაეწოხა. რატომ გააკეთა ეს? ვინ უკარნახა მას იმისი აუცილებლობა, რომ ჩაესუნთქა სწორედ ამ ყვავილის ეთეროვანი სურნელი?

მან კიდევ ჩაიარა და მოწყვიტა...

დილაობით ადამიანი თავის საგვარეულო ადგილ-მამულში მისეირნობდა, იღიმებოდა, თავისთვის რაღაცაზე ფიქრობდა და, ამავე დროს ხილით ნაყრდებოდა ისე, რომ მათზე კი არ ფიქრობდა, არამედ გრძნობდა მათ. **ადამიანი იკვებებოდა, როგორც სუნთქავდა.**

მაშ, ასეთი დაუჯერებელი სიზუსტით ვინ გათვალა ადამიანისთვის მისი კვება? სად ჩაწერა მთელი ინფორმაცია დედამიწაზე დაბადებული თითოეული ადამიანისათვის?

ეს ინფორმაცია კი, დამიჯერე, ვლადიმირ და შეისმინე, რომ მთელი ეს ინფორმაცია დედამიწაზე დაბადებულ ნებისმიერ ადამიანში ინახება. ნახე, ნებისმიერ ადამიანში არის მექანიზმი, სხვა სიტყვის შერჩევა ვერ შევძელი, რომელსაც შეუძლია, შიშხილის გრძნობა გამოიწვიოს, რომელიც ნიშნავს იძლევა, რომ სხეულს ან სულს აუცილებლად სჭირდება, სამყაროსეული ნივთიერებებიდან რაიმე. ნუ ვილაპარაკებთ, კერძოდ თუ რა, როგორი შეფარდებით და რა რაოდენობით, - გონებით ამის განსაზღვრა არავის ძალუძს. მხოლოდ და მხოლოდ შენმა ორგანიზმმა იცის ამის შესახებ და მრავალფეროვნებათა შორის ის ირჩევს მხოლოდ მოცხარის სამ კენკრას.

სწორი არჩევანის შესაძლებლობა რომ მივცეთ, შენმა ორგანიზმმა მათ შესახებ ყველა ინფორმაცია უნდა იცოდეს. მხოლოდ საგვარეულო ადგილ-მამულს შეუძლია მიაწოდოს მას ასეთი ინფორმაცია.

წარმოიდგინე, შედიხარ მაღაზიაში, სადაც დახლებზე უამრავი ხილია განთავსებული. შენ ვაშლი გინდა. ბევრნაირი ჯიშის ვაშლს ხედავ, ამათგან რომელს შეარჩევ? ზუსტი არჩევანის გაკეთება შეუძლებელია. შენი ორგანიზმი, რომელსაც ზუსტი არჩევანის გაკეთების უნარი შესწევს, დახლებზე განთავსებული ვაშლების შესახებ არ ფლობს ინფორმაციას. ეს ვაშლები მას არ დაუგემოვნებია, არ იცის გემო და არ იცის ნივთიერებათა თანაფარდობა. კაცმა არ იცის როდის არის მოკრეფილი, ეს კი მეტად მნიშვნელოვანია.

შედეგად, შენს მიერ შეძენილი ვაშლები, შეიძლება სასარგებლოც აღმოჩნდეს, მაგრამ არც იმდენად დიდი იქნება მისი სარგებლიანობა, როგორიც იქნებოდა იმ შემთხვევაში, ზუსტად რომ სცოდნოდა შენს ორგანიზმს ყველა ინფორმაცია იმ პროდუქტზე, რომელის მონელებაც შენში აიბუღე.

ის პროდუქტი, იძულებით რომ მიიღე, შეიძლება მავნებელიც კი აღმოჩნდეს. საბოლოო ჯამში აღმოცენდება ავადმყოფობა. მსგავსი რამ მშობლიურ ადგილ-მამულში შეუძლებელია. შენ ხომ ზუსტად იცი, ვაშლის ხეთაგან, შენს ბაღში რომ იზრდება, რომელია უფრო მჟავე ან უფრო ტკბილი ვაშლი, როდისაა ის შენთვის მისაღებად მზად. ადგილ-მამულის ყველა ნაყოფზე ინფორმაციას, შენი ორგანიზმი შენგან იღებს.

მან ყველა ინფორმაცია მათზე ჯერ კიდევ მაშინ მიიღო, როდესაც შენ დედის საშოში იმყოფებოდი. შემდეგ, როცა რძეს სწოვდი დედის ძუძუდან.

დედაშენი ხომ იმავე ნაყოფით სიამოვნებით იკვებებოდა. მისი რძე ამ საკვებმა ჩამოაყალიბა. ამჟამად უკვე მოზრდილი ადამიანი...

მისეირნობდა ადამიანი მშობლიური ადგილ-მამულის სივრცეში, მიირთმევდა ხილს და კენკრას, ყველაფერ იმას, რასაც დედამისის რძე შეადგენდა. თქვენ ასეთი მცნებაც ი გაქვთ,- ადამიანისთვის საკვებად ახალი პროდუქტის მიღება სასარგებლო და აუცილებელიო,

მაგრამ რას ჰქვია ახალი პროდუქტი?

გაცინული, გამხმარი, ქილებში ან კასრებში თავდახუფული კი არა, როგორც შენ იფიქრე, არამედ ისეთი, რომლებიც ბუნებრივი სახითაა წარმოდგენილი და არა, როგორც გამოგყავთ უამრავი ხარისხის ჰიბრიდები, გარეგნულად მრავალი დღის მანძილზე რომ ინარჩუნებენ ვითომ ახალი პროდუქტის იერ-სახეს. ისინი თავიანთი მოჩვენებითი სიახლით, დამიჯერე, ვლადიმირ, მავნებელნია.

ახლა იცოდე, ჩემს მიერ ნათქვამი შეგიძლია შენს თავზე შეამოწმო. *თითქმის ყველა კენკრა მხოლოდ რამოდენიმე წუთის მანძილზე ჩაითვლება ახალ პროდუქტად. ბალი, ალუბალი, ვაშლის ნაყოფი,- არა უმეტეს ერთი საათისა, თუმცა ყოველწუთიერად ისინი მაინც იცვლებიან, სხვა შემადგენლობიანად გარდაიქმნებიან.*

თუნდაც მოწყვიტე ალუბალი, მხოლოდ ერთი ღამით დატოვე მარტო, შემდეგ მასთან ერთად მიდი ხესთან და შეჭამე. იქვე ტოტიდან მოწყვიტე სხვა, ისიც გასინჯე. განსხვავებას იგრძნობ, თვალედახუჭულიც კი, რომელი ალუბალი იქნება ახალი და უფრო გემრიელი. ჟოლოს ერთი საათის შემდეგ განსაზღვრავ, სხვა რაღაცას კი,- ერთი დღე-ღამის შემდეგ,- და შენ, დაინახავ, მიხვდები:- მას, ვისაც არ აქვს საგვარეულო ადგილ-მამული, როგორი ძალაუფლების მფლობელიც და მდიდარიც არ უნდა იყოს ის, არ შეუძლია საკვებად ახლის მიღება, შესაბამისად,- არ შეუძლია სწრაფად აზრ-ფიქრი.

ჯერ კიდევ ძველ ტრაქტატებში ბრძენკაცები ცდილობდნენ თავიანთი მოსაზრებების ჩამოყალიბებას, წლის რომელ დროს, რომელი პროდუქტის ჭამა ადამიანისთვის სასარგებლო. და, ეს ძალზედ მნიშვნელოვანია. მრავალ ტრაქტატთაგან მხოლოდ ერთია ურყევი. ეს არის ის, რაც ღმერთმა თითოეული ადამიანისთვის შეჰქმნა.

თავად ნახე, როგორ თანდათანობით მოაქვთ, გაზაფხულიდან დაწყებული, ადრეულ მცენარეებს ხილის ნაყოფი, შემდეგ უკვე სხვებს ზაფხულის დასაწყისში, და შემოდგომის ბოლოს კი, სხვა სახეობათა რიგი დგება.

რაღა დასაწერი აქ, როცა თვალნათლივანა განსაზღვრული, რა და როდისაა კვება სასარგებლო. და არა თვეებისა და წელიწადის დროთა მიხედვით. მოცემულია კარნახი ყოველწლიური. შენ მხოლოდ დაუფიქრდი, ვლადიმირ, და შეიგნე. ჩვენი შემომქმედი თითქოს მზადაა, საკუთარი ხელით

კოვზით გამოკვების ნბისმიერი ადამიანი. ოღონდ დაუფიქრდი, როგორი სრულყოფილი და ზუსტია მისი პროგრამა.

არის წელიწადის დრო, როდესაც ხილი მწიფდება. ამავდროულად პლანეტები გარკვეულ მწყობრში დგებიან. და, ეს დრო მეტნაკლებად ხელსაყრელია იმისთვის, რათა ადამიანმა ნაყოფი მიიღოს.

სწორედ ღმერთის მიერ აღნიშნულ შესაფერის მომენტში იღებდა ნაყოფს ადამიანი, - ასე სურდა ხოლმე მის ორგანიზმს. და, ამასთანავე არავითარ გათვლებს ადამიანი არ აკეთებდა, თავს იმ პრობლემით არ იტვირთავდა, - როდის და რა მიაღო. ის უბრალოდ ჭამდა, ჭამდა იმიტომ, რომ მოუნდა და ამ დროს მისი აზრ-ფიქრი ერთობლივი თანაქმნადობით იყო გატაცებული.

ის წინ ისწრაფვოდა, უკვე მამის მიერ მოფიქრებულით არ კავდებოდა, უფრო მეტის შექმნა სურდა და ახალი ქმნილების ჭვრეტისგან, ყველასთვის სიხარულის მინიჭება.

მამა ხარობდა: „ჩემი ვაჟი, - შემომქმედია!“ ფიქრობდა და თავის პირშშოს, თავისივე თანაქმნილებებით კვებავდა.

ფიზიოლოგიკით სავსეობა

ქუსმენდი რა, ანასტასიას ბაბუის თხრობას იმის თაობაზე, როგორ და რითი უნდა იკვებებოდეს ადამიანი, ამას ძალაუფლებურად ვადარებდი თანამედროვე ადამიანის კვებას, მდიდარი ადამიანისაც კი, რომელიც ცხოვრობს ე.წ. ცივილიზებულ ქვეყანაში. შემექმნა სიტუაციაზე ეგზომ გაურკვეველი შთაბეჭდილება. მოდით, ბოლოს და ბოლოს ერთად გავერკვეთ ამ სიტუაციაში. მაშ ასე, ყველამ ვიცით, რომ ადამიანისთვის საკვებად, ახალი, ეკოლოგიურად სუფთა პროდუქტების მიღებაა სასარგებლო.

ჩვენ ყველამ ვიცით, რომ ბუნებაში არსებობენ მცენარეები, რომელთაც ძალუბთ ადამიანთა სხეულის ნებისმიერი დაავადების განკურნება. სდექ, აქ აუცილებელია უფრო ზუსტად ითქვას: **ბუნებაში არსებობს მცენარეები, რომელთაც შესწევთ უნარი, არ დაუშვან ადამიანთა სხეულის დაავადება.** მაშინ რატომ არ არიან ისინი ჩვენს გვერდით? რატომ, ვისი ზემოქმედებით ვირჩევთ ჩვენი სხეულის და გონების გამანადგურებელ ცხოვრების წესს? უბრალოდ, ჩვენ ვიღაც დაგვცინის და უფრო მეტიც, - გვაიძულებს, რომ ცხოვრების ამ წესს ცივილიზებულიც კი, ვუწოდოთ.

თუ ვსარგებლობთ ტერმინით „ცივილიზებული ქვეყანა,“ „ცივილიზებული სახელმწიფო,“ სადაც ამასთან ერთად ნაგულისხმევია ადამიანთა საზოგადოებრიობა, რომელთაც გარკვეულწილად, რა თქმა უნდა ცხოვრების განვითარების სწორ დონეს მიაღწიეს, მაშინ, ეს განვითარებულობა უნდა

აისახებოდეს კიდეც, მათ შორის კვების საკითხშიც. უფრო მეტიც, არა მათ შორის, არამედ პირველ რიგში.

ახლა მოდით ერთად ვეწვიოთ თანამედროვე, ე.წ. ცივილიზებული სახელმწიფოს სუპერმარკეტს, რუსულად, - მაღაზიას. მათმა კი, ვინც ნამყოფი არ არის დასავლეთის ქვეყნებში, შეუძლიათ ჩვენი მაღაზიები მოინახულონ. დიდი ქალაქებისა ამ მაღაზიების სასაქონლო ასორტიმენტი ერთნამეთისგან დიდად არ განსხვავება.

დავინახავთ, რომ პროდუქტების უმრავლესობა ლამაზადაა დახარისხებული და შენახვის ხანგრძლივი ვადაც აქვთ. ვნახავთ, უამრავ გამოშვრალ, გაყინულ, კონცენტრირებულ პროდუქტებს. მთელი ეს ასორტიმენტი კი, არაფრით არ შეიძლება ახალ პროდუქტებს მივაკუთვნოთ.

სუპერმარკეტში ჩვენ აგრეთვე დავინახავთ ე.წ. ახალ ბოსტნეულს, - ერთი შეხედვით ლამაზ პომიდვრებს, კიტრებს და ა.შ. თუმცაღა, დღეისთვის საყოველთაოდ ცნობილია, რომ ეს ჰიბრიდები, -საგანგებოდ გამოყვანილი ჯიშებია, რომელნიც დიდხანს ინარჩუნებენ ლამაზ გარეგნულ იერ-სახეს, - და, რომელნიც გაცილებით ჩამოუვარდებიან ხარისხობრივად ნორმალურ, ბუნებრივ ნაყოფს.

ევროპულ ქვეყნებში ეს თითქმის ყველა ზრდასრული მცხოვრებისთვის ცნობილია. იქ, უკვე გამოჩნდა მაღაზიათა ქსელი, რომელთა აბრეშუც კვითხულობთ, რომ მათი საქონელი ეკოლოგიურად სუფთაა და მათი ღირებულება ხუთჯერ უფრო მაღალია, ვიდრე ჩვეულებრივ მაღაზიებში. მაშასადამე, საზოგადოებამ აღიარა, რომ დანარჩენ მაღაზიებში, რომელთა რიცხვიც გაცილებით მეტია, პროდუქტები ეკოლოგიურად სუფთა არ არის.

თუმცა, მოდით ყველა თავისი სახელი დავარქვათ. საზოგადოებამ აღიარა, რომ უმრავლეს შემთხვევაში საკვებში ხმარობს ჯანმრთელობისთვის მავნე პროდუქტებს.

სდექ! მაშინ რა ვუყოთ ტერმინს „ცივილიზებული სახელმწიფო?“ განა შეუძლიათ „ცივილიზებული სახელმწიფოს“ ადამიანებს მოიხმარონ უკეთური, ჯანმრთელობისთვის მავნე საკვები?

ასეთი სახელმწიფოს უფრო ზუსტი სახელწოდებაა - „ბოთე სახელმწიფო“ ანუ „სახელმწიფო გაბრიყვებული მოსახლეობით“.

„ბოთე სახელმწიფოებში“, რომლთაც, ესოდენ მონდომებით ცდილობს დაემსგავსოს რუსეთი, იკვეთება მოსახლეობის გაბრიყვების გარკვეული სისტემა.

შეხედეთ, რა ხდება. ადამიანი საკვებად მოიხმარს უხარისხო პროდუქტებს და ავადდება.

დაავადებული ადამიანი აღმოჩნდება „ჯანმრთელობის დაცვის:-“ სახელწოდებით არსებული სისტემის ხელში. ამ სისტემის განკარგულებაშია უამ-

რავი რაოდენობის სამკურნალო პრეპარატები, საავადმყოფოები, სამეცნიერო ცენტრები. იგი ფასიანია. მასში უამრავი რაოდენობის ფული ტრიალებს.

გვეუბნებიან, რომ ეს სისტემა გარეგნულად იხვეწება, ვითარდება.

თუმცა მიაქციეთ ყურადღება:- სტატისტიკის მიხედვით ყოველწლიურად იზრდება ავადმყოფ ადამიანთა რაოდენობა. ამასთან ერთად ჩნდება ახალი დაავადებები, რომელიც ადრე კაცობრიობისთვის უცნობი იყო. თავი იჩინა უამრავმა ფსიქიურკმა დაავადებებმა, გაჩნდა ასეთი ახალი მოდური პროფესია, როგორიცაა ფსიქოთერაპევტი.

მართებულია დავსვათ კითხვა:- რა არის მიზეზი „ცივილიზებული სახელმწიფოების“ მოსახლეობის ჯანმრთელობის გაუარესებისა? ამ გაუარესებაში ხომ არ არის თანამონაწილე თვით ჯანმრთელობის დაცვა?

ის, რომ ადამიანის ჯანმრთელობის, ფიზიკური მდგომარეობის გაუარესება ხდება, ფაქტია, რამიც სურვილის შემთხვევაში, თითოეულ ადამიანს შეუძლია დარწმუნდეს, სხვა წყაროთა მონაცემების შეპირისპირების შედეგად.

ჩვენ ვსაუბრობთ ფიზიკურ მდგომარეობაზე, მაგრამ უფრო სახიფათო ფაქტორია,- ფსიქიკა.

საკმარისია ყურადღება გადავიტანოთ მომაბეზრებელი, ერთფეროვანი ინფორმაციისგან, რომელიც ადამიანს საშუალებას არ აძლევს ჩაუფიქრდეს მომხდარის არსს და შეიძლება, რბილად რომ ვთქვათ, დავექცედეთ ეგრეთ წოდებული „ცივილიზებული ქვეყნების“ მოსახლეობის უმრავლესობის ნორმალურობაში.

საზოგადოების მიერ ცხოვრების ნირის არჩევა შევაფასოთ, როგორც შიზოფრენიული დაავადების შედეგი. თავად განსაჯეთ.

ადამიანმა, რომელიც თავის მამულში ცხოვრობს, გადაწყვიტა, მაგალითად, ვაშლი მიირთვას. რას აკეთებს ის? გამოდის ბაღში, მოწყვეტს ახალ ნაყოფს და ჭამს. ახლა ვნახოთ მეორე ადამიანის მოქმედება, რომელიც განვითარებული სახელმწიფოს ქალაქურ ბინაში ცხოვრობს. მასაც მოუწია ვაშლის ჭამა. ადამიანი აიღებს ფულს, მიდის მაღაზიაში, ყიდულობს ვაშლს, მაგრამ ეს ვაშლი უკვე ახალი არ არის. ის ყიდულობს ვაშლს, რომელიც ვიღაცამ მოიყვანა, შემდეგ ჩააწყო ტარაში. ვიღაცამ ეს ვაშლი გადაზიდა მანქანით ან თვითმფრინავით. შემდეგ ვიღაცამ მაღაზია ააშენა და ეს ვაშლი დახლზე დააწყო. ყველა ოპერაცია ვაშლის მოყვანიდან გაყიდვამდე, ფიქსირდება სპეციალური ხალხის მიერ. ადგენენ აღრიცხვიანობის აქტებს, კრეფენ გადასახადებს, ადებენ ბაჟს და სხვა.

ამგვარად, ამოქმედებულია მთელი ჯაჭვი სადაც ხალხი თითქოსდა საქმიტაა დაკავებული:- შესაძლებლობას აძლევენ თავიანთ მსგავს ადამიანებს დააგემოვნონ ვაშლის ნაყოფი. *ხოლო ის, ვინც ამ ნაყოფს დააგემოვნებს, სანამ დაიკმაყოფილებს თავის მოთხოვნილებას, სადმე უნდა იმუშაოს, რათა ჯერ*

მიიღოს ქალაქის ფულები და გადაიხადოს ვაშლის ტოტსა და ადამიანს შორის ვიღაცის მიერ მოფიქრებული ჯაჭვის საზღაური.

საზოგადოება ამ მოვლენას ნორმალურად მიიჩნევს.

**გაბრიელებული საზოგადოება არც კი ეჭვობს, რომ ვიღაცას ძალიან მოუ-
ნდა ხალხი გაარიდოს თავის ჭეშმარიტ დანიშნულებას და აიძულოს დაკავ-
დეს უაზრო საქმიანობით.***

ასეთ აბსურდებამდე ხალხი თანდათანობით მიჰყავდათ. სწრაფად არ შეიძლებოდა. თუ დააჩქარებდნენ, მაშინ სუსტად განვითარებული ადამი-
ნი კი დაინახავდა მომხდარის ბოდეითობას.

მხოლოდ წარმოიდგინეთ სიტუაციის პარადოქსულობა:- ერთ მშვენიერ დღეს, ჩვეულებისამებრ, გადაწყვიტეთ ვაშლის ხესთან მისვლა და ნაყოფის მოწყვეტა. გადადგით ნაბიჯი თქვენი სახლის ზღურბლიდან ვაშლის ხის მი-
მართულებით და დაინახეთ ადამიანთა რიგი.

– ვინა ხარ?,- ეკითხებით თქვენთან ყველაზე ახლოს მყოფ ადამიანს.

– ვაშლების გამყიდველი ვარ,- გპასუხობთ ადამიანი.

– შენს შემდეგ ვინ არიან ისინი?- აგრძელებთ გაოცებას და პასუხად გესმით:

– ჩემს შემდეგ დგას ადამიანი რომელსაც ვაშლები მოაქვს ჩემს მაღაზია-
ში, მის უკან ის, ვინც ვაშლებს წყვეტს ხიდან, თითოეული ჩვენგანის ირგვლ-
ივ შენ ხედავ ხალხს სუფთა კოსტუმებში,- ესენი არიან რომლებიც იწერენ,
რამდენი ვაშლი გაიყიდება ერთი საათის შემდეგ.

– თქვენ რა, გააფრინეთ, კაცებო?- აღშფოთდებით თქვენ.- რატომ ხართ უაზრო საქმეებით დაკავებული? ვინ გეტყვით მაღლობას ასეთი სისულე-
ლისთვის?

ამაზე გპასუხობენ:

– შენ გვეტყვი მაღლობას, ყველა ჩვენგანს ფულს გადაგვიხდი, ამ ფულ-
ით კი ჩვენთვის ვაშლებს ვიყიდით.

– საიდან გიშოვნით ამდენ ფულს?

– შენ მიდი მეზობელთან, მსხალთან იქ აღმრიცხველის ადგილია თავი-
სუფალი. გახდი აღმრიცხველი, ფულს მიიღებ, ჩვენ გადაგვიხდი და როცა მოისურვებ ვაშლს შეჭამ.

სრული აბსურდია, იტყვით თქვენ, შიზოფრენიაა, მაგრამ მსგავსი რამ სწორედ თქვენთან ხდება.

სავსებით უცხადესი პირობები ჯანმრთელი ცხოვრებისთვის ტრაქტატ-
ის სახით უნდა გადმოსცე. რა გაეწყობა, აი ისიც,- პატარა ტრაქტატი:

* რასაც ჯერ-ჯერობით „მშვენიერად“ ახერხებენ ჩვენი ბედოვლათობით ჩვენივე არჩეუ-
ლი ბედოვლათი ხელისუფლება და მისი მონა-მსახურები!... გ.გ.

პირველი:

დედამიწაზე მცხოვრებ თითოეულ ადამიანს თავისი ორგანიზმის ხარისხიანი კვებით უზრუნველსაყოფად უნდა ჰქონდეს საკუთარი მამული, საკუთარი საცხოვრისი სივრცე.

მეორე:

საკუთარ სივრცეში ადამიანმა, სასურველია საკუთარი ხელით დარგოს ნაყოფისმომტანი მცენარეები. ის მცენარეები, რომლებიც, როგორც თვითონ თვლის, იქნება მისთვის სასარგებლო და გემრიელი. მაგალითისთვის, თუ ადამიანმა წინასწარ იცის, რომ მას არ მოსწონს წითელი მოცხარი, დიდი რაოდენობით მისი დარგვა არ არის საჭირო. **მთლიანობაში მამულში უნდა დაირგოს მრავალწლიან მცენარეთა არანაკლებ სამასი სახეობა.** არ გავიმეორებ დარგვის უჩვეულო წესებისა და მცენარეებთან ურთიერთობის შესახებ, ეს ჯერ კიდევ პირველ წიგნში აღწერილი, როდესაც ანასტასია მეაგარაკებზე მოგვითხრობდა. რასაკვირველია, მსგავსი რამ შეიძლება განახორციელო არა ერთ, არამედ ორ ან სამ წელიწადში. თუმცა სავსებით შესაძლებელია, ბავშვებსაც ერგოთ კვების ფაქტიურად იდეალური წყარო.

მესამე:

ადამიანმა ყოველ დილით, როდესაც გაიღვიძებს, უნდა გაისეირნოს თავის საგვარეულო ადგილ-მამულის ტერიტორიაზე და თუ მას აღეძვრება სურვილი, უნდა შეჰქამოს დამწიფებული მსხვილი ნაყოფი, ან კენკრა, ან ბალახის ღერო. ეს უნდა გააკეთოს განსაკუთრებული სურვილის შედეგად და არა რომელიმე დიეტოლოგის, თუნდაც აკადემიკოსის რეკომენდაციით. როდესაც თქვენი ორგანიზმი შეიგრძნობს თქვენს მამულში აღმოცენებული მცენარეების ხარისხობრივ გემოს, თვითონ შეადგენს თქვენთვის საკვების მიღების იდეალურ დიეტას: ხარისხის, რაოდენობისა და დროის მიხედვით. თქვენი მამულის ტერიტორიაზე გასვლა აუცილებელია არა მხოლოდ დილით, ან ვიღაცის მიერ საკვების მიღების მკაცრად განსაზღვრულ საათებში, არამედ მაშინ, როდესაც თქვენ ჰქამის სურვილი დაგებადებათ.

თანამედროვე პირობებში ბევრ ადამიანს არ შეუძლია მუდმივად იცხოვროს მამულში, თუნდაც, რომ ის ჰქონდეს. თუმცა, სასურველია კვირაში ერთხელ მაინც ეწვიოს საკუთარ მამულს. თავს თუ შეუძლოდ გრძნობთ, წამლის მიღებამდე, უმჯობესია რამოდენიმე დღით უბრალოდ ჩახვიდეთ თქვენს მამულში და იქ, მის სივრცეში დაჰყოთ.

თქვენ უკვე ჩამოაყალიბეთ საკუთარი სივრცე, თუ თქვენი ორგანიზმი ამ სივრცეში ამოსული მცენარეების შესახებ ინფორმაციას ფლობს, მას აბსოლუტური სიზუსტით, თვითონვე შეუძლია შეარჩიოს ადამიანის გამოსაჯანმრთელებლად აუცილებელი საშუალება.

ანასტასიას მტკიცებით, არ არსებობს ადამიანის სხეულის დაავადება, რასაც ვერ დაჯაბნის თქვენს მიერ შექმნილი სივცრის სიყვარული.

საკვირველია, აქ ნაგულისხმევია არა ქალაქური ბინის სივრცე, არამედ მამულის, მის მიერ შექმნილ პრინციპებზე აგებული.

ამ წესებს ფორმულირება გავუკეთე ჩემს უბის წიგნაკში, წავუკითხე ანასტასიას ბაბუას და ვკითხე:

– ხომ არაფერი გამომჩა?

მან მიპასუხა:

– *თუ მოკლედ ჩამოაყალიბებ დასაწყისისთვის ასეც შეიძლება, მაგრამ აუცილებლად უნდა ითქვას მეზობლების შესახებაც.*

– *რა შუაშია აქ მეზობლები?*– თავიდან ვერ მივხვდი.

– *როგორ თუ „რა შუაშია“?– გაუკვირდა შეკითხვა ბაბუას,– თვითონ იფიქრე:– თუკი შენი მამულის ღობის იქით, იქვე მდებარეობს ქარხანა მხრჩოლავეი სასიკვდილო ნამწვით და ქარს ეს ნამწვი მოაქვს შენი მამულის სივრცეში რითი ისუნთქებ?*

– არავინ ააშენებს მამულს ქარხნის გვერდით, შევეპასუხე მე და გავჩუმდი.

გამახსენდა. ქალაქ ნოვოსიბირსკში, კალას კომბინატიდან სულ რაღაც ხუთასიოდე მეტრში სააგარაკო ნაკვეთებია განლაგებული. გერმანიაში კი სასოფლო-სამეურნეო მინდორი,– მის გვერდით კი რვახაზიანი საავტომობილო ტრასაა.

გავიფიქრე:– ასეთი მარტივი ცნება, როგორიცაა სასოფლო-სამეურნეო პროდუქციის მოყვანა ადამიანის საკვებისთვის, მხოლოდ ეკოლოგიურად სუფთა ადგილას, სასურველია არ იყოს დიდი ქალაქების გვერდით... ასეთი უბრალო ცნება ვერაფრით ვერ დადის ადამიანებამდე. მართლაც კიდევ ერთი პუნქტი უნდა ჩავწერო:

მეთხე:

თქვენი მამული ეკოლოგიურად სუფთა ზონაში უნდა იმყოფებოდეს. მას გარს შემოკრებილი უნდა ჰყავდეს თანამოაზრენი, სავგარეულო მამულების მსურველნი, რომელნიც სამოთხის ოაზისებს შეჰქმნიან. თქვენი მამულიდან კი, მაცოცხლებელ მტკერს ქარი მეზობლებს გადაუტანს, მაგრამ იმათგანაც შემოგიტანთ თქვენ მაცოცხლებელ ჰაერს.

დებირისპირება

მაში, რომ ჰარმონიული, ფიზიკურად და სულიერად ჯანმრთელი ცხოვრების წირის ადამიანებს შორის დაპირისპირება არსებობს, წიგნის სერიის „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ უამრავი მკითხველი დარწმუნდა.

უკვე არაერთხელ ვწერდი იმის შესახებ, რომ ჩემამდე მოდიოდა ხმები, თითქოს რუსეთის მართლმადიდებლური ეკლესია ანასტასიას წინააღმდეგ გამოდიოდა. თითქოსდა, სწორედ ეკლესიის მსახურთა მეშვეობით ვრცელდებოდა ხმები ადმინისტრაციულ ორგანოებში იმის შესახებ, რომ წიგნის სერიის „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ ყველა მკითხველი, - სექტანტია.

არ შემიძლია ამ ცნობების სერიოზულობაში ასე უცებ დარწმუნება, მაგრამ მალე ნოვოსიბირსკის მკითხველთა კლუბის წევრებმა გვითხრეს, რომ კულტურის სახლის დირექციაში ეკლესიის წარმომადგენლები მოდიოდნენ და დირექციას სთხოვდნენ წინ აღდგომოდნენ მკითხველთა კონფერენციის ჩატარებას.

შემდეგ მაჩვენეს, ერთ-ერთ მართლმადიდებლურ საიტზე ინტერნეტში ადამიანი, რომელიც თავის თავს „ღვთისმეტყველების დოქტორს“ უწოდებდა, ყოველნაირად როგორ ლანძღავდა ანასტასიას, ამასთან ერთად ხმარობდა, ღვთისმეტყველებისგან საკმაოდ შორს მდგარ გამონათქვამებს. ამ თემის განხილვა „ღვთისმეტყველების დოქტორის“ ძაღვს, რა თქმა უნდა, აღემატებოდა. **უფრო მეტად მას აინტერესებდა დისკუსია თემაზე: - ჩემი გვარი ნამდვილია თუ ლიტერატურული ფსევდონიმი.**

და ბოლოს, - მთლად არაჩვეულებრივი ფაქტი: - სანქტ-პეტერბურგის თეატრმა „ვსტრეჩა“-მ წიგნის სერიალ- „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ მოტივების მიხედვით დადგა სპექტაკლი, რომელსაც „ანასტასია“ ეწოდება. 2002 წლის 23 ივლისს თეატრის დასი ვლადიმირში გაემგზავრა და ტანევის სახელობის საკონცერტო დარბაზში წარმოადგინა სპექტაკლი.

25 ივლისს სპექტაკლის პრეზენტაცია ტულაში უნდა შემდგარიყო. 24 ივლისს ტულის გაზეთის პირველ სვეტზე გამოქვეყნდა მიმართვა ხალხისადმი, რომელსაც ხელს აწერდა ტულის ეპარქიის მისიონერული განყოფილება, სადაც ხალხს მოუწოდებდნენ არ წასულიყვნენ სპექტაკლზე, ლაპარაკი იყო აგრეთვე იმის შესახებ, რომ წიგნი და პიესა ხალხს მოუწოდებს დაუბრუნდეს კერპთაყვანისმცემლობას...

მოკლედ, ცდილობდნენ ხალხი რაღაც საშინელებით დაეშინებინათ. მიუხედავად ამისა ტულაში სპექტაკლი გაიმართა და დარბაზი სავსე იყო. როდესაც თეატრ „ვსტრეჩა“-ს დირექტორმა ჩამომიტანა და მაჩვენა ეს პუ-

ბლიკაცია, მე და სხვებსაც ვინც ამ პუბლიკაციებს გაეცნო, მაშინვე გაგვიჩნდა ერთნაირი კითხვები ტულის ეპარქიის მისიონერული განყოფილების მომართ.

როგორ შეიძლება აკრიტიკოთ სპექტაკლი, რომელიც თქვენ არ გინახავთ? ერთადერთი დადგმა ვლადიმირში მხოლოდ ორი დღის უკან, ფაქტიურად ტულაში შედგა პრემიერა იყო.

სანკტ-პეტერბურგში მღვდელმსახურები მოვიდნენ სპექტაკლზე და შემდეგ მსახიობებს მადლობას უხდიდნენ მაღალსულიერი დადგმისათვის. ამბობდნენ:- „გვიმრავლოს ასეთი სპექტაკლები“-ო!

დასკვნა თავისთავად იბადებოდა. ისეთ მოვლენას, როგორიც ანასტასიაა, დაჟინებით უთვალთვალებს მისი რომელიღაც საპირისპირო ძალა. ეს ძალა შეიძლება იმყოფებოდეს როგორც რუსეთის ტერიტორიაზე, ისე მის ფარგლებს გარეთ. ფლობს რაღაც განშტოებულ ქსელს, რომელსაც პროცესზე რეაგირების უნარი აქვთ,- რაც ხალხის მასაში ხდება,- განავითაროს ან დაამუხრუჭოს იგი თავისი შეხედულებისამებრ.

ბაბუა ამბობდა იმის შესახებ, რომ უმაღლესმა ქურუმმა, რომელმაც მთელ რიგ ხალხთან ჩამოაყალიბა იდეოლოგია, უარი თქვა დაპირისპირებოდა ანასტასიას, მაგრამ საუკუნეების მანძილზე ქურუმთა მიერ შექმნილი სისტემა მაინც დაუპირისპირდებო. ჰოდა, ამანაც ჰპოვა თავისი დასტური.

* * *

დაპირისპირების თავგამოდებული შემსრულებლები ადგილებზე უუანრონი აღმოჩნდნენ ჩასწვდომოდნენ მომხდარის არსს. ისინი წინასწარ ჩადებული დაპროგრამებით მოქმედებენ, უსაფუძვლოდ სდებენ ბრალს ანასტასიას, რაც მის ქმედებებში სავსებით გამორიცხულია. ასე, მაგალითად, კითხვას „ყველანი წავიდნენ ტყეში?“ ანასტასია პასუხობს:- **„ტყეში წასვლა საჭირო არ არის. სადაც დაანაგვიანე, ჯერ ის დაასუფთავე“**.

თუმცა პრესა ამტკიცებს, თითქოს ანასტასია ხალხს მოუწოდებს, მიატოვონ ქალაქური საცხოვრებლები, ბავშვები და წავიდნენ ტყეში.

* * *

ასე და ამგვარად, შეიძლება დავასკვნათ, რომ რომელიღაც სტრუქტურები აქტიურად ცდილობენ წინ აღუდგნენ ანასტასიას იდეის წინსვლას, სახელდობრ კი,- თვითოეული რუსი ოჯახისთვის ჰექტარი მიწის მიღებას, იქ, საგვარეულო ადგილ-მამულის მოსაწყობად.

* * *

რასაკვირველია, ანასტასიას ოპონენტები ცდილობენ ეს ძირითადი იდეა არ ახსენონ და ამჯობინებენ ხალხის დაშინებას თავიანთი ცრუ მონაჩ-მახებით.

რა თქმა უნდა, მიზნის მისაღწევად მინდა დავიცვა თვითონ იდეა და წიგნის მკითხველებიც ცილისწამებისა და სხვა დაბრკოლებებისაგან. დავიცვა, მაგრამ როგორ? კონკრეტულად ვისგან? ცილისმწამებლებსაც ხომ აქვთ კონკრეტული სახელები, გვარები, პარტნიორები და ინტერესები. რა თქმა უნდა, აქვთ. არის ანასტასიას იდეების მომხრეთა ანალიტიკური ცენტრი. აქ მყოფ ადამიანთა გარკვეული ნაწილი, პირადად ჩემთვის უცნობია, მაგრამ მათი განსაზღვრებები და დასკვნები ფრიად საინტერესოა. როგორც მაგალითად:

„უკუქმედებები მიმართულია არა უშუალოდ ანასტასიას, არამედ რუსეთში დაბადებული ნაციონალური იდეის წინააღმდეგ. უკუქმედება მიმდინარეობს ერთი შუალედური წერტილიდან. როგორც სიგნალის მიხედვით ადგილზე მყოფი მომხრეები, რომლებსაც არანაირი ურთიერთკონტაქტი არა აქვთ, ერთმანეთს მხარს უჭერენ. ისინი განლაგებულნი არიან სხვადასხვა სოციალურ, მათ შორის საეკლესიო ფენებში.

ხერხი პრიმიტიულია:- ცილისწამება, ამკარად ცრუ ხმების გავრცელება. აუცილებლობის შემთხვევაში პროვოკაცია მოძრაობის სათავეში მოქცევის გზით და მისი დისკრედიტაცია“.

* * *

ანალიტიკური ცენტრიდან იტყობინებოდნენ, კონკრეტულად ვინ გაიტაცა კომპიუტერი ხელნაწერით, როგორი იყო საიტის გატაცების გეგმა. ვინ და როგორ ცდილობდა ანასტასიას წიგნების თითქოსდა მსგავსი წიგნებით, სინამდვილეში იდეისაგან მკვეთრად გამიჯნული წიგნებით შეცვლას.

მე აგრეთვე მეუბნებოდნენ იმის შესახებ, რომ ერთიდაიგივე ძალებმა, ერთიდაიგივე ხერხებით გაუკეთეს ორგანიზება ანასტასიას, აკადემიკოს შერტინინის სკოლის და მომღერალ ბასკოვის წინააღმდეგ მოწამვლას. ბასკოვი აქ რა შუაშია?- გაიკვირვებს მკითხველი. სანდომიანი ახალგაზრდა კაცი, ძლიერი და ლამაზი ხმა. სწორედ რომ ეს აცოფებთ მათ. წარმოიდგინეთ, რომ ეს ახალგაზრდა რუსი ყმაწვილი თავისი შესანიშნავი ხმით უცებ იმღერებს:

Рассветают восходы на ветках звенящего кедра.

И земли целомудренной роды лучом осеняют.

Небеса заревые ей вздохом любви помогают.

И ласкают свирелями сон межпланетные ветры.

В каждом зерне зараждается сила.
В каждом ребёнке восходит миссия
В белом луче возродится Россия,
Анастасия, Россия, спаси Бог.

ამ სიმღერას სანკტ-პეტერბურგში, საკონცერტო დარბაზ „ოქტიაბრსკაიაში“ მღეროდა ბავშვთა გუნდი, წიგნის „ვინ ვართ ჩვენ“ პრეზენტაციაზე. ეს სიმღერა შეგეძლოთ მოგესმინათ ბარდთა შესრულებით და ვიდეოფილმში „დაიბრუნეთ, ხალხნო, თქვენი სამშობლო.“ იგი დაწერილია ბელორუსი მასწავლებლის მიერ და ეტყობა, სახალხო სიმღერად გადაიქცევა. შესაძლოა, მომღერალი ბასკოვი რუსეთზე სხვა პატრიოტულ სიმღერებსაც იმღერებს და ეს სიმღერები რუსეთის მაცხოვრებლებს მოუხმობენ... ჰოდა, ვიღაცისთვის საშინელებაა რუსეთის წამოწყებები, რუსული აღორძინება.

მთხოვეს არ შეგწუხებულიყავი, არ ვილაპარაკო მიმდინარე მოვლენებზე, მარწმუნებდნენ, რომ პირველად გაჩნდა შესაძლებლობა შეისწავლო მექანიზმი და რუსეთში ნებისმიერი პოზიტიური მიმართულებების წინააღმდეგ იდეოლოგიური დივერსიების კონკრეტული შემსრულებლები დაასახელო.

არც ვილაპარაკებდი. დაე, ამით კომპეტენტური ორგანოები დაკავდნენ. თუმცა მაპატიეთ, მაგრამ მოცემული სიტყვის მიუხედავად, ერთ რამეზე გაჩუმება არ შემიძლია. ამაზე თუ გავჩუმდები მთელი ცხოვრების მანძილზე საკუთარი თავის მიმართ პატივისცემა დამეკარგება.

აკადემიკოს შჩეტინინის სკოლაზე, მის პედაგოგებზე, საერთოდ, პედაგოგ,- ნოვატორებზე, ხოლო, რაც მთავარია, ბავშვების თავდასხმებზე გაჩუმება მეტი აღარ შეიძლება.

შჩეტინინის სკოლის მოსწავლეებმა მასწავლებლებთან ერთად გადაწყვიტეს ჯერ კიდევ ერთი სკოლის აშენება, ბელგოროდის ოლქში. ადგილობრივ ორგანიზაციასთან ერთად დაიწყეს გადმოცემული შენობის გაწყობა. შრომას მიჰყეულებმა, დაპროექტების და აშენების ცოდნამ, მალე დააძლევინა მათ წინაშე დასმული ამოცანები. მათ უნდოდათ, რათა სხვა ბავშვებსაც ნორმალურ სკოლაში ესწავლათ... თუმცა გარემონტებული შენობის დატოვება მოუხდათ. რატომ? იმიტომ რომ პროვოკატორები არ თვლემენ...

იმავე წყარომ, რომელმაც ორგანიზება გაუკეთა ხმების გავრცელებას იმის შესახებ, თითქოსდა ანასტასიას წიგნების ყველა მკითხველი სექტანტია, გადმოანთხია ზუსტად ისეთივე ბრალდება:- „შჩეტინინის სკოლა,-ტოტალიტარული სექტა“-ო.

როგორც ანასტასიას შემთხვევაში, სიგნალის შემდეგ, რომელიღაც თითქოსდა მართლმადიდებელმა მამებმა, დაიწყეს ნათქვამის დამტკიცება. კვლავ სტანდარტული, უსაფუძვლო ფრაზები, ბრალდებები ფაქტების გარეშე.

შჩეტინინის სკოლის მოსწავლეებს, წერს ვიღაც მამა ალექსეი, თითქოსდა „... ფულებთან ურთიერთობის არანაირი გამოცდილება არა აქვთ“. სიცრუეა, კაცებო, აქვთ. ოღონდ მათზე ისეთი ჩაციკლულები არ არიან, როგორც თქვენ.

„შჩეტინინის სკოლაში „წრეზე გამოძახების“ მეთოდია გამოყენებული, როდესაც დანაშაულის ჩამდენი პირისპირ აღმოჩნდება მთელი ჯგუფის წინაშე, რომელიც მის მიმართ უარყოფითადაა განწყობილი და კიცხავენ“.

აი, ესეც ბრალდება! განა კაზაკებს დამნაშავე წრეზე არ გამოჰყავდათ? გამოჰყავდათ, - მაგრამ არა მხოლოდ გასაკიცხად, არამედ გამათრახებითაც სჯიდნენ. განა ჩვენს დემოკრატიულ და კომუნისტურ პარტიებს თავიანთ „წრეზე“ არ გამოჰყავდათ დამნაშავეები? და განა ეკლესია არ უხმობს „წრეზე“ თავიანთ დამნაშავეებს და არ ჩამოართმევს ხოლმე წოდებას? ეკლესია უფრო სასტიკად იქცეოდა, - კოცონზე სწვავდა. აქ კი გაკიცხავა...

ასეთ ფაქტზე, როგორც უარყოფითზე როდესაც წერდა, იქნებ მხედველობაში ჰქონდა, რომ „წრე“ მხოლოდ მის საკუთარ პერსონას წარმოადგენდა? მაშინ ეს იქნება არა წრე, არამედ ნამდვილი ტოტალიტარიზმი.

კიდევ სხვადასხვა სტატიებში, როგორც უარყოფით მოვლენაზე, ლაპარაკია, რომ შჩეტინინის სკოლას იცავენ კაზაკები და მის ტერიტორიაზე მოხვედრა დაბრკოლებების გარეშე ყოველთვის არ არის შესაძლებელი.

თუმცა, ბატონებო, ამჟამად ბევრ სკოლას იცავენ. და, არა მხოლოდ ჩვენს ქვეყანაში. გარდა ამისა, რა გესაქმებათ თქვენ შჩეტინინის სკოლაში? ღმერთის გემინოდეთ. გაუფრთხილდით თქვენს ჯანმრთელობას. *თქვენ ხომ თავზარდაცემული ხართ, როცა ხედავთ, რომ ამ სკოლის ბავშვები არ სვამენ, არ ეწევიან, თვითონ აშენებენ ახალ კორპუსებს და კარგად სწავლობენ. თქვენ, ეტყობა „მადლი გეფინებათ“, როდესაც სკოლებში ნარკოტიკებია, უწმწური სიტყვები იფრქვევა.*

მე არ შევუდგები ყველა იმ ბოდიშს ჩამოთვლას, რაც ამ მშვენიერ სკოლაზე დაიწერა. ამის დამწერნი თავიანთმა კოლეგებმაც კი დაგმეს.

აი, რა დაწარა თავის სტატიაში ალექსანდრ ადამსკიმ. მე მისგან ამონარიდებს მოვიყვან:

შაბათს, პირველ აპრილს, საავტორო ტელევიზიაში (atv) გავიდა გადაცემა „პრეს კლუბის“ ჩანაწერი, რომელიც მიემდვნა როგორც ამჟამად მიღებულია თქმა, არაერთმნიშვნელოვან პუბლიკაციებს პრესაში, კრასნოდარის მხარის დასახლება ტეკოსის მიხაილ პეტრეს მე შჩეტინინის სკოლაზე. „პრეს

კლუბის“ ორგანიზატორებმა გადაწყვიტეს შეეკრიბათ სასკოლო თემაზე მომუშავე ჟურნალისტები, აგრეთვე პედაგოგები, რათა ყველაფერი განიხილონ.

შჩეტინინის სისტემა, როგორც თანამედროვე განათლების უნიკალური მოვლენა, პროფესიულად და მსოფლმხედველობითი თვალსაზრისით, რა თქმა უნდა, კამათს იწვევს. თუმცა „პედაგოგიური ქილოერების“ (გამონათქვამი ალექსანდრ რადივს კვუთენის) არგუმენტები განსხვავდება იმათი არგუმენტებისაგან, რომლებიც შჩეტინინს არსებითზე ეკამათებია.

ქილოერები არ კამათობენ, ისინი განადგურებას ესწრაფვიან.

რამდენი არსებობს, რამდენი ახსოვს პედაგოგიკას, სოკრატეს დროიდან, ბრწყინვალე მასწავლებელ-ფილოსოფოსებს ბრბო სცემდა იმის გამო, რომ ისინი აცდუნებენ ახალგაზრდობას და ასწავლიან სტანდარტებისგან გვერდის ახვევას.

ასე რომ, შჩეტინინის დარბევის მორიგი მცდელობა შემთხვევითი არ არის. როგორც „პრესკლუბის“ სხდომაზე ალექსანდრ როდოვმა თქვა, თუ ადრე დარბევის ორგანიზებით ჩინოვნიკები იყვნენ დაკავებულნი, ახლა ამას საკმაოდ სანდომიანი ჟურნალისტები აკეთებენ. სასიამოვნო ყმაწვილები და გოგონები აწყდებიან რა იმას, რომ მათ ჩვეულ წარმოდგენაში ვერ თავსდება, ან სკოლა არ ჰგავს იმას, მათი აზრით როგორიც უნდა იყოს, ან როგორი უნდა იყოს პედაგოგი, ან როგორ უნდა მოეწყოს განათლების სისტემა, აღმოჩნდებიან უუნარონი ამ გაუგებარი და მათ ცნობიერებაში შეუთავსებელი თანაცხოვრებითვის. იმას, რაც მე არ მესმის არსებობის უფლება არა აქვს, – აი, ეს არის მათი მარტივი და მომაკვდინებელი ლოგიკა.

ამ ძველმა სამყარომ გადმოღვარა ის, რაც ფსკერზე იყო დარჩენილი, ტოტალიტარიზმის სქელი ნალექი, აგრესიული და შეურიგებელი, განსხვავებულის, სხვის მიმართ სიძულვილით განსმჷვავლული. ძველი სამყარო, სადაც მოთმინებას ადგილი არა აქვს, სადაც ბავშვები ერთნაირები უნდა იყვნენ, ხოლო მასწავლებლებმა ერთი და იგივე უნდა ასწავლონ. ნაჩვენები იყო „პრეს კლუბში“ დისკუსიის დასაწყისი. შჩეტინინზე თავდასხმის ერთ ერთმა პუბლიკატორმა თქვა, რომ მას აქვს ბრალდების საფუძველი, მაგრამ ჯერ მას სურდა მოესმინა „მომხრეთა“ არგუმენტები. გასაოცარია, როგორ ცოცხლობს სტალინისეული ლოლიკა, რომლის მიხედვით ნებისმიერმა ადამიანმა ჯერ თავი უნდა დაიცვას, ხოლო ბრალმდებლები შემდეგ გადაწყვეტენ რამდენად დამნაშავეა ის, ვინც თავს იცავს. დამნაშავე რომ არის, უეჭველია, მაგრამ საქმე შემდეგშია, რამდენადაა დამნაშავე და სასჯელის ზომა როგორი იქნება.

პუბლიცისტებთან კამათი უსარგებლოა, დაასახელო ისინი, – მხოლოდ რეკლამირება და პატივმოყვარეობით ტკბობაა, რისკენაც მიილტვიან, – იყვნენ შემჩნეულები. მათ უნდა მოვუთმინოთ, გვესმის რა, რომ მათი ბაგებით

ღალადებს ძველი, მომკვდავი სამყარო. მათი ხელით ატარებენ უმეცრებას და ღვარძლს. თვითონ ისინი კაცმა რომ სთქვას, ასევე არაფერში არ არიან დამნაშავეები, როგორც ასანთით მოთამაშე ბავშვი, რომელიც ცეცხლს წაუკიდებს სახლს, რომელშიც თვითონ ცხოვრობს. რა ბედი ეწევა სკოლას, ჩვენი განათლების მომავალს?

შრეტინინმა ჩვენი თვალსაზრისით, უდიდესი საგანმანათლებლო აღმოჩენა მოახდინა, რაც, რა თქმა უნდა, შეუმჩნეველი არ დარჩა მათი დამრბევების მხრიდან. მან გახსნა განათლების ახალი შინაარსი. თავის სკოლაში, თავის პედაგოგიურ კუნძულზე ისე ააგო ცხოვრების ნირი, რომ ეს ნირი განათლების შინაარსი გახდა. რა თქმა უნდა, პროგრამა, სასწავლო საგნები აქ არ არის, მოსწავლეები სწავლობენ მათემატიკასაც და ბიოლოგიასაც, მაგრამ ეს მასალაა, ხოლო შინაარსი ტეკოსის ცხოვრებისეული ნირი გახდა. სახელების მნიშვნელობა, საკვების მოპოვება, საცხოვრებლის დაცვა, ხელოვნება, ურთიერთდამოკიდებულება. და კიდევ: - ის, რომ ყველანი იმის თაობაზე საუბრობენ, - რომ ბავშვები განსხვავებულები არიან და მათ არა მხოლოდ სწავლების სხვადასხვა რიტმი აქვთ, არამედ ნიჭის მეტ-ნაკლებად გაფართოების სხვადასხვა სფეროები. თუმცა ჯერჯერობით მხოლოდ შრეტინინმა შესძლო გაეკეთებინა ისე, რომ განსხვავებული ბავშვები სწავლისას მოქმედებენ მხოლოდ თავისი ინდივიდუალური ტემპით. ამიტომაც შრეტინინელ მოსწავლეს ფიზიკა შეუძლია ისწავლოს მე-9 კლასის, ხოლო არქიტექტურა შეისწავლოს უმაღლესის პროგრამით. ეს არის სწორედ უწყვეტი განათლება.

ვინ შესძლო გაეკეთებინა ასეთი რამ?

ამის წარმოდგენაც კი ძნელია, არამც თუ მოფიქრება და განხორციელება.

რა თქმა უნდა, შრეტინინი, - გენიოსია. მიხალ პეტრეს ძე, - მხატვარი, მოაზროვნე, ჩვენი კულტურის გამოჩენილი მოღვაწეა.

სწორედ ამიტომაც ვერც თვითონ მას, ვერც მის შემოქმედებას ვერ ჩასვამ წინასწარ მომზადებულ ჩარჩოებსა და კლიშეებში. ვერც საქებაოში და ვერც სალანძღავში. შრეტინინთან შეიძლება და აუცილებელიცაა იკამათო, რადგან შეიძლება ისწავლო, უბრალოდ აუცილებელია მისი ქება, - მხატვარი მეცების, აღიარების გარეშე ვერ იცხოვრებს.

შრეტინინს არ შეიძლება უტიფრად მოექცე.

საერთოდ არავის არ უნდა მოექცე უტიფრად და არავინ არ უნდა გაანადგურო, იმიტომ რომ ადრე თუ გვიან შეგრცხვება. სხვისი განადგურებით მხოლოდ ბანდაში იმკვიდრებენ თავს და ადგილს, ხოლო ნორმალურ საზოგადოებაში თვითდამკვიდრება არა მხოლოდ შენდამი, არამედ სხვის მიმართ პატივისცემით და სიყვარულით მიიღწევა.

გასამართლებით იდეოლოგიურ ქილერებს კი გაასამართლებენ, მაგრამ რა არის მათთვის მსჯავრის დადება? მათთვის ეს ჯილდოა. მათი პა-

ტრონები ყველაფრის კომპენსაციას ახდენენდა ისინი უფრო მეტად შეეცდებიან, ყოველთვის დაუსჯელნი დარჩნენ. როგორ უნდა დაისაჯონ? ადამიანებმა უბრალოდ თავიანთი აზრი გამოთქვეს. ისინი უბრალოდ შეცდნენ, ხოლო მცდარი მოსაზრებისთვის სასჯელი გათვალისწინებული არ არის. თუმცა ისინი არ შემცდარან. სკოლას ტოტალიტარული სექტა უწოდეს, რითაც იღწვოდნენ გარკვეული მიზნისთვის, - ადმინისტრაციული ორგანოები დაემორებინათ რუსეთში შესანიშნავი ახალი წამოწყებების მხარდაჭერისგან. ყველა ჩინოვნიკი ხომ არ მოვა ჭეშმარიტების დასადგენად, მაგრამ აუცილებლად შეეცდებიან ყოველგვარი კონტაქტებისგან დისტანცირებას. დაფუშვით, სკოლაში მართლაც არის რაღაც ცუდი? ამგვარად, სკოლა დაუცველი აღმოჩნდება, ფაქტიურად ის გასაგლეჯადაა განწირული და იქ უკვე ქილერები ყველანაირად ცდილობენ მეთოდურად განახორციელონ თავიანთი დარტყმები.

ჩვენ კი რა? ჩვენს თვალწინ არა მხოლოდ პედაგოგებს, არამედ ბავშვებსაც... ხომ გესმით, რუსეთის სამასზე მეტ ბავშვს ტკეჰნიან სიბინძურეში, აშავებენ, შეურაცხყოფას აყენებენ, უკვე ორი წლის განმავლობაში.

არ მჯერა, რომ ამას რუსები აკეთებენ. რუსულ ხასიათში მსგავსი რამ არ არის, მაგრამ ჩვენ შევცქერით ამ მოწამვლას, შესცქერიან მაღალი თანამდებობის ჩინოვნიკები და უბრალო ხალხი, ვუყურებთ აშკარა უტიფრობას და ბავშვების მორალურ ამოჟლეტვას. ვის მიერ?..

ამის შესახებ, დაე, რუსეთის ოფიცრებმა ილაპარაკონ, მაგრამ ღმერთმა დაგვიფაროს, ჩვენს მოთებს ვუთხრათ:

„ჩვენ ვცხოვრობდით იმ დროს როდესაც ჯერ კიდევ არსებობდა აკადემიკოს შჩეტინინის სკოლა ტიკოსში, სადაც სამასი ბავშვი სწავლობდა, რომლებიც მშვენიერ რუსეთზე ოცნებობდნენ”.

ჩვენს მოთებს, რომლებიც რუსეთის მამულებში იცხოვრებენ, უნდა ვუთხრათ: „სკოლა, სადაც შენ სიამოვნებით დადიხარ, ჩვენს დროს შეიქმნა. ჩვენ შემოვინახეთ იგი”.

ასე იქნება შემდეგ. ახლა კი.

მიხაილ პეტრე-სძევ, ტეკოსის მასწავლებლებო, პედაგოგ-ნოვატორებო! რა თქმა უნდა, თქვენ გიჭირთ, მაგრამ იცით... მშვენივრად იცით, რომ „ჭეშმარიტებამდე ღოღვით ვერ მივაღწევთ” და კიდევ, ბავშვებო! ტეკოსის სკოლის ბავშვებო. მაპატიეთ ჩემო პატარებო, თუ ყველაფერს ვერ გაგიკეთებთ რაც უნდა შევძლო... მაგრამ შევძლებ. ბევრი სხვა ადამიანიც შესძლებს. თქვენთან ახლა, ალბათ თბილა? კარგია, თუ თბილა. დაე, ხშირად დაგნათოდეთ მზე, რათა თითოეული თქვენგანის ოცნებები გაათბოს.

შექნილი სიტუაციის შესახებ ვუამბე ანასტასიას ბაბუას, მისგან რჩევის მიღების იმედით, თუ როგორ ვიმოქმედოთ. ბერიკაცი, მამისგან დატოვებულ კვერთხზე დაყრდნობილი იდგა და ჩემს ნაამბობს ყურადღებით უსმენდა. ამბის დასრულებისა და ჩემი თხოვნის შემდეგ, თუ როგორ გვემოქმედა შექმნილ სიტუაციაში, ბერიკაცი გარკვეული დროის მანძილზე დუმდა. *მისი სახე დამაბული იყო, შემდეგ თავი მაღლა ასწია, თვალები მოჭულა, თითქოს სივრცეში შეაღწიაო და ალაპარაკდა:*

– არავისთვის, არც ჩემთვის, არც მამაჩემისთვის, არც უმაღლესი ქურუმისთვის არ იყო ნათელი, როგორ შესძლებდა ჩემი მოთა ანასტასია საიდუმლოებების ამოხსნას და იმ კითხვაზე პასუხის გაცემას, თუ რატომ გადაიქცა დედამიწა მყრალ ადგილად. ხორციელი ტანჯვის და ადამიანთა სულის ბორგვის წარმოქმნის განსაცდელი ადამიანმა თავადვე მისცა საკუთარ თავს.

თუკი დედამიწაზე ადრეული ადამიანები ცივილიზაციის უჭკვიანეს წარმომადგენლებად მიიჩნეოდნენ, მაშ მათ, რატომ არ შეინარჩუნეს თავიანთი შვილებისთვის ბედნიერი ცხოვრების ნირი?

ყველაფრის დაბრუნება ამჯერადაც შესაძლებელია ღმერთის მიერ პირველქმნილ სამყაროში. მაგრამ, როგორ შეგვენარჩუნებინა იგი, რათა არ გაგვეშორებინა ძველი შეცდომები, ყველასთვის ბუნდოვანი იყო. და აი, ნახე ბატონო, ეს წარმოუდგენელი კომბინაცია ანასტასიამ თავისი აზრ-ფიქრით მართომ, ერთმა შეჰქმნა და აქედანვე ააღორძინა. ყველა კითხვაზე გაცემულ იქნება პასუხები.

ანასტასია მოვლენებს, ათასწლეულობით განსავითარებლებს, ერთ საუკუნში კუმშავს. ის მათ იმეორებს. ახლა დედამიწის ისტორიას, შენი ქვეყნის ისტორიას თითოეული მათგანი თავის თავზე გამოსცდის, დასკვნას გამოიტანს და ამ დასკვნას საგვარეულო წიგნში ჩასწერს. ადამიანს საკუთრივ, თავისი გრძნობებით, სულით, შეუძლია შეიცნოს ათასწლეულების მოვლენები.

ზუსტად ისე, როგორც ახლა ცილს სწამებენ ანასტასიას, ასევე სწამებდნენ ცილს შენს წინაპრებს რუსეთში, როცა მათ კულტურას ანადგურებდნენ.

ძველი რუსეთის კერპთაყვანისმცემლობას, ვედიზმს საშინელ ბარბაროსობას, უდიდამო კულტურას უწოდებდნენ. როგორ შევიგრძნოთ, გავიგოთ რა იყო სინამდვილეში?

საკუთრივ აჩვენა მოთამ რუსეთის წინაპართა სწრაფვანი და ახლა თავის თავზე იღებს იმათ შთამომავალთა მაგივრად დარტყმებს, ვინც ცილი დასწამეს მათ თანამედროვეობის, ბავშვებისა და შვილების წინაშე.

მან თითქოს როგორც სპექტაკლში, ისტორიულ პიესაში, დღეს დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა ხალხს შესთავაზა, თავისთვის როლის შერჩევა; შემდეგ თავის მიერ არჩეული როლის თამაში და სიტუაციისთვის გვერდიდან შე-

ეხედვა. ისინიც კი, ვინც მაყურებელთა სახით დააკვირდებიან მოვლენათა მიმდინარეობას, მაყურებლის როლს ითამაშებენ, შეაფასებენ მოვლენათა განვითარებას და თვითონვე ჩაებმებიან მოქმედებებში.

მე ვიჩქარე. შენ პასუხი მოგესმინა გინდოდა, ვინ ახდენს შეურაცხყოფებს, წინააღმდეგობებს. რა გაეწეობა, გიპასუხებ, პასუხი ქურუმისთვის რთული არ არის.

ვინც გაიგო ანასტასიას მიერ გამჟღავნებული და გახმოვანებული იდეები, აენტო ამ იდეებით, ყველა იმათთვის დაბრკოლებების შექმნას ადამიანები ცდილობენ.- ეს უბრალო ხალხი არ არის. *ეს ადამიანები ბიორობოტები არიან, რომელთაც დიდი ხნის წინ, მაგრამ არა რუსეთში, დაბადებული* პაწაწინტელა სექტა ხელმძღვანელობს.*

– მე მაქვს საგაზეთო ამონაჭრები, იქ იმ ადამიანთა ხელმოწერებია, რომლებმაც სტატიები დაწერეს, ერთ-ერთში კი, კონკრეტულადაა ნათქვამი, რომ ანასტასიას წინააღმდეგ ტულის ეპარქიის მისიონერული განყოფილება გამოვიდა. არის ცნობები სხვადასხვა რეგიონებიდან, სადაც საუბარია ცალკეული ქრისტიანული მრევლის მიმართ არაკეთილმოსურნე დამოკიდებულებაზე,- მათში რა, ასევე არიან, როგორც თქვენ ამბობთ, ბიორობოტები, რომლებიც რომელიღაც სექტას ემორჩილებიან?

– ადამიან-ბიორობოტებმა თვითონ არ უწყიან თავიანთი დაქვემდებარებულობის შესახებ. მათში უბრალოდ უკვე დიდი ხნის წინაა ჩადებული გარკვეული პროგრამა. ამ პროგრამამ ვერ განჭვრიტა ანასტასიას მოვლენა და ამიტომაც მისცა უძლიერესი წუნი-შეფერხება. თავის თავს თვითგანადგურება განუპირობა.

– ჩემს თავში ასეთი ინფორმაცია ვერ ლაგდება. სად მოვუძებნო მას მტკიცებულება?

– თუ თავში ვერ ლაგდება, მაშინ შენი ლოგიკით ყველაფერი მშვიდადაა დაალაგე. მტკიცებულებებსაც ყველა, ვინც აზროვნებს ის,- თავისივე ლოგიკით მოიძიებს.

– ლოგიკით დავალაგო?

– ჰო. უბრალო და ყველასთვის ნაცნობი ფაქტები. აი, შეხედე როგორ შეიძლება, მხოლოდ ფაქტებს რომ დაეყრდნო ისე იმსჯელო.

– როგორ?

– ჯერ შენთვის ნათლად განსაზღვრე, ანასტასიამ ყველას რისი გაკეთება შესთავაზა.

* ნეტა „სად“ დაბადებულებს გულისხმობს ქურუმი?!... წაიკითხეთ „ილიადი, ჯულა“ და მიხვდებით ჩემო თანამემამულენო... ც.გ.

– მან ყველას შესთავაზა აეღოთ ერთ ჰექტარზე არანაკლები მიწა და იქ მოეწყოთ საგვარეულო მამული თავისი ოჯახისთვის და მომავალი მოდგმისთვის. როგორც ანასტასია ამბობს, თუკი თითოეული ოჯახი გაიკეთებს სამოთხის კუთხეს, მაშინ მთელი დედამიწა სამოთხედ გადაიქცევა. ანასტასიამ ასევე სთქვა, თუ როგორ შეიძლება საკვები მცენარეების დარგვა ისე, რომ მათ ადამიანის დაავადებებს შეებრძოლონ. გარდა ამისა, ის ლაპარაკობდა ჯანსაღი ცხოვრების ნირზე, ბავშვების აღზრდაზე, ბუნების ფაქიზად მოწყობაზე. ამტკიცებდა, რომ ბუნებაში განზავებულია ღვთის აზრ-ფიქრები. მოკლედ, ააგო მოდელი, რომლის მიხედვით რუსეთს შეუძლია აყვავებულ ქვეყანად იქცეს, სადაც ბედნიერი ოჯახები იცხოვრებენ.

– *ანასტასიამ საგვარეულო მამულებზე საუბრით, სინამდვილეში ხალხისთვის გახსნა ღვთაებრივი ყოფის უდიდესი საიდუმლო. აჩვენა ადამიანს სამოთხეში დაბრუნების გზა. ეს გასაგები გახდება, თუ ერთი-ერთმანეთში შევაჯერებთ სხვადასხვა წიგნებში განლაგებულ მის გამონათქვამებს.*

ანასტასიამ გახსნა საიდუმლო, რომელსაც ათასწლეულობით საიდუმლოებაში ინახავდნენ ბნელი ძალები. მათ გაანადგურეს ყოველივე, რისი მეშვეობითაც შეეძლო ხალხს ამ საიდუმლოს შესახებ გაგება.

მეორე საუკუნეში, ეგრეთ წოდებულ თქვენს ერაში, განადგურებულ იქნა უკანასკნელი წიგნი, დაწერილი, ჯერ კიდევ რუნისტურ წერილებში. ამ წიგნში მოთხრობილი იყო ადამიანის ღვთიური ცხოვრების ნირზე. საუბარი იყო სამყაროს ათვისების შესაძლებლობებზე, საკუთარი საგვარეულო მიწის ნაკვეთის ჰარმონიული ათვისების გზით, შემდეგ კი სრულიად პლანეტის, რასაც დედამიწა ჰქვია.

დედამიწის სრულყოფილად ათვისების შემთხვევაში ადამიანს სამყაროს სხვა პლანეტების ათვისების შესაძლებლობა ეხსნებოდა. *სხვა პლანეტების ათვისების ეს ხერხი, ტექნოკრატული კი არ არის, არამედ ფსიქოტელეპატურია.*

– ნუთუ დიად ბრძენთაგანთ, არასოდეს უთქვამთ მიწის შესახებ ისე, როგორც ანასტასიამ სთქვა?

– ვერც ერთ ახლანდელ ტრაქტატში ვერ იპოვნე, ვლადიმირ, აღმოჩენებს, რაც ანასტასიამ ხალხისთვის მოახდინა. უფრო მეტიც, *ექვსი ათასი წელია დიდი ძალისხმევით გადააქვთ ადამიანთა ყურადღება მიწის შეცნობისაკენ. მათ ყოველგვარ სწავლებას ისე აწვდიან და არწმუნებენ, თითქოს ჭეშმარიტება მხოლოდ მათშია.*

ადამიანი, როცა ერთ მოძღვრებას შეისწავლის და მალე დაინახავს, რომ: – არ არის მასში ჭეშმარიტება, მაშინვე მეორეს აწვდიან, – მეორესაც შეისწავლის, მესამეს აწვდიან... ასე, მათი მოძღვრებების სწავლება-სწავლებაში გადის ცხოვრება და ბოლოს ცხოვრების არსისში ჩაწვდომას სიკვდილამდეც ვერ ახერხებენ.

მიუხედავად ამისა ადამიანი ინტუიციურად მაინც მიწისკენ, მისი დიდებულების შეცნობისკენ ესწრაფვის. მიხვდნენ, რომ ამ სწრაფვას ხალხის სულიდან, ფესვებიანად ვერ ამოძირკვავენ. ამიტომ ზნეუთის ძალებმა მიწისკენ სწრაფვის კომპრომენტირება გადაწყვიტეს.

მოკლედ, საუკუნეობის მანძილზე უამრავ ხრიკებს მიმართავდნენ, ამიტომაც უკანასკნელი ექვსი ათასი წლის განმავლობაში მიწის შემცნობელობით არავინ დაკავებულა.

– შემცნობელობა ეს ისაა, როგორც ანასტასია ამბობს?

– ჰო, ასეა, როგორც ამბობს და ისე, როგორც ხალხს ესმის მისი.

ანასტასიამ ადამიანთა მთელი საზოგადოებები შემოაბრუნა მშვენიერებისკენ მიმავალ გზაზე და უკვე ვერავინ შესძლებს მისთვის წინააღმდეგობის გაწევას. მის ოცნებას თავიანთ გულებში, უკვე უამრავი ადამიანი ატარებს.

– მაინც ხომ უწევენ წინააღმდეგობას, ცილს სწამებენ მკითხველებსაც და ანასტასიასაც. თუმცადა, რომ ესმოდეთ წინააღმდეგობის გაწევის შეუძლებლობა, არც დასწამებდნენ ცილს.

– *ახლა, ვლადიმირ, იმათი ძაღლისხმევით, ვინც ცილის წამებას ეწევა, - ბევრად მაღალი იერარქები ცდილობენ ახალი ერას დასაწყისი უშუალოდ რუსეთიდან არ დაუშვან. ცოტა მოგვიანებით კი, ისინი იდეას დამახინჯებული სახით სხვა ქვეყნას მიაწვდიან და შეეცდებიან ამ იდეის სახელის გატეხას.*

ამ ყველაფრის წინასწარ განჭვრეტა ანასტასიამ შესძლო. მისმა წინასწარ მოფიქრებულმა სვლამ კი, უმაღლესი ქურუმი გააოგნა. ანასტასიას ესმოდა: - მას შემდეგ, რაც ადამიანისა და დედამიწის არსს ფარდას აპხდიდა, ყველა ვერ შესძლებდა მიწასთან დაუყოვნებელი ურთიერთქმედებისგან თავის შეკავებას. სიჩქარემ კი, შესაძლოა ზიანიც მოიტანოს. რამეთუ, თავდაპირველად აუცილებელია, რომ შენი სიყვარულის სივრცე, ჯერ საკუთარ აზრ-ფიქრში შეჰქმნა.

რუსეთში ახლა ხალხს ცილისმწამებლები დაბრკოლებებს უქმნიან, მაგრამ ადამიანები ოცნებას არ ღალატობენ და საკუთარ სივრცეს გულში უკანდაუხეცლად ჰქმნიან.

რა თქმა უნდა, სისტემა ძლიერია, მაგრამ არ შეიძლება განურჩევლად ყველა ადამიანი დაადანაშაულო. ეკლესიების მსახურთა შორის ანასტასიაზე სხვადასხვაგვარი მოარული აზრია.

– მე, ეს ვიცი. არა ერთხელ შეგხვედრივარ მღვდელმსახურებს, რომლებსაც ესმით და მხარს უჭერენ ანასტასიას.

– შენ და შენს მკითხველებს აუცილებელია გესმოდეთ, ვისთვის არ არის დღეს ხელსაყრელი რუსეთში გავრცელებული ინფორმაცია.

– ვფიქრობ, რომ ბევრ ქვეყანას, რომელსაც თავი განვითარებულად მოაქვს, არ სურს დაინახოს სხვა, უფრო განვითარებული ქვეყანა.

– ლოგიკურია, მაგრამ თითოეულ ქვეყანაში, უამრავი ხალხი ცხოვრობს და შენ როგორ ფიქრობ, ისინი ყველანი გულდასმით ადევნებენ თვალს რუსეთში მიმდინარე მოვლენებს და ანალიზებენ მათ?

– რასაკვირველია, ყველა არა. თუმცა, არსებობენ გარკვეული ადამიანები, რომლებიც დაინტერესებულნი არიან.

– როგორები, მაგალითად?

– როგორები? აი, მაგალითად ისინი, ვინც წამლებით ვაჭრობენ, დიდი რაოდენობით აწვდიან მას რუსეთს, მათთვის არახელსაყრელია, თუ რუსები არ იავადმყოფებენ.

– კიდევ?

– კიდევ... კვების პროდუქტები დიდი რაოდენობით შემოდის ჩვენთან საზღვარგარეთიდან, ხოლო ანასტასიას გეგმის განხორციელების შემთხვევაში, რუსეთი თვითონ გაიტანს კვების პროდუქტებს ბევრ ქვეყანაში და ამაში მას კონკურენციას უკვე ვერავინ გაუწევს.

– მაშასადამე ანასტასიას გეგმა არახელსაყრელია სხვა ქვეყნებისთვის, არა მოსახლეობისთვის, არამედ გარკვეული კატეგორიის პირთათვის და ისინი შეიძლება იმყოფებოდნენ სადაც გნებავს იმ ქვეყანაში, მათ შორის თვითონ რუსეთშიც? ასეა?

– დიახ. საერთოდ, ასეა.

– ახლა მითხარი ამ კატეგორიის პირებს, რომლებიც დიდ კაპიტალს ფლობენ, შეიძლება ჰქონდეთ თავიანთი სამსახურები, მსოფლიოს განვითარების ტენდენციებს თვალს რომ ადევნებენ?

– რა თქმა უნდა, ყველა მსხვილ კომპანიებს აქვთ სამსახურები. სხვაგვარად ისინი გაკოტრდებიან. უფრო მეტიც, არსებობენ სასწავლო დაწესებულებები, რომლებიც ასეთ ადამიანებს ამზადებენ.

– კარგი. გამოდის მსხვილ კომპანიებს აქვთ სამსახურები, რომლებიც სხვადასხვა ქვეყნებში ეწევიან თავიანთი საქმის განვითარებას. შეუძლიათ ზეგავლენაც კი მოახდინონ მათთვის ხელსაყრელი პირობების შესაქმნელად.

– დიახ.

– მეთანხმები. კეთილი. შემდეგი ლოგიკური ჯაჭვი მიგიყვანს იმ დასკვნამდე, რომ მსგავს სამსახურებს, მთელი რიგი ქვეყნების მთავრობები შეიძლება რომ ფლობდნენ. ასეთი მაგალითები ისტორიაში უამრავია და მათ შორის ყველაზე მნიშვნელოვანი ის ებრაული პაწაწინა ჯგუფია, რომლის მეშვეობითაც იმართება დღეს ამერიკა, ევროპა და რუსეთი. თუმცაღა ისინი, ქურუმთა ხელში მხოლოდ ინსტრუმენტები იყო.

– რა კავშირია ანასტასიას იდეის მოწინააღმდეგე ქრისტიანულ ეპარქიებსა და ამ ჯგუფებს შორის?

– კი, მაგრამ მე ხომ ვამბობდი, რომ ისინი ვინც ბიორობოტებადაა გამო-
შვებული ამ ტიპის ხალხია. ისინი ჩამოყალიბებულნი არიან ქურუმთა პრო-
გრამის ზემოქმედებით და გავრცელებულნი არიან პაწაწინა ებრაული ჯგუ-
ფის სახით.

– სად ვეძებოთ მსგავს მტკიცებულებათა დამადასტურებელი საუთები?

– ისტორიის ფაქტებში. მათში ყურადღებით და მიუკერძოებლად
ჩაიხედე.

იუდეველებთან, ქრისტიანებთან და არა მხოლოდ...

ქ ივმართავ რა, იუდეველებსა და ქრისტიანებს, ამ ორი ურთიერთსაპი-
რისპირო იდეოლოგიის მიმდევრების თუნდაც ნაწილის მხრიდან მა-
ინც ვიმედოვნებ გაგებას. ჩემთვის გასაგებია, რომ ყველანი ვერ შეიგნებენ
მიზანს, რის გამოისობითაც მე, იძულებული ვიყავი შევხებოდი მოცემ-
ულ თემას.

როგორც კი, ჩემს წინამორბედ წიგნში მოხსენიებული იყო თემა ებრაე-
ლებსა და ქრისტიანებზე, ზოგიერთების მხრიდან ამას მაშინვე წყენა მოჰყვა.

**თუმცადა, ანასტასიას გამონათქვამების არსს ერთადერთი რამ მოსდ-
ევს, ნათელი მოჰყვინოს ერებს შორის კონფლიქტების მიზეზებს. კონფ-
ლიქტებს, რომელიც ხუთი ათასი წლის მანძილზე არ წყდება.**

როცა მე წინამდებარე წიგნზე ვმუშაობდი, ჯანსაღი აზრი მკარნახობ-
და, რომ უკეთესი იქნებოდა ებრაელთა თემასა და ქრისტიანობას არ შევ-
ხებოდი. რა საჭიროა მკითხველთა ნაწილის გაღიზიანება და უფრო მეტ-
იც, განვაწყო ისინი ჩემს წინააღმდეგ? მიუხედავად ამისა, ვფლობდი რა
გარკვეულ ინფორმაციას, ვთვლი, რომ არ მაქვს უფლება დავფარო იგი,
როგორი არასასიამოვნოც არ უნდა მოჩვენებოდა ვინმეს.

ებრაელთა რბევაზე ინფორმაციის მოწოდებისას, რომელიც არაერთი
ათასწლეულია გრძელდება, მხოლოდ ისტორიული ფაქტები მოვიხსენიე.
როგორც შემძლო, ვცდილობდი კომენტარი არ გამეკეთებინა აღწერილი
გარემოებისთვის და მათთვის სუბიექტური შეფასებები არ მიმეცა. მიზა-
ნი ერთადერთია, – ერთდროულად რამოდენიმე ქვეყანაში, ებრაელთა მი-
მართ მორიგი მსხვილმასშტაბიანი დარბევის არიდების მცდელობა.

ეს დარბევა თავისი მასშტაბურობით შეიძლება გახდეს მნიშვნელოვ-
ნად დიდი, ვინემ ის, რაც მოხდა ჰიტლერული გერმანიის დროს. იგი თი-
თქმის გარდუვალია. მისი თავიდან არიდება მხოლოდ ერთადერთ რამეს
შეუძლია, – წარსული დარბევების მიზეზთა რაც შეიძლება ზუსტი შეცნო-
ბა და შესაბამისი მოქმედებები ამ მიზეზთა უგულვებელსაყოფად.

შევეცდები არ მივმართო ციმბირული ტაიგის განდეგილების,- ანას-ტასიასა და მისი ბაბუის მტკიცებულებებს, თუმცადა პირადად ჩემთვის ეს წლითი წლობით უფრო და უფრო წონადი ხდება.

სხვებს, შესაძლებელია ისინი გამონაგონად მოეჩვენოთ. შევეცდები შევკრიბო მტკიცებულებები ყველასთვის ცნობილი ფაქტებიდან ან მათ შორის რომელთა არსებობაც, სურვილის გამოჩენისას, თითოეულისთვისაც იქნება შესაძლებელი.

მაშ ასე, როგორც ისტორიული წყაროებიდანაა ცნობილი, ებრაელთა დარბევა ეგვიპტელ ფარაონთა დროიდან დაიწყო. ბოლო ათასწლეულში ისინი პერიოდულად ხდებოდა ას წელიწადში ერთხელ. ხდებოდა სხვადასხვა, იმ დროისათვის უკვე გაქრისტიანებულ ქვეყნებში და ყოველი ასწლეულის შემდგომ ისინი უფრო და უფრო მასშტაბური იყო. ებრაელთა განადგურების უკანასკნელი მსხვილმასშტაბიანი აქცია ჩადენილ იქნა ჰიტლერული გერმანიის მიერ 1939-1945 წწ. ებრაელებს საკონცენტრაციო ბანაკების ღუმელებში სწვავდნენ, ხვრეტდნენ, აირით გუდავდნენ. სხვადასხვა მონაცემებით, ამ პერიოდში განადგურებულ იქნა ექვს მილიონამდე ებრაელი.

უკვე ათასწლეულების მანძილზე სხვადასხვა ქვეყნის ერების მიერ ებრაელთა განადგურებასთან დაკავშირებული მოვლენათა გამეორების პერიოდულობა ნათლად და დამაჯერებლად მეტყველებს რაღაც მიზეზის არსებობის შესახებ, რომელიც ამ მოვლენებს იწვევს, მაგრამ ზუსტად ჭეშმარიტი მიზეზების შენიღბვასაა, რომ საგულდაგულოდ ვიღაც ესწრაფვის.

მასობრივი საინფორმაციო საშუალებები, - პრესა, რადიო და ტელევიზია, - ცდილობენ ამ უმწვავეს თემას არ შეეხონ. ამ თემაზე მხოლოდ ერთი პატარა მინიშნებაც კი მასობრივ საინფორმაციო საშუალებებში ფასდება, როგორც ნაციონალური (ეროვნული) მტრობის გაღვივება.

სინამდვილეში კი, საზოგადოებისათვის მაფორიაქებელ და მწვავე საკითხების მიჩქმალვის საკითხსაა, უფრო მეტად რომ შეუძლია, ნაციონალური მტრობის გაღვივებას ემსახუროს.

და ის, რომ საზოგადოებას ებრაელთა საკითხი აფორიაქებს, ამას უამრავი ფაქტი ადასტურებს.

ბევრისთვისაა ცნობილი რუსეთის გენერლის, სახელმწიფო დუმის დეპუტატის საჯარო გამოსვლის დროს მომიტინგეთა ტრიბუნიდან გაკეთებული განცხადება, რომელიც, თუკი მოკლედ ვიტყვი ასე აღიქმებოდა: - „აბა, მოუსვას რუსეთიდან მთელმა ებრაელობამ“.

სახ. დუმის ზოგიერთმა დეპუტატმა გენერალი გააკრიტიკა. პრესაში, ბუნებრივია, მას სიტყვა არ მისცეს. კამათში მასთან არავინ შესულა. რატომ? შესაძლებელია ეს გენერალი ერთადერთია რუსეთში, რომელსაც ასეთი შეხედულება აქვს და ღირს კი ძვირფასი საეთერო დროის დახარჯვა

და ერთ ადამიანთან მთელი საზოგადოებისთვის კამათში ჩართვა? გავზედავ და ვიტყვი, რომ ის მარტო არ არის. ისინი ბევრნი არიან გენერალთა შორისაც, ჩინოვნიკთა შორისაც და ახალგაზრდებს შორისაც.

ადამიანთა რაოდენობა, რომელიც სთვლის, რომ ყოველგვარი უბედურება ებრაელებისგან მოდის, დღითიდღე იზრდება. პრესის დუმილი კრიტიკული მასის დაგროვების საშუალებას იძლევა. მე მოვიყვან ციფრებს, ამის თაობაზე რომ უფრო ნათლად მეტყველებენ.

დაწყებული 1992 წლიდან რუსეთში სხვადასხვა გამომცემლობების მიერ ებრაელთა მამხილებელი ორმოცდაათ წიგნზე მეტია გამოცემული. ამ საკმაოდ სერიოზულ ციფრში არ შედის ასობით თვითგამოცემული მასალა, უამრავი გაზეთი და ჟურნალი.

ეს გამოცემები მაღაზიების თაროებზე არ აწყვია, არ იმტვერება წიგნების საწყობებში. იგი ვრცელდება და გადადის ხელიდან ხელში. ბევრი მათგანი იკითხება, ასე ვთქვათ, გაცვეთამდე. ამ გამოცემებს მოთხოვნა აქვთ. აი ის კი, ბევრი ადამიანისთვის მამოფრიაქებელი, საკითხი რომ არ იხილება პრესაში, ამ ადამიანთა მიერ უბრალოდ ასე ფასდება: „მთელი პრესა ებრაელების ხელშია“. გაღიზიანებულ ადამიანთა არგუმენტები კი ასეთია, რომ მოუძნადებელი ადამიანისთვის მათთან კამათი რთული და ძნელია.

* * *

მატარებლის კუპეში, რომლითაც სანკტ-პეტერბურგიდან მოსკოვში ვბრუნდებოდი, შემოვიდა ორი მამაკაცი და ერთი ახალგაზრდა გოგონა. მამაკაცები მუქი ფერის პერანგებში იყვნენ გამოწყობილნი, ოფიცრის ფართე ქამრები ჰქონდათ შემორტყმული. ყველაფრიდან ჩანდა, რომ რომელიღაც ბოხოქარი მოვლენისგან იყვნენ დაღლილები. კუპის ზედა თაროებზე ავიდნენ და დასასვენებლად წამოწვნენ.

გოგონასთან კი, ამგვარადვე მკაცრად ჩაცმულთან, საუბარი გავაბი. გავიკვამ: - რომ ისინი, გოგონამ როგორც აღნიშნა ყრილობიდან, - „რუსეთის პატრიოტული ძალები“-დან ბრუნდებოდნენ.

- რა ამოცანები იდგა თქვენს ყრილობაზე? - ვკითხე გოგონას.

- ბრძოლა მსოფლიო ებრაელობასთან, - ამაყად მიპასუხა მან.

- როგორ შეგიძლიათ ბრძოლა რუსეთში მყოფებს მათთან, რომლებიც მაგალითად ევროპაში, ამერიკაში არიან?

- ჩვენი მომხრეები იმყოფებიან ევროპაშიც, ამერიკაშიც. ყველასთან არ გვაქვს კონტაქტი დამყარებული, მაგრამ ჩვენ ვიცით ბევრი ორგანიზაცია, ჩვენს შეხედულებებს რომ იხიარებენ. მალე მთელი მსოფლიოს ებრაელთა წინააღმდეგ, სხვადასხვა ქვეყნის პატრიოტები გაერთიანდებიან.

გოგონა სიტყვახალისიანად და თამამად საუბრობდა. ის დავალებით თუ საკუთარი ინიციატივით ასრულებდა თავის აგიტატორულ როლს, თანაც დარწმუნებული იმაში, რომ მოძრაობა „პატრიოტულია“.

მე კკითხე გოგონას:

– მითხარი, აი პირადად შენ ებრაელებმა თუნდაც რაღაცით მაინც გავენს?

– რასაკვირველია მავნეს. მათი გამოისობითაა, რომ მე იძულებული ვარ ვიცხოვრო ღარიბ და ბინძურ ქვეყანაში, რომელიც დასავლეთის წინაშე ფეხ-ქვეშაა გაგებული და მისი ნარჩენებით ვიკვებებით.

– თქვენ რატომ თვლით ებრაელებს სახელმწიფოში წარუმატებლობების მიზეზად?

– იმიტომაც, რომ მათი მოქმედებების პროგრამაა განსაკუთრებული. ერთი ქვეყნის მოტყუება, გამარცვა, მერე მეორის, მერე მესამის. ხოლო როგორც კი პირველი ფეხზე დადგება, ისევ „გაასუფთაო“ იგი. ისინი ხომ ჩვენ ადამიანებად არ მიგვიჩნევენ. აი, წაიკითხეთ, რა სწერია აქ. ეს ზოგიერთი ციტატების ამონარიდია მათი თალმუდიდან. მან თხელი ბროშურა მონიშნულ ადგილზე გადაშლილი გამომიწოდა. მეც, კითხვას შევუდექი.

არ მოვიყვან ამ ციტატებს, რადგანაც მაშინ, იმ საუბრის დროს, ჩემთვის ძნელი იყო განსჯ-განზოგადება, რამდენად შეესატყვისებოდნენ ისინი თალმუდში ნათქვამს. მაგრამ ის, რომ ძველი აღთქმის თანახმად, ებრაელებს შეთავაზებული აქვთ ჩათვალონ თავიანთი თავი რჩეულ ერად, ჩემთვის ცნობილი იყო. საქმე სხვა რამეშია. ახალგაზრდა „პატრიოტი“ გოგონას გააფთრებული აგრესიულობით გაოგნებულმა, ჩემთვის გავიფიქრე, – რომ ბოლოს და ბოლოს საჭიროა, სიმართლის თვალეში ჩახედვა.

ბევრი ქვეყნის შიგნით განუწყვეტელი კონფლიქტების მიზეზებს, ერთი და იგივე დროს, ერთი და იმავე საზოგადოებაში ორი, ერთმანეთის ურთიერთ გამომრიცხავი რელიგია-იდეოლოგიები წარმოადგენენ.

მოდით ვიმსჯელოთ, რა არის რელიგია? ეს უპირველეს ყოვლისა, იდეოლოგიაა, რომელიც აყალიბებს გარკვეული ტიპის ადამიანს, მისი მოქმედების გარკვეულ პროგრამაში ჩართვას.

რელიგია, მოცემულ შემთხვევაში ებრაელ ერს სახავს, როგორც ღვთის რჩეულ ერთადერთ ერს და აკონკრეტებს კიდევ, რეგლამენტს აძლევს მის მოქმედებებს სხვა ერებთან მიმართებაში.

ქრისტიანობაში ნათქვამია: – ადამიანი-ქრისტიანი, – მონაა და მიწიერი სიცოცხლის შემდგომ მხოლოდ ზოგიერთს ეძლევა უფლება დაისვენოს სამოთხეში. მდიდართათვის სამოთხეში მოხვედრა რთულია. უნდა შეიყვარო ახლობელი შენი და გაინაწილო მასთან ერთად ქონება.

თალმუდში ნათქვამია: – „ყველაფერი შენა“ ბიბლიაში, – „ყველაფერი

გაეცე“. კარგი კომბინაციაა. ეს ორი ერთმანეთის ურთიერთგამომრიცხავი იდეოლოგია, როგორც ჩვენთვის ცნობილია, ერთიდაიმავე წერტილიდან გამოვიდა, ისრაელიდან. **მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ მათ დამშუშავებლებს ზუსტად ებრაელები წარმოადგენენ.** მნიშვნელოვანი სრულიად სხვა რამეა, კონფლიქტის გარდუვალობა.

ის, რომ ორი იდეოლოგიის მიმდევრებს შორის კონფლიქტი გარდუვალია, კარგად შეიძლება შეამჩნიო პატარა ბავშვების საქციელშიც კი. თუკი ჩვენ ერთ მათგანს ვეტყვით, რომ ყველა სათამაშო, რომელსაც იგი დაინახავს, მხოლოდ მას ეკუთვნის, მეორეს კი ჩავუნერგავთ, რომ მან უნდა გასცეს მისი კუთვნილი სათამაშოები, იმათზე, ვისაც იგი მოესურვება, რა მოხდება?

ბავშვი, შესაძლებელია, ერთხელ ან ორჯერ იყოს თანახმა მისცეს თავისი სათამაშოები, მაგრამ, თავად კი სიყვარულით არ განიმსჭვალება სათამაშოების წამლების მიმართ. შემდეგ იგი მოინდომებს, თუნდაც რომელიმე მათგანის დაბრუნებას, გაიწვდის ხელს, მაგრამ მას არაფერს მისცემენ. შედეგად ის ატირდება ან შეეცდება ძალის გამოყენებას.

გამოდის, რომ ორი სხვადასხვანაირი იდეოლოგიის მეშვეობით წინასწარაა კონფლიქტი განპირობებული უკვე მომავალში დაბადებული ბავშვებისთვისაც კი. მოცემულ შემთხვევაში, ეროვნულობას სრულიად არანაირი მნიშვნელობა არ აქვს.

თუკი მთელს ებრაელობას გავხდით ქრისტიანად, ხოლო მთელს სლავიანურ ერებს იუდეველებად, ზუსტად იგივე კონფლიქტები მოხდება.

მუდმივად ერთმანეთის წინააღმდეგ სხვადასხვა ეროვნებები კი არ ომობენ, არამედ სხვადასხვა იდეოლოგიები, ეროვნულობის „გამომყენებლები!“

ჩვენ არაერთხელ მოგვიხდა მოგვესმინა ძალზედ კულტურული და განათლებული ადამიანებისგანაც კი სხვადასხვა სარწმუნოებებისადმი მომთმენი დამოკიდებულების აუცილებლობაზე.* სახ. დუმის მიერ მიღებულ იქნა ნა კანონი, იმათ დასასჯელად, ვინც აღვივებს ეროვნულ და სარწმუნოებრივ შუღლს. ტელევიზიით ჩვენ ვხედავთ, თუ სხვადასხვა სასულიერო კონფესიების ლიდერები როგორ სხედან ერთად და ესწრებიან სამთავრობო მიღებებს.

გეჩვენება, რომ ყველაფერი კარგადაა, ინტელიგენტურად და სწორად. თუმცაღა, რატომღაც ამის მიუხედავად ექსტრემიზმი მაინც არ მცირდება. ჩვენ გვიჩვენებენ დანაღმულ პლაკატებს წარწერებით „დაარტყი მათ!“ ჩვენ გვესმის ინფორმაცია აფეთქებებზე საზოგადოებრივ ორგანიზაციებში...

მამ საქმე რაშია? ყველაფერი ძალზედ მარტივია. მხოლოდ ლამაზი სიტყვებით ან მოწოდებებით მდგომარეობის შეცვლა შეუძლებელია.

* მაგალითად, ჩვენი ქვეყანა ხომ სხადასხვა კონფესიების მიმართ შემწყნარებელია და, სწორე ესაა ჩვენი დიდი კულტურის მარჩენი... ც.გ.

უფრო მეტიც, ამის გამო ვითარება მხოლოდ ღრმავდება, უფრო მეტიც, მოხერხებულად ინიღბება კიდევ ამ სიტყვებს მიღმა. ინიღბება, რათა „X“-საათზე ააფეთქოს, გაანადგუროს სახელმწიფო.

* * *

„მოდით, მოთმინებით განვეწყოთ ყველა სარწმუნოებისადმი“. მოდით. მე, მაგალითად როგორც ვფიქრობ და ბევრი ადამიანიც არ არის მოთმინებითი დამოკიდებულების წინააღმდეგი.

მაგრამ აბა ამავდროულად რა ხდება თავად სარწმუნოებებში?.. თითოეული მათთაგანი მთელი ძალისხმევით ესწრაფვის მოიკრიბოს რაც შეიძლება დიდი ძალა და ენერგია, თავის მხარეს მიიზიდოს რაც შეიძლება მეტი მომხრეები. შედეგად, ჩათვლიან რა, რომ უკვე მოიპოვეს საკმაოდ მყარი პოზიციები, ორი იდეოლოგია უცილობლად ებმება ბრძოლაში. ამას მკაფიოდ ადასტურებს გაუთავებელი კონფლიქტების ისტორია. მაგრამ კაცობრიობა თითქოსდა კოდირებულია... რა ხანია, საუკუნეობის მანძილზე აგრძელებს ერთი და იგივე ფოცხზე ფეხის დაბიჯებას.

ქურუმებმა, - ორი იდეოლოგიის შემქმნელებმა იცოდნენ ამის შესახებ? იცოდნენ. არ შეეძლოთ არ სცოდნოდათ მათ, ვისაც უნარი აქვს ფსიქოლოგიური ზეგავლენა მოახდინონ სხვადასხვა ქვეყნების მილიონობით ადამიანზე. მათ, რომლებსაც უნარი აქვთ ასე დააკოდირონ ადამიანები.

ნამდვილად სურდათ კი ებრაელი ერის გაბედნიერება, როცა მათ რჩეულობაზე საუბრობდნენ? ისტორია უჩვენებს, რომ მიზანი სრულიად სხვა იყო. **საუკუნეების განმავლობაში ებრაელი ერი გამოყენებულ იქნა როგორც საჯილდაო ქვა, განტყევის ვაცი, როგორც ფარი.** ამითი არ მისცეს ადამიანებს იმის საშუალებას, რომ ყურადღება მიაპყრონ მათ, ვინც „თავის თამაშს თამაშობს“, რომლებიც მარტივი საჭადრაკო პარტიის თამაშისას პაიკებად იყენებენ იუდეველებსა და ქრისტიანებს. ერთისთვისაც და მეორესთვისაც ამ კოდირებას მხოლოდ ტანჯვა თუ მოაქვს.

თავად განსაჯეთ, საითკენ მიდის დღეს ყველაფერი. მსოფლიოში აგრესიულობის უფრო და უფრო მეტი ენერგია გროვდება. გრძელდება კონფლიქტი ისრაელსა და პალესტინას შორის. სამხედრო ტექნიკის გამოყენებით და ამერიკის მხარდაჭერით, ისრაელს შეუძლია პალესტინელების ოკუპაცია მოახდინოს და აიძულოს ისინი თავის მოთხოვნებს დაუმორჩილოს. მაგრამ ეს ხომ სულაც არ ნიშნავდეს იმას, რომ ერთმანეთისადმი პატივისცემა წარმოიქმნება ორ მეზობლად მცხოვრებ ერს შორის. ყველაფერი პირიქით იქნება, მკვეთრად გაიზრდება აგრესიული ენერგიის ოდენობა ებრაელთა მიმართ მთელს მუსულმანურ მსოფლიოში. ეს ენერგია, უცილებლად წარმოაჩენს თავის თავს, ისრაელის ტერიტორიაზე, აშშ-ში, განუწყვეტელი ტერაქტების

სახით. მაგრამ საქმე არა მხოლოდ ისრაელ-პალესტინის ერთმანეთისადმი კონფლიქტშია.

პლანეტაზე მცხოვრები ბევრი ადამიანისთვის,- მიწიერი ცივილიზაციის განვითარების ჩიხური მდგომარეობა,- უფრო და უფრო თვალნათელი ხდება.

სპიდი, ნარკომანია, დანაშაულობები, ტექნოგენური კატასტროფები,- ესენია ადამიანებს რომ ნთქავენ. პლანეტაზე მცხოვრებ ადამიანთა უმრავლესობა მოკლებულია შესაძლებლობას მიიღოს ისეთი საკვები, რომელიც არ ვნებს ჯანმრთელობას, დალიოს სუფთა და არა დაბინძურებული წყალი. ისუნთქოს სუფთა და არა ვნებისმომტანი ჰაერით.

რა იქნება მაშინ, თუ ამ მასებს გაუჩნდებათ ინფორმაცია სოციალური და ტექნოგენური კატასტროფების ჭეშმარიტი მიზეზების შესახებ? გამოჩნდებათ ლიდერები, რომლებიც მათ მიუთითებენ ჭეშმარიტი დამნაშავეებისკენ, პლანეტარული სიტუაციის საწუხარო შედეგების გამომწვევებისკენ. გამოივცნობენ და ფარდას ახდიან მათ თამაშს, მიზანს, ამოცანებს?

ამისი, ზუსტად ამისი ეშინიათ მსოფლიო იდეოლოგიებს. ამიტომაც ცდილობენ ისინი, რომ თავისი მისამართით არ დაუშვან სრულიად სახალხო მრისხანება:- ისინი სულ ერთსა და იმავე გამოცდილ თამაშს ეწევიან,- ებრაელებისკენ ამისამართებენ მათ. აქოდა, ისინია ყველაფერში დამნაშავე:- მიდით მაგათზეო. მასები, განურჩევლად ყველა ებრაელს, განრისხებულები ესხმიან თავს. საუკუნეების მანძილზე ასე უკვე არა ერთხელ იყო. თავს ესხმიან, თვლიან, რომ ძირფესვიანად ამოძირკვან ბოროტებას. მაგრამ სინამდვილეში, მხოლოდ ბოლს უშვებენ,- „გულს იფხანენ“.

ისტორიული სიღრმეში

წნასტასიას ბაბუას მონათხრობმა თავისი უჩვეულო წიაღსვლებითა და არაჩვეულებრივად მარტივი მტკიცებულებებით გამოაოგნა.

შემდგომ მე, მის დასკვნებს სხვა წყაროებს ვადარებდი და ფაქტების თანხვედრით გაკვირვებას ვერ ვფარავდი. ფაქტებისა, რომელთაც ლოგიკური აზროვნებით განსაზღვრულ დასკვნამდე მიყავდით. შემდგომ ჩემს მონათხრობში შევეცდები შევუთავსო ანასტასიას ბაბუის დასკვნები სხვა წყაროებში მოტანილ ფაქტებს.

ჩვენი წელთაღრიცხვით 30-100-იან წლებში მორწმუნე და არამორწმუნე ებრაელთა წვრილ-წვრილმა ჯგუფებმა, მცხოვრებლებმა როგორც ისრაელში (პალესტინა), ასევე რომის იმპერიის საზღვრებში, დაიწყეს გაერთიანება დამოუკიდებელი მიმდინარეობის სახით იუდაიზმის შიგნით,- წარმოიქმნა პა-

ტარა ქრისტიანული თემა ადამიანებისგან, რომელთაც წრფელად სჯეროდათ იესო ქრისტეს აღთქმები და მისი სწორი აღდგომა.

ეს ფაქტი მტკიცდება უამრავი ისტორიული მონოგრაფიებით, მათ შორის თავად ბიბლიის მიერ.

ერთი სიტყვით, ფაქტი იმისა, რომ მძლავრი ქრისტიანული სწავლებები პატარა ქრისტიანული თემის ჩამოყალიბებით დაიწყო, - დამტკიცებულია.

მოდით ახლა ვეცადოთ განვსაზღვროთ, პატარა თემის მიერ, ასეთი სწავლებები რა სახით ჩაინერგა ასე სწრაფად რომის იმპერიაში, დღევანდელ ევროპასა და რუსეთში?

საერთოდ, მის შესახებ საიდან გახდა ცნობილი უამრავი ქვეყნისთვის? თუკი თავად ისრაელშიც კი, მასზე ასე ცოტა ვინმემ თუ იცოდა?

ანასტასიას ბაბუის სიტყვებით, ქურუმებმა, იმ დროის იუდეიზმის ხელმძღვანელებმა, გათვალეს, რომ განსაზღვრული დამუშავების შემდეგ, უფრო ზუსტად კი, ქრისტიანული სწავლებების გადამუშავების შემდეგ, მას შეუძლია ჩამოაყალიბოს მონური ტიპის ადამიანი, რომელიც იოლი სამართავი იქნება. ასეთი ტიპის სახეობა ნაწილობრივ ან თითქმის სრულად გამოირიცხავს საკუთარ ლოგიკურ აზროვნებას და ადამიანი იწყებს იმის დაჯერებას, რასაც მას ეუბნებიან მღვდელთმსახურები ან კიდევ სხვები. უფრო ზუსტად კი, - ყალიბდება ადამიანი, - ბიორობოტი, მისთვის მიცემულ პროგრამას დამორჩილებული.

ადამიანი-ბიორობოტი, - ეს ის ადამიანია, რომელიც თანახმაა, რასაკვირველია არცთუ საკუთარი ნება-სურვილით, არამედ სპეციალური ოკულტური პროგრამის ზემოქმედებით, სჯეროდეს არარეალური სამყაროსი. და რადგანაც, არარეალური სამყარო ვიღაცის მიერ და განსაზღვრული მიზნით იქმნება, მაშ ეს ვიღაც ამტკიცებს კიდევ, რომ მან იცის არარეალური სამყაროს კანონები და ითხოვს ადამიანისგან მისდამი მორჩილებას. ფაქტობრივად კი ადამიანი პირადად მისი ხელქვეითი ხდება.

შემდგომ, იუდაიზმის ქურუმთა მიერ, რომელნიც ამ დროისთვის არა მარტო ცოდნას ფლობდნენ, არამედ მასებში ჩანერგვის ხერხებზე მათთვის საჭირო ცოდნით აღჭურვილ პრაქტიკულ გამოცდილებასაც, - ისინი ქრისტიანთა შორის ასობით იყვნენ, რომლებიც მომზადებულნი იყვნენ მომლოცველებად (მესადაგებლად), მარადებოდნენ ფულით და იგზავნებოდნენ სხვადასხვა ქვეყნებში, რათა იქ მყოფი ადამიანებისთვის თავიანთთვის სასარგებლო ცოდნა ჩაენერგათ.

მსგავსი ფაქტის ირიბი მტკიცებულებაა შემდეგი რამ.

ჩვენი წელთაღრიცხვის მეორე ასწლეულის ბოლოს ებრაელ ქრისტიანთა სათემომ, მოულოდნელად ფართო მისიონერული მოღვაწეობა სხვადასხვა ქვეყნებში გაშალა. ამ მოღვაწეობას წინ უსწრებდა გაძლიერებული ევანგე-

ლიზაცია (ებრაული ქრისტიანული ბიბლიის გამოცემა და ტირაჟირება).

ყველასთვის მშვენივრადაა ცნობილი, რომ წიგნების გამოცემა დღესაც საკმარის ძალისხმევასა და თანხას საჭიროებს. ძველ დროში კი, ყოველი წიგნის წარმოება საჭიროებდა არა უბრალოდ თანხას, არამედ დიდ სახსრებს. არანაკლები სახსრები იყო საჭირო სხვა ქვეყნებში მოგზაურობებისთვისაც. საკუთარი თავისთვის ასეთი მოგზაურობების უფლება შეეძლოთ მიეცათ ვაჭრებს ან შეძლებულ დიდგვაროვან ადამიანებს.

აბა მამ, ასეთი ხარჯიანი და მსხვილმასშტაბიანი ოპერაცია, რა სახით განახორციელა თემმა, რომლის უმრავლესობასაც სოფლის მაცხოვრებლები წარმოადგენდნენ? რასაკვირველია მათ ასევე მიიღეს კვალიფიციური თეოლოგიური მომზადებაც და საკმარისი დაფინანსებაც.

მათდამი ყურადღება ქურუმთა მხრიდან, მატერიალური და მორალური თანადგომა ჩვეულებრივი მოწრმუნე გლეხ-ფანატიკოსის მეშვეობით ხდებოდა.

ერთი წარმოდგინეთ ისრაელელი სოფელი, რომელსაც უცებ ეუბნებოდა: „ჩვენ ვხედავთ შენში დიდებულ მისიონერსა და მქადაგებელს. შენ ცოტას „დაისწავლი“, მიიღებ ფულს და დაიწყებ ხალხის სწავლებას. მაგრამ... მაგრამ არა ჩვენს ქვეყანაში. შენ უნდა წახვიდე სხვა ქვეყნებში“.

და მათ „დაისწავლეს“, მიიღეს ფული და გაემშრნენ. გაემშრნენ სხვადასხვა ქვეყნებისკენ. შედეგად რა გამოვიდა? მიაღწიეს წარმატებებს? სულაც არა. ყველა ქვეყნის მოსახლეობა უარყოფდა ებრაელ მქადაგებლებს. არა თუ უბრალოდ უარყოფდა, მათ ჯერ უსმენდნენ, შემდეგ სთხოვდნენ გაცლას, განსაკუთრებულად თავმომაბეზრებელთ სცემდნენ, ძაღლებს უქსევდნენ.

ამაზე მეტყველებს იმ დროის რომის მრავალრიცხოვანი ისტორიული ფაქტები, საითაც წარგზავნილნი იყვნენ მქადაგებელთა ძირითადი ძალები.

მსხვილმასშტაბიანი აქციის შედეგს წარმოადგენდა რომაული იმპერიის ორგანიზაციათა თემების მხოლოდ ერთი ქრისტიანულ ქსელად წარმოქმნა. მაგრამ ისინი ვერანაირ ზეგავლენას ვერ ახდენდნენ ძირითად ტრადიციულ სარწმუნოებაზე.

უძველესი რომი, როგორც იყო წარმართი, ასევე წარმართად რჩებოდა. ამ სექტებმა ვერანაირი გავლენა ვერ მოახდინეს იმპერიის პოლიტიკურ ცხოვრებაზეც, ვერც ახალი ტიპის ადამიანის მონა-ბიორობოტის ჩამოყალიბება შესძლეს, რომელზეც ოცნებობდნენ ქურუმები. პირველი ტალღის მქადაგებლებს რომის იმპერატორები არ სწყალობდნენ.

იმპერატორი ნერონი, რომელიც მშვიდად უყურებდა სხვა წარმართ სარწმუნოებებს, მხოლოდ ქრისტიანებს არ სწყალობდა. თავიანთი ტერიტორიებიდან ქრისტიანებს აძევებდნენ იმპერატორები დიონისი (249-251), დი-

ოკლეთიანი (284-285) და გალერი (305-311),- გამძევებულთა შორის,- ერთ-ერთი მთავარი გამძევებული.

წარმატება მიღწეულ იქნა მხოლოდ მეორე ნაკადის მქადაგებელთა მიერ. მეორე ტალღის მქადაგებლები უკვე აღარ იყვნენ რწმენის ფანატიკოსები. ქურუმებმა ისინი ისეთი სახით მოამზადეს, რომ ერთის მხრივ მათ ლამაზად შეეძლოთ რწმენაზე საუბარი, მეორეს მხრივ,- ფსიქოლოგიის ცოდნას ჰფლობდნენ. შეეძლოთ ადამიანზე ზემოქმედება, მათი სწრაფების თავის სასარგებლოდ გამოყენება.

მეორე ტალღის მქადაგებელთა ამოცანას მხოლოდ ხელისუფლებაზე ზემოქმედება წარმოადგენდა. ხელისუფალის დარწმუნება იმაში, რომ ქრისტიანული რწმენა მის ძალაუფლებას გააძლიერებს, ხოლო სახელმწიფო სრულად მართვადი, კონტროლირებადი და აყვავებული იქნება.

ამ მიზნით შეტანილ იქნა დოქტრინები:- „ყველანაირი ძალაუფლება ღმერთისგანაა,“ „ხელისუფალი,- ღმერთის ნაცვალია დედამიწაზე“.

აღსარება, საშუალებას იძლეოდა კონტროლის ქვეშ ჰქონოდათ აზრ-ფიქრები, გულისხმისჰყოფა და ქვეყნის თითოეული წევრის ქმედებები. ერთი სიტყვით, დაუწყეს ხელისუფალთ იმის მტკიცება, რომ სახელმწიფოს გაქრისტიანება მართვისთვის ყველაზე მოხერხებულ პირობებს შეჰქმნიდა.

ასე ექცეოდნენ ისინი სხვა ძალთა მმართველობის ქვეშ.

რომის იმპერიაში ქრისტიანობამ შესამჩნევად თავისი მდგომარეობის გამაგრება 312 წლიდან დაიწყო, როცა მათ იმპერატორ კონსტანტინეს დარწმუნება მოახერხეს, რომ პირადად მისთვისაა სახელმწიფოში ქრისტიანული ტაძრების არსებობა სასარგებლო.

კონსტანტინე მათ მფარველობას დაჰპირდა, ამასთანავე არანაკლებ უჭერდა მხარს რომაელ ღმერთთა ტაძრებს.

შედგად, ქრისტიანთა მდგომარეობა რომის იმპერიაში მნიშვნელოვნად გამოსწორდა, გამდიდრდა, ხოლო ქრისტიან ეპისკოპოსთა შემდეგმა თაობამ რომაელი სენატორების ტოლფასი სიმძლავრე მოიპოვა.

ეს და კიდევ ბევრი სხვა მომდევნო ფაქტი, იმაზე მეტყველებს, რომ საერო ხელისუფალთა დახმარების გარეშე მოცემულ სწავლებას განვითარებისა და გავლენის მოხდის უნარი არ ჰქონდა თუნდაც პატარა, მაგრამ მაინც სერიოზულ საზოგადოებრიობაზე. ამიტომაც, მათი ლიდერები ყოველთვის თავადაც ესწრაფვოდნენ ხელისუფლებისკენ.

რომის ეკლესიის ძლევა მოსილება დღესაც უდიდესია, თუმცაღა, რომის იმპერია აღარ არის. შემთხვევითია? წესების ან კანონზომიერების გამოწვევისია? ამ კითხვებზე პასუხის გაცემა, მომდევნო საუკუნეების სახელმწიფოების ისტორიას შეუძლია, დღევანდელი დღის ჩათვლით.

არავის არ ძალუძს დაასახელოს არცერთი სახელმწიფო ჩვენს პლანეტა-

ზე, რომელსაც შეეძლო ქრისტიანობის მოსვლის შემდეგ აყვავებულიყო. პირიქით კი, შეიძლება დასახელდეს უამრავი, რიგი სახელმწიფოებისა, რომელთაც რომის იმპერიის სევდიანი ხვედრი იწვინეს.

აი, კიდევ ერთი საინტერესო ისტორიული ფაქტი. აბსოლუტურად ყველა ქვეყანაში, ვინც ქრისტიანობა მიიღო, მალევე ჩნდებოდნენ არაქრისტიანული სარწმუნოების ებრაელები და აჩაღებდნენ საკმაოდ უცნაურ მოღვაწეობას. ისინი, წარმოუდგენლად იოლად მდიდრდებოდნენ.

მათი მოღვაწეობა იძენდა ყველა ქრისტიანულ ქვეყნებში ისეთ მასშტაბურ ხასიათს, რომ არ შეიძლებოდა შეუმჩნეველი დარჩენილიყო არც ხალხისთვის და არც ამ ქვეყნის მმართველთათვის.

როდესაც, რომელიღაც ქვეყანაში იგი უმაღლეს მწვერვალს (კულმინაციურ წერტილს) აღწევდა, ხალხი იწყებდა ებრაელთა ცემას. ხელისუფლება კი, - მათი ქვეყნიდან გაძევებას. უკვე ჩვენი წელთაღრიცხვის მეორე ათასწლეულიდანაა ცნობილი ებრაელთა რბევის მრავალრიცხოვანი ფაქტები სხვადასხვა ქრისტიანულ ქვეყნებში.

გაძევებულ და დამხოზილ იქნა ათობით ებრაული თემი 1096 წელს რეინზე. 1290 წელს ებრაელები გააძევეს ინგლისიდან. XIV საუკუნის დასასრულს ესპანეთში დახოცეს 100 ათასზე მეტი ებრაელი (თუმცა, რამოდენიმე ხნის შემდეგ, ებრაელები ისევ ბრუნდებოდნენ ამ ქვეყნებში).

შესაძლებელია ამ ისტორიული ფაქტების სიის მნიშვნელოვნად გაზრდა. მაგრამ რისთვის? ისედაც სრულიად ნათელია, რომ მუდმივად გამეორებადი და ერთმანეთის მსგავსი სიტუაციები, მომხდარი აგერ უკვე უამრავი ასწლეულების მანძილზე, - დაპროგრამებულია.

მაგრამ ის, რომ დანაკარგი, ქრისტიანულ სამყაროს და თავად ებრაელებს უწევდათ, ეს ნიშნავს, რომ არსებობს მესამე მოქმედი პირი, რომელსაც დანაკარგი არ უწევდა. აი, ამ მესამე პირისთვის ქრისტიანული სამყაროს ტიპიური ადამიანიც და ებრაულ-იუდეურიც, - მხოლოდ და მხოლოდ ბიორობოტებია, რომელთა მანიპულირებაც ძალიან იოლადაა შესაძლებელი.

ვინ არის ეს მესამე პირი? ისტორიკოს-მკვლევარები, რომელნიც ცდილობენ არსის მიკვლევას, მსოფლიოში წარმოქმნილი ბაკქანალიის ძირისძირობამდე ჩაწვდომას, რომელიც უკვე ათასწლეულებია არ წყდება, ყოველთვის მიუთითებენ მხოლოდ ებრაელებზე. აქაოდა,

ისინია ყველაფერში დამნაშავეო. მაგრამ თუკი არსებობს მესამე ძალა, მაშინ ებრაელი, ისევე როგორც ქრისტიანი, წარმოადგენს მარიონეტ-ბიორობოტს ამ მესამე ძალის ხელში.

მაგრამ, შესაძლებელია კი დღეს განისაზღვროს და დადასტურდეს მისი არსებობა? რასაკვირველია, შესაძლებელია. რისი მეშვეობით? ისტორიული ფაქტებისა და ლოგიკური მსჯელობის დახმარებით. თავად განსაჯეთ.

ებრაულ წოდებებს შორის არის ერთი სახე წოდებრიობისა, ეროვნება, კასტა, როგორც გინდა ისე შეგიძლიათ უწოდოთ, მარტო სახელწოდებაში ხომ არ არის არსი. მოკლედ რომ ვთქვათ, დავარქვათ მათ „**ლევიაწნი**“:

არის ისტორიული წყაროები, რომ ლევიაწნა წინაპრებს (ფუძემდებლებს) წარმოადგენენ ეგვიპტელი ქურუმები. ყველასთვის უფრო მეტად ნაცნობი წყაროების დაყრდნობით და განსაკუთრებით ძველი აღთქმიდან, ჩვენ შეგვიძლია დავინახოთ, რომ ლევიაწნელებს განსაკუთრებული მდგომარეობა ჰქონდათ.

მაგალითად, ისრაელის კანონებით, ისინი საომარ მოქმედებებში მონაწილეობას არ იღებდნენ. მათ არავისთვის არანაირი ბეგარა არ უნდა გადაეხადათ და არც ხარკი მიეცათ. ისრაელელთა მოსახლეობის აღწერისას, რომელიც მოხსენიებულია ძველ აღთქმაში, ლევიაწნი აღწერას არ ექვემდებარებოდნენ. ლაშქრობების დროს კარვების ბანაკის დადგმისას ისრაელთა მოდგმა, რომელიც ითვლიდა ორმოცდაათი ათასიდან ასორმოცდაათათას ადამიანს, განთავსდებოდნენ წრეზე. თითოეულისთვის წინასწარ იყო მინიშნებული ადგილი. ეთითებოდათ რომელ მხარეს, - სამხრეთით, ჩრდილოეთით, დასავლეთით თუ აღმოსავლეთით განელაგებინათ თავიანთი ბანაკი და სად დაეყენებინათ დაცვა. ლევიაწნა განთავსების ადგილი ყოველთვის იყო ცენტრში. ფაქტიურად, მთელი ისრაელის მოდგმის ვალდებულება იყო ლევიაწნა დაცვა.

რითი იყვნენ დაკავებულნი ეს წოდებრივი ლევიაწნი?

მათ მოვალეობაში შედიოდა თავიანთი მხრიდან აერჩიათ მღვდელთმსახურები. თვალყური ედევნებინათ ებრაელთათვის შექმნილი კანონების დაცვისთვის. ამასთან, ამ კანონებს რეგლამენტირებას უკეთებდნენ, რა ეჭამათ, როგორ მოქცეოდნენ ურწმუნოებს, საით წასულიყვნენ.

რეგლამენტირება სასტიკი, კონკრეტული, მთელი დღის მანძილზე სიფხიზლის მომცველი, აგრეთვე დილიდან საღამომდე მიმთითებელი, სად, რომელ მიწებზე ვინ უნდა იმყოფებოდეს. ვისთან იოძოს.

ზუსტად ამიტომაც, ლევიაწნი წარმოადგენდნენ ებრაელი ერის ფაქტიურ მმართველებს. ხოლო, ყოველივე აქედან გამომდინარე, ფრიად კვალიფიცირებულ მმართველებსაც.

ძნელი სათქმელია, თავად ლევიაწნი წარმოადგენდნენ თუ არა ებრაელებს. კანონების უმრავლესობა, რომელიც ყოველ ებრაელს უნდა დაეცვა, ლევინებზე არ ვრცელდებოდა. **მაგალითად, ებრაელთა კანონისგან განსხვავებით, ყველა მათთაგანისთვის დაბადებიდან მერვე დღეს წინადაცვითა არ იყო საჭირო.**

ამგვარად, იცოდნენ რა ეგვიპტელ ქურუმთა მეცნიერება, ჰქონდათ რა საშუალება ეტარებინათ ექსპერიმენტები, თვალყური ედევნებიათ, ანალიზი

ეკეთებიან, საომარი მოქმედებებიდან და ყოველდღიური საქმიანობებიდან თავისუფლებს,- მათ შეეძლოთ თაობიდან თაობაში, დღევანდელი დღის ჩათვლით თავიანთი ცოდნის სრულყოფა.

როგორ თუ „დღევანდელი დღის ჩათვლით“-ო, შეუძლია ვიღაცას დაეჭვდეს, რაღაც ჩვენ არ გვსმენია ასეთი ერის ან წოდების შესახებ,- ლევანთა შესახებო. ინგლისელები, რუსები, ფრანგები ბევრს სმენია, ხოლო რატომღაც ყველაზე ჭკვიანების, ამასთან ერთად ყველას მმართველი ლევანების შესახებ, ცოტა ვინმესთვის თუა ცნობილი.

და ეს იმიტომაც, რომ, როგორც ეგვიპტელი ქურუმები, ისინიც უნდა დარჩნენ ჩრდილში. თუკი რამე იქნება, ყველა პრეტენზია ებრაელებთან იქნება,- მათი ნება-სურვილის შემსრულებლებთან.

აი, ამიტომაც, აწიოკებენ, არბევენ ათასწლეულობის განმავლობაში მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყნებში ებრაელებს. რისთვის არბევენ? იმისთვის, რომ ებრაელები ყოველგვარი ხერხებით ცდილობენ რაც შეიძლება მეტი ფული მოიპოვონ. და, ეს ბევრ მათგანს გამოსდის კიდეც.

აბა რაღა შუაშია აქ ლევანები? რა შეღავათი ან ინტერესია მათთვის, თუკი ებრაელები ინგლისში, ესპანეთში ან რუსეთში გაატარებენ თავიანთ პოლიტიკას და სახელმწიფოს ან კერძო პირთა მნიშვნელოვან სახსრებს გადარიცხავენ თავიანთ ბანკში? ერთი სიტყვით, ჩაიჯიბავენ? ამა თუ იმ ქვეყნის ხალხი დაინახავს არაკეთილსინდისიერ ქმედებებს, დაიწყებს ებრაელთა ცემას, უბრალოდ ცუდად განწყობა და მოექცევა მათ. ასე ხომ, ლევანებამდეც შეიძლება კაცი მივიდეს. მოკლედ, შეიძლება მოგეჩვენოს კიდეც, რომ არ არის ლევანთა ქმედებებში ლოგიკა. და არაფერში არ სჭირდებათ მათ, ბრძნული რჩევებით დაეხმარონ ებრაელებს, ჩამოაყალიბონ მათთვის ეშმაკური კომბინაციები. მანიპულირებდნენ მთელი სახელმწიფოებით.

როგორც ირკვევა, არის რისთვისაც სჭირდებათ. ინტერესი პირდაპირია, მარტივი და კონკრეტული.- ფული! შეძლებული ებრაელები, რომელ ქვეყანაშიც არ უნდა იმყოფებოდნენ ისინი, ვალდებული არიან თავიანთი შემოსავლის ნაწილი ლევანებს უხადონ. მტკიცებულება? კი ბატონო! ძველი აღთქმის თანახმად, ისრაელიანელებმა თავისი შემოსავლის მეათედი ნაწილი ლევანებს უნდა მისცენ. ორიგინალში ეს ასე ჟღერს:

... მთელი წმიდა ღალა რომელსაც ისრაელიანები უხდიან უფალს, შენთვის, შენი ვაჟებისა და ქალიშვილებისთვის მომიცია, სამარადისო წესით. ეს არის სამარადისო აღთქმა, მარილისა უფლის წინაშაშე შენთვისა და შენი შთამომავლობისათვის.

უთხრა უფალმა აარონს:- მათ ქვეყანაში ვერაფერს დაიმკვიდრებ და არ გექნება წილი მათ შორის. მე ვარ შენი წილი და შენი სამკვიდრო ისრაელიანთა შორის.

ლევინებს კი, აჰა, მივეცი სამკვიდროდ ყველაფრის მებათედი, რაც ისრა-ელშია, მათი სამსახურის სანაცვლოდ, რასაც სადღესასწაულო კარავთან ას-რულებენ. აღარ მიუახლოვდნენ ისრაელიანები სადღესასწაულო კარავს, რომ მომაკვდინებელი ცოდვა არ დაიდონ.

თავად ლევინებმა შეასრულონ სადღესასწაულო კარვის სამსახური და თავადვე იტვირთონ მათი ცოდვა. სამარადისო წესია ეს თქვენს თაობებში. ისრაელიანთა შორის ვერ დაიმკვიდრებენ სამკვიდროს.

რადგან ლევინებს სამკვიდროდ ისრაელიანთა მებათედი მივეცი, რომე-ლსაც ღალად უხდინა უფალს; ამიტომ ვუთხარი მათ:- ისრაელიანთა შორის ვერ დაიმკვიდრებთ-მეთქი სამკვიდროს.

ასე ელაპარაკა უფალი მოსეს:

დაელაპარაკე ლევინებს, უთხარი:- როცა ისრაელიანთაგან აიღებთ მება-თედს, რომელიც თქვენთვის მაქვს მათგან მოცემული თქვენს სამკვიდროდ, უფალს გადაუხადეთ მისგან ღალა,- მებათედი მებათედიდან. კალოს პურად და საწნებელის წვენად ჩაგეთვლებათ თქვენი ღალა.

ასე, თქვენც გადაუხდით ღალას უფალს იმ მებათედიდან, რასაც ისრაე-ლიანები მოგცემენ, მისგან გადაუხდით საუფლო ღალას აარონ მღვდელს.

ყველაფრიდან, რასაც მოგიძღვნიან, უნდა გადაიხადოთ საუფლო ღალა, ყოველივე საუკეთესოდან ურჩეულებსი ნაწილი.

უთხრა მათ:- საუკეთესოს რომ გადაიხდით ღალად, კალოს შემოსავლ-ად და საწნახლის შემოსავლად ჩათვლებათ ლევინებს.

ყველგან ჭამეთ იგი თქვენ და თქვენმა საგვარეულომ, რადგან ეს არის გასამრჯელო სადღესასწაულო კარავში თქვენი სამსახურისთვის. (რიცხვთა 18,19-31)

ვიღაც იფიქრებს:- აბა, რა შუაშია აქ ძველი აღთქმა ორი ათასი წლის წი-ნანდელი და დღევანდელი დღე? რაზეც შეიძლება უპასუხო. განა დღეს არ არიან ებრაელთა შორის წინამძღოლები, მღვდელთმსახურები და რაბინა-თი? რასაკვირველია, არიან! და რასაკვირველია, ებრაელთა უმეტესობა იც-ავს რელიგიურ კანონებს. თუ ეს ასეა,- შეეცადეთ წარმოიდგინოთ თქვენთ-ვის რა კოლოსალურ კაპიტალს, განაწილებულს სხვადასხვა ქვეყნებში,- ფლობენ ლევინნი.

ამასთან, მათთვის სულაც არ არის აუცილებელი შეწუხდნენ თავიანთი კაპიტალის შენარჩუნებაზე და გამრავლებაზე. სხვადასხვა ქვეყნებში უამრავ-ი ბანკის მმართველი,- ებრაელია და ეს, მათი ამოცანაა. საჭირო დროს ლე-ვინებს, რასაკვირველია, შეუძლიათ უკარნახონ, სად უფრო უკეთესია ფუ-ლის ჩადება. რა და რომელ რეჟიმს, ჯგუფს, ოპოზიციას უნდა დაუჭიროს მხარი არსებულმა რეჟიმმა ან პირიქით, გაანადგუროს ფინანსური ინტრიგე-ბის მეშვეობით.

ანასტასიას იმ ინფორმაციაში, რომ საკაცობრიო საზოგადოებას მთელს დედამიწაზე სულ რამოდენიმე ქურუმი მართავს, შეიძლება ეჭვის შეტანა, მაგრამ ახლა, როცა აეწყო ლოგიკური ჯაჭვი, ადამიანებისთვის, ვისაც შეუძლია ლოგიკური აზროვნება, საეჭვო უკვე აღარაფერი უნდა იყოს. ფანატიკოსები აქ სათვალავში არ არიან.

ლოგიკა კი, შემდეგში მდგომარეობს.

ეგვიპტიდან, ქურუმთა ხელმძღვანელობით გამოდიან მილიონამდე ებრაელები. უახლოეს თანამემწეებს წარმოადგენენ ლევიანნი, რომლის მხრებზეცაა დადებული ამოცანა, ჩამოაყალიბონ ებრაელებისგან ადამიანური ინდივიდუუმის განსაზღვრული ტიპი, რომელიც რეკომენდაციას გაუწევს რიტუალთა სერიებს და თავისებური ცხოვრების ადათ-წესს.

ლევიანებს გამოუდით მათ წინაშე დაყენებული ამოცანის განხორციელება. რამოდენიმე ათასწლეულის წინ შექმნილ იდეოლოგიას დღესაც წნეხის ქვეშ ჰყავს ებრაელები. იგი განასხვავებს მათ დედამიწაზე მცხოვრები ბევრი სხვა ეროვნებისგან.

ამ იდეოლოგიის ერთ-ერთ ძირითად პოსტულატს წარმოადგენს იმის მტკიცებულება, რომ ღმერთმა, დედამიწაზე მცხოვრებ სხვა ერებს შორის, რჩეული ერის სახით, მხოლოდ ებრაელები აირჩია.

მაშ ასე, დღესაც არსებობს იდეოლოგია, ებრაელებიც არსებობს, კონფლიქტებიც გრძელდება, ისინი ბევრის ყურს ესმის. მაგრამ სადღაა ლევიანნი? ბევრი კი გვესმის მათ შესახებ? თითქმის არ გვესმის. და აი ამაშია მათი სიეშმაკე ან თუ გინდათ სიბრძნე, როგორც გინდათ, ისე შეიძლება ვუწოდოთ, მაგრამ ისინი არსებობენ.

ახლა წარმოიდგინეთ, დედამიწის ზურგზე არსებობს მცირერიცხოვან ადამიანთა ერთობა, უმეტეს წილად, ეზოთერული ცოდნის მფლობელები, ვინც სხვა დანარჩენი ადამიანები, რომლებიც ადამიანთა მასებზე ათასწლეულების მანძილზე უფრო და უფრო მეტ ზემოქმედების პრაქტიკულ ცოდნას ფლობენ. შესაძლებელია კი მას გაუტოლდეს რომელიმე სახელმწიფოს ინსტიტუტი, ქვეყნის პრობლემებსა და იდეოლოგიის ჩამოყალიბებაზე მომუშავე? ეს შეუძლებელია, რიგ მიზეზთა გამო. მათ შორის ძირითადი შემდეგია. ლევიანები ცოდნას თავიანთ შთამომავლებს მემკვიდრეობით გადასცემდნენ, გადასცემენ მას და დღესაც ასე ხდება.

თანამედროვე მეცნიერება ეზოთერულ ცოდნას უარყოფს. შედეგად კი, მის კვლევა-ძიებას, ყოველ შემთხვევაში სერიოზულს, არ აწარმოებს.

ასეთი აბსურდული სიტუაცია შემთხვევით არ ხდება. რატომ აბსურდული? თავად განსაჯეთ.

...ერთის მხრივ, სახელმწიფო ოფიციალურად აღიარებს ზოგიერთ რელიგიას, აი, იგი ხომ ასევე სრული ეზოთერიაა. სახელმწიფო შეღავათიან პი-

რობებსაც კი აძლევს მათ მატერიალური მდგრადობისთვის. მეორე მხრივ, სახელმწიფო არ უქმნის პირობებს თავის მეცნიერებს ეზოთერული მიმართულებების კვლევებისთვის. შედეგად, ასეთი სახელმწიფოს ტერიტორიაზე ლეგალიზებულია სტრუქტურები, რომელთაც უნარი აქვთ მოსახლეობის ფსიქიკაზე იქონიონ გავლენა. მაგრამ საერო ხელისუფლებას აქვს ძალზედ ბუნდოვანი წარმოდგენა იმაზე, რაში გამოიხატება ეს ზემოქმედება რეალურ ცხოვრებაში. აბა მაშ, ვინ და რითია რომ მართავს?

და მეორეს მხრივ, შეუძლია შეეცადოს სახელმწიფომაც, სახელმწიფოში მოაზროვნე ადამიანებმაც გამოიტანონ გაკვეთილი ისტორიიდან. *ისტორია, - ეს ცხოვრების ძალზედ კარგი სკოლაა. მაგრამ ამისთვის აუცილებელია ისტორიის ცოდნა.* იგი მშვენივრად იცან მათ, ვინც მართავს მსოფლიოს. მაგრამ უმეტეს ადამიანთათვის, მათ შორის ხელისუფალთათვისაც, სახელმწიფოს ისტორია, რომელშიც ისინი ცხოვრობენ, უცნობია, უფრო მეტიც, დამახინჯებულია*, რუსეთის მაგალითზე შესაძლებელია მისი კარგად დანახვა.

* * *

სრულიად ახლახან, სკოლებში, ინსტიტუტებში, ხელოვნებაში, განსაკუთრებით ლიტერატურაში და საერთოდ ყოველმხრივ ამტკიცებდნენ, რა საშინელი იყო ბებიების და ბაბუების მეფის რუსეთში ცხოვრება. უმრავლესობას ამისი წმინდად სწამდათ. უმრავლესობას არამც თუ მართო სჯეროდა, არამედ აღტაცებაში იყო იმათგან, ვინც გამოგვიყვანა ცარიზმის საშინელები-სგან. გმირები, კერპები გახდნენ ბევრთათვის კომისრები ტყავის ქურთუკებში. ბნელეთის მოციქულის სიმბოლოდ, - მღვდლები.

და უცებ, ჩვენს თვალწინ, ნახეთ, არა ორი სამი თაობის მერე, ან ათასწლეულის, არამედ პირდაპირ ჩვენს თვალწინ შეიცვალა ისტორია.

კომისრები ტყავის ქურთუკებში, თურმე ნუ იტყვიან და, ბანდიტები, ყაჩაღები იყვნენ, ერზე გენოციდი მოაწყვეს და ჩვენ, ცარიზმის შემდგომ ვცხოვრობდით ყველაზე საშინელ, მსოფლიოში ყველაზე ტოტალიტარულ სახელმწიფოში. და, ამისიც, კვლავ უმრავლესობამ დაიჯერა. და, ისევ უმრავლესობა აღფრთოვანდა მათით, ვინც ტოტალიტარული სახელმწიფოს ტანჯვისგან გვიხსნა.

მე, არც ვაპირებ შევაფასო, რომელი რეჟიმთაგანია უარესი, რომელი უკეთესი. მაგრამ, ვისურვებდი, რათა ჩვენ ყველა ერთად დაეუფოქრდეთ ცვალებადობის ფენომენს, ჩვენი ცნობიერების პოლარულ ცვლილებას ძალზედ

* ახლანდელ საშობაო ეპისტოლეში ჩვენმა პატრიარქმა ზუსტად აქეთვე მოუწოდა ისტორიკოსებს, რომ ნამდვილი ისტორია გამოიკვლიონ, დაწერონ და ასწავლონ დღევანდელ თაობას!... ც.გ.

მოკლე დროის მონაკვეთში. ჩავფიქრდეთ იმაზე, რატომ იცვლება იგი ასე? ცვლილებები თავის თავად ხდება თუ ვიღაცის ზემოქმედებით?

აქაც არ არის მიხვედრა რთული: ჩვენს შემეცნებაზე უკვე დიდი ხანია და იოლადაც მოახდინეს ზემოქმედება, დღესაც მოახდენენ მას. ჩვენ, როგორც საცდელი ვირთხები, ისე ვართ მათ ხელში. ერთმანეთში შეჯიბრს, მხოლოდ, ზემოქმედების ოსტატები აწარმოებენ. ისინი ქმნიან ჩვენგან ისტორიული სინამდვილის აღქმის უნარდაკარგულებად.

მაგრამ, მოდით შევეცადოთ მაინც გავიგოთ, როგორია თუნდაც ეს სინამდვილე სინამდვილეში. შევეცადოთ განვსაზღვროთ ისტორიული ჭეშმარიტება არა ვიღაცის სიტყვებით თქმული, არამედ საკუთარი განსჯა-განზოგადების გზით დანახული.

*მიაქციეთ ყურადღება, ჩვენ ყოველდღიურად შეგვიძლია ვუცქიროთ ტელევიზიით რამოდენიმე შოუს იმის თაობაზე, როგორ დახვეწილად ღალატობენ ქმრები ცოლებს და პირიქით. ჩვენ გვთავაზობენ განვიხილოთ უამრავი არა არსებითი პრობლემა, მაგრამ ღმერთმა დაიფაროს და შეეხოს ვიღაც პოლიტიკოსებიდან, ჟურნალისტებიდან ან სერიოზულ თემაზე მწერლებიდან, რომ მათი მიერ თქმული გაეღვებას ვერ მოასწრებს, მაშინვე ჩაიძირებიან ჭირის მორევში, სერიალებში, ფსიქოტრონულ რეკლამებში და ცილისწამებებში.**

აუცილებელია განვლილი ცხოვრების სერიოზული ანალიზი, კრიტიკული ანალიზი დღეს პლანეტაზე მცხოვრებ ადამიანების ცხოვრების მდგომარეობის შესახებ და მომავლისთვის გეგმის გამოთქმავება. აუცილებელია ახალი იდეოლოგია. იდეოლოგია, რომელიც შუბლით კი არ აჯახებს ერებს, არამედ, აერთიანებს მათ.

მაგრამ ათასჯერაც რომ სთქვას, რომ იგი აუცილებელია, რომც ათასჯერ დაიყვირო მთელი ხმით, იგი არ წარმოჩნდება. თუკი შევკრებთ მთელი მსოფლიოს სწავლულებს და ისინი დასხდებიან, რათა გამოიმუშაონ იგი, ასევე არაფერი გამოვა. იქნება მხოლოდ დაუსრულებელი კამათი.

მეცნიერებას რომ შესძლებოდა ასეთი იდეოლოგიის შექმნა, მაშინ იგი დიდი ხნის წინ წარმოადგენდა მას, თუნდაც ერთი ქვეყნის მასშტაბით.

ანასტასია. ახლა უკვე არ აქვს მნიშვნელობა, ვინ არის ის, მნიშვნელოვანი მეორეა.

მიმდინარე ბაკჰანალიის ფონზე ანასტასიამ მსოფლიოს საგვარეულო ადგილ-მამულის იდეა უბოძა. ახლა უკვე ნათელი ხდება, რომ უბრალო სი-

* ახლა მაინც ხომ ხვდებით ჩემო თანამემამულენო ვის ძირავდნენ და ძირავენ ლანძვან-გინების „მორევში“?!... ც.გ.

ტყვეებით მან გადმოსცა ფილოსოფია, ახალი იდეოლოგია, რომელიც რჩება და დარჩება ურყევად ადამიანთა გულებში სამყაროს შექმნის დროიდან.

იმპერატორი და ლატაკი, ქრისტიანი და იუდეველი, მუსულმანი და სინ-ტოისტი, რუსი, ჩინელი, ქართველი ან ამერიკელი ყველაზე მეტად სულის სიმშვიდესა და მადლოს ყოველთვის ღვთიური ბუნების წიაღში პოულობდა.

ანასტასიას ფილოსოფია, - ეს გაერთიანების ფილოსოფიაა არა სიტყვების დონეზე, არამედ საქმით სხვადასხვა ერების ინტერესების გათვალისწინებით. როგორც ცხოვრებამ აჩვენა, იგი მიღებულია სხვადასხვა ეროვნების ადამიანთა მიერ, მათ შორის ებრაელთა მიერაც. და, მე მაქვს ამის დოკუმენტური მოწმობა. გთავაზობთ მისი იდეის, მისი ფილოსოფიური სწრაფვების განხილვას, - ებრაელ ანალიტიკოსებს, ქრისტიანებს, პატრიოტული მოძრაობის იდეოლოგებს. დიდი და პატარა კონფესიების ლიდერებსა და რიგითებს. თავად მსჯელობა, - ეს უკვე შემოქმედებითი პროცესია, რომელსაც შეუძლია ურთიერთსაპირისპიროთა ერთობისკენ მიგვიყვანოს. რომელსაც შეუძლია მიგვიყვანოს „ერთობლივი თანაქმნადობისკენ და მისი ხილვის გამო ყველას გახარებისკენ“, - როგორც სურდა ეს ღმერთს.

ჩადმოხსენიოთ ჯ.კრიშნან იესო ქრისტე

შხლავე ვიტყვი, არ უნდა აურიოთ იესო ქრისტეს სწავლებები რუსეთის ეკლესიის წინამძღვრების ღვაწლმოსილ მსახურების იმ ოკულტურ რიტუალთა ნაკრებთან, რომელსაც ჩვენ ახლა ვაწყდებით. ყველაზე მშვენიერი სწავლების ოკულტური ხერხებით განეიტრალება შესაძლებელი.

როგორც თქვენ ყველას გესმით, იესო ქრისტეს მათთან არანაირი კავშირი არ აქვს. უფრო მეტიც, იგი თავად ჰკიდია ჯვარზე ოკულტისტთა წყალობითა და ჩვენი მოუხვედრელობით.

მე ტყუილად არ მივუძღვენი რამდენიმე თავი ადამიანის აზრ-ფიქრის ენერგიას, რისი მეშვეობითაც ადამიანებს ხატ-სახის ფორმირება შეუძლიათ. თუკი ეს გასაგებია, მაშინ მითხარით, წარმოდგენილი იესო ქრისტეს უფრო მეტად მკვეთრი ხატ-სახეა თქვენს აზრ-ფიქრში, - უმეტესი მორწმუნის აზრ-ფიქრში რომელია? გამოკითხვა ჯვარზე გაკრული იესო ქრისტეს ხატ-სახის წარმოდგენას უჩვენებს.

ჯვარცმის გამოსახულებას თქვენ ნახავთ ყველა მართლმადიდებელურ და კათოლიკურ ტაძრებში. ვინ და რა მიზნით მოიფიქრა მსგავსი ოკულტური ხერხი? სურდა კი თავად იესო ქრისტეს, რომ ზუსტად ეს გამოსახულება ყოფილიყო ძირითადი და ყველა დანარჩენის დამჩრდილავი? რასაკვირველია არა!

მაგრამ ჩვენ, ზუსტადაც ჩვენ, ჩვენი აზრ-ფიქრის ძალით ვაგრძელებთ ჯვარცმის პროექციას, მიაქციეთ ყურადღება, არა აღდგომის, არამედ ჯვარცმისას და ვეამბორებით ხოლმე არა აღდგომას, არამედ ჯვარცმას. აი ამითი კი ჩვენ იგი ჯვარზე გვყავს დატყვევებული.

ეს უმარტივესი ოკულტური ხერხი ადამიანური აზრ-ფიქრის კოლექტიურ ენერგიას ხატ-სახეების ფორმირებისთვის იყენებს.

მანამდე გააგრძელებს იესო ქრისტე ჯვარზე გაკვრას, სანამ ჩვენ არ მივხვდებით და არ ჩამოვხსნით მას ჩვენი აზრ-ფიქრით ჯვრიდან. სანამ ჩვენ არ შევწყვეტთ დავემორჩილოთ ოკულტურ ხრიკებს.

ჯერ კიდევ თავიდან, რელიგიის შექმნისას, ქურუმები ესწრაფვოდნენ თითოეულ მათგანში ჩაედოთ საკუთარი ოკულტური რიტუალები და დოქტრინები. ნებისმიერი რელიგია, ყველაზე ნათელიც კი, სიკეთისა და კეთილსახიერების მომწოდებელი, ქურუმთა ნიუანსების ჩანერგვისას ხდება მათთვის მძლავრ იარაღ-მექანიზმად. ამ მექანიზმის საშუალებით ისინი განუყოფლად იმორჩილებდნენ მთელს ერებს. აქეზებდნენ ერთმანეთის წინააღმდეგ, სრულ თვითგანადგურებამდეც კი. ასე იყო და ასე არის დღესაც. ბევრ რელიგიაში დღესაც არის ოკულტური რიტუალები და დოქტრინები, რომელთა აზრი, კაცობრიობაზე გავლენის ხარისხი, ცნობილია მხოლოდ ქურუმთათვის.

ოკულტური რიტუალის წყალობითაა, რომ უამრავ ადამიანთა აზრ-ფიქრით ხდება იესო ქრისტეს ჯვარცმის პროექტირება.

მაგრამ თავად ადამიანები, მსგავსი პროექციის განმხორციელებლები, უფრო ზუსტად კი მათი სულები ჯვარცმულნი იქნებიან მანამ, სანამ ისინი აპროექტირებენ თავად ჯვარცმას.

ჯვარცმაზე კოლექტიური აზრ-ფიქრი იმდენად ძლიერია, რომ იგი თანამედროვე ადამიანის სხეულამდეც კი აღწევს. იესო ქრისტეს სისხლმდენი ჭრილობები პერიოდულად ვლინდება ზოგიერთი მორწმუნის სხეულებზე. უწოდებენ მათ „სტიგმატთა საიდუმლოს“. ბევრი მეცნიერი თვლის, რომ სტიგმატები, - სისხლმდენი ჭრილობები, - ფსიქიკური დაავადების შედეგია. მე კი ამას, იმასაც დავუმატებდი, რომ ეს დაავადება არა ცალკეული ადამიანისაა, არამედ საზოგადოების ნაწილის, და მის პირველსაწყის მიზეზს წარმოადგენს ქურუმთა მიერ ჩანერგილი ოკულტური რიტუალი. თუმცაღა, იმის მაგივრად, რომ ბოლომდე გავერკვეთ ამ მოვლენაში, გამბედავი ადამიანები აშენებენ მასზე თავის ბიზნესს.

ასე, მაგალითად არგენტინის ქალაქ სან-ნიკოლოსში ცხოვრობს ქალი-სტიგმატიკი გლედის მოტა. მისი სახლის გარშემო კი მარჯვედ მიმდინარეობს ვაჭრობა, რომელიც პირდაპირ ან ირიბად მასთანაა დაკავშირებული.

ციმბირელმა ბერმა სთქვა:

– ადამიანთა მიერ ერთმანეთის მოკვდინება და ისიც, რასაც თქვენ ტერორიზმს უწოდებთ, – ქორუმთა დოქტრინის შედეგია, ჩანერგილი უამრავ დიდ და პატარა რელიგიურ კონფესიებში.

ეს დოქტრინა მათ მოიგონეს იმის სათქმელად, რომ ადამიანის კეშმარიტი ღვთიური ცხოვრება მიწაზე კი არ არისო, არამედ სადღაც სხვა განზომილებაშიაო. ეს მათ მოიგონეს სამოთხის ხატ-სახე, რომელიც ღმერთის მიერ შექმნილი დედამიწის მიღმაა. ამ დოქტრინის წყალობით უამრავი რელიგიური ფანატი უგულუბელუპყოფს მიწიერ ცხოვრებას, არაფრად აგდებს მას. ისინი მზად არიან, მათ ფსიქიკაზე სულ უმნიშვნელო ზემოქმედების მეშვეობითაც კი, თავი მოაკვლევინონ და სხვებზე მოკლან.

უამრავი ფრაზეებით, სხვადასხვა სიტყვებით ცდილობს თქვენამდე მოიტანოს ეს ინფორმაცია ანასტასიამ. ყველანი ვერ მიხვდებიან ჩემს სიტყვებს. შენც, ვლადიმირ, შენი მკითხველებიც უნდა ყურადღებით დაფიქრდნენ ნათქვამზე, მოიტანონ თავიანთი მაგალითები და მოსაზრებები. ერთმანეთში შერწყმულ სხვადასხვა ენებს, შეუძლიათ ადამიანთა განთავისუფლება.

შეხედეთ ყურადღებით დღევანდელი ომების წარმოშობას, ტერორისტულ გამოვლინებებს და ნათლად დაინახავთ საზარელი დოქტრინის გავლენას.

* * *

ციმბირელი ბერი კიდევ რამოდენიმე ხანს საუბრობდა ამ თემაზე. ის, როგორც მომეჩვენა, ოდნავ ღელავდა, ხანდახან წყვეტდა თავის თხრობას, ჩქარ-ჩქარა უსმევდა ხელს თავის მკერდზე დაკიდულ კედარის ნაჭერს და ისევ თავიდან უბრუნდებოდა იმას, რომ *ჩვენ თავად უნდა დავინახოთ, შევიგრძნოთ ოკულტური რიტუალების გამოვლინებები და დოქტრინები.*

„ვერანაირი სულიერი მასწავლებლები ვერ შესძლებენ მათგან გაანთავისუფლონ ადამიანები, თუკი ადამიანები თავად არ დაიწყებენ ჩაფიქრებას და არ ისწავლიან მათ განსხვავებას“,- ამბობდა ბაბუა.

ვფიქრობ, მივხვდი მისი მტკიცებულებების მნიშვნელოვნებას და გადავწყვიტე ჩვენს ცხოვრებაში ტერორიზმის მოვლენისთვის გადამეხედა. აუცილებელია, მომავალში ჩვენთვის ერთად გავერკვეთ. მე მხოლოდ დავიწყებ.

ტერორი

ქ ამ ასე, ბოლო წლებში ბევრ ქვეყანას გადაუარა ტერორისტული აქტების ტალღამ. დედამიწაზე დღევანდელ მაცხოვრებლებს ჯერ კიდევ არ წამოლიათ მახსოვრობაში ისეთი მსხვილმასშტაბიანი ტერორისტული აქტი, როგორც 2001 წლის 11 სექტემბერს იყო ამერიკაში. საშინელი ტერაქტი იქნა ჩა-

დენილი ჩვენს ქვეყანაში სრულიად ახლახანს. 2002 წლის 23-26 ოქტომბერს. ტერორისტთა მიერ მძევლად იქნა აყვანილი 800-ზე მეტი ადამიანი, მოსულები „ნორდ-ოსეთის“ მიუზიკლის მოსასმენად მოსკოვის თეატრალურ ცენტრში დუბროვკაზე.

ამ ორ მსხვილმასშტაბიან ტერორისტულ აქტებს შორის, დედამიწის სხვადასხვა კუთხეში მოხდა ნაკლებად „საყურადღებოები“, რომლებმაც ადამიანთა სიცოცხლე შეიწირა.

ყოველ ჯერზე სხვადასხვა ქვეყნის ხელისუფლება აღშფოთებული კიცხავს ტერორისტებს. სპეც.სამსახურები ირწმუნებიან დამნაშავეთა უცილობელ დასჯაზე და უფრო და უფრო მაღალ უსაფრთხოების ზომებს იღებენ.

უკვე შექმნილია ტერორიზმთან ბრძოლის საერთაშორისო კოალიცია. თუმცაღა, ტერორი დღესაც არ შემცირებულა. პირიქით, უფრო მეტად დახვეწილი და მასშტაბური ხდება. იქმნება შთაბეჭდილება, რომ ხელისუფლებასაც და ბევრი ქვეყნის სპეცსამსახურსაც, ვიღაც ოსტატურად და მუდმივად, ყალბ გზაზე უშვებს. ჭეშმარიტი წყარო და მთავარი ორგანიზატორი ტერაქტებისა, რომელიც მსოფლიოში ხდება, სრულიად ახლახანს გაკვრით იყო რუსეთში გახმოვანებული.

23-26 ოქტომბერს მძევალთა აყვანის დროს, ნაჩვენები იყო უამრავი ინტერვიუ და კომენტარები წამყვანი ტელეარხების მიერ.

მათ შორის წარმოდგენილ იქნა ინფორმაცია საგანგებო შტაბის სახელით. მას წარმოადგენდა რუსეთის შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილე. ჭაღარა, წარმოსადგეი ადამიანი, იგი ლაპარაკობდა მკაფიოდ, თითქმის სმხედრული შემართებით. მის სიტყვაში არ ჟღერდა სიტყვები-პარაზიტები, „ე-ე-ე-ე“-ს ტიპის სიტყვა-ბგერები. ფრაზები გამოირჩეოდნენ გააზრებულობით და მგრძნობელობით, ეს კი იმას ნიშნავდა, რომ მისი აზრ-ფიქრი საკმაოდ სწრაფად და გარკვევით მუშაობდა. სწორედ მან, ერთ-ერთმა პირველთაგანმა რომ გააჟღერა: „ჩვენ საქმე გვაქვს რელიგიურ ფანატიკოსებთან“. ბევრმა, შესაძლებელია ამ ფრაზას ყურადღება არც კი მიაქცია. მცირეთათვის, მიხვედრილთათვის კი, იგი: - „მეზი გავარდა მოწმენდილ ცაზე“-ს ნიშნავს. პირველად, და ისიც შსს-ს მინისტრის მოადგილის ბაგეთაგან დასახელებულ იქნა ტერორიზმის ფუნდამენტალური საფუძვლიდან ერთ-ერთის ნამდვილი სახელი.

ტერაქტის შემდგომ, კიდევ ერთი აზრ-ფიქრი გაჟღერდა „ისლამური ფუნდამენტალიზმი“. ხმები გავრცელდა იმის შესახებ, რომ ისლამურმა ფუნდამენტალისტებმა ომი გამოუცხადეს ქრისტიანებს და იუდეველებს, კონკრეტულად კი, - ისრაელს, რუსეთსა და აშშ-ს.

ჩნდება კითხვა: - როგორ ვიბრძოლოთ რელიგიურ ფანატიზმთან? მე გთავაზობთ სიმშვიდეს და სიტუაციის უფრო დაფიქრებით განხილვას.

უპირველეს ყოვლისა მოდით განვსაზღვროთ, რელიგიური ფანატიზმი დამახასიათებელია მხოლოდ მარტო ისლამისთვის, თუ იგი სხვა რელიგიებშიც არის? რასაკვირველია არის. გავიხსენოთ ისტორია. გავიხსენოთ ქრისტიანთა უამრავი ჯვაროსნული ლაშქრობები. გავიხსენოთ სურათი „ბოიარინა მოროზოვა“. გავიხსენოთ უამრავ წამებულითა სახელები, მზად მყოფნი საკუთარი სიცოცხლის შესაწირად რაღაც რელიგიური დოგმატებისთვის. სიკვდილის შემდგომ ისინი წმინდანთა რანგში აჰყავდათ.

სრულიად თვალნათელი ხდება ის ფაქტი, რომ არა თავისთავად მთლიანი რელიგია, არამედ კონკრეტული დოგმატები, ჩანერგილნი სხვადასხვა რელიგიებში, აიძულებენ ადამიანებს არაფრად ჩააგდონ თავიანთი სიცოცხლე. **რელიგიური ფანატი-კამიკაძე დარწმუნებულია, რომ, პირიქით, უპატივცემულოდ კი არ ექცევა საკუთარ სიცოცხლეს, არამედ გადაჰყავს ნამდვილში.**

როგორ ხდება ეს? მორწმუნეთა შორის, მნიშვნელობა არ აქვს მუსულმანია იგი თუ ქრისტიანი, ყოველთვის შეიძლება გამოიყოს ჯგუფი, უფრო მეტად თავდადებულია დოგმატების მიმართ. შემდეგ ოკულტური რიტუალებით უფრო გაძლიერდეს მათი რწმენა, უნდა მიყვანილ იქნას იგი ფანატიზმამდე. ამგვარად ღებულობენ ბიორობოტს, დაჯერებულებს იმაში, რომ თავად მას ხილვა არ შეუძლია და ლოგიკით მიხვედრის უნარიც არ აქვს.

შემდგომ, ვინც იცის ფსიქიკის კანონები, მშვენივრად ხედავს, ბიორობოტის რომელ ლილაკებზე შეიძლება დაჭერა და აჭერს. თითოებით არა. რასაკვირველია, უბრალოდ მას უსახელებენ ობიექტს, რომლის განადგურებაა აუცილებელი ნათელი ცხოვრებისთვის. ბიორობოტები თავად იწყებენ განადგურების ოპერაციის დამუშავებას და ახორციელებენ მას. საკუთარ მიწიერ სიცოცხლეს მათთვის უკვე მნიშვნელობა აღარ აქვს. ისინი ხომ დაჯერებულნი არიან საკუთარი სიცოცხლის უკეთესში, ცისქვეშეთში გადატანაში.

და სანამ, არსებობს დოქტრინა მადლზე, რომელიც მიწაზე კი არა, არამედ სადღაც სხვაგან არის, ზევამი, ვერანაირი სპეც. სამსახურები და არმია ვერ მოახერხებს ტერორისტ-კამიკაძეების ლიკვიდირებას.

მოდით წარმოვიდგინოთ შემდეგი სიტუაცია. მოწინავე სახელმწიფოების სპეცსამსახურები გაერთიანდნენ და ერთობლივი ძალებით გაანადგურეს ტერორისტები ზოლო კაცამდე. და, რას შეცვლის ყველაფერი ეს? დაიბადებიან ახლები. ხომ არსებობს დოქტრინა, რომელიც მათი წარმომქმნელია.

მაშ, სადღაა გამოსავალი? რასაკვირველია, უსაფრთხოების ტრადიციული ზომების მიღება აუცილებელია. მაგრამ ამასთან ერთად აუცილებელია დოქტრინის დამლუპველობის მიხვედრა და უნდა განადგურდეს იგი, რომელიც ბადებს ახალ და ახალ ტერორისტ-კამიკაძეებს.

...მიხვედრა! ესაა ახლა ყველაზე მთავარი! სხვანაირად ტერორიზმთან ბრძოლა ანეკდოტურ სიტუაციად გადაიქცევა.

წარმოიდგინეთ თქვენთვის ასეთი სიტუაცია:- რელიგიური ფანატიკოსი, ტერორისტი-კამიკაძე, იტაცებს თვითმფრინავს და მიმართავს მას დასახლებული ქალაქის რომელიღაც მნიშვნელოვან ობიექტზე. ტერორისტთან აწარმოებენ მოლაპარაკებებს, ატყობინებენ მას, რომ მზად არიან შეასრულონ მისი მოთხოვნები. მაგრამ მოლაპარაკებლებს ვერც კი წარმოუდგენიათ, რომ მოთხოვნები რელიგიური ფანატიკოსის მიზანი არ არის. მისი მიზანია,- დაღუპვა და გადანაცვლება მისთვის წარმოდგენილ არამიწიერ სამოთხეში.

დოგმატი არამიწიერ სამოთხეზე, არამორწმუნე ადამიანებზეც მოქმედებს. ეს დოგმატი პროექტირდება სხვადასხვა რწმენის ადამიანთა კოლექტიური აზრ-ფიქრით. იგი უდამლუპველეს ზეგავლენას ახდენს ადამიანურ საზოგადოებაზე აგერ უკვე არა ერთი ათასწლეულია.

იმას რასაც მე ახლა ვიტყვი, შეიძლება აუსრულებლად მოგეჩვენოთ, ფანტასტიკის სფეროდანაც კი. და მაინც, *პრობლემის ერთადერთი და უსისხლო გადაწყვეტა შეიძლება იყოს შემდეგი.*

რელიგიური მიმართულებების პატრიარქები, მამამთავრები, უზუცესები, და, პირველ რიგში ქრისტიანები, კათოლიკეები და მუსულმანები აუცილებელია დაუყოვნებლივ შეიკრიბონ ტაძარში, ყურადღებით შეაფასონ მსოფლიოში შექმნილი სიტუაცია და შეცვალონ სიცოცხლის გამანადგურებელი დოქტრინები თავიანთ რელიგიურ სწავლებებში. აუცილებელია რელიგიური ფანატიკოსების დახმარება, რათა ისევ დაიბრუნონ ადამიანური მსოფლშეგრძნება, აუცილებელია განაცხადონ:- „აჰ, დედამიწაზეა, და არა სადღაც, მამა“.

– და თუკი სასულიერო ლიდერები არ შეიკრიბებიან? თუკი არ გააკეთებენ მსგავს განცხადებას?

მაინც არაფერია საშიში.

იბი უკვე ბაბილონულია

წასულიერო კონფესიების ლიდერთა უბრალოდ მარტო განცხადებების გაკეთება „მოდით, ვიცხოვროთ მეგობრულად“ უკვე აღარავის აღელვებს. უბრალო განცხადებების, რომ ჩვენ საერთო არ გვაქვს ტერორთან, უკვე ცოტასღა თუ სჯერა, აუცილებელია უფრო მეტად რადიკალური ნაბიჯი.

მე ვთქვი, მსგავსი თავშეყრა და მათი განცხადება შესაძლებელია შეფასებულ იქნას როგორც არარეალური, მაგრამ მოდით მაშინ დაფიქრდეთ, რატომღა ასეთი უბრალო და რეალური ქმედება არარეალურად რომ გვეჩვენება. რატომ არ გვჯერა ჩვენ იმისი, რომ მაღალი სულიერების ადამიანებს,

აღჭურვილებს უმაღლესი წოდებებით, შეუძლიათ ასე უბრალოდ მოილაპარაკონ ერთმანეთში?

თუკი მათ არ შეუძლიათ მოლაპარაკება, მაშინ რაღას უნდა ველოდეთ უბრალო მორწმუნეებისგან?!

თუკი ისინი საკუთრივ ვერ შესძლებენ მოლაპარაკებას, მაშინ აუცილებელია მათი დახმარება საღად მოაზროვნე საზოგადოებისა და ხელისუფლების მხრიდან.

საჭიროა რომ მოილაპარაკონ! თუკი ეს არ მოხდება, მთელი სიმძლავრით ამეტყველდებიან ბომბები.

დაე, ილაპარაკოს ადამიანურმა გონმა. გონმა ღვთის შეილებსამ.

* * *

ერთი შეხედვით შეიძლება მოგეჩვენოს, რომ პოზიტიური ცვლილებები რუსეთსა და საერთოდ, სხვა ქვეყნებში ანასტასიას იდეების გამო, შეიძლება მოხდეს ხანგრძლივი დროის განმავლობაში, რადგან ადამიანის ცნობიერება ნელ-ნელა, თანდათანობით ვითარდება. თუმცაღა, პრაქტიკამ უჩვენა, რომ ბევრ მკითხველს იგი მყისიერად, მომენტალურად ეცვლება.

მოდით ვნახოთ, რა შეიძლება მომხდარიყო ჩეჩნეთში, რომ რუსეთის მთავრობის მიერ სახელმწიფო დუმაში განხილულიყო და ყოველ მსურველ ოჯახზე ერთი ჰა მიწის გამოყოფაზე კანონი მიეღოთ, რათა მასზე საკუთარი ადგილ-მამული მოეწყოთ ისეთი, როგორზეც ანასტასია ჰყვება.

თუ იცით, რა მოხდებოდა ჩეჩნეთში? აი, რა იქნებოდა.

ოცი ათასი ლტოლვილი, რომლებიც უკვე სამი წელია კარვებში ცხოვრობენ, მიიღებდნენ თავიანთ ადგილ-მამულებს.

სამ წელიწადში, იგივე კარვები, ახლა რომ დგანან ბინძურ ბანაკებში, დღეს იქნებოდნენ უკვე მშვენიერ ბაღებში. ვიღაცა კი, უკვე სახლის აშენებასაც მოასწრებდა.

მსგავსი რამის განხორციელებას ახლა ვინ უშლის ხელს? ის, ვისაც მშვიდობა კი არ აწყობს, არამედ სხვა რამ. იგი, ვინც არ უშვებს ნებისმიერ პოზიტიურ ცვლილებებს რუსეთში.

სულ ტყუილად ცდილობთ, ბიჭებო! ალბათ, ვერც ერთ თქვენგანს ბუნდოვნადაც არ შეუძლია წარმოიდგინოს, ვინ არის ანასტასია. როგორი ძალების განსახიერებას წარმოადგენს ის.

მხოლოდ ერთს ვიტყვი: -ის არამც თუ შეჰქმნის იმას, რაც ჩაიფიქრა, მან უკვე შექმნა ჩაფიქრებული. ახლა მიმდინარეობს მისი ხორცშესხმა, ამის დამატკიცებელი კი, ზუსტად თქვენი კრიჭაში დგომაა. ნაგავი, ნებისმიერ მშენებლობაზე არსებობს, მაგრამ, შემდეგ მისგან აუცილებლად ასუფთავებენ იქაურობას და ყვავილებს რგავენ.

ცნობიერება

წნასტასიას მისამართით ძირითადი ბრალდება იმაზეა აგებული, რომ ის, წარმართია. ეს ყოველგვარი მტკიცებულებების გარეშეა, ან ტაიგელი განდევნილის მიერ წამოწეული იდეის განხილვის გარეშე. თუმცადა ანასტასიამ მკაფიოდ და გარკვევით უწოდა თავის თავს, - ვედრუსი.

მერე და რა გამოსჭვივის იქიდან, რომ ის წარმართია? იაპონია დღესაც თითქმის წარმართული ქვეყანაა. რომის იმპერიაც, თავისი გაფურჩქვნის ჟამს, ასევე წარმართული იყო. ჩვენი დედებიც და მამებიც ასევე წარმართები იყვნენ. თანაც, არა უბრალოდ წარმართები. ეგვიპტის სახელმწიფოს, რომის იმპერიის აღორძინების ჟამს რუსეთში ჯერ კიდევ შემონახული იყო ვედური კულტურა.

მაშ, უნდა ვამაყობდეთ ჩვენი წარმართული ისტორიით, საკუთარი წარმოშობით, თუ... გვრცხვენოდეს?

ჩვენ ჩაგვაგონეს, რომ უნდა გვრცხვენოდეს საკუთარი წარმოშობის.*

სიტყვები „წარმართობა,” „წარმართი” გადაქცეულია სიტყვა-სიმბოლოებად, - რომლებიც თითქოს რაღაცა ცუდს, საშინელებას ნიშნავს. სიტყვა „ქრისტიანი”-ც ასევე გახდა სიტყვა-სიმბოლო. მაგრამ იგი სულიერების, წესიერების, გონებაგახსნილობის, ღმერთთან მიახლოების სიმბოლოა.**

დღეს ჩვენ შეგვიძლია დავაკვირდეთ ქრისტიან ადამიანს, მათი საქმეთა ნაყოფის მიხედვით ვიმსჯელოთ ღირსებებზე? ან თუნდაც შეგვიძლია დღევანდელი, საკუთარი ცხოვრების წესის მიხედვით ვიმსჯელოთ... არა, არაფერზე არ შეგვიძლია ჩვენ მსჯელობა! უბრალოდ ვერც კი შევძლებთ მის შედარებას აგრერიგად გაღანძღული ჩვენი წარმართი მამებისა და დედების ცხოვრების წესთან. იმიტომ, რომ ჩვენგან მას მაღავენ.

ამრიგად, ჩვენი ქვეყნის ისტორიაზე ჩვენ ჩაგვაგონეს შემდეგი.

ჩვენი წინაპრები იყვნენ, რაღაც საშინელი, ბნელი ადამიანები, მაგრამ მოვიდნენ განმანათლებლები, მოიტანეს ისრაელში დამუშავებული იდეოლოგია, - ქრისტიანობა.

რუსეთის თავადმა ვლადიმირმა აიღო და პირჯვარი გადასწერა მთელს რუსეთს. ახლახან ჩვენ აღვნიშნეთ რუსეთის მონათვლის ათასწლეული. აბა, რა არის ათასი წელი? მილიარდი წლების ფონზე წამია. კარგი, მოდით წარმოვიდგინოთ არა წამი, არამედ ერთი დღე. ეს ძალზედ მნიშვნელოვანია, - შეგეძლოს დროის შეკუმშვა. ახლა დაინახავთ, რა გა-

* ჩვენ კი პირიქით, ჩვენი წარსულით ვამაყობთ და წინაპრების მადლიერები ვართ! განა ასე არ არის თანამემამულენო?...ც.გ.

** ჩვენთან ზუტადაც ღმერთთან თანაარსობის სიმბოლოა ჭეშმარიტი მართლმადიდებლობა!... ც.გ.

მოვა აქედან. თქვენ იღვიძებთ მშვენიერ მზიან დილას და ხედავთ სტუმრებს თქვენი სახლის ზღურბლთან. სტუმრები მოგიტოხრობენ იმაზე, რომ თქვენი მშობლები ცუდები, საშინელები, წარმართები არიან, საჭიროა, რომ ქრისტიანები იყოთ და ბუნებასთან კი არ უნდა ურთიერთობდეთ, არამედ საკუთარი ცოდვები მოინანიოთ, რადგან თქვენი მშობლების ცოდვები თქვენზეც გადმოვიდა.

თქვენ, მაშინვე ეთანხმებით მოსულთა მტკიცებულებებს, ტაძრისკენ მიმავალ სტუმრებს უკან მისდევთ, კოცნით მათ ხელებს. სთხოვთ მათ კურთხევას და ცდილობთ თქვენს მშობლებზე არც კი იფიქროთ. შლით მათ თქვენი მახსოვრობიდან, იტოვებთ მხოლოდ ერთადერთ შეხედულებას, რომ ისინი, - „საშინელი წარმართები” არიან.

აი ასეთი სურათი გამოვა შეკუმშული დროის ხატოვანი აღწერისას.

გასული ათასწლეულიდან ჩვენს ყურადღებას უამრავ სხვადასხვა მოვლენებზე ამახვილებენ: - ჰყვებიან, ვინ ვისთან ომობდა, რა მშვენიერი ნაგებობები შენდებოდა, თავადებიდან ვინ ვისზე ქორწინდებოდა ან მეფეთაგან, ვინ და როგორ მიაღწია ხელისუფლებას. მაგრამ თქვენს მშობლებთან შედარებით, მათ კულტურასთან ამას არსებითი მნიშვნელობა სულაც არ აქვს. ყველა დანარჩენი მოვლენა, კატაკლიზმები და უბედურება იქნება მხოლოდ შედეგი ძირეულის, - საკუთარი მშობლების ღალატი.

„მაგრამ ჩვენ არ გვიღალატია ჩვენი მშობლებისთვის, - იტყვის ვიღაც, - მოვლენები ხომ ეს მარტო ათასი წლის წინ მიმდინარეობდა, იმ დროს სრულიად სხვა ადამიანები ცხოვრობდნენ”.

რა გაეწყობა, მე შემიძლია პერიფრაზი გავაკეთო, გავაფართოვო დრო. მაგრამ არსი, სულერთია, მაინც არ შეიცვლება, თუკი აი, ასე ვიტყვი.

თქვენი შორეული, ძალიან შორეული წინაპარი დედა წარმართი იყო. მას ბუნება უყვარდა და ესმოდა მისი. ის სამყაროს იცნობდა და ამომავალი მზის მნიშვნელობა უწყოდა. მან დაგბადათ თქვენ... თქვენ, ძალზედ შორეული, დაგბადათ მშვენიერ ბაღში და ხარობდა თქვენით თქვენი მზეთუნახავი დედა და წინაპარი მამა ბედნიერები იყვნენ თქვენი წარმოქმნით.

სურდათ მათ, თქვენს წინაპარ მშობლებს, რათა თქვენ, მათთვის ძალზედ შორეულებს, თქვენი დღევანდელი, მშვენიერი სივრცე გექციათ უფრო მეტად მშვენიერად. მათ ისე გააკეთეს, რომ ეს მშვენიერი სივრცე მოსულიყო დღევანდელ-თქვენთან. იგი მოვიდა თაობიდან-თაობამდე უფრო და უფრო გაშვენიერებული, რათა თქვენ, დღევანდელს, გეცხოვრათ ღვთიურ სამოთხის პლანეტად გადაქცეულ დედამიწაზე. ისინი ამას აკეთებდნენ ზუსტად თქვენთვის.

ისინი იყვნენ წარმართები, მათ ბუნების მეშვეობით შეეძლოთ მიხვედრილიყვნენ ღმერთის აზრ-ფიქრს. თქვენმა შორეულმა, ძალზედ შორეულმა

დედამ და მამამ იცოდნენ, როგორ გაეხადეთ თქვენ ბედნიერი. მათ იცოდნენ იმიტომ, რომ იყვნენ, - წარმართები?!

თქვენი მამა დაქირავებულ უცხო-ქვეყნელთა წინააღმდეგ უთანასწორო ბრძოლაში დაიღუპა, მან იბრძოლა თქვენი მომავლისათვის.

თქვენი დედა კოცონზე დაწვეს იმისთვის, რომ მას არ უნდოდა თქვენი მშვენიერი მომავალი დღევანდელი დღით შეცვლილიყო.

მაგრამ დღევანდელი დღე დადგა.....

და, წარმართთა შთამომავლები დღეს მუხლმოყრილები კოცნიან იმთა შთამომავლებს, ვინც მათ დედებს წვავდა და მამებს კლავდა.

კოცნიან და თან თხზავენ სიმღერებს რუსეთის ქედმოუხრელობაზე. მღერიან სიმღერებს რუსულ სულზე, მონურად მუხლებზე ხოხავენ, აგერ უკვე მეორე ათასწლეულია.

რომელი თავისუფლება? გამოფხიზლდით ათასწლოვანი უღლის ქვეშ მყოფი, ნარკომანებივით გაბრუებულებო უცხოური იდეოლოგიით!

გამოფხიზლდით, ვისაც შეგიძლიათ და დაფიქრდით. როგორ შეიძლება ბოდა მომხდარიყო, რომ ანასტასიამ, - ციმბირელმა განდევილმა, ვედრუსმა, სთქვა რა რამოდენიმე სიტყვა რუსეთის ისტორიაზე, მაშინათვე, წააწყდებოდა წინააღმდეგობას არა სადღაც სხვაგან, არამედ თავად, რუსეთში?!

თუკი ეს ქვეყანა, ჩვენ როგორც ვთვლით, არ არის დაპყრობილი ცხრამთასიქითა იდეოლოგიებით, მაშინ ვინლა უწევს წინააღმდეგობას? გამოდის, რომ თავად რუსები ეწინააღმდეგებიან საკუთარი წარსულის, საკუთარი მშობლების გახსენებასაც კი. გამოდის ისე, თითქოს ისინი, - რუსები, - სულ გადადგნენ ჭკუიდან.

არა, არც მთლად ყველა! ამაზე მეტყველებენ მრავალრიცხოვანი წერილები, სიმღერები და ლექსები, მილიონიანი ტირაჟის წიგნები ანასტასიას გამოხატულებით.

რუსეთელთა გულები უნისონში იწყებენ ფეთქვას იმ შორეული და ახლობელი მშობლების გულებთან, რომელნიც თავიანთი შვილების ბედნიერებაზე ოცნებობდნენ. წინააღმდეგობის პროვოცირებას კი ახდენენ დაქირავებულნი და მათი თანაშემწენი. რომელი დაქირავებულები? დაქირავებულთა რომელი თანაშემწეები?

თქვენ რა, სერიოზულად ფიქრობთ, რომ სრულიად რუსი ერის ცხოვრების ადათ-წესი საკუთარი სიტყვით შეცვალა რომელიღაც თავადმა, - სახელწოდებით ვლადიმირმა? თანაც კიდევ, არც ისე მყარად მჯდომმა მთავრის სავარძელში? აი ასე, იჯდა, იჯდა, და უცებ სთქვა: - „ბიჭებო, ვფიქრობ, თქვენ ყველას გმართებთ დაივიწყეთ საკუთარი მშობლების კულტურა და უნდა მოექცეთ ქრისტიანობაზე“ -ო. და ხალხმა აღფრთოვანებით უპასუხა: - „დიახ,

აბა როგორ?... მოგვებურდა ჩვენ ჩვენი წინაპრების კულტურა, მიდი, მთავა-
რო, დაგვწერე პირჯვარი“-ო.*

აბსურდია? რასაკვირველია, აბსურდია. სინამდვილეში კი თავადი ვლა-
დიმირი თავიდან ეცადა გაეძლიერებინა თავისი ძალაუფლება უძველეს
სლავთა რელიგიური მსოფლმხედველობის შეცვლით, ამისთვის შექმნა წარ-
მართთა ღმერთების მთელი პანთეონი. მაგრამ წარმართთა რწმენას არ შეეძ-
ლო ეკურთხებინა მათი აწყობილი სოციალური ურთიერთობები:- გაემართ-
ლებინა ქონებრივი და სოციალური უთანასწორობა, ადამიანის მიერ ადამი-
ანის ექსპლუატაცია, თავადური ხელისუფლების „ღვთივ დადგენილობა.“-
ეს აიძულებდა თავად ვლადიმირს თავისი პოლიტიკური ამბიციების დაკმა-
ყოფილებისათვის რუსი ერისთვის უცხო რელიგია აერჩია. **და არც საიდუმ-
ლოა, რომ ბიზანტიური ქრისტიანობის ვარიანტს ხვდა არჩევანი, იმდენად,
რამდენადაც იგი ითვალისწინებდა სამღვდელოების ფაქტიურ მორჩილებას
თავადური ძალაუფლებისადმი, მიუხედავად კონსტანტინოპოლთან მათი
იურიდიული მორჩილებისა.** ჩვენ კი გვარწმუნებდნენ, რომ მან ეს, რუსეთის
განათლებულობისა და კეთილდღეობისათვის გააკეთა.

ჩვენ ყველამ ვიცით, რომ იდეოლოგიის შეცვლა სოციალურ კატაკლიზ-
მებთან და სისხლის ღვრასთანაა გადაჯაჭვული, მაგრამ აქ უბრალოდ არა
მარტო,- იდეოლოგიის შეცვლა მოხდა, არამედ მკვეთრად შეიცვალა რელი-
გია, კულტურა, ცხოვრების ადათ-წესი და სოციალური მოწყობა.

თუკი მომხდარს შევადარებთ ჩვიდმეტი წლის რევოლუციის პერიოდს,
მაშინ ეს იყო „რევოლუცია კვადრატში“. ხოლო, თუკი შევადარებთ ამ რევო-
ლუციის შემდგომ სისხლისმღვრელ სამოქალაქო ომს, მაშინ იგი იყო
„სამოქალაქო ომი კვადრატში“.

მაგრამ იმ შორეულ ჟამს სამოქალაქო ომი არ ყოფილა... უბრალოდ, იმი-
ტომ არ ყოფილა, რომ წარმართ რუსეთში მხოლოდ წარმართები იყვნენ. ჩვენ
კი გვეუბნებიან ერთმანეთთან დაპირისპირებაზე, მათ შორის შეიარაღებულ
დაპირისპირებაზე ქრისტიანებსა და წარმართ რუსებს შორის. მაგრამ თუკი
მთელი რუსეთი წარმართი იყო, მაშინ საიდანაა გაჩნდნენ რუსეთში ქრის-
ტიანები? ისინი დაქირავებულებად მოვიდნენ გარედან. თავადი ვლადიმირი
იმ დროისათვის სულაც არ იყო ყველაზე ძლევამოსილი თავადი. რასაკ-

* ღმერთმა შეგინდოს ვლადიმირ, ასეთი უპატივცემულო აზრის გამოთქმისთვის ქრისტი-
ანობაზე, მაგრამ არა უშვას, „ერთი „აღილუა“ მღვდელსაც ეშლებო“-ეს შენი ბრალი
არ არის, ეს იმ „გადაგვარებული“ ცრუ მღვდელთმსახურების ბრალია და მათ კისერზე
იყოს ადამიანთა შეცდომაში შეყვანა! მადლობა უფალს, რომ ჩვენ, ქართველებს ბევრი
წმიდა საჭეთმყრობელი და ბერები გვყავდა და დღესაც გვყავს! მათ შესახებ მთელმა ქა-
რთველმა ერმა უწყის და არა მარტო ქართველმა ერმა! მათი მადლი ნუ მოგვიშალოს თა-
ნამემამულენო! ც.გ.

ვირველია, თავადს თავის კმაყოფაზე ჰყავდა რაზმი. მაგრამ ჩვენთვის ისტორიიდან ცნობილია, რომ თუნდაც ოდნავ მაინც სერიოზული საომარი მოქმედებებისთვის, ეს რაზმი საკმარისი არ იყო. ყოველთვის საჭიროებდა ხალხის დახმარებას. უძველეს რუსეთში სახალხო ლაშქარი ყოველთვის ძირითადი საომარი ძალა იყო.

მაგრამ რომელ სახალხო ლაშქარზე შეიძლება საუბარი, თუკი მთელი ერი იყო ნათლობის წინააღმდეგი?

გარეშე დაქირავებულები? რასაკვირველია! მაგრამ, არა მგონია თავადის ხაზინაში იმდენი საშუალება იყო, რომ დაექირავებინა მთელი არმია და აენაზღარურებინა მისი სამუშაო. რასაკვირველია, არ იყო! თუმცა მან ის მიიღო. მაგრამ ვისგან?

იმ ჟამისთვის საკმაოდ მდიდარი რომაელი პატრიარქებისგან და სხვა ქრისტიანული ქვეყნებისგან.

ასე და ამგვარად, ათასი წლის წინ ნახევრად რუსმა თავადმა ვლადიმირმა თავისი ძალაუფლების სანაცვლოდ უცხოტომელ ემისრებს ნება დართო რუსეთში დაეწყოთ პროპაგანდა, მოეწყოთ ინტრიგები და პროვოკაციები. ამის შემდეგ კი განეხორციელებინათ რუს ერზე ფიზიკური ზეწოლა და ძალადობა.

რუსი უფრო მდგრადი აღმოჩნდა, ვინემ რომის იმპერია და პროპაგანდაზე არც თუ ისე იოლად ეგებოდა. აი მაშინაა, რომ თავად ვლადიმირის რაზმი გაძლიერებულ იქნა დაქირავებულთა ხარჯზე და მათივე მეშვეობით განადგურდა დაუმორჩილებელი მოსახლეობის ნაწილი.

შეუძლიათ ოპონენტებმა სთქვან, რომ ეს მხოლოდ და მხოლოდ ვერსიაა-ო. არა, ბატონო იდეოლოგებო, ეს ისტორიული ობიექტურობაა. შესაძლებელია მისი დამტკიცება და სულაც არ არის ამისთვის საჭირო ფლობდე ანასტასიას ფენომენალურ უნარსა და მასავით იცოდე ისტორია. ახლა ამის დამტკიცება შემიძლია მეც, უბრალო ადამიანს, ეს კი იმას ნიშნავს, უამრავი უბრალო ადამიანი შესძლებს ასევე ამაში გარკვევას. მითხარით, ბატონო ოკულტური იდეოლოგიის მიმდევრებო, რუსეთის რამდენი მილიონი მამები და დედები დაწვით ცოცხლად კოცონებზე? დაასახელებთ თქვენი ციფრი თუნდაც ბევრად მცირე, ან მითხარით:- არ იყო ეს ყველაფერი? არ წვავდით? ამაზე თქვენს წყაროებშიცაა მოხსენიებული. გაიხსენეთ!.

უკვე XV საუკუნის კრებაზე ვოლგისპირეთის უზუცესებმა დააყენეს საკითხი ერეტიკოსებისთვის სიკვდილის მისჯის გაუქმების შესახებ. დააკვირდით, ჯერ ხუთი საუკუნე გავიდა ქრისტიანად მონათვლიდან, მაგრამ რუსები მაინც კიდევ ეწინააღმდეგებოდნენ მათ. დასჯა არ გაუუქმებიათ, და ვოლგისპირეთის უზუცესებს მძიმე ხვედრი ერგოთ.

და მაინც, თუკი თქვენ გსურთ ჩემს მიერ ნათქვამი განიხილოთ მხოლოდ როგორც ვერსია, კი ბატონო.

მოდით, მაშინ თქვენი მტკიცებულებებიც განვიხილოთ, როგორც ვერსია და შევადაროთ ეს ორი ვერსია ერთმანეთს.

შედარებისას მაშინვე შეიძლება დანახვა, რომ თქვენი ვერსია არანაირ ლოგიკას არ ექვემდებარება. იგი დაფუძნებულია მხოლოდ ისეთ მტკიცებულებებზე, რომელთა მიღებას თქვენ როგორც ჭეშმარიტებას ისე მოითხოვთ. ამავდროულად თქვენ არ შეგიძლიათ არანაირი დამამტკიცებელი საბუთის წარმოდგენა, მაგალითად ადამიანთა მსხვერპლთშეწირვის თაობაზე. წარმართი რუსეთის ხალხის მიერ.

აჩვენეთ ხალხს არქეოლოგიური მტკიცებულებები, გათხარეთ, წაერმოაჩინეთ მსხვერპლნი. არ გამოგივათ, იმიტომ რომ არ იყო ისინი.

გვიჩვენეთ წარმართთა წიგნები, სადაც მათ ჩამოყალიბებული ჰქონდათ თავიანთი შეხედულებები სამყაროზე. დაე, ადამიანებმა თავად შეადარონ ორი ცივილიზაციის კულტურა.

ვერ აჩვენებთ? რატომ? დიახ, იმიტომ ვერ აჩვენებთ, რომ ადამიანები ტექსტების გაცნობისას დაინახავენ დღევანდელი ცხოვრების წესის სრულ ბოდეას, აბსურდულობას.

*მაშ ასე, თქვენი უტოპიური ვერსიების მტკიცებულებები თქვენ არ გაქვთ, ამიტომაც გაქვთ ყველასადმი ასეთი მოთხოვნა, - ირწმუნე!... და მორჩა აქ ყველაფერი... გვერწმუნე ჩვენ, ხოლო თუკი არ მოისურვებ, მიიღებ ურწმუნო, სულიერების გარეშე მყოფი ადამიანის იარაღიყს.**

იმის მტკიცებულება, რომ რუსი ინტრიგებისა და ძალის გამოყენების მეშვეობით იქნა დამონებული, არსებობს. მე აქ არ მოვიყვან მათ გრძელ ჩამონათვალს, მაგალითისთვის ვიტყვი მხოლოდ ერთს.

იმ დროიდან და დღემდე რუსი შეიძლება დამონებულად ჩაითვალოს. დღესაც რუსეთში უცხოური იდეოლოგია დომინირებს. დღესაც იხდის რუსი ხარკს. მხოლოდ გადახდის ფორმა სხვანაირი, - კაპიტალის გადაქაჩვა, წიაღისეულის გაყიდვა, კვების უხარისხო უცხოური პროდუქტების მოძალეობა. რასაც მოიცავს იდეოლოგია, მისი თვალყურის დევნება დღესაც დიდი ყურადღებით ხდება.

უმველესი რუსეთის კულტურის მხოლოდ ერთმა მოხსენიებამ მოიყვანა მოქმედებაში უკუქმედების მექანიზმი და არ წყდება ანასტასიას მისამართით ინტრიგები და თავდასხმები.

* ცოდვა გამხელილი სჯობია, -ზოგიერთი ჩვენი მღვდელთმსახურთაგანიც არ არის შორს ამდაგვარი ცდუნებებისგან!...

სიტყვის თავისუფლებაზე თუ საუბრობთ, მაშინ მისი სიტყვების რატომღა გემინიათ? ესწრაფვით, რათა ცილი დასწამოთ ხალხს და არ მისცეთ მათ საშუალება საკუთარი ქვეყნის კულტურას გაეცნოს? აი, რატომ არ აძლევთ: ჩვენი წინაპრების კულტურა მშვენიერია, სიხარულის მომნიჭებელია და მაღალსულიერი!

* * *

ჩემს წინა წიგნში, რომელსაც „საგვარეულო წიგნი“ ჰქვია, მე ანასტასიას ნაამბობი გადმოვეცი, რომელშიც ის, ორი შეყვარებულის დაქორწინების ადრე-წესებზე ჰყვებოდა. სულ რაღაც ორი ათასი წლის წინ ეს წეს-ჩვეულება რუსეთში არსებობდა. ამ პუბლიკაციას შემდგომ მოჰყვა მეცნიერ-მკვლევართა დასკვნები. მე უკვე ვამბობდი: ბოლო ხანებში ანასტასიას გამონათქვამებზე სხვადასხვა მიმართულებების მეცნიერთა მიერ წარმოებს გამოკვლევა, ერთნი ამას გახსნილად აწარმოებენ და თავიანთი ნაშრომების გამოქვეყნებასაც კი ცდილობენ, სხვები უბრალოდ ფონდში აგზავნიან, რათა აცნობონ თავიანთი აზრი. რომ არ დავაყენო ისინი

თავდასხმის სასიშროების ქვეშ, მე აქ არ მივუთითებ მათ ვინაობას, მართო მათი გამონათქვამების არსს გადმოვცემ.

* * *

„ანასტასიას მიერ წარმოდგენილი საქორწინო წეს-ჩვეულება, დამკვიდრებული უძველესი რუსეთელების კულტურაში, წარმოადგენს შეუფასებელ უნიკალურ დოკუმენტს, რომელიც მეტყველებს უძველესი რუსეთელების ცოდნის დონის უმაღლეს ხარისხზე. მთელი ადრე-წესი დაფუძნებულია არა ზებუნებრივის რწმენაზე, არამედ ზუსტად იმის ცოდნაზე, რასაც ჩვენ ახლა ვუწოდებთ ზებუნებრივს.

ამ წეს-ჩვეულებათა ელემენტები დღესაც შეიძლება შევნიშნოთ სხვადასხვა ერებში, მაგრამ თანამედროვე ინტერპრეტაციით ეს ელემენტები ატარებენ სუფთა რიტუალურ, გაუაზრებელ და არასრულჰყოფილ ხასიათს, შედეგად კი ხელს არ უწყობენ ორი შეყვარებულის კავშირის იმ ხარისხით შედუღებას, როგორც ისინი მათი გააზრებული გამოყენებისას იყვნენ მოქმედნი.

თანამედროვე შესრულებისას ზოგიერთი მათგანი წარმოადგენს უაზრობას, დაფუძნებულს რაღაც ცრუ რწმენებზე, ხოლო უკეთეს შემთხვევაში გადადის ე.წ. ეზოთერული მოქმედებების რანგში. ანასტასიას მიერ წარმოდგენილ წეს-ჩვეულებას გაუაზრებლობიდან უდიდესი რაციონალურობის გააზრებულობამდე მიყავხარ და მეტყველებს არა მარტო ცოდნაზე, არამედ ჩვენი სლავიანური თაობების, წინარე თაობების სულიერების სიმაღლის ხარისხის სწორუპოვარ დონეზე.

* * *

ანასტასიას მიერ წარმოდგენილსა და დღევანდელი საქორწინო ქმედებებისა და წეს-ჩვეულებების ურთიერთ შედარების ანალიზის საფუძველზე, ჩნდება შეგრძნება, რომ თანამედროვე წეს-ჩვეულებები განუვითარებელი პირველყოფილი საზოგადოებისთვისაა ნიშანდობლივი, ხოლო უძველესი რუსული კი,- ზეუმადლეს ცივილიზაციას წარმოადგენს ყველა მიმართებაში. ასე, მაგალითად.

რიგ ერებში, მათ შორის რუსებშიც არსებობს, რიტუალური ქმედებები,- ახალ ჯვარ-დაწერილებზე ან ხელმოწერილ ახალგაზრდა წყვილზე პურის მარცვლის თავზე გადაყრა. დაქორწინებული ახალგაზრდების ერთ-ერთი დედა, ბებია ან ნათესავი მოაყრის სახლის წინ მარცვლებს მეფე-პატარძლის შემოსვლამდე ან პირდაპირ მათ დააყრის თავზე. მოცემულ ქმედებაში იგულისხმებოდა მომავალი ოჯახის კეთილდღეობა, დოვლათიანობა.

მოცემული თანამედროვე ქმედებები შესაძლებელია მივაკუთვნოთ ცრურწმენებს ან ეზოთერიკას. სხვა შემეცნებას იგი არ მიეკუთვნებოდა. როგორ შეიძლება მათი გააზრება რაციონალურად, თუკი იატაკზე, ასფალტზე, ან სახლისკენ მიმავალ ბილიკზე დაბნეული მარცვლები მაშინვე გეხებით იქნება გათელილი?

ანასტასიას წარმოდგენილ რიტუალშიც, ასევე ხდება მარცვლით მოქმედება. მაგრამ მას რამოდენიმე სახის გააზრებული, რაციონალური დატვირთვა აქვს.

ახალგაზრდების ქორწინების დღესასწაულზე მოსულ ყველა:- ნათესავს, ნაცნობს, მეგობარს თან მოაქვს საუკეთესო მცენარეების თესლები და ყოველი მათგანი საკუთარი ხელით ყრის მარცვლებს ახალგაზრდების მიერ მითითებულ ადგილებში.

თუკი ვისაუბრებთ მატერიალურ კეთილდღეობაზე, იგი იქ კი არ ივარაუდება, არამედ ფაქტიურად, იგი მოცემული ქმედებებით მიიღწევა ძალზე მოკლე დროის მონაკვეთში, ერთ ან ორ საათში ახლად დაქორწინებულები მიიღებენ მომავალ ბაღსაც, გაშენებულს საუკეთესო ნაყოფკენეროვანი ნარგავებით, ბაღჩა-ბოსტანსაც და მწვანე ღობეს, რათა მათი სივრცე შემოიღობოს.

* * *

არანაკლებ მნიშვნელოვანია მეორე, მოცემული ქმედების ფსიქოლოგიური ასპექტი. ბევრ ჩვენთაგანს შეუძლია დააფიქსიროს ფსიქიკური მდგომარეობის გაუმჯობესება ბუნებაში გასვლისას. სასიამოვნო შეგრძნებები ძლიერდება არა ვიღაცის ბაღის ნარგავების შეხებისას, არამედ ზუსტად იმ ნერგების, რომლებიც თავად შენ გეკუთვნის. როგორი ძალა უნდა მიეცეს ადამიან-

ის სულს, იმ ბაღში შემსვლელს, სადაც ყოველი ხე, ბუჩქი, ბალახი პირადად მისთვისაა შექმნილი მშობლების, ნათესავების, მეგობრების მიერ და საჩუქრადაა მიძღვნილი. ჩვენ დღეს, ასეთი რამ შეგვიძლია მხოლოდ წარმოვიდგინოთ, იმიტომ რომ, დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთაგან ცოტა ვინმესთვის თუ არის შესაძლებელი ფლობდეს მსგავს სივრცეს.*

ყველა ვარაუდით, ფუძემდებლურ როლს თამაშობდა არა მარტო მატერიალური კეთილდღეობა, არამედ შინაგანი დადებითი ემოციები, რომელიც წარმოქმნილია მოცემული ქმედებების შედეგად.

* * *

თანამედროვე ეზოთერულ ლიტერატურაში ბევრია ნათქვამი კუნდალინის ენერგიაზე, ჩაკრებზე. წარმოდგენილი ინფორმაცია ძირითადად ყურადღებას ამახვილებს ჩაკრების არსებობის შესაძლებლობაზე. მათ შორის ცოტა ვინმეს თუ ეპარება ექვი სიყვარულის ენერგიის არსებობაზე, მამაკაცის ქალისადმი სექსუალურ ლტოლვაზე და პირიქით.

ადამიანთა ჭარბ უმრავლესობას ამ ენერგიის ზემოქმედება თავის თავზე აქვს გამოცდილი, მაგრამ, არც წარსულის თეორეტიკოსები, არც თანამედროვე მეცნიერება არ მიუთითებს ადამიანის მიერ ამ ენერგიის მართვის შესაძლებლობაზე.

ანასტასიას წარმოდგენილ წეს-ჩვეულებაში პირველადაა ნაჩვენები, როგორ შეუძლია ადამიანს მართოს, ტრანსფორმირება გაუკეთოს და შეინარჩუნოს ეს ენერგია.

* * *

ფაქტიურად, ახალგაზრდა შეყვარებულები ხორცს ასბამენ მათზე გადმოსულ ან მათში შესულ სიყვარულის ენერგიას. ისინი ამ ენერგიის მეშვეობით აყალიბებენ ხილულს, თავის გარშემო ხელშესახებს. ისინი ამ დიად ენერგიას მარადიულად თავის გვერდით სტოვებენ.

რატომ იყო ეს მათთვის შესაძლებელი, ხოლო ჩვენი სინამდვილისთვის კი არა? მოდით შევადაროთ ორი შეყვარებული წყვილის, - იმ პერიოდის და მიმდინარე დროის ქმედებები.

თანამედროვე შეყვარებული წყვილი, საშუალო სტატისტიკური მონაცემებით დროს ატარებს გასართობ დაწესებულებაში დასწრებით, განმარ-

* ჩვენთან ეს სივრცე, ჯერ კიდევ თითქმის ყველა სოფელში, სადაც მკვიდრი მოსახლეობაა და სანახევროდ ქალაქებში არაა წამოსული, - შემორჩენილია! ამიტომ ჩვენთვის მისი კვლავ წარმოქმნა ძალზედ იოლი იქნება და სწრაფიც! ასე არაა ჩემი თანამემამულენო?!... ც.გ.

ტოვდებიან სეირნობისას ან სახლში, ხშირად ჯერ კიდევ ქორწინებამდე ამყარებენ სექსუალურ კავშირს.

* * *

უმეტეს შეყვარებულთა ძირითად მიზანი საერო დაწესებულებაში ან ეკლესიაში თავისი ურთიერთობების ოფიციალურ რეგისტრაციაში გამოი-სახება.

როგორც გამოკვლევები უჩვენებს, შეყვარებულები შემდგომი ცხოვრე-ბის შესახებ საკმარისად მკაფიო და კონკრეტულ გეგმებს არ აწყობენ. თუკი ვინმე ცდილობს განსაზღვროს ქორწინებაში შესვლის შემდეგ შემდგომი ერ-თობლივი ქმედებები, მათი განსაზღვრებები ატარებენ საკმაოდ აბსტრაქტ-ულ ხასიათს. როგორც ფსიქოლოგები აღნიშნავენ, *თითოეული იმედოვნებს, რომ შეკავშირების შემდეგ მათი ცხოვრება გაუმჯობესებული იქნება პარტ-ნიორი კაცის ან ქალის მიერ.*

თითოეული იმედოვნებს, რომ ამაღლებული ცხოვრების შემავსებელი სიყვარულის მდგომარეობა შენარჩუნებულ იქნება ქორწინებაში შესვლის შემდეგაც, მაგრამ სიყვარული გადის. გარემომცველი სივრცე ხდება ჩვეუ-ლებრივი და არა თუ ახსენებს შეყვარებულობის მდგომარეობას, არამედ იწყებს თავისი ყოველდღიურობითა და პრიმიტიულობით გაღიზიანებას.

გაღიზიანება ხდება ერთმანეთის მიმართაც. ცოტა თუ ფიქრობს, რომ ამ გაღიზიანების მიზეზს არ წარმოადგენს შეყვარებულთა ქორწინებაში შესვ-ლის შემდგომი მოქმედებები. უკმაყოფილება წარმოიქმნება სიყვარულის მდგომარეობის გამოყენების უცოდინრობის შედეგად.

* * *

როგორც პრაქტიკამ გვიჩვენა, ურთიერთსიყვარულის ან თუნდაც ერთ-მანეთისადმი პატივისცემილური დამოკიდებულებების შენარჩუნების უნა-რი არც საერო კანონებს და არც რელიგიურ დაშინებებს ძალუძთ.

ახლა მოდით შევხედოთ ანასტასიას მონათხრობის მიერ წარმოადგენი-ლი ორი შეყვარებულის ქმედებებს, და შევეცადოთ მივცეთ მათ ლოგიკური, მეცნიერული ახსნა.

უპირველეს ყოვლისა განცვიფრებს თავად სიყვარულის ახსნა: - „შენთან, მშვენიერო ღვთაებაც, მე შევძლებდი შემექმნა სიყვარულის სივრცე საუკუნე-ებისთვის“- ეუბნებოდა ვაჟი თავის რჩეულ ასულს. და თუკი ქალწულის გულიც სიყვარულითვე პასუხობდა, ამ შემთხვევაში ასეთი პასუხი ჟღერდა: „ჩემო უფალო, შენთვის მე მზად ვარ დიდებული თანაქმნილების შექმნაში დასახმარებლად.“

შევადაროთ მისი სიყვარულის ახსნა, გამოჩენილი პოეტისას, რომელიც

ყველაზე უფრო ზუსტად ასახავს სიყვარულის ენერგიისადმი თანამედროვეთა დამოკიდებულების არსს:- “მე თქვენ მიყვარხართ, რა შემთხვევაში ამაზე უფრო მეტი, რომ გითხრათ...”

როგორც ჩვენ შეგვიძლია დავინახოთ, პირველ ახსნაში მაშინვეა შეთავაზებული მკაფიოდ განსაზღვრელი დიადი ქმედება, -სიყვარულის სივრცის გაშენება, ჩამოყალიბება. ფაქტობრივად, სიყვარულის მეცნიერული ხორცშესხმა.

მეორე ახსნაში დასტურდება ფაქტი „მე თქვენ მიყვარხართ,“ მაგრამ შემდგომ არ არის ქმედების შეთავაზება. კაცმა, თუ ქალმა, უბრალოდ არ იცინა, როგორ და რაში გამოიყენონ სიყვარულის ენერგია.

* * *

ანასტასიას მონათხრობიდან შეყვარებულები მიიღებენ ურთიერთთანხმობას, შეუდგებიან სიყვარულის სივრცის გაშენებას თავიანთთვის და საკუთარი მომავალი თაობებისთვის.

ისინი განმარტოვდებიან, ფარდულშიც კი შეუძლიათ ღამის გათევა, რომელიც მათ მიერ არჩეულ ნაკვეთშია აგებული, მაგრამ ერთმანეთთან ინტიმურ კავშირში არ შედიან. რა არის ეს, რიტუალური თავშეკავება?

* * *

ბევრი ერის რელიგიურ სარწმუნოებაშიც გვხვდება მსგავსი თავშეკავებები. იგი საერო ეთიკაშიც არის. ახალგაზრდა ადამიანები არ უნდა შევიდნენ ინტიმურ კავშირში საერო ქორწინებამდე ან ჯვრის წერამდე. თუმცაღა, შეყვარებულთა ჭარბი უმრავლესობა არაფრად დაგიდევთ რელიგიურ დაშინებებს, საზოგადოებრივ განკითხვებს და ქორწინებამდე ამყარებენ ინტიმურ კავშირს. რატომ? უფრო სარწმუნო პასუხად შესაძლებელია მივიჩნიოთ საერო და რელიგიური მოთხოვნების არალოგიკურობა. მკაფიო ახსნის უქონლობა, კიდევ უფრო ზუსტად კი სიყვარულის ენერგიის არსის არცოდნა.

სიყვარულის ენერგია ადამიანში გრძნობების ყველა კომპლექსს ააქტიურებს, აჩქარებს აზრ-ფიქრის პროცესებს. ამ ენერგიის შედარება შესაძლებელია აგრეთვე შთაგონების უმაღლეს მწვერვალთანაც, რაც შემდგომ ქმედებებს გულისხმობს.

უძველესი რუსეთელი შეყვარებულები, ადამიანური ურთიერთობების ზეკულტურის წყალობით, სიყვარულის ენერგიას და სექსუალურ ლტოლვას, ბუნებრივი ცოდნის მეშვეობით, მომავალში ერთობლივი ცხოვრებისას, სიყვარულის სივრცის შექმნისთვის შემოქმედებითი ქმედებებისკენ მიმართავდნენ.“

* * *

„ორი შეყვარებულის შექმნილზე უპირატესობა, დახვეწილი მეცნიერული ხერხებით, ნაკლებად შესაძლებელია. მოცემულ ვარაუდს ანასტასიას შემდგომი მტკიცებულება ადასტურებს:- *„მეცნიერთა სამყაროს, კიდევ იმიტომ არ შესწევს მსგავსი მშენებრივი ადგილ-მამულის შექმნის უნარი, რომ სამყაროში არის კანონი, - სიყვარულით შთაგონებული ერთი შემოქმედი, ყველა ერთად აღებულ სიყვარულს მოკლებულ მეცნიერებზე ძლიერია.“*

„ლოღიკით, რაციონალურობით, ზესულიერებითა და ყოფიერების კულტურითაა განმსჭვალული ანასტასიას მიერ საქორწინო წეს-ჩვეულებებზე მონათხრობში მოვლენის მონაწილეთა ყველა მოქმედებები. რა უზადრუკად წარმოგვიდგება მათ ფონზე თანამედროვე ქორწილი, სადაც მთავარს სუფრა წარმოადგენს გულუხვი პურ-მარილის შთანთქმითა და სპირტიანი სასმელების სმით.“

„ანასტასიას მიერ წარმოდგენილი იგავ-არაკები, უძველეს წარმართთა ადათ-წესები, ან ანასტასიას გამოთქმით, ვედური რუსეთი თავისი ემოციურობით, გააზრებულობით, მოცულობითი ინფორმაციით, აღმატება ჩვენთვის ადრე ცნობილ ისტორიულ წარსულზე მონათხრობ ყველა უძველეს თქმულებას. მათ წინაშე ფერმკრთალდება ისეთი ცნობილი ლეგენდაც კი, როგორიცაა „სიტყვა ეგორის პოლკზე“.

„ვედურ რუსეთზე თავისი მონათხრობით ანასტასია ფაქტიურად ჩვენს წინაშე ფარდას ჰხდის, ჯერ კიდევ ჩვენთვის უცნობი ადრინდელი ცივილიზაციის ზე სულიერ კულტურას. საფუძველშივე ცვლის მეცნიერებში დამკვიდრებულ შეხედულებებს არა მარტო ჩვენი ქვეყნის, არამედ მთელი კაცობრიობის ისტორიაზე.

ასეთი მოულოდნელი და ფუნდამენტალური შემოტრიალებით, სისადავით დააბნია თანამედროვე მეცნიერებათა მნათობები. მათ, რომ როგორღაც მეცნიერებაში მიღწეული მდგომარეობა შეენარჩუნებინათ, - ცდილობდნენ ისეთი იერ-სახე მიეღოთ, თითქოს არაფერი მომხდარა, რომ მოცემულ ინფორმაციას ისინი არ ფლობდნენ.

ისინი ჰგვანან სირაქლემას, თავს რომ რგავს ქვიშაში. ინფორმაცია არსებობს, იგი ჭეშმარიტად შეუფასებელი და სენსაციურია... და იგი უფრო მთხივნადი ხდება საზოგადოებისთვის“.

* * *

პატივცემულო მკითხველებო, მე თქვენ გაგაცანით, ცალკეულ მეცნიერ-მკვლევართა გამონათქვამები. როგორც ხედავთ, ისინი ადასტურებენ ანასტასიას გამონათქვამებში არსებულ საყურადღებო ინფორმაციათა მნიშვნელოვნებას... საუბრობენ აგრეთვე მეცნიერული სამყაროს დაბნეულობაზე.

მაგრამ დაბნეულობა ეს ერთია. სრულიად სხვაა, - წინააღმდეგობის გა-
წევა, მთელი ძალისხმევის მიმართვა იქითკენ, რათა არ დაიშვას ამ ინფორმა-
ციის გავრცელება, რომელიც ჩვენი ქვეყნის, ჩვენი ხალხის ინსტორიას ნათ-
ელს ჰყვენს. ვიღაცას ძალზედ აშინებს ჩვენი, ჩვენი უძველესი მშობლების
კულტურასა და ცოდნასთან შეხების შეაძლებლობა. ვის? ვისი ზეწოლის
ქვეშ, რომელი პროგრამის მიხედვით მოქმედებენ დღესაც ისინი, ვინც ჩვენს
წინაპარ მშობლებს ბარბაროს წარმართებს უწოდებენ, ვინ გადააქცია დიდე-
ბული სიტყვა „წარმართი“ ისეთ რაღაცად, რომელიც საშინელებას, ჩამორჩე-
ნილობას გულისხმობს?

რატომღა დასთანხმდნენ ჩვენი ისტორიკოსები ასეთ განსაზღვრებას?
თუკი დასთანხმდნენ, მაშინ, - ისინი ჩვენი ისტორიკოსები არ არიან.

არიან კი, საერთოდ ისტორიკოსები? თუკი ჩვენთვის დღემდე გარკვეუ-
ლად, მკაფიოდ არ შეუძლიათ თქმა სულ რაღაც ათასი წლით დამორეზულ
ისტორიაზე, ამავდროულად კი შეურაცხჰყოფენ ან თანახმა არიან შეურაცხჰ-
ყოფა მიაყენონ იმ დროის ისტორიას, მაშინ ეს რუსეთის ისტორიკოსები არ
არიან. ისინი გამყიდველები ან დაქირავებულები არიან, რომელნიც ვიღაცის
გულის მოსაგებად მოქმედებენ.

**ჩვენთვის უკვე საჭირო არ არის მათი იმედის ქონა. აუცილებელია თავ-
ად, ერთობლივი ძალისხმევით, მარცვალ-მარცვალ, ანალოგიებით აღვადგი-
ნოთ საკუთარი წარსული და აღვუდგინოთ სახელი საკუთარ წინაპარ მშობ-
ლებს, საკუთარ თავს. თუკი ჩვენ ამას არ გავაკეთებთ... აზრი ეკარგება სხვა
დანარჩენსაც.***

* * *

წიგნის სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედლების“ მკითხველებიდან, ბევრ-
მა უკვე დაიწყო თავისი შვილებისთვის საგვარეულო წიგნის წერა. ვიღაცას
მოუნდება თავისი აზრის თქმა უძველესი რუსეთის ისტორიაზეც. მოუთხრ-
ოს თავის ბავშვებს, ვისგან ვართ ჩვენ წარმოშობილნი. მაგრამ რისი დაწერაა
შესაძლებელი ჩვენს წარსულზე? ნუთუ ჩვენც დავიწყებთ წერას იმ ნაბოღვა-
რზე, რომელიც ჩაგვინერგეს?!

იქნებ, არაფერი არ დავეწროთ წარსულზე, თითქოსდა არც კი ყოფილა
იგი? არ გამოვა. მაშინ ჩვენს მაგივრად ჩვენს შვილებს კვლავ და კვლავ მია-
წოდებენ ისე, როგორც ვიღაცას ნებავეს და როგორც მისთვის სახირო იქნება.

ვიღაც იფიქრებს: - „ჩვენ, უბრალო ადამიანები, და არაპროფესიონალი-
ისტორიკოსები, როგორ შევძლებთ აღვადგინოთ ორი ათასი წლის წინანდე-

* ზუსტად ამისკენ ცალსახად და გარკვევით მოუწოდა ისტორიკოსებს ჩვენმა უწმიდესმა
და უნეტარესმა სრულიად საქართველოს პატრიარქმა ილია II -მ ახლანდელ სამოზაო ეპ-
ისტოლემში!.. ც.გ.

ლი ისტორია?“ შევძლებთ! იმიტომ, რომ ჩვენ ამას გავაკეთებთ არა დაკვეთით, არამედ გონებისა და გულისხმისჰყოფის ნება-სურვილით. მე შევეცდები დაწყებას, მაგრამ მოდით ყველამ ერთად შევაგროვოთ გადმოცემები, ფაქტები და ანალოგიები ვინც როგორ შესძლებს და დავიწყებთ ჩვენი გვარ-ჯიშისა და მოდემის ისტორიის ჩამოყალიბებას.**

მოდით დავიწყოთ ფიქრი და განსჯა. მე კი, ისევ ვიმეორებ, ანალოგიის მიხედვითაცაა შესაძლებელი ბევრი რამის აღდგენა. აი, როგორ ხდება ეს ანალოგიის მიხედვით. შეხედეთ!

* * *

ორი ათასზე მეტი წლის წინ არსებობდა მძლავრი რომის იმპერია. არსებობდა რომის სამართალი, სენატი, იმპერატორები. იმპერიის ქალაქებს აშშ-ვენებდნენ ეპოქალური შენობები, ხოლო დედაქალაქში, უკვე წყალგაყვანილობაც იყო. არსებობდა ბიბლიოთეკები, ხელოვნების სახეობებიც ვითარდებოდა. რომის იმპერიამ უამრავი ომი აწარმოა.

ორი ათასი წლის პერიოდის განვითარებულ სახელმწიფოთა ფონზე თითქმის სრულიად არ არსებობს ინფორმაცია რუსეთის სახელმწიფოზე. მის სახელმწიფოებრივ წყობაზე, ტერიტორიებზე, კულტურაზე.

იქნებ, იგი არც არსებობდა? რასაკვირველია, არსებობდა, ჩვენთვის ისტორიული წყაროებიდან ცნობილია, რომ რუსეთის ნათლობის ჟამს უკვე იყო რუსეთში ქალაქები, სამთავროები. ხოლო თავადმა ვლადიმირმა, ვის დროსაც რუსეთი მონათლეს, სულაც არ იყო პირველი თავადი. იგივე წყაროები ჰყვებიან მის მამაზე, თავად სვიატოსლავზე.

გამოდის, რუსეთი არსებობდა რომის იმპერიის ხანაში. არსებობდნენ მისი ქალაქები და უამრავი უმდიდრესი სოფლები. ზუსტადაც უმდიდრესი, იმიტომ, რომ უძველეს რუსეთში იქმნებოდა არა მარტო სათავადოთა (სამთავროთა) დედაქალაქები, არამედ სახელოსნო, სავაჭრო ცენტრები, რომელნიც მათ გარეშემო მყოფ უამრავ დასახლებებს ემსახურებოდნენ.

ღარიბი სოფლების დროს შეუძლებელია ქალაქების დაბადება. მისი მშენებლობის დაფინანსებას უბრალოდ ვერავინ შესძლებდა, შემდგომში კი ვერავინ ვერ მოიხმარდა ქალაქში წარმოებულს.

* * *

ახლა კი მოდით შევეცადოთ განვსაზღვროთ:- ძლიერი თუ სუსტი სახელმწიფო იყო ქრისტიანობამდელი რუსეთი? მოდით ვივარაუდოთ, რომ მა-

** ჩვენ კი ამდაგვარი ზღვა მასალა მოგვეპოვება! უბრალოდ ისინი უნდა ერთ სისტემაში იქნას მოყვანილი და არა ვერსიის სახით დადება, არამედ აღიარება!... ც.გ.

ლიან, ძალიან სუსტი იყო. თანაც, ისტორიკოსები ამტკიცებენ კიდევ, რომ რუსეთი დაყოფილი იყო პატარ-პატარა სამთავროებად, რომლებიც ერთმანეთს მუდმივად მტრობდნენ. მაგრამ ისევ იბადება კითხვა, - თუკი ქრისტიანობამდე რუსეთი სუსტ, კონფლიქტებითა და შინაომებით დანაწევრებულ ქვეყანას წარმოადგენდა, მაშინ მის დაპყრობას რატომ არ შეეცადნენ უფრო მძლავრი სახელმწიფოები?

სხვებთან შედარებით სუსტი, საუბარი აღარ არის მძლავრ რომის იმპერიაზე, რუსეთის სახელმწიფოს დაპყრობა არ წარმოადგენდა დიდ სიძნელეს. რომ გადაეციათ კოლონიად და მიეღოთ მისგან ხარკი. მაგრამ, აი აქაა, ზუსტადაც რომ იწყება იდუმალბეები და გამოცანები. რომის იმპერიის ისტორიულ საბუთებში (დოკუმენტებში), იმ დროისთვის წარმოშობილი მძლავრი სახელმწიფოების მიერ რუსეთზე თავდასხმების ფაქტები არ აღინიშნება.

როგორც თავად ჩვენთვისაც ცნობილია, ნათლობის ჟამს რუსეთი არავის მიერ დაპყრობილი არ ყოფილა და დამოუკიდებელ სახელმწიფოს წარმოადგენდა.

აბა მაშ, წარმართი რუსეთის დაპყრობას რატომ არავინ ცდილობდა?

შესაძლებელია იგი უზარმაზარ, კარგად აღჭურვილ და ორგანიზებულ არმიას ჰგელობდა? არა, არ ჰგელობდა. თავადების დროსაც კი, მხოლოდ რაზმები იყო, რომელნიც რიცხოვნად ბევრად ჩამორჩებოდნენ რომაულ ლეგიონებს.

ჩვენ ვერასდროს გავიგებთ ისტორიულ ფაქტებს, თუკი დასაწყისიდანვე საფუძვლად ავიღებთ ცრუ გამონაგონებს, ჭორებს წარმართ და მითუმეტეს ვედურ რუსეთზე. და, პირიქით, ყველაფერი თავის ადგილას დადგება, თუკი მივიღებთ და მივხვდებით საწინააღმდეგოს.

ვედური, თავადობამდე რუსეთი, იყო უმაღლესი სულიერების, უმაღლესად ორგანიზებული ცივილიზაცია. ზუსტად ის „დაკარგული“ ცივილიზაცია დედამიწაზე, რომელზეც შემდგომში ლეგენდების თხრობას დაიწყებენ.

შეგნებულად არ დავასახელებ უძველესი რუსეთი სახელმწიფოდ, არამედ ცივილიზაცია ვუწოდებ იმიტომ, რომ სახელმწიფოებრიობის ეტალონად იმ დროისათვის ითვლებოდნენ ეგვიპტე, რომი, რომლებშიც უმაღლესი მმართველები, ქურუმები და მონების ხარჯზე გამდიდრებული დიდგვროვნები იყვნენ.

რუსეთის საზოგადოებრივი წყობა სრულყოფილი და ცივილიზებული იყო, ვიდრე ეგვიპტე და რომი.

* * *

იმ პერიოდის რუსეთში მონობა საერთოდ არ არსებობდა. არ იყო ასევე ერთმანეთის მიმართ მტრულად განწყობილი, სათავადოებებად დანაწევრე-

ბული მამულები. რუსეთი მშვენიერი საგვარეულო ადგილ-მამულებისგან შესდგებოდა. გადაწყვეტილებებს ღებულობდნენ ვერზე,- სახალხო შვერე-ბებზე. ინფორმაციები ვრცელდებოდა მოგვების მეშვეობით.

მაგრამ უყურეთ, როგორ შეცვალეს ცხადი სინამდვილე. გაამრუდეს სიტყვა „ცივილიზაციის“ მნიშვნელობა. ეგვიპტეს, სადაც ყველა ერს ქურუმები და ფარაონები მართავდნენ უწოდებდნენ ძლიერ, მაღალგანვითარებულ, ცივილიზებულ სახელმწიფოს, ხოლო იმავე დროის რუსეთს,- ჩამორჩენილს, არაცივილურს, სუსტს, სახელმწიფოებრიობის არ მქონეს. აი, რა მაგარი! რადგან არ იყო მონობა, თავნება მმართველები,- გამოდის, რომ არ იყო სახელმწიფო და ეს არ არის არაცივილიზებული მიდგომა?

და, კვლავ იგივე კითხვა.

მაშ, რატომ ვერავინ ვერ დაიპყრო რუსეთი?

ვედრუსთა დაპყრობის მცდელობები, რა თქმა უნდა, იყო. მაგრამ ამ მცდელობის განმხორციელებლები ყოველთვის ცდილობდნენ საკუთარი მახსოვრობიდანაც კი ამოეშალათ მისი შედეგები.

აი, რა მოყვა ანასტასიამ ერთ-ერთი ასეთი ორი ათასზე მეტი ხნის წინანდელი მცდელობის შესახებ.

ორთბორძოლა

მხანად ჯერ კიდევ ჭარბობდა რუსეთში ვედური კულტურის ცხოვრების ადათ-წესები. მაშინ, ვედრუსელებს ქალაქები ჯერ კიდევ არ ჰქონდათ. მაგრამ უამრავი სოფლები, მდიდარი არაჩვეულებრივი საკვებით და სიხარულით გასხივოსნებული ადამიანებით, საგვარეულო ადგილ-მამულებში დასახლებული თავად რუსებით. იმავე დროში სხვა ქვეყნებიც არსებობდნენ, ისინი თავს იწონებდნენ ქალაქებით, ადამიანებს, სულ უფრო და უფრო ეუფლებოდა ფულით ბატონობის სურვილი. იყო დიდი არმიებიც, მათი მეშვეობით მმართველები ცდილობდნენ მსოფლიო დაემორჩილებინათ. ბევრმა ქვეყანამ ბნელ ძალთა წინაშე თავყვანისცემა დაიწყო.

რუსეთზე გაგზავნილ იქნა რომაელთა რჩეული ლეგიონი. ხუთი ათასი მეომარი პირველი სოფლის საზღვრებს მიუახლოვდა. პატარა, განაპირა სოფლის საზღვართან ახლოს მრისხანე ბანაკად დადგნენ.

მხედართმთავრებმა უზუცესები თავისთან მიიწვიეს. უზუცესნი ისე გამოცხადნენ მათთან, მრისხანე ძალის წინაშე შიში არც უგრძნიათ. მხედართმთავრებმა უზუცესთ განუმარტეს, რომ ისინი ყველა ქვეყანებზე უძლიერეს ქვეყანა წარმოადგენენ და ამიტომაც სოფლებმა მათ ხარკი უნდა უხადონ. ისინი, ვინც ამას ვერ შესძლებს, მონებად იქნებიან წასხმულნი.

პატარა სოფლის უზუცესებმა მათ უპასუხეს, რომ მათთვის, უკეთურებ-

ის თავიანთი საკვებით გამოკვება არ ეგების, რამეთუ ამით უზარმაზარი ბნელი ძალები გამოიკვებებიან.

ყველა მხედართმთავარს შორის უმთავრესმა მხედართმთავარმა, სოფლის უზუცესთა შორის უზუცესს უთხრა:

– გაგებული მქონდა თქვენს ბარბაროსობაზე და თქვენს უზვეულო ყოფაზე. თქვენს ჭკუა-გონებას ძალთა თანაფარდობის შეფასებაც არ ძალუძს. ასეთი ჭკუა-გონებით ცივილურ იმპერიებში თავისუფლები ვერასდროს გახდებით. თქვენ იქნებით მონები, ან საერთოდ არ იქნებით.

ვედრუსული სოფლის უზუცესმა მიუგო მას:

– არ იარსებებს ის, ვისაც თავის საკვებში ღვთიურის გამოყენების უნარი არ აქვს. შეხედე.

და, ამ სიტყვებთან ერთად მოხუცმა-ვედრუსმა, ახალმოწყვეტილი ერთმანეთის მსგავსი, ორი უმშვენიერესი ვაშლი ამოიღო ჯიბიდან და ხელში დაიჭირა. თვალი შეავლო აბჯარ-საჭურველით გადალაპლაპებულ მხედართმთავრებს... მზერა ახალგაზრდა რიგით ჯარისკაცზე შეაჩერა. მიუახლოვდა ჯარისკაცს, ერთ-ერთი ვაშლი მას გაუწოდა და უთხრა:

– აილე, შვილო, ეს ნაყოფი, დაე სათნო გახდეს შენი სულისთვის. გამოართვა ნაყოფი რომელმაც რიგითმა ჯარისკაცმა და მის გვერდით მდგომთა თვალწინ ჩაკბიჯა იგი. ახალგაზრდა მეომარს ყველას შესაშურად სიამოვნებისგან პირისახე გაუცისკროვნდა. უზუცესი, რომელსაც მეორე მშვენიერი ვაშლი კვლავ ხელში ეჭირა, მხედართმთავრისკენ შემობრუნდა, მიუახლოვდა მას და წარმოსთქვა:

– ჩემს სულს არ სწყურია, რომ მშვენიერი ნაყოფი შენც მოგართვას. ეს რასაც ნიშნავს, თავად მიხვედრას შეეცადე.

და მოხუცმა-ვედრუსმა მეორე ვაშლი მხედართმთავრის ფეხებთან დადო.

– როგორ შეგიძლია შენ, მოხუცო, გაუკადნიერდე ომებში გამობრმმედ-ილ, სწორუპოვარ მხედართმთავარს? – წამოიყვირა რომაელმა ორდენოსანმა, სწრაფად აიღო მიწიდან ვაშლი და სახტად დარჩენილმა ამოიოხრა.

და ყველანი, ჩინ-მედნლიანებიდან დაწყებული, მათი მსახურებით დამთავრებულნი შეხედვისთანავე გახევდნენ... მათ თვალწინ ორდენოსნის ხელში მშვენიერი ვაშლი ღპებოდა. მათ თვალწინ ღპობად ვაშლს საიდანღაც, მოულოდნელად გამოჩენილი ქინქლი ესეოდა. მოხუცმა ვედრუსმა კი განაგრძო:

– *ღვთიურ ნაყოფთა მადლის ოქროთი ყიდვას, ძალისმიერად ან იბუ-ლებით აღებას, ვერავინ შესძლებს. შენ შეგიძლია მზრძანებელიც უწოდო საკუთარ თავს, შენში იმის რწმენაც ჩასახო, რომ ქვეყნებს დაიმონებ, მაგრამ, ყოველივეს მიუხედავად, მხოლოდღა დამპალს იგემებ.*

* * *

ეს არ არის მისტიკა, ვლადიმირ, გაიგე, ერთი რამ, - ნაყოფებს, სიყვარულით გახარებულებს, შეუძლიათ თავისი მადლი მისცენ მას, ვინც სიყვარული ჩააბუდა მათში, და იმათაც, ვინაც თავისი მოყვანილი თავისი ნებით გასცა. სამყაროში ყველაფერი ასეა მოწყობილი. და, დასტურად, დღევანდელ დღეს ყურადღებით შეხედე. **დიდი ხნის წინათ განწირული ადამიანები უწმიდურ, არასუფთა ნაყოფს აგემოვნებენ.**

მაშ მდიდრები? ისინიც, ვინც მსოფლიოს მართავს?

საკვების პრობლემა მათთვის, - კიდევ უფრო მეტად დგას. თავიანთი საყვარელი ნაყოფებისა და კერძების მოწამვლის ემინიათ და სანამ თავად მიირთმევენ, მათთვის მისაღები საკვების მათ წინაშე გასინჯვას აიძულებენ ახლომდგომთ. პროდუქტებს დაცვას და სპეციალურ სამსახურებს ანდობენ, მაგრამ სულ ფუჭად... უამრავი მმართველი უვარგისი საკვების მიღების შემდგომ, ტანჯვით კვდებოდა. ყურადღება მიაქციე ზემოქნალი კედარის ზეთის გამოშვების წესს, დღეს ბევრი ესწრაფის მის გამოხდას, მაგრამ მკურნალობის თვალსაზრისით იგივე კედარის ზეთი განსხვავებულია წინაპართა მიერ გამოშვებულისგან, იმიტომ, რომ გამომშვებების ზრახვებს შორისაა განსხვავება.

ის მოხუცი-ვედრუსი მისტიკოსი კი არ ყოფილა, არამედ მან მხოლოდ იმის შესახებ აუწყა, რაზეც ვედურ რუსეთში თითოეულმა ღლაპმაც კი იცოდა.

* * *

განრისხება გამოიწვია ვედრუსის ნათქვამმა და ის შეიპყრეს. ჩასვეს გალიაში, რათა თავისი თვალით ეყურებინა, როგორ ბუგავდნენ მისი სოფლელების სახლებსა და ბაღებს და როგორ მიაბიჯებდნენ ხელბორკილდადებული მამაკაცები, ქალები და ბავშვები მის თვალწინ.

მხედართმთავარი გაბოროტებით ეუბნებოდა მას:

- შეხედე, მოხუცო. აი, შენი თანატომელები. ახლა ისინი მონები არიან. შენ მე, მთელი ამაღლის წინაშე საძაგლად გამამსახარავე, შენ ჩემთვის მოცემული ნაყოფი დააღპე. ახლა შენი თანატომელები, - მონები არიან, ისინი სიკვდილის შიშის ქვეშ გაზრდიან უღპობ ნაყოფებს.

- **სიკვდილის შიშის ქვეშ მხოლოდ სიკვდილის მომტანის გაზრდა შეიძლება, თუნდაც მისი იერი კეთილსახიერი იყოს.** შენ პრიმიტივი ხარ. ჩემი ქვეყნის დამონებას ვერ შესძლებ. მტრედი გაუშვი მე შენს შესახებ ამბის შესატყობინებლად. მოგვები მტრედის დანახვისას, ყველას მოუყვებიან რომ...

რომაელმა მხედართმთავარმა ბრძანება გასცემის შიკრიკნი. ვედრუსელთა ყველა სოფელში, ბრძანების გადასაცემად გაესწრაფნენ. ბრძანება ითხოვდა, რათა თითოეული სოფლიდან მათი წარმომადგენელი ადამიანე-

ბი გამოცხადებულიყვნენ და საკუთარი თვალთ ეხილათ, როგორი შეიარაღებული და ძლიერ გაწაფულნი არიან მათი მეომრები. როგორ შეუძლიათ აღგავონ პირისაგან მიწისა მათდამი დაუმორჩილებელი სოფლები და მონებად წასახან ბავშვები, ახალგაზრდა ქალები, თუკი ყველანაირ ხარკს არ მისცემენ სასტიკ მეომრებს, ხოლო შემოდგომისთვის ისევ უნდა შეეგროვებინათ ხარკი და იმპერიაში მათ თავადვე მიეტანათ.

ბრძანებით დანიშნულ დღეს, განთიადიდანვე, უზარმაზარი სამხედრო ბანაკის წინაშე ოთხმოცდაათი ვედრუსელი ახალგაზრდა ვაჟი დადგა.

ყველაზე წინ შენთვის ნაცნობი რადომირი იდგა, ლუბომილას მიერ სიყვარულით ამოქარგულ პერანგში, ხოლო მის უკან, ღია ფერის პერანგებში გამოწყობილი ვაჟები იდგნენ.

მათ ქერათმიან თავებს რკინის შლემი კი არ ჰფარავდათ, არამედ ბალახებისგან მოწული თასმები ჰქონდათ შუბლზე შემორტყმული. მათ, მომაკვდინებელი დარტყმისგან თავის დსაცავად არც ფარები ჰქონდათ. თითოეულ ვედრუსს წელზე შემორტყმულ ქამარზე მხოლოდ ორი მახვილი ეკიდა. ისინი იდგნენ და სდუმდნენ, თავიანთი ცხენები აღვირით ეკავათ და ბევრი მათგანის მერანი შეუკაზმავიც კი იყო.

სათათბიროდ შეიკრიბნენ ხუთი ათასი მეომრის გამწვრთნელი მხედართმთავრები და ოთხმოცდაათ ყმაწვილს შესცქეროდნენ. უფროსი მხედართმთავარი გალიასთან მივიდა, სადაც გადამწვარი სოფლის ვედრუსი იყო დამწყვდეული და ჰკითხა.

– რას უნდა ნიშნავდეს ეს ყმაწვილები? მე ხომ სოფლის უზუცესების მოსვლა ვბრძანე, რათა ჩემი ქვეყნის იმპერატორის კანონი მეცნობებინა და მათ სოფლებისთვის უნდა განეცხადებინათ იგი.

გალიაში გამომწყვდეულმა ვედრუსმა უპასუხა:

– სოფლების უზუცესებმა იციან, რისი შეტყობინებაც გასურდა შენ. მათთვის შენი საუბარი არასასიამოვნოა და გადაწყვიტეს უსიამოვნებასთან არ მისულიყვნენ. შენი ბანაკის ჯარისკაცთა წინაშე, მხოლოდ მეზობელი სოფლის ახალგაზრდა ვაჟები დგანან. წელზე შემორტყმულ ქამრებზე მათ მახვილები ჰკიდიათ, შესამლოა, ბრძოლის მიღებაც კი სურთ.

„ო, ბარბაროსებო, უტვინოებო, უგუნურებო,– თავისთვის მსჯელობდა მთავარი მხედართმთავარი,– მათთან საომრად მეომართა ნაწილი მივმართო და ყველას თავები დავაყრვეინო, რასაკვირველია, განსაკუთრებულად დიდ სირთულეს, არც წარმოადგენს. მაგრამ რა ხეირია მკვდარი სხეულებისგან? განა უკეთესი არ იქნება ყველაფერი ავუხსნა მათ და მივგვარო იმპერატორს ჯანმრთელი, კუნთმაგარი მონები?“

– მომისმინე მოხუცო,– მიმართა ვედრუსს მხედართმთავარმა:– შენ ხომ პატივს გცემენ ახალგაზრდები,... ამიტომ აუხსენი მათ უთანასწორო ორთაბ-

რძოლის სრული უაზრობა. თავად შესთავაზე დანებება. მე კი მათ სიცოცხლეს შევუნარჩუნებ. თუმცაღა, რასაკვირველია, მათ ყველას პატიმრობაში ავიყვან და მონად გავხდი, .. თუმცაღა ისინი ბარბაროსულ ქვეყანაში კი არ იცხოვრებენ, არამედ ტანსაცმელსა და საკვებს მიიღებენ, თუკი მორჩილი მონები გახდებიან. შენ აუხსენი, მოხუცო, სისხლისმღვრელი უთანასწორო ორთაბრძოლის მთელი უაზრობა.

ვედრუსმა უპასუხა:

– ახლავე ვეცდები, ავუხსნა ეს მათ. მე თავადვე ვხედავ, რომ ახალგაზრდული სისხლი აჩქევდა ახალგაზრდა ვედრუსთა მარღვებში.

მაშ, ილაპარაკე მოხუცო.

ვედრუსმა თავისი გალიიდან ხმამაღლა გასძახა, რათა მოესმინათ მისი ნათქვამი ზანაკის წინ მდგომ ახალგაზრდა ვედრუსებს.

– მე, თქვენს ქაშრებზე ორ-ორ მახვილს ვხედავ, ასევე, შვილნო ჩემნო ფიცხელ ბედაურებს ვხედავ თქვენს გვერდით. თქვენ ისინი აღვირით გიჭირავთ, ამხედრებით არ ტვირთავთ იმიტომ, რომ მათ ძალებს ომისთვის უფროთხილდებით. – თქვენ ბრძოლაში ჩაბმა გადაწყვიტეთ. თქვენი წინამძღოლი ბრძენი რადომირია. ახლა კი, მიპასუხეთ:

მხედართმთავრებმა, მეომარ-ჯარისკაცებმა დაინახეს, წინ როგორ გამოვიდა რადომირი, ვედრუსის სიტყვების დასტურად, თავი როგორ დაუკრა გალიაში მყოფ უხუცეს ვედრუსს.

– მე ასეც ვფიქრობდი, – სთქვა მოხუცმა-ვედრუსმა და განაგრძო:

შენ წინამძღოლი ხარ, რადომირ, მჯერა, რომ გესმის, შენს წინაშე მდგომ ძალებსა და შენს ძალებს შორის უთანასწორობის.

და ვედრუსის სიტყვებს ისევ დაუკრა თავი რადომირმა, ამითი პასუხად, – მტკიცე დასტური ანიშნა.

მხედართმთავარნი კმაყოფილნი იყვნენ დიალოგით. მხოლოდ შემდგომმა ნათქვამმა ენისაუწერლად გააკვირვა ისინი. მოხუცმა ვედრუსმა განაგრძო:

– რადომირ, შენ ახალგაზრდა ხარ, შენი აზრ-ფიქრი სწრაფად ჰქრის, – აბა, შენ იცი, ... შეუნარჩუნე მომხედურებს სიცოცხლე. მათ ყველას ნუ მოკლავ. აიძულე ისინი უკან დაბრუნდნენ, იარაღი ჩააგონ, და რომ მათით არასოდეს ითამაშონ.

ვედრუსის უჩვეულო სიტყვების გამო თავიდან, ჯერ თითქოს დამუნჯდნენ, მეტყველება დაკარგეს მხედართმთავრებმა. შემდგომ კი მათში ყველაზე მთავარმა გაღიზიანებულმა წამოიყვრა:

– შენ გაგჟიდი?! შენ ჭკუიდან შეიშალე, მოხუცო?! აჲ ვის შეუძლია ვინმეს რომ სიცოცხლე შეუნარჩუნოს, – არც კი გესმის. შენ სიკვდილისთვის გასწირე ყველა შენი თანატომელი. მე ახლავე გავცემ ბრძანებას...

– შენ დაიგვიანე, შეხედე, დაფიქრებული იდგა რადომირი, მაგრამ აი, მან თავი დაუკრა ჩემს სიტყვებს, ეს ნიშნავს, მიხვდა ის და თქვენ ცოცხლებს დაგტოვებთ.

იმავე წამს მხედართმთავრებმა დაინახეს, ბანაკის წინ მდგარი ოთხმოც-დაათივეახალგაზრდა ვაჟი შეახტა ბედაურებს და მსწრაფლ გამოექანა ბანაკის მიმართულლებით. მხედართმთავარმა ბრძანების გაცემა მოასწრო დროზე მოსულ მეისრეთა ნაწილზე, რათა მომზადებულიყვნენ, და ვედრუსელ მხედრებს ისრების სეტყვით დახვედროდნენ.

მაგრამ მხედრები, მიუახლოვდნენ თუ არა მანძილს, როცა შესაძლებელი იქნებოდა მათი ისრით დაკოდვა, უცებ გადმოხტნენ თავიანთი ბედაურებიდან და მათთან ერთად გვერდიგვერდ მირბოდნენ.

რომაელ მეომრებთან მჭიდროდ მიახლოებული ახალგაზრდა ვედრუსებმა ოვალი შეკრეს, რომლის შიგნით რაზმის ნახევარი და ცხენები იმყოფებოდა, მეორე ნახევარი, დამდგარ რომაელთა რიგებში შეიჭრა და ჩაერთო ბრძოლაში.

მეომარ-ვედრუსს ორივე ხელში მახვილი ეჭრა. ისინი მათ ორივე ხელით მარცხნივაც და მარჯვნივაც თანაბრად მარჯვედ ხმარობდნენ. მაგრამ ძირს დასაცემადმად არ ურტყამდნენ, მოწინააღმდეგეს ხელიდან მხოლოდ იარაღს აგდებინებდნენ და მათ სასიკვდილოდ არ ჭრიდნენ.

დაჭრილი და განიარაღებული რომაელების გამო, მათ მომდევნო ჯარისკაცებს არ ეძლეოდათ საშუალება მაშინვე შეეცვალათ ისინი.

ვედრუსების მცირე რაზმმა მთავარი მხედართმთავრის კარვისკენ მიზანსწრაფულად წინ გაიკაფა გზა.

რადომირმა მახვილით გადააჩეხა გალიის საგდული, რომელშიც მოხუცი-ვედრუსი იმყოფებოდა, თავი დაუკრა მას, შემდეგ წელზე მოჰხვია ხელი, მსუბუქად აიტაცა და ცხენზე შემოსვა.

რადომირის რაზმიდან ორმა ახალგაზრდა მეომარმა მთავარი მხედართმთავარი შეიპყრო, მეორე ცხენის გავაზე შემოაგდო და ის ვედრუსსთა მხედრების ოვალის შუაგულისკენ გააქენეს.

თავდადებული რაზმი სწრაფად იკვლევდა თავისთვის გზას, მაგრამ არა საწინააღმდეგო მიმართულებით, არამედ წინ და მალე ისინი რომაელ მეომართა ხროვისგან გამოვიდნენ, თავ-თავიანთ ბედაურებს შეახტნენ, მაგრამ... რამოდენიმე წუთის გაქუსვლის მერე შეჩერდნენ, – ძირს ჩამოქვეითდნენ, მცირედ ამაღლებულ ფერდობზე, თითქმის ყველანი ბალახზე გაწვნენ, გადაშალეს ხელები და გაირიდნენ.

ტყვე რომაელმა მხედართმთავარმა, გაკვირვებულმა შენიშნა: – რომ ბალახზე დაწოლილ ვედრუსებს ღრმა ძილით ეძინათ. მათ კეთილშობილ სახეებს ღიმილი, ნათელი ღიმილი დასთამაშებდათ. თითოეული

მძინარის გვერდით მდგომი თავ-თავიანთი ბედაურები მშვიდად წიწკნიდნენ ბალახს. მხოლოდ ორი მზვერავი ადევნებდა თვალს რომაელ ჯარისკაცთა მოქმედებებს.

მხედართმთავრის გარეშე დარჩენილი რომაელი მეთაურები რამოდენიმე ხანს კამათობდნენ, მომხდარში ერთმანეთს ადანაშაულებდნენ, შემდეგ იმაზე დაიწყეს კამათი, ვის მიეღო მხედართმთავრობა და როგორ ემოქმედათ.

ბოლოსა და ბოლოს გადაწყვიტეს ვედრუსსთა რაზმისთვის მღევარი დაედევნებინათ. ათასკაციანი მხედარი დაადევნეს, თითქმის მთელი თავისი ცხენოსანთა რაზმი. დანარჩენებს უბრძანეს მღვერებს უკან გაჰყოლოდნენ, რათა გაუთვალისწინებელი მოვლენებისთვის ან ვედრუსთა რაზმის შეესეების შემთხვევაში მზად ყოფილიყვნენ. თუმცაღა, მოცემული გადაწყვეტილების ძირითადი მიზეზი, მაინც შიში იყო.

კარგად აღჭურვილი მხედართა ათასიანი რაზმი დასადევნებლად გაესწრაფა. როგორც კი ბანაკიდან რომაელ ცხენოსანთა რაზმის რიგებმა მათკენ ჭენება დაიწყეს, რადომირის რაზმის ერთ-ერთმა ცხენზე მჯდომმა მეომარმა ბუკში ჩაჰბერა.

ბალახიან მიწაზე გაწოლილი ვედრუსები მსწრაფლვე წამოხტნენ, ხელი ჩაავლეს თავიანთი ცხენების უნაგირს და გაქუსლეს. ბრძოლის შემდგომ დასვენებული ვედრუსები ძალზედ სწრაფად გარბოდნენ, მაგრამ მათ უკან დადევნებული რომაელთა მხედრობა ნელა, ძალზედ ნელა, მაგრამ მაინც ეწეოდა გაქცეულებს.

გაქცეულთა წამოწევის მოლოდინითა და შემდგომ წარმატებით წინასწარ დამტკბარმა მხედრონის მეთაურმა ბრძანება გასცა ჭენების ასაჩქარებლად ბუკი და ნაღარა დაეცხოთ, - ბუკმა და ნაღარამაც დაიქუხა.

უკვე ათასჯერ დეზნაკრავმა და ისედაც გიჟური სრბოლისგან გაქაფულმა ცხენებმა ჭენებას კიდევ უმატეს და მათგან გაქცეულ ვედრუსებთან კიდევ უფრო ამოკლებდნენ მანძილს. სრულიად ცოტაღა რჩებოდა...

აღზნებულმა მეთაურმა კიდევ ერთხელ ბრძანა ჭენების აჩქარება და ისევ დაჰკრა ბუკ-ნაღარამ... გიჟური ჭენებისგან გაქაფული რამოდენიმე რომაელის ცხენი დავარდა. მათ ყურადღებას არავინ აქცევდა, რომაელი მხედრები უკვე ქარქაშიდან მახვილებს იღებდნენ, რათა გაქცეულები დაეჭრათ, და უცებ...

ბუკის ხმაზე, თავიანთი ცხენების გვერდი-გვერდ მორბენალი ყველა ვედრუსი კვლავ შემოახტა ბედაურებს და... მათსა და მათ მღვერებს შორის მანძილმა გაზრდა იწყო.

ტყვე რომაელი მხედართმთავარი მიხვდა: ვედრუსებმა თავიანთი ბედაურების ძალები დაზოგეს და ახლა უკვე მათ ველარავინ დაეწეოდა. რომა-

ელეგმა დაინახეს, რომ მათ მოხუცი-ვედრუსისა და ტყვე მხედართმთავრის ქვეშ, ჭენების შეურყერებლად შეცვალეს ცხენები.* ასევე, ისიც დაინახეს, რომ ვედრუსები ცხენებზე კი არ ისხდნენ, არამედ გავაზე პირქვე იწვნენ და ფაფარზე ჩაფრენილებს, კვლავ ეძინათ.

ტყვე რომაელმა გაიფიქრა: - „რისთვის სჭირდებათ ახლა მათ თავიანთი ძალების აღდგენა?“ თუმცაღა, მხოლოდ შემდგომ შესძლო მიმხვდარიყო...

დეენისგან აღზნებული რომაელები, გაშმაგებულნი ურტყამდნენ თავიანთ ცხენებს, ისინი კი ქანცგაწყვეტილნი ძირს ეცემოდნენ. უფრო მეტად ამტანებს კი, რომელნიც მუხარადში აღჭურვილ მხედრებს მიაჭენებდნენ, უკვე აღარ შეეძლოთ დასწეოდნენ ვედრუსსთა დასვენებულ ცხენებს.

მხედრონელთა მეთაურმა, როცა შესძლო იმის გააზრება, რომ უკვე ვეღარ დაეწეოდა ვედრუსსთა რაზმს, შეჩერება და ყველას ჩამოქვეითება უბრძანა, მაგრამ უკვე გვიანი იყო, ცხენების ნაწილი უკვე გადახურებულიყო და მუხლებზე ეცემოდა.

„ყველამ დაისვენოს,“ - გასცა ცხენოსანთა რაზმის მეთაურმა ბრძანება. და აი აქ, დაქანცული ცხენებიდან ჩამოქვეითებულმა ჯარისკაცებმა დაინახეს, რომ პირდაპირ მათკენ, ვედრუსელთა რაზმი გრიგალივით მოჰქროდა.

ახალგაზრდა მხედრებს მზადყოფნაში თითო ხელში ორ-ორი მახვილი ეჭირათ. ჩამოქვეითებული რომაელების გვერდით ჩაიქროლეს. ჭრიდნენ ჯარისკაცებს და ხელიდან იარაღს აგდებინებდნენ.

რომაელთა მთელი ლეგიონი საშინელმა შიშმა შეიპყრო. უკან შემობრუნდნენ და დამხმარეებისკენ გაიქცნენ, რომელნიც მათ უკან ფეხით მოემართებოდნენ. გაქცეულებს, ვედრუსები ცხენზე ამხედრებულიები მისდევდნენ, მაგრამ რატომღაც არ ეწეოდნენ და თანაც დაღლილობისგან დავარდნილ რომაელ ჯარისკაცებს ხელსაც არ აკარებდნენ.

უკვე, მორბენალი ჯგუფი კი არა, დაღლილობისგან ძლივს მოლასლასე მეომრები უცებ შეჩერდნენ, თავიანთ წინ რადომირი ორი მახვილით ხელში და მის კვალდაკვალ მხედრები დაინახეს, რომლებიც მშვიდად და მაღალონით სავსენი მოდიოდნენ.

რომაელები მიწაზე დაეშვნენ, ვისაც იარაღი ჰქონდა, თავიანთ წინ დააწყვეს. ილაჯ-გაწყვეტილები და ვედრუსელების წინაშე დაცვნილები ანგარიშსწორებას ელოდნენ. რადომირმა მეგობრებთან ერთად ბალახზე მსხდარ რომაელ ჯარისკაცთა შორის ჩაიარა. ვედრუსთა მახვილები ქარქაშებში ჩაეშვნენ. რადომირმა და მისმა მეგობრებმა ჯარისკაცებთან სიცოცხლეზე საუბარი დაიწყეს. თავიდან ჩამოიხსნეს ბალახებისგან დაწნული საღატეები, რომა-

* გაიხსენეთ ჩემო თანამემამულენო, ცხენით ჯირითში გურულებსა და მეგრელებს ვინმე სჯობდა დუნიაზე?! გაგახსენდათ ამერიკაში ჯირითში შემთხვევით რომ მიიღეს მონაწილეობა და გაიმარჯვეს, თუ არ ვცდები XVIII-XIX სს-ში?!... ც.გ.

ელთა დაჭრილ ჯარისკაცებს მისცეს,- რათა მაცოცხლებელი ბალახები ქრილობაზე დაეფინათ.

ბალახები ქრილობიდან გადმოსულ სისხლდენას აჩერებდა და თან ტკივილს უყუჩებდა. ტყვედ აყვანილი მთავარი მხედართმთავარიც რომაელ ლეგიონერებს უკან გადასცეს.

* * *

ვედურ რუსეთზე ლაშქრობიდან დაბრუნებული ლეგიონერთა რაზმები მწყობრად შედიოდა რომში.

იმპერატორი შიკრიკთა მიერ იქნა ინფორმირებული იმ უცნაურობათა შესახებ, რაც შემთხვათ რომაელ ლეგიონერთა რჩეულ ჯარისკაცებს. როცა თავადვე შეხედა თავის ჯარისკაცებსა და მეთაურებს, რამოდენიმე კვირა უხერხული განცდა იმპერატორსაც კი არ სტოვებდა.

შემდეგ, მან საიდუმლო ბრძანება გასცა. ყველა რაზმის ჯარისკაცები და მეთაურები, რომელნიც ვედურ რუსეთში სალაშქროდ იყვნენ, ჯარიდან მოეშორებინათ და იმპერიის სხვადასხვა მხარეს გაემწყვდებინათ. თანაც მათთვის მკაცრად აეკრძალათ, საკუთარ მეგობართა წრეში, ყველაზე უახლოეს ნათესავებთანაც კი, იმ ლაშქრობაზე საუბარი.

ამიერიდან, თავად იმპერატორი უკვე აღარასდროს აღარ აგზავნიდა მეომრებს რუსეთზე სალაშქროდ. ხოლო, საიდუმლო წიგნში, თავის მემკვიდრეებსა და შემცვლელებს დაუწერა: „თუკი იმპერიის შენარჩუნება გსურთ, ომები ვედრუსებთან, აზრ-ფიქრადაც არ გაივლით.“

უჭკუო არ იყო იმპერატორი, როცა ლაშქრობიდან დაბრუნებული მეომრები იხილა, მიხვდა რომ მეომრები სრულიად უვნებელნი იყვნენ,.. თუმცა არც ნადავლი ჰქონდათ თან და არც სახეებზე ეტყობოდათ გაბოროტება და ჯარისკაცად მსახურების სურვილი. თუკი ამისთანებს იმპერიის არმიაში დატოვებდა, ვინ იცის, შესაძლებელია, მათ მთელი იმპერიის არმია ბრძოლისუნარო გაეხადათ.

* * *

იმპერატორის მემკვიდრე მაინც შეეცადა და გადაწყვიტა კვლავ ეომა ვედრუსებთან. მათ ტაქტიკაზე იმ უამრავ მეომართაგან გაიგო, ვინც ადრე შეხებია ვედრუსებს. მან რუსეთის დასალაშქრად ათი ათასი ლეგიონერი გაუშვა. კვლავ მიუახლოვდნენ მეომრები ვედრუსთა პატარა სოფელს და მის შორიახლოს ბანაკი დასცეს, სიმაგრეც სწრაფად ააგეს და შიკრიკებიც უხუცესთა მოსაწყევად გააგზავნეს.

დანიშნულ საათზე მხედართმთავრებმა იხილეს:- მათი მრისხანე ბანაკისკენ ვედრუსსელთა სოფლიდან, მხოლოდ ერთი გოგონა,- დაახლოებით

ათი წლის და მასთან ერთად პატარა ბიჭი, ასე, ხუთი წლის მოემართება. მათმა შემხედვარე მეომრებმა ბავშვებს გზა მისცეს და მათ ისე, რომ ერთმანეთში კამათი არ შეუწყვეტიათ, მოედნის შუაგულისკენ განაგრძეს სვლა. პატარა ბიჭი, თავის დას ქვედატანზე ქაჩავდა და ეუბნებოდა:

– თუკი, პალაშეჩკა-დაიკო შენ ნებას არ დამრთავ, რომ მოლაპარაკებები მე თვითონ წარვმართო, მე შენზე, უღირს რაღაცას გავიფიქრებ.

რა უნდა გაიფიქრო შენ ჩემზე უღირსი, ყაჩაღანავ?– ჰკითხა დამ ძმას.

– მე იმას ვიფიქრებ შენზე, პალაშეჩკა-დაიკო, რომ შენ, ზონზოროხა გომბიო ხარ.

არ ეგების ასე ფიქრი.

– არ ეგების და მომეცი, რომ მტერთან მოლაპარაკებები მე ვაწარმოო.

– თუკი მე დაგთანხმდები, მაშინ როგორ იფიქრებ შენ ჩემზე?

– ვიფიქრებ, რომ სულ ყველაზე ლამაზი ხარ, ჭკვიანი და კეთილი, ჩემო პალაშეჩკა-დაიკო.

– მოლაპარაკებები, ძამიკო, შენ დაიწყე. არ ეგების ჩემთვის ტვინგამოცლილ ჩერჩეტებთან საუბარი.

მხედართმთავრების წინაშე ბავშვები თამამად წარსდგნენ და უმცროსმა ძმამ მხედართმთავარს უთხრა:

– ჩემმა ბიძიკომ მიბრძანა ყველასთვის შემეტყობინება, რომ ჩვენს სოფელში ახლა თავყრილობაა და დღესასწაული მიმდინარეობს. იგი ყოველ წელს ტარდება და იქ, ყოველ წლიური თავყრილობისას მთელი ხალხი დღესასწაულობს. არ ეგების, ასე სთქვა ჩემმა ბიძიკომ, არ ეგების ახლა მისთვის დღესასწაულს რომ ჩამორჩეს და თქვენთან,– არაფრის გამო ილაყბოს. მე გამომავგზავნა,– აი, დაც ამეკიდა...

მხედართმთავარი პატარა ბიჭის უტიფარ სიტყვებზე გაფითრდა, სიმწრისაგან დაიღმუვლა კიდეც და მახვილს სტაცა ხელი:

– შენ, უტიფარო, ნაბიჭურის ნაშიერო, როგორ მიბედავ ასეთი რამ მითხრა? ჩემი ცხენების მონა იქნები ღრმა სიბერემდე... შენი და კი...

– აჰ, ბიძია,– ჩაერია საუბარში დაიკო,– აჰ, ბიძია, სწრაფად დაყარეთ თქვენი ზიზია-მახვილები, ფარები ისრები და, რაც შეიძლება სწრაფად გაიქეციეთ სახლებში. გაიქეციეთ, რაც ძალი და ღონე გაქვთ. აი ხედავთ, ღრუბელი მოემართება. იგი სულაც არ დაიწყებს მომხედურებთან საუბარს. იგი ბრძოლაში ულაპარაკოდ ჩაებმება.

და, გოგონამ თავისი ფუთა გახსნა, მასში ჩაყრილი რაღაცის მტვერი მწიკვით აიღო. ჯერ ძმას მოაყარა, დარჩენილი კი თავის თავზე მოიყარა.

ღრუბელი კი, თითქმის მიწის პირამდე დაშვებული, მიზან მიმართული სწრაფვით რომაელთა ბანაკისკენ მოემუწურებოდა. ძალიან მალე რომაელთა აღჭურვილობა მიწაზე ეყარა, ფარებიც, ისრებიც და მახვილებიც. მხედართმთავრების კარვებიც და ჯარისკაცების ფარდულებიც დაცარიელდა. რო-

მაელთა აღჭურვილობებსა და ბარგი-ბარხანას შორის კი, ძამიკო და დაიკო იდგნენ. ძამიკო ეუბნებოდა თავის უფროს დას.

– შენ მაინც არ მომეცი მტრებთან საუბრის საშუალება, პალაშეჩკა-დაიკო. მე მათთვის, კიდევ ყველაფერი არ მითქვამს, რაც მსურდა.

– სამაგიეროდ შენ ხომ დაიწყე. ნუ გამინაწყენდები, თუკი სულ ცოტათი შეგიშაღე ხელი ვედრუს-მეომარს, მშობლიური მიწის დამცველს.

– ჰო, კარგი, მე მაინც ასე ვიფიქრებ, რომ გომბიო კი არა, მზეთუნახავი და კეთილი დაიკო მყავს.

დაგდებულ აღჭურვილობასა და ბარგი-ბარხანას შორის მიაბიჯებდნენ და თავისი სოფლისკენ მიემშურებოდნენ ძამიკო და მისი მზეთუნახავი დაიკო. სრულიად პატარად მოსჩანდა, ნელ-ნელა შორს წასული ღრუბელი, მართალია პატარა იყო, მაგრამ მისგან ყველა, ათი ათასივე რჩეული რომელი ჯარისკაცი, თავზარდაცემული სახლში გარბოდა. ძირს ეცემოდა, კვლავ დგებოდა და ისე გარბოდა.

არც იფიქრო ვლადიმირ, რომ ეს ყველაფერი მისტიკაა. არ არის აქ მისტიკა. უბრალოდ ვედრუსელებმა გამოიტანეს გადაწყვეტილება. ყველას თავის ადგილ-მამულში, სოფელში კი ორასზე მეტი იყო იგი... თავი აეხადა ფუტკრის ათ-ათი სკისთვის... თითოეულ სკაში კი დაახლოებით თხუთმეტი ათასი ფუტკარია. ახლა თავად დათვალე, სულ რამდენი ფუტკრისგან შესდგებოდა ღრუბელი. ფუტკრის ბევრი ნაკბენისგან ადამიანს ეწყება კანკალი, ტკივილი. მერე ადამიანს შეიძლება დაეძინოს და ეს მისი ძილი კი, – სასიკვდილოა.

* * *

აი, ასე აგრძელებდნენ ვედრუსელები ბედნიერად ცხოვრებას. არ იცოდნენ ომები, არ უწყოდნენ უბედურებები. მათ, საუკუნეობით არ ეშინოდათ არანაირი გარეშე მტრების. თუმცაღა, რუსი მაინც დამონებული იქნა, როცა ეშმაკურ ხრიკებს წამოეგო, მტრული ძალაც თავადვე წარმოქმნა.

* * *

...მაშ, ასე. ანასტასიამ რამდენიმე იგავ-არაკი წარმოგვიდგინა. მოგვითხრო ვედური რუსეთის ცხოვრებაზე. შესაძლებელია, ვინმეს უძველესი თქმულებების ფორმით აქვს კიდევ ინფორმაცია იმ დროების ადამიანთა ცხოვრების შესახებ.

ხელნაწერთა წყაროების იმედად ვერ ვიქნებით, იმიტომ, რომ, როგორც ჩვენ ისტორიიდან ვიცით, იგი გამოწვლილვით, პირწმინდად განადგურდა. ისინი გადაბუგულ იქნა იტალიაში, ინგლისში, საფრანგეთში, განსაკუთრებული გულმოდგინებით კი, – რუსეთში.*

* როგორც ჩვენი ისტორიული წყაროებიდან ვიცით, – საქართველოდან ბევრი იქნა გატაცებულიც და განადგურებულიც... ც.გ.

მაგრამ მათ, ვინც გაშმაგებული ანადგურებდა ჩვენი წინაპარი მშობლების კულტურას, ვერ მოახერხეს ამოეშანთათ იგი ადამიანთა გულების სიღრმიდან და მათი სულებიდან.

ჩვენ უნდა ვიცოდეთ ჩვენი საკუთარი ისტორია. ვიცოდეთ და პატივს ვცემდეთ მას. მაგრამ ჩვენთვის აუცილებელიცაა გვესმოდეს:- ვედიზმი, წარმართობა, ქრისტიანობა,- ეს ყველაფერი ჩვენი საკაცობრიო ისტორიის ეტაპებია. არც ერთი ამ ეტაპთანგანი ჩვენ არ უნდა უგულვებელყოფით. ამხედრებულები ერთ-ერთ მათგანზე... ჩვენ კვლავ ავუმხედრდებით საკუთარ თავს. ქრისტიანობას გაგებითა და პატივისცემით უნდა მოვეკიდოთ. აგრეთვე სხვა სარწმუნოებებსაც. აი, მხოლოდ მაშინ, ჩვენი ისტორიის ყველა ეტაპი წარმოჩნდება მშვენიერი მომავლის მყარ საფუძვლად. ამის შესაძლებელეზლობა მოგვეცემა, როცა შევისწავლით, მივხვდებით და შევაფასებთ ჩვენი ისტორიის განვლილ ეტაპებს, როგორც ჭკუის სასწავლო გაკვეთილებს და მომავლის მშენებლობისას, აღარ დავუშვათ საბედისწერო შეცდომა,- სხვა შემთხვევაში,- ვიცხოვრებთ აბსურდის სამყაროში.

რიგ ქვეყნებში ხელისუფალნი და კანონმდებლები იბრძვიან ტერორიზმთან. გამოსცემენ კანონებს, რასობრივი და რელიგიური შუღლის გაჩაღების წინააღმდეგ. ხოლო იმავდროულად, იმავე ქვეყნებში ოფიციალურად დაშვებულია და ხელს უწყობენ იმ სარწმუნოების შესწავლას, რომლებშიც თითქოსდა ღმერთის სახელით პოლიტიკური მიზნების მისაღწევად მასშტაბური ტერორისტული აქტები ხდება.

კეფრუსთა მშგენიერი ღვსასწაული

წადაცა დოზით, ჩვენ ვედურ კულტურაზე შეგვიძლია რომ ვიმსჯელოთ, რომელიც დღევანდლამდეც კია შემორჩენილი ზოგიერთ დღესასწაულთა მეშვეობით. ისინი ხალხში დღესაც ყველაზე სანუკვარნი და პოპულარულნი რჩებიან, მიუხედავად იმისა, რომ პირვანდელი მოქმედებებიდან მათში, მხოლოდ პატარა ელემენტებია შემორჩა. რა დღესასწაულებია ეს?- ახალი წელი, ყველიერი, სამება. მე აქ მოვიყვან უამრავთაგან, მხოლოდ მეტ-ნაკლებად ცნობილ მაგალითს. დიდი ცვლილება განიცადა სამების დღესასწაულმა.

ეს დღესასწაული მიმდინარეობს ივნისის დასაწყისში. როგორც თქვენ იცით, სამებაზე ახლანდელი დროის ადამიანები საკუთარი ნათესავების საფლავებზე მიდიან. სასაფლაოზე მისვლისას ზრუნავენ საფლავებზე, ასწორებენ ღობეს. ძალიან ბევრს თან სასმელი მიაქვს, საფლავთან სვამენ, ჭიქა სასმელს მიცვალეზულსაც უდგამენ, ერთ ნაჭერ პურს უდებენ. ერთმანეთში საუბრობენ, იხსენებენ გარდაცვლილის ცხოვრებას. ბევრი, საფლავთან ტირ-

ილს აუცილებლობად თვლის. იმის დასტურად, რომ ეს წმინდა წყლის წარმართული დღესასწაულია და, რომ მან, სერიოზული ცვლილებები განიცადა, მეტყველებს შემდეგი:

ვედიზმის დროებაში, აქედან გამომდინარე კი წარმართობისას არ იყო სამგლოვიარო, სევდიანი დღესასწაულები. ყოველი დღესასწაული ადამიანებს დადებით ენერგიათა მუხტს აძლევდა. ახალგაზრდებს წინაპართა ცოდნას გადასცემდა.

ვედური დროების მოხსენიების დღეც მნიშვნელოვნად განსხვავდებოდა დღევანდელისგან. სასაფლაოებზე სამგლოვიარო მსვლელობები, გლოვა და მოთქმა გარდაცვლილთა საფლავებზე არ იყო.

ვედურ დროებაში, საერთოდ არ არსებობდა სასაფლაოები. გარდაცვლილთა საგვარეულო მამულებში კრძალავდნენ* საფლავს არ მონიშნავდნენ არც წარწერიანი საფლავის ქვით და არც აკლდამით. აკეთებდნენ პატარა ბორცვს, რომელიც ჟამთა სვლაში მიწასთან სწორდებოდა.

ვედრუსელები სთვლიდნენ, რომ ადამიანზე საუკეთესო მოგონებას, სიცოცხლეში მის მიერვე ნაკეთები საქმეები განაპირობებენ.

ცოდნას, ბუნებას და ადამიანური აზრ-ფიქრის ძალას, ვედრუსები იმ დასკვნამდე მიჰყავდა, რომ, - თუკი გარდაცვლილის ყველა ნათესავი აზრ-ფიქრით მასზე როგორც მკვდარზე იფიქრებდა, ანუ სიკვდილს დააგეგმარებდა, მაშინ მათი აზრ-ფიქრი არ მისცემდა გარდაცვლილის სულის კვლავ ხორცშესხმის, განხორციელების საშუალებას წინაპართა მოხსენიების დღეს ყველაზე ძველ ადგილ-მამულში დილით იკრიბებოდნენ ოჯახის წევრები. მათი თანდასწრებით ყველაზე უხუცესი, როგორც წესი ეს იყო ბაბუა ან პაპუ, უახლოვდებოდა შთამომავლობის ყველაზე უმცროს ბავშვს და მასთან ურთიერთობას იწყებდა დაახლოებით ასეთი სახით:

– როცა შენი მამა იყო ისეთივე სიმაღლის, როგორც შენ ახლა ხარ, - ეუბნებოდა ექვსი წლის ბაბიშს პაპუ, - მან დარგო აი, ეს პატრა ნერგი. გავიდა დრო-ჟამი და აი მისგან გაიზარდა ასეთი დიდი ვაშლის ხე, ნაყოფის მომტანი, - მიჰყავდა ბაბუას ბაბიშს ვაშლის ხესთან, ხელს ახებდა მას, ხოლო ამის შემხედვარე ბაბიშიც ხელს უსმევდა ვაშლის ხეს.

შემდგომ პაპუ მიდიოდა დარგულ სხვა მცენარეებთან და უყვებოდა იმის შესახებ, თუ ვინ დარგო ისინი. ამავდროულად ოჯახის ყველა წევრს შეეძლო პაპუს თხრობაში საკუთარი მოგონებებით მიხმარებოდა. მასთან ერთად მოეთხროთ მხიარული ისტორიები ან ეამბნათ მათ მიერ განცდილი გრძნობების შესახებ.

* ასეთი ადათ-წესი კანტი-კუნტად საქართველოს სოფლებშია შემორჩენილი. ამ ადათ-წესზე ვიკტორ ბატონმა კონსტანტინემა „მიგვანიშნა,“ როცა ანდერძად კოლხური კოშკის ეზო-კარში დაკრძალვა ისურვა... და, იქნებ, კიდევ უფრო მეტზეც მიგვანიშნა?!... ც.გ.

ამ მოგონებების გვარის წევრები უახლოვდებოდნენ ყველაზე მთავარს,- საგვარეულო ხეს,- კედარს ან მუხას.

– აი, ეს ხე,- აგრძელებდა ამბის თხრობას გვარის უხუცესი,- პაპუმ-პაპუმ დარგო.

შემდგომ იწყებოდა ერთობლივი სჯა-ბაასი:- რატომ იქნა შერჩეული ზუსტად ასეთი ჯიში და არა სხვა. შორეულმა წინაპარმა რატომ დარგო ეს ხე ზუსტად ამ ადგილზე და არა უფრო მარჯვნივ, ან მარცხნივ. ერთნი უსვამდნენ კითხვებს,- მეორენი პასუხობდნენ. ხანდახან იწყებოდა კამათი და ხშირად, ისეც ხდებოდა, რომ ცხარე კამათისას გაუთვითცნობიერებლად რომელიღაც ბავშვიდან, ამბობდა უცნაურ ფრაზას:- „აბა, როგორ არ გესმით თქვენ, რომ მე ეს ხე აქ,- იმიტომ დავრგე...“

ოჯახის უფროსი წევრები მაშინათვე ხდებოდნენ, მათი პატარა,- თავის თავში შორეული წინაპრის სულის, გრძნობებს, ცოდნას ფლობდა. ამიტომაც ამცობდნენ იმითი, რომ მათი წინაპრის სული სამყაროს სივრცეებში კი არ ჰკნება და წვრილ-წვრილ ნაწილაკებად ჰმტვრად კი არ გაიფანტა,- არამედ სრულყოფილ სიცოცხლეს აგრძელებს მარადიულ სიცოცხლეში.

წარმართობას, მითუმეტეს კი ვედიზმს, ძნელია უწოდო რელიგია. სწორი იქნებოდა თქმულიყო „**ხილული სიცოცხლის კულტურა**“. დედამიწაზე მცხოვრები მაღალი სულიერების მქონე ცივილიზაციის ხილული სიცოცხლისა და ცხოვრების უდიდესი კულტურა. ეს ცივილიზაცია არ საჭიროებდა ღმერთის რწმენას.

ამ ცივილიზაციის ადამიანები ღმერთს ჰვრეტდნენ.

ამ ცივილიზაციის ადამიანები ურთიერთობდნენ ღმერთთან, ესმოდათ შემომქმედის აზრ-ფიქრი, გულისხმისჰყოფა.

ამ ცივილიზაციის ადამიანებმა უწყოდნენ ფლორის, ფაუნის და პლანეტების დანიშნულებები.

ამ ცივილიზაციის ადამიანები დღესაც თვლემენ ჩვენს სულებში. ისინი აუცილებლად გაიღვიძებენ. მშვენიერი პლანეტა დედამიწის მხიარული, სიცოცხლით სავსე შემომქმედნი, ღვთის შვილები,- ვედრუსელები. ვედები!

*ეს, ლიტონი სიტყვები არ არის. მტკიცებულებები რამდენიც გნებავთ,- იმდენია. ერთ-ერთი მათგანი,- **იაპონიაა**.*

როგორც ცნობილია, XVI ს-ში ქრისტიანებმა საკმაოდ ინტენსიურად დაიწყეს თავისი იდეოლოგიის ქადაგება იაპონიაში. მაგრამ, ქრისტიან მისიონერთა მოღვაწეობაზე დაკვირვების შემდგომ, ტონუგავა იეიასუმ, იმჟამინდელი იაპონიის მმართველმა, ქრისტიანობა აკრძალა.

იაპონია დღესაც ის ქვეყანაა, რომელიც თავისი ნაციონალური რელიგიით „სინტოიზმით“- უფრო მეტადაა წარმართობასთან ახლოს.

„სინტოიზმი“ თარგმანში ნიშნავს „ღმერთების გზა“-ს. სინტოიზმის თანახმად ადამიანის მიზანი, ბუნებასთან ჰარმონიული ურთიერთთანაცხოვრებაა. და, რა?.. იაპონელთა ცხოვრების იერ-სახე საშინელი, არაცივილურია? ზუსტად ასეა განმარტებული წარმართობის ჟამის ადამიანის ყოფა. ეს ტყუილია. ყველაფერი სულაც რომ,- საწინააღმდეგოა.

ბევრი იაპონელი წერს ლექსებს, მოწიწებით, მოკრძალებით ექცევა ბუნებას. ზუსტად *იაპონური იკებანიაა* აღფრთოვანებული მთელი მსოფლიო. ამ პეწიანი ხელოვნებით გატაცება ხომ,- არა მარტო პროფესიონალ ფლორა-ფაუნელ მხატვართა ხედრია. იკებანას ნახვა შესაძლებელია თითქმის ყველა იაპონურ საცხოვრისში. განსაკუთრებული დამოკიდებულება აქვთ იაპონელებს თავიანთ შვილებთანაც. დიდები მაქსიმუმ ძალისხმევას ხარჯავენ, რათა უზრუნველყონ ბავშვის სრული თავისუფლება.*

განა მარტო პოეტები და მხატვრები... იაპონური ტექნოლოგიის დონე თითქმის ყველაზე განვითარებულ ქვეყნებსაც კი აჭარბებს. მათთან კონკურენცია რთულია ელექტრობის სფეროშიც და მანქანათმშენებლობის სფეროშიც. თანამედროვე წარმართ ქვეყანაზე საუბრისას, ისეთი როგორიც იაპონიაა, ჩვენ მხოლოდ წარმართულ ელემენტებზე ვსაუბრობთ. როგორი ტიპის ადამიანი შეიძლებაოდა ყოფილიყო სრული წარმართული კულტურის ჟამს?

ცხადია მხოლოდ ერთი, ცოდნის დონით, სულიერებით იგი მნიშვნელოვნად გადააჭარბებდა თანამედროვე ტიპის ადამიანს, მაგრამ ვიღაცას ძლიან დასჭირდა საწინააღმდეგოს ჩანერგვით ჩვენი გაბრიყვება.

იაპონია,- გამონაკლისი არ არის და არც ერთადერთი მაგალითია. ათასწლეულების სიღრმიდან ჩვენამდე მოაღწია ისეთი გენიალური პოეტების, მოაზროვნეთა და სწავლულთა სახელებმა როგორებიცაა:- არქიმედე,

*სოკრატე, დემოკრიტე, ჰერაკლიტე, პლატონი, არისტოტელე,*** - სად ცხოვრობდნენ? საბერძნეთში და, ასევე, ჯერ კიდევ იმ დროისთვის წარმართ ქვეყნებში.

იაპონია, საბერძნეთი, რომი, ეგვიპტე,*** მათი უძველესი ნაგებობები, ანტიკური ხელოვნება, დღესასწაულები და ტრადიციები, დღესაც ამ ერთა უძველესი კულტურის დონის ნათელი დასტურია.

* და არა „თავგასულობა“ და უფროსთა მიმართ „უდიერი“ დამოკიდებულება, როგორც ამას რატომღაც ჩვენთან მავანნი ამკვიდრებენ. ც.გ.

** საქართველოში:-*ფარნავაზი, რუსთველი, ილია, ვაჟა*, რომელმაც მთელი „უძრავ-მოძრავი“ სამყარო აგვიმეტყველა! და ა.შ. მათ შორის უმეტესობა ქრისტეშობის ორივე ათასწლეულში და ქრისტეშობამდე III-I ათასწლეულამდე ცხოვრობდა.- *საქართველოში და ასევე, ჯერ კიდევ იმ დროისთვის წარმართ ქვეყნაში, როგორიც იბერია-კოლხეთი იყო. ც.გ.*

*** ასევე საქართველოსი.... ც.გ.

აბა რისი თქმა შეუძლიათ ჩვენს ისტორიკოსებს იმ პერიოდის რუსეთზე? არაფრის!..

როგორ ვიპოვოთ თვალნათელი დასტური იმისა, რომ ვედურ-რუსეთში ცხოვრობდნენ ადამიანი-მხატვრები, ადამიანი-პოეტები, მამაცი მეომრები, არასდროს არავის რომ არ დასსხმიან თავს, მაგრამ იარაღს უბადლოდ ფლობდნენ.

მე ვუთხარი ანასტასიას:

– თუკი არ იქნება მოძიებული რუსეთში ვედური კულტურის თვალნათელი მტკიცებულებები, მაშინ ყველას შეეპარება ეჭვი მასში და აღარ დაიჯერებს მასზე შენს მონათხრობებს. შერაცხავენ ლეგენდებად. რასაკვირველია, ლამაზებად, მაგრამ, – მაინც ლეგენდებად. ისტორიკოსთა ნაშრომებში, როგორც მე დავრწმუნდი, ძიება უაზრობაა. დარჩი მხოლოდ შენ. შენ კი, ანასტასია შეგიძლია მიგვითითო თვალნათელ მტკიცებულებებზე?..

– დიახ, შემიძლია. რადგან უამრავი მტკიცებულება არსებობს, თითქმის უთვალავი.

– მაშინ სთქვი, რომელ ადგილებშია საჭირო გათხრების წარმოება?

– აბა, რა საჭიროა მაშინათვე გათხრებზე საუბარი? ვედრუსელთა კულტურის დამადასტურებელს უამრავ ადამიანთა საცხოვრისი ემსახურება.

– რომელი საცხოვრისი? შენ რა გაქვს მხედველობაში?

– ვლადიმირ, დღევანდელ სახლებს, რომელსაც ადამიანები აშენებენ, რომელშიც ახლა შენ ცხოვრობ, მიაქციე ყურადღება. და შეადარე ისინი სახლებს, ძველ დროს აშენებულებს. სოფლებში თითქმის ყველა ძველ სახლს ჩუქურთმები ამშვენებს, შენ ნახე კიდევაც უფრო უძველესი სახლები, როცა ქალაქ-მუზეუმ სუზდალში იყავი.

– ჰო, და ისინი, ყველანი, კიდევ უფრო ლამაზი ჩუქურთმითაა მოპირკეთებული და არა მარტო სახლები, ალაყაფის კარებები, ჭიშკრებიც, პირდაპირ, ისეთიებია როგორც ხელოვნების ნიმუშები.

– ესე იგი, რაც უფრო ღრმად შედიხარ შენი ქვეყნის წარსულში, მით უფრო მეტად ლამაზად გაფორმებულს ხედავ ადამიანის საცხოვრებელს.

ასევე მუზეუმებშიც შეგიძლია ნახო ლამაზი, ამოჩუქურთმებული სართავი ჯარა, წყლის დასაღვეი ტოლჩა და ბევრი ავეჯ-ჯამ-ჭურჭელი, რაც ყოფაში სამასი-ხუთასი წლის წინ იყო. როგორც თავად ხედავ, ვლადიმირ, საუკუნეებში რაც უფრო ღრმად იხედები, – ხელოსანთა ოსტატობა უფრო და უფრო თვალნათელია.

საუკუნეების მანძილზე ხალხის ასეთი მასიური შემოქმედება, მთელი რიგ მსოფლიოს ქვეყანებში არ მოიძებნება. დამეთანხმე, ვლადიმირ, არა ცალკეული მხატვრების, ან მდიდარი დიდგვაროვნების დაკვეთების შემსრულებლების, არამედ სრულიად მთელი ერის. თავად განსაჯე, მუზეუმში შენ

ჩვეულებრივ ჯარას რომ უცქერი, განა სამეფო ნივთს ხედავ, დედოფლის, ან ვიღაც დიდგვაროვნისას, შენ შესცქერი ნივთს, რომელიც თითოეულ ოჯახში იპოვებოდა. ყველა სახლი გარეშემო ღობის ჩათვლით, სიყვარულით იყო ამოჩუქურთმებული. მთელი ოჯახი ავეჯისა და ჯამ-ჭურჭლის მოხატვას აწარმოებდა, ტანსაცმელს ქარგავდა. ამას, სპეციალური ოსტატ-ხელოსნები და მხატვრები არ აკეთებდნენ. ეს რომ ასე ყოფილიყო, ისინი წარმოუდგენლად ბევრი რაოდენობისა იქნებოდა საჭირო. ამას, ყოველი ვედრუსელის ოჯახი დამოუკიდებლად აკეთებდა.

...მთელი ხალხი ხელოვნებით იღწვოდა. ეს კი, იმაზე მეტყველებს, რომ ისინი შეძლებულად ცხოვრობდნენ. იმისათვის, რომ აქტიური შემომქმედებითი მოღვაწეობით დაკავდე, - აუცილებელია დიდი დრო. ტყუიან ის თქვენი ისტორიკოსები, რომლებიც გვაუწყებენ, რომ უძველეს დროში ხალხი მხოლოდ იმითი იყვნენ დაკავებულნი, თითქოსდა, თავჩაქინდრულნი შრომობდნენ თავის მიწის ნაკვეთებში. თუკი ეს ჭეშმარიტებას შეესატყვისება, მაშინ თავად განსაჯეთ, მათ ექნებოდათ დრო შემოქმედებისთვის?, - მათ კი იგი საკმაოდ ჰქონდათ როგორც სჩანს. რაც შეეხება იარაღის ფლობას, თავად განსაჯეთ, -) თუკი მათ ნაჯახით

ასეთი ლამაზი კომპების აგება შეეძლოთ, გამოდის, ისინი მას ისე ფლობდნენ, როგორც მხატვარი ფუჯს.

იგი, ყველიერის დროს როგორ გასართობ-შეჯიბრს იგონებდნენ ისინი?... მიწაში ჩათხრიდნენ ორ მაღალ დირეს (მორს) ერთმანეთისგან სამი მეტრის მოშორებით. შეჯიბრში მონაწილე ორი მამაკაცი უახლოვდებოდა ამ დირეს, მათ ორივე ხელში თითო-თითო ნაჯახი ეჭირათ. მამაკაცებს თვალეხს უხვევდნენ. ისინი ორივე ხელით ერთდროულად მუშაობდნენ. ეჯიბრებოდნენ ერთმანეთს, ვინ უფრო სწრაფად მოსჭრიდა დირეს. - მაგრამ ეს კიდევ არ იყო ყველაფერი, მათ ისინი ისე უნდა მოეჭრათ, რომ წაქცევას მის გვერდზე მდგომ დირეს ზუსტად დასცემოდა თავზე და ძირს დაეგდო იგი.

მნიშვნელოვანი წიგნები

1 რთხელ მე ანასტასიას ბაბუას ვკითხე, თუ მოუწია მას რომელიმე სასულიერო ან სამეცნიერო წიგნის კითხვა?... პასუხი მივიღე საკმაოდ უცნაური:

- ისე, რომ ხელში ამეღო, გვერდები გადამეფურცლა და წიგნში ჩაწერილი სიტყვები წამეკითხა, - მხოლოდ ერთხელ მომიწია. თუმცა, ყველა მნიშვნელოვანი წიგნი ჩემთვის ცნობილია.

- საიდანაა ცნობილი? და რომელია მნიშვნელოვანი წიგნები? თუკი არ-

ის მნიშვნელოვანი, ესე იგი, არსებობენ არა მნიშვნელოვანნიც.

– არსებობენ. ისე, შენ რაში გჭირდება ყველაფერი ამით თავის გამოტენვა?

– როგორ თუ რაში?– კულტურული, ინტელიგენტი ადამიანი ნაკითხი უნდა იყოს. როცა მე მკითხველთა კონფერენციებზე გამოვდივარ, ზოგჯერ მეკითხებიან, წამიკითხავს თუ არა ესა თუ ის წიგნი.– მე კი საკუთარი ცხოვრების მანძილზე ცოტა წიგნი თუ წამიკითხავს. ჰოდა, აი, მსურდა მცოდნოდა, პირველ რიგში როგორი წიგნების წაკითხვაა საჭირო? ყველა რომ წაიკითხო, ერთი სიცოცხლე არ გეყოფა, თუნდაც დილიდან საღამომდე რომ კითხვით დაკავდე. აი, ჩემთვისაა ზუსტად საჭირო ვიცოდე მნიშვნელოვანი წიგნების შესახებ, რათა სრულ ბრიყვად, პროვანად არ გამოვიყურებოდე.

– იგი, ვლადიმირ, როცა შეკითხვას დაგისვამენ იმ შენს მკითხველთა კონფერენციებზე, რომელი წიგნები გაქვს წაკითხულიო,– შენ იმ ადამიანებს უპასუხე, რომ ყველა წიგნი იგი.

– ასე პასუხის გაცემა, თუკი მე არ წამიკითხავს ყველა წიგნი არ შეიძლება. მათ შეუძლიათ მკითხოვნ, თუ რა თქვა თავის წიგნში ამა-თუ იმ კონკრეტულმა ავტორმა. თუკი მე მისი წიგნი ხელშიც არ მქონია დაჭერილი, მაშინ ვერც პასუხის გაცემას შევძლებ.

– უპასუხე უბრალოდ:– „ამ ავტორს, არაფერი არსებითი არ უთქვამს“– თქო. დაე, იმან, ვინც შენ ყურადღება რომელიღაც წიგნზე მიგაქცევინა, თავად დაამტკიცოს საპირისპირო. გესმის, ვლადიმირ წიგნები რაოდენობრივად მხოლოდ გეჩვენება, რომ ბევრია. სინამდვილეში მნიშვნელოვანი წიგნი ათეულიც კი არ მოგროვდება.

– აბა, როგორ უნდა განსაზღვრო წიგნის მნიშვნელოვნება?

– კლასიფიკატორის მეშვეობით.

– თქვენ შეგიძლიათ მომცეთ მე ეს კლასიფიკატორი, თუნდაც დროებით მაინც?

– რასაკვირველია, შემიძლია შენც მოგცე, და ყველა შენს მკითხველსაც. საქმე იმაშია, რომ წიგნის მნიშვნელოვნების კლასიფიკატორს წარმოადგენს ადამიანის ცხოვრების ნირი.

– ეს როგორ,– ცხოვრების ნირი? აქ რა შუაშია იგი?

– ადამიანები დედამიწის სხვადასხვა კუთხეში ცხოვრობენ. ქვეყნების ადამიანთა საზოგადოებები განპირობებული არიან განსხვავებულობით. სხვადასხვა ქვეყნების ხალხთა კულტურები განსხვავდებიან ერთმანეთისგან, განსხვავდება ცხოვრების ნირით, იერ-სახით, სიცოცხლის ხანგრძლივობით. სხვადასხვა ერების კულტურათა ჩამოყალიბება სხვა რამეებთან ერთად ხდება მნიშვნელოვანი წიგნებითაც. როგორც წესი, იმ წიგნით, რომელიც ერ-

ის ფილოსოფიას განაპირობებს, აყალიბებს რელიგიის სახეობას, მაშასადამე ცხოვრების იერ-სახესაც.

მაგალითად, ჩინეთში მნიშვნელოვნად ითვლება კონფუცის სწავლება. სამყაროს განსაკუთრებული სურათი, ხედვა, უძველესი დროიდან ჩინეთში ამით ყალიბდებოდა. თუკი მოკლედ ვიტყვით, იგი იაზრებს სამყაროს როგორც ცოცხალ სისტემას.

ამ კოსმიური სისტემის ნაწილს წარმოადგენს წარმოდგენა „ინ“-ზე და „იან“-ზე. თუკი შენ გაინტერესებს ჩინელი ერის ცხოვრების ნირი, თუკი მასში ხედავ მაგალითს მთელი კაცობრიობისთვის, მაშინ წაიკითხე წიგნი დაწერილი კონფუცის მიერ. თუკი შენ იაპონელთა მსოფლმხედველობა გაინტერესებს, მათი ცხოვრებისეული მიღწევები, მაშინ წაიკითხე წიგნი, რომელიც ჰყვება ამ ქვეყნის ტრადიციული რელიგიის, - სინტოიზმის შესახებ. ბევრ რამეში ჩამოაყალიბა მან იაპონელი ხალხის ცხოვრების ნირი.* თუკი შენ ჩათვალე, რომ უფრო მეტად ბედნიერი ხალხი მსოფლიოში ქრისტიანულ სამყაროში ცხოვრობს, წაიკითხე ბიბლია. მნიშვნელოვანი წიგნები, - ეს ის წიგნებია, რომლიც აყალიბებენ ადამიანთა საზოგადოებების ნაწილს ცხოვრების ამა თუ იმ ნირს.

– მაგრამ ქრისტიანობაში, ხომ თავად ბიბლიის გარდა, სასულიერო ლიტერატურაც ძალზედ ბევრია?!

– დიახ ბევრია. მაგრამ მათში ახალი აბსოლუტურად არაფერია. როგორც წესი, თითოეულ მნიშვნელოვან წიგნში არის ერთი-ორი ძირითადი აზრი ან ფილოსოფიური დასკვნა. ყველა დანარჩენი, იგივე თემებზეა, უბრალოდ იმეორებენ აზრს და არაფერი ახალი შენი მსოფლმხედველობისთვის არ მოაქვთ.

აი, მაგალითად, ბიბლიაში, ერთ-ერთ მთავარ აზრთაგანს წარმოადგენს ის, რომ ღმერთს თავყვანი უნდა სცე ან შეასრულო მისი მითითება-წესები. შემდგომ წარმოიქმნა უამრავი წიგნი, იმის მაუწყებლები, თუ ეს უკეთესად როგორ უნდა გაკეთდეს. ერთ ნაწილში ლაპარაკია პირჯვრის აუცილებლად ორი თითით გადაწერაზე, მეორე ნაწილში, - სამით, ... გარეგნული იერ-სახით ტაძრები, უკეთესად როგორ უნდა აშენდეს. სხვადასხვა ადამიანთა მიერ თავიანთი ცხოვრების განმავლობაში თავყვანისცემის ასეულობით მაგალითებია მოყვანილი. თავყვანისცემის ხერხების გარემემო ატეხილ შუღლსა და კამათზეა საუბარი. და, ადამიანები ამ კამათში ისე ეფლობიან, - ძირითადი აზრის განსაზღვრის უნარს კარგავენ,...

* თუკი ქართველი ხალხის ცხოვრების ნირი გაინტერესებს წაიკითხე, - ვეფხისტყაოსანი და ახალი აღთქმა. ც.გ.

თავს ანებებენ ძირითადი აზრის შედარებას სხვასთან. გამოდის, რომ კითხულობენ უამრავ წიგნს სულ ერთი და იგივეზე, ისინი არ იღებენ ახალ ინფორმაციას, მხოლოდ ამუხრუჭებენ თავიანთ ანალიტიკურ შესაძლებლობებს. არც კი ცდილობენ განსაზღვრონ,- სურს სინამდვილეში ღმერთს ადამიანისგან თაყვანისცემა,... თუ,... იქნებ, ღმერთს სულ სხვა რამ სურს?

როგორც ხედავ, ორი ათასი წლის განმავლობაში ასობით ათასი „სასულიერო“ წიგნი საუბრობს ფაქტობრივად ერთი და იმავეზე.

პირველი დასაბუთებული აზრის წარმოჩენა ღმერთისა და ადამიანის ურთიერთ დამოკიდებულების შესახებ,- ნიშნავს პირველად ორი ათასი წლის განმავლობაში ახალი მნიშვნელოვანი წიგნის გამოჩენას. როცა იგი გამოჩნდა, მაშინ, წინამორბედი, მნიშვნელოვანი წიგნთა ჯგუფიდან გადავიდა ისტორიულ ჯგუფში.

- თქვენ საუბრობთ ახალი მნიშვნელოვანი წიგნის წარმოჩენაზე?- რა ჰქვია მას?

- „**თანაქმნადობა**“. იგი შეიცავს ახალ ცნობიერებას და ისინი დასაბუთებულნი. ამ წიგნის მთავარი აზრი მკაფიოდ და საფუძვლიანად ამბობს, **რა სურს ღმერთს ადამიანისგან, რაშია ადამიანის დანიშნულება...** შენ დაწერე ეს წიგნი ანასტასიას სიტყვების მეშვეობით და გაიხსენე, ვლადიმირ, რა უპასუხა ღმერთმა სამყაროს არსთ მათ შეკითხვაზე:- „**რა გსურს შენ ასე გზნებით,- კვითხებოდნენ ყველანი,- მან კი თავის ოცნებებში დაჯერებულმა და დარწმუნებულმა უპასუხა,- „ერთობლივი თანაქმნადობა და მისი ცქერით ყველასთვის სიხარულის მოგვრა**“.

- მაგრამ სად არის იმის მტკიცებულება, რომ ეს ფრაზა ზუსტად გამოხატავს ღმერთის სურვილს?

- მტკიცებულება ყველგანაა. თავად ამ ფრაზაშივე. ადამიანურ გულსა და სულში, აზროვნების ლოგიკაში. თავად განსაჯე, თუკი საფუძვლად ავიღებთ ღმერთის ქმნილებად დედამიწას და ადამიანს, მაშინ ღმერთის შემდგომი გრძნობები შესატყვისი იქნება ადამიანის გრძნობებისა,- მშობლისა თავისი შვილებისადმი. **ნებისმიერი მოსიყვარულე მშობელი ისურვებს თავის შვილებთან ერთად ერთობლივ თანაქმნადობას.**

ფრაზის მეორე ნაწილი იმაზე მეტყველებს,- კონკრეტულად როგორ თანაქმნილებას ისურვებს ღმერთი:- „... და ყველასთვის მისი ცქერისას სიხარულის მოგვრას“. და აი, მითხარი, როგორ ქმნილებებს შეუძლიათ მოჰგვარონ სიხარული აბსოლუტურად ყველას?

- ამ კითხვაზე პასუხის გაცემა ძნელია. ერთისთვის სიხარულის მომგვრელი კარგი ავტომობილია, მეორეს უინტერესო დამოკიდებულება აქვს მის მიმართ. ერთს ხორცის ჭამა უყვარს, მეორე ხორცს საერთოდ არ ჭამს. ხალხში ასეთი გამოთქმაც კია:- „გემოვნებასა და ფერის შერჩევაში მეგობარი არ

არსებობს“. ძნელად შეიძლება იპოვო საგანი, რომელიც ყველას შეიძლება ერთნაირად მოსწონდეს.

– და, მიუხედავად ყველაფრისა, შესაძლებელია. მაგალითად, ჰაერი, წყალი, ყვავილები...

– აბა, ეს ხომ უკვე შექმნილია,- აქ კი, საუბარი „ერთობლივ თანაქმნილებათაზე“.

– დიახ, პური, წყალი, მცენარეები შექმნილია, მაგრამ ისინი სხვადასხვაგვარნი შეიძლება იყვნენ. ადამიანს უნარი აქვს გააკეთოს ისე, რომ ჰაერი საესე იქნება მტვრით, ნაშვით, მომკვდინებელი აირებით და იმავე ადამიანს შეუძლია შეავსოს ჰაერი ეთერებით, არომატებით, ყვავილთა მტვერით. წყალიც სხვადასხვაგვარია. შესაძლებელია, მაგალითად გამოიყენო ქლორის სუნით გაჟღენთილი წყალი, მაგრამ შესაძლებელია მაცოცხლებელი წყლის სმაც. მრავალფეროვან მცენარეთა შორის შესაძლებელია ნაგვისებური ქოსი შექმნა, შესაძლებელია არაჩვეულებრივი სილამაზის ცოცხალი სურათები შექმნა, თვალებს რომ ახარებს და თავისკენ რომ იზიდავს. ამაზე წიგნ „თანაქმნადობა“-ში არის ნათქვამი.

– თუკი წიგნი „თანაქმნადობა“, როგორც თქვენ ამბობთ, მნიშვნელოვანია, მაშინ მასაც შეუძლია საზოგადოების ცხოვრება შეცვალოს ან რამენაირად იმოქმედოს მასზე.

– დიახ ასეთია ღვთის კანონი. საზოგადოების ცხოვრებაში ახალი აზრი-ფიქრი აუცილებლად განხორციელდება ახალ ხატ-სახეში*.

– მაგრამ როდის მოხდება ეს?- მისი გამოსვლიდან უკვე ორი წელი გავიდა.

– უფრო ზუსტად რომ თქვა, არა უკვე, არამედ ჯერ. მაგრამ ამ შედარებით მოკლე დროში, მან უკვე ბევრი შექმნა, შენ ხომ თავად ამბობდი, ბევრი ადამიანი უკვე ცდილობს თავისი ცხოვრების ახალი ხატ-სახე შექმნასო. სახელმწიფოებრივი მოწყობის პროგრამებსაც კი ჰქმნიანო.

– დიახ, ვამბობდი, დანამდვილებით გამოვლინდა იგი.

– აი ხომ ხედავ. ქრისტიანული იდეოლოგია საგრძნობლად რომ გამოვლინებულიყო საჭირო გახდა სამასი წელი, აქ კი სულ რაღაც ორი წელი გავიდა. ბევრ ხალხთა რეალურ ცხოვრებაში ისხამს ხორცს ანასტასიას აზრ-ფიქრები. აერთიანებს მათ სწრაფვებს და ერთიანი შემომქმედებითი შთაგონების აღმადგენით სურთ შექმნან სრულიად ერთობლივი თანაქმნილებები.

მან სივრცეში ამოაფრქვია და განავრცო ახალი ცნობიერება, ეს კი, - სამყაროსეული მასშტაბის მოვლენაა. შედეგად, შესატყვის შეფასებას მიიღებს წიგნიც, რომელშიც პირველად იქნა ეს ცნობიერება გაუღებულად.

* „ახალი ღვინო ახალ ტიკებში“ ახალი აღთქმა ც.გ.

– მაშ გამოდის, მნიშვნელოვან მწერლებს შორის მეც ერთ-ერთი ვიქნები?

– შენ არ იქნები ერთ-ერთი მათ... შენ იქნები ყველაზე მნიშვნელოვანი, ვლადიმირ. ჩემი მოთა საყვარელი ადამიანისთვის მეორად როლებს არც კი მოიაზრებს.

– არც ასეა ყველაფერი, – პოპულარულ გაზეთში „არგუმენტი ი ფაქტი“, წიგნების რეიტინგი გამოაქვეყნეს, მასში „საგვარეულო წიგნი“ მეორე ადგილზე დააყენეს რუსეთში.

– გავა დრო, უამრავი ადამიანი შეიგნებს შენს მიერ დაწერილი წიგნის მნიშვნელოვნობას და აი მაშინ ამ წიგნებისთვის პირველი ადგილიც ძალიან ცოტა იქნება. სულ რაღაც ექვსი წელი გავიდა, როცა შენ პირველი წიგნი დაწერე, იგი ყველასთვის უცნობი იყო, მაგრამ დღეს შენ არა მარტო უზრალოდ ცნობილი, არამედ მე გავიგე, რომ მოგანიჭეს სახალხო აკადემიკოსის წოდება და დიპლომი გიბოძეს.

– დიახ. მაგრამ ეს ტრადიციული აკადემიკოსის წოდება არ არის, იგი საზოგადოებრივია.

– *აი, ზუსტადაც, რომ საზოგადოებრივია. ხალხმა თავისი სიტყვა სთქვა. მათ, ვინც შენს წიგნებში შეიგნო ნათქვამის მთავარი არსი, – კიდევ განსაზღვრა შენი არსი. ფაქტობრივად მიხედნენ ანასტასიას აზრებს, შეაფასეს ისინი. ამის გაკეთება უზრალო ადამიანებს არ შეეძლოთ. ისინი შესძლებენ ხორცშესხმას, აზრ-ფიქრთა გაგებას და მის მატერიალიზებას. ასე იქნება. მხოლოდ ნუ გაამპარტავნდები, დრომდე თავი შეიკავე სიამაყისაგან.*

– შევეცდები. ანასტასიას გამონათქვამებს კიდევ ერთხელ წავიკითხავ. დეტექტივებს, ყოველგვარ ბელეტრისტიკას, თავადაც მესმის, არ წავიკითხავ. მათში ნამდვილად არც არის განსაკუთრებული აზრი. ისე, მხოლოდ გასართობია. მაგრამ აი, ერთი კითხვა კი რჩება ჩემთვის გაუგებარი. განსაზღვრა, წიგნი მნიშვნელოვანია თუ არ არის მნიშვნელოვანი შეიძლება მხოლოდ მას შემდეგ, როცა მას წაიკითხავ... მაგრამ უზარმაზარი რაოდენობის წიგნებია დაწერილი, ბიბლიოთეკაში შეხვალ და მასში თაროებზე ათი ათასობით წიგნი აწყვია. ბევრ მათგანს პრეტენზიული დასახელებები აქვს, როგორც აი მაგალითად ასეთები: – „ღმერთთან საუბარი“, „ქვემდარიტების გახსნა“, „ცხოვრების ყველა საიდუმლო“, კითხულობ მათ და სინამდვილეში არანაირი ახალი აზრი არ არის. ათი ათასობით წიგნს შორის, შესაძლოა, არის კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი,

მაგრამ ის, რომ მე მას გადავაწყდები, – ალბათობა ერთი ათიათასთანაა. რა უდნა ქნას კაცმა?... როგორ მოვიქცეთ?

– კი, მაგრამ მეც ხომ მაგას გეუბნები შენ: – წინასწარ, სანამ წაიკითხავდე, პლანეტის ცხოვრებას გადახედე, ხალხთა ცხოვრებიდან აირჩიე შენთვის მოსაწონი მდგომარეობა და წაიკითხე მათი წიგნი, გაიაზრე, განსაჯე.

– თუკი არაფერი მომეწონება?- ყველა ერს მსგავსი განსაცდელი აქვს. რა-საკვირველია არის განსხვავებები, მაგრამ მთლიანობაში... აი, ეკოლოგია, მა-გალითად, მთელს დედამიწაზე უარესდება...

– აბა, თუკი არაფერი მოგეწონა, მაშინ აიღე და იფიქრე როგორ ააგო სათ-ნო, კეთილსახიერი ცხოვრება. როცა დაადგენ, მაშინ წიგნსაც თავად დაწერ.

– თავად? არაფერს წავიკითხავ ისე?

– კი, მაგრამ ეს, რაა, სულ რომ თავგზას უბნევ საკუთარ თავს, ვლადიმ-ირ? თავად ამბობ, მოძებნა არ შემიძლია ღირსეული წიგნებისო, მყვირალა დასახელებებს მიღმა ახალი აზრის მხოლოდ სიტყვათა უაზრო გროვააო. და ამავდროულად ეჭვობ, თელი რომ- შეუძლებელია ჭკვიანი იყო, თუკი აბდა-უბდა მონაჩმახს არ წაიკითხავ. მიუხედავად ყველაფრისა, მე შენ გეტყვი, რომ ყოველი ადამიანი დაბადებიდან ცდილობს მთავარი წიგნის წაკითხვას. მისი ენა არ შესდგება სევდიანი ასოებისგან. აბა, გაიხსენე შენ:- „აქვს იმ ენას სურნელიც, ფერიც...“

– მე მივხვდი.

– ჰოდა აი, ის წაიკითხე და დაფიქრდი,- გაიაზრე.

საგზარჯიშობი ტელეპორტატისტიკის

მიანხ, მართალი ხარ, ვლადიმირ, შენ!- ახლანდელი ცნობიერების ადა-მიანთა უმრავლესობა ანასტასიას ნამოქმედარს დაუჯერებლად მიიჩ-ნევს. და, მიუხედავად ამისა, როცა პირველსაწყისი ადამიანებისთვის ჩვე-ულ შეგნება-შემეცნებულობას და მდგომარეობას მიაღწევენ, მათთვის და თავად შენთვისაც სასაცილო გახდება დღევანდელი საკვირველიც და და-უჯერებელიც.

მე ახლა მოგიყვები, მხოლოდ ერთ საგზარჯიშოზე, რომლის მეშვეობი-თაც შენ სრულიად იოლად შეგმიძლია ტელეპორტირება ერთი ადგილიდ-ან მეორეზე. მყისიერი გადაადგილება საკუთარი მეორე “მე”-თი. გადაი-ტანო საკუთარი თავი მეზობელ ქალაქში ან სხვა ქვეყანაში, ან ეპოქაში. ასე შეეძლება ყველას თუკი არ დაიზარებს.

ერთხელ ნახე შენ, როცა შენი თხოვნის შესრულებისას, ანასტასიამ თა-ვისი სხეული თვალის დახამხამებაში ტბის ერთი ნაპირიდან მეორეზე რომ გადაიყვანა და ისევ უკან გადმოიყვანა. არც დაუფარავს, როგორ შეუძლია მსგავს რამეს მიაღწიოს ადამიანმა. აუცილებელია წარმოიდგინო მთელი სხეულის უჯრედები, ისეთ წვრილმანებად, რომლებიც მიკროსკოპის ქვე-შაც არ სჩანან და შენი აზრ-ფიქრით იგი სივრცეში მტვრად აქციო და აზრ-ფიქრის ნებელობით (მალისხმევით) კვლავ ერთიანად შეკრიბო უკვე ახალ ადგილას. ასეთი სანახაობის ეფექტი წარმოსახვას ანცვიფრებს.

მსგავსის ჩადენის უნარი აქვს ადამიანს, რომლის აზრ-ფიქრის სიჩქარე საშუალებას იძლევა მყისიერად წარმოიდგინოს დეტალებში თავისი სხეული. საკმარისია მიკროსკოპული შეცდომა, და მაშინ შენ, სივრცეში მტვრად გაფანტულმა, შესაძლოა კვლავ ველარ შეიკრიბო.

მე ეს მთელი ჩემი ცხოვრების მანძილზე სულ სამჯერ გავაკეთე, ამასთან ყოველი ჯერისთვის, არანაკლებ ერთი წელი ვემზადებოდი. ახლა მსგავსის ჩადენას ვერ შევძლებ. ოდნავ დავბერდი ან სიზარმაცე დამეუფლა,... თუმცა, მოთავე კი, ასე მარტივად რომ ჩაგიტარა თავისი გადაადგილების დემონსტრირება, ამბობს:- „ასეთი რამის გაკეთება მწვავე აუცილებლობის გარეშე არ ღირს, არ უნდა გაკეთდეს“ და ახსნა რატომაც.

მიუხედავად ამისა მან არა ერთხელ გადაგიყვანა სხვადასხვა ეპოქებში და ქალაქებში. სურათებს ხედავდი და შენ საკუთარ თავს იმ მოვლენებში მონაწილედ გრძნობდი. მე სწორად ვთქვი?

- დიახ, სწორად. როცა მე აღვწერე, როგორ გადამიყვანა მეც და თავისთავიც სხვა პლანეტაზე, სხეულების გარეშე. სხეულები დედამიწაზე რომ დარჩნენ, ბევრმა არ დაიჯერა მსგავსი მოქმედების შესაძლებლობა.

- დაიჯერებენ, როცა თავად შესძლებენ მსგავსის განხორციელებას. ახლა მე დავიწყებ. მხოლოდ ყურადღებით მისმინე და რასაც ვიტყვი იმის შეცნობას შეეცადე.

ადამიანი შესდგება მისი არსის შემადგენელი უამრავი ენერგიებისაგან. გრძნობა, აზრი-ფიქრი, წარმოსახვა,- ესეც ასევე ადამიანია. მაგრამ ეს ენერგიები არ სჩანან. არ ვისაუბროთ იმაზე ეს სხეულის ნაწილები მატერიალურია თუ არა. მოცემულ შემთხვევაში არც ისე მნიშვნელოვანია მათი მატერიალურობის ხარისხის შემცნობელობა.- უმნიშვნელოვანესია სხვა რამ – ისინი არიან და ეს ასევე შენ ხარ,- ადამიანი.

ადამიანის მატერიალური სხეული,- ადამიანის ერთი იმ უამრავ შემადგენელთაგანია. ადამიანს შეუძლია მატერიალური სხეულის გარეშე იცოცხლოს, მაგრამ მაშინ მისი დასახელება, როგორღაც სხვანაირად იქნება საჭირო. მატერიალური სხეული იძლევა ხილვით შესაძლებლობას, განსაზღვროს ყველა სხვა ენერგიების ჰარმონიული ბალანსის ხარისხი.

ახლა წარმოიდგინე, რომ შენ ან სხვა რომელიღაც ადამიანმა თავისივე ნებით ყველა საკუთარი ენერგიები, მთელი ის კომპლექსი აიღო და გამოყო სხეულიდან, და გადაადგილა სხვაგვარ სივრცეში.

- და განა ამისთანა რამ ყველას შეუძლია?

- შეუძლია. ძილში ნაწილობრივ ყველასთან ხდება ასე. მაგრამ შენ ყურადღებას ნუ ფანტავ, განაგრძე მოსმენა. მე ვთქვი, რომ ადამიანს თავისი ნებელობით (ძალისხმევით) მთელი გრძნობათა კომპლექსის გადაადგილების უნარი აქვს.

ამისთვის აუცილებელია მხოლოდ პატარა ვარჯიში. აი, სავარჯიშე-
ბელი ვარჯიშიც.

*ვარჯიშისთვის უნდა აირჩიო ადგილი, სადაც შენ არავინ შეგაწუხ-
ებს. ეს შეიძლება იყოს ჩვეულებრივი ოთახიც, საძინებელიც. ამ ოთახ-
ში შენი საქმიანობის ყურადღების გამფანტავი ბგერები, არ უნდა აღწე-
ვდნენ. შენ წვები საწოლზე და აღუნებ საკუთარ სხეულს. გააკონტრო-
ლე, რათა ხელები, ფეხები, თავი, თავისუფლად და მოხერხებულად
თავისთვის იდონ. შემდგომ განძრევის (შერხევის) გარეშე, მხოლოდ
ნებელობით (ნებისყოფის ძალისხმევით) შეეცადე ერთი ხელის მტკეა-
ნში სისხლის ნაკადი უფრო მეტი მიმართო, ვინემ სხეულის სხვა ნაწი-
ლებშია. მაშინათვე არ გამოგვივა, გაიმეორე, სანამ იმ ხელის თითების
წვეროვებში (ბოლოებში) საითაც მიმართე მეტი სისხლი, საკუთარი ენე-
რგიების სუსტ ჩხვლეტებს არ შეიგრძნობ. მსგავსი მცდელობები უნდა
გააკეთო არა უმეტეს დღეში ოცდაათი წუთისა, მაგრამ აკეთო იმ დრო-
მდე, სანამ შენ არ შესძლებ თავისუფლად შენი სურვილის მიხედვით
სისხლით ენერგიათა ნაკადის მიმართვას ერთიდან მეორე ხელის მტე-
ვნისკენ, ფეხების ტერფებისკენ. როცა სასურველ შედეგს მიაღწევ, - მაშ-
ინ ტვინშიც შესძლებ ენერგიის მიმართვას.*

*იგი, ვინც მსგავს სწავლებებს დაეუფლება, ძალიან დიდ სარგებლობ-
ას მოუტანს საკუთარ ჯანმრთელობას. მაგალითად, მუწუკი ან წყლული
ხელიდან, ფეხიდან ან სხეულის სხვა ნაწილიდან შესაძლებელია მოიშო-
რო, თმებიც გამოკვებო, რათა არ გაგცვიდეს. რაც მთავარია - იგი შესძლ-
ებს დამატებითი ენერგიის მიცემას თავის ტვინისთვის. ასევე აუცილებე-
ლია ითქვას, - მსგავს რამეს რომ მიაღწიო, იქამდე რამოდენიმე დღით ად-
რე, სანამ შენ სავარჯიშოების კეთებას დაიწყებდე, არ შეიძლება ხორცეუ-
ლით იკვებო. საკვები მრავალფეროვანი უნდა იყოს, ახალი ეთერებითა
და ადვილად მოსანელებელი (ასათვისებელი). ისეთ პირობებში, რომელ-
შიც შენ ცხოვრობ, ასეთი საკვების მოპოვება ძნელია. მაგრამ შენთვის ძნე-
ლად მოსაპოვებელის სანაცვლოდ, ბევრ რამეს აი, ასეთი პროდუქტები
მოგცემენ: - დილიდან ათი გრამი კედარის ზეთი დალიე, შემდგომ ოცი
გრამი თაფლი და ხუთი გრამი ყვავილების მტვერი. ესე უნდა გაიმეორო
ძილამდე სამი საათით ადრე.*

როცა ვარჯიშის პირველ ნაწილს აითვისებ, შესაძლებელია უკვე მეო-
რეზეც გადასვლა. ამისთვის მითხარი ვლადიმირ, ადამიანი ყოველდღი-
ურად საკუთარ სახლში უფრო ხშირად რომელ ქმედებებს სჩადის?

- ალბათ, ადამიანი ყველაზე ხშირად საკვებს იმზადებს. რასაკვირვე-
ლია, ყოველდღიურად უმეტესობა საჭმელს ამზადებს. მაგალითად, კარ-
ტოფილს ფტქენის.

– ჰოდა, აი, შენც აირჩიე, რომელიღაც ქმედება, რომელსაც უფრო ხშირად იმეორებ. მნიშვნელობა არ აქვს, როგორი, მთავარია რომ შენთვის იყოს იგი ძალიან კარგად ნაცნობი. შენ კარტოფილის გაფცქვნა დასახელებ, დაე, ვიღაცისთვის იგი უფრო მეტადაა ნაცნობი, სხვა, სხვა რამეს აირჩევს.

აი შენ კი, აილე საათი და შეუდექი მოქმედებას, ჩაინიშნე დრო. მოქმედებისას ეცადე სხვა არაფერზე არ იფიქრო, დაიმახსოვრე დეტალები და შენი შეგრძნებები ამის კეთების დროს. მაგალითად, თუკი შენ კარტოფილს ასუფთავებ, დაიმახსოვრე, დანა როგორ გეჭირა, ნაფცქვნი საით იყრებოდა, როგორ რეცხავდი მას, წყლიდან მიღებული შეგრძნებაც დაიმახსოვრე. დაიმახსოვრე, მოხარშვისთვის კარტოფილს ჭურჭელში როგორ ათავსებდი და ცეცხლზე როგორ დგამდი, დაიმახსოვრე, ნამოქმედარის შემდეგ ნაგავს როგორ ასუფთავებდი.

როცა გადაწყვიტავ, რომ შენი მოქმედებები დასრულებულია, დროს შეხედე, დაიმახსოვრე ან ჩაიწერე. რამდენი წუთი დახარჯე შენს მოქმედებებზე.

მაგალითად, სულ ოცი წუთი გავიდა. აილე მალვიძარა, გააკეთე ისე, რომ მან ზუსტად ოც წუთში დარეკოს. გადი სხვა ოთახში, სადაც, შენ საწოლზე დაწოლილმა, ვარჯიშის პირველი ნაწილი აითვისე. ჩაწექი საწოლში, მოდუნდი, თვალები დახუჭე და წარმოიდგინე შენი თავი იმ ოთახში, სადაც კარტოფილს ასუფთავებდი.

ყველაფრის წარმოდგენა უწვრილმანეს დეტალებამდეა აუცილებელი. თუკი სწორად, თანმიმდევრულად და დეტალურად წარმოიდგენ ყველაფერს, მალვიძარა დარეკავს როცა შენი წარმოდგენები დასრულდება.

თუკი შენ დაგეზარება, დეტალებიდან ბევრ რამეს გამოტოვებ, მაშინ შენ აზრ-ფიქრში წარმოდგენებს დაასრულებ, მალვიძარა კი არ დარეკავს.

ანდა, თუკი შენ ზანტი, ნელი იქნები შენს აზრ-ფიქრებსა და წარმოდგენებში, მაშინ მალვიძარა ადრე დარეკავს.

ვიღაცისთვის ამგვარი ვარჯიში საჭირო იქნება ერთი წელი, ვიღაცისთვის ორი წელი, ვიღაცას კი ერთ თვეში შეუძლია აითვისოს იგი. **ვინც ისე კეთებას ისწავლის, რომ წარმოდგენებისას დახარჯული დრო რეალურთან იქნება თანხვედრი, თითქმის მიუახლოვდება ტელეპორტაციას. მას უკვე შეუძლია სავარჯიშოს მესამე ნაწილს შეუდგეს.**

სავარჯიშოს მესამე ნაწილში აუცილებელია აზრობრივად გადახვიდე საკუთარი სახლის მეორე ოთახში და შეასრულო მოქმედებები, რომლებსაც შენ ძალზედ იშვიათად აკეთებ. ახლა შენ, შენს წარმოდგენაში ნიშნავ მოქმედებების დროს. მაგალითად შედიხარ ოთახში, ასხამ რომელიღაც ჭურჭელ-

ში წყალს და რწყავ ყვავილებს, საათის ციფერბლატს შეხედე, დაიმახსოვრე ან ჩაიწერე, რამდენი წუთი დაგჭირდა შენ წარმოდგენებისთვის.

შედი ოთახში, რომელშიც ცოტა ხნის წინ იყავი და გაიმეორე ყვავილების მორწყვა. დრო უნდა დაემთხვეს წუთებამდეც კი. დროის დაუმთხვევლობა, კვლავ იმაზე მეტყველებს, რომ შენთვის ვარჯიშების გაგრძელებაა აუცილებელი. ხოლო, როცა კი დრო დაემთხვევა, შენ ბევრი რამის ქმნა შეგიძლია შენი მეორე „მე“-თი. არა მარტო შენი ბინის ოთახის მონახულება, არამედ მეზობელი სახლის ან ქვეყნის. ამისათვის შენთვის საჭირო იქნება მხოლოდ უტყუარი დეტალები. დეტალურად განსჯი რა ყოველივეს, - შენ შესძლებ მთელი გარემოცვის შექმნას და იქ ყოფნას.

მსგავსი რამის გაკეთება ყველასთვის არ იქნება შესაძლებელი. მაგრამ შენ ზუსტად შეგიძლია გითხა, თუკი შენ ერთხელ უკვე იყავი უცხო ქვეყნის რომელიმე ქალაქში, მეორეჯერ, მესამეჯერაც შეგიძლია მისი მონახულება, საკუთარი მეორე „მე“-ს გადაადგილებით.

იგი ვინც ამას მიაღწევს, იმან უნდა დაიმახსოვროს ერთი საშიშროებების შესახებ, - არ შეიძლება შენი მეორე „მე“ სხეულს დიდი ხნით მოაშორო...

აქ, მე უკან დავიხვე და დაწვრილებით მოვყვები საშიშროებების შესახებ:

ცნობისმოყვარეობის გამო ეს ვარჯიშები გავაკეთე და შედეგის მიღწევის შემდეგ, რომლებზეც საუბრობდა ანასტასიას ბაბუა, მე შევეცადე გადაადგილებას, ანუ საკუთარი მეორე „მე“-ს ტელეპორტაციას კიბრში, ქალაქ პაფოსში, სადაც მე მომიწია ყოფნამ.

საკუთარ კაბინეტში დივანზე დავწექი, მოვდუნდი, წარმოვიდგინე, როგორ ვემზადები, შემდეგ მივემგზავრები აეროპორტში, ვჯდები თვითმფრინავში, ვფრინდები „ლარნაკი“-ს აეროპორტში, ვბინავდები ჩემთვის ნაცნობ ოტელში. შემდეგ, ვიღებ შხაპს და გავდივარ ზღვაზე, სასეირნოდ... სალამოს ყავა, ადგილობრივი მუსიკა, დილით პლაჟი, ზღვაში ბანაობა...

მე დავბრუნდი თუ გამოვერკვიე, არ ვიცი, აქ ზუსტად როგორ უნდა ვთქვა, სხეულს, რბილად რომ ვთქვა, (მაპატიეთ, ნუ დამრახავთ) დიდი ხანია საჭიროების ოთახში სურდა, მაგრამ იგი მას იქ არავის წაუყვანია. მას ასევე ჰქამა უნდოდა, მაგრამ იგი არავის გამოუკვებავს. მე ძლივს ავდექი, სარკეში შევხედე ჩემს თავს. ჩემი გამოსახულების ანარეკლი არ მომეწონა. სახეზე სამდლიანი წვერი ამომზრდოდა და სახის გამომეტყველება რაღაც ნაწყენი, სევდიანი იყო და ძალიან შემეცოდა საკუთარი სხეული, რომელიც სამი დღის განმავლობაში მიგდებული აღმოჩნდა. ამ ყოველივე მომხდარისგან მე გავაკეთე დასკვნა, რომ ადამიანის სხეული, - სრულიად უსუსური სხეულია მეორე ენერგიების გარეშე ანუ პირველი ადამიანური

„მეს“ გარეშე. ის, მართალია კია უსუსური, მაგრამ მაინც ყველაზე მშობლიურია და არ ღირს მისი დატოვება თუნდაც ცხრამთასიქითა კურორტზე მოგზაურობისთვისაც კი. და კიდევ, როცა სხეულის გარეშე მოგზაურობ, თითქოს და შეგრძნებები სრულია, ზღვის წყალსაც გრძნობ, მზის სხივთა სითბოს, მაგრამ სხეული გარუჯული არ არის.

თავიდან მე დამენანა ვარჯიშებზე დახარჯული დრო. მაგრამ მერე შევძელი გამომეყენებინა საქმისთვის სასარგებლოდ, რათა ჩემი მეორე „მეს“ მეშვეობით მენახა ზოგიერთი ჯერ კიდევ არ მომხდარი მოვლენები. მე ამ მეთოდით დავეწერე რამდენიმე სიუჟეტი, რომელთაც წარმოგიდგენთ კიდევ აქ.

მიიღით პავშვებს სამშობლო

ქკრინაში მდებარეობს ქალაქი ხარკოვი. ამ ქალაქში არის ბავშვთა სახლი, - მყუდრო ნაგებობებიანი კარგი ბავშვთა სახლი, - ლამაზი აკვარიუმით, დიდი აუზით. მოინდომა ადგილობრივმა ხელისუფლებამ და მეწარმეებიც დაეხმარა. ქალაქის სახალხო განათლების განყოფილების გამგემ მიჩვენა ნაგებობები და იმაზეც მომიყვა, რომ ამ ბავშვთა სახლის ბავშვები სასწავლებლად ჩვეულებრივ სკოლაში დადიანო. მე ფანჯრიდან ვუყურებდი, ბავშვები სკოლიდან ჯგუფ-ჯგუფად რომ ბრუნდებოდნენ. მხოლოდ ერთი პატარა გოგონა ყველასგან განცალკევებით მოდიოდა.

– ეს სონიაა, პირველ კლასში სწავლობს, - მიყვებოდა დირექტორი. მუდამ მარტო დადის. თვლის, რომ მას მალე ებრაული ოჯახი იშვილებს.

– რატომ ებრაული? - სულაც არ ჰგავს ებრაელ ბავშვს, თმები ქერა აქვს, უფრო უკრაინელს ჰგავს.

– სკოლაში ვიდაცამ უთხრა მას, რომ სონია, - ებრაული სახელია. ესე იგი, ისიც ებრაელია. სონია დასთანხმდა ასეთ ეროვნულობას და მაშინვე გადაწყვიტა, რომ მას უცილობლად ებრაული ოჯახი იშვილებდა. მუდმივად მარტო კი, იმიტომ დადიოდა, რომ თვლიდა, თუკი ჯგუფთან ერთად ივლის, მაშინ შესაძლოა, რომ მომავალმა მშობლებმა იგი ვერ შეამჩნიონ.

კარგი ბავშვთა სახლია ხარკოვში. უკრაინის, ბელორუსიის, რუსეთის სხვა ქალაქებშიც არის ბავშვთა სახლები. მათშიც ცხოვრობენ ბავშვები. განურჩევლად იმისა, რომ ძალიან მყუდროა ბავშვთა სახლების ნაგებობები, ბავშვები მაინც ოცნებობენ და სურთ ჰყავდეთ მშობლები, ოჯახი.

აი, მოაბიჯებს საქმიანი ნაბიჯებით. ასფალტირებულ ეზოში, რუხ ფეხ-საცმელებში, თანატოლთა ჯგუფისგან განცალკევებით პატარა, გამბდარი პირველკლასელი სონია, რომელიც უსასრულოდ ოცნებობდა რათა ბავშვთა სახლიდან...

გადიოდა დღეები,- ერთი, ორი, შემდეგ თვეები. სონიამ ჯერ კიდევ არ უწყოდა, რომ ბავშვთა თავშესაფრები დიდი ხანია სხვადასხვა ქვეყნებშიც არსებობენ და რომ ყველა ბავშვი არ აჰყავთ შვილად. არც მედ და არც ასულად. რომ უმეტესი მათგანი განწირულია მარტო ცხოვრებისთვის. სონიაც არ იშვილეს.

თუმცა, მისი ცხოვრება მაინც არასტანდარტულად აეწყო. იმჟამად ქალაქ ხარკოვში მცხოვრებ ადამიანთა ჯგუფმა გადაწყვიტა, ქალაქთან ახლოს სოფელი გაემყენებინათ. მათ შესძლეს გამოყოფილიყო ასორმოდათი ჰექტარი მიწის ნაკვეთი და 120-მა ოჯახმა, გადაწყვიტა აედო თითო ჰექტარი და საკუთარი საგვარეულო მამული გაემყენებინათ.

დასახლების განაპირას ერთი ნაკვეთი უპატრონოდ რჩებოდა, გადაწყვიტეს იგი ბავშვთა სახლიდან რომელიმე ბავშვისთვის გადაეცათ. ისე მოხდა, რომ არჩევანი პატარა სონიაზე შეჩერდა. გოგონა მის ნაკვეთში აღმზრდელთან ერთად მანქანით მიიყვანეს. აღმზრდელმა ბავშვს ახსნა დაუწყყო:

– ხედავ, სონია, ჩარჭობილ პალოებს და მათ შორის გადაჭიმულ თოვს. ამ თოვის შიგნით მთელი ჰექტარი მიწა შენი საკუთარებაა. შენ, ადამიანებმა გაჩუქეს, რომელთაც შენს გვერდით, ასევე თითო-თითო ჰექტარი მიწა აქვთ. ზედ ბაღებს გააშენებენ და სახლებს ააშენებენ. როდესაც წამოიზრდები შენც, ასევე შეგიძლია სახლის აშენება და ბაღის გაშენება. შენი მიწა დაგელოდება შენ.

გოგონა მივიდა თოვთან, ხელი შეახო მას და აღმზრდელს ჰკითხა:

– ესე იგი, გამოდის, ამ თოვის იქით ჩემი მიწაა და მე თოვის იქით შემობლია გავაკეთო ყველაფერი, რასაც თავად გადაწყვეტ?

– დიახ, სონეჩკა, ეს შენი მიწაა და მხოლოდ შენ ერთს შეგიძლია გადაწყვიტო, თუ რა გააშენო მასზე.

– და, რა გაიზრდება მასზე?

– ჯერ როგორც ხედავ, მასზე სხვადასხვა ბალახი იზრდება. მაგრამ მეზობელ ნაკვეთებზე, შეხედე, ადამიანებმა უკვე დარგეს ვაშლის, მსხლის და სხვა ბევრი ნაყოფის მომტანი ხეები. მათთან ბაღები მალე აყვავდება. შენც, როცა წამოიზრდები, გადაწყვიტავ, შენს მიწა-წყალზე სად რა დარგო. ისეთივე ლამაზი რომ იყოს როგორიც სხვებს აქვთ.

სონია დაიხარა, გაძვრა თოვის ქვეშ და შეაბიჯა თავის ჰექტარ მიწაზე. თოვის გასწვრივ რამოდენიმე ნაბიჯი გადადგა, ყურადღებით ათვალიერებ-

და ბალახს და ყველაფერს რაც მასში ფუსფუსებდა, დახტოდა. მივიდა მისთვის გამოყოფილ ნაკვეთზე ამოსულ არყის ხესთან, შეეხო ჯერ კიდევ ხის წვრილ ტანს. აღმზრდელისკენ შემობრუნდა და რატომღაც ოდნავ აღელვებულმა ჰკითხა:

– ეს პატარა არყის ხეც, ასევე ჩემია?

– დიახ, სონეჩკა, არყის ხე, ახლა მხოლოდ შენია, რადგან შენს ნაკვეთზე იზრდება. როცა გაიზრდება, შენ შეგიძლია აქ სხვა ხეებიც დარგო. ახლა კი, ჩვენი უკან გამგზავრების დროა, მალე სადილია და მე ჯგუფში უნდა ვიყო.

გოგონა თავისი ნაკვეთისკენ სახით შებრუნდა და ჩუმად, მშვიდად დაუწყო მას ცქერა და თვალიერება.

* * *

მათ ვისაც ჰყავთ ბავშვები, იციან, რომ ბავშვები თამაშისას იმპროვიზირებულად ხშირად შემოისაზღვრვენ სხვადასხვა ნივთებით ოთახს ან სოფელში თუ არიან ფარდულებს აგებენ და იქ თამაშობენ. რატომღაც ყოველ ბავშვს აქვს სურვილი გამოჰყოს დიდი სამყაროდან საკუთარი პატარა ადგილი, შეჰქმნას საკუთარი სივრცე. ბავშვთა სახლის ბავშვებს საერთო სივრცე აქვთ; ეს საერთო სივრცე, რაგინდ კარგად იყოს მოწყობილი, მათზე მაინც დამთრგუნველად მოქმედებს.

სონიას, როგორც ბავშვთა სახლის სხვა ბავშვებს, არასდროს არ ჰქონია საკუთარი პატარა კუნჭულიც კი.

და აი, დგას თოკს მიღმა მყოფ მიწის ნაკვეთზე, სადაც ყველაფერი მხოლოდ მისია. ბალახიც, ბალახში ცოცხალი კალიებიც, პატარა არყის ხეც... გამხდარი გოგონა აღმზრდელისკენ შემობრუნდა და ალაპარაკდა. მის ხმაში ერთდროულად ვედრებისა და მიღებული გადაწყვეტილების ინტონაციები ჟღერდა.

– გთხოვთ, ძალიან-ძალიან, თუ შეიძლება, ნება დამრთეთ დავრჩე. თქვენ გამგზავრეთ... მე კი, თავად მოვალ.

– აბა, როგორ მოხვალ შენ, ოცდაათ კილომეტრზე?!

– მოვალ, -მტკიცედ უპასუხა სონიამ, - ვივლი და მოვალ. შესაძლებელია, ავტობუსითაც გამოვემგზავრო. თუ შეიძლება დამრთეთ ნება საკუთარ მიწა-წყალზე მარტო დარჩენის.

„ჟიგულის“ მძღოლმა, სონიას გვერდზე ასევე ნაკვეთის მეპატრონემ, მოჰკრა ყური მათ საუბარს და შესთავაზა:

– დაე, იყოს... დარჩეს გოგონა აქ საღამომდე. მე ახლა თქვენ წაგიყვანთ. საღამო ჟამს კი მასაც მოვიყვან.

აღმზრდელი ჩაფიქრდა და დასთანხმდა. მას არ შეეძლო არ დათანხმებულიყო, როცა შეხედა თოკს მიღმა მდგომ გოგონას, რომელიც მის გადაწყვეტილებას ელოდა.

– კარგი სონია!- იყავი აქ სადამომდე, შენთვის სადილს მძღოლის გამოვატან.

– აბა, რაღა საჭიროა გამოგზავნა. ჩვენ მეზობელთან ერთად გავიყოფთ სადილს,- სერიოზულად სთქვა „ჟიგულის“ მძღოლმა და თან განსაკუთრებული პატივისცემით წარმოსთქვა სიტყვა „მეზობელი“.

– გაიგე?! კლავა?!- გასძახა მან სახლის ვერანდაზე მდგომ სადილის მომზადებით დაკავებულ ცოლს,- ოთხისთვის გაამზადე სადილი, დღეს ჩვენთან ერთად მეზობელიც იქნება სტუმრად.

– კარგი,- უპასუხა ცოლმა,- ყველას გვეყოფა. და დაუმატა,- შენ, სონია, მომმართე ხოლმე, თუკი რაიმე დაგჭირდება.

– გმადლობთ,- უპასუხა სრულიად ბედნიერმა სონიამ.

როცა „ჟიგულით“ გაემგზავრნენ, სონია მიწაში ჩარჭობილ სარებს შორის გადაჭიმულ თოკს გაუყვია. მიაბიჯებდა ნელა,... ხანდახან ჩერდებოდა, ბალახებში ჩაიმუხლებოდა, რაღაცას პატარა ხელებით ეხებოდა,... მერე ისევ მიჰყვებოდა თოკს. ასე და ამგვარად შემოუარა მან თავის მიწის ნაკვეთის მთელს პერიმეტრს.

შემდეგ დადგა ჰექტარის შუაში და მიმოიხედა, საზღვრის ყველა მხარეს მოავლო თვალი... და, მოულოდნელად... მკლავები გაშალა, ხტუნვა ხტუნვით დაიწყო სირბილი, გარბოდა და თან ბზირალებდა.

სადილის შემდეგ კლავამ, შეამჩნია, როგორ დაიღალა თავის ნაკვეთში ნარბენი გოგონა. შესთავაზა მას გასაშლელ საწოლზე წამოწოლა და დაძინება. მაგრამ დადლილმა სონიამ უპასუხა:

– თუ შეიძლება, რაიმე მომეცით დასაგებად ძველმანიდან და ჩემს საკუთარ მიწაზე, არყის ხესთან დავიძინებ.

ნიკოლაიმ, სონიას ნაკვეთში არყის ხესთან დადგა გასაშლელი ბრაზენტის საწოლი ლეიბითა და საბნით. გოგონა დაწვა თუ არა,... მაშინვე ღრმა ძილით ჩაეძინა. ეს იყო მისი პირველი ძილი თავის მშობლიურ ადგილ-მამულში.

ბავშვთა სახლში, როგორც ყველას ეჩვენებოდა თავიდან წარმოიქმნა გადაუწყვეტელი პრობლემა. სონია ყოველდღიურად სთხოვდა თავის აღმზრდელებს, ნება დაერთოთ მისთვის, რათა გამგზავრებულიყო საკუთარი მიწის ნაკვეთზე. განმარტებები ჯერ კიდევ რომ პატარა ავტობუსით დამოუკიდებლად მგზავრობისთვის, ხოლო მისი ტარება კი აღმზრდელებს არ შეუძლიათ, ვინაიდან სხვა ბავშვებს ვერ დატოვებდნენ,- არ შეელოდა.

სონია ბავშვთა სახლის დირექტორს უხსნიდა, რომ ის აუცილებლად

უნდა მიდიოდეს თავის მიწის ნაკვეთში. იმიტომაა აუცილებელი, რომ მეზობელ ნაკვეთებზე ადამიანები უკვე რგავენ ხეებს. მათთან მალე აყვავდება ბაღები. მისი მიწა კი მიგდებული გამოდის. მასზე არ აყვავდება არაფერი.

ბოლოსა და ბოლოს ბავშვთა სახლის დირექტორმა სონიასთვის მისაღები გადაწყვეტილება იპოვა და სთქვა:

– ახლა სონია, შენი ტარება შენს ნაკვეთზე შეუძლებელია, რადგან სხვა ყველაფერთან ერთად შენ კიდევ ნახევარი თვე უნდა ისწავლო. ნახევარი თვის შემდგომ არდადეგები იწყება, მე მოველაპარაკები შენს ნაკვეთთან ახლოს მყოფ მეზობლებს და თუკი ისინი თანახმანი იქნებიან შენც მოგხედონ, – მაშინ არდადეგების დროს ჩვენ გაგამგზავრებთ რამდენიმე ხნით შენს ნაკვეთზე. ერთი კვირით ან შესაძლოა, მეტიც. ჰო, მართლა, ეს ნახევარი თვე შენ შეგეძლო შენი მიწისთვის სარგებლიანად გაგეტარებინა. აი, აილე ეს ორი ბროშურა, წაიკითხე. ერთში ნათქვამია, კვლები როგორ უნდა გააკეთო, მეორეში, თუ რა სახის სამკურნალო მცენარეები არსებობენ. თუ კარგად მოიქცევი, მე შენ არდადეგებისთვის, კიდევ სხვადასხვა თესლებს მოგიმზადებ.

სონია კარგად იქცეოდა. მონდომებულად ამზადებდა გაკვეთილებს და აბსოლუტურად მთელ თავისუფალ დროს დირექტორის მიერ ნაჩუქარ ორ ბროშურას კითხულობდა. როცა დასაძინებლად წვებოდა, ოცნებობდა, წარმოიდგენდა, მის ნაკვეთზე როგორ ლამაზად გაიზრდებოდა სხვადასხვა მცენარეები. ერთხელაც, ღამის ძიძამ როცა ყველა ბავშვს ეძინა, – შეამჩნია, – მთვარის შუქზე როგორ ხატავდა სონია იმ ხეებსა და ყვავილებს, რომლებიც ფანჯრიდან მოსჩანდა.

მეზობლები დასთანხმდნენ ბავშვისთვის ყურადღება მიექციათ და როცა საზაფხულო არდადეგები დადგა, თავად დირექტორი ეხმარებოდა მანქანა „ჟიგულის“ მფლობელს ორკვირიანი მშრალი საკვების, ბარის, ფოცხისა და თესლების პაკეტის ჩატვირთვაში...

ნიკოლაის ბავშვთა სახლიდან არ სურდა მშრალი საკვების წაღება, მაგრამ დირექტორმა უთხრა, რომ გოგო სონია, დამოუკიდებელია, არასდროს არ სურს ვინმეს ტვირთად აწვეს და უკეთესია, თუკი ის დაინახავს, რომ მას აქვს საკუთარი პროდუქტი.

...და კიდევ, მას მისცეს ახალი საძინებელი საძილე ტომარა, მიუხედავად იმისა, რომ მეზობლად მყოფმა ნიკოლაის ოჯახმა მოამზადა ბავშვთა სახლის გოგონასთვის საკუთარი სახლის უკვე ამოშენებულ პირველ სართულზე პატარა ოთახი და საწოლი.

როცა სონია მანქანაში ჯდებოდა, მის გასაცილებლად გამოვიდნენ არა მარტო ბავშვთა სახლში იმ დღეს მომუშავე თანამშრომლები, არამედ ბევრი ადამიანი, რომლებიც სპეციალურად მოვიდნენ, რათა ენახათ ბედნიერებისაგან გაცისკროვნებული გოგონას სახე.

პირველი სამი დღე სონიას ეძინა მისთვის განკუთვნილ მეზობლის პატარა ოთახში, მთელ დღეს კი, თავის მშობლიურ ჰექტარ მიწაზე ატარებდა.

მესამე დღეს, ნიკოლაის დაბადების დღე ჰქონდა და მასთან ბევრი სტუმარი ჩამოვიდა. ერთი ახალგაზრდა წყვილი საკუთარი კარავით ჩამოვიდა. მეორე დღეს სტუმრები წავიდ-წამოვიდნენ, მაგრამ კარავი დატოვეს.

– ეს შენ საჩუქრად, – უთხრეს ახალგაზრდებმა ნიკოლაის.

და სონია ნიკოლაისთან მივიდა თხოვნით რათა კარავში დაეძინა. ნიკოლაიმ ნება დართო:

– რასაკვირველია, დაიძინე, რადგან ასე ძალიან გსურს. შენს ოთახში რა, დახუთული ჰაერია და არ გრძნობ თავს კარგად?!

– ოთახში კარგია, – უპასუხა გოგონამ, მაგრამ ყველა ადამიანს თავის მიწაზე სძინავს... ჩემი კი ღამ-ღამობით მარტოდ რჩება. ბევრ ნაკვეთზე შუქი ანთია, ჩემსაზე კი ბნელა.

– მაშ შენ რა გინდა, რომ კარავი შენს ნაკვეთზე გადავდგა?

– ძალიან მინდა, ბიძია კოლია, არყის ხის გვერდით რომ იდგეს. თუკი თქვენ დრო გექნებათ, თუკი ძნელი არ იქნება...

ყველა დანარჩენი დღე, სონიას, მის ჰექტარ მიწაზე, არყის ხესთან დადგმულ კარავში ეძინა.

დილით ადრე გაიღვიძებდა თუ არა, მიდიოდა წყლით სავსე სათლთან, რომელიც მისი კარვის გვერდით იდგა, ტოლჩით იღებდა წყალს, პირში იგუბებდა, გამოუშვებდა მას წვრილი ნაკადით, შეუშვერდა პატარა ხელებს და ასე იბანდა.

შემდეგ იღებდა ალბომს, რომლის ფურცლების გვერდებზეც მისი ნაკვეთის გეგმა ჰქონდა დახატული, ათვალიერებდა მას, შემდგომ კი, მიდიოდა კვლების გასაკეთებლად.

პატარა ბავშვთა სახლის დირექტორის მიერ ნაჩუქარი მესანგრის ბარით, მართალია ალესილი კი იყო იგი, მაგრამ სონიას მაინც არაფრით არ გამოსდიოდა მიწაში სრულყოფილად ჩარჭობა, მხოლოდ ნახევრამდე ახერხებდა ჩარჭობას. თუმცაღა კვლების გაკეთებას მაინც ახერხებდა.

მეზობელმა ნიკოლაიმ, სონიას შესთავაზა მოტობლოკით მიწის დაბარვა, მისი ნაკვეთის იმ ადგილზე სადაც სონია მიუთითებდა.. მაგრამ სონია კატეგორიული წინააღმდეგი იყო. საერთოდაც, ეჭვით უყურებდა თავის ჰექტარში ნებისმიერი გარეშე პირის ჩარევას. ადამიანები ამას გრძნობდნენ და ცდილობდნენ გოგონას ნებართვის გარეშე, მისი ნაკვეთის ზღვარზე არ გადასულიყვნენ, რომელიც თოვკადაჭიმული სარებით იყო შემოსაზღვრული. მეზობელი ნიკოლაიც კი, დილით გაღვიძების შემდეგ, თოვკამდე მიდიოდა და მხოლოდ იქიდან ეხმიანებოდა სონიას, რათა სასაუზმოდ მიეპატიჟებინა.

პატარა გოგონას, რაღაც უჩვეულო სწრაფვა დამოუკიდებლობისაკენ

თუ იმის შიში, რომ შესაძლოა ვინმეს ტვირთად დასწოლოდა,- ამის გამო თავს უფლებას არ აძლევდა ვინმესთვის რაიმე ეთხოვა. ის კი არა და, სოფლის მცხოვრებთაგან, რომლებიც ცდილობდნენ ხან ტანსაცმლის, ხან კანფეტის, ხან კიდევ რაღაც-რაღაცის შეთავაზებას,- იგი თავაზიანი მადლობით კატეგორიულ უარს ამბობდა მიღებაზე.

სონიამ, ნაკვეთზე ყოფნის ორი კვირის მანძილზე დაბარა, სამი კვალი დათესა და შუაში დიდი ყვავილნარიც გააკეთა. ნიკოლაი როგორც ყოველთვის მისი ნაკვეთის საზღვართან მივიდა, რათა სონია თავის მიწაზე ორკვირიანი ყოფნის ბოლო დილას სასაუზმოდ მიეწვია.

გოგონა იდგა თავის ყვავილნარის კვალთან, სადაც ჯერ კიდევ არაფერი ამოსულიყო, დასცქეროდა მას და უკან გახედვის გარეშე უპასუხა ნიკოლაის:

– ბიძია კოლია, არ არის საჭირო დღეს ჩემი სასაუზმოდ დამახება. მე არ მინდა დღეს საუზმე.

ნიკოლაი მიხვდა, გოგონას ხმაში რაღაცნაირი შეფარული ბზარი და შეკავებული ქვითინი იგრძნო. მას არ დაუწყია გარკვევა თუ რა მოხდა. დაბრუნდა უკან თავისთან და სონიას ჭოგრიტით თვალყურის დევნება დაუწყო.

გოგონა ნაკვეთზე მიდი-მოდიოდა, მცენარეებს ხელით ეხებოდა, რაღაცას კვლებში ასწორებდა. შემდეგ მივიდა თავის არყის ხესთან, მოკიდა მას პატარა ხელები. მისი მხრები ცაბცახებდნენ...

სადილობისას სონიას წასაყვანად ბავშვთა სახლის მოძველებული მიკროავტობუსი მოვიდა. მძღოლი ნიკოლაის ადგილ-მამულის შესასვლელთან გაჩერდა და საყვირი მისცა. ნიკოლაი ჰყვებოდა:

– როცა მე ჭოგრიტში გავხედე, როგორ აგროვებდა სონია თავის მცირე ნივთებს, ბარსა და ფოცხს და როცა დავინახე მისი სახე, თუ როგორ ცხვირჩამოშვებული წამოვიდა ის ჩვენს მხარეს, ვერ მოვითმინე, დავტაცე მობილურ ტელეფონს ხელი. კარგია, რომ მაშინვე მოხერხდა ბავშვთა სახლის დირექტორთან დაკავშირება. მე მას ვუთხარი, რომ ნებისმიერ ქაღალდებს მოვაწერ ხელს, ჩემს თავზე ავიღებ გოგონაზე პასუხისმგებლობას, ავიღებ შევბუღებას, სულ მუდამ ნაკვეთში ვიქნები, ოღონდ გოგონას შეეძლოს არდადეგების ბოლომდე თავის კუთვნილი მიწის ნაკვეთზე ყოფნაო.

დირექტორმა, ჯერ ახსნა დამიწყო, რომ მათი ბავშვთა სახლის ყველა ბავშვი სამკურნალოდ და დასასვენებლად ზღვაზე საზაფხულო ბანაკში უნდა გამგზავრებულიყო. რომ ისინი ამისთანა შესაძლებლობისთვის დიდი ხანია იბრძვიან და აი ახლა სპონსორთა წყალობით მიემგზავრებიანო. მე კაცურად რაღაც ვუთხარი დირექტორს, მაგრამ ის არ განაწყენებულა, ასევე მკვახედ მიპასუხა და იქვე დაამატა:- „მიეცით ყურმილი მძღოლს, ხვალ კი თავად ჩამოვალ”.

მე გამოვვარდი ეზოში, მივაწოდე ტელეფონი მძღოლს, თავად კი ვე-
უბნები მას:

– მიდი, ძმაო, ჩქარა მოქუსლე აქედან!..

მძღოლი გაემგზავრა. მოახლოებული სონიამ კი გაკვირვებული სახით
იკითხა:

– განა ჩემს წასაყვანად არ მოვიდა ავტობუსი? რაღატომ წავიდა უკან?

რაღაც ძალიან აღელვებული ვიყავი, დირექტორთან მოლაპარაკების გა-
მო, მოწვევისას ხელები მიკანკალებდა თუმცა მას მშვიდად ვუპასუხე:

– ჰო, აბა, პირდაპირ შენთვის მოვიდა!.. ისე, შესაკითხად მოვიდა, პრო-
დუქტები ან კიდეც სხვა რამ ხომ არ გჭირდებოდა. მე კი ვუპასუხე უთქვენო-
დაც გავალთ ფონს მეთქი.

მან ყურადღებით შემომხედა, დამაცქერდა, ისე თითქოსდა რაღაცას მი-
ხვდაო და მშვიდად მითხრა:

– გმადლობთ, ბიძია კოლია,- უკან მობრუნდა და ჯერ დინჯად წავიდა,
მერე კი ჩქარა მოკურცხლა თავისი მიწისკენ.

ბავშვთა სახლის დირექტორი დილით ჩამოვიდა, მაგრამ მე უკვე წინას-
წარ ვდარაჯობდი მას. თუმცა, ის არა ჩემსკენ, არამედ პირდაპირ კარვისკენ
გამართა. მე ვერ მოვასწარი მისთვის მეთქვა, რომ საზღვარზე ნებართვის
გარეშე არ გადაებიჯებინა. მაგრამ ყოჩაღ,- ის თავად მიხვდა და კიდეც, იმის-
თვის ყოჩაღ, რომ ბავშვისთვის ტრავმა არ მიუყენებია და როგორც კი გოგონა
მის შესახვედრად გამოემართა,- მაშინვე დაელაპარაკა:

– დილა მშვიდობისა, სონია, მე შემოგიარე მხოლოდ, რომ მეკითხა. ჩვენ
ზღვაზე მივემგზავრებით და შენ რას იზამ,- აქ დარჩები თუ... ზღვაზე ჩვენ-
თან ერთად წამოხვალ?

– აჲ,- კი არ უპასუხა, არამედ წამოიძახა სონიამ.

– მე ასეც ვფიქრობდი,- უპასუხა დირექტორმა,- ამიტომაც შენთვის ჩა-
მოვიტანე მშრალი სახის საკვები...

– არ არის შეწუხება საჭირო, დროის დაკარგვა. მე არაფერი არ მჭირ-
დება.

– არ გჭირდება? აბა, როგორ მიბრძანებ, მე როგორ მოვიქცე, რა გავაკე-
თო?.. სახელმწიფო ყოველ აღსაზრდელზე ფულს ჰყოფს. შენ კი ამბობ, რომ
თავად უნდა აღზარდო შენი თავი, თავად იკვებო. რას მიბრძანებდი ასეთ
დროს, სახელმწიფოს, მის მიერ გამოყოფილი ფულის ანგარიში როგორ ჩავა-
ბარო? არა, თუ შეიძლება კეთილი ინებე და შენი კუთვნილი მიიღე. მიდი
ალექსის-ძევ გადმოტვირთე. ნება მოგვეცი სონია, შემოვიდეთ. იქნებ გვანა-
ხო შენი მეურნეობა?

სონია რამოდენიმე ხანს უცქერდა დირექტორს, ბოლომდე იაზრებდა
სიტუაციას. შემდეგ დაინახა, მიკროავტობუსის მძღოლმა როგორ დაიწყო

რაღაც მძიმე ჩანთების გადმოზიდვა, საბოლოოდ როცა დარწმუნდა, რომ ის თავის მიწაზე არდადეგების ბოლომდე რჩებოდა, - სახარულით წამოიძახა:

– უიმე, რა არის ეს... შემობრძანდით! აი, ჭიშკარი აქაა, აქ ხომ თოკი არ არის გადაჭიმული. მობრძანდით სტუმრად. მე გიჩვენებთ თქვენ ჩემს მეურნეობას. თქვენც, ბიძია კოლია, მობრძანდით.

მან ჩვენ თავის კარავთან მიგვიყვანა და მაშინვე შემოგვთავაზა კარავთან მდგომი სათლიდან წყლის დაღვება.

– აი, წყალი, მე ის წყაროდან მომაქვს, გემრიელია. უკეთესი, ვიდრე ონკანიდან. დალიეთ თუ შეიძლება.

– უარს არ ვიტყვი, - უპასუხა დირექტორმა, ნახევარი კათხა ამოხაპა და სიამოვნებით შესვა, - უჰ, კარგია.

მეც დავლიე და მძლოლმაც. მისთვის რომ უდიდესი სიამოვნება მიგვენიჭებინა, ამიტომაც შევაქეთ ჩვენ სონიას წყალი. სონია ალბათ, პირველად თავის ცხოვრებაში რაღაც საკუთარს ფლობდა. დაე, თუნდაც, უბრალო წყლის სახით, მაგრამ საკუთარს და ეს საკუთარი მას უფროსებისთვის პირველად შეეძლო მიეწოდებინა. სონია იწყებდა თავის თავის შეგრძნებას სამყაროს თანამონაწილედ. ამიტომაც ჩვენ საათნახევარი თუ ორი საათივც კი ვუსმენდით სონიას გატაცებულ თხრობას იმაზე, თუ უკვე რა დათესა მან და რის დათესვას აპირებს. გვაჩვენებდა თავისი მომავალი ადგილ-მამულის ჩანახატებს. მხოლოდ აი სახლი კი, მის დაგეგმარებულ სურათზე არ იყო.

– ჩვენი წასვლის დროა, - უთხრა დირექტორმა სონიას, - შენ კი აქ, თავად გახსენი ნივთები. მე შენ ფანარიც, მოგიტანე აკუმულატორზე. მაგითი შორს გაანათება შეგიძლია, ხოლო თუკი დღის შუქის ნათურაზე გადართავ... წაკითხვასაც შესძლებ. თუმცა, შენ ახლა, რის კითხვას დაიწყებ! მე შენ ნაკვეთის დიზაინისთვის ჟურნალები მოგიტანე, წიგნები, სხვადასხვა რაღაცეების გამოყვანასთან და ხალხურ მედიცინასთან დაკავშირებული.

– ოი, რა არის ეს, რომ ისევ დამავიწყდა, - ტაში შემოჰკრა სონიამ, - ახლავე მოვალ.

მან კარვის ფარდა გადასწია და ჩვენ სხვადასხვა ბალახების კონები შევნიშნეთ, რომლებიც კარავში გაჭიმულ თოკზე ეკიდა. მან რამოდენიმე კონა ჩამოხსნა და ისინი დირექტორს გაუწოდა:

– ეს გამწმენდია. ბალახია ასეთი. ეს კატასთვისაა, ჩვენი ჯგუფიდან. საჭიროა, რომ მან ეს აადულოს და დალიოს. ის ხომ ხშირად ავადმყოფობს. მე წავიკითხე იმ ბროშურაში, რომელიც თქვენ მომეცით... გავახმე.

– გმადლობთ...

მოკლედ, კარგი ადამიანია ეს დირექტორი და ბავშვებიც უყვარს. შემდეგ მე მასთან ვისაუბრე, მან მე სონიას ქცევებზე გამომკითხა, საქმიანი რჩევები მომცა.

სონიამ კი, აი, ასე, თავის მიწის ნაკვეთზე კარავში იცხოვრა მთელი ზაფხული. ბოსტნის შუაგულში მისი მშვენიერი ფერად-ფერადი ყვავილებიანი კვალი ჰყვოდა.

სხვა კვლებში კი ამოვიდნენ ხახვი, ბოლოკი და სხვა ბოსტნეული.

სალამოობით, როცა დღეები მოკლე გახდა, ხშირად შეიძლებოდა შემჩნევა, როგორ ციმციმებს არყის ხის ქვეშ მდგარი კარვიდან ფანრის შუქი. ყოველ საღამოს კითხულობდა სონია წიგნებს ხალხურ მედიცინაზე და თავისი მიწის მომავალზე თავის ალბომში სულ რაღაცას ხატავდა.

ზაფხულის მიწურულს, როცა მას წასაყვანად მოაკითხა ბავშვთა სახლის ძველმა მიკრო ავტობუსმა, მე სონიას მარაგის ჩატვირთვაში ვეხმარებოდი. ჩასატვირთიც ბლომად იყო, მარტო ბალახი, მან ორასამდე კონა გაახმო. ერთი ტომარა კარტოფილი, სამი კვახი. მოკლედ ჩავტვირთეთ მიკროავტობუსში ყველაფერი. მე სონიას ვკითხე:

– აბა, შენ, რას იზამ შემდეგ წელს?... შენი კარავი შემოვინახო?

– მე აუცილებლად ჩამოვალ შემდეგ არდადეგებზე. პირველივე დღეს ჩამოვალ ჩემს საკუთარ მიწაზე. თქვენ კარგი მეზობელი ხართ, ბიძია კოლია. გმადლობთ თქვენ, კარგი მეზობლობისთვის!

და, ხელი უფროსივით გამომიწოდა, რომელიც მყარი გახდომოდა. ხოლო, თავად სონიაც ზაფხულის მანძილზე არა მარტო გაირუჯა, არამედ მომაგრდა, საკუთარ თავში დაჯერებული გახდა.

მომდევნო წელს ის ხის ნერგებით, რაღაც ჩითილებით ჩამოვიდა და მაშინვე შეუდგა საქმეს.

ჩვენი დასახლების ადამიანებმა კრებაზე გადაწყვიტეს სონიასთვის პატარა სახლი დაედგათ. მაგრამ, მეწარმის ცოლმა ზინამ, რომელმაც ყველაზე დიდი კოტეჯი ააშენა, აიჩემა, რომ პატარა არ აგვეშენებინა:

– სირცხვილია ადამიანებს თვალებში როგორ შევხედოთ, სოფელში ყველა, სასახლეების ტოლ სახლებს იშენებენ, ხოლო ერთადერთი ბავშვი კი კარავში ცხოვრობს. სტუმრები რომ ჩამოდიან, ვინ იცის ჩვენზე რას არ ამბობენ.

– იცოდნენ რა გოგონას ბუნება, მისი ავადმყოფური დამოკიდებულება ყოველგვარი საჩუქრისადმი, სახლის მშენებლობასთან დაკავშირებული მოლაპარაკებების ჩატარება მე დამევალა.

მივედი სონიასთან და ვეუბნები:

– სონია, ადამიანებმა, სოფლის თავყრილობისას, შენთვის პატარა სახლის აშენება გადაწყვიტეს. შენ მხოლოდ ადგილი მიუთითე, სად დავდგათ იგი. მან კი რაღაც დამაბულად შემომხედა და ფრთხილად მკითხა:

– ბიძია კოლია, რა ეღირება პატარა სახლი?

არაფერზე ექვი არ ამიღია ისე ვუპასუხე:

– ასე, ორასი ათასი, თითოეული ოჯახიდან ორი ათასი გამოდის.

– ორ-ორი ათასი? მაგრამ ეს ხომ ძალიან ბევრი ფულია. ესე იგი, ადამიანები თავიანთი ბავშვებისთვის რაღაცას უფრო ცოტას იყიდიან. ჩემზე დახარჯავენ. ზიძია კოლია, ძალიან გთხოვთ, ადამიანებს უთხარით თქვენ, რომ არ მჭირდება მე ჯერ სახლი. მე ჯერ ადგილიც არ მომიფიქრებია მისთვის. ძალიან გთხოვთ ზიძია კოლია, თქვენ აუხსენით, თუ შეიძლება, ადამიანებს...

იგი ღელავდა, და მე მივხვდი, რატომაც. სონიამ, მიიღო რა თავისი ჰექტარი, პირველად თავის ცხოვრებაში იგრძნო თავი დამოუკიდებლად. მან მას მშობლები შეუცვალა. მას ნაკვეთი სჭირდებოდა, ნაკვეთს კი მისი თავი. რომელიღაც შინაგანი ალღოთი გოგონამ იგრძნო ან თავად წარმოიდგინა, რომ მის მიწას არ სურდა, რომ ვინმე სხვა შეხებოდა.

და ღმერთმა ნუ ჰქნას, თუკი სახლის აშენების შემდეგ სონიას ვინმე მიანიშნებს, თუნდაც თავისი უტყვი მინიშნებით! მისთვის სონიასთვის, საკუთარ სახლზე უფრო ძვირფასია საკუთარი დამოუკიდებლობა.

მე დავიწყე მტკიცება, რომ გოგონას ნაძალადევად არანაირი საჩუქრები არ გაუკეთონ. მალე კი, მოულოდნელი რამ მოხდა. ბავშვები მდინარიდან სონიას ნაკვეთის გავლით მორბიან, წინ, ველოსიპედით, მეწარმის ბიჭი ედიკა მოდის, – ის სულ მუდამ უთვალთვალებდა სონიას. მას პაწაწუნას ეძახდა. თუმცა თავად მასზე სულ რაღაც სამი წლით უფროსი თუ იქნებოდა.

– ჰეი, პაწაწუნა, – უყვირის სონიას ედიკა, – სულ ლანდშაფტის დიზაინით რომ ხარ დაკავებული, ნეტა, არ გბეზრდება შენ ეგ? უკეთესია წამოდი ჩვენთან ერთად, სანახაობას ვუცქიროთ.

– რომელ სანახაობას? – ეკითხება სონია.

– ჩემი მამა ახლა სამშენებლო ნარჩენებს შეუწთებს ცეცხლს. აი, ხომ ხედავ ყოველი შემთხვევისთვის სახანძრო მანქანა მოვიდა.

– რატომ უნდა დაწვას იგი?

– იმიტომ, რომ ხედს აფუჭებს.

– მაგრამ იმის შემდეგ, როცა იგი დაიწვება, მიწაზე დიდხანს არაფერი არ ამოვა.

– ეს რატომ არ ამოვაო ვითომ?

– იმიტომ, რომ ყველა სასარგებლო ჭია და მწერები გადაიბუგება. აი, მე ცეცხლს ვანთებდი კარავთან და შეხედე:– ამ ადგილზე მეტი აღარაფერი არ ამოვიდა.

– ამას უყურე ერთი!.. წარმოგიდგენია, პაწაწუნა რა დაკვირვებული ყოფილა?!.. მაშ აბა გადაარჩინე ჩვენი ჭიები. წაილე ძველი ვაგონი, თორემ... აი, მამიკომ არ იცის, – სად წაიღოს იგი.

– კი, მაგრამ მე როგორ წამოვიღებ მას, იგი ხომ მძიმეა?

– როგორ თუ, როგორ?– ამწეთი, რასაკვირველია. ჩვენთან ზეგ ქარის წი-
სქვილის დასადგმელად ამწე მოვა. მოკლედ, წაიღე თუ არა და ახლა გრან-
დიოზული კოცონი იქნება.

- კარგი, ედიკ, მე თანახმა ვარ წავიღო თქვენი ვაგონჩიკი.
- მაშინ წავიდეთ.

უფროსი მეზობლობაც და უამრავი ბავშვებიც ედიკას მშობლების ადგ-
ილ-მამულთან შეკრებილიყვნენ. მეხანძრეებიც მზადყოფნაში იყვნენ. და აი,
ედიკა ბენზინის კანისტრით ხელში სამშენებლო ნარჩენებისკენ მიმავალს
მამას მიუახლოვდა, ბავშვებისთვის საწყენ, მაგრამ მოზრდილთა გასაკვირ-
ად და სასიხარულოდ ეუბნება:

- მამა, არ არის საჭირო ამ ვაგონის დაწვა.
- რას ნიშნავს არ არის საჭირო? ეს რატომღო ვითომ?
- იმიტომ, რომ მე იგი გავაჩუქე.
- ვის აჩუქე?
- პაწაწუნას.
- რომელ პაწაწუნას?
- აი, სონიას განაპირა ნაკვეთიდან რომაა.
- და მერე რაო? ის დასთანხმდა? თანახმაა მიიღოს შენგან საჩუქარი?
- მამა, შენ რა, ჩემი არ გჯერა?.. მაშ აიღე და თავად ჰკითხე მას.

ედიკამ ბავშვებს შორის მდგომ სონიას ხელი ხელში ჩასჭიდა და მამას-
თან მიიყვანა ის:

- უთხარი, რომ თანახმა ხარ ეს ჯიხური წაიღო. სთქვი.
- თანახმა ვარ,– წყნარად უპასუხა სონიამ.

ოჰ, როგორ დაუფარავად გაუბადრა მეწარმეს სახე შვილის საქციელით
გამოწვეულმა სიამაყემ. აბა, წარმოგიდგენია, თავისებური ხასიათის მქონე
სონია არავისგან არაფერს იღებს და გადაწყვიტა მხოლოდ მისი ედიკასგან
მიეღო საჩუქარი.

როცა ბავშვები დაიშალნენ, დაუძახა მეწარმემ მისი კოტეჯის მოპირკე-
თებაზე მომუშავე მთელს ბრიგადას, და ბრიგადირს ეუბნება:

– მაშ ასე, კაცებო. აიღეთ ნებისმიერი მასალები, იმუშავეთ დღე და ღამე,
ვიხდი ორმაგი ტარიფით, ოღონდ ორ დღეში ამ საყოფაცხოვრებოს შიგნით
ევრობინა გამოიყვანეთ. გარეგნულად დაე ესეთი ჩამოგლეჯილი იყოს. მაგ-
რამ შიგნით...

ორი დღის შემდეგ სონიას ნაკვეთზე არყის ხის გვერდით, იმ ადგილას,
სადაც მისი კარავი იდგა, აგურის სამირკველზე დადგმულ იქნა, გაქუცული
სამშენებლო საყოფაცხოვრებო ჯიხური. გაქუცული, რომელიც, მშენებლების
მიერ მხოლოდ შესაღებად იყო დატოვებული. ფინური საღებავი და ფუნჯი
კი შიგნით ელაგა. სონიამ იგი მერე თავად შეღება,– თავისი, მის ცხოვრებაში

პირველი საკუთარი სახლი, რომელიც მშობლიურ მიწაზე იდგა. ეს სახლი შემდეგ წელს ზღაპრულ კოშკად გადაიქცა. გარშემოვლებული სუროთი, ვე-
ლური ყურძნითა და გარეშემო ყვავილნარის ბუჩქებით.

* * *

გავიდა ათი წელი. სონიამ სკოლა დაამთავრა და უკვე წელიწადი იყო, რაც თავის ადგილ-მამულში ცხოვრობდა. დასახლებაში, მწვანეში ჩადირულ-
სა და აყვავებულ ბაღებში, წამოჭიმულიყო კოტეჯები. მაგრამ ყველაზე უკე-
თესი, ყველაზე ლამაზი ადგილ-მამული სონიას ჰქონდა. როცა მისი თანა-
ტოლები ტოვებდნენ ბავშვთა სახლს, უერთდებოდნენ რა მათთვის უცნობ
სამყაროს, ცდილობდნენ მოწყობილიყვნენ თუნდაც რომელიმე სასწავლებელ-
ში მაინც, ოღონდ ადგილი ჰქონოდათ საერთო საცხოვრებელში; მოეძიათ
თუნდაც რაღაც სამუშაო, რათა ჰყოფნოდათ გამოკვებისთვის, - სონია კი, უკ-
ვე შეძლებული ადამიანი იყო. სოფლის მოსახლეობა, მენეჯერს ზედმეტ ხი-
ლსა და ბოსტნეულს აბარებდა. ადგილ-მამულში მოყვანილის შესყიდვა საკ-
მაოდ ძვირ ფასებში ხდებოდა. ევროკავშირის ქვეყნებში ექსპორტირდებო-
და, სპეციალურ მაღაზიებში იგზავნებოდა, სადაც ეკოლოგიურად სუფთა
პროდუქტები იყიდებოდა. სონია მენეჯერს თავის მამულში მოყვანილსაც
აბარებდა. თუმცაღა მისი პროდუქტებიდან დიდ ნაწილს ყიდულობდნენ ქა-
ლაქებიდან პირდაპირ მასთან ჩამოსული ადამიანები, რომელთაც გაგებუ-
ლი ჰქონდათ, უჩვეულო გოგონასა და მისი უმშვენიერესი მამულის შესახებ.

და კიდევ, სონია სამკურნალო ბალახებს აგროვებდა და ეხმარებოდა
ბევრ ადამიანს დაავადებების განკურნებაში.

ერთხელაც თავის მშობლებთან სტუმრად, რომლებიც, თავის ადგილ-
მამულში უკვე მუდმივად ცხოვრობდნენ, ედიკა ჩამოვიდა. ის, აგერ უკვე სა-
მი წელია რაც პრესტიჟულ ამერიკულ უნივერსიტეტში სწავლობდა. მას წინ
ურთულესი სამედიცინო ოპერაცია ელოდა. როგორც სჩანს, უცხო ქვეყნის
წყლისგან და კვებისგან ღვიძლსა და თირკმელებში ფუნქცია დაერღვა. ედი-
კამ, გადაწყვიტა ოპერაციის წინ ერთი კვირით სტუმრად მშობლებს სწევო-
და. ედიკას დედა ზინაიდამ, მას შესთავაზა:

– შვილო, შეიძლება, მივსულვიყავით ჩვენს ადგილობრივ მკურნალთან.
ეგებ გიმშველოს.

– აბა, რას ამბობ, დედა, რომელ საუკუნეში ცხოვრობ? იქ, დასავლეთში,
მედიცინა დიდი ხანია უმაღლეს დონეზეა. რაც საჭიროა ამოგჭირან და შეგი-
ცვლიან. ნუ ღელავ. არ წავალ მე სხვადასხვა ბებო-ექიმბაშებთან. ეს ხომ გუ-
შინწინდელი საუკუნეა.

– კი, მაგრამ მე შენ ბებო-ექიმბაშებს კი არ გთავაზობ. მოდი მივიდეთ იმასთან, გახსოვს ალბათ შენ, პატარა გოგონა ბავშვთა სახლიდან, ჩვენი სოფლის განაპირას, ყველას გასაკვირად მისთვის ნაჩუქარი ადგილ-მამული თავად რომ მოაწყო?

– აა, ის პაწაწუნა? როგორ არა, ცოტათი მახსოვს.

– ახლა ის პაწაწუნა აღარაა, შვილო, ის, ახლა ძალიან პატივსაცემი ადამიანია. მისი საკუთარი ხელით მოწეულში, მენეჯერები მზად არიან ორმაგი ფასი გადაიხადონ. ხოლო მის მიერ მოკრეფილი ბალახებისთვის შორეული ადგილებიდან მოემგზავრებიან. თუმცაღა არანაირი რეკლამა მას არ გაუკეთებია.

– საიდან პაწაწუნას ასეთი ცოდნა?

– აბა, მაშ, ის ხომ პირველი კლასიდანვე, ყოველ ზაფხულს, თავის ნაკვეთზე ატარებდა, ზამთრობით კი ყოველდღიურად მეზაღებაზე და სახალხო მედიცინაზე სხვადასხვა წიგნებს კითხულობდა. ბავშვის ტვინი ცინცხალია. ყველაფერს კარგად იმახსოვრებს და აღიქვამს. წიგნებიდან მან რასაკვირველია ბევრი რამ ამოხაზა. ოღონდ ადამიანები იმასაც ამბობენ, უმეტესობას თავად ხვდებოდაო. კიდეც, იმასაც ამბობენ, მცენარეებს ესმით მისიო. ის მათ ესაუბრებო.

– აბა, უყურე პაწაწუნას! მკურნალობისთვის გასამრჯელოდ რამდენს იღებს?

– ხანდახან იღებს, მაგრამ ხდება, როცა უფასოდ კურნავს. აი მე, წინა შემოდგომას მას ტბორის შორიახლოს შევხვდი. უბრალოდ შემომხედა თვალებში და მეუბნება: „დეიდა ზინა, თქვენ თვალების თეთრი გარსი ისეთი არა გაქვთ, როგორიც უნდა იყოს. აი, აიღეთ ბალახი, ნახარში გააკეთეთ და დალიეთ, გაგივლით“. ჰოდა გამიარა კიდეც. თვალის თეთრი გარსი კი მე მართლაც არ მეონდა ისეთი, როგორც საჭიროა, იმიტომ რომ ღვიძლი მტკიოდა. ახლა არ მტკივა. წავიდეთ, შვილო, მივიდეთ, შეიძლება, შენს ღვიძლსაც უშველოს.

– კი, მაგრამ დედა, მე მარტო ღვიძლი კი არა, იმის დიაგნოზი დამისვეს, რომ თირკმელიც უნდა ამომკვეთონ. აი, ამას უკვე არანაირი ნახარშუკები აღარ უშველის. თუმცა, ჰო, კარგი, წავიდეთ, მივიდეთ. საინტერესოა შევხედო პაწაწუნას ადგილ-მამულს. ამბობენ, იგი, თითქოს სამოთხეს ჰგავსო.

* * *

– ოჰო, რა მაგრად მოწყობილა!- აღფრთოვანება არ დაუფარავს ისე სთქვა ედიკამ, როცა ისინი დედასთან ერთად სონიას ადგილ-მამულს მიუა-

ხლოვდნენ. სანამ დასახლებაში ხალხი მთელს ძალისხმევას კოტეჯების და ქვის ღობეების აშენებას ახმარდნენ, მან ნამდვილად სამოთხე შექმნა. აბა უყურე ერთი, დედა, რა ღობე გაუზრდია მცენარეებისგან!

– შენ ბალი უნდა ნახო, კიდეც მეტად აღფრთოვანდები, ოღონდ, ძალიან ცოტა ვინმეს თუ უშვებს თავის ბაღში, – შენიშნა ზინაიდამ, თან ჭიშკარი შეაღო და ხმამაღლა გასძახა:

– სონია, თუ ხარ სახლში შენ, გამოდი!.. სონია, სახლში ხარ?..

მშენებლობის ყოფილი საყოფაცხოვრებო სახლის კარები გაიღო და ზღურბლზე გოგონა გამოვიდა. მან ნარნარი მოძრაობით მსხვილი ქერა ნაწნავი მხრებზე გადაიგდო. როცა ზინაიდა დაინახა ვაჟის თანხლებით, მაშინვე ღაწვები ვარდისფრად აუფაკლდა. თან, კოფტის ზედა ღილი შეიკრა, მკვრივ მკერდს რომ შემოტმასნოდა და თან ზრურბლს რბილად, მსუბუქი გრაციოზულობით გადმოაბიჯა ახალგაზრდა ლამაზმანმა. ის ბილიკით გაემართა ჭიშკრისკენ, სადაც ზინაიდა და ედიკა იდგნენ.

– გამარჯობათ, დეიდა ზინა. კეთილი იყოს თქვენი მოზრმანება ედუარდ. თუკი გნებავთ ჩემს სახლში ან ბაღში შემოზრმანდით.

– გმადლობთ მოპატიჟებისთვის, სიამოვნებით შემოვალთ, – უპასუხა ზინაიდამ.

ედიკამ არაფერი სთქვა და არც კი მიესალმა.

– შენ იცი, სონია, – ბალისკენ მიმავალ ბილიკზე გავლისას საუბარი გააგრძელა ზინაიდამ, – პრობლემა აქვს ჩემს ვაჟს. ოპერაცია ელის მას. მართალია, ოპერაციას ამერიკაში გაუკეთებენ, მაგრამ მაინც ვწუხვარ. აბა როგორია დედისთვის!..

სონია შეჩერდა, შემოზრუნდა და ედიკას ჰკითხა:

– რა გტკივთ თქვენ, ედუარდ?

– გული, – დათრგუნულივით უპასუხა ედიკამ.

– როგორ თუ გული? – წამოიძახა ზინაიდამ, – შენ ხომ იძახდი ღვიძლიო, თირკმელიო, ... ესე იგი მატყუებდი, მამშვიდებდი?

– არ ვტყუოდი. მაგრამ ახლა გული მიცემს, დედა, აი შეხედე, როგორ მიცემს, – და აიღო დედის ხელი, მიადო იგი თავის მკერდს, – გესმის?! თუკი შენ არ მოელაპარაკები ამ ლამაზ-ქალწულს და დაუყოვნებლივ ცოლად არ გამოიმყვება, აი ახლავე ამოვარდება და აფეთქდება იგი!

– აჰა, ხუმრობ არა? – გაიცინა ზინაიდამ, – დედას ლამის შიში არ აჰამე? კინაღამ მოვკვდი...

– მე არ ვხუმრობ დედა, – სერიოზულად უპასუხა ედიკამ.

– აბა, თუკი არ ხუმრობ, – მხიარულად გააგრძელა ზინაიდამ, – მაშ, იცოდე, სონიასთან უკვე ნახევარი სოფელი იყო თავისი ვაჟების დასაქორწინებ-

ლად მისული. მაგრამ სულ უშედეგოდ:- არ უნდა მას გათხოვება. აი, თუ გინდა თავად ჰკითხე, რატომ არ უნდა. დედას ნუკი აგდებ უხერხულობაში.

ედიკა მიუახლოვდა სონიას და წყნარად ჰკითხა:

- სონია, რატომ არ გაჰყევით ცოლად არავის?

- იმიტომ,- წყნარად უპასუხა სონიამ,- იმიტომ, რომ მე შენ გელოდი, ედიკ.

- აი მასხარები, რად დასცინით დედას თქვენ?

- დაუყოვნებლივ დაგვლოცე დედა, მე არ ვხუმრობ,- მტკიცედ სთქვა ედიკამ და ხელი ხელში ჩაჰკიდა სონიას.

- არც მე ვხუმრობ, დეიდა ზინა,- სერიოზულად სთქვა სონიამ.

- არ ხუმრობთ... ესე იგი შენც, სონია... არ ხუმრობ... მაშ, თუკი არ ხუმრობთ, დეიდას რაღად მეძახი, რატომ დედას არ მიწოდებ?

- კარგი. დაგიძახებ დედას.-ათრთოლებული ხმით უპასუხა სონიამ და ზინაიდასკენ ნაბიჯი გადადგა, თუმცა ის ოდნავ შეეცმანდა...

ზინაიდამ ასე სწრაფად, მაშინვე, ვერ გააცნობიერა თუ რა ხდებოდა,- მასხარაობდნენ, ხუმრობდნენ?.. ის სერიოზული მზერით შესცქეროდა სახეში ხან სონიას და ხან ვაჟს... რაღაც მომენტში ის მიხვდა ახალგაზრდების სერიოზულ ზრახვებს და გახარებული სონიასკენ გაექანა, გადაეხვია მას და ატირდა:

- სონია, სონიჭკა, გოგონა, შვილო! მივხვდი,.. თქვენ სერიოზულად ამბობთ.

თრთოდა ზინაიდაზე მიკრული სონიას მხრებიც, ისიც იმეორებდა.

- დიახ, დედა, სერიოზულია. დიახ, ძალიან სერიოზული.

შემდეგ ახალგაზრდებმა ერთმანეთს ხელი ჩაჰკიდეს. დინჯად და გარეშემო არავის არ ამჩნევდნენ ისე, სოფლის ცენტრალური ქუჩით ედიკას ოჯახის ადგილ-მამულისკენ გაემუზნენ. მათ წინ კი, ზინაიდა მიუყვებოდა. ის ერთდროულად, ხან იცინოდა და ხან ტიროდა, თან შეუჩერებლივ ტიკტიკებდა, ყოველ შემხვედრთან მირბოდა.

- ჩვენ მივედით... ისინი კი:- ერთიც და,- ერთმანეთი შეუყვარდათ... მე კი:- ერთიც და,- დავლოცე... თავიდან კი ვფიქრობდი,- ხუმრობენ მეთქი. ისინი კი:- ერთიც და შეიყვარეს ერთმანეთი. მე კი ვუღბნები მათ... ისინი კი მე-ქორწილი, დედა, დღესვეო. კეთილო ადამიანებო, აბა, ასე როგორ შეიძლება?.. მომზადება ხომაა საჭირო, ოფიციალურადაც ხომ აუცილებელია. ასე ხომ შეუძლებელია...

როცა დაახლოებით ასეთი, ნაწყვეტ-ნაწყვეტი თხრობა მოისმინა ზღურბლზე გამოსულმა ქმარმა, მეწარმემ, ედიკას მამამ, შეხედა მან ახალგაზრდებს და სთქვა:

- აბა, შენ, როგორც ყოველთვის, ზინაიდა, რატრატებ. რას ნიშნავს ის, რომ დღეს ქორწილის გადახდა არ შეიძლება? აბა, უყურე ამ ახალგაზრდ-

ეგს. ქორწილი დღეს კი არა, არამედ ამ წამსვე უნდა გავაკეთოთ.

ედიკა მამას მიუახლოვდა და გადაეხვია მას.

– გმადლობ, მამა.

– აბა, რა მადლობა, რისი მადლობა... აბა, არა ხართ ჩასახუტებლები?...

აბა, „კოცნას“ ყვირილია, მრავალჯამიერის დაქუხებაა საჭირო.

– „კოცნა“, „კოცნა“, – დაიყვირა გარემოში შემოკრებილმა ადამიანებმა.

ედიკამ და სონიამ სოფელში მცხოვრებთა თვალწინ ერთმანეთს პირველად აკოცეს. ქორწილზე სოფელში იმ დროს სახლში მყოფი ყველა ადამიანი შეიკრიბა. ღია ცის ქვეშ. სახელდახელო სუფრას ყველანი ერთად შლიდნენ. „ღრიანცელი“ კი არ ისმოდა, როგორც ეს ხდება ხოლმე რუსული ღრეობის დროს, არამედ შუაგულ ღამეში საქორწინო მრავალჯამიერი გუგუნებდა.

მშობელთა თხოვნისა და ჩიჩინის მიუხედავად, ახალგაზრდები კოტეჯში კი არ დასახლდნენ, რომელიც სასახლეს ჰგავდა, არამედ სონიას პატარა სახლში დაიდეს ბინა.

– იცი, რა, მამა, – ამბობდა ედიკა, – ჩვენ აქ, ნახევარ ჰექტარზე უამრავი ნაირ-ნაირი მიშენებებით სასახლე ავაშენეთ, მაგრამ ისეთი სილამაზე და ისეთი ჰაერი, როგორც სონიას მამულშია, ჩვენთან არ არის. აქ ნახევარზე მეტის ალება საჭირო.

მთელი კვირის განმავლობაში ქეიფობდა მეწარმე. შემდეგ კი, ყველას გასაკვირად მიშენებების ალება დაიწყო. თან იძახდა:

– ააშენეს აქ უჭკუობისგან, მოთა-ბადიშები არ მოისურვებენ ამნაირ კატაკომბებში ჩასახლებასა და ცხოვრებას.

ბედნიერია სონიას და ედიკას ცხოვრება...

მოიცათ! მე, ეს ახლა უკვე მომავალზე დავიწყე თხრობა. იგი აუცილებლად მშვენიერი იქნება. კი, მაგრამ აწმყოში? აწმყოში ქალაქ ხარკოვში კარგი ბავშვთა სახლი არის. იქ კი, გოგონა სონიაა. სონია უკვე მესამე კლასში გადავიდა, მაგრამ საკუთარი ერთი ჰექტარი მიწა მას არა აქვს, ისევე, როგორც ტანიას, სერიოჟას, კატიას... და სხვა ასეულ ათასობით ბავშვს ბავშვთა სახლებიდან. უკრაინულმა რადამ დღის წესრიგში, ჯერ კიდევ არ დააყენა საკითხი: – მიეცეს თუ არა სამუდამო მფლობელობაში თავიანთი ქვეყნის მაცხოვრებლებს, ობოლ-ბავშვთა ჩათვლით, თითო ჰექტარი მიწა მასზე საგვარეულო მამულის გასაშენებლად. არც ბელორუსიის დუმას დაუყენებია ეს საკითხი, არც რუსეთის...^{*} აპატიებენ კი მათ, თავისი შვილები? შესძლებენ კი აპატიონ თავიანთ თავს დღევანდელმა დეკუტატებმა?

* არც საქართველოში... მარტო ჩვენი უწმიდესი სწუხს და ეძებს ადამიანთა გამოღვიძების გზებს... მაგრამ ნახევარ საქართველოს არც სჭირდება ასეთი კანონი, იმიტომ, რომ დღემდე აქვთ წინაპრებისგან დატოვებული საკუთარი საგვარეულო მამულები! მარტო ჩასვლა საჭირო, „კერიის“ დანთება და იქ დასახლება!... ც.გ.

მომაკლის ზონა

წიკოლაი ივანეს-ძე,- განსაკუთრებული რეჟიმის შრომა-გასასწორების კოლონიის,- უბრალო ენაზე კი,- ციხის უფროსი, უკვე მეხუთე საღამო თავისი კაბინეტიდან დროზე რომ ვერ გამოდის. სამუშაო დღის დამთავრებისას, ის ყველა ტელეფონს თიშავდა, კაბინეტში ბოლთის ცემასა და ფიქრს იწყებდა. ხანდახან მაგიდასთან ჯდებოდა. ხელში მწვანე საქალაღდეს იღებდა და მის შინაარსს უკვე მერამდენედ ეცნობოდა.

მსჯავრდებულ მოქალაქეთა ჯგუფის სახელით, ოცდამეექვსე საკნის პატიმართა სახელით, რომლებიც სასჯელს იხდიდნენ რუსეთის ფედერაციის სისხლის სამართლის კოდექსის სტატიის 93-ე მუხლით, მიმართავდნენ მას ერთი შეხედვით წარმოუდგენელი წინადადებით.

მსჯავრდებული, გვარად ხოდაკოვი მას, კოლონიისთვის ასი ჰექტარი მიტოვებული ან სახნავ-სათესად გამოუყენებელი მიწის ფართობი აეღბას სთავაზობდა. აღებული მიწის ფართობისთვის ეკლიანი მავთული შემოერთყა, კუთხეებში სამეთვალყურეო კოშკები დაეყენებინა, მოკლედ ყველაფერი ისე გაეკეთებინა, რაც გაქცევის ხელშესაშლელად იქნებოდა საჭირო. ამ ას შემოსაზღვრულ ნაკვეთებში კი, ოთხმოცდაათი პატიმარი იმუშავებდა და სოფლის მეურნეობით დაკავდებოდა. ჰოდა, მსურველთა განცხადებები, ზუსტად ამ მწვანე საქალაღდებში იყო მოთავსებული.

მაშ, ასე, ეს პატიმრები, თავიანთი განცხადებით ვალდებულებას იღებდნენ მთელი კოლონია ბოსტნეულით გამოეკვებათ, მოსავლის ნახევარი კოლონიის საჭიროებისათვის მიეცათ, მოსავლის მეორე ნახევრისთვის კი, თავიანთი ოჯახებისთვის გადაეცემის უფლებას სთხოვდნენ. ამაში, შეუძლებელი არც არაფერი იყო. რადგან სხვადასხვა კოლონიებში პატიმრები წარმოებაში მუშაობდნენ. ერთგან, ხის დამამუშავებელ საამქროებში, ისინი რაღაც მარტივ ნაკეთობებს ამზადებენ, მეორეგან,- სამკერვალო წარმოებაა ორგანიზებული,- პატიმრები უბრალო ნივთებს კერავენ, ტულუპებს, ტრუსებს. შრომაშიც, მცირე ანაზღაურებას ღებულობენ. მცირეს კიდევ იმიტომაც, რომ მათი შრომა მცირედ ანაზღაურებადია. აქ, ამ საქალაღდებში წინადადებები იყო იმის თაობაზე, რომ:- პატიმრებს სოფლის მეურნეობით დაკავება სურდათ. რა მოხდა მერე, ასევე შესაძლებელია. ანაზღაურებაში ნახევარი მოსავალი,- შესაძლებელია. გასაღებით არ კავდები, პროდუქციის რეალიზაციისთვის გაყიდვა არ იქნება საჭირო, რის შემდეგაც თანხის გადმორიცხვებზე თვეობით ლოდინი. მაგრამ აი შემდგომი...

პატიმარი ხოდოკოვი, სხვა პატიმართა სახელით ითხოვდა, რათა ასი

ჰექტარი დაეყოთ თითო-თითო ჰექტარად და თითოეული ნაკვეთი კონკრეტულ პატიმარზე მიემაგრებინათ. შემდეგ შემოთავაზებული იყო, რომ თითოეული პატიმრისათვის მიეცათ შესაძლებლობა მისთვის გამოყოფილ მიწაზე თავად აეშენებინა ერთკაციანი საკანი.

შემდგომ, მსჯავრდებულისთვის, პატიმრობის ვადის გასვლისას, მათ, ვისაც მოესურვებოდათ თავის ნაკვეთზე დარჩენა, სთხოვდნენ ამის საშუალება მიეცათ. მათგან უკვე კი აღარ ამოეღოთ, არამედ შეესყიდათ მოსავლის ზედმეტი ნაწილი და ვადამოხდილისთვის მიეცათ საშუალება, რათა თავიანთი საკნები გაეფართოვებინათ.

მწვანე საქალაქე, მოცემული წინადადებებითა თუ თხოვნებით გადაცემულ იქნა ნიკოლაი ივანეს-ძითვის ჯერ კიდევ ნახევარი წლის წინ. გარდა ოთხმოცდაათი განცხადებისა და წინადადებების ტექსტებისა, საქალაქეში კიდევ მომავალი ნაკვეთების დაგეგმარება იდო, ფერადი ფანქრებით ლამაზად გაკეთებული, სურათებზე ასევე გამოხატული იყო სადარაჯო კომპლექტები, ეკლიანი მავთულიც და საკონტროლო-მიმღები პუნქტებიც.

პირველი წაკითხვის შემდგომ ნიკოლაი ივანეს-ძემ მაგიდის ქვედა უჯრაში საქალაქე ჩადო. დრო და დრო ფიქრით უბრუნდებოდა მისი შიგთავსის არსს, მაგრამ პატიმრებს არანაირ პასუხს არ აძლევდა.

მაგრამ, ერთხელაც ისეთი გარემოება წარმოიქმნა, რომელმაც აგერ უკვე ხუთი სადამოს განმავლობაში აიძულა კოლონიის უფროსი ინტენსიურად ეფიქრა და გაეანალიზებინა პატიმართა წინადადებები.

გარემოება შემდგომში მდგომარეობდა. სამმართველოდან ბრძანება მოვიდა, რომ შემდეგი წლიდან კოლონიის გაფართოებას უნდა შესდგომოდნენ, აეშენებინათ დამატებითი საკნები და მზად ყოფილიყვნენ შემდეგი წლის ბოლომდე კიდევ ასორმოდანათი მსჯავრდებული მოქალაქეები მიეღოთ. ბრძანებასთან ერთად მოვიდა არსებულ შენობებთან მისაშენებელი ნაგებობების პროექტიც, ასევე იტყობინებოდნენ დაფინანსების ვადებზე. სთავაზობდნენ მშენებლობისთვის გამოყენებული ყოფილიყო პატიმართა შრომა.

ნიკოლაი ივანეს-ძე ასე ფიქრობდა: - „დაფინანსებას როგორც ყოველთვის შეაყოვნებენ, იაფ მასალებთან დაკავშირებით პრობლემებია. სამშენებლო მასალების ხარჯთაღრიცხვას მშენებლობის დაწყებამდე ერთი ფასით ადგენენ, როგორც კი მშენებლობას შეუდგები, - ხარჯი უკვე სულ სხვაა. პატიმართა შრომა ნაკლებ ნაყოფიერია. ბრძანება, როგორც სჩანს შეუსრულებელია. მაგრამ, რომ არ შეასრულო იგი, არ შეიძლება. მსახურების ბოლომდე ხუთი წელი დამრჩა. პოლკოვნიკის ტიტულამდე ვიმსახურე. ოცი წელია უკვე კოლონიის უფროსი ვარ. და, არც ერთი საყვედური არ მაქვს. და აი, მაინცადამაინც ახლა უნდა მოსულიყო ეს ბრძანება?!...

მაგრამ, პოლკოვნიკის განსჯა-ფიქრისთვის ეს გარემოებებიც არ იყო მთავარი. მთავარი იყო,- მწვანე საქალაქი! პატიმარი ხოდაკოვი თავის ნაწერში ამტკიცებდა, რომ პატიმართა შენახვისას, მისი გეგმის თანახმად, შესრულებულ იქნება მსგავსი დაწესებულებების მთავარი ამოცანა,- დამნაშავეთა ახლებურად აღზრდა.

ის, რომ თანამედროვე გამოსასწორებელ დაწესებულებებში, დამნაშავეთა თავიდან აღზრდა არ ხდება, უფრო ხშირად კი პირიქით,- დანაშაულის ჩადენის გამოცდილებას უფრო იძენენ, ნიკოლაი ივანეს-მისთვის კარგად იყო ცნობილი. სხვაგვარად ისინი არ მიიღებდნენ სასჯელს მეორედ და მესამედ. ზუსტად ეს გარემოება ძალიან თრგუნავდა ნიკოლაი ივანეს-ძეს, მან ხომ ამ სამსახურს უამრავი დრო და ძალები შეაღია.

ცხოვრება გადის, სამსახური მთავრდება, აბა რა გააკეთა? გამოდის, რომ დამნაშავეებს ზრდიდა.

მწვანე საქალაქი!- აი, გადამდები სენი. მტკიცედ ის მაინც რომ ვაღიარო,- მასში მიუღებელი წინადადებაა გადმოცემული,- არ გამოვა, ასე არ არის და იმიტომ. შინაგანად, რაღაც არ მამლევს საშუალებას უარვჰყო იგი. ხოლო მასში რომ დავრწმუნდე, ამაზეც ძალა არ მყოფნის. უჩვეულო წინადადებაა, არასტანდარტული.

დილით, პოლკოვნიკმა უბრძანა, პირველ რიგში მასთან კაბინეტში, ოცდამეექვსე საკნიდან პატიმარი ხოდაკოვი მოეყვანათ:

- შეგიძლიათ დაბრძანდეთ, მოქალაქე ხოდაკოვ,- მიუთითა სკამზე ნიკოლაი ივანეს-ძემ, თანმხლები ბადრაგით შემოსულ პატიმარს.

- მე აქ, თქვენი საქალაქის შინაარსს ვფურცლავდი. თქვენთან კონკრეტული კითხვა გამიჩნდა.

- გისმენთ, მოქალაქე უფროსო,- წამოხტა სკამიდან და სწრაფად მიუგო პატიმარმა.

- იჯექი!- ბრძანება გასცა ბადრაგმა.

- იჯექი შენ, დაჯექი, რას ხტები ისე, როგორც სასამართლოზე,- მშვიდად წარმოსთქვა კოლონიის უფროსმა, შემდეგ ბადრაგს გახედა და დაუმატა:

- შენ, ჯერ-ჯერობით კარების უკან დაიცადე.

- ესე იგი თქვენ, ხოდაკოვ სერგეი იურის-ძევ, შემოგაქვთ აი ასეთი უცნაური წინადადება?

- იგი მხოლოდ ერთი შეხედვით სჩანს უცნაური. სინამდვილეში წინადადება, მეტად რაციონალურია.

- მაშინ პირდაპირ მითხარით, რა ეშმაკობა ჩაიფიქრეთ?.. მასიური გაქცევის პირობების შექმნა გასურთ?.. თქვენს ოთხმოცდაათ განცხადებას შორის პატიმრობის ვადა თითოეულს ხუთიდან ცხრა წლამდე აქვს. ესე იგი თავისუფლება გასურთ მოიახლოვოთ?

– თუკი არის ეშმაკობა მოცემულ წინადადებაში, ის გაქცევასთან არ არის კავშირში, მოქალაქე უფროსო,- პატიმარი ისევ წამოდგა და ალელ-და,- თქვენ მე ისე ვერ გამოიგეთ...

– მშვიდად იჯექი შენ და მოდი „მოქალაქე უფროსის“ გარეშე რა... მე ნიკოლაი ივანეს-ძე მექვია. შენ, საქმიდან ვიცი,- სერგეი იურის-ძე ხარ. ფსიქოლოგი იყავი. დისერტაცია დაიცავი, შემდეგ ბიზნესს მიჰყავი ხელი. სასჯელი, განსაკუთრებულად მსხვილი დატაცების გამო მიიღე. ასეა?

– სასჯელი მივიღე... ნიკოლაი ივანეს-ძე, გარდაქმნის დასაწყისში ხომ ასე იყო... ვერ მოასწრებ ერთ კანონთან შეგუებას, მაშინვე მეორე გამოდის...

– კარგი აბა, ახლა ამაზე არ არის საუბარი. ამიხსენი შენი ჩანაფიქრი ამ სოფლის მეურნეობასთან დაკავშირებით, ეკლიანი მავთულის შიგნით, ან, როგორ შეიძლება კიდევ, რომ ამას უწოდო?

– მე შევეცდები ავხსნა, ნიკოლაი ივანეს-ძე. მაგრამ ძნელი იქნება ჩემთვის ამის გაკეთება ერთი გარემოების გამო.

– რომელი?

– იცით რა, ჩვენ წიგნი წავიკითხეთ, „ანასტასია“ ეწოდება. შემდეგ, ისევ ამ წიგნის, გაგრძელება. მოკლედ წიგნში ადამიანის დანიშნულებაზეა ნათქვამი. იმაზე, რომ დედამიწაზე მცხოვრები ყველა ადამიანი თუკი თითო ჰა მიწას აიღებს და მასზე სამოთხის კუთხეს შეჰქმნის, მაშინ, მთელი დედამიწა სამოთხედ იქცევა. უბრალოდ, წიგნში დამაჯერებლადაა ამის თაობაზე ნათქვამი.

– რა თქმა უნდა უმარტივესია. თუკი თითოეული აიღებს და შეჰქმნის. რასაკვირველია, მთელი დედამიწა გადაიქცევა... მაგრამ თქვენ აქ რა შუაში ხართ?

– კი, მაგრამ მე ხომ გეუბნებით:- ამ წიგნებში ყველაფერი დამაჯერებლადაა გადმოცემული. ვიღაცამ შესაძლებელია იგი ნაჩქარევად წაიკითხა და ყველაფერი ვერ გაიგო. ჩვენ დრო გვაქვს:- როცა ვკითხულობდით ვმსჯელობდით კიდევ და მივხვდით.

– და მერე აქედან რა?

– უამრავი ადამიანი, ამ წიგნის წაკითხვის შემდგომ მიწის აღებას მოისურვებს. ზედ, თავის საგვარეულო მიწაზე, სამოთხის ოაზისს მოიწყობს. ისინი თავისუფლები არიან, მათთვის ეს მიღწევადია. ჰოდა აი, გადავწყვიტეთ ჩვენც:- თუნდაც ეკლიანი მავთულის იქით, მაგრამ მაინც ავიღოთ თითო ჰა მიწა. ვიმუშაოთ მასზე, კეთილმოვაწყოთ... სასჯელის თვალსაზრისით,- პროდუქციის ნახევარი ან უფრო მეტი ნაწილი კოლონიის საჭიროებისთვის ან საზოგადოებისთვის გავცეთ. მაგრამ ერთი

თხოვნა გვაქვს:- როცა ჩვენ სასჯელის ვადას დავასრულებთ, იმათ, ვინც მოისურვებს მასზე დარჩენას, იქნებ ნაკვეთი უკან არ გამოგვართვან.

- ეს როგორღა გამოვა. ასე ხომ ეკლიან მავთულს მიღმა ბადრაგთა ლულის ქვეშ, მთელი თქვენი ცხოვრების დასრულებამდე დარჩებით?

- როცა ყველას დაუმთავრდება ვადა, თქვენ შეგიძლიათ ეკლიანი მავთულის ღოზე მოხსნათ და კოშკებთან ერთად იგი სხვა ადგილას გადაიტანოთ. ახალ ადგილას, ახალ პატიმართა რიცხვიდან, ვისაც მოესურვება ადგილ-მამულის მოწყობა ისინი დაასახლოთ. ჩვენ კი ჩვენსაში დავრჩებით.

- აჰა, მერე იმათაც გაუვთ ვადა, მავთული კოშკთან ერთად ისევ ახალ ადგილზე გადავიტანოთ, ისინი კი თავისუფალ მამულებში დარჩებიან არა? ასეა?

- დიახ, ასეა.

- ფანტასმაგორიაა რაღაც. ეს რაღა გამოდის, მე კოლონიის უფროსი, დავიწყებ პატიმრებისთვის სამოთხის ოაზისების შექმნას და თქვენ გჯერათ, რომ ასეთი რამ შესაძლებელია რომ მოხდეს?

- მე აბსოლუტურად დარწმუნებული ვარ წარმატებაში. როგორც ფსიქოლოგი ვარ დარწმუნებული და გულითაც ვრგძნობ. თქვენ თავად განსაჯეთ ნიკოლაი ივანეს-ძე. იჯდება თავის ათ წელს ადამიანი, მერე გამოვა თავისუფლებაში. მეგობრები არ ჰყავს. მისი მეგობრები ზონაშია და საკნებში. ოჯახს ის არ სჭირდება. ასევე არც საზოგადოებას. ვინ მოისურვებს კარგ სამსახურში ყოფილი პატიმრის მიღებას? სხვადასხვა პროფესიების უმუშევრები, ისედაც საკმაოდ ბევრია. წესიერი ბიოგრაფიების პატრონებიც ბირჟებზე რიგში დგანან. საზოგადოებაში ყოფილი პატიმრისთვის არანაირი საქმე არ არის გათვალისწინებული. ერთი გზაა:- ისევ ძველ „საქმეს“ მოჰკიდოს ხელი. ჰკიდებენ კიდეც და ისევ თქვენთან ხვდებიან.

- კი, ვიცი მე ამ მდგომარეობის შესახებ. შენ რა, რას მიყვები ახლა მე იმას, რაც ისედაც ცხადია. შენ მითხარი, როგორც ფსიქოლოგმა, რატომღა რომ პატიმრები, როცა წაიკითხეს ეს წიგნები, უცებ შეიცვალნენ. ეკლიანი მავთულხლართის იქითაც კი, მიწის აღებაზე თანახმანი არიან.

- აკი, მარადიულობის პერსპექტივა გაეხსნათ სუყველას და იმიტომ. აბა, ხომ მაინც ითვლება, რომ ადამიანი, თუნდაც საკანში,- ცხოვრობს. სინამდვილეში კი ეს ასე არ არის. ის მკვდარია. იმიტომ რომ არა აქვს მას ცხოვრებისეული პერსპექტივა.

- ეს კიდეც რა მარადიულობის პერსპექტივააო, რას ამბობ?

- მე ხომ გეუბნებით, ძნელია ჩემთვის ყველაფრის უცებ გადმოცემა, რაც წიგნებშია...

- კარგი, წავიკითხავ მე ამ წიგნებს, გავერკვევი:- რამ გიბიძგათ თქვენ ასეთი ლირიკისკენ. შემდეგ ვილაპარაკებთ. ბადრაგო, წაიყვანე!- გამოუ-

ძახა პოლკოვნიკმა კარების უკან მდგარ ბადრაგს.

პატიმარი ხოდაკოვი ადგა, ხელები ზურგს უკან დაიდო და მოხოვა:

– ნებას მომცემთ კიდევ ერთი კითხვა დაგისვით?

– სთქვი, – დასთანხმდა პოლკოვნიკი.

– როცა ჩვენ ამ ზონის დაგეგმარებას ვამუშავებდით, მაშინ გავითვა-
ლისწინეთ კიდევ არსებული ინსტრუქციები პატიმართა შენახვის შესახ-
ებ. ინსტრუქციის არანაირი დარღვევები პროექტში არ არის.

– ხომ წარმოგიდგენია, გაითვალისწინეს... ინსტრუქცია... დარღვევე-
ბი არ არის... მე შევამოწმებ.

– წაიყვანეთ, – უბრძანა ნიკოლაი ივანეს-ძემ ბადრაგს.

მერე გამოიძახა იურისტი და მას საქაღალდე შემდეგი სიტყვებით გა-
დასცა:

– აი, აილე. გაეცანი და გაერკვიე:– რაშია აქ ინსტრუქციის შინაარსობ-
რივი დარღვევა. ორი დღის შემდგომ მომახსენებ.

ორი დღის შემდეგ იურისტი კოლონიის უფროსის კაბინეტში იჯდა.
თავისი მოხსენება მან იურისტისთვის უჩვეულო შემოვლითი ფორმუ-
ლირებით დაიწყო:

– საქმე იმაშია, ნიკოლაი ივანეს-ძე, რომ კანონისა და ინსტრუქციის
თვალსაზრისით, ე.წ. თავისუფლების აღკვეთის ადგილებში მყოფ მოქა-
ლაქეთა რეგლამენტების შინაარსით მოცემული პროექტი არ შეიძლება
ცალსახად იქნას განხილული.

– შენ რა, ვასილი, რა შორიდან უვლი და ლაპარაკობ, სასამართლოს
ადვოკატივით? ჩვენ თხუთმეტი წელია ერთმანეთს ვიცნობთ, – ნიკოლაი
ივანეს-ძე მაგიდიდან წამოდგა. ის რატომღაც ოდნავ ღელავდა. მან გაიარ-
გამოიარა კაბინეტში და ისევ დაჯდა:

– ილაპარაკე კონკრეტულად, რაში ირღვევა აქ კანონი და ინსტრუ-
ქციები.

– კონკრეტულად... აბა თუ კონკრეტულად, მაშინ ყველაფერი თან-
მიმდევრულად უნდა ითქვას.

– მიდი, დაიწყე თანმიმდევრულად.

– ჩვენ ვაშენებთ ზონას. პროექტში გათვალისწინებულია გარე სამყა-
როსგან ტერიტორიის იზოლირება. ზონის ასი ჰექტარი, ეკლიანი მავთუ-
ლის ორი რიგითაა გარშემოვლებული. ასევე პროექტში გათვალისწინე-
ბულია სადარაჯო კოშკები. მოვლედ, ზონის ტერიტორიის ღობე სრულ-
ად შეესატყვისება ინსტრუქციებს. შემდგომ პროექტში შემოთავაზებული
ზონა უნდა ერთი ჰა-ს ტოლ ნაკვეთებად დაიყოს და თითოეულ ნაკვეთ-
ზე მიმაგრებულ იქნას ერთი პატიმარი. აი, რა შეიძლება აქ ითქვას? ინსტ-

რუქციის თანახმად, ჩვენ უნდა მივაჩვიოთ შეუგნებელი მოქალაქეები შრომას, ავაგოთ სამეურნეო უმარტივესი პროდუქციის წარმოებისთვის, ასევე მოვაწყოთ დამხმარე მეურნეობა და ნაწილობრივ გადავიდეთ თვით დაფინანსებაზე. კანონით ხომ უფლება გვეძლევა შევქმნათ ჩვენ მსგავსი დაწესებულებები, სამეურნეო მოღვაწეობისთვის განსაკუთრებული პირობებით და ტყის ფონდის მრავალმიზნობრივი გამოყენებით*. ჩვენს შემთხვევაში პროექტით გათვალისწინებულია დამხმარე მეურნეობა, რომელიც უზრუნველყოფს ჩვენს დაქვემდებარებაში მყოფთ ბოსტნეულით, შესაძლებელია გასაყიდადაც დარჩეს. ჯერ-ჯერობით ჩვენ კანონის ჩარჩოში ვეტყვი.

– შენ ნუ წელავ, მიდი გააგრძელე, მერე... სადაა, რომ ჩვენ ჩარჩოს ვცდებით?

– შემდეგ შემოთავაზებაა თითოეულ ნაკვეთზე აშენდეს განცალკევებული საკანი, სადაც იცხოვრებს მსჯავრდებული პატიმარი, ვისზეც მიმაგრებულია მისი სამუშაო ადგილი, – ჰექტარი მიწა.

– აი, ზუსტადაც, რომ თითოეულისთვის ცალ-ცალკე საკანი მის ჰექტარ მიწაზე! ნორმალური საწოლებისთვის არ გვყოფნის სახსრები. მათ კიდეც, აი, ცალკე საკანი თავისი კეთილმოწყობითა და ავეჯით სურთ. უტოპიაა.

– შენ ეტყობა, პროექტს ყურადღებით არ გაეცანი, ნიკოლაი.

– რას ნიშნავს „ყურადღებით არ გაეცანი“? – მე ის ზეპირად მახსოვს.

– არ ვიცი, არ ვიცი... მაგრამ აქ თანდართული აქვს ნახაზი და აღწერილობა, ასე ვთქვათ, ამ ცალკე საკნის შიდა ინტერიერზე. ყველაფერი მკაცრად, ინსტრუქციის მიხედვითაა. საწოლი, ფეხსადგილი, მაგიდა, სკამი, წიგნების თარო, ტუმბო. ლითონის კარები თვალსაცქერით და გარეთა საკეტი, გისოსები ფანჯრებზე. ხოლო, რაც შეეხება დაფინანსებას, აქ ხომ მკაფიოდაა ნათქვამი: – თითოეული პატიმარი თავად აფინანსებს თავის ცალკე საკნის დამზადებას.

– ასეთი რამ პროექტში არ ყოფილა, როცა მე მას ვეცნობოდი.

– არ ვიცი... არ ვიცი... აი შეხედე, არის. სურათიც, დამზადებისთვის სამუშაო ნახაზებიც, აღწერაც.

– რას ნიშნავს „არის“? მაგრამ როცა მე შენ საქალაქო გასაცნობად გადმოგეცი, ეს იქ არ ყოფილა. მე ზუსტად მახსოვს, რომ არ ყოფილა. მე ეს საქალაქო, ყდიდან ყდამდე ერთი ოცჯერ მაინც მაქვს გადასინჯული. გამოდის რომ შენ... ორი დღის...

* რუსეთის ფედერაციის კანონი 21.07.93 წლიდან რედაქციით 9.03.2001 წლიდან დაწესებულებები და ორგანიზაციები, რომლებიც მუშაობენ თავისუფლება აღკვეთილ სისხლის სამართლის დამნაშავეთა მეშვეობით.

– მე, კოლია. მე. მხოლოდ არა ორ დღეში. მათ მე ასეთივე საქალაქო ჯერ კიდევ სამი თვის წინ გადმომცეს. ამასწინათ შევიტანე მე ჩემი კორექტივები, დამატებები, ისინი ამაზე დასთანხმდნენ.

– მერე და შენ, ამის შესახებ რატომ არ მომიყვები?

– მაგრამ შენც ხომ ორი დღის უკან მომეცი და მთხოვე გამომეთქვა ჩემი შეხედულება.

– კარგი, აბა, მიდი ილაპარაკე, რას ფიქრობ შენ, ყველაფერ ამაზე?

– *რასა და, იმას ვფიქრობ, ნიკოლაი. თუკი ეს პროექტი განხორციელებულ იქნა, მაშინ ციხეები და ბანაკები ქვეყანაში ცოტალა იქნება საჭირო, დამნაშავეობა შემცირდება და შეხვალ შენ, ნიკოლაი ივანეს-ძე, მსოფლიო ისტორიაში როგორც უგენიალურესი რეფორმატორი.*

– მიდი, დაანებე თავი, მაგ ისტორიას. ჭკუასთან ახლოს სთქვი თუ კაცი ხარ კანონიერებაზე. – ნიკოლაი ივანეს-ძე წამოდგა მაგიდიდან და კვლავ ბოლთის ცემა დაიწყო კაბინეტში.

იურისტი კი ბოლთის მცემ კოლონიის უფროსისკენ შემობრუნდა და წარმოსთქვა:

– აბა, რატომაა, თუ იცი შენ, ნიკოლაი, ასე რომ ველავ?

– მე ვლელავ? აბა მე რატომ უნდა ვლელავდე? თუმცა... შენ მართალი ხარ, ვასილი, ვლელავ. იმისგან ვლელავ, რომ არ ვიცი, მოკლე პატაკში ამ პროექტზე გენერალს როგორ მოვახსენო.

– აი, რაშია თურმე საქმე. მაშ, შენ მაინც გადაწყვიტე მისი გატანა... რადგან გენერალთან ფიქრობ პატაკის წარდგენას!

– დიახ, გადაწყვიტე. ვფიქრობდი, შენ პროექტს გააკრიტიკებდი და დამარწმუნებდი, გენერლისთვის არ მიმემართა. მე კი მხრებიდან ტვირთი მომეხსნებოდა. აი, შენ კი, როგორც სჩანს, მხარს უჭერ მას?

– დიახ, მხარს ვუჭერ.

– გამოდის, მომიწევს წასვლა, – რადაცნაირი სიხარულით სწრაფად გააკეთა დასკვნა ნიკოლაი ივანეს-ძემ, თითქოს ეშინიაო, არ გადაიფიქროს მისმა მეგობარმა და არ გააკრიტიკოს მწვანე საქალაქის შიგთავსიო. კოლონიის უფროსი მიუახლოვდა კარადას, გამოიღო ბოთლი კონიაკი, ლიმონი, ორი ჭიქა.

– მოდი დავლიოთ, ვასილი, წარმატებისა. შენ ამ მწვანე საქალაქის მიმართ როდის განეწყვე?

– მაშინვე არა.

– მაშინვე არც მე.

– ჩემი ქალიშვილი, ინსტიტუტში იურიდიულზე სწავლობს. ახლა დიპლომს წერს. მისი სადიპლომო თემაა: – „თავისუფლების აღკვეთის ადგილებში მყოფ მოქალაქეებზე ზემოქმედება დანაშაულებრივი ქმედე-

ბების აღმოფხვრის მიზნით”. მან მომცა მე თავისი ნაშრომი წასაკითხად. წავიკითხე, იქ კი მას ასე უწერია: “მოქალაქეთა ოთხმოცდაათი პროცენტი, თავისუფლების აღკვეთის ადგილებში თავიანთი სასჯელის მოხდის შემდგომ, ხელმეორედ სჩადიან დანაშაულებრივ ქმედებებს. კანონდარღვევის დამთრგუნველი სტატისტიკის ძირითად მიზეზებს წარმოადგენს შემდეგი: ადამიანის აღზრდა, რომელსაც ის კანონდარღვევის ჩადენამდე მიჰყავს; თავისუფლების აღკვეთის ადგილის შემდგომ ადამიანის საზოგადოებაში ადაპტაციის სირთულე; დამნაშავეთა წრეში ადამიანის ყოფნისას მისი დანაშაულებრივი მსოფლმხედველობის ჩამოყალიბება!”

– შენ წარმოგიდგენია, რა დაწერა მან, ნიკოლაი? ეს რა გამოდის, ჩვენ, მე და შენ, გვგონია პატიოსნად ვატარებთ ჩვენს საქმიანობას და, გამოდის, რომ დანაშაულებრივ მსოფლმხედველობას ვაყალიბებთ?

– ჩვენ არაფერსაც არ ვაყალიბებთ. ჩვენ წესდების მიხედვით, კანონისა და ინსტრუქციის მიხედვით ვმოქმედებთ. თუმცაღა შენც იცი, მეც მაქვს რაღაც დაუკმაყოფილებლობის შეგრძნება. ვიშორებდი მას ჩემგან. ვფიქრობდი ჩემი ჭკულის საქმე არ არის მეთქი ეს, მაგრამ როცა ეს მწვანე საქალაღდე გამოჩნდა... ნახევარი წელი ვფიქრობდი. ახლა გადავწყვიტე, – წავალ გენერალთან. მხოლოდ აი, რამოდენიმეჯერ დავჯექი, რათა პატაკი აზრიანად შემედგინა, მაგრამ არა და არ გამომდის.

– მოდი ერთად შევეცადოთ. ვფიქრობ, აქ მთავარია უფროსობა პროექტის ორიგინალურობით, უჩვეულობით არ დავაფრთხოთ. საჭიროა უფრო მარტივად ვთქვათ სათქმელი.

– გეთანხმები. მარტივადაა საჭირო, მაგრამ აი როგორ? თუკი ისინი ითხოვენ, რომ რადგან პატიმრობის დროს მათთვის მიწოდებულ მიწაზე მუშაობდნენ, ამიტომაც, თავიანთი პატიმრობის ვადის გასვლის შემდგომ, განთავისუფლებულებს დაუტოვოთ ეს მიწა სამუდამო სარგებლობაში.

– დიახ, ეს პუნქტი ჯერ-ჯერობით შეუსრულებადია. ჩვენს ქვეყანაში არ არის ჯერ კანონი მიწის სამუდამო სარგებლობაში გამოყოფის შესახებ. მე ვფიქრობდი ამ პუნქტზე. საჭიროა მათ ალაღაღ ვუთხრათ. საკითხი მიწის ნაკვეთის გადაცემის შესახებ, სასჯელის ვადის დასრულების შემდგომ, განთავისუფლების მომენტში არსებული მიწის კანონმდებლობის მიხედვით განიხილება. ვფიქრობ, ისინი გაიგებენ. ყველასთვის ნათელია:– კანონის ზემოთ თავს ძალა არ არის. ჩვენ არ ვთხოვთ კანონებს. მაგრამ ტენდენციაზე საჭიროა თქმა. ახლა ყველაფერი იქითკენ მიდის, რომ იქნება კანონი, რომელიც მიწის საკუთრების ნებას დართავს.

– ღმერთმა ჰქნას,– ნიკოლაი ივანეს-ძემ ისევ შეავსო სასმისები,– მოდი, კიდევ თითო-თითო შევსვათ წარმატების.

მიუჭახუნეს ერთმანეთს, მაგრამ, მოულოდნელად ნიკოლაი ივანეს-

ძემ უკან დადგა კონიაკის ჭიქა და ისევ დაიწყო კაბინეტში ბოლთის ცემა.

– შენ რა, რატომ ანერვიულდი ისევ?– ჰკითხა მას იურისტმა.

– გესმის, ვასილ,- ბოლთის ცემა არ შეუჩერებია ისე, აღელვებით ლაპარაკობდა ნიკოლაი ივანეს-ძე,- ჩვენ აქ, მე და შენ ოცნებით გავერთეთ, დაგვავიწყდა კი, რომ საქმე გვაქვს დამნაშავეებთან. არის, რასაკვირველია, მათ შორის ვისაც ფეხი გადაუცდა. მათ, შესაძლოა, კიდეც სურთ და-ალაგონ თავისი ცხოვრება კანონის ფარგლებში. მაგრამ ძირითადი კონტინგენტი,- ტვინგაყინულია. იმათ სულ სხვა ზრახვები აქვთ და აქ რა ეშმაკობა აქვთ მათ ნეტა ჩადებული?

– ამაზე მეც ვიფიქრე, ნიკოლაი. მოდი, ერთი ჩვენ ისინიც შევამოწმოთ, აი, მერე კი, შენ გადაწყვიტე, უნდა წახვიდე გენერალთან პატაკით თუ არ უნდა წახვიდე.

– აბა როგორ შევამოწმებთ მათ?

– აი, როგორ. შენ ეგ მითხარი, ეს მწვანე საქალაღდე შენთან როდის შემოიტანეს?

– დაახლოებით ნახევარი წლის წინ.

– ესე იგი, ისინი ნახევარ წელზე მეტია იხილავდნენ ამ პროექტს, ნახატებს ხატავდნენ, ნახაზებს აკეთებდნენ. შემდეგ ყველაფერი ლამაზად, საქალაღდეში გააფორმეს. და ოთხმოცდაათი განცხადებაც დაურთეს. ახლა, მოდი ერთი ჩვენ ისინი, ვინც განცხადება დაწერა, მოულოდნელად, გაფრთხილების გარეშე სააქტო დარბაზში შევკრიბოთ. მოვიწვიოთ სპეციალისტები, აი, აგრონომები, მეზოსტნეები და სპეციალისტებმა გამოცდა ჩაუტარონ მათ. კითხვები მისცენ იმაზე, როგორ, რა და როდის უნდა დარგონ მიწაში. ჩვენ კი ვნახავთ, რამდენი იქნება პასუხის გაცემის მსურველი. თუკი ისინი ამას ყველაფერს სერიოზულად უყურებენ და მათ ეს იდეა ხრიკის გარეშე აქვთ მოფიქრებული, და თუკი ეს, მართლა, მათი ასეთი ოცნებაა,- მაშინ არ შეეძლოთ ასე უბრალოდ ჯდომა და ნახევარი წელი თავიანთ წინადადებაზე პასუხისთვის ცდა. აუცილებლად უნდა შეესწავლათ აგრო-ტექნოლოგია.

– აბა, შენა ხარ რა,... ვასილი. ტვინგაყინულები ნახევარი წელი რომ სწავლობდნენ, ყვავილები როგორ დარგონ, კიტრი როგორ დათესონ,... არ მჯერა. შესაძლებელია, ვინც სოფლიდანაა იმან უპასუხოს კიდეც. მაგრამ ესენი რომ...

– მაშ, აბა მე რას ვამბობ,... მოდი შევამოწმოთ, სანამ გადაწყვეტილებას მივიღებთ, წავიდეთ თუ არა გენერალთან.

სააქტო დარბაზში ოთხმოცდაათი პატიმარი კი არ იჯდა, არამედ იმ დროისათვის ორასი, როცა კოლონიის უფროსმა მოიწვია სპეციალისტები აგროტექნოლოგიის დარგში,-ორი მსწავლებელი სოფლის მეურნეობის

ინსტიტუტიდან იყო და ერთი ტექნიკუმიდან.- ახალ ზონაში დასახლებ-
ის მსურველთა რაოდენობა გაიზარდა ორას ადამიანამდე. როცა პატიმრე-
ბი დარბაზში სხდებოდნენ, არც კი უფიქრიათ, რომ მათ ახლა გამოცდას
მოუწყობდნენ. უყურებდნენ, რომ სცენაზე მდგომ მაგიდას სამი ადამიანი
მისჯდომოდა, მაგრამ ვერც კი წარმოედგინათ, ვინ უნდა ყოფილიყვნენ
ისინი. კოლონიის უფროსი გამოვიდა სცენაზე და აუწყა მათ:

– იმასთან დაკავშირებით, რომ განზრახული გვაქვს დამხმარე მეურ-
ნეობის ორგანიზება, ჩვენ დაგვჭირდნენ ადამიანები, რომელნიც გაცნო-
ბილნი არიან სოფლის მეურნეობას. მოკლედ, მე წარმოგიდგენთ თქვენ ამ
პროფილის სასწავლო დაწესებულებების პედაგოგებს. ისინი დაგისვამენ
თქვენ შეკითხვებს, რის შემდეგაც ჩვენ გადაწყვეტთ, ვის შეიძლება ვანდ-
ოთ მიწის ნაკვეთი...

ნიკოლაი ივანეს-ძემ რიგ-რიგობით წარადგინა პედაგოგები და შესთავა-
ზა მათ დაესვათ კითხვები შეკრებილთათვის. პირველმა, მარჯვნივ მჯდომ-
მა, სოფლის მეურნეობის ტექნიკუმის მსწავლეებელმა თავისი კითხვა დასვა.

– *პატივცემულებო, თქვენს შორის ვინ შესძლებს მომახსენოს მე:- რა ვა-
დაშია აუცილებელი სანერგე ჩითილის გამოყვანისთვის პომიდვრის თესლ-
ის ჩათესვა? რა ვადაში უნდა გადაირგოს გრუნტში და თუკი თქვენთვის ცნო-
ბილია ასეთი გამოთქმა, როგორიცაა ფითილების ჯგუთვა,- მაშინ გვითხარ-
ით, თუ შეიძლება, როგორი ნიშნები მეტყველებენ მის აუცილებლობაზე?*

„ოჰო, გადაღუნა რაღა,- გაიფიქრა ნიკოლაი ივანეს ძემ,-ერთ კითხვაში,
მამინვე რამდენიმეა. ამისთანაზე, ვფიქრობ ჩემი ცოლიც კი, თავადადებუ-
ლი მეაგარაკე, ზეპირად ვერც უპასუხებს. ის ყოველთვის წიგნებში იცქირე-
ბა, სანამ რაიმეს დარგავდეს. აი, დარბაზიც ჩუმად ზის, არც ინძრევს“.

დარბაზის სიჩუმემ ნიკოლაი ივანეს-ძეს ხასიათი გაუფუჭა. გულის
სიღრმეში მას უნდოდა, პატიმართა მიერ მწვანე საქალაღით წარმოდგე-
ნილი პროექტი განხორციელებულიყო. ის, პროექტის მიმართ ასე დაჟი-
ნებით იმიტომ კი არ იყო განწყობილი, რომ უარყოფდა მას, არამედ ნიკო-
ლაი ივანეს-ძეს უნდოდა ყველა ზადი (წუნი) და გაუთვალისწინებელი
წინასწარ აერიდებინა... დარბაზის დუმილი პროექტის მთავარ მონაწი-
ლეთა მხრიდან არასერიოზულ დამოკიდებულებაზე მეტყველებდა. ეს კი
იმას ნიშნავდა, რომ შეუძლებელი იყო მწვანე საქალაღდეში გადმოცემუ-
ლის განხორციელება.

„წარმოგიდგენია? სდუმან,.. ნუთუ არც ერთი სოფლელი გლეხკაციც
არ არის აქ? თუმცა, სოფელში კაცები კი არა, ქალებია დაკავებული კვლე-
ბის გამოყვანით!“

გაწელილი პაუზა ცოტათი მაინც რომ განმუხტულიყო,.. ნიკოლაი
ივანეს-ძე მაგიდიდან წამოდგა და მკაცრად სთქვა:

– თქვენ რა, კითხვა ვერ გაიგეთ?

– გავიგეთ, – უპასუხა მას პირველ რიგში მჯდომმა ახალგაზრდა პატიმარმა.

– და თუკი გაიგეთ, – მაშ, რაღას უცდით? – გაეცით კითხვას პასუხი.

– ვინ გასცეს? თქვენ ხომ დაფასთან არავინ გამოგიწვევიათ.

– როგორ თუ „ვინ“? რა დაფა, რის დაფა? ვინც იცის, როგორ უპასუხოს, – დაე იმან ასწიოს ხელი.

ერთ წამში ხელი მაღლა დარბაზში მჯდომმა ორასივე პატიმარმა ასწია.

მაშინვე გაირინდნენ ერთმანეთში გადალაპარაკებით დაკავებული მასწავლებელ-გამომცდელები. შერეული გრძნობა მოაწვა ნიკოლაი ივანეს-მის. ერთის მხრივ მის მეურვეობაში მყოფთა მაგივრად სიამაყის გრძნობა და პროექტის აღსრულების დაბრუნებული იმედი, მეორეს მხრივ, შიში: – შესძლებს კი ვინმე, ვინც ხელი ასწია საკმარისად სწორად უპასუხოს კითხვას.

– მოდი შენ უპასუხე, – მან ხელით მიუთითა მოპასუხე ახალგაზრდა პატიმრისკენ, რომელიც პირველ რიგში იჯდა.

ახალგაზრდა კაცი ადგა. გადაისვა ტატუირებული ხელი მელოტ თავზე და ბორძიკის გარეშე სწრაფად ალაპარაკდა.

– ჩითილის გამოსაყვანად პომიდვრის თესლის ჩათესვა არ შეიძლება იყოს ყოველ წელიწადს ერთნაირი. იგი დამოკიდებულია ამინდის მდგრადი დროის, ყინვების გარეშე დროის დადგომაზე. ის კი, ეს ამინდი, წლითი-წლობით იცვლება. მცენარის აყვავებამდე გრუნტში გადარგვის გათვალისწინებითა და ვეგეტატიური პერიოდის ცოდნით, ჩვენ ჩითილის გამოსაყვანად თესლის ჩათესვის ვადა შეიძლება გავთვალთ სათბურის პირობებზე ან ფანჯრის რაფაზე გამოვიყვანოთ იგი.

– საკმარისია, ახალგაზრდავ, – ტექნიკუმის მასწავლებელმა პატიმარს გამოსვლა შეაწყვეტინა, – ასწიეთ ხელი ვის შეუძლია განაგრძოს?

ისევ აიწია დარბაზში მსხდომთა ორასი ხელი. მასწავლებელმა ხანშიშესულ პატიმარზე მიუთითა, რომელიც გარეგნულად – მამალ დამნაშავეს ჰგავდა, – რისი დამადასტურებელიც წინა ოქროს კბილი იყო. ხანდაზმული პატიმარი სწრაფად წამოდგა და დინჯად ალაპარაკდა:

– ნიადაგი მაგათთვის ნორმალური უნდა იყოს და არა, რაღაც ხალაბურდა. საჭიროა ალებულ იქნას ჰუმუსი, ჭიებით გადამუშავებული ან ტორფიანი. მაგრამ ძალიან ტორფიან მიწაში თესლის ჩათესვა არ შეიძლება, ამიტომაც ტორფი ქვიშას უნდა შევურიოთ და ასევე შევურიოთ ბოსტნის მიწის არა ნაკლებ ნახევარი. მათ, სანამ მიწაში ჩავარჭობდეთ თესლს, მიწის ბუდე უნდა გავუთბოთ, სადღაც ასე, ოცდახუთ გრადუსამდე.

- საკმარისია,- გააწყვეტინა გამომსვლელს მასწავლებელმა,- თქვენ, პრინციპში, ყველაფერი სწორად სთქვით,- და მიუთითა მესამე რიგში მჯდომ ინტელიგენტური შეხედულების მქონე სათვალეებიან პატიმარზე.- მაშ ასე, წინა გამომსვლელი კოლეგა შეჩერდა იმაზე, რომ, მანამ სანამ პომიდვრის თესლს ჩავთესავთ მისთვის წინასწარ მომზადებულ ნიადაგში, აუცილებელია... რისი გაკეთებაა აუცილებელი?

თავისი ადგილიდან წამომდგარმა პატიმარმა შეისწორა სათვალე და განაგრძო:

- იმის წინ, სანამ თესლს მისთვის მომზადებულ ნიადაგში ჩავთესავთ, აუცილებელია მათი პირში ჩადება და ჩვენს ნერწყვში, ენის ქვეშ გაჩერება არა უმცირეს ცხრა წუთისა.

მაგიდასთან მსხდომი გამომცდელები და კოლონიის უფროსი მოულოდნელობისგან გახევდნენ და მიაჩერდნენ სათვალეებიან პატიმარს. ინსტიტუტის მასწავლებელმა, პატარა პაუზის შემდეგ კითხვა შეუბრუნა:

- თქვენ გსურდათ გეთქვათ, რომ დათესვის წინ თესლი აუცილებელია წყალში ჩავალბოთ?

- არავითარ შემთხვევაში, წყალში არა, განსაკუთრებით ქლორირებულში ან ანადუღარში, სადაც დახოცილია ყველა ცოცხალი ბაქტერიები. იგი უნდა ჩაღებეს საკუთარ ნერწყვში, რათა გავაჯეროთ ინფორმაციით საკუთარ თავზე. ადამიანის პირის ღრუში, მის ოცდათექვსმეტ გრადუსიან ნერწყვში, რაც ჩვეულია ადამიანის სხეულისთვის, თესლი ცხრა წუთის შემდგომ ძილისგან გამოფხიზლდება და მაშინვე მიხვდება, თუ მან რა უნდა გააკეთოს. ვისთვის გაზარდოს ნაყოფი. თუკი ადამიანს რაღაც რაღაც დაავადებები აქვს, ან გადახრები, თესლი შეეცდება ისეთი ნაყოფი გაზარდოს, რომ ნორმიდან გადახრები აღმოფხვრას.

- მაგიდის გარშემო მსხდომმა მასწავლებლებმა ერთმანეთში ცოცხლად დაიწყეს გადალაპარაკება, შემდეგ სამივენი ერთად შემობრუნდნენ ნიკოლაი ივანეს-მისკენ და ტექნიკუმის პედაგოგმა ჰკითხა:

- ვინ ატარებდა მეცადინეობებს თქვენს მეურვეობაში მყოფებთან, რომელი ორგანიზაციიდან გყავდათ თქვენ ის მოწვეული?

კოლონიის უფროსი სამი დღის მერეც ვერ მიმხვდარიყო, რატომ დააბრეხვა ამ შეკითხვაზე ასეთი პასუხი:

- არ მახსოვს რომლიდან, მე არ ვიყავი ამით დაკავებული, მაგრამ ვიცი, რომ დედაქალაქიდან იყო, საკმაოდ ცნობილი პედაგოგი ჩამოვიდა.

დარბაზში მსხდომმა პატიმრებმა მაშინვე შეაფასეს კოლონიის უფროსის ტყუილი. ისინი მიხვდნენ, რომ ის მათ იცავს. არ აძლევს საშუალებას მასწავლებლებს, რომ გამომსვლელებს დასცინონ და უხმო მადლიერებით მხარი აუბეს მას. ხოლო ახალგაზრდა პატიმარმა პირველი რიგიდან, რომელიც სულ პირველი პასუხობდა ხოლმე კითხვებს, დაუმატა:

- ჩვენ კი ვფიქრობდით, პროფესორი კი არა, აკადემიკოსი იყო ის. იმ-

იტომ, რომ მან კიდევ ბევრი რამ იცოდა ციმბირის ტაიგაზე, ცხოვრებაზე.

– დიახ, – დაამატა პატიმრის მეზობლად მჯდომმა, – მაგარი ჭკვიანი კაცი იყო, ძალიან ნასწავლი.

დარბაზის სხვადასხვა მხრიდან კეთილი გამობხაურებები გაისმა დედაქალაქელი პროფესორის მიმართ, რომელიც არავის თვალითაც არ ენახა.

სცენაზე დადგმულ მაგიდასთან მჯდომმა ინსტიტუტის მასწავლებელმა, რომელიც მთელი ამ ხნის მანძილზე სდუმდა, მოულოდნელად ჭკვიანური გამომეტყველებით დაიწყო საუბარი:

– დიახ, კოლეგებო, მე როგორღაც გაკვრით წავიკითხე სადღაც ეს თეორია, არ მახსოვს, მართალი გითხრათ, რომელ წყაროში იყო ეს. მეცნიერება ახლა მუშაობს ამ მიმართულებით. მე ვფიქრობ, ამაში რაღაც არის დამაინტრიგებელი: –ოცდათექვსმეტი გრადუსი... ცოცხალი ადამიანური ნერწყვი, გაჯერებული უამრავი სხვადასხვაგვარი ცოცხალი ბაქტერიებით... ამაში რაღაც არის...

– დიახ, დიახ, მახსენდება, – ჩაფიქრებულად და ასევე ჭკვიანური სახით წარმოსთქვა ტექნიკუმის მასწავლებელმაც, ისეთი სახე მიიღო თითქოს მასაც სმენია რაღაც ამის შესახებ, – ეს ერთ-ერთი ახალი მიმართულებათაგანია მეზოსტნეოზაში. თეორიულად, რასაკვირველია, მეცნიერება მას საფუძვლიანად თვლის, მაგრამ პრაქტიკაშია საჭირო მისი ნახვა...

დარბაზში მსხდომმა პატიმრებმა უამრავ კითხვებზე აგროტექნოლოგიაში სხარტად უპასუხეს. მათი პასუხები ყოველთვის სტანდარტული არ იყო, მაგრამ მოწვეული გამომცდელები უკვე აღარ ჩქარობდნენ მათ გაპროტესტებას, არამედ პირიქით, ინტერესით უსმენდნენ მათ.

როცა კოლონიის უფროსის მოადგილე პედაგოგების გასაცილებლად გაეშურა, ნიკოლაი ივანეს-ძე მაგიდასთან მარტო დარჩა და მდუმარედ იჯდა, დარბაზიც დუმდა. ის მწვანე საქაღალდეს ფურცლავდა, დარბაზში კი სამარისებური სიჩუმე იდგა. შემდეგ კოლონიის უფროსმა თავი წამოწია, მოავლო მზერა დარბაზს და საუბარი დაიწყო:

– აი, რას გეტყვით მე თქვენ, კაცებო. ბოლომდე არ არის ჩემთვის, თქვენი ჩანაფიქრი ნათელი... დიახ. ბოლომდე არ არის... ამიტომაც მე გადაწყვეტიტე... მოკლედ, მე ჯერ კიდევ არ ვიცი, რა გამოვა ამისგან. მე ვცდები უფროსობასთან დავსვა ეს საკითხი.

გარინდული დარბაზი, თითქოს ბრძანება გასცესო, უცებ წამოდგა და ტაში დააქუხა. არ ელოდა ასეთ რეაქციას ნიკოლაი ივანეს-ძე და ისიც წამოდგა, რაღაცის გამო შეიშმუშნა, მის სულს რაღაც სიამოვნებდა და უხაროდა. ცდილობდა კია მკაცრად არ გამოსვლოდა, უფრო მეტიც, პირქუში უფროსის იერი არ ჰქონდა, თუმცა მაინც წარმოსთქვა:

– ეს რა ხმაურია? დაჯექით ადგილებზე,-თავადაც იგრძნო მოცემულ სიტუაციაში ზედმეტი სიმკაცრის უადგილობა და დაუმატა,- დედაქალაქიდან პროფესორის მოწვევა კი, ვფიქრობ, მაინც აუცილებელია თქვენთვის.

შრომაგასწორების დაწესებულებების სამმართველოს უფროსმა, გენერალმა პოსოშკოვმა, მიიღო ნიკოლაი ივანეს-ძე და მასთან მაშინვე დაიწყო საქმიანი, კონკრეტული საუბარი:

– არა მარტო შენ, სხვებსაც მოუწევთ თავიანთი დაწესებულებების გაფართოება:- ვის ხუთი-ათი, ვის ასორმოცდაათი ერთეულით. ჰოდა, უკვე ერთი წლის შემდეგ მოემზადეთ დამატებითი კონტინგენტის მიღებისთვისაც. ყველა მეუბნება, რომ რთულია ეს, არარეალურია, ისედაც გადავსებულია ციხეებიო. აბა მე რის გაკეთებას მიბრძანებთ? მე კი, მინისტრის ბრძანება მაქვს:- უზრუნველჰყავით დამატებით ექვსი ათასი პატიმრის მიღებაო. შენ მე გამახარე ნიკოლაი ივანეს-ძეც. გამოდის რომ, როგორც იმახი მიღებისათვის დროულად იქნები მზად.

– დიახ, მზად ვარ. მხოლოდ აუცილებელია პროექტის შეცვლა, მე პაქკში ყველაფერი ჩამოვაცალიბე.

– წავიკითხე-წავიკითხე. მხოლოდ ამ პროექტში ყველაფერი გასაგები არ არის ჩემთვის. თითოეულ პატიმარზე ცალ-ცალკე ნაკვეთი უნდა მიმაგრდესო:- აბა ვინ გიშლის ხელს, ამაში რაში გჭირდება ჩემი თანხმობა? მაგრამ ის, რომ შენ გინდა ყოველ ნაკვეთში ცალკე საკანი ააშენო, რაღაცნაირად უცნაურად გამოიყურება, არარაციონალურად. ააშენე ერთი ან ორი საერთო ბარაკი. პატიმრებს დილიდან სამუშაოზე ბადრაგის ქვეშ წაიყვან. ხარჯიც ცოტა იქნება. ცალ-ცალკე საკნებისთვის შენ დამატებითი დაფინანსება არ გექნება.

– მე არც ვითხოვ დამატებით დაფინანსებას.

– აბა, რას ითხოვ?!..

– ცალ-ცალკე საკნების პროექტის დამტკიცებას თითოეულ ნაკვეთზე, საერთო დაგეგმარებას.

– ფულს სად აიღებ ამ ცალ-ცალკე საკნების ასაშენებლად?

– სპონსორები დამეხმარებიან.

– რაღაც უცნაური სპონსორები გყავს შენ. კარგი, მე არ მაქვს დრო, რომ ჩავეძიო ამ საქმეს. შენს პროექტს ვაწერ:-„გაერკვიეთ და დაამუშავეთ,... მაგრამ თავად დავურეკავ მათ და ვეტყვი, რათა როგორც საჭიროა გაერკვნენ კიდეც და დაამუშაონ კიდეც... ეკლიანი მავთულების გარეშე. შენ ამის გარდა კიდეც გაქვს რამე საქმე ჩემთან?

– არის კიდეც ერთი პრობლემა.

– როგორი.

– მე ხომ მიწა არ მაქვს, რომელზეც შეიძლება დამატებითი მეურნეობა ვაწარმოო.

– აბა, მიდი გუბერნატორთან და სთხოვე.

– ვიყავი. მოადგილესთან იხილავენ; მაგრამ ჯერ-ჯერობით მხოლოდ იხილავენ.

– კარგი, მოგეხმარები. დავრეკავ... მორჩა? სულ ეგ არის?

– დიახ, უფროსო.

– ჰოდა, მიდი და იმოქმედე. კარგად იყავი.

* * *

მიწა ორასი ჰა ნიკოლაი ივანეს-ძის უწყებამ საშემოდგომოდ მიიღო, რომელიც დასახლებული პუნქტებისგან მოშორებით მიუზომეს. ასევე, გზების ატალახებამდე მოასწრეს ეკლიანი მავთულხლართის და ღობის შემოსავლებად ხუთმეტრიანი ბოძების ჩაყრა. ნიკოლაი ივანეს-ძეს ესმოდა, თუკი მათ შემოდგომით ვერ დააყენებდა, ნაკვეთებზე საგაზაფხულო სამუშაოებს ვერ დაიწყებდა. აბა როგორ დააყენოს ისინი, თუკი დასახლების მიწის გზა, ორ კილომეტრში მთავრდება? – სანამ ორმოების ამოსათხრელად გამოყოფილ, მოზომილ ნაკვეთამდე მიხვალ, – ვერც ტექნიკას და ვერც სამუშაო ძალას ვერ მიიყვან. პრობლემის შესახებ შეიტყვევს პატიმრებმა და კოლონიის უფროსს წინადადებით მიმართეს: – ორმოებს ბოძებისთვის ხელით ამოთხრიდნენ, ხოლო ორკილომეტრიან ატალახებულ გზას ფეხით გადალახავდნენ ბადრაგის ქვეშ.

შემოდგომის სიცივეში, წვიმის ქვეშაც კი, დაიხურეს რა თავზე ცელოფანისგან გადაწებებული თვითნაკეთი საწვიმარი ლაბადები, კოლონა ორმოცდაათი პატიმრის შემადგენლობით ყოველდღე მიემურებოდა გამოყოფილი მიწისკენ. მსურველი უფრო მეტი იყო, მაგრამ ბადრაგის უკმარისობის გამო სამუშაოზე მხოლოდ 50-50-ი კაცი მიჰყავდათ. ნაკვეთის მომავალი მეპატრონენი უშურველად მუშაობდნენ ყინვების დადგომამდე. დაყენებულ იქნა საგუშაგო კოშკი ყველა ბოძი და ზედ გადაჭიმულ იქნა ეკლიანი მავთულხლართი. ზონაში დაამზადეს მორების ქოხი მნახველთა საკონტროლო პუნქტისთვის და ისიც დადგეს.

შემოდგომაზევე იქნა შეკვეთა მიცემული ერთკაციანი საკნების დამზადებაზე, სადაც პატიმრები იცხოვრებდნენ. თითოეულის ღირებულება 30 ათასს შეადგენდა. მათი შეძენისთვის თანხა არ რჩებოდა და პატიმრები თავად, ვისაც როგორ შეეძლო, მათი დამზადებისთვის ისე შოულობდნენ თანხას. ვიდაცას, რასაკვირველია, თავისუფლების დროს გადანახული ჰქონდა, ვიდაცას ნათესავები დაეხმარა, მაგრამ იყვნენ ისეთებიც, ვინც ასეთ თანხას ვერსად შოულობდა. ისინი მიმართავდნენ კოლონიის უფროსს, ატყობინებდნენ, რომ მზად იყვნენ კარვებში ეცხოვრათ. მაგრამ ეს ინსტრუქციას ეწინააღმდეგებოდა და მათ უარს ეუბნებოდნენ.

ზამთარში ასოთხმოცი პატარა სახლი შემოზიდეს ახალ ზონაში და შემოდგომაზევე დააყენეს ბოძებით წინასწარ მონიშნულ ადგილზე. ასოთხმოცი პატიმარი ადრეულ გაზაფხულზე ჩასახლებულ იქნა ამ პრიმიტიულ, პატარა სახლ-საკნებში, გისოსებიანი ფანჯრებით.

გაზაფხულის მზიან დღეს, კოლონიის უფროსი, იდგა რა საგუშაგო კოშკზე, - უჩვეულო სურათს შესცქეროდა, - ეკლიანი მავთულით შემოვლებულ ორას პა-ზე, აღნიშნული იყო ასოთხმოცი ნაკვეთი. ისინი ერთმანეთისგან გამოყოფილები იყვნენ სარებით, ტოტებით, სადღაც-სადღაც, ნაკვეთის საზღვარს გაბმული მავთული წარმოადგენდა.

- ეს შეძლებულებისაა, - გადაწყვიტა კოლონიის უფროსმა, - მათ ნათესავებმა ფული არა მარტო საკნისთვის, არამედ ღობისთვისაც მისცეს.

ნაკვეთებს შორის, - სავალი პატარა ქუჩები, ზონის ცენტრიდან თავისუფალი ნაკვეთისკენ მიემართებოდა, რომელიც შესაკრებად იყო საჭირო. ალაგ-ალაგ მაღლობებზე, მიწაზე, ჯერ კიდევ დაუმდნარი თოვლი იდო. მაგრამ ფერდობებზე პირველი ბალახი უკვე მწვანდებოდა. თითქმის ყოველ ნაკვეთში მარტოხელა ადამიანთა სილუეტები მოსჩანდა.

თბილ, საპატიმრო ტულუპებში, ყურებზე ჩამოფხატულ ნაჭრის ქუდეებში და უხეში კირზის ჩექმებში ისინი ერთფეროვანნი და უსახური ჩანდნენ.

რა შეუძლიათ გააკეთონ ამ ლანდებმა ცარიელ მიწაზე?.. რატომ ვერ ისვენებენ და საკნებში რატომ არ ზიან? კოლონიის უფროსმა თვალებთან ჭოგრიტი მიიღო და ერთ-ერთ უსახურ ლანდს თვალთვალი დაუწყო. პატიმარი ხოდაკოვი, ბარით ჭრიდა ჯერ კიდევ გაულღობ მიწას, ორმოს იღებდა. ნიკოლაი ივანეს-ძემ ჭოგრიტით გადაატარა მზერა და გაყინულ გრუნტზე ამოთხრილი უკვე ცხრამეტი ორმო დათვალა, რომლებიც ღობის პერიმეტრის გასწვრივ იყო გათხრილი.

სხვა ნაკვეთებზეც, მუქ ჯუბებში გამოწყობილი ლანდები, იგივეს აკეთებდნენ, - თხრიდნენ ორმოებს თავიანთი ნაკვეთის პერიმეტრის გასწვრივ.

- ნეტავი, ამდენ ორმოს რატომ თხრიან ისინი? - ხმამაღლა წარმოსთქვა ნიკოლაი ივანეს-ძემ.

- ეს ხომ ნერგებისა და ბუჩქებისთვისაა, რომლებმაც მწვანე ღობე უნდა წარმოქმნან ყოველი ნაკვეთისთვის, - აუხსნა გუშაგმა.

- გასაგებია. მაგრამ ხომ შეეძლოთ ერთი-ორი კვირა მოეცადათ, მიწა სრულად გალღვებოდა და მაშინ ამოთხრაც გაუადვილდებოდათ.

- ამას მეც ვეუბნებოდი მათ, მაგრამ არ უნდათ მათ დაცდა. ეშინიათ რომ ვერ მოასწრებენ. ოთხასი მეტრი მწვანე ღობე უნდა დარგოს თითოეულმა, - არ არის სახუმარო საქმე. როცა მიწა გალღვება, მათ კვლებით დაკავება მოუწევთ.

კოლონიის უფროსი კიდევ დიდი ხანი უცქერდა და აკვირდებოდა,

როგორი სურვილითა და რაღაცნაირი აზარტითაც კი, მუშაობდნენ მისი მეურვეობის ქვეშ მყოფნი და ფიქრობდა:

„აშკარად არსებობს რაღაც კოსმიური კავშირი ადამიანის სულსა და დედამიწის სულს შორის. ეს კავშირი,- პლანეტასა და ადამიანს შორის ჰარმონიაში. თუკი არ არის ეს კავშირი,- ესე იგი არც ჰარმონია არ არის. იწყება გადაგვარება, იზრდება დამნაშავეობა.

რასაკვირველია, ეს წიგნი,- „ანასტასია“- რაღაცნაირად უჩვეულოა. წაიკითხეს პატიმრებმა იგი და, მათ სულებში რაღაც აუხსნელმა იფეთქა. აი, თუნდაც თავად მე:- წავიკითხე იგი და სხვაგვარად დავუწყე ცხოვრებას ყურება. რასაკვირველია, წიგნმა ითამაშა თავისი როლი, მას ახლა ყველა ზონაში კითხულობენ. მაგრამ წიგნის ძალა ხომ ზუსტად იმაში მდგომარეობს, რომ მიუთითებს ადამიანის მიწასთან კავშირზე. გამოდის, მთავარი,- ეს კავშირია. არ შეიძლება მისი გაწყვეტა. ხოლო ყველა ეს საუბარი „მაღალ მორალზე, სულიერებაზე,- ჯერ კიდევ ბოლომდე შეუცნობელ კავშირზე“. მხოლოდღა ფუჭი ლაყბობაა და მეტი არაფერი.

* * *

შემოდგომით ახალი ზონის ყველა ნაკვეთში, ასე უწოდეს მას თავად პატიმრებმა, გარეშემო უთოხნიდნენ ჯერ კიდევ პატარა ვაშლის, მსხლის, ცირცველის (ქნავის), არყის და ყოველგვარ ნერგებს, რომლებიც შემოდგომის შეფერილობის ფოთლებით ჰქმნიდნენ მზერისთვის სასიამოვნო სურათს. დაახლოებით თხუთმეტი-ოცი მეასედი ყოველი ჰექტარისა დარგული იყო ტყის ნერგებით. უკვე პირველსავე შემოდგომაზე ზონის კომკიდან ორასი ჰექტარის ხილვისას,- შთაბეჭდილება მკვეთრად განსხვავდებოდა უკეთესობის მხრივ იმ გაზაფხულის უდაბური შავი მიწისგან. თვალნათლივ ჩანდა:- ეკლიანი მავთულხლართის მიღმა როგორ იზრდება უჩვეულო მწვანე ოაზისი.

...ხოლო მთელი ზაფხულის მანძილზე ციხის სასადილოში ცოცხალი მწვანელი, შემდეგ კიტრი, პომიდორი, ჭარხალი შემოდოდა...

შემოდგომაზე თითოეულმა პატიმარმა მისთვის მიწოდებული ნაკვეთიდან ხუთი ტომარა კარტოფილი ჩააბარა, რამოდენიმე ათეული ქილებში დახუფული მჟავე კიტრი და პომიდორი. ციხის კვების ბლოკი მთელი ზამთრით იყო უზრუნველყოფილი ჭარხლით, სტაფილოთი, ბოლოკით...

უჩვეულო სურათის ხილვა შეიძლებოდა ახალი ზონის საკონტროლო პუნქტიდან. მსოფლიოს ყველა საპატიმროსგან განსხვავებით, სადაც საკონტროლო პუნქტებში ხორციელდება ამანათების მიღება პატიმარ მოქალაქეთათვის,- ახალ ზონაში პირიქით ხორციელდებოდა,- ზონიდან ამ-

ანათების გაცემა. ჯარისკაცები პატიმრებთან მოსულ ნათესავებს ბოსტნეულით დაკონსერვებულ ქილებს აძლევდნენ. ბევრნი მანქანებით ჩამოდიოდნენ და უკან უხვი საწოვავით ბრუნდებოდნენ.

ის პატიმრები, ვისაც ნათესავები ახლომახლო არ ჰყავდათ, თავისი მოსავლის ნაწილს ჯარისკაცთა მეშვეობით გადამყიდველებს აბარებდნენ და არცთუ ცუდ შემოსავალს იღებდნენ.

ხოლო პატიმარ ხოდაკოვს არავინ არ აკითხავდა. არ ჰყავდა მას ნათესავები. ის ბავშვთა სახლიდან იყო, - და თავისი მოსავლის ნაწილის გაგზავნა უახლოეს ბავშვთა სახლში მოითხოვდა.

ნიკოლაი ივანეს-ძემ ბრძანების წარმატებულად შესრულებისთვის მადლობა მიიღო სამმართველოდან. ის, - ერთადერთი იყო, ვინც დამატებით ასოთხმოცი პატიმრის მიღება სხვების შესანახი პირობების გაუარესების გარეშე შესძლო.

გასული ოცი წლის მსახურების მანძილზე, ყველაზე შრომატევადი გასული წელი ნიკოლაი ივანეს-ძისთვის. ჩვეული საზრუნავის გარდა მას უწევდა, „მოეპოვებინა“ ხან ნაყოფის მომტანი ნერგები, ხან თესვები. მაგრამ ყოველთვის ძალიან გახარებული იყო, როცა მოდიოდა საპატიმროს ძველისძველი სატვირთო მანქანა „ზილ“-ი, პირთამდე დატვირთული პატარა ნერგებით.

* * *

გავიდა კიდევ ხუთი წელი. მზიან ივლისის დღეს ცაში შვეულმფრენი გამოჩნდა და დაიწყო ახალი ზონის თავზე ტრიალი. ნიკოლაი ივანეს-ძე საკონტროლო პუნქტიდან უყურებდა, როგორ შემოუარა შვეულმფრენმა ახალ ზონას. მან იცოდა: - შვეულმფრენის ბორტზე გენერალი პოსოშკოვი და იუსტიციის სამინისტროს კომისიის წევრები იმყოფებოდნენ. ვიღაცამ, შესაძლოა საჩივარი დაწერა კოლონიის უფროსზე, ან უბრალოდ, დედამიწაზე უჩვეულო პატიმართა არსებობის ხმები გავრცელდა.

მაღალ თანამდებობიან ჩინოვნიკთა კომისია გადმოვიდა შვეულმფრენიდან, რომელიც საკონტროლო პუნქტთან დაეშვა. ნიკოლაი ივანეს-ძე კი, იდგა და ფიქრობდა, მხოლოდ ზონის ინტერესთა დაცვაზე.

- ჰოო, მე აქ აშკარად მექნება დარღვევა ბრალად წაყენებული. აბა, მეც კიდევ, ზონის შემოღობვისთვის ამ მოლივლივე ხვიარის მრავალწლიანი ყვავილების დარგვის ნება რატომ დავრთე? ისინი სამი მეტრის სიმაღლეზე გარშემოევლნენ ამ ეკლიან მავთულს, წარმოჰქმნეს მწვანე ღობე, თან ისე, რომ სხვადასხვა ყვავილების ფონზე არც კი სჩანს ეკლიანი მავთული.

იგი, მავთულხლართები ხედს, ასე მითხრეს პატიმრებმა, არა ესთეტი-

ურს ხდისო. და საგუშაგო კოშკებსაც გარშემოავლეს, თავიანთი მოლივ-ლივე ყვავილები. გუშაგის ოთახამდეც კი აღწევს ყვავილები,-ყველაფერი ახლა ზონას კი აღარ ჰგავს, არამედ მინდორთა შორის, რაღაც სამოთხის ოაზისს, რომელიც ბალახითაა გადაფარული.

– აი, თქვენ ნახეთ, ბატონო ჩემო, პირველი დარღვევა სახეზეა უკვე,- სთქვა გენერალმა სამინისტროდან,- ესზონის რა შემოღობვაა, ა?... ასეთ ღობეზე, ლიანებით გარშემოვლებულზე, ნებისმიერ მსურველს შეუძლია გადამდრეს,- სთქვა გენერალმა, მერე შემოუბრუნდა სამმართველოს უფროს პოსოშკოვს,- ამას თქვენ ნებისმიერი ჯარისკაციც დაგიდასტურებთ,- სთქვა გენერალმა. მართალი ვარ?- მიმართა სამინისტროს წარმომადგენელმა საკონტროლო პუნქტთან მდგარ მორიგე ლეიტენანტს.

– ნება მომეცით გიპასუხოთ, ამხანაგო გენერალო?- დადგა „სმენის“ პოზაში მორიგე ლეიტენანტი.

– მიპასუხეთ, რადგანაც გეკითხებით. არის აქ ინსტრუქციის დარღვევა?

– არავითარ შემთხვევაში, ამხანაგო გენერალო. მოცემულ შემთხვევაში თქვენ ხედავთ ტაქტიკურად უსრულჰყოფილეს ზონის ღობეს, რომელშიც იმყოფებიან დამნაშავენი.

– რაო-რაო?- გაიკვირვა სამინისტროს კომისიის წევრმა,- როგორიო, უსრულჰყოფილესიო, ტაქტიკურად? თქვენ რას ბოდავთ?..

კომისიის ყველა წევრი შეჩერდა „სმენის“ პოზაში მდგარი ლეიტენანტის გვერდით.

„აი, ხუმარა,- ბოლოს დადარდიანებულმა გაიფიქრა ნიკოლაი ივანეს-მემ,-ეს ლეიტენანტი პროხოროვი სულ მუდამ თავისი ხუმრობებითაა. კომისიის წინაშე მაინც ნუ იცუღლუტებდა. ახლა კი ნამდვილად არ მაპატიებენ მასხრად აგდებას. ის კი დგას „სმენის“ პოზაში და თავისი თავზე-ღობისგან არც კი წითლდება.“

ლეიტენანტმა სიტყვების მკაფიოდ წარმოთქმით განაგრძო:

– ნება მომეცით სრულჰყოფის საკითხთან დაკავშირებით გიპასუხოთ.

– მიპასუხე, თუკი შეგიძლია,- უბრძანა გენერალმა სამინისტროდან,- ტაქტიკური სრულჰყოფილებათა, ესე იგი, თქვენი ყვავილები არა?

– ზუსტად ასეა, ამხანაგო გენერალო. გაქცევის მოსურნე და გარშემოვლებული ყვავილებით მოცემულ ღობეზე გადამძრომ დამნაშავეს, შეუძლია გადამდრეს, მაგრამ შორს წასვლას ის ვერ მოახერხებს.

– ეს რატომაო ჰა?- გაიკვირვა გენერალმა.

– სანამ ის სურნელოვანი ყვავილებით გარშემორტყმულ ღობეს გადალახავს მთელი სურნელობებით გაიჟღინთება ისე, რომ ნაკლებ გამოცდილი ძაღლიც კი ადვილად მიაგნებს მის კვალს და უკან მოიყვანს.

– ესე იგი, გაიჟღინთება,.. გადაიხარხარა გენერალმა, მასთან ერთად კი კომისიის ყველა წევრმა გაიცინა,- ძალღი კი, ესე იგი, ყვავილთა სურნელის მიხედვით... აი ყოჩაღ, ლეიტენანტო, გონებამახვილი ხარ. და ასეთი სახის რამდენი გაქცეული დააბრუნეს თქვენმა ძალებმა უკან?- სიცილით ჰკითხა გენერალმა.

– არც ერთი!- დამნაშავეებმა იციან რა ღობეზე გადასვლის მთელი უპერსპექტივობა, ხუთი წლის მანძილზე გაქცევისთვის არც ერთი მცდელობა არ ჩაუდენიათ.

– ესე იგი, ამ ზონიდან, არც ერთი გაქცევის მცდელობა არ იყო?- ჰკითხა კომისიის თავმჯდომარემ სამმართველოს უფროსს.

– დიახ, არც ერთი,- უპასუხა პოსოშკოვმა.

კომისიის წევრებს აშკარად მოეწონათ ლეიტენანტის გონებამახვილური პასუხები, მას შემდეგი კითხვაც დაუსვეს:

– გვითხარით, ლეიტენანტო, თუკი დამნაშავენი არც კი ცდილობენ გაქცევას ამ ზონიდან, მაშინ რაღა საჭიროა საზედამხედველო საგუშაგოები შეიარაღებული ჯარისკაცებით?

– გარე სამყაროდან ზონის დაცვისთვის,- უპასუხა ლეიტენანტმა.

– რას ნიშნავს გარეშე სამყაროდან დაცვა? ვიღაც ცდილობს ამ ზონაში შეღწევას?

– ზუსტად ასეა,- შეატყობინა ლეიტენანტმა. ბევრი პატიმრის ცოლები გამოხატავენ სურვილს იცხოვრონ თავიანთ ქმართან ერთად საკანში. ზოგიერთები ითხოვენ მთელი ზაფხულით გაატარონ თავიანთ შვილებთან ერთად ზონაში. მაგრამ პატიმართათვის ინსტრუქციის შინაარსის მკაცრი დაცვა კოლონიის უფროსის მხრიდან არ უშვებს მსგავს უსაქციელობას. მაშინ, ცალკეული, უვიცი ცოლები ცდილობენ თავიანთ ბავშვებთან ერთად გადაძვრნენ მწვანე ღობის მიღმა ან განახორციელონ გათხრა ღობის ქვემოთ. მაგრამ ზონის მამაცი დაცვა არ უშვებს მსგავს კადნიერ მცდელობებს.

ვერ გაიგეს, ხუმრობით თუ სერიოზულად ყვებოდა ლეიტენანტი პატიმართა ცოლებისა და ბავშვების ზონაში შეღწევის მცდელობაზე, დაზუსტებისთვის კომისიის თავმჯდომარემ ნიკოლაი ივანეს-მეს ჰკითხა:

– ასეთ შემთხვევებს დანამდვილებით ჰქონდა ადგილი?

– დიახ,- უპასუხა ნიკოლაი ივანეს-მემ,- ორი მცდელობა იქნა აღკვეთილი. ჩემთან ოთხმოცდათექვსმეტი განცხადება შემოვიდა პატიმართა ცოლებისგან თხოვნით, გაატარონ ზაფხული ბავშვებთან ერთად მათი ქმრების ნაკვეთის ტერიტორიაზე. მაგრამ ინსტრუქციით დაშვებული პაემნების გარდა, მსგავსზე ნებართვის მიცემა ჩვენ არ შეგვიძლია:

– და რაა ასეთი, ზონაში, რომ მათ ასე იზიდავთ? და ისიც კიდევ ბავშვებთან ერთად?- თუმცა, მოდით, ბატონებო, გავიაროთ ტერიტორიაზე

და თავად ვნახოთ.

– გახსენით ჭიშკარი, – უბრძანა ლეიტენანტს ნიკოლაი ივანეს-ძემ.

მოჩუქურთმებული ხის ჭიშკარი სწრაფად გააღეს, კომისიის წევრები ზონის ტერიტორიაზე შევიდნენ და სულ რაღაც რამოდენიმე ნაბიჯის გაკეთების შემდეგ, მოულოდნელად, არც შეთანხმებულან ისე შეჩერდნენ.

შვეულმფრენის ილუმინატორიდან ზონა ლამაზ მწვანე ოაზისად გამოიყურებოდა. მაგრამ აქ იყო არა მარტო ლამაზი ბილიკები შეკრეჭილი ბალახისგან, არა მარტო მწვანე ღობეებმა გააოცეს კომისიის წევრები. ზაფხულის ყვავილებისა და მცენარეების ფაქიზი სურნელი გარსშემოევლო თავისი მადლით ადამიანებს, რომლებიც შეჩვეულნი იყვნენ თავიანთ კაბინეტთა სურნელსა და დედაქალაქის ქუჩების მტვერს. სიმყუდროვეს არღვევდა მხოლოდ ჩიტების გალობა და მწერების ზუზუნი. ეს ხმები არამც თუ აღიზიანებდა, არამედ სიამოვნებას ჰგვრიდა ადამიანთა სმენას.

– კარგი იქნებოდა ნაკვეთის ტერიტორიაზე შესვლა, – რატომღაც ჩუმად, თითქოს ეშინოდა ვიღაც არ შეეწუხებინა, ისე წარმოსთქვა კომისიის თავმჯდომარემ.

მაღალ თანამდებობიანი ჩინოვნიკები პირველი ნაკვეთის ბილიკით, სახლ-საკნისკენ მიდიოდნენ. პატარა, ხის სახლ-საკანი ჩასმული იყო მეტალის გისოსებში, მაგრამ ამის შემჩნევა შესაძლებელი იყო მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუკი ძალზედ ახლოს მიხვიდოდი. შორიდან იგი მწვანე ბორცვს ჰგავდა, მოქარგული სხვადასხვა მცენარეებით, გარშემორტყმული ყვავილთა კოინდარით, კლუმბებით, ბუჩქებით, იგი გარემომცველ სივრცეს ჰარმონიულად ერწყმოდა.

სახლის შესასვლელთან, მიმსვლელთა მიმართ ზურგით, ადამიანი იდგა თეთრ სპორტულებში. პატიმარი ჟანგმოკიდებულ გადასაკეტს ზეთავდა და ენერგიულად ექაჩებოდა მას წინ და უკან. ჩამკეტი ძლივს ნებდებოდა. მუშაობაში გართულმა ადამიანმა მაშინვე ვერც შეამჩნია მოსულები.

– გამარჯობა ხარლამიჩ, – გასძახა მას ნიკოლაი ივანეს-ძემ, – მიილე სტუმრები, წარუდექი მათ.

..ადამიანი სწრაფად შემობრუნდა, დაინახა მომსვლელები, ოდნავ დაიბნა, მაგრამ მალევე მოიკრიბა მხნეობა და მათ წარუდგა:

– პატიმარი ხარლამიჩი, მსჯავრდებული რუსეთის ფედერაციის სისხლის სამართლის კოდექსის 102-ე სტატიით, თორმეტი წლით, საკანში პატიმრობის ვადა გავატარე ექვსი წელი. ახალ ზონაში ვიმყოფები ხუთი წელი.

– და ახლა რას უკეთებდით თქვენს კარებს? – ჰკითხა პატიმარს კომისიის თავმჯდომარემ.

– ვზეთავდი გარეთა საკეტს, მოქალაქე უფროსო. ძალზედ ძნელად იღება, უხარისხო მეტალით დაიწყეს კეთება, მალე ჟანგდება.

კომისიის თავმჯდომარე მიუახლოვდა საკანში შემავალ კარებს, მიხურა იგი და საკეტის გადაწევას შეეცადა. პირველი მცდელობიდან ვერ მოახერხა, მაგრამ მან შემდეგ ეს მაინც მოახერხა. მერე, იგი შემობრუნდა და მრავალმნიშვნელოვნად შეხედა სამმართველოს უფროსს, გენერალ პოსოშკოვს და წარმოსთქვა:

– ესე იგი, თქვენ ამტკიცებთ, თითქოსდა პატიმართა შესანახი ყველა ინსტრუქცია დაცულია. ესე იგი, სამუშაოს დასრულების შემდგომ ყველას კეტავენ საკნებში?

სამმართველოს უფროსი სდუმდა. ყველასთვის ნათელი იყო, – მეტა-ლის გადაშვები დაჟანგულიყო და ძნელად იკეტებოდა, იმიტომ რომ მისით დიდი ხანია არ უსარგებლიათ.

პატიმარი ხარლამოვი მიხვდა, რომ განსაცდელში ჩააგდო თავისი უფროსობა. იმ წამსვე მის თავს აზრ-ფიქრები მოაწვა:

„საჭირო იყო ეს წყეული საკეტი დროზე დამერეგულირებინა. აბა როგორ აუუხსნი ამ ადამიანებს, რომ ეს საკეტი საერთოდ არ არის საჭირო? არავინაც არ ფიქრობს ზონის დატოვებაზე, მიატოვონ თავიანთი ნაკვეთი. რისთვის? საით წავიდნენ? აქაა მისი, ხარლამის-მის, მშობლიური ადგილი, აქ არის მისი სამშობლო. აქ მას ყოველ დილით ჩიტები გალობით ხვდებიან და მის მიერ დარგული ხის ტოტები მას ყოველ დილით მისალმების ნიშნად ტოტებს უქნევენ. თხაც ჰყავს, – ნიკიტა ჰქვია, ათობით დედალი, კვერცხის მდები ქათმები, ორიც სკა. სხვებსაც თავისი აქვთ, ცოტათი სხვაგვარი, მაგრამ მშობლიური, საკუთარი მეურნეობის ტერიტორიად გადაქცეული. და აი, განსაცდელში ჩააგდო მან უფროსი ამ წყეული საკეტის გამო.“

განერვიულდა ხარლამიჩი, ალელდა, ხუმრობით კი არა, არამედ შემოფოთებული სწრაფად ალაპარაკდა:

– უკანასკნელი ნამირალა ვარ მე ამ საკეტის გამოისობით. მოქალაქე უფროსო. და არანაირი პატიების ღირსი არ ვარ, თუკი იგი ჩემს მეგობრებს უბედურებას დაატეხავს თავს. მხოლოდ მომისმინეთ, ნება მომეცით ბოლო სიტყვა ვთქვა. აი,... მე ვიტყვი. მთელი ცხოვრება შემეცვალა... კი არ შემეცვალა იგი, ცხოვრება მხოლოდ ეს-ესაა აი, აქ დაიწყო. აქ არის ჩემი თავისუფლება. იქ კი, ჭიშკრის მიღმა, – პატიმრობაა, იქ, – საშინელი ჯოჯოხეთია. აი იქ კოშკებზე ჯარისკაცები რომ დგანან, როგორც ანგელოზები ისე არიან ისინი ჩვენთვის. ვლოცულობთ, რომ ანგელოზებმა ყველანაირ სისაძაგლეს შემოდწევის უფლება არ მისცენ.

პატიმარ ხარლამის-მის მღელვარებისგან ნაწყვეტ-ნაწყვეტმა ხმამ და ნათქვამის შინაარსმა თავისებურად იმოქმედა მის წინაშე მდგარ ადამიანებზე. ქალმა, – სახელმწიფო დუმის დეკუტატმა, უმაღლეს სახელმწიფო კომისიაში შესულმა, მოულოდნელად ისევე, ოდნავ მღელვარედ, წამოიძახა:

– აბა, თქვენ რას გადაეკიდეთ ამ უბედურ საკეტს. განა ვერ ხედავთ, ღამით წვიმა იყო, ჩაიჟანგა იგი?!

კომისიის თავმჯდომარემ შეხედა მეტალის საკეტს, მერე ქალს და გადაიხარხარა:

– ჩაიჟანგა! აბა, ეს ადრე რატომ ვერ მივხვდი, მე. მართლა წვიმა იყო, და იგი დაჟანგდა... კომპეზზე, ესე იგი, ანგელოზები დგანან არა?– შემოუბრუნდა პატიმარ ხარლამოვს კომისიის თავმჯდომარე და კითხვა შეუბრუნა.

– ანგელოზებია,– დაუდასტურა ხარლამიძმა.

– ჰოდა, ვადა როდის გაგდის?

– თერთმეტი თვისა და შვიდი დღის შემდეგ.

– შემდეგ როგორ აპირებ ცხოვრებას?

– განცხადება დავწერე, რათა ვადა გამიგრძელონ...

– რაა? როგორ თუ გაგიგრძელონ? რატომ?

– იმიტომ, რომ იქ არ არის თავისუფლება, იმ თავისუფლებაში, წესრიგი არ არის. თავისუფლება არ არსებობს მიწის გარეშე.

– აბა ვინ გიშლით, თავისუფლების შემდეგ აიღოთ მიწა და შეჰქმნათ ასეთივე მეურნეობა, ოღონდ თავისუფლების ჟამს? შეჰქმნათ ოჯახი?

– ეჰ, მოქალაქე უფროსო, აი მეც ვრაფრით ვერ გამიგია. მაშ, ვინ გვიშლის ჩვენ, რუსეთში თითოეულ რუსს მოგცენ ერთი ჰა მიწა? ვერაფრით ვერ გამიგია? რუსეთის მიწა რუსეთელებს ეკუთვნით თუ არარუსეთელებს?

– სახელმწიფო დუმის მიერ მიღებული ახალი კანონის თანახმად, მიწა შეუძლია თითოეულმა ადამიანმა იყიდოს,– შეატყობინა ქალმადეპუტატმა.

– და თუკი არა მაქვს მე იმდენი ფული, რომ ვიყიდო სულ რაღაც ერთი ჰა მიწა. ე.ი. სამშობლოც არა მაქვს მე? არა?– გამოდის,– არა მაქვს და არც მექნება? და თუკი რუსეთი,– ჩემი სამშობლოა, მაშ ვიღასგან უნდა ვიყიდო იგი მე? გამოდის, რომ ვიღაცამ დაიპყრო მთელი ჩემი სამშობლო, მთლიანად, ბოლო ჰექტარამდე და ახლა ყოველი რუსეთელისგან გამოსასყიდს ითხოვს. რაღაც ყაჩაღური ხრიკები გამოდის არა? არც კანონითაა ასე და არც გაგებით. აი თქვენ, მოქალაქე უფროსო,– მიუბრუნდა ხარლამის-ძე კომისიის თავმჯდომარეს,– გენერალი ბრძანდებით, სანიშნეებით ვხედავ. მიდით, გაანთავისუფლეთ ჩვენი სამშობლო იმისგან, ვინც იგი დაიპყრო და გამოსასყიდს ითხოვს. თუ თქვენც, ასევე გადაიხდით გამოსასყიდს საკუთარი სამშობლოს წილისთვის?

– პატიმარო ხარლამიშ შეწყვიტე ლაპარაკი,– ჩაერია ნიკოლაი ივანეს-ძე.

მან დაინახა როგორ ამოეზურცა ლოყაზე ნაიარევი ადრე ბრძოლებში გამობრძმედილ გენერალს, როგორ შეიკრა მისი მუშტები. გადააბიჯა გენერალმა პატიმრისკენ. დგანან ისინი და შესცქერიან თვალი თვალში გაყ-

რილები ერთმანეთს. უცქერენ ერთმანეთს და სდუმან. შემდეგ გენერალმა წყნარად სთქვა:

– მიჩვენე შენი მეურნეობა, რუსეთელო,- და დაამატა, სრულიად ჩუმად, თითქოს თავისთვის ჩაილაპარაკა:- ეკლიანი მავთულის მიღმა საკუთარი სამშობლოს ნაკერი.

ხარლამიჩი, კომისიის წევრებს ახალგაზრდა ბაღს და მასში მსხმოიარე ტოტებს ათვალიერებინებდა,, გაუმასპინძლდა მათ მოცხარით, ჟოლოთი. ორ მეასედზე მეტ მიწაზე ჰქონდა დარგული პომიდვრის კვლები, ორასზე მეტ მიწაზე კი კიტრი ჰქონდა ხარლამიჩის დათესილი. ბარით ამოთხრილი ტბორი უჩვენა. ტბორის გვერდით,- აკურატულად დაწყობილი კასრები.

– აი, ხარლამიჩის მთავარი სიახლე,- განუმარტა კომისიის წევრებს ნიკოლაი ივანეს-ძემ, მიუთითა რა კასრებზე,- ასომრცოცდაათლიტრიანი კასრში იგი ყოველწლიურად კიტრს ამჟავებს. შეუდარებელი მჟავე გამოსდის მას, შენახვის წარმოდგენელი, ორიგინალური რამ მოიფიქრა. კასრებს გაავსებს დამარილებული კიტრებით, დალუქავს მას და ჩაუშვებს ტბორში, წყლის ქვეშ. ასე ინახებიან ისინი გაზაფხულამდე. როგორც კი მოსკოვის რესტორნებიდან შემსყიდველები მოდიან, ხარლამიჩი ყინულს ტებს და მნახველთა საკონტროლო პუნქტისკენ მოათრევს, ჩვენ თითო კასრს ხუთას რუბლად ვყიდით. ორას ორმოცდაათი ხარლამიჩს ეკუთვნის, დანარჩენი კი,- საპატიმროს საჭიროებებისთვისაა.

– და თქვენს უწყებას რამდენი შემოსავალი აქვს თითოეული მეურნეობიდან?- ჰკითხა კომისიის ერთ-ერთმა წევრმა.

– საშუალოდ, წელიწადში ასი ათასამდე,- უპასუხა ნიკოლაი ივანეს-ძემ.- მაგრამ, ნახევარი, კონტრაქტის მიხედვით როგორც საჭიროა ნაკვეთზე მომუშავეებზე მოდის.

– ასი ათასი?- გაიკვირვა კომისიის წევრმა,- და სულ თქვენ ასოთხმოცი ჰექტარი გაქვთ, ესე იგი, თქვენ მათგან ყოველწლიურად სუფთა მოგებას ოთხმოცდაათ მილიონს იღებთ?

– დიახ. ვიღებთ.

– ესე იგი პატიმრებს წლიურად ხუთასი ათასი გამოსდით?

– დიახ, ასე გამოდის.

– და ჩვენს ქვეყანაში, თავისუფლების აღკვეთის ადგილებში მილიონზე მეტი მოქალაქე არის მოთავსებული. აი ყველა, რომ ასეთი ანაზღაურებაზე გადაგვეყვანა. ქვეყანას ასეთი შემოსავალი ექნებოდა, ყველაფრიდან გამომდინარე დამნაშავეობაც მნიშვნელოვნად შემცირდებოდა.

– გადავიყვანოთ... ყველა?- ჩაერთო საუბარში კომისიის სხვა წევრი.- საკითხი სხვაგვარად დგას. როგორმე ეს ზონა არ მიხურონ. ჩვენ აქ რატომ გამოგვიშვეს? იმიტომ რომ გავრკვეულვიყავით. აქ კი, რაღაც არანორმა-

ლურობა გამოდის,- პატიმრები უკეთეს პირობებში ცხოვრობენ, ვიდრე თავისუფალი ადამიანები. როგორც არ უნდა სთქვას,- ეს პატიმრები კი მაინც დამნაშავეები არიან. და, აბა რას გააკეთებთ თქვენ ნიკოლაი ივანესძემ, როცა ამ ადამიანების განთავისუფლების დრო მოვა?

კოლონიის უფროსმა, არც დაფიქრებულა,- ისე უპასუხა:

– ჩემი ნება რომ იყოს, მე, მათი განთავისუფლების შემდეგ, მათვე და-ვუტოვებდი ამ მეურნეობებს! მავთულს მოვაშორებდი და ახალ ადგილზე გადავიტანდი, ახალ ზონას მოვაწყობდი.

სამინისტროში წარდგენილი მოხსენებისას, კომისიის წევრებმა აღნიშნეს იმის შესახებ, რომ დარღვევები პატიმართა შენახვის ინსტრუქციაში არ გამოვლენილა.

– აბა, იმ გამოსული ხმების შესახებ საქმე როგორდაა, პატიმრები უფრო უკეთეს პირობებში ცხოვრობენ, ვინემ ბევრი თავისუფალი ადამიანიო?- ჰკითხა მინისტრმა.

– თავისუფალ მოქალაქეთა ცხოვრება უნდა გავაუმჯობესოთ,- შენიშნა კომისიის თავმჯდომარემ,-ადამიანებს მიწა უნდა მისცეთ. არა მარტო სიტყვებით, არამედ საქმით.

– მაგრამ ეს ჩვენს კომპეტენციაში არ შედის,- შორს დაიჭირა მინისტრმა,- მოდით არსებითზე ვისაუბროთ.

– დიახ, არსებითად იცით რას გეტყვით:- აუცილებელია დაინერგოს მოცემული გამოცდილება ჩვენს მიერ რწმუნებულ უწყებებში*, - მტკიცედ განაცხადა კომისიის თავმჯდომარემ.

– მეც თანახმა ვარ ამასზე,-მხარი დაუჭირა თავმჯდომარეს ქალმა-დეპუტატმა სახელმწიფო დუმიდან და დაუმატა:- და კიდევ მე, მტკიცედ გადავწყვიტე სახელმწიფო დუმაში შევიდე წინადადებით განიხილონ კანონპროექტი რუსეთში მცხოვრებ ყველა მსურველ ოჯახს გამოუყონ თითო ჰექტარი მიწა სამუდამო მფლობელობაში, მასზე საკუთარი საგარეულო ადგილ-მამულის მოსაწყობად.

* * *

დუმამ კანონი მიიღო. ერთობლივი აღმაფრენით, მილიონობით რუსეთის ოჯახმა დაიწყო ბაღებისა და ტყეების გაშენება თავიანთ საგარეულო მამულში. და იფურჩქნებოდა რუსეთი...

რომელ წელს მოხდა ასეთი რამ?.. რაა?- ჯერ არ მომხდარა?.. რატომ?.. ვინ უშლის ხელს? ვინ არ ამღევს რუსეთს აყვავების საშუალებას?

* ზუსტად ერთი წლის წინ ჩვენმა პატრიარქმა წინადადებით მიმართა მთავრობას:- ნაკლებ დამნაშავე პატიმართათვის მიწის ნაკვეთის მიცემის თაობაზე!... ხოლო უფრო ადრე საეკლესიო მიწების ახლადდაქორწინებულთათვის გადაცემაზე!... ც.გ.

კანონი დევსტაბილიზაციის, საღსის მიერ რჩეულთათვის

ქე მესმოდა:- ანასტასიას ბაბუა არა მარტო ფსიქოანალიტიკურ უნარ-ნიჭს ფლობდა, არამედ სხვადასხვა ქვეყნების სოციალურ მოწყობასთან დაკავშირებით კონკრეტულ ინფორმაციასაც. მაგრამ რამდენად კონკრეტულად შეიძლება, რომ მან სახელმწიფო ინსტიტუტების შესახებ იცოდეს? ის ხომ ტაიგაში ცხოვრობს; რადიო, ტელეფონი, ტელევიზორი იქ არ არის. მაშ საიდანღა შეიძლება, რომ ინფორმაცია მივიდეს მასთან, ვთქვათ, ჩვენი ქვეყნის სახელისუფლო ორგანოების შესახებ?- არსაიდან. ამრიგად, კონკრეტულ ინფორმაციას ის არ უნდა ფლობდეს, მაგრამ მე მაინც ვკითხე:

– იცით, თქვენ, რომ ჩვენს სახელმწიფოში, რუსეთში, არსებობს ასეთი ორგანო, როგორც სახელმწიფო დუმა?

– ვიცი,- გაისმა პასუხი.

– ვინ და როგორ მუშაობს მასში, ასევე იცით?

– დიახ.

– თითოეული დეპუტატის შესახებაც იცით?

– თითოეულის.

– როგორ კანონებს გამოსცემენ ისინი, ასევე ცნობილია თქვენთვის?

– *არა მარტო როგორი კანონები გამოსცეს, არამედ როგორსაც გამოსცემენ, წინასწარაა ცნობილი. კი, მაგრამ შენ, კვლავ რატომ გიკვირს, ვლადიმირ? ქურუმისთვის ეს უმარტივესი ამოცანაა. იგი ინტერესსაც კი არ იწვევს.*

– იმიტომაც მიკვირს, რომ გაუგებარია, რა საშუალებებით შეიძლება რომ თქვენ თითოეული დეპუტატის შესახებ იცოდეთ, თანაც იმაზეც, თუ სახელმწიფო დუმის მიერ როგორი კანონები იქნება გამოცემული უახლოეს დროში? ეს რაღაც გონებისთვის წარმოუდგენელი მისტიკაა.

– არც მისტიკა არ არის აქ არანაირი და ამოცანაც პრიმიტიულია.

– ამ მოვლენის ახსნა აი, ასეთი ინფორმირებულობით თქვენ შეგიძლიათ?

– შემიძლია, რასაკვირველია, აქ ყველაფერი უკიდურესად მარტივია. შეხედე.

ჯერ კიდევ, ზუთი ათასი წლის წინ, ფარაონებს, საბჭო ჰქონდათ. რომის იმპერიაში,- სენატი. მეფეებს,-ბოიარინთა დუმა. აბა კიდევ რა ვთქვა? მოსახლეობები სხვადასხვაგვარია, მაგრამ არსი ყოველთვის ერთია. კანონი სახელწოდებაზე ხომ არ არის დამოკიდებული, არამედ იმაზეა დამო-

კიდებული, როგორ ზეგავლენას განიცდიან დეპუტატები. როგორ საყოფაცხოვრებო პირობებში არიან მოქცეულნი და როგორი პერსპექტივისთვის ბრძანდებიან ისინი განწირულნი. მათთვის, ყველა პირობა უკვე დიდი ხნით ადრეა დაპროგრამებული. როცა ეს პროგრამა იგი, უბრალოდ, მათზეც უნდა იცოდეს წინასწარ:- რა, და როგორ გადაწყვეტილებებს მიიღებენ ისინი.

- რა შუაშია აქ კანონი და დეპუტატთა ყოფა? როგორ შეიძლება იგი დაკავშირებული იყოს გლობალურ პროგრამასთან? ამასთან, თქვენ თავად რა შეგიძლია იცოდეთ თანამედროვე დეპუტატის ყოფაზე?

- ...რა და, ძალიანაც მარტივად ყველაფერი. რასაკვირველია, მე არ დავიწყებ საუბარს იმაზე, როგორ ძინავს, რას ჭამს ან რას იცვამს ერთი, მეორე ან მესამე დეპუტატი. არ მჭირდება ეს მე და არც არის საინტერესო. მაგრამ მე მნიშვნელოვანზე ვიტყვი.

ადამიანები ხდებიან დეპუტატებად უამრავი ინტრიგების გადალახვით, როგორც ადრე, ისე, დარწმუნებული ვარ, ახლაც. ეს ერთი. როცა ისინი ხელისუფლებისკენ ისწრაფიან, ბევრი მათგანი დამოკიდებული ხდება იმათზე, ვისაც მატერიალურზე აქვს ძალაუფლება. მაგრამ, გაივლიან რა ყველა გამოცდას,- ისინი მაინც მარწუხებში იმყოფებიან. პროგრამა ცდილობს, რათა ისინი მათთვის მნიშვნელოვან ინფორმაციას მოწყვიტოს და გამოსდის კიდეც მას ეს.

- რას იღებს დეპუტატი? მე ვფიქრობ და დარწმუნებული ვარ, როგორც ადრე იყო, ახლაც ასეა. ის იღებს ცალკე კაბინეტს, ახალ საცხოვრებელს, ახლაც, ალბათ,- მანქანასაც. კიდეც ორ ან სამ თანაშემწეს, ვიღაც კი უფრო მეტს.

- ჰო, დაახლოებით ასეა და რა, გამოსდის რომ, ყველაფერი ეს შესაბამისობაშია პროგრამასთან, რომელიც დამუშავებულია ათასწლეულების მიღმა?

- რასაკვირველია, მას შეესაბამება. მაგრამ მოიცადე, მომეცი საშუალება შემდეგიც გითხრა. შეამოწმე, თანამედროვეობაში ხომ არ შევცდები. აი შემდეგ, ვფიქრობ, ყოველდღიურად, როგორც ადამიანთა უმრავლესობა მუშაობს, დეპუტატმაც უნდა იმუშაოს, სათათბირო დარბაზში სხდომებზე იაროს, კანონები გამოსცეს.

- დიახ, ასეა.

- და მათთვის, თითოეულისთვის ვადა განსაზღვრულია,- ოთხი ან ხუთი წელი.

- ახლაც ოთხია.

– იყოს ოთხი. როგორც კი ვადა გაივლის, ის კვლავ თავიდან უნდა იყოს არჩეული. მაგრამ, ახალი არჩევნებისთვის ვადაზე ადრე იწყებს თითოეული მათგანი ფიქრს.

– დიახ, ფიქრობს.

– მოიცა, მოიცა, შენ საიდანღა იცი ამის შესახებ? ხომ გიკვირდა, როცა შენ გითხარი, ჩემთვის ცნობილია, როგორ კანონებს გამოსცემენ მეთქი. თავად კი აი, ადასტურებ, თითქოსდა იცოდე იმის შესახებ, თუ რას ფიქრობენ დეპუტატები თავიანთ მომავალზე. შენ რა, ნათელმხილველი გახდი? თუ მხცოვანი წინასწარმეტყველი?

– ოჰ, არავინაც არ გაუმბდარვარ. აქ ხომ სულელისთვისაც ნათელია ყველაფერი. თუკი ახალი არჩევნები ახლოა, მაშინ თითოეული, ვისაც სურს ისევ არჩეული იყოს, დაიწყებს მასზე ფიქრს და შესაბამისადაც იმოქმედებს.

– შენ მხოლოდ ნუ იჩქარებ. – დააკვირდი, რა სთქვი შენ: – „დაიწყებს ფიქრს ახალ არჩევნებზე“.

– დიახ, ვთქვი.

– მაგრამ დეპუტატმა ხომ ახალ კანონებზე უნდა იფიქროს.

აბა რა, ის ამავდროულად კანონებზეც ფიქრობს.

– როდის? დღის რომელ მონაკვეთში? მოკლედ, დაიჯერე, ფიქრისთვის პროგრამა მათ დროს არ უტოვებს. ხალხი პირველი საუკუნე არ არის, რომ დეპუტატებს ირჩევს, შემდეგ კი მათგან ბრძნულ კანონებს ელის. ხალხს ის არ ესმის, რომ ადრე ჩაფიქრებული პროგრამა, მათ ფიქრის საშუალებას არ აძლევს. შენ, როცა იქნება დააკვირდი და იფიქრე ამაზე.

* * *

შემდგომში მე არა ერთხელ დავფიქრებულვარ და გამიანალიზებია ეს სიტუაცია. და, ნამდვილად, არჩევნებისთვის საზოგადოდ მიღებული კანონები და დეპუტატთა ვალდებულებები კაცს უკვე აზღაუბრად, აზრაკადაბრად გეჩვენება.

მოდით შევეცადოთ ერთად გავიაზროთ აწყობილი პრაქტიკა. ადამიანი ჭკვიანია. სხვებზე ცოტა უფრო ჭკვიანმა ადამიანმა კი, გადაწყვიტა დღეში დეპუტატად გასვლა, მონაწილეობა მიიღოს ბრძნული კანონების გამოცემებში, რომელიც ხელს უწყობს კარგი ცხოვრების აწყობას.

სანამ ის საარჩევნო კომისიის წილისყრას გადის, ზოგი, უფრო მეტად, ზოგი ნაკლებად ხდება კაპიტალზე დამოკიდებული. ეს სულაც არ ნიშნავს, რომ თითოეულ კანდიდატს ვიღაცა მდიდარი სამყაროდან, მომავალი მომსახურების ხარჯზე უწევს ფინანსურ დახმარებას. საკმარისია დაინახო, როგორი ბერკეტების ამოქმედება შეიძლება მოხდეს ფულის მე-

შვეობით. ჩვენ ამას გვიჩვენებენ და გვიყვებიან ეგრეთ წოდებულ ბინძურ ტექნოლოგიებზე პრესაში და ტელევიზიის ეკრანებიდან. მაგრამ, ჩვენ მდგომარეობას თვალს ვადევნებთ გარეშე დამკვირვებლის თვალთახედვიდან.

ადამიანი კი, მონაწილე საარჩევნო კამპანიაში, არ არის გვერდითი დამკვირვებელი. ის თავის თავზე განიცდის შავი პიარის შემოტევებს. თუკი ვინმეს არ გამოუცდია ეს, მაშინ სრულიად ბუნებრივად შეუძლია ივარაუდოს, მის წინააღმდეგ ფულის მეშვეობით თუ როგორი იარაღი შეიძლება გამოყენებულ იქნას. სრულიად ბუნებრივია, იქნება თავდაცვითი რეაქციაც,- აუცილებელია როგორადაც არ უნდა დაუჯდეს საკუთარი ზურგის უზრუნველყოფა. ზურგი კი,- ეს მსხვილი კაპიტალია. ესე იგი, საჭიროა რომ მიაღგეს რომელიმე ფინანსურ ნავსაყუდელს. ან, როგორც ახლა მიღებულია თქმა, ოლიგარქებს.

ან კიდევ, დამოკიდებული ხდება რომელიმე პარტიაზე. არ აქვს მნიშვნელობა რომელზე, მნიშვნელოვანი ისაა, რომ ეს დამოკიდებულება შემდეგ აუცილებლად უნდა გამოიმუშაო ანუ უზრუნველჰყო ისინი თავის მოთხოვნებში.

აბა, როგორღაა ბრძნული კანონების საქმე? აი ასე,- მათი გამოცემისთვის უბრალოდ არ შექმნილა შესაბამისი პირობები.

რასაკვირველია, დეპუტატებს მთელი რიგი შეღავათები აქვთ. სამართალდამცავი ორგანოების მხრიდან დეპუტატის ხელშეუხებლობაც კი. მაგრამ კითხვა მაინც რჩება. თუ სასწორის ერთ პინაზე დეპუტატათათვის მიცემულ შეღავათებს დავდებთ, ხოლო მეროეზე,- ნევროზულობას, მათ მუშაობასთან დაკავშირებულ ინტრიგებს, მუშაობის ინტენსიურობას,- მაშინ უცნობია რომელი გადასწონის.

არის კიდევ ერთი პარადოქსული მდგომარეობა. კაცობრიობის ისტორიაში არ არის ცნობილი არც ერთი ისტორიული პირი, არც ერთი სუპერ ბრძენი, რომელსაც აქვს უნარი ყოველსაათობრივად, დღიდან-დღემდე, გამორჩეულად მხოლოდ ბრძნული გადაწყვეტილებები მიიღოს. გამოჩენილი ხელისუფალნიც, მხედართმთავარნიც, როგორც ცნობილია, შეცდომებს უშვებდნენ.

დეპუტატთა მუშაობის დღის განაწესი ისეთი სახითაა აწყობილი, რომ ისინი ყოველდღე უნდა თათბირობდნენ. დააკვირდით, ყოველდღე, დღეში რამოდენიმე საათის მანძილზე ყოველ სხდომაზე უნდა მიიღონ რამოდენიმე კანონპროექტი, და ისიც საზოგადოებრივი ცხოვრების სხვადასხვა სფეროში!

როგორც ისტორიამ გვიჩვენა, თეორიულადაც და პრაქტიკულადაც ამ განრიგის მუშაობით ბრძნული კანონების მიღება შეუძლებელია. ფიქ-

რისა და განსჯისთვის დროის უკმარისობის გამო შეუძლებელია. და, მაინც, ზუსტად ასეთი აბსურდული მუშაობის წესი არსებობს დედამიწის სხვადასხვა კუთხეში არსებული უმეტესი ქვეყნების საკანონმდებლო ორგანოში. ვინ დაამყარა იგი? იგი ალბათ, როგორღაც, თავისთავად დამკვიდრდაო, იფიქრებს ბევრი. არც როგორღაც და არც თავისთავად. იგი ძალიანაც მოფიქრებული და მიზანმიმართულია. ამასთან სერიოზულადაც არ ვმსჯელობთ და ვკამათობთ მასზე.

შესაძლებელია მისი დამღუპველობის რამდენიც გნებავთ იმდენ მტკიცებულებებზე ვისაუბროთ. შესაძლებელია ამ დამღუპველობის ჩვენება სამეცნიერო ფსიქოა-ნალიტიკოსების მეშვეობითაც. ეს, რასაკვირველია, მნიშვნელოვანია, მაგრამ მთავარს არ წარმოადგენს. მთავარია გავიგოთ, - როგორია ალტერნატივა. მაგრამ ალტერნატივის სახით არაფერი არ მომდის თავში. და აბა ვის უნდა მოუვიდეს, თუკი, თითქმის ეს პრაქტიკა თითქმის ყველა ქვეყანაში როგორც კანონი ისე დამკვიდრდა.

მაგრამ, თუკი ანასტასიას ბაბუა პირველი ალაპარაკდა ამ საკითხზე, თუკი ის გაცნობილია ათასწლეულების მანძილზე დღევანდელი მსგავს კანონმდებლობით მუშაობას, შესაძლოა, ის შესძლებს ალტერნატივის შემოთავაზებას. და მე ვკითხუ:

- თქვენ შეგეძლოთ შემოგეთავაზებინათ, თქვენი ალტერნატიული ვარიანტი არჩევნებსა და საკანონმდებლო მუშაობის შემდგომი ორგანიზების თაობაზე?

პასუხად შემდეგი რამ მოვისმინე:

- თავად არჩევნებზე საუბარს აზრი არა აქვს, სანამ არ იქნება შეცვლილი დეპუტატების მუშაობისა და ყოფის პირობები.

- აბა, თქვენი აზრით, როგორი უნდა იყოს მათი მუშაობისა და ყოფის პირობები?

- უპირველეს ყოვლისა, დეპუტატებისთვის აუცილებელია თუნდაც ნაწილობრივ მაინც გამოყვანილნი იყვნენ ისინი ხელოვნური ინფორმაციული ველიდან. უზრუნველყოფილნი იყვნენ კვებით, რომელსაც უნარი აქვს დაეხმაროს ტვინს სრულფასოვან მუშაობაში. შეიქმნას ხატ-სახე, რომელიც სარგებლობს საზოგადოების პატივისცემით, რომელსაც უნარი აქვს თითოეული დეპუტატი თანამოაზრედ გაიხადოს.

- რას ნიშნავს, - შეიქმნას ხატ-სახე?

- იმის მიხედვით, თუ რას ჰყვებოდი შენ დეპუტატებზე, მათი გარეგნული ატრიბუტიკა ხატ-სახე იმაზე მეტყველებს, რომ საერთოდ ხალხში დამკვიდრებულია ჩინოვნიკის და კერძოდ დეპუტატის უარყოფითი ხატ-სახე.

- დიახ, საერთოდ, მართლაც დამკვიდრებულია ხალხში უარყოფითი

ხატ-სახე.

– ეს ძალზედ ცუდია. ადამიანები დეპუტატთა მიმართ საკუთარი აზრ-ფიქრით უარყოფით ფორმებს ჰქმნიან. შედეგად, ზუსტად ისინია, რომ ჰქმნიან უარყოფითებად მათ. ხატ-სახე კი, – ეს უძლიერესი, უამრავ ადამიანთა აზრ-ფიქრისგან წარმოქმნილი კონცენტრირებული ენერგიაა.

– აბა, საიდან უნდა ფიქრობდნენ ადამიანები მათზე დადებითად, თუკი ცხოვრება არ უუმჯობესდება?

– აი, ხომ ხედავ, ასე ვთქვათ ჩაკეტილი წრე გამოდის. თქვენ ყოველ ჯერზე ირჩევთ, თითქოსდა ადამიანთა შორის საუკეთესოს, მაგრამ, როგორც კი ისინი არჩეულნი არიან, მათ მაშინვე, როგორც უარესებს, – ისე საზღვრავთ.

– მაგრამ, კონკრეტულად, როგორ უნდა გამოვიდეთ ამ ჩაკეტილი წრიდან?

– უკეთესი მეთოდი, ვიდრე ანასტასიამ შემოგთავაზათ, არ ყოფილა გასული ხუთი ათასი წლის მანძილზე და არცაა მოსალოდნელი თვალმი-საწყდომ მომავალშიც.

– თქვენ რა გაქვთ მხედველობაში?

– მიწა.

– მაგრამ იგი ამბობდა, რომ საჭიროა თითოეულ ოჯახზე არა უმცირეს ერთი ჰექტარის მიცემა სამუდამო საკუთრებაში, რათა მასზე მოაწყონ საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამული. დეპუტატებზე მას არაფერი უთქვამს.

– დიახ, ასეა. უნდა მიეცეს ყოველ მსურველ ოჯახს. მაგრამ განა დეპუტატებს არ ჰყავთ ოჯახები?

– ჰყავთ.

– მაშ, იქნებ შესაძლებელია კიდევ და იქნებ მათგან უნდა დაიწყოთ?

– ხალხი იტყვის: – სრულიად გათავხედდნენ, განა შეღავათები ცოტაა მათთვის, რომ ახლა...

– აუცილებელია ხალხს აუხსნათ, ვისთვის კეთდება ეს ყველაფერი. აუცილებელია ხალხს აუხსნათ, რა შემთხვევაშია იმ კანონის გამოჩენა შესაძლებელი, რომელსაც თავად ელის.

– კარგი, მაგრამ, როგორ უნდა მივცეთ მათ მიწა, საერთო პირობებში თუ შეღავათებით?

– საერთო პირობებშიც და არც თუ საერთოშიც. თითოეულმა დეპუტატმა უნდა მიიღოს არა უმცირეს ასორმოცდაათი ჰექტარი მიწისა, რომელზეც უნდა წარმოიქმნას ახალი ტიპის დასახლება. იმ პრინციპებზე დაყრდნობით, რომლებზეც საუბრობდა ანასტასია. ამ ასორმოცდაათი სა-მუდამო საკუთრებაში მქონე ჰექტრებიდან დეპუტატს შესაძლებელია

ჰქონდეს ერთი ჰექტარი თუკი მას პატარა ოჯახი აქვს და მისი გამრავლება აღარ მოიაზრება მომავალში. თუკი დეპუტატს ჰყავს შვილები, რომელთაც ჰყავთ ოჯახები და მათ შვილებსაც ასევე სურთ ჰქონდეთ საკუთარი ადგილ-მამული, მაშინ აუცილებელია გამოყოფილ იქნას თითო-თითო ჰექტარი მათი შვილების ყოველ ოჯახზე. ასე და ამგვარად, დეპუტატმა საკუთრებაში შესაძლოა მიიღოს ერთი, სამი ან ხუთი ჰექტარი, რომელიც დამოკიდებულია მისი ოჯახის სიდიდეზე.

– აბა, დანარჩენი ჰექტრები სადღა უნდა წავიდეს? თქვენ ხომ ასორმოცდაათ ჰექტარზე საუბრობდით.

– დარჩენილის ოცდაათი პროცენტი მას შეუძლია დაურიგოს იმათ, ვისთვისაც მოესურვება მიცემა. დანარჩენებზე დასახლებული უნდა იყვნენ ადამიანები საზოგადოების სხვადასხვა ფენებიდან, – სამხედროები, სწავლულები, მხატვრები, მეწარმეები. აუცილებლად თითოეულ დასახლებაში უნდა იყოს ერთი ან ორი ნაკვეთი ბავშვთა სახლის ბავშვებზე, ლტოლვილებზე მიცემული, მაგრამ ერთ დასახლებაში ორი დეპუტატისთვის მიწის მიცემა არ არის საჭირო.

– კი, მაგრამ აბა რა გამოვა მერე? თითოეულ დეპუტატს თუკი საკუთარი საგვარეულო მიწა ექნება, კანონები მაშინვე გაუმჯობესდება?

– რასაკვირველია, გაუმჯობესდება. იმ ქვეყანაში, მსოფლიოში ყველაზე უბრძნესი კანონები წარმოიჩინდება.

– რის ხარჯზე?

– ახლა დეპუტატები დროის უმეტეს ნაწილს, ხალხისგან მოწყვეტით თავიანთ კაბინეტებში და სხდომებზე ატარებენ. ახლა ისინი არ იღებენ მადლობას კარგი კანონებისთვის ან გაკიცხვას ცუდი კანონებისთვის. ახლა, ბუნებრივ სურვილს მიჰყვებიან რა, ისინი ესწრაფვიან თავიანთი ოჯახის მატერიალური კეთილდღეობა უზრუნველჰყონ. როცა მათი სადეპუტატო უფლებები დასრულდება, მათ შეუძლიათ საცხოვრებელი ადგილის შეცვლა, სხვა ქალაქში გადასახლება ან სულაც სხვა ქვეყანაში, სადაც მათ იქ არავინ არ გაკიცხავს და დევნას არ დაუწყებს, საზოგადოდ, რომელიღაც მიღებული ნორმების დარღვევის გამო. საცხოვრებელი ადგილის ან ქვეყნის შეცვლა მათ კეთილდღეობაზე არ იმოქმედებს. ექნებათ რა ფული, ყველგანაა შესაძლებელი თავშესაფრის, სურსათის, ტანსაცმლის შეძენა. მაგრამ შეუძლებელია შეიძინო ფულით საგვარეულო ადგილ-მამული, სამშობლო. ახლა სამშობლოს მცნება დამახინჯებულია. სამშობლოს უწოდებენ ვიღაცის მიერ საზღვრით განპირობებულ ტერიტორიას. სამშობლო კი, მხოლოდ, ყოველთვის იწყება საგვარეულო ადგილ-მამულიდან და ფართოვდება იგი შენი თანასწორი სულისკვეთების ადამიანებით. იმათ მიერ, ვინც საკუთარი ადგილ-მამულის მოწყობას დაიწყებს, ვინც სამშობლოს და მარადისობას მიიღებს. საგვარეუ-

ლო ადგილ-მამულის დაკარგვა,- ეს სამშობლოს და მარადისობის დაკარგვაა. ეს ოჯახის ყველაზე უდიდესი ტრაგედიაა. დეპუტატებს არასწორი გადაწყვეტილებებისგან დაიცავს არა კანონი, არა მორალი, არამედ საგვარეულო ადგილ-მამული. ხოლო ფული კი, ვისაც საგვარეულო ადგილ-მამული ექნება, პირველხარისხოვან მნიშვნელოვნებას დაკარგავს. მხოლოდ საგვარეულო ადგილ-მამულში შეუძლია ადამიანს მიიღოს კვებისთვის აუცილებელი კომპლექსი, მათ შორის ტვინის მუშაობისთვისაც. ეს ხომ, ძალზედ მნიშვნელოვანია იმ ადამიანებისთვის, რომელთაც წინ ბევრი ფიქრი ელით. სახელმწიფო დუმის სხდომები მაქსიმუმ კვირაში სამჯერ უნდა ტარდებოდეს. დანარჩენ დროს ისინი უნდა ატარებდნენ თავიანთ საგვარეულო მამულებში. იქ, ისინი იფიქრებენ. კანონების შექმნის ძირითად პროცესს იქ გაივლიან. დეპუტატთა ცოლები არ უნდა მუშაობდნენ რაღაც-რაღაც სამუშაოებზე, რომელიც კავშირში არ არის ქმარი-დეპუტატის საქმიანობასთან. საგვარეულო ადგილ-მამული, თუნდაც დროებით მაინც შეზღუდავს დეპუტატს ხელოვნური სამყაროს ინფორმაციული ზემოქმედებისგან,- ხელოვნური ინფორმაციისგან. მიეხმარება აზრ-ფიქრის განსჯის პროცესს. უდიდეს ფილოსოფოსთა ტვინებში იზადებოდა უდიდესი აზრები განმარტებულობის პირობებში და არა მათი საზოგადოების წინაშე გამოსვლების დროს.

- თუკი დეპუტატთა ნაწილი არ მოისურვებს მიწის აღებას და მასზე საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამულის მოწყობას?

- აი, ჩვენ ახლა მივადევით კიდეც ხალხის რჩეულთა არჩევნებს. თუკი დეპუტატთაგან რომელიმე არ მოისურვებს შექმნას საგვარეულო ადგილ-მამული, ის ხალხმა შემდეგი ვადით არ უნდა აირჩიოს. მას, მართალია აქვს ქვეყნის მოქალაქეობა, რომელშიც არჩეულ იქნა, მაგრამ სინამდვილეში ის,- უცხოელია. მას არ სჭირდება ეს სამშობლო და როგორი კარგი სიტყვებიც არ უნდა სთქვან მასზე,- ის თავისი მოღვაწეობითა და საქმით ხალხს კარგს არაფერს მოუტანს.

- მაგრამ ეცოდინებათ რა, რომ ამომრჩეველები უპირატესობას იმ კანდიდატს მიანიჭებენ, ვისაც აქვს საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამული, ზოგიერთი დეპუტატები აიღებენ მიწას, აიშენებენ იქ თავისთვის სასახლეებს, ტენისის კორტებს, აგურის ღობეს და არ დაიწყებენ ტყის, ზღის გაშენებას, ცოცხალი ღობის შემოვლებას, როგორც ამას ანასტასია ამბობდა, მაშინ რა იქნება?

- მაშინ ისინი უჩვენებენ თავიანთ არსს. ადამიანები ამ შემთხვევაშიც შესძლებენ სწორი არჩევანის გაკეთებას. რატომღა დამკვიდრებული მამის სახელი რუსეთში და ყოველ ადამიანში გამჯდარი იცი? ჯერ კიდეც ადრე, რუსეთში, საკუთარი თავის წარდგენისას, ადამიანი იძახდა:- მე ივანე ვარ ნიკიტას მამულიდან, ასახელებდა საგვარეულო ადგილ-მამულის დამ-

ფუძნებლის, თავისი მამის ან ბაბუის სახელს. ესე იგი, ადგილ-მამული რაღაცით იყო სახელმოხვეჭილი. მისი დასახელებით, ადამიანი უფრო სრულყოფილად მეტყველებდა საკუთარ თავზე, თავის ხასიათზე და უნარ-ნიჭზე. ის, ვისაც არ შეეძლო სიამაყით წარმოეჩინა თავისი ადგილ-მამული, ითვლებოდა უჯიშოდ.

რაც უფრო მეტს საუბრობდა ანასტასიას ბაბუა საგვარეულო მამულე-ბზე, - ჩემს შემეცნებაში უფრო ძლიერ იკვეთებოდა ქვეყნის სასიხარულო მომავლის სურათები. აი, თავად წარმოიდგინეთ. წარმოიდგინეთ! სახელ-მწიფო დუმის სამას სამოცი დეპუტატი თითოეული ცალ-ცალკე იღებს ასორმოცდაათ ჰექტარ მიწას და ორგანიზებას უკეთებს სამას სამოცი მშვენიერი ახალი ტიპის დასახლებას. თითოეული მათგანი არა მარტო სიტყვით, არამედ საქმით უჩვენებს, რისი უნარი აქვს მას.

და წარმოიქმნება რუსეთში პირველი სამას სამოცი ოაზისი, რომლებშიც ადამიანურ პირობებში დაიწყებენ ცხოვრებას რუსეთელები. შემდეგ ეს დეპუტატები გამოსცემენ კანონებს. და, ბუნებრივია ეკოლოგიისთვის საზიანო არც ერთი კანონი არ გავა.

ისინი დაწერენ კანონებს, მოქალაქისთვის ყოველი ნამდვილი გარანტიის მიმცემს, რომ უფლება ექნება მიიღოს თავისი კუთვნილი სამშობლოს ნაწილი, კუთხე-კუნჭული. ისინი, ასეთი უფლების დარაჯად იდგებიან იმიტომ, რომ მათაც ექნებათ თავისი საკუთარი სამშობლო.

წიგნების სერია „რუსეთის მოგუბუნე კედრები“-ს მკითხველისადმი

ჩემო პატივცემულო მკითხველებო!

დიდი მადლობა თქვენ გაგებისა და თანადგომისათვის. მადლობა თქვენ ყველას, ვინც ღიად გამოხატავს თავის დამოკიდებულებებს საინტერნეტო შეტყობინებებში, ალმანახების პუბლიკაციებში ცდილობს პრესის საშუალებით წიგნების სერია „რუსეთის მოგუბუნე კედრები“-ში გადმოცემული იდეის განვრცობის ორგანიზებას.

მადლობა თქვენ, რუსეთის სწავლულებო და პირველ რიგში ბორის მინინს, რომელიც ღიად გამოვიდა კულტურის სახლ „პოდმოსკოვიეს“ სცენაზე და რომელმაც ღირსეული შეფასება მისცა ანასტასიას იდეებს.

ცალკე მადლიერება მშვენიერ მსახიობს, რუსეთის დამსახურებულ არტისტს ალექსანდრე მიხაილოვს, რომელმაც მონაწილეობა მიიღო კონფერენციაში.

მადლობა ვიქტორ მედიკოვს, ეკონომიკის მეცნიერებათა დოქტორს,

რომელმაც დაწერა და გამოსცა უკვე არა ერთი ნაშრომი იდეის გამოკვლევებისა, რომელიც ასახულია წიგნებში.

მადლობა ანატოლი ერიომენკოს, პედაგოგიურ მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილ წევრს, - მშვენიერი ლექსებისთვის.

К божеству

Вопреки летом, здравью, лени
Я склоняю пред тобой колени
Лишь за то, что жизни торжество
Увидел в тебе. Ты - Божество

Ты за миг фзвеля чимеры,
Что неслись из тёмной полусферы,
Помогла забыть мою печаль,
Начертав грядущего скрижалъ.
Я в тебе увидел Человека,
Может быть, конца иного века,
Где мои внучатч средь Богинь

Станут воплощением твоим.

Лишь вдуше тихонько протестую
Против слов твоих: «Я существую!»
О твоём явленье ведь не грех
Говорить и думать мне при всех.

Потому от сердца свой я лучик
Шлю тебе, мечте моей живучей,
А в ответ - во сне иль наяву -
Я в тайге увижу тень твою.

к старцам росси

Умудрённые стацы России,
Разве нечнго сирым сказать?..
Ведь глаза, что прекраснее сини,
Не устанут над миром сиять.

Не устанут волной человечей
Неразумное племя будить.
Если вымолвить будет ей нечем,
будет кедр на кусочки делить.

И, как манну небесную, тайно,
Будет вечность идущим довать,
Чтобы этой неведомой манной
Нас в грядущее всех зазывать.

Чтобы мы разогнули колени,
Чтобы спины расправили враз,
Чтобы мы от волнений и лени
Отрешились не зввтра – сейчасю

И услышалиб голос столетий,
Что над нами срываясь, шептал:
«Вы – природы единые дети,
Смерть и тризна для вас не финал.

Не финал и домов разрушенье,
Не тупик и болотная грязь,
Всем, кто примет живое Ученье,
Будет в помощ с природою связь.

Будут силы волною небесной –
И земных, и небесных Богов –
Нам рукою даны не телесной,
Чтоб проснулась у сердца любовь.

И тогда над землёю весенней
Вспыхнут вишенки белый вьады,
И для новых людских поколений
Не останется больше беды»...

Чтобы мы как единые братья,
Струны душ натянули на лук,
Раскрывая любому объятья,
Свой послали светящийся лучь.

Умудрённые старцы России,
Торопитесь хоть слово сказать,
Пусть веселье живой Настасии
Будет синью небесной сиять.

მადლობა ვიქტორ პავლოვიჩ გარკავეცს,- ქალაქ ხარკოვის განათლების სამმართველოს უფროსს, პედაგოგებს, მუშებსა და ადმინისტრაციას ამ უკრაინული ქალაქის სატრაქტორო ქარხნისას, რომელშიც ორგანიზებულ იქნა მშვენიერი შეხვედრა მკითხველებთან.

მადლობა თქვენ სხვა ქალაქებში მკითხველთა კონფერენციების ორგანიზატორებს.

მადლობა რუს ემიგრანტებს გერმანიაში და კანადაში.

მადლობა ბარდებს, მგოსნებს, რომელთაც უკვე ხუთასამდე სიმღერა დაწერეს. მხატვრებს, რომლებიც აგზავნიან თავიანთ ნამუშევრებს. ისინი უკვე განთავსებულნი არიან საიტზე www.anastasia.ru, მათში საუკეთესო-ნი გამოქვეყნებულნი იქნებიან ალმანახში „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“. ერთ-ერთი ამ ნამუშევართაგანი მოთავსებულია წინამდებარე წიგნის გარეკანზე.

მადლობა ათი ათასობით ადამიანს, რომელთაც გამოხატეს თავიანთი დამოკიდებულება ჩემი წიგნებისადმი გულწრფელ და შთაგონებულ წერილებში.

მადლობა თქვენ ღია თანადგომისთვის, მის გარეშე ჩემთვის ძნელი იქნებოდა წერა!

და მაინც, მინდა გაგიზიაროთ შემდეგი შეხედულებები:- თქვენც და განსაკუთრებით იმ ადამიანთა საზოგადოებას, რომლებიც ახლა აპირებენ გამოსვლას ანასტასიას იდეების მხარდასაჭერად:

თქვენ უნდა იცოდეთ, რომ არსებობს ამ ადამიანების მიმართ წინააღმდეგობის გამწევი მოქმედებები. იგი დაგეგმილი და ორგანიზებულია. ბოლომდე, ჯერაც არ არი ნათელი, კონკრეტულად ვინ და რა ბერკეტების მეშვეობით ახორციელებს ტყუილ, ცრუ ხმების გავრცელებას.

თქვენ ეს უნდა იცოდეთ იმისათვის, რათა თქვენთვის განსაზღვროთ:- გიღირთ კი თქვენ ღიად დაუჭიროთ მხარი წიგნებში გადმოცემულ იდეას.

ჩემი თავიდან გამომდინარე ვუწყი, რაოდენ არასასიამოვნოა ცილის-წამება და პროვოკაციები, მაგრამ ჩემთვის ბევრად უფრო მწელია, როცა ისინი მიმართულია თქვენს წინააღმდეგ,- ჩემი მკითხველების წინააღმდეგ. მითუმეტეს, როცა ისინი კონკრეტული და მასიურია. მაგალითად, რაც აკადემიკოს შჩეტინინის სკოლის ბავშვებისა და პედაგოგების წინააღმდეგაა მიმართული. არ ვისურვებდი, სხვებსაც რომ დაემუქროს მსგავსი თავდასხმების საშიშროება.

მე უბრალოდ დარწმუნებული ვარ, მაგრამ ახლა აბსოლუტურად ზუსტად ვიცი:- ანასტასიას მიერ გადმოცემული იდეის ძალა ისეთია, რომ მათი სახელის გატეხა შეუძლებელია. შესაძლებელია რასაკვირველია, მათი ხორცშესხმის დროებით შეეყოვნება, მაგრამ ისინი მაინც აღიმკრებიან ადამიანებში ახალი და ახალი ძალით.

ჩემი შეხედულებით, დღეს ყველაზე მნიშვნელოვანს და აუცილებელს შემდეგი რამ წარმოადგენს.

პირველი:

ადგილზევე სკოლების ორგანიზება კურსებისა და სემინარების ჩასატარებლად. აუცილებელია, საგვარეულო ადგილ-მამულების ზოგადი პროექტის შეთავსება, შესატყვისობა კონკრეტულ დასახლებებსა და ადგილ-მდებარეობებთან.

აუცილებელია, უშუალოდ თქვენს ადგილ-მამულებში გაზრდილ ბავშვთა და მცენარეთა სამკურნალო თვისებების შესწავლა. აუცილებელია იმის ცოდნა, თუ თქვენს კლიმატურ პირობებში უშუალოდ რომელი ბოსტნეული თუ ნაყოფის მომტანი ხე ხარობს.

აუცილებელია მომზადდეს წვრილმანებამდე დაკონკრეტებული საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამულისა და დასახლებების სამუშაო პროექტები.

მეორე:

აუცილებელია პროგრამის შექმნისას რუსეთის სახელმწიფოს მუშაობაში ჩართვა. ეს უნდა იყოს ყველაფრის მომცველი პროგრამა, რომელშიც საგვარეულო ადგილ-მამულების მოწყობის მეშვეობით უნდა იყოს გადაწყვეტილი ობოლი ბავშვების, ლტოლვილების, ხელმოკლე ოჯახების პრობლემები. აქედან გამომდინარე კი, ყოველი ოჯახის მატერიალური კეთილდღეობის არსებობის მეშვეობით, შექმნილი იქნება მთლიანი სახელმწიფოს მატერიალური კეთილდღეობა.

საკუთარი ოცნების დაწვრილებითი დაკონკრეტებაა საჭირო, აი მაშინაა რომ იგი აუცილებლად განხორციელდება.

დაე თითოეულმა ადამიანმა რაც შეუძლია ყველაფერი გააკეთოს ამ მიმართულებით, გამოვიდეს თავისი საკუთარი უნარ-ნიჭიდან.

უნდა დაიზადოს ათეულობით, ასეულობით საგვარეულო ადგილ-მამულების, დასახლებების ცალკეული რეგიონებისა და მთლიანად სახელმწიფოს პროექტები, ეკონომიური, ეკოლოგიური და სულიერი განვითარების პროექტები.

იცით, როცა მე ანასტასია პირველად დავინახე, ის ციმბირის მდინარე ოზის სანაპიროზე იდგა. თავსაფარ შემოხვეული გრძელ, ძველმოდურ ქვედაბოლოსა და ჯუბაში იყო გამოწყობილი და შიშველ ფეხებზე რეზინის კალოშები ეცვა. მაშინ ტაიგელი განდევილი მშვიდად და ეულად გამოიყურებოდა.

ახლა კი ისეთი შთაბეჭდილებაა, თითქოს ის,- ჩვენი რუსეთია, შიშველ ფეხებზე რეზინის კალოშებ ჩაცმული,- ღრმა ციმბირში რომ იდგა. ეს, მომავალზე ჩვენი ოცნება იდგა ციმბირის მდინარის უდაბურ ნაპირზე მარტოდ-მარტო. მაგრამ ახლა,- იგი თქვენშია!

და, აუცილებლად დადგება დრო და ჟამი, როცა მშვენიერ სამეჯლისო კაბაში თავისუფალი და გახსნილი შემოაბიჯებს ჩვენი ოცნება მთელს რუსეთში და არა მარტო მთელს რუსეთში.*

ამ ოცნებაში ყველაზე დიდებული ენერგია,- სიცოცხლის ენერგიაა!



* სიცოცხლის ენერგიის უშრეტი წყაროა ჩვენი სამშობლო-საქართველო! სიცოცხლის ენერგიის უშრეტი წყაროს მატარებელია საქართველოში დაბადებული და გაზრდილი ყოველი ადამიანი! უკვე კარს არის ჩამომდგარი დრო და ჟამი, რომელიც მთელს საქართველოში შემოაბიჯებს ნათელი ოცნებითა და დიდი სიყვარულით! კვლავ აღორძინებს საკუთარ საგვარეულო მამულს და ყოველი მამულიშვილი,- სიყვარულის სივრცეს შეჰქმნის! პირადად მე, უპირობოდ მჯერა ამისი!... თქვენც ხომ გჯერათ ჩემო თანამემამულე-ნო?!... მაშ, შეხვედრამდე ახალ რეალობაში ჩემო ქართულ ენაზე მკითხველებო!... ც.გ.

ბსაღი სიბიღიგაღი



წიგნი მერვე

ნაწილი I

ბანთიბდისცინა ბრძნობები

წნასტასიას ჯერ კიდევ ეძინა. უსასრულო ციმბირის ტაიგაზე ცა რიჟრაჟდებოდა. ამჯერად მე პირველმა გავიღვიძე, მაგრამ ანასტასიას გვერდით, ჩემს საძილე ტომარაში, მშვიდად წოლას ვაგრძელებდი, ვტკბებოდი მისი მშვიდი ლამაზი სახით და სხეულის მწყობრი ნაკვთებით. ეს ნაკვთები დილის დადგომის მაუწყებელ მსუბუქ ციურ სინათლეზე უფრო მეტად გასარჩევი ხდებოდა. კარგია, რომ მან, ამჯერად ღამის სათევად ღია ცის ქვეშ აირჩია წოლა, ალბათ იცოდა: - მომავალი ღამე თბილი და მშვიდი დადგებოდა, ამიტომაც დაიგო ლოგინი არა თავისი მყუდრო მიწურის შიგნით, არამედ მის შესასვლელთან. მე, ჯერ კიდევ ტაიგაში ჩემი ადრე ყოფნის დროს ჩამოტანილი საძილე ტომარა დამიგო, გვერდით კი თავისთვის მოიწყო ხმელი ბალახებისა და ყვავილებისაგან გაკეთებული ლამაზი სარეცელი.

ანასტასია, ამ ტაიგურ ლოგინში ჩემს მიერ მკითხველებისაგან საჩუქრად ჩამოტანილი თხელი სელის მუხლებამდე კაბით, მოხდენილად გამოიყურებოდა. შესაძლოა, მხოლოდ ჩემთან იცმევდა ის ამ კაბას, ისე კი, შიშველსაც შეეძლო დაეძინა. რაც უფრო მეტად ცივა ტყეში, მით უფრო მეტი ხმელი ბალახი შეიძლება დაიფინო, - თივის ზვინში ხომ ზამთარშიც არ ცივა. ჩვეულებრივ ადამიანსაც კი, რომელიც ისე არ არის გაკაჟებული, როგორც ანასტასია, თივაში, თბილი ტანსაცმლის გარეშე შეუძლია დაიძინოს. მე ვცადე. მაგრამ ამჯერად საძილე ტომარაში ვიწექი. ვიწექი, მძინარე ანასტასიას ვუყურებდი და წარმოვიდგინე, თუ როგორ შეიძლება ეს სურათი მხატვრულ ფილმში გამოიყურებოდეს.

... ტაიგური მდელო უსასრულო ციმბირული ტაიგის სიღრმეში. განთიადისწინა სიმშვიდე მხოლოდ დროდადრო ირღვევა დიდებული კედარების კენწეროებზე ოდნავი შრიალით. ლამაზ ქალს უშფოთველად სძინავს ბალახებისა და ყვავილებისგან შემდგარ ლოგინზე. მისი სუნთქვა ძალიან თანაბარია და ოდნავ ისმის, მხოლოდ მოსჩანს, ზედა ტუჩზე მიწებებული ბალახის წვრილი ღერო, როგორ მსუბუქად ირხვეა როდესაც ის ისუნთქავს და ამოისუნთქავს ციმბირული ტაიგის სამკურნალო ჰაერს...

ადრე არასოდეს არ მინახავს ტაიგაში მძინარე ანასტასია, ის ყოველთვის პირველი იღვიძებდა. აჰ კი...

მე მომწონდა მისი ცქერა. ფრთხილად წამომდგარი და ხელზე დაყრდნობილი, როდესაც მის სახეს ვაცქერდებოდი, ჩავფიქრდი და ჩემთვის ვამბობდი:

„შენ კვლავ უწინდებურად მშვენიერი ხარ, ანასტასია. მალე ათი წელი იქნება, რაც ჩვენ ერთმანეთი გავიცანით. რა თქმა უნდა, დროის ამ მონაკვეთში, მე დავბერდი, შენ კი თითქმის არ შეცვლილხარ, ნაოჭებიც კი არ შეხვება

შენს სახეს. შენს ოქროსფერ თმებს, ერთი ჭაღარა კულუღი გამოერია მხოლოდ. როგორც სჩანს, შენში რაღაც უჩვეულო ხდებოდა. შენს წინააღმდეგ და შენი იდეების წინააღმდეგ გაჩაღებული კამპანიის, პრესაში და ჩინოვნიკურ სტრუქტურებში გამონათქვამების მიხედვით, ბნელეთის ბანაკში რაღაც ხდება. ჩემს გაჯავრებას ცდილობენ, შენ კი რა სიამოვნებით მოგწვდებოდნენ, მაგრამ ეტყობათ მოკლე ხელები აქვთ...

თუმცა ჭაღარა კულუღი მაინც გამოგერია, მაგრამ ეს მაინც არაფერს აკლებს შენს უჩვეულო სილამაზეს. იცი, ახლა მოდამია ცალკეული კულუღების სხვადასხვა ყვავილთა ფერით შეღებვა. ჩვენი ახალგაზრდობა ფიქრობს, რომ ცალ-ცალკე სხვადასხვა ფერად გამოყოფილი კულუღები მოდურია და ლამაზი. შენ კი საპარიკმახეროშიც არ გინდა წასვლა: თავისთავად გამოვიდა. ტყვია რომ გესროლეს, ის ნაიარევიც თითქმის შეხორცდა.

განთიადისწინა ცის თალი უფრო ნათელი გახდა, ხოლო საფეთქელზე პატარა ჭრილობა, ახლო მანძილიდანაც კი, თითქმის არ სჩანს, სულ მალე საერთოდ აღარ დაგეტყობა.

შენ უშფოთველად გმინავს აქ, სუფთა ჰაერზე, შენს ტაიგურ სამყაროში, იქ კი, ჩვენს სამყაროში, ძალიან მნიშვნელოვანი მოვლენები მიმდინარეობს. მკვლევარები მათ „საინფორმაციო რევოლუციას“ უწოდებენ. შეიძლება შენი წყალობით, შესაძლოა თავიანთი სულის კარნახით, ჩვენი ტექნოკრატიული სამყაროს ადამიანები თავიანთი საგვარეულო მამულის შექმნას, მიწის გაკეთილშობილებას იწყებენ. მთელი არსებით მიიღეს მათ შენი ხატ-სახე, ანასტასია. მშვენიერი ხატ-სახე თავიანთი ოჯახის, ქვეყნის და, შესაძლებელია, მთელი სამყაროს მოსაწყობადაც კი. ისინი შენ მიგიხვდნენ და თვითონ აშენებენ ამ მშვენიერ მომავალს.

მეც ვცდილობ გაგიგო. ვცდილობ, როგორც შემიძლია. ჯერ ბოლომდე ვერ მივხვდი, შენ ჩემთვის რას ნიშნავხარ. წიგნების წერა მასწავლე, ვაჟი გამიჩინე, ცნობილი გამხადე, ქალიშვილის პატივისცემა დამიბრუნე, - ბევრი გამიკეთე, მაგრამ ეს არ არის მთავარი, ის რაღაც შერგმნება სხვაგან არის. შესაძლოა, სადღაც შიგნით იმალება.

იცი, ანასტასია, არასოდეს არ მითქვამს ჩემი შენდამი დამოკიდებულების შესახებ, არც შენთვის მითქვამს და არც ჩემი თავისთვის. საერთოდ, მთელი ცხოვრების მანძილზე არც ერთი ქალისთვის არ მითქვამს: მე შენ მიყვარხარ.

არ მითქვამს, იმიტომ კი არა, რომ სრულიად უგრძნობი ვარ, არამედ იმიტომ, რომ უცნაურად და უაზროდ მიმაჩნია ეს სიტყვები. *თუ ერთ ადამიანს უყვარს მეორე, ეს უნდა გამოიხატებოდეს საყვარელი ადამიანის მიმართ მოქმედებაში. თუ სიტყვების თქმა გიწევს, მაშასადამე, არ არის ნამდვილი, საგრძნობი მოქმედებები. არადა, მთავარია მოქმედება და არა სიტყვები.*

... ანასტასია შეუმჩნევლად შეირბა, ღრმად ამოისუნთქა, მაგრამ არ გაღვიძებია, მე, მასთან ლაპარაკს ჩემთვის ვაგრძელებდი:

„არასოდეს არ მითქვამს შენთვის სიყვარულზე, ანასტასია. თუმცა ჩემთვის რომ გეთხოვა ციდან ვარსკვლავის მოწყვეტა, ავძვრებოდი ყველაზე მაღალი ხის კენწეროზე და უკანასკნელი ტოტიდან ვისკუპებდი იმ ვარსკვლავისკენ. თუ ქვემოთ დავეცანებოდი, დაცემისას ტოტებს ჩავებლაუჭებოდი და კვლავ მწვერვალისკენ ავქანდებოდი და ისევ ვისკუპებდი ვარსკვლავისკენ.“

... შენ ჩემთვის ციდან ვარსკვლავის მოწყვეტა არ გითხოვია, ანასტასია. შენ მხოლოდ წიგნები დამეწერა მთხოვე. მე ვწერ მათ. ყოველთვის კარგად არ გამომდის. ზოგჯერ ჩავარდნები მაქვს, მაგრამ ჯერ ხომ არ დამიმთავრებია. ჩემი ბოლო წიგნი ჯერ არ დამიწერია. შევეცდები რომ მოგეწონოს“.

... ანასტასიას წამწამები აუხამხამდა, ლაწვები ოდნავ ალისფრად შეეფაცლა და მან თვალები გაახილა. მორუხო-ცისფერი თვალების ალერსიანი მზერა... ღმერთო ჩემო, მუდამ როგორ სითბოს ასხივებენ ეს თვალები, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ასე ახლოსაა. ანასტასია მდუმარედ მიცქერდა და მისი თვალები ბრწყინავდნენ, როგორც სინოტივით გაჟღენთილი ჰაერი.

– დილა მშვიდობისა, ანასტასია! ალბათ, პირველად გემინა ასე დიდხანს, უწინ ყოველთვის პირველი იღვიძებდი,– ვუთხარი მე.

– შენც მშვიდობის დილას და მშვენიერ დღეს გისურვებ, ვლადიმირ,– ჩუმად, თითქმის ჩურჩულით მიპასუხა ანასტასიამ.– ცოტას კიდევ დავიძინებდი.

– შენ რა, ჯერ კიდევ ვერ გამოიძინე?

– გამოვიძინე, და ძალიან კარგადაც. მაგრამ სიზმარი... რა სასიამოვნო იყო განთიადისწინა სიზმარი...

– რომელი სიზმარი? რაზე იყო ის?

– დამესიზმრა, როგორ ლაპარაკობდი ჩემთან. მაღალ ხეზე და ვარსკვლავზე, ძირს დაცემაზე და კვლავ მწვერვალისკენ ლტოლვაზე. სიტყვები ხეზე და ვარსკვლავზე იყო, მაგრამ თითქოს სიყვარულზე იყო ეს სიტყვები.

– სიზმრებში ხშირად გაუგებრობები ხდება. რა კავშირი უნდა ჰქონდეს ხეს სიყვარულთან?

– კავშირი შეიძლება ყველაფერთან იყოს და აზრიც დიდებული. აქ მთავარი გრძნობაა და არა სიტყვები. *განთიადისას დღემ უჩვეულო გრძნობა მომიძვნა. წავალ, მივესალმები და მოვებევი მას.*

– ვის მას?

– *მშვენიერ დღეს, რომელმაც უჩვეულო საჩუქარი მომიძვნა.*

ანასტასია აუჩქარებლად წამოდგა, რამდენიმე ნაბიჯით მიწურის შესასვლელს მოცილდა და ... დილაობით ის თავისებურ ვარჯიშს მუდამ ასე აკეთებდა. ახლაც,– ხელები გვერდზე და ოდნავ მაღლა გაშალა. წამიერად ცას

შეხედა და უცებ დატრიალდა, შემდეგ გაექანა და განსაცვიფრებელი სალტო გააკეთა. კვლავ დატრიალდა. მე კი, მიწურის შესასვლელთან საძილე ტომარაზე წამოწოლილი, ვტკბებოდი ანასტასიას მოქნილი მოძრაობებით და ვფიქრობდი:- „გასაოცარია! გოგონა ხომ არ არის, მაგრამ როგორ სწრაფად, ლამაზად და ენერგიულად მოძრაობს, ისე, როგორც ნორჩი ტანმოვარჯიშე. საინტერესოა როდესაც ეძინა, ჩემთვის მე რასაც ვამბობდი როგორ იგრძნო,? იქნებ ტყუილუბრაოდ არ გავუმხილე?“

და დავიყვირე:

– ანასტასია, შენ, არ დაგსიზმრებია სიზმარი უბრალოდ...

ის, შუაგულ მდელიოზე მაშინათვე შეჩერდა, შემდეგ, მიზანსწრაფული მოძრაობებით რამოდენიმე კულბიტი გააკეთა და ჩემს გვერდით აღმოჩნდა თუ არა, ბალახებში სწრაფად ჩაჯდა და მხიარულად ალაპარაკდა:

– უბრალოდ არ დამსიზმრებია? რით არ არის ის უბრალო? სწრაფად სთქვი. ძალიან დაწვრილებით მითხარი.

– როგორ გითხრა, მეც, როგორღაც იმ ხეზე ვფიქრობდი. ვარსკვლავის შესახებ ჩემთვის ვლაპარაკობდი.

– სად, მითხარი, ასეთი სიტყვები სად აილე? რა ბადებს მათ, - ასეთ სიტყვებს?

– შესაძლოა გრძნობები ბადებს...

ჩვენი საუბარი ანასტასიას ბაბუას შემახილმა შეგვაწყვეტინა:

– ანასტასია! ანატასტასია, დაუყოვნებლივ გამიგონე მე, შეისმინე!

ანასტასია წამოხტა, მეც სწრაფად წამოვდექი.

ბამბრჯკებბ ობღიოხიბვი

ბ სევ რაღაც უჩვეულო მოიმოქმედა ვალოდიამ?- ჰკითხა ანასტასიამ ჩვე-
ნთან სირბილით მოახლოებულ ბაბუას. მოხუცმა ცალი თვალით შე-
მომხედა, მოკლედ მომიჭრა:- „გამარჯობა, ვლადიმირ“ და განგვიმარტა:

– ვალოდია ტბის ნაპირზეა. ჩაყვინთა და ფსკერიდან პატარა ქვა ამოი-
ღო. ახლა დგას და ხელში ქვა უჭირავს. შემიძლია ვივარაუდო:- ქვა ხელს
წვავს, მაგრამ არ აგდებს. მეც არ ვიცი, როგორი რჩევა მივცე. შემდეგ ბაბუა
მომიბრუნდა და მკაცრად მითხრა:

– შენი ვაჟი იქ არის, შენ, - მამა ხარ და... რას დგახარ?

ბოლომდე ვერ გავერკვიე რა ხდებოდა, ტბისკენ გავიქეცი. გვერდით ბა-
ბუა მომყვებოდა სირბილით და მიხსნიდა:

– ეს ქვა რადიოაქტიურია. ის პატარაა, მაგრამ მასში ბევრი ენერგიაა. ეს
ენერგია რადიაციას ჰგავს.

– საიდან აღმოჩნდა ტბის ფსკერზე?

– დიდი ხანია იქ არის. ჯერ კიდევ მამაჩემმა იცოდა ამ ქვის შესახებ, მაგრამ იქ ჩაყვინთვა ვერავინ შესძლო.

– ვალოდიამ როგორღა ჩაყვინთა? საიდან გაიგო?

– სიღრმეში ჩასაყვინთად მე ვავარჯიშებდი.

– რატომ?

– ჯავრისაგან ლამის ტიროდა, სულ მუდამ მთხოვდა ამის შესახებ. ბავშვის აღსაზრდელად ხომ თქვენ დრო არა გაქვთ, ყველაფერს მოხუცებს აკისრებთ.

– ქვის შესახებ ვინ უთხრა?

– ჩემს გარდა ვინ ეტყოდა? მე ვუთხარი.

– რატომ?

– მას მოუწდა გაეგო, – რატომ არ იყინება ტბა ზამთარში.

ტბასთან რომ მივირბინეთ, ჩემი ვაჟი დავინახე, რომელიც ნაპირზე იდგა. მისი თმები და პერანგი სველი იყო, მაგრამ წყალი უკვე აღარ მოწვეთავდა, ესე იგი, დიდი ხანია რაც ასე იდგა, – გავიფიქრე მე.

ჩემი ვაჟი, ვალოდია, მუჭაში მოქცეული თითებით, წინ გამოწეული ხელით იდგა და თვალმოუცილებლად, გულისყურით დასცქეროდა მას. ცხადი იყო, რომ მუჭაში მას ტბის ფსკერიდან ამოღებული სწორდ ის თარსი ქვა ჰქონდა მოქცეული. მხოლოდ ორი ნაბიჯი გადავდგი შვილის მიმართულებით. მან სწრაფად შემოაბრუნა თავი ჩემკენ და მითხრა:

– არ მომიახლოვდე, მამა.

როდესაც შევჩერდი, დასძინა:

– გაუმარჯოს შენს აზრ-ფიქრებს, მამა:– მხოლოდ მოშორებით დადექი, შეიძლება უკეთესი იყოს, თუ შენ და ბაბუა მიწაზე დაწვებით, – მაშინ მე მშვიდად შევძლებ ძალების მოკრებას.

ბაბუა მაშინათვე მიწაზე დაწვა. არ ვიცი რატომ, მაგრამ მეც მის გვერდით დავეწექი. გარკვეული დროის მანძილზე ჩვენ მდუმარედ შევცქეროდით ნაპირზე მდგომ ვალოდიას, შემდეგ უბრალო აზრმა გამიელვა და ვუთხარი:

– ვალოდია, ადექი და უბრალოდ სადმე შორს გადააგდე.

– სად შორს?– ჩემსკენ არც შემოტრიალებულა, ისე მკითხა ბიჭმა.

– ბალახებში.

– ბალახებში არ შეიძლება, იქ ბევრი რამ დაილუპება. ვგრძნობ, რომ ჯერ მისი გადაგდება არ შეიძლება.

– შენ რა, ასე იდგები აქ ერთი, ორი დღე? შემდეგ რა? ერთი კვირა, ერთი თვე ასე აპირებ დგომას?

– ვფიქრობ, როგორ მოვიქცე, მამა. მოდი გაეჩუმდეთ, დაე აზრ-ფიქრმა იპოვოს გადაწყვეტილება, ნუ გადავიტანთ მის ყურადღებას სხვაგან.

მე და ბაბუა ჩუმად ვიწექით და ვალოდიას შევცქეროდით. უცებ დავი-

ნახე, რომ ნაპირის მოპირდაპირე მხრიდან, შექმნილი სიტუაციისთვის შეუფერებლად წელი, ძალიან წელი ნაბიჯებით ანასტასია მოემართება. ვალოდიასგან ხუთი მეტრის მოშორებით, თითქოს აქ არაფერიაო, ტბის ნაპირზე დაჯდა, წყალში ფეხები ჩაჰყო და გარკვეულ ხანს ასე იჯდა. შემდეგ ვაჟიშვილისკენ მოტრიალდა და სავსებით მშვიდად ჰკითხა:

– გწვავს ხელს, შვილო?

– ჰო, დედა, – უპასუხა ვალოდიამ.

– რაზე ფიქრობდი, როდესაც ქვა ამოგქონდა და რაზე ფიქრობ ახლა?

– *ქვისგან ენერგია მოდის, რომელიც რადიაციას ჰგავს. ამის შესახებ ბაბუა მიაშრობდა. ადამიანისგანაც მოდის ენერგია. მე ეს ვიცი. ადამიანური ენერგია ყოველთვის ყველაზე ძლიერია, ვერც ერთ სხვა ენერგიას ადამიანურ ენერგიაზე გამარჯვება არ შეუძლია. მე ამოვიღე ქვა და მიჭირავს იგი. მთელი ძალით ვცდილობ დავთრგუნო მისი ენერგია, კვლავ დავაბრუნო შიგნით. მინდა დაგანახოთ, რომ ადამიანი ნებისმიერ რადიაციაზე ძლიერია.*

– გამოგდის დაამტკიცო შენგან მომდინარე ენერგიის უპირატესობა?

– ჰო, დედა, გამომდის, მაგრამ ის უფრო ძლიერად ხურდება. ჩემს თითებს და ხელისგულს ცოტათი მიწვავს.

– რატომ არ გადაადგებ?

– ვგრძნობ, რომ ამის გაკეთება არ შეიძლება.

– რატომ?

– ვგრძნობ.

– რატომ?

– ის... ის აფეთქდება, დედა. აფეთქდება, როგორც კი ჩემი ხელის თითებს გავშლი. აფეთქება ძლიერი იქნება.

– *მართალია, აფეთქდება. ქვისგან გამომდინარეობს მასში ჩაბუდებული ენერგია. შენი ენერგიით შენ დათრგუნე მისი ნაკადი და კვლავ შიგნით მიმართე, აზრ-ფიქრით წარმოჰქმენი ბირთვი ქვის შიგნით და ახლა იქ გროვდება შენი ენერგია და მისი ენერგიაც. მას უსასრულოდ დაგროვება არ შეიუძლია. ის უკვე, შენს მიერ აზრ-ფიქრით შექმნილ ბირთვის გულშია, ბო-ბოჭრობს და ცხელდება და ამიტომაც შენს ხელს სწვავს ქვა.*

– მე ეს გავიგე, ამიტომაც არ ვხსნი თითებს.

გარეგნულად ანასტასია სავსებით მშვიდი იყო, მისი მოძრაობები წელი და ნარნარი იყო, ლაპარაკობდა დინჯად და პაუზებით, მაგრამ ვგრძნობდი, რომ ის უჩვეულოდ მობილიზებული იყო და მისი გონებაც, ალბათ, როგორც არასდროს, ისე სწრაფად მუშაობდა. ანასტასია წამოდგა, როგორღაც უხალისოდ წამოიმართა და მშვიდად სთქვა:

– მაშასადამე, შენ მიხვდი, ვალოდია, რომ თუ უცებ შეუშვებ ქვას ხელს და გაანთავისუფლებ მას, შეიძლება აფეთქება მოხდეს?

– ჰო, დედა.

– ესე იგი, ქვას თანდათან უნდა შეუშვა ხელი და ისე გაანთავისუფლო.

– როგორ?

– **ნელ-ნელა, თავდაპირველად, ოდნავ უნდა გახსნა დიდი და საჩვენებელი თითები, ამით ქვის ნაწილს გააშინებლებ და მაშინათვე გონებით წარმოიდგინე, შენს მიერ ქვაში ჩადებული შენი ენერგია სხივის სახით როგორ წავა ზემოთ. მისი ენერგიაც შენს ენერგიას გაჰყვება. ფრთხილად იყავი:– სხივი მხოლოდ ზემოთ უნდა წავიდეს.**

გულისყურით დასცქეროდა რა მაგრად შეკუმშულ მუჟს, ვალოდიამ ნელ-ნელა შეასუსტა დიდი და საჩვენებელი თითები. მზიანი დილა იყო, მაგრამ დღის სინათლეზეც კი ჩანდა ქვისგან წამოსული სხივი. მაღლა მფრინავი ჩიტი ამ სხივში მოხვდა და კვამლის ბოლქვად გადაიქცა. პატარა ღრუბელი, რომელშიც გაისრიალა სხივმა, თითქოს ორთქლის სახით ამოიფრქვა. რამდენიმე წუთის შემდეგ სხივი თითქმის შეუმჩნეველი გახდა.

– უჰ, დიდხანს მომიწია თქვენთან ყოფნა,– თქვა ანასტასიამ,– წავალ, სანამ თქვენ აქ ერთობით, იქნებ საუზმე მოვამზადო.

წასვლის დროსაც ძალიან აუჩქარებელი იყო. ორი ნაბიჯი რომ გადადგა, მსუბუქად წაიფორხილა, წყალთან მივიდა და სახე მოიბანა. ნათელია, რომ გარეგნულ სიმშვიდეში ის წარმოუდგენელ დამაბულობას მალავდა. მალავდა, რათა არ შეეშინებინა ბიჭი და ხელი არ შეეშალა მისი ქმედებებისთვის.

– საიდან იცოდი, დედა, როგორ უნდა მოვქცეულვიყავით?– ყვირილით მიაღდენა კითხვა ვალოდიამ მიმავალ ანასტასიას.

– საიდან?– გამოაჯაგრა მიწიდან უკვე წამომდგარმა და გამხიარულებულმა ვალოდიას პაპუმ.– როგორ თუ საიდან? სკოლაში დედაშენი ფიზიკაში ფრიადოსანი იყო.– და გადაიხარხარა. ანასტასია ჩვენსკენ შემოტრიალდა, ასევე გაიცინა და უპასუხა:

– **ამის შესახებ ადრე არაფერი ვიცოდი, შეილო, მაგრამ რაც არ უნდა მოხდეს, ყოველთვის უნდა ეძებო და იპოვნო გამოსავალი. შიშით არ უნდა შებოჭო შენი აზრ-ფიქრი.**

როდესაც სხივი უკვე სრულიად შეუმჩნეველი გახდა, ვალოდიამ თითები გახსნა. მის ხელისგულზე მშვიდად იდო პატარა მოგრძო ქვა. ვალოდია, თითქოს თავისთვის ბურტყუნებსო, ცოტა ხანს უყურებდა ამ ქვას:– **„შენში ჩადებული ენერგია ადამიანზე ძლიერი არ არის“.** შემდეგ ისევ მოკუმშა თითები მუშტში, გამოირბინა და პირდაპირ პერანგით ჩაყვინთა ტბაში. სამი წუთი არ გამოჩენილა, ხოლო როდესაც ამოყვინთა, მაშინათვე გამოცურა ნაპირისაკენ.

– ჰაერის ეკონომიურად გამოყენება მე ვასწავლე,– თქვა ბაბუამ.

როდესაც ვალოდია ნაპირზე გამოვიდა, წყლის ჩამობერტყვის მიზნით

შეხტა და ჩვენსკენ წამოვიდა. ვერ მოვითმინე და ჩემი აზრი გამოვთქვი:

– შენ იცი, რა არის რადიაცია, შვილო? არ იცი, რომ გცოდნოდა, მაშინ წყალში არ შეხვიდოდი და არ ჩაყვინთავდი ამ ქვის გამო. ნუთუ შენთვის აქ სხვა საქმიანობა არ მოიძებნება?

– რადიაციის შესახებ ვიცი, მამა. პაპუ მიყვებოდა იმის შესახებ, როგორი კატასტროფები ხდება თქვენთან ატომურ ელექტროსადგურებზე, როგორი იარაღი არის და რა პრობლემა წამოიჭრა ახლა ატომური ნარჩენების შენახვა-სთან დაკავშირებით, – მიპასუხა ვალოდიამ.

– კი, მაგრამ რა შუაშია აქ ეს ქვა, რომელიც ტბის ფსკერზე იდო? რა შუაშია?

– სწორედაც რომ, რა შუაშია? – საუბარში ბაბუა ჩაერთო. – შენ აქ აღმზრდელობითი გაკვეთილები ჩაუტარე, ვლადიმირ, მე კი, ცოტაოდენს დავისვენებ, თორემ ამ ბოლო დროს შენი შვილი ძალიან ბევრ მოთხოვნებს მიყენებს.

ბაბუა წავიდა და მე და ჩემი შვილი მარტო დავრჩით.

ვალოდია ჩემს წინ სველი პერანგით იდგა. ის აშკარად უგუნებოდ იყო იმის გამო, რომ ყველანი გვანერვიულა. უკვე აღარ მინდოდა მის მიმართ სიმკაცრე გამომეჩინა. უბრალოდ ვიდექი და ჩუმად ვიყავი, არ ვიცოდი რაზე მელაპარაკა. პირველმა ვალოდიამ დაიწყო:

– *გესმის, მამა, პაპუმ მითხრა, რომ ეს ატომური ნარჩენების სამარხები ძალიან დიდ საფრთხეს შეიცავს. ჭეშმარიტების თეორიის მიხედვით, მათ შეუძლიათ გამოიწვიონ უსწორებელი ზიანი მთელი მსოფლიოს ბევრ ქვეყანას და იქ მაცხოვრებელ ხალხს. მთლიანად დედამიწასაც კი.*

– რა თქმა უნდა, შეუძლიათ, მაგრამ შენ აქ რა შუაში ხარ?

– *ადამიანები თუ ჩათვლიან, თითქოს პრობლემა გადაწყვეტილია, მაგრამ საფრთხე მაინც რჩება, გამოდის, რომ პრობლემა არასწორადაა გადაწყვეტილი.*

– მერე რა? რა არის არასწორად?

– პაპუმ მითხრა, რომ სწორი გადაწყვეტილება მე უნდა მოვძებნო.

– მერე? მოძებნე?

– ახლა კი, მამა.

ჩემს წინ, ჩემი ცხრა წლის ვაჟი იდგა, დასველებული, დამწვარი ხელით, მაგრამ თავის თავში დაჯერებული. ის მშვიდი და დამაჯერებელი ტონით ლაპარაკობდა ატომური ნარჩენების შენახვის პრობლემის გადაწყვეტაზე. ეს მეტად უცნაური იყო. ის ხომ მეცნიერი, ბირთვული ფიზიკის სპეციალისტი არ არის, ჩვეულებრივ სკოლაშიც არ სწავლობს. ძალიან უცნაურია. ტაიგური ტბის ნაპირზე დგას სველი ბავშვი და მსჯელობს ატომური ნარჩენების უსაფრთხო შენახვაზე. არ ვიყავი დარწმუნებული ამ პრობლემაზე მისი მხრიდ-

ან თუნდაც ცოტაოდენი ეფექტური გადაწყვეტილების მიღებისა, მაგრამ იმ-ის გამო, რომ მხარი ამება მისი საუბრუსთვის, ვკითხე:

– კონკრეტულად გაერკვიე ამ გადაუჭრელ პრობლემაში?

– უამრავი ვარიანტიდან, ვფიქრობ, ყველაზე ეფექტური მათი სხვადასხვა ადგილას განლაგებაა.

– ვერ გავიგე, რისი სხვადასხვა ადგილას განლაგება?

– ნარჩენების, მამა.

– ეს როგორ?

– მე მივხვდი, მამა:– რადიაცია მცირე დოზებში სრულებითაც არ არის სახიფათო. მცირე რაოდენობით ის ყველგანაა:– ჩვენში, მცენარეებში, წყალში, ღრუბლებში, მაგრამ თუ მას ერთ ადგილას მოვუყრით თავს, რეალური საფრთხე წარმოიქმნება. ბირთვულ სამარხებში, რაზედაც პაპუ საუბრობდა, რადიოაქტიური სავნები ერთ ადგილას ხელოვნურადაა თავმოყრილი.

– ეს ხომ ყველამ იცის. რადიოაქტიური ნარჩენები შეაქვთ საგანგებოდ აშენებულ სამარხებში, რომლებიც საგულდაგულოდაა დაცული ტერორისტებისაგან. სპეციალური ცოდნით აღჭურვილი პერსონალი ადევნებს თვალებს, რათა არ დაირღვეს შენახვის ტექნოლოგია.

– ყველაფერი ასეა, მამა, მაგრამ ხიფათი მაინც არსებობს. კატასტროფაც გარდაუვალია, რისი მიზეზიც ვიღაცის საგანგებო აზრ-ფიქრია, – რომ ხალხს არასწორი გადაწყვეტილება მოახვიოს თავს.

– ამ პრობლემათ, შვილო, სამეცნიერო დაწესებულებები არიან დაკავებული, სადაც უმაღლესი სამეცნიერო ხარისხის მქონე ადამიანები მუშაობენ. შენ სწავლული არ ხარ, მეცნიერება არ იცი, ამიტომაც არ შეგიძლია ასეთი მნიშვნელოვანი პრობლემის გადაჭრა. ამის გადასაჭრელად თანამედროვე მეცნიერება უნდა იყოს დაკავებული.

– შედეგი, მამა? სწორედაც რომ თანამედროვე მეცნიერების გადაწყვეტილების შედეგად ემუქრება კაცობრიობას დიდი საფრთხე. რა თქმა უნდა, მე სკოლაში არ ვსწავლობ, არ ვიცი მეცნიერება, რაზედაც შენ ლაპარაკობ, მაგრამ...

ვალოდია გაჩუმდა და თავი დახარა.

– რას ნიშნავს შენი „მაგრამ“? რატომ გაჩუმდი, ვალოდია?

– არ მინდა, მამა, იმ სკოლაში ვისწავლო და შევისწავლო ის მეცნიერება, რომელიც შენ გაქვს მხედველობაში.

– რატომ არ გინდა?

– იმიტომ, მამა, რომ მეცნიერებას კატასტროფისკენ მივყავართ.

– სხვა მეცნიერება ხომ არ არის.

– არის. „სინამდვილის განსაზღვრა მხოლოდ საკუთრივია აუცილებელი“;– ამზობს დედა ანასტასია. მე მივხვდი რაც არის ეს, და ვსწავლობ ან განსაზღვრავ მას. ჯერ არ ვიცი, უფრო ზუსტად როგორ ვთქვა.

ხედავ, როგორი მტკიცეა თავის შეხედულებებში,- გავიფიქრე და ვკითხე:

– შენი აზრით, როგორია კატასტროფის ალბათობა?

– **ასპროცენტიანი.**

– ამაში დარწმუნებული ხარ?

– **ალბათობის თეორიისა და დამლუპველი აზრ-ფიქრისთვის წინააღმდეგობის გაუწევლობის ფაქტის მიხედვით, კატასტროფა გარდაუვალია. დიდი ბირთვული სამარხების მშენებლობა შეიძლება შევადაროთ დიდი ბომბების მშენებლობას.**

– მაშასადამე, შენი აზრი დამლუპველ აზრ-ფიქრის დაუპირისპირდა.

– **დიახ, მე სივრცეში გავუშვი ჩემი აზრ-ფიქრი და ის გაიმარჯვებს.**

– კონკრეტულად, როგორ გადაწყვიტა შენმა აზრ-ფიქრმა ბირთვული ნარჩენების უსაფრთხოდ შენახვის საკითხი?

– **დიდ სამარხებში თავმოყრილი ყველა ბირთვული ნარჩენი, აუცილებელია დავაცალცალკეოთ,- ეს არის ჩემი აზრი.**

– დავაცალცალკეოთ,- ეს ნიშნავს დავყოთ ასი ათასებად ან თუნდაც მილიონ პატარა ნაჭრებად?

– ჰო, მამა.

– **უბრალო გადაწყვეტილებაა, მაგრამ რჩება მთავარი კითხვა,- სად შევინახოთ ეს პატარა ნაჭრები?**

– **საგვარეულო ადგილ-მამულებში, მამა.**

მოულოდნელობისაგან, დაუჯერებლის მოსმენისგან ცოტა ხანს, არ ვიცოდი რა მეთქვა. შემდეგ თითქმის წამოვიყვირე:

– ბოდევა! ნამდვილი ბოდევა მოიფიქრე შენ, ვალოდია.

შემდეგ ცოტათი დავფიქრდი და უფრო დამშვიდებით ვუთხარი:

– რასაკვირველია, თუკი ბირთვული ნაჭრები სხვადასხვა ადგილას განლაგდება, გლობალური კატასტროფა შეიძლება თავიდან ავიცილოთ, მაგრამ მილიონობით ოჯახი, რომლებიც ადგილ-მამულებში გადაწყვეტენ ცხოვრებას, განსაცდელში აღმოჩნდება. ყველა ადამიანს ხომ ეკოლოგიურად სუფთა ადგილას უნდა ცხოვრება.

– **ჰო, მამა, ყველა ადამიანს ეკოლოგიურად სუფთა ადგილას უნდა ცხოვრება, მაგრამ ასეთი ადგილები თითქმის აღარ დარჩა დედამიწაზე.**

– აქაც, ტაიგაშიც არ არის ეკოლოგიურად სუფთა ადგილი?

– **აქ ადგილი შედარებით სუფთაა, მაგრამ არა იდეალური, არა პირველქმნილი. იდეალური ადგილი არსად დარჩა. სხვადასხვა ადგილებიდან ღრუბლებს აქაც მოაქვთ მყავური წვიმები. ბალახის ღეროები, ხეები, ბუჩქები ჯერჯერობით უმკლავდებიან მათ, მაგრამ ჭუჭყიანი ადგილები ყოველდღიურად ხომ უფრო ჭუჭყიანდებიან. ასეთი ადგილები დღითიდღე**

უფრო მეტია. ამიტომ უკან კი არ უნდა დაიხიო ჭუჭყისგან, არამედ აუცილებელია შეუტია.

„აუცილებელია თავად შევექმნათ სუფთა ადგილები“, - ასე ამბობდა დედა.

უამრავ შესაძლებელ ვარიანტთაგან ჩემმა აზრ-ფიქრმა ერთი ამოირჩია, სხვა ვარიანტი მას არა აქვს. დამორიშორება, მიჩვევა, ცხოვრებისთვის სარგებლიანობის ამოღება, ადგილ-მამულში პატარა ნაჭრის ჩამარხვა, - უსაფრთხოა, აზრ-ფიქრი ამას ამბობს.

- მამულში სად? საკუჭნაოში? სეიფში? ეს კაფსულა რადიოაქტიური ნივთიერებით სარდაფში შევინახოთ? შენმა აზრმა ეს ჯერ არ გიკარნახა?

- მიწაში არანაკლებ ცხრა მეტრის სიღრმეში ჩაფლული უნდა შევინახოთ კაფსულა.

ჩავუფიქრდი შვილის პირველი შეხედვით დაუჯერებელ წინადადებას და სულ უფრო მეტად გადავიხარე მოსაზრებისკენ: - მასში მაინც არის რაციონალური მარცვალი. ბოლოს და ბოლოს, ბირთვული ნარჩენების შენახვის მის მიერ შემოთავაზებული ვარიანტი მართლაც მთლიანად გამორიცხავს მასშტაბური კატასტროფების შესაძლებლობას. რაც შეეხება დაბინძურებას კონკრეტულ მამულში, მას მართლაც შეიძლება თავი დააღწიო და ამასთან ერთად, სარგებლობაც მიიღო. იქნებ მეცნიერები მოიფიქრებენ პატარა რეაქტორის მსგავს რადაცას, ან კიდევ სხვა რამეს.

უცებ მეც დამებადა აზრი. აი, ისიც! კიდევ ერთი მიზეზი რადიოაქტიური ნარჩენების სხვადასხვა ადგილას განლაგების აუცილებლობის ასახსნელად. ფული! უზარმაზარ თანხას იხდიან უცხოეთის სახელმწიფოები ამ ნარჩენების შესანახად. ამ თანხით შენდება სამარხები, ფინანსდება მომსახურე პერსონალი და მთელი რიგი დამცავი სამმართველოები. თანხის ნაწილი, ჩვეულებისამებრ, უგზო-უკვლოდ იკარგება. ეს ფული გადაუხადონ თითოეულ მამულს, სადაც ინახება კაფსულები რადიოაქტიური ნარჩენებით. შესანიშნავია! მოწამვლის უსაფრთხოებაც გარანტირებული იქნება და ამასთანავე, ხალხს ფულსაც გადაუხდინან.

სადღეისოდ, არავის შეუძლია უსაფრთხოების გარანტია მისცეს იმათაც კი, ვინც სამარხებიდან მოშორებით ცხოვრობს. ჩერნობილის ავარიის დროს, მოიწამლა არა მხოლოდ უკრაინის ტერიტორიის ნაწილი, არამედ რუსეთის და ბელორუსიის. ღრუბლებს შეეძლოთ დაბინძურება გადაეტანათ ასობით და ათასობით კილომეტრებზეც კი.

ამგვარად, ჩემი ვაჟის წინადადება, ჯერჯერობით თუნდაც კონცეპტუალური, რომელიც დეტალიზირებას საჭიროებს, მაინც იმსახურებს გულმოდგინე ყურადღებას, როგორც მეცნიერთა სამყაროს, ისე ხელისუფლების და რაც ყველაზე მთავარია, - საზოგადოების მხრიდან.

ტბის ნაპირის გაყოლებით მიმავალს და საკუთარ ფიქრებში გართ-

ულს, სულ დამავიწყდა ვალოდია. ის ჩუმად იდგა იმავე ადგილას და თვალყურს მადევნებდა. აღზრდამ საშუალება არ მისცა, პირველს მოემა-რთა ჩემთვის. მოფიქრალი ადამიანისთვის აზრ-ფიქრის გაწყვეტა აქ დაუ-შვებლად იყო მიჩნეული.

გადავწყვიტე საუბარი სხვა თემაზე გადამეტანა.

– შენ, მაშასადამე, მუდამ სხვადასხვა პრობლემაზე ფიქრობ, ვალოდია, რაიმე მოვალეობა თუ გეკისრება? რაიმე სახის სამუშაოს შესრულებას გავა-ლებენ?

– სამუშაო?... მავალეზენ?... მე მუდამ იმას ვაკეთებ, რასაც მოვისურვებ. სამუშაო? სიტყვა „სამუშაოში“ რა იგულისხმება, მამა?

– სამუშაო, როდესაც შენ აკეთებ რაიმე საქმეს და ამაში ფულს გიხდი-ან, ან აკეთებ საქმეს, რომელსაც სარგებლობა მოაქვს მთელი ოჯახისთვის. აი, მაგალითად მე, შენს ასაკში მშობლები მავალეზდნენ კურდღლებისთ-ვის მომეგლო და მე მათ ვუვლიდი, – მათთვის ბალახი მიმეჭონდა ვაჭმევ-დი, გალიებს ვუსუფთავებდი. კურდღლებს კი, ჩვენი ოჯახისთვის შემოსა-ვალი შემოჰქონდა.

მომისმინა და უცებ ვალოდიამ ცოტათი აღტყინებულმა მითხრა:

– მამა, ეხლა გიამბობ ერთ მოვალეობაზე, რომელიც ჩემს თავს მე თვით-ონ დავაკისრე. ეს ძალიან სასიხარულო მოვალეობაა, ოღონდ შენ თავად გან-საზღვრე, სამუშაო ჰქვია ამას, თუ არა.

– მომიყევი.

– მაშინ წავიდეთ, ერთ ადგილს გაჩვენებ

“ბაბიბო, ბაბიბო!”, – “ბა-ბა-ბა”, – ანუ სუპერსოფინა, რომლივსაც ვპარბაპი

ე და ვალოდია ტბას დავშორდით. ვალოდია წინ მიდიოდა. ის თითქოს შეიცვალა: – წინდახედული და ჩაფიქრებული, უცებ გადაიქცა მხიარულ-აღტყინებულ ადამიანად. სიარულის დროს ზედმეტ ტრიალს აკეთებდა, ხტოდა და სწრაფად ჰყვებოდა:

– კურდღლებს არ ვუვლიდი, მამა. სხვა საქმეს ვაკეთებდი. ამას რა დავა-რქვა? ვბადებდი... არ უხდება. ვეძინიდი? მაინცდამაინც არც ეს უხდება. ჰო, გამახსენდა. თქვენთან ამას კვერცხების გამოჩეკას ეძახიან. მაშასადამე, მე კვერცხებს ვჩეკდი.

– როგორ თუ ჩეკდი? კვერცხებს კრუხი ან სხვა ფრინველი ჩეკს.

– დიახ, ვიცი, მაგრამ ჩემთვის აუცილებელი იყო თვითონ გამომეჩეკა.

– რატომ? ყველაფერი თანმიმდევრობით მომიყევი.

– თანმიმდევრობით. კარგი, ყველაფერი ასე მოხდა.

– ბაბუას ვთხოვე ჩემთვის ემოვნა გარეული იხვებისა და ბატების რა-
მოდენიმე კვერცხი. თავიდან ბაბუამ ცოტათი წაიბუზღუნა, მაგრამ სამი
დღის შემდეგ მომიტანა ბატის ოთხი დიდი და იხვის უფრო მომცრო ხუ-
თი კვერცხები.

შემდეგ:– ამოვთხარე პატარა ორმო, ფსკერზე დავედე ორმის ნეხვი ბალა-
ხთან ერთად, ყველაფერი ეს დავფარე ხმელი ბალახით, ზემოდან დავაწყვე
ბაბუას მიერ მოტანილი ყველა კვერცხი.

– ნეხვი რისთვის დაგჭირდა?

– ის სითბოს იძლევა. კვერცხებისთვის სითბო აუცილებელია, რათა ბა-
რტყები გამოიჩეკოს. ზემოდანაც აუცილებელია სითბო. ზემოდან ზოგჯერ
მეც ვწვებოდი, მუცლით ვფარავდი ორმოს. როდესაც ციოდა, ან წვიმდა, ორ-
მოზე წოლას დათვს ვავალებდი.

– დათვმა კვერცხები როგორ არ გასრისა?

– დათვი ხომ დიდია, ორმო კი კვერცხებით, პატარა. ის ორმოს თავზე
იწვა, კვერცხები კი ფსკერზე იდო. ხან მუ მგელს ვავალებდი კვერცხების და-
ცვას, ხან თვითონ მეძინა გვერდით, სანამ არ დაიწყეს ნისკარტით გამოტეხა.
როგორი სასიხარულოა იმის ცქერა, როდესაც ისინი ნისკარტით გამოტეხას
იწყებენ. ოღონდ ყველა არ გამოიჩეკა. ცხრა კვერცხიდან ორი ბატის და სამი
იხვის ჭკუი გამოვიდა. მე მათ ბალახის თესლებით, გახეხილი კაკლით ვკვე-
ბავდი და თვითონ ვასმევდი წყალს. ყოველთვის, როდესაც მათ ვაჭმევდი,
ჩვენს ტერიტორიაზე მცხოვრებ სხვადასხვა მხეცებს ვპატიჟებდი.

– რატომ?

– რათა ენახათ, როგორ ვუვლი მათ, რომ მათი ხელის ხლება არ შეიძლე-
ბა, პირიქით, დაცვა სჭირდებათ. მეც ორმოს გვერდით მეძინა, სადაც იხვის
და ბატის ჭკუები დაიბადნენ, ხოლო როცა ცივი ღამეები იყო, ან წვიმდა,
დათვს ვავალებდი მათ გვერდით დაეძინა. ბარტყები მისი თბილი ბეწვის
ქვეშ იმალებოდნენ და თავს კარგად გრძნობდნენ.

შემდეგ, თანმიმდევრული რომ ვიყო... ორმოს ირგვლივ პატარა პა-
ლოებს ვარჭობდი და ტოტებისაგან ვწნავდი ღობეს, ბუდე ზემოდანაც
ტოტებით დავფარე. ბატებისა და იხვების ჭკუები წამოიზარდნენ და თა-
ვიანთი ორმოებიდან გამოძრომა ისწავლეს. მე მათი ბუდეების ირგვლივ
დავდიოდი და აი, ასე მოწყვეტით ვუსტვენდი:–„ტიუ-ტიუ-ტიუ“. ისინი
მაშინათვე გამოძვრებოდნენ და მომდევდნენ. უნდოდათ დათვსაც გაკი-
დებოდნენ, მაგრამ მე გადავაჩვიე. დათვი შეიძლება შორს წავიდეს, ისინი
კი შესაძლოა დაილუპონ. ჭკუებს ცუდი არაფერი შემთხვევიათ. წამოიჩი-
ტნენ, ბუმბული ამოუვიდათ, ფრენა ისწავლეს. მე მათ მაღლა ავისროდი
ხოლმე, ფრენა რომ ესწავლათ. შემდეგ სადღაც დაიწყეს ფრენა, მაგრამ თა-
ვიანთ ბუდეში ბრუნდებოდნენ.

შემოდგომა როდესაც დადგა, სხვადასხვა ფრინველებმა გუნდურად შეკრება და სამხრეთისკენ გასაფრენად მზადება დაიწყეს. ჩემი წამოჩიტებული იხვები, იხვების გუნდს, ბატები კი, ბატების გუნდს მიეკედლნენ და ყველანი თბილ ქვეყნებში გაფრინდნენ. მე ვვარაუდობდი, თითქმის დარწმუნებული ვიყავი: - გაზაფხულზე ისინი დაბრუნდებოდნენ. დაბრუნდნენ. ო, რამხელა სიხარული იყო ეს, მამა! როდესაც დაბრუნდნენ, მე გავიგონე მათი მხიარული ყრანტალი: - „გა-გა-გა“. გავიქეცი ბუდისკენ და თვითონაც შევმახე: - „ტიუ-ტიუ-ტიუ“. ბალახის თესლეებს და წინასწარ მომზადებულ დანაყულ კაკლის გულებს ვაჰმევედი. ისინი ჩემი ხელისგულიდან იღებდნენ საკვებს. გახარებული ვიყავი, ადგილობრივმა მხეცებმაც მოირბინეს ჩემს ყვირილზე, ისინიც ხარობდნენ. ნახე, მამა, მოვედით. შეხედე!

მეუღრო ადგილას, მოცხარის ორ ბუჩქს შორის, დავინახე ჩემი ვაჟის მიერ მოწეული ბუდე. ირგვლივ არავინ იყო.

– ამბობ, დაბრუნდნენო, აქ კი არავინაა.

– ახლა არავინაა, სასეირნოდ, საკვებისთვის გაფრინდნენ. ისინი ხომ არ არიან, მაგრამ შეხედე, მამა.

ვალოდამ ტოტები გადასწია, შესასვლელი გააფართოვა და მე დავინახე სამი ბუდე. ერთში ეწყო ზომით არცთუ დიდი ხუთი ცალი კვერცხი, ალბათ, იხვების. მეორეში, - ერთი უფრო დიდი, - ბატის.

– დაბრუნდნენ, მამასადამე კვერცხებიც თან მოაქვთ... ოღონდ ცოტა.

– ჰო! აღფრთოვანებით წამოიძახა ვალოდამ. - ისინი დაბრუნდნენ და კვერცხები მოაქვთ. მათ მეტის ჩამოტანაც შეუძლიათ, თუ ბუდიდან ამოვიღებთ კვერცხების ნაწილს და კვერცხის მდებლებს უფრო ხშირად ვაჰმევეთ.

ვუყურებდი შვილის ბედნიერ სახეს, მაგრამ ბოლომდე ვერ მივხვდი მისი მხიარული ალტყინების მიზეზს. შევეკითხე:

– ასე ძალიან რამ გაგახარა, ვალოდია? ვიცი, რომ არც ერთი თქვენთაგანი, არც ბაბუა, არც დედა, არც შენ საჰმელში კვერცხს არ ხმარობთ, მამასადამე, შენს მოქმედებას არ შეიძლება დავარქვათ საქმე ან სამუშაო, იმიტომ, რომ მისგან პრაქტიკული სარგებელი არ არის.

– ჰო? სხვა ადამიანები ხომ მიირთმევენ ფრინველის კვერცხს. დედა ამბობს, შეიძლება ყველაფრის გამოყენება, რასაც ცხოველები თვითონ ამღევენ ადამიანს. განსაკუთრებით იმ ადამიანებს, რომლებიც არა მხოლოდ მცენარეული საკვებით იკვებებიან.

– რა შუაშია აქ ხალხი და შენი მოქმედება?

– ისე უნდა გავაკეთოთ, გადავწყვიტე მე, რათა ადგილ-მამულში მცხოვრები ადამიანები არ გადაიტვირთონ თავიანთ მეურნეობაზე ზრუნვით, ან საერთოდ არ გადაიტვირთონ, რათა განსჯა-ფიქრისთვის დრო ჰქონდეთ. ეს შესაძლებელია, თუ გავიგებთ ღმერთის, ჩვენი სამყაროს შემქმნელის ჩანაფ-

იქრს. მე მომწონს მის აზრ-ფიქრთა შეცნობის მეცნიერება. ეს ყველაზე დიადი მეცნიერებაა და ის აუცილებლად უნდა შემეცნო. მაგალითად:- რატომაა, რომ ფრინველები შემოდგომით სამხრეთისკენ მიგრინავენ, მაგრამ თბილ ქვეყნებში კი არ რჩებიან, არამედ კვლავ ბრუნდებიან? ამაზე ბევრი ვიფიქრე და ვივარაუდე, ეს მან იმიტომ გააკეთა, რომ ადამიანი ზამთარში არ შეეწუხებინა. ზამთარში ფრინველებს არ შეუძლიათ საკვების მოპოვება და მიგრინავენ. თუმცა სამხრეთში არ რჩებიან, უკან ბრუნდებიან, უნდათ ადამიანებს სარგებლობა მოუტანონ. ასე ჩაიფიქრა ღმერთმა. ჩვენი შემქმნელის ჩანაფიქრებიდან აუცილებელია ადამიანმა ბევრი რამ შეიცნოს.

– მაშასადამე, შენ, ვალოდია, მიგაჩნია, რომ თითოეულ ადგილ-მამულში ან ბევრ მათგანში შეიძლება იცხოვრონ იხვებმა, ბატებმა, დადონ კვერცხები, თავად იკვებონ, შემოდგომით გაფრინდნენ სამხრეთისკენ და გაზაფხულზე დაბრუნდნენ?

– ჰო, ასე შეიძლება გაკეთდეს. მე ხომ გამომივიდა?

– შენ გამოგივიდა, გეთანხმები. მაგრამ არის ერთი გარემოება... ალბათ გაგანაწყენებ, მაგრამ მიუხედავად ამისა, აუცილებლად უნდა გითხრა სიმა-რთლე, რათა შენი წინადადებით სასაცილოდ არ გამოჩნდე.

– მითხარი სიმაართლე, მამა.

– არის ასეთი მეცნიერება,- ეკონომიკა. მეცნიერი,- ეკონომისტები ანგა-რიზობენ, თუ როგორ რაციონალურად იმოქმედონ სხვადასხვა საქონლის, ამ კონკრეტულ შემთხვევაში,- კვერცხების საწარმოებლად. ჩვენს სამყაროში მე-ფრინველეობის ბევრი ფერმა აშენებული. იქ ერთ ადგილას ძალიან ბევრ ქა-თამს ინახავენ. ისინი კვერცხებს დებენ, რომლებიც შემდეგ მაღაზიებში შედ-ის. ადამიანი მოდის მაღაზიაში და მშვიდად ყიდულობს კვერცხების მისთვ-ის აუცილებელ რაოდენობას. ყველაფერი ისეა გაკეთებული, რომ ერთი კვე-რცხის წარმოებისთვის რაც შეიძლება ნაკლები შრომა და დრო დაიხარჯოს.

– რას ნიშნავს ნაკლები შრომის დახარჯვა, მამა?

– ეს არის დახარჯული საშუალებებისა და დროის რაოდენობა ერთი კვერცხის საწარმოებლად. ყურადღებით უნდა გამოიანგარიშო, თუ როგორ უნდა მოიქცე უფრო ეფექტურად, ესე იგი უკეთესად.

– კარგი, შევეცდები გამოვიანგარიშო, მამა.

– როდესაც ყველაფერს გამოითვლი, თვითონ მიხვდები, მაგრამ გამოსა-თვლელად აუცილებელია დანახარჯის მონაცემები. შევეცდები რომელიმე ეკონომისტს გამოვართვა ისინი.

– შემიძლია ყველაფერი ახლავე გამოვთვალო, მამა.

ვალოდია ოდნავ შეიკბუნა თუ დაიძაბა და ერთი წუთის შემდეგ თქვა:

– მინუს ორი უსასრულობისკენ.

– ეს რა ფორმულაა? რაზე ლაპარაკობს ის?

– ღვთიური ეკონომიკის ეფექტურობა გამოიხატება რიცხვების უსასრულო რიგით. დღევანდელი ადამიანის სამეცნიერო ეკონომიკა ნულოვანი წერტილიდანაც კი ორი ერთეულით ქვემოთ მიდის.

– გამოთვლების როგორღაც უცნაური მეთოდიკა გაქვს, გაუგებარი. შეგიძლია განმიმარტო, როგორ ითვლიდი?

– წარმოვიდგინე ანათვალის წერტილი, რომელიც ამ შემთხვევაში ნულ-ით გამოიხატებოდა. ფრინველის ფაბრიკის ყველა დანახარჯი, დაკავშირებული მის მშენებლობასთან, შენახვასთან და კვერცხების შეტანასთან მაღაზიებში გამოიხატება ციფრით მინუს ერთი.

– რატომ მინუს ერთი? ეს დანახარჯები მანეთებსა და კაპეიკებში უნდა გამოიხატებოდეს.

– ფულადი ერთეულები ყოველთვის სხვადასხვაა და პირობითი, ამიტომაც არსებულ მეთოდიკაში ისინი არ არის მნიშვნელოვანი, ისინი ყველა ერთად უნდა ავიღოთ პირობითი დასახელებით „მინუს ერთი“. დანახარჯები რადგანაც არსებობს, მაშასადამე ნულოვანი ნიშნიდან მიიღებიან ისინი და გამოსახებიან, – მინუს ერთით.

– მეორე მინუს ერთეული კი საიდან გამოჩნდა?

– ეს ხარისხია. ის კარგი არ შეიძლება იყოს. შენახვის არაბუნებრივი პირობები, მრავალფეროვანი საკვების უქონლობა, კვერცხების ხარისხს დააქვეითებს და თავს იჩენს კიდევ ერთი ციფრი, – მინუს ერთი. ჯამში გამოდის მინუს ორი.

– კარგი, დაე ასე იყოს, მაგრამ შენს შემთხვევაშიც ხომ დროის უზარმაზარ დანახარჯებს ვიღებთ. მითხარი, ვალოდია: – რამდენი დრო დახარჯე, როგორც თვითონ ამბობ, სანამ გამოჩეკდი კვერცხებს, შემდეგ კვებავდი შენს იხვეებსა და ბატებს. იცავდი მათ?

– ოთხმოცდაათი დღე და ღამე.

– ესე იგი, ოთხმოცდაათი დღე-ღამე. ეს ყველაფერი კი მხოლოდ იმისთვის, რათა ერთი წლის შემდეგ მიგელო სულ რაღაც რამოდენიმე ათეული კვერცხი. მამულში მცხოვრები ადამიანებისთვის, გაცილებით რაციონალური იქნება ბაზარში შეიძინონ წიწილები ან ზამთარში თვითონ გამოჩეკონ ელექტრო ინკუბატორების საშუალებით, *ოთხი-ხუთი თვის შემდეგ ისინი კვერცხის დებას დაიწყებენ. მეორე წელს, ზამთრის დადგომის წინ, როგორც წესი, მათ ივიწყებენ იმიტომ, რომ კვერცხის დება მესამე წლისთვის ქვეითდება*. ჰოდა კლავენ, მერე ახლები შემოჰყავთ. ასეთია ტექნოლოგია.

– ეს საზრუნავის მუდმივი გამეორების ტექნოლოგიაა, მამა. აუცილებელია ქათმებს ყოველდღე აჭამო, ზამთრისთვის საკვები მოუმზადო, ერთი წლის შემდეგ კი ახლები გამოიყვანო.

– ჰო, აქამო და ახლები გამოიყვანო, მაგრამ თანამედროვე ტექნოლოგი-
ით ეს ხომ არც ისე შრომატევადია, როგორც შენს ვარიანტში.

– **ოთხმოცდაათი დღე.** – *ეს ხომ მუდმივი პროგრამის ჩაშვების ვადაა. როდესაც დაბრუნდებიან, ჩიტები უკვე თვითონ გამოიყვანენ თავიანთ შთა-
მომავლობას, ასწავლიან ადამიანებთან ურთიერთობას და სამშობლოში და-
ბრუნებას. ისინი ათასი წელი ასე გააკეთებენ. ადამიანი, რომელმაც ეს პროგ-
რამა ჩაუშვა, მას თავის მომავალ თაობას აჩუქებს... მათთვის დააბრუნებს
ღვთიური ეკონომიკის პატარა ნაწილს. ოთხმოცდაათი დღის დანახარჯები,
გათვლილი ერთი კვერცხის წარმოებაზე, ასი წლის შემდეგ გამოანგარიშდე-
ბა წუთებით და ყოველწლიურად შემცირდება.*

– დანახარჯები ხომ მაინც არის, შენ კი შენს გათვლებში ეს არ გაითვა-
ლისწინე.

– დანახარჯებს უდიდესი საპირისპირო მხარე აქვს, რომელიც არანაკლ-
ებ მნიშვნელოვანია, ვიდრე ფრინველების მიერ შექმნილი პროდუქტი.

– რა საპირისპირო მხარე?

– როდესაც გაზაფხულზე შორეული ქვეყნებიდან კვლავ მოფრინდებიან
ფრინველები ტყეებში, მშობლიურ მინდვრებში, ამით ხალხი ხარობს. სასი-
ხარულო სასიკეთო ენერგიის წყალობით, ავადმყოფობისგან ინკურნება ბევ-
რი ადამიანი. ოთხმოცდაათჯერ უფრო ძლიერი ენერგია კი ის იქნება, რო-
დესაც ისინი სამხრეთიდან უზრალოდ კი არ მოფრინდებიან, არამედ როდე-
საც უშუალოდ შენთან დაბრუნდებიან და მხიარული ძახილით ან აღფრთო-
ვანებული სიმღერით მიესალმებიან ადგილ-მამულში მაცხოვრებელ ადამიან-
ებს. მათი ყიჟყავი არა მხოლოდ ადამიანს, არამედ მთელ სივრცეს მოუტანს
სიხარულოს და ძალას.

ვალოდია ლაპარაკობდა შთაგონებით და დარწმუნებით. მასთან შემდ-
გომი კამათი სისულელე იქნებოდა. თავი მოვაჩვენე, თითქოს რაღაცაზე
ვფიქრობ ან ჩემთვის რაღაცას ვითვლი. ცოტათი გული დამწყდა იმის გამო,
რომ ვერაფერს ვკარნახობ შვილს, ან რაიმეს მაინც ვერ ვასწავლი მას.

ეს რა აღზრდაა აქ, ან რა თავისებური სწავლებაა. ჩემს წინ ჩემი ვაჟია და
თითქოს სხვა პლანეტიდან ან ცივილიზაციიდანაა. სხვა ბავშვია.

ცხოვრებაზე მას სხვაგვარი წარმოდგენა აქვს, სხვაგვარი ფილოსოფია
და აზრ-ფიქრის სისწრაფე. გათვლებს თვალის დახამხამებაში აკეთებს. ცხა-
დიცაა, განა ნათელი არ გახდა, რომ თუგინდ ერთი წელი კომპიუტერზე
თვალე, მისი გათვლები მაინც უფრო ზუსტი იქნება. თითქოს მასში ყველა-
ფერი გადატრიალებულია. უფრო ზუსტად, შესაძლებელია ითქვას:– როგორ
გავაუკუღმართეთ ჩვენი ცხოვრება? მისი გაგება და მნიშვნელობა. ყველა კა-
ტასტროფა ამ გაუკუღმართებიდან მომდინარეობს.

ყველაფერი ეს ასეა და მაინც, როგორ მინდა რაღაცით მაინც ვიყო შვი-

ლისთვის სასარგებლო, მაგრამ რით? უკვე ყველაფერზე იმედ გადაწურულ-
მა, მე მას დაუდევრად, მშვიდად შევეკითხე:

– საერთოდ, ვიფიქრებ შენს ეკონომიკაზე. შეიძლება, შენ მართალიც
ხარ... მითხარი, შვილო, აქ შენ სხვადასხვა საკითხებს წყვიტავ, თამაშობ. აი,
პრობლემა კი, თუნდაც რაიმე გაქვს?

ვალოდია ღრმად და როგორღაც ძალიან დამწუხრებულმა ამოიოხრა,
ცოტა ხანს გაჩუმდა და მიპასუხა:

– ჰო, მამა, დიდი პრობლემა მაქვს და მხოლოდ შენ შეგიძლია მისი გა-
დაჭრა.

ვალოდია მოწყენილი იყო, მე კი პირიქით, გამიხარდა, რომ ის ჩემს დახ-
მარებას საჭიროებდა:

– რაში მდგომარეობს ეს შენი დიდი პრობლემა?

დიდი პრობლემა

მახსოვს, მამა, შენი წინა ჩამოსვლის დროს გეუბნებოდი, თუ როგორ ვემ-
ზადები თქვენს სამყაროში წასასვლელად, როცა წამოვიზრდები?

– ჰო, მახსოვს. შენ ამბობდი, მოხვალ ჩვენს სამყაროში, იპოვნი შენს გო-
გონას, გოგონა-სამყაროს, რათა ბედნიერი გახადო. მასთან ერთად ადგილ-
მამულს გააშენებ, ბავშვებს აღზრდი. მახსოვს, როგორ ლაპარაკობდი. ხომ არ
უარჰყავი შენი იდეა?

– არა. ხშირად ვფიქრობ მომავალზე, ჩემს გოგონაზე და ადგილ-
მამულზე. დეტალებში წარმომიდგენია როგორ ვიცხოვრებთ მასთან ერ-
თად. როდესაც ჩემთან დედასთან ერთად სტუმრად მოხვალთ, დაინახ-
ავთ იმ გოგოსთან ერთად ჩვენი შექმნილი ოცნებები, რეალურად როგორ
ხორციელდება.

– მაშინ პრობლემა რაღაშია? გეშინია შენი გოგონა ვერ მოძებნო?

– ამაში არაა. გოგონას ძებნას შევუდგები და ვიპოვნი. წავიდეთ, კიდეც
ერთ პატარა მდელოს გაჩვენებ და თვითონ მიხვდები ყველაფერს, იგრძნობ
პრობლემას.

ჩვენ მივედით პატარა მდელოზე, რომელიც ანასტასიას მდელოს გვერ-
დით მდებარეობდა. როდესაც მდელოს შუაგულში შევჩერდით, ვალოდია
დაჯდომა შემომთავაზა, თვითონ კი, ხელებს რუპორის ფორმა მისცა და ხმა-
მალა, გაბმულად დაიყვინძა: – „ა-ა-ა“ ჯერ ერთ მხარეს გასმახა, შემდეგ მეო-
რე და მესამე მხარეს. ზუსტად ორი სამი წუთის შემდეგ ხეების წიწვებიანმა
ტოტებმა, რომლებითაც მდელო იყო გარშემორტყმული, რხევა დაიწყო: – ტო-
ტიდან ტოტზე ციყვები გამალებით ხტოდნენ. ისინი დიდი რაოდენობით
იყრიდნენ თავს ერთ კედარზე. ზოგიერთი მათგანი ერთ-ერთ ტოტზე უბრა-

ლოდ ჯდებოდა და ჩვენს მხარეს იცქირებოდა, სხვები, ეტყობა ყველაზე მოუსვენრები, განაგრძნობდნენ ტოტიდან ტოტზე ხტომას.

კიდევ რამდენიმე წუთის შემდეგ ბუჩქებიდან სამმა მგელმა შემოირბინა, მდელოს განაპირას დასხდნენ და ისინიც ჩვენს მხარეს იცქირებოდნენ.

მგლებისაგან სამი მეტრის მოშორებით, მალე სიასამური წამოწვა. გამოჩნდა ორი თხა, ისინი არ გაწოლილან, უბრალოდ მდელოს განაპირას იდგნენ და ჩვენ მოგვშტერებოდნენ. მალე მდელოზე ირემი მოვიდა. ყველაზე ბოლოს ბუჩქებიდან ხმაურით უხარმაზარი დათვი შემოეხეტა. ისიც მაშინათვე მდელოს განაპირას ჩაჯდა, თან გახშირებულ სუნთქვას განაგრძობდა და ენიდან ნერწყვი მოუწვეთავდა, ალბათ მდელოსგან მოშორებით იყო და სირბილი დიდხანს მოუწია.

ვალოდია მთელი ამ ხნის მანძილზე ჩემს ზურგს უკან იდგა და ხელები ჩემს მხრებზე ეწყო. შემდეგ რამოდენიმე ნაბიჯით დამცილდა, რაღაც ორიოდე ბალახი მოგლიჯა, მობრუნდა და მითხრა:

– პირი გააღე, მამა, რამდენიმე ღერო ბალახს მოგცემ, რათა მათ დაინახონ, მე ხელით რომ გაჭმევ, რათა არ აღეღვდნენ მათთვის უცხო ადამიანის დანახვაზე.

მოტანილი ბალახი პირში ჩავიდე და ღეჭვა დავიწყე.

ვალოდია გვერდით დამიჯდა, თავი მკერდზე მომაცრდნო და სთქვა:

– თმაზე ხელი გადამისვი, მამა, რათა ისინი საბოლოოდ დამშვიდნენ.

მე, ხელით სიამოვნებით ვუალერსებდი ჩემს ვაჟს ქერა თმებზე. შემდეგ ის, კვლავ გვერდით მომიჯდა და მოყოლა დაიწყო.

– *მე მიგხვდით, მამა: ღმერთმა მთელი სამყარო თავისი შვილისთვის, ადამიანისთვის, შეჰქმნა, როგორც აკვანი. მცენარეები, ჰაერი, წყალი და ღრუბლები, ყველაფერი მისთვისაა შექმნილი. ნადირ-მხეცებიც, უდიდესი სიხარულით არიან მზად ადამიანს მოემსახურონ. თუმცაღა, ჩვენ ეს დავივიწყეთ და ახლა უნდა კვლავ შევიცნოთ, ნადირ-მხეცებმა რა სამსახური შეუძლიათ შეასრულონ, რაშია მათი მოწოდება და დანიშნულება. ახლა ბევრ ადამიანს ესმის: ძალლი საცხოვრებელ ადგილს უნდა იცავდეს, ან ეძებდეს დაკარგულ ნივთს, ან მეურნეობაში წესრიგის მეთვალყურე იყოს. კატამ, – თავები დაიჭიროს, თუკი ისინი მარაგის მოპარვას დაიწყებენ. ცხენმა, – ზიდოს. მაგრამ სხვა დანარჩენ ნადირ-მხეცებსაც ხომ რაღაც დანიშნულება გააჩნიათ. მისი შეცნობაცაა საჭირო. დავიწყე შეცნობა და ყველა ამ ნადირ-მხეცის დანიშნულების განსაზღვრა. ახლა ისინი სხედან და ჩემს ბრძანებას ელოდებიან. მესამე წელი გადის, რაც მე მათი დანიშნულების განსაზღვრაზე ვმუშაობ. აი, მაგალითად, დათვი. მას დიდი და ძლიერი თათები აქვს. შეუძლია სარდაფისთვის ორმო ამოთხაროს, ორმოში მარაგი დამალოს, შემდეგ კვლავ ამოთხაროს. ფულუროდან თაფლი ამოიღოს.*

– ჰო, ვიცი, ვალოდია, ანასტასია მიყვებოდა, რომ ადრე ადამიანები მეურნეობაში დათევებს როგორც სამუშაო ძალას, ისე იყენებდნენ.

– ამის შესახებ დედა მეც მეუბნებოდა, მაგრამ შეხედე, რა ვასწავლე დათვს.

ვალოდია წამოდგა, მარჯვენა ხელი დათვის მხარეს გაიწვდინა. დათვი დაიძაბა, ისე გაიყურსა, თითქოს სუნთქვა შეწყვიტა, ხოლო როდესაც ვალოდიამ თავის ბარძაყზე ხელი დაირტყა, უზარმაზარმა დათვმა რამდენიმე სწრაფი ნახტომი გააკეთა და ჩემი შვილის ფეხებთან გაწვა. ვალოდიამ მხეცის უზარმაზარ თავთან ჩაიცუცქრა და ხელი მოუთათუნა, ყური მოფხანა. დათვი სიამოვნებისგან ხვნეშით ქშენდა. ვალოდია წამოდგა და დათვიც იმწამსვე წამოხტა, რომელიც თან ყურადღებით აკვირდებოდა ჩემს ვაჟს.

ვალოდია მდელოს განაპირისკენ წავიდა, ხმელი ტოტი იპოვნა და სადაც მე ვიჯექი, იმ ადგილიდან ათ მეტრში, მიწაში ჩაარჭო. შემდეგ კვლავ მდელოს განაპირას დაბრუნდა, მივიდა პატარა, დაახლოებით ერთი მეტრის სიმაღლის ფიჭვთან, ხელი ჩასჭიდა და მერე ტაში ორჯერ შემოჰკრა. დათვმა მაშინათვე მიირბინა ფიჭვთან და დაყნოსა. შემდეგ დაუჯერებელი რამ მოხდა.

ვალოდიასთან ერთად, რომელიც მდელოზე კვლავ ჩემს გვერდით დაჯდა, ასეთ სურათს ვადევნებდით თვალს.

დათვი ერთ ხანს პატარა კედარს ყნოსავდა, ხან უკან იხევდა მისგან, თითქოს რაღაცას უმარჯვებდა, ხან იმ ადგილას მიირბენდა, სადაც ვალოდიას მიერ ჩარჭობილი ხმელი ტოტი იყო ამოშვერილი. უცებ, იქ, სადაც მიწიდან ხმელი ტოტი იყო ამოშვერილი, მან წინა თათებით დაიწყო მიწის ფხეკა.

მუშაობდა რა, ძლიერი ბრჭყალებიანი თათებით, მან რამდენიმე წუთში ორმო ამოთხარა, დაახლოებით დიამეტრში ოთხმოცი სანტიმეტრი და სიღრმით ნახევარი მეტრი. დაათვალიერა თავისი სამუშაო, თავიც კი ჩაჰყო ორმოში, ალბათ ჩაყნოსა.

შემდეგ დათვი კედართან მიბაჯბაჯდა, რომელზედაც ვალოდიამ მიუთითა და მის გარეშემო მიწის თხრა დაიწყო. როდესაც სანგრის მსგავსი რაღაც გამოვიდა, დათვი კედარის გვერდით უკანა თათებზე დაჯდა, წინა თათები სანგარში შეყო და მიწის დიდ გუნდასთან ერთად კედარი ამოათრია. შემდეგ ადგა და უკანა თათებით წავიდა, წინა თათებში ორმოდან ამოთხრილი მიწის გუნდა ეჭირა. მივიდა, ფრთხილად დაჯდა და გუნდა ორმოში ჩაუშვა. მიწა აუცილებელზე თხუთმეტი სანტიმეტრით მეტი აღმოჩნდა. დათვმა გამოირბინა, შეხედა თავის ნამუშევარს და კვლავ ამოიღო კედარი, ჩადგა, ორმოში მიწა ჩაყარა, ხელახლა ჩარგო კედარი. ახლა ყველაფერი თავის ნორმაში იყო.

დათვმა უკან დაიხია, ისევ დაათვალიერა თავისი ნამუშევარი, სჩანდა, რომ ის კმაყოფილი იყო, იმიტომ, რომ როდესაც დარგულ კედართან მივიდა, მიწის გუნდას შორის წარმოქმნილი ნაპრაღის და ამოთხრილი ორმოს ნაპირების შევსება დაიწყო, საიდანაც კედარი ამოიზრდებოდა. დათვი მიწას ხვეტდა, ნაპრაღში აგდებდა და თათით ახლახანს დარგული პატარა ხის გარშემო ნიადაგს ტკეპნიდა.

ძალიან საინტერესო იყო, რაც ხდებოდა იმაზე დაკვირვება, მაგრამ მე ადრეც მქონდა შესაძლებლობა მენახა, როგორ მოჰქონდათ ციყვებს ანასტასიასთვის ხმელი სოკოები და წიპწიპოები; ან როგორ თამაშობდნენ ანასტასიასთან მგლები, როგორ იცავდნენ მას ველური ძაღლებისაგან.

ბევრ ადამიანსაც კი შეეძლო ენახა სხვადასხვა ნადირ-მხეცების ყოვლისშემძლე ტრიუკები, საცირკო წარმოდგენების დროს. ძაღლი, სახელად კედრა, რომელიც ჩემთან ცხოვრობდა, ასევე სიამოვნებით ასრულებს უამრავ ბრძანებას.

ტაიგურ მდელოზე მიმდინარე ქმედებები გარეგნულად ასევე ძალიან წააგავდა საცირკო წარმოდგენებს, თუმცა ისინი ნაჩვენები იყო არა მაღალი ბადეებით შემოღობილ არენაზე, არამედ ბუნებრივ პირობებში. მონაწილენიც არა ვიწრო გალიებში მცხოვრები ნადირ-მხეცები იყვნენ, არამედ თავისუფალი, როგორც ჩვენ მათ ვუწოდებთ, ტაიგის ველური მკვიდრნი. ჩვენთვისაა ისინი ველურები, ჩემი ვაჟისთვის კი უბრალოდ მეგობრები და დამხმარეები არიან, როგორც ჩვენი შინაური ცხოველები.

თუმცა ერთი იდუმალი და წარმოდგენელი განსხვავება მაინც იყო.

შინაური ცხოველების ერთგულება შეიძლება აიხსნას იმით, რომ ადამიანი მათ აჰმევს, ასმევს, თავშესაფარს აძლევს. იმ ადამიანებს, რომლებიც საცირკო წარმოდგენებს ესწრებიან ნადირ-მხეცების მონაწილეობით, ასევე აქვთ შესაძლებლობა ნახონ, ლომის ან ვეფხვის მიერ თითოეული წარმატებით შესრულებული ტრიუკის შემდეგ, მწვრთნელი როგორ ასაჩუქრებს მათ, - ქმარზე დაკიდებული ტომსიკიდან ან ჯიბიდან ამოაქვს ნუგბარი და ცხოველებს აჰმევს.

ცირკის ცხოველებს, რომლებიც თავიანთი სიცოცხლის წლებს გალიებში ატარებენ, თვითონ არ შეუძლიათ საკვების მოპოვება. ისინი მთლიანად ადამიანზე არიან დამოკიდებულნი. აქ კი, ტაიგაში, მხეცები სავსებით თავისუფლები არიან, თავად შოულობენ საკვებსაც და თავშესაფარსაც. მიუხედავად ამისა, მოდიან. უბრალოდ კი არ მოდიან, გამალებით მორბიან ადამიანის დამახილზე და მათ ბრძანებებს ასრულებენ. ასრულებენ საკუთარი სურვილით, დიდი სიამოვნებით და ცოტა პირფერობითაც კი. რატომ? სამაგიეროდ რას იღებენ? ვალოდიას დათვისთვის არავითარი საკვები არ მიუცია. მიუხედავად ამისა, დათვის სიხარული გაცილებით ნათლად იყო გამოხატუ-

ლი, ვიდრე ცირკის იმ ცხოველებისა, რომლებმაც სასურველი ნუგბარის ნაჭერი მიიღეს.

ვალოდias მითითებით გადარგული ხის გარემოში დაყრილი მიწა დათეს თათიდან თათზე გადაჰქონდა, ხელახლა ზელდა, ყურადღებით უყურებდა მას, თითქოს უნდოდა ახლახანს შესრულებული სამუშაოს გამოფრება ან კიდევ რაიმე დავალების შესრულება. უცნაურია, ტაიგის უზარმაზარ დათეს რომ ძალიან სურს კიდევ რაიმე გააკეთოს ადამიანისთვის და თანაც ჯერ კიდევ ბავშვისთვის.

ვალოდiam დათეს ახალი დავალება არ მისცა. მან მინიშნებით მხეცი თავისთან მოიხმო, ხელები დრუნჩის გარემოში ბეწვს ჩაავლო, მსუბუქად აუწეწა იგი, შემდეგ ზედ ხელი გადაუსვა და უთხრა: - „ყოჩაღი მყავხარ, ბეკეკებს კი არ გავხარ“. დათვი სიამოვნებისაგან ბუბუნებდა. მისი ბუბუნის ჟღერადობა ისეთი იყო, თითქოს მრისხანე მხეცი ნეტარების უმაღლეს მწვერვალზე იმყოფებოდა.

ანასტასია ამბობდა:- „ადამიანისგან შეიძლება არნახული მადლის კეთილისმყოფელი ენერგია მოდიოდეს. ყველა ცოცხალ არსებას დედამიწაზე ის როგორც ჰაერი, მზე და წყალი ისე სჭირდება. მზის სხივიც კი, ადამიანებისაგან მომდინარე დიადი ენერგიის მხოლოდ ანარეკლს წარმოადგენს“.

ჩვენმა მეცნიერებამ მრავალი ენერგია აღმოაჩინა და ელექტროენერგიის დამოუკიდებლად წარმოება, ატომის გახლეჩა და ბომბების გაკეთებაც კი ისწავლა. მაგრამ როგორ და რამდენად წავიდა წინ ჩვენი მეცნიერება უფრო მნიშვნელოვანი და მთავარი მიმართულებით, - ადამიანისაგან მომდინარე ენერგიის შესწავლის სფეროში? არის კი საერთოდ სამეცნიერო მიმართულება, რომელიც შეისწავლის ამ ენერგიას, მის საიდუმლო შესაძლებლობებს? ადამიანის შესაძლებლობებს მთლიანობაში და მის დანიშნულებას ჩვენს მსოფლიოში და მთელს სამყაროში?

შეიძლება, ვიღაც ყოველნაირი ხერხებით ცდილობს ხელი შეუშალოს ადამიანის საკუთარი თავის შეცნობას. სწორედაც, რომ ხელი შეუშალოს.

არაფრით არ შეიძლება ადამიანის მოწოდება იყოს წლობით კაზინოში ან ბარში ჭიქა არაყთან ერთად ჯდომა; წლობით მაღაზიაში საღარო აპარატთან ან ოფისში მენეჯერად ჯდომა. ტოპ-მოდელი, საესტრადო მომღერალი ან პრეზიდენტიც კი, ადამიანის მთავარ დანიშნულებას ვერ სწვდება.

არადა, სწორედ მათ, „რღაც თუ ვიღაც“ ყოველნაირად წინ უხვედრებს, თანამედროვე პროფესიებს, ფულის გამომუშავებას, - როგორც ადამიანისთვის მთავარს. ამ თემებზე ბევრ ფილმს, ტელეგადაცემებს უძღვნიან და ლაპარაკობენ... მხოლოდ ყოფიერების არსის შესახებ არ არის არანაირი განსჯა-განზოგადება. ადამიანის გადაქცევა ჩერჩეტო არსებად სურთ.

ამიტომ ხომ არ მიმდინარეობს ომები ხან აქ, ხან იქ. სულ უფრო ბინძურდება დედამიწა. დაბნეული ადამიანები, ცხოვრების აზრს რომ ვერ ხედავენ, არაყს სვამენ და ნარკოტიკებს მოიხმარენ.

ვინ უნდა შეაჩეროს დედამიწაზე მიმდინარე ბაკქანალია? მეცნიერებამ? მაგრამ ის სდუმს. რელიგიამ? რომელმა? სად არის ნაყოფი? იქნებ, აუცილებელია თითოეულმა მოვიფიქროთ ყოველივე? თავადვე. გავიაზროთ! რომ გავიაზროთ საჭიროა დაფიქრება ნეტა სად? როდის? ჩვენი ცხოვრება ხომ გაუთავებელი ამოებაა.

ადამიანური ყოფიერების აზრის თემაზე განსჯა-განზოგადების მცდელობაც კი მყისიერად ხდება მისი ძირშივე მოკვეთა. ჟურნალის გაყიდვა, სადაც ნახევრად-შვიშველი, ავხორცი სხეულებია განთავსებული,- კი, ბატონო. გემო გაუგო სექსუალურ გაუკუღმართებას,- კი, ბატონო. აჩვენო და ისაუბრო გაუკუღმართებული მანიაკების სიმხეცეზე,- კი, ბატონო. წერო და ეთერში იმსჯელო მეძავეებზე,- კი, ბატონო.

ამასთან ერთად, სულ უფრო და უფრო იშვიათად ეხებიან თემას ადამიანის ცხოვრების არსსა და მის დანიშნულებაზე. ეს თემა უფრო და უფრო მეტად აკრძალული ხდება.

შევწყვიტე ფიქრი და ჩემს ვაჟს შევხედე. ის მდელოზე იჯდა ჩემს გვერდით და ყურადღებით მაკვირდებოდა. ალბათ, კიდევ ვიღაცის ჩვენება უნდოდა-მეთქი, გავიფიქრე და ვკითხე:

– თხეებზე რას ეუბნებოდი დათვის, ვალოდია?

– ვერაფრით ვერ განვსაზღვრე, მამა, რა არის მათი დანიშნულება?

– რა უნდა განისაზღვროს? ყველასთვის ნათელია თხეების დანიშნულება,- ადამიანს მისცეს რძე.

– ჰო, რძე, მაგრამ იქნებ კიდევ შეიძლება რაღაც ასწავლო.

– კიდევ რა? რისთვის?

– მე ვაკვირდბოდი მათ. თხეებს შეუძლიათ ხეებს და ძირკვებს ქერქი ააგლიჯონ. ბუჩქებიდან ტოტების მოკვნეტაც შეუძლიათ. მამულში თუ შეუშვებ, მათ შეუძლიათ მცენარეებს ავნონ. ეს რომ არ მოხდეს, ვცდილობ მამულში მწვანე ნარგავის გაკრეჭვა ვასწავლო.

– გაკრეჭვა?

– ჰო, მამა, გაკრეჭვა. ადამიანები სილამაზისთვის ხომ ბუჩქებს კრეჭენ, ხან სწორ კედელს აკეთებენ, ხან ფიგურულად კრეჭენ. პაპუ მიაშობდა,- რომ თქვენთან ამას ლანდშაფტურ დიზაინს უწოდებენ. ბეკეკებმა ვერაფრით ვერ გამიგეს, თუ რა მინდა მათგან.

– როგორ ასწავლი?

– ახლავე გაჩვენებ.

ვალოდიამ ჭინჭრის ბოჭკოსგან დაწნული, დაახლოვებით სამ მეტრიანი

თოკი აიღო, ერთი ბოლო პატარა ხეს მიაბა და თოკი ბუჩქებზე გაჭიმა. შემდეგ ჟესტიით მოუხმო ორ ბეკევას, თითოეულ მათგანს თავზე ხელი გადაუსვა, ხელით ბუჩქებს შეეხო და პატარა ტოტი თვითონაც მოაკვნიტა. ბეკევებს რაღაც უთხრა და ისინიც ტემპერამენტისადად შეუდგნენ ბუჩქების ტოტების შემოკვნეტას. როგორც კი მიუახლოვდნენ თოკით შემოხაზულ საზღვარს, ვალოდიამ რამდენჯერმე მოქაჩა თოკი და უკმაყოფილო ჟღერადობის ხმები გამოსცა. თხები ცოტა ხნით ჩერდებოდნენ, კისერს წაიგრძელებდნენ, გაკვირვებით შეხედავდნენ ჩემს ვაჟს, მაგრამ მალე ბუჩქების ტოტების შემოკვნეტას აგრძელებდნენ და თოკს ყურადღებას არ აქცევდნენ.

– ხომ ხედავ, მამა, არ გამოდის. ვერ ხვდებიან, რომ ბუჩქები თოკის გაყოლებაზე თანაბრად უნდა გაკვნითონ.

– ხედავ. ამაში მდგომარეობს შენი პრობლემა?

– ეს არ არის მთავარი პრობლემა მამა, მთავარი, – სხვა რამეშია.

– რაში?

– შენ მიაქციე ყურადღება, მამა, როგორი სიხარულით მოირბინეს სხვადასხვა მხეცებმა ჩემს დამახეზაზე?

– ჰო.

– ერთი წელი ხომ არ არის, რაც მე მათთან ვმეცადინებო, ისინი მიეჩვივნენ ჩემთან ურთიერთობას, მხოლოდ ჩემთან. ისინი ურთიერთობას ელოდებიან, ალერსი უნდათ. როდესაც მე შენს სამყაროში წავალ, ისინი მოიწყენენ იმის გამო, რომ არ მოვა მათთან ადამიანი და უკვე არასოდეს არ მოუხმობს თავისთან და არაფერს არ სთხოვს. *მე ვიგრძენი, – ადამიანთან ურთიერთობა და მისთვის გაწეული სამსახური მათი ცხოვრების მთავარი აზრი გახდა.*

– განა ანასტასიასთან არ შეეძლოთ მათ ურთიერთობა?

– *დედას თავისი წრე, თავისი მხეცები ჰყავს, რომლებთანაც მეგობრობს. გარდა ამისა, ის ხომ დაკავებულია და ყველასთვის დრო არ ეყოფა.*

ესენი კი, – ვალოდიამ მიმითითა მდელოს განაპირას კვლავინდებურად მოლოდინში მსხდომ ნადირ-მხეცებზე, – თვითონ შევარჩიე და მათთან რამოდენიმე წელი მხოლოდ მე ვმეცადინებოდი. უკვე სამი თვეა, რაც პაპუს ვთხოვე, მეცადინეობებზე ჩემთან ერთად ისიც მუდმივად ყოფილიყო. პაპუ, მართალია ბუზღუნებდა, მაგრამ მუდამ ჩემს გვერდით იყო, ხოლო ამასწინათ მითხრა, რომ მე ველარ შემცვლის.

– რატომ?

– *„მე არა მაქვს ის ინტერესი წვრთნაში, როგორც შენ“, – მითხრა პაპუმ. გარდა ამისა, დაიწყო ბუზღუნი, რომ ცალკე მათთან ამდენი არ უნდა მემეცადინა. ამდენი ალერსიც არ იყო საჭირო. ამასთანავე, ეს მხეცები მხოლოდ თავიანთ წინამძღოლად კი არ მთვლიან, არამედ ბავშვად, იმიტომ, რომ მათ-*

ზე უფროსებს პატარა ვყავართ ნანახი და მელოლიავენოდნენ, მივლიდნენ, მოკლედ, რაღაც შეედომა დაშვებული მაქვს და ახლა აუცილებელია მისი გამოსწორება, მაგრამ უკვე ვერ შევძლებ გამოსწორებას.

მე ვუყურებდი ნადირ-მხეცებს, რომლებიც უწინდებურად მდელიოზე ისხდნენ და ყველაფრიდან გამომდინარე მივხვდი, თუ როგორ ელოდებიან ვალოდიასგან რაღაც მითითებებს ან მეცადინეობებს და წარმოვიდგინე კიდეც, თუ როგორ მოიწყენდნენ ისინი. როგორი დანაღვლიანებულია ჩემი ძაღლი კედრა, როდესაც ქალაქგარეთ მდებარე სახლიდან მივემგზავრები რამდენიმე დღით ან კვირით. თბილი ჯიხურიცა აქვს, დაბმულიც არ მყავს, შეუძლია მინდორში, ტყეში ან სოფელში გაისეირნოს, მეზობელი ყოველდღე აჰმევეს, ფაფას უხარშავს, ძვლებს უყრის, მაგრამ მეზობელი მეუბნება: „უთქვენოდ მოწყენილია, ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძეე. ხშირად ზის ჭიშკართან და გზას გასცქერის, რომლითაც თქვენ ბრუნდებით და ზოგჯერ წკმუტუნებს კიდეც“. როდესაც ჩამოვდივარ, კედრა თავპირისმტვრევით მოირბენს ჩემთან, ფეხებს შუა მეხახუნება, ზოგჯერ კი მოჭარბებული გრძნობებისაგან, შეხტება და სახის ალოკვას ცდილობს, ამასთან ერთად, თავისი თათებით ტანსაცმელს მისვრის. ვერაფრით შევძელი გადავაჩვიო უფრო თავშეკავებით გამოხატოს ემოციები.

მდელიოზე მჯდომი ნადირ-მხეცები კი... ისინი ჩუმად და გარეგნულად თავშეკავებით გვიყურებდნენ მე და ვალოდიას, სანამ ჩვენ ვლაპარაკობდით. რა უნდათ მათ? ხომ არავინ აიძულებს აი, ასე ისხდნენ და ადამიანისგან რაღაც ბრძანებებს ელოდონ... ღმერთო ჩემო... მკაფიოდ იფეთქა და სულს მოაწვა აზრ-ფიქრი. განა მარტო ტაიგის მდელიოზე მსხდომარეთ, არამედ დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა ნადირ-მხეცს აქვს თავისი დანიშნულება და ისინი იმისთვის არიან შექმნილნი, რათა დაეხმარონ ადამიანს, რათა მან შეასრულოს თავისი უმაღლესი მისია. ისინი, როგორც ყველა ცოცხალი არსება პლანეტაზე, ღმერთმა ადამიანის დასახმარებლად, თავისი დიადი მისიის განსახორციელებლად შექმნა... ადამიანი კი...

ვუყურებდი ტაიგის მდელიოზე მსხდომ ნადირ-მხეცებს და ვხვდებოდი: ჩემს შვილს მართლაც სერიოზული პრობლემა გამოსჩენია, ის ვერ შესძლებს, აიღოს და ასე უბრალოდ მიატოვოს ეს მხეცები და გამოეთხოვოს ოცნებას გოგონაზე, რომელთანაც ერთად გააშენებს მამულს.

– ჰო, ვალოდია, მართლაცდა ეს პრობლემაა და სჩანს, რომ მისი გადაჭრა არ შეიძლება. გამოსავლის პოვნა შეუძლებელია, – ვუთხარი ჩემს ვაჟს.

– ერთი გამოსავალი არის, მამა, მაგრამ ის ჩემზე არ არის დამოკიდებული.

– აბა ვისზეა?

– მხოლოდ შენ შეგიძლია ამ პრობლემის გადაჭრა, მამა.

– მე? რანაირად? აქ მე ვერაფერს გავხდები, შვილო.

ბამოსაგბელი ბრის

მ ფიქრობ, შენ შესძლებ დამეხმარო, მამა, თუ მოისურვებ,- ჩუმად წარმო-
სთქვა ვალოდია.

- ასე ფიქრობ? მაგრამ იცი რა, მე არ ვიცი, რა უნდა გავაკეთო? შენ
გგონია, მე კი არ ვიცი.

მე ბალახზე ვიჯექი. ჩემი ვაჟი ჩემს წინ იდგა და თვალებში რაღაცნა-
ირი მუდარის გამოხედვით მიყურებდა, მისი ტუჩები უხმოდ რაღაცას
ჩურჩულებდნენ. ტუჩების მიხედვით, ის ძალიან ჩუმად წარმოსთქვამდა
ერთ რომელიღაც სიტყვას. შემდეგ მან მკაფიოდ, თვალი არ მოუცილებია
ისე წარმოსთქვა:

- დაიკო. ძალიან გთხოვ, მამა,- შენ და დედამ დაიკო გამიჩინეთ. მე
თვითონ გამოვზრდი და აღვზრდი. ესენი დამეხმარებიან. ჩვენ შენ და
დედას თქვენი საქმეებისგან არ მოგაციდნენ. მე ვასწავლი დაიკოს, როცა
ცოტათი წამოიზრდება. მოვუყვები მას. ის ჩემს მხეცებთან და სივრცესთ-
ან დარჩება. გამიჩინეთ შენ და დედამ დაიკო, მამა. რა თქმა უნდა, თუ ავ-
ად არა ხარ... ან არ დაიღალე. თუ, რა თქმა უნდა, შეგიძლია. პაპუმ მითხ-
რა, რომ ცხოვრების ნირისგან, არაადამიანური ჰაერისგან, ცუდი წყლისგ-
ან მამაკაცები ჩვენს სამყაროში ხშირად ავადმყოფობენ, მალე ბერდებიან.
შენ ორმოცდაათზე ცოტა მეტისა ხარ, მამა. თუ დაიღალე, მამა... თუ ბევ-
რი ძალა დახარჯე, სამი დღე, მხოლოდ სამი დღეა საჭირო. ყველაფერი
მოგიმზადე და ბევრი ძალა დაგიბრუნდება.

ჩემი ვაჟი ღელავდა და მე მას შევაწყვეტიე.

- მოიცადე, ვალოდია, დამშვიდდი. რა თქმა უნდა, ოდნავ დავიღალე,
მაგრამ ვფიქრობ, რომ ძალები ჯერ კიდევ მოიძებნება. საქმე ამაში როდია.
სულაც არა ვარ იმის წინააღმდეგი, რომ შენ დაიკო გყავდეს, მაგრამ შვილებ-
ის გაჩენისთვის ორივე მშობლის სურვილია აუცილებელი.

- დარწმუნებული ვარ, მამა, ზუსტად ვიცი, შვილის გაჩენაში დედა
უარს არ გეტყვის. თუ შენ თანახმა ხარ, მოდი, დროს ტყუილუბრალოდ
ნუ დავკარგავთ, პირდაპირ ახლავე დავიწყოთ დაიკოს დაბადებისთვის
მზადება.

მე ვსწავლობდი. პაპუ ბევრ რამეში მეხმარებოდა. მე გამოვთვალე, ყვე-
ლაფერი მოვამზადე. სამი დღე და ღამე ჩემთან იყავი, არსად არ წახვიდე და
არაფერზე არ იფიქრო, მამა. შენ ენერგია და ძალები მოგემატება.

- საიდან მოიტანე, რომ ძალა და ენერგია არასაკმარისი მაქვს, ვალოდია?

- ვფიქრობ, რომ საკმარისი გაქვს, მაგრამ მეტი გექნება.

- კარგი, მხოლოდ შენთან ვიქნები ეს სამი დღე, მაგრამ დედასთან უნდა
წავიდე და გავაფრთხილო.

- დედას თვითონ ავუხსნი, მამა. ვეტყვი, რომ ჩვენ საერთო საქმე გვაქვს.
ის დაზუსტებას არ შეუდგება და წინააღმდეგობას არ გაგიჩევს.

- კარგი, დავიწყოთ.

დამაინტერესეს კიდეც, ისეთი რა მოაზრება ჩემმა ვაჟმა, რომ ადამიანს სამ დღეში დაუბრუნდეს ბევრი ძალა და ენერგია. თავიდანვე ვიტყვი, მის მიერ მომზადებული პროცედურები ცოტა უცნაურადაც შეიძლება მოგეჩვენოთ, მაგრამ მათგან შეგრძნება მესამე დღეს ისეთია, რომ სიტყვებით ან კალმით აღწერა არც ისე ადვილია. რომ ითქვას, ადამიანი ათი ან ოცი წლით ახალგაზრდავდება, - მთლად ასეც არ არის. გარეგნულად, შეიძლება მხოლოდ ხუთი წლით გაახალგაზრდავდე, მაგრამ შინაგანად... თითქოს ყველაფერი სხვაგვარად ამუშავდა შიგნით. ძალებიც ახალია, და სამყაროც შენს გარეშე-მო ცოტათი სხვანაირია.

ბხალბაზრობობასთან დაბრუნება

პირველი ეგზეკუცია

ჩოგორც კი დავთანხმდი გამეცეთებინა ჩემი შვილის მიერ მოფიქრებული პროცედურები, მან მაშინათვე მისცა თავის ნადირ-მხეცებს „მოშორების“ ნიშანი. ხელი ჩამავლო და ტბისაკენ გავიქეცი. გზადაგზა რამდენჯერმე ვჩერდებოდით. ვალოდია სხვადასხვა ადგილებში ბალახებს სწყვეტდა, მერე მათ სრესდა, ბურთულებად აგუნდავებდა. როდესაც ბურთულა მზად იყო, მთავაზობდა მეჭამა. შეეჭამე. რამდენიმე წუთში აი, რა მოხდა: - ძლიერი წვინტლი წამომივიდა და გულის რევა დამეწყო. ისე ამერია, მეგონა კუჭიდან მთელი კუჭის წვენი ამოვიდა. მალებინებს, ლაპარაკის თავი არა მაქვს, ვალოდია კი განმიმარტავს:

– ეს კარგია, მამა, ნუ გეშინია. ეს კარგია, დაე, შენი ორგანიზმი განიწმინდოს ყოველგვარი ცუდი ნარჩენებისგან, მხოლოდ სისუფთავე დარჩება. ასე აკეთებენ მოწამვლის დროს.

ფიზიკურად იმის თავიც არ მექონდა, მისთვის რაიმე მეპასუხა, ჩემთვის კი, გავიფიქრე: - „მართლაც, მოწამვლის დროს ტაბლეტებს სვამენ, რაც გულის რევას და ლებინებას იწვევს, სასაქმებელიც არის, მაგალითად, - კასტორკა, მაგრამ მე რაღაში მჭირდება ეს ეგზეკუცია? მე ხომ არ მოვწამლულვარ?“.

თითქოს შეისმინაო ჩემი კითხვა, - ვალოდიამ განმიმარტა:

– რა თქმა უნდა, შენ არ მოწამლულხარ, მამა, მაგრამ ისეთ საკვებს იღებ, რომ მოწამვლის ზღვარზეა იგი. დაე, ყველაფერი ცუდი გამოიდევნოს შენგან.

ლებინების, ცხვირიდან სისველის წამოსვლის და თვალებიდან ცრემლების უხვად დენის შემდეგ, დამეწყო მსუბუქი კუჭის მოქმედება და ხუთჯერ დიდი ხნით გავიქეცი ბუჩქებში. ყველაფერი ეს ორი-სამი საათი გრძელდებოდა. შემდეგ უკეთესობა ვიგრძენი.

– ახლა უკეთ ხარ, მამა? უკეთ, ვიდრე იყავი, ასეა?

– ჰო, - დავუდასტურე მე.

მეორე ეგზეკუცია

ვალოდამ ისევ ჩამავლო ხელი და გავიქეცით. ტბის ნაპირზე ვალოდამ ბანაობა და ცოტა ხნით ცურვა შემომთავაზა. წყლიდან როდესაც ამოვედი, დავინახე, მიწიდან ლიტრანახევრიანი თიხის ჭურჭელი როგორ ამოიღო.

– *ახლა, მამა, საჭიროა ეს წყალი დალიო. მას მკვდარი წყალი ჰქვია, იმიტომ, რომ მასში ძალიან ცოტა მიკრობია. ასეთი წყლის დალევა არ შეიძლება, თუ ჰაერი დაბინძურებულია. აქ სუფთა ჰაერია და მკვდარი წყლის დალევა შეიძლება. ის შენს შიგნულობას გამოერეხავს, გაასუფთავებს მათ, ორგანიზმიდან ბევრ მიკრობს და ბაქტერიებს გამოაძეგებს. დალიე, რამდენსაც შესძლებ, მამა. როდესაც მთლიანად დაცლი ამ ჭურჭელს, მკვდარი წყლით საგსეს კიდევ ერთ ჭურჭელს მოგცემ. ამასაც რომ დალეე, მესამე ჭურჭელს მოგცემ. უკვე ცოცხალი წყლით. ამის შედეგად ყველა საჭირო მიკრობები და ბაქტერიები აღდგება შენთვის საჭირო ბალანსით.**

აქვე განვმარტავ, მკვდარ წყლად მათთვის ის ითვლება, რომელიც მიწის ქვეშ დიდ სიღრმეში იმყოფება და ბაქტერიების მინიმუმს შეიცავს. ვფიქრობ, ჩვენი გაზიანი წყალი ბოთლებში არის სწორედ მკვდარი წყალი. საერთოდ, ვფიქრობ, რომ ჩვენ მხოლოდ მკვდარ წყალს ვსვამთ, ამიტომაც ავადდებიან ჩვენი ბავშვები დისბაქტერიოზით, განსაკუთრებით ახალშობილები.

ცოცხალ წყლად ითვლება სუფთა ნაკადულის ან წყალსატევების მიწის-ზედა წყალი.

ასეთი ნაკადულები და წყალსატევები ციმბირული ტაიგის სიღრმეში ჯერ კიდევ შემორჩენილია.”

ყურადღება მინდა გავამახვილო. ანასტასიას ბაბუა შემდეგ განმარტავდა, რომ წყაროს წყალი წყაროდან მისი დალევის მომენტში ცოცხალ წყლად არ ითვლება. ცოცხლად რომ იქცეს, იგი დაახლოებით სამი საათის განმავლობაში უნდა ვამყოფოთ ფართო ყელიან ხის ან თიხის ჭურჭელში.” „ცოცხალმა წყალმა მზის სხივი უნდა აიღოს. მზის დროს მასში ადამიანის სიცოცხლისთვის აუცილებელი ორგანიზმები ჩაისახება. მათ თქვენ მიკრობებს უწოდებთ“.

* ვფიქრობ, მკვდარი წყალი, ჩვენ რომ „გამოხდილს“ ვუწოდებთ ის უნდა იყოს... ხოლო ცოცხალი წყალი მტკნარი წყალი უნდა იყოს, ბუნებრივი წყაროს წყალი, ყოველგვარი ქლორის და „სპეცების“ გარეშე... ც.გ.

** ჩვენი სამშობლო კი, მთელს დუნიაზეა წყალუხვი ცოცხალი წყლით! ხომ ასეა ჩემო თანამემამულეო?!... ც.გ.

*** მასხოვს დედას მაგიდაზე სულ მუდამ ედგა დოქით წყალი, ზედ თავისივე ამოქარგული ტილოს ნაჭერი ეფარა და იქიდან გვასმევდა წყალს. მე სულ მეჩხუბებოდა, ონკანიდან ან მაცივრიდან წყალს როცა ვსვამდი . „ვა შინერსო“ სულ ამბობდა... ც.გ.

შემდეგ არანაკლებ სამი საათისა წყალი ჩრდილში უნდა იდგეს. ამის მერე შეიძლება მისი, როგორც ცოცხალი წყლის დაღევა.

მესამე ეგზეკუცია

– მამა, წყალი დალიე, როცა მოგინდება, ამასობაში ჩვენ შემდეგ პროცედურაზე გადავალთ. საერთოდ კი, როგორც ბაბუამ სთქვა, გარე სამყაროსაგან დაბინძურებულმა ადამიანებმა აუცილებელია ყველა პროცედურა ცხრამეტ, ან უკეთესია ოცდაცამეტ დღეში ჩაიტარონ. რადგანაც შენ დრო არა გაქვს, ყველაფერი სამ დღეშივე შევამცირე, მაგრამ თავს გავართმევთ. სხვა ადგილას წავიდეთ, იქ მე ერთი მოწყობილობა ავაგე.

ჩვენ დავცილდით ტბას ასი მეტრის მოშორებით და იქ, ხეებს შორის, დავინახე ხმელი ბალახებისაგან დამზადებული საწოლი. გვერდით ეწყო ჭინჭრის ან სელის ბოჭკოებისგან დაწნული ოთხი ბაწარი.

ბაწრის ერთი ბოლო მარჯვლით მთავრდებოდა, თითოეული ბაწრის მეორე ბოლო კი ხეებს ჰქონდა მიბმული. როდესაც მე ხმელი ბალახის საწოლზე დავწექი, ვალოდიათ ხელებზე ბაწრების მარჯვლები წამომაცვა, ოდნავ მოჭიმა და თითოეული ბაწრის შუაში მდებარე პატარა ჯოხის მეშვეობით მარჯვლების დაჭიმვა დაიწყო. ცოტათი რომ დაჭიმა, თითქოს ჩემს სხეულს ანაწევრებოდა ისე, მან თითოეული ჩემი ხელი და ფეხი მოჰკა. სახსრებში ტკაცანის გაისმა. შემდეგ კიდევ დაჭიმა ბაწრები და მითხრა:

– მამა, შენთვის აუცილებელია თუნდაც ერთი საათი დაწვე მუცელზე და ერთი საათი ზურგზე. ასე წოლა რომ არ მოგწყინდეს და სარგებელიც დიდი იყოს, გამაჯანსაღებელ მასაჟს გაგიკეთებ. შენ კი, თუ გინდა, შეგიძლია მოდუნდე და დაიძინო კიდევ.

ამ პროცედურას ვალოდიასთან ერთად ორ-ორი საათი ვაკეთებდით, ყოველდღე, მთელი ამ სამი დღის მანძილზე.

როგორც შემდეგ ბაბუასთან გავარკვეე, ამ პროცედურის მეშვეობით უმჯობესდება ყველა სახსრის მდგომარეობა, თითქოს „დაზეთვა“ ხდება. ეს განსაკუთრებით აუცილებელია ხანდაზმული ადამიანებისთვის. ამ პროცედურის მეშვეობით სიმალლეში გაზრდაც კი შეიძლება, ვინაიდან ხერხემალი სწორდება, მაგრამ, რაც მთავარია, უმჯობესდება სახსრების მდგომარეობა. თავად განსაჯეთ, როდესაც ჩვენ დავდივართ, დავრბივართ, ვვარჯიშობთ სატრენაჟორო დარბაზში, რათა კუნთები გავიმაგროთ, თითქმის ყველა სავარჯიშო დაკავშირებულია სახსრების გაძლიერებულ დატვირთვასთან. აქ კი პირიქითაა, – ეს დატვირთვა მას ეხსნება.

დაჭიმვის პროცედურების დროს ვალოდია მუდამ მიკეთებდა მასაჟს. მეორე დღეს მან ტანი რაღაც მოტკბო წვენიით თუ ნაყენით დამიზილა და

უამრავი მწერი დამესია. მე ჯერ კიდევ ანასტასიასგან ვიცოდი: ისინი კანის ფორებს ასუფთავებენ. ჩვენს პირობებში კანის ფორების გასუფთავება შეიძლება რუსული აბანოს საშუალებით, ცოცხით. როდესაც ადამიანი ორთქლს იღებს და ოფლიანდება, კანის ფორები მაშინაც სუფთავდება. პროცედურებს შორის, პირობითი სახელწოდებით «დაჭიმვა», ჩვენ საკმაოდ ჩვეულებრივ სავარჯიშოებს ვასრულებდით: დავრბოდით, ვცურაობდით, დავციდებოდით ხის ტოტზე, როგორც ღერძზე. დღეში სამჯერ ვალოდია ხელებზე დგომას, თავით ქვემოთ, მთავაზობდა, სანამდეც გავუძლებდი. მეც ვიდექი, ხის ტანზე ფეხებშიყრდნობილი. ეს პროცედურაც მეტად საინტერესოა, სახეზე ბევრი სისხლი გაწევა, იძაბები და ნაოჭები სწორდება.

სამი დღე ვიკვებებოდით კედარის რძით, ყვავილის მტკვრით, კედარის წიპწიპოს ზეთით, კენკროვანი ნაყოფით, ცოტა ხმელი სოკოთი (ეს ყველაფერი ჩვენს პირობებში რეალურადაა შესაძლებელი, რომ გვეცოდეს). ჩემი ვაჟის მიერ შემოთავაზებული ყველა პროცედურის ჩატარების შემდეგ გონებით ადაპტირებას ვახდენდი ჩვენს პირობებთან და მივედი დასკვნამდე, - ყველაფერი შეიძლება ეფექტურად სახლშიც გამოიყენო. ორგანიზმის გასაწმენდი საშუალებები კი, შესაძლებელია რომ აფთიაქში შეიძინო. მკვდარი წყლის შოვნაც არ არის რთული, ახლა ბოთლებში ყველაფერი მკვდარია. ცოცხალი წყალიც შეიძლება მოიპოვო, თუკი სადმე წყარო სუფთა არის.

გამოჯანმრთელების ეფექტი უსათუოდ დადგება.

იღუმალის პრიზიდუარა

რემი ვაჟის მიერ შემოთავაზებულ კომპლექსში ერთი გამოუცნობი პროცედურაც იყო, რომლის შესრულება ჩვენს პირობებში ფრიად პრობლემატურია. ამას დაწვრილებით აღვწერ. შეიძლება ვიღაცამ გამოიცნოს და გვიკარნახოს, როგორ განვახორციელოთ ჩვენს პირობებში იგი. ეს პროცედურა შემდეგში მდგომარეობდა: - ვალოდია დღეში სამჯერ, - დილით, სადილის წინ და დაახლოებით მაშინათვე დღის სამი საათის შემდეგ, - დასაღევად თავის მიერ მომზადებულ ნაყენს მამლევდა.

ყოველთვის, როდესაც ნაყენის მიღების დრო დადგებოდა, ვალოდია თავისი მალული საცავისკენ გარბოდა, ორმოდან პატარა დოქით ეს ნაყენი ამოჰყონდა და მთავაზობდა მომესვა, არაუმეტეს ერთი ყლუპისა. პირველად როდესაც ნაყენი მომცა, მითხრა:

- დალიე მამა, ეს ნაყენი და დაიმახსოვრე, ყლუპი რამხელა იყო. როგორც კი დალე, - მდელოზე დაწევი, მოგისმენ, შენი გული რა მდგომარეობაშია.

დავლიე, ბალახზე დავწევი, ვალოდიათ თავისი ხელი დამადო გულზე და გაირინდა. რამდენიმე წამის შემდეგ სხეულის სხვადასხვა ადგილას ვიგრძენი გახურება თუ ჩხვლეტა. გული უფრო ძლიერად ამიძვერდა. ისე კი არა, რომ თითქოს გამიხშირდა გულისცემა, არამედ გამიჩნდა შეგრძნება, რომ გულის კუნთი, როგორც ყოველთვის ისე ფართოვდება, ხოლო იკუმშება ბევრად უფრო იშვიათად, სისხლის გადაღვრის ძალით.

როგორც შემდეგ სპეციალისტებმა მითხრეს, სისხლის უფრო ძლიერი და მევეთარი მოძრაობისას, სადაც კაპილარული ძარღვები ნაწილობრივ დახშულია, შესაძლოა გახურების ან ჩხვლეტის შეგრძნება წარმოიქმნას.

ვალოდია რამდენიმე წუთი ისმენდა ჩემი გულისცემას, შემდეგ მითხრა:

– ყველაფერი კარგადაა, მამა, შენს გულს შეუძლია უფრო დიდ ყლუპს გაუძლოს, მაგრამ უმჯობესია არ გავრისკოთ. შემდეგისთვის ყლუპი უფრო შეამცირე.

როდესაც ვკითხე ჩემს ვაჟს, თუ რისთვის მამლევს ამ ნაყენს და როგორია მისი შემადგენლობა, მან აი, რა მიპასუხა:

– ეს ნაყენი, მამა, ბევრ ძალას მოგცემს, თუ დაავადებები გაქვს, მათ განკურნებაში დაგეხმარება. ყველაზე მთავარი კი ის არის, რომ ძალა აღდგება და ჩემი დაიკოს დაბადებისთვის აუცილებელი ენერგია მოგეცემა.

– შენ რა, მიგაჩნია, რომ ეს ენერგია ჩემში არასაკმარისია?

– შეიძლება საკმარისიცაა. ახლა კი ძალა შენ ნამდვილად ბევრი გაქვს და საჭირო ურთიერთ შესაბამისობაში ყველა ენერგია იქნება შენში.

– ყოველთვის იქნებიან, თუ ერთი ბავშვის დაბადებაზე დავხარჯავ მათ?

– მომდევნო ბავშვების დაბადებისთვის შენთვის საჭირო იქნება კვლავ ამ ნაყენის დალევა. ისინი ხომ ყოველ ჯერზე მუდამ ასე აკეთებენ.

– ვინ ისინი?

– სიასამურები და სხვა ცხოველები. მე თვალყურს, მხოლოდ სიასამურს ვადევნებდი. პაუმი მირჩია, როდის და რამდენი დღე მედევნებინა მათთვის თვალყური.

– ეს ყველაფერი ბაბუამ საიდან იცის?

– **მამა, ჩვენი პაპუ ხომ, ყველა იმ ცოდნას ჰფლობს, რაც ჩვენ დიად ბრძენ ქორუმებს ჰქონდათ. იმ ცოდნასაც ჰფლობს, რაც დღეს დავიწყებული აქვთ თანამედროვე ქორუმებს. იმასაც, რაც საიდუმლოს წარმოადგენდა მრავალი ათასი წლის უკან. ამ ნაყენს ქორუმები თავიანთი ბავშვების დაბადების წინ იყენებდნენ და სიკვდილის წინ, რათა უკვდავებად დარჩენილიყვნენ.**

– რას ნიშნავს „სიკვდილის წინ, რათა უკვდავებად დარჩენილიყვნენ“?

– ვთქვათ ისე. რომ ყველას ეფიქრა, თითქოს ისინი მოკვდნენ. სინამდვილეში მხოლოდ სხეულს იცვლიდნენ ისინი და მაშინვე კვლავ ხორცს ისხამდნენ და ყველა ცოდნა, ყველა ინფორმაცია მათში რჩებოდა. სწრაფი ახ-

ლებურად გარდასახვის სხვა ხერხებიც არსებობს, მაგრამ ძალზედ ცოტა მეტოქეა შენში ინფორმაციის დატვირთის. აი, ამიტომ იზადებიან ხელახლა ადამიანები და მათთვის აუცილებელია სიცოცხლის შესწავლა, ყველაფრის შეცნობა. ხოლო წარსულის, დღევანდელ ქვეყნიერებასთან შედარება მათ არ შეუძლიათ. და ამიტომაც იხლართებიან თავიანთ ცხოვრებაში, რადგან სიცოცხლეზე ცოდნა არ არის მათში და არც გრძნობები, - ღმერთი რომ შეიგრძნონ იმის უნარის მქონე.

- ბაბუას, გამოდის წარსულზე ყველა ინფორმაცია აქვს შემონახილი?

- ჰო, მამა. პაპუ ჩვენი, - დიადი ქურუმია და ბრძენი. მხოლოდ ერთი ადამიანია, დედამიწაზე ამჟამად მაცხოვრებელი, რომელიც ძალით მას გაცილებით აღემატება.

- სად ცხოვრობს ეს ყველაზე ძლიერი და ბრძენი ადამიანი, იგი შენ? ეს, ალბათ მთავარი ქურუმია?

- ეს ჩვენი დედა, - ანასტასიაა, მამა.

- ანასტასია? როგორ, საიდან უნდა იყოს მასში უფრო მეტი ინფორმაცია და ცოდნა, ვიდრე შენს პაპუს აქვს?

- პაპუ ამბობს, რომ მას ხელს უშლის ზღვა ინფორმაციის მოცულობა, რის გამოც შეიძლება რაღაც დაავიწყდეს. დედას კი სრულიადაც არ უშლის ეს ხელს, იმიტომ, რომ მასში არ არის ინფორმაცია.

- როგორ გავიგოთ? ხან უფრო მეტი იცის, ხან საერთოდ არა აქვს ინფორმაცია?

- არასწორად გამოვხატე ჩემი აზრი, მამა. დედა-ანასტასიას მთელი ინფორმაცია... ასე ვთქვათ... გაცილებით მეტი აქვს, ოღონდ იგი გრძნობებადაა შეკუმშული. და, საჭირო დროს მას მყისიერად შეუძლია იგრძნოს ის, რაზედაც ბაბუას ერთი ან ორი დღე, ან შეიძლება მეტიც დასჭირდეს.

- ყველაფერი გასაგებად ვერა, მაგრამ საინტერესოდ კი სთქვი. მითხარი ერთი, გამოდის რომ შენში წარსულზე ინფორმაცია არ არის, რადგან რჩევას ბაბუას ეკითხები ხოლმე?

- გამოდის არა, რადგანაც რჩევას ვეკითხები.

- და, რატომ არაა? გამოდის, შენ გონებრივად სუსტი ხარ? პაპუზეც და დიდ პაპუზეც. და რას გეუბნებიან ამის თაობაზე შენ? ალბათ, პაპუ გეუბნება, რომ ამაში დამნაშავე მე ვარ?

- ჩემთვის პაპუს ასეთი რამ არ უთქვამს.

- დედა? ის რას გეუბნებოდა?

- მე ვეკითხებოდი დედას, რატომ ვიცი უფრო ნაკლები, ვინემ ჩემმა პაპუმ და დიდმა პაპუმ მეთქი. დედა კი ასე მპასუხობდა: „სამყაროსეული ყველა ჭეშმარიტება, ჩემო ბიჭო, პირველსაწყისთა მთელი ინფორმაცია შეგროვებადია, ყოველი ადამიანისთვის ყოველთვის იყო დაფარვის გარეშე მისაწე-

დომი. მისი გაგების და აღების უნარი ყველა ადამიანს არა აქვს, იმიტომ, რომ მათი ცხოვრებისეული და სულიერი სწრაფვები არ შეესატყვისებთან სამყაროსეულ სწრაფვებს. ადამიანი თავსუფალია, და ყოველივეზე ნება აქვს და სამყაროსეულის კი არა,- საკუთარი გზის არჩევის უფლება აქვს, მაგრამ აქვს თავისუფლება ღმერთსაც, როდის, ვის და რანაირად უკარნახოს. შენ ნუ წაღვლობ შენთვის მიუწევდომელ ცოდნაზე. ეძიე საკუთარი ოცნება და ირწმუნე. ყოველი კი, სრულად მოგეწოდება შენ, თუკი შენში დაბადებული ოცნების თანაშექმნა ღირსეული იქნება.“

– ჰოო... მაშ, რას მიხვდი შენ, ვალოდია, დედის ნათქვამიდან?

– ჩემი ოცნება და სიცოცხლის მიზანი როცა გამოწვლილვით(დეტალებში) შეიქმნება, ყველა ცოდნა ოცნების განსახორციელებელი თავად ჩემშივე დაიბადება.

– მანამდე კი, გამოდის, პაპუს უნდა მიმართო რჩევითვის?

– დიახ, პაპუსაც, დედასაც, შენც და მეც ჩემივე თავთან ვეცდები განსჯა-განზოგადებას.

– გამოდის, უჩვეულო ნაყენის რეცეპტის შესახებ, რომელსაც შენ მთელი სამი დღის მანძილზე მასმევედი, უნდა პაპუს ჰკითხო?

– რეცეპტის შესახებ მამა, თავადვე შემიძლია, რომ მოგიყვე.

– მაშ, მომიყევი.

– ეს რეცეპტი შედგენილია ტაიგური ბალახებისგან. რათა გამეგო, რომელი ბალახები მომეწყვიტა და როგორი თანაფარდობით, სამი დღე და ღამე სიასამურს ვაკვირდებოდი. იმ სიასამურს, რომელსაც მამის გახდომის სურვილი ჰქონდა. პაპუმ მითხრა, რომ ხვად სიასამურს ძუ სიასამური ახლოს არ იკარებს, თუკი იგი თავის თავს არ მოაზნადებს. და, მე ვაკვირდებოდი, იმ დღეებში,- რომელ ბალახებს ჰამდა და რომელ დროს ირჩევდა მათ მოსაწყვეტად. ესეც ასევე მნიშვნელოვანი აღმოჩნდა. ყველა ბალახს, რომელსაც იგი ჰამდა, მე ვაგროვებდი, ოღონდ უფრო მეტი რაოდენობის ბალახის შეგროვება მომიწია, მამა, რადგან შენ, სიასამურზე ხომ უფრო ბევრად მეტს იწონი.

ყველა ბალახს, ნაწილ-ნაწილ მოკრეფილს, მე როდინში (ქვასანაყი, ფილთაქვა) ვაწყობდი და ვსრესდი მანამდე, სანამ წვენი არ გამოჟონავდა. ამასთან მხოლოდ სასიამოვნოზე და კარგზე ვფიქრობდი:- შენზე მამა, დედაზე, ჩემს მომავალ დაიკოზე. შემდეგ, მიღებულ ფაფას თიხის ქოთანში ვათავსებდი. ქოთნის მთელ შემადგენლობას წყალს ვასხამდი, ვუმატებდი კედარის ზეთს, რათა მას ზემოდან ლიბი მოსდებოდა. როცა შენ, მამა, ნაყენის ყოუბი შესვი და შენმა გულმა ოდნავ სწრაფად დაიჩყო ფთეჟა, მე მივხვდი:- ნაყენი კარგი გამოვიდა.

მე მოვუსმინე ჩემს ვაჟს და ვიფიქრე:- „ჩვეულებრივ პირობებში ცოტას თუ მოუწევს სიასამურს რომ დააკვირდეს. მაგრამ, იქნებ შესაძლებე-

ლია მისი შეცვლა კატით ან ძაღლით და ნახვა, თუ რომელი ბალახებით იკვებებიან ისინი.

ამისათვის საჭირო იქნება მათი ტყეში გაყვანა და მათ ქმედებებზე დაკვირვება. და თუკი ეს შესაძლებელია, განისაზღვროს, რა სახის ბალახებს ჭამენ ისინი“.

მე ძალზედ დამაინტერესა ჩემი ბიჭის მიერ მომზადებულმა ნაყენის რეცეპტმა, იმიტომ, რომ მისგან მხოლოდ სამდღიანი მიღების შემდეგ დგება საგრძნობი ეფექტი. საუბარი კი, იმაზე იყო, რომ გამოჯანმრთელების მთელი კურსი 19 ან 33 დღისგან უნდა შემდგარიყო. გამოდის, სრული კურსის შემდგომ დანარჩენ ვარჯიშებთან ერთად ადამიანს მართლაც შეუძლია გამოჯანმრთელება სხვადასხვა უძღურობებისგან, შეაჩეროს ორგანიზმის დაბერება ან გარკვეული აზრით გაახალგაზრდავდეს კიდეც. მე მსურს, რომ გავიმეორო:- სამდღიანი გამოყენების პრაქტიკამაც კი დაამტკიცა ასეთი ეფექტი.

მაგრამ არის ასევე ხალხური სიბრძნეც და მეცნიერული საფუძველიც.

ადამიანები, რასაკვირველია, აფთიაქებში უყურებენ ბალახთა ნაკრებს, რომელსაც ჩვენი ფარმაცოლოგია სთავაზობს სხვადასხვაგვარი დაავადებების სამკურნალოდ. ის, რომ ბუნებაში უამრავი სამკურნალო მეცნარე არსებობს, ბევრისთვისაა ცნობილი. მაგრამ ყველამ არ იცის იმის შესახებ, რომ **ნამდვილი სამკურნალო-პროფილაქტიკური ან გამოსაჯანმრთელებელი ეფექტი შეიძლება მიღებულ იქნას, თუკი მეცნარე შეგროვილი იქნება განსაზღვრულ დღეს ან საათზე.**

რაც შეეხება მეცნარეთა შეგროვებას, ბევრ სხვა რამესთან ერთად სამკურნალო მეცნარეების თანაფარდობას, ასევე ემატება ერთმანეთის მიმართ დამოკიდებულებაც, როგორც ვხედავთ, ძალზედ ბევრის შემადგენლობები უნდა იცოდეს იმისთვის, რომ მსგავსი ნაკრები (ბუკეტი) შეადგინო. ისე, ძალზედ საეჭვოა, იცის კი საერთოდ ვინმემ, თანამედროვე ყველა ბალახთა ყველა შემადგენლობები?

მე დიდი სურვილი მაქვს საჩუქრად ვუძღვნა ჩემს მკითხველებს, ამჯერად მთელს მსოფლიოში ჯერ არსად გამოქვეყნებული,- ორგანიზმის გამაჯანსაღებელი რეცეპტი, თანაც იგი, რომ არც ისე რთული იყოს, როგორც ჩემს ვაჟს აქვს და ადამიანთა უმეტესობისთვის ადვილად ხელმისაწვდომიც რომ იყოს.

როგორც კი ჩემი ბიჭის მიერ დამუშავებული გამოსაჯანმრთელებელი სამდღიანი კურსი დასრულდა, და მან მაუწყა, რომ ადრე სურს დაძინება (როგორც გაირკვა, ყველა ის სამი ღამე, მას ორ-სამ საათზე მეტი არ სძინებია) და დაიძინა კიდეც. მე, მაშინვე ანასტასიას მდელოსკენ გავემართე. მე, ყველაზე მეტად მაინტერესებდა ორი საკითხი:- ჩვენი ბიჭი რატომ არ ფლობს ცოდნას წარსულის შესახებ, როგორც პაპუ და, მეორე:- შე-

საძლებელია თუ არა ნაყენის რეცეპტის გამარტივება, რომელიც ჩემმა ბიჭმა ჩემთვის მოამზადა?

პანინა

თუმცა კვებაზე ფიქრი თანდათან უკანა პლანზე იწევდა. მე ფიქრი, ჩემს მომავალ გოგონაზე დავიწყე. ერთის მხრივ, სულაც არ იქნებოდა ურიგო, ანასტასია თუკი კიდეც ერთ ბავშვს, - გოგონას გააჩენდა. მაგრამ მეორეს მხრივ, გოგონა გაიზრდება, გაუჩნდება მას საკუთარი სივრცე ან სამემკვიდროოდ გადაეცემა ის სივრცე, რომელიც ჩემმა ბიჭმა ჩამოაყალიბა და მის წინაშე იგივე პრობლემები დადგება, რაც ახლა ვალოდიას წინაშე დგას. და, თანაც, აქ, ტაიგაში ის ვისზე გათხოვდება?

ჩვენს სამყაროში გასვლა მისთვისაც არ იქნება იოლი. გავიდეც, - ეს იმას ნიშნავს დააგდოს, მიატოვოს საკუთარი სივრცე, თავისი ერთგული მეგობრები, - ნადირ-მხეცები. ტაიგაში იმ ახალგაზრდა ყმაწვილებიდან მასთან ერთად ცხოვრებას, არამგონია ვინმე დასთანხმდეს. აქ, არც ისე კომფორტულია, ყრუ ტაიგაში ადამიანისთვის, გარედან მოსულისთვის. ჩემთვისაც კი, სიმართლე რომ ითქვას, არაკომფორტულია. ანასტასიასთან ურთიერთობა საინტერესოა, უფრო მეტიც, ის გიზიდავს კიდეც კაცს: - როცა მის გვერდით იმყოფები, სულიერად რაღაც სიმშვიდეს და სიხარულოს გრძობ. მაგრამ, როცა მარტო რჩები, როცა ის გვერდით არ იმყოფება, - არაკომფორტულია, უფრო მეტიც, ცოტა შიშის გრძნობაც კი გეუფლება კაცს.

მხეცები, ანასტასიას, ჩემს ბიჭს და მე სრულიად სხვაფასხვანაირად გვექცევიან. რასაკვირველია, ისინი მე, თავს არ მესხმიან, მაგრამ, როცა მე მხედებიან ყურებდაცქვეტილები არიან. მე ვეცადე ციყვებისთვის ანასტასიასთან თანდასწრებით მეზრძანებინა, რათა მათ ჩემთვისაც მოეტანათ კედარის წიპწიპოები. ისეთივე ხელის მოძრაობებს ვაკეთებდი, როგორც ანასტასია, მაგრამ ციყვები არ რეაგირებდნენ. ერთხელ ძუ მგელის მოწვევაც ვცადე. ისევე, როგორც ანასტასიამ, მის მხარეს მეც გავიწოდე ხელი, მერე კი ჩემს ფეხზე დავირტყი იგი, მაგრამ ძუ მგელი, იმის მაგივრად რომ ჩემსკენ გამოქცეულიყო, ადგილზევე დარჩა და ბალანიც კი, აგრესიულად აეჯაგრა. მას მერე მეც ყოველგვარი სურვილი გამიქრა, მომავალში ამ ნადირ-მხეცებთან ურთიერთობის. მე მივხვდი, რომ: - ისინი, სამუდამოდ ერთგულნი მხოლოდ ერთი კონკრეტული ადამიანის მიმართ არიან.

ჰოდა, აი გამოდის რომ: - ჩემს ქალიშვილთან სტუმრად მოვა რომელიღაც ახალგაზრდა ყმაწვილი და მას დისკომფორტი ექნება მის სივრცეში. არ იფიქრა ვალოდიამ თავისი დის მომავალზე. როგორც სჩანს, მას მხეცები ეცოდება, მაგრამ და, როგორც სჩანს არ ეცოდება. მეც არ დავფიქრდი, ნაჩქარევად დავაიმედე ის.

ასეთ ფიქრებში, ვერც კი შევამჩნიე როგორ ავღმოვჩნდი ანასტასიას მდელოზე. ნაცნობი ადგილისკენ გადავდგი რამოდენიმე ნაბიჯი და დავინახე... ჩემსკენ ნახევრადშემობრუნებული ანასტასია ხელის თითებით თმებს ივარცხნიდა და გავხევდი:- ის, იმ ქალს, რომელსაც მე უკვე ათი წელია ვიცნობ არ ჰგავდა... და, როცა ის ჩემსკენ შემობუნდა, ფეხები თითქოს ბამბის გამიხდა, გულმაც ხშირი ფეთქვა დამიწყო და მე მივხვდი, რომ ადგილიდან მკრა არ შემემდლო.

მე, ისე ვიდექი, რომ განძრევის მემინოდა. თვალდაუხამხამებლად შევცქეროდი ანასტასიას და მეჩვენებოდა, თუკი მზერას მოვაცილებდი, ცნობიერებას დავკარგავდი. დამეწყო თავბრუსხვევა, მაგრამ მე თვალბმიშტერებული ვცდილობდი მისთვის მეცქირა. მთელი ძალით ფრჩხილებით ჩავეჭიდე საკუთარ ხელს, რათა ტკივილს გამოვეყვანე უჩვეულო მდგომარეობიდან. მაგრამ ტკივილს თითქმის არ ვგრძნობდი. ხოლო, როცა არაჩვეულებრივად ლამაზი ქალი ნელა და ნარნარით ჩემსკენ გამოემართა, მე არამც თუ ტკივილს, არამედ მთელს სხეულსაც ვეღარ ვგრძნობდი. ის ნელა მომიახლოვდა, თითქმის მომეკრო კიდეც, მახსოვს, როგორ ვიგრძენი სხეულის დამატორობელი არომატი, შევიგრძენი მისი მსუბუქი სუნთქვა და... გონება დავკარგე.

გონს მოსული ბალახზე ვიწეკი. გვერდით მჯდომი ანასტასია საფეთქლებს და ცხვირის ფუძეს მიზელდა. თავზე გვირგვინი-დიადემა უკვე აღარ ჰქონდა, მხრებზე დაყრილი თმები ბალახის ღეროთი ჰქონდა გაკრული. მე თითქმის დავმშვიდდი როცა შევცქეროდი მის რუხ-მოცისფრო თვლებს, რომლებიც ჩემთვის ასეთი მშობლიურები გახდნენ. მისი ხმა შემომესმა თუ არა, სრულიად მოვეგე გონს.

– რა მოხდა შენს თავს, ვლადიმირ? შენ გადაიღალე, თუ ჩვენმა ბიჭმა აგაღელვა?

– ჩემმა ბიჭმა?- პირიქით, ის მთელი ეს სამი დღე მმკურნალობდა, ჩვენ სხვადასხვა პროცედურებს ვატარებდით.

– და გადაიქანცეთ?

– ვალოდია დაიქანცა. ჩაემინა. მე, პირიქით, უფრო უკეთესად ვგრძნობ თავს.

– მაშ, ცნობიერება რატომ დავკარგე? გული აჩქარებით გიცემდა და ახლაც, ბოლომდე არ არის დამშვიდებული.

– იმიტომ... შენ კი, ანასტასია, ასე რატომ გამოეწევე, უცნაურად? თმები, რაღაც სხვანაირად დაგივარცხნია. შენი მიხვრა-მოხვრაც, როცა ჩემსკენ წამოხვედი, ასევე უჩვეულო იყო.

– რაღაც სასიამოვნოს გაკეთება მსურდა შენთვის, ვლადიმირ. შენთვის ხომ ჩვეულება გამოპრანჭული ქალების ცქერა. ვიფიქრე მე და შენ ერთად, ტაიგაში ან ტბის ნაპირზე გავისეირნებდით. შენ კი აი, წევხარ. თუ დასვენება გსურს, მიწურში წამოდი, დაიძინე.

– ჯერ წავიდეთ, გავისეირნოთ, როგორც შენ გსურდა, – წამოდგომისას ვუთხარი მე. – ოღონდ შენ, ანასტასია, ჩემს უკან იარე თუ შეიძლება.

– რატომ?

– იმიტომ. მართალია ჩემთვის ჩვეულია გამოწყობილი ქალების ცქერა, მაგრამ უკეთესია, შენ თუკი ასე არ გამოეწყობი და ნურც ასეთ ვარცხნილობას გაიკეთებ და ნურც ასე მოირთვები.

– შენ არ მოგეწონა, ვლადიმირ? – მკითხა ჩემს უკან მოსეირნე ანასტასიამ.

– საქმე ამაში არ არის. მე მომეწონა. ოღონდ, შემდგომში შენ თანდათანობით გააკეთე ყველაფერი. მაგალითად, ჯერ ვარცხნილობა შეცვალე, იყავი ასე რამოდენიმე ხანს. მერე დაიდე თავზე შენი გვირგვინი-დიადემა, ერთი-ორი დღის შემდეგ, – კაბა ჩაიცვი, მაგრამ ქამრის გარეშე, შემდეგ შემოირტყი ქამარი. თუკი ყველაფერს ერთად იზამ, რაღაც არასასიამოვნოა, უჩვეულო რაღაც გამოდის...

– უჩვეულო? მაშ, გამოდის შენ ვერ მიცანი მე, ვლადიმირ?

– გიცანი, მაგრამ... უბრალოდ, შენმა სილამაზემ გამაოგნა მე, ანასტასია.

– ოჰო, როგორც იქნა გამოტყდი. გამოტყდი. გამოდის, მე შენ ლამაზად მთვლი? ასეა?

მე, ვიგრძენი მისი ხელები როგორ შემეხო მხრებზე და შევჩერდი. შემდეგ დავხუჭე თვალები, შემოვბრუნდი და ვუპასუხე:

– შენ, ანასტასია, უბრალოდ ლამაზი კი არ ხარ, შენ...

ის მომეკრო მე და მხარზე თავი დამადო.

– ჩვენს ბიჭს, ანასტასია, სურს, რომ მას დაიკო ჰყავდეს, – ჩურჩულით გავაგრძელე მე.

– მეც მსურს, რომ მე და შენ, ვლადიმირ, გოგონა გყავდეს, – ჩუმად მიპასუხა ანასტასიამ.

– დაე, შენც დაგემგვანოს ჩვენი ქალიშვილი...

იმ ღამეს არ აღწერ მე. არც დილას აღწერ. შეუძლებელია მათი აღწერა. მაგრამ ვისურვებდი ერთი რამ ვუთხრა მამაკაცებს: – თუკი რომელიმე თქვენთაგანი შესძლებს ნაცნობ ქალში ღვთაების დანახვას, ღვთიური იქნება ღამეც, დღეც და ბევრი-ბევრი დღეები და ღამეები. მათ წინაშე ფერს დაკარგავენ წარსული გაჭირვებანი. არასდროს არ იქნება უამინდობა. და, საქმე აქ რომანტიზმში კი არ არის, არც სიტყვებსა და არც ლამაზად სიყვარულის ახსნაშია. საქმე იმაშია, რომ...

მოკლედ, დაე, ყველა თავად გაერკვეს, თუკი შესძლებს ან მოისურვებს გარკვევას.

ღმთიური კვება

ქ ხოლოდ რამოდენიმე დღის შემდეგ გამახსენდა, რომ მსურდა ანასტასიასგან გამეგო სამკურნალო ნაყენის რეცეპტი და საერთოდ, სწორი კვების ხერხი ან მკითხველთათვის დიეტა. კარგია, რომ გამახსენდა. როგორც სჩანს, ანასტასიამ იცოდა კვების ძალზედ უჩვეულო და უნიკალური ხერხის შესახებ, რომელიც მისაღები იყო ქალაქში მცხოვრებ ადამიანთა პირობებისთვისაც.

ჩემდა გასაკვირად, ანასტასიამ იმის მაგივრად, რომ მაშინვე მოეცა ნაყენის რეცეპტი, საუბარი დაიწყო ადამიანის უნარ-ნიჭზე, ავადმყოფობებზე და მკურნალებზე. ჩვენ ამის შესახებ არაერთხელ გვისაუბრია, მაგრამ ის, რაც მან ამჯერად მომიყვა, ძალზედ საინტერესო იყო.

– **სინამდვილე, ვლადიმირ, აუცილებელია მხოლოდ საკუთრივ განსაზღვრო.** შორეულ ათასწლეულებში ადამიანთა ცხოვრების დანახვა, მომავალში გახედვა და საკუთარი ცხოვრების მომავლის აგების უნარ-ნიჭი, დედამიწაზე მცხოვრებ ყოველ ადამიანს აქვს. ეს დიდებული უნარ-ნიჭი თითოეულშია, მისი გაცნობიერებაა საჭირო და მაშინ ჭეშმარიტებისგან შენ ვერავინ განგაშორებს. ადამიანები ურთიერთ თანხმობაში მოვლენ და დაუსრულებელი ომებიც შეწყდება.

უამრავი ძალისხმევად დახარჯული, წარსულის სინამდვილის გასამრუდებლად. გამრუდების შესაძლებლობა ვლინდება მაშინ, როცა ადამიანი წარსულის სინამდვილეზე საკუთარ წარმოდგენებს თავად კი არა, არამედ ვიღაცის დასკვნებისა და სიტყვების საფუძველზე აგებს.

– არც ისე გასაგებია, ანასტასია. დედამიწაზე მცხოვრებ ყოველ ადამიანს, როგორი სახით შეუძლია თავადვე ჩაწვდეს, გაიგოს წარსულ საუკუნეებში მცხოვრებ ადამიანთა შესახებ, მით უფრო ათასწლეულების წინ მცხოვრებთა შესახებ. *მთელი მეცნიერება არსებობს, რომელიც საკაცობრიო ისტორიის შესწავლას ეწევა. თუმცა სწავლულები, მეცნიერები, დღესაც კამათობენ კაცობრიობის წარმომავლობის თაობაზე, მის დანიშნულებებზე. ისინი სხვადასხვაგვარად განმარტავენ ისტორიულ მოვლენებს.*

– **სხვადასხვაგვარადო ამბობ, გამოდის არის არასწორი და სწორი განმარტებები? შესაძლოა, სულაც ყველა ეგენი ცდომილებებით საუბრობენ წარსულზე? როგორც წესი, ცდომილებები ვიღაცის საამებლად იქმნებიან. მაგრამ როცა თავად, მხოლოდ და მხოლოდ თავად შენში წარმოქმნი წარსულის სურათებს, დაინახავ ჭეშმარიტებას, საკუთარ დანიშნულებას, განსაზღვრავ სამყაროში საკუთარ ადგილსამყოფელს.**

– მაგრამ მაგალითად აი, თავად მე, როგორ შევძლებ წარსული ათასწლეულების ისტორიულ სურათთა დანახვას?

– შენ ისინი უნდა წარმოიდგინო, ლოლიკური განსჯა-მსჯელობისას. ვედრუსელთა ჟამის ცივილიზაციაც კი, წარსდგება შენს წინაშე.

– რაზეა საჭირო ლოლიკური განსჯა-მსჯელობა?

– ადამიანთა ხატ-სახეებზე, თუ რა ნახე, საკუთარი ცხოვრების ნახევარი საუკუნის მანძილზე რა ცვლილებები ხდებოდა მათში.

– არც ისე გასაგებია, აბა როგორ უნდა ვიფიქრო?

– გასაგები იქნება თუკი არ დაგეზარება ფიქრი. მოდი, ვლადიმირ, ერთად დავიწყოთ და მერე თავად განაგრძობ. **ყოველი ადამიანიც შესძლებს წარსულიდან წარმოქმნას სურათები, რათა მომავალში უფრო უკეთესი შემოიქანოს.**

– მოდი, მაგრამ პირველმა შენ დაიწყე.

– დავიწყებ. დააკვირდი და, თუკი თავადაც შესძლებ, დეტალები დაუმატე, ისინი მნიშვნელოვანია. დღეს შენ უამრავ საავადმყოფოებს ხედავ, აფთიაქებს წამლებით ათასობით დაავადებებისთვის.

– ჰო, ამას ყველა ხედავს, მერე და რა?

– გაიხსენე, სულ რაღაც ოცდაათი წლის წინ, ისინი ბევრად მცირე იყო.

– ჰო, რასაკვირველია.

– აბა, რამდენი იყო ისინი ასი, ორასი წლის წინათ?

– კიდევ უფრო ბევრად ნაკლები. ყველასთვის ცნობილია, რომ თანამედროვე სამედიცინო მეცნიერება სულ რაღაც ორასზე ცოტა მეტი ხნისაა.

– აი, ხომ ხედავ, დასკვნამდე შენ, თავად შენივე ლოლიკამ მიგიყვანა: უახლოეს წარსულში საავადმყოფოები საერთოდ არ იყო. ახლა იფიქრე, გაიხსენე: ადამიანებს დაუძლეულების შემთხვევაში ვინ კურნავდა?

– ვინ?

– შენ ხომ სოფელში ცხოვრობდი და ხედავდი, შენი ბებია ბალახების ნაყენებით შენს მამას და დედას როგორ არწყულებდა.

– იმ სოფელში, მარტო ჩემს ბებიას არ შეეძლო მკურნალობა, ასევე სხვებიც იყვნენ.

– და ადამიანთა ყოველ დასახლებებშიც უცილობლად გხვდებოდნენ ადამიანები, რომლებიც აგროვებდნენ კიდევ და ინახავდნენ კიდევ სამკურნალო ბალახებს. ყოველ ადამიანს შეეძლო დაუყოვნებელი შველა მიეღო, თავად ეს იქნებოდა მსუბუქი დაუძლეულება თუ სერიოზული ავადმყოფობა. დახმარებისთვის კი, ძალზედ მცირე ანაზღაურება იყო, ხშირად სიტყვა „მადლობა“-ც კი სწევდა ანაზღაურებას.

– ჰო, რასაკვირველია, აბა, ისინი ხომ ყველანი მეზობლები იყვნენ. სხვადასხვაგვარი ბალახები კი, გარეშე მოთავსაყრელად იყო.

– ჰო, სასარგებლო ბალახები უამრავი იყო. ბევრმა ადამიანმაც იცოდა იმ ბალახთა თვისებები.

– რასაკვირველია, იცოდნენ. მეც ვიცოდი ზოგიერთების, მაგრამ ახლა დამავიწყდა.

– აი, ხომ ხედავ, შენ დაგავიწყდა, ბევრ ადამიანსაც დაავიწყდა. თუკი ადამიანის სხეულზე ჭრილობა გაჩნდება, რას გააკეთებს ადამიანი?

– წავა აფთიაქში, იყიდის ბანდს ან ბაქტერიოციდულ ლეიკოპლასტიკის და გადაიხვევს ჭრილობას.

– დროსაც და ფულსაც დახარჯავს აფთიაქში წასვლაზე. *სხვათაშორის, წარსული დროების ბავშვმაც კი, იცოდა, რომ: მრავალბარდვას ფოთილის ჭრილობაზე თუ დაიდებდა, ჭრილობა სწრაფად შეუხორცდებოდა და ინფექციაც არ შეეჭრებოდა.*

– მეც ვიცოდი ეს, მაგრამ ახლა ბევრ ადგილებში ბალახი უკვე ბინძურია. გარეშემო მანქანების გამონაბოლქვია, მტვერი, მწვარტლისა და ჟანგის ნალექები.

– ჰო, ეს ასეა. მაგრამ დედააზრი სხვა რამეშია. ჩვენ ყოფილ ცხოვრების ნირზე ვლავარაკობთ, ამიტომაც დასკვნა თავად შეგიძლია გააკეთო: წარსული ადამიანის სამკურნალო შემცნობელობა აღემატებოდა დღევანდელი ადამიანის სამკურნალო ცოდნას.

– გამოდის, რომ ასეა.

– შენს ხმაში იჭვისა თუ არადამაჯერებლობის ნოტები ჟღერს, ვლადიმირ. ასე, შენს წინაშე ხატ-სახე არ წარსდგება. უნდა იყოს აბსოლუტური თვითდაჯერებულობა. ან აბსოლუტური უგულვებელჰყოფა. გააგრძელე აზრ-ფიქრით ლოდიკას მისდით.

– იცი, ანასტასია, მთელი ლოდიკა იმაზე მეტყველებს, რომ წარსულ ადამიანს ხალხურ მედიცინაში უფრო მეტი ცოდნა ჰქონდა, ვინემ დღევანდელ ადამიანს. უფრო მეტიც, განუზომლად დიდი ცოდნა ჰქონდა. გამოდის, რომ იმ ცოდნის მეშვეობით, სამედიცინო მომსახურება, განუზომლად სრულყოფილი იყო დღევანდელ ცოდნასთან შედარებით, მაგრამ, როგორღაც ძნელია მაშინვე გააცნობიერო, რომ ყველა ეს თანამედროვე საავადმყოფოები, აფთიაქები, სამეცნიერო დაწესებულებები საჭირონი რომ არ არიან. აი, ხომ ხედავ, სიტუაცია როგორ ეწყობა! ვედრუსელთა ცივილიზაციის ადამიანი, ჩვენი წინაპარი, დაუძულურების ჟამს ბალახს ჭამდა ან ნაყენს სვამდა, – უძლურებაც ეხსნებოდა. ჩვენი ცივილიზაციის ადამიანი, დაავადებისას, მიდის საავადმყოფოში, ექიმთან მიღებაზე ფულს იხდის, ის გამოუწერს მას რაღაც აბებს ან ნემსებს. ადამიანი წამლისთვის კვლავ ფულს იხდის და ხშირად ბევრად მეტსაც. ამასთან, უამრავი შემთხვევებია, როცა წამალი ყალბი აღმოჩნდება. ჩინოვნეკები სამინისტროებიდან ამბობენ: 30%-მდე ყალბი წამალი იყიდება აფთიაქებშიო უფრო მეტიც, მოურჩენელი ავადმყოფოებიც ჩნდებიან. თითქოს, სპეციალურად ანადგურებდა ვიღაც სრულჰყოფილ ცოდნას, ცვლიდა მას ილუზორულ ან ნაკლებად ეფექტურ ცოდნაზე. სხვათაშორის, ოფიციალური მედიცინა, ახლაც დიდი სიფრთხილით ეკიდება სახალხო მკურნალ-

ეხს, ალბათ, იმიტომ, რომ ისინი მათი კონკურენტები არიან. მაგრამ სახელმწიფოს, საზოგადოებას რატომ არ ესმის, თუკი საუკუნეობით, ათასწლეულობით კაცობრიობა ინკურნებოდა ხალხური მედიცინის მეშვეობით და, რომ დაგროვილი აქვს საუკუნეობრივი გამოცდილება, ზუსტად ამიტომაცაა საჭიროა მისი განვითარება და შესწავლა? ამ ცოდნის სწავლება, ხომ სკოლებშიც შეუძლიათ.

მაგრამ მაშინ, მთელი ბიზნესი, რომლითაც თანამედროვე მედიცინაა დაკავებული, ჩამოინგრევა..... წარმოდგენელია! ანასტასია! ეს წარმოდგენელია! მე, როგორც ეტყობა მიხვედრას ვიწყებ:- თანამედროვე მედიცინა ადამიანთა განკურნებას კი არ ეწეა, არამედ მხოლოდ და მხოლოდ ჩვეულებრივი ბიზნესითაა დაკავებული. ჰოდა, რადგან ბიზნესითაა დაკავებული, მაშინ იმ კონცერნებისთვის, რომლებიც აბებს აწარმოებენ, უფრო მომგებიანია, რომ ადამიანები ავადმყოფობდნენ. რაც უფრო მეტი ავადმყოფია, მითმეტი შემოსავალია. ბიზნესის კანონით კი, ასეთი სიტუაციის შემთხვევაში, ავადმყოფთა რაოდენობა უნდა განუზრვლად გაიზარდოს. ეს მანკიერი, უზნეო სისტემაა. მე ვიწყებ დაჯერებას:- ჯანდაცვა ღრმა წარსულში ბევრად უფრო რაციონალური და ეფექტური იყო. აი, მხოლოდ, ამის სრულ დაჯერებულობაში ზოგიერთი ისტორიული ფაქტები უშლიან ხელს.

– რომელი ფაქტები?

– აი, ვთქვათ, ისტორიისთვის ცნობილია შავი ჭირის, ყვავილის, კეთრის ეპიდემიათა აფეთქება. ისტორიის ზოგიერთი სახელმძღვანელო იუწყება, როგორ ნადგურდება მთელი სოფლები. იყო ასე?

– დიახ, ასე იყო.

– აი, ახლა კი, თანამედროვე მედიცინის წყალობით, ჭირი, ხოლერა, ყვავილი, დამარცხებულია. მაგალითად, ატარებენ ყვავილის საწინააღმდეგო აცრებს და მორჩა. გამოდის, წარსულის სახალხო მკურნალებს ამ დაავადებებთან ბრძოლა არ შეეძლოთ. აი, თანამედროვე მედიცინამ კი შესძლო.

– ეს ასე არ არის ვლადიმირ. თავად დააკვირდი დროს და შეუპირისპირე უზრალო ფაქტები. ეპიდემიათა აფეთქებები, რომლებზეც შენ ლაპარაკობ, მაშინ ხდებოდა, როცა სახალხო მკურნალები იდევენობდნენ. უფრო მეტიც, ზოგიერთებს სიკვდილითაც კი სჯიდნენ. ოკულტურ საუკუნეებში ისინი მთავრობებისთვის არახელსაყრელნი იყვნენ. ადრეც და ახლაც თვლიდნენ, თითქოს წარმართები ბუნებას სცემდნენ თავიანთს და ადამიანებიც ურწმუნოებად ითვლებოდნენ. ეს ასე არ არის, წარმართები ბუნებას პატივს მიაგებდნენ, როგორც ღვთის ქმნილებას. ასევე, უამრავ ღვთიურ ქმნილებებს ცნობდნენ, რომლებიც ახლა უცნობია ადამიანებისთვის.

– მორჩა, ანასტასია, ჩემში უკვე იჭვი აღარ არის. თანამედროვე სამედიცინო ცოდნა ძალზედ შორსაა ხალხური მედიცინის ცოდნასთან. მე ამაში

დარწმუნებული ვარ. მაგრამ, შენ ასე რატომ ცდილობდი, რომ მე ამაში დარწმუნებულიყავი?

– **მსურდა, არამართო შენ დარწმუნებულიყავი, არამედ მსურდა, რათა შენმა მკითხველებმაც, ფაქტების შეპირისპირებისას, მიხვედრა შესძლონ.**

– მაგრამ, რისთვის?

– *როცა ერთი ფაქტი უკმათო ხდება, - მას სხვა უკმათო დასკვნებიც მოჰყვება. წარმოდგენილნი მოგეჩვენებიან ისინი, მაგრამ გაკვირვებას ნუ იჩქარებ, თუ შეიძლება, ვლადიმირ.*

– მაგალითად, როგორი წარმოდგენილი ფაქტები?

– *ჯერ ერთ კითხვას უპასუხე. მითხარი, როგორც ადამიანები, ადამიანთა უმრავლესობა სთვლის, - საიდან ფლობდა უძველესი კაცობრიობა ბუნების შესახებ ასეთ კოლოსალურ შემეცნებას?*

– როგორ თუ საიდან? თუკი შენ მხედველობაში გაქვს ხალხური მედიცინის რეცეპტები, ისინი, ყველასთვის ცხადია, რომ თაობიდან თაობას გადაეცემოდა.

– თუნდაც ასე იყოს, შედეგი გადაეცემოდა ხოლმე. მაგრამ დამეთანხმე ათასობით რეცეპტის ყოველ ვარიანტს უნდა ჰყოლოდა პირველსაწყისი ავტორი.

– საგნობრივი ლოგიკით, რასაკვირველია, უნდა ჰყოლოდა, მაგრამ ამჟამად ამ რეცეპტების ავტორთა დადგენა უკვე შეუძლებელია.

– **შესაძლებელია! დიად ქმნილებათა შეცნობის ცოდნა, ყველა ადამიანს, და თანაც გამონაკლისის გარეშე, მათ შემოქმედმა მისცა. მე ამას დაგიმტკიცებ ვლადიმირ. შენც და ყველა ადამიანსაც. შენ, ნუ იჩქარებ, ვლადიმირ, მაშინვე არადამაჯერებლად შერაცხო, ჩემს მიერ ნათქვამის.**

– შევეცდები, მიდი სთქვი.

– **ითვლება, რომ დასაწყისში ადამიანი გაცილებით უფიცი იყო, ვინემ ახლა. ეს ასე არ არის, ვლადიმირ. პირველსაწყის ადამიანთა ცოდნა თავიდანვე ღვთიური იყო.**

– კი, მაგრამ თავიდანვე როგორ, ანასტასია? ღმერთმა რა, სხვადასხვა ბალახებით მკურნალობის რეცეპტები თავად დაწერა? ისტორიკოსები ამტკიცებენ, რომ კაცობრიობა თავის ცოდნას საუკუნეობით ხვეწდა.

– აი, თუკი ლოლიკურები ვიქნებით ბოლომდე, მაშინ, ასეთ დასკვნას უნდა მეორე დასკვნა მოჰყვეს.

– რომელი?

– *აქედან გამომდინარეობს, თითქოსდა ადამიანი ღმერთის სრულყოფილი ქმნილება კი არ არის, არამედ დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა არსებათა შორის ყველაზე განუვითარებელია.*

– ეს, ვითომ საიდან გამომდინარეობს?

– თავად განსაჯე. შენმა ძაღლმა იცის, რომელი ბაღახის შეჭმაა მისთვის აუცილებელი, როცა იგი ავად ხდება. კატამაც იცის:– ტყეში გარბის, რათა საჭირო ბაღახი მოიძიოს. აი, რეცეპტი კი, მათთვის ხომ არავის დაუწერია... ფუტკარმა იცის ყვავილისგან ნექტარი როგორ მოიპოვოს. ფიჭა როგორ ააშენოს, მათში თავლი როგორ შეინახოს, მტვერი შეაგროვოს. შთამომავლობაც როგორ აღზარდოს. იმ ცოდნის ჯაჭვიდან, რაც ფუტკრებისთვისაა მიცემული, ჯაჭვის თუნდაც ერთი რგოლი რომ ამოიღო,– ოჯახი დაიღუპება.

მაგრამ ფუტკრები ხომ, დღესაც არსებობენ. ეს კი მხოლოდ ერთს ნიშნავს,– შემომქმედის მიერ, მათი შექმნის მომენტიდანვე მათთვის მიცემული მთელი ცოდნა. ამიტომაც არ დაიღუპნენ ფუტკრები, ცხოვრობენ უკვე არა ერთი მილიონი წელია. დღემდე აგებენ თავიანთ უნიკალურ ფიჭას, ისევე, როგორც პირველივე შექმნის მომენტში აგებდნენ. ჭიანჭველებიც ასევე აშენებენ თავიანთ სახლებს. როგორც შექმნის პირველ დღეს, ყვავილიც განთიადისას შლის თავის ფურცლებს. ვაშლმაც, ალუბალმაც მსხალმაც იცის მიწიდან როგორი წვენი სჭირდებათ, რომ თავიანთი ნაყოფები გაზარდონ. მთელი ცოდნა საწყისიდანვე, შექმნის მომენტიდანვეა მიცემული. არც ადამიანია ამისი გამონაკლისი.

– მაგრამ რანაირად?

– იმნაირად ვლადიმირ, რომ იგი, თავიდანვე აქვს ღმერთს ადამიანისთვის მიცემული. მას უნარი აქვს უამრავი დაავადებებისგან განკურნოს სხეული და სიცოცხლე გაიხანგრძლივოს. იგი უსაზღვროდ უბრალოა და არც უბრალაა. ადამიანმა იგი საკუთარი ჭკუა-გონებით უნდა გააცნობიეროს. მე წინარე ისტორიით დავიწყებ.

* * *

ვედრუსელთა ცივილიზაციის ჟამს, ყველა ადამიანი ას წელზე მეტხანს ცოცხლობდა. არანაირი დაავადება არ იცოდა მათმა სხეულმა. ისინი ღმერთის რეცეპტით იკვებებოდნენ. ფუჭად და ტყუილ-უბრალოდ კი არა, არამედ სპეციალურად, უდიდესი გააზრებულობით გააკეთა შემომქმედმა ისე, რომ ბაღახები, ბოსტნეული, კენკრა, ხილი, ერთბაშად კი არ დამწიფებულიყო, არამედ ერთმანეთის მიყოლებით, მკაცრი თანმიმდევრულობით.

ერთი სახეობა ადრეულ გაზაფხულზე, მეორე ზაფხულში ან გვიან შემოდგომაზე. მათი მწიფობის დროც იმ მომენტით ისაზღვრებოდა, როცა ადამიანისთვის მოცემულ პროდუქტს რაც შეიძლება დიდი სარგებელის მოეტანა შეეძლო. თავის ადგილ-მამულში მცხოვრებ ადამიანს ღმერთის რეცეპტით კვებისას, ავადმყოფობა არ შეეძლო. მიღების დრო და საკვების სახეობა ადამიანისთვის ღმერთმა განსაზღვრა, საკვების რაოდენობას კი, ადამიანი საზღვრავდა, მაგრამ არა ჭკუით, არამედ ის სჭამდა იმდენს, რამდენიც სურ-

და. მისი ორგანიზმიც გრამის სიზუსტით საზღვრავდა საკვების აუცილებელ რაოდენობას.

შემოდგომით ყოველ ოჯახში კენკრისგან, ბოლქვებისგან, ბალახისგან, თხილისგან და სოკოსგან მარაგი კეთდებოდა. ზამთარში ყოველ ქოხში მაგიდაზე ლანგარი იდგა. ლანგარზე, ზაფხულის მარაგიდან პატარ-პატარა ულუფები იდო.* ოჯახის ყოველი წევრი საკუთარი საქმიანობით იყო დაკავებული, მაგრამ თუკი შიმშილს ან წყურვილს იგრძნობდა, მიდიოდა მაგიდასთან და დაუფიქრებლად იღებდა მისთვის აუცილებელ პროდუქტს. დააკვირდი, ვლადიმირ, დაუფიქრებლად იღებდა. მისმა ორგანიზმმა ზუსტად იცოდა! როგორი პროდუქტია აუცილებელი და რა რაოდენობით, - ეს უნარი ყოველ მათგანს ღმერთისგან ჰქონდა მინიჭებული. ამ უნარის გაცოცხლება დღესაც შეიძლება, ამისთვის მხოლოდ ინფორმაციაა აუცილებელი.

მე, დღევანდელი ადამიანებისთვის, ვედრუსელთა კვების ხერხს ადაპტირება გავუკეთე. სინჯე შენ. დაე სხვებმაც სინჯონ. აი ასეთია იგი:

* * *

ადამიანმა, თანამედროვე ბინაში მცხოვრებმა, აუცილებელია შეიძინოს მცირე რაოდენობით, ასი ან ორასი გრამის ოდენობის ყველა ბოსტნეული, ხილი და საკვები ბალახები, ოღონდ იმ არემარეში მოყვანილი, სადაც ის ადამიანი ცხოვრობს.

ამ პროდუქტების გამოყენების წინ, მთელი დღის განმავლობაში არაფრით არ უნდა იკვებოთ. შეგიძლიათ სვით წყაროს წყალი, ხოლო სადილობის ჟამს დალიოთ ერთი ჭიქა ჭარხლის წვენი. ჭარხლის წვენის მიღების შემდეგ სასურველია სახლიდან გარეთ არ გახვიდეთ, რადგან კუჭ-ნაწლავი ინტენსიურად დაიწყებს გამოსუფთავებას.

მეორე დღეს, დილით გაღვიძებისას და შიმშილის შეგრძნებისას, აუცილებელია ნებისმიერი ბოსტნეულის აღება, ხილის ან ბალახის. დაიდოთ იგი თეფშზე, დაჯდეთ მაგიდასთან, ყურადღებით შეათვალიეროთ თქვენს წინ თეფშზე დადებული პროდუქტი, შემდეგ დაეწოსოთ იგი, გალოკოთ და აუჩქარებელი ღეჭვა-ღეჭვით შეჭამოთ. სასურველია ამ დროს ოთახში მარტო იმყოფებოდეთ და განერიდოთ ხელოვნური ჟღერადობის ბგერების სამყაროს.

* მახსოვს, დედას მაგიდაზე სულ მუდამ ხილით სავსე ლანგარი, თეფშით მწვანილეული და სხვადასხვა კენკრის მურაბები ელაგა. მართლაც ჩვენ, ოჯახის წევრები, როცა მოგვესურებოდა მაშინ ვაგემოვებდით მათ. არასდროს არ იყო წესად, რომ ახლა ჩაი უნდა დაგველია, „ბალახი“ (ასე ეძახდა სიცილით ჩემი მმა) ან ხილი გინდა თუ არა სადილის შემდეგ გვეჭამა... დარწმუნებული ვარ, თანამემამულენო, ბევრი თქვენთაგანის ოჯახებშიც ასე იყო მიღებული, არა?!... ც.გ.

ერთი სახის პროდუქტის მიღების შემდგომ შიმშილის შეგრძნება არ გავიწყდებათ, ან მისი შეგრძნება პატარა დროის მონაკვეთის გავლის შემდგომ კვლავ აღგეძვრებათ. მაშინ აუცილებელია აიღოთ ნებისმიერი მეორე სახეობის პროდუქტი, მიირთვათ იგი იგივე მეთოდით, როგორც მიიღეთ პირველი.

ყველა შეძენილი პროდუქტი ადამიანმა უნდა დააგემოვნოს ნებისმიერი თანმიმდევრულობით, მაგრამ დროის პატარა-პატარა ინტერვალით. მომდევნო პროდუქტის მიღების დროს საზღვრავს შიმშილის შეგრძნება.

მიღება აუცილებელია დილიდანვე დაიწყოს.

დღის განმავლობაში ადამიანი ყველა პროდუქტს დააგემოვნებს იმ რეგიონში მოყვანილს, სადაც ის ცხოვრობს. თუკი პროდუქტების მრავალსახეობა ჭარბი იქნება და ერთი დღე არ ეყოფა, მეორე დღეს იმგვარადვე გააგრძელებთ კვება.

ეს პროცედურა მალევე მნიშვნელოვანია. იგი მისცემს ბევრი ადამიანის ორგანიზმს, შესაძლოა ცხოვრებაში პირველადვე კი, გაეცნოს გემოვნებით პროდუქტთა ხარისხს და თვისებებს. განსაზღვროს, რამდენად და რა რაოდენობითაა აუცილებელი ადამიანისთვის მოცემულ მომენტში იგი.

იმის შემდეგ, როცა ორგანიზმი გაეცნობა ყველა პროდუქტს, აუცილებელია აიღოთ დიდი თევზი, ყოველი ზოსტნეული დაჭრათ პატარა-პატარა ნაჭრებად და დააწყით თევზზე. იმავე თევზზე ან მეორე თევზზე, ასევე პატარა კონებად, მწვანილი და კენკრა დაალავოთ. მალეფუჭებად პროდუქტებზე, რომელიც თევზზეა დაწყობილი, დაახლოებით წყაროს წყალი.

ასევე მაგიდაზე აუცილებელია დაიდგას თაფლი, ყვავილის მტვერი, კედარის ზეთი, წყაროს წყალი. ადამიანს შეუძლია თავისი საქმით დაკავდეს. ხოლო, როცა შიმშილის გრძნობა დაეუფლება შეუძლია მივიდეს მაგიდასთან და აიღოს თითქმის ან ხის კოვზით მის მიერ მოწონებული პროდუქტი და შეჭამოს იგი.

შესაძლოა მოხდეს ისე, რომ რომელიღაც პროდუქტი სრულად შეიჭმევა, რომელიღაც კი ხელუხლებელი დარჩება. ეს იმას ნიშნავს, რომ შენმა პირადმა უბრძენესმა ექიმმა-დიეტოლოგმა, შემომქმედის მიერ შენთვის წარმოდგენილმა, - შენმა ორგანიზმმა, მოცემულ მომენტში შენთვის ყველაზე აუცილებელი გამოარჩია. ხოლო ჯერ-ჯერობით არასაჭირო, - ხელუხლებელი დატოვა.

მომდევნო დღეს რაც არ შეიჭამა, შეგიძლიათ მაგიდაზე არ დაალავოთ. მაგრამ სამი დღის შემდეგ მაგიდაზე ისევ უნდა ეწყოს პროდუქტის მთელი ასორტიმენტი. შესაძლოა, ამ ჯერზე, უკვე სხვა მოუხდეს ორგანიზმს.

თანდათანობით ადამიანი შესძლებს განსაზღვროს: - დროებით რაციონიდან, რომელი პროდუქტების გამორიცხვა იქნება შესაძლებელი, რათა ტყუილად არ მოგიწიოთ მის შეძენაზე თავის შეწუხება.

მაგრამ გარკვეული დროის შემდეგ ისინი შესაძლოა საჭირონი გახდნენ ორგანიზმისთვის, ამიტომაც საჭიროა დროდადრო გამოაწყოთ მაგიდაზე შესძლებისდაგვარად მთელი ასორტიმენტი.

მე ვიცი, თქვენს სამყაროში მცხოვრებ ადამიანს ხშირად უწევს საკუთარი საცხოვრისიდან წასვლა, მაგრამ ამ შემთხვევებში შეიძლება რომ მარჯვედ მოიქცეთ. მაგალითად, შეიძინოთ ან გააკეთოთ პატარა ყუთი არყის ქერქისგან და ჩააწყოთ მასში საკვების ნაწილი, რომელიც მაგიდაზე დევს. ორგანიზმი აუცილებელს თავად გამოარჩევს.

თუკი მოგიწევთ სადღაც დიდი ხნით გამგზავრება, მაშინ ახალ ადგილზე ასევე აუცილებელია ორგანიზმმა იმ პროდუქტების გაცნობა დაიწყო, რომელიც ახალ ადგილზე მოიპოვება, რადგანაც მიუხედავად ერთი და იგივე დასახლებისა, მათ შესაძლებელია სხვადასხვაგვარი გემო გააჩნდეთ.

კვების ამ ხერხში აუცილებელია, მთავარის გაგება, ვლადიმირ. არამართო ყველა ნადირ-მხეცს აქვს მიცემული უნარი, განსაზღვროს, მისი ორგანიზმისთვის, მეტ-კლებად რომელი, რა რაოდენობით და როგორი პროდუქტია აუცილებელი და სარგებლიანი იმ მომენტში. არამედ შინაგანად, ასეთი ცოდნა თითოეულ ადამიანშიც არის.

ჩვენმა ბიჭმა ყველაფერი სწორად მოიფიქრა:- შენთვის ტაიგური ბალახებისგან სამკურნალო ნაყენი რომ გაეკეთებინა, მან სიასამურზე დაიწყო დაკვირვება. მაგრამ თავად შენ, რომ ყველა ბალახის გემო გცოდნოდა, მაშინ შენი ორგანიზმი უფრო ზუსტად შეარჩევდა აუცილებელ ბალახებს, ვინემ სიასამური. როცა შენ, შენს ბინაში დაბრუნდები, მაშინ მიეცი საშუალება შენს ორგანიზმს შეიცნოს ყველა პროდუქტის გემო, რომელთა შეძენაც იოლია. არ შეუშრიო ისინი ერთმანეთს და არ დაამარილო, სხვაგვარად ვერ შესძლებს შენი ორგანიზმი პროდუქტის ღირსებისა და მნიშვნელოვნობის განსაზღვრას.

ხერხი, რისი მეშვეობითაც ყველა ადამიანს შეუძლია თავად შეადგინოს თავისთვის დიეტა ან სამკურნალო კვების რეცეპტი, მე ძალზედ ორიგინალური და ლოგიკური მეჩვენა. რასაკვირველია, სხვადასხვა ადამიანების ორგანიზმის მოთხოვნულება პროდუქტის ასორტიმენტისა და რაოდენობის მიმართ სხვადასხვაა. აქედან გამომდინარე, ერთიანი დიეტა ან სამკურნალო რეცეპტი, სტანდარტული არც შეიძლება რომ იყოს. იმ ხერხის მეშვეობით, რომელიც ან-ასტასიამ შემოგვთავაზა, ყოველ ადამიანს შეუძლია თავადვე შეადგინოს, მაქსიმალურად ზუსტი და სასარგებლო ინდივიდუალური დიეტა. როგორც სჩანს, კაცობრიობის მიერ მოფიქრებული რეცეპტები ყოველთვის არ არის ჯანმრთელობისთვის სასარგებლო. ისინი უფრო ტექნოლოგიურები და მოხერხებულნი არიან თანამედროვე კვების ინდუსტრიის მწარმოებლებისთვის და

ორგანიზატორებისთვის. მაგალითად, მაკდონალდსი,- ერთ-ერთი ყველაზე მძლავრი და გავლენიანი და თანაც საყოველთაოდ ცნობილი კორპორაციაა მთელს მსოფლიოში, რომელიც მთელი მსოფლიოსთვის სურვილის აღმძვრელია ერთნაირი ჰამბურგერებითა და ჩიზბურგერებით, პაკეტებში შემწვარი კარტოფილით, რომელიც მიაქანებს ადამიანს ერთიანი სტანდარტისკენ. მწარმოებლისთვის ეს სისტემა, უცილობლად ძალზედ მოსახერხებელია,- ერთნაირი პროდუქტები, ერთნაირი მოწყობილობა და მომზადების ტექნოლოგია. რა შორსაა ეს ერთნაირობა ბუნებრივი კვების ხერხისგან და თანაც რაოდენ მავნეა იგი. უკვე, უფრო და უფრო მეტ ადამიანს ესმის ეს მთელს პლანეტაზე. ოთხშაბათი, 2002 წლის 16 ოქტომბერი, ოფიციალურად გახდა მაკდონალდსის საწინააღმდეგო პროტესტის გამომხატველ ყოველწლიურ დღედ (გეო-ის მსოფლიო კვების დღე),- ნარჩენებისგან დამზადებული საკვების გამოყენების მიმართ, აგრესიული რეკლამის გამოყენების მიმართ, რომელიც ბავშვებზეა ორიენტირებული, მშობელთა სასტიკი ექსპლუატაციის, ცხოველებისადმი არაეთიკური დამოკიდებულების, გარემო სივრცის დარღვევის მიმართ და ჩვენს სიცოცხლეზე კორპორაციის ბატონობის მიმართ.

პროტესტის გამომხატველთა ფართო წრის მიერ მთელს მსოფლიოში მაკდონალდსი მოიაზრება, როგორც სიმბოლო თანამედროვე კაპიტალიზმისა. შეცდომაში შეყვანილი მილიონი მყიდველის სახელით, ორგანიზმისთვის მავნე პროდუქტების მეთოდური და არა ეთიკური მიწოდების გამო, რის შედეგადაც იტანჯებიან სიმსუქნისგან, გულის დაავადებებისგან და სხვადასხვაგვარი სერიოზული პრობლემებისგან,- ამერიკული კორპორაციის წინააღმდეგ, მთელს მსოფლიოში ერთი-ერთმანეთის მიყოლებით მიმდინარეობს სასამართლო პროცესები მაკდონალდსის, კენტაკი ფრაიდ ჩიკენ-ას, ბურგერ კინგის და ვენდისის მიმართ, რომელნიც „ნარჩენებისგან დამზადებული საკვებით“ ვაჭრობენ:- ადამიანის ჯანმრთელობის გაუარესების საშიშროებიდან გამომდინარე, რომელიც გამოწვეულია მსხვილრქოსან, ცხოველთა დაავადების (როგორიცაა პროხის შემოღობვა) გამო, შეფიქრიანებულია მთელი ევროპა და აშშ. ცხოველებისთვის გენეტიკურად მოდიფიცირებული ფორმის გამოყენების გამო, ასევე გენეტიკურად მოდიფიცირებული საკუთარი პროდუქციის (კარტოფილი, სიმინდი) გამოყენების გამო და მათი ელემენტების სხვა პროდუქტებში (შოკოლადი, საკონდიტრო ნაწარმი) გამოყენების გამო. მაგრამ განა მართო საკვების სისტემაა აწყობილი ვიღაცის შემოსავლისთვის სასარგებლოდ? აბა, როგორ მიდის საქმეები სახელმწიფო სასწავლებლებში?

აი მაგალითად, თანამედროვე დემოკრატიული საზოგადოება,- რამდენად იდეალურია ადამიანთა სიცოცხლისთვის? ჩემთვის ძალზედ საინტერესო იყო რას ფიქრობს ამაზე ანასტასია.

– მითხარი, ანასტასია, თუკი ვიღაცამ საკუთარი გამორჩენის მიზნით და ბევრი ადამიანის საზიანოდ შესძლო კვების სისტემა აეგო, არ შეეძლო ასევე ვიღაცას საკუთარი გამორჩენისთვის აეგო საზოგადოებრივი წყობა?

– რასაკვირველია შეეძლო. თავად განსაჯე, ვლადიმირ: -გადის საუკუნეები, იცვლება საზოგადოებრივი ფორმირებების სახელწოდებები, მაგრამ არ-სი ერთია, - ადამიანთა ექსპლუატაცია.

– არც ისე ერთნაირადაა ყველაფერი. მაგალითად, ადრე იყო **მონათმფლობელური წყობა**, ახლა კი, - **დემოკრატია**. ვფიქრობ დემოკრატიის პირობებში ბევრად ნაკლები ექსპლუატაციაა, ვინემ მონათმფლობელური წყობის დროებაში.

– გინდა, ვლადიმირ, მე შენ წარსულიდან გაჩვენებ სურათს, და მოგიკვები არაკს.

– მინდა.

– შეხედე.

დომონ პრატია

ქონები, ერთმანეთის მიყოლებით დინჯად მიაბიჯებდნენ და თითოეულ მათგანს თლილი ქვა მიჰქონდა. ოთხი მწკრივი, თითოეული კილომენტრ ნახევარი, ქვის სამტეხლოდან იმ ადგილამდე მოუყვებოდა, სადაც დაწყებული იყო ქალაქი-ციხე-სიმაგრის მშენებლობა, რომელსაც ჩაფრები იცავდნენ. მონათა ათეულზე, ერთი შეიარაღებული მეომარი-ჩაფარი იყო განპირობებული. მიმავალი მონების სხვა მხარეს, ცამეტ მეტრიანი სიმაღლის გამოთლილი ქვებისგან ხელნაკეთი მთის მწვერვალზე, კრატია იჯდა, - ერთ-ერთი უმაღლეს ქურუმთაგანი; - ოთხი თვის მანძილზე ის მდუმარედ ადევნებდა თვალს მომხდარს. მას ყურადღებას არავინ უფანტავდა. გამოხედვითაც კი, ვერავინ ბედავდა ფიქრი შეეწყვეტინებინა მისთვის. მონები და ჩაფრები ხელოვნურ მთას და მის მწვერვალზე მდგარ ტახტრევანს ადიქვამდნენ, როგორც ლანდშაფტის განუყოფელ ნაწილს და ადამიანს, ხან ტახტზე გაუნძრევლად მჯდარს, ხან მწვერვალის პატარა მოედანზე ბოლთის მცემელს, უკვე აღარავინ აქცევდა ყურადღებას. კრატია მისწინად სახელმწიფოს გადაკეთება დაისახა, რათა ათასი წლით ქურუმთა ძალაუფლება გაამყაროს და მათ, მთელი დედამიწის ადამიანები დაუმორჩილოს. ყველა ისინი, სახელმწიფოთა მთავრობების ჩათვლით, ქურუმთა მონებად აქციოს.

* * *

ერთხელაც კრატია დაბლა ჩამოვიდა, ხოლო თავის ტახტზე საკუთარი ორეული დატოვა. ქურუმმა შეიცვალა სამოსი, მოიხსნა პარიკი. დაცვის უფ-

როსს უბრძანა, რომ ის ჯაჭვით დაეხა, როგორც ჩვეულებრივი მონა და დაეყენებინათ მწკრივში, ახალგაზრდა ფიზიკურად ძლიერი მონა, სახელად ნარდის უკან.

აკვირდებოდა რა მონათა სახეებს, კრატამ შენიშნა, რომ ამ ახალგაზრდა ადამიანს მაძიებლური და შემფასებლური მზერა ჰქონდა და არა განდგომილის და ცთომილის, როგორც უმეტესობას. ნარდის სახე იყო ხან დამაბულ-ჩაფიქრებული, ხან მღელვარე. „გამოდის, ის რაღაც საკუთარ გეგმას ფარავს“, - მიხვდა ქურუმი, მაგრამ სურდა დარწმუნებულიყო, რამდენად ზუსტი იყო მისი დაკვირვება.

ორი დღე კრატია თვალყურს ადევნებდა ნარდს, მდუმარედ ეზიდებოდა ქვებს, სადილობის ჟამს მის გვერდით იჯდა და ნარებზე მის გვერდით ეძინა. მესამე ღამეს, როგორც კი „დამინების“ ბრძანება გაიცა, კრატია ახალგაზრდა მონისკენ შემობრუნდა, ჩურჩულით, გამწარებულმა და სასოწარკვეთილმა, ოღონდ გაუგებარია ვის მიმართავდა, კითხვა დასვა: - „ნუთუ ასე გაგრძელდება მთელი დარჩენილი ცხოვრება?“

ქურუმმა შენიშნა, რომ: - ახალგაზრდა მონა შეირხა და იმწამსვე სახით ქურუმისკენ შემობრუნდა, მას თვალები უბრწყინავდა. ისინი, დიდი ბარაკის დაბინდული შუქის ფონზეც კი ელავდნენ.

- ასე დიდხანს არ გაგრძელდება. მე მოვიფიქრებ გეგმას. და შენც, ბერიკაცო, შეგიძლია მასში მონაწილეობა მიიღო, - ჩაიქურჩულა ახალგაზრდა მონამ.

- რა გეგმა? - ამოხვნეშით და სხვათაშორის ჰკითხა ქურუმმა.

ნარდმა მხურვალედ და დამაჯერებლად დაუწყო ახსნა:

- შენც, ბერიკაცო, მეც და ყველანი ჩვენ, მალე თავისუფალი ადამიანები ვიქნებით და არა მონები. დათვალე მოხუცო, ყოველ ათეულ მონაზე ერთი ჩაფარი მოდის. თხუთმეტ ქალ-მონაზე, რომლებიც საჭმელს ამზადებენ, ტანსაცმელს კერავენ, ასევე ერთი დარაჯი-ჩაფარია. თუკი დანიშნულ დროს ჩვენ ყველანი ერთდროულად თავს დავესხმებით ჩაფრებს, მაშინ მათზე გავიმარჯვებთ. დაე, იყვნენ ჩაფრები შეიარაღებულნი და ჩვენ ჯაჭვით დაბმულნი. ჩვენ თითოეულ მათგანზე ათნი ვართ, და ჯაჭვის, როგორც იარაღის, ისეა შესაძლებელი გამოყენებაც, თუკი მათ მიერ დასა-რტყმელად მოქნიულ მახვილს დავუხვედრებთ. ჩვენ ყველა ჩაფარს განვა-იარაღებთ, გავთოკავთ და მათივე იარაღს დავეუფლებით.

- ეჰ, ახალგაზრდაც, - კვლავ ამოიხვნეშა კრატამ და თითქოს თანაგრძნობის გარეშე წარმოსთქვა: - შენი გეგმა ბოლომდე არ არის მოფიქრებული: - ჩაფრების განიარაღება, რომლებიც ჩვენ გვითვალთვალევენ, შესაძლებელია, მაგრამ მალევე ახალს გამოგზავნის მმართველი, შესაძლოა მთელი არმიაც კი გამოგზავნოს და დახოცავს აჯანყებულ მონებს.

– მე, ამაზეც ვიფიქრე, ბერიკაცო. უნდა ისეთი დრო ამოვირჩიოთ, როცა არმია არ იქნება. ეს დროც დადგება. ჩვენ ყველანი ვხედავთ, არმიას სალაშქროდ როგორ ამზადებენ. სამი თვის მარაგს იმზადებენ გზისთვის. ესე იგი, სამი თვის შემდეგ მივა დანიშნულ ადგილას და დაიწყებს ომს. ბრძოლაში იგი დასუსტდება, თუმცა გაიმარჯვებს, უამრავ ახალ მონას შეიპყრობს. მათთვის უკვე აშენებენ ახალ ბარაკებს. ჩვენ, უნდა დავიწყოთ ჩაფართა განიარაღება, როგორც კი, ჩვენი მმართველის არმია მეორე არმიასთან ბრძოლაში ჩაებმება. შიკრიკებს ერთი თვე დასჭირდებათ, რათა დაუყოვნებელი უკან დაბრუნების შეტყობინება გადასცენ. დასუსტებული არმია უკან დაბრუნებას არა უმცირეს სამ თვეს მოანდომებს. ოთხი თვის მანძილზე ჩვენ მოვასწრებთ მათ შესახვედრად მომზადებას. ჩვენ არანაკლებნი ვიქნებით ვინემ ჯარისკაცები არმიაში. დაპყრობილი მონები ჩვენს მხარეზე მოინდომებენ ყოფნას, როცა დაინახავენ, რაც მოხდა. მე ყველაფერი სწორად განვსაზღვრე, მოხუცო.

– დიახ, ახალგაზრდავ შენი მოფიქრებული გეგმით შეგიძლია ჩაფრების განიარაღება და არმიაზეც გამარჯვება,– უკვე გამამხნევებლად უპასუხა ქურუმმა და დაუმატა:– მაგრამ მერე მონები რას გააკეთებენ და რა მოვლით მმართველებს, ჩაფრებს და ჯარისკაცებს?

– ცოტა ამაზეც ვიფიქრე მე. მაგრამ ჯერ-ჯერობით მხოლოდ ერთი რამ მომდის თავში:– ყველანი, ვინც მონები იყვნენ, აღარ იქნებიან მონები. ყველა ვინც დღეს მონები არ არიან, იქნებიან მონები,– თითქოს ხმამაღლა ფიქრობსო არცთუ ისე დამაჯერებლად უპასუხა ნარდმა.

– ქურუმები? მითხარი ახალგაზრდავ, მონებში მიათვლი, თუ არ მიათვლი შენ ქურუმებს, როცა გაიმარჯვებ?

– ქურუმებს? ამაზეც არ მიფიქრია მე. მაგრამ ახლა ვვარაუდობ:– დაე, ქურუმები ისევე დარჩნენ, როგორც არის. მათ მონები, მმართველები უსმენენ. ზოგჯერ მათი გაგება რთულია, მაგრამ ვფიქრობ, ისინი უვნებელნი, უწყინარნი არიან. დაე, მოჰყვნენ ღმერთებზე, ჩვენ კი, საკუთარი ცხოვრება უკეთესად როგორ წარვმართოთ, თავადვე კარგად ვუწყით.

– კარგად უწყით,– ეს კარგია,– უპასუხა ქურუმმა და მოაჩვენა, რომ ძალიან ეძინება.

მაგრამ კრატიას იმ ღამეს არ სძინებია. ის ფიქრობდა. „რასაკვირველია,– ფიქრობდა კრატია,– ყველაზე მარტივია შეთქმულების შესახებ მმართველს შეატყობინო. შეიპყრობენ კიდევ ახალგაზდა მონას,– რადგან ცხადია, რომ ისაა სხვებისთვის მთავარი სულის ჩამდგმელი. მაგრამ ეს პრობლემებს არ გადაწყვეტს. განთავისუფლების სურვილი მონებს ყოველთვის ექნებათ, გამოჩნდებიან ახალი წინამძღოლები, დამუშავდება ახა-

ლი გეგმები, ჰოდა ასეა,- მთავარი საშიშროება სახელმწიფოსთვის, ყოველთვის სახელმწიფოს შიგნითვეა.

კრატias წინაშე დადგა ამოცანა:- მთელი მსოფლიოს დამონების გეგმა-დამუშავება. მას ესმოდა, რომ:- **მხოლოდ ფიზიკური ძალის დახმარებით მიზნის მიღწევა არ გამოვა. აუცილებელი იქნება თითოეულ ადამიანზე, მთელს ერებზე ფსიქოლოგიური ზეწოლა. საჭიროა ადამიანთა აზრ-ფიქრის ტრანსფორმაცია, ჩაენერგოს თითოეულს, რომ:- მონობა უმაღლესი მადლია. აუცილებელია თვითგანვითარების პროგრამის ჩაშვება, რომელიც მთელს ერებს გაუკეთებს დეზორიენტაციას სივრცეში, დროსა და წარმოდგენებში.***

მაგრამ ყველაზე მთავარი,- მათი ნამდვილობის ადეკვატური აღქმა. კრატias აზრ-ფიქრი უფრო და უფრო სწრაფად მუშაობდა, მან შეწყვიტა სხეულის და ხელ-ფეხზე მძიმე ხუნდების შეგრძნება. **და, უცებ, გაელვებასავით წარმოჩინდა პროგრამა. ჯერ კიდევ დეტალებში დაუმუშავებელი და ბუნდოვანი, მაგრამ უკვე შეგრძნებადი და თავისი მასშტაბურობით დამბურებლავი. კრატiam თავი იგრძნო მსოფლიოს ერთადერთ განზგებლად.**

ქურუმი ხუნდებდადებული იწვა ნარებზე და საკუთარი თავითვე იყო აღტაცებული:- „ხვალ დილით, როცა ყველას სამუშაოდ წაიყვანენ, მე დათქმულ ნიშანს მივცემ უფროსს, რომელიც მიიღებს ზომებს, რათა გამიყვანონ მონათა მწკრივიდან და მომხსნან ხუნდები. მე დეტალურად დავამუშავებ საკუთარ პროგრამას, წარმოვთქვამ რამოდენიმე სიტყვას და მსოფლიო დაიწყებს შეცვლას. წარმოუდგენელია! სულ რამოდენიმე სიტყვა,- და მთელი მსოფლიო დამექვემდებარება მე, ჩემს აზრ-ფიქრს. **ღმერთმა ნამდვილად უბოძა ადამიანს ძალა, რომელსაც ბადალი არ ჰყავს მთელს სამყაროში, ეს ძალა,- ადამიანური აზრ-ფიქრია. იგი წარმოშობს სიტყვას და ცვლის ისტორიის სვლაგეზს.**

წარმოუდგენლად წარმატებული სიტუაცია ჩამოყალიბდა. მონებმა მოამზადეს აჯანყების გეგმა. ეს გეგმა კი რაციონალურია და ნამდვილად შეუძლია მათი მათთვის დადებით შუალედურ შედეგამდე მიყვანა. **მაგრამ მე, მხოლოდ სულ რაღაც რამოდენიმე ფრაზით, არა მარტო მათ, არამედ დღევან-**

* ჩემო თანამემამულენო, აი ზუსტად ეს ჯოჯოხეთური პროგრამაა, რომ დაჟინებით ხორციელდება ჩვენთან, იმიტომ, რომ ჩვენი ქვეყანაა, ჩვენი ადათ-წესები და კულტურაა კაცობრიობის ნამდვილი ისტორიის მატარებელი და დამმარხველი, როგორც გვეუბნება იოანე ზოსიმე! ბოლო ბასტიონი ვართ! ამიტომ გთხოვთ გამოვფხიზლდეთ და გავიხსენოთ „ვისი გორისანი ვართ და რა მისსიაც დაგვაკისრა ღმერთმა! „საქართველოს სულიერი მისსიაც“ დაგვიტოვა ზ.გამსახურდიამ. კიდევ ერთხელ შეგახსენებთ მამა გიორგის სიტყვებს:- „ქართველობა ძნელია მაგრამ აუცილებელი!“ ღმერთს ვებარებოდეთ ჩემო თანამემამულენო... ც.გ.

ნდელი მონების შთამოავლებსაც, დედამიწელ მმართველებსაც კი, მონებ-ად ყოფნას ვაიძულებ მომავალი ათასი წელი“.

დილით, კრატიას მინიშნებით, დაცვის უფროსმა მოხსნა მას ხუნდები და უკვე მეორე დღესვე კრატიას სამეთვალყურეო მოედანზე მიწვევულები იყვნენ დანარჩენი ხუთი ქურუმი და ფარაონი. შეკრებილთა წინაშე კრატია საკუთარი სიტყვით გამოვიდა.

– იმას, რასაც თქვენ ახლა მოისმენთ, არავის მიერ არ უნდა იქნეს ჩაწერილი ან გადაცემული. ჩვენს გარეშემო კედლები არ არის, და ჩემს სიტყვებს თქვენს გარდა ვერავინ მოისმენს. მე მოვიფიქრე ხერხი, რომელიც დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა ადამიანს ჩვენი ფარაონის მოწად აქცევს. ამის გაკეთება მრავალრიცხოვანი მეომრითა და დამაძაბუნებელი ომებითაც კი შეუძლებელია. მაგრამ მე, ამას რამოდენიმე ფრაზით გავაკეთებ. მისი წარმოთქმიდან სულ რაღაც ორი დღე გაივლის, და თქვენ დარწმუნდებით, როგორ დაიწყებს მსოფლიო შეცვლას. შეხედეთ, ქვემოთ თქვენ ხედავთ მწკრივებში თითო ქვის მთრეველ ჯაჭვის ხუნდებ-დადებულ მონებს. მათ იცავს უამრავი ჩაფარი. *რაც უფრო მეტია მონა, მით უკეთესია სახელმწიფოსთვისო, - ყოველთვის ასე ვთვლიდით ჩვენ. მაგრამ რაც უფრო მეტი მონაა, აჯანყების მით უფრო მეტი საშიშროებაა. ჩვენ ვაძლიერებთ დაცვას. ჩვენ იძულებულნი ვართ კარგად გამოვკვებოთ მონები, სხვაგვარად ისინი ვერ შესძლებენ მძიმე ფიზიკური სამუშაოს შესრულებას. მაგრამ ისინი მაინც ზარმაცები არიან და მიდრეკილნიც ბუნტისკენ. შეხედეთ, ისინი რა ნელა მოძრაობენ, ხოლო ჩაფრები, მართალია მათ მათარხით მიერეკებიან, მაგრამ ისინიც გაზარმაცებულნი არიან და ძლიერ, ჯანმრთელ მონებსაც კი არ სცემენ. მაგრამ მონები იმოდრავებენ ბევრად უფრო სწრაფად. მათ არ დასჭირდებათ ჩაფრები, რადგან თავად ჩაფრებიც მონებად გადაიქცევიან. მსგავსი რამის აღსრულება კი, ასეა შესაძლებელი. დაე, დღეს მზის ჩასვლის ჟამს შიკრიკებმა გაავრცელონ ფარაონის ბრძანება, რომელშიც ნათქვამი იქნება: - „ახალი დღის განთიადიდან ყველა მონას ენიჭება სრული თავისუფლება. ქალაქში მიტანილი ყოველი ქვისთვის, თავისუფალი ადამიანი მიიღებს ერთ მონეტას. მონეტების გაცვლა შესაძლებელი იქნება საკვებზე, ტანსაცმელზე, საცხოვრისზე, ქალაქში სასახლეზე და თავად ქალაქზე. ამიერიდან თქვენ, - თავისუფალი ადამიანები ხართ“.*

როცა ქურუმებმა კრატიას ნათქვამი გააცნობიერეს, ერთ-ერთმა მათგანმა, წლოვანებით ყველაზე უფროსმა, წარმოსთქვა:

– *შენ დემონი ხარ კრატია. შენს მიერ ჩაფიქრებული დემონიზმი, დედამიწის უამრავ ერებს ერთ თარგზე გამოჭრის.*

– დაე, ვიყო მე დემონი, და ჩემს მიერ ჩაფიქრებულს მომავალში ადამიანებმა დაე, დემოკრატია უწოდონ.

* * *

დაისისას, მონებისთვის ბრძანება იქნა განცხადებული. ისინი გოცებს იყვნენ, ბევრს ღამე არც კი ეძინა, ახალ ბედნიერ ცხოვრებას იაზრებდა.

მეორე დღის დილას, ქურუმები და ფარაონი ხელოვნური მთის წვერის ტაფოზე კვლავ ავიდნენ. მათ წინაშე გადაშლილმა სურათმა, ისინი წარმოუდგენლად გააოგნა. ათასობით ადამიანი, ყოფილი მონები, იმავე ქვებს, რომლებსაც ადრე ზღაზვნით ეზიდებოდნენ, ახლა ქალაქისკენ სირბილით მიაქანებდნენ. ბევრი მათგანი, ოფლში გახვითქული, ორ-ორ ქვასაც კი მთა-ბენინებდა. სხვები, ვისაც თითო ქვა ჰქონდა, სირბილისგან მტვრის ბუდს აყენებდა. ზოგიერთი ჩაფარიც, ასევე მიათრევდა ქვებს. ადამიანებმა, რადგან მათ ხუნდები მოხსნეს, თავი თავისუფლებად ჩათვალეს და, - გაესწრაფვნენ რაც შეიძლება მეტი სასურველი მონეტა მიეღოთ, რათა საკუთარი ბედნიერი ცხოვრება აეშენებინათ.

კრატამ კიდევ რამოდენიმე თვე დაჰყო საკუთარ ტაფოზე, კმაყოფილებით ადევნებდა თვალს დაბლა მომხდარ ამბებს. ცვლილება კი, კოლოსალური იყო. მონათა ნაწილი პატარა ჯგუფებად გაერთიანდა, ურიკები ააწყვეს და პირთამდე ავსებდნენ ქვებით მას და გახვითქულები ეზიდებოდნენ.

„ისინი, კიდევ ბევრ მარჯვე მოწყობილობებს გამოიგონებენ, - კმაყოფილებით ფიქრობდა თავისთვის კრატია, - აი, უკვე, შიდა მსახურებიც წარმოჩინდნენ: - მეთულუხეები და საკვების დამტარებლები. მონათა ნაწილი პირდაპირ სიარულისას ჭამდა, კვებისთვის ბარაკში წასასვლელად არ სურდა დრო დაეკარგა და მიმტანებს უხდიდნენ თავიანთ მოპოვებულ მონეტებს. უყურეთ ერთი, მკურნალებიც კი გაუჩნდათ მათ: - დაზარალებულებს, მონეტებზე ანაზღაურების საფასურად, პირდაპირ სიარულისას უწევდნენ დახმარებას. მოძრაობის მარეგულირებლებიც აირჩიეს. *მალე თავიანთი თავის მმართველებს აირჩევენ, მოსამართლეებს. დაე, აირჩიონ. ისინი ხომ საკუთარ თავს თავისუფლებად სთვლიან, არსი კი, არც შეცვლილა, ისინი კვლავინდებურად ქვებს ეზიდებიან...*“

ასე და ამგვარად, ისინი უკვე ათასწლეულობითაა, რომ მტვრის ბუდში გახვითქულები დარბიან და მძიმე ქვებს ეზიდებიან. დღესაც, იმ მონათა მონაგარია, რომ თავის უმიზნო სრბოლას აგრძელებს...

* * *

- შენ ალბათ უბრალო მუშები გყავს ანასტასია მხედველობაში, არა? თმცალა, ამაში შეიძლება კაცი დაგეთანხმოს. მაგრამ მონათა კატეგორიას ვერ მიაწერ დაწესებულებათა ხელმძღვანელებს, ჩინოვნიკებს, მეწარმეებს.

- შენ მათში, თუ განსხვავებას ხედავ, ვლადიმირ, მაშ, ჩამოაყალიბე რა-მია იგი?

– იმაში, რომ ერთნი მუშაობენ, როგორც მონები ქვეშ ეზიდებიან. მეორენი ზიდვას ხელმძღვანელობენ, თანამედროვედ რომ ვთქვა, – ხელმძღვანელობენ სამეწარმეო პროცესს.

– მაგრამ ხელმძღვანელობაც ხომ ასევე მუშაობაა და ხშირად უფრო რთული, ვინემ მონის მიერ ქვის გადატანა.

– ჰო, საერთოდ, „ჰი“, მეწარმეებმა უფრო მეტი უნდა იფიქრონ. მათი აზრ-ფიქრი დიდიდან სადამომდე მუშაობს. რა გაეწყობა, მაშინ გამოდის ფარაონიც, პრეზიდენტიც, კანცლერიც ასევე მონებია?

– დიახ, ეს ასეა. მონები გახდნენ ქურუმებიც, – საბედისწერო ქმედების ჩამდენნი.

– მაგრამ, თუკი არიან მონები, უნდა იყვნენ მონათმფლობელებიც. ვინ არიან ისინი? თუკი ქურუმებსაც კი არ მიაწერ მათ?

– მონათმფლობელი, – ხელოვნური მსოფლიოა, ადამიანთა შექმნილი. ჩაფრები კი, ადამიანთა უმეტესობაში შიგნით, სულში უსხედან, რომლებიც მათ მათარხს უტყლაშუნებენ და მონეტების გამომუშავებას აიძულებენ.

– სევდისმომგვრელი სურათია და გამოდის გამოუვალიც. გასულ ათასწლეულებში ჩნდებოდნენ და ქრებოდნენ მთელი იმპერიები, იცვლებოდა რელიგიები, კანონები, მთავარი კი, არ იცვლებოდა: როგორც იყო ადამიანი მონა, ასევე დარჩა მონად. ნუთუ არ არის შესაძლებელი ასეთი მდგომარეობის შეცვლა?

– შესაძლებელია.

– როგორ? და ვის აქვს ამის გაკეთების უნარი?

– ხატ-სახეს.

– რას ნიშნავს ხატ-სახე? როგორს?

– იმ ხატ-სახეს, რომელიც სხვაგვარ სიტუაციას წარუდგენს ადამიანებს. თავად განსაჯე, ვლადიმირ, ის ადამიანები, ვინც ფულადი სახსრის მეშვეობით მართავენ დღეს მსოფლიოს, თვლიან, რომ ადამიანს ბედნიერება, მხოლოდ ფულმა და ძალაუფლებამ უნდა მოუტანოს და უმეტეს ადამიანებს, ვინც მონეტების გამომუშავებას ესწრაფვიან, ზუსტად მათ არწმუნებენ ამაში. მაგრამ ხშირად, ძალზედ ხშირად იტანჯებიან უაზრო სრბოლაში გამარჯვებულები. ილუზორულ სიმაღლეებს აღწევენ და სხვებზე უფრო მწვავედ შეიგრძნობენ საკუთარი ცხოვრების მთელს ამაოებას. მე, მომავალი ცხოვრებიდან ერთ სურათს გიჩვენებ, შენ აღწერე იგი და დაე, რეალობაში განხორციელდეს კიდევ იგი.

მილიარდერი

მილიარდერი ჯონ ჰაიცმანი, საკუთარი ოფისის ორმოცდამეორე სართულზე კვდებოდა. მთელი სართული მის აპარტამენტებად იყო მოწყობილი: ორი საძინებელი, სავარჯიშო დარბაზი, აუზი, მისაღები, ორი სამუშაო კაბინეტი უკანასკნელი სამი წლის მანძილზე, მისი დასავანებული ადგილი გახლდათ. ამ სამი წლის მანძილზე მას არც ერთხელ არ დაუტოვებია თავისი აპარტამენტები. თავისი სწრაფმავალი ლიფტით არც ერთხელ არ ჩასულა დაბლა. ერთ იმ დაწესებულებათაგანში, სადაც მუშაობდნენ მისი ფინანსური სამეწარმეო იმპერიის დაწესებულებები. არც ერთხელ არ ასულა სახურავზე, სადაც მისი შვეულმფრენი იდგა და ეკიპაჟი მუდმივად მორიგეობდა, რომელიც მზადყოფნაში იყო მეპატრონის ბრძანება შეესრულებინა, მაგრამ მეპატრონე უკანასკნელი სამი წლის მანძილზე, არც ერთხელ არ გამოჩენილა.

ჯონ ჰაიცმანი კვირაში სამჯერ იღებდა თავის ერთ-ერთ სამუშაო კაბინეტში მხოლოდ ოთხ უახლოეს თანაშემწეს. არა უმეტეს, ორმოცი წუთის ხანგრძლივობის მოკლე თათბირზე. ის განსაკუთრებული ინტერესის გარეშე ისმენდა მათ მოხსენებებს, მხოლოდ ხანდახან იძლეოდა მოკლე მითითებებს. მილიარდერის განკარგულებებს არ იხილავდნენ, მას უბრალოდ უპირობოდ და უსწრაფესად ასრულებდნენ. იმპერიის ფინანსური მდგომარეობა, რომელსაც ერთპიროვნულად ფლობდა ჯონ ჰაიცმანი, ყოველწლიურად იზდებოდა 16,5%-ით. ბოლო ნახევარი წელი კი, როცა ჰაიცმანმა საერთოდ შეწყვიტა ყოველგვარი თათბირის ჩატარება, შემოსავალი მაინც არ შემცირებულა. მის მიერ შექმნილი და ჩამოყალიბებული მართვის მექანიზმი წუნს არ უშვებდა.

მილიარდერის ჭეშმარიტი ქონების შესახებ არავინ უწყობდა. პრესაში მისი გვარის მოხსენიება თითქმის არ ხდებოდა. ჰაიცმანი მკაცრად იცავდა წესებს: *„ფულს ფაციფუცი არ უყვარს“*.

ჯერ კიდევ ახალგაზრდა ჰაიცმანს ჰკუთნა მამა არიგებდა: „დაე, ეს მეტიჩარა პოლიტიკოსები ჩანდნენ ხოლმე ტელევიზორის ეკრანებზე და გაზეთების ფურცლებზე. დაე, პრეზიდენტებმა და გუბერნატორებმა ისაუბრონ ხალხთან, ადამიანებს აძლიონ ბედნიერი ცხოვრების შესახებ დაპირებები. დაე, გამოჩენილმა, ცნობილმა მილიარდერებმა იმგზავრონ დაცვის თანხლებით წარჩინებული კლასის ავტომობილებით. შენ, ჯონი, ყოველივე ამის გაკეთება არ გესაჭიროება. შენ ყოველთვის უნდა იყო ჩრდილში და შენი ძალაუფლების მეშვეობით, ფულის ძალაუფლებით სხვადასხვა ქვეყნის მთავრობები და პრეზიდენტები, მილიარდერები და ლატაკნი მართო. მაგრამ ისინი, ვერც უნდა ხედებოდნენ თუ ვინ მართავს მათ.

სქემა უკიდურესად სადაა. ეს, საერთაშორისო სავალუტო ფონდი(სსფ),-
მე შეეკმენი. მასში უამრავი მეანაბრე ირიცხება. სინამდვილეში კი, სხვადასხ-
ვა სახელის ქვეშ ჩემი კაპიტალის 70%-ია. გარეგნულად ფონდი ჩლუნგი
ბრბოსთვის, განვითარებადი ქვეყნებისთვისაა შექმნილი. სინამდვილეში მე,
სხვადასხვა ქვეყნებიდან ხარკის შესაკრებად შეეკმენი იგი.

აი მაგალითი. იწყება საომარი კონფლიქტი ორ ქვეყანას შორის, ერთ-
ერთ მათგანს, უფრო ხშირად კი ორივეს, ესაჭიროებათ ფული. დაე, აილ-
ონ. ფულს მათზე პროცენტებით გასცემენ. რომელიღაც ქვეყანაში კი, სო-
ციალური რყევები ხდება და კვლავ ესაჭიროებათ ფული, -დაე, აილონ, მა-
თზეც პროცენტებით გასცემენ. ორი პოლიტიკური ძალა ძალაუფლების
მოსაპოვებლად როცა ერთაბრძოლაში ჩაებმებიან, ერთი მათგანი ჩვენი
აგენტების მეშვეობით მიიღებს ფულს, რომელიც ასევე პროცენტებით და-
აბრუნებს. მხოლოდ, ერთი მარტო რუსეთი გვიხდის ჩვენ ყოველწლიურ-
ად სამ მილიარდ დოლარს“.

ოცი წლის ასაკში ახალგაზრდა ჯონ ჰაიცმანს მამასთან ურთიერთობა
განსაკუთრებით მოსწონდა. ადრე, ყოველთვის მკაცრმა და ნაკლები ურთიე-
რთობის მქონე მამამ, ერთხელაც ის თავისთან კაბინეტში მიიწვია და შესთა-
ვაზა ბუხართან მდგომ სავარძელში მოკალათებულიყო. ჯონისთვის საყვა-
რელი ყავა ნალებთან ერთად ფინჯანში თავად დაუსხა და მოჩვენებითი ინ-
ტერესით ჰკითხა:

– მოგწონს შენ, უნივერსიტეტში სწავლა, ჯონ?

– ყოველთვის არ არის ჩემთვის საინტერესო, მამა. მეჩვენება, რომ პრო-
ფესორები არც ისე ნათლად და გასაგებად ხსნიან ეკონომიკის კანონებს, –
გულწრფელად უპასუხა ჯონიმ.

– კარგი. ზუსტად შეგინიშნავს. მაგრამ უფრო ზუსტად თქმა კი, ასეა შე-
საძლებელი: თანამედროვე პროფესურას არ ძალუძს ეკონომიკის კანონების
ახსნა, იმიტომ, რომ წარმოდგენაც კი არ ააქვთ მასზე. მაგრამ ეს ასე არ არის.
**მსოფლიო ეკონომიკას მართავენ ფსიქოლოგები, ფილოსოფოსები და შუღე-
რები (მოთამაშეები).**

როცა მე, ოცი წელი შემისრულდა, ჩემმა მამამ და შენმა ბაბუა ჯონიმ, მა-
რთვის პროცესის საიდუმლოებანი გამანდო. შენ უკვე ოცის ხარ, ჯონი და მე
შენ, ამ ცოდნათა ღირსეულ მემკვიდრედ გთვლი.

– გმადლობთ მამა. უპასუხა ჯონიმ. ასე და ამგვარი საუბრის სახით დაი-
წყო ბუხართან სხვაგვარი სწავლება, ვინემ უნივერსიტეტში ასწავლიდნენ ეკ-
ონომიკის კანონებს. მამა საკუთარ ვაჟს თავისებურ მეთოდებს ასწავლიდა.
მთელი სწავლება აგებული იყო ნდობით აღსავსე საუბრებით, კეთილგან-
წყობილებით, მაგალითებით და თამაშის ელემენტებით. ინფორმაცია, რომ-
ლესაც ჯონის უმხელდა მამა იყო წარმოუდგენელი და რასაკვირველია არც-

ერთ, მსოფლიოს ყველაზე პრესტიჟულ უნივერსიტეტშიც კი, მისი მიღება შესაძლებელი არ იყო.

– მითხარი, ჯონი, – ეკითხებოდა მამა – ცნობილია შენთვის რამდენი მდიდარი ადამიანია ჩვენს ქვეყანაში? ან მსოფლიოში?

– მათი სახელები ქონებრივი შესაძლებლობიდან გამომდინარე თანმიმდევრობით ქვეყნდება ბიზნეს-ჟურნალებში – მშვიდად უპასუხა ჯონიმ.

– და, რომელ ადგილზე ვართ ჩვენ ამ სიებში?

პირველად სთქვა მამამ არა „მე“, არამედ „ჩვენ“. გამოდის, ის უკვე ჯონის ასევე მფლობელად სთვლის.

თუმცაღა, მამის განაწყენება არ სურდა, მაგრამ ჯონიმ მაინც უპასუხა:

– შენი სახელი, მამა, არ არის ამ სიებში.

– ჰო, შენ მართალი ხარ. არ არის, თუმცაღა, ჩვენი მხოლოდ წლიური შემოსავალი ამ სიაში წარმოდგენილი ბევრი ფიგურის ერთად აღებული ქონების ტოლია. ხოლო სიებში სახელი იმიტომ არ არის, რომ ქისა არ შეიძლება გამჭვირვალე გქონდეს. ამ სიების ბევრი ფიგურა პირდაპირ ან ირიბად ჩვენს იმპერიაზე, შენსაზე და ჩემსაზე მუშაობს, შვილო.

– მამა, შენ, ალბათ ეკონომიკის გენიოსი ხარ. აზრადაც არ მომდის, როგორ შეიძლება ომის გაჩაღების გარეშე აიძულო ასეთ უზარმაზარ იმპერიას ჩვენთვის ყოველწლიურად თანხის გადახდა? შენ შესძელი ეგზომ გრანდიოზული ეკონომიკური ოპერაციის დამუშავება.

უფროსმა ჰაიცმანმა აიღო საცეცხლური და ბუხარში მუგუზხალი შეასწორა, შემდეგ თავისთვის და ვაჟისთვის ბოკალებში უტყყად ჩამოასხა მსუბუქი ღვინო. პატარა ყლოუპი მოსვა და ყოველივე ამის შემდეგ, მშვიდად დაამატა:

– მე, საერთოდ არანაირი ოპერაცია არ დამიმუშავებია. კაპიტალი, რომელსაც მე ვაკონტროლებ, მხოლოდ მბრძანებლობის უფლებას მამღევს, სხვები კი ასრულებენ. ბევრი ანალიტიკოსი, სხვადასხვა ქვეყნის გენიოსი მთავრობები და პრეზიდენტები მეტად გაკვირვებულნი დარჩებოდნენ თუ გაიგებდნენ, რომ მათი ქვეყნების ამჟამინდელი მდგომარეობა დამოკიდებულია არა მათ მოღვაწეობაზე, არამედ ჩემს სურვილებზე.

პოლიტ ტექნოლოგთა ცენტრები, ეკონომიკის ინსტიტუტები ანალიტიკის ინსტიტუტები, ბევრი ქვეყნის სამთავრობო სტრუქტურები ვერ აცნობიერებენ, რომ ისინი ჩემი განყოფილებების მიერ მკაცრად შემუშავებული მიმართულებით მუშაობენ. თანაც მცირე რიცხოვანი განყოფილებების მიერ შემუშავებულნი. მაგალითად, მთელი სოციალურ-ეკონომიკური პოლიტიკა, რუსეთის საომარი დოქტრინა განსაზღვრულია და კონტროლირდება ერთი განყოფილებით, რომელიც ოთხი ფსიქოლოგისგან შედგება.

თითოეულ მათგანს ოთხ-ოთხი მდივანი ჰყავს. არც ერთმა მათგანმა არ იცის მეორის საქმიანობის შესახებ.

მე გაჩვენებ შენ, როგორ ხდება მართვა, იგი საკმაოდ სადაა. მაგრამ ჯერ შენ, ჯონი, უნდა გაიგო ეკონომიკის ჭეშმარიტი კანონები, რომელზეც შენ ვერცერთი უნივერსიტეტის პროფესურა ვერ გეტყვის. მათ უბრალოდ არ იციან ამის არსებობის შესახებ. კანონი ასეთია:– *საპრეზიდენტო საზოგადოების დემოკრატიულ პირობებში ყველა ქვეყნის მთავრობა, ბანკები, მსხვილი და მცირე მეწარმეები მუშაობენ მხოლოდ ერთ მეწარმეზე, რომელიც ეკონომიკური პირამიდის სათავეში დგას. ისინი მუშაობდნენ მამაჩემზე, ახლა ჩემზე და მალე იმუშავებენ მხოლოდ შენზე.*

ჯონ ჰაიცმანი შესცქეროდა საკუთარ მამას და ბოლომდე ვერ აცნობიერებდა მის მიერ ნათქვამს. დიახ, მან იცოდა, რომ მისი მამა მდიდარი იყო. მაგრამ მოცემულ შემთხვევაში საუბარი არ მიდიოდა უბრალოდ სიმდიდრეზე, არამედ სუპერ ძალაუფლებაზე, რომელიც მემკვიდრეობით მასზე, ჯონიზე უნდა გადასულიყო. ფანტასტიკური ინფორმაციის ბოლომდე გაცნობიერება კი ძალზედ ჭირდა. თავისუფალ დემოკრატიულ საზოგადოებაში, პრეზიდენტიდან დაწყებული და დამთავრებული ასი ათასობით მსხვილი და წვრილი ფირმებით, რომლებიც წარმოადგენენ დამოუკიდებელ იურიდიულ პირებს, ნეტა რა სახით მუშაობენ ისინი მხოლოდ ერთ ადამიანზე, სინამდვილეში მის მამაზე?

– *როცა მე შენი ბაბუისგან მოვისმინე ის, რაც მე შენ ახლა გაუწყე, ვფიქრობ, რომ მამინ, მეც ვერ შევძელი ნათქვამის გაცნობიერება. ჰოდა, ყველაფერი არც შენთვის არის გასაგები ჯონი. მაგრამ შენ მაინც გააცნობიერე ერთი რამ,– გააგრძელა უფროსმა ჰაიცმანმა – მსოფლიოში არის მდიდარი ადამიანები. მაგრამ ყოველ მდიდარზე უფრო მდიდარი არსებობს. და, არის კიდევ ერთი ყველაზე მდიდარი. მასზე,– ყველაზე მდიდარზე მუშაობენ ყველა დანარჩენი მდიდრები, აქედან გამომდინარე კი ყველა ისინი, ვინც მათ ექვემდებარებიან. ასეთია სისტემის კანონი, რომელშიც ჩვენ ვცხოვრობთ.*

ყველა საუბარი განვითარებადი ქვეყნებისთვის უანგარო დახმარებებზე, სრული ბლეფია. დიახ, განვითარებად ქვეყნებს მდიდარი ადამიანები საერთაშორისო ფონდის მეშვეობით კრედიტით აძლევენ თანხებს, მაგრამ სინამდვილეში მხოლოდ იმიტომ აძლევენ, რომ მათგან კრედიტის მოხმარების სანაცვლოდ სოლიდური პროცენტები მიიღონ,– ანუ მიიღონ ხარკი.

მაგალითად, რუსეთი სამ მილიარდ დოლარს უხდის წლიურად სსფ-ს და ეს თანხა, რუსეთის მიერ აღებული კრედიტის საპროცენტო საფასურია. ბევრმა ეკონომისტმა უწყის: სსფ-ს ძირითადი ფინანსები აშშ-ს კაპიტალისგან შესდგება. მათთვის ცნობილია, რომ კრედიტის მოხმარებისთვის,

ეგზომ მმარცველი პროცენტები აშშ-ში მიდის. აი, კონკრეტულად კი ვისთან,- არავინ უწყის. აშშ, როგორც ქვეყანა,- მოსახერხებელი შირმა კაპიტალურ თამაშებში და იგი ასევე მეტ-ნაკლებადაა დამოკიდებული კაპიტალებზე. მითხარი, ჯონი, შენთვის არის ცნობილი, რომ ამერიკას სახელმწიფოებრივი ვალი აქვს?

- დიახ, მამა, ცნობილია. ვალის ჯამი ასტრონომიულია. მან წინა წელს შეადგინა... პროცენტი, ვალის გადახდამ შეადგინა...

- მაშ გამოდის, შენთვის ცხადია, რომ ქვეყანა, რომელიც სხვა ქვეყნებს აძლევს სესხს, თავად იღებს უზარმაზარ ვალს? მაგრამ ვისგან იღებს იგი მას? შენთვის არის გასაგები?

- კაცმა რომ სთქვას ცენტრობანკისგან?

- ზოდა, ვის ეკუთვნის იგი,- ეს ცენტრობანკი?

- იგი... იგი...

ჯონი არასდროს დაფიქრებულა ვისი მევალეა ამერიკა, მაგრამ მამას როცა პასუხობდა, მიხვდა: ამერიკის ყოველი მეანაბრე ცენტრობანკს უხდის. მაგრამ იგი... ეს ცენტრობანკი ამერიკაში კერძო ბანკს წარმოადგენს. აქედან გამომდინარე მთელი ამერიკა, რომელიღაც კერძო პირებს ასეულობით მილიარდ დოლარს უხდის... ან სულაც ერთ პირს...

თავის ცხოვრებაში ჰაიცმანს არ უფაციფუცია. მისდევდა, როგორც იტყვიან ჯანმრთელი ცხოვრების წესს, არ სვამდა, არ ეწეოდა, გამაჯანსაღებელ დიეტებს იცავდა, ყოველდღე სავარჯიშო დარბაზში ვარჯიშობდა. მხოლოდ უკანასკნელი ნახევარი წელია რომ სავარჯიშო დარბაზში სიარული შეწყვიტა. ნახევარი წელია ის, ერთ-ერთ ფართე საკუთარ საძინებელში, ულტრათანამედროვე აპარატურაზე შეერთებული წევს. გვერდით ოთახში კი, ოცდაოთხი საათის განმავლობაში ექიმები ერთმანეთს ცვლიდნენ და მორიგეობდნენ. მაგრამ ჰაიცმანი თანამედროვე სამედიცინო მეცნიერებას არ ენდობოდა. მხოლოდ ფსიქოლოგის ერთ პროფესორს ხდიდა კითხვებზე პასუხის გაცემის ღირსად. უფრო მეტიც, ჰაიცმანი არც კი ინტერესდებოდა რა ერქვა ექიმებს, მათ რიცხვში იყო ეს პროფესორიც. მხოლოდ თავისთვის აღნიშნავდა, რომ ის მეტ-ნაკლებად გულწრფელი და წესიერიყო. პროფესორი ბევრს საუბრობდა, მაგრამ ხშირად მის საუბარში ჟღერდა არა მარტო სამედიცინო მტკიცებულებები, არამედ მსჯელობები და სურვილი დაავადების მიზეზების ძიების. ერთხელაც, ის ცოტათი აღელვებული მოვიდა და პირდაპირ ზღურბლიდან დაუწყო საუბარი:

- მე, თქვენი მდგომარეობის შესახებ დღეს ღამით და მთელი დილა ვფიქრობდი. მე მესახება, რომ გამოვიცნობ თქვენი დაავადების მიზეზებს, შედეგად კი, მიზეზის დადგენით, შესაძლებელი იქნება საუბარი სწრაფ გამოჯანმრთელებაზე, ოჰ, მაპატიეთ, ბატონო ჰაიცმან, მოსალმებაც

კი დამავიწყდა. გამარჯობათ, ბატონო ჰაიცმან მე ცოტათი ჩემი მოსაზრებებით გავერთე.

მილიარდერმა, პროფესორის სალამს არ უპასუხა, არც მის მხარეს შემობრუნებულა, თუმცა ყოველ ექიმს ასე ექცეოდა ის. ხანდახან კი შემოსულ ექიმს ხელის მტევნის ოდნავი მოძრაობით აძლევდა ნიშანს და ყველამ იცოდა,- ეს ნიშანი მათ ოთახის „დატოვებისკენს“ მიანიშნებდა.

პროფესორს მან ასეთი ნიშანი არ მისცა, ამიტომაც პროფესორმა მღელვარედ განაგრძო თავისი მსჯელობა:

– მე არ ვეთანხმები კოლეგებს თქვენთვის ღვიძლის, თირკმელებისა და გულის გადანერგვის თაობაზე. დიახ, ამჯერად ეს თქვენი ორგანოები არასრულჭოფილი ეფექტურობით ფუნქციონირებენ. დიახ-ს არასრულჭოფილა! ეს ფაქტია. მაგრამ გადმონერგილი ორგანოებიც ასევე არასაკმარისად იფუნქციონირებენ. მათი არაეფექტურობის მიზეზი თქვენს ღრმა დეპრესიაში ივარება. დიახ-ს. დეპრესიაში. მე, რამოდენიმეჯემერ გადავიკითხე თქვენზე დაკვირვების სამედიცინო ისტორია და მე მეჩვენება, რომ უსერიოზულესი აღმოჩენა გავაკეთე. თქვენი მკურნალი ექიმი,- ბარაქალა მას, რომ ყოველივეს დაწვრილებით აღწერდა, ის ყოველ ჯერზე თქვენს ფსიქიკურ მდგომარეობას ინიშნავდა. თქვენი შინაგანი ორგანოების მუშაობა უარესდებოდა, როგორც კი თქვენ, დეპრესიულ მდგომარეობაში შედიოდით. დიახ-ს. მდგომარეობაში... ახლა მთავარი საკითხი: შინაგანი ორგანოების შეფერხება იწვევს დეპრესიას ან პირიქით, დეპრესია იწვევს მთლიანი ორგანიზმის ორგანოთა მუშაობის შეფერხებას. დარწმუნებული ვარ! აბსოლუტურად დარწმუნებული ვარ, რომ პირველადი მიზეზი,- დეპრესიაა. დიახ-ს. თქვენი უუღლრმესი დეპრესია. მდგომარეობა, როცა ადამიანი რაღაც მიზნისკენ სწევტს სწრაფვას, კარგავს მომხდარი მოვლენების მიმართ ინტერესს, არ ხედავს არსებობის აზრს. აი, მაშინ ტვინი დუნე ან არც ისე დაჟინებული ბრძანებების გაცემას უწყებს მთელს ორგანიზმს. მთელს! რაც უფრო ძლიერია დეპრესია, მით უფრო სუსტდება ბრძანებები, ხოლო განსაზღვრულ დონეზე ტვინს საერთოდ შეუძლია შეწყვიტოს ამ ბრძანებების გაცემა და აი, მაშინ დგება სიკვდილი.

მაშ ასე, პირველმიზეზი,- დეპრესიაა. ხოლო აი, მთლიანად მისი ლიკვიდირება როგორაა საჭირო თანამედროვე მედიცინამ არ უწყის. მე ხალხურ მედიცინას მივმართე. და ახლა დარწმუნებული ვარ, მიზეზი თქვენი უუღლრმესი დეპრესიისა არის,- გათვალვა. დიახ-ს. უფრო ზუსტად კი, თქვენ გაგთვალეს, და მე მზად ვარ ეს უამრავი ფაქტით დავამტკიცო.

მილიარდეს სურდა ხელით ენიშნებინა, რომელიც „ოთახის დატოვებას“ ნიშნავდა. მას არ უყვარდა ყოველგვარი ექიმბაშ-ეზოთერიკები, რომლებიც ადამიანს ყოველგვარი ჯადოს, თვალის მოხსნას, თილისმის გაკეთებას

ჰპირდებიან. ისინი მას წვრილმან ბიზნესმენებად ან თაღლითებად მიაჩნდა. სჩანს, თანამედროვე უძლურების გამო პროფესორიც ასევე დაეშვა ამ კატეგორიაში, ასე ვთქვათ ექიმბაშობამდე. მილიარდერმა „დატოვე ოთახის“ ჟესტის მიცემა ვერ მოასწრო, რომ პროფესორმა იმ სიტყვებით დაასწრო, რომელმაც მართალია დუნე, მაგრამ მასში მაინც ინტერესი გამოიწვია:

– მე ვგრძნობ, თქვენ მზად ხართ გასვლისკენ მიმითითოთ. შესაძლოა სამუდამოდაც კი. მე გთხოვთ, გემუდარებით, მომეცით კიდევ ხუთი, ექვსი წუთი. იმის გაგება, რასაც მე გეტყვით, შესაძლებელია, თქვენ შესძლებთ გამოჯანმრთელებას, მე კი უდიადეს აღმოჩენას გავაკეთებ. უფრო სწორად, მე ის უკვე გავაკეთე, მხოლოდ ამაში საბოლოო დარწმუნება აუცილებლად საჭიროა.

მილიარდერმა ხელის მოძრაობა, რომელიც „გადი ოთახიდან“-ს ნიშნავდა არ გააკეთა.

პროფესორი სამი წამი თვალდაუხამხამებლად მიმტერებოდა უმოძრაოდ მწოლიარე ადამიანს და მიხვდა, რომ მას საუბრის გაგრძელება კვლავ შეეძლო და სწრაფ ალაპარაკდა:

– ადამიანები ერთმანეთს სხვადასხვაგვარად უცქერენ. სასხვათაშორისოდ, სიყვარულით, სიძულვილით, შურით, შიშით, პატივისცემით, მაგრამ თვალის გარეგნული გამომეტყველება მთავარ როლს ასრულებს. გარეგნულად შესაძლებელია ჩვეულებრივი მასკა იყოს, როგორც ოფიციალის ყალბი ღიმილი ან გამყიდველის. **მნიშვნელოვანია ჭეშმარიტი დამოკიდებულებები, ჭეშმარიტი გრძნობები ერთი ადამიანისა მეორე ადამიანის მიმართ.** რაც უფრო მეტ დადებით ემოციებს მიმართავენ ადამიანები ერთ ან მეორე ადამიანზე, მასში მით უფრო მეტი დადებითი ენერგია მოიყრის თავს. პირიქით, თუ გერშემომყოფები ფლობენ ადამიანის მიმართ უარყოფით ენერგიას, მაშინ მასში თავს იყრის უარყოფითი, დამანგრეველი ენერგია.

სივრცეში ამას ზუსტად „თვალი“ ჰქვია. ამ მოვლენაზეა, რომ აგებენ თავიანთ მოღვაწეობას ექიმბაშები. ბევრი მათგანი სულაც არ არის შარლატანი. საქმე იმაშია, რომ ადამიანმა, რომელმაც გარშემომყოფთაგან ძალზედ ბევრი უარყოფითი ენერგია მიიღო, შეუძლია თავადვე გაანეიტრალოს იგი, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვა, გაათანაბროს. ექიმბაში, როცა ეუბნება ადამიანს, რომ ის რაღაც ქმედებების მეშვეობით ხსნის თვალს, ადამიანს ეხმარება იმის დაჯერებაში, რომ ის განწმენდილია. თუკი ადამიანს ექიმბაშის სჯერა, ის ნამდვილად თავად ათანაბრებს თავის თავში დადებითისა და უარყოფითის ბალანსს. თუკი არ სჯერა, – ასეთი რამ არ მოხდება. თქვენ ექიმბაშების არ გჯერათ, აქედან გამომდინარე ისინი თქვენ ვერ დაგეხმარებიან, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ თქვენში არ არის გადაჭარბებული უარყოფითი, თქვენი ორგანიზმისთვის და ფსიქიკისთვის დამანგრეველი ენერგია. რატომ უარყოფი-

თი? იმიტომ, რომ თქვენი მდგომარეობის ადამიანს მთელი გარემოცვა შესცქერის მხოლოდ შურით და არა მხოლოდ თეთრი შურით. ასევე შესაძლოა, უფრო ზუსტად კი, თქვენს მიმართ სიძულვილიც ჰქონდეთ. ეს ისინია, ვინც თქვენ გაანთავისუფლეთ ან ხელფასს არ უმატებთ. ბევრნი, თქვენი ძლევამოსილების მიმართ განმსჭვალულნი არიან შიშით. როგორც ხედავთ, ყოველივე ეს უარყოფითი ენერგიაა. მის საპირწონედ აუცილებელია დადებითი ენერგია. მისი მოცემა მხოლოდ ოჯახის წევრებს, ნათესავებს შეუძლიათ, თუმცაღა ცოლებმა თქვენ გაგყიდეს, შვილები არ გყავთ და არც მეგობრები გყავთ, ნათესავებთან კი, თქვენ არ ურთიერთობთ. დადებით ენერგიათა წყარო თქვენს გარემოში არ არსებობს. საკმარისი რაოდენობის დადებითი ენერგია შეუძლია რომ თავად ადამიანმა გამოიწვიოს საკუთარ თავში. ამისთვის კი, **ადამიანს აუცილებელია ჰქონდეს სანუკვარი მიზანი – ოცნება, რისი ეტაპობრივი მიღწევისას გამოიწვევს დადებით ემოციებს. თქვენ ბევრ რამეს მიაღწიეთ და ახლა მიზანი, – ოცნება თქვენ, როგორც სჩანს აღარ გაქვთ.**

ეს კი, ძალზედ მნიშვნელოვანია, გქონდეს მიზანი და სწრაფვა მისი მიღწევისკენ. მე გავაანალიზე სხვადასხვა დონის ბიზნესმენების ფიზიკური და ფსიქიკური მდგომარეობა. ადამიანი, ცომის მზელავი, ფუნთუშის მცხოვრელი და მისი გამყიდველი, მოხარულია, რომ იმ შესაძლებლობას მიაღწია, რომლითაც შეუძლია მისთვის აუცილებელი საქონელი იყიდოს და ოცნებობს მისი საქმიანობის განვითარებაზე. ის ხომ ცივილიზაციის უამრავ სიკეთეს განვითარებით იღებს. მსხვილი ბანკირი ან შემოსავლიანი კონცერნის მფლობელი, ასევე ესწრაფვის თავისი ბიზნესის განვითარებისკენ, შემოსავლიანობის გაზრდისკენ, მაგრამ უფრო ხშირად ნაკლები ენთუზიაზმით, ვინემ გამყიდველი ან ფუნთუშების მცხოვრელი. პირადოქსულია, მაგრამ ფაქტია, რომ ნაკლები ენთუზიაზმით. ნაკლებით იმიტომაც, რომ წინ მას გაცილებით ნაკლები მიმზიდველი სიკეთეები აქვს, ვინემ ფუნთუშების გამყიდველს. ცილივიზაციის უმეტესი მიღწევები მისთვის სიკეთე კი არ არის, არამედ ყოველდღიურობაა. თუკი შედარებით ღარიბ ადამიანს ავტომობილის ყიდვის შესაძლებლობა ეძლევა, ის შეძენა მასში კმაყოფილების გრძნობას ან უფრო მეტიც, – აღფრთოვანებასაც კი იწვევს. შესაბამისად მდიდარი ადამიანი არ გაიხარებს სუპერ თანამედროვე ავტომობილით, მისთვის ეს წვრილმანია. **პარადოქსულია, მაგრამ ფაქტია, რომ მდიდარ ადამიანებს გახარების ნაკლები მიზეზი ეძლევათ, ვინემ, უფრო ნაკლებად მდიდრებს.** კიდევ ერთი ფაქტორია, რომელსაც კმაყოფილება მოაქვს, – კონკურენტებზე გამარჯვება. მაგრამ თქვენ, ბატონო ჰაიციმან, როგორც სჩანს კონკურენტებიც არ გყავთ.

ასე და ამგვარად თქვენზე ზემოქმედებენ გამოკვეთილად უარყოფითი ენერგიები და თან ისინი ბევრია. ჰო, დამავიწყდა ასევე მეთქვა, რომ *უზარმაზარ უარყოფით ენერგიებზე შეუძლია გაიმარჯვოს სულ რაღაც ერთმა, მაგრამ ძლიერმა, წარმოუდგენლად ძლიერმა ენერგიამ, იგი სიყვარულის ენერგიად იწოდება. ეს, როცა თქვენ იმყოფებით შეყვარებულის მდგომარეობაში და თქვენ ვიღაცას უყვარხართ.* მაგრამ, სამწუხაროდ თქვენ საერთოდ არ გყავთ ქალები და საერთოდ, სჩანს თქვენ მათით არც ინტერესდებით, რადგან თქვენს ასაკში უკვე აღარ გეჩნებათ მსგავსი რამის ინტერესი.

ჩემს მიერ გაკეთებული მტკიცებულებები უამრავი დასკვნებიდანაა. მე ერთმანეთს ვადარებდი მდიდარი ადამიანების, მსხვილი პოლიტიკოსებისა და პრეზიდენტების უკანასკნელი ასი წლის მანძილზე სიცოცხლის ხანგრძლივობის სტატისტიკურ მონაცემებს. ძლიერთა ამა სოფლისათა სიცოცხლის ხანგრძლივობა უბრალო ადამიანებთან შედარებით არც ისე დიდია, ხშირ შემთხვევაში, უფრო ხანმოკლეც კია.

პარადოქსულია, მაგრამ ფაქტი ფაქტად რჩება. პრეზიდენტები და მილიონერები, რომლებიც სისტემატური სამედიცინო გამოკვლევის ქვეშ არიან, აქვთ თანამედროვე ტექნიკითა და წამლებით სარგებლობის შესაძლებლობა, აქვთ გამოირჩეულად ხარისხიანი საკვების მიღების შესაძლებლობა, ავადმყოფობენ და კვდებიან ისევე, როგორც სხვები, ჩველებრივი ადამიანები. ეს ფაქტი ნათლად მიუთითებს იმაზე, რომ გარემომცველთა უარყოფითი ენერგია კოლოსალურ ძალას ფლობს და ყველანაირი, ულტრა თანამედროვე მედიცინაც კი უძლურია წინ აღუდგეს მათ.

რა გამოდის, რომ გამოუვალი მდგომარეობაა? გამოსავალი არის, თუნდაც მცირე, ერთადერთი, მაგრამ არის! დიახ-ს. არის, მოგონებანი! პატივცემულო ჯონ ჰაიგმან, გეთაყვათ, ეცადეთ გაიხსენოთ თქვენი ცხოვრების ეტაპები. ის ეტაპები, რომელთაც თქვენ სასიამოვნო შეგრძნებები მოგიტანეს.

რაც ყველაზე მთავარია, თუკი თქვენ ვინმეს სერიოზულად დაჰპირდით რამეს და არ შეასრულეთ იგი, შეეცადეთ, თუკი ეს შესაძლებელია, – შეასრულოთ. გთხოვთ, თქვენივე თავისთვის, მეცნიერებისთვის, თუნდაც ორისამი დღე შეეცადოთ კარგი შეგრძნების შესახებ გაიხსენოთ. ბევრი თქვენი ორგანოს მუშაობას, ხელსაწყოები აფიქსირებენ. ყოველწუთიერად აფიქსირებენ. თუკი თქვენ ისეთ მოქმედებას დაიწყებთ, როგორსაც მე გთხოვთ და თუკი ხელსაწყოები დადებით შედეგებს უჩვენებენ, შანსი გამოჯანმრთელების გზის მონახვის გამოიკვეთება. დიახ-ს. მონახვის! მე მას აუცილებლად ვიპოვნი. შესაძლოა თავად თქვენვე მონახოთ იგი. ანდა, თავად იგი... სიცოცხლე მონახავს მას. პროფესორი გაჩუმდა და უმოძრაოდ მწოლიარე ადამიანის ხელს კვლავ დაუწყო ცქერა. წამის შემდეგ ხელის მტევნის ჩვეულმა მოძრაობამ პროფესორი აიძულა ოთახიდან გასულიყო.

ჯონ ჰაიცმანი, როგორც ბევრი ადამიანი, იხსენებდა განვლილ ცხოვრებას. რაღაცა დოზით პროფესორის გამონათქვამები მისთვის გასაგები იყო. განვლილი ცხოვრებიდან კარგი მომენტების მოძიება შეიძლება და, შესაძლოა მათ დადებითადაც კი იმოქმედონ, მაგრამ პრობლემა ზუსტადაც იმაში მდგომარეობს, რომ განვლილი ცხოვრება არამც თუ სასიამოვნოდ ეჩვენებოდა, არამედ უინტერესოდ და უფრო მეტიც, – უაზროდ.

ჰაიცმანი იხსენებდა, მამის რჩევით მილიონერის ქალიშვილზე როგორ დაქორწინდა, რითიც იმპერიის კაპიტალი შეავსო. ქორწინებამ მას კმაყოფილება არ მოუტანა, ცოლი ბერწი აღმოჩნდა, ხოლო 10 წლის ერთობლივი ცხოვრების შემდეგ, გადაჭარბებული ნარკოტიკის დოზის გამო გარდაიცვალა. შემდეგ, ის ცნობილ ახალგაზრდა მოდელზე დაქორწინდა, რომელიც ძალზედ შეყვარებულ ცოლს თამაშობდა, ხოლო სულ რაღაც ნახევარი წლის ერთობლივი ცხოვრების შემდეგ, დაცვის სამსახურმა ჯონის წინ დაუწყო ფოტოები, რომლებზეც გამოსახული იყო მისი მეუღლე, რომელიც ყოფილ საყვარელთან ერთობოდა. მან საუბარიც კი არ ინდობა მასთან. უბრალოდ დაცვას დაავალა ისე გაეკეთებინა, რომ ცოლი არასდროს თვალში არ მოხვედროდა და მისი ხსენება არც არანაირ კონტექსტში არ ყოფილიყო.

ჰაიცმანი თავის მოგონებებში საკუთარი მამის იმპერიაში საკუთარი საქმიანობის დასაწყისამდე ისე მივიდა, რომ ვერ შესძლო ვერც ერთი სასიამოვნო მომენტის გამოყოფა, რომელზეც საკუთარი მოგონების შეჩერებას მოისურვებდა და დადებით ემოციას მიიღებდა.

მხოლოდ ერთი სასიამოვნო მომენტი გაახსენდა. მან მამას დაუმტკიცა, რომ აუცილებლობას არ წარმოადგენდა სავალუტო ფონდის ერთპიროვნული მფლობელობა. სხვა მეანაბრეები, რომლებიც თავისი კაპიტალის ფონდის წინაშე წარდგენას ახდენდნენ და საკუთარი კაპიტალის გაზრდა სურდათ, ხარჯავენ თავიანთი აზრ-ფიქრის ენერგიას ფონდის მთლიანი კაპიტალის გაზრდაზე, ეს კი ნიშნავს, მათ მუშაობას მათზე, ჰაიცმანებზე.

მამა, რამოდენიმე დღე ფიქრობდა და, რომელიც ქებაში ძუნწი იყო, ერთხელაც, სადილობის ჟამს წარმოსთქვა:

– მე შენს წინადადებაზე, ფონდთან დაკავშირებით, თანახმა ვარ ჯონი. ისინი მართებულია. ყოჩაღ შენ. სხვა მიმართულებებზეც დაფიქრდი. დროა საჭესთან უკვე თავადვე დადგე.

რამოდენიმე დღე ჯონ ჰაიცმანი ამაღლებულ განწყობაზე იყო. შემდგომში მან სამრეწველო-ფინანსური იმპერიისთვის რამოდენიმე გადაწყვეტილება მიიღო. თუმცაღა, ამჯერად განსაკუთრებული სიხარული არც დაუფლებია. ის, შემოსავლის უფრო მეტი მაჩვენებელი ანგარიშების მიმართ გულგრილი იყო. ქება, უკვე აღარავისგან ელოდა. მამა გარდაიცვალა, ხოლო

ქვეშევრდომთა ქებას კი, სიხარული არ მოაქვს. ასე მიადგა თავის მოგონებებში ჯონ ჰაიცმანი ბავშვობის პერიოდს. აზრ-ფიქრი უფერულს აჩენდა მამასთან იშვიათ კონტაქტებს. როგორც წესი, მკაცრი მამა მითითებას ძიძებსა და მასწავლებლებს აძლევდა, რომლებიც განპირობებულნი იყვნენ ჯონიზე.

და, მოულოდნელად, გაუნძრევლად მწოლიარე მილიარდერის ტანზე, ტალღასავით გაიელვა სითბომ. სხეული, სასიამოვნო შეგრძნებისგან შეირბა. ჰაიცმანის მოგონებებში ნათელი და ძალზედ ცხადი სურათი წამოტივტივდა. ბალის შორეული კუთხე და აკაციით გარშემორტყმული ორი მეტრი სიმაღლის პატარა სახლი ერთი ფანჯრით.

თითქმის ყველა ბავშვის გაუცნობიერებელი სწრაფვაა მოაწყოს საკუთარი პატარა სახლი, საკუთარი სივრცე. ეს სწრაფვა არ არის იმაზე დამოკიდებული, ბავშვს აქვს თუ არა ოთახი შობილებთან ცხოვრებისას, თუ ბავშვთა სახლში. ყოველთვის და თითქმის ყველასთვის დგება პერიოდი, როცა საკუთარი ხელით იწყებს, საკუთარი კუთხის აგებას. სჩანს, არის ადამიანში გენი, რომელიც ინახავს რომელიღაც უძველეს ინფორმაციას და ეუბნება მას: „შენ უნდა თავად მოაწყო შენი საკუთარი სივრცე“. ადამიანი, ბავშვი, მიჰყვება რა „ძახილს“, რომელიც მარადისობის სიღრმიდან მოდის, იწყებს მის შენებას. თუნდაც, თანამედროვე სამყაროს აპარტამენტებთან შედარებით, მისი აშენებული სრულყოფილი თუ არ იქნება, მასში, საკუთარი ხელით გაკეთებულში ადამიანი მაინც იღებს უფრო მეტ მადლმოსილ შეგრძნებას, ვინემ სხვის აშენებულ მდიდარულ აპარტამენტებში.

და, ცხრა წლის ჯონ ჰაიცმანმა, ვილაში, პირად საკუთრებაში ორი ფართე ოთახის ქონის მიუხედავად, მაინც გადაწყვიტა საკუთარი ხელებით აეშენებინა თავისი პატარა სახლი.

მან იგი, ჩითილების ჩასარგველი პლასტმასის ყუთებისგან ააგო. ეს ყუთები, მოსახერხებელი საამშენებლო მასალა აღმოჩნდა. ისინი სხვადასხვა ფერისანი იყვნენ და ჯონმა კედლები ლურჯი ყუთებისგან ააგო, ყვითლები-სგან მთელს პერიმეტრზე სარტყელი, ბორდიური შემოავლო. ყუთებს ერთი-ერთმანეთზე აწყობდა, ისინი ერთმანეთის ღრიჭოში ჯდებოდნენ და მაგრდებოდნენ. ჯონიმ, ყუთების გვერდები ერთი-ერთმანეთზე ისე დააწყო, რომ პლასტმასის ყუთის ძირი სახლის ერთ კედელს გარედან ექცეოდა, რის გამოც კედლის შიდა მხარეს უამრავი თაროები ჩნდებოდა. სახლის გადასახურად ჯონიმ, ფიცრები გამოიყენა, რომლებზეც პოლიეთილენი გადააფარა და ფიცრებზე იგი სტეკლერით მიამაგრა.

ჯონი თავის სახლს მთელი კვირა აგებდა. ამაზე, დღეში სამ-სამ საათს ხარჯავდა. მეშვიდე დღეს, როგორც კი სეირნობის დრო დადგა ჯონი, ბალის ბოლო კუთხეში მყოფ საკუთარი ქმნილებისკენ მამინვე გაემართა. მან აკაციის ტოტები გადასწია და მის მიერ აგებული სახლი რომ დაინახა, მოულოდ-

ნელობისგან გაირინდა. სახლის შესასვლელის გვერდით პატარა გოგონა იდ-
გა და მისი ქმნილების შიგნით იცქირებოდა. გოგონა ღია-ცისფერ ქვედაბო-
ლოში იყო გამოწყობილი, რომელიც მუხლს ქვემოთ ეშვებოდა, ტანზე კი,
მკლავებზე რუშებიანი თეთრი კოფთა ეცვა. მხრებზე წაბლისფერი თმა კუ-
ლულებად ეფინა.

ჯონი, თავიდან, ჯერ ეჭვიანად განეწყო მისი ქმნილების გვერდზე
მდგომის მიმართ და უკმაყოფილოდ ჰკითხა:

– შენ აქ რას აკეთებ?

გოგონამ თავისი პატარა ლამაზი სახე ჯონის მხარეს შემოაბრუნა და უპ-
ასუხა:

– შეენატრი.

– რას შენატრი?

– ამ მშვენიერ და ჭკვიან პატარა სახლს.

– რაო... როგორს?– კითხვა შეუბრუნა გაკვირვებულმა ჯონიმ. სახლები
შეიძლება მშვენიერი იყვნენ, მაგრამ ჭკვიანები,– არ გამოიგონია. ჭკვიანები
შეიძლება მხოლოდ ადამიანები იყვნენ, ბრძნულად შენიშნა ჯონიმ.

– ჰო, რასაკვირველია, ჭკვიანები შეიძლება ადამიანები იყვნენ. ხოლო
როცა ჭკვიანი ადამიანი აშენებს სახლს, მაშინ სახლიც ჭკვიანი გამოდის,– შე-
ეპასუხა გოგონა.

– კი, მაგრამ შენ რას ხედავ ჭკვიანურს ამ სახლში?

– კედელია შიგნით ძალზედ ჭკვიანური. მასზე ბევრი, ბევრი პატარა თა-
როებია. თაროებზე, ბევრი ნივთისა და სათამაშოების დაწყობა შეიძლება.

ჯონის მოეწონა გოგონას მსჯელობა, ისინი გულს უფონავდა მას, შესაძ-
ლოა გოგონაც კი მოეწონა.

„ლამაზია და ჭკვიანურადაც მსჯელობს“– იფიქრა თავისთვის, ხმამალ-
ლა კი სთქვა:

– ეს სახლი მე ავაშენე და, იქვე ჰკითხა: – შენ რა გქვია?

– მე სალლი ვარ, მე შვიდი წლის ვარ. მე აქ ვცხოვრობ მოსამსახურე-
თა სახლში, იმიტომ, რომ ჩემი მამა აქ მეზაღედ მუშაობს. მან მცენარეთა
შესახებ ბევრი რამ იცის და მეც მასწავლის. მეც, როგორ უნდა ყვავილების
გამოყვანა და ხეებზეც, როგორ დავამყნო ყლორტები უკვე ვიცი. შენ რა
გქვია, და სად ცხოვრობ?

– მე ვილლაში ვცხოვრობ. მე ჯონი მქვია.

– ესე იგი შენ ჩვენი პატრონის ბიჭი ხარ?

– მისი ბიჭი ვარ.

– მოდი ჯონი სახლში ერთად ვითამაშოთ.

– როგორ უნდა ვითამაშოთ?

– ისე ვითამაშოთ, თითქოს ჩვენ სახლში ერთად ვცხოვრობთ, როგორც უფროსები ცხოვრობენ. შენ იქნები პატრონი, რადგან შენ პატრონის ბიჭი ხარ, მე კი შენი მოახლე, რადგან ჩემი მამაც მსახურია:

– ასე არ გამოვა,– შენიშნა ჯონიმ,– მოახლემ უნდა იცხოვროს მოსამსახურეთა სახლში, ვილლაში კი, მარტო ცოლ-ქმარს და მათ შვილებს შეუძლიათ ცხოვრება.

– მაშინ მე შენი ცოლი ვიქნები.– სხარტად უპასუხა სალლიმ და ჰკითხა: შეიძლება შენი ცოლი ვიყო ჯონი?

ჯონიმ პასუხი არ გასცა, შევიდა სახლში, მიიხედა-მოიხედა, შემდეგ შესასვლელთან მდგომ სალლის გამოხედა და სასხვათაშორისოდ უთხრა:

– კარგი, შემოდი აქ ისე, თითქოს ცოლი იყო. მოფიქრება საჭირო როგორ უნდა მოვაწყო აქ, შიგნით.

სალლი სახლში შევიდა. ალერსით და აღტაცებით ჩახედა ჯონის თვალებში და თითქმის ჩურჩულით წარმოსთქვა:

– გმადლობთ ჯონი, მე ძალიან ვეცდები, რომ კარგი ცოლი ვიყო.

ჯონი თავის სახლს ყოველდღე არ სტუმრობდა. მისთვის სასეირნოდ განკუთვნილ დროს ბაღში სეირნობის ნებას ყოველთვის არ აძლევდნენ. ის ქალაქის პარკს, დისნეი-ლენდს დაცვისა და გუვერნანტის თანხლებით სტუმრობდა ან ცხენით სეირნობდა.

მაგრამ, თავის სახლში სტუმრობას როცა ახერხებდა, თითქმის ყოველთვის იქ სალლი ელოდა. ყოველი ახალი სტუმრობისას ჯონი სახლში მომხდარ ცვლილებებს ყურადღებით აკვირდებოდა. თავიდან, იატაკზე სალლის მიერ მოტანილი ფარდაგი გაჩნდა. მერე ფანჯარაზე და შესასვლელში ფარდები, მერე პატარა მრგვალი საბავშვო მაგიდა ცარიელი ჩარჩოთი ფოტოსურათისთვის, რომელიც მაგიდაზე იდგა და სალლიმ უთხრა:

– შენ უფრო და უფრო იშვიათად მოდიხარ ჯონი. მე გელოდები, შენ კი არ სჩანხარ. მომეცი მე შენი ფოტო და მას ჩარჩოში ჩავსვამ. შენს ფოტოს შევხედავ, და ჩემთვის უფრო სასიამოვნო იქნება შენი ლოდინი.

ჯონიმ, როცა დასაშვებობებლად სახლთან და სალლისთან მივიდა თავისი ფოტოც დაუტოვა. ის მშობლებთან ერთად საცხოვრებლად სხვა ვილლაში გადადიოდა.

* * *

მულტიმილიონერი ჯონი ჰაიცმანი თავის აპარტამენტებში საწოლში იწვა და ილიმებოდა, რადგან პატარა გოგონა სალლისთან დაკავშირებული საკუთარი ბავშვური ურთიერთობის უფრო მეტ წვრილმანს იხსენებდა. მხოლოდ ახლა მიხვდა ის, რომ ამ გოგონას ჯონი უყვარდა. თავისი პირველი, ჯერ ისევ ბავშვური თავდავიწყებითა და უპასუხო გულწრფელი სიყვარ-

რულით უყვარდა. შესაძლოა მასაც უყვარდა ის. შესაძლოა, მხოლოდ მოსწონდა. მაგრამ გოგონას უყვარდა ისე, ალბათ როგორც არასდროს არავის ჰყვარებია ჯონი მისი დარჩენილი ცხოვრების მანძილზე, ამიტომაც მოგონებები ბაღში მის მიერ აშენებულ სახზე და სალლისთან უთიეროთბა მასში სასიამოვნო და თბილ გრძნობებს ახლაც იწვევდა. სხეულში სითბოს ჩამღვრელი გრძნობებისგან ის კარგად გახდა კიდეც.

ჯონი სალლის მისი გამგზავრებიდან თერთმეტი წლის შემდეგ შეხვდა. მაგრამ ეს შეხვედრა... ახალმა გრძნობებმა აუფორიაქა მთელი სხეული. ამის გამო ჯონ ჰაიცმანი ოდნავ წამოიწია კიდეც საწოლიდან. მისმა გულმა მთელი ძალისხმევით დაიწყო ძარღვებში სისხლის გადაქაჩვა. ეს შეხვედრა... მან დაივიწყა ის. არასდროს იხსენებდა მას... მაგრამ ახლა, ზუსტად ისაა, რომ მის ფიქრებს დაეუფლა და ღელვა აიძულა.

ჯონი, თერთმეტი წლის შემდეგ, სულ რაღაც ერთი დღე-ღამით კვლავ საკუთარ ადგილ-მამულში ჩამოვიდა, სადაც მისმა ბავშვობამ გაიარა. მეტზე დრო არ ჰყოფნიდა. სადილის შემდეგ ბაღში გავიდა, თითქოს თავისთავად მოხდაო – ბაღის შორეული კუთხისკენ გაემართა, სადაც ბავშვობაში აკაციებს შორის თავის სახლს აშენებდა. მან ტოტები გადასწია, პატარა მდელოზე გადაბიჯა და მოულოდნელობისგან გახევდა. მის მიერ თერთმეტი წლის წინ პლასტმასის ყუთებისგან აგებული სახლი, კვლავინდებურად იმავე ადგილზე იდგა. მაგრამ გარეშემო... გარეშემო ყვავილთა პატარა კვლები იყო, შესასვლელისკენ მიმავალ გზაზე ქვიშანარევი კენჭი ეყარა და შესასვლელთან პატარა ძელსკამი იდგა. თავად სახლიც ყვავილებით იყო შემოფარგლული. ადრე სკამ-ძელი არ იყო. ახლა დგას... თავისთვის აღნიშნა უკვე ახალგაზრდა ჯონიმ. ფარდა გადასწია, რომელიც კარზე იყო ჩამოფარებული, თავი დახარა და სახლში შევიდა. მან მაშინვე შეიგრძნო, რომ იქ ცოტა ხნის წინ ადამიანი იყო ნამყოფი. მაგიდაზე კვლავინდებურად ჩარჩოში ჩასმული მისი ბავშვობის სურათი იდო. თაროებზე აკურატულად იყო ჩამოლაგებული სალლის ბავშვობის სათამაშოები, ჯონი სახლში დაახლოებით ოცი წუთი იდგა და თან ბავშვობის დროინდელ სასიამოვნო შეგრძნებებს იხსენებდა. ის ფიქრობდა: „რატომ ხდება ხოლმე ასეა?“. მათ ოჯახს უამრავი მდიდრული ვილლები აქვს. აქვთ ციხესიმაგრე, მაგრამ იმ ვილლებსა და ციხესიმაგრეს არ მოაქვთ ისეთი სასიამოვნო შეგრძნებები, რომლებიც აქ. ამ პატარა სახლში ჩნდებიან... ჩიტილების გამოსაყვანი პლასტმასის ყუთებისგან აგებულ პატარა სახლში...

მან სალლი დაინახა, როცა პატარა სახლიდან გამოვიდა. ის შესასვლელთან მშვიდად იდგა, ისე თითქოს ვერ გადაეწყვიტა, დაერღვია თუ არა ჯონიზე თავსდატეხილი მოგონებები. ჯონიმ შეხედა მას და მისი მზერისგან სალლის ღაწვები ალისფრად აუფაკლდა. მან მორცხვად დახა-

რა თვალეზი და რბილი, ხავერდოვანი, არაჩვეულებრივად ნაზი და მღელვარე ხმით წარმოსთქვა!

– გამარჯობა ჯონი!

ჯონიმ მას მაშინვე არ უპასუხა. ის იდგა და ტკბებოდა სალლის არაჩვეულებრივად ლამაზი სხეულით. ტანზე შემოტმასნილი მსუბუქი კაბა, ნიავისგან ოდნავ ირხეოდა. ამ კაბის მიღმა, უკვე არა ბავშვური, არამედ ქალწულებრივი და მკვრივი სხეული გამოკვეთილიყო.

– გაუმარჯოს, სალლის, – გაწელილი პაუზა დაარღვია ჯონიმ, – აჲ, ეს შენაა, წესრიგს ძველებურად რომ ამყარებ?

– დიახ. მე ხომ დაგპირდი. იქ ხილია. გარეცხილია და მიირთვი. შენთვისაა ისინი.

– ჰოო... ჩემთვის... მაშ ერთად წავიდეთ და ვჭამოთ.

ჯონიმ ფარდა გვერდზე გასწია, რათა სალლი წინ გაეშვა. სალლი შევიდა, ჩაიცუცქა, თაროდან ხილიანი ვაზა აიღო და მაგიდაზე ჩარჩოში ჩასმული სურათის გვერდით დადგა.

სახლში სკამები არ იყო და ჯონი ხალიჩაზე დაჯდა, გაიწვდინა ხელი ყურძნის მტევნისკენ და შემთხვევით სალლის მხარს შეეხო. ის შემობრუნდა, მათი მხერვა ერთმანეთს შეხვდა და სალლიმ როგორღაც მოწყვეტით ამოიხვნეშა. უცაბედი ამოხვნეშისგან მკვრივ მკერდზე ღილი გაეხსნა. ჯონიმ მხრებზე მოჰხვია ხელი და თავისკენ მიიზიდა. ის არ შეწინააღმდეგებია. პირიქით, მთელი თავისი მხურვალე ტანით ჯონის მიეკრო. სალლი მაშინაც არ შეწინააღმდეგებია, როცა ჯონიმ ფრთხილად დააწვინა ის ხალიჩაზე... მაშინაც, როცა ეფერებოდა და კოცნიდა ტუჩებში, მკერდზე და როცა...

სალლი ქალწული იყო... არც მანამდე და არც შემდგომ ჯონის ქალწულებთან ინტიმური კავშირი არ ჰქონია. ჰოდა აი ახლა იმ ბოლო შეხვედრიდან გასული ორმოცი წლის შემდეგ ის, ჯონ ჰაიცმანი მოულოდნელად მიხვდა, რომ ეს იყო დანამდვილებით ერთადერთი მშვენიერი, გონის დამბინდველი სიახლოვე ქალთან... უფრო სწორად, ქალწულთან, რომელიც ქალად მან აქცია.

შემდეგ მათ, რამოდენიმე ხანს ჩაეძინათ. როცა გაეღვიძათ, რაღაცაზე საუბრობდნენ. რაზე? ჯონ ჰაიცმანი ძალას ატანდა მახსოვრობას. მას ძალიან სურდა საუბრის თუნდაც ნაწილი გაეხსენებინა და მან გაიხსენა...

სალლი იმაზე საუბრობდა, თუ ცხოვრება რა მშვენიერია. ამბობდა, რომ მისი მამა ფულს აგროვებს და მას მიწის ნაკვეთს უყიდის და შესაძლოა, თუკი ფული ეყოფა ამ ნაკვეთზე პატარა სახლს ააშენებს. სალლი კი თავად შეჰქმნის ლანდშაფტის დიზაინს, გააშენებს უამრავ სხვადასხვა მცენარეს და აღზრდის რა, საკუთარ შვილებს, იცხოვრებს ბედნიერად.

ჯონიმ მაშინ თავისთვის გადაწყვიტა, რომ სალლის დაეხმარებოდა.

„წარმოგიდგენია, – გაიფიქრა კიდეც, მაშინ თავისთვის მან, – სულ რაღაც მიწის ნაკვეთი და მხოლოდ პატარა სახლია საჭირო ამ გოგონას ბედნიერებისთვის. რა ხელმისაწვდომია. საჭიროა არ დამავიწყდეს მისთვის შევიძინო მიწაც და სახლიც“.

მაგრამ ჯონის დაავიწყდა საკუთარი სურვილი. საერთოდაც დაავიწყდა სალლი. ცხოვრებამ ის, თავისი მშვენებებით გაიტაცა. საკუთარი გაჩენის პირველ დღეებში ახალ იახტას, საკუთარ თვითმფრინავს მოჰქონდა მისთვის სიხარული. მხოლოდ ფინანსურ კომბინაციათა თამაშები იტაცებდა დიდხანს და მილიარდობით ზრდიდა მამის შემოსავალს, რომელიც მომავალში უკვე მას გადაეცა. ეს მშფოთვარე გრძნობა და ნერვიული გატაცება ოც წელზე მეტხანს გრძელდებოდა. ის ყოველივე დანარჩენზე დომინირებდა. თითქოს სასხვათაშორისოდ ჩაიარა ერთმა ქორწინებამ, მერე მეორემ. ორმოცი წლის შემდგომ ფინანსური კომბინაციებით თამაშმა სიამოვნება აღარ მოჰგვარა და ხშირ-ხშირად განმეორებადი დეპრესიული პერიოდები დაეწყო,, რომელთაც მიიყვანეს კიდეც ღრმა დეპრესიულ კრიზისამდე.

მაგრამ ახლა, ჯონ ჰაიცმანი აღარ იმყოფებოდა დეპრესიულ მდგომარეობაში. სალლიზე მოგონებამ სასიამოვნოდ ააფორიაქა და ამავედროულად თან სინანულშიც ჩააგდო ის. „როგორ მოხდა ასე? საკუთარ თავს თავადვე მივეცი სიტყვა, რომ სალლის დავეხმარებოდი, გოგონას რომელსაც ვუყვარდი, შევუძენდი მიწის ნაკვეთს და სახლს და დამავიწყდა“. ჯონ ჰაიცმანი, რომელიც მიცემული სიტყვის შესრულებას იყო ჩვეული, განსაკუთრებით მაშინ, თუკი საკუთარ თავს თავადვე აძლევდა სიტყვას, ესმოდა, რომ არ გაივლიდა მისი სინანული საკუთარი თავის მიმართ, სანამ... მან, საკუთარი მდივნის გამოსაძახებელ ღილაკს თითი დააჭირა. მდივანი როცა შემოვიდა, საწოლზე წამოგდარი ჯონ ჰაიცმანი მძიმედ გამოთქვამდა სიტყვებს, რომელმაც ნახევარი წლის მანძილზე პირველად დაილაპარაკა:

– ორმოცდაათ წელზე მეტი წლის წინ მე ვილლაში ვცხოვრობდი. ზუსტი მისამართი არ მახსოვს. ის არქივში იქნება. ამ ვილლაზე მეზღო მუშაობდა. გვარი არ მახსოვს, საბუღალტრო დოკუმენტების არქივში იქნება. მეზღო ეს ჰყავდა ქალიშვილი, – სალლი ერქვა. დაადგინეთ ახლა სალლი სად ცხოვრობს. მე, ინფორმაცია მჭირდება არა უგვიანეს ხვალინდელი დილისა. თუკი ინფორმაცია უფრო ადრე იქნება, დღე-ღამის ნებისმიერი მონაკვეთის მიუხედავად მაშინვე მომაწოდეთ იგი.

მდივანმა გამთენიისას დარეკა. როცა ის კაბინეტში შევიდა, ჯონ ჰაიცმანი უკვე სავარძელ-ეტლში იჯდა, რომელიც ფანჯარასთან იდგა. ის, შარვალ-კოსტიუმის მუქ-ლურჯ სამეულში იყო გამოწყობილი, დავარცხნილი და გაპარსული.

– სერ, მებაღე განთავისუფლებულ იქნა 40 წლის წინ და მალევე გარდაიცვალა. სიკვდილის წინ მან ორი ჰა მიწის ნაკვეთის ყიდვა მოასწრო ტეხასის შტატის მიტოვებულ რანჩოზე. ამ მიწის ნაკვეთზევე დაიწყო სახლის აშენება, მშენებლობისას დაშავდა და გარდაიცვალა. მისმა ქალიშვილმა სალიმ დაასრულა სახლის მშენებლობა და ახლა იქ ცხოვრობს. აი, მისამართიც. სხვა ინფორმაციას ჩვენ, ჯერჯერობით არ ვფლობთ. მაგრამ, თუკი გვიბრძანებთ, – ჩვენ თქვენთვის აუცილებელ ყველა ინფორმაციას შევაგროვებთ.

ჯონ ჰაიცმანმა მდივანს ხელიდანვე ჩამოართვა ფურცელი, ყურადღებით წაიკითხა, შემდეგ იგი აკურატულად დაკეცა, პიჯაკის შიდა გულის ჯიბეში ჩაიღო და წარმოსთქვა:

– შევეულმფრენი გასაფრენად მზად უნდა იყოს ნახევარ საათში. შევეულმფრენი ტეხასის შტატის ვილასთან ხუთი-ათი კმ-ის რადიუსში უნდა დაეშვას. დაშვების ადგილზე უნდა მელოდებოდეს მანქანა. მანქანა არ უნდა იყოს წარმომადგენლობითი კლასის და თან დაცვის გარეშე მარტო მძღოლით უნდა იყოს. შეასრულებ.

* * *

დღის სამ საათზე, ჯონ ჰაიცმანი დინჯად, კოჭლობით და ხელჯოხზე დაყრდნობილი კენჭებით მოკირწყლულ ბილიკზე მიაბიჯებდა, რომელიც მწვანეში ჩაფლული კოტეჯისკენ მიემართებოდა. თავიდან მან ის ქალი ზურგიდან შენიშნა. პატარა შვერილზე ხანდაზმული ქალი იდგა და ფანჯარას წმენდდა. ჯონ ჰაიცმანი შეჩერდა და ქალს ცქერა დაუწყო, რომელსაც ფერფლისფერი ლამაზი თმა ჰქონდა. ქალმა მზერა იგრძნო და მის მხარეს შემობრუნდა. რამოდენიმე ხანს ის ყურადღებით უმზერდა ბილიკზე მდგარ ბერიკაცს, მერე მოულოდნელად შვერილიდან ჩამოხტა და მის მხარეს გაიქცა. მსუბუქად მირბოდა და საერთოდაც, ქალი ხანდაზმულად სულაც არ გამოიყურებოდა. ის, ჯონ ჰაიცმანისგან ერთ მეტრში შეჩერდა და ჩუმად, მღელვარე ხმით წარმოსთქვა:

– გამარჯობა, ჯონი, – თვალები მაშინვე დახარა და ორივე ხელი აფაკლულ ღაწვებზე აიფარა.

– გამარჯობა, სალი, – წარმოსთქვა ჯონ ჰაიცმანმა და გაჩუმდა. უფრო სწორად, ის კი ლაპარაკობდა, მაგრამ თავისთვის და არა ხმამაღლა: „რა მშვენიერი ხარ, სალი, და რა მშვენიერია შენი ელვარე თვალები. პატარა ნოკჭებით თვალების უპეებთან, მაინც მშვენიერი ხარ და კეთილი“. ხმამაღლა კი უთხრა:

– მე აქ გავლით ვარ, სალი. აი, გავიგე რომ შენ აქ ცხოვრობ. გადავწყვიტე გსტუმრებოდი. შესაძლოა, ღამეც კი გავათიო თუკი არ შეგავიწროვებ.

– მე ძალიან მოხარული ვარ შენი ნახვით ჯონი. რასაკვირველია, ღამის გასათევადაც დარჩი. მე, ახლა მარტო ვარ, ეს ხვალაა, რომ მოთებს ერთი კვი-

რით სტუმრად მომიყვანენ. ისინი ორნი არიან,- გოგონა, ცხრა წლის და ბიჭი კი, უკვე თორმეტი წლისა. წამოდი ჯონი სახლში. მე, ნახარშით დაგარწყულ-ებ შენ. მე ვიცი, რომ ნახარში გჭირდება შენ. მოდი...

– შენ, გამოდის გათხოვილი იყავი, სალლი? შენ ბავშვები გაგიჩნდნენ.

– მე ახლაც გათხოვილი ვარ ჯონი. ჩვენ კი, ერთი ვაჟი გაგიჩნდა. აი, მოთა კი ორია,- გახარებულმა უპასუხა სალლიმ. გინდა ფანჯატურში მაგი-დასთან ჩამოჯექი, მე კი ნახარშს მოგიტან.

ჯონ ჰაიცმანი სახლის ვერანდაზე პლასტმასის სავარძელში ჩაჯდა, ხოლო, როცა სალლიმ რომელიღაც ნახარშით დიდი კათხა მოიტანა, მან ჰკითხა:

– შენ რატომ მითხარი სალლი, რომ იცი როგორი ნახარში მჭირდება მე?

– ჩემი მამა ხომ შენი მამისთვის ბალახებს აგროვებდა, ახმოვდა, მერე ნა-ხარშებს აყენებდა და შენს მამას ის ნახარშები შველოდა. მეც ვისწავლე ბალა-ხების შეგროვება. ჩემი მამა კი მეუბნებდა, რომ შენ ჯონი, ისეთივე შთამომავ-ლობითი სენი გჭირს.

– მაგრამ, როგორ გაიგე, რომ მე ჩამოვიდოდი?

– მე არ ვიცოდი ჯონი, ისე ვაგროვებდი, ყოველი შემთხვევისთვის. შენ ცხოვრება როგორ აგეწყო ჯონი? რას საქმიანობ?

– ცხოვრება სხვა და სხვა გვარად მეწყობოდა. ასევე, სხვა და სხვა რამით ვსაქმიანობდი, მაგრამ ახლა არ მსურს ამის გახსენება. აჰ, შენთან კარგია სა-ლლი, ლამაზი ბაღია, ბევრი ყვავილებია..

– ჰო, კარგია, მე ძალიან მომწონს, ოღონდ აი, ხედავ, მარჯვნივ, მშენებ-ლობაა, ეს ნაგავ-გადამამუშავებელი ქარხანა იქნება, მარცხნივაც ასევე რაღაც ქარხნის აშენება სურთ, ჩვენ კი, გადასახლებას გვთავაზობენ. მაგრამ შენ, როგორც ვხედავ შორი გზიდან ხარ მოსული და დაღლილი სჩანხარ. მე ვგრძნობ რა ძლიერ ხარ დაღლილი, მე ღია ფანჯარასთან დაგიგებ ლოგინს, დაწევი, დაისვენე. ოღონდ ნახარში ბოლომდე დალიე.

ჯონ ჰაიცმანმა ძლივს-ძლივობით გაიხადა. ის ნამდვილად დაიღალა. ნახევარი წელი უმოძრაოდ წოლისგან ატროფირებული ფეხების კუნთები სხეულს ძლივს აკავებინებდა. გაჭირვებით დაიფარა თუ არა პლედი მან მაშინვე ჩაიძინა. ბოლო დროს ძილის წამლის გარეშე ვერ იძინებდა. აი, აჰ კი, მაშინვე...

დილა მას არ უხილავს, რადგან შუადღისას გაეღვიძა. შხაპი მიიღო და ვერანდაზე გამოვიდა. სალლი საზაფხულო სამზარეულოში სადილს ამზა-დებდა და მას ბიჭუნა და გოგონა ეხმარებოდა.

– დღე მშვიდობისა ჯონი. სჩანს კარგად გეძინა. შენ კვლავ ახალგაზრ-დულად გამოიყურები! აი, გაიცანი მოთები, ეს ემმია, აი, ამ ყმაწვილს კი ჯო-რჯი ჰქვია.

– მე კი ჯონ ჰაიცმანი ვარ, დილა მშვიდობისა! – ხელი გაუწოდა მან.

– აი, გაიცანით კიდევ ერთმანეთი; სანამ ემმისთან ერთად სადილს მოვამზადებთ მამაკაცებო თქვენ იქნებ ბაღში გაგესეირნათ, მადას გაიღვიძებდით, – შესთავაზა სალლიმ.

– მე მზად ვარ თქვენ ბაღი დაგათვალიერებინოთ, – უთხრა ჯორჯმა ჰაიცმანს.

ბერიკაცი და ბიჭუნა მშვენიერ ბაღში დასეირნობდნენ. ბიჭი ხელით უთითებდა სხვადასხვა მცენარეებზე და შეფერხების გარეშე ჰყევბოდა მათ თვისებებზე. ჰაიცმანი კი თავისთვის იყო ჩაფიქრებული. როცა ისინი ბაღის ბოლოში გავიდნენ ბიჭმა აუწყა:

– აი, ამ აკაციების მიღმა ჩემი აპარტამენტებია. იგი ბებიამ ააგო.

ჰაიცმანმა ტოტი გადასწია და რას ხედავს... პატარა მდელოზე, აკაციების მიღმა, მისი პატარა სახლი იდგა. იგივე, ჩითილების გამოსაყვანი პლასტმასის ყუთებისგან აგებული. მხოლოდ სახურავი იყო სხვაგვარად გაკეთებული. ფარდაც, რომელიც კარებს ფარავდა, სხვა იყო. ჰაიცმანმა ფარდა გადასწია, ოდნავ დაიხარა და სახლში შეაბიჯა. მთელი მოწყობილობა ძველებურად იყო, მაგიდაზე, ორივე მხრიდან შუშის პლასტიკით დამაგრებული მარტო ერთი სურათი იდო. ფოტოზე სალლის მოთა იცქირებოდა. „ყველაფერი სწორია, – ახლა სახლს ხომ სხვა მეპატრონე ჰყავს და სხვა ფოტოსურათიცაა“. ჰაიცმანმა ფოტოსურათი ხელში აიღო და იმ-იტომ, რომ რაღაც ეთქვა, – წარმოსთქვა:

– შენ კარგად გამოიყურები ამ ფოტოზე, ჯორჯიკ.

– მაგრამ ეს ჩემი ფოტოსურათი არ არის, ბიძია ჯონი. ამ ფოტოზე გამო-სახულია ბიჭი, რომელთანაც ბებია ბავშვობაში მეგობრობდა. უბრალოდ აღმოჩნდა, რომ ის მე მგავს.

* * *

ჯონ ჰაიცმანი ცდილობდა რაც შეიძლება სწრაფად ევლო ბაღის ბილიკზე, ის კოჭლობდა, ჯოხს ეყრდნობოდა და ფორხილებდა.

ის სალლისთან მივიდა, გახშირებულად სუნთქავდა და ოდნავ დაბნეულმა ჰკითხა:

– სად არის ის? სად არის ახლა შენი ქმარი, სალლი? სად?

– დაშვიდდი, თუ შეიძლება, ჯონი, შენთვის არ შეიძლება ასე ძლიერი ღელვა. ჩამოჯექი, თუ შეიძლება, – მშვიდად წარმოსთქვა სალლიმ, – ასე მოხდა, ჯონი, რომ ჯერ კიდევ ბავშვობისას მე, ერთ კარგ ბიჭს დავპირდი, რომ მისი ცოლი ვიქნებოდი...

– მაგრამ ეს ხომ თამაში იყო, – თითქმის წამოიყვია ჯონი ჰაიცმანმა და სავარძლიდან წამოხტა, – ბავშვური თამაში.

– თუნდაც ასე იყოს. გამოდის, ჩავთვალოთ, რომ მე თამაშს ვაგრძელებ

და ვითომცდა გთვლი შენ ჩემს ქმრად – წარმოსთქვა სალლიმ და ჩუმად და-
უმატა, – ქმრად და ჩემთვის უსაყვარლესად.

– ჯორჯი ძალიან მგავს მე, ბავშვობის დროინდელს. ესე იგი, შენ გააჩინე
იმ ღამის შემდეგ, სალლი? შენ გააჩინე?

– ჰო, მე გავაჩინე ჩვენი ვაჟი ჯონი, ის მე მგავს. მაგრამ მას შენი ძალზედ
ძლიერი გენი აქვს და ჩვენი მოთა კი შენი ასლია.

ჯონ ჰაიცმანი უცქერდა ხან სალლის, ხან ვერანდაზე სუფრის გამწვობ
ბიჭს და გოგოს შესცქეროდა. მას უკვე აღარ შეეძლო მეტი ლაპარაკი, აზრ-
ფიქრი და გრძნობები ერეოდა. მერე, თავადაც არ უწყოდა თუ რატომ, – მკაც-
რი ხმით წარმოსთქვა:

– მე სასწრაფოდ უნდა წავიდე, ნახვამდის სალლი.

მან ბილიკზე ორი ნაბიჯი გადადგა, მერე შემობრუნდა, ჯონ ჰაიცმანი
მდუმარედ მდგარ სალლისთან მივიდა, ხელჯოხზე დაყრდნობილი სალლ-
ის წინაშე ცალ მუხლზე ძლივს დაეშვა, მისი ხელი აიღო და დინჯად აკოცა:

– სალლი, მე ძალზედ მნიშვნელოვანი და სასწრაფო საქმეები მაქვს. ჩემ-
თვის დაუყოვნებლივას წასვლა საჭირო.

სალლიმ მას თავზე ხელი დაადო და თმები ოდნავ აუწეწა:

– ჰო, რასაკვირველია, უნდა წახვიდე, რადგან მნიშვნელოვანი საქმეე-
ბია, პრობლემებია. თუკი შენ ჯონი გაგიჭრდება, ჩამოდი ჩვენს სახლში. ჩვე-
ნი ვაჟი ახლა პატარა ფირმას ხელმძღვანელობს ლამაზი სახელწოდებით
„ლოტოსი“, რომელიც ლანდშაფტის დიზაინს მუშაობს. მას არ აქვს სპეცია-
ლური განათლება, მაგრამ მე მას თავად ვასწავლე და ის ძალზედ საინტერე-
სო პროექტებს ჰქმნის. მას თითქმის აქვს შემკვეთებთან შეხება. ის მე თანხით
მეხმარება, ყოველთვე მსტუმრობს. შენ კი, ალბათ, პრობლემები გაქვს ფულ-
თან დაკავშირებით? ცოტათი ჯანმრთელობის მხრივაც. შენ მოდი ჯონი, მე
ვიცი, როგორ გიმკურნალო... ფულიც გვეყოფა ჩვენ.

– გმადლობთ, სალლი... გმადლობთ... მე უნდა მოვასწრო! უნდა...

ის გასასვლელისკენ ბილიკს მიჰყვებოდა, აზრ-ფიქრით თავის გეგმაში
იყო ჩადირული. სალლი კი ჯონის უკვე ნელ-ნელა გაუჩინარებულ ფიგურას
გაცქეროდა და თავისთვის ჩურჩულებდა: – „დაბრუნდი, ძვირფასო“. ის, ამ
ფრაზას მუდარასავით იმეორებდა, – თანაც ყოველ საათში. მოთებიც კი დაა-
ვიწყდა და არც კი შეუმჩნევია მის ნაკვეთს პატარა სახლითა და ბაღით, ნახე-
ვარ საათზე მეტხანს, როგორ დასტრიალებდა თავზე შვეულმფრენი.

* * *

ჯონ ჰაიცმანის შვეულმფრენი ჯერ კიდევ ოფისის სახურავზე ჯდებო-
და, რომ უახლოესი თანაშემწეები და მდივნები უკვე სათათბირო დარბაზში
იმყოფებოდნენ, გაცხარებულები აჯერებდნენ ციფრებს და შეფის წინაშე მო-

ხსენებისთვის ემზადებოდნენ. ისინი უკვე გადაჩვეულები იყვნენ მის წინაშე მოხსენებით გამოსვლას. ჰოდა, ახლა შეფს, რამდენადმე გულისფანცქალითა და შიშით ელოდნენ.

ჯონ ჰაიცმანი შემოვიდა და ყველანი ფეხზე წამოდგნენ. მან საუბარი მანამ დაიწყო, სანამ მაგიდის თავში საკუთარ სავარძელთან მივიდოდა:

– დასხედით. არანაირი ანგარიში, მისმინეთ ყურადღებით, არაფერს არ გავიმეორებ. დრო არ ითმენს. მაშ ასე. ტეხასის შტატში არის ვილლა, აი მისი მისამართი. გიბრძანებთ ამ ვილლის გარეშემო ასი მილის რადიუსით მდებარე მთელი მიწების შესყიდვას. შეისყიდეთ ყველა საწარმოები, რომლებიც ამ მიწებზე მდებარეობენ, იმ შემთხვევაშიც კი, თუკი სამმაგი ფასის გადახდა მოგიწევთ. ვინც არის უძრავი ქონების ყიდვა-გაყიდვის პასუხისმგებელი პირი, შეუძლია დარბაზის დატოვება და აღსრულებისთვის დაუყოვნებელი შედგომა. საჭიროების შემთხვევაში, ამოქმედეთ საკუთარი ყველა აგენტი. მოცემულმა ოპერაციამ არა უმეტეს ერთი კვირისა უნდა მოიცვას.

ერთი-ერთი თანაშემწეთაგანი მაშინვე წამოხტა და აჩქარებული ნაბიჯით გასასვლელისკენ გაემართა.

ჯონ ჰაიცმანმა გააგრძელა:

– ყველა შენობები, ქარხნების და ფაბრიკების, რომლებიც მოცემულ მიწებზე მდებარეობენ, ერთი თვის მანძილზე უნდა მოხდეს მათი დემონტაჟი, იმ შემთხვევაშიც კი, თუკი ასეულობით საამშენებლო ფირმების ჩართვამ მოგიწიოთ. ერთი თვის შემდეგ მათ ადგილზე ბალახი უნდა იქნას გადარგული.

დარბაზში დარჩენილ ბოლო თანაშემწეს ჯონ ჰაიცმანმა უთხრა:

– ტეხასის შტატში ლამაზი სახელწოდების პატარა ფირმა „ლოტოსია“. მასთან კონტრაქტი ხუთი წლის ვადით დადეთ. ამ ფირმას ტეხასის მიწაზე შემენილი იმ ვილლის გარეშემო დასახლების დაპროექტება დაავალეთ. ფირმის მიერ დასახელებული თანხა გააორმაგეთ. შეასრულეთ.

ორი კვირის შემდეგ ჯონ ჰაიცმანი ათას ხუთას კაციანი აუდიტორიის წინაშე გამოვიდა. დარბაზში სამუშაოს დამსაქმებელ აგენტთა მიერ შეკრებილი ლანდშაფტის დიზაინის შემქმნელი სპეციალისტები, ბოტანიკოსები და აგრონომები ისხდნენ. ყველას სურდა სამუშაოს მიღება. მითუმეტეს, რეკლამაში მითითებული იყო, რომ კონტრაქტი საშუალო სტატისტიკურთან შედარებით ორჯერ უფრო გაზრდილ ანაზღაურებას ითვალისწინებდა.

ჯონ ჰაიცმანი სცენაზე გამოვიდა და მისი ჩვეული კატეგორიულობით ალაპარაკდა, უფრო მეტიც, ბევრად უფრო დიდი დამაჯერებლობით:

– *თქვენდამი წარმოდგენილი კონტრაქტის შესაბამისად, ყოველ თქვენგანს ორი ჰექტარი მიწის ნაკვეთი უსასყიდლოდ გადმოგეცემათ. თქვენთვის შემოთავაზებული იქნება დასაშლელ-ასაწყობი კოტეჯის რამოდენიმე ვარი-*

ანტი, თქვენი არჩევანის გათვალისწინებით და კომპანიის ხარჯზე, ყოველ მიწის ნაკვეთზე კოტეჯები აშენებულ იქნება თქვენს მიერ მითითებულ ადგილზე. ხუთი წლის მანძილზე კონტრაქტში მითითებული თანხა გადაედება ოჯახის ყოველ ზრდასრულ ადამიანს. თქვენი ამოცანაა - სამუდამოდ გადმოცემული ტერიტორიის მოწყობა. გააშენოთ ბაღები და ყვავილნარი, გააკეთოთ ტბორები და ბილიკები. ყველაფერი გააკეთოთ ლამაზად და კეთილი განწყობით. კომპანია გადაგიხდით ნერგებისა და თქვენს მიერ მოთხოვნილი თესვების საფასურს. მე ყველაფერი ვთქვი. თუ კითხვები არ გაქვთ, - მსურველებს შეუძლიათ კონტრაქტს ხელი მოაწერონ.

მაგრამ ათას ხუთას კაციან დარბაზში სრული სიჩუმე სუფევდა. საკუთარი ადგილიდან არავინ წამომდგარა და მაგიდისკენ არ წასულა, სადაც მდივნები ისხდნენ, რომლებიც კონტრაქტის დადების მზადყოფნაში იყვნენ. ჩამომდგარი ყრუ სიჩუმიდან, ერთი წუთის შემდეგ, ხანდაზმული კაცი ადგილიდან წამოდგა და იკითხა:

- გვითხარით სერ, ეს ადგილი, რომელსაც თქვენ სამოსახლოდ გვთავაზობთ, სასიკვდილოდ მომწამლავია?

- არა, - უპასუხა ჰაიცმანის ერთ-ერთმა თანაშემწემ, - ეს ადგილი, პირიქით, გამოირჩევა მეტ-ნაკლებად სუფთა ეკოლოგიურობით, მასში საკმაოდ ნაყოფიერი მიწებია.

- მაშინ, გულწრფელად გვიპასუხეთ, რა ექსპერიმენტის ჩატარებას აპირებთ ადამიანებზე თქვენ? - ადგილიდან წამოიმახა ახალგაზრდა ქალმა. - უმეტესობას ბავშვები ჰყავს. მეც, მაგალითად არ მსურს ჩემი შვილი, რაღაც გაურკვეველი ექსპერიმენტის მსხვერპლი გავხადო.

მოულოდნელად დარბაზიც ახმაურდა, აქეთ-იქიდან წამომახილები ისმოდა: - „ავანტიურისტები“, „არაადამიანურები“, „ხვადაგები“, ადამიანები საკუთარი სკამებიდან ადგნენ და დარბაზის დატოვება დაიწყეს. ჰაიცმანის თანაშემწენი რაღაცის ახსნას, კითხვებზე პასუხების გაცემას ცდილობდნენ, მაგრამ უშედეგოდ: - ჰაიცმანი უმწეოდ შესცქეროდა ადამიანებს რომლებიც დარბაზს სტოვებდნენ. მას ესმოდა: - მათ წასვლასთან ერთად, მისი იმედიც იფუშებოდა, ან უფრო მეტიც... მას ისე სურდა, რაიმე სასიამოვნო გაეკეთებინა სალლისთვის, საკუთარი ვაჟისთვის და მოთასთვის. მას სურდა, რომ სალლის მყუდრო ვილიის ახლომახლო ამონაბოლქვიანი მიწები კი არ მდგარიყო, არამედ გარეშემო ბაღები აყვავებულიყო და კეთილ ადამიანებს ეცხოვრათ. მან შეისყიდა მიწები, მისი განკარგულებით ამონაბოლქვიანი მიწები აიღეს. დათესეს ბალახი. მაგრამ მიწა მაშინ იქნება ლამაზი, თუკი მასზე კარგი ადამიანები დაფუძნდებიან, ისინი კი, გადიან. ისინი ვერ მიხვდნენ... როგორ უნდა მიხვედრილიყვნენ, როგორ დაეჯერებინათ? სდექ! ჰაიცმან! თითქოს გონება გაუნათდაო. მათ ხომ არაფერი იციან და ამიტომაც არ

სჯერათ! რა იქნება, რომ სიმაღლელე... ჯონ ჰაიცმანი წამოდგა და ჩუმად, ჯერ კიდევ უზერხულად ალაპარაკდა:

– ადამიანებო, მე მივხვდი, საჭიროა კომპანიის ასეთი ქმედების მოტივაციის ახსნა. მაგრამ მისი ახსნა შეუძლებელია. არანაირად არ არის შესაძლებელი. ეს იმიტომაც ასე, რომ მე... გესმით, ეს მოტივაციაა... უფრო სწორად, ყველა ეს კონტრაქტები პირადულ ხასიათს ატარებს. ანდა, როგორ ვთქვა...

ჰაიცმანი დაიბნა და არ იცოდა, როგორ გაეგრძელებინა საუბარი, მაგრამ ადამიანები შეჩერდნენ. ისინი სკამებს შორის გასასვლელებსა და დარბაზის კარებებში შეჩერდნენ. ჰაიცმანს ყურადღებით შესცქეროდნენ. ისინი სდუმდნენ და მან არ იცოდა, როგორ გაეგრძელებინა საუბარი, და მაინც, მოიკრიბა მხნეობა და განაგრძო:

– მე ბავშვობაში... ახალგაზრდობაში... ერთი გოგონა შევიყვარე. მაგრამ მაშინ მე, არ ვიცოდი რომ შემეყვარდა. მე ვიყავი დაქორწინებული სხვა ქალებზე. ვმოღვაწეობდი ბიზნესით. მე და იმ გოგონას ორმოცდაათი წელი არ გვიანხავს ერთმანეთი. მე არ ვიხსენებდი მას. სულ ახლახანს გავიხსენე იგი. მივხვდი, რომ ის გოგონა ერთადერთი ადამიანია, რომელსაც მე, გულწრფელად ვუყვარდი. ახლაც ვუყვარვარ. მაგრამ მე არ ვიცოდი ამის შესახებ, მე არც კი ვიხსენებდი მას. მე, ასევე მივხვდი, რომ მხოლოდ მას, ერთადერთს თუ შევიყვარებდი. მე, შევხვდი ამ გოგონას, ის, რასაკვირველია, ახლა დიდია. მაგრამ ჩემთვის ის ისეთივედ დარჩა, როგორიც იყო. მას უყვარს ბაღი. ის ყველაფერს ლამაზად აკეთებს. ჰოდა მე, მომიწინაა რომ მის გარეშე სილამაზე და კარგი მეზობლები ყოფილიყო. უკეთესია, კარგი და ბედნიერი მეზობლები რომ ცხოვრობდნენ მის გარეშე. მაგრამ როგორ გავაკეთო ეს? მე ბიზნესით ვიყავი დაკავებული და დავაგროვე გარკვეული რაოდენობის თანხა. მე ვიყიდე მიწა. დავყავი იგი ნაკვეთებად და აი, ეს კონტრაქტები მოვიფიქრე. მე ეს, ჩემთვის უსაყვარლესი ადამიანისთვის გავაკეთე:– იქნება და ჩემთვისაც კი გავაკეთე?– ბოლო ფრაზა ჯონ ჰაიცმანმა ისე წარმოსთქვა, თითქოს საკუთარ თავს უსმევს შეკითხვასო. შემდეგ მან საუბარი კვლავ გააგრძელა ისე, თითქოს მის წინ მდგომ ადამიანებს ვერ ხედავდა, თითქოს ხმამაღლა, თავისთავთან მსჯელობდა,– ჩვენ რაღაცისთვის ვცხოვრობთ,– და რისთვის? ვესწრაფვით სადღაც,– და რისკენ? მე მალე მოვკვდები, რა დარჩება ჩემს შემდგომ, მხოლოდ ხრწნადი. მაგრამ ახლა მე, უკვე არ მოვკვდები, სანამ ჩემს პროექტს არ განვახორციელებ. დავტოვებ ჩემს შემდეგ მარადიულს, დავტოვებ ბაღს, ჩემთვის საყვარელი ადამიანისთვის. დავტოვებ ბაღებს. თავიდან მე მსურდა ბევრი მუშახელი დამეჭირავებინა ან დამედო კონტრაქტი მსხვილ ფირმასთან, რომელიც ლანდშაფტის დიზაინითაა დაკავებული. დამედო კონტრაქტი, რათა მუშებს მოეელოთ მცენარეებისთვის. მაგრამ მერე მივხვდი, სილამაზე რაღაც არაცოცხალი გამოვიდოდა, თუკი იგი შენი შექმ-

ნილი არ არის. ჰოდა, გადავწყვიტე გამეკეთებინა ისე, რომ საკუთარი ყოფილიყო. ამიტომაცაა, რომ ნაკვეთებს და სახლებს გამღევთ, სანაცვლოდ კი, ჩემთვის საყვარელი ადამიანის გარეშემომხოლოდ სილამაზეს გთხოვთ. თქვენ არ დაიჯერეთ ჩემს მიერ შემოთავაზებული კონტრაქტის პირობების რეალურობა. თქვენ არ გესმოდათ, რა მიზანი ჰქონდა მხარეს, რომელიც გთავაზობთ ასეთ კონტრაქტებს, ახლა თქვენ იგი იცით.

ჯონ ჰაიცმანი გაჩუმდა. დარბაზში მდგომი ადამიანებიც სდუმდნენ. პირველმა სიჩუმე, ყველაზე მეტად რომ უარყოფით მოსაზრებას გამოთქვამდა, იმ ქალმა დაარღვია. პირველი რიგისკენ, იგი სცენაზე ჩამწკრივებული მაგიდებისკენ გაეშურა, რომლებზეც კონტრაქტები იყო დაწყობილი, ერთ-ერთ მდივანს სთხოვა მისი გვარი პირველი ჩაეწერათ და მოაწერა კონტრაქტს ხელი ისე, რომ არც კი წაუკითხავს იგი, მერე დარბაზში მდგომი ადამიანებისკენ შემობრუნდა და წარმოსთქვა:

– დიახ, მე მოვაწერე ხელი. პირველმა მოვაწერე. ზუსტად ამითვე შევალ ისტორიაში, იმიტომ რომ პირველი ვარ. თქვენ ოღონდ დაფიქრდით:– ვერც ერთი მამაკაცი, როგორი მდიდარიც არ უნდა იყოს ის, ვერ გააკეთებს უფრო იმაზე ძვირფას საჩუქარს თავისი საყვარელი ადამიანისთვის, ვინემ ამ სცენაზე მდგომმა მამაკაცმა გააკეთა. უფრო მეტის გაკეთებაც კი, შეუძლებელია!

– ის კი არა და, მთელი საკაცობრიო ისტორიის თვალსაწიერიდანაც კი, ვერც ვერავინ შესძლო მსგავსი რამმოეფიქრებინა,– დარბაზიდან წამოიყვირა მეორე ქალმა.

– მე მიყვარხართ თქვენ,– წამოიძახა მესამემ.

– თქვენთვის საყვარელი ადამიანის გვერდით მსურს ნაკვეთი, რა ჰქვია მას?– ჰკითხა მეოთხემ.

– მას ჰქვია...– უნდოდა ეთქვა ჰაიცმანს, მაგრამ სხვაგვარად განაგრძო,– იქნებ, საჭირო არც არის, მან რომ იცოდეს. დაე, იფიქროს, რომ ზედს ნებავდა ასე.

დარბაზში მყოფი აღტაცებული ადამიანები სცენაზე მდგარი მაგიდებისკენ ერთდროულად გაემართნენ. ხალხი მხიარულად ხუმრობდა და ერთმანეთს, არც მეტი, არც ნაკლები, მეზობლებს უწოდებნენ, მაგრამ უმეტესობა, განსაკუთრებით კი ქალები სიყვარულით ანთებული თვალებით სცენაზე მდგარ მამაკაც-ადამიანს შესცქეროდნენ.

ჯონ ჰაიცმანმა სიცოცხლეში პირველად შეიგრძნო საკუთარ თავზე სიკეთის, სიყვარულისა და გულწრფელი აღტაცების ენერგია, რომელიც უმეტეს ადამიანთა სულებიდან გამოსჭვიოდა. ენერგია, რომელიც კურნავს და ყოველივეზე, ნებისმიერ უძლურებაზე იმარჯვებს. ის უკვე კოჭლობის გარეშე სტოვებდა სცენას. რამოდენიმე თვე, პირადადაც იღებდა ენერგიულ მონაწილეობას, მის მიერ შეძენილ მიწებზე არსებული დაწესებულებების დე-

მონტაჟში. იხილავდა სალლის ვილლის გარეშემო გასაშენებელი მომავალი დასახლების პროექტის დეტალებს, მთელს ინფრა სტრუქტურას და ცალკეული ნაკვეთის ლანდშაფტის ვარიანტებს.

ერთი წლის შემდეგ, როცა სალლის ვილლის ჭიშკარს მიუახლოვდა, გარეშემო, ვიდრე მისი თვალსაწიერი სწვდებოდა, დაინახა ადამიანები უკვეროგორ რგავდნენ პატარა ნერგებს დიდი ბაღებისთვის. სალლის ჭიშკართანაც ჩარგული იყო რამოდენიმე ნერგი, რომელთა ფესვებიც მზრუნველად იყო შეფუთული. სალლიმ თითქოს იგრძნო მისი მოსვლა და შესახვედრად გამოიქცა.

– ჯონ, რა კარგია, რომ ჩამოხვედი! რა კარგია! გამარჯობა ჯონი!

მან მკვირცხლად მიიღბინა ჯონისთან და მგზნებარედ, როგორც გოგონამ, ისე ჩაჰკიდა ჯონის ხელი, წაიყვანა ჩაის დასალევად და გახარებული შეურყერებლივ ელაპარაკებოდა:

– იცი, შენ, ჯონი! რა სასწაული ხდება გარეშემო? მე ისე ბედნიერი ვარ! წარმოუდგენლად ბედნიერი, ახლა უკვე ჩვენი სახლის გვერდით აღარ იქნება კვამლის მხრჩოლავი მიწები. იქნებიან კეთილი მეზობლები. მთლიანად დუღს ცხოვრება გარეშემო! მთლიანად დუღს! თუკი შენ, ბიზნესთან დაკავშირებით რაიმე წარუმატებლობა გაქვს, მაშ ნულარ ინაღვლებ ამაზე, ჯონი. მიაფურთხე ყველაფერს შენ და იცხოვრე აქ. ახლა ჩვენ მდიდრები ვართ, ჩვენმა ვაჟმა ძალიან სარფიანი, უფრო მეტიც, უჩვეულოდ სარფიანი კონტრაქტი მიიღო. ახლა ის, მთელი აქაური დიზაინის პროექტსა და მის მოწყობას ხელმძღვანელობს. ჩვენ, კიდევ ცოტადენი მიწაც ავიღეთ. იქ ჩვენი ვაჟი თავისთვის სახლს აიშენებს, ჩვენ კი, თუკი მოისურვებ, მე და შენ აქ ვიცხოვრებთ.

– მოვისურვებ, – უპასუხა ჯონ ჰაიცმანმა და დაუმატა: – გმადლობ შენ, სალლი, მოპატიჟებისთვის.

– კი, მაგრამ ძველ სახლში ვითომ რატომ უნდა იცხოვროთ თქვენ?– გაისმა, ჯონ ჰაიცმანის ზურგს უკან ხმა. ის შემობრუნდა და საკუთარი ვაჟი დაინახა. მაშინვე მიხვდა, რომ მისი ვაჟი იქნებოდა. ახალგაზრდა მამაკაცმა კი საუბარი განაგრძო:– მე, როგორც ვხვდები, თქვენ ჩემი მამახართ, არა? როცა ჯორჯიკმა მიაშო, რომ თქვენ დედის ბავშვობის მეგობრის სურათი მის ფოტოსურათად მიიღეთ მე, მაშინვე მიეხვდი თუ ვინ იყო მოსული. დედამაც ვერ ისწავლა საკუთარი გრძნობების დაფარვა.

მე, რასაკვირველია ჯერ-ჯერობით თქვენს მიმართ ისეთ გრძნობას არ განვიცდი, როგორსაც დედა, მაგრამ მზად ვარ ჩემი ბედნიერი მშობლებისთვის ახალი კოტეჯის მშენებლობაც დავაფინანსო.

– გმადლობთ შვილო,– მოგუდულად წარმოსთქვა ჯონ ჰაიცმანმა. მას სურდა მისულიყო და გადაჰხვეოდა საკუთარ ვაჟს, მაგრამ რატომღაც მხნე-

ობა არ ეყო. ახალგაზრდა მამაკაცმა თავად გადადგა მისკენ ნაბიჯი, ხელი გაუწოდა და წარუდგა,- ჯონი.

– ჰოდა ძალიანაც კარგი! რა ბედნიერებაა, აი გაიცანით კიდეც ერთმანეთი. როცა ერთმანეთს უფრო ახლოს გაიცნობთ,- აი მაშინ კი მოგეწონებათ ერთმანეთი. ახლა კი მოდი ჩაი დავლიოთ,- სთქვა სალლიმ.

საუზმისას, სალი კვლავ სულმოუთქმელად ლაპარაკობდა, უჩვეულო მოვლენების შესახებ, რომელიც ბოლო თვეებში ხდებოდა.

– აი, შენ წარმოიდგინე ჯონი, აი, წარმოიდგინე შენ. აქ ისეთ ისტორიას ჰყვებიან, მსოფლიოში ყველაზე ლამაზი ლეგენდის მსგავსს. ლეგენდაზე, რომელიც ცხადლივ ხდება. შენ წარმოიდგინე, ჯონი. ადამიანები ჰყვებიან, რომ ყველა ეს მიწები გარეშემო მხოლოდ ერთმა მამაკაცმა იყიდა. მერე ამ ადამიანმა მოიწვია საუკეთესო დიზაინერები, აგრონომები და მეზღეები. თითოეულს სამარადქაზოდ, უფასოდ დაურიგა რამოდენიმე ჰექტარი მიწის ნაკვეთი. ოღონდ უთხრა, რომ მათ ლამაზად მოეწყობთ საკუთარი ნაკვეთები. ყველა ნერგები და თესვები მათ უფასოდ მიაღებინა და უთხრა, რომ კიდეც ხუთი წელი საკუთარი ნაკვეთების კეთილმოწყობისთვის საფასურს გადაუხდიდა. წარმოიდგენია, კიდეც იქით უხდის. მთელი მისი კაპიტალი, უკანასკნელ ცენტამდე ჩადო იმ ადამიანმა ამ პროექტში.

– ჰო, შესაძლოა, უკანასკნელ ცენტამდე არა...- ეჭვი გამოთქვა ჰაიცმანმა.

– ხალხი კი ამბობს,- მთლიანადო. და შენ იცი, რისთვის გააკეთა მან ეს ყველაფერი?

– რისთვის?- მშვიდად ჰკითხა ჯონ ჰაიცმანმა.

– ზუსტად ამაშია ჩადებული მომხდარის მთელი სიმშვენიერე. კაცმა ეს გააკეთა იმისთვის, რომ მთელს ამ სიმშვენიერეს შორის მისთვის საყვარელ ქალს ეცხოვრა. ქალიც ასევე, ამბობენ, ლანდშაფტის დიზაინითაა დაკავებული. აი, აქ სადღაც მისი ვილლაც იქნებაო. ოღონდ არავინ იცის, სად იქნება და ვინ არის ის ქალი. წარმოიდგენია, ჯონი, რა იქნება, როცა ადამიანები გაიგებენ ვინ არის ის ქალი?

– რა იქნება?

– როგორ თუ რა, ყველა ადამიანი ხომ მოისურვებს მის შეხედვას და უფრო მეტიც, შეხებას ისე, როგორც ღვთაებისას. ის, ალბათ, რაღაც განსაკუთრებულია. შესაძლოა, გარეგნულადაა განსაკუთრებული, ან შინაგანად. „მსოფლიოში არც ერთ ქალს არ აქვს უნარი მამაკაცს შთააგონოს ასეთი არაჩვეულებრივი და ლამაზი ქმედება“ – ასე ამბობენ გარეშემო ყველანი. ჰოდა, აი, ხომ მოესურვება ყველა ადამიანს ასეთი კაცისა და არაჩვეულებრივი ქალის ხელის შეხება.

– ალბათ, მოესურვებათ,- დაეთანხმა ჯონ ჰაიცმანი და დაუმატა – ჰოდა, ახლა, რაღა უნდა ვქნათ ჩვენ სალლი?

– რატომ ჩვენ? – გაიკვირვა სალლიმ.

– იმიტომ ჩვენ, რომ ეს არაჩვეულებრივი ქალი, ვის გამოისობითაცაა ყოველიოვე რაც გარეშემო ხდება, – ეს შენა ხარ, სალლი.

სალლი თვალებგაფართოებული შესცქეროდა ჯონის, ცდილობდა მოსმენილის გაცნობიერებას. ჰოდა, როცა რაღაცას მიხვდა, ფინჯანი ხელიდან გაუვარდა, მაგრამ ფინჯანის გატეხვის ხმისთვის არავის მიუქცევია ყურადღება. ჯონ ჰაიცმანი სკამის დავარდნის ხმისკენ შემობრუნდა, როცა მოწყვეტით, რაღაცნაირი ალტყინებით წამოხტა თავისი ადგილიდან მისი ვაჟი. ჯონი-უმცროსი, მამასთან მივიდა და რბილი ბარიტონით მღელვარედ წარმოსთქვა:

– მამავ! მამა! შეიძლება რომ გადაგეხვიო?!

ჯონ ჰაიცმანი პირველი ჩაეკონა შვილს და მოესმა, როგორ უცემდა გული მას. მამას გადახვეული ჯონი-უმცროსი აღფრთოვანებით ჩურჩულებდა.

– *ასეთი სიძლიერით უსიტყვოდ სიყვარულის ახსნა, სიყვარულისა, სამყაროს ჯერ არ სმენია... მე ვამაყობ! მე აღფრთოვანებული ვარ შენით, მამა!*

როცა მამა და ვაჟი სალლისკენ შემობრუნდნენ, იგი ჯერ კიდევ მომხდარს იაზრებდა. მოულოდნელად მისი ღაწვები ალისფრად ისე წამოენთო, ნაოჭებიც კი გადაუფარა. თვალებიდან ცრემლები წამოსცვივდა. სალლი ცრემლებმა შეაცბუნა, სწრაფად მივიდა ჯონი-უმცროსთან, ხელი ჩაჰკიდა და ვერანდის გასასვლელისკენ გაიყოლა. ჯონი-უმცროსმა თვალი მიადევნა მისი მშობლები, ხელიხელ ჩაკიდებულნი, როგორ მიუყვებოდნენ ბილიკს, რომელიც აკაციებისკენ მიემართებოდა, რის უკანაც საბავშვო სახლი იდგა. ისინი ჯერ დინჯად მიემართებოდნენ, მერე კი მოულოდნელად, მოზარდებით აკაციებისკენ გაიქცნენ.

ათი წლის შემდეგ, გაახალგაზრდავებული ჯონ ჰაიცმანი დასახლების სხვა მამაკაცებთან ერთად კლუბის კაფეში იჯდა და სიცილით უხსნიდა მათ:

– მე, არანაირ პრეზიდენტობაზე არ ვიყრი კენჭს, და ნურც მთხოვთ ამას. საქმე ასაკშიც არ არის. ქვეყნის მართვა, პრეზიდენტობის გარეშეც შესაძლებელია. საკუთარი ბალიდანაც შესაძლებელია იგი. აი, თქვენ საკუთარი მაგალითით უჩვენეთ, როგორ არის საჭირო ნამდვილი ცხოვრების მშენებლობა, მთელი ამერიკაც აყვავებულ ბალად იწყებს გადაქცევას. ასე თუ გაგრძელდება, შესაძლოა ჩვენ რუსეთსაც კი დავეწიოთ.

– დავეწვევით! დავეწვევით, – დადასტურა შემოსულმა სალლიმ, – ოღონდ ახლა თუ შეიძლება სახლში წავედით, ჯონი. ბავშვს უშენოდ დამინება არ სურს, – შემდეგ კი, ყურში ჩურჩულით დაუმატა: – მეც ასევე...

ჩრდილიანი, სურნელოვანი ხეივნის ქვეშ მისეირნობდნენ საკუთარი სახლისკენ, ხელიხელ ჩაკიდებული ორი, არცთუ ხანდაზმული ადამია-

ნი, ჯონ ჰაიგმანი და სალლი. გაზაფხულზე მათ მხოლოდ ეჩვენებოდათ, რომ მათი ცხოვრება ის-ის იყო იწყებოდა. როგორც იწყებოდა ცხოვრება მთელს ამერიკაში.

* * *

– შენს ისტორიას, ძალზედ ლამაზი დასასრული აქვს – ვუთხარი მე ანა-სტასიას, როცა მომავალზე დაასრულა თავისი თხრობა მან. – და ყველა შენი ისტორიები იმედის მომცემია. მაგრამ მოხდება კი, მსგავსი რამ სინამდვილეში? ცხადლივ?

– აუცილებლად მოხდება, ვლადიმირ. ეს გამოგონილი ისტორია კი არ არის, არამედ მომავლის პროექციაა. მასში მნიშვნელოვანი სახელები და სამოქმედო ადგილები კი არ არის, არამედ არსი, იდეა და ოცნებაა მნიშვნელოვანი! და, თუკი ჩემმა მონათხრობმა დადებითი გრძნობები გამოიწვია, მაშინ ადამიანები აუცილებლად გაუკეთებენ პროექტირებას მომავლის არსს. პროექციაში საკუთარი დეტალებით ბევრი ადამიანის მიერ დამატებული იქნება დიდი აზრი და დიდი შემცნობელობა.

– როგორ ხდება ყოველივე ეს?

– შეხედე, რა მარტივია. შენ ისტორია მოგეწონა?

– მე? ჰო!

– გინდა შენ, რომ მომავალში იგი განხორციელდეს?

– მინდა, რასაკვირველია.

– ჰოდა, თუკი შენ მასზე მოუყვები ადამიანებს, როგორ ფიქრობ, მოისურვებს ვინმე ასეთივეს მსგავსის ცხადად ნახვას?

– მე ვფიქრობ, – მოისურვებს.

– აი, ხომ ხედავ, გამოდის, რომ ისინიც მოისურვებენ, ვინც ისტორიაში საკუთარი თავისთვის არა მარტო დამკვირვებლის როლს, – არამედ შემსრულებლისასაც აიღებს. ჰოდა, ნათქვამიც ცხოვრებაში განხორციელდება.

– ჰო, ვფიქრობ, გასაგებია. მაგრამ ცოტათი დასანანია, რომ შენ, ასეთი ლამაზი სურათები უცხოელ მეწარმეებზე დახატე და არა რუსეთელებზე.

– ვლადიმირ, რუსეთელებისას, მშვენიერ რეალურ სურათებად უკვე თავად ცხოვრება ხატავს. უფრო ზუსტადაც შეიძლება თქმა, ბევრი მათგანი უკვე ჰქმნის ღვთიურ მარადიულობას. შენ შეგეძლო ამაზე თავადვე მოგეთხრო.

– თავად? ჰო, რასაკვირველია. მე ნამდვილად ვიცი ბევრი რუსი მეწარმის შესახებ, რომლებმაც არა თითო-თითო, არამედ ჰექტრობით მიწა აიღეს და მათზე საკუთარ ადგილ-მამულებს აშენებენ. ისეთებს, რომლებზეც შენ ლაპარაკობდი. ოღონდ მათი ისტორიები არც ისე რომანტიკულებია.

– ყოველ მათგანზე, ვინც გააზრებულად შეეხო მიწას, აუცილებელია დიდებული ფურცლები დაიწეროს. ის მონათხრობი ამოუწურავი იქნება. შეხედე, აი, მხოლოდ ერთი ისტორიაა და შეიცანი შენთვის ნაცნობი სახელები მასში.

მე ბაბიქონ უბნ, ჩემო ანბანოვო

ქეწარმე ვიქტორ ჩადოვმა განთიადისას გაიღვიძა. მის გვერდით ფართე საწოლზე ტკბილად ეძინა მის საყვარელს. გადასაფარებლის თხელი ქსოვილი შემოტმანსოდა ქალის ჩამოქნილ სხეულს.

ყოველ ჯერზე, როცა ისინი ბანკეტზე ან ფეშენებლური კურორტის ოტელში ერთად ჩნდებოდნენ, მისი სხეულის ფორმები მამაკაცების ხან შურიან, ხან კი ჟინით სავსე მზერას იზიდავდა.

თანაც ინგა,- ასე ერქვა მძინარე მზეთუნახავს,- ასევე მომხიბლელ ღიმოს ფლობდა და გარშემომყოფებზე ჭკვიანი და ერუდირებული ქალის შთაბეჭდილებას ახდენდა. ვიქტორს მოსწონდა მასთან ურთიერთობა, ამიტომაც მან ერთოთხოთახიანი ბინა იყიდა, იგი ულტრათანამედროვე ავეჯით გააწყო, მისცა ინგას გასაღები და ხანდახან, როცა ინტენსიური ბიზნესი საშუალებას აძლევდა, ერთი ან ორი ღამით მასთან რჩებოდა. ის მადლიერი იყო ამ ოცდახუთი წლის ქალთან და მასთან გატარებული მშვენიერი ღამეებისთვის და იმედებისთვის, მაგრამ მის ცოლად მოყვანას მაინც არ აპირებდა. ის ინგას მიმართ განსაკუთრებულ სიყვარულს არ განიცდიდა. თანაც ესმოდა, რომ ის 38 წლისაა, ინგა 25-ის. რასაკვირველია გაივლის კიდევ რამოდენიმე წელი და ახალგაზრდა ქალს ახალგაზრდა საყვარლის ყოლა მოესურვება. ხოლო მისი გარეგნობისა და ჭკუის პატრონისთვის ეს მწელი არ იქნებოდა. მონახავს კიდევ უფრო ახალგაზრდასაც და უფრო მდიდარსაც და თანაც ამას,- მისი წყალობით, რადგან მასზე დაქორწინებისას ის მას გავლენიანი ბიზნესმენების წრეში შეიყვანს.

ინგა მისკენ გადმობრუნდა, ძილში გაუღიმა, მსუბუქად ჩამოცურებულმა გადასაფარებელმა ქალის სრულყოფილი ფორმების მქონე მცდური მკერდი ოდნავ გააშიშვლა. ისინი, თითქოს კვლავ სასიყვარულო ზომების მიღებისკენ იწვევდნენ მას.

მაგრამ ვიქტორს, როგორც ყოველთვის ლტოლვა არ უგრძნია და არც აღგზნებულია მისი გაშიშვლებული მკერდის დანახვისას. მან ფრთხილად გადააფარა გადასაფარებელი მძინარე ინგას. ცდილობდა რა, არ გაეღვიძებინა ის, ჩუმად ადგა ლოგინიდან და სამზარეულოსკენ გაემართა.

მან ყავა მოიდუღა და დალია. სიგარეტი მოსწია და თითქოს ბურანშიაო, ისე დაიწყო სამზარეულო-სასადილოში ბოლთის ცემა.

სიზმარი! იმ ღამით ნანახი უცნაური სიზმარი გრძნობებს უფორიაქებდა. ზუსტადაც, რომ გრძნობებს და არა გონებას. ვიქტორს ესიზმრა, ვითომ რომელიღაც დაჩრდილულ ხეივანში მიაბიჯებდა გაძლიერებულად ანალიზებდა მორიგი კომერციული გარიგების მიზანშეწონილებას. მის წინ და უკან დაცვა იყო, რომელთა ყოფნაც აღიზიანებდა მას და კონცენტრირების საშუალებას არ აძლევდა. ასევე, გონების მოკრებაში მანქანების განუწყვეტელი ხმაური უშლიდა ხელს, რომელიც შემოღობილი პარკის გარედან ისმოდა. მოულოდნელად გაქრა დაცვაც, მანქანების ხმაურიც და მას ჩიტების გალობა მოესმა, ასევე შენიშნა სკვერში, თუ რა მშვენიერია გაზაფხულის ფოთოლთა შრიალი და ბუჩქებზე ყვავილები. ის მის შიგნით აღძრულმა მადლმოსილმა შეგრძნებამ შეაჩერა. და, მან, როგორც არასდროს ისე კარგად იგრძნო თავი.

და, აი აქ, მან დაინახა, რომ ხეივანში მისკენ პატარა ბიჭი მორბის. მზე მის უკან ანათებდა, რომელიც მის გარეშემო თაღს ჰქმნიდა, და ისეთ შთაბეჭდილებას სტოვებდა, – თითქოს მისკენ ანგელოზი მორბოდა.

მეორე წამს მას მოეჩვენა, რომ მისკენ მისი პატარა ბიჭიმორბის. ბიჭი მისკენ მორბოდა, მონდომებულად იქნევდა ხელებს და პატარა ფეხებს. ვიქტორმა სასიხარულო შეგრძნებით ჩაიმუხლა, ჩასახუტებლად ფართოდ გაშალა მკლავები და მისმა პატარა ბიჭუნამაც განზე გაშალა პატარა ხელები და, მოულოდნელად პატარა, ვიქტორამდე არ მისული სამ მეტრში შეჩერდა, პატარა სახეზე ღიმილი ჩაუქრა და ბავშვური თვალების სერიოზულობა გამომეტყველებამ ვიქტორში გაძლიერებული გულისცემა გამოიწვია.

– მოდი პატარავ ჩემთან! მოდი, გადაგხვევი ჩემო ბიჭო, – მიმართა ვიქტორმა, – მაგრამ სევდიანი ღიმილით, პატარამ უპასუხა:

– შენთვის შეუძლებელი იქნება ამის გაკეთება, მამა.

– რატომ? – გაიკვირვა ვიქტორმა.

– იმიტომ, – სევდიანი ხმით მიუგო პატარამ, – იმიტომ ვერ შესძლებ მამა, ჩემს ჩახუტებას, რომ შეუძლებელია ჯერ არ დაბადებული ბიჭის ჩახუტება. შენ ხომ, არ გაგიჩენივარ მე, მამა.

– მაშინ შენ მოდი და ჩამეხვია მე, ჩემო ბიჭო. მომიახლოვდი.

– შეუძლებელია, შენ რომ არ დაუბადებიახარ იმ მამის ჩახუტება.

პატარა შეეცადა, თვალცრემლიანს გაელიმა მისთვის, მაგრამ ვარდისფრად შეფაკლულ ღაწვზე ცრემლი ჩამოუგორდა. შემდეგ პატარა შებრუნდა, თავი დახარა და ხეივანს ნელა გაუყვა.

ვიქტორი კი, მუხლებზე იდგა და ადგილიდან დაძვრის ძალა არ ჰყოფნიდა. პატარა შორდებოდა. და მასთან ერთად შინაგანი სასიამოვნო და მაღლიანი შეგრძნებაც ჰქრებოდა. თითქოს შორიდან კვლავ მოისმა მანქანებ-

ის გუგუნნი. ვიქტორს არც განძრევა შეეძლო და არც ლაპარაკი, მაგრამ, უკანასკნელი ძალ-ღონე მოიკრიბა და შესძახა:

– ნუ მიდიხარ, სადღა მიდიხარ შვილო?

პატარა შემობრუნდა, და მან, მეორე ჩამოგორებული ცრემლი შენიშნა.

– მე, არსაით მივდივარ, მამა. არსაითისნაირ უსასრულობაში. – პატარა გაირინდა, გაჩუმდა, მერე დაამატა: – მე თუ არ დავიბადები, სევდაში ვიქნები მამა, რადგან ჩემი თავით შენს კვლავ დაბრუნებასვერ შევძლებ.

თავდახრილი, პატარა ანგელოზი შორდებოდა მას და მალე გაქრა კიდეც ისე, თითქოს მზის სხივში გაიქნაო...

სიზმარი დასრულდა, მაგრამ ხსოვნა მშვენიერი, მაღლმოსილი შეგრძნებებისა დაუტოვა. ისინი თითქოს მოუწოდებდნენ, რომ რაღაც ღონე ეხმარა.

ვიქტორმა დაასრულა მესამე სიგარეტის მოწევა, რაღაც გადაწყვეტილება მიიღო, მკვეთრი მოძრაობით ჩააქრო იგი და საძინებელში შევიდა, თან გზადაგზა ხმამაღლა გასძახა:

– გაიღვიძე, ინგა, გაიღვიძე.

– მე, არც მიძინავს. უბრალოდ ისე ვწევარ. ვნებივრობ. ვფიქრობ: ნეტა სად დაიკარგე შენ? – გაეპასუხა საწოლში ნებიერად წამოწოლილმა ლამაზ-მანმა.

– ინგა, მე მიხდა, რომ შენ გააჩინო. შესძლებდი, რომ შენ ჩემთვის ბიჭი გაგეჩინა?

მან, გადაიმოო ზეწარი და საწოლიდან წამოფრინდა. ვიქტორთან მიი-რბინა, კისერზე შემოეხვია. მთელი თავისი მკვრივი და ცხელი სხეულით მიეკრა მას და ჩურჩულით წარმოსთქვა:

– ყველაზე სასიამოვნო და მშვენიერი სიყვარულის ახსნაა, – როცა მამა-კაცი ქალს მისთვის ბავშვის გაჩენას სთხოვს. გმადლობთ, თუ ეს ხუმრობა არ არის.

– ხუმრობა არ არის, – უთხრა ვიქტორმა. – მართალია, ის უკვე მესამე თვე იყო, რაც ცოლს გაშორდა, მაგრამ ინგასთვის, მთელი რიგი მიზეზების გამო ამის შესახებ არ უთქვამს.

– განქორწინდები და აი, მაშინ ბავშვზე საუბარი შეგვიძლია. მაგრამ მე, ახლავე გეტყვი ვიქტორ. რომც განქორწინდე, ჯერ მაინც არ არის ბავშვზე ლაპარაკის დრო. ჯერერთი, ჩემთვის აუცილებელია კიდეც ერთი წელი, რომ ასპირანტურა დავამთავრო. მეორეც, მე ეს სწავლა ისე მომბეზრდა, რომ მისი დამთავრების შემდეგ ერთი-ორი წელი მსურს ვიცუღლუტო, კურორტებზე ვიარო, გავერთო. ბავშვი კი.. ბავშვებმა ყველაფერ ამას შეიძლება ერთხელ და სამუდამოდ წერტილი დაუსვან, – ნახევრად ხუმრობით და ნახევრად სერიოზულად მსჯელობდა ინგა.

– კარგი, ვიხუმრე. – შეაწყვეტინა მსჯელობა ვიქტორმა, – უნდა წავიდე...

მნიშვნელოვანი შეხვედრა მელის. უკვე მანქანაც გამოვიძახე... აბა კარგად.

ვიქტორი წავიდა, მაგრამ არც შეხვედრაზე წასულა და არც არანაირი მანქანა არ გამოუძახებია. ვიქტორი, ტროტუარზე ნელა მიაბიჯებდა და სა-
დღაც სწრაფად მიმავალ შემხვედრ ქალებს ათვალიერებდა. უცქერდა მათ
რადაც ახალი, თავისთვისაც კი, რადაც უჩვეულო მზერით. ის არჩევდა
ქალს, რომელიც ღირსი იქნებოდა მისთვის ვაჟი გაეჩენა. ისეთს, ვისგანაც
ბავშვის გაჩენა მოესურვებოდა.

მაშინვე გამოირიცხა მოდური, შეღებილი ქალები, როგორებიც მის ყუ-
რადლებას ადრე იპყრობდნენ. ის სრულიად უარყოფდა ნახევრად შიმე-
ელ, მინი-ბიკინებში ან ტანზე შემოტმასნილი ტანსაცმლით ჩადმულელებს,
ვინც საკუთარი სხეულის ფორმების გამოხეურებას ცდილობდა.

„ცხადია, რისთვის აკეთებენ ისინი იმას, რა აქვთ მათ ჭკუაში. თან,
ჭკვიანური გამომეტყველების შეთითხვნას ცდილობენ,– თავისთვის ფიქ-
რობდა ის.– სხეულის სხვადასხვა ადგილებით მამაკაცებს აცდუნებენ, ზო-
გი წამოეგება კიდეც. ასეთი წამოეგება ძუკნაზე ხდება და არა წარმომქნელ-
ზე. მიდით, აქნით კურტუმი, სულელებო. მე კი. არ დავუშვებ, რომ ჩე-
მი ვაჟი, რომელიღაც ამისთანა ყანყალასგან გაჩნდეს“.

ორი გოგონა, ვინც მას შემოხვდა, სიარულისას ეწეოდა და ერთს გახს-
ნილი პივის ბოთლიც კი ეჭირა ხელში.

„აი, ესენი კი, საერთოდ, არც კი არიან ბავშვის გაჩენისთვის. მხოლოდ
იდიოტებს თუ მოუწდებათ ამისთანებისგან ბავშვის გაჩენა“.

ვიქტორმა ასევე მიაქცია ყურადღება, რომ იმ ქალებსა და გოგონებს
შორის, რომელნიც მას შემოხვდნენ, ძალზედ ცოტანი იყვნენ სულ მთლად
ჯანმრთელები. ერთნი, მხრებში მოხრილიყვნენ, მეორენი, სახეზე იყვნენ
ისეთი გამომეტყველებისანი, თითქოს მუცლის კოლიტი ჰქონდათ, მესამე-
ნი სიმსუქნის ცხადი ნიშნებით ან არაჯანმრთელი სიგამხდრისანი იყვნენ.

„არა, ამნაირებისგან ბავშვების გაჩენა არ შეიძლება,– თავისთვის ფიქ-
რობდა ვიქტორი,– წარმოგიდგენია, ყოველი ამ ქალთაგანი, ნამდვილად
ოცნებობს, რომ მასთან პრინცი მიჰქროლდეს თეთრი „მერსედესით“, ხო-
ლო ელემენტარულის გაკეთება კი, ამ პრინციისთვის არ შეუძლიათ. ისინი
ვერ შესძლებენ ჯანმრთელი ბავშვის დაბადებას, რადგან თავად არც ისე
ჯანმრთელები არიან“.

ვიქტორმა საკუთარ მძღოლს არ გამოუძახა და ოფისამდე ტროლეიბუ-
სით წავიდა. მგზავრობის მანძილზე სულ ქალებს ათვალიერებდა, ცდი-
ლობდა მათ შორის მისი შვილის გაჩენის ღირსი შეერჩია, მაგრამ ფუჭად...

დღის განმავლობაში სადილობის შესვენებისას, როცა თავის კაბინეტ-
ში მარტო დარჩა, მას არ შეუწყვეტია ფიქრი ქალზე, რომელიც ვაჟს გაუჩენ-
და.

ხანდახან მას ისეთი შეგრძნება ეუფლებოდა, თითქოს ის ირჩევს ქალს, რომელიც თავად მას დაჰბადებს. ბოლოს და ბოლოს მივიდა დასკვნამდე: ვაჟისთვის იდეალურ დედას ვერ იპოვნის, საჭიროა მისი შექმნა. ამისთვის კი საჭიროა მეტ-ნაკლებად ჯანმრთელი ახალგაზრდა ქალის პოვნა სასიამოვნო ან გული რომ მიგივიდეს ისეთი გარეგნობისა და კეთილი ხასიათის, რომელსაც შეუქმნის პირობებს ყოველგვარი ვარჯიშებისთვის და საუკეთესო სანატორიუმებში გამოაჯანმრთელებს. მთავარი კი, მაინც ისაა, რომ, – ის გაიგზავნოს საუკეთესო სასწავლო დაწესებულებაში, სადაც მიიღებს ფეხმძიმობისთვის, ბავშვის მუცლად ყოფნისთვის, თავად მშობიარობის და სკოლამდელი აღზრდისთვის საფუძვლიან ცოდნას.

* * *

სამუშაო დღის ბოლოს მან ფირმის იურისტი ვალენტინა პეტროვნა, ცხოვრებისეული სიბრძნის გამოცდილების მქონე ქალი გამოიძახა.

სავარძელში ჩაჯდომა შესთავაზა და შორიდან მოუარა.

– მე, თქვენთან რამოდენიმე უჩვეულო კითხვა მაქვს ვალენტინა პეტროვნა. იგი, ასე ვთქვათ პირადულია, მაგრამ ჩემთვის ძალზედ მნიშვნელოვანია. ერთმა ჩემმა ნათესავმა ქალმა მთხოვა გამეგო... მოკლედ, ის გათხოვებისთვის ემზადება, ბავშვი სურს რომ ჰყავდეს. მე მთხოვა გამეგო, ჩვენთან ქვეყანაში სად არის კარგი სასწავლო დაწესებულება, სადაც შესაწავლიან, ფეხმძიმობისას, ბავშვის მუცლადყოფნის დროს, როგორ უფრო უკეთესია მოქცევა, როგორ უნდა დაბადოს ბავშვი და შემდგომ როგორ უნდა აღზარდოს. როგორი უნდა იყოს ასევე მამის ქმედებებიც?

ვალენტინა პეტროვნამ ყურადღებით მოუსმინა, რამოდენიმე ხანს სდუმდა, მერე კი სთქვა:

– როგორც თქვენ იცით, ვიქტორ ნილოლოზის-ძევ, მე ორი ბავშვი მყავს და მე, ყოველთვის ვიყავი დაინტერესებული მშობიარობისა და ბავშვის აღზრდის შესახებ არსებული ლიტერატურით, მაგრამ არც ჩვენს ქვეყანაში და არც საზღვარგარეთ ასეთი სასწავლო დაწესებულების არსებობის შესახებ არც კი მსმენია.

– საკვირველია... ყველაფერს ასწავლიან და აი, ამ მნიშვნელოვან საკითხს კი არც სკოლებში, არც უმაღლეს სასწავლებლებში გაკვრითაც არ ეხებიან? რატომ?

– დიახ, გასაკვირია... დაეთანხმა ვალენტინა პეტროვნა, – მე ამაზე არც კი დავფიქრებულვარ, ახლა კი, მეც უცნაურად მეჩვენება ასეთი მდგომარეობა. სკოლებში, სექსუალური ურთიერთ დამოკიდებულების საკითხის შესახებ სახელმწიფო დუმაში თითქოსდა იხილებოდა საკითხი. აი, იმის შემსწავლელი საკითხი კი, სწორი გაჩენა და ბავშვის სწორი აღზრდა როგორ უნდა წარიმართოს, – არც დამდგარა.

– გამოდის, ყოველი საოჯახო წყვილი იძულებულია ატაროს ექსპერიმენტი საკუთარ შვილზე?

– ასე გამოდის. ექსპერიმენტი უნდა ატაროს. არის, რასაკვირველია, უამრავი სხვადასხვა კურსები, სადაც მშობლებს ასწავლიან, თუ როგორ უნდა მოიქცნენ მშობიარობისას, იმასაც ასწავლიან ახალშობილს როგორ უნდა მოექცნენ, მაგრამ რადგან არ არსებობს სამეცნიერო საფუძველი იმ პროცესისა, განისაზღვროს, თუ დანამდვილებით როგორი სწავლება ეხმარება და როგორი ვნებს, – პრაქტიკულად შეუძლებელია. – უპასუხა ვალენტინა პეტროვნამ.

– თქვენ იყავით კურსებზე, ვალენტინა პეტროვნა?

– უმცროსი გოგონას გაჩენა გადაწყვიტე სახლში, აბაზანაში მეანი ქალის დახმარებით. ახლა ბევრი აკეთებს ასე. ითვლება, რომ ბავშვისთვის სახლის პირობებში ახლო ნათესავთა თანხლებით უფრო კომფორტულია დღის სინაღლეზე წარმოჩენა. ამბობენ, რომ ახალშობილი გრძნობს მას სიყვარულით ექცევიან, თუ სასხვათაშორისოდ, როგორც ხშირად ხდება ხოლმე სამშობიარო სახლებში. იქ ხომ კონვეირივითაა.

ვალენტინა პეტროვნასთან საუბარმა იმედი კი არ ჩაუსახა ვიქტორს, უფრო პირიქით, – დაამწუხრა ის. ორი კვირის მანძილზე სამსახურიდან თავისუფალ დროს, ის ბავშვთა დაბადების პრობლემებს იაზრებდა. ორი კვირა, როცა ქალაქში ფეხით დადიოდა, ელიტარულ რესტორნებს, ბარებს, თეატრებს სტუმრობდა. ქალების სახეებს შემფასებლურად აკვირდებოდა. სოფელშიც კი გაემგზავრა, მაგრამ მისთვის შესაფერისი იქაც ვერავინ ჰპოვა.

ერთხელაც ის, საკუთარი დაბურულმინებიანი ჯიპით პედაგოგიურ უნივერსიტეტთან მივიდა და ავტომობილიდან ათვალირებდა გვერდით ჩავლილ გოგონებს. სამი საათის შემდეგ ინსტიტუტის ზღურბლზე გამოსულ მოკლე, მაგრამ მჭიდროდ ჩაწნულ ნაწნავიან გოგონას მიაქცია ყურადღება. მას მოხდენილი ტანი და როგორც შენიშნა, ჭკვიანური გამომეტყველება ჰქონდა. როცა გოგონამ ჯიპს ჩაუარა და ავტობუსის გაჩერებისკენ გაემართა, ვიქტორმა მინა ჩამოსწია და მას გასძახა:

– გოგონა, მაპატიეთ თუ შეიძლება, მე აქ ჩემს მეგობარს უნდა შევხვედროდი და ვერ ვნახე. ხომ ვერ მეტყოდით ქალაქის ცენტრისკენ როგორი უფრო მოსახერხებელი იქნება წასვლა, მერე თუკი მოინდომებთ, – თქვენც სახლშიც მიგიყვანთ.

გოგონამ შემფასებლურად შეათვალიერა ჯიპი და მშვიდად უპასუხა:

– რატომაც არა, გიჩვენებთ.

როცა ის წინა სავარძელში ჩაჯდა და ერთმანეთს გაეცნენ, ლუსიამ სიგარეტის კოლოფზე მიუთითა და უთხრა:

– თქვენ კარგი სიგარეტი გაქვთ, ნება მომეცით მოვწიო.

– დიახ, კეთილი, მოსწიეთ,– უპასუხა ვიქტორმა და გაეხარდა მოზილურში ზარის შემოსვლა. შეტყობინება უმნიშვნელო იყო, მაგრამ, როგორც კი ყურმილი გამორთო, ვიქტორმა შეწუხებული სახე მიიღო და დიდი მონდომებით მწეველ ლუსიას მიმართა:

– მდგომარეობა შეიცვალა. სასწრაფოდ უნდა გავემგზავრო საქმიან შეხვედრაზე. ჰოდა, თუ შეიძლება მაპატიეთ...

მან გადმოსვა მწეველი ლუსია, რადგან გადაწყვიტა, რომ საკუთარი შვილის სიგარეტის ბოლით მოწამვლის ნებას არ მისცემდა.

ეს ორი კვირა ვიქტორი არ შეხვედრია თავის საყვარელს და არც დაურეკია. თავისთვის კი, ასე გადაწყვიტა:– რადგან მას გაჩენა არ სუყრს, რადგან მას მხოლოდ გართობა და ფეშენებლურ კურორტებზე სიარული სურს, ეს ქალი მას არ სჭირდება.

რასაკვირველია, ძალზედ სასიამოვნო იყო მასთან, ლამაზთან და ჭკვიანთან დროის გატარება, მაგრამ ახლა მისი ცხოვრებისეული გეგმები სერიოზულად შეიცვალა. „მას ბინას დავუტოვებ:– ეს ქალი, რაღაცნაირად, ხომ მაინც აღამაზებდა ჩემს ცხოვრებას“,– დაასკვნა ვიქტორმა და იმ უნივერსიტეტის კენგაემართა, სადაც ინგა სწავლობდა, მისთვის მისი კუთვნილი გასაღებების კომპლექტი რომ გადაეცა. გზად მიმავალმა მობილურზეც კი გადაურეკა:

– გაუმარჯოს, ინგა.

– გამარჯობა.– უპასუხა ყურმილში ნაცნობმა ხმამ,– სად ხარ შენ ახლა?

– შენს უნივერსიტეტს ვუახლოვდები, მალე ამთავრებ ლექციებს?

– მე უკვე ათი დღეა უნივერსიტეტში აღარ დავდივარ, და როგორც სჩანს ახლო მომავალშიც, უკვე აღარ ვივლი იქ.

– რაღაც მოხდა?

– ჰო.

– შენ ახლა სად ხარ?

– სახლში.

როცა ვიქტორმა კარები საკუთარი გასაღებით გააღო და ბინაში შევიდა, ინგა შინაურულად, ხალათმოცმული საწოლზე იყო წამოწოლილი და რომელიღაც წიგნს კითხულობდა. მან ვიქტორს გაჰხედა:

– ყავა და ბუტერბროდი სამზარეულოშია,– არც წამომდგარა ისე მიმართა და კვლავ კითხვა განაგრძო.

ვიქტორი სამზარეულოსკენ გაემართა, ორი ყლოუპი ყავა მოსვა, სიგარეტი მოსწია, დადო მაგიდაზე გასაღებები, მერე საძინებლის კარებთან მივიდა და კვლავინდებურად წიგნში ჩაფლულ ინგას მიმართა:

– მე მივემგზავრები, შესაძლოა დიდი ხნით ან სულაც სამუდამოდ. ბინას შენ გიტოვებ. მშვიდობით. იყავი თავისუფალი და ბედნიერი.

და გასასვლელისკენ გაემართა. ინგა მას გასასვლელ კარებთან დაეწია:

– არა, მოიცა, არამზადავ, – სიბრაზის გარეშე წარმოსთქვა ინგამ და ვიქტორს ხელი ხელზე ჩაჰკიდა. – მიდიხარ არა? მთელი ჩემი ცხოვრება დაამსხვრიე, და ახლა მშვიდობითო, არა?

– რითი დავამსხვრიე მე შენი ცხოვრება? – გაიკვირვა ვიქტორმა. – მე შენთან კარგად ვგრძნობდი თავს, და ვფიქრობ არც შენთვის იყო არასასიამოვნო... ახლა შენ, საკუთარი ბინაც გექნება, ტანსაცმელიც უამრავი გაქვს. იცხოვრე შენთვის, იხარე, როგორც გსურდა... თუ... კიდევ ფულიც გინდა?

– ჰო... აი, ახლა კი, ნამდვილად არამზადა ხარ. წარმოგიდგენია, როგორ ახერხებს სულში ჩაფურთხებას. ბინაო, ტანსაცმელიო, იხარეო...

– კარგი, ერთი, გეყოფა. გარჩევებს ნუ აწყობ რა... მე, უფრო მნიშვნელოვანი საქმეები მაქვს. მშვიდობით.

ვიქტორმა კარის სახელურს ხელი ჩაჰკიდა. მაგრამ ინგამ ხელი ხელში ჩააგდო და კვლავ შეაჩერა იგი:

– ნურას უკაცრავად, ძვირფასო, მოიცადე. მითხარი ერთი, თუ შეიძლება, განა შენ არ მთხოვე, რომ მე, შენთვის შვილი გამეჩინა? ხომ მთხოვე?

– გთხოვე, შენ კი უარი სთქვი.

– თავიდან კი ვთქვი უარი. მერე ორი დღე ვიფიქრე და დავთანხმდი. ასპირანტურას თავი დავანებე, მოწევას თავი დავანებე, დილაობით ვვარჯიშობ. თანაც ისეთი წიგნიც ჩამივარდა ხელში ცხოვრებაზე, ბავშვებზე, თავს ვერ ვწყვეტ: ვსწავლობ, როგორ არის გაჩენა უკეთესი, ეს კი „მშვიდობითო“ მეუბნება. მე კი, მხოლოდ შენ მყავხარ წარმოდგენილი ჩვენი ბიჭის მამად...

ვიქტორმა გააცნობიერა თუ არა მოსმენილი, აღფრთოვანებულმა ჩაიკრა ინგა გულში და დახშული ჩურჩულით წარმოსთქვა: – „ინგა, ინგა...“ შემდეგ, მან ხელში აიტაცა ის და საძინებლისკენ წაიყვანა. ფრთხილად, როგორც უძვირფასესი განძი საწოლზე დააწვინა და აფორიაქებულმა დაუწყო გახდა. მგზნებარედ, როგორც არასდროს, ლოგინზე დაწოლილ ინგას ჩაეკონა, დაუწყო მის მკერდს კოცნა, მხრებს, ცდილობდა მისთვის ხალათი გაეხადა, მაგრამ მოულოდნელად ინგამ დუმილით, სიტყვა არ უთქვამს ისე, წინააღმდეგობა გაუწია და მისგან თავის დაღწევა სცადა:

– დამშვიდდი, თუ შეიძლება. საქმე სხვა რამეშია. დღეს ჩვენ არანაირი სექსი ერთმანეთთან არ გვექნება. არც ხვალ, არც ერთი თვის შემდეგ არ გვექნება, – განუცხადა ინგამ.

– როგორ თუ არ გვექნება? შენ ხომ სთქვი, რომ თანახმა ხარ ბავშვის გაჩენაზე.

– ვთქვი.

– მაგრამ, როგორღა შესძლებ სექსის გარეშე გაჩენას?

– სექსი სრულიად სხვაგვარი უნდა იყოს. პრინციპულად სხვაგვარი.

– ეს როგორ?

– აი, ისე. შენ ის მითხარი, ჩემო ძვირფასო, მომავალში მოსიყვარულე მამაც. რატომ გასურს, რომ შენი შვილი დაიბადოს?

– როგორ თუ ისე?– გაოგნებული წამოჯდა საწოლზე ვიქტორი,– ყველა-სთვის ნათელია რატომაც. და აჰ, არც არის სხვა ვარიანტი.

– გასაგებად ამბობ. მაგრამ მოდი მაინც დავაზუსტოდ, რა გასურს შენ და რომელი ვარიანტის არჩევა გასურს:– შენი შვილი რომ დაიბადოს, როგორც შედეგი, როგორც დამხმარე ეფექტი, შენი ან ჩვენი ერთობლივი ხორციელი სიამოვნების? თუ, შენ გასურს, ის იხილო, ჩვენი სიყვარულის სასურველ ნაყოფად?

– ვფიქრობ, ბავშვისთვის არასასიამოვნოა დამხმარე ეფექტად ყოფნა.

– გამოდის, სიყვარულის ნაყოფად გასურს. მაგრამ, შენ ხომ არ ხარ ჩემში შეყვარებული. მე შენ, რასაკვირველია მოგწონვარ, მაგრამ ეს ჯერ კიდევ სიყვარული არ არის.

– ჰო, ინგა, მე შენ ძალიან მომწონხარ.

– აი, ხომ ხედავ, მეც ძალიან მომწონხარ შენ, მაგრამ ეს ჯერ კიდევ სიყვარული არ არის. ჩვენ ერთმანეთისადმი სიყვარული უნდა დავიმსახუროთ.

– შენ, როგორც სჩანს რაღაც უცნაური რაღაცეები წაიკითხე არა ინგა? სიყვარული – ეს ისეთი გრძნობაა, რომელიც არ უწყი ისე, თავისთავად, საიდანღაც მოდის. ასევეც მიდის და არც მაშინ უწყი საით მიდის. პატივისცემის დამსახურება შეიძლება, მაგრამ სიყვარულის...

– ჩვენ კი ზუსტადაც, რომ ერთმანეთის სიყვარული უნდა დავიმსახუროთ და ამაში ჩვენ, ჩვენი ბიჭი დაგვეხმარება.

– ბიჭი! შენ გრძნობ, რომ ჩვენ ბიჭი გვეყოლება?

– რატომ იქნება, ის უკვე არის.

– როგორ თუ არის?– წამოხტა ვიქტორი, გამოდის, შენ უკვე გყავს ბავშვი? ესე იგი შენ მიმალავდი მას, და, ვისგან გყავს შენ ის? რამდენი წლისაა?

– შენგან მყავს და ის, ჯერ არც ერთის არ არის.

– მაშ, გამოდის, ის ჯერ არ არის?

– არის.

– მისმინე, ინგა, მე შენი სრულიად არ მესმის. რაღაც უცნაურობებს ამბობ. შეგიძლია როგორღაც ნათლად ამიხსნა?

– შევეცდები. აი, შენ, ვიქტორ, მოისურვე ბავშვი და დაიწყე მასზე ფიქრი. მერე მეც მომიწინა და ასევე დავიწყე მასზე ფიქრი. ახლა ცნობილია, რომ ადამიანური აზრ-ფიქრი, როგორც სჩანს მატერიალურია, ჰოდა, თუკი ჩვენ აზრ-ფიქრით წარმოვიდგენთ საკუთარ ბავშვს, გამოდის, რომ ის უკვე არის.

– სად არის ახლა ის?

– არ ვიცი, შესაძლოა, რომელიღაც, ჩვენ რომ არ ვუწყით ისეთ განზომი-

ლებაში. შესაძლოა, სამყაროს რომელიღაც გალაქტიკაში დატანტალებს შიშველი ფეხებით ვარსკვლავებზე და ათვალიერებს ცისფერ დედამიწას, რომელზეც მას მატერიალური განხორციელება სურს. შესაძლოა, აი, ახლაც ადგილს ირჩევს, სად დაიბადოს, როგორ პირობებში და სურს, რომ ჩვენ შეგვაცხოზინოს ამის შესახებ. შენ არ გესმის, არ გრძნობ მის თხოვნას?

ვიქტორი ფართედ გახეილილი თვალებით შესცქეროდა ინგას, ისე, თითქმის მას პირველად ხედავსო. ის, ამდაგვარად არასდროს არ მსჯელობდა. მისთვის გაუგებარი იყო:– ხუმრობდა თუ სერიოზულად ლაპარაკობდა ინგა. მაგრამ ფრაზამ: „შესაძლოა, ბიჭი ახლა ირჩევს ადგილს, სად უნდა დაიბადოსო“ – ჩაფიქრება აიძულა.

ადამიანები სხვადასხვა ადგილას იბადებიან:– ხდება, რომ თვითმფრინავში, გემში ან ავტომობილში იბადებიან, ბევრნი სამშობიარო სახლებში იბადება, ზოგიერთები სახლში, აბაზანაში. იბადებიან სადაც მოხვდებათ, მაგრამ სად ენდომებოდათ ბავშვებს დაბადება? აი, მაგალითად მას, ვიქტორს, თუკი არჩევანის საშუალება ექნებოდა, სად ესურვებოდა დაბადება? რუსეთში თუ ინგლისის ან ამერიკის საუკეთესო სამშობიარო სახლში? მაგრამ არც ერთმა ამ ვარიანტთანმა ის განსაკუთრებულად არ მოხიზლა.*

ინგამ, ვიქტორს განსჯა-ფიქრი შეაწყვეტინა:

– მე, ჩვენს შვილთან შესახვედრი ჩვენი ერთობლივი მომზადების ზუსტი გეგმა მაქვს.

– რა გეგმაა ეს?

– მისმინე ყურადღებით, ჩემო ძვირფასო.– ინგა, როგორც არასდროს მიზანსწრაფულად საუბრობდა, ხან სავარძელში ჯდებოდა და ხან ოთახში ბოლთას სცემდა.– ჯერ, თავიდან ჩვენ ჩვენი ფიზიკური მდგომარეობა სრულ წესრიგში უნდა მოვიყვანოთ. ამ მომენტიდან ჩვენ არ უნდა მოვწიოთ, არ მივიღოთ მაგარი სასმელები. ჩავატარებთ ორგანიზმის განწმენდას, პირველ რიგში ღვიძლისა და თირკმელებისას შიშშილობის მეშვეობითა და ნახარშების მიღებით. მე უკვე მეთოდიც შევარჩიე.

ამ წუთიდან და შემდგომშიც მხოლოდ წყაროს წყალს დავლევთ,– ეს ძალზედ მნიშვნელოვანია. ჩემთვის უკვე მოაქვთ ყოველდღიურად ხუთი ლიტრი წყაროს წყალი, მართალია ეს ორჯერ უფრო ძვირია, ვინემ მაღაზიის, მაგრამ არა უშავს, გაუძლებთ.

ყოველდღე ჩვენთვის აუცილებელია ფიზიკური დატვირთვა, რათა კუნთები გამაგრდნენ და სისხლმაც ძარღვებში ინტენსიურად დაიწყოს დენა. ასევე აუცილებელია სუფთა ჰაერი და დადებითი ემოციები, ამის განხორციელება კი არც ისე ადვილია.

* მე კი კვლავ ქართველად დაბადებას ვისურვებდი... თქვენ ჩემო თანამემამულენო?!... ც.გ.

ვიქტორს მოსწონდა ინგას მიზანსწრაფულობა და მისი გეგმა, მან მას საუბარი შეაწყვეტინა და განაცხადა:

– ჩვენ, უკეთესია ფიზიკური ვარჯიშისთვის ტრენაჟორები ვიყიდოთ, საუკეთესო მასაჟისტები მოვიწვიოთ. მე, ყოველ დღე გავაგზავნი ჩემს ერთ-ერთ მძღოლს წყაროს წყლის მოსატანად. ჰაერისთვისაც გავემზავრება ჩემი მძღოლი ტყეში და კომპრესორით წნევის ქვეშ შეავსებს ბალონებს და ჩვენ მერე მას ნელ-ნელა გავუშვებთ ოთახში. აი, მხოლოდ არ ვიცი დადებითი ემოციები სად უნდა ვიმოვნოთ ან ვიყიდოთ. შესაძლოა გავემზავროთ კარგ კურორტებზე, როგორც საქორწინო მოგზაურობისას ხდება? ზუსტადაც, რომ საქორწინო მოგზაურობისას?

ვიქტორს, ყოველწუთიერად უუშჯობესდებოდა განწყობა. იგი უფრო და უფრო უუშჯობესდებოდა, როცა დაინახა ინგას სერიოზული მიდგომა ბავშვის დაბადებისადმი. განსაკუთრებით იმის გამოც, რომ ინგას მისგან ბავშვის გაჩენა სურდა. და ის, რომ მის მიერ სიზმარში ნანახ მომავალ ბიჭს, ვიღაც ქარაფშუტა, მერკანტილური ქალი კი არ გააჩენდა, არამედ ინგა, რომელიც ასე სერიოზულად და პასუხისმგებლიანად მოეკიდა ამ ამბავს. ჰოდა, ძალიან მოუნდა ვიქტორს, რაღაც ძალიან სასიამოვნო გაეკეთებინა ინგასთვის, რომელსაც ის უკვე უცქერდა, როგორც მისი ვაჟის დედას! ვიქტორი ადგა, პიჯაკი სწრაფად ჩაიცვა, ინგასთან მივიდა და საზეიმოდ მიმართა:

– ინგა, გახდი ჩემი მეუღლე!

– რასაკვირველია გავხდები, – ვიქტორის ტონშივე უპასუხა ინგამ, თან ხალათი შეიკრა. – ჩვენს ბიჭს ოფიციალური მშობლები უნდა ჰყავდეს. ოღონდ აი, საქორწინო მოგზაურობისას, ჩვენთვის არ ღირს ფემინებელურ კურორტებზე გამგზავრება, ეს არ შეესატყვისება ჩემს გეგმას, რომელიც ბავშვის დაბადებისთვის მზადებას ემსახურება.

– აბა რა შეესატყვისება? კიდევ სად შეიძლება, რომ ჩვენ მივიღოთ დადებითი ემოციები?

– ჩვენ უნდა დავიაროთ ქალაქის შემოგარენში მყოფი სოფლები და ვიპოვნოთ ადგილი, რომელიც ჩვენს სულს მოესალმუნება. იგი უნდა მოგეწონოს შენც, მეც და ესე იგი ჩვენს შვილსაც, როცა ის მას დაინახავს. ჩვენ იმ ადგილას ერთ ჰექტარ მიწას ვიყიდით და შენ ააშენებ პატარა სახლს, სადაც უნდა მოხდეს კიდევ ჩვენი ბიჭის ჩასახვა. მე, მთელი ცხრა თვის მანძილზე იქ უნდა ვიმყოფებოდე, შესაძლოა ხანდახან ცოტა ხნით წავალ. ჩვენს მიწაზე ჩვენ, ბაღს გავაშენებთ. ჩვენს ბიჭს მე სამშობიარო სახლში კი არ დავბადებ, არამედ ჩვენი საგვარულო მამულის პატარა სახლში.

ვიქტორს უჭირდა იმის დაჯერება, რომ ინგას, – ახალგაზრდა, ეფექტურ ქალს, ელიტარული კლუბების პოპულარული კურორტების სტუმრობის მოყვარულს, უნარი აქვს ასე რადიკალურად შეცვალოს საკუთარი ცხოვრება-

ის წესი. ერთის მხრივ, მას სიამოვნებდა ინგას ჩანაფიქრი, ის ხომ მის ბავშვზე ფიქრობდა, მაგრამ მეორეს მხრივ ამ ჩანაფიქრში, ეჭვობდა შეშლილობის ელემენტები ხომ არ არისო? მას ერთი თავისი ნაცნობისგან გაგონილი ჰქონდა წიგნის არსებობის შესახებ, რომელიც იტყობინებოდა ბავშვის დაბადებისთვის უჩვეულო მომზადებაზე. ნაცნობი ჰყვებოდა, ყოველი ოჯახისთვის ასევე, - საკუთარი ჰექტარი მიწის მნიშვნელოვნებაზე. და აჩუქა კიდეც მას მწვანე გარეკანიანი წიგნი სათაურით „საგვარეულო წიგნი“. მან ვერ მოასწრო მისი წაკითხვა, მაგრამ გაგონილი ჰქონდა, რომ ეს წიგნები საზოგადოებაში მგზნებარე რეაქციებს იწვევდა. ადამიანები, ვინც მას კითხულობს, საკუთარი ცხოვრების ნირის შეცვლას იწყებენ.

მოულოდნელად ვიქტორის მზერა წიგნის დასტაზე შეჩერდა, რომელთა ყდებიც მწვანე იყო და საწოლის ტუმბოზე ეწყო. ის ტუმბოსთან მივიდა, წაიკითხ, წიგნების სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ სათაურები. მათ შორის „საგვარეულო წიგნიც“ იდო. ვიქტორი მიხვდა: - ბავშვის გაჩენისთვის, დაბადებისთვის, თავისი მშობიარობისთვის მზადების მეტოდი, ინგამ ამ წიგნებიდან აიღო და გადაწყვეტილი აქვს უპირობოდ მისდოს მას. ვიქტორი ვერ მიხვდა: - კარგი იყო ეს თუ ცუდი.

ინგას უპირობოდ უჩვეულო რწმენა ამ წიგნებისადმი სიფრთხილისკენ უბიძგებდა მას. თითქოს ინგას შეხედულებები არსებულ ცხოვრებაზე, მისი მსოფლმხედველობა, ვიღაც უხილავმა შეცვალა. მაგრამ უკეთესობისკენ შეცვალა კი ამ წიგნებმა ინგა, თუ ცოტათი, რაღაც უცნაური გახადეს ის? - კვლავ და კვლავ ეკითხებოდა საკუთარ თავს ვიქტორი და მან ინგას ოპონირება დაუწყო:

- მე ვიცი, ინგა, შენ აი, ამ წიგნებიდან აიღე იდეა. მე გაგებული მაქვს მათზე. ვილაცას იგი ალაფრთოვანებს, ვილაც კი ამბობს: - რომ მასში ბევრი რამ ზღაპარია, დაუმტკიცებელია. შეიძლება არც ღირდეს ბრმად მისდო, ყველაფერ იმას რაც იქ სწერია? თავად განსაჯე, რა საჭიროა რაღაც მიწის ნაკვეთის აღება ჩვენთვის, იქ პატარა სახლის ჩადგმა და საკუთარი თავის დატვირთვა ხეების დარგვით?

ჩემი სახსრები გვაძლევს იმის საშუალებას, რომ კარგი კოტეჯი, კეთილმოწყობილი ტერიტორიით, აუზით, გაზონებით, ბილიკებითა და ბაღით ვიყიდოთ, თუკი შენ ასე გინდა.

- ყიდვა, რასაკვირველია ბევრი რამის შეიძლება, სიყვარულის იმიტაციაც შეიძლება. მაგრამ მე მსურს, რომ ბაღი თავად ჩვენ გავაშენოთ, - რატომღაც ძალზედ მღელვარედ გადმოაფრქვია ინგამ, - მხოლოდ თავად! იმიტომ, რომ მსურს ჩემს ბიჭს, როცა ის წამოიზრდება ვუთხრა: - აი, ეს ვაშლის ხე, ჩემო ბიჭო, მსხლის ხე და ალუბლის ხე, თავად მე დავრგე და ვრწყავდი, როცა შენ ჯერ კიდევ სულ პატარა იყავი. მე ეს შენთვის გა-

ვაკეთე. შენ ძალზედ პაწია იყავი და ხეებიც პაწია იყო. ახლა, შენ წამოიზარდე და ისინიც გაიზარდნენ, დაიწყეს ნაყოფის მოცემა შენთვის. შენს გარეშემო, შენი პატარა სამშობლოს მთელი სივრცის შექმნასაც მე შენთვის ვცდილობდი, რომ სასიამოვნო და ლამაზი ყოფილიყო იგი.

ინგას მგზნებარე გამონათქვამები ძალზედ დამაჯერებელნი იყვნენ და ვიქტორს მოეწონა ისინი. უფრო მეტიც, ის ნანობდა კიდეც, რომ ცხოვრებაში არავის შეუძლია მისი მიყვანა ასეთ ბაღში და თქმა:– „ეს ბაღი შენთვის გააშენეს შენმა მშობლებმაო“.

ჰო, რასაკვირველია, ინგა მართალია, თუმცა, ამას ყველაფერს მარტო თავის თავზე რატომ ლაპარაკობს ინგა თითქოს ისე, რომ თავად ვიქტორი არც კი არსებობდეს?– ცოტა წყენით გაიფიქრა და ჰკითხა მას:

– კი, მაგრამ ინგა შენ, მოზარდ ბიჭს მარტო შენს მომავალზე რატომ უნდა მოუყვე?

– მაგრამ, შენ ხომ ბაღის გაშენება არ გინდა?– მშვიდად უპასუხა ინგამ.

– რას ნიშნავს „არ გინდა?“ კიდეცაა, რომ მიწა, თუკი ეს მომავლისთვისაა აუცილებელი.

– მაშ, თუკი ჩვენ ერთად გავაკეთებთ ყველაფერს, კიდეც მოვუყვები მე ჩვენს ბიჭს,– აი, ეს ბაღი ჩვენ მამაშენთან ერთად გაგიშენეთ.

– დიხაბც რომ,– დამშვიდდა ვიქტორი.

* * *

ორი თვე, თავიანთი საგვარეულო მამულის საძიებლად, გამოსასვლელ დღეებში ქალაქის შემოგარენს უვლიდნენ, რათა შეეძინათ და გაეშენებინათ იგი. ძალზედ მიმზიდველად ეჩვენებოდა იმ მომენტისთვის ვიქტორს ეს საქმიანობა:– არაფერია უფრო მნიშვნელოვანი ცხოვრებაში, ვინემ ქვეყნიერებაზე, იმ ერთადერთი ადგილის მოძიება, რომელიც სულს უნდა მოეწონოს, და, ეს კი ნიშნავს, მომავალ ვაჟსაც მოეწონოს.

და აი, ერთხელაც მიტოვებული სოფლის განაპირას შეჩერდნენ, რომელიც ქალაქიდან ოცდაათ კილომეტრში მდებარეობდა.

– აი ისიც,– ჩუმად ჩაილაპარაკა ინგამ, გადმოვიდა თუ არა პირველი მანქანიდან.

– მეც აქ, რაღაცას ვგრძნობ,– უპასუხა ვიქტორმა.

შემდეგ ისინი, კვლავ კიდეც ერთხელ მივიდნენ იმ ადგილზე, მთელი დღე იქ გაატარეს, ტერიტორიას ათვალთვლებდნენ, ადგილობრივ მცხოვრებლებთან საუბრობდნენ. შეიტყვეს, რომ ნიადაგი არც ისე ნაყოფიერია:– ახლოსაა გრუნტის წყლები. თუმცაღა ვიქტორი ამას არ შეუწუხებია. მას უფრო და უფრო ეუფლებოდა ისეთი შეგრძნება, რომ ეს მიწა, რომელზეც პატარა არყის ხეები იზრდებოდა, და მათ ზემოდან ცა და ღრუბლები დაჰყურებ-

და, – ყოველივე ეს მისი და მისი მომავალი ვაჟისთვისაც მშობლიური იყო. იმათიც, ინგასთან ერთად მისი მოთა-ბადიშეშებისთვისაც. ხოლო მიწა, თუ არც ისე ნაყოფიერია, რა ბედენაა, – იგი გახდის მას ნაყოფიერს.

ორი ჰექტარი მიწის ნასყიდობის საბუთის გაკეთებას ბევრი დრო არ დასჭირვებია. უკვე ოთხი თვის შემდეგ, ნაკვეთში ლამაზი, ზღაპრული კოშკივით ხის პატარა სახლი იდგა.

პატარა სახლ-კოშკში იყო საუნა, ბიოტუალეტი, ცივი და ცხელი წყალი, რომელიც პირდაპირ ჭიდან იყო მოწოდებული, რომელიც ნაკვეთშივე იყო ამოთხრილი. მეორე სართულზე კი, – მყუდრო საძინებელი, რომლის ფანჯრიდანაც ტბისა და ტყის ხედი გადაშლილიყო.

სახლის მთელს მოწყობილობას ინგა იაზრებდა, ნაკვეთზე ნარგავებსაც ის აგეგმარებდა. ვიქტორთან ერთად, ორივენი ნაკვეთის პერიმეტრზე კედრებს, ნაძვებს, ფიჭვებს რგავდნენ. ნაყოფისმომტანი ხეების პატარა ნარგავებსაც რგავდნენ. ყოველ საღამოს ვიქტორი თავისი სახლისკენ მიიქაროდა, საკუთარი მომავალი ადგილ-მამულისკენ, სადაც დიასახლისობდა მისი მომავალი ბავშვის დედა.

ყველა ქალებმა, რომლებსაც ვიქტორი ადრე იცნობდა, არა მარტო უკანა პლანზე გადაიწია, ისინი უბრალოდ მისთვის აღარც არსებობდნენ. ინგას ბავშვის გაჩენისადმი არასტანდარტულმა მიდგომამ, მასში ახალი გრძნობები წარმოშვა. ისინი ჯერ ბოლომდე არ იყვნენ მისთვის გასაგებნი, შესაძლოა, ჩვეულებრივ სიყვარულსაც არ ჰგავდნენ, მაგრამ ვიქტორმა მყარად იცოდა, რომ ველარასდროს შესძლებდა მასთან დაცილებას და მხოლოდ ინგა...

მხოლოდ მასთან შეიძლება მომავლის აშენება. ისინი ერთად მიეგზავრებდნენ მოსკოვში, სახლის პირობებში ბავშვთა დაბადების კურსებზე. ინგას ერთი უჩვეულო ქმედება, უხერხულობაში აგდებდა ვიქტორს: ის გადაწყვეტით უარჰყოფთა მასთან ინტიმურ კავშირში შესვლას, მიზეზად კი იმას იშველიებდა, რომ ბავშვი ხორციელი ლტოლვის შედეგად კი არ უნდა დაიბადოს, არამედ სხვა, განუზომლად უფრო დიდი, მნიშვნელოვანი, ადამიანური სურვილის შედეგად.

ამ მწვანე წიგნების ავტორმა გადალუნა რა, – წარმოგიდგენია რას სწერს: ხორციელი კმაყოფილების შედეგად არაო, აბა, განა შესაძლებელია ასეთი რამ?

მაგრამ ერთხელაც, როცა ის საწოლში ინგას გვერდით იწვა, უკვე სექსის აღარანაირი იმედი რომ აღარ ჰქონდა და ფიქრობდა მხოლოდ მომავალ ბიჭზე, მის მკერდს შეეხო... ინგა კი, მოულოდნელად მას მიეკრო და ჩაეკონა...

დილით, ინგას ჯერ კიდევ რომ ეძინა, ვიქტორი ტბისკენ დაეშვა, ამჯერად სამყარო მის გარემემო სრულიად სხვა იყო: – უჩვეულო და სასიხარულო.

ის, რაც ღამე მოხდა, მსგავსი რამ მას არასდროს არ უგრძნია, არც ინგასთან და არც რომელიმე სხვა ქალთან. ეს არ იყო ჩვეულებრივი სექსი. ეს იყო შთაგონებითი აღმაფრენა თანაქმნილების შესაქმნელი. გამოდის, რომ იზადებიან და კვდებიან ადამიანები. მაგრამ მთელი ცხოვრების მანძილზე, თუ არ უგრძნიათ მსგავსი რამ, მათ გამოტოვებული აქვთ საკუთარ ცხოვრებაში, შესაძლოა ერთი ყველაზე მთავარი რამ. მაგრამ მან, ეს ყველაზე მთავარი ინგას წყალობით არ გამოტოვა. და, ახალი გრძნობები, სიბო, რაღაცნაირი მწველიც კი, წარმოიქმნენ მის ცხოვრებაში ერთადერთი ქალის, – ინგას მიმართ.

თავისი ფეხმძიმობის მთელი ცხრა თვის მანძილზე ინგამ ადგილმამულში გაატარა, მხოლოდ იშვიათად მიემგზავრებოდა ქალაქში. ის გეგმავდა, სად დადგამდა ბავშვის ეტლს, საწოლს, პატარა გაზონიც კი, სადაც მათი პატარა ბიჭი ისეირნებდა, აიძულა, რომ ვიქტორს გაეშენებინა. მშობიარობა კი, დროზე ერთი კვირით ადრე დაეწყო. ეტყობა ჩქარობდა მათი მომავალი ბიჭი მშვენიერ მიწიერ სივრცეში დაბადებას.

ვიქტორმა, მიღებული ინფორმაციიდან, ბავშვის დაბადების კურსებიდან რომ მიიღო იცოდა, რაც უნდა გააკეთოს მამამ, მშობიარობის დროს როდის უნდა დაეხმაროს ცოლს, მაგრამ ერთადერთი, რა ზომების მიღებაც მან შესძლო: ნაცნობ მეან ქალს დაუძახა და სასწრაფო დახმარებას, – ყოველი შემთხვევისთვის გამოუძახა. ინგას თავად მოუწია აბაზანის ავსება წყლით, პირსახოცის მომზადება, წყლის ტემპერატურის გაზომვა, ვიქტორი კი, ოთახს აქეთ-იქით აწყდებოდა და იხსენებდა, რა მნიშვნელოვანი უნდა გაეკეთებინა მას, მაგრამ ვერაფრით ვერ შესძლო გახსენება.

აღარ ჰქონდა რა ქმრის იმედი, ინგა თავად ჩავიდა აბაზანაში. ტკივილები გრძელდებოდა, მაგრამ როცა თავად იჭინთებოდა, საკუთარი ღამაში ხმით მხიარულ და საზეიმო ბგერებს უშვებდა.

ბოლოს და ბოლოს ვიქტორს იმ კურსებიდან გაახსენდა დადებითი ემოციების შესახებ. მან შეხედა ფანჯრის თაროს და დაინახა, რომ თაროზე ქოთანში, ინგას მიერ დარგული ყვავილი ჰყვავდა. მან დასტაცა ქოთანს ხელი, შევარდა ქოთნიანად აბაზანაში და აღელვებული იმეორებდა:

– შეხედე ინგა, შენი ყვავილი აყვავდა! აყვავდა შენი ყვავილი! აყვავდა, შეხედე ერთი!

ის, ასე იდგა ყვავილიანი ქოთნით ხელში, როცა აბაზანაში მისი პატარა ჩვილი ბიჭის სხეული გამოჩნდა.

მეანი ქალი მოვიდა მაშინ, როცა ინგამ ბავშვი მუცელზე დაიწვინა. რომ დაინახა ყვავილიანი ქოთნით ხელში ვიქტორი, ჰკითხა:

– რას აკეთებთ თქვენ?
– ბიჭს ვბადებ – უპასუხა ვიქტორმა.
– ააა... – გაგებულად დაეთანხმა მეანი ქალი, – მაშინ დადგით თაროზე თქვენი ქოთანნი და მომიტანეთ მე...

„საჭიროა ყველა მამაკაცს ვუთხრა“...– ფიქრობდა ვიქტორი მაშინ, როცა უკვე მერამდენეჯერ ურბენდა გარეშემო სახლს.

ნამდვილი და მარადიული სიყვარული მხოლოდ მაშინ დგება, როცა შენს საყვარელ ქალთან ერთად ნანატრი ბავშვი ჩნდება,

ბბბ ბბბბბბ ჰჰჰჰბ რბ, სბჰმბმბბ...

შ მასაც ჰქვია რა, საქმეები. ცხოვრება გადის, ჩვენ კი, საერთოდ არც ვცდილობთ საზოგადოებრივი მოწყობის არსში გარკვევას. კაცმა რომ სთქვას, ეს ხომ ცხოვრების ერთი მთავარი საკითხთაგანია. ეს საკითხი კი, მე დიდი ხანია მაწუხებდა. მე მსურდა, რომ ანასტასიას გადაეხედა ადგილ-მამულთა მშენებლობების დოკუმენტებისთვის, რომლებიც თან წავილე, ასევე რუსეთის პრეზიდენტისადმი ჩემი მიმართვისთვის და მკითხველთა მიერ მომზადებული კანონპროექტებისთვის.

თუმცაღა, ვიფიქრე, ვიფიქრე და გადაწყვეტიე ისინი ანასტასიასთვის არ მიმეცა: რაღაც არ მინდოდა მისთვის განწყობის გაფუჭება. მითუმეტეს, თუკი ის ფეხმძიმედაა, მისთვის აუცილებელია დადებითი და არა უარყოფითი ემოციები.

ბოლო-ბოლო ჩემს მიერ ჩამოტანილი ყველა დოკუმენტი ბაბუამისს გადავეცი და თან ვთხოვე საკუთარი აზრი გამოეთქვა.

– ოჰო, – წარმოსთქვა ბაბუამ, როცა წონადი საქალაქედ გამომართვა და თან შენიშნა: – შენ რა, ვლადიმირ, გსურს, რომ ყველაფერი ეს, მე წავიკითხო?

– დიახ. მსურს შექმნილ სიტუაციაზე თქვენი აზრი მოვისმინო.

– კი, მაგრამ, რისთვის გჭირდება შენ ეს?

– იმისთვის, რომ ჩემს მომავალ ქმედებებში ჩამოვყალიბდე.

– შენს ქმედებებში, ხომ ყოველგვარი რჩევების გარეშე თავად შენ უნდა ჩამოყალიბდე.

– ესე იგი, თქვენ წაკითხვა არ გსურთ?

– კარგი, ეგრე იყოს, წავიკითხავ, თორემ კიდევ გეწყინება რამე.

– არ მეწყინება. რა აზრი აქვს წაკითხვას, როცა აშკარად არანაირი სურვილი არა გაქვთ.

– აზრი? აზრი იმაშია, რომ არასაჭიროებისთვის დრო ტყუილად არ დაიხარჯოს.

ბაბუა კედარის ძირში ბალახზე დაჯდა, გახსნა საქალაქედ და ნელ-ნელა დაიწყო ფურცლების გადაშლა. ხანდახან მისი მზერა რომელიღაც გვე-

რღზე ჩერდებოდა. ხანდახან კი, სწრაფად ჩაირბენდა და მომდევნო ფურცელს უბრალოდ გადაშლიდა. რამოდენიმე ხნის შემდეგ კი, მითხრა:

– ვლადიმირ, ჩემთვის ყურადღებითაა ყველაფრის ნახვა საჭირო, შენ კი, შეგეძლო, რომ მანამდე გაგესიერნა.

მე, ბაბუასგან დაახლოებით ოცი მეტრით გავედი გვერდზე და ლოდინის გამო წინ და უკან დავიწყე ბოლთის ცემა. ველოდი, სანამ ჩემს მიერ მოტანილი დოკუმენტების და აღმანახისთვის მომზადებული მასალების კითხვას დაასრულებდა. პატივცემულო მკითხველებო, ამ ტექსტების გაცნობა კი, თქვენთვისაც მსურდა.

პროპიდიენტობიან საუბარი

ში, მითხარით, თუ შეიძლება, პატივცემულო ბატონებო, პრეზიდენტებო, პრემიერებო და კანცლერებო, სინამდვილეში ვინ მართავს სახელმწიფოს? ერთი შეხედვით, ასეთი კითხვა უცნაურად გამოიყურება, მოსწავლეც კი, უპასუხებს მას და იტყვის: „**სახელმწიფოს მართავს პრეზიდენტი, მთავრობა და დუმა**“-ო.

მაგრამ ასეთი პასუხი მეტყველებს ადამიანთა მასების მასშტაბურ ილუზიაზე და, არა მარტო ჩვენს ქვეყანაში. ამ ილუზიაში იმყოფებიან როგორც უბრალო ადამიანები, ასევე თავად მმართველებიც. ლოგიკური მსჯელობის მეშვეობით იგი შეიძლება და საჭიროცაა გავფანტოთ. ისინი, ვინც ვერ შესძლებენ ილუზორულობის გაცნობიერებას, დედამიწაზე დაბადების შემდეგ ისე მოკვდებიან, რომ საკუთარ ცხოვრებას ვერ გაივლიან, იმიტომ, რომ მათი ე.წ. ცხოვრება ილუზორული იქნება.

მაშ ასე,- გაქარწყლება! მოდით, უპირველეს ყოვლისა, ჩამოვყალიბდეთ, რას ნიშნავს „ქვეყნის მართვა“. მთავარი,- ესაა. შესაძლოა მხოლოდ ისაა რაც, საზოგადოებრივი პროცესებისა და მოვლენების მართვაა, რომელიც სოციალურად ხდება. ამ მმართველობაში მთავარ ადამიანად კი, პრეზიდენტი ითვლება.

ჰოდა, მოდით ვკითხოთ კიდეც:

– **ბატონო პრეზიდენტო, გვითხარით, თუ შეიძლება, თქვენ, ჩვენს ქვეყანაში ნარკომანიის განვითარებას მართავთ?**

– არა, უპასუხებს პრეზიდენტი,- მე ამ პროცესს არ ვმართავ.

– და, პროსტიტუციის მძინვარე განვითარებას?

– არა, არ ვმართავ.

– და, კორუფციის განვითარებას და მექრთამეობას?

– არა, არ ვმართავ.

– და, ხალხის გადაშენებას?

– რას ამბობთ! მე არ ვმართავ გადაშენებას.

ბევრი კითხვის დასმა შეიძლება, რომელზეც გაიცემა პასუხი „არა, არ ვმართავ“. სხვაგვარი პასუხის გაცემა შეუძლებელია, იმიტომ, რომ სხვა პასუხი დაახასიათებს მმართველს, როგორც დამნაშავეს.

ჰოდა აი, გამოდის, რომ: საზოგადოებაში ხდება მკვეთრი მასშტაბური პროცესები, რომლებიც გავლენას ახდენენ თითოეული ადამიანის ცხოვრებაზე, მაგრამ უმალეს მმართველს და მისდამი დაქვემდებარებულ ჩინონიკების მთელს არმიას ამ პროცესებთან საერთო არა აქვთ რა. მაგრამ მაშინ, რაღას მართავენ ისინი?

თუკი ყურადღებით დავაკვირდებით, ისინი თავისდაუნებურად, თავადაც არ უწყიან ისე, ჭეშმარიტი მმართველების ფარულობას მართავენ, რომლებსაც, როგორც თქვენ ხვდებით, მიზეზიც აქვთ თავი რატომ აქვთ დაფარული.

სხვათაშორის, ვერც თეორიულად, ვერც პრაქტიკულად, არანაირი პრეზიდენტი, კანცლერი ან პრემიერი არ შეიძლება წარმოადგენდნენ სახელმწიფოს მმართველებს, ისინი უბრალოდ ახმოვანებენ სხვის ნებას, რომელსაც თავისად ასაღებენ და ეს შეუძლიათ დაასაბუთონ მაგალითზე დაყრდნობით მეცნიერ-ფსიქოლოგებმა.

ამის მიხედვრა ჩვენც შეგვიძლია, თუკი ყურადღებით გავაანალიზებთ საკუთარ ცხოვრებას.

განა ჩვენს ცხოვრებაზე გავლენას არ ახდენს ვიღაც საბავშვო ბაღში, სკოლაში, ინსტიტუტში? მოუწდებათ, – ჩვენგან აღზრდიან კომუნისტებს, მოუწდებათ, – ფაშისტებს ან დემოკრატებს, როგორც ახლა ხდება.

ჰოდა, ამ აღზრდა-შთავონებით ინსპირირებას უკეთებენ შესატყვის საზოგადოებრივ პროცესებს.

„სინამდვილე, მხოლოდ საკუთრივ უნდა განსაზღვრო“, – სთქვა ანასტასიამ. კარგი და მართალი სიტყვებია. მაგრამ, რათა მიხვდე სინამდვილეს, აუცილებელია განსჯა-ფიქრი. ხოლო არსებული ცხოვრების ნირი, განსჯა-ფიქრისთვის დროს არ იძლევა, ჰოდა აი, ჩვენ ვსარგებლობთ სხვის მიერ განსაზღვრული, და ჩვენს თავს მოხვეული სინამდვილით.

სახელმწიფოს მეთაურს კი, ბევრად უფრო მცირე დრო აქვს განსჯა-ფიქრისთვის, ვინემ უბრალო ადამიანებს. მისი დღის განრიგი გაწერილია საათობრივად, წუთობრივად და, ისიც ხშირად სხვის მიერ.

თვალმისაწვდომი წარსულის ისტორია ასევე იტყობინება ყველასთვის ცნობილი მმართველების მხრიდან სახელმწიფოს მართვის შეუძლებლობაზე.

ცნობილია, რომ უძველეს ეგვიპტეში ფარაონის აღზრდას ქურუმები აწარმოებდნენ და ბუნებრივია, მათთვის წინასწარ იყო ცნობილი ფარაონის ბევრი მომავალი გადაწყვეტილებები. თანაც, მისი მმართველობის ჟამსაც, ისი-

ნი მუდმივად აძლევდნენ მას რჩევებს. **ფაქტურად ფარაონი, მხოლოდ სხვის ნებას ახმოვანებდა.**

აღმოსავლეთშიც, მმართველებს ასევე ჰყავდათ სასახლის კარის ბრძენ-ნი და მათ ეთათბირებოდნენ!

უძველესი ეგვიპტის ქურუმებიც, აღმოსავლეთის სასახლის კარის ბრძენ-ნი და ჩვენი ვედრუსული პერიოდის მოგვნი არ ტვირთავდნენ საკუთარ თავებს სახელმწიფო საქმეებით, მათი მთავარი მიზანი ანალიზში და განს-ჯა-ფიქრში გამოიხატებოდა.

ასეთი შესაძლებლობის უქონლობა დღევანდელ მმართველებსა და პა-რლამენტარებს ართმევს ეფექტური ზეგავლენის მოხდენის უნარს საზოგა-დოებრივ პროცესებზე და აკარგვინებს ძალაუფლებას.

ეს დამიდასტურა მე, სამი მოწვევის ერთმა კარგმა ნაცნობმა დეპუტატ-მა, ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორმა, პროფესორმა. მაგრამ დამიდას-ტურა მაშინ, როცა თავი დაანება დეპუტატობას და შესაძლებლობა მიეცა გა-ნსჯა-ფიქრის, ანალიზის.

ეს დაადასტურა სკანდალურმა სიტუაციამ, რომელიც პრესამ გაახმაუ-რა, როცა ახლანდელი დუმის დეპუტატმა მიმართა კონსტიტუციურ სასამ-რთლოს განცხადებით, სადაც ნათქვამი იყო, რომ პრეზიდენტის ადმინისტ-რაციის უფროსის მოადგილემ, უსიამოვნო ფორმით სახელმწიფო დუმის დეპუტატთა ჯგუფს მიმართა და უთხრა, რომ განსჯა-ფიქრის გარეშე დამო-რჩილებოდნენ და გაკვეთებინათ ისე, რასაც მათ უბრძანებდნენ.

როგორი პარადოქსულიც არ უნდა იყოს, ადმინისტრაციის უფროსის მოადგილე ხომ, შესაძლოა ინტუიციურად, მაგრამ მაინც ახლოს იყო ჭეშმა-რიტებასთან. მისთვის უფრო იოლია ოპერატიულად და ეფექტურად მიიღ-ოს გადაწყვეტილება თავად, ვინემ ეცქირა ამ გადაწყვეტილების გარშემო როგორ იტკეპნება ჯგუფი, რომელსაც განსჯა-ფიქრის საშუალება არ აქვს. და ეს ასე რომაა, ადასტურებს, სახელმწიფო დუმაში შესული პარტიების, ხა-ლხისთვის თუნდაც ცოტათი მაინც საყურადღებო, გასაგები პროგრამები.

ანასტასიას მიერ გაყდერებული იდეებისა და პროგრამისგან შექმნილმა სიტუაციამ დამოუკიდებელი გადაწყვეტილების მიღების უუნარობა უკვე არსებულ სისტემაში, – ცხადლოვ უჩვენა.

ანასტასიას პროგრამას უამრავმა ხალხმა დაუჭირა მხარი და, როგორც ანალიზმა უჩვენა, ეს არის იმ ადამიანთა უმეტესობა, ვინც ფხიზელი ცხოვ-რების წესს ეწევა და მიდრეკილნი არიან განსჯა-ფიქრისკენ. უამრავმა ადა-მიანმა ქვეყნის სხვადასხვა რეგიონებში გადალაზა რა სიძნელებები, შეუდგნენ მის განხორციელებას. ხოლო სამთავრობო დონეზე კი, როგორც სჩანს აღმო-ჩნდნენ ადამიანები, რომლებსაც არ აღმოაჩნდათ უნარი გაეაზრებინათ, თუ რა მოხდა ხალხში.

უფრო მეტიც, დაწყებულ იქნა წინააღმდეგობა, და ზუსტად ამან გამოაჩინა გარე ძალების ზემოქმედება რუსეთზე, უჩვენა ფაქტი, რომ ქვეყანას არ მართავს საკუთარი მთავრობა.

რასაკვირველია, ეს წინააღმდეგობრივი მოქმედებები ქურუმთა დონეზეა, რომლებიც პროგრამებს საუკუნეებისთვის და ათასწლეულებისთვის ჰქმნიან. იგი მარტივი და კონკრეტულია და წარმოადგენს დღეს დამყარებულ მსოფლმხედველობრივ სისტემას, რომელშიც რუსეთს მიკუთვნებული აქვს დასავლეთიდან ნედლეულის გასაღების და ბაზარზე უხარისხო პროდუქტის შემოტანის ადგილი.

დასავლეთის ქვეშ არც ევროპელი და არც ამერიკელი მოსახლეობა არ უნდა ვიგულისხმოდ. ეს ჯგუფია – ტრანსნაციონალური კომპანიებისა და ფინანსისტების, რომლებიც საკუთარი შემოსავლებით არიან დაინტერესებულნი.

როგორც ჩვენ ყველას შეგვიძლია დავრწმუნდეთ, უკანასკნელი ათწლეულების მანძილზე მათი გეგმები ინტენსიურად სრულდება, და ჩვენი ხელისუფალნი ამ გეგმებს, რბილად რომ ვთქვათ, წინააღმდეგობას არ უწევენ ისე ანხორციელებენ. რაც, იმის ერთ თვალნათელ მაგალითს წარმოადგენს, რომ ჭეშმარიტ ძალაუფლებას, ისინი არ ჰფლობენ.

სახელმწიფოს წგრევის და მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილის განადგურების საწინააღმდეგოდ, ერთადერთი წინააღმდეგობრივ მოქმედებას წარმოადგენს ანასტასიას პროგრამა.

„მაგრამ, – სამართლიანად იკითხავს მკითხველთა უმეტესობა, – მაშინ რატომ მიმართავთ მათ, ვინც ძალაუფლებას არ ფლობს და ვისაც რაღაცის შეცვლის უნარი არ აქვს?“ – ვუპასუხებ:

პირველი. პატივცემულო მკითხველებო, მე ხომ არა მარტო ხელისუფალთ მივმართავ, არამედ პირველ რიგში თქვენ, მოგმართავთ იმ იმედით, რომ ჩვენ ერთობლივი ძალისხმევით შევძლებთ სიტუაციის გაცნობიერებას, რომელშიც აღმოვჩნდით. იმ იმედით, რომ ამ სიტუაციის მიხვედრილობა, გადმოცემული იქნება ჩვენივე ინტერპრეტაციით საგვარეულო წიგნებში. ამის გაკეთება აუცილებელია. სხვაგვარად არასაზარბიელო მომავალი გველის არა მარტო ჩვენ, არამედ ჩვენს შვილებსაც.*

მეორე. მე მახოვს ანასტასიას კითხვა: – „**ჭეშმარიტების აღუქმელობაში ვინ არის დამნაშავე, მისი ამხსნელი თუ მისი აღმქმელი?**“ ვფიქრობ, იმაში, რომ სახელმწიფოს მხრიდან საკმარისი დახმარება არ არის მათ მიმართ, ვინც დაიწყო საკუთარი ადგილ-მამულის გაშენება, ამაში ჩემი დანაშაულიცაა. მე ვერ შევძელი იდეის გადმოცემა ჩინოვნიკებისთვის გასაგებ ენაზე.

* ამიტომაც გადაწყვიტე, რომ მეთარგმნა ეს წიგნები და ჩემი თანამემულებებისთვისაც მიმეცა დაფიქრებისა და საკუთარი გადაწყვეტილების მიღების შესაძლებლობა დაჩაგრებული ქმედებებისთვის, რადგან ამის გაკეთება, – სასიცოცხლოდ აუცილებელია. ც.გ.

თითქოს იგი, რუსული ენა ყველასთვის ერთია, მაგრამ მოსახლეობის სხვადასხვა ფენა, სხვადასხვაგვარად იყენებს მას და სიტყვაშიც სხვადასხვა არსს სდებს.

გამოდის, რომ ჩინოვნიკებისთვის გასაგებ ენას მე არ ვფლობ.

პრეზიდენტის ადმინისტრაციაში, მთავრობაში და დუმაში, ისეთივე ადამიანებია, როგორებიც მე და თქვენ ვართ. მათ ასევე ჰყავთ ბავშვები, მეუღლეები და მოთები, ვისთვისაც, როგორც ყველა მშობელს, სურს ნათელი მომავალი:– და, თუკი ისინი შესძლებენ სიტუაციის გაცნობიერებას, მაშინ შეიძენენ ჭეშმარიტ ძალაუფლებას და შესძლებენ არსებითი გავლენა მოახდინონ პოზიტიურ პროცესებზე საზოგადოებაში. მაგრამ სად, როგორ მოვიძიო სიტყვა, რომელსაც უნარი აქვს ამ ამოების შეჩერების? საჭიროა მოძიება! სხვაგვარად მოვლენ ახალი პოლიტიკოსები, მაგრამ ისინიც იგივე სისტემაში მოექცევიან, რომელიც ბლოკირებას, მათ აზრფიქრსაც გაუკეთებს. ამიტომაც მოგმართავთ თქვენ, ჩემო მკითხველებო თხოვნით: მოდით ერთად მოვიძიოთ სიტყვა, რომელიც საზოგადოების სხვადასხვა ფენისთვის იქნება გასაგები.

ამიტომაც კიდევ ერთხელ, საკუთარი პოზიციის გასატანად, მე მივმართავ ჩვენს პრეზიდენტს და მთავრობას.

რ.ფ. პრეზიდენტს და მთავრობას

ქეველია თქვენ, როგორც რუსეთის სახელმწიფოს მმართველი, ყველაზე მეტად ხარტ დაინტერესებული ჩვენი ქვეყნის აყვავებაში. როგორც სახელმწიფოს ნებისმიერ ხელმძღვანელს, გესურვებათ ხალხის აღიარება და ხსოვნის დატოვება თქვენი მმართველობის პერიოდზე, როგორც

ველაზე ნათელზე, რომელმაც საფუძველი ჩაუყარა სახელმწიფოს აყვავებასა და მისი ხალხის კეთილდღეობას.

ასევე სურს ყოველი რუსეთელის ოჯახს მოაწყოს საკუთარი ცხოვრება, ადამიანური არსებობისთვის საკუთარი ყოფა. ასევე, ყოველი დედა, რომელიც ბადებს საკუთარ შვილს, ოცნებობს მის ბედნიერ მომავალზე და ესმის, რომ იგი შესაძლებელია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როცა მთლიანად ესწრაფვის სახელმწიფო ყველასთვის გასაგები და წინასწარდასახული კეთილი მიმართულებისკენ.

თქვენ ესწრაფვით ამაზე ააწყოთ სახელმწიფო ინსტიტუტები, მთავრობა, სამინისტროები, რეგიონალური ხელისუფლება. თუმცადა, მიუხედავად თქვენი გულწრფელი სურვილისა და სახელმწიფო აპარატის ძალისხმევისა, სახელმწიფოში აგრძელებენ არსებობას კორუფცია, ნარკომანია, პროსტიტუცია, ბავშვთა დანაშაულობები და ბევრი სხვა ნეგატიური მოვლენები.

რთულდება ეკოლოგიური და დემოგრაფიული სიტუაცია. იშლებიან ოჯახები. ქვეყნის მოსახლეობა ყოველწლიურად მცირდება. მარტივად რომ ვთქვათ, ხალხი გადაშენების გზაზეა.

ყველაფერს, რასაც თქვენ აკეთებთ, ძალზედ მნიშვნელოვანია: ვერტიკალური ხელისუფლების გაძლიერება, სახელმწიფო აპარატის რეორგანიზაცია, სამხედრო რეფორმა, გაორმაგდეს საშინაო ეკონომიკური წარმოება. ყველა მონაცემი ქვეყნის მასშტაბით, - პლიუსშია, დადებითი დინამიკაა, მაგრამ ადამიანები ამას ვერ გრძნობენ. ჩვენი ქვეყნის ადამიანებისთვის, - მეზობლებისთვის, თანამეცხედრეებისთვის, სამსახურის თანამშრომლებისთვის, ნათესავებისთვის, მშობლებისთვის, მოთებისთვის და ბადიშებისთვის, - უფრო და უფრო რთული ხდება ერთმანეთის გაგება, გაიმეტონ ერთმანეთისთვის კეთილი და თანამგრძნობი სიტყვები, სამართლიანობის, წესიერებისა და ნდობის საფუძველზე ააგონ ერთმანეთთან ურთიერთობები. არ ცხრება შიში ხვალინდელი დღისადმი, საკუთარი შვილების მომავლისადმი. და, განა ეს, მთავარი მაჩვენებელი არ არის?

ნეგატიურ მოვლენებთან ბრძოლა უფრო და უფრო აქტიურად მიმდინარეობს, მაგრამ ნეგატიურობა არ მცირდება. რატომ? რატომაა ხალხის სურვილი და პრეზიდენტის სწრაფვები, სინამდვილეში ერთმანეთს რომ არ ემთხვევა?

განა დრო არ არის ჩვენ ყველამ ერთად სიმაღლეს ჩავხედოთ თვალებში და დასკვნა გავაკეთოთ: ბრძოლა მიმდინარეობს მხოლოდ შედეგთან და არა მიზეზთან, რომლებიც ამ მიზეზებს ჰქმნის. განა არ დადგა თქვენი მხრიდან დრო, გააცხადოთ და აღიაროთ ფაქტი, რომ ჩვენს ქვეყანაში არსებობს საზოგადოებისთვის გაუცხოებული იდეოლოგია, შეხედულებები, რომ ბევრი ნეგატიური პროცესები ინსპირირებულია გარკვეული ძალების მიერ. თქვენ, როგორც საკადრო უშიშროების წარმომადგენელმა, არ შეიძლება ეს არ უწყოდეთ.

ამ ძალების მიერ ხალხი იმ დონემდეა გამოსული, რომ არა ადეკვატურად აღიქვამენ სინამდვილეს. ყველაზე მარტივი მაგალითია: რეკლამა. სწავლულ ფსიქოანალიტიკოსებს და უბრალო ადამიანებსაც ესმით: - მასიური რეკლამა არაფერია, თუ არა, ადამიანის ფსიქიკაზე მძლავრად ზემოქმედი მექანიზმი. ამ მექანიზმის მეშვეობით მრავალი ქვეყნის ხალხები აიძულონ საკვებში გამოიყენოს ჯანმრთელობისთვის მავნე საკვები პროდუქტი, ატაროს მოუხერხებელი ტანისამოსი, ხმა მისცეს განსაზღვრულ პოლიტიკოსებს და ეს კოლოსალური ზემოქმედების მექანიზმი მასებზე, თითქოსდა იმყოფება თქვენს ხელში, ქვეყნის მთავრობის ხელში. ასეა კი ეს? სულაც არ არის ასე! მას ჰყავს სხვა პატრონები. ამ საკითხის წესრიგში მოყვანის მცდელობა მაშინვე ირაცხება თავისუფალი სიტყვის დარღვევის მცდელობად. ამ ბრა-

ლდებას ისინი წამოაყენებენ, ვინც სინამდვილეში არც კი აპირებს ხალხს თავისუფალი სიტყვის თქმის უფლება მისცეს. *მასობრივი საინფორმაციო საშუალებები, სინამდვილეში ფულოანი მაგნატების ხელშია.*

ასევე ჯოჯოხეთურ ტყუილს უნერგავენ მთელს ერებს, ეფარებიან რა ცინიკურ ახსნას, რომ რეკლამის შემკვეთები უფინანსებენ ტელევიზიებს, ყველა იმ საინტერესო გადაცემებს, „რომელთა ყურებაც თქვენ ასე ძალიან გიყვართ“. მაგრამ არანაირი სარეკლამო შემკვეთები არ აფინანსებენ ტელევიზიების მუშაობას. ისინი უბრალოდ ტელევიზიებს აძლევენ ხალხიდან ამოღებული ფულის ნაწილს, რომელსაც კვლავ თავის პროდუქციის ფასში სდებენ, რათა გადაიხადონ რეკლამის ფული ტელევიზიებში, რადიოში, ტრანსპორტში და ქუჩაში. ასე და ამგვარად, მთელი ხალხი უხდის ფულს მუშაობაში ტელევიზიას, ქიმიკატებით გამოტენილი საკვები პროდუქციის და საყოველთაო მოხმარების უხარისხო საქონლის ყიდვით. იხდის უნიჭო და ამკარად უხამსი ტელეპროგრამებისთვის და სერიალებისთვის, რომელიც ნერგავს მანიაკალური და შრომით შეწუხებული ნეანდერტალელის ხატ-სახეს.

სახისმეტყველების მისწრაფება, ვის ხელშია ქვეყნის იდეოლოგია

ყველა დროებაში სახელმწიფოთა იდეოლოგია იქმნებოდა იმ მექანიზმთა დახმარებით, რომლებიც ადამიანთა საზოგადოებებზე, დაფარული უძველესი სახისმეტყველების მეცნიერების მეშვეობით შექმნილი ხატ-სახეებით ზემოქმედებდა. ვილაცებმა სწავლული ბოზოლებიდან შესაძლოა აღნიშნონ, თითქოსდა მსგავსი მეცნიერება არ არსებობს.* იგი არის. და, მისი არსებობა ისაზღვრება არა მეცნიერთა სურვილით, არამედ თავად ადამიანური არსით. ადამიანი ისეა მოწყობილი, რომ ის აზროვნებს და ფიქრობს, ხოლო ეს აზრ-ფიქრი, – ხატ-სახეს წარმოქმნის და აყალიბებს.

ბოლო პერიოდში სახისმეტყველების მეცნიერების არსებობას ხშირად უკავშირებენ უძველეს ეგვიპტეს. ისტორიისთვის ცნობილია ფაქტები, ქურუმთა მიერ შექმნილი ხატ-სახეები, როგორ ანთავისუფლებდნენ სახელმწიფოებს ან ეუფლებოდნენ ძალაუფლებას მთელს ერებზე.

მსგავსი ცოდნის ფლობას ცდილობდა ჰიტლერული გერმანიის სპეცსამსახურები. საბჭოთა პერიოდში კი, – უშიშროების მეცამეტე სპეცგანყოფილება.

დასავლეთის დღევანდელი პოლიტ ტექნოლოგიები და ახლა უკვე ჩვენიც, ინტუიციურად სარგებლობენ ამ მეცნიერების ელემენტებით. აი, აქედან

* არსებობს ზ.გამსახურდიას “ვეფხისტყაოსანის სახისმეტყველება”ც.გ.

ნაა გამოთქმაც:- „შეიქმნას იმიჯი“, «ცხოვრების წირი“, „ბრძნული ხატ-სახე“, „კანდიდატის ხატ-სახე“.

პოლიტ ტექნოლოგიებისთვის მნიშვნელოვანი არ არის, როგორია კანდიდატის შინაგანი მისწრაფებანი, როგორი ადამიანია ის, კარგი სპეციალისტია თუ არა. ფულის მეშვეობით და მასობრივი საინფორმაციო საშუალებებით პოლიტ ტექნოლოგიები აყალიბებენ ხატ-სახეს, რომელიც ხალხს უნდა მოეწონოს. ამიტომაც, ადამიანები არჩევენზე ხმას აძლევენ კანდიდატს არა როგორც ადამიანს, არამედ პოლიტ ტექნოლოგიების მიერ ჩამოყალიბებულ ხატ-სახეს. კიდევ ცოტა ხანაც გაივლის და კენჭს ვუყრით რეზინის დეპუტატს და გუტაპერჩის პრეზიდენტს.

წარმოუდგენლად დიდი რანგის პოლიტტექნოლოგიების უმაღლეს ოსტატობას წარმოადგენს სახელმწიფოს და მთელი ხალხების ხატ-სახის ფორმირება.

კაცობრიობის მრავალსაუკუნოვანი ისტორიის მანძილზე, ხატ-სახეების მეშვეობით სახელმწიფოთა მართვის უამრავი მაგალითია.

უმაღლესი რანგის პოლიტ ტექნოლოგიების მოღვაწეების, „თანამედროვე ქურუმების“ შესახებ, თანამედროვე ადამიანისთვის მეტ-ნაკლებად ნათელი და გასაგები მაგალითი შეიძლება თუნდაც იყოს ის, რომელიც ჩვენი ქვეყნის და მისი ხალხების თავს ბოლო ასწლეულის მანძილზე მოხდა.

დაიშალა საბჭოთა კავშირი,- მსოფლიოში ერთ-ერთი უმძლავრესი იმპერია. მაგრამ საბჭოთა კავშირის შექმნას რა უძღოდა წინ და მის შემდგომ განვითარებას?

სსრკ-ს ჩამოყალიბებამდე შექმნილ იქნა მიმზიდველი ხატ-სახე, მომავალი სოციალისტური და შემდეგ კომუნისტური სახელმწიფოსი. მემამულეები და მეფაბრიკეები წარმოდგენილნი იქნენ მშრომელი ხალხის სისხლის მწოველთა ხატ-სახედ. რუსეთს ჯერ კიდევ მეფე მართავდა.

მონარქია ურყევი სჩანდა. მაგრამ ამავედროულად, უკვე მოქმედებდა ხატ-სახე, რომელიც თავის მომხრეებს იზიდავდა და ისინი მონარქიის გასაანდგურებლად და ახალი სახელმწიფოს ასაშენებლად ყოველგვარ გზებს ეძებდნენ. ეძებდნენ ახალი ხატ-სახის მეშვეობით.*

სსრკ-ს დაშლასაც წინ უსწრებდა, სსრკ-ს, როგორც ტოტალიტარული სახელმწიფოს ხატ-სახე და იხილებოდა აუცილებელი, ახალი, ბედნიერი ხატ-სახის შექმნა, დასავლეთის მსგავსი თავისუფალი, დემოკრატიული სახელმ-

* ვფიქრობ, ჩვენს უახლავს ისტორიაში როგორც „შეჰქმნეს“- ედუარდის, მიმას, ახლა კი ბიძინას და სხვათა ხატ-სახეებს რომ ჰქმნიან, ის ძალები, ვინც მართავს მსოფლიოს... ჩემო თანამემამულეო ზუსტად ამისთვისაა საჭირო საკუთარი ადგილ-მამულების დაბრუნება და სიყვარულის სივრცის შექმნა, რათა თავიც დავიცვათ და ჩვენს ნებისმიერი შეხედულების თანამემამულეებსაც მივცეთ „გამოფხიზლების“ მაგალითი... ც.გ.

წიფოსი. მთავრობის, სახელმწიფოს ლიდერების, თითქოსდა, როგორც თავისუფლების მომხრეობითა და ხალხის სისხლისმსმელთა როლში წარმოჩენა დაიწყეს. სოციალისტური წყობა კი, - მიუღებლად და ჩიხურად წარმოადგინეს. კომუნისტების ხატ-სახე, რომელთა მიზამდევითაც იზრდებოდა მთელი თაობები, რეჟისორების, მსახიობებისა და მხატვრების მიერ იქნა გვერდზე გაწეული. სანაცვლოდ კი რა ჰქნეს?

წარმოქმნილი ვაკუუმის შევსება წარმატებული ბიზნესმენებით, ბანდიტებით, მეძავეებით, ჰოლივუდის ლამაზმანებით დაიწყეს. ახალგაზრდობამ, მათი ჩვევების და ზნის მიზამდევისკენ დაიწყო სწრაფვა. კეთილდღეობის კრიტერიუმად უპირობოდ ხდება მატერიალური შეძლება. აი, ვინ და როგორ დაეუფლა მას, - ეს უკვე ანგარიშში არ ითვლებოდა. მთელი ხალხისთვის გამოცხადებულ იქნა, განვითარებული, დემოკრატიული სახელმწიფოს მშენებლობის აუცილებლობა. **ამავდროულად სდუმდნენ და სდუმან გაურკვეველ პრობლემებზე, რომლებიც არსებობენ საზღვარგარეთ: ნარკომანიაზე, კოლოსალურ კორუფციაზე, ეკოლოგიის გაუარესებაზე, ფსიქოლოგიურ დეპრესიაზე, შობადობის დაქვეითებაზე და ბევრ სხვა რამეზე.**

ქალები, როცა ვერ ხედავენ საკუთარი შვილებისთვის მომავალს, უარს აცხადებენ შობადობაზე.

დემოკრატიული ქვეყნების ხალხები, ვერ ხედავენ ნათელ მომავალს, მაგრამ თანამედროვე ქურუმებისთვის კი, აუცილებელია, რომ საკაცობრიო საზოგადოებებისთვის, დემოკრატია, როგორც ერთადერთი მისაღები წყობა, ძირითად ნათელ სახედ წარმოადგინონ, რატომ? იმიტომ, რომ თანამედროვე დემოკრატიის პირობებში ყველაზე იოლია მართვა. ყველაზე იოლია თავისუფალ სიტყვას, თავისუფალ ბიზნესს, თავისუფალ არჩევანს ამოეფარო და მიუგდო ხალხს ათასი სიბილწე. და ეს ყოველივე, შემთხვევით კი არ ხდება, არამედ მიზანმიმართულად და წინასწარ განზრახვით. **რომელი ხატ-სახეც გესიმათიურებათ, ასეთები გახდებით თავადაც.**

ამ პოლიტ-ტექნოლოგიებისთვის ცნობილია, შემდგომში რა ეწევათ მთელს ერებს. კატაკლიზმების ინიციატორების განსაზღვრა, რომელიც რუსეთში ხდება, რთული არ არის. საკმარისია, ყოველ ჯერზე თვალი მიადევნო საით გაედინება დასაფასებელი ადამიანები და მატერიალური რესურსები.

1917 წლის რევოლუციის შემდეგ, რუსეთიდან წასულმა ემიგრაციის დიდმა ნაკადმა დასავლეთში თან წაიყოლია ისტორიული ფასეულობები და ტრადიციები, სოლიდური კაპიტალი და, რაც მთავარია დასფასებელ ადამიანთა რესურსი...

საბჭოთა იმპერიის დაშლის შემდეგ, რეფორმები და კეთილმოწყობილი ცივილური ქვეყნების მიმზიდველი ხატ-სახე, აგრძელებს ჩვენი მატერიალური და ინტელექტუალური რესურსების გადინებას.

მაგრამ ყველაზე საგაღალო კი ის არის, რომ ჩვენი სახელმწიფოსთვის შექმნილი თანამედროვე ხატ-სახეები, მოწოდებულნი არიან გაანადგურონ ქვეყანა და მასში მცხოვრები ხალხები. ბევრად უფრო მნიშვნელოვანი ძალა მოქმედებს, ვინემ მატერიალური იარაღია. მოქმედებს ხატ-სახე. აგებულია კომბინაცია, რომლის განსაზღვრაც დღესვე შეუძლიათ ანალიტიკოსებს. იგი სულაც არ არის რთული. მოდით, თავად შევეცადოთ განსჯა-ფიქრს.

რას ვაშენებთ ჩვენ ახლა? საით მივდივართ? პოლიტ-ტექნოლოგები ამბობენ: „ჩვენ ვაშენებთ დასავლეთის ტიპის განვითარებულ, დემოკრატიულ სახელმწიფოს და შემდეგ, როცა ავაშენებთ, შედეგად ყველანი ვიქნებით მდიდრები და ბედნიერები“, „მაგრამ, - მართებულად აღნიშნავენ მილიონობით თანამოქალაქენი, - თუკი დედამიწაზე უკვე არსებობენ განვითარებული, დემოკრატიულიც და ბედნიერი სახელმწიფოები, უფრო მარტივი არ იქნება პირდაპირ იქ გამგზავრება?“ და, ისინიც, მილიონობით გამგზავრნენ გერმანიაში, ისრაელში, ამერიკაში და აგრძელებენ გამგზავრებას, ამ ქვეყნებში გადააქვთ ინტელექტუალური და მატერიალური კაპიტალი. იქ კი, მონები ხდებიან. ხატ-სახე მოქმედებს!

კი, მაგრამ რა გავაკეთოთ რუსეთში დარჩენილებმა?

„ვაშენოთ განვითარებული დემოკრატიული სახელმწიფო და გავხდეთ მდიდრები“, - ამბობს ხატ-სახე. კი, მაგრამ, ამ მშენებლობისთვის რა უნდა გააკეთოს საი-ს თანამშრომელმა? მაღაზიის გამყიდველმა? ადმინისტრაციულმა ჩინოვნიკმა? ბევრისთვის გაუგებარია. როგორ უნდა გახდეს მდიდარი, თუკი ჯამაგირს, სამ-ხუთი ათას რუბლს იღებ, ასევე გაურკვეველია. თუმცა, - და ბევრმა, ხომ, უკვე რაღაცნაირი გაქნილობა დაიწყო და მგზავრობს ძვირისანი ავტომანქანით, აშენებს მდიდრულ კოტეჯს, სტუმრობს ფემენებელურ კურორტებს. როგორღაც ეწევა გაქნილობას...

და, მთელი ქვეყანაც გაქნილებად გადაიქცა. გამყიდველები და მყიდველები, საი-სნიკები და ჩინოვნიკები, ოფიცრები და ჯარისკაცები, მასწავლებლები და სტუდენტები. *მაგრამ, ვინც სახისმეტყველების მეცნიერება უწყის, დგას და მსგავს ძალისხმევებზე დაგვიცინის: - „მოდით, იჭირეთ სამხრებიანი მაცეიები, შემდეგ, უსაფრთხოების სამსახურებში შიგნით შექმნით, - უსაფრთხოების სამსახურს“. ჩვენ ვებრძვით არა მიზეზებს, არამედ შედეგებს. ხატ-სახემ უკვე გააკეთა თავისი საქმე. მას უკვე უნარი აქვს წინააღმდეგობის გარეშე შეაღწიოს პოლიტიკოსთა ტვინებში, გენერლების, უმაღლესი რანგის ჩინოვნიკების და უბრალო ადამიანების ტვინებში. მისთვის, - ხატ-სახისთვის არ არსებობს სახელმწიფოთა საზღვრები, კაბინეტების დაკეტილი კარები. იგი გაიტაცებს რუსეთელ გოგონას ყრუ სოფლიდან ცხრა ზღვის იქითა ქვეყანაში, მიიზიდავს, ასე ვთქვათ ბედნიერი ცხოვრებისკენ და აიძულებს დაკავდეს პროსტიტუციით კვიპროსზე, ისრაელში ან ნიუ-*

იორკში. ასე ვთქვათ ბედნიერი ცხოვრების მიზნით, ჩინოვნიკს აიძულებს ქრთამის აღებას, მილიციონერს კი, – შევიდეს გარიგებაში დამნაშავესთან. – იგი, ხატ-სახე, – უდიდესი ენერგიაა. ჩვენი პოლიტიკოსები კი, სულ გვიჩიჩინებდნენ და გვიჩიჩინებდნენ, „განვითარებული დემოკრატიული ქვეყნებიო“, „ცივილური დასავლეთიო“ და სიმყარეს სძენენ ქვეყნისთვის დამლუპველ ხატ-სახეს.

ადამიანები აცნობიერებენ, რომ რაღაც, – ქვეყნისთვის კარგი არ ხდება, ამიტომაც ეკიდებიან გაგებით, როცა თქვენ, ვლადიმირ ვლადიმირის-ძევ, ესწრაფვით დაამყაროთ წესრიგი, მაგრამ როგორ უნდა გაკეთდეს ეს? აი, აქ, უკვე არასაკმარისია ხელისუფლების ვერტიკალური გამაგრება. **თქვენ ხელისუფლების ვერტიკალი გაამაგრეთ, მაგრამ თქვენ, ამითვე ამაგრებთ არა მარტო საკუთარ ძალაუფლებას, არამედ ხატ-სახის ძალაუფლებასაც.**

ათასობით ჩინოვნიკმა მიიღო უფრო მეტი ძალაუფლება, მაგრამ, იმყოფებიან რა ხატ-სახის ზემოქმედების ქვეშ, ისინი, თავადაც ვერ გაცნობიერებენ ისე, იმოქმედებენ ხატ-სახის საამებლად. მათ საამებლად ვინც იგი შეჰქმნა. შემქმნელებმა კი, უკვე გადაწყვიტეს, რომ რუსეთის ხვედრი წინასწარაა გადაჭრილი. მათი ქმედებები გახდნენ აღვირახსნილნი და აშკარად თავხედურნი. საკუთარი ძალაუფლების გამაგრებისთვის, იმიჯის ხელშეწყობისთვის, რომელიც დამლუპველია სახელმწიფოსთვის, რუსეთში გამოგზავნილია სპეციალურად მომზადებული სპეციალისტები. **მე ოფიციალურად ვაცხადებ, რომ რუსეთის ტერიტორიაზე მოქმედებენ სპეციალურად მომზადებული ხალხი, რომელთა ამოცანაა თვალყურისდევნება და აუცილებლობის შემთხვევაში სახელმწიფოს იდეოლოგიის შიგთავსის კორექტირება.*** თქვენ ვფიქრობ, რომ აგრეთვე უწყით ეს.

მოდით ჩავფიქრდეთ, ბოლო წლების მანძილზე ჩვენი ქვეყნის მხატვრულ ლიტერატურაში, კინოში, ტელევიზიებში რატომაა ასე ცოტა დადებითი გმირები? ისეთი ხატ-სახე, რომელთაც უნარი აქვთ მიიზიდონ ადამიანები, თან გაიყოლონ, მიეხმარონ ბავშვებისთვის მშვენიერი მომავლის აშენებაში. ჩვენ, კიდევ გვახსოვს და ვცხოვრობთ იმ ხატ-სახეებით, მაგრამ, აი, ჩვენი ბავშვები, კი?

ჩვენ გვარწმუნებენ, რომ ასეთია უმეტესობის მოთხოვნა: – ყველა ადამიანს სურს მხოლოდ ჰოლივუდის ლამაზმანები იხილოს, ბანდიტური გარყევების სიუჟეტებს უცქიროს, სისხლიანი მოვლენების ინფორმაცია მოისმინოს. ტყუილია! არ უნდათ ეს ადამიანებს! ჩვენ გვეუბნებიან, – თუ არ გინდა, – ნუ უყურებ, თუ არ მოგწონს, – ნუ უსმენ. ასე ვთქვათ, არჩევანის თავისუფ-

* ჩემო თანამემამულენო. იგივე ხდება ჩვენს თავსაც! და თქვენ თუ ასე არ ფიქრობთ, ვფიქრობ ცდებით, იმიტომ რომ ჩვენ ვითომ რატომ „გამოგვტოვებენ“ დღევანდელი ქურუმები? განა ჩვენ დედამიწაზე არ ვცხოვრობთ?!... ც.გ.

ლებათ. ეს, არც თუ ასეა. უფრო სწორად, ასე სულაც არ არის. *სინამდვილეში არჩევანი არ არის! არც ბავშვებს ააქვთ, არც უფროსებს და მით უმეტეს იგი არა აქვთ ხანდაზმულებს და თუკი შენ, ცხოვრებაში არ ხარ გულუხვა, ცინიკური, უსულგულო ადამიანი, – დასახული გზა, კეთილდღეობისკენ მიმავალი, – დაკეტილი გაქვს. სხვა გზა კი არ არის. განა ასე არ არის თქვენს გარეშე-მო? ან ჩვენს გარეშე-მო? მთელი ეს ვაკხანალია სპეციალურადაა თავსმოხვეუ-ლი. უკვე დიდი ხანია დამუშავებულია სპეციალური, გადარჩევის დაფარუ-ლი მექანიზმები. პოეტები, პედაგოგი-ნოვატორები, რეჟისორები, მწერლები, ვინც გაბედავს რუსეთის დადებითი ხატ-სახეების შექმნას, მკაცრად იდევნე-ბიან. მათთვის უბრალოდ ყველაფერი დაკეტილია.**

ყველაფერი ეს, სხვა რამესთან ერთად კეთდება სექტანტებთან ბრძოლ-ის სახელით დასავლეთის სპეცსამსახურების მიერ. მსგავსი განცხადებები შეიძლება მოისმინო არა მარტო რუსეთის სპეცსამსახურების ოფიცრებისგან, არამედ საზოგადოებრივი და პოლიტიკური მოღვაწეებისგანაც.

რფ პრეზიდენტის ადმინისტრაციის უმაღლესი ჩინოვნიკებისგან, – თქვენი ადმინისტრაციისგან. ასე მაგალითად, ადმინისტრაციის მმართველის მოადგილე სურკოვმა, ერთ-ერთი გახეთისთვის მიცემულ ინტერ-ვიუში განაცხადა:

„რუსეთის წინააღმდეგ მიმდინარეობს საიდუმლო ომი ამერიკის, ევრო-პის და აღმოსავლეთის იმ წრის მხრიდან, რომლებიც ჩვენს ქვეყანას იხილავ-ენ, როგორც პოტენციურ მოწინააღმდეგეს. ისინი თავის დამსახურებად თვლიან საბჭოთა კავშირის თითქმის უსისხლო კოლაპსს და ცდილობენ კი-დეც განავითარონ წარმატება... მათი მიზანია, – რუსეთის განადგურება და მისი უზარმაზარი სივრცის შევსება მრავალრიცხოვანი უუნარო კვაზი სახე-ლმწიფოების ჩამოყალიბებით.

მსგავსი მტკიცებულება აბსოლუტურად ლოღიკურია, თუნდაც იმიტ-ომ, რომ, დაშლილი სსრკ-ლები, არსებობენ. სრულიად ბუნებრივია, გაიმარ-ჯვეს რა მოცემულ ეტაპზე, ისინი არ დამშვიდდებიან და აუცილებლად გაა-გრძელებენ წარმატებულ შტურმს.

და აქ, განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი ამ ფაქტის კონსტანტაცია კი არ ხდება, არამედ იმ მექანიზმის მიხვედრა, რისი მეშვეობითაც ხდება დამანგ-რეველი ზემოქმედებები.

ჩვენ უკვე ვიცით: სსრკ-ს დაშლა შეიარაღებული შემოჭრის ზემოქმედე-ბით კი არ მოხდა, არამედ მოსახლეობის იდეოლოგიური დამუშავებით. *იდე-ოლოგია – აი, მთავარი მექანიზმი, რისი მეშვეობითაც შესაძლებელია განა-დგურდეს ან გაძლიერდეს ნებისმიერი სახელმწიფო.* მაგრამ ნებისმიერმა

* იგივე ხდება ჩვენთანაც!... ც.გ.

იდეოლოგიამ შეუძლია მოახდინოს მასებზე ზემოქმედება, თუკი ზემოქმედების სტრუქტურა კარგად არის ჩამოყალიბებული და დალაგებული. იგი ნამდვილად არის, ოღონდ იგი ჩვენი არ არის: მისი მემკვიდრეობით ჩვენი ხატ-სახეები არ მუშაობენ. კი მაგრამ, საით გაქრა ჩვენი? ჩვენ იგი გავანადგურეთ!

სსრკ-ში იდეოლოგიური ინსტიტუტებისა და ცენტრალური ტრანს-ლაგიის, ცკპს-ის იდეოლოგიური განყოფილებების, კულტურის სამინისტროებისა და პრესის გარდა არსებობდა უზარმაზარი ქსელი, რომელიც თავის-თავში ითავსებდა კულტურის სახლებსა და სასახლეებს, სოფლისა და რაიონის კლუბებს.

ეს დაწესებულებები საშუალებებს იძლეოდა მილიონობით ახალგაზრდა თანამოქალაქეებს უფასოდ ესწავლათ კულტურული თვითმოქმედების წრეებში. იქ იკითხებოდა ლექციები, ტარდებოდა შეკრებები. მასებამდე აღწევდა და სახელმწიფოსთვის მიღებული იდეოლოგიის განმარტება ხდებოდა.

გარდაქმნის დასაწყისში, როცა იდეოლოგია შეიცვალა, ამ დაწესებულებების ქსელი გააუქმეს მაშინ, როცა შეწყვიტეს მათი დაფინანსება.

მწელი წარმოსადგენია, ტრასაზე მიმავალმა ავტომობილის მძღოლმა, რომელიც უცებ შეიტყო, რომ იმ მხარეს არ მიდის, საითაც უნდა წასულიყო, მას რომ მოხვედრის მაგივრად და სასურველი მიმართულებით მგზავრობის გაგრძელების მაგივრად ავტომობილის ნაწილებად დაშლა დაეწყო. ჰოდა, განა ზუსტად ეს არ მოხდა სახელმწიფოში, როცა საზოგადოებამ გადაწყვიტა (რასაკვირველია, გარკვეული ძალების დახმარებით), იმის მაგივრად რომ შემოხრუნებულიყო, რადგან იმ გზით არ მიდიოდა და გამოეყენებინა უკვე არსებული მექანიზმი, იგი აიღეს და დაშალეს. ნაცვლად რა მივიღეთ?

მთავარ ამოცანად, მოსახლეობის სულიერად აღზრდის, განსაკუთრებით კი, პირველ რიგში ახალგაზრდების აღზრდის ტვირთი შეთავაზებულ ექნა რუსეთის მართლმადიდებელ ეკლესიას. თუმცა დასტურდებოდა ის ამბავი, რომ უპირველეს ყოვლისა უფრო მეტად იყო აუცილებელი თავად საეკლესიო მსახურთა უმეტესი ნაწილის იქით აღზრდა.

რუსეთის მართლმადიდებლური ეკლესია, როგორც სამღვდლოების ინსტიტუტი, კატასტროფულად არ ამართლებდა იმედებს.* რატომ? იმიტომაც, რომ სულ რაღაც რამოდენიმე წლის განმავლობაში გამოიყენა რა სახელმწიფო მხარდაჭერა, გახდა შესაძლებელი გაეხსნა ოცი ათასი ეკლესია, ხოლო ჭეშმარიტი უნარის მქონე ოცი ათასი მაღალი სულიერების მქონე სამღვდლოების აღსაზრდელად, რათა სკოდნოდათ ხალხის დამშვიდება და აღზრდა, სჭირდება ასწლეულები და განსაზღვრული პირობები.

და, არა ისეთი პირობები, როცა სახელმწიფო უხვად აყრის შეღავათებს და დაფინანსებას, რომელიც მხოლოდ ხრწნის, ოზიდავს კონიუნქტურის მიმდევრებს და ვიგინდარებს. ასეთი სიტუაციის პირობებში, სულიერებად შე-

* ჩვენთან, პირიქით, ჩვენი პატრიარქი ყოველ ღონეს ხმარობს, რომ ქართველი ერის განათლება და კულტურა გადაარჩინოს. ც.გ.

მდგარი მწყემსმთავრები კი არ იმარჯვებენ, არამედ ისინი ვინც უფრო გაქნილებია და საკვებურთანაა ახლოს. ის სამწყსო კი არ იმარჯვებს, რომელსაც სათავეში მაღალსულიერი წინამძღოლი უდგას, არამედ ის, ვინც დაფინანსების მიღება შესძლო. სამწყსოს მოზიდვის პროცესი და მათი სულიერი ამაღლება, ხომ ხანგრძლივი, წლობით გაწეილი პროცესია. ჰოდა აი, თავად იკერებს ანაფორაზე საკერებელს სოფლის მღვდელი, რადგან არ აქვს ახლის შემენის სახსარი, იმ დროს, როცა მეორე ძვირადღირებული უცხოური მარკის მანქანით დაბრძანდება.

ანგარებაზე და ვერცხლისმოყვარეობაზე, უკვე მღვდელთმსახურებას მიღწეულ მართლმადიდებლებზე საუბრობს მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის უწმინდესი პატრიარქი ალექსეი II.

2004 წლის 15 დეკემბერს მხსნელი ქრისტეს სახელობის საეკლესიო კათედრალური ტაძრის სხდომათა დარბაზში, ქ.მოსკოვის საეპარქიოს ყოველწლიურ შეკრებაზე მის მიერ იქნა ნათქვამი:

„დღეს ჩვენ გვიწევს, რიგი ნეგატიური მოვლენების ცქერა,– ეს საეკლესიო ყოფის საერთო სტატისტიკაა, რომელიც ლოცვებზე მრევლის ნაკლებობას, მოზარდ თაობაში რელიგიური ინტერესების უქონლობას და აგრეთვე სამრევლო ცხოვრების დინამიკურობის არ არსებობას აღნიშნავს.“

„მართლმადიდებლური ცნობიერების კვდომის სავალალო ნიშნები, ეკლესიურობის შემცირება, სულიერი სიბრმავე, კომერციულობის ბევრ მხარეს უფრო აძლიერებს საწყმსოს ცხოვრებაში.. მატერიალური დაინტერესება უფრო ხშირად პირველ ადგილზე იწევს, რომელიც საკუთარი თავითვე ფარავს და კლავს ყოველივე ცოცხალსა და სულიერს. არც თუ იშვიათია კომერციული ფირმების მსგავსი ტაძრები, რომლებიც ვაჭრობენ, „რელიგიური მომსახურებით“.

„არაფერი ისე არ განიზიდავს ადამიანს რწმენისგან, როგორც მღვდლების და ტაძრის მსახურთა მექრთამეობა. ტყუილად არ უწოდებენ ვერცხლისმოყვარეობას საძაგლობას, მომაკვდინებელ ლტოლვას და ერთპიროვნულ მოღალატეობას ღვთის მიმართ და ჯოჯოხეთურ ცოდვას“.

პატრიარქმა აკრძალა გადასახადის აკრეფა საეკლესიო საიდუმლოებათა აღსრულებისთვის,– ზიარების, ნათლობის, ჯვრისწერის, ტაძართა დღესასწაულის და პარაკლისების მომსახურებისთვის ვაჭრობა ეკლესიაში. მაგრამ დაემორჩილებიან კი ეკლესიის მსახურნი აკრძალვას, რომელიც უმაღლესმა საეკლესიო იერარქმა დააწესა, როცა ისინი, უფრო მეტის,– ღმერთის მცნებების დამრღვევნი არიან?

რუსეთის მართლმადიდებლური ეკლესია, მბრძანა რუსეთისა პი იბი?

ქველადერთად ერთად, რუსულ მართლმადიდებლურ ეკლესიაზე, და-
სავლეთის სპეც სამსახურებმა, თითქმის ძალზედ ძლიერი დამლუპვე-
ლი ზემოქმედება მოახდინეს. და, ამის წინასწარ გათვლა შესაძლებელი
იყო, თუკი ვინმეს დაავალდებდნენ კიდევ მის გათვლას. ჩვენ გვესმის, რომ:
ჩვენს ქვეყანაში გარდაქმნას ყოველთვის წინ უსწრებს იდეოლოგიური
დამლუპვება. შეედოთ კი, დასავლეთის სპეცსამსახურების განყოფილებ-
ებს, რუსეთში საჭირო გარდაქმნაზე ანგარიშვალდებულებას საკუთარი
პატრონების მიმართ, დაეტოვებინათ უყურადღებოთ ისეთი მნიშვნელო-
ვანი ინსტიტუტი, როგორც რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესია? რა-
საკვირველია არა! სხვაგვარად მათი მუშაობა პროფესიონალური არ იქნე-
ბოდა. მით უმეტეს, რუსეთში იდეოლოგიური დივერსიისთვის გარემო
უკეთესად ეწყობოდა, ვინემ წარმოდგენა შეიძლებოდა. შიდა რეორგანი-
ზაციით დაკავებული ჩვენი სპეც-სამსახურები, რბილად რომ ვთქვათ,
დაკავებულნი იყვნენ შიდა გარჩევებით, რომლებიც, ვფიქრობ, ჯერ კიდ-
ევ ახლაც კი გრძელდება.

შეუძლებელია დასავლეთის სპეც-სამსახურების ყველა ოპერაციაზე
მსჯელობა, რომლებიც ჩატარებულია რუსეთის მართლმადიდებლური
ეკლესიის სტრუქტურების გავლით. მაგრამ ერთ-ერთმა მათგანმა რეზო-
ნანსი გამოიწვია საზოგადოებაში. მისი დამლუპველი შედეგები იწვენიეს
და აგრძელებენ მის წვენევას მილიონობით რუსეთელები. და, მათ შორის
ეკლესიის მსახურებიც.

აქ მხედველობაშია სტრუქტურა, რომელიც დაარსებულია რმე-ს ქო-
ლგის ქვეშ და იარლიყებს ჰკიდებენ რუსეთის საერო და რელიგიურ ორ-
განიზაციებს, აღვივებენ მათში რმე-ს მიმართ მტრობას.

„სექტამბროლოები“ მოქმედებდნენ ეკლესიის სახელით და უფრო მე-
ტიც, როგორც ისინი იტყობინებიან, პატრიარქ ალექსეი II-ს კურთხევით.
მათი ქმედებების პასუხად ადამიანებმა, ადრე ეკლესიის მიმართ ლოია-
ლურად განწყობილებმა ან ეკლესიაში მოსიარულეებმა და მონათლულე-
ბმაც კი, კისერზე დაკიდული ჯვრების მოხსნა დაიწყეს.

კიდევ ერთი ეშმაკურობა „სექტამბროლოთა“- დაიწყეს რა, მათ მიერ-
ვე მოგონილი „სექტების“ გამოაშკარავება, ისინი ფაქტიურად აკრიტიკებ-
დნენ და დასცინოდნენ რუსეთის მართლმადიდებელ ეკლესიას.

ასე და ამგვარად ეკლესიაზე მიყენებულ იქნა სერიოზული დარტყმა.

შემდგომში მათ გადაწყვიტეს ეხელმძღვანელათ რფ-ის უმაღლესი სა-
ხელმწიფო ორგანოსთვის.

ვინც სულით და გულით მიიღო რუსეთის მშვენიერი მომავლის იდეა, წიგნებში ნაჩვენები, ადამიანები, რუსეთის სხვადასხვა რეგიონებში, მიმართავდნენ და აგრძელებენ მიმართვას თხოვნით ადგილობრივი ორგანოების ხელმძღვანელების მიმართ, რათა მათ ოჯახებს გამოუყონ ერთი ჰა მიწა საგვარეულო ადგილ-მამულების გასაშენებლად.

და, საკვირველია ის, რომ პირველადაა, ადამიანები რომ შეღავათებ-სარ ითხოვენ, არც „დამატებებს“. ისინი ითხოვენ, მხოლოდ თავისი ქვეყნის ბუნების პატარა ნაწილს, სადაც საკუთარი ცხოვრებისთვის პირობებს თავადვე შექმნიან და არა იარსებებენ გადარჩენისთვის.

თითქოს, ხალხში წარმოქმნილ აღტყინებულ სწრაფვას უნდა მისაღ-მებოდნენ. მითუმეტეს, რომ ეს აღტყინება წუთიერი არ არის. ბოლო ოთხი წელი იმის დასტურია, რომ ამ ადამიანების სურვილი, – ნაფიქრია და არა წარმავალი. იდეა, მცხოვრებთა სხვადასხვა ფენას მოიცავს: სკოლ-ის მოსწავლეები, სწავლულები და მეწარმეები, მასწავლებლები, ექიმები, პოეტები და მწერლები. მათ შორის აკადემიკოსები, გუბერნატორები და ყოფილი საბჭოთა კავშირის პრეზიდენტთა მეუღლეები.

ამ ადამიანთა მეშვეობით ქვეყანაში, ბევრი სოციალურ-ეკონომიკური საკითხის გადაჭრაა შესაძლებელი. მკვეთრად შეიცვლება კიდევ დემოგ-რაფიული მდგომარეობა, სასურსათო უსაფრთხოების პრობლემები, მო-სახლეობის დაკავება, ნაციის სიჯანსაღე. რაც მთავარია, – ხალხის მძლავრ ძალაზე გასვლა, რომელიც საკუთარ სივრცეს შექმნის, გაამყარებს საყვარელ სამშობლოს და სახელმწიფოს, რომელმაც მას ასეთი რამის გაკეთებ-ის შესაძლებლობა მისცა.

მაგრამ, როგორც სჩანს, ვიღაცას ძალიან არ მოეწონა რუსეთის ხალხ-ში პოზიტიური მიზან-სწრაფვები.

ოცუპანტიბი მოქმედებებში ბრინ

ჩფ სუბიექტთა აღმასრულებელი ორგანოებიდან და მუნიციპალურ სა-განმანათლებლო დაწესებულებებიდანაც გაიცა მითითება, რომ ჩემი მკითხველები ჩაითვალოს სექტანტებად და ტერორისტებად, შედეგად კი, – წინააღმდეგობა გაეწიოს მათ ნებისმიერ წამოწყებებს და განსაკუთ-რებით მათ, ვინც მოისურვებს სოფელ ადგილებში საკუთარი ადგილ-მამულის მოწყობას.

მასმედიის საშუალებებს, ჟურნალისტების სამსახურიდან დათხოვნ-ის უფლებითაც კი, მიეითითათ, რომ, – არ მოყვნენ ამ წამოწყებებზე, ხო-ლო, თუკი მაინც მოიხსენიებენ, წარმოადგინონ ისინი ისე, რომ თითქოს „აფრენენ“, რომლებიც ეძახიან ყველას ტყეში, უკან წარსულისკენ. კულ-ტურის მუშაკთა თანამშრომლები, – უნდა შეეწინააღმდეგონ ღონისძიებე-ბის ჩატარებას, რომლებიც დაკავშირებულია წიგნებთან და იქ მოყვანილ იდეებთან.

მკითხველებიდან შემოსული შეტყობინებები ცხადად ადასტურებენ იმას, რომ ჩვენი ქვეყნის ტერიტორიაზე მოქმედებს ე.წ. ერთობა, რომელთაც თავიანთი აგენტები ჰყავთ სახელმწიფო და საეკლესიო სტრუქტურებში და აწარმოებენ თავიანთ დესტრუქციულ პოლიტიკას. ეს არა მარტო ჩემი მტკიცებულებაა. ამაზე საუბრობენ პროფესიონალი ანალიტიკოსები, რომლებიც გაცნობილნი არიან შეგროვილ მასალებს.

ის კი არა და, გამოჩნდა ტერმინი „ანასტასიას კულტი“. ხოლო რა და ვინ იგულისხმება ამ სიტყვის ქვეშ? მე, – როგორც მწერალი? ჩემი წიგნი სახელწოდებით „ანასტასია“? წიგნის გმირი, რომელსაც ანასტასია ჰქვია? წიგნის მილიონობით მკითხველი? თუ მათი სწრაფვა ააღორძინონ ანასტასიას იდეა მშვენიერ და კეთილმოწყობილ რუსეთზე? გამოდის, ყოველი მთგანი და ყველაფერი ერთად.

სევდისმომგვრელია მათი ცქერა, ზღვისიქითა და შინ გამოზრდილი (ვითომ ფილოსოფოსი) დიაკვნები, რომლებიც ქრისტიანული სჯულისანი სულაც არ არიან, რომლებსაც ოკუპირებული აქვთ მართლმადიდებლური ეკლესია, რომლებიც ახდენენ გავლენას სახელმწიფო აპარატის ჩინოვნიკებზე. ქრისტიანობა მათთვის მხოლოდ მოსახერხებელი თავშესაფარია, მათი მოქმედებებით ნათლად სჩანს, რომ ისინი შორს არიან ქრისტიანული მორალისგან:– მათი მეთოდები მოძველებულია. ასეთივე ტყუილისა და ძალადობის მეთოდებით ნადგურდებოდა უძველესი რუსეთის კულტურა და ხალხისთვის უცხო იდეოლოგია ინერგებოდა. მე ვწერდი ამის შესახებ ჩემს წიგნებში. მე მაშინვე დამადანაშაულეს წარმართობაში. მაგრამ რა არის დანაშაული წარმართობაში? იგი სხვა არაფერია, თუ არა დადანაშაულება იმაში, რომ გასურს იცოდე შენი ქვეყნის ისტორია, შენი წინაპარი მშობლების კულტურა.

თუმცაღა არის ძალზედ იმედისმომცემი, სასიხარულო მოვლენები. ცხოვრებამ უფრო და უფრო ხშირად დაიწყო ისეთი სიტუაციების გამოვლენა, რომლის შემთხვევაშიც, მათი არასასიამოვნო ქმედებები თითქოსდა უხილავი სხივით გამოსჭვივის და აყენებს მათ, შეიძლება ითქვას, ანეკდოტურ სიტუაციაში. აი, თავად განსაჯეთ.

“საბგვარეულო ციგნი” და “საოჯახო მატინი”

მ ამომცემლობა „დილიამ“ 2002 წელს გამოსცა მორიგი წიგნი სერიიდან „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“ სახელწოდებით „საგვარეულო წიგნი“, რომელშიც მკითხველებს ატყობინებს: „ჩვენი ამომცემლობისთვის ახლობელი და გასაგები გახდა „საგვარეულო წიგნის“ იდეა და როცა წიგნი ჩავუშ-

ვით დასაბეჭდად, გადავწყვიტეთ, რომ დაუყოვნებლივ შევდგომოდით „საგვარეულო წიგნის“ გამოშვებას, – პირადი, „საოჯახო მატთანესთვის“. მა-
ლე, გამომცემლობა „დილიას“ კვალდაკვალ, 2003 წელს გამომცემლობა
„რუსსკი დომმა“ გამოსცა წიგნი სათაურით „საოჯახო მატთანე“, რომლის
ერთ-ერთ შემდგენელს წარმოადგენს არქიმანდრიტი ტიხონი (შეგვკუნოვი)“.

წიგნის წინასიტყვაობაში შესავალი სიტყვით გამოვიდნენ პრეზიდენტი
ვ. ვ. პუტინი, მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის პატრიარქი ალექსეი II.

„საოჯახო მატთანე“, – ეს უბრალოდ რამოდენიმე ადამიანის ბედზე ან
თუნდაც მთელს მოდგმაზე ამბის თქმა კი არ არის, ეს თხრობაა მთელი სახე-
ლმწიფოს ისტორიაზე. რუსეთის ბედი, – ეს ოჯახების ისტორიაა, რომლებიც
თაობებით მონაცვლეობენ.

„ასეთი ცოდნა აუცილებელია იმისთვის, რომ რუსეთის ყოველმა მოქ-
ლაქემ გააცნობიეროს თავისი ფესვები, თავისი მონაწილეობა ჩვენი დიადი
სამშობლოს ისტორიაში“.

რუსეთის პრეზიდენტი

ვ. ვ. პუტინი

„ოჯახის ატმოსფერო, ოჯახური კერა, ურთიერთ დამოკიდებულება ახ-
ლო ნათესავების მიმართ, ხსოვნა საკუთარი წინაპრების და შთამომავლობის
აღზრდა – ყველაფერ ამას უდიდესი მნიშვნელობა აქვს პიროვნების ზნეობ-
ის გამყარებისთვის, ეს კი ნიშნავს – სახელმწიფოს გამყარებისთვის. შემთხ-
ვევით არ არის ბევრ ერში ნათქვამი, რომ სამშობლოსადმი სიყვარული ოჯა-
ხიდან იწყებაო“.

მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის

პატრიარქი ალექსეი II

ხოლო ეს იდეა პირველმა, – ანასტასიამ გააჟღერა:

„სულ რაღაც ცოტა დღე გაივლის, და საკუთარ საგვარეულო წიგნს შეჰქ-
მნიან, საკუთარი ხელით დასწერენ, გვერდების შევსებას დაიწყებენ მილიო-
ნობით დედები და მამები. ისინი, – ეს საგვარეულო წიგნები, – უდიდესი რა-
ოდენობისანი იქნებიან. და ყოველ მათგანში, – შვილებისთვის საკუთარი
გულებიდან წამოსული ჭეშმარიტება იქნება. იმ წიგნებში ეშმაკობა და მზაკ-
ვრობა არ იქნება. მათ წინაშე ისტორიული სიყალბე დაემხოება“.

ანასტასია

მოდით, ნუ ჩავუღრმავდებით რა სახით და ვისი წყალობით მისდია გა-
მომცემლობა „რუსსკი დომმა“ გამომცემლობა „დილიას“. მთავარია აქ, იდე-
ის რეალიზაცია. ახლა ჩვენ ვხედავთ: – იდეა მხარდაჭერილია რუსეთის პრე-

ზიდენტის და სრულიად რუსეთის პატრიარქის მიერ, სახელმწიფო დუმის თავმჯდომარის მიერ, რომელმაც ცოდნის დღეს მოსწავლეებს გადასცა „საოჯახო მატინე“.*

ჰოდა, რა ჰქნან ახლა საცოდავმა ცილისმწამებლებმა? სექტანტებს მივაკუთვნოთ პრეზიდენტიც, პატრიარქიც, დუმის თავმჯდომარეც? ამასთან ერთად უკრაინის ყოფილი პრეზიდენტიც, რომელმაც ხელი მოაწერა ბრძანებას „სოფლის მეურნეობაზე“, რის საფუძველზეც უკრაინელებს შეთავაზებული აქვთ არა ერთი ჰა, არამედ ორი ჰა მიწა.

და, კიდევ, გუბერნატორმა აიცკოვმა, რომელმაც ნტვ-ს ინტერვიუში ანასტასიელებზე სთქვა „მათ უკან დგას ქვეყნის მომავალიო“ და შესთავაზა თავისი აპარატის ჩინოვნიკებს აიღონ მიწა და გააშენონ საგვარეულო ადგილ-მამულები. ასევე, კემეროვოს ოლქის გუბერნატორმა ტულეევმა, გამოჰყო მიწები დასახლებისთვის. ასევე, რუსეთის უმაღლესი მუფტი ტალგატა ტაჯუდდინა, რომელმაც სტუდია „სოტკორენიეს“ კორესპონდენტს კითხვაზე: „როგორ უყურებთ წიგნების სერიას „რუსეთის მოგუგუნე კედრები““- უპასუხა:

„მე მიყვარს ეს წიგნები, ვკითხულობ და ბევრ რამეს ჩემთვის ვინიშნავ. მე ვგრძნობ, რომ ამ წიგნის წაკითხვის შემდეგ, ადამიანს უმყარდება ღმერთისადმი რწმენა. ღმერთისადმი რწმენა, ხომ ყოველდღიურ საზრდოს საჭიროებს, მაგრამ ამისთვის არა მარტო თვალების გახელაა საჭირო, არამედ ყველაზე მთავარია, რომ გული უნდა იყოს გახსნილი. გული იმისთვისაა მოცემული, რომ გიყვარდეს, ჰოდა, ვლადიმირ ნიკოლოზის-ძე მეგრე ღმერთის სიყვარულში ეხმარება. მას ეს ჭეშმარიტება დაჰყავს ადამიანებამდე ანასტასიას სიტყვების მეშვეობით. შესაძლია, ღვთისმსახურთათვის არის რაღაც-რაღაც საორჭოფო კითხვები, შესაძლოა, ვიღაც, იტყვის კიდევ, რომ ეს ჰიპნოზია, მაგრამ ღვთისადმი რწმენა, და კიდევ უფრო მეტიც, სიყვარული ღვთისადმი, – ჯერ იგი, თავიდან ნატამალ-ნატამალ იკრიბება, მერე კი, უკიდევანო ხდება. და ადამიანი, მიღმიერ სამყარომდე, ჯერ კიდევ, უკვე ამ სამყაროშივე, ხდება ბედნიერი. ხოლო წიგნები, „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“ კი, ჩვენ ყოველივე ამაში გვეხმარება“.

* ასევე, ბიჭვინთა-აფხაზეთისა და მცხეთის მიტროპოლიტმა, საქართველოს კათოლიკოს პატრიარქმა, უწმინდესმა და უნეტარესმა ილია II-მ მთავრობას მიმართა, რათა ეკლესიის დაქვემდებარებაში მქონე 5000 ჰა მიწა გადაეცეს ახლად დაქორწინებულებს საგვარეულო ადგილ-მამულების გასაშენებლად. აწ საშობაო ეპისტოლეში კი აღნიშნა, რომ „ჩვენ ადრევე შევთავაზეთ ხელისუფლებას და ახლაც შევასხენებთ, რომ იქნებ ერთ-ერთ საქმედ იქცეს აქაურ დაუ-სახლებელ ტერიტორიებზე მცირე დანაშაულის მქონე პატიმრებისთვის მიმაგრების ადგილებისა და სოფლების მოწყობა (თავისი მეურნეობებით), რაც დასაქმების პრობლემასაც ნაწილობრივ გადაწყვეტს და დაცულ ზონებსაც შეჰქმნის“... ც.გ.

ამ მოვლენების პირზე, იმავე „სექტამბრძოლთა“ აშკარა ინტრიგებითა და დამინებების ზეწოლით, ერთ-ერთმა მართლმადიდებელმა არქიეპისკოპოსმა (არ დავასახელებ მის გვარს, რათა ისტორიაში არ შევიყვანო) მოაწერა წერილს ხელი, რომელშიც იმუქრება გარიყოს ეკლესიიდან ყველა, ვინც წაიკითხავს და გაავრცელებს სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ წიგნებს.

ასე და ამგვარად, არქიეპისკოპოსი „რიყავს“ ეკლესიიდან თავად პატრიარქსაც, რომელიც მხარს უჭერს იდეას, რომ შეიქმნას „საოჯახო მატრიანე“ და რომელმაც პრეზიდენტთან ერთად მოაწერა ხელი თავის მიმართვას. დავუშვათ პატრიარქს ჩემი წიგნები ხელშიც არ სჭერია, ეს არ არის მნიშვნელოვანი, წიგნში, ასობე დაბეჭდილი ფურცლები ხომ არ არის მთავარი, არამედ მთავარია იდეები და მათში გადმოცემული არსი. ერთ-ერთი იდეათაგანი მხარდაჭერილია, დარწმუნებული ვარ, მალე სახელმწიფო დონეზე იქნება მხარდაჭერილი, ანასტასიას სხვა იდეებიც. მანამდე კი...

იქნება და, დროა სამართალდამცავი ორგანოების ყურადღება მივაპყროთ, სინამდვილეში რას წარმოადგენენ ე.წ. „სექტამბრძოლები“. როგორი მეთოდებით და ინტრიგებით მოქმედებენ ისინი, ასე მოხერხებულად რომ მოკალათებულან რმე-ის საკრებულოს ქოლგის ქვეშ. ცხადია, რომ ლოცვისთვის სულაც არ მოკალათებულან!

რეგიონთაშორისი შუღლის გაღვივებით, სახელმწიფო ორგანოების დისკრედიტაციით, – აი, რითი არიან ისინი დაკავებული.

და, გულუბრყვილობა იქნება იმის ვარაუდიც, რომ ვიღაც „სექტამბრძოლთა“ ჯგუფი, ძლიერ დაინტერესებულია პირადად ჩემი სულიერი ჩამოშლასთან. მათი ქმედებები აშკარად ადასტურებენ, რომ ისინი ასრულებენ შეკვეთილ სამუშაოს, რომ არ იქნას დაშვებული რუსეთში არანაირი, რა სახითაც არ უნდა იყვნენ ისინი, – პოზიტიური გარდაქმნები. მათი იდეოლოგიური დივერსიული მუშაობა თვალნათლივ სჩანს შემდეგ მაგალითშიც.

ეპრაილთა საპირობა

❖ ოლო ხანს კვლავ, ბოლო ათასწლეულში უკვე მერამდენეჯერაა, იმაბება სიტუაცია და ვნებათაღელვაა ებრაულ საკითხთან დაკავშირებით.

უფრო და უფრო ხშირად დაიწყეს საუბარი ევროპასა და რუსეთში ექსტრემისტულ განწყობებზე, მათ შორის ებრაელთა წინააღმდეგ. ებრაელთა თემის კონგრესმა, რომელიც ევროპაში მიმდინარეობდა, ეს მდგომარეობა დაუკავშირა ევროპულ ქვეყნებში მუსულმანური მოსახლეობის ზრდას, რომელიც, ასე ვთქვათ, თითქოს და აგრესიულადაა განწყობილი ებრაელთა მიმართ. მაგრამ უამრავი კონკრეტული ისტორიული მაგალითები ადასტურებენ იმას, რომ აგრესიულობის პროვოცირება შესაძლებელია. და, ეს ახლა, სა-

კმაოდ აქტიურად კეთდება განსაზღვრული წრეების მიერ. პროვოკატორები შესაძლოა იმყოფებიან კიდეც, თავად ებრაელებს შორისაც კი.

შთაბეჭდილება იქმნება, რომ მიღებულია რბევის ორგანიზების შეკვეთა. ებრაელთა რბევა ვიღაცისთვის ძალზედ მომგებიანია, მხედველობაშია მათ შორის ფინანსურიც. ექსტრემისტული ორგანიზაციებისთვის რბევა მატერიალურად მომგებიანი არ შეიძლება რომ იყოს, იგი გასავლიანი უფროა. აი, ის ქვეყნები კი, სადაც მიაწყდებიან და რბევას თავს აფარებენ ებრაელთა რიგებიდანაც საკუთარ კაპიტალთან ერთად ფინანსური ოლიგარქები, რათა ლეგალიზება გაუკეთონ მრავალმილიარდიან შემოსავალს და მიიღონ საერთაშორისო ხელშეუხებლობა, – მიიღებენ საგრძნობ სარგებელს.

და, საკუთარი სარგებლიანობის გამო, ისინი მზად არიან დარტყმის ქვეშ დააყენონ უბრალო და უდანაშაულო ებრაელები, რომლებიც რუსეთის ტერიტორიაზე ცხოვრობენ. ასე, უკვე არა ერთხელ ყოფილა მრავალტანჯულ ებრაელთა ისტორიაში.

რისთვისაა საჭირო რბევა? ლოგიკა მარტივია. საზოგადოებაში იზრდება უკმაყოფილება ოლიგარქების, ფინანსისტთა საქმოსნების მიმართ. სახელმწიფო სტატისტიკის მონაცემებით დაახლოებით ქვეყნის მოსახლეობის 7%-ი თვლის, რომ მათი დაუყოვნებელი განკულაკება და სამართალში მიცემაა საჭირო. პრეზიდენტი, მთავრობა, რუსეთის პროკურატურა, კანონზე დაყრდნობით, ცდილობენ რიგ ოლიგარქთა მოღვაწეობის გამომიებას. დეკლარირებულია კორუფციასთან ბრძოლის კურსი და, ყოველ შემთხვევაში უახლოეს ოთხ წელიწადში ოლიგარქებმა შესაძლოა დაკარგონ თავიანთი კაპიტალი. ასეთ სიტუაციაში ისინი, ბუნებრივია, ცდილობენ რუსეთის დატოვებას. მაგრამ არის ერთი პრობლემა, როგორ მოხდეს დასავლეთში გადატანილი კაპიტალის ლეგალიზება. ყველაზე უტყუარი ხერხია, – ისეთი რბევის პროვოცირება, რომ შემდრწუნდეს მთელი მსოფლიოს ერთობა. შემდგომში კი, ყველაფერი მარტივია. რბევის დროს, ფინანსური მაგნატები აღმოჩნდებიან რა დასავლეთის ერთ-ერთ ქვეყანაში, თავს გამოაცხადებენ პოლიტიკურ მძევლებად და, ბუნებრივია ღებულობენ პოლიტიკურ თავშესაფარს და კაპიტალის ლეგალიზაციას. ამასთან ერთად, თუნდაც ნაწილობრივ, მაგრამ მაინც შეინარჩუნებენ რესურსებზე და ქარხნებზე ცრუ მათ-მაგიერი, ან ნდობით აღჭურვილი პირების მეშვეობით გავლენას.

და აი, აქ საჭიროა ყველა რუსეთელისადმი მიმართვა, ხოლო პირველ რიგში იმ ორგანიზაციებისადმი, რომლებიც თავიანთ თავს პატრიოტებად სთვლიან. არავითარ შემთხვევაში არ წამოეგოთ პროვოკაციაზე და არ დაეცეთ სინაგოგების რბევამდე.* თქვენ ითამაშებთ იმ დამუშავებული სცენარით, რომელი სცენარიც თქვენი არ არის.

* ჩვენთან კი, გახსოვთ ჩემო თანამემამულეო გლდანის ეკლესია რომ დაარბიეს?! – ახლა ხვდებით ვინ “იდგა” მათ უკან?!... ც.გ

არ შეიძლება ყველა ებრაელის დადანაშაულება ინტრიგანობასა და უმადურ ქმედებებში. ებრაელთა შორის, როგორც ბელორუსებს, უკრაინელებსა და რუსებში, სხვადასხვაგვარი ადამიანები არიან. დასასაბუთებლად კი, ვიტყვი შემდეგს. როცა კაზანში მკითხველთა კონფერენციაზე გამოვდიოდი, სადაც დარბაზში იმყოფებოდნენ სხვადასხვა ეროვნების ადამიანები, მათ შორის, სხვათაშორის ბევრი მუსულმანიც იყო, მე, ებრაელი პოეტისა და მწერლის ეფიმ კუშნერის წიგნიდან „უსისხლო რევოლუცია“ წავიკითხე ერთი თავი. მანამდე, სანამ წავიკითხავდი, ვთქვი, რომ ეს ებრაელი მწერალია და იგი ისრაელში ცხოვრობს, მაგრამ წერს რუსეთზე, მის მომავალზე მეთქი. როცა წავიკითხე და კითხვა დავასრულე, დარბაზში აპლოდისმენტებმა დაიქუხა.

მუსულმანები ებრაელ მწერალსა და პოეტს ტაშს უკრავდნენ.

რატომ მოხდა ასეთი რამ? თუკი აგრესორებად ითვლებიან, მუსულმანები გულწრფელად რატომ უკრავდნენ ტაშს ებრაელ მწერალს?

იმიტომაც, რომ, თავის წიგნში ის საუბრობს რუსეთის მშვენიერ მომავალზე, რომელსაც იმ იდეებს უკავშირებს, რომლებიც გადმოცემულია წიგნებში „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“. მოუწოდებს რუსეთის ხელისუფალთ მიიღონ ისეთი პროგრამები, რომელთაც საფუძვლად ეს იდეები ექნებათ.

ახლავე ვიტყვი, იგი ერთადერთი არ არის ებრაელთა შორის, რომელმაც მიიღო და მხარს უჭერს წიგნებში გადმოცემულ ანასტასიას კონცეფციას.

ისრაელში არის კლუბი, რომელიც იმ წიგნების მკითხველებისგან შესდგება, სდაც ციმბირელი ანასტასიას შესახებაა დაწერილი. ისრაელელები, წიგნების სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ გმირებზე თხზავენ სიმღერებს რუსულ ენაზე და ივრითზე. საერთოდაც მე, მექმნება შთაბეჭდილება, რომ მოძრაობის სათავეში, რომელიც ამ იდეების განხორციელებას ეწევა, ბოლოს და ბოლოს, ებრაელები ჩაუდგებიან სათავეში და აიყოლიებენ მრავალ სახელმწიფოთა ხალხებს.

მე, ყოველ შემთხვევაში, ვფლობ ინფორმაციას იმის თაობაზე, რომ ზუსტად ისრაელშია უკვე ჩაშვებული დიდძალი თანხა, ეკოლოგიურად სუფთა დასახლებების გასაშენებლად. „ოჰ, როგორი ეშმაკები არიან ისინი. რუსული იდეის მიტაცებას ლამობენო“, – იტყვიან მერე მავანნი და მავანნი...

ისინი, არაფერსაც არ იტაცებენ. სულაც, პირიქით მის გადარჩენას ლამობენ. მითხარით, თუ შეიძლება, კაცმა რომ თქვას, ვინ უშლის რუსეთის მთავრობას წიგნებში გადმოცემული იდეის განხორციელებას. ვინ უშლის? განა ზუსტად მათ არ მიმართეს და არ მიმართავენ უკვე აი, ხუთი წლის მანძილზე კოლექტიური თუ ინდივიდუალური წერილებით რუსეთელები ახლო თუ შორეული საზღვარგარეთიდან.

სასაცილო სიტუაცია გამოდის. რიგი ანალიტიკოსებისა ამტკიცებს, რუსეთის ხალხში ნაციონალურმა იდეამ წინ წამოიწიაო. ხოლო მისი განხორცი-

ელეზა, რუსეთში შექმნილი სიტუაციისა და გამო, ჯერ მოუწევთ ისრაელში. ვინ არის დამნაშავე?

საერთოდაც, ებრაულ საკითხთან დაკავშირებული მსჯელობები, ყოველ შემთხვევაში, ისინი, რომელთა გაცნობაც მე მომიწია ამ თემაზე გამოქვეყნებულ პუბლიკაციებში, საკმაოდ პრიმიტიულებია. თითქმის ყველა, ჩვეულებრივი ფაქტების კონსტატაციამდე დადის: „ებრაელებმა სხვადასხვა ქვეყნების პრესა დაიპყრეს“; „ტელევიზიები განუხრელად ებრაულია“, „ფინანსური დინებების უმრავლესობას ებრაელები აკონტროლებენ“.

ყოველივე ეს, უდაოდ ასეც არის, მათ შორის დღევანდელ რუსეთშიც. მაგრამ ეს მხოლოდ არც მეტი, არც ნაკლები ფაქტების კონსტატაციაა, ბევრად საინტერესო კი, იმის გარკვევაა, მსგავსი სიტუაციები რატომ ხდება სხვადასხვა ქვეყნებში შესაშური ინტენსივობით აი, უკვე ასეულობით წლების მანძილზე? ახლავე ვიტყვი შემდეგს. ებრაელები უბრალოდ ვალდებულნი არიან, რომ ეს გააკეთონ, ჩვენ კი, ვალდებულნი ვართ მათ დავემორჩილოთ, თანაც საკანონმდებლო დონეზე.

თავად განსაჯეთ, რფ-ის საკანონმდებლო ორგანო, – დუმაში მიღებულია კანონი, რის თანახმადაც ჩვენს ქვეყანაში ძირეულად, – ოთხი რელიგია ითვლება. მათ შორის ორი, – ქრისტიანობა და იუდეიზმი.

ქრისტიანული რელიგიის კონცეფციიდან გამომდინარეა, რომ ქრისტიანი ადამიანი ღვთის მონას წარ-მოადგენს. სიმდიდრის მოხვეჭა არ ხალისდება. სანკტ-პეტერბურგში იმ ოტელის ფანჯრებიდან, სადაც ახლა მე ამ სტრიქონებს ვწერ, ღვთისმშობლის სახელობის უზარმაზარი მართლმადიდებლური ტაძარი მოსჩანს, რომლის ფასადზეც მინაწერია დიდი ოქროს ასოებით: – „მიიღე, ღვთისმშობელო, მონათა შენთა ვედრებანი“.

იუდაიზმის კონცეფციიდან კი, გამომდინარეობს, რომ ებრაელი ადამიანი წარმოადგენს ღვთის რჩეულს, მისია სიმდიდრე, მიწები, მიღებული და წახალისებულია მევახშეობა.

ყველასთვის ცნობილია, თუ როგორ ძლიერ ზეგავლენას ახდენს რელიგიები ადამიანთა ფსიქიკაზე, პიროვნების ჩამოყალიბებაზე, ადამიანის ცხოვრების ნირზე.

მაშ, ვიყოთ თანმიმდევრულნი საკუთარ ლოლიკასა და ქმედებებში. ჩვენი სახელმწიფოს უმაღლესი საკანონმდებლო ორგანოს მიერაა მიღებული ეს ორი კონცეფცია. აქედან გამომდინარე, ამითვე განისაზღვრა, თუ ვინ უნდა იყოს მონა და ვინ უნდა იყოს მმართველი.

და მოდით, ტვინს ნულარ ავურევთ ერთმანეთს, თუკი ჩვენ კანონმორჩილი მოქალაქეები ვართ. ჩვენი მთავრობის მიერ მიღებული კანონის თანახმად, ჩვენზე ებრაელთა მმართველობა უნდა მივიღოთ, როგორც ჯეროვანი ფორმულირება.

ვილაცა, ასეთმა მდგომარეობამ შესაძლოა არ დააკმაყოფილოს. ვილაცამ, მოცემული მტკიცებულება, შესაძლოა აბსურდად მიიჩნიოს. მაგრამ *მოდიტ ნუ დავხუჭავთ თვალს ცხოვრებისეულ რეალიებზე. პირიქით, აუცილებელია მოვლენათა მიზეზების დანახვა და არა, ჩლუნგი მიდგომით, მუდმივად, ერთიდაიმავე შედეგებს ვიწვნივდეთ.*

თუკი ვინმეს შექმნილი მდგომარეობა არ მოსწონს, მაშინ, მოდიტ, მისგან თავის დასაღწევად ერთად ვეძიოთ გამოსავალი.

გამოსავალი შესაძლოა იყოს იდეა, რომელიც დიდი ენთუზიაზმით იქნება ერთნაირად მისაღები მუსულმანების, ქრისტიანების, იუდეველების და სხვა კონფესიების წარმომადგენლების მიერ.

ასეთი იდეა არსებობს. ზუსტად იგია, რომ მდგომარეობას გამოასწორობს, ზუსტად მასზე დამოკიდებული საკაცობრიო მომავალი. ცხოვრებისეული სიტუაციები და კონკრეტული ფაქტები ადასტურებენ ამას.

ბოლოი ფიგქმნაი

ჩფ-ის პრეზიდენტმა ფედერალურ საკრებულოებს მიზნად დაუსახა რომ ათი წლის მანძილზე გააორმაგონ შიდა მთლიანი პროდუქცია (შმპ). როგორც იტყვიან, მიზანი – მიზნად, მაგრამ მისი რეალიზებისთვის ზომების მიღებაც ხომ საჭიროა. ჰოდა, პირველ რიგში უნდა გაამხნევო და აღაფრთოვანო ხალხი. განა მან არ უნდა იმუშაოს ისე, რომ გააორმაგოს შმპ-ს მაჩვენებელი. აბა, რა მოხდა სახელმწიფოს ახლანდელი უმაღლესი პირის მიერ დაყენებული ამოცანის შემდგომ?!

დაიწყო წარმოუდგენელ მოვლენათა წყება.

იმის მაგივრად, რომ ეცადათ მაინც დასახული ამოცანა შეესრულებინათ, მაღალჩინოსანთა ერთმა წყებამ საუბარი დაიწყო მისი შესრულების არარეალობაზე. მეორე წყებამ კი სთქვა, რომ მისი შესრულება მაინც საჭიროაო. და მორჩა! მეტი არაფერი. ამ საუბარ-კამათებში იხარჯებოდა დრო: შედეგად კი, 2004 წელს იგი სავალალოდ დასრულდა: შმპ-ს ზრდამ სულ რაღაც 6,4%-ი შეადგინა.

საკითხის დასმის მომენტიდან, მასზე პრესაში ასეთი საუბარი წავიდა:– ძალზედ საინტერესო კონტექსტში,– „შესრულებადია – არა შესრულებადია“. და, კვლავ შესასრულებლად მცდელობაც კი არ იყო.

ეს მდგომარეობა უჩვენებს, რომ: რუსეთში სრული სამთავრობო კოლაფსი დგება ამ შემთხვევაში ჩინოვნიკები, გინდა აირჩიე, გინდა დანიშნე, – სხვადასხვა მიზეზთა გამო განკარგულების აღსრულება არ მოხდება.

წარმოიდგინეთ სიტუაცია: მთავარსარდალი იძლევა ბრძანებას, „მოემზადეთ შეტევისთვის“-ო, მისი თანაშემწეები კი – გენერლები და პოლ-

კოვნიკები – იმის მაგივრად, რომ შეტევის გეგმა დაამუშაონ, იწყებენ მსჯელობას „იგი შესაძლებელია თუ არაო.“ შედეგად დამარცხება გარდუვალია. რაც მოხდა კიდეც. მაგრამ, შესაძლოა პრეზიდენტის მიერ დასმული ამოცანა, სინამდვილეში ბოდივითი აღმოჩნდა? ჩვენ არ შეგვიძლია ამის განსჯა-განზოგადება, სანამ არ შევეცდებით მასში გარკვევას. თუმცაღა, წინსწრებით, ვიტყვი, რომ: იგი შესრულებადია!

წინასწარ, უკვე ვხედავ მკითხველთა გაცემას:- რა შუაშია რუსეთის მართლმადიდებლური ეკლესია, „სექტანტობები“, დასავლეთის სპეც სამსახურები და ამოცანა, რომელიც პრეზიდენტის მიერ იქნა დასახული შმპ-ს გაორმაგების თაობაზე? ნუ ჩქარობთ. აქ უმჭიდროვესი ურთიერთკავშირია.

მოდით დაგვიჩრდეთ, ვისთვისაა სარგებლიანი შმპ-ს გაორმაგება? რასაკვირველია რუსეთისთვის. ვისთვისაა არასარგებლიანი. რასაკვირველია დასავლეთისთვის, რომელიც რუსეთს იხილავს მხოლოდ, როგორც საკუთარი და ისიც, არა ყოველთვის ხარისხიანი პროდუქციის, – გასაღების ბაზრად.

და, დასავლეთის სპეც-სამსახურებიც, როგორც ყოველთვის აღმოჩნდნენ სათანადო სიმაღლეზე:- საკითხის გადაწყვეტისას, მისი განხილვის საწყის ეტაპზევე, ჩიმიკონიკების ნაწილს დააწყებინეს დაციწვა და „უმწეო“ მდგომარეობაში ჩააგდეს პრეზიდენტიც და ჩინიკონიკთა მეორე ნაწილიც.

შმპ რომ გაეორმაგებინათ, ზოგადად უნდა შეერჩიათ სახალხო მეურნეობის სფეროები, ისინი, სადაც აუცილებელი იქნება გამოშვებული პროდუქციის მნიშვნელოვნად გაზრდა და ისინიც, სადაც არ იქნება სასურველი გაზრდა. მაგალითად:- ხომ არ შეიძლება ღვინის, სპირტიანი სასმელების და თამბაქოს წარმოების გაორმაგება: რუსეთი ისედაც იხრჩობა არაყში და იგუდება თამბაქოს კვამლში. არ შეიძლება იარაღის გამოშვების გაორმაგება, ახალი კაზინოების აშენება და ქვეყნიდან ნედლეულის გაზიდვა.

მაშინ, თუკი ეს ასე იქნება, სოფლის მეურნეობის დანარჩენ სფეროებზე გაორმაგების ამოცანა კი არ დადგება, არამედ გასამმაგების, გაოთხმაგების. ეს სფეროები კი, განსაზღვრული არ არის, შედეგად:- მათ წინაშე არც საკითხია გადასაწყვეტი.

ვიღაც, კიდეც იფიქრებს, აბა რა საჭიროა საკითხის დაყენება, თუკი იმაზე მიდის კამათი, შესაძლებელია თუ არა გაორმაგებაო, შენ კი გაოთხმაგებაზე ლაპარაკობო? გაოთხმაგება ხომ შეუძლებელიაო.

მე კი ვამბობ შესაძლებელია! შესაძლებელიცაა და თანაც დამატებითი კაპიტალური დაბანდების გარეშეც.

მოდით, მაგალითისთვის ავიღოთ სოფლის მეურნეობა, რომელშიც პროდუქტების წარმოება ყოველწლიურად მცირდება და ეს უკვე ნაციონალური უსაფრთხოების საშიშროებასაც კი ქმნის. ამაზე საუბრობენ ცნობილი პოლიტიკოსები, სახელმწიფო დუმის დეპუტატები და ზოგიერთი სამთავ-

რობო ჩინოვნიკები.

ტყუილად არ ამბობენ, რომ დღეს ქვეყანაში საზღვარგარეთიდან პროდუქციის ზოგიერთი სახეობის 40%-ი შემოდის. ასეთი მდგომარეობა საშიშროების ქვეშ აყენებს ნაციონალურ უსაფრთხოებას. მაშ, რაღა გველოდება ჩვენ? ჰოდა აი, ნახეთ რაც გველოდება.

2005 წლიდან სოფლის მოსახლეობის 25%-ით შემცირება გველის, რომელიც უფრო სიღრმისეულს გახდის პრობლემას. უფრო ზუსტად კი, ქვეყანას გახდის დამოკიდებულს.* მაშინ მთავრობას მოუწევს არა მარტო ბუნებრივი რესურსების გაცემა, არამედ რაკეტებისაც, რომელსაც მოსახლეობა უცილობლად დაშლის,- დაანაწევრებს.

გამოდის, აუცილებელია მდგომარეობის შეცვლა აგრარული მრეწველობის ვექტორში: გაორმაგდეს, გასამმაგდეს მისი პროდუქციის გამოსაშვები რაოდენობა. თუმცაღა, გასამმაგების განხორციელების ხერხი არ შეიძლება სტანდარტული გზით მოხდეს, როცა ძირითადად ყველა წინადადება აუცილებლად დამატებით სუბსიდიებამდე მიდის. გაუგებარია, ამ სუბსიდიების მიმართვას ვისკენ აპირებენ, თუკი სოფლის მოსახლეობის შრომისუნარიანობა სულ უფრო და უფრო მცირდება. და თუკი ეს ასეა, **ვერანაირი უახლესი ტექნოლოგიები და სუპერ ტექნიკა ვერ უშველის. უბრალოდ არც არავინ იქნება, რომ მათზე იმუშაოს.**

გამოდის, პირველი რიგის ამოცანა განსაზღვრულია: აუცილებელია, რათა სოფელში გამოჩნდნენ შრომისუნარიანი ხალხი. მილიონობით ადამიანი. ათეული მილიონობით, და თანაც, სიყვარულით სურდეთ მიწასთან შეხება. ხოლო, თუკი ისინი არ გამოჩნდებიან, ყოველივე სხვა რამეზე საუბარი საერთოდ უაზრობაა.

მითუმეტეს, როცა ბევრი ჩინოვნიკისთვის, ასეთი ადამიანების გამოჩენა, – სასწაულთა რიგს განეკუთვნება. მათ ამისი არ სჯერათ და არც დაიჯერეს, როცა მოხდა კიდეც ასეთი რამ.

დიახ, ბატონებო, სასწაული მოხდა!

მხოლოდ ერთი ადამიანის წყალობით, - ციმბირელი განდევნილის, - ანა-სტასიას წყალობით!

დაე, თუნდაც წარმოუდგენლად და ფანტასტიკად მიაჩნდეს ვიღაცას მისი სიტყვები, მაგრამ ისინი მოქმედებენ. მათ ჩასახეს ადამიანთა სულებში და გულებში წარუვალი აღმაფრენა.

ქვეყნის სხვადასხვა რეგიონში, ათი ათასობით ადამიანმა მოისურვა საკუთარი ყოფა მოიწყოს სოფლად. იქ გააშენოს საკუთარი ადგილ-მამული და

* ჩემო თანამემამულენო, ჩვენთანაც ხომ ანლოგიურად მოქმედებს ხელისუფლება. საჭიროა კი „ლაზიკას“ აშენება და ამის ხარჯზე სოფლის მოსახლეობის შემცირება?! იქნებ პირიქით განახორციელება იყოს უპრიანი... ც.გ.

გაემგზავროს მუდმივ საცხოვრებლად. ასეთ ადამიანთა რიცხვი კი, წლითი-წლობით იზრდება.*

ისინი ჰქმნიან საკუთარ საზოგადოებრივ რეგიონალურ ორგანიზაციებს და ითხოვვენ: - მოგვეცით მიწა! ჩვენ მზად ვართ რომ მოვაწყოთ იგი.

ეს ადამიანები გაერთიანდნენ საერთო რუსეთულ საზოგადოებრივ ორგანიზაციაში, რომელიც დაფუძნდა 2004 წლის 5 ივნისს კონფერენციაზე, რომელიც ქ. ვლადიმირში ჩატარდა.

ამ კონფერენციამ უჩვენა, **რომ პირველად პოსტ საბჭოთა სივრცეში გამოჩნდა სახალხო ძალა, რომლის ტოლფასიც დღევანდელ დღეს არ არსებობს.**

დარბაზი გადატენილი იყო, ადგილებიც არ ჰყოფნიდათ, რადგან უამრავი ადამიანი ჩამოვიდა, რომლებიც არ წარმოადგენდნენ დელეგატებს, მაგრამ იმის მსურველები იყვნენ, რათა მოესმინათ და მომხდარის თანამონაწილენი მაინც ყოფილიყვნენ.

კონფერენციამ გადაწყვიტა დაეფუძნებინა სახალხო მოძრაობა „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“. და, დააფუძნა კიდევ, რის ძირითად საფუძველს წარმოადგენს საგვარეულო ადგილ-მამულთა იდეის მხარდაჭერა. **დააფუძნა ისეთი სახალხო მოძრაობა, რომელიც არ წარმოადგენს ოპოზიციურს არც მთავრობისთვის და არც პარტიებისთვის. პირიქით, იგი წამსვლელია ყველასთან კონტაქტზე და ამბობს: - „მოდით ერთად შევექმნათ“-ო.**

წარმოიქმნა სახალხო მოძრაობა, რომელსაც აქვს ზუსტი, ნათელი, ხალხისთვის გასაგები და ხალხის მიერ მხარდაჭერილი პროგრამა.

რის მიღებას შესძლებს რუსეთის სახელმწიფო ამ პროგრამის თუნდაც ერთი პუნქტის რეალიზებისას? მართალია, გარეგნულად ძალზედ მარტივის, რომელშიც ნათქვამია ერთ ჰექტარ მიწაზე, შედეგად კი აი რა მოსდევს:

* ეკოლოგიური მდგომარეობის მნიშვნელოვანი გაუმჯობესება;

* ნიადაგის ნაყოფიერების აღდგენა;

* ქვეყნის მოსახლეობის უმაღლესი ხარისხის პროდუქციით უზრუნველყოფის საკითხის გადაჭრა;

* მნიშვნელოვანი, სახელფასო ანაზღაურების ორ-სამჯერ გაზრდა ხალხური მეურნეობის ყველა სფეროში, არასაინფლაციო სიტუაციის დროს;

* სასიკეთოს მხრივ დემოგრაფიული სიტუაციის მყისიერი შეცვლა, მოსახლეობის გაჯანსაღება და გაახალგაზრდავება;

* ქვეყნის თავდაცვითი საკითხის გადაჭრა;

* ქვეყნიდან კაპიტალის გადინების შეწყვეტა და პირიქით, მისი შემოდინება რუსეთში; ინტელექტუალური რესურსის უკან დაბრუნება;

* ჩვენი პატიარქიც ხომ ამისკენ მოგვიწოდებს ჩემო თანამემამულენო?! დავუბრუნდეთ ჩვენს ადგილ-მამულებს... ც.გ.

* მომდევნო უახლოესი წლების განმავლობაში მნიშვნელოვანი შემცირება და ამოძირკვა მექრთამეობის, კორუფციის, ბანდიტიზმის და ტერორიზმის;

* ყველა ახლო საზღვარგარეთის ქვეყნებისა და ყოფილი ვარშავის ხელშეკრულების ქვეყნების, - პოლონეთი, ჩეხეთი, სლოვაკეთი, უნგრეთი, ბულგარეთი, ასევე ყველა ბალტიისპირელი სახელმწიფოების გაერთიანება ერთიან მძლავრ კავშირად;

* შეიარაღებისთვის სრბოლის შეწყვეტა და მჭიდრო თანამშრომლობა რუსეთს, აშშ-ს და აღმოსავლეთის მუსულმანურ ქვეყნებს შორის;

ეს დასკვნები გამოტანილია არა მარტო ჩემს მიერ, არამედ ისინი, სტუდენტები თავ-თავიანთ სადიპლომო ნაშრომებში ამტკიცებენ (მაგალითად, - მომავალი იურისტის, ტატიანა ბოროდინის სადიპლომო ნამუშევარი). ამას, თავიანთ ნაშრომებში საუბრობენ მეცნიერებიც (მაგალითად, ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, საკანონმდებლო მოწვევის სამგზის დეპუტატი, პროფესორი მედიკოვი ვიქტორ იაკობის-ძე).

თვითგამოცემულ ბროშურებში წერენ პროფესიონალი მკვლევარები და უბრალო ადამიანები.

მე, აქ, შევეცდები ზოგიერთი პუნქტის საფუძვლიანობის მოკლედ ჩამოვვლას და აღწერას.

მაშ, ასე, წარმოვიდგინოთ: ქვეყანა შეუდგა ანასტასიას მიერ შემოთავაზებული პროგრამის რეალიზაციას.

ყოველ მსურველ ოჯახზე, მუდმივ სარგებლობაში და მისი შთამომავლობაზე გადაცემის უფლებით, გაცემული იქნება ერთი ჰექტარი მიწის ნაკვეთი, მასზე საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამულის მოსაწყობად. ადგილ-მამულში წარმოქმნილი პრობლემა, როგორც თავად მიწა, არანაირი გადასახადით არ დაიბეგრება.

აქედან გამომდინარე, შედეგი იქნება შემდეგი.

*** ეკოლოგიური მდგომარეობის მნიშვნელოვანი გაუმჯობესება.**

როგორც პრაქტიკამ უჩვენა, ადამიანები, რომლებმაც უკვე მიიღეს საგვარეულო ადგილ-მამულებისთვის მიწები, პირველ რიგში ველურად მზარდი ხეების დარგვას იწყებენ. ყოველი ოჯახი, საშუალოდ 200-200 ძირს. ბუჩქებს, მწვანე ღობეს, კენკროვანის ნერგებს, - საშუალოდ 2000 ძირს, ნაყოფისმომტანს, - საშუალოდ 50 ძირს.

ანალიტიკოსების აზრით, სახელმწიფო დონეზე მოცემული პროექტის მიღებისას, ყველაზე მოკრძალებული გათვლით, მისი სწორად გაგების შემთხვევაში, ოჯახები, რომელთაც მოისურვეს საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამულის გაშენება, საწყის პირველივე ეტაპზე რუსეთში 10 მილიონამდე იქნება.

ეს კი ნიშნავს, რომ პროგრამის მიღების შემდგომ, უკვე უახლეს ერთ-ორ წელიწადში, ყოველგვარი დამატებითი სუბსიდიების გარეშე ქვეყანაში დაირგვება 2 მილიარდი ველურად მზარდი ხე, 20 მილიარდი ბუჩქი, 500 მილიონი ნაყოფისმომტანი ხე. ეს, მხოლოდ პროცესების დაწყებისას.

*** ნიადაგის ნაყოფიერების აღდგენა**

როგორც პრაქტიკიდანაა ცნობილი, ადამიანები პირველ რიგში არამოკლევადიანი, არამედ სამუდამო სარგებლობაში მიწის მიღებისას, მაშინვე ესწრაფვიან ნიადაგის ნაყოფიერების აღდგენას. და, ეს ხდება არა მარტო ნიადაგში ორგანული სასუქების შეტანით, არამედ უფრო მეტად ბუნებრივი ხერხებით – პირველ წლებში ნიადაგწარმოქმნელი მცენარეების დათესვით.

*** ქვეყნის მოსახლეობის უზრუნველყოფის საკითხის გადაჭრა უმაღლესი ხარისხის პროდუქციით.**

გაიხსენეთ, საბჭოთა პერიოდის „ბრძოლა მოსავლისათვის“. გაიხსენეთ, სტუდენტები, მოსწავლეები, დაწესებულებები, როგორ გაჰყავდათ მოსავლის ასაღებად კოლმეურნეობებში და მეურნეობებში. მეც ვიღებდი მონაწილეობას მსგავს მასობრივ ღონისძიებებში: ვმარგლავდი და ვიღებდი ხახვს ქალაქგარეთ არსებული მეურნეობის მიწებზე.

მაგრამ ხარისხიანი პროდუქტის სიჭარბე ქვეყანაში არ შეიმჩნეოდა. უფროს თაობას, რასაკვირველია, ახსოვს დამპალი კარტოფილის მესამედი, რომელიც იყიდებოდა მაღაზიებში და ბოსტნეულის უზარისხო იერი.

შემდეგ დაიწყო სააგარაკე მოძრაობა. დაიწყეს ადამიანებისთვის ექვსი მეასედი მიწის ნაკვეთის მიცემა. და სასწაულიც მოხდა. ყველასთვის ცნობილია სტატისტიკური მონაცემები. ქვეყნის მოსახლეობამ დამოუკიდებლად, ყოველგვარი სამინისტროების ჩარევის გაზრეშე უზრუნველყო უწყებები 80%-ი ბოსტნეულის ნაწარმით (სამწუხაროდ, ახლა მეაგარაკეებისთვის დაიწყეს რთული პირობების შექმნა: გატანისთვის გაუზარდეს გადასახადი, მიწის ნაკვეთებზე ბეგარა, გაუმვირეს ელექტროენერგია) და ეს, ექვს მეასედზე, სადაც შეუძლებელია თუნდაც ცოტაოდენი სრულყოფილი ეკონომიკის შექმნა, – დარგონ სიმაღლეში მზარდი ხეები, რომლებიც ანოყიერებენ ნიადაგს, მოაწყონ წყალსატევი. თანაც იმ პირობებში, როცა მუშაობენ, მარტო გამოსასვლელ და სადღესასწაულო დღეებში. და, თანაც მაშინ, როცა არ აქვთ საკმარისი არც ცოდნა და არც გამოცდილება.

ჰექტარი იძლევა უფრო სრულყოფილი ეკონომიკის შექმნის საშუალებას. მასზე სწორი ორგანიზებებისას, ერთ კვადრატულ მეტრ ფართობზე დახარჯული შრომა მცირდება დაახლოებით ოცდაათჯერ. რასაკვირველია, არა მაშინათვე, მე გავიმეორებ: მისი სწორად გაშენებისას. ასე და ამგვარად, უკვე არსებული გამოცდილება, თეორიული გათვლებიც ამტკიცებენ, რომ

წარმოდგენილი პროგრამის რეალიზაცია ქვეყანას უზრუნველყოფს აბსოლუტურად ყოველგვარი აუცილებელი ჭირნახულით.

ახლა მის ხარისხზე საჭიროა კი თქმა, რომ ადამიანი, რომელსაც სოფლის სამეურნეო პროდუქცია მოჰყავს, რომლითაც მისივე ოჯახი იკვებება, არ დაუმატებს ნიადაგს შხამქიმიკატებს, ქიმიურ სასუქებს, არ მოიყვანს მუტაციურ პროდუქტებს. ყოველი ეს სისაძაგლე ჩვენს ქვეყანაში შემოდის და მას იძენს მოსახლეობა, იმიტომ, რომ პროდუქციის უკმარისობაა. პროდუქციის საკმარისი რაოდენობისას, პირველ ადგილზე, მაშინვე წინ წამოვა პროდუქტის ხარისხი. ვიმედოვნებ, ყოველივე დამაჯერებლად ვთქვი?

* მნიშვნელოვანი, სახელფასო ანაზღაურების ორ-სამჯერ გაზრდა ხალხური მეურნეობის ყველა სფეროში არასაინფლაციო სიტუაციის დროს და შიდა სახელმწიფოებრივი ფასების კლება ყველა სახის საქონელზე. სოციალური დამაბულობის დაცემა.

ვიღაცამ შეიძლება იფიქროს: რა კავშირი შეიძლება იყოს, პროგრამა „საგვარეული მამულის“ რეალიზაციასა და ხელფასის მომატებას შორის, ვთქვათ, გამყიდველის, ტროლეიბუსის მძღოლის, ექთნის ან მასწავლებლის? ჰოდა, იგი არის! თანაც უშუალო და პირდაპირი.

თავად განსაჯეთ. წარმოებათა უმეტესობა ახლა პრივატიზებულია და კერძო პირთა ხელშია. იმათ, ვისაც ჩვენ ოლიგარქებს ვეძახით, ხომ საარაკო შემოსავლები აქვთ, რის ხარჯზე? ძირითადად მშრომელთა მინიმალური ხელფასის ხარჯზე. ჰოდა, რა აზრი აქვს ამ ხელფასის მომატებას, ვთქვათ, ხუთი ათასიდან ოცი ათასამდე, თუკი ადამიანები ისედაც დგანან სამუშაოს მიღების რიგში, თუკი, ადამიანებმა, უბრალოდ არც იციან საით წავიდნენ.

სრულიად სხვა მდგომარეობა ეწყობა, როცა ოჯახი, რომელსაც აქვს საკუთარი ადგილ-მამული, მასზე მუშაობისას საშუალოდ თვეში იღებს ათასს (რაც აბსოლუტურად რეალურია და პრაქტიკულადაცაა დამტკიცებული), ცხოვრებისთვის საჭირო მინიმალური ხარჯების გაღებით. არ არის საჭირო კომუნალური გადასახადის გადახდა, სამუშაოზე წასასვლელი და უკან დასაბრუნებელი მგზავრობის ფულის დახარჯვა, ასევე, ქალაქის კაფეში კვებაზე დახარჯვა. რომ მიიწვიო ქარხანაში სამუშაოდ ან სხვა კერძო წარმოებაში ადამიანი, რომელიც ადგილ-მამულში ცხოვრობს, მას აუცილებლად ხელფასი უნდა შესთავაზო, როგორც მინიმუმ, ერთნახევარ-ორჯერ უფრო ჭარბი, ვინემ მისი შემოსავალი საკუთარ მამულში დახარჯული შრომისგან და თანაც კომპენსირება უნდა გაუკეთდეს მგზავრობისაც და კვებისაც.

ახლანდელი ოლიგარქი, რომელსაც პრივატიზებული აქვს ქარხანა ან საწარმო, რომელიც ნავთობმოპოვებაზე მუშაობს, შეუძლია იცხოვროს თუნდაც ლონდონის სასახლეში (რაც ხდება კიდევ) და მიიღოს შემოსავალი თვეში მი-

ლიარდი დოლარი, იმ დროს, როცა მუშახელი, რომლებიც მის ამ შემოსავალს უზრუნველჰყოფენ, არ იღებს მისი შრომის წილის მეთედსაც კი.

ასეთი მდგომარეობა არ შეიძლება უსასრულოდ გაგრძელდეს. იგი უცილობლად მივა რევოლუციამდე, მესაკუთრისთვის მისი წარმოების ჩამორთმევამდე და მთავრობის დამხობამდე, რომელიც მსგავს უსამართლობას უშვებს. გამოსავალი ერთია: მშრომელებზე ნებაყოფლობით და თან სამართლიანად გაანაწილონ საფასური. ოლიგარქი ამაზე არ წავა, ხოლო წარმოქმნილი მდგომარეობიდან გამომდინარე კი, ის ამის გადაწყვეტილებას მიიღებს.

ჩვენ ვსაუბრობთ ადგილ-მამულის მფლობელსა და სამეწარმეო წარმოების მესაკუთრეს შორის ურთიერთ დამოკიდებულებაზე. ასევე, ქალაქის ბინებში მცხოვრებელ ადამიანებსაც, იძულებულნი იქნებიან მოუმატონ ხელფასი, რათა დააკავონ ისინი სამუშაო ადგილებზე. მათაც ხომ ასევე უჩნდებათ არჩევანის უფლება: ქალაქის პირობებში გააგრძელონ მუშაობა თუ სხვაგვარი ცხოვრების მოწყობა დაიწყონ.

და, ამ პუნქტის ბოლო კითხვა, რომელიც კონკრეტულად სპეციალურად ჩამოყალიბებული პროცესებისგანაა გამოწვეული. ფასების მომატება მხოლოდ და მხოლოდ შედეგია. მიზეზი, - ადამიანის ბუნებრივი ცხოვრების წესიდან ჩამოშორებაა. იოლია ფასების მატება ბენზინზე, კვების პროდუქტებზე, როცა ადამიანებს საკუთრებაში არც ერთი აქვთ და არც მეორე. ისინი მთლიანად დამოკიდებულნი არიან. მაგრამ აი, სცადეთ ვაშლზე ფასის მომატება, იმისთვის ვისაც საკუთარი ბაღი გააჩნია. აბსურდია. ბენზინი? მაგრამ აქაც არის ზღვარი. ამასთან დღეს ბენზინის ფასი დიდი ბედენა არ არის, როცა ორისამი ჰექტარი მიწის დამუშავება ბევრად უფრო მომგებიანია საკუთარი ცხენით, რომელიც, სხვათაშორის, პირველხარისხოვან პატივსაც იძლევა.

*** სასიკეთოს მხრივ დემოგრაფიული სიტუაციის მყისიერი შეცვლა.**

მოსახლეობის გაჯანსაღება და გაახალგაზრდავება.

როგორც ცნობილია, ქვეყანაში დემოგრაფიული სიტუაცია კატასტროფულია. უფრო მეტიც, აქ ეს სიტყვა უადგილოცაა. თუკი ქვეყანაში მშვიდობიან დროს, მოსახლეობა თითქმის ერთი მილიონი ადამიანით მცირდება, - ეს ჯოჯოხეთურია! მსგავსი ქვეყნის მმართველებმა თავიანთი სახელები უნდა დამალონ მოსახლეობისგანაც და შთამომავლობისგანაც. მხოლოდ საუბრები ასეთი ვითარების აღცილებელი შეცვლის შესახებ, კვლავ და კვლავ უბადრუკ ლულულს ჰგავს. ამისგან არაფერი არ იცვლება. მშობიარეებისთვის მატერიალური მხარდაჭერის გაზრდა, რასაკვირველია აუცილებელია, მაგრამ მატერიალური დახმარებაც არსებითად არაფერს არ ცვლის.

მრავალათასწლოვანი ისტორია გვიჩვენებს: ქალები შობადობას ყოველთვის წყვეტენ მაშინ, როცა ვერ ხედავენ საკუთარი პირმშოსთვის ნათელ მო-

მავალს. უპირველეს ყოვლისა აუცილებელია ცალსახად და ნათლად ჩამოყალიბდეს მთელი საზოგადოების მომავალი განვითარება და კონკრეტულად კი, ოჯახისა, როგორც საზოგადოების პირველადი კერის.

ვლადიმირის ფონდმა „ანასტასიამ“ ჩაატარა ოჯახების გამოკითხვა, რომლებიც საკუთარი ადგილ-მამულის მოწყობაზე ფიქრობენ. ორი ათასზე უფრო მეტმა გამოკითხულმა 1995 წელს უპასუხა, რომ გააჩენენ ბავშვებს. სამის ან უფრო მეტის ყოლის სურვილიც კი ჰქონდათ.

მათ, ვისაც ჯანმრთელობიდან გამომდინარე, შესაძლებლობა არ აქვთ საკუთარი შვილები იყოლიონ, ბავშვთა სახლიდან აპირებენ აყვანას. რატომ ხდება ასეთი რამ? იმიტომ. იმ ადამიანს, რომელიც მშვენიერ ცოცხალ ოჯახისს ჰქმნის, ესმის, რომ მარადიულს ჰქმნის, და სურს, მისი ბავშვებიც მარადიული სიცოცხლით ხარობდნენ.

რაც შეეხება ნაციის გამოჯანმრთელებასა და გაახალგაზრდავებას, მოდით კვლავ პრაქტიკას მივმართოთ. შევხედოთ, როგორ გამოცოცხლდებიან ხოლმე და ახალგაზრდადებიან აგარაკებზე. და, ღირს კი იმის მტკიცება, რომ ფეხმძიმე ქალი, რომელიც იკვებება ეკოლოგიურად სუფთა პროდუქტით, რომელიც სვამს სუფთა წყალს, რომელიც სუნთქავს სუფთა ჰაერით, რომ ჯანმრთელ ბავშვებს დაბადებს? შეუდარებლად უფრო ჯანმრთელებს, ვინემ დღევანდელი ბავშვებია?

*** ქვეყნის თავდაცვითი საკითხის გადაწყვეტა. მომდევნო უახლოესი წლების განმავლობაში შეიარაღების მნიშვნელოვანი შემცირება, სრული ამოძირკვა მექრთამეობის, კორუფციის, ბანდიტიზმის და ტერორიზმის.**

დღევანდელი შეიარაღებული ძალებისა და შინაგანი ძალების, მილიციის ჩათვლით ბრძოლისუნარიანობამ და მორალურმა სულისკვეთებამ, ნულოვანი ნიშნული გადალახა და მინუს ნიშნულამდე ეშვება. არავისთვის საიდუმლოს არ წარმოადგენს, როგორი პრობლემატურია სამხედრო კომისარიატებისთვის წვევამდელების ჯარში გაწვევა. სამხედრო სამსახურისთვის თავის არიდება ახალგაზრდებისთვის სირცხვილად კი არ ითვლება, არამედ ღირსებად. ვინც უფრო მდიდარია, ცდილობს თავი თანხით გამოისყიდოს, ისინი, ვინც უფრო ხელმოკლეები არიან, – „ჩამოეწეორონ“ და იმ ზომამდეც კი მიდიან, რომ თავადვე იზიანებენ საკუთარ თავს.

ღარიბი ფენის მოსახლეობიდანაც დიდი ჯახირით მიათრევენ ჯარში წვევამდელებს. სერიოზული მოწინააღმდეგისგან ვერავის და დევას ასეთი არმია ვერ შესძლებს. უფრო მეტიც, მისი არმიაში ყოფნა და შენახვა, პოტენციურადაც თავად ქვეყნისთვისაც საშიში ხდება.

მოდით გავერკვეთ, რუსეთის არმიაში დღეს მიწვეულმა ჯარისკაცმა ვინ უნდა დაიცვას? სამშობლო – გაისმება სტანდარტული პასუხი. მაგრამ დღეს სამშობლოს მცნება ჩარეცხილია და ბევრს საერთოდ ძნელად თუ წა-

რმოუდგენია, თუ რა არის იგი, – სამშობლო. ჯერ კიდევ სულ ახლახანს რუსეთის ოფიცრები და ჯარისკაცები ფიცს სდებდნენ საბჭოთა კავშირის ერთგულებაზე, რომელიც რომ, სამშობლოს წარმოადგენდა. **მოულოდნელად საზღვრები შეიცვალა და ტერიტორიის ნაწილიც აღმოჩნდა, რომ მშობლიური არც არის. ამ ტერიტორიებზე დისლოცირებული სამხედრო ფორმირებები საერთოდაც შერაცხულ იქნენ დამპყრობლებად.*** რჩება იმ ხალხის დაცვა იმ შენარჩუნებულ ტერიტორიებზე რომლის სახელწოდებაა „რუსეთი“. მაგრამ როგორი ადამიანების? ჩინოვნიკების, რომლებიც ოლიგარქებისგან იღებენ ქრთამებს? საკუთარი ოჯახების? მაგრამ თუკი ჯარისკაცი ან ოფიცერი ხელმოკლე ოჯახიდანაა, მაშინ ვისგან უნდა დაიცვას იგი?

პროპაგანდა სახელმწიფო დონეზე უკვე ათ წელზე მეტია ამტკიცებს, რომ ჩვენ ვაშენებთ „დასავლეთის ტიპის ცივილურ, დემოკრატიულ სახელმწიფოს“. ახლა წარმოიდგინეთ, როგორ შეიძლება ერთმანეთის წინააღმდეგ იბრძოლონ ნატოს ჯარისკაცებმა და აშშ-ს ჯარისკაცებმა, თუკი მათ უკვე შთაუწერგეს, რომ ისინი ცივილურნი, განვითარებულნი არიან, ჩვენ კი, აქედან გამომდინარე განუვითარებელნი და არაცივილურნი? აბსურდია. ფსიქოლოგიური დამუშავება თუ შეგნებულად შემუშავებული ტაქტიკა? შექმნილი ჩიხიდან გამოსავლის პანაცეად, პროფესიონალური არმია ითვლება. მაგრამ ეს კიდევ უფრო მეტი აბსურდია. როგორც ცნობილია, პროფესიონალური არმია, შესდგება დაქირავებულებისგან, რომლებიც ხელში იარაღს იღებენ და ფულის გულისთვის ესვრიან მათ, ვისზეც უბრძანებენ, და თან იმათ ბრძანებებს ემორჩილებიან, ვინც უფრო მეტს უხდის.

ისტორიისთვის უამრავი ფაქტია ცნობილი, როცა ხელისუფლება, ქვეყანაში უკან დაბრუნებული დაქირავებული ჯარისკაცებისგან შემდგარ არმიას უფრთხოდა. ასე იყო უძველეს რომში, მსგავსი საფრთხე არსებობს აშშ-ში. ლოკალურად კი, იგი უკვე რუსეთშიც არსებობს.

პროფესიონალური არმია შეუჩერებლივ უნდა ომობდეს და სასურველია, რომ იმ სახელმწიფოში არა, ვინც მას ინახავს. თუკი არმია ბრუნდება თავის ქვეყანაში, იგი უცილობლად საჭირო იქნება იმ ძალებისთვის, რომლებიც არსებული ხელისუფლების წინააღმდეგ დგანან ან დაიშლება უამრავ ჯგუფებად, რომელთა ნაწილიც ბანდფორმირებებად გადაიქცევა. შეიარაღებულ დაქირავებულთა უმეტესი ნაწილი უმუშევარი არ არსებობს. თუკი მათ არ აძლევენ სამუშაოს, ისინი მას თავად პოულობენ და, თან თავისი სპეციალობით. ამასთან, არმია, რომელიც შესდგება ადამიანებისგან, რომლებიც მხოლოდ ფულზე მსახურობენ, მეტი ანაზღაურებით მათი გადაბირება ძალზედ იოლია.

* როგორც მაგალითად ჩვენი ტერიტორია... ც.გ.

ჰოდა აი, თქვენ წარმოიდგინეთ უცხოური სამხედრო ბაზა, განთავსებული საქართველოში, თურქმენეთში ან უკრაინაში, ჯარისკაცები, რომლებიც სამი ათას დოლარს იღებენ თვიურად, ჩვენები კი ხუთასს. წარმოდგენაც რა საჭიროა! არის კიდევაც შიდა კონკრეტული მაგალითები. შეხედეთ, ყოფილი უშიშროების უმაღლესი კვალიფიკაციის, პროფესიონალურად მომზადებული ოფიცრების რამდენი რაოდენობა მუშაობს ახლა კომერციული სტრუქტურების დაცვაში, მათ შორის უცხოურ ბანკებში.

ჰოდა, სად არის გამოსავალი? იგი მხოლოდ ერთადერთია. აუცილებელია გაკეთდეს ისე, რომ რუსეთის ჯარისკაცებისთვის, ოფიცრებისთვის და გენერლებისთვის არსებობდეს ის ადგილი, თუ, – რა დაიცვან.

* რუსეთის არმიის ყოველი ლეიტენანტისთვის, შინაგანი არმიისა თუ მილიციისთვის, ლეიტენანტის წოდების მინიჭებასთან ერთად პატარა ვარსკვლავის სამხრეებზე აღნიშვნის კვალდაკვალ, ისინიც უნდა ფლობდნენ ჰექტარი მიწის მიღების უფლებას საკუთარი მომავალი საგვარეულო ადგილმამულის გასაშენებლად.

მიწის ნადელი უნდა გადაეცეთ სადღაც არა „მივარდნილ“ ადგილებში, არამედ სახელმწიფოს მიერ სპეციალურად განპირობებულ სამოსახლოდ გათვლილ ელიტარულ ტერიტორიებზე. ამ ტერიტორიის საზღვრებში ოფიცერმა თავად უნდა აირჩიოს თავისი სამოსახლო ჰექტარი. და მასზე წვევისას გააშენოს მარტომ ან მშობლებთან ერთად ახალგაზრდა ბაღი, ამოთხაროს ტბორი, განსაზღვროს კოტეჯის ასაშენებელი ადგილი.

დაე, მსახურების შესაბამისმა ბრძანებებმა ის რეგიონის სხვადასხვა კუთხეში და თუნდაც სხვა ქვეყანაში გადაისროლონ. დაე, მან დროებით ოფიცერთა საერთო საცხოვრებელში იცხოვროს, კაზარმაში ან საველე პირობების კარავში. რუსეთის არმიის ყოველმა ოფიცერმა უნდა იცოდეს: იქ, , მისი სულისთვის სასურველ, მის მიერ შერჩეულ ადგილზე, გაზაფხულზე ჰყვავის მისი პატარა სამშობლოს ბაღი. და გოგონასაც, რომელსაც ის მოეწონება, შეხედავს რა მის სამხრეებზე პატარა ვარსკვლავს, ეცოდინება: მის რჩეულს აქვს მომავალი, აქვს სამშობლო, აქვს საგვარეულო ბუდე მომავალი შვილებისთვის.

დაე, ჯერ-ჯერობით მას მოუწიოს მისი რჩეული ოფიცრის არც თუ ისე იოლი ყოფის გაზიარება, თუნდაც, წელიწადში ერთხელ მაინც, მივლენ მის მიერ შერჩეულ საკუთარ პატარა სამშობლოში ისინი და იოცნებებენ, დააგვიმარებენ მომავალ მამულს. განსაზღვრავენ, სად უნდა იქნას ტბორი ამოღებული, სად უნდა დაიდგას სახლი.

დაე, მათ საკუთარ მიწაზე კარავში მოუწიოთ თავიანთი შვებულების გატარება, მაინც შეიგრძნობენ ისინი განუზომელ სიხარულს, საკუთარი მომავალი მოდგმის ჭკრეტისას.

დაე, მომავალი ბაღის თუნდაც პატარა ხე და ადგილ-მამულის მწვანე ღობეც ოდნავ შესამჩნევი იქნება, მაგრამ ისინი ხომ უკვე არიან, და ისინი გა-იზრდებიან, აყვავდებიან მათი – თავიანთი შემქმნელების მოლოდინში.

*** თუკი ოფიცრის მეუღლე დაფეხმძიმდება, სახელმწიფომ სამი თვის მანძილზე უნდა დადგას მათი კუთვნილი მიწის ნაკვეთის მითითებულ ადგილზე პატარა კოტეჯი (ქოხი), მშობლების მიერ შედგენილი პროექტის მიხედვით, ყველა კომუნიკაციებით (თანამედროვე ტექნოლოგია იძლევა ამის გაკეთების საშუალებას).**

და, რუსეთის ოფიცრის მეუღლე თავისი ფეხმძიმობის ბოლო სამ თვეს გაატარებს საკუთარ პატარა სახლში. შესაძლოა, ამ სახლში მისი მშობლებიც იყვნენ. შესაძლოა ის მარტო იყვეს, სასიამოვნო მეზობლებთან ერთად. მაგრამ მთავარია, – მის გვერდით და მასში იქნებიან ასე აუცილებელი დადებითი ემოციები. მის გარეშემო ხომ პატარა სამშობლოს სივრცე იქნება. მისი და მისთვის საყვარელი რჩეულის სამშობლო.

და არ გაემგზავრება ის ბავშვის გასაჩენად ცხრა ზღვის იქითა ქვეყანაში და არც ინკუბატორში მივა, რომლებიც რატომღაც „სამშობიარო სახლებად“ იწოდებიან. ოფიცრის მეუღლე დაბადებს ბავშვს საკუთარ ადგილ-მამულში, უკვე, როგორც აკეთებენ ბევრი ქალები. თუნდაც ექიმების ზედამხედველობის ქვეშ, მაგრამ სახლში, ჩვეულ სასიამოვნო და კეთილსასურველ გარემოებაში, და არა სავარძელში, რომელსაც მოსმენილი აქვს ასეულობით ქალის წუხილი და ტანჯვა.

*** რუსეთის ოფიცრის ბავშვი უნდა დაიბადოს მხოლოდ მის საკუთარ საგვარეულო მამულში.**

დაე, იმ წუთში ახალგაზრდა ლეიტენანტი სადღაც შორს იყოს, – ის გაიგონებს, აუცილებლად გაიგონებს, საკუთარი შვილის პირველ სასიხარულო შემახილს და ვერანაირი მტერი ვერ გადაივლის მის დიდ სამშობლოზე. ის, – ახალგაზრდა ლეიტენანტი, რუსეთის ოფიცერი, – არ გაატარებს მას. იმიტომ, რომ მისი დიდი სამშობლოს გულში არის თავისი, მაგრამ ყველაზე ახლობელი და მშობლიური, პატარა სამშობლო. სადაც, მისთვის ყველაზე საყვარელ ადამიანს, ხელი აქვს ჩაკიდებული მის პატარა ვაჟზე, რომელიც ცდილობს საკუთარი ცხოვრების პირველი ნაბიჯების გადადგმას.

საზოგადოებამ! ჩვენმა საზოგადოებამ! ვისგანაც შესდგება სახელმწიფო, უკვე დღესვე შეუძლია ისე გააკეთოს, რომ ახალგაზრდა დედამ, – რუსეთის ოფიცრის მეუღლემ, – არ იფიქროს, თუ როგორ მოიძიოს მან საკუთარი ბავშვისთვის საკვები. ის უზრუნველყოფილად უნდა ცხოვრობდეს. დაე, ისე არა, როგორც ოლიგარქების ცოლები ცხოვრობენ. არც კი სჭირდება მას ძვირადღირებული ავტომანქანების, თითქოსდა იაფფასიანი ხიბლი. მას უფრო მეტი ექნება, – სიყვარული და მომავალი. მთავარს კი, იგიუკვე აკეთებს, – სა-

მშობლოს აღორძინებს. ეს მისი მთავარი სამსახურია, მთავარი ამოცანა.

და საზოგადოებამ უნდა გადაუხადოს მას ხელფასი, მის ქმარს რომ უხდის, იმის ტოლფასი თანხა... რასაკვირველია, ეს ცოტაცაა, მისი დიდებული თანაქმნილებისთვის, მაგრამ დაე, მსგავსი ნაბიჯი გახდეს, ზნეკეთილი საზოგადოებისა და სახელმწიფოს კეთილი ნების საწყისად.

ასეთის შესაძლებლობა უკვე დღესვე არის, ოღონდ, უმაღლესი ეკონომიკური მოსაზრებებით, ადამიანებისთვის ტვინის ამღვრევა და არევა სულაც არ არის საჭირო.

ნავთობის მილსადენით რუსეთს დოლარების წვიმა ექცევა თავზე. და, რატომღა, რომ მისი არც ერთი წვეთიც არ ეცემა თავზე რუსეთის ოფიცერს, მის მეუღლეს, შვილს, მის ძვირფას სამშობლოს?

ვინ მოიგონა ასეთი წესრიგები, იმალებიან რა ყველა უზედურებებისგან ესაოდა პანაცეაო, – დემოკრატიის უკან?

განა ეს დემოკრატიაა, როცა რუსეთის ხელმოკლე ჯარისკაცები და ოფიცრები ვალდებული არიან დაიცვან გაზულუქებულნი თავიანთი ძვირფასი ბინებითურთ რუბლიოვკის ტრასაზე და უამრავი მათი მსგავსნი, ასევე უხვი შეძლების მქონენი ქვეყნის სხვა რეგიონებში. ეს არ არის დემოკრატია, – ეს ზოდვაცრატიაა!

და თუკი არ შეეცვალებოდა ეს ზოდვა, ჩვენ არ გვეჩნება არც თავდაცვა და არც დაცვა. არ ეჩნება იგი არც უზრალო მოქალაქეს, არც პრეზიდენტს, და მი-თუმეტეს არც პატარა და არც დიდ ოლიგარქებსაც.

კორუფცია, ნარკომანია, ავტონისპექტორები, რომლებიც საარაკონი გახდნენ ენის ტარტარითა და მძღოლებისგან ხარკის აკრეფვით, – გაქრებიან, თუკი ამ ზოდვას მოვსპობთ.

აბა მითხარით, სახელმწიფო ავტონისპექციის (საი) მუშაკი რატომ უნდა იდგეს გზაზე და ისუნთქოს საკუთარი ფილტვებით, მის გვერდით ჩაქროლებული ძვირადღირებული და იაფფასიანი ავტომანქანისგან დაყენებული მტვერი და გამონაბოლქვი? თითქოს ყველა ისინი ჭკვიანები არიან, ის კი სულელი. დგას და უზრუნველყოფს მათ უსაფრთხოებას და სანაცვლოდ მათხოვრულ ხელფასს იღებს.

და, თუკი ის ამ ავტოების მფლობელებისგან მოსაკრებელსაც არ აიღებს, ნათესავები სიცილს დააყრიან, ნამდვილად სულელად ჩათვლიან, ცოლი ჩააჩაქუჩებს, შვილები მამას ზურგს შეაქცევენ, რომელსაც საშუალება არა აქვს, მათ მოდური ჯინსი მაინც უყიდოს.

და, ამიტომაც საკუთარი უსაფრთხოების სამსახურისაც კი აღარ ეშინია მას. ვთქვათ, კიდევ რომ გაანთავისუფლონ სამსახურიდან, – არც თუ დიდი ბედენაა. პატიოსნად რომც იმრომოს, ეს სამსახური მის ოჯახს მაინც ვერ შეინახავს. გამოდის სხვა რამის მოძებნა იქნება საჭირო. როგორის? როგორ მო-

ახერხოს პატიოსანიც რომ დარჩეს და ოჯახიც რომ უზრუნველყოფილი ჰყავდეს?

ჰოდა, აი დგას ის გზისპირას მტვერში და გამონაბოლქვში, იღებს მოსაკრებელს და საზოგადოებაგ ამისთვის არც თუ განიკითხავს, პირიქით, – უხდის მას. რას იზამ, ჩვენ ყველანი ასეთებად ვიქცეით, ფიქრობს საზოგადოება. და ეს საშინელება! იმიტომ, რომ ჩვენ ყოველივე ამას ვერვებით! ვწყვეტთ ჩვენს ოცნებებს სხვაგვარ სიტუაციებზე.

ვერვებით მეძავთა ბრბოს, უსახლკარო ბავშვებს, ბანდიტებს. შოუს სახელოწოდებით „არჩევნები“ – ჩვენ ვერვებით თუ გვაჩვენებს მას?

და განა, სულ რაღაც ცოტა ხნის წინ, ადამიანისთვის, რომელიც რუსეთის სოფელში ცხოვრობდა, ყველაზე საშინელ ლანძღვად არ იყო საზოგადოებრივი განკითხვა თანასოფლელების მხრიდან: „ის მეძავია“, „ის ცუდი მეურნეა“.

ჰოდა, ბატონო ჩემო, ეს დრო უნდა დაბრუნდეს. აუცილებლად დაბრუნდება დრო-ჟამი, როცა რუსეთელისთვის ყველაზე სასიამოვნო იქნება საზოგადოებრივი შეფასება: „ის კეთილი ადამიანია“, „მას გულისხმიერი და აღზრდილი შვილები ჰყავს“, „მშვენიერია მისი ადგილ-მამული“. აი, მაშინ აღარ იქნება არანაირი დანაშაულობები, კორუფცია და ნარკომანია. იგი, ეს დრო-ჟამი, – აუცილებლად დადგება.*

* * *

სკამძელზე, ჩრდილიან ბაღში ზის ჭაღარა ხნიერი ადამიანი და ფრთხილად უსმევს ხელს, მის მკერდზე მიდებულ ქერათმიან თავზე სამი წლის გოგონა-მოთას, ხოლო თერთმეტი წლის ბიჭუნა-მოთამ, სკამის ზურგზე გადაკიდებული გენერლის კიტელი ჩამოხსნა და ცდილობს მის მორგებას. გენერლის კიტელის სამხრეებზე ორი დიდი ვარსკვლავია. ადრე კი, სრულიად პატარა ლეიტენანტის ვარსკვლავები ეკერა...

მაგრამ ეს არ არის მთავარი, ფიქრობს, მოთების შემხედვარე, ჭაღარა გენერალი. მთავარია, – ეს ბაღი, ტბორი და საკუთარი საგვარეულო მამულის მთელი მშვენიერი სივრცე, საკუთარი მოთა-ბადიშებისთვის შეჰქმნა და შემოინახა. რუსეთის გულში, საკუთარი პატარა სამშობლო რუსეთი შემოინახა. და ჰყვავის იგი! მისი სამშობლო! ნარნარი სიო, მისი ბაღების სურნელებას დააქროლებს მთელს დუნიაზე და საპლანეტათშორისო ნიავე-ქარები დედამიწის გაფურჩქვნას ატყობინებენ სხვა სამყაროებს და თეთრი შურით ციმციმებენ

* ჩემო თანამემამულენო ეს დრო-ჟამი ჩვენ ყველაზე ადრე შეგვიძლია დავაყენოთ, ეს მისია გვაქვს დედა ღვთისმშობლის წილხვედრ ქვეყანას. განა ამას არ გვეუბნება ყოველდღე ჩვენი უწმიდესი და უნეტარესი სრულიად საქართველოს პატრიარქი ილია II ! ზ.გ.

ცაზე ვარსკვლავები, რომლებიც დედამიწელთა სტუმრობაზე და შეხვედრაზე ოცნებობენ. ბრძენ და ნათლმოსილ ღვთის ასულებთან და ვაჟებთან.

ასე იქნება! მანამდე კი... გესმით თქვენ ლეიტენანტებო, როგორ სცემს დაფ-დაფივით რუსეთის მიწა-წყლის გული?! როგორ გთხოვთ: **თქვენთვის ცოტ-ცოტა ამიღეთ მე და გააშენეთ ბაღებიო. მე კი, ჩემი მხრიდან, ყოველი თქვენ-თაგანისთვის ავაღორძინებ ედემის სივრცეს და გაჩუქებთ მარადისობას?!**

გესმით თქვენ? აუცილებლად გაიგებთ თქვენ!

*** ქვეყნიდან კაპიტალის გადინების შეწყვეტა და პირიქით, მისი შემო-დინებარუსეთში. ინტელექტუალური რესურსების დაბრუნება.**

თეორიულად, მე დამტკიცება შემიძლია, რომ ანასტასიას პროგრამის გა-ნვრცობისას და მისი სრული დატვირთვით ამუშავებისას, მსგავსი რამ აუც-ილებლად მოხდება. თეორიულად, ყოველივე ამას ადასტურებენ ცნობილი სწავლული, - მკვლევარები, სტუდენტი, - დიპლომატები.

ამ საკითხზე პოლემიკაცაა შესაძლებელი. უტყუარი მტკიცებულების წარმოდგენა, მხოლოდ პრაქტიკას ძალუძს. და იგი, მან წარმოადგინა კიდეც.

უკვე მშენებარე დასახლებაში, რომელსაც იურიდიული სტატუსიც კი არ გააჩნდა, ახლო და შორეული საზღვარგარეთიდან დაიწყეს ადამიანებმა ჩამოსვლა. მაგალითად, ჩემთვის ცნობილია: ქალაქ ვლადიმირის ახლოს, მხოლოდ ერთ დასახლებაში, საგვარეულო მამულს იშენებს მასწავლებელი თურქმენეთიდან, ახალგაზრდა წყვილი აშშ-დან. მსგავსი რამ ხდება რუსეთ-ის ტერიტორიაზე ბევრ სხვა მშენებარე დასახლებებში, უკრაინაში. ადამიან-ები, არ დაელოდნენ კანონს და არც მიწის გამოყოფას, ცდილობენ არსებულ კანონებს მოერგონ და იყიდონ მიწა. ყიდულობენ თავიანთ სამშობლოს. სა-ხელმწიფოს, საზოგადოების ვალია – რომ მათ ეს ფული დაუბრუნონ. სხვა-გვარად წყევლა მიეწევა ყველა ჩვენთაგანს, ვისაც ჭკუაში მოუვიდა მიწაზე დაბადებული ადამიანისგან აიღოს სასყიდელი იმაზე, რომ მან იმ მიწის მო-წყობა დაიწყო, რომელზეც დაიბადა.

მაგრამ, მიუხედავად ამისა, ადამიანები მაინც უბრუნდებიან მიწას, თუ-მცალა, ასეთები მხოლოდ ერთეულებია. რა მოხდება კეთილსასურველი პი-რობების შექმნისას, ანუ მაშინ, როცა მიიღებენ კანონს

მიწის ნაკვეთის გამოყოფაზე. აი, მაშინ, საგვარეულო მამულების გაშე-ნების მსურველი რამდენი ადამიანი იქნება, თავად განსაჯეთ.

წერილი რუსეთის პრეზიდენტს გერმანიიდან
რფ-ის პრეზიდენტის ადმინისტრაციას
სტარაია პლოშადი, 4. 102132, მოსკოვი
ANASTASIA e.V
Schuetzlerbergerstr. 43
D-67468 Frankeneck
Fax: +49 6325 18 38 59
Telefon: +49 6325 955 99 39
WWW. anastasia-de.com
E-Mail: info@anastasia-de.com
ANASTASIA E.V.

პატივცემულო რუსეთის პრეზიდენტო ვლადიმირ ვლადიმირის-მე პუტინ!

ეს წერილია ქვეყნის ყოფილი მოქალაქეებისგან, რომელიც უკვე აღარ არის, – სსრკ. სხვადასხვაგვარ მიზეზთა გამო ბევრი ჩვენთაგანი აღმოჩნდა საზღვარგარეთ. გერმანია გახდა ნავსაყუდელი საბჭოთა კავშირიდან წამოსული სამილიონზე მეტი ადამიანისთვის. იქით გასწრაფებულებმა, როცა მოვიპოვეთ „ცივილიზირებული სამოთხე“, ბევრმა გავაცნობიერეთ, რომ ამასთან ერთად დავკარგეთ სამშობლო, რის გარეშეც ადამიანს საერთოდ არასდროს არ შეუძლია იყოს სრულყოფილად ბედნიერი.

დღეს რუსეთში გამოჩნდა სრულიად ახალი იდეა, რომელიც ადამიანისთვის იძლევა ფიზიკური და სულიერი ჯანმრთელობის გარანტიას და რომელიც უკვე ბევრი სხვადასხვა ეროვნების ადამიანისთვისაა მიღებული, და მათ შორის იგი მიღებულია დასავლეთ ევროპის ქვეყნებში მცხოვრებთათვისაც. ამ იდეის წყალობით ჩვენ მივხვდით, რომ ზუსტად რუსეთი ჰფლობს მოცემულ მომენტში იმ სულიერ პოტენციალს, რომელიც სჭირდება ჰარმონიული ადამიანის აღორძინებას და ჰარმონიული სახელმწიფოს წარმოქმნას.

ამ იდეის შესახებ დაწვრილებითი ცოდნის მიღება, შეიძლება ვლადიმირ მეგრეს წიგნებიდან „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“, ამ წიგნის გამოცდემის საერთო ტირაჟი წარმოადგენს ექვს მილიონს. ვლ. მეგრეს წიგნებით რუსეთელებმა, სნგ-ში მაცხოვრებლებმა და სხვა ქვეყნებში მაცხოვრებლებმაც აღორძინებასთან დაკავშირებული ისეთი ახალი მშვენიერი და სიხარულის მომგვრელი იდეა მიიღეს, რომელიც აუცილებელია ყოველი ადამიანისთვის, ოჯახისთვის და სახელმწიფოსთვის.

იდეის არსი არის შემდგომში:

ყოველ ოჯახს ან მოქალაქეს უნდა ჰქონდეს 1 ჰა მიწის ნაკვეთის მიღების უფლება, რომელზეც მოაწყობს საკუთარ პატარა სამშობლოს, საკუთარ სა-

გვარეულო ადგილ-მამულს, რომლის გადაცემაც შესაძლებელი იქნებოდა თაობიდან თაობაზე. ადამიანი დაიბადა დედამიწაზე და უნდა ჰქონდეს საკუთარი კონკრეტული სამშობლოს ნაწილი, შექმნილი და საკუთარი ხელებით, თავისივე მოდემის ხელებით გაშენებული.

ერთ-ერთ თქვენს გამოსვლაში თქვენ მოიხსენიეთ, რომ რუსეთი დაიბადა და დიდხანს ცხოვრობდა სოფლებში, მიწაზე, რომ ეს მისი გზაა. ჩვენ ამაში გეთანხმებით! ვიგემთ რა დასავლური ცივილიზაციის გემო, ჩვენ ცალსახად მივხვდით, რომ ნარკომანია, პროსტიტუცია, უსახლკარო ბავშვები, ქურდობა, მკვლელობა, – ეს ზუსტად ამ განთქმული ცივილიზაციის ნაყოფია. ჩვენ აღარ ვსაუბრობთ უკვე ყველაზე მტკივნეულ ევროპულ პრობლემებზე, – ეკოლოგიურზე და დემოგრაფიულზე. ყველა ამ პრობლემათა თაიგულს რუსეთიც იღებს, რადგან ცდილობს, რომ განახორციელოს დასავლეთის მსგავსი გარდასახვა. დღეს დასავლეთში ბევრისთვის ცხადი და გასაგები გახდა, რომ გზას, საითკენაც დასავლეთის დემოკრატიული სახელმწიფოები მიდის, მას ჩიხურობისკენ, უკვე აღარ ვიტყვი იმაზეც, რომ მას ქვეყნები თვითღიკვიდაციისკენ მიჰყავს.

რუსეთმა უმძიმესი მრავალსაუკუნოვანი გამოცდა გაიარა, რის შედეგადაც იგი გამოიწვრთნა და ჩამოუყალიბდა განსაკუთრებული ეროვნული სულისკვეთება.* ჰოდა, ზუსტად მისი წყალობითაა, რომ რუსეთელები სულიერი და ეკოლოგიური კრიზისის უმკაცრეს ეპოქაში უფსკრულის თავზე შეჩერებას შესძლებენ და ყველას ჯინაზე, არა მარტო ახალი ნაციონალური იდეის დაბადებას მოახერხებს, – არამედ ახალ სიცოცხლეს აღმოაცენებს, რომელიც აარიდებს კიდევ მთელს კაცობრიობას თვითგანადგურების კატასტროფას.

ჩვენ, სსრკ-ს ყოფილმა მოქალაქეებმა, სრულად გავაცნობიერეთ მარტივი მცნება, – სამშობლო. მივიღეთ უცხოეთის ქვეშემრდომობა, თუ ძველი დავიტოვეთ, ბევრი ჩვენთაგანი მიხვდა, რომ სულები და გულები იმ ადგილში დაგვრჩა, სადაც ჩვენ, ჩვენი ცხოვრების მეტი ნაწილი ვიცხოვრეთ.

ჩვენ გვსურს, რომ დავბრუნდეთ რუსეთში და დავიწყოთ საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამულების შექმნა, შევქმნათ ახალი ტიპის დასახლებები. ვიღვანოთ იმით, რომელიც საგვარეულო მამულის გაშენებასთანაა დაკავშირებული და რომელიც მიგვიყვანს ადამიანის უზარმაზარი ერთობის ხარისხობრივად შეცვლილ ცხოვრებასთან. ჩვენ გვესმის, რომ ბევრი რამ ჩვენზეა დამოკიდებული. ჩვენს შრომაზე, უნარზე, გამოცდილებაზე. ბევრი ჩვენთაგანი ევროპაში ახალ პროფესიებს დაეუფლა. შევისწავლეთ უცხო ენები,

* ჩვენც, ქართველი ერიც ზუსტად ასე გაიწრთვნა ამ ათასწლეულების მანძილზე და ღვთიური არსებობის ცოდნაც დღემდე შემოინახა თავისთვისაც და კაცობრიობისთვისაც!... ც.გ.

ზოგიერთებს საკუთარი ბიზნესი აქვთ. ბევრნი არიან, ვინც, იმ მეთოდებისა და გამოცდილების შესწავლა დაიწყო, რომელიც დასავლურ ეკოლოგიურ დასახლებასა და მიწის დამუშავებას ეხება.

დასახლებებში ჩვენ თავად ავაშენებთ სკოლებს, კლუბებს, საავადმყოფოებს. სახელმწიფოს სპეციალური დოტაციები შესაძლოა არ დაგვჭირდეს, რადგან ჩვენს შორის არიან ნებისმიერი სპეციალობის ადამიანები, რომელთაც სახსრებიც და შესაძლებლობებიც გააჩნიათ და, ასევე ჩვენ ყველას უნარიც გვაქვს და მზადაც ვართ რომ თავადაც მოვიძიოთ ისინი.

ასეთი მოღვაწეობა ხალხთა უზარმაზარ ერთობას მიიყვანს ცხოვრების ხარისხობრივ შეცვლასთან. მიწები, აქამომდე რომ არავის მოუთხოვია, მიგდებულები, მიშვებულები, ნაყოფისმომტან ბაღებად გადაიქცევიან, მათში კი დაიბადება ახალი რუსეთელების თაობა ახალი ცნობიერებით, მსოფლშეგრძნებითა და მსოფლმხედველობით.

ყველაფერ ამასთან ერთად ყველას გვსურს დავეხმაროთ ჩვენს ნათესავებს და ახლობლებს, რომლებიც ახლა ცხოვრობენ რუსეთსა და სნგ-ში, რაც ასევე დაეხმარება ახალგაზრდებს შრომისმოწყობის და საცხოვრებლის საკითხის პრობლემების გადაწყვეტაში. ჩვენ უკვე დღესვე მზად ვართ ძალისხმევა არ დავაკლოთ ჩვენი მოდგმის რამოდენიმე თაობას, ასევე მთელი ჩვენი ცოდნა, გამოცდილება, უნარი, ფინანსები, დავახარჯოთ, რათა ერთობლივად შევქმნათ მძლავრი, დიადი, ამაყი სამშობლო – რუსეთი.

ამ იდეის განსახორციელებლად ჩვენ შემდეგი საკითხების განხილვას გთხოვთ:

1. ყოველ მსურველ ოჯახს, ან მარტოხელა მოქალაქეს, მიეცეს გაყიდვის უფლების გარეშე, უფასოდ მიიღოს 13ა მიწის ნაკვეთი სამუდამო მფლობელობაში, მემკვიდრეობითობის გადაცემის უფლებით, – საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელად.

2. გაიოლებულ იქნას რუსეთის მოქალაქეობის მიღების პროცედურა იმ პირებისთვის, ვისაც სურვილი აქვს შეჰქმნას საკუთარი პატარა სამშობლო და დიდი რუსეთი, დაბადებულებისთვის რსფსრ-ში ან ყოფილი საბჭოთა კავშირის სხვა რესპუბლიკებში და იმათთვისაც, ვისაც სსრკ-ს მოქალაქეობა არ ჰქონდათ.

რწმენითა და პატივისცემით,

რუსეთის მომავალი მოქალაქეები.

გერმანია. 160 ხელმოწერა

სამწუხაროდ, ამ წერილს რუსეთიდან არანაირი პასუხი არ მოჰყოლია. უბრალო ჩინოვნიკისგანაც კი, არანაირი პატარა წერილიც არ მისულა. ჰოდა, აი, ინახავენ გერმანიაში მცხოვრები რუსულენოვანი რუსეთელები საფოსტო ქვითარს, რომელიც მათ მხოლოდ იმას ატყობინებს, რომ რუსეთის პრეზიდენტის ადმინისტრაციამ მათი წერილი მიიღო. რას იზამ, ეს უკვე კანონზომიერებაა. არ გასაუხობენ არა მარტო თქვენ, არამედ ჩვენც, აქ, რუსეთში მცხოვრებლებს. ინტერნეტში, საიტზე უკვე წერილების მთელი რუბრიკაა. დაწერილები ინგლისურ ენაზეც კი, მათ შორის რუსეთის პრეზიდენტისადმი. ხუთი წელია ადამიანები წერენ ერთი და იმავე საკითხზე, – საგვარეულო ადგილ-მამულებზე, მაგრამ არც ერთ წერილ-მიმართვაზე პასუხი არ არის. არც კოლექტიურ წერილზე და არც ინდივიდუალურზე.

როგორც თქვენ მალე მიხვდებით, სხვაგვარად არც შეიძლება ყოფილიყო, იმიტომ, რომ არის რუსეთში ძალები, რომლებიც საკუთარ თავს პრეზიდენტზე და მთავრობაზე მაღლა აყენებენ. ისინი იმასაც კი სთვლიან, რომ თითქოს ხალხზეც მაღლა დგანან, ოღონდ, ვფიქრობ, ისინი თავიანთ თავს ასეტყუილად სთვლიან. მთვრალი ხალხის მაღლა, რასაკვირველია ასვლა შეიძლება. მაგრამ იმ ხალხზე მაღლა, ვის გულებშიც უკვე ცოცხლობს მომავალზე ოცნება და ამ ოცნების აღსრულების მწველი სურვილი, – არ არის და არც შეიძლება იყოს მასზე ძლიერი ძალა.

მომიწევს ისევ მე, ჩინოვნიკების მაგივრად, პრეზიდენტის მაგივრად, გიპასუხოთ თქვენ, ძვირფასო ყოფილო თანამოქალაქენო:

უპირველეს ყოვლისა, მადლობა თქვენ, ახლა მცხოვრებლებს გერმანიაში, ამერიკაში, ისრაელში, პოლონეთში, ჩეხეთში და სლოვაკეთში, იტალიაში და საფრანგეთში, საქართველოში, ბელორუსიაში და ყაზახეთში, მონღოლეთში. ეს თქვენი ძალისხმევის წყალობითაა გადათარგმნილი და დაბეჭდილი, თქვენს ქვეყნებში სადაც ახლა ცხოვრობთ, წიგნები ანასტასიაზე. მე არ გიცნობდით თქვენ, ამიტომაც არ შემეძლო ამის შესახებ მეთხოვა თქვენთვის. მაგრამ ვიცი სხვა რამ. ვიცი, თუ როგორ ღელავდა თქვენი გულები და როგორ მიმართავდით გამოძევებულებს და მთარგმნელებს, ხოლო როცა მათ თქვენი არ ესმოდათ, მაშინ ცდილობდით თავად გადაგეთარგმნათ და გამოგეცათ ჩემი წიგნები. როგორც მაგალითად ჩეხეთში და სლოვაკეთში, საქართველოში, კანადაში და ამერიკაში.*

* რაც მე, თქვენმა მონა-მორჩილმა მთელი გულით და სულით მოვინდომე და ანასტასიას დახმარებით შევძელი ათივე წიგნის თარგმნა, ხოლო ჯერ ზაზა ხუბუა და მერე დათო დილუაშვილი ამომიდგა მხარში და უანგაროდ, დიდი გულისხმიერებით დამეხმარა და გამოსცა თქვენთვის, – ჩემო თანამემამულენო, – ანასტასიას ეს ფასდაუდებელი წიგნები „სიცოცხლის ფილოსოფიასა და ბავშვების აღზრდაზე“ !... გ. გ.

შემდეგ, თქვენი გაგებაც დაიწყეს! მე ეს პირველად გერმანიაში ვიგრძენი, მკითხველების წინაშე გამოსვლისას ბერლინში და შტუტგარდში.

რუსეთიდან გერმანიაში ემიგრირებული რუსულენოვანი გერმანელებით, ძირძველი ადგილობრივი მაცხოვრებლებით, რომლებმაც არ იცინა რუსული ენა, ყველანი ერთად ისხდნენ და გადატენილი ჰქონდათ დარბაზი. ისინი დაახლოვებით თანაბარნი იყვნენ. მე ვიცი: არც ისე მეგობრულად არიან ერთმანეთში რუსეთიდან ჩამსული გერმანელები და ქვეყნის დამტოვებული რუსები. ამ შემთხვევაში კი, ისინი ერთად ისხდნენ და კეთილგანწყობით ცდილობდნენ აეხსნათ ერთმანეთისთვის, როგორც სჩანს, რუსულიდან არცთუ ყოველთვის გასაგები თარგმანი. ადრე მე გერმანელებს პედანტებად ვთვლიდი და არც ისე ძლიერ ემოციურ ერად. მაგრამ ცხოვრებამ სულ სხვა რამ მიჩვენა. **ზუსტადაც რომ გერმანელი ფერმერი, რომელმაც წაიკითხა წიგნი ანასტასიაზე, დაჯდა თავის ავტომობილზე და ციმბირში**

გაემგზავრა, თუმცა არ იცოდა არც ენა და არც რუსეთის გზები, რუსეთის საი და ამინდი. ის ადგილზე მივიდა. მერე სახლში დაბრუნდა და მეგობრებს რუსეთიდან სუვენირები ჩამოუტანა.

რასაკვირველია დიდი მადლობა ყველა იმათ, ვინც საკუთარი ინიციატივით, ხანდახან კი საკუთარი სახსრებითაც კი, თარგმნიდა და გამოსცემდა წიგნებს საზღვარგარეთ. მაგრამ საქმე განა მარტო წიგნებშია.

მთავარი სხვა რამეშია. მადლობა თქვენ გაგებისთვის და მხარდაჭერისთვის იმ იდეებისა და ოცნებებისა, რომელიც მოდიოდა ციმბირული რუსეთიდან. ახლა, ეს ოცნება უკვე აღარაა მარტო რუსეთის. იგი თანაბარი ხარისხით თქვენიცაა. ჰოდა, მოახერხეთ და შესძელით თქვენ მისი გადარჩენა, განხორციელება და ბავშვებისთვის გადაცემა, რათა სრულჰყონ მათ იგი.

გაურკვეველია, ვინ უფრო მნიშვნელოვანი რამ გააკეთა: ანასტასიამ, თავისი შთამაგონებელი გამონათქვამებით, მისი გამონათქვამებით დაწერილმა წიგნებმა, თარგმანებმა, თუ ყველამ ერთად, ვინც აიტაცა ეს იდეა, როგორც ჩირაღდანი და მას მთელს დუნიაზე ანხორციელებს.

„მე, ადამიანებს მთელს ჩემს სულს გადავცემ, მე ადამიანებში დავმკვიდრდები საკუთარი სულით. მოემზადე, ღვარძლო, დედამიწიდან წასასვლელად“, - სთქვა ანასტასიამ.

მე ვფიქრობდი, რომ ეს უბრალოდ სიტყვებია. თუმცაღა, ცხოვრებამ უჩვენა, რომ - არ არიან უბრალოდ სიტყვები.

პატარა ნაპერწკლებად აკაფდა მისი ოცნება მილიონ ადამიანთა სულებში, მიმოფანტულებში სხვადასხვა ქვეყნებში, სხვადასხვა ერების და კონფესიების ადამიანებში. ეს ოცნება, არა მარტო ანასტასიას ოცნება გახდა. იგი - ბევრი ადამიანის საკუთრებაა და იგი არ არის წარმავალი. იგი, ახლა უკუნი-სამდეა და მარადიულობაა!

ჰექტარი, - გლანეტა დედამიწის პატარა ნაწილი

ეე, ხანდახან მეუბნებიან:- „კი, მაგრამ, რა არის, შენ რომ სულ ჰექტარზე საუბრობ და თავს იკლავ, – უფრო მნიშვნელოვანი საქმეებიც არის“-ო. მაგრამ მე ვთვლი, რომ ჩვენს ცხოვრებაში *უფრო მნიშვნელოვანი არაფერია, ვინემ, რომ დაეუბრუნოთ მიწას პირველსაწყისი ყვავილობა.*

იმიტომაც ვსაუბრობ საგვარეულო მამულის ჰექტარ მიწაზე, რომ მის უკან განუზომლად უფრო მნიშვნელოვანი რამ დგას. ყოველთვის არ გყოფნის კაცს ჭკუა, ინტელექტი, შესაძლოა ტემპერამენტიც, რომ ეს ახსნა, ხოლო, როცა ცოტათი მაინც გამოგდის და ადამიანებს ესმით, – ეს უკვე გამარჯვებაა.

აი მაშინაც. 2003 წელი. შვეიცარია. ციურიხი. საერთაშორისო ფორუმი. მე იქ მიმიწვიეს ორგანიზატორებმა და გამოსვლისთვის მომცეს დრო. მე დავიწყე საუბარი რუსეთში დაბადებულ იდეაზე, დარბაზი კი, არც თუ ისე აღიქვამდა მას.

კითხვა დარბაზიდან:

– *რა სახით აკავშირებთ თქვენ ჰექტარ მიწას ადამიანის სულიერებასთან? შესაძლოა მიწის დამუშავების პრობლემა რუსეთისთვის მნიშვნელოვან-იც კია, მაგრამ ევროპაში ეს საკითხი დიდი ხანია გადაწყვეტილია. ჩვენ აქ შევიკრიბეთ, რათა სულიერებაზე გვესაუბრა.*

პასუხის გაცემა რომ დავიწყე, ცოტათი ვღელავდი კიდეც:

– მე, ჰექტარ მიწაზე ვსაუბრობ, მასზე, საგვარეულო ადგილ-მამულის მოწყობაზე და ზოგიერთი კი იფიქრებს, რომ, – ეს პრიმიტიული საკითხია. საჭიროა საუბარი დიად მეცნიერებებზე, სულიერებაზე, იმიტომ, რომ ასეთია თემა ამ პრესტიჟული ევროპული ფორუმისა. მე ვიცი, მე, ამის შესახებ ორგანიზატორებმა მაუწყეს, რომ ახლა ამ დარბაზში, ჩემს წინაშე სხედან ევროპაში ცნობილი პედაგოგი, – ნოვატორები, ფილოსოფოსები, მწერლები, რომელთა მოღვაწეობის თემა, – სულიერებაა. და სხვებიც, არანაკლებ მნიშვნელოვანი ადამიანები, სულიერ თემებზე მოაზროვნენი. ჰოდა, ზუსტადაც იმიტომ, რომ მე ვაცნობიერებ, ანგარიშს ვუწევ და ვიცი, თუ ახლა, ამ დარბაზში ვინ იმყოფებიან ჩემს წინაშე, – მე საკუთარ თავს ვაძლევ უფლებას და ჰექტარ მიწაზე ვსაუბრობ.*

* მეც ვაცნობიერებ, რომ უაღრესად განათლებული და ნიჭიერი თანამემამულეებისთვის ვთარგმნე ეს წიგნები და ისიც ვიცი, ზოგიერთი თქვენთაგანი, განსაკუთრებით ქართული ენის სპეციალისტი არ დამეთანხმება, მაგრამ მაინც მივეცი თავს უფლება, რომ ქარ-

ბატონებო, მე დარწმუნებული ვარ, ისეთ მცნებებს, როგორც სიყვარულია, სულიერებაა, აუცილებლად უნდა ჰქონდეთ საკუთარი მატერიალური განხორციელება.

ჰექტარი მიწა, რომელიც მე მაქვს მხედველობაში და რომელზეც საუბრობს ანასტასია,– ეს უბრალოდ მიწის ჰექტარი არ არის. ეს სივრცეა, რისი მეშვეობითაც თქვენ დაკავშირებულნი იქნებით კოსმოსთან. ამ სივრცეზე, შედეგად კი თქვენზე, რეაგირებას გააკეთებენ სამყაროს ყველა პლანეტები. ისინი იქნებიან თქვენი მეგობრები, დამხმარეები და მრჩეველები.

ნახეთ, რა ხდება ბუნების კანონების თანახმად: ჩვეულებრივი ყვავილი,– გვირილა,– ისიც კი განუწყვეტელ კავშირშია კოსმოსთან, პლანეტებთან, მზესთან. ყვავილი საკუთარ ფურცლებს შლის, როცა მზე ამოდის და ხურავს, როცა მზე ჩადის. ისინი ერთიან ჰარმონიაშია ერთმანეთთან. ტრილიონობით კილომეტრებს და სინათლის წლებს არ შეუძლიათ მათი დამორჩილება. ისინი ერთად არიან – დიადი მზე და პატარა მიწიერი ყვავილი. მათ იციან, რომ ისინი მხოლოდ ერთად წარმოადგენენ სამყაროსეული ჰარმონიის დიად შემომქმედებს.

მაგრამ, არა მარტო მზეზე რეაგირებს ყოველი მიწიერი ბალახი, არამედ რეაგირებს სხვა პლანეტებზეც, რეაგირებს ადამიანზე და მისი გრძნობების ენერგიაზე. მეცნიერებმა ასეთი ექსპერიმენტი ჩაატარეს. ოთახის მცენარის ყვავილს ჩაურთეს მიმღები, ხელსაწყოს ისრები უმცირეს ენერგეტიკულ იმპულსზე რეაგირებდნენ, რომელიც ყვავილისგან გამოდიოდა. რიგ-რიგობით ოთახში შემოდიოდა რამოდენიმე ადამიანი. ერთმა გვერდით ჩაუარა, მეორე მივიდა და წყალი დაუსხა, მესამე შემოვიდა და მცენარეს ფოთოლი მოაწყვიტა. ხელსაწყობმა დააფიქსირეს, რომ, როცა შემოვიდა ადამიანი, რომელმაც ფოთოლი მოსწყვიტა, მცენარე ღელვას იწყებს და ხელსაწყოს ისარი იხრება.

ხშირადაა შესაძლებელი ასეთი ფენომენის ხილვა: ყვავილები ჭკნებიან, როცა პატრონი მიემგზავრება. ანუ, ჩვენ გვესმის, რომ ყველა მცენარე ადამიანზე რეაგირებს. შეუძლიათ ადამიანი უყვარდეთ, ასევე შეუძლიათ არ უყვარდეთ. შესაბამისად, საკუთარ სიყვარულს ან არ სიყვარულს პლანეტებს ატყობინებენ.

და აი, ახლა წარმოიდგინეთ, რომ თქვენ გაქვთ რაღაც სივრცე,– ჰექტარი მიწა. არა უბრალოდ ჰექტარი მიწა, სადაც ჩათესილია გასაყიდი კარტოფი-

თულ სიტყვებში ზოგიერთი ასო-ბგერათა შეთანწყობა დამებრუნებინა და ზოგი მივიწყებული სახელწოდებები აღმედგინა, რომელიც მხოლოდ სხვადასხვა კუთხის ლექსიკაშია შემორჩენილი... იქნებ, „გრამატიკული მართლწერიდან“ გამომდინარე ზოგიერთი ასო-ბგერის ამოღება უფრო მეტ ზიანს აყენებს ჩვენი წარსული ცოდნის უმოკლესი გზით აღდგენას?!.. ც.გ.)

ლი, არამედ მიწის ჰექტარი, რომელზეც, თქვენ, გაქვთ რა, ცნობიერებისა და სულიერების გარკვეული დონე, იწყებთ თანაქმნადობას.

თქვენ გაქვთ ტერიტორია, რომელზეც უამრავი მცენარეა დარგული არა დაქირავებული მუშების მიერ, არამედ უშუალოდ თქვენს მიერ. ყოველი მცენარე, ყოველი ბალახი თქვენდამი სიყვარულითაა განმსჭვალული, და აი, მათ, ამ მცენარეებს, ცოცხალ არსებებს, უნარი აქვთ თქვენთვის შეკრიბონ სამყაროს ყველა საუკეთესო ენერგიები. შეკრიბონ და გადმოგცენ თქვენ. ეს მცენარეები, ხომ არამარტო დედამიწის ენერგიით იკვებებიან. თქვენ ხომ იცით, რომ არის ისეთი მცენარეები, რომელთაც ნიადაგის გარეშეც შეუძლიათ ზრდა.

ხუთი ათასი წლის წინ უძველეს ეგვიპტეში ცხოვრობდნენ ქურუმები, რომლებმაც შეჰქმნეს უამრავი რელიგიები და ეს ქურუმები მთელ რიგ ერებს მართავდნენ. ეს ქურუმები იყვნენ იმ პერიოდის ყველაზე მდიდარი ადამიანები, მათი სასახლეების სარდაფებში ინახებოდა სკივრები ოქროთი და ძვირფასეულობით, მათ იცოდნენ უამრავი საიდუმლო მეცნიერებანი, რჩევისთვის და ფულისთვის მათთან ფარაონები მიდიოდნენ. ყოველი უმაღლესი წოდების ქურუმს საკუთარი ჰექტარი მიწა ჰქონდა, სადაც მონებს მუშაობის ნებას არ აძლევდნენ. ეს ყველაზე მდიდარი ადამიანები, მცოდნენი უამრავი მეცნიერებებისა, ფლობდნენ ჰექტარი მიწის საიდუმლოებასაც. ეგვიპტის უძველეს ტაძართა კედლებზე დაწერილი იყო: „ნუ მიიღებ საკვებს შენი მონისგან“. ეს ერთი მაგალითია.

მეორე მაგალითი. უძველეს რომში სენატორებმა გამოსცეს ბრძანებულება:– თუკი მონამ მიწაზე მუშაობა იცის და მას მიწა მიცემული აქვს, მაშინ ამ მონის მეორე ბატონზე გაყიდვა, მხოლოდ მიწასთან ერთად შეიძლება, რათა იმ მიწაზე გახარებულ მცენარეებთან გარეშე პირი არ დაშვებულიყო. ჰოდა რომის სენატორები რატომ აძლევდნენ ზოგიერთ მონას მიწის ნაკვეთს? უფრო მეტიც, რატომ აძლევდნენ ფულსაც, რათა მათ თავისთვის იქ სახლი აეშენებინათ? მხოლოდ ერთადერთი მიზეზის გამო,– მათგან როცა მოსავლის 10%-ს მიიღებდნენ,– ეს მოსავალი მიწის მოსიყვარულე ადამიანის მიერ გამოზრდილი და სიყვარულითვე გაჯერებული უნდა ყოფილიყო. მხოლოდ ასეთი პროდუქტიდან შეიძლება სარგებელი იყოს.

ეგვიპტელმა ქურუმებმა და უძველესი რომის სენატორებმა იცოდნენ, როგორი საკვებია ადამიანისთვის სასარგებლო. პროდუქტებს, რომლებსაც ჩვენ ახლა მივირთმევთ, მათი საკვებად გამოყენება არაფრით არ შეიძლება:– ეს „მკვდარი“ საკვებია. ძალზედ დიდი სხვაობაა იმ საკვებსა და იმას შორის, რომელსაც თქვენ ბუჩქიდან სწყვეტთ და იქვე მიირთმევთ და იმ კენკრას შორის, რომელიც მაღაზიაში იყიდება. საქმე მარტო იმაში არ არის, რომ იგი უკვე მომჟღნარია, საქმე იმაშია, რომ მასში არ არის ენერგია. მას არ შეუძლია

ადამიანის სულის გამოკვება. მე უკვე აღარ ვლაპარაკობ იმაზე, რომ ჩვენმა ტექნოკრატულმა სამყარომ ისეთი სახეობის მცენარეები შექმნა, რომლებიც მუტანტებს წარმოადგენენ.

ასე და ამგვარად, თუკი ჩვენ არ გაქვთ თქვენი ჰექტარი მიწა, მაშინ თქვენ ვერსად ვერ იპოვით საკვებს, ადამიანისთვის ღირსეულს. თქვენ შეგიძლიათ აიღოთ ფული და იყიდოთ რაღაც-რაღაც ბოსტნეული. მაგრამ იცოდეთ: *ეს ბოსტნეული თქვენთვის არ გაზრდილა. ისინი საერთოდ არ გაზრდილა ადამიანისთვის. ისინი გაიზარდნენ ფულისთვის.*

არ არსებობს ავადმყოფობები, რომელთა განკურნებაც არ შეუძლია სიყვარულის სივრცეს, რომელიც თქვენი საკუთარი ხელებით, გულითა და სულითაა შექმნილი.

ადამიანები – ეს ღვთის შვილებია. მცენარეთა და ცხოველთა სამყაროც, ჰერი და გარეშემო მყოფი სივრცეც, ასევე ღვთის ქმნილებებია. ყველაფერი ერთად კი სხვა არაფერია, თუ არა ღმერთის მატერიალიზებული სული. თუკი ვინმე საკუთარ თავს უმაღლესი სულის ადამიანს უწოდებს, მაშინ დაეგვიჩვენოს თავისი მატერიალიზებული სულიერება.

წარმოიდგინეთ, რომ ახლა თქვენ ზემოდან ღმერთი გიყურებთ და ხედავს, რომელიაგ მისი შვილებიდან, თუ როგორ მართავს ტრამვაის, რომელიაგ აშენებს შენობას, რომელიაგ დგას მაღაზიაში და დახლოს უკან ვაჭრობს – ის გამყიდველია. ასეთი პროფესიები ღმერთს არ შეუქმნია. ეს პროფესია მონებისთვისაა. ღმერთის სურვილი სულაც არ ყოფილა, რომ მისი შვილები მონები ყოფილიყვნენ. მან შექმნა მშვენიერი სამყარო, რომელიც მისცა და დაუქვემდებარა საკუთარ შვილებს. აიღეთ იგი და ისარგებლოთ! მაგრამ ამისთვის, მის მიერ შექმნილი სამყაროს გაგებაა საჭირო. გაგება, თუ რა არის მთვარე, გაგება, თუ რა არის პატარა ბალახი, რომელსაც ათასფურცელას ეძახიან.

ასე და ამგვარად, რა არის ეს ჰექტარი მიწა? ეს არის ადგილი, რაზეც ადამიანმა ოფლში გახვითქულმა უნდა იმუშაოს? არა! ეს ის ადგილია, სადაც ადამიანმა საერთოდ არ უნდა იმუშაოს! ეს ის ადგილია, რისი მეშვეობითაც ადამიანმა უნდა მართოს ქვეყნიერება. მითხარით, ვინ უფრო დიდ კმაყოფილებას განაცდევინებს ღმერთს: ადამიანი, რომელიც ტრამვაის მართავს, თუ ადამიანი, თუნდაც პატარა ნაჭერ მიწას რომ გაამენებს და მას გადააქცევს სამოთხედ? რაღა თქმა უნდა მეორე.

შეიძლება კი, დღევანდელ ადამიანებს გზა გაუხსნა კოსმოსისკენ? და, ასწავლო მათ მთვარის, მარსის ათვისება? არ შეიძლება! იმიტომ, რომ იქ გაჩნდება იარაღი, იქ გაჩნდება ჭუჭყი, იქ ისეთივე ომები იქნება, როგორიც დედამიწაზეა. მაგრამ ადამიანი, ხომ იმისთვისაა შექმნილი, რომ აითვისოს

სხვა სამყაროები და ეს მოხდება მხოლოდ მაშინ, როცა ადამიანი მიხედება და აითვისებს დედამიწას. სამყაროს ათვისების ხერხი სულაც არ არის ტექნიკური, იგი ფსიქოტელეპატურია.

ადამიანისთვის აუცილებელია იმის გაცნობიერება, შეგნება, რაშია სამყაროს შექმნის ჭეშმარიტი არსი და სილამაზე.

მშვენიერად ითვლება თქვენი ქალაქი ციურიხი. ჩვენ ათასჯერ შეგვიძლია ვთქვათ, რომ იგი მშვენიერია. მაგრამ, აი, კონკრეტულად რა არის მასში მშვენიერი? დიახ, აქ ძალიან სისუფთავეა, დიახ, ერთი შეხედვით აქ ბევრი უზრუნველყოფილი ადამიანია. მაგრამ განა მშვენიერია აი, ამ ასფალტით დაფარული მიწა? განა კარგია, რომ მხოლოდ ზოგიერთ ადგილასაა ამოზრდილი მწვანე კუნძულები? განა კარგია, რომ თქვენი ქალაქის ცენტრში დიდებული კედარი კედება? იგი გამონაბოლქვი ჭვარტლისგან იგუდება. იგუდება გამოტყორცნილი ამონაბოლქვისგან. კედება არა მარტო იგი და იგუდება არა მარტო იგი. ამ აირებისგან იგუდება ადამიანი, რომელიც ამ გზაზე მიდი-მოდის.

ჩვენ უნდა დავფიქრდეთ, თუ რა ჩავიდინეთ აი, ამ დედამიწაზე. და უკეთესია ვილაპარაკოთ ძალზედ მარტივად. მოდით, ყოველმა ჩვენთაგანმა ავიღოს საკუთარი მიწა-წყლის პატარ-პატარა მიწის ნაკვეთი, მოვიკრიბოთ მთელი ჩვენი გონიერება და მთელი ჩვენი სულიერება და შევქმნათ სულ პატარ-პატარა, მაგრამ კონკრეტული სამოთხე. ეს პატარ-პატარა მიწის ნაკვეთები გადააქცევს დედამიწის მთელს პლანეტას აყვავებულ ბაღად, საკუთარ სულთა მატერიალიზებას, როგორც ეს ღმერთმა გააკეთა. თუკი ამას სხვადასხვა ქვეყნებში მილიონობით ადამიანი გააკეთებს, მაშინ მთელი დედამიწა აყვავებულ ბაღად გადაიქცევა და, აღარ იქნება ომები, იმიტომ, რომ მილიონობით ადამიანი დიადი თანაქმნილებით იქნება გატაცებული და თუკი რუსები შვეიცარიაში ან გერმანიაში გაემართებიან, მხოლოდ იმისთვის, რომ დატკბნენ მშვენიერი ცოცხალი ოაზისების ცქერით და გადაიღონ სულს ჭეშმარიტად მატერიალიზაციის გამოცდილება.

რუსეთი ახლა, სამწუხაროდ ესწრაფვის მიზამოს დასავლეთს, რუსი პოლიტიკოსები თავიანთ გამოსვლებში, როცა დასავლეთის ქვეყნებზე საუბრობენ, ცდილობენ გამოიყენონ ისეთი გამოთქმები, როგორიცაა აი, ასეთი სიტყვები: „განვითარებული“, „ცივილიზებული“. მოუწოდებენ ადამიანებს დაეწიონ მათ „განვითარებულობაში“ და „ცივილურობაში“. **ჩვენმა პოლიტიკოსებმა ჯერ კიდევ არ უწყიან ის, რომ შესაძლებელია არამც თუ სწრაფი დაწყება, არამედ მნიშვნელოვნად გასწრებაც. ხოლო, ეს, მხოლოდ იმ შემთხვევაში მოხდება, თუკი შემოგბრუნდებით და სხვა მხარეს გავიქცევით.**

მე არც ერთი წუთით არ მსურს დავამცირო ან შეურაცხვეყო თქვენი დასავლური ცივილიზაცია. მაგრამ ჩვენ ხომ სულიერებაზე ვსაუბრობთ. ჰოდა,

უნდა ერთმანეთის წინაშე გულწრფელნი ვიყოთ. სულიერება, მხოლოდ მატერიალური სიუხვით, ან ტექნიკური მიღწევებით არ შეიძლება განისაზღვროს. კაცობრიობის მხოლოდ ასე ცალმხრივად ტექნოკრატულ განვითარების გზას უცილობლად უფსკრულისკენ მივყავართ. თქვენ, აქ შეკრებილნი ამას უეჭველად აღიარებთ, მაგრამ მაშინ თქვენ ისიც უნდა აღიაროთ, რომ უფსკრულისკენ პირველები თქვენ გარბიხართ, ჩვენ კი დისტანციაზე მოგსდევთ. შეეცადეთ შეჩერებასა და დაფიქრებას, იმის გაცნობიერებას თუ რა მოსდის თქვენს სამყაროს და, თუკი შესძლებთ ამის შეცნობას, მაშინ შესძახეთ თქვენს უკან მორბენალთ: „შეჩერდით, ბიჭებო, ნუ მორბიხართ: აქ უფსკრულია, ჩვენ უკვე მის პირას ვდგავართ. ემებეთ სხვაგვარი გზა“.

ჩვენ ერთობლივად საკუთარ გულებს მიყურადებულებმა, სულსა და სულიერებაზე მარტო სიტყვებით ლაპარაკიდან უნდა მისი მატერიალიზაციისკენ გადავიდეთ. ერთი ჰექტარი, – ეს პლანეტაზე სულ რაღაც ერთი მისხალი წერტილია. მაგრამ მილიონობით ასეთი წერტილები მთლიან პლანეტას აყვავებულ ბაღად გადააქცევენ. ტრილიონობით ყვავილის ფურცლები, ბავშვებსა და ხანდაზმულთა ბედნიერი ღიმილები შეატყობინებენ სამყაროს:

– დედამიწის ადამიანები მზად არიან დიადი თანაქმნადობისთვის.

– ჩვენ გელით შენ, ადამიანო, – უპასუხებენ სამყაროს პლანეტები – ჩვენ გელით შენ, ღირსეულო ღვთის ძეგბო და ასულებო.

დედამიწაზე დიადი გარდასახვის დასაწყისი, ჩვენმა ათასწლეულმა დააფუძნა. ათი ათასობით რუსული ოჯახი უკვე გაესწრაფა თავისი ჰექტარისკენ. მამა და დედა, თავიანთი შვილებისთვის სიყვარულის სივრცის, რეალურად შემქმნელები, ბევრად უფრო სულიერნი არიან, ვინემ ყველაზე ცნობილი ბრძენნი, რომლებიც სულიერებაზე საუბრობენ და მარტო გვმოდვრავენ.

დაე, ყოველი ადამიანის სული დედამიწიდან მშვენიერ ყვავილად, არმატულ ნაყოფისმომტან ხედ ამოიზარდოს. დაე, ასე იყოს ჩვენი პლანეტის ყოველ ჰექტარზე.

ამ სიტყვების შემდგომ დარბაზში რამოდენიმე ხანს აბსოლუტური სიჩუმე ჩამოწვა, შემდეგ კი ტაშმა იქუხა.

ციურიხში მე სიტყვით მეორე დღესაც გამოვედი. და, დარბაზი კვლავ სავსე იყო. იქ, ჩვენი ყოფილი თანამემამულენიც იყვნენ.

ვვიჩრობ, მე, არც ისე თანმიმდევრულად ვსაუბრობდი, მითუმეტეს თარჯიმნის მეშვეობით. მაგრამ ადამიანები არ მიდიოდნენ, მისმენდნენ, იმიტომ, რომ ადამიანებთან ამ დარბაზში არა მარტო მე ვსაუბრობდი, არამედ უდიდესი ძალა საუბრობდა, – ძალზედ მარტივი და კონკრეტული, და ამავედროულად უჩვეულო, ადამიანის სულის სიღრმეებში, ათასწლეულების მანძილზე ადამიანი-შემომქმედის ცხოვრების მიმართ შემონახული, – ნოსტალგია! და

აი, მაშინ, ჩემთვის გავიფიქრე: „საჭიროა კი, ვინმეს ვუმტკიცო, რომ აუცილებლად დაბრუნდებიან რუსეთში ძენი და ასულნი, უკეთური ძალის მიერ ქარწალებულნი. დაბრუნდებიან! თქვენ, გაიხსენებთ ანასტასიას სიტყვებს:

„რუსეთში, ამ დღეს ჩამოვლენ სტუმრები. ყველა ისინი, ვინც ატლანტიკად დაბადა დედამიწამ, როგორც უძლები ძენი, ისე დაბრუნდებიან. დაე, ბარდები ყოველგან უკრავდნენ გიტარებზე. და, მოხუცები ბარათებს სწერდნენ ბავშვებს და ყველა ბავშვი, - საკუთარ მშობლებს. და, ჩვენ, მე და შენ, მოულოდნელად, ძალიან ახალგაზრდები გავხდებით. ახალგაზრდები, როგორებიც იყვნენ ადამიანები პირველად“

სახალხო ძალაუფლება

ქიდევ ერთი მიმართვა-კითხვარის გაგზავნა მსურდა წიგნების სერია, - „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ მკითხველებისადმი.

ახლა მიმდინარეობს რუსეთის სახელმწიფოს განვითარებისთვის თქვენს მიერ სახალხო პროექტის შექმნის პროცესი. სტატიების ნაწილი ალმანახებში ქვეყნდება, ნაწილი განთავსებულია ინტერნეტის საიტზე „ანასტასია“. როგორც მე მესახება, მასალების უმეტესობა ძალზედ საინტერესოა. თუმცაღა, ერთი საკითხი – ხელისუფლების თაობაზე – არასაკმარისად იხილება. ეს კი, ძალზედ მნიშვნელოვანი საკითხია. მოდით, ამაზე ერთად ვიფიქროთ. დასაწყისისთვის კი, მე ჩემს დასკვნებს გაგიზიარებთ.

ხელისუფლება ხშირად იცვლება. სულ რაღაც ბოლო ასწლეულში ადამიანები მეფის დროს ცხოვრობდნენ, კომუნისტების დროს, რამოდენიმე დემოკრატი-ხელისუფალთა დროს. ხელისუფლება იცვლება, მაგრამ ხალხის ცხოვრება უკეთესობისკენ მაინც არ იცვლება. რატომ? ხელისუფლებაში მუდამ ცუდი ადამიანები მოდიან? საეჭვოა. უფრო სავარაუდოა, რომ ჩამოყალიბებული სისტემა, ხელისუფლებაში მოსულ ნებისმიერ პოლიტიკოსს, საზოგადოების ცხოვრების უკეთესობისკენ წარმართვის საკითხში არაქმედითუნარიან ჩინოვნიკად აქცევს.

აიღეთ უკანასკნელი მოწვევების საკანონმდებლო თათბირები. თითქოსდა კენჭი უყარეს ნორმალურ, ოჯახების მქონე ადამიანებს, ხოლო მათი საქმიანობის დროს, რბილად რომ ვთქვათ, უცნაური კანონპროექტები იხილება. რატომ? შესაძლოა იმიტომაც, რომ: – მოვლენ თუ არა ხელისუფლებაში, ისინი სხვა სამყაროში ხვდებიან, ხალხისგან მოწყვეტილ სამყაროში?.. ბინა სადეპუტატო სახლში, გამაფრთხილებელ-საყვირიანი მანქანა, ყოველგვარი შეღავათები, ამაოება ამოებათა და კაბინეტი, სადაც ხალხი ვერც ხვდება.

ანასტასიას ბაბუამ, დეპუტატებისთვის საინტერესო კანონპროექტი შემომთავაზა. ყველა მათგანმა უნდა მიიღოს მიწა და აუცილებლად უნდა

იცხოვროს დასახლებებში, იმ ხალხის მეზობლად, სადაც თავადვე გააშენებს საგვარეულო მამულს. უკრაინის მოქალაქემ, იურიდიული ფაკულტეტის კურსდამთავრებულმა, ტატიანა ბოროდინამ, დეტალური გახადა ეს პროექტი და ვფიქრობ, იგი ყურადღებას იმსახურებს. ამიტომაც გადავწყვიტე, მოცემულ წიგნში მისი სტატიის ძირითადი ნაწილი დამებეჭდა და მკითხველებისთვის მეთხოვა, იგი თავისი რეგიონის ყველა დონის საკანონმდებლო სათათბიროს დეპუტატებისთვის შეეთავაზებინათ.

და, კიდევ, მე, მკითხველებს მოვუწოდებ აუცილებლად მიიღონ მონაწილეობა რეგიონალურ და ფედერალურ არჩევნებში, მაგრამ კენჭი უყარონ მხოლოდ იმ სადეპუტატო კანდიდატებს, რომლებიც საკუთარ ადგილ-მამულებში ცხოვრობენ.

მაგრამ, განა მართო პასპორტში შტამში მიანიშნებს ამა თუ იმ მოქალაქის მიკუთვნებას რუსეთთან? უამრავი შემთხვევებია, როცა კენჭისყრაში მონაწილე დეპუტატს რუსეთის მოქალაქეობა აქვს, ბინაც, სადაც ჩაწერილიცაა, ხოლო მისი მდიდრული ადგილ-მამული კი, სხვა ქვეყანაში მდებარეობს. განა ის, იფიქრებს რუსი ხალხის გაჭირვებაზე? უფრო სავარაუდოა, რომ მისი გონება სულ სხვა რამისკენ იქნება მიმართული.

თუკი კანდიდატს საკუთარი პატარა სამშობლო – საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამული რუსეთში აქვს, – და ის იქ, რუსეთის მოქალაქეებს შორის ცხოვრობს, მისგან კიდევ შეიძლება ისეთ მუშაობას ელოდო, რომელიც მიმართული იქნება ამ მოქალაქეებისა და დიდი სამშობლოს საკეთილდღეოდ.

ეს გასაგებიც ხდება ბევრი ადამიანისთვის. სტუდენტები, კანონმდებლთა დასახმარებლად, კანონების წერასაც კი იწყებენ.

რუსეთის კანონი საგვარეულო დასახლებებზე, რუსეთის ყველა დონის სახალხო დეპუტატთა მიერ შექმნილი. (პროექტი)

რუსეთის სახალხო დეპუტატთა მიერ შექმნილი კანონი, განსაზღვრავს საკანონმდებლო სოციალურ და ეკონომიურ საფუძვლებს, საგვარეულო დასახლების და საგვარეულო მამულის შექმნასა და ფუნქციონირებაზე. ასევე უზრუნველყოფს რუსეთის კონსტიტუციით გაცხადებულ რუსეთის მოქალაქეთა უფლებებს მიწაზე, როგორც ძირითად ნაციონალურ სიმდიდრეზე.

კანონი მიმართულია რუსეთის სახალხო დეპუტატისთვის სრულფასოვანი პირობების შესაქმნელად, ხარისხიანი და ნაყოფიერი შრომისთვის. დაამუშავოს, შექმნას და მიიღოს რუსეთის კანონები, ასევე, მაქსიმალურად უზრუნველყოფს და დაუახლოვოს იგი ამომრჩეველთა ინტერესებს.

სტატია 1. კანონში გამოყენებული ძირითადი ტერმინები და შეხედულებები.

მოცემულ კანონში ტერმინები გამოიყენება შემდეგი მნიშვნელობით:

საგვარეულო ადგილ-მამული, - მიწის ნაკვეთი ფართობით 1 ჰა-დან 1,3 ჰამდე, რომელსაც მისცემენ რუსეთის სრულწლოვან მოქალაქეს სამუდამო მფლობელობაში, მემკვიდრეობის გადაცემის უფლებით, მიწისა და მოსავლის გადასახადის დაკისრების გარეშე.

საგვარეულო დასახლება – დასახლებული პუნქტი, ადგილობრივი მმართველობის საწყისებზე ორგანიზებული, შემდგარი საგვარეულო ადგილ-მამულებისგან და სოციალურ-კულტურული და საზოგადოებრივი დანიშნულების ობიექტებისგან.

სამუდამეპამო სარგებლობა, - მიწის ნაკვეთის უპირობო, უვადო, უანგარო მფლობელობა და გამოყენება.

ცოცხალი ღობე, - ხეები და ბუჩქი, - მცენარეები, დარგული საგვარეულო ადგილ-მამულის და საგვარეულო დასახლების პერიმეტრის გასწვრივ.

სტატია 2. კანონმდებლობა საგვარეულო ადგილ-მამულებზე და საგვარეულო დასახლებებზე.

რუსეთის სახალხო დეპუტატების მიმართ, საგვარეულო დასახლების შესაქმნელად მიწის ნადელის გადაცემა, საგვარეულო ადგილ-მამულისა და საგვარეულო დასახლების უფლებების რეჟიმის განსაზღვრა, მათი ფუნქციების რეგულირება რუსეთის კონსტიტუციით, რუსეთის მიწის კოდექსით, რუსეთის ახლანდელი კანონმდებლობით „საგვარეულო ადგილ-მამული და საგვარეულო დასახლებები რუსეთში“ და სხვა კანონებით.

სტატია 3. კანონმდებლობის ძირითადი პრინციპები, საგვარეულო დასახლებების ფეროში

რუსეთის სახალხო დეპუტატების მიერ შექმნილი საგვარეულო დასახლებები ექვემდებარება შემდეგ ძირითად პრინციპებს:

ა) კანონიერების დაცვა;

ბ) პირობების შექმნა რეალიზაციისთვის რუსეთის ყველა მოქალაქისთვის, მიწაზე უფლებით, როგორც ძირითადი ნაციონალური სიმდიდრე.

გ) საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელად უანგაროდ, უპირობოდ გადაცემული მიწის ნაკვეთების, უვადო ფლობა და მოხმარება.

დ) საგვარეულო ადგილ-მამულების მფლობელთა განთავისუფლება ჭირნახულის გაყიდვის გადასახადისგან, რომელიც მოყვანილი და წარმოებული იქნება საგვარეულო ადგილ-მამულში;

ე) მიმდინარე მოწვევის რუსეთის ერთი სახალხო დეპუტატის მიერ ერთი საგვარეულო დასახლების შექმნა;

ვ) სხვაგვარი პრინციპებით.

სტატია 4. კანონის მოქმედების სფერო

ამ კანონის მოქმედება ვრცელდება ყველა დონის რუსეთის სახალხო დეპუტატებზე, არჩეულებზე შესაბამისი საკანონმდებლო არჩევნებით, ასევე

რუსეთის სრულწლოვან მოქალაქეებზე, ვინც სურვილი გამოთქვა საგვარეულო ადგილ-მამულში ცხოვრებაზე, იმ პრინციპით ორგანიზებულზე, რომელიც ჩამოყალიბებულია მოცემულ კანონში.

სტატია 5. რუსეთის სახალხო დეპუტატს მიეცეს რწმუნება მიწის ნადელზე საგვარეულო დასახლებისთვის

1. ახლანდელი და მომავალი მოწვევის რუსეთის ყოველ სახალხო დეპუტატს, მისი არჩევის მომენტიდან მთელი წლის განმავლობაში მიეცემა მიწის ნადელი არა უმცირეს 150 ჰექტარის ფართობისა, საგვარეულო დასახლების შექმნისთვის (შემდეგ – მიწის ნადელი).

2. რუსეთის სახალხო დეპუტატის პროპორციული სისტემით არჩევისას მრავალმანდატიან საერთო სახელმწიფოებრივ საარჩევნო მხარეში, პოლიტიკური პარტიებისგან სადეპუტატო კანდიდატთა სიით, საარჩევნო ბლოკით გასულებს მიწის ნაკვეთი მიეცემა რუსეთის სახალხო დეპუტატს ერთ-ერთ რეგიონში მისი არჩევანის მიხედვით. რსდ-ის ოლქის ერთმანდატიანი საარჩევნო მაჟორიტარული სისტემით არჩეულს, პირობითი უმრავლესობიდან, მიწის ნადელი მიეცემა, იმ საარჩევნო ოლქის საზღვრებში, საიდანაც იქნა დეპუტატი არჩეული.

3. იკრძალება ერთი საგვარეულო დასახლების შექმნა ორი ან რამოდენიმე რსდ-ის მიერ, ასევე ცხოვრება ორი ან მეტი მიმდინარე მოწვევის რსდ-ის.

4. მიწის ნადელი მიეცემა ერთიანი მასივით მასზე განთავსებული წყლის წყაროებით სახელმწიფოებრივი ან კომუნალური საკუთრების მიწებიდან. მიწა ამოღებულ უნდა იქნეს იმ პირებისგან, რომლებსაც იგი აქვთ მუდმივ სარგებლობაში და გადაეცეს რსდ-ს საგვარეულო ადგილ-მამულის გასაშენებლად.

5. აუცილებლობის შემთხვევაში მიწა უნდა იქნას შესყიდული მიწის ნაკვეთის მესაკუთრებისგან საზოგადოებრივი საჭიროებისთვის. მიწის ნაკვეთის მესაკუთრე არა უგვიანეს ერთი წლისა სავარაუდო შესყიდვაზე წინასწარ უნდა იქნას გაფრთხილებული წერილობით იმ ორგანოს მიერ, რომელიც გადაწყვეტილებას იღებს მიწის ნაკვეთის შესყიდვაზე. მიწის ნაკვეთის შესყიდვა ხორციელდება მესაკუთრის თანხმობით. მისი ღირებულება დგინდება ფულად შესატყვისობაში და მიწის საექსპერტო შეფასებით, რომელიც ტარდება რუსეთის მინისტრთა კაბინეტის მიერ დამტკიცებული მეთოდიკით.

6. მიწის ნაკვეთი, რომელიც სავარაუდოა, რომ უნდა ჩაიდოს იმ მიწის ნადელში, რომელიც რსდ-ის მიერ საგვარეულო დასახლება უნდა შეიქმნას, მაგრამ იმყოფება ფიზიკური ან იურიდიული პირის საკუთრების ქვეშ, მესაკუთრის თანხმობით შესაძლებელია სხვა თანაბარ მიწის ნაკვეთზე გაცვლა მოცემული რეგიონის ფარგლებში, ასევე, მესაკუთრის სურვილისამებრ, რუსეთის სხვა რეგიონშიც.

7. რუსეთის მოქალაქენი,- შექმნილი საგვარეულო დასახლების ტერიტორიის მოსაზღვრე მიწის ნაკვეთების მესაკუთრეები და მიწის მეწილეები (მეპაიეები), გამოყოფილები ნატურალურად (ადგილობრივად),- აქვთ უფლება უანგაროდ გადასცენ მათ მიერ კუთვნილი მიწის ნაკვეთები რსდ-ის დეპუტატებს, სამუდამო სარგებლობის უფლებით, რომლებმაც უნდა შექმნან საგვარეულო დასახლებები.

8. რუსეთის მოქალაქეები, რომელთაც საკუთრებაში აქვთ საკუთარი წილი (პაი), რომელიც ნატურალურად არ არის გამოყოფილი (ადგილობრივად), აქვს უფლება მიუერთოს სრულად ან ნაწილობრივ (არაუმცირეს ერთი 3/4 ფართისა) რსდ-ის მიერ შექმნილ საგვარეულო დასახლებას და მიიღოს იქვე, სამუდამო სარგებლობის უფლებით, მიწის ნაკვეთი საგვარეულო მამულის გასაშენებლად.

სტატია 6. საგვარეულო დასახლებებში მიწების შემადგენლობა

1. საგვარეულო დასახლებების მიწები შემდეგი სახეობების მიწებისგან შედგება:

* საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელი მიწის ნაკვეთები.

* საგვარეულო ადგილ-მამულის მიწის ნაკვეთები რსდ-ის შვილებისთვის (სარეზერვო ფონდი) არაუმეტეს ორი ნაკვეთის ოდენობისა ერთ საგვარეულო დასახლებაზე.

2. მიწის ნაკვეთების გამოიყოფა სოციალური, კულტურული და საზოგადოებრივი დანიშნულებისთვის, საგვარეულო დასახლების გენერალური გეგმის მიხედვით. ფართობი, რომელიც მოცემული მიწის ნაკვეთებითაა დაკავებული, უნდა შესდგებოდეს საგვარეულო დასახლების საერთო ფართის არა უმეტეს 7%-სა. მოცემული მიწის ნაკვეთები იმყოფებიან საგვარეულო დასახლების ტერიტორიული საბჭოს უწყების ქვეშ.

3. მიწის ნადელის დარჩენილი ნაწილი იყოფა მიწის ნაკვეთებად თითო, არა უმცირეს 1 ჰა-სი. მიწის ნაკვეთის ზომა დაყვანილ უნდა იქნეს 1,3 ჰექტარამდე საკუთარი რელიეფისა და სხვა ფაქტორების გათვალისწინებით.

4. ყველა სახეობის მიწის ნაკვეთებს შორის აუცილებელი წესით იქმნება გასასვლელები, არაუმცირეს 3-4 მეტრისა. თითოეული მიწის ნაკვეთის პერიმეტრის გასწვრივ, რომელიც მიცემულია საგვარეულო ადგილ-მამულის გასაშენებლად, მის მფლობელს აქვს უფლება დარგოს ცოცხალი ღობე.

5. მიწის ნაკვეთებზე, განპირობებული საგვარეულო ადგილ-მამულების გასაშენებლად, რუსეთის მოქალაქეებს აქვთ უფლება დარგონ ხეები და ბუჩქები (მათ შორის ტყის ჯიშის). შექმნან ხელოვნური წყალსაცავები, ააშენონ საცხოვრებელი სახლები და ნაგებობები, მოაწყონ დამხმარე სათავსოები და სხვა ობიექტები კეთილმეზობლური პრინციპების დაცვით.

სტატია 7. რუსეთის მოქალაქეთა შორის საგვარეულო ადგილ-მამულების შესაქმნელად განპირობებული მიწის ნაკვეთების განაწილების განრიგი.

1. რსდ-ის მიერ შექმნილი საგვარეულო დასახლებაში რსდ-ს უფლება აქვს პირველმა მიიღოს ერთი მიწის ნაკვეთი საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელად. საკუთარი არჩევანისამებრ სამუდამო მფლობელობაში, მე-მკვიდრეობითობის გადაცემით.

2. რსდ-ის ბავშვებიდან თითოეულს, რომელსაც საკუთარი ოჯახი ჰყავს, უფლება აქვს მიიღოს სამუდამო სარგებლობისთვის ერთი მიწის ნაკვეთი საგვარეულო ადგილ-მამულის გასაშენებლად.

3. საგვარეულო დასახლებაში ერთი ან ორი ნაკვეთი აუცილებლად მიეცეს ბავშვებს, - ბავშვთა სახლში აღზრდილებს და ლტოლვილებს.

4. რსდ-ს, 30%-მდე დარჩენილი რაოდენობის მიწის ნაკვეთები, უფლება აქვს თავისი შეხედულებისამებრ დაურიგოს რუსეთის მოქალაქეებს საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელად.

5. დარჩენილი მიწის ნაკვეთები უნდა დაურიგდეს რუსეთის მოქალაქეებს, რომლებიც მიეკუთვნებიან სხვადასხვა ფენებს (მეწარმეები, სოციალური სფეროს მუშაკები, პენსიონერები, შემოქმედებითი ინტელიგენციის წარმომადგენლები, სამხედრო მოსამსახურეები და მისი მსგავსნი). მიწის ნაკვეთები რუსეთის მოქალაქეთა შორის ნაწილდება კენჭისყრით, რომელიც ტარდება ღია წესით, მომავალ საგვარეულო დასახლებაში მცხოვრებთა თავყრილობაზე.

სტატია 8. საგვარეულო დასახლების ტერიტორიული საბჭო

1. საგვარეულო დასახლების მცხოვრებლებისგან შემდგარი ტერიტორიული საბჭო, რომელიც საგვარეულო დასახლების ფარგლებშია გაერთიანებული, მუდმივმცხოვრებლების დამოუკიდებელ ადმინისტრაციულ – ტერიტორიულ ერთეულს წარმოადგენს.

2. საგვარეულო დასახლების ტერიტორიული საბჭო უფლებამოსილია შექმნას წარმომადგენლობითი ორგანო, - ადგილობრივი მმართველობის საგვარეულო დასახლების საბჭო, შემდგარი, მხოლოდ მოცემული საგვარეულო დასახლების მცხოვრებლებისგან.

3. რსდ-ს ეკრძალება საკუთარი კანდიდატურის არჩევნებზე წამოყენება და არჩეულ იქნას საგვარეულო დასახლების საბჭოში. რსდ-ის საგვარეულო დასახლების საბჭოში არჩევის შემთხვევისას, მისი არჩევა ჩაითვლება ძალადაკარგულად.

4. ადგილობრივი თვითმმართველობის განსაკუთრებული სრულყოფილების დასარეგულირებლად, საგვარეულო დასახლების ტერიტორიულ საბჭოს უფლება აქვს ადგილობრივი საბჭოს შეკრებით ან ადგილობრივი რე-

ფერენდუმით მიიღოს საგვარეულო დასახლების ტერიტორიული საზღოვს წესდება (შემდგომში, - წესდება). რომელიც დაექვემდებარება რაიონული იუსტიციის სამმართველოს რეგისტრაციას.

სტატია 9. მიწის ნაკვეთის სტატუსი საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელად.

1. საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელი მიწის ნაკვეთი მიეცემა სამუდამო სასაგებლოებაში მემკვიდრეობითობის გადაცემის უფლებით მხოლოდ რუსეთის მოქალაქეს. საგვარეულო ადგილ-მამულის შესაქმნელი მიწის ნაკვეთი ეკრძალება მიეცეს უცხო ქვეყნის მოქალაქეებს და პირებს მოქალაქეობის გარეშე, იმ პირთა გამოკლებით, რომლებმაც დადგენილი კანონის მიხედვით მიიღეს ლტოლვილის სტატუსი (მაგრამ არა უმეტეს ორი ოჯახისა ერთ საგვარეულო დასახლებაში, რსდ-ის მიერ შექმნილში)*.

* * *

არ ვიცი, რამდენი ხანი ვსეირნობდი, სანამ ანასტასიას ბაბუა ეცნობოდა ჩემს მიერ ჩატანილი დოკუმენტების საქალაქდეს, როცა მოულოდნელად გაბმული, ხმამაღალი და ახალგაზრდული სიცილი მომესმა. ის სიცილს მაშინაც აგრძელებდა, როცა მასთან სასწრაფოდ მივიჭერი.

– მაგარია... ოჰ, გამაცინა... გმადლობ შენ... გმადლობ, ვლადიმირ. თავიდან არც კი მსურდა ჩაწვდომოდი ამ დოკუმენტებს.

– ჰოდა, თუკი მაინც ჩაწვდით, მაშ რატომ იცინით? მდგომარეობა ხომ უსერიოზულესია. ურთულესი!

– ვისთვისაა ურთულესი? – კითხვა შემიბრუნა ბაბუამ.

– ჩემთვის, მკითხველებისთვის, მამულის გაშენების მსურველებისთვის, რომლებზეც ანასტასია საუბრობდა.

შესაძლოა, ჩემი ტონი ოდნავ გაღიზიანებული და განაწყენებულიც იყო, როცა ამას ვამბობდი, რადგან ბაბუამ სიცილი შეწყვიტა და ყურადღებით დამაცკერდა. მერე კი, მშვიდად და სერიოზულად მიპასუხა:

– აქამომდე ვერ მივმხდარვარ რას ჯახირობს მოთა შენთან, და თანაც, ბავშვებსაც აჩენს. ოღონდ შენ, არ განაწყენდე ჩემზე, ბერიკაცზე, ვლადიმირ. მე ვერ მივმხდარვარ, სჩანს, ვერც სხვები ვერ მიხვდებიან, მაგრამ შესაძლოა, ამ მიუხვედრელობაშია დიადი აზრი. ამიტომაც არ ვარ შენს მიმართ მტრულად განწყობილი. არც განვიკითხავ მოთას, პირიქით, აღფრთოვანებული ვარ მისი ნამოქმედარით.

* კანონის დაწვრილებითი პროექტი და კომენტარები გამოქვეყნებულნი იქნებიან ალმანახ «რუსეთის მოგუგუნე კედრების» მომდევნო ნომერში. ალმანახის შემენა შესაძლებელია და კარგია თუკი მკითხველები ურჩევენ მთავრობის ყველა დონის დეპუტატს მის გაცნობას.

– კაცმა რომ თქვას თქვენ მანდ დაწერილზე, რაიმე არსებითის თქმა შეგიძლიათ?

– კი, მაგრამ, მე ხომ უკვე ვთქვი – აღფრთოვანებული ვარ ნამოქმედართ მეთქი.

– ვისი ნამოქმედართ?

– მოთას ნამოქმედართ.

– მაგრამ მე ხომ ჩემს მიერ დაწერილზე გეკითხებით.

ზაბუამ დახედა საქაღალდის ფურცლებს, მერე მდუმარედ და ყურადღებით მე დამაკვირდა და – მიპასუხა:

– ჰოდა, მე აღარ ვიცი, ვლადიმირ, შენს მიერ დაწერილი მიმართვა ადამიანებისადმი რამდენად აუცილებლობას წარმოადგენს? შესაძლოა მნიშვნელოვანიც კია იგი მათთვის. ჩემთვის კი, წაკითხული იმ ვარაუდის დასტურია, რომ მოთამ, ჯერ კიდევ ათი წლის წინ განჭვრიტა ყველა პერიპეტეიები და ყველაფერი, რაც შენ გეჩვენება წინააღმდეგობრივ ქმედებად, მან დიდი ხანია ეს სასიკეთოდ შემოაბრუნა.

– როგორ შეიძლება ჩემი და მკითხველების შეურაცხყოფის სიკეთედ შერაცხვა?

– შენ ხომ მიხვდი, ვინ გაყენებს შეურაცხყოფას შენ და შენს მკითხველებს?

– რაღაც სტრუქტურა, რუსეთის მართლმადიდებლური ეკლესიის ეგიდის ქვეშ დაფუძნებული.

– შენში განაწყენების გრძნობა წარმოიქმნა?

– დიახ.

– ჰოდა ეს, კარგია. ახლა ჭკუა-გონებამ კი არა, არამედ გრძნობებმა, შენში და მრავალ ადამიანში წარმოქმნილმა, შესაძლოა შენც შეგაძლებინოს მიხედვით, თუ როგორ სწამებდნენ შთამომავლების წინაშე თქვენს წინაპარ მშობლებს ცილს, როცა მათ წარმართები უწოდეს და საუკუნეების მანძილზე მიაწერდნენ იმ ცუდ ქმედებებს, რომლებიც თქვენს წინაპარ მშობლებს არ ჩაუდენიათ. ამის თაობაზე დაწერა და თქმა, მარტო შენ არ გიცდია. საუკუნეებსა და ათასწლეულებში უამრავი მემკვიდრე მოიძიება, ცილისწამების უარყოფას რომ ცდილა, მაგრამ სულ ამაოდ.

ახლაც წარმოიქმნა ის სიტუაცია, როცა ისეთივე ხერხით სწამებენ ცილს ღმერთის ქმნილებებთან შეხების მსურველ ადამიანებს. თუმცა ახლა, ასეთი ადამიანები ცოტანი აღარ არიან და საკუთარ თავზე გრძნობენ, თუ როგორ სწამებდნენ ცილს მათ წინაპარ მშობლებს. იმათი მეშვეობით კი, ვისაც დღეს ცილს სწამებენ, შორეული წინაპარი მშობლების სულები გამოიღვიძებენ. შორეული მშობლები, როგორც მფარველი ანგელოზები, დაცვას დაუწყებენ თავიანთ დღევანდელ შვილებს. იმაზე უფრო კეთილი და ნათელი ძალა არ იქნება, რაც ახლა იწყებს წარმოქმნას ქვეყნიერებაზე.

დამიჯერე. თუკი ახლა ასე მოხდა ადამიანებისთვის... თუკი უბილავ ძაფს უნარი ექნება მის მშობელთან შეერთოს დღევანდელი მე, რომელიც ორი ათასი წლის წინ ცხოვრობდა. და, თუკი ძაფი შეერთებისა მრავალჯამიერ გაგრძელება, მაშინ დღევანდელი ადამიანი ღმერთთან, თავის პირველ მშობელთან შეირწყმება.

ბაბუა ამას ისე ამბობდა, რომ აშკარად ღელავდა, მაგრამ მღელვარებას არ იმჩნევდა. მე კი დაზუსტება მსურდა!

– შესაძლოა თქვენს მიერ ნათქვამი ძალზედ მნიშვნელოვანია. მაგრამ ხომ ხდება საგვარეულო ადგილ-მამულების გაშენებაში შეფერხება.

– მაგრამ იქნებ და ეს შეფერხება აუცილებელიც კია, განსჯა-გააზრებისთვის და მომავლის პროექტის შექმნისთვის?

– შესაძლოა. რაღაც, ყველაფრის უჩვეულო შემობრუნება ხდება. თითქოს, კაცმა რომ სთქვას, უბრალო ქმედებებით იწყებოდა პირველი წიგნი, შემდეგ, – მეორეც, შემდეგ მკითხველთა კლუბები, ახლა კი, – „საგვარეულო წიგნი“ და „საოჯახო მატთანაც“ წარმოჩინდა.

ამ სიტყვების მოსმენისას, ბაბუამ კვლავ სიცილი დაიწყო, მაგრამ მაშინვე გაჩუმდა, კეთილი ღიმილით მითხრა:

– „საოჯახო მატთანეთი“ შესაძლებელია, რომ მოთამ პირადად იცულ-ლუტა ნამდვილად. ეტყობა, იმიტომ რომ თქვენ რაღაცნაირად დაემშვიდებიან. აბა უყურე რა, ერთი ისეთი სიტუაციაზე ჰქმნა, რომ მოთას იდეას ქვეყნის უმაღლესმა მთავრობამ და პატრიარქმა ერთდროულად დაუჭირეს მხარი. მაგრამ მხოლოდ ერთ იდეას. მის ფილოსოფიაზე კი, კრინტსაც არ სძრავენ, ან არც ესმით. ისინი, ვერ შევლენ მარადიულობაში, ისინი მხოლოდ ნახევრები არიან, მხდალები.

ისტორიაში და მარადიულობაში ისეთი ადამიანები შევლენ, რომლებიც ახლა, თუნდაც აზრ-ფიქრში ჰქმნიან საკუთარს, ღვთის სასურველ ადგილ-მამულს. თავად აარჩიეს იდეა, თუ ისინი აირჩიეს თავად, უკვე აღარ იქნება მნიშვნელოვანი. მარადიულობა წინ ააქვთ იმ ადამიანებს, ვინც მომავალს ჰქმნის ბავშვებისთვის. თავისთვისაც ჰქმნის და საკუთარი ბავშვებისთვისაც. **პირველად დედამიწაზე მარადიულობისთვის დაბადებული ადამიანი, – მარადიულობაში დაბრუნდება.**

ვლადიმირ, მე უკვე ვიწყებ მოთას ქმედობების გაგებას. ყოფიერების იდუმალელებიდან შესაძლოა ბევრი რამაა ნასტასიას წინაშე გადაშლილი. მაგრამ არის ერთი, რომელიც ბოლომდე არ არის გაცხადებული და ცნობილი უმაღლესი ქურუმებისთვისაც კი. მათ ყოველთვის იცოდნენ, რომ: – ადამიანურ სიცოცხლეს შეუძლია იყოს მარადიული. ცოდნის ნაწილი მათ, თავიდან რეინკარნაციის საშუალებას აძლევდა. მაგრამ სრული არ იყო მათი გარდასახვა, ამიტომაც, არც მათთვის და არც კაცობრიობისთვის ქმედობებს სი-

ბარული არ მოჰქონდათ. დამოჯერე, ახლა უკვე დარწმუნებული ვარ მე, რომ ანასტასიამ მარადისობის მოსაპოვებელი აუცილებელი ქმედობები სრულად უწყის. ჰკითხე მას ამის შესახებ და შეცნობას შეეცადე. **და, თუკი მასში უამრავი ადამიანისთვის გასაგები სიტყვები მოიძებნება, ადამიანი-ღმერთის ღირსეული სამყაროები გადაიშლება.**

წადი, ვლადიმირ, მოთასთან, მას ესაუბრე. ტბის ნაპირზე, კედარის ძირში ზის ახლა ის. შესაძლოა მოხდეს კიდევ ქვეყნიერებაზე მნიშვნელოვანი, როცა მარადისობაზე, ჭკუა-გონებისა და გრძნობებისთვის გასაგები სიტყვა მოიძებნება. მაღლა-მაღლა აინავარდებენ სწრაფვანი გაღვიძებული დიადი ცივილიზაციისა. გალაქტიკა შეიგრძნობს დიდებულ სწრაფვებს და მღელვარე თრთოლვით დაელოდება მათ შეხებას, ვისაც პლანეტებისთვის მშვენიერი სიცოცხლის მიცემა შეუძლია. წადი, ნულარ აყოვნებ.

მე, რამოდენიმე ნაბიჯი გადავდგი, მაგრამ ანასტასიას ბაბუის შემახილმა შემაჩერა:

– ვლადიმირ, საერთოდაც უკვე დროა თქვენთვის, ანასტასიელებისთვის, საკუთარი მშობლიური პარტიაე შექმნათ.

– პარტია? როგორი?

– კი, მაგრამ მე ხომ ვთქვი, უკვე. და, ასეც უწოდეთ, – „**მშობლიური პარტია**“.

ახალი სიბილიგაცია

შნასტასია კედარის ქვეშ იჯდა, ღია რუხი ფერის სელის კაბაში. ხელები მუხლის თავებზე ჰქონდა შემოჭდობილი და ოდნავ თავდახრილი ტბის მოსარკულ ზედაპირს გასცქეროდა. მე მასთან მაშინვე არ მივედი. რამოდენიმე ხანს მოშორებით ვიდექი და თვალყურს ვადევნებდი ტბის ნაპირას წყნარად მჯდარ განდეგილს. არა, არ ესადაგება ეს განსაზღვრება ანასტასიას. უფრო მეტად განდეგილები შეიძლება იმ ადამიანებს უწოდო, რომლებიც თანამედროვე კორპუსის ბინებში ცხოვრობდნენ.

ცხოვრობს ადამიანი ბინაში, და არც კი იცნობს საკუთარი კიბის უჯრედში მცხოვრებ მეზობლებს. მიაბიჯებს ასეთი ადამიანი ქუჩაში და არაფერი საქმე არა აქვს მის გვერდით ჩავლილ ადამიანებთან. როგორც შემზვედრ, ასევე თანამგზავრ ადამიანებსაც არაფერი საქმე არა აქვთ ერთმანეთთან.

გამოდის, საშინელება ის კი არაა, როცა მარტო ცხოვრობს ადამიანი. ბევრად უფრო საშინელებაა, როცა იგი მარტოა მის მსგავს ადამიანთა შორის. აი, ზის ანასტასია ტაიგური ტბის განაპირას მარტო, მაგრამ მისი გული უნისონში სცემს სხვადასხვა ქვეყნებში მაცხოვრებელ მილიონ ადამიანთა გულებთან. ვიღაც მას დაქალს ეძახის, ვიღაც დას ისე, თითქოს ნათესავებნი არიანო.

ხოლო, წყნარად ნათქვამი მისი სიტყვები, მშვიდად ახერხებენ მოზუზუნე ევრანებიდან და უამრავი სხვა წყაროებიდან აბოზოქრებულ უწყვეტ საინფორმაციო ნაკადში გაღწევას. მისი სიტყვები არა თუ ახერხებენ გაღწევას, არამედ ადამიანთა მიერ აღუქმადნი ხდებიან. და ისინი, ამ სიტყვების შემსმენელობას აქლერებული გიტარის სიმებითა და სიმღერით, უფრო ხშირად კი საქმით აღნიშნავენ. ახლებურად აშენებენ საკუთარ ცხოვრებას. და, ბაბუაგ... პირველად ვნახე, როგორი გზნებით მიხსნიდა და თან მთხოვდა, რათა ანასტასიასთან მარადისობაზე მესაუბრა.

როცა გვერდით მიეუჯექი, ანასტასია ჩემსკენ შემობრუნდა. მორუხოცისფერი თვალებით მეალერსებოდა და სიმშვიდეს მძენდა. რამოდენიმე ხანს, ჩვენ ერთმანეთს უბრალოდ შევცქეროდით.

და მე, ისე, რომ თავისთვის კონტროლი არ გამიწევია, ავიღე მისი ხელი, სწრაფად ვაკოცე და კვლავ უკან დავუდე მუხლებზე. ანასტასიას ღაწვებზე ვარდისფერმა იელვა, მისი წამწამები აფახუნდნენ. და მე, ჩემდაუნებურად, რატომღაც შეცბუნება ვიგრძენი. რა უცნაურია შეცბუნება ქალთან, მასთან გაცნობის ათი წლის შემდეგ! და, თანაც, რა სასიამოვნოა.

და, როცა უკვე, შეცბუნების უხერხულობა გადავლახე, მე პირველმა დავილაპარაკე:

– ახლა, ანასტასია მე შენს ბაბუასთან ვიცავი და ვბაასობდი. ის, როგორღაც უჩვეულოდ, მარადიულობის შესახებ რაღაც სიტყვების აუცილებლობაზე მღელვარედ მესაუბრობდა. ის ამბობდა ეს სიტყვები უნდა ისეთები იყვნენო, რომ ადამიანმა არა მარტო ჭკუით ან გონით შეიძლოს მათი გაგება, არამედ გრძნობებითო. ასეთი სიტყვები ნამდვილად მნიშვნელოვანია?

– დიახ, მნიშვნელოვანია, ელადიმირ. მაგრამ არა სიტყვები, – ადამიანური შეგნებულობაა მნიშვნელოვანი. შემცნობელობა რომ წარმოიჩინდეს, რასაკვირველია სიტყვებია აუცილებელი. მარადიული სიცოცხლის შეცნობა მიეხმარება ადამიანს ცხოვრების ნირი სრულყოფილი რომ გაუხდეს.

– მაგრამ რა კავშირია ცხოვრების ნირი და მარადიულობის შეცნობა?

– პირდაპირი. დღევანდელი ადამიანები თვლიან, რომ რამოდენიმე ათეული წელი შეუძლიათ იცხოვრონ, რის შემდეგაც სამარადისოდ სტოვებენ სიცოცხლეს და არსაით მიდიან. მიუხედავად ამისა, ადამიანის სიცოცხლე შეიძლება რომ მარადიული იყოს. ამის შესახებ თქმა ისეა საჭირო, რომ ყოველი ადამიანი ან უმეტესი მათგანი მიხვდეს.

– მაგრამ შენ, ხომ ამის შესახებ ამბობდი. და შენი სიტყვები სხვადასხვა წიგნებშიც დავწერე.

– დიახ, ვამბობდი, მაგრამ, სჩანს, ჩემი ნათქვამი გაუგებარი იყო, ან ათასწლეულების მანძილზე ძალზედ ძლიერი შთაგონება მოახდინეს ადამიან-

ნური ყოფის წარმავლობაზე, ბრწნადობაზე. ამის გადასალახავად აუცილებელია ახალი სიტყვებისა და არგუმენტების მონახვა.

– ჰოდა, მაშ, მათ მონახვას შენ შეეცადე.

– შევეცდები. მაგრამ როგორც სჩანს, ვინც მიხვდება, მათთან ერთადაა სიტყვების მონახვა აუცილებელი.

– მაგრამ ჯერ, თავიდან შენი სიტყვები მოიტანე.

– კარგი. შესაძლოა, ასე თქმაა აუცილებელი...

უმეტესი ადამიანი დედამიწაზე მცხოვრები სთვლის, რომ თავად გეგმავენ საკუთარ ცხოვრებას. ირჩევენ პროფესიას, ჰქმნიან ოჯახს, აჩენენ ბავშვებს ან პირიქით, უარს აცხადებენ ბავშვების ყოლაზე. მაგრამ დამოუკიდებელი არ არის ბევრ რამეში მათი გადაწყვეტილებები. მათზე დიდ ზეგავლენას, სხვისი ნებელობა ახდენს, მომქმედი საზოგადოებრივი აზრის მეშვეობით. მაგალითად, არის თქვენთან ასეთი საგანი. მას ჰქვია „ტანსაცმლის ჩამოსაკიდი“. ერთხელაც, ვიღაცამ ამ საგნის სრულყოფა გადაწყვიტა:– ჩაიფიქრა გამოიყენოს თავად ადამიანი, როგორც ტანსაცმლის ჩამოსაკიდი და გაჩნდა პროფესია, ეგრეთ წოდებული „მანეკენი ქალი“,– სიტყვა „მანეკენიდან“. შესაშური არც არის ეს პროფესია, რადგან ადამიანის დანიშნულებისთვის არ არის ჩვეული.

მაგრამ ვიღაცამ გადაწყვიტა, რომ იგი ერთ-ერთი ყველაზე მიმზიდველი გაეხადა და გახადა კიდევ. დაიწყეს ცოცხალი მანეკენების ჩვენება სხვადასხვაგვარ ფერად-ფერად ჟურნალებში და სატელევიზიო გადაცემებში, ჰყვებოდნენ თითქოსდა მათი ბედნიერი ცხოვრების შესახებ. ამზობდნენ თუ რა ბევრ ფულს იღებენ ისინი და რა მდიდარ ადამიანებს სურთ მათზე დაქორწინება. მილიონობით ახალგაზრდა გოგონამ დაიწყო ოცნება მსოფლიოში ყველაზე საუკეთესო მანეკენი გამხდარიყო, აქედან გამომდინარე კი – ბედნიერი გამხდარიყო.

სხვადასხვა ქვეყნების მილიონობით ახალგაზრდა გოგონამ დაიწყო ყოვლად შესაძლებელი ქმედებების ჩადენა, ილუზორული დიდების მოპოვება. მილიონიდან ერთი ხდებოდა ცნობილი მანეკენი ქალი, მაგრამ, არსობრივად რჩებოდა, როგორც მხოლოდ ტანსაცმლის ცოცხალი ჩამოსაკიდი. დანარჩენების ზედიერი კი, ცხოვრებაში იმედგაცრუება იყო, რადგან მათი ოცნება არ განხორციელდა.

და, ეს მოხდა იმიტომ, რომ მათ ვერ შესძლეს დამოუკიდებლად განესაზღვრათ საკუთარი დანიშნულების არსი, რადგან დაიწყეს საკუთარი ცხოვრების მოწყობა სხვისი ნებელობის ზემოქმედებით.

მსგავსი მაგალითების მოყვანა ბევრის შეიძლება, როცა მამაკაცები, ქალები და ბავშვებიც კი, უგულვებელყოფენ რა საკუთარ დანიშნულებას ილუზორული ფასეულობებისკენ ესწრაფვიან.

და, ზოგადად მთლიანად, ასეთი ადამიანებისგან შემდგარი საზოგადოება „საით შეუძლია, რომ მიისწრაფვოდეს? როგორ თვლი შენ, ვლადიმირ?

– ასეთ ადამიანთა საზოგადოება არც არსაით არ შეიძლება, რომ მიისწრაფვოდეს. აი, ჩვენს ქვეყანაში, რუსეთში, არც ერთ პარტიას, მთლიანად სახელმწიფოსაც კი, საერთოდ არანაირი მომავლის ასაშენებელი პროგრამა არ გააჩნია. ანასტასია, შენმა ნათქვამმა ადამიანის დანიშნულების შესახებ და მისმა განსაზღვრებამ დამაინტერესა. რაშია იგი? როგორ უნდა განისაზღვროს?

– დაე, შენი აზრ-ფიქრი, ვლადიმირ, და სხვა ადამიანების აზრ-ფიქრიც შეეცადოს, ღმერთის ქმნილებების შეცნობას, მისი პროგრამა-ოცნების შეცნობას.

– და, განა ეს შესაძლებელია, – ღმერთის ოცნების შეცნობა?

– შესაძლებელია. მას ხომ არაფერი დაუფარავს და არც ფარავს ადამიანებისგან, – საკუთარი შვილებისგან. ბრძნული ტექსტები კი არ დაწერა, არამედ ყოველივე მაგალითებით უჩვენა. და ყველასთვის ერთი რამის გაგება, შეგრძნებაა აუცილებელი: – ადამიანი მარადისობისკენ როგორ საქმეებს მიჰყავს. თავად დაფიქრდი, ვლადიმირ მრავალსახიერი და ცოცხალი სამყაროს შექმნისას ღმერთმა რატომ არ შეჰქმნა ავტომობილი, ტელევიზორი, რაკეტები მისი დღევანდელი სახით?

– იქნება და მან ვერ შესძლო შეექმნა, აი, ადამიანმა კი, – შესძლო?...

– ადამიანისთვის მან ყოველივე აუცილებელი შეჰქმნა: გადაადგილების ხერხები ეს ადამიანში წარმოსახვა, რისი მეშვეობითაც უფრო უკეთესად შეუძლია სურათების ნახვა, ვინემ ტელევიზორის ეკრანებზე ხატავენ. ასევე, სამყაროსეული პლანეტების ათვისებაც შეუძლია ადამიანს, პრიმიტიული ხელოვნური მოწყობილობების გარეშე.

ღმერთის მიერ ადამიანის დანიშნულება და მთელი სამყაროს სიცოცხლის განვითარების პროგრამა განსაზღვრულია. ხოლო, რათა ღმერთის პროგრამას მიხვდე, დაშლა-დანგრევა კი არ არის საჭირო, არამედ აუცილებელია შესწავლა, მთლიანი მიწიერის მნიშვნელობების განსაზღვრა.

უპკდპიპპ

ღმერთმა, ადამიანი უკვდავი შეჰქმნა, ოღონდ ამისთვის, სამი პირობითობის დაცვა საჭირო. პირველი: ცოცხალი სივრცის შექმნა, რომელიც თავისკენ იზიდავს ადამიანს და რისკენაც ესწრაფვის ადამიანი.

მეორე: – დედამიწაზე უნდა იყოს თუნდაც ერთი ადამიანი, რომელიც სიკეთით და სიყვარულით მოფიქრალი იქნება შენზე.

მესამე:- არსადროს არ დაუშვა შენში აზრ-ფიქრი იმაზე, რომ სიკვდილი შეიძლება შეგემთხვეს და ეს, ძალზედ მნიშვნელოვანია. თუკი მძინარე ადამიანს შთააგონებ, რომ ის კვდება და თავადაც დაიჯერებს ამას, მაშინ ის მოკვდება, დაემორჩილება რა, საკუთარ აზრ-ფიქრს. მაგრამ მოხუცი ადამიანიც კი, მიწიერი გაგებით გაცვეთს საკუთარ სხეულს და იწვება სასიკვდილო სარეცელზე, მაგრამ არ იფიქრებს სიკვდილზე და, წარმოიდგენს საკუთარ სიცოცხლეს მის მიერ წარმოქმნილ ცოცხალ სივრცეში, ის კვლავ აღორძინდება, ასეთია სამყაროს კანონი. სამყაროს არ შეუძლია დაუშვას, რომ სიცოცხლის შემქმნელი აზრ-ფიქრი მოკვდეს.

თქვენ ასეთი მცნება გაქვთ, – ბუნებრივი გადარჩევა. ჰოდა აი, ახლა ღმერთის პროგრამა ირჩევს აღორძინებისთვის კვლავ ყველაფერ საუკეთესოს. თუმცაღა არჩევანი არც თუ დიდი იყო. ახლა კი, იგი მრავალჯერადად იზრდება. ვინც სიყვარულით გააშენებს ადგილ-მამულს, კვლავ და კვლავ დაიწყებს აღორძინებას.

ყველაფერი, რაც მათ ხელს შეუშლით, დედამიწის პირიდან სამუდამოდ იქნება გამქრალი და ადგილს დაუთმობს, ახლად აღმოცენებულ ცივილიზაციას.

– რატომ ახალ ცივილიზაციას: ხომ იგივე ხალხია, იგივე პლანეტა, მცენარეები?

– ახალი ცივილიზაცია, ვლადიმირ, ხასიათდება ახალი შემცნობელობით, გარემო სამყაროს ახალი შეგრძნებებით. ეს დიდებული საწყისი ჩასახული დღევანდელ ადამიანში, ჩვეულებრივი მხედველობისთვის უხილავი, სანამ შეცვლის მთელი პლანეტის, – სახელწოდებით „დედამიწის“ იერ-სახეს. ზეგავლენას მოახდენს მთლიანი სამყაროს სიცოცხლეზე.

– მაგრამ, დედამიწის იერ-სახისგან, როგორ შეუძლია სამყაროს შეცვლა?

– შეუძლია ვლადიმირ. ჩვენი პლანეტა ხომ პატარა ნატამალია, მაგრამ იგი მჭიდროდ ურთიერთმოქმედებს სამყაროს სხვა ნატამალებთან. დაე, რომც პატარა ნატამალი იცვლებოდეს, მას თავისი ცვლილებით შეუძლია ზეგავლენა მოახდინოს სამყაროს მთელს მრავალსახეობაზე.

– ჰოო... როგორი საინტერესოა... ანასტასია, შენ ვერ შესძლებდი მომავლის სურათი გენახვებინა თუ როგორ შეუძლია სამყაროს ცვლა?

– შევძლებდი, აი, უყურე.

სიყვარული, სამყაროთა უბოქმნელი

ქ ლანეტა იალმეზზე გაზაფხული ჰყვავდა. სურნელებას დედამიწის მსგავსი ბალახები, ხეებსა და ბუჩქებზე ყვავილები აფრქვევდა. გაზა-

ფხულის სიმშვენიერეთა შორის გამავალ ბილიკს ვლადისლავი სიმპოზიუმისკენ მიუყვებოდა. მას, პლანეტა იალმეზზე სიცოცხლის წარმოშობის შესახებ მოხსენების გაკეთება უწევდა. მას ოპონირებას, მისი ბავშვობის მეგობარი რადომირი გაუწევდა.

საკუთარი ცხრამეტი წლის მიუხედავად, ვლადისლავი საკმაოდ ვრცელ ინფორმაციას ჰფლობდა, რათა საკუთარი თეორია ნებისმიერი დონის სამეცნიერო საბჭოზე წარედგინა. მაგრამ მისი მეგობარი რადომირის ცოდნაც, არანაკლები იყო. რადომირი და მისი მხარდამჭერი ჯგუფი მოხსენების ნებისმიერი სუსტი ადგილით ან წარსულში მომხდარი მოვლენებიდან არასაკმარისი არგუმენტაციით ისარგებლებს. სიმპოზიუმზე ლუდმილაც იქნება. ლუდმილა... ისე მოხდა, რომ ეს გოგონა ორივეს ბავშვობიდანვე უყვარდა. მაგრამ მეგობრები არც ერთმანეთს არ არუტყებოდნენ ამ სიყვარულში და არც გოგონას, თუმცაღა ლუდმილას მხრიდან თუნდაც რაღაც მინიშნებას მაინც ელოდნენ: - თავისთვის ვის მისცემდა ის უპირატესობას.

ვლადისლავი სპეციალურად გაემართა შორი გზით, რათა კიდევ ერთხელ ეფიქრა თავის გამოსვლაზე. მაგრამ მობილიზებაში რაღაც უშლიდა ხელს. შეგრძნება ჰქონდა, თითქოს ვიღაც თვალს ადევნებდა მას. და როცა უკანიდან რაღაც შრიალი მოესმა, ვლადისლავი ჯიქურ შემობრუნდა. ბილიკიდან ბურქებისკენ ვიღაც გაკრთა და ბალახებში გაირინდა. ვლადისლავმა უკან გადადგა რამოდენიმე ნაბიჯი და დაინახა ბურქების უკან ბალახებში მიმაღული თავისი ოთხი წლის და კატია.

– მაშ, კატერინკა, კვლავ ამეკიდე არა შენ, – ალერსიანად გასძახა ვლადისლავმა დას. – მე სერიოზული საქმე მელის. შენ არ გესმის, რომ შეგიძლია ხელი შეიშალო? რასაკვირველია, გესმის და იმიტომაც იმალები ბალახებში.

– მე სულაც არ ვიმალები, უბრალოდ წამოწოლილი ვარ. ყვავილებს, სხვადასხვა მწერებს ვათვალიერებ, – განუმარტა პატარა კატიამ და ისეთი იერი მიიღო, თითქოსდა მართლაც პატარა ყვავილი აინტერესებდა.

– აი, თურმე რა ყოფილა. ჰოდა, მაშინ გააგრძელე წოლა და თვალიერება. მე კი წავედი.

კატია იმ წამსვე წამოხტა, მიიღრინა ვლადისლავთან და სწრაფად ალაპარაკდა:

– შენ წადი, ვადიჩეკ. მე ნელ-ნელა უკან გამოგყვები, რათა ფიქრში ხელი არ შეგიშალო. როცა იმ ადგილას მივალთ, სადაც ადამიანები შეიკრიბნენ, შენ ხელი ჩამკიდე, რომ ყველამ დაინახოს, რა ლამაზი და ჭკვიანი მმა მყავს მე.

– კარგი, გეყოფა. ნუ მემლიქნელები. მომეცი შენი ხელი. ოღონდ დაიმასხოვრე: - როცა მე, ან რომელიმე სხვა გამომსვლელი იქნება, არც იფიქრო უფროსების ნათქვამის კომენტირება, როგორც უწინ ჰქენი.

კმაყოფილმა კატერინკამ ხელი ჩაავლო ვადიკას და დაჰპირდა:

– მთელი ძალით და ღონით შევეცდები, ვადიჩე, არ გავაკეთო კომენტარი.

ბუნებრივ ამფითეატრს ავსებდნენ პლანეტა იამეზის სხვადასხვა რეგიონებიდან ჩამოსული ხანდაზმული და ახალგაზრდა წარმომადგენლები. არავის არ ჰქონდა კალმისტარი, ბლოკნოტი, ანდა ე.წ ჩანაწერების მსგავსი. ბუნებრივი მახსოვრობა, ნათქვამის დაწვრილებითი დამახსოვრების საშუალებას იძლეოდა. აუდიტორიის წინაშე გამოსულ ვლადისლავსაც არანაირი ექსპონატი არ ჰქონდა. საკუთარი აზრ-ფიქრის ძალით მას, სიცოცხლეში, წარსულის ნებისმიერი სურათის მაჩვენებელი ჰოლოგრამების აგება შეეძლო, რითიც წარმოაჩენდა ყოფის ნებისმიერ საგანს და გრძნობებს.

ვლადისლავმა, საკუთარი მოხსენება ოდნავ ალეღვებულმა დაიწყო:

– პლანეტას, რომელზეც ჩვენ ვცხოვრობთ იალმეზა ჰქვია. მისი ასაკი ოთხმოცდაათ ტრილიარდ წელზე მეტია. მაგრამ მასზე სიცოცხლე სულ რაღაც სამასი წლის წინ წარმოიქმნა. სიცოცხლის წარმოქმნას ჩვენ ჩვენს წინაპარ მშობლებს,– პლანეტა დედამიწის ორ მაცხოვრებელს უნდა ვუმაძლოდეთ. უფრო ზუსტად რომ ითქვას, პლანეტა იალმეზზე სიცოცხლის წარმოქმნა მოახდინა დედამიწაზე მცხოვრები ორი ადამიანის სიყვარულის ენერგიისა და ოცნების ზემოქმედებამ. ამ მიზეზის გამო, მე წარმოგიდგენთ ისტორიულ ინფორმაციას დედამიწის სიცოცხლიდან.

დედამიწაზე ადამიანთა პირველსაწყისი პერიოდის სიცოცხლე სრულიად შესაძლებელია ისეთივე ყოფილიყო, როგორიც ჩვენია. მათ კარგად ესმოდათ და გრძნობდნენ საკუთარი პლანეტისა და სამყაროს დანიშნულებას.

დედამიწელები საზღვრავდნენ საკუთარი პლანეტის ყველა ცოცხალი ორგანიზმის დანიშნულებას, მოხერხებულად იყენებდნენ მათ.

მაგრამ ერთხელაც მოხდა კატასტროფა. დედამიწის ერთ-ერთი მაცხოვრებლის ცნობიერებაში შეიჭრა ვირუსი, რომელმაც ინტენსიური გავრცელება დაიწყო პლანეტის სხვა მაცხოვრებლებშიც. ჩვენმა მეცნიერებმა ამ ვირუსს დაარქვეს სიტყვა „სიკვდილი“. ამ ვირუსის გარეგნული ნიშნები, როგორც ისტორიული მონაცემები ადასტურებენ, შემდეგ გამოვლინებებში მდგომარეობს. მის მიერ დასნეოვნებული ადამიანები იწყებენ პლანეტის ცოცხალი, სრულჰყოფილი მრავალსახეობის განადგურებას, სანაცვლოდ პრიმიტიული ხელოვნური ქვეყანიერება-სამყაროს შენებას. თავად დედამიწელები სიცოცხლის ამ პერიოდს უწოდებენ ტექნოკრატულს.

ვირუსი „სიკვდილით“ დაავადებულმა ადამიანებმა გონიერი არსებისგან ანტიგონივრულ არსებებად გადაქცევა იწყეს. ისინი დიდი რაოდენობით იყრიდნენ თავს დედამიწის გარეშეშეშ პატარ-პატარა ნაკვეთებზე და თავისთვის იშენებდნენ საცხოვრისს, რომლებიც ერთმანეთის თავზე დადგმულ ქვის აკლდამებს ჰგავდნენ.

წარმოიდგინეთ თქვენთვის ქვის მთა, უამრავი გამოჭრილი ხვრელებით. საკუთარი ხელებით დაახლოვებით ასეთ ქვის გორებს აშენებდნენ ადამიანები და უწოდებდნენ მათ სახლებს. ხვრელ-აკლდამებს ხელოვნ-

ურ მთაზე ისინი უწოდებდნენ ბინებს. დიდ თავყრილობას, ერთმანეთზე მიბჯენილი ხელოვნური ქვის მთებით და მათზე აკლდამებით, ისინი ქალაქებს უწოდებდნენ.

ეგრეთ წოდებულ ქალაქებში სუნთქვისთვის ჰაერი და დასარწყულე-ბული წყალი უფარგისი იყო, საკვები კი უსიცოცხლო. ადამიანური არსის ცალკეული ორგანოები ჯერ კიდევ სიცოცხლის პერიოდშივე იწყებდნენ ღპობასა და ხრწნას. რასაკვირველია, ძნელი წარმოსადგენია მოძრავი ადამიანური სხეული, რომლის შიგნითაც ღპება და იხრწნება ორგანოები. მაგრამ ასეთი რამ იყო.

ისტორიული წყაროებიც მოწმობენ იმაზე, რომ ტექნოკრატული დროების ადამიანებში მეცნიერებაც კი არსებობდა, რომელიც იწოდებოდა მედიცინად. ისინი ამ მეცნიერების დიდ მიღწევად სთვლიდნენ შინაგანი ორგანოების შეცვლის შესაძლებლობას. *ადამიანებს არ ესმოდათ, რომ თავად მსგავსი მეცნიერების არსებობა ადასტურებს მათი ცნობიერების არასრულყოფილებას.*

მაგრამ არა მარტო ადამიანური სხეული იხრწნებოდა, ინტენსიურად დეგრადირდებოდა მათი ცნობიერება, - გონება, ფერხდებოდა აზრ-ფიქრი, ისინი დათვლის უნარსაც კი ჰკარგავდნენ და გამოიგონეს კალკულატორი. სივრცეში ჰოლოგრამის აგების უნარსაც ჰკარგავდნენ, - და გამოიგონეს ტელევიზორი, ეს, ასე ვთქვათ პრიმიტიული მოწყობილობაა, ჰოლოგრამის მსგავსის მაჩვენებელი.

სივრცეში გადაადგილების უნარის დაკარგვის გამო, მათ ხელოვნური მოწყობილობების აგება დაიწყეს, რომლებსაც უწოდებენ ავტომობილებს, თვითმფრინავებს, რაკეტებს.

დრო და დრო ადამიანთა ერთი ჯგუფი თავს ესხმოდა მეორს და ერთმანეთს ჰკლავდნენ. მაგრამ ყველაზე დაუჯერებელი რამ, - ვირუსმა „სიკვდილმა“ ადამიანებს შთაუწერა, რომ ისინი მარადიულები კი არ არიან, არამედ ცნობიერ სივრცეში მხოლოდ დროებითნი არიან.

ტექნოკრატული პერიოდის ადამიანთა ქმედობებმა სულ უფრო და უფრო გადააქციეს პლანეტა დედამიწა ამყრალებულ, სიმყრალის მხრჩოლავ წერტილად მთელს სამყაროში.

- შეჩერდით, თუ შეიძლება, ერთი წუთით, - შეაწყვეტინა მოხსენება ვლადისლავს, ოპონენტთა ჯგუფიდან წამოსულმა ხმამ, რომელსაც მისი მეგობარი რადომირი მეთაურობდა. - თქვენი შემდგომი გამოსვლა უაზრობაა. მსგავსი რამ დედამიწაზე არ შეიძლება რომ მომხდარიყო.

- კარგი, მე შევწყვეტ ჩემს მოხსენებას, თუკი თქვენ დანამდვილებით დაამტკიცებთ ნათქვამის დაუჯერებლობას.

ოპონენტთა ჯგუფიდან ახალგაზრდა ადამიანი წამოდგა და იქ მჯდომთ შემდეგი შეატყობინა:

– დანამდვილებით ცნობილია რელიგიის არსებობაზე დედამიწელთა მაზოგადობაში. რელიგიურ ტრაქტატებში ნათქვამი იყო იმაზე, რომ დედამიწა და ყოველივე მასზე აღმოცენებული, სამყაროსეულმა გონმა შეჰქმნა. ისინი მას უწოდებდნენ ღმერთს. თავყანს სცემდნენ მას და მის სახელზე ანხორციელებდნენ უამრავ ადათ-წესს. ვიმედოვნებ, პატივცემულო მომხსენებელო, თქვენ არ უარჰყოფთ ასეთ ფაქტს?

– არა, არ უარჰყოფ, – უპასუხა ვლადისლავმა.

– მაშინ მითხარით, როგორ შეიძლება ადათ-წესების განხორციელება საკუთარი კერპის სახელზე და ამავდროულად ანადგურო მისი ქმნილებები? ერთდროულად ამის გაკეთება შეუძლებელია. აქედან გამომდინარე, არ შეიძლება დედამიწაზე არსებულიყო მჭიდროდ დასახლებული ქალაქები. არ შეეძლოთ ადამიანებს წყლის დაბინძურება, მათთვის თავყანსაცემი ღმერთის მიერ შექმნილის და საერთოდაც, სამყაროსეულ გონს არ შეეძლო მსგავსი ვაკუანალიის დაშვება, სხვაგვარად თავად მისი დასახელება, როგორც გონის აღარ შეიძლება, პირიქით, ეჭვის ქვეშა დასაყენებელი მისი შექმნილის გონიერება და, პირველ რიგში ადამიანის. რას იტყვით ამის შესახებ პატივცემულო მომხსენებელო?

– ვიტყვი, რომ გონის არსებობა, და მითუმეტეს სამყაროსეულის – ეს ორ დიად საწყისთა ერთობაა, – გონისა და ანტიგონის.

ადამიანთა სიცოცხლეში ანტიგონის პერიოდი პლანეტა დედამიწაზე აუცილებელი იყო. და, თუკი ნებას მომცემთ, ჩემს შემდეგ შეტყობინებაში მე დავამტკიცებ ადამიანში ორ დიად საწყისთა არსებობას.

– კარგი, გააგრძელეთ. – დასთანხმდა ახალგაზრდა ადამიანი და ისევ თავის ადგილას დაჯდა.

– სამყაროს სამყარო, – ეს ურთიერთ საწინააღმდეგოთა ერთობაა, – დამაჯერებლად განაგრძო ვლადისლავმა, – ადამიანიც ასევე საკუთრივ ასახავს ურთიერთ საწინააღმდეგოთა ერთობას. წარმოუდგენელ ქაოსში, დედამიწელ ადამიანთა ცნობიერებამდე მიღწევისას, მოულოდნელად წარმოჩინდნენ ადამიანები, ვინც შესძლო გაეგო... ამ ადამიანებმა არც სიტყვებით და არც რელიგიური ტრაქტატების მეშვეობით არ შეცვალეს თავისი დამოკიდებულება მიწიერი ქმნილებების მიმართ. მათ დაიწყეს საკუთარი ცხოვრების წესის შეცვლა. ჯერ კიდევ ბოლომდე, ვერ აცნობიერებდნენ რა, საკუთარ ქმნილებათა მასშტაბებს, ისინი თავის მოქმედებებს უწოდებდნენ უბრალოდ „სავგარეულო ადგილ-მამულის მშენებლობას“.

მათ, ჯერ კიდევ არ უწყოდნენ, რომ ახალი ცნობიერებით მიწასთან შეხებისას, სამყაროსეული პლანეტები დაიწყებენ გაცოცხლებას, რომ მათთვის

არ იარსებებს სიკვდილი. ხოლო მათ მიერ გაჩენილ ბავშვებს შთამომავლები დაუძახებენ ღმერთებს. ისინი პლანეტა დედამიწაზე უბრალოდ საკუთარ საგვარეულო ადგილ-მამულებს აშენებდნენ. სულგანაბულად და მთრთოლვარედ ადევნებდა თვალყურს სამყაროსეული გონი მათ ქმედობებს. და, დადგა პერიოდი, როცა დედამიწის ყველა ადამიანმა ცხოვრება თავიანთ მშვენიერ ადგილ-მამულებში დაიწყო. და დადგა დღე, როცა... შეხედეთ, მე გიჩვენებთ თქვენ ჰოლოგრამას, რომელშიც ორი ადამიანია.

სივრცეში აუდიტორიის წინაშე წარმოჩინდა დედამიწისეული პეიზაჟი. ტყისკენ მიმავალ ბილიკზე ხელიხელჩაკიდებული საკუთარი ადგილ-მამულიდან ორი ხანდაზმული ადამიანი, მამაკაცი და ქალი მოდიოდა. ისინი აშკარად ას წელზე მეტისანი იყვნენ. საღამოვდებოდა, ჯერ კიდევ ძლივს შესამჩნევი ვარსკვლავები ცაზე ნელ-ნელა ჩნდებოდნენ. ადამიანები მივიდნენ კედართან და ხანდაზმული ქალი ზურგით მიეყრდნო მას.

– მე უკვე ბებიაც გავხდი და პეპუც (ბებიის დედა), შენ კი, როგორც ყოველთვის მე, როგორც ახალგაზრდობაში, ისევე მთხოვ ვარსკვლავიანი ცის ქვეშ სეირნობას, – ალერსით მიმართა თავის მეუღლეს ქალმა.

– და განა შენ, არ გინდა ეს?

– რასაკვირველია მინდა, ჩემო საყვარელო.

ქმარმა მხრებზე მოჰხვია ხელი, ჩაეკონა და მხურვალედ აკოცა ტუჩებში. შემდეგ მან კაბის სალტე გადაუწია და მისი მხრები გააშიშვლა. მთვარის შუქზე ქალის მარცხენა მხარზე კარგად შეიმჩნეოდა ერთმანეთის გვერდიგვერდ ჩამწკრივებული სამი ხალი. კაცი, ყოველ მათგანს ცალ-ცალკე ეამბორა.

– სულ ისეთივე ხარ შენ, როგორც ადრე ჩემო საყვარელო, არ მსურს შენთან განშორება, უთხრა ქალმა კაცს.

– ზოდა ჩვენ არც ვშორდებით ერთმანეთს, უთხრა კაცმა, მოვკვდებით და კვლავ ავლორძინდებით.

– არ შეიძლება ჩვენთვის აღორძინება, – სევდიანად წარმოსთქვა ქალმა, – შენ ხომ ნახე, რომ დედამიწაზე თავისუფალი მიწა, სულ უფრო და უფრო ცოტაა, გარეშემო ბაღებია, ადგილ-მამულები და ჩვენს მოთა-ბადიუმებს შესაძლოა ადგილი არც ეყოს. ალბათ, რაღაც არ გაითვალისწინა შემომქმედმა, ჩვენი დედამიწის შექმნისას.

– მე ასე სულაც არ ვფიქრობ, რაღაც გამოსავალი არის, მაგრამ ჯერ ჩვენ იგი არ ვიცით. დარწმუნებული ვარ, რომ არ შეიძლება ჩვენი სიყვარული შეწყდეს. მოვკვდებით ერთად, რომ კვლავ ავლორძინდეთ.

– მაგრამ სად?

– შეხედე, ძვირფასო, – აი, იმ ვარსკვლავზე. დაე, ჩვენმა აზრ-ფიქრმა სიცოცხლე, დედამიწის მსგავსი, ახალ პლანეტაზე შეჰქმნას. თავად განსაჯე, რისთვისაა, რომ მან, ასე ბევრი პლანეტების შექმნა ჩაიფიქრა? ყველაფერი ეს

ტყუილუბრალოდ არაა. ჩვენი აზრ-ფიქრი მატერიალურია, იგი ჩვენთვის უსიცოცხლო პლანეტაზე სიცოცხლეს შეჰქმნის. ჩვენ კვლავ და კვლავ განვხორციელებით, ჩვენი სიყვარული...

– გმადლობთ მშვენიერი ოცნებისთვის, ჩემო საყვარელო. შენთან... მე შენ დაგეხმარები ახალ პლანეტაზე სიცოცხლის დაბადებაში...

– როგორ დავარქვათ, საყვარელო, ჩვენი ახალი სიცოცხლის პლანეტას?

– იალმეზა, – დაე, ასე იწოდებოდეს იგი.

– იალმეზავ, გველოდე ჩვენ, მანამდე კი, ბაღებად აყვავდი, დაიფარე ბალახებით, როგორც მსურს მე, – დარწმუნებით და გზნებით წარმოთქვა მამაკაცმა.

– მეც მსურს, – პასუხობდა ქალი.

ჰოლოგრამმა გაქრა. ვლადისლავმა აუდიტორიას თავი დაუკრა და გვერდზე გადგა, ადგილი დაუთმო თავის მეგობარსა და ოპონენტს რადომირს.

რადომირი ვლადისლავის ადგილზე დადგა, გადაავლო თვალი აუდიტორიას და საუბარი დაიწყო:

– მე ოპონირება უნდა გავუწიო ჩემს მეგობარს და ახლავ ვიტყვი: მის ვერსიაში ძალზედ ბევრი დაუმტკიცებელი აზრ-ფიქრია და უფრო მეტიც, ურთიერთ საწინააღმდეგო. მე, ისევე, როგორც ჩემს მეგობრებს, არ შემიძლია დავიჯერო ადამიანთა სიცოცხლის აბსოლუტურად აბსურდული პერიოდის არსებობა.

მის მიერ ნაჩვენები ჰოლოგრამა, როგორც ჩვენ ყველას გვესმის, ეს მისი აზრ-ფიქრის ნებელობაა, მისი წარმოსახვაა და მოითხოვს დადასტურებას. თუმცაღა ამ ჰოლოგრამამ ჩემზე რაღაც უცნაური შეგრძნება მოახდინა. მე მომეჩვენა, რომ იგი აღებულია ჩემი სხვა, უკვე ცნობილი ისტორიებიდან, უბრალოდ მე არ შემიძლია გავიხსენო, რომელი წყაროდანაა იგი.

ამფითეატრს გადაურბინა ბუტბუტმა, და გაისმა წამოძახილები:

– ნუთუ პლაგიატია! ეს გაუგონარია! მაგრამ, შესაძლოა მომხსენებელმა არ იცოდა...

– პლაგიატია. უკვე ნანახის შეგრძნება კი, ნამდვილად მიჩნდება.

ვლადისლავი გვერდზე თავჩაქინდრული იდგა. ის შეირბა, როცა შორეული რიგებში მჯდარი ადამიანების მხრიდან ბავშვის შემახილი გაისმა: „აააა..... აააა...“ – ყვიროდა მისი დაუდგრომელი და ეკატერინკა.

„კიდევ კარგი, რომ მხოლოდ ყვირის, და კომენტარს რომ არ უკეთებს მომხდარს“ – გაიფიქრა ვლადისლავმა. მაგრამ ის შეცდა.

კატერინკამ მოიცადა, სანამ სიჩუმე არ ჩამოწვა და მერე ხმამაღლა განაცხადა:

– არც კი იფიქროთ ჩემს ძმასთან კამათი. იმიტომ, რომ ის ძალზედ ჭკვიანი და მგრძნობიარეა.

– ჰო. წონადი არგუმენტი, – გაისმა ირონიული სიცილი.

– დიახაც, ძალზედ წონადია,– აგრძელებდა პატარა ეკატერინკა,– და შენ, რადომირჩიკ, მეტი ნუღარ უთვალთვალე ლუდმილას. ნუღარ შეჰყურებ და მორჩა აქ ყველაფერი.

– კატია, გაჩუმდი!– დაუყვირა ვლადისლავმა.

– არ გავჩუმდები. ლუდმილას შენ უყვარხარ და შენც გიყვარს ის,– მე ეს ზუსტად ვიცი.

– კატია!– კიდევ ერთხელ დაუყვირა ვლადისლავმა და დისკენ გაემართა.

– ლუდმილკა, შენც რაღას ზიხარ?– შეჰყვირა კატიამ,– გააჩერე ის. არ მომცემს სათქმელის ბოლომდე თქმის საშუალებას. მაშინვე ძალით წამათრევს...

შორეული რიგიდან ქერათმიანი გოგონა წამოდგა, ვლადისლავის შესახვედრად გაემართა და მას გზაგადაუღობა. ლუდმილას ლაწვები აფაკვლოდა. თავდახრილმა, დაიჩურჩულა:

– შენი და მართალია, ვლადისლავ.

მისი ჩურჩული გარინდულმა დარბაზმა გაიგონა. იქ მსხდომთა თავები პატარა ეკატერინკასკენ მიბრუნდა, ადამიანები მას უღიმოდნენ და ტაშს უკრავდნენ. და, დარბაზის მხარდაჭერით შთაგონებული გოგონა აუდიტორიის წინაშე მდგარი რადომირისკენ გაიქცა, მის გვერდით დადგა და დარბაზის დასამშვიდებლად ხელი მალლა ასწია.

როცა ყველანი მიჩუმდნენ, ის კვლავ ალაპარაკდა, რადომირს მიუბრუნდა:

– შენ კი, რადომირ, ცოტაც და კინალამ მოღალატე გახდი, ჩემს ძმას ნუ აკრიტიკებ, მან ყველაფერი სწორად უჩვენა. ის შენი მეგობარია. შენ მისი მეგობარი ხარ და ნუ აკრიტიკებ.

რადომირმა ქედმაღლურად ზემოდან ქვემოთ გადმოჰხედა პატარა გოგონას და ასევე ქედმაღლურად მას და ამფითეატრში მსხდომ ადამიანებს მიმართა:

– მე არ ვაკრიტიკებ. უბრალოდ ფაქტის კონსტანტირებას ვაკეთებ. ჰოლოგრამაში ნაჩვენებს მტკიცებულება აკლია, უბრალოდ ისინი არც ერთი არ არის.

– არის ერთი. ის კი არა, ორიც კი,– მტკიცედ განაცხადა კატერინკამ.

– და, სად არის იგი? ან ისინი? თუკი ისინი ორია?

– ერთი – ეს მე ვარ. მეორე,– ეს შენ. რადომირჩიკ,– თავდაჯერებულად წარმოსთქვა გოგონამ.

ამ სიტყვების თქმისას მან საკუთარი კაბის ორი ღილი შეიხსნა და მხარი გაიშიშვლა. პატარა ეკატერინკას მარცხენა მხარზე რადომირმა სამი ხალი დაინახა, ზუსტად ისეთივე, როგორც იმ ხანდაზმულ, ჰოლოგრამაში ნაჩვენებ დედამიწელ ქალს ჰქონდა. რადომირი დააკვირდა პატარა გოგონას მხარზე ხალებს და მას სისხლმა ძარღვებში უფრო ძალუმად დაუწყო ჩქეფა. ის

გამალებით იხსენებდა. მის წინაშე მხოლოდ მისთვის, მარტო მისთვის ხილული ჰოლოგრაფა წარმოჩნდა.

დედამიწის პეიზაჟი. ის, თავისი შეყვარებულის მხარზე სამ ხალს ეამბოვრება. მერე, ის შეყვარებული მას ეხვევა. რადომირს სიცილით უწეწავს თმებს თავზე და როგორც ყოველთვის სიცილით კოცნის ცხვირის წვეროზე.

ჰოლოგრაფა გაქრა.

რადომირი კიდევ რამოდენიმე ხანს შესცქეროდა ეკატერინკას, რომელიც მის წინაშე კლავინდებურად გამიშვლებური მხარით იდგა. შემდეგ ის სწრაფად დაიხარა, გოგონა ხელში აიყვანა და გულში ჩაიკრა. ბავშვი გადაეხვია მას, სიცილით აუწეწა თავზე თმები და სწრაფად აკოცა ცხვირის წვეროზე. მას პატარა ეკატერინკა მკლავებში ეჭირა ის კი, ყურში ეჩურჩულებოდა:

– შენ დაბადება იჩქარე, რადომირჩიკ, ანდა დაბადება მე დავაგვიანე. ახლა მელოდე, სანამ გავიზრდები. თოთხმეტი წელი დაიცადე. სხვებთან კი, შენ ბედნიერი არ იქნები: მე ვარ შენი ნახევარი.

– მე დაგელოდები, სანამ შენ გაიზრდები, საყვარელო,– უპასუხა ჩუმად ყმაწვილმა.

დამშვიდებულმა და მღელვარებისგან დაღლილმა ეკატერინკამ რადომირს მხარზე თავი დაადო და ტკბილად ჩაეძინა. ის კი, მდუმარედ იდგა გარინდული აუდიტორიის წინაშე და მკლავებში ფრთხილად ეჭირა თავისი მომავალი მეუღლე.

აზრ-ფიქრით ის ასოებს სწერდა სივრცეში. შეკრებილებმა ჰოლოგრაფაზე, მის მიერ შექმნილი ტექსტი წაიკითხეს:

„მტკიცებულება არის. იგი ყოველჩვენთაგანშია! უსასრულო და მარადიულია სიყვარული სამყაროში“.

შემდეგ რადომირი, ნელა და ფრთხილად, ისე რომ არ გაელვძიებინა მის მხარზე ჩაძინებული გოგონა, გასასვლელისკენ გაემართა.

მას დაავიწყდა სივრცეში თავისი აზრ-ფიქრი გამოერთო და, ჰოლოგრაფა ასოებით ივსებოდა. შეკრებილებს ესმოდათ, რომ ეს სიტყვები მათი მისამართით არ იწერებოდა, მაგრამ თავისდა უნებურად მას მაინც კითხულობდნენ:

„შენ, ფეხშიშველმა ვარსკვლავებზე გადაირბინე. შენთვის არ ეძებდი სიყვარულს. სამყაროთა სივრცეებში შენ, მარტოდ ინახავდი იმას, რასაც ჩვენ, ერთად უნდა ვინახავდით“.

სიტყვები, მიკუთვნებულია პატარა გოგონასადმი პლანეტა იალმეზადან და დედამიწელი ქალისადმი – ღვთაებისადმი, რომელმაც მათ პლანეტას სიცოცხლე აჩუქა.

პატარა ღვთაებას რადომირის მხარზე ტკბილად ეძინა და, შესაძლოა სიზმარში მასაც ჩაესმოდა საკუთარი შეყვარებულის სიტყვები.

– მაგარია, ანასტასია! გამოდის, როცა ადამიანები, ღვთიურ პროგრამას გაჰყვებიან, მთელს დედამიწას როცა გააშენებენ, მათ გამოუჩნდებათ სხვა პლანეტებზე განსახლების შესაძლებლობა?

– რასაკვირველია. სხვაგვარად თავად არსებობა სამყაროსეული პლანეტებისა უაზრობაა. მას კი, ყოველივესთვის უდიდესი აზრი აქვს მიცემული. *ორის სიყვარულს, სიყვარულში დაბადებულ ოცნებას, უნარი აქვს სიცოცხლის სული ჩაჰბეროს ნებისმიერ პლანეტას.*

– და კიდევ, როგორც მე მივხვდი, ადამიანები, რომლებიც ადგილმამულებს გააშენებენ, არ მოკვდებიან. მხოლოდ სხეულებს შეიცვლიან და იქაურ სიცოცხლეში განხორციელდებიან.

– რასაკვირველია, მათი საქმენი დედამიწაზე ყველაზე საჭირონია. ისინი ღმერთის სასურველნია. ის ადამიანებიც კი, ისინი, ვინც ჯერ ვერ მოასწრო მიწას ხელით შეჰხებოდა, მაგრამ აზრ-ფიქრით საკუთარი სამოთხისეული ცოცხალი კუთხის გაშენება დაიწყო, ბევრად უფრო საჭიროა ღვთიური პროგრამისთვის, ვინემ ასეულობით ბრძენნი, რომლებიც ღმერთის ქმნილებებისგან ქვით შემოსაზღვრულ კედელს მიღმა იმყოფებიან და რომლებიც აგრერიგად საუბრობენ ღმერთზე და სულიერებაზე.

მათი საუბრები მკრებელურია და სევდიანი. მათ აღორძინების გარეშე მოუწევთ სიკვდილი. საშინელია მათი ხედვრი, მაგრამ იგი ღვთის სასჯელი კი არ არის, არამედ საკუთარი ბედის არჩევანი!

გაიბრწყინა მან მთელს სამყაროში ახალი აზრ-ფიქრით, – იგი დიადი ენერგიაა, – მაგრამ მსაჯულიც. ტრაქტატებსა და ლეგენდებში ღმერთის სამსჯავროზე ბევრს საუბრობდნენ. მოვიდა იგი, მშვიდი და უხილავი ღვთის სამსჯავრო. პლანეტაზე დღეს მცხოვრებ ყველა ადამიანს შეეხება იგი. და ყოველი თავად იქნება საკუთარი თავის მსაჯული.

ვინც სიცოცხლეს ირჩევს, ცოცხალ სიცოცხლესაც ჰქმნის, – მარადიულიც იქნება და სამყაროს დიად შემომქმედსაც დაემგვანება.

ვინც თავის წარმოდგენაში საკუთარი აზრ-ფიქრით სიკვდილს ამოდელობს, – სიკვდილისთვისვეა განწირული.

ეს მისი სიტყვები, მდინარის ნაპირზე, მშვიდი და დამაჯერებელი ინტონაციით წარმოთქმული, სივრცემ, როგორც დედამიწაზე გაჟღერებული ექო ისე აიტაცა. ათი წლის მანძილზე, არა მარტო მე შევიცანი, თუ საკუთარი აზრ-ფიქრითა და სიტყვებით მომავლის შექმნის როგორი უნარი აქვს ანასტასიას.

* * *

მე მდინარეს მივყვებოდი. ის ნაპირზე იდგა. მის სიტყვებს მარადიულ სიცოცხლეზე სივრცე კვლავ და კვლავ იმეორებდა. სამყაროს რომელი სამყაროდან, გამეფიქრა აზრი, ან რომელი გალაქტიკებიდან წარმოჩინდა თავისი მიწიერი ხატ-სახით ნაპირზე მდგომი ანასტასია და აჩუქა მარადიულობის შემცნობელობა პლანეტას, სახელწოდებით „დედამიწა“? ის სიტყვებს ქარს არ ატანს. და, ამას ცხოვრებაც ადასტურებს.

და, თუკი ეს ასეა, მაშ, მოლოცვა თქვენთვის, ჩემი მკითხველებისთვის, – აუცილებელია... გილოცავთ თქვენდა თქვენს შემცნობელობას! ჩვენ, სამყაროში სიცოცხლის თანაშემწით, – მარადიულად ვიცოცხლებთ!

სასიხარულო შეხვედრამდე, მეგობრებო!



სიყვარულის ძეს-ჩვეულება

ასალი
სივლილგახი



წიგნი მერვე
ნაწილი II

სიყვარული – ბოსმიური ბრბი

შ დამიანი, რაღაც მოულოდნელად წარმოჩინდა გზაზე. ის საავტომობილო ტრასის, თითქმის გამყოფი ზოლის შუაში იდგა, რომელსაც ჯიპი უახლოვდებოდა. მეც, სიჩქარე მაშინათვე შევანელე, რათა ფრთხილად ამეცლო გვერდი უცნაური ჭაღარათმიანი ადამიანისთვის.

მასთან მიახლოებამდე, სულ რაღაც ათი მეტრიდა რჩებოდა, როცა ბერიკაცი ჩემსკენ მშვიდად შემობრუნდა და მე, ჩემდაუნებურად მუხრუჭს ფეხი დავაჭირე.

გზაზე, ჩემს წინ, ანასტასიას ბაბუა იდგა. მე, უმაღლესი ვიცანი ის. ჭაღარათმა და წვერი, არაფრით არ ეხამებოდა მის უცნაურად მოელვარე ახალგაზრდულ თვალებს. ასეთი შეუთავსებლობა კი, მაშინვე გამოარჩევდა ბერიკაცს უამრავ ხანდაზმულ ადამიანთა შორის. გრძელი, გაუგებარი მოდელის და გაურკვეველი ქსოვილის რუხი ლაზადა, ჩემთვის ასევე ნაცნობი იყო. მიუხედავად ამისა თვალებს მანიც არ ვუჯერებდი. როგორ შეეძლო ამ ბერიკაცს მოხვედრა ციმბირული ტაიგიდან აქ, რუსეთის ცენტრში, ქ. ვლადიმირიდან ქ. სუზდალამდე მიმავალ გზაზე? როგორ? როგორი გადაადგილებებით? ასე იოლად შეუძლია ორიენტირება ციმბირელ განდევნილს, ჩვენი სატრანსპორტო ლაბირინთების პირობითობებში? მას, ხომ სრულიად არანაირი საბუთი არ გააჩნია.

ფული, რასაკვირველია, შეეძლო ეშოვნა გამხმარი სოკოსი და კედარის წიპწიპოს გაყიდვით, როგორც ამას მისი მოთა, - ანასტასია აკეთებს ხოლომე. მაგრამ საბუთების გარეშე...

მართალია, ჩვენთან, ბოძისაღარ არ გააჩნია საბუთები, მილიციაც კი, უძლურია ამის წინაშე, მაგრამ ანასტასიას ბაბუა, ხომ ბოძის სრულიადაც არ ჰგავს.

მას, მართალია ძველი, გაცვეთილი ტანსაცმელი აცვია, მაგრამ ყოველთვის სუფთა და საკმაოდ მოწესრიგებული იერი აქვს, ნათელი სახით და შეფაკებული ღაწვებით.

ჯიპის საჭესთან მე განუძრევლად, გარინდული ვიჯექი. ის, თავად მოვიდა მანქანასთან და მეც, კარები გავუღე.

– გაუმარჯოს, ვლადიმირ. სუზდალში მიდიხარ შენ? მეც წამიყვან? თითქოს არაფერი არ მომხდარაო, ისე მკითხა ბერიკაცმა.

– დიახ, რასაკვირველია წამიყვანთ. დაბრძანდით. თქვენ, აქ, როგორ აღმოჩნდით? როგორ მოაღწიეთ ტაიგიდან აქამდე?

– მნიშვნელობა არა აქვს, როგორ მოვაღწიე, მთავარია რისთვის?

– ჰოდა, რისთვის?

– რათა რუსეთის ნამდვილ ისტორიაში შენთან ერთად წამოვიდე ექ-

სკურსიაზე. თანაც, შენი ჩემდამი წყენა გავფანტო. ასე ინება, ჩემმა მოთა ანასტასიამ. მან მითხრა „ეს შენ ხარ, წყენაში დამნაშავე ბაბუ“-ო, ჰოდა აი, მოვემგზავრები შენთან ერთად ექსკურსიაზე. შენც, ხომ ამისთვის მიემგზავრები სუზდალში?

– დიახ, მინდა მუზეუმს ვესტუმრო. წყენა კი, ნამდვილად მქონდა, ოღონდ, უკვე გამიარა.

რამოდენიმე ხანს უბრად ვმგზავრობდით. ვიხსენებდი, ტაიგაში ერთმანეთს როგორ ცივად დავშორდით ჩვენ, მე და ანასტასიას ბაბუა,– დამშვიდობების გარეშე.

და, აი, რა მოხდა:

ანასტასიას ბაბუამ, პარტიის დაარსება მირჩია და სახელწოდებად – „მშობლიური პარტია“ შემომთავაზა.

კაცმა რომ სთქვას, ანასტასიას იდეებზე დაფუძნებით, პარტიის შექმნის წინადადება, დიდი ხანია სხვადასხვა ადამიანებისგანაც მოდიოდა.

ბევრი თვლიდა, რომ: პარტია აუცილებელია იმისთვის, რათა ადამიანებს შეუძლებუქდეთ საგვარეულო მამულის გასაშენებლად მიწის მიღება და მომავალშიც, სხვადასხვაგვარი ბიუროკრატიული ხელჰყოფისგან დაიცვან იგი. რამეთუ, არც ერთი არსებული პარტია, სამწუხაროდ ამ საკითხით არ არის დაკავებული.

ვითვალისწინებ რა, რომ ზოგიერთი ძალები ეწინააღმდეგება ანასტასიას იდეებს და ცდილობენ საკუთრივ იდეის ყოველგვარ დისკრედიტაციას და იმ ადამიანების დისკრედიტაციასაც, რომელთა სულებთანაც ახლოს მივიდა იგი, მათ შორის ჩემიც და ანასტასიასიც, ამიტომაც დადგა საკითხი პარტიის შექმნის თაობაზე, ოღონდ, წესდების ერთ-ერთი თავის შინაარსში,– „მიზანი და ამოცანები“,– არ უნდა გამახვილებულიყო ყურადღება საგვარეულო მამულის მშენებლობისთვის კეთილსასურველი პირობების შექმნაზე და საერთოდ: გვთავაზობდნენ ანასტასიას იდეები არ მოგვეხსენიებინა, რომელიც დაწერილი იყო წიგნების სერიაში, „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“.

მე, მარწმუნებდნენ, რომ წინააღმდეგ შემთხვევაში პარტიას არ დაარეგისტრირებდნენ. ჰოდა, მეც გადავწყვიტე, ამ საკითხთან დაკავშირებით, რჩევა მეკითხა ანასტასიას ბაბუისთვის, და მას, ასევე ნიშანდობლივი რჩევა მოეცა პარტიის სტრუქტურის თაობაზე, უპირველეს მიზნებსა და ამოცანებზე. ვიფიქრე: რადგან მან ძალიან კარგად უწყის ქურუმთა საქმენი, რომლებიც არა ერთი ათასწლეულია არსებობენ. ასევე, მან ალბათ იცის საორგანიზაციო პრინციპების საიდუმლოებების შესახებ, რისი წყალობითაც აღმოჩნდნენ ეს ფორმირებები ასეთი სიცოცხლისუნარიანნი.

ამასთან, თავადაც წამყვანი ქურუმი და შესაძლოა იმათზეც კი ძლიერი, ვინც ახლა მართავს მსოფლიოს და თუკი ეს ასეა, მაშინ მისთვის ის პრინცი-

პებიც ცნობილი უნდა იყოს რისი მეშვეობითაც იქმნებოდა თავად ქურუმთა ორგანიზაცია, რომელიც უფრო სიცოცხლისუნარიანი აღმოჩნდა ვინემ რელიგიები.

ფაქტიურად, ქურუმთა ორგანიზაცია, - ზე რელიგიური სტრუქტურა იყო და არის ახლაც, რამეთუ ზუსტად ქურუმები იღებენ უშუალო მონაწილეობას ზოგიერთი რელიგიის შექმნაშიც და საერო ფორმირებებშიც. ეს ცხადად სჩანს უძველესი ეგვიპტის ისტორიიდანაც და ქვეყნების ისტორიიდანაც.*

აქედან გამომდინარე, ანასტასიას ბაბუას შეეძლო საფუძველი ჩაეყარა „მშობლიური პარტიის“ ზოგიერთი პრინციპებისთვის, რომლის მეშვეობითაც მას მძლავრ ორგანიზაციად გახდიდა და შესაძლოა უმძლავრესიც კი.

მე, გულწრფელად მსურდა, რომ მომესმინა მისი რჩევები, ამიტომაც დრო მაშინ ვიხელთე, როცა, როგორც მე მომეჩვენა ის, ჩაფლული არ იყო საკუთარ აზრ-ფიქრებში და დავიწყე მასთან საუბარი:

– აი, თქვენ რომ ამბობდით პარტიაზე, მკითხველებიც დიდი ხანია ამაზე საუბრობენ, მაგრამ ზოგიერთები მთავაზობენ წესდებაში არ მოვიხსენიო ანასტასია, მისი იდეები, წიგნები, რათა რეგისტრაციაში წინააღმდეგობის გარეშე გაატარონ პარტია.

მამისეულ კვერთხზე დაყრდნობილი ჭაღარა ბერიკაცი, ჩემს წინ იდგა და სდუმდა. უბრალოდ ის, არა მარტო სდუმდა, არამედ დაჟინებით შემომცქეროდა ისე, თითქოს პირველად მხედავდა. მისი მზერა თითქოს, არც ისე კეთილმოსურნე იყო, უფრო სწორად კრიტიკული...

და, როცა, ხანგრძლივი პაუზის შემდეგ, საუბარი დაიწყო, მის ხმაში, თითქოს უპატივცემულობაც კი იგრძნობოდა.

– რეგისტრაციაო, ამბობ. გამოდის, ე.ი. რჩევის საკითხავად მოხვედრი ვულალატო თუ არ ვულალატოვო?

– რა შუაშია აქ ღალატი? მე, რჩევისთვის მოვედი, როგორ მოვიქცე პარტიის რეგისტრაციამ ხარვეზების გარეშე რომ ჩაიაროს მეთქი.

– რეგისტრაცია, ხომ თვითმიზანი არაა. პარტიაც არ არის თვითმიზანი. იდეის გარეშეო, ამბობ, მოხსენიების გარეშეო. აბა, მკითხველები როგორღა მიხვდებიან, რომ იგი მათი მშობლიური პარტიაა? შენ რაღაც უაზრო ფორმირების შექმნა შემოგთავაზეს, საფუძვლის გარეშე, იდეის გარეშე, სიმბოლოების გარეშე. რომელთა მეშვეობითაც წინასწარვე განსაზღვრული საუკუნეობრივი ლიდერობა და შენ მოხვედი საკითხავად, ღირს თუ არა გავყვე მათ რჩევებსო. ვერ შესძელი თავად გარკვეულიყავი უმარტივეს ხრიკში?

* ჩემო თანამემამულენო, ჩემის აზრით ამ საკითხთან დაკავშირებით ფრიად საინტერესო ინფორმაციას იძლევა მერაბ რატიშვილის რომანი „ილიადი, ჯულა“... ვფიქრობ განსაკუთრებით საინტერესოა ქართველებისთვის... ც.გ.

მე მივხვდი, რომ სულელურ მდგომარეობაში ჩავვარდი, ამიტომაც შევეცადე როგორღაც დამეხსნა თავი და კითხვა შევებრუნე:

– კაცმა რომ სთქვას, მე მსურდა გამეგო, როგორი რჩევების მოცემა შეგეძლოთ თქვენ, საფუძვლად რა პრინციპებია საჭირო პარტიის სტრუქტურის ჩამოყალიბებისთვის, მისი მიზნებისა და ამოცანების შესრულებისთვის.

იმან, რაც შემდგომში მოხდა, უბრალოდ მოთმინებიდან გამომიყვანა. როგორც მე, მაშინ მომეჩვენა, ბერმა, არამც თუ ჩემს კითხვას არ უპასუხა, მან, უბრალოდ ქედმაღლურად დამიწყო დაცივნა. ჯერ, გაკვირვებულმა შემოიხედა, მერე, როგორღაც გაღიზიანებულმა ჩაიქირქილა და შებრუნდა. ის კი, არა დაჩემგან უკან დასახევად ნაბიჯიც კი გადადგა. შემდეგ, მაინც შემობრუნდა ჩემსკენ და წარმოთქვა:

– ნუთუ შენ, არ გესმის, ვლადიმირ, ყველა პასუხები შენს მიერ დასმულ კითხვებზე, შენშივე უნდა დაიბადოს და თითოეულ მათგანშიც, ვინც შენთან ერთად გადაწყვეტს სტრუქტურის ჩამოყალიბებას. მე, რასაკვირველია შემიძლია გიკარნახო. ხვალ სხვა გიკარნახებს, ასე და ასე მესამე... შენ კი, არამც თუ იმოქმედებ, არამედ კარნახებს დაუგდებ ყურს. წახვალ მარჯვნივ, შემდეგ მარცხნივ, წინ წასულები, ისევ უკან დაბრუნდებით, ან უცებ გონების სიზარმაცისგან წრეზე დაიწყებთ ტკეპნას.

აი, ეს გამოთქმა „გონების სიზარმაცე“ – მე, ძალიან მეწყინა. ანასტასიასთან პირველი შეხვედრის შემდეგ, უკვე მერამდენე წელია ჩემს გონებას დღისითაც, ღამითაც და როცა ვწევბი მაშინაც ვძაბავ. იქნებ იგი, ასეთი შეუსვენებელი და დამაბული შრომისაგან სულაც ზედმეტად მიხურდება. მე, რვა წიგნი დაწერე, მათში გადმოცემულს თავად ვაანალიზებდი, ხანდახან ცალკეული ფრაზების მნიშვნელობის სისწორეს რამოდენიმეჯერ ვამოწმებდი. ბერიკაცისთვისაც, ეს ყოველივე ხომ ცნობილია.

წყენა უფრო და უფრო მიმძაფრდებოდა თუმცა, თავი მაინც შევიკავე და განვუმარტე:

– თითქოს და, სულ ვფიქრობ, განსჯა-განზოგადებაში ვარ, სხვადასხვა ორგანიზაციები იქმნება: კომუნისტურები, დემოკრატიულები, ცენტრისტულები. მაგრამ, როგორც ერთმა ადამიანმა სთქვა: „ჩვენ, როგორი პარტაიც არ უნდა შევექმნათო, მაინც ბოლო-ბოლო, შედეგად ცკკუსს-ი გამოდისო“.

– კარგადაც უთქვამს. ჰოდა, აი, მეც გეუბნები შენ:- გონების სიზარმაცისგან წრეზე იტკეპნებით.

– კი, მაგრამ რა შუაშია აქ გონების სიზარმაცე? იქნებ და, უბრალოდ ინფორმაცია არ არის საკმარისი?

– გამოდის, ინფორმაცია არ გყოფნით, და შენ, ჩემთან მის მისაღებად მოხვედი. ჰოდა, მაგას არ გეუბნები, განა გაცნობიერებას შესძლებ გაზარმაცებული გონებით?

წყენა უფრო მომემატა, მაგრამ, გალიზიანება შევიკავე და ვუპასუხე:

– როგორმე მოვახერხებ რა ... ვეცდები ჭკუას მოვუხმო.

– მაშ, შეისმინე. სტრუქტურა უნდა იყოს ნოვგოროდის ვერეს, მისი ადრეული პერიოდის მსგავსი. უფრო მეტს კი, შემდგომში გაიაზრებთ.

ასეთმა პასუხმა გამაბრაზა კიდევ. ბერიკაცმა მშვენივრად უწყობდა:– რუსეთის ქრისტიანობამდე პერიოდის ისტორიული დოკუმენტები არსად არ მოიპოვებოდა, ისინი განადგურებულია. აქედან გამომდინარე, როგორ მუშაობდა ეს ნოვგოროდისეული ვერე და, ისიც, მის ადრეულ პერიოდში, ვერავინ ვერასოდეს ვერ იტყვის. მაშ, გამოდის იგი, მე დამცინოდა. მაგრამ რატომ? რა გავაკეთე მე ისეთი, რომ აი, ასე... მისი ასაკისადმი პატივისცემის ნიშნად, ვცდილობდი, რაც შემემლო მშვიდად მესაუბრა და ვუთხარი:

– მაპატიეთ, რომ შეგაწუხეთ, თქვენ ალბათ რაღაც მნიშვნელოვანი საქმით იყავით დაკავებული, მე წავედი.

და, შემოვბრუნდი წასასვლელად, მან კი, კვალდაკვალ დამაწია:

– „*მშობლიური პარტიის*“ *მიზანი, ან ამოცანა იმ პირობის შექმნა უნდა იყოს, რომელიც ოჯახებში სიყვარულის ენერგიას დააბრუნებს. აუცილებელია იმ ადათ-წესებისა და დღესასწაულებების დაბრუნება, რომელთაც საკუთარი მეორე ნახევრების მოძიების უნარი შესწევთ.*

– რაა? – ისევ შემოვბრუნდი ბერიკაცისკენ, – სიყვარული? ოჯახებში? მესმის, რომ მნიშვნელოვანზე საუბარი არ გსურთ ჩემთან, მაგრამ, დაცინვა რაღა საჭიროა?

– მე, არ დაგცინი ვლადიმირ. ეს, შენ ძალა არ შეგწევს რომ გაიგო: სანამ თავად არ ისწავლი განსჯა-განზოგადებას, ჭკუა-გონებაზე მოსასვლელად შენ წლები დაგჭირდება...

– რა ჭკუა-გონებაში ჩავდება? თქვენ დაახლოებით იცით მაინც, მთელი მსოფლიოს პარტიები რა მიზნებსა და ამოცანებს ისახავენ?

– დაახლოებით ვიცი.

– ჰოდა მაშ, სთქვით, აბა სთქვით.

– ისინი ირწმუნებიან, თითქოს და ყველას კეთილდღეობას აუცილებლად ამაღლებენ, რომ უფრო მეტ თავისუფლებას მოუტანენ ადამიანებს.

– სწორედაც რომ. კონკრეტულად კი: მრეწველობას განავითარებენ, ბინებით უზრუნველყოფენ, ინფლაციას აღჰკვეთენ.

– ქვენად მოარული სისულელეა, – ჩაიქირქილა ბერიკაცმა.

– სისულელე? დიახ, სისულელე იქნება, თუკი მე, თქვენს რჩევას შევითან პარტიის წესდებაში ძირეული ამოცანის პუნქტად:– „პარტია გადაწყვეტს ამოცანას, თუ, როგორ გამოძებნოს თავისი მეორე ნახევარი ყოველმა ადამიანმა“.

– და, კიდევ დაამატე:– „პარტია დაუბრუნებს ხალხს ცხოვრების ადათ-

წესსა და წირს, რომელთაც უნარი აქვთ ოჯახებს სამარადისოდ შეანარჩუნებინონ სიყვარული”.

– აბა, რას ამბობთ?! თქვენ... გსურთ დასაცინი გამხადოთ და ხალხში გამომაჭნოთ? ამ საკითხებით, მეორე ნახევრების ძეგნით, დაკავებულნი არიან კომერციულ საწყისებზე სხვადასხვა საქორწინო სააგენტოები, ჰოდა, ამდგვარი მიზნებითა და ამოცანებით, პარტია კი არ გამოვა, არამედ საქორწინო სააგენტო. ოჯახებში სიყვარული,– ოჯახების პირადი საქმეა. და, არავის არა აქვს უფლება საოჯახო საქმეებში ჩარევის. არც არანაირ პარტიას. არ არის ეს სახელმწიფოებრივი საქმე.

– განა შენი სახელმწიფო ოჯახებისგან არ შესდგება? განა ოჯახები, არ წარმოადგენენ ნებისმიერი სახელმწიფოს საფუძველს?

– წარმოადგენენ, წარმოადგენენ, აი, სახელმწიფომაა, რომ უნდა ამაღლოს ოჯახებისა და ცალკეული მოქალაქეების კეთილდღეობა.

– და, რა გამოდის. კეთილდღეობას სახელმწიფოში რომ აამაღლებთ, სიყვარულს დაუბრუნებთ ოჯახების უმრავლესობას?

– არ ვიცი. მაგრამ მიღებულად ხომ ითვლება, რომ ყველა სახელმწიფოებმა უნდა იზრუნონ თავიანთი მოქალაქეების კეთილდღეობაზე.

– ვლადიმირ, ჩაუფიქრდი სიტყვების არსს „კეთილდღეობა“. მშვიდად ჩაწედი მის არსს. ახლა მე, ამ სიტყვას ცოტათი სხვაგვარად წარმოვთქვამ: კეთილი მდგომარეობა. ანდა სიკეთის მდგომარეობა. იფიქრე და ჩაწედი: მხოლოდ სიყვარულს აქვს უნარი აამაღლოს უმაღლესი სიკეთის წერტილამდე ნებისმიერი ადამიანი. არა ფულს, არა სასახლეებს, არამედ შემომქმედის მიერ ადამიანისთვის ბოძებულ გრძნობას,– სიყვარულის მდგომარეობას.

სიყვარული,– კოსმიური არსია. ცოცხალი, მთაზროვნე, უმაღლესი ინტელექტი. იგი მძლავრია და ტყუილად არაა, რომ ღმერთი მისით აღფრთოვანებულია. ადამიანს კი, მისი უდიდესი ენერგია ძღვნად მიართვა. სიყვარულის გაცნობიერების მცდელობა აუცილებელია, მისი არ უნდა გრცხვენოდეს, მას ყურადღება, სახელმწიფოებრივ დონეზე უნდა მიექცეს.

და სახელმწიფო, უმარავი ოჯახებისგან შემდგარი, სიყვარულში დაბადებული ბავშვებით, სიყვარულის სივრცის შემქმნელებით, არ შეწუხდება ინფლაციითა და ბანდიტიზმით. მისთვის, ამდგვარი სახელმწიფოსთვის, არ იქნება საჭირო მანკიერებებთან ბრძოლა. საზოგადოებიდან გაქრებიან ისინი. და, ყველა წინასწარმეტყველნი, რომელნიც ცბიერად და ემშაკურად ბრძენობენ,– დადუმდებიან. მთავარის გაუაზრებლობის გამო არ იხსენიებდნენ, თუ არ იცოდნენ,– მნიშვნელობა არა აქვს,– ადამიანებს ისინი მთავარს ამორებდნენ და იქით მიჰყავდათ, სადაც სიყვარული არ არის.

ქორუმებმა ამის შესახებ უწყოდნენ და ამიტომაც წინასწარმეტყველებს აქეზებდნენ. საუკუნეობით ჰქმნიდა კაცობრიობა ცხოვრებისა და სიყვარუ-

ლის დასახმარებლად წეს-ჩვეულებებს. ის წეს-ჩვეულებები კი, შემომქმედის მიერ იყო ნაკარნახევი, თუ ხალხის სიბრძნემ, მიიყვანა იმ უმაღლეს წერტილამდე, ამას მნიშვნელობა არა აქვს. ისინი საუკუნეობით ნამდვილად ჰქმნიდნენ სასიკეთო მდგომარეობას და ეხმარებოდნენ ახალგაზრდებს სიყვარული და მარადიული სიცოცხლის სიხარული მოეპოვებინათ. ყოველი ადამა-წესი ოკულტური, ცრუ რწმენა კი არ იყო, როგორც ახლაც დამახასიათებელი. იგი უმაღლესი სკოლა, სამყაროსეული გაკვეთილი იყო.

ვედრუსთა ქორწინების ადამ-წესი საუკუნეთა მიღმიდან გაუწყა შენ ან-ასტასიამ. შენ, მხოლოდ ერთ წიგნში მოჰყევი მასზე, იგი კი ღირსია, რომ ყოველ წიგნში იქნას მოხსენიებული, სანამდე ბოლომდე არ გააცნობიერებენ მას დღევანდელი მაცხოვრებლებიც და შენც.

ნახე: მან შენ, კიდევ ერთ მეთოდზე, – შეყვარებულთა მიერ ერთმანეთის მოძიების ხერხზე მოგიყვა. მაგრამ, ისიც კი არ იქნა თქვენს მიერ ბოლომდე გაცნობიერებული. გითხრა ჩემმა მოთამ:- „მე, როგორც სჩანს ძლიერი ხატ-სახეები ვერ შევქმენიო“. მთელს დანაშაულს საკუთარ თავზე იღებს, მაგრამ მე ასე ვიტყვი, რომ ამაში დამნაშავე შენი, ან თქვენი გონის სიზარმაცეა.

დაე, საუკეთესო სწავლულმა გვამებმა ვედრუსთა ქორწინების ადამ-წესი ასო-ასო, გამოწვლილვით გაარჩიონ. მაგრამ იქ, მასში ვერც იპოვნიან, ვლადიმირ, ვერ იპოვნიან ვერცერთ ოკულტურ ან ცრურწმენულ ქმედობებს. სიყვარულის შესაქმნელად რაციონალურია იგი და ზუსტი, მის ფონზე შენ, თანამედროვე დღესასწაულებში აბსურდულობას, ოკულტურობას და ცრურწმენას შენიშნავ. შენ, უნდა ხვდებოდე: ანასტასიამ განუზომლად უფრო მეტი უწყის, ვინც შენ გეუბნება. მის საქმეებს, მისი ქმედობების ლოღიკას, ქურუმებიც კი მაშინვე ვერ ხვდებიან, მერე კი, მოთას შექმნილით, მხოლოდ გაკვირვებულნი არიან.

ჰკითხე მას და ამ კითხვითვე შთაგონება გამოიწვიე მასში, რომ მოგიყვ-ეს, როგორი ადამ-წესი ჰქონდათ ვედრუსებს ბავშვების დაბადებისას?

იგი, თავად არ მოგიყვება შენ ამას. თვლის, რომ თქმა მხოლოდ მას შემდეგაა შესაძლებელი, რასაც შენ ჩათვლი საინტერესოდ. მაგრამ შენ არ უწყი, როგორი დიდებული სიბრძნეა უძველეს საუკუნეთა წეს-ჩვეულებებში დაფარული. ისინი კოსმიურ სამყაროთა ქმნილებებია.

ზიზღს იმსახურებს ის ხალხი, ვინც საკუთარ წინაპართა მიერ, საუკუნეების მანძილზე დაგროვილი სიბრძნის დამვიწყებელია. ამასთან, მნიშვნელობა არა აქვს, თითოეული თავად ივიწყებდა, თუ იმ ქურუმთა ზეგავლენით, რომლებიც ოკულტურ სწავლებათა მფლობელები იყვნენ.

ჰკითხე და შთაგონე კითხვით მოთა. პარტიასაც, შესძელი რომ სიყვარულით შექმნისკენ მოუწოდო. მანამდე კი, ნაკლებად საინტერესო ხარ შენ ჩემთვის, რადგან ხანგრძლივად მიწვეს შენთვის სრულიად ნათელი საკი-

თხების ახსნა. შენ, აპატიე ბერიკაცს, წადი. უსიამოვნოზე საუბარი და ფიქრი სასარგებლო არ არის ჩემთვის.

ანასტასიას ბაბუა შებრუნდა და განმშორდა. მე ტაიგაში, მარტო ვიდექი თავლაფდასხმულივით. მასთან საუბრის დასაწყისში წარმოქმნილმა წყენამ, საშუალება არ მომცა ყოველივე მის მიერ თქმული... მაგრამ შემდგომში, უკვე სახლში დაბრუნებული, ჩემი აზრ-ფიქრით ხშირად ვუბრუნდებოდი ტაიგაში ნაამბობს. ვუფიქრდებოდი და ვაანალიზებდი მას.

მალიან მსურდა დამემტკიცებინა, შესაძლოა არა იმდენად ანასტასიას ბაბუისთვის, რამდენადაც საკუთარი თავისთვის, რომ არც თუ ისე გაზარმა-ცებული მქონდა ჭკუა-გონება.

მსურდა თავად ჩემში უარმეყო ან დამედასტურებინა მის მიერ თქმული.

ბერიკაცი ამბობდა, რომ სანამ ადამიანები მხოლოდ სხვისი კარნახით იხელმძღვანელებენ და ყოველი ჩვენთაგანი თავადვე არ დაიწყებს ცხოვრების არსზე ჩაფიქრებას, ასეთი საზოგადოება მთელ რიგ სოციალურ კატაკლიზმებს თავს ვერ დააღწევს და ვერც ადამიანი ვერ იქნება ბედნიერი.

როგორც სჩანს ეს ასეც არის.

ასევე, ის ჰყვებოდა ღვთის რაღაც პროგრამის არსებობაზე. რა არის ეს? რამდენად შეესაბამება დღევანდელი ადამიანის ცხოვრება ამ პროგრამას?

შეისაბამებ კი, ჩვენი ცხოვრება ღვთიურ პროგრამას?

შადმიანი, სამშობიარო სახლის მეორე სართულზე, საოპერაციო ბლოკში დაიბადა, და, ექიმების გასაკვირად, ახალშობილი სრულიად ჯანმრთელი აღმოჩნდა. წამში გაიელვა დღეებმა და თვეებმა. პატარა ბავშვი წავიდა – ბაღში, სკოლაში, ინსტიტუტში. მასში „ბრძენმა“ ამღვრდებოდა და პროფესურამ ცხოვრების რაღაც პროგრამა ჩადეს.

ადამიანმა დაასკვა:– ცხოვრებაში მთავარია გქონდეს ბევრი ფული, რომელიც საშუალებას მისცემს კარგად იკვებოს, ჰქონდეს ბინა, ავტომობილი, ტანსაცმელი. ჰოდა, ის ამის გამო ცდილობდა, რომ ბევრი ემუშავა, ხანდახან ორ სმენამიც კი.

ამასობაში, წლებმა წამებივით გაირბინა და მან პენსიამდე შრომით, მხოლოდ ოროთახიანი ბინის და ნახშირი ავტომობილის შესაძენი თანხის გამოემუშავება შესძლო.

ჯერ კიდევ პენსიამდე მან შეიყვარა, დაქორწინდა, განქორწინდა, კიდევ ერთხელ დაქორწინდა. პირველი ცოლისგან ბავშვი შეეძინა, მაგრამ განქორწინების შემდეგ ის დედასთან დარჩა. მეორე ცოლთანაც შეეძინა ბავშვი, მაგ-

რამ ის შორს, სადღაც ჩრდილოეთში გაემგზავრა. და, ისიც ხანდახან, წელიწადში ერთი-ორჯერ თუ დაურეკავს. წამები ითვლიდნენ სიბერის წლებს. ადამიანმა იავადმყოფა და მოკვდა. სამწუხაროდ, დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთა უმრავლესობის ხვედრი ასეთია.

არის უმცირესობა, რომელთაც ძალუბთ გახდნენ ცნობილი არტისტები, პოლიტიკოსები, პრეზიდენტები, მილიონერები. ამ კატეგორიის ადამიანთა ცხოვრება, უფრო ბედნიერად ითვლება, თუმცაღა, ეს ილუზიაა, მათი საზრუნავიც არანაკლებია, ვინემ დანარჩენების. დასასრული კი, აბსოლუტურად ერთიდაიგივეა: სიბერე, ავადმყოფებები და სიკვდილი. ნუთუ, მართლაც ასეთი ხვედრია ჩადებული, დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანთ ცხოვრების ღვთიურ პროგრამაში? არა!

არ შეეძლო შემომქმედს საკუთარი შვილებისათვის მსგავსი სასტიკი და სავალალო ხვედრი განეპირობებინა.

როგორც სჩანს თავად ადამიანთა საზოგადოებამ, რაღაც ძალთა ზეგავლენით ღვთიური პროგრამა უარჰყო და იგი თვითგანადგურებისა და თვითტანჯვის გზას დაადგა.

ვიღაც შესაძლოა დაეჭვდეს კიდეც, ადამიანთა ცხოვრებისთვის ღვთიური პროგრამის არსებობის შესახებ. მითუმეტეს, როცა მათზე სწავლულები და პოლიტიკოსები არც კი საუბრობენ.

რელიგიური კონფესიები განმარტავენ ღვთიურ ჩანაფიქრს, მაგრამ მხოლოდ შუამავალთა მეშვეობით და ისიც სხვადასხვაგვარად. მხოლოდ იმაში არიან ერთსულოვანნი, რომ ღმერთი არსებობს.

ფილოსოფოსებს და უამრავ სწავლულს სჯერათ უმაღლესი არსის არსებობის, გონის, ინტელექტის, რომელმაც ჩვენს მიერ ხილული სამყარო, – მიწიერი ცხოვრება შექმნა. და, წარმოუდგენელია კიდეც ამის არ გჯეროდეს. ჩვენს სამყაროში ყოველივე არსებული ძალზედ გონივრულ ურთიერთკავშირშია. და, რადგან ეს ასეა, მაშინ უმაღლესი გონის არსს შეეძლო, მხოლოდ გააზრებულად მარადიული შეექმნა და განეპირობებინა სასიხარულო პერსპექტივა ყველასათვის და პირველ რიგში მისი მსგავსისა და მისთვის უსაყვარლესი არსებისთვის, – ადამიანისთვის. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ: ადამიანს შეთავაზებული აქვს ისეთი ცხოვრების წესი, მინიჭებული ისეთი თვისებები, რითიც შეუძლია შეიცნოს და განსაზღვროს საკუთარი თავი, მთელი სამყარო და დედამიწაზე ცხოვრების ადამიწის. გააცნობიეროს და გააგრძელოს ღვთიური პროგრამის შესრულება. შეიტანოს მასში საკუთარი მშვენიერი თანაქმნილებები. ღმერთს სურს ადამიანისაგან, ადამიანისაგან ერთობლივი თანაქმნილება და მისი ჭკრეტით სიხარულის მინიჭება ყველასათვის და ყოველივესათვის.

ღვთიური პროგრამა უეჭველად არსებობს და ამ პროგრამის შეცნობა შეუძლიათ, არა მარტო ცალკეულ რჩეულ ადამიანებს, არამედ ყოველ მსურველს. ღვთიური პროგრამა ასახულია არა ასოებით ან იეროგლიფებით პაპირუსის ფურცლებზე, არამედ მისთვის, ღმერთისთვის ჩვეული ცოცხალი ასო-ბგერითი ნიშნებით – მის მიერ შექმნილი ფლორითა და ფაუნით, საერთოდ კოსმიური სივრცით.

უძველესი რუსეთის პერიოდის ადამიანთა გონი და ინტელექტი, ჯერ კიდევ იძლეოდა ამ უდიდესი ღვთიური წიგნის წაკითხვის საშუალებას. დღევანდელ ადამიანთა უმრავლესობა, ამ მილიარდობით ასო-ბგერითი ნიშნებიდან, გაცნობილია მხოლოდ მცირედთან და, ამიტომაც ჩვენ ღვთიური ანბანის ახლიდან შესწავლა მოგვიწევს.

წიგნს, რომელსაც ახლა მე ვწერ, სულაც არ არის რელიგიური თემატიკის. იგი, არც წაფილოსოფოსობის მცდელობაა. ეს წიგნი, – მოწოდებაა გამოკვლევისკენ, ღვთიური არსის შეცნობისკენ.

მე, არ ვაპირებ ვინმეს რამე ვასწავლო ან ვიქადაგო. მხოლოდ მსურს, ჩემს მკითხველებს მივაწოდო ინფორმაცია ჩვენი წინაპარი მშობლების კულტურაზე, ქურუმთა და მოგვთა მიერ გამოთვლილი და შედგენილი წეს-ჩვეულების მეშვეობით, რომელთა დანიშნულება იყო ოჯახებში სიყვარულის დაცვა და მოუწოდო ყველას შეასწოროს ან განამტკიცოს მათ მიერ გაკეთებული დასკვნები.

მოცემული მასალის გამოსაქვეყნებლად მე, – ციმბირელი განდევნილების და პირველ რიგში ანასტასიას გამონათქვამებმა და გონივრულმა ლოგიკურმა დასკვნებმა მიბიძგა.

გამოქვეყნება აუცილებელია, რათა საკუთარი გრძნობებისა და ემოციების დონეზე შეიგრძნო ინფორმაცია და ერთობლივი ძალისხმევით ცხოვრების ლოლიკის შესაბამისი მოქმედება დაიწყო იმ იმედით, რომ ჩვენი თაობა დაიწყებს ფიქრს და ქმედობით დააჩქარებს ახალი ცივილიზაციის აღმშენებლობას საკუთარი თავისთვისაც და შვილებისთვისაც.

ანასტასიამ კონცეპტუალურად გადმოსცა, შესაძლოა, კაცობრიობის განვითარების მხოლოდ პირველი პუნქტი, რომელიც მდგომარეობს შემდეგში: – „ადამიანთა საზოგადოებამ უნდა შეისწავლოს ღვთიური პროგრამა წარმოდგენილი ღვთიური მასალის გამოყენებით და გადააქციოს მთელი პლანეტა მშვენიერ სამოთხის ოაზისად (ზაღად). შეჭმნას ყველა ცოცხალ არსებათა ჰარმონიულად გაწონასწორებული ერთობლიობა. ცხოვრების ამ დონის მიღწევით, ადამიანში გაიხსნება სხვა პლანეტებსა და გალაქტიკებზე სიცოცხლის შექმნის უნარ-ნიჭი“.

მხედველობაში ჰქონდა რა, ასეთი გრანდიოზული კონცეფცია, ანასტასიამ, ამიტომაც შემოგვთავაზა საგვარეულო მამულის თავიდან გაშენება.

მოდით, ჩვენც დავიწყოთ ჩვენი გამოკვლევები ყველასთვის ცნობილი, ხოლო გარეგნულად მარტივი პრობლემების.

რატომ მოდის დე ბადის სიყვარული?

მკ, რამდენი ცნობილი ლექსი და ფილოსოფიური ტრაქტატებია მიძღვნილი ამ გრძნობისადმი. ძნელად თუ მოიძებნება ლიტერატურული ნაწარმოებები, სადაც ამა თუ იმ სახით არ შეხებიან ამ თემას. ყველა რელიგიური კონფესიები საუბრობენ სიყვარულზე. ითვლება, რომ ეს დიდებული გრძნობა, ადამიანისთვის ღვთივბოძებულია.

თუმცა, დღევანდელი კაცობრობის ყოფითი მიმართულების სინამდვილე სიყვარულის გრძნობას ასახავს, როგორც ყველაზე სადისტურ ან მაზოხისტურ მოვლენას. მოდით, სიმართლეს ჩავხედოთ თვალეზში. სტატისტიკა უჩვენებს, რომ: ქორწინებითი კავშირის 60-70% ირღვევა. განქორწინებას წინ უსწრებს ორ ყოფილ შეყვარებულთა შორის შეუსაბამო თანაცხოვრების წლები. ზოგჯერ ეს წლები გადის ურთიერთ შეურაცხყოფაში, კამათსა და ფიზიკურ შეხლა-შემოხლაშიც კი.

თავდაპირველი, მშვენიერი, შთაგონებული გრძნობა გადის. სანაცვლოდ გვრჩება, – გაბოროტების, შეურაცხჰყოფის, ზიზღის და როგორც შედეგი, – უბედური კავშირის წლები.

ასეთია სიყვარულის სავალალო შედეგი.

განა შესაძლებელია კი, რომ ასეთი შედეგი ღვთიურ საჩუქრად ითვლებოდეს? სრულიადაც არა!

მაგრამ, იქნება და, ადამიანისთვის დამახასიათებელი რომელიღაც ცხოვრებისეული წეს-ჩვეულებისგან გადაცდომას თავად ჩვენ ვახდენთ და იმიტომაც გადის სიყვარული... და, სწორედ ამიტვე მიგვანიშნებს, რომ: „მე, არ შემძლია ასეთ პირობებში ცხოვრება, თქვენი ცხოვრების ნირი, მეც მკლავს და თავადაც კვდებით.“

ვუბრუნდები რა, აზრ-ფიქრით ტაიგაში შემდგარ საუბარს, გავიხსენე, თუ როგორ უჩვეულოდ საუბრობდა ჭაღარა განდევილი სიყვარულზე: „სიყვარული, ეს უდიდესი ძალის კოსმიური ენერგიაა. იგი, არამოაზროვნე არ არის. მას აზრ-ფიქრის უნარიც აქვს და საკუთარი გრძნობებიც. სიყვარული, – ეს ცოცხალი, თვითკმარი არსია. ცოცხალი არსება.

ღვთის ნებითა და ძალით, იგი გამოგზავნილია დედამიწაზე და მზად არის დედამიწაზე მცხოვრებ თითოეულ ადამიანს საკუთარი დიადი ენერგია აჩუქოს და მისი ცხოვრება მარადიულ სიყვარულში მყოფი გახადოს!

იგი, მიდის თითოეულთან, ცდილობს გრძნობების ენით მოუყვას ღვთიურ პროგრამაზე და თუკი მას ვერ ჩასწვდება ადამიანი, აი, მაშინ უწევს მას წასვლა, ოღონდ საკუთარი ნებით კი არ უწევს, არამედ ადამიანთა ნებით.

სიყვარული! ეს იდუმალი გრძნობაა და მიუხედავად იმისა, რომ მისი განცდა, როცა კი უცხოვრია ადამიანს დედამიწაზე, თითქმის ყველას ერგო იგი მაინც, – შეუცნობელია. ერთის მხრივ, სიყვარულის თემას უმეტეს წილად პროზით, პოეტური ნაწარმოებითა და ხელოვნების სხვადასხვა ჟანრით გადმოსცემენ. მეორეს მხრივ, მათში მთელი ინფორმაციის კონსტანტირება ცალსახად ამ მოვლენის, მხოლოდ როგორც სიყვარულის ფაქტის ისე ხდება, ხოლო უკეთეს შემთხვევაში მის გარეგნულ გამოვლინებასა და ადამიანში მისი ზემოქმედებით გამოწვეული გრძნობებიდან გამომდინარე სხვადასხვა ქმედებების ვარიანტებს ასახავს.

მაგრამ, განა ასე აუცილებელია, ყველასთვის ნაცნობი სიყვარულის გრძნობის კვლევა?

უჩვეულო და ჯერ გაუგონარი ინფორმაცია, რომელიც ციმბირის ტაიგაში მივიღე, ადასტურებს, რომ კვლევა, – უკიდურესად აუცილებელია, აუცილებელია ისწავლო სიყვარულის შეცნობა.

წარსულის ადამიანებმა უწყოდნენ იგი.

თავად განსაჯეთ: – ათასზე მეტი წლის წინ, ვედრუსები ფლობდნენ ცოდნას, რომელთა მეშვეობითაც სიყვარულის განმამტკიცებელ ქმედობებს სჩადიოდნენ და უფრო მეტიც, მარადიულობაში გადაჰყავდათ იგი. ერთი ამ ქმედობათაგანია, – უძველეს ვედრუსთა გვირგვინოსნობის რიტუალი, წესჩვეულება. ერთ-ერთ ჩემს წიგნში მისი გამოქვეყნების შემდგომ, მეცნიერ-მკვლევარები გადაიხარნენ იმ მტკიცებულებებისკენ, რომ მოცემულ რიტუალს უნარი აქვს გარდასახოს, (ტრანსფორმაცია მოახდინოს) დასაწყისში აფეთქებული გრძნობა, – მარადიულში.

წარსულისა და თანამედროვე ერების წეს-ჩვეულების ერთმანეთთან შედარებისას, მე, უფრო მეტად ვრწმუნდები, რომ: – უძველეს ვედრუსელთა გვირგვინოსნობის წეს-ჩვეულება, ხალხურ ბრძნულ, რაციონალურ ქმედობებს წარმოადგენს, რომელთაც უნარი აქვს, დღესაც ბევრ ოჯახურ წყვილს დაეხმაროს, მარადიული სიყვარულის შეძენასა და ფლობაში.

მოდით ყოველივეს თანმიმდევრულად მივყევთ.

და, დავიწყოთ მთავარით.

სატყობო პი, საბუთობრი მიორო ნახევარის ძიება?

მეორე ნახევარი“, – ხალხში ასეთი გამოთქმაა დამკვიდრებული. მოდით ჩამოვყალიბდეთ, რა არის ეს, „ჩემი მეორე ნახევარი“. ბევრნი, ვფიქრობ დამეთანხმებიან შემდეგ განსაზღვრებაში: ეს ადამიანი, კაცი ან

ქალი, ცხოვრების შეხედულებით თქვენი სულისთვის ახლობელი უნდა იყოს, ურთიერთობაში სასიამოვნო, მათ შორის გარეგნობითაც მიმზიდველი, თქვენთვის სიყვარულის შთაგონების უნარის მქონე.

საჭიროა საკუთარი მეორე ნახევრის ძიება, თუ ბედისწერის ნებით თავად უნდა გამოჩნდეს იგი?

როგორც კაცობრიობის მრავალსაუკუნოვანი გამოცდილება უჩვენებს, – მიზანმიმართული ძიება აუცილებელია. ამის დასტურია უამრავი ლეგენდები, თქმულებები, ზღაპრები, რომლებშიც ახალგაზრდები საკუთარი ბედის საძიებლად შორეულ მხარეში მიემგზავრებოდნენ.

არსებობენ უძველესი ადათ-წესები, რომლებიც ყველაზე მთავარი ცხოვრებისეულის ძიებაში ეხმარებიან.

არსებობენ უძველესი ადათ-წესები, რომლებიც ეხმარებიან იმის განსაზღვრაში, – მცდარია თუ არა არჩევანი? ბოროტისგან ხომ არ მოვიდა შენთან შენი მეორე ნახევარი?

ზოგიერთ მათგანზე მე, წინა წიგნში მოვეყვი. ვსაუბრობდი რა, ადათ-წესებზე მე, არ მიმიმართავს ყველასთვის ცნობილი ქმედობებისთვის. უბრალოდ, მე, ძირითადად მომყავდა ისეთი უცხო ქმედობები, როგორიც ადრე არ შემხვედრია. ამ წიგნში მთავარი, – გვირგვინოსნობის ადათ-წესია და თან ადათ-წესი, რომელიც არჩევანის სისწორის შემოწმებას ახდენს – რომელსაც სხვაგვარ კონტექსტში ვიმეორებ.

„მაშ, მიდი და წარმოადგინე ახლავე სასწაულმომქმედი ადათ-წესები, – იფიქრებს მკითხველთა ნაწილი, – რაში გვჭირდება ჩვენ რაღაც მსჯელობები?“. მსჯელობები კი, სწორედაც რომ საჭიროა. *საჭიროა დღევანდელი სინამდვილის ხედვა, ანალიზი. სხვაგვარად ვერ გაცნობიერებ, ვერ გაიგებ ხალხური სიბრძნის დიდებულ არსს. ბუნებაში ყველაფერი შედარებითია, აი, ამიტომაც აუცილებელია შედარება.*

მოდით ვნახოთ, თანამედროვე სამყაროს როგორ ცხოვრებისეულ სიტუაციებს აქვს უნარი, ხელი შეუწყოს შეხვედრებს და როგორ, – შეეწინააღმდეგოს მათ. როგორადაც გასაკვირად არ უნდა ჟღერდეს, ზუსტად ჩვენს თანამედროვე, თითქოსდა ერთი შეხედვით ინფორმაციულ დროში, სიტუაციები ორი მეორე ნახევრის შეხვედრის ხელშემწყობნი, – უფრო და უფრო ცოტაა.

დიდ სახელმწიფო მეგაპოლისებში მცხოვრები ადამიანები თითქოს უხილავი ტიხრებით არიან ერთმანეთისგან გამოყოფილები.

ადამიანი, მცხოვრები მრავალსართულიანი სახლის თანამედროვე ბინაში, ხშირ შემთხვევაში არ იცნობს კარის მეზობელს, რომელთა შესასვლელი კარები კიბის უჯრედში გვერდიგვერდ მდებარეობს. საზოგადოებრივი ტრანსპორტის მგზავრები, რომლებიც გვერდიგვერდ მჭიდროდ

დგანან, თითოეულნი ჩაფლულნი არიან თავიანთ პრობლემებში. ქუჩაში ერთმანეთის გვერდიგვერდ მიმავალთაც, ასევე არანაირი საქმე არა აქვთ ერთმანეთთან.

ამერიკაში, მაგალითად, შეუძლებელია ცოტა უფრო დაკვირვებით შეათვალიერო ქალი, რადგან ეს, შესაძლოა შეფასებულ იქნას, როგორც სექსუალური ზეწოლა.

ამგვარად, სახლში ჯდომით, ან სასწავლებელში, სამსახურში სიარულ-ლით, პრაქტიკულად საკუთარი მეორე ნახევრის მონახვა შეუძლებელია.

ვთქვათ, თქვენი სამსახური გთავაზობთ უამრავ კონტაქტებს. ვთქვათ, თქვენ ზიხართ დიდი სუპერმარკეტის სალარო აპარატთან. მაგრამ ყოველი მყიდველი, რომელთაც თქვენ გაატარებთ, არ ვარაუდობს თქვენს გაცნობას, უფრო სწორად, თქვენ მათი შეფასებით სალარო აპარატის დანართი ხართ.

ინსტიტუტი ან უნივერსიტეტი, სადაც თავს იყრის უამრავი რაოდენობის ახალგაზრდა ადამანი, მართალია იძლევა ერთმანეთთან ურთიერთობის შესაძლებლობას, რათა შედგეს წყვილი, მაგრამ, მაინც არ წარმოადგენს მასიური არჩევანის ადგილს, რადგან სასწავლო დაწესებულების ფუნქცია სრულიად სხვაა.

ახლა, გაცნობისთვის ყველაზე ხელშემწყობ ადგილად მიღებულია ბარები, რესტორნები, დისკოთეკები, კურორტები. თუმცა ამგვარ ადგილებში გაცნობილებთან, რომლებიც საქორწინო კავშირითაც კი გვირგვინდება, ბედნიერი ცხოვრება სიყვარულში და თანხმობაში, როგორც წესი არ გამოდის.

ასიდან ოთხოცდაათი შემთხვევა, სტატისტიკის მიხედვით, ასეთი ქორწინებები იშლება.

უმეტეს შემთხვევაში მიზეზი, ცრუ ხატ-სახეში იმალება. რა არის ეს? აი, მაგალითი.

სტრუ ხატ-სახე

შნატასიას სანამ გავიცნობდი მე, ხმელთაშუა ზღვის გარემეშო ვიმოგ-ზაურე. თბომავლით მოგზაურობისას, მთელი 14 დღის განმავლობაში ერთ მაგიდასთან, ორ გოგონასა და ახალგაზრდა მამაკაცის საზოგადოებაში ვსადილობდი. გოგონები ყოველდღიურად სულ ახალ-ახალი ელეგანტური სამოსითა და შესანიშნავი ვარცხნილობით ცხადდებოდნენ. მათთან ურთიერთობა სიამოვნებას მგვრიდა. ნადია და ვალია,– ასე ერქვათ მათ. ისინი მუდამ კეთილგანწყობილები და მზიარულები იყვნენ. ერთხელაც, როცა თანამოსუფრის კაიუტას ვსტუმრობდი, ვუთხარი:

– როგორი ლამაზი და სასიამოვნო გოგონებია, ჩვენი თანამოსუფრეები. იქნებ, ფლირტი გაგვება მათთან?– რაზეც მან მიპასუხა:

– არანაირი სურვილი არ მაქვს, ამ პრონწყივბთან ფლირტის.

– რატომ პრონწყივბთან?

– მე, ზომ მათთან ერთად, ერთ ინსტიტუტში ვმუშაობ და ვიცი, ისინი სინამდვილეში როგორებიც არიან.

– როგორები?

– ჯერ ერთი, სულ ჩხუბობენ. მეორეც ზარმაცები და უსიამოვნოები არიან. ეს, აქაა რომ ცდილობენ საკუთარ თავს მიხედონ, კეთილებად და ჭკვიანებად აჩვენონ თავები. აშკარად სპეციალურად მოგზაურობენ, რათა მდიდარი საქმროები იპოვონ. შეხედე, ისინი, სომხური ჯგუფის მამაკაცებს როგორ ეპრანჭებიან.

მუშაობის პერიოდში, რომ მართლაც, ბევრად სხვაგვარად გამოიყურება მე, ამაში მაშინ მომიწია დარწმუნება, როცა მოგზაურობის შემდეგ, ერთ-ერთი დღის ბოლოს ინსტიტუტში მივედი, რათა ჩემი თანამგზავრები მომენახულებინა.

ისინი, რბილად რომ ვთქვა, გარეგნულად ნამდვილად იმათთან შედარებით არაეფექტურად გამოიყურებოდნენ, როგორც მაშინ, თბომავალზე. უფრო მეტიც, მათი მხიარულება, სიკეთესთან ერთად – სადღაც გამქრალიყო.

როგორც სჩანს, ისინი თბომავალზე ყალბ ხატ-სახეს უკეთებდნენ დემონსტრირებას.

მეორე ნახევრის მონახვის სურვილი საკუთარი გარეგნული ხატ-სახის მეშვეობით, რომელიც არ შეესადაგება მის ბუნებრივობას, თანამედროვე მსოფლიოში ჩვეულია ბევრი მამაკაცისთვის და ქალისთვის. შესაძლოა, ასეთი დამღუპველი მოვლენა, თავდავიწყების სხვა ხერხებით გამოვლინების შედეგად წარმოჩინდა? აქედან გამომდინარე კი, ორივე მოტყუებული რჩება. მამაკაცი ყვავილებს და ძვირფას ნივთებს მის მიერ მოწონებულ ხატ-სახეს უძღვნის, ხოლო დაქორწინების შემდეგ, მოულოდნელად, რეალურ ადამიანს ხედავს, რომელიც მისთვის მოსაწონი სულაც არ არის. გამქრალი ხატ-სახის გამო, მასში ჩნდება გაღიზიანებულობისა და სევდის მომგვრელი გრძნობა.

ქალი, მოულოდნელად ამჩნევს, რომ ამასწინანდელ კეთილ და ყურადღებიან თავყვანისმცემელს ის სულაც არ უყვარს, არ ესმის მისი. რისგან მოხდა ეს? კაცს, არც არასდროს უყვარდა ის, – მას ხატ-სახე უყვარდა.

განსაცვიფრებელი სხვაობაა ბუნებრივ ადამიანსა და ხელოვნურ ხატ-სახეს შორის. განსაკუთრებით შესამჩნევია ესტრადის ვარსკვლავთა მაგალითზე, განსაკუთრებით მათთვის ვისაც მათი ხილვა ყოფით პირობებში მოუწია.

ასეთი სევდიანი სიტუაცია იმიტომაც ეწყობა, რომ ქალები გათხოვების შემდგომ, ძალიან ხშირად იცვლიან საკუთარ გარეგნობას.

როცა მამაკაცს უყვარდება ქალი, განსაკუთრებით პირველივე შეხვედრისთანავე, ერთი ნახვით, რამ გამოიწვია მასში სიყვარულის გრძნობა მწელი სათქმელია. შესაძლოა მსხვილად ჩაწულმა ნაწნავმა და თმის ფერმა, შესაძლოა თვალებმა. მიღებულია, რომ სავარაუდოდ, სიყვარულის გრძნობას იწვევს გარეგნული და შინაგანი თვისებების ერთობლიობა და, როცა ქალი იცვლის საკუთარ გარეგნობას, ის ამით იშორებს მოწონებულის ნაწილს, ამავდროულად, ამითვე ასუსტებს სიყვარულს. მაშინაც კი, როცა რადიკალურად იცვლის ჩაცმულობას, ვარცხნილობას ან მაკიაჟს და ყველა გარემომცვეს ეუბნება: როგორი ლამაზი და მიმზიდველი გახდიო. და, რომც მსგავსი გამონათქვამები სინამდვილეს შეესიტყვებოდეს, რითიც მეუღლეც კი, მისმა გარეგნობამ აღფრთოვანოს კიდევ, გარკვეული დროის შემდგომ მეუღლის სიყვარული მისდამი, შესაძლოა მაინც მნიშვნელოვნად შესუსტდეს ან სულაც, სრულიად გაქრეს.

კაცს ლამაზმანები ნანახი ჰყავს უამრავი და ბევრად უფრო ეფექტურები ვინემ მისი ახლანდელი ცოლია, თუმცაღა მან ზუსტად ისეთი და იმ ხატსახის შეიყვარა, როგორადაც ადრე გამოიყურებოდა ის. და უცებ, უწინდელი ხატ-სახე აღარ არის. შეიყვარებს რა ახალ ხატ-სახეს, მერწმუნეთ, რომ ის, წინანდელს ღალატობს.

უძველეს დროში ადამიანები ფრთხილად რატომ ეკიდებოდნენ ტანსაცმლის ცვლას? რა, არ იყო ქსოვილის საკმარისი არჩევანი? არჩევანი იყო! აზრებულის ქსოვილები, ცხრა მთას იქიდან ჩამოჰქონდათ, თავადაც შეედოთ ძვლის დართვა და უხეში და ნაზი ქსოვილის მოქსოვაც. საღებავებითა, თუ ქარგით, სხვადასხვა ფერ-მოხატულობას აძლევდნენ ქსოვილს.

რა, ფანტაზია არ ყოფნიდათ, თუ სახსრები? ფანტაზიაც ჰყოფნიდათ და სახსრებიც ჭარბად ჰქონდათ. ყოველი მეორე საუკეთესო მხატვარიც იყო და მოდელიორიც. საკმარისია იხილო ძველებური სახლები: ყველა ისინი მოპირკეთებულია უმშვენიერესად მოჩუქურთმებული ხის მასალით.

ყოველმა ქალმაც იცოდა ქარგვა. რაც შეეხება სახსრებს, არა მარტო საშუალო ქონების ადამიანები, არამედ საკმაოდ შეძლებული ადამიანებიც არ სარგებლობდნენ ბოროტად, არც ნაირ-ნაირი ჩაცმულობით და არც ნაირ-ნაირი ვარცხნილობით, ისინი ძალზედ ფრთხილად უდგებოდნენ საკუთარი გარეგნობის ცვლას, ცდილობდნენ შეენარჩუნებინათ ინდივიდუალური იერ-სახე.

თანამედროვე მოდის სამყარო, კალიდოსკოპივით ცვლის ხატ-სახეებს. განსაკუთრებით ქალებისას.

ტანსაცმლის წარმოების ინდუსტრია, წარმოუდგენლად სარფიანია. მოდურად ახალის ყიდვისას, ადამიანები ჯერ კიდევ ვარგისსა და ხარისხიან ნივთებს ყრიან ნაგავში, რადგან იმედოვნებენ, რომ ახლის ნაყიდდთან ერთად მათთან მოვა რაღაც ახალი, ბედნიერების მსგავსი. მაგრამ არა. არ მოდის.

ჩნდება მხოლოდ ახალი ხატ-სახე, ვიღაცის მიერ ხელოვნურად შექმნილი, რომელსაც ადამიანი, საკუთარი ნებით თავის თავზე თვალებს აყვლეპნებს(თვალდაჭყეტილი ცწერა), რადგან მასობრივი პროპაგანდის ზეგავლენის ქვეშ იმყოფება.

თანამედროვე ყოფის სინამდვილეში მე, ვერ ვნახე გამართული ღონისძიებების სისტემა, რომელიც ეხმარება ადამიანებს ცხოვრების თანამგზავრის მონახვაში. უფრო მეტიც, მრჩება შთაბეჭდილება, რომ თანამედროვე ყოფის მიმართულება, მთელი თავისი ცხოვრების ნირით იქითკენაა მიმართული, რათა ვერასდროს ვერ შეხვდნენ ეს მეორე ნახევრები ერთმანეთს. შესაძლოა ვიღაცისთვის ასეთი მდგომარეობა სახეიროცაა. ცხოვრებით დაუკმაყოფილებელი ადამიანი, რომელსაც არანაირი მიზანი, ცხოვრების აზრი არა აქვს, ბევრისთვის სახარბიელოა. იმათთვის, ვინც ფულს აკეთებს. ასევე ხელსაყრელია იგი ძალაუფლების მქონეთათვისაც.

და, კითხვაზე პასუხისას:– ვემბთ კი, ჩვენ საკუთარ მეორე ნახევრებს,– ვფიქრობ, საჭიროა ასეთი პასუხი:– არა, არ ვემბთ. არ ვიცით ძებნა და ძებნისთვის პირობებიც არ არის.

უახლესი ასწლეულის ადათ-წესებში ვეცადე საბედოს ძებნის ქმედითი, რაციონალური მარცვალი მომძებნა. მე, აქ მაგალითად, რამოდენიმე ტიპიურ საქორწინო რიტუალს მოვიყვან. მოდით ვნახოთ, რამდენად რაციონალურნი არიან ისინი, ანდა პირიქით,– რამდენად პრიმიტიულნი. მე, გზადაგზა ჩემს კომენტარებს დაგურთავ და თუკი თქვენ არ დამეთანხმებით, მაშინ შეგიძლიათ პირდაპირ წიგნშივე გადაუსვათ ხაზი ან სათეთრებელი შტრიხი გადაატაროთ და ზემოდან საკუთარი მოსაზრება დააწეროთ. რაღაც მე, სულ უფრო ჭკუაში მიჯდება, რომ: ანასტასიას ბაბუა მართალია,– თუკი, თავადვე ჩვენ არ დავიწყებთ ფიქრს, მაშინ კვლავ გავაგრძელებთ ყოველგვარი აზდაუბდის ისე აღქმას, როგორც ცხოვრებისეული სიბრძნისას.

მე, თანამედროვე ქორწილზე არ მოვყვები. იქ, ასე ვთქვათ, „მარადიულ ცეცხლთან“ ყვავილების მიტანის, ავტომანქანებით სეირნობისა და ლოთობის გარდა სხვა არაფერია.

ვეცადოთ ვნახოთ ბევრად ადრეული საქორწინო წეს-ჩვეულებები.

საქორწინო წეს – ჩვეულებები

II ე, მოვიყვან რევოლუციამდელი რუსეთის წეს-ჩვეულებას, რათა მას შევხედოთ იმ თვალსაზრისით, რომ სიყვარულის მიმართ საზოგადოება დეგრადირებულია.

პერმელთა ნიშნობა: პერმელთათვის ქორწინება აგებულია სხვადასხვაგვარი სახის წინასწარი ქმედებებისგან:– საჭიროა გამოითხოვო უფლება

საკუთარი უფროსებისგან და სამწყსოს მღვდლისგან, როცა მამას საკუთარი ძისთვის საპატარძლოს მოძიება სურს. მსგავსი ქორწინება, ყოველთვის სასიძოს მონაწილეობის გარეშე წყდება, როგორც სჩანს ეს, ძველთა-ძველი წეს-ჩვეულებიდან გამომდინარეა და შემოიფარგლება მხოლოდ ნათესავების, ახლობლებისა და ნაცნობების შეხედულებებით, რომლებთანაც ერთად ხდება ბჭობა. და აი, ასე წყდება მათი უახლოესი ნათესავის მომავალი კეთილდღეობა და ბედი.

ხდება, როცა საქმრო ეცნობა საბედოს გარიგებისას ან ქორწილის დღეს. იშვიათად ხდება, როცა ახალგაზრდა პერმელი თავად შეიგულებს საცოლეს. საქმროს მამა თავად უთითებს ძეს მდიდარი მზითვის ქალზე, ამასთან იძიებს თვალში მოსული ასულის ხასიათსა და ზნეკეთილობას.

საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდგომ, როცა გაარკვევენ თუ როგორ ქალიშვილს თხოულობენ, – იწყება თავად გარიგება (მაჰანკლობა). ამ საქმეს ყოველთვის ოჯახის უფროსს ანდობენ, ან, თუკი ასეთი არ ჰყავთ, მაშინ ნათლიმამას. ანარადა, ერთ-ერთ უფროს ნათესავს და საერთოდ ადამიანს, ვინც ამ საქმეშია გამოცდილი.

შემდეგ, თათბირობენ, თუ, როგორ და რა არის საჭირო, რომ მაჰანკალმა ილაპარაკოს, მაგრამ მე ვფიქრობ, ეს სრულიად უაზრო ქმედებაა, რადგან მთავარი თავიდანვეა დარღვეული.

როგორც ვნახეთ, ამ რიტუალის აღსრულებისას მინიშნებითაც არ არის ნათქვამი ახალგაზრდების სიყვარულზე. სამწუხაროა აგრეთვე ის ფაქტიც, რომ ყოველგვარ შეურაცხმჰყოფელ დამოკიდებულებაში სიყვარულის ენერგიის მიმართ ღმერთსაც რევენ.

საქმროს გაცილებისას, დედა ან ოჯახის უფროსი ნათესავი ქალი, სუფრაგადაფარებულ მაგიდაზე ალაგებს ერთ გოგორა (ბუხანკა) პურს, მარილს, სასმისს, ოჯახში მოხარშულ პივას, – საქმროს კურთხევისთვის განკუთვნილს და ხატების წინ ანთებს სანთლებს. საქმრო ლოცულობს, მუხლებამდე თავს უხრის დედას და მამას, სთხოვს კურთხევას და წაიკითხავს რა, მამაო ჩვენოს ლოცვას, დგება მაგიდასთან, რომელსაც იმავე ლოცვით უახლოვდება ყველა მოწვეული და მაგიდის მეორე მხრიდან საქმროს ორივე ხელით აწვდიან მოტანილ საჩუქრებს ან მოსაკითხებს: – ნამცხვარს ან ღორის ნაჭერს აუცილებლად პურზე დაწყობილს, თან ყოველი მათგანი ამბობს: – „მიიღე ახალგაზრდა თავადო ძვირფასი საჩუქრები” და თან, ლოცვას ურთავს, „უფალო იესო ქრისტე“... და ა.შ. ამაზე საქმრო ყოველ მათგანს პასუხობს: – „ამინ – შენს ლოცვას“. შემდეგ, ასევე ორივე ხელით ჩამოართმევს მოსაკითხს, ჯერ თავზე იდებს მათ და მერე მაგიდაზე დებს. მერე აწვდის ყოველ მომსვლელს სასმისს ან სახლში მოხარშულ პივას, იშვიათად ღვინოს და ამავედროულად იესოს ლოცვას ამბობს და თან ამატებს: – „დალიე და შეგარგოს (ესა და

ესო).“ რასაკვირველია ამაზე ყველა მომსვლელი, რომელსაც საქმრო მიმართავს, პასუხობს შემდეგი სიტყვებით:- „ამინ,- შენს ლოცვას“ და ჩამოართმევს რა ჭიქას, თავს უკრავს საქმროს და ეუბნება:- „ღმერთმა უამრავი წელი მოგცეს, დიდი ბედნიერი იყო და იცხოვრო, ბედნიერად მოეწიო ჯალაბს, ფრინველს, პურსა და მარილს, ახალგაზრდა თავადის ქალი მიიღო, თავადის ქალთან ეკლესიაში იმგზავრო, ოქროს გვირგვინის ქვეშ დადგე, ღვთის კანონი მიიღო!“-და მერე, ყოველი მათგანი სვამს.

აი, კიდეც საინტერესო ინფორმაცია:

პერმელი გოგო იშვიათად ინახავს ქალწულობას, მაგრამ, საქმროები ამას არანაირ მნიშვნელობას არ ანიჭებენ და არც გაურბიან ასეთ გოგონებს, პირიქით, დიდი სიამოვნებით მოჰყავთ ცოლად, უფრო მეტიც,- ფეხმძიმეებიც კი მოჰყავთ, იმ მოსაზრებით, რომ მალე მუშახელი ეყოლებათ. ჰყვებიან ასეთ ამბებსაც, რომ ოჯახთა მამებმა დაადგინეს:- ოჯახში, თვლიან რა თავიანთ გოგონებს ქალწულებად, შეურაცხჰყოფილები არიან გარიგებებით, ტუქსავენ და აგდებენ კიდეც მაჭანკლებს, ხანდახან ურტყამენ კიდეც და ეუბნებიან:- რა, განა ჩემი გოგო ბრალიანია?“, - ანუ დამნაშავეა. (სიტყვა „ბრალი“, „დამნაშავე“).

გამოდის, მთავარი ის კი არ არის, გვარის გამგრძელებელი სიყვარულით იყოს ჩასახული, არამედ მთავარია, რომ საოჯახო მეურნეობაში გაჩნდეს დამბარე.

და, ბევრი ტიპიური ელემენტები საქორწინო რიტუალებისა, ახასიათებენ ჩვენს წინაპრებს, როგორც ველურ ბარბაროსებს, თუმცაღა მინდა აღვნიშნო, რომ ჩვენთვის ცნობილი ყველა რიტუალი არ წარმოადგენს ტრადიციულ სლავიანურს, რომელიც ხანდახან სახელდება ტრადიციულად სხავდასხვა ლიტერატურაში, ისინი იმ პერიოდიდან მოდიან, როდესაც ნამდვილი, ტრადიციული ბრძნული ადათ-წესები ეკლესიის მიერ იყო აკრძალული, სანაცვლოდ კი არაფერი ჰქვიანური არ იყო შემოთავაზებული. ასე მაგალითად:

ჩექმის გახდა: რუსეთის მკვიდრი მოსახლეობის ადათ-წესებში არის და ახლაც ადგილ-ადგილ სჩვევიათ, რომ ახლად დაქორწინებულმა ქალმა თავის მეუღლეს უნდა ჩექმა გააძროს. ეს წესჩვეულება ძველ დროში, კაცმა რომ სთქვას მორჩილებას გამოხატავდა, მონურ დამოკიდებულებას, დამცირებასაც კი, იმიტომ, რომ ვინღა ხდის ახლა სხვას ჩექმას, თუკი, რომ ადამიანი სრულიად დამორჩილებული არ არის. ისტორიიდან ვიცით, რომ ეს ადათ-წესი არსებობდა ვლადიმირის დროიდან, აგრეთვე, ისიც ვიცით, რომ პოლოცკელი თავადის ასულმა არ მოისურვა მეუღლისთვის ჩექმის გახდა.

გერმანიაში ლუთერის დროს იგივე წეს-ჩვეულება იყო, ქორწინების პირველ ღამეს ახალგაზრდა ცოლი ჩექმას ხდიდა ქმარს და მას აწყობდა საწოლის ქედზე (თავთან), როგორც ქმრის ცოლზე ბატონობის სიმბოლოს, შესაბამისად მამაკაცისა ქალზე.

ომარიი და ჰერბენშტეინი ჰყვებიან იმის შესახებ, რომ მოსკოვში, როცა ისინი ესწრებოდნენ თავადებისა და მთავრების ქორწილებს, იქ სრულდებოდა გახდის და კნუტით სამგზის დარტყმის რიტუალი, რის შემდეგაც კნუტს და ჩექმებს საჩუქრებთან ერთად სკივრში დებდნენ.

ეს წესი გრძელდებოდა ლიტვაში ლაგენოლამდე და დღემდეა შემონახული გლეხურ ყოფაში.

როგორც ვხედავთ ჩექმის გახდასა და საცოლის მონად ჩათვლას არასწორად გვაწვდიდნენ, როგორც რუსულ წეს-ჩვეულებას. საერთოდ, თავადაზნაურულ რუსეთამდე მონობა არ არსებობდა. ამგვარად, ეს ადათ-წესი ტრადიციული კი არ არის ჩვენი ხალხისთვის, არამედ შუალედურია და მიუღებელიც. მაგრამ, უფრო სულელურად, სასტიკად და ამორალურად მიმაჩნია შემდეგი სიტუაცია, XVII-XIX სს-ისთვის ჩვეული საქორწინო ადათ-წესი ბევრ ერებში.

როგორც კი, ბოლო კერძს ჩამოდგამენ სუფრაზე, ანუ ოჯახურს (შემწვარი ხორცი-შემწვარი კარტოფილით), მეფე-პატარძლის მეგობრებს კერძი ლანგრით, სუფრაში გახვეული კალაჩი (ყურიანი პურის კვერი) და სამარილე მიჰქონდათ სათივეში დაქორწინებულებთან საწოლში, სადაც მათ, კვალდაკვალ ახალგაზრდები მიჰყვებოდნენ. წინკარში დამჯდარი მამა, ხელიდან-ხელში გადასცემდა ახლად დაქორწინებულ პატარძალს ქმარს, თან რიგიანად მოძღვრავდა და რჩევას აძლევდა, როგორ იცხოვრონ ცოლ-ქმრობაში. ახალგაზრდების საწოლთან მისვლისას ქორწილის განმკარგავის ცოლი, იმ დროის შესაფერისად ორ ქურქში იყო ჩაცმული. ერთი ეცვა როგორც ჯერ-არს, – წადმა, ხოლო მეორე, – უკუდმა. შესაყრელს მიაყრიდა მათ (ხორბალს, ფულს ან სვინას) და ახალგაზრდებს საწოლში აჰმევდა.

მეორე დღეს დილიდანვე ქორწილის ყველა მონაწილე გამოცხადდებოდა სათივეში, ისრით მაღლა ასწევდნენ ახლად დაქორწინებულთა საბანს და ცნობილი ნიშნებით საზღვრავდნენ პატარძლის უმწიკვლობას.

წეს-ჩვეულების ეს ნაწილი შეიძლება ჩაითვალოს შემამრწუნებლად მაშინაც კი, როცა ახლად დაქორწინებულებს უყვართ ერთმანეთი. ყველას თანდასწრებით ნასვამი და დანაყრებული ახალგაზრდები, სტუმრების თანდასწრებით, უნდა წავიდნენ ოთახში, რათა დაუყოვნებლივ აღასრულონ ინტიმური კავშირი. სტუმრები კი, ავხორცული მზერით, აცილებენ მათ და კვალდაკვალ მისდევნენ.

ჯერ-ერთი, წინა საქორწინო მზადებისა და ქორწილის მსვლელობისას, მაგარი სასმელებისა და უხვად მიღებული საკვების შემდგომ, უმჯობესია, საერთოდ რამოდენიმე ხნის განმავლობაში, ასეთი მდგომარეობის გამო, სიახლოვისგან და ბავშვის ჩასახვისგან თავის შეკავება.

მეორეც, საერთოდ რატომაა აუცილებელი, რომ ახლად დაქორწინებული ჰყვოდნენ ზუსტად იმ დღეს და მერე კიდევ ანგარიში აბარონ შეკრებილებს თავიანთ მოქმედებაზე? იქნება და გოგოს ზუსტად იმ დღეს აქვს ქალური წესი? საერთოდაც ეს, ცხოველთა შეგჯერებას ან უფრო უარესს ჰგავს.

არავის თავში არ მოუვა მიუყვანოს ხვადს ძუ, ძროხა ხარს ან ცხვარი ერკემალს, თუკი არა აქვთ მძუვნობის პერიოდი. ხან, ისეც ხდება, რომ სხვაგვარადაც იქნები შერცხვენილი. ვიკვლევდი რა სხვადასხვა ადათ-წესებს, აი რა ისტორია გავიგე ერთი სამოცდაათი წლის ბერიკაცისგან:

– სფელში ცხოვრობდი, როდესაც დავქორწინდი. სიყვარულით გამირიგეს საცოლე, ისეთი მშვიდი და კეთილი იყო იგი. ქსიუშა ერქვა მას. მაშინ ცხრამეტი წლისა იყო, მე კი, ოცის. ნახევარი წელი ერთმანეთი მოგვწონდა, ალბათ შევიყვარეთ კიდევ ერთმანეთი.

ქორწილის პირველ დღეს, როცა უკვე დღე სრულდებოდა, ჩვენ ცალკე ოთახში გაგვიშვეს. კარებთან დარაჯი დააყენეს, ხოლო დილიდან ჩვენი ზეწრის სანახავად უნდა მოსულიყვნენ: ქალწულის სისხლიანი იყო იგი, თუ არა. მე, შესაძლოა საქორწინო მღელვარებისაგან, თუ, რაღაც უწმაწური შევქამე, ვგრძნობ: ვერაფერს ვერ შევძლებ ქსიუშასთან. ის ხან ასე, ხან ისე მიჩვენებს მკერდს, რაღაც უხერხულად მაკოცა კიდევ, შემდეგ კი სულ გაიხადა...

მაგრამ არავითარი გრძნობა მე არ გამიჩნდა მისი ალერსისგან და გაშშოვლებისგან. ამის გამო მე უფრო მეტად დავიზაფრე. ვხედავ, ქსიუშა ზურგზე ღაწვით მომეკრა, კანკალებს, ხოლო ჩემს ზურგზე ცრემლები მოგორავს. აი, აქ კი, მეც ჯავრისაგან ავტირდი. აი, ასე ვსხედვართ საწოლზე და ორივენი ვტირით. შემდეგ მე ვეუბნები:

– შენ, ქსიუშა, ნუ გეშინია, გამოვტყდები ყველას წინაშე, რომ მე ვრდამნაშავე,

ის კი მპასუხობს:

– არ გინდა, დაგცინებენ.

გამთენიისას კი, მან თავად ჩაიხია თითით საქალწულე აპკი, სისხლიც წამოვიდა, როგორც საჭირო იყო. დილით პახმელიაზე მოსულ სტუმრებს ზეწარი ვაჩვენეთ. ისინი ნახევრად მთვრალები გვეძახიან, გვეხუმრებიან და, ყოველი მორიგი ჭიქის წინ „აკოცეთო“ გაიძახიან.

ნახევარი წელი ვიცხოვრეთ ჩვენ, მე და ქსიუშამ ერთად, შემდეგ ქალაქში გადავდით, გავშორდით. იმიტომ, რომ ნახევარი წლის მანძილზე მე, არაფერი გამომივიდა. სხვა ქალზე დავქორწინდი, ახლა ოთხი შვილი მყავს და მოთები. მაგრამ ამ საძაგელ ქორწილს ცხოვრებაში არ დავივიწყებ. ქსიუშას კი, დღემდე ვიხსენებ.

ადამიანის ჩასახვაში, არა მხოლოდ სხეული მონაწილეობს

ქათ ვისაც წაუკითხავთ „საგვარეულო წიგნი“, უნდა ესმოდეთ: ვედრუსთა საქორწინო გვირგვინოსნობის წეს-ჩვეულება, შეყვარებულ ლუბომილასა და რადომირის მიერ ბავშვის ჩასახვით სრულდება.

მაგრამ მაშინ მე, არ მიკითხავს ანასტასიასთვის, აქვს ვედრუსულ ცივილიზაციას რაღაც თავისებურებები ბავშვთა ჩასახვასთან დაკავშირებით და საერთოდ, ღირს კი მიექცეს ამას განსაკუთრებული მნიშვნელობა?

მაგრამ მან თითქოს იგრძნო ამ კითხვის დასმის შესაძლებლობა და მითხრა:

– ვედრუსებს, საკუთარი შვილების ჩასახვის არსზე, უდიდესი გაცემა ჰქონდათ. მაგრამ მე არ ვიცი მასზე გასაგები ენით როგორ მოვეყვ.

შედეგად, უკვე ანასტასიას ბაბუასთან საუბრის შემდეგ და სხვადასხვა ერების წეს-ჩვეულებების მოძიებისას, რომელნიც ოჯახებისთვის სიყვარულის შენარჩუნების უნარის მიმცემნი არიან, მე, მივიღე ინფორმაცია ჩასახვის შესახებ და მივხვდი:– ანასტასია კი არა, მე არ ვიყავი ჯერ კიდევ მზად მისი ნათქვამის გასაგებად, უფრო მეტიც, ეს საკითხი ახლაც, ჩვენი თანამედროვე მეცნიერების მიერ საკმარისი ხარისხით არც კი არის შესწავლილი.

მეცნიერები ცდილობენ ადამიანის კლონირებას, მაგრამ, როგორც სჩანს, ამის გაკეთებისას, მიიღებენ არსებას, მხოლოდ გარეგნულად ადამიანის მსგავსს, რადგან ჩასახვის მომენტში მონაწილეობას იღებს არა მარტო სპერმატოზოიდი და კვერცხუჯრედი, არამედ რაღაც უხილავი, ფიზიკურად ხელშეუხებელი.

მიღებული ინფორმაციის გადმოცემაზე, რომელმაც შესაძლოა ვიღაც შოკში ჩააგდოს, ნახევარი წელი ვფიქრობდი, ღირდა კი მკითხველისთვის მისი გაზიარება. ბოლოს და ბოლოს გადავწყვიტე, რომ,– ღირდა. ჰოდა, აი, საქმე რაშია:

დედამიწაზე დღესდღეობით მცხოვრები ოჯახების უმრავლესობა, თავად არ უწყიან ისე, არც თუ საკუთარ შვილებს ზრდიან. ამის ასახსნელად წონადი მტკიცებულება არსებობს.

სამეცნიერო სამყაროში არსებობს ტერმინი „ტელეგონია“. მედიცინაში იგი იწოდება „პირველი მამრის მოვლენა“. ტელეგონიის მოვლენაზე, ცდილობენ რაც შეიძლება ცოტა ისაუბრონ, რა არის ეს?

აღმოჩენა იქიდან დაიწყო, რომ 150 წლის წინ, ინგლისში ლორდმა მარტონმა გადაწყვიტა ყველაზე ამტანი ცხენის ჯიშის გამოყვანა. ამისთვის მან ჯიშიანი ინგლისური ფაშატი ულაყ ზებრასთან შეაჯვარა. მაგრამ, ამ ორი სახეობის გენეტიკური შეუთავსებლობის გამო შთამომავლობა არ შედგა. გარკ-

ვეული დროის შემდგომ იგივე სუფთა სისხლის ინგლისური ფაშატი შეაჯვარეს სუფთა სისხლის ინგლისურ ულაყთან. შედეგად ფაშატმა დაბადა ულაყი, მაგრამ... ნათლად გამოხატული ზოლებით, როგორც ზებრას აქვს.

ლორდ მარტონმა, ამ მოვლენას ტელეგონია უწოდა. მეცხოველეობის სპეციალისტებს, თავიანთი მოღვაწეობის პერიოდში მსგავსი გამოვლინების ხშირი შემთხვევა აქვთ. მაგალითად, ნებისმიერი მაღლსაშენი კლუბი წუნდებულს ხდის ყველაზე ჯიშთან ძუკნას, თუკი იგი ქუჩის მოხეტიალე მაღლთან შევიდა კონტაქტში. ასეთი ძუკნისგან ჯიშთან ლეკვები არასდროს აღარ დაიბადება, რაც არ უნდა ყველაზე ჯიშთან ხვადთან შეაჯვარონ.

მემტრედები მაშინვე კლავენ ყველაზე ძვირიან, ყველაზე ჯიშთან მტრედს, თუკი იგი დაპყლა უჯიშო „ნაცარამ“. გამოცდილება უჩვენებს: მას, არასოდეს არ ეყოლება წმინდა ჯიშის ხუნდები.

სხვადასხვა ქვეყნის მეცნიერები აწარმოებდნენ უამრავ ცდებს, რომლებიც უჩვენებდნენ, რომ ეს მოვლენა ასევე ვრცელდება ადამიანებზეც.

ცნობილია შემთხვევა, როცა თეთრკანიანი მშობლების ბავშვები დაიბადნენ შავი კანის ფერით. არსებობს შემთხვევა, როცა იბადება შავკანიანი ბავშვი, როდესაც ბებიას ან დედას ჰქონდათ შავკანიან მამაკაცთან კავშირი. ყოველთვის, ასეთი მოვლენის მიზეზი, გოგონასი ან მისი პირდაპირი წინაპრების ქორწინებამდე კავშირი ხდება. მათი პირდაპირი წინაპრების ქორწინებამდე კავშირისას თუკი პირველი მამაკაცი შავკანიანი იყო.

მაგრამ ეს მკვეთრად გამოხატული ფაქტებია. და, რამდენია ნაკლებად გამოხატული ფაქტები? როგორც სჩანს, უდიდესი უმრავლესობაა. განა დღეს ქორწინებამდე ურთიერთობები ჩვეულებრივი მოვლენა არ არის? და, თუკი ეს ასეა, მაშინ არც შეიძლება ქალის დადანაშაულება, თუკი იგი არაქალიშვილი თხოვდება. ჩვენმა საზოგადოებამ, სექსის ჯოჯოხეთურმა პროპაგანდამ, სექს-ინდუსტრიამ გახადა იგი ასეთად.

დასავლეთში მშობლები საკუთარ შვილ-მოსწავლეებს ამარაგებენ პრეზერვატივებით, იციან რა, რომ ისინი უკვე აღარ არიან ქალიშვილები. მაგრამ მათ არ იციან, რომ ვერავითარი პრეზერვატივი ვერ იხსნის „პირველი მამრის მოვლენისაგან“, ანუ ტელეგონიისაგან. ამაზე მეტყველებენ კონკრეტული შემთხვევები ადამიანთა და ცხოველთა ცხოვრებიდან.

ბევრი უძველესი სწავლება და რელიგია ასევე აღნიშნავს ტელეგონიის მოვლენის შესახებ, უწოდებს რა, მას სხვა სიტყვებს. მაგრამ ეს მის არსს არანაირად არ ცვლის. მეცნიერებიც, უძველესი ბრძენნიც თვლიან:– პირველი მამაკაცი ქალწულს ცხოვრებისას მას თავისი სულის იერ-სახესა და სისხლს უტოვებს, ბავშვთა ფსიქიკურ და ფიზიკურ პორტრეტს, რომელთაც ის შობს. ყველა სხვა მამაკაცი, რომელიც მასთან შევა კავშირში განაყოფიერების მიზნით, აძლევს მხოლოდ თესლსა და ხორციელ დაავადებებს.

აქ, მასიური გაუცხოება, ურთიერთ გაუგებრობა მამებსა და შვილებს შორის ხომ არ იფარება? ასევე, მთელი კაცობრიობის ყველა საზოგადოებათა დევრადაცია?

რიგი კონკრეტული მაგალითებისა უჩვენებს ჩასახვისას რაღაც უხილავი ენერგიის მონაწილეობას და, თუკი ეს ასეა, მაშინ არა მარტო მეცნიერებამ, არამედ ყველა ადამიანმა უნდა იცოდეს იგი.

ჩვენი უახლესი წინაპრები, როგორც სჩანს, ვარაუდობდნენ ყოველივე ამას და ამიტომაც ცდილობდნენ ისინი, რომ მკაცრად დაეცვათ ქალიშვილობის ინსტიტუტი. შესაძლოა ამ მიზეზთა გამო ჰქონდა ბევრ ერს ტრადიციად, ქორწილის დროს ცალკე ოთახში ჩაეკეტათ წყვილი, მერე კი ყველასათვის ეჩვენებინათ ახალ დაქორწინებულთა ზეწარი. თუმცაღა, ჩვენი უფრო ძველი წინაპრები არასაკმარისად თვლიდნენ ქალწულობის ფაქტორს გვარის გაგრძელებისთვის. ისინი ამტკიცებდნენ, თუკი ქალი, ერთ მამაკაცთან ინტიმური ურთიერთობისას, იფიქრებს სხვა მამაკაცზე, მაშინ დაიბადება ბავშვი, რომელიც დაემგვანება იმ მამაკაცს, რომელზეც ფიქრობდა ქალი.

ასეთი მტკიცებულებები იმაზე მეტყველებს, თუ უძველესი ადამიანები, რას ვარაუდობდნენ, ან სულაც მტკიცედ უწყობდნენ! ჩასახვისას მთავარია აზრ-ფიქრი! უფრო ზუსტად, აზრ-ფიქრის ენერგია!*

ტელეგონიის მოვლენაც ამაზე მეტყველებს. ქალი, შესაძლოა ქვეცნობიერის დონეზე, იმახსოვრებს ინფორმაციას თავის პირველ მამაკაცზე, შედეგად იბადება ბავშვი, რომლიც სრულიად, ან ნაწილობრივ ემგვანება მას.

თავიდან ვვარაუდობდი: რომ, არ ღირდა ამ თემაზე წერა, რათა არ გამომეწვია ბავშვებში, მათ მშობლებში და მეუღლეებში ერთმანეთისადმი უსიამოვნო კითხვები. დაე, ბედნიერები ყოფილიყვნენ თავიანთი გაუცნობიერებლობით. თუმცაღა, ზუსტად ბედნიერებაა, რომ არ შეინიშნებოდა. და, შესაძლოა, არ შეინიშნება ზუსტადაც, რომ ჩასახვის კულტურის უცოდინარობის გამო.

დიდი ხანია უკვე საკითხი დადგა, სკოლებში ბავშვთა სექსუალური აღზრდის შესახებ: კამათობენ, საჭიროა მისი შეტანა თუ არა. თუკი ეს კურსი ითვალისწინებს იმის სწავლებას, თუ ბავშვებმა, როგორ უნდა მოიხმარონ პრეზერვატივი, მაშინ მისი შეტანა, სულაც არავითარ საჭიროებას არ წარმოადგენს. თუკი ბავშვებს მოუთხოვრებენ ქალის მთავარ დანიშნულებაზე, ბავშვის ჩასახვისადმი სწორ მიდგომაზე,– მაშინ ასეთი საგანი სასიცოცხლოდ

* გამახსენდა ქრისტეს ერთ-ერთი მცნება: „ხოლო მე გუუბნებით თქვენ: ყველამ ვინც ნდომით შეხედა ქალს, უკვე იმრუშა მასთან საკუთარ გულში“ მათე 5:28. ხედავთ ჩემო თანამემამულენო, ქრისტიანობასთან რაოდენ იდენტურია ანასტასიას ფილოსოფია და რატომ „გვახსენებს“ მას ანასტასია... და, რატომ ჰქონდათ ჩვენს წინაპრებს ასე მკაცრად დაცული ქალწულობის ინსტიტუტი... ც.გ.

აუცილებელია. მაგრამ ამისთვის პედაგოგებმა უნდა იცოდნენ საკითხის არსი, ჰქონდეთ შესატყვისი ლიტერატურა. აუცილებელია ამის შესახებ მასმედიაში საუბარი, სამწუხაროდ, დღესდღეობით იქ ჩვენ, მხოლოდ სექსის პროპაგანდას ვხედავთ.

ეგრეთ წოდებულ დემოკრატიულ ქვეყნებში, ბევრს საუბრობენ ადამიანთა თავისუფლებაზე. მაგრამ, შეიძლება კი, ჩათვალოს ადამიანი თავისუფლად, რომელსაც ყოფაზე სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვან საკითხებს უმაღლავენ. თითქოსდა, თავისუფალი პროპაგანდის მეშვეობის სანაცვლოდ, ტენიან გახრწნილობას, რომელსაც წარმოაჩენენ, როგორც მისთვის სასიკეთოს? ასეთი მდგომარეობის გამო, ადამიანი უფრო ზუსტად, სიმაართლე რომ ითქვას, თავისუფალია ჭეშმარიტებისაგან, ბედნიერი ადამიანური ცხოვრებისაგან.

და მაინც, მე არ დავიწყებდი ტელეგონიაზე წერას, ანასტასიასგან იმის შესახებ რომ არ გამეგო თუ, როგორ შეიძლება სიტუაციის გამოსწორება, იმ შემთხვევაშიც კი, თუკი გათხოვებამდე ქალს ჰქონდა სხვა მამაკაცთან ურთიერთობა.

უფრო მეტიც, აღმოჩნდა, რომ ვედრუსებს ჰქონიათ საოცარი რიტუალი, წეს-ჩვეულება, რისი მეშვეობითაც შესაძლებელი ხდება „არასაკუთარი შვილები“ მშობლიური გახადო სისხლითაც და სულითაც.

მოვლენის შესახებ, რომელიც თანამედროვე მედიცინაში იწოდება „პირველი მამრის მოვლენა“, ჩვენმა წინაპარმა-წარმართებმა და მითუმეტეს ვედრუსებმა კარგად უწყოდნენ და სპეციალური რიტუალის, წეს-ჩვეულების დახმარებით იცავდნენ მისგან ახალგაზრდებს.

მოგვეს, ასევე შეეძლოთ განსაზღვრული რიტუალ-მოქმედებებით წაეშალათ გენეტიკური კოდი „პირველი მამრის“, ის კი არადა, თავდასხმების დროს გაუპატიურებულ გოგონებს აბსოლუტურად სუფთებს ხდიდნენ. ამის დასტურს ის წარმოადგენდა, რომ არ უფრთხოდნენ საკუთარი ვაჟები და ექორწინებინათ მათზე.

მაგრამ, არის ერთი „მაგრამ“. წარმართულის და მითუმეტეს, უფრო უძველესი ვედრუსული რიტუალის გაგება და მისი განმეორება, მხოლოდ ზედაპირული ცოდნის მეშვეობით შეუძლებელია.

რა აზრის აქვს დაწერას, – აუცილებელია გიყვარდეს, აუცილებელია მოემზადო ზავშვის გაჩენისთვის, აუცილებელია მშობიარობა სახლში, იმ ადგილას, სადაც იგი ჩასახულ იქნა.

რა აზრის აქვს, უბრალოდ, მარტო დაწერას, რომ „ოჯახში სიყვარულის შესანარჩუნებლად აუცილებელია ერთმანეთში გააერთიანო, შერწყა სამი წერტილი, სამი გრძნობა, ყოფის სამი შრე“. მხოლოდ გონებით მისი გაცნობიერება არასაკმარისია, აუცილებელია მისი შეგრძნება. შეიგრძნო წინაპართა ფილოსოფია.

ხოლო, პირველ აუცილებელ ქმედებად შეიძლება, მხოლოდ მონანიება

იყოს, საკუთარ წინაპართა წინაშე, რომელთაც ახლა წარმართებს უწოდებენ. რომლებსაც ცილი დაეწამეთ, რომლებსაც ჩვენ ვუღალატეთ. ვუღალატეთ ჩვენი დედებისა და მამების ტრადიციულ სლავიანურ კულტურას, რომელიც ათი ათასობით ათასწლეულებია, რომ არსებობდა.

ჩვენ რუსეთისთვის ტრადიციულს ვუწოდებთ ქრისტიანობას. იგი კი, სულ რაღაც ათასი წელია, რომ რუსეთში არსებობს და არაფრით არ ეთანხმება ტერმინს „ტრადიციული“.

რატომაა საჭირო მონანიება? იმ მარტივი მიზეზებისა და გამო, რომ თუკი გავაგრძელებთ ჩვენი წინაპრების ველურებად, გონებაჩლუნგ ბარბაროებად შერაცხვას, რასაც ჩვენ ასე დაჟინებით გვინერგავენ,– მაინც ავდგებით და, მათ რიტუალებს, ადათ-წესებს ავიღებთ, ისინი მოქმედნი არ იქნებიან. მათი რიტუალები, ადათ-წესები ხომ კოსმოსზეა, მის ცოდნაზეა დაფუძნებული, პლანეტათა დანიშნულებაზე, ფსიქიკური ენერგიის ძალაზე, აზრ-ფიქრის ძალაზე.

მათი რიტუალების, ადათ-წესების მეშვეობით ჩვენ შეეცდებით ჩავროთ ჩვენი აზრ-ფიქრის კოლოსალური ენერგია, მაგრამ დადებით შედეგს ვერ მივიღებთ, რადგან ჩვენს აზრ-ფიქრს მეორე, ჩვენივე აზრ-ფიქრი,– „ისინი იყვნენ ბრიყვები“– გაუწევს წინააღმდეგობას!..

პარადოქსია. შენ,– ბრიყვი სულელი ხარ, მაგრამ შენი ქმედებები მშვენიერია. ერთი გამორიცხავს მეორეს, ანდა ერთი წინააღმდეგია მეორესი,– ერთი წინ აღუდგება მეორეს.

იქნება და, შემთხვევით არ გვიმაღავენ ჩვენი წინაპარი მშობლების კულტურას? უმეცარი და დაბნეული, საკუთარ ფესვებს მოწყვეტილი ადამიანების მართვა ხომ იოლია. იქნება და, ეს ღვთის რისხვაა, სასჯელია ჩვენი ცივილიზაციისთვის? ხალხური სიბრძნეა:– „რასაცა დასთეს, იმას მოიმკიო“. ჩვენ გაწყვეტეთ კავშირი ჩვენს წინაპრებთან, შედეგად წყდება ჩვენი შვილებისა და ჩვენი დამაკავშირებელი ძაფებიც.

ჩვენი წინაპრების მაღალ კულტურაზე მსჯელობა, ბავშვის ჩასახვის საკითხში, შესაძლებელია, ჯერ კიდევ ჩინეთში და განსაკუთრებით იაპონიაშია შემონახული რიტუალის მეშვეობით, სადაც ქალი და მამაკაცი ინტიმური კავშირის დამყარებამდე ბავშვის ჩასახვის მიზნით, გადაიან სპეციალურ გამწმენდ რიტუალს. სარწმუნოებები უძველესი ჩინეთის, იაპონიის, ინდოეთის, უძველესი ბერძნების, ისინი კი, როგორც ვიცით, ტრადიციულად ძველ-წარმართული ქვეყნებია, უდიდეს ყურადღებას უთმობენ ჩასახვის საკითხს.

მაშ, რაღა ჰქნას თითოეულმა ადამიანმა, რომელიც მოისურვებს კარგი შთამომავლის ყოლას? აუცილებელია, ჯერ ბევრი დრო დახარჯოს ამ თემაზე უამრავი ნაშრომის შესწავლისთვის? ასევე, აუცილებელია ბევრი დრო

დახარჯოს ნაშრომის შესასწავლად, რომელიც ბედის არჩევაში, ბავშვთა აღზრდაში დაეხმარება?

ახლავე ვიტყვი: მათ შესწავლას დაახარჯო საკუთარი ცხოვრების ნაწილი აუცილებლობას არ წარმოადგენს. რამოდენიმე წელი დავხარჯე არა შესწავლაზე, არამედ მათ გაცნობაზე და უცებ მივხვდი: ყველა უზარმაზარი შრომები ვედრუსებმა უბრალოდ შეკუმშეს, შეამჭიდროვეს უბრალო, მხიარულ და რაციონალურ, სიცოცხლის ყველა მოვლენის ამსახველ რიტუალთა, ადათ-წესთა, წეს-ჩვეულებათა სისტემაში. იქმნება შთაბეჭდილება, თოთქოსდა, ამ წეს-ჩვეულებების ჩამოყალიბებაში, ამ ადამიანური ყოფის არსის გაგებაში, – მათ თავად ღმერთი ეხმარებოდათ.

მანამ, სანამ შეეცდები ჩვენი წინაპრების გამოცდილების გამოყენებას, აუცილებელია განსაზღვრო, თუ რომელთა გამოყენებას ეცდები.

მხედველობაში მაქვს: – რამდენი წლის წინ, რუსეთის ახლანდელი ტერიტორიის რომელ ნაწილში სახლობდნენ ჩვენი წინაპარი მშობლები?

როგორც ცნობილია, ისტორიული ლიტერატურა, მათ შორის რუსულენოვანი, მოგვითხრობს ეგვიპტესა და რომში ხუთი ათასი წლის წინ მცხოვრებ ადამიანთა ცხოვრებაზე. ამ ქვეყნებში მიმდინარეობდა და ახლაც მიმდინარეობს არქეოლოგიური გათხრები, მათთან მიემართება უამრავი რაოდენობის ტურისტი.

რუსეთზე კი, მშობლიური ისტორიის ლიტერატურაში განხილულია, მხოლოდ ათასწლიანი პერიოდი.

რატომღაც ღარიბი, უბადრუკი ყოფილა ჩვენი სახელმწიფოს ტერიტორია, ასე ვთქვათ, იყო ან საერთოდ არაფერი იყო. მაგრამ ასეა კი ეს? თუ, ვიღაც შეგნებულად გვიმაღავს ჩვენს ისტორიას? დიახ, გვიმაღავს. მე უკვე ვწერ ამის შესახებ, მაგრამ ამჯერად წარმოგიდგენთ არქეოლოგიურ ინფორმაციას.

მე, მოგითხრობთ არკაიმაზე, ადგილზე, რომელსაც უშუალო კავშირი აქვს ტელეგონიის საკითხთან. ანასტასიას ბაბუის სიტყვებიდან გამომდინარე, ზუსტად იქ, სამნახევარი ათასი წლის წინ, გაკეთდა უდიდესი აღმოჩენა.

ისტორიის სიღრმეში. ბრტყილი – მოგვითა აბაღებია

თანამგზავრებმა 1952 წელს დედამიწაზე უჩვეულო წრეების რამოდენიმე სურათი გადმოსცეს, რომლებიც სამხრეთ-ურალის სტეპის ზედაპირზე მკვეთრად იყო გამოსახული. მის ხელოვნურ წარმომავლობაზე არავის ეჭვი არ შეპარვია. თუმცა, თუ რა იყო იგი არავის შეეძლო ზუსტად ეთქვა.

იმ პერიოდში სამეცნიერო და ოკულტურ წრეებში, გაჩაღებული იყო კამათი, თუ სად ეძებნათ ინდოევროპელთა სამშობლო. მეცნიერები არც-თუ უსაფუძვლოდ ვარაუდობდნენ, რომ ევროპელ ხალხთა უმრავლესობას, ასევე ინდოეთის ხალხებს, სპარსეთსა და აზიის ნაწილს, - იდუმალი ხალხის, - პროტოინდოევროპელების სახით ოდესღაც საერთო წარმომავლობა ჰქონდათ.

ბევრი მკვლევარი ოცნებობდა ეპოვნა ქვეყნის ნარჩენები, სადაც ლეგენდარული თეთრი არიული რასა ცხოვრობდა. მკვლევარები ესწრაფვოდნენ შეხებოდნენ მაინც უძველეს იდუმალ ცოდნას, რასაც უძველესი არიელები ფლობდნენ.

როცა გათხრები დაიწყო არკაიმის ველზე, არქეოლოგებმა მეცნიერთა სამყაროს აუწყეს, რომ აღმოჩენილია უძველესი ქალაქი, რომლის ასაკიც 40 საუკუნეზე მეტია, და რომ მასში ცხოვრობდნენ უძველესი ინდოევროპული ცივილიზაციის ადამიანები. მკვლევარებმა არკაიმს უწოდეს ერთდროულად ქალაქიც, ტაძარიც, ოზსერვატორიაც.

ვისაც აინტერესებს მეცნიერთა ჰიპოთეზები, შეუძლიათ მათი გაცნობა სპეციალურ ლიტერატურაში.

მე გადმოვცემ იმას, რაც არკაიმზე ანასტასიას ბაბუამ მომიყვა. მისი აზროვნების ლოლიკა ბევრად მძლავრია და საინტერესო, ვინემ ლოლიკა - რის საფუძველზეც სამეცნიერო ვარაუდები იქმნებოდა.

მან მაშინვე სთქვა:

- არკაიმი, ეს არც ქალაქია და არც ტაძარი. უფრო ოზსერვატორიასთან შედარება იქნება სწორი, მაგრამ იგი, აქ სულაც არ არის მთავარი. არკაიმი - ეს აკადემიაა, ასე შეიძლება მას ეწოდოს დღევანდელი ტერმინოლოგიით. არკაიმში ცხოვრობდნენ და მუშაობდნენ მოგვთა მასწავლებლები. აქ ისინი დაკავებული იყვნენ სამყაროს გამოკვლევით, საზღვრავდნენ კოსმიურ სხეულთა ურთიერთ კავშირებს, ადამიანზე მათ გავლენას. საკუთარი დიადი აღმოჩენების ჩაწერას ისინი არ ახდენდნენ და არც ხალხში, პუბლიკის წინაშე გრძელი მოხსენებებით არ გამოდიოდნენ. მრავალწლიანი კვლევების საფუძველზე ისინი აყალიბებდნენ რიტუალებს, წეს-ჩვეულებებს, შემდეგ მათ ხალხს უძღვნიდნენ და დაკვირვებას ახდენდნენ ისინი ყოფაში თუ რამდენად მომქმედნია. აუცილებლობის შემთხვევაში შეჰქონდათ კორექტივები. ბოლოს და ბოლოს, ხანგრძლივ გამოკვლევებს შემდგომში ისინი ერთი ან ორი მოკლე სიტყვით შემოფარგლავდნენ, რომლის უკანაც აღმოჩენის არსი იდგა.

მაგალითად, არის ძალზედ ძველი რიტუალი. წეს-ჩვეულება: თაფლიანი კვერი, მისი დღესასწაული დაწესებულია 14 ივლისს, ხოლო 19 ივლისს - ვაშლიანი კვერის დღესასწაულია.

ადამიანები, ვაშლიანი კვერის დღესასწაულამდე ახლად მოწეული ვაშლის მოსავალს საკვებად არ იყენებდნენ, თაფლიანი კვერის დღესასწაულამდე კი – ახალ ამოდებულ თაფლს,

გრძელვადიანი კვლევების და დაკვირვებების მსვლელობისას მოგვებმა განსაზღვრეს: დანიშნულ თარიღამდე ვაშლს, მწიფეც რომ იყოს, – ადამიანისთვის მნიშვნელოვანი სარგებლობა მაინც არ მოაქვს. მაგრამ, საქმე არა მართლ ვაშლშია. ვაშლიან კვერამდე მწიფს ადამიანისთვის ბევრი სასარგებლო კენკრა, საკვები ბალახი და ბოლქვები. თუ ადამიანი ვაშლის გამოყენებას იწყებს საკვებში, მაშინ არ უტოვებს ადგილს იმ დროისთვის უფრო სასარგებლო პროდუქტს.

ზუსტად მოგვებმა განსაზღვრეს, რომ ბუნებაში ტყეშილად არ არსებობს განსაზღვრული თანმიმდევრულობით პროდუქტების დამწიფება. **ზუსტად ეს თანმიმდევრულობა წარმოადგენს იმ ღვთიურ დიეტას ადამიანისთვის, რომელსაც შემდგომში საუკუნეების მანძილზე დაუჩინებთ დაუწყებს ძიებას მეცნიერება.**

იმზე, თუ როგორ ტარდებოდა გამოკვლევები, მრავალტომიანი ტრაქტატების შედგენა შეიძლება.

მაგრამ მოგვები მათი გაცნობის მიზნით ტრაქტატებს არ ქმნიდნენ: ისინი ადამიანებს ასეთი ტრაქტატებით არ ტვირთავდნენ. უბრალოდ რამოდენიმე სიტყვიან მზა დასკვნებს უძღვნიდნენ. ადამიანები, თავისი მხრიდან ენდობოდნენ და სჯეროდათ მოგვთა დასკვნების. მოგვთა რჩევების მართებულობას, – ცხოვრება ყოველთვის ადასტურებდა.

თანაც, ვედრულელ მოგვთა, საბერძნეთის ბრძენკაცთა, ეგვიპტელ ქურუმთა და დღევანდელ მეცნიერთა შორის, რომლებიც უდიდესებად ითვლებიან, – განუზომლად დიდი სხვაობა იყო. მოგვი, საკუთარი დიადი აღმოჩენისთვის არანაირ ტიტულებსა და ჯილდოებს არ იღებდა, არ შეეძლო ქონების დაგროვება, არც არანაირ ძალაუფლებას ფლობდა, როგორც, მაგალითად, ეგვიპტელი ქურუმები. არავის არასოდეს თავყვანს არ სცემდა და არც მოგვს არავინ უხრიდა ქედს. როგორც დღესდღეობით ქედს უხრიან და თავყვანს სცემენ სასულიერო პირებს. ერთადერთს რასაც მოგვი იღებდა, როცა რომელიღაც სოფელში მივიდოდა, საკვებს, ტანსაცმელს, ფეხსაცმელს იღებდა, ისიც, მაშინ, თუკი მას უკვე გაცვეთილი ტანსაცმელი ემოსა, ასევე, იღებდა ადგილს, სადაც მას დასვენება შეეძლო, თუ არადა ღია ცის ქვეშ იძინებდა.

ის, სიყალბის გარეშე, მხოლოდ გულწრფელ პატივისცემას ღებულობდა. ასეთი მდგომარეობა საუკუნეობით კუთვნილ ადგილს უჩენდა სახალხო მოაზროვნეებსა და მასწავლებლებს.

მოგვთა პროექტით, მათდამი მაღლიერი ადამიანებია, რომლებიც არკანის მსგავს არქიტექტურულ ნაგებობებს აშენებდნენ, სადაც მოგვები ფიქ-

რისთვის, განჭვრეტისთვის მიდიოდნენ, სადაც ერთმანეთს აზრ-ფიქრს უზ-იარებდნენ, სადაც საკუთარ აღმოჩენებზე ჰყვებოდნენ ისე, როგორც ახლა ჰყვებიან უმაღლეს სამეცნიერო საბჭოზე. მათი აღმოჩენებისა და განსჯა-განზოგადების საფუძველზე კი, ახალი რიტუალების, წეს-ჩვეულების გათვ-ლასა და ჩამოყალიბებას ახდენდნენ.

ადამიანებმა ხშირად არც კი იცოდნენ, ვინ დგას ამა თუ იმ რიტუალის, წეს-ჩვეულებების უკან. ვისი მადლიერი უნდა ყოფილიყო ბრძნული, ქმე-დითი რიტუალისა თუ წეს ჩვეულებისთვის.

მაგალითად ერთმა მოგვმა, კაცობრიბის ისტორიაში უდიდესმა ფილო-სოფოსმა, ასტრონომმა და ფსიქოლოგმა, ოთხმოცდაათი წელი მიუძღვნა კვლევას, როგორი მეთოდით შეიძლება ძლეულ იქნას დღესდღეისობით ტელეგონიად წოდებული მოვლენა.

მან იპოვნა ეს მეთოდი და ადამიანებს, სულ რაღაც თხუთმეტი წუთის ხანგრძლივობის ქმედითი რიტუალი, წეს-ჩვეულება მიუძღვნა. თუმცაღა, მისთვის მზადება ბევრად უფრო ხანგრძლივია. შენ ვლადიმირ სთხოვე ანას-ტასიას, შესაძლოა ამის შესახებ კიდევ მოგიყვეს.

ოღონდ, ახლავე გეტყვი: ამ რიტუალის გაგება შესაძლებელია, მხოლ-ოდ სიყვარულის შეგრძნების მეშვეობით, რომელიც გააჩნდათ ჩვენს შო-რეულ წინაპრებს, მათი სიყვარულის ფილოსოფიას. რაც უფრო ღრმად შესძლებ წარსულში შეღწევას, რიტუალი, წეს-ჩვეულება მით უფრო მეტ-ად გასაგები გახდება. რომ დავრწმუნდეთ, ანასტასიას ბაბუის ნათქვამის ჭეშმარიტებაში, არკანის დანიშნულებასთან მიმართებაში, მოდით მის არქიტექტურას გავეცნოთ.

არკაიმს წრის ფორმა ჰქონდა, გარეთა დიამეტრით 160 მეტრი, როგორც ვხედავთ ქალაქისთვის ეს ძალზედ პატარაა, მცირეა, მაგრამ მე მას ქალაქს ვუწოდებ, როგორც მეცნიერებმა დაარქვე მას.

არკაიმს გაეშემო ორმეტრიანი გარშემოწერილობის წყლიანი თხრილი ერტყა. გარეთა კედელი ძალზედ მასიური 5,5 მეტრის სიმაღლისაა და სიგა-ნე 5 მეტრიანი. კედელში მონიშნული იყო ოთხი შესასვლელი. ყველაზე დი-დი სამხრეთ-დასავლეთის, დანარჩენი სამი, უფრო მცირე, – განთავსებული საპირისპირო მხარეს.

ქალაქში შესვლისას მაშინვე, ერთადერთი 5 მეტრის სიგანის წრიულ ქუჩაზე ხვდებოდი, რომელიც გასდევდა და გამოჰყოფდა გარე კედლის გა-სწვრივ მდებარე საცხოვრის შიდა წრის კედლისგან.

ქუჩა მორებით იყო დაფენილი, რომლის ქვეშაც, მთელს მის სიგრძეზე, ამოთხრილი იყო ორმეტრიანი არხი, რომელიც შეერთებული იყო გარეთა მხრიდან შემოვლებულ თხრილთან. ასე და ამგვარად, ქალაქს კოკისპირუ-ლი წვიმის გამტარი კანალიზაცია ჰქონდა: ზედმეტი წყალი, რომელიც მორ-

ებს შორის ჟონავდა არხში ხვდებოდა და შემდეგ გადადიოდა გარეთა მხრიდან გარშემოვლებულ თხრილში.

გარეთა კედლის გასწვრივ არსებულ ყველა საცხოვრისს, ლიმონის ლებნებივით, მთავარ ქუჩაზე გასასვლელები ჰქონდათ. სულ, გარეთა წრის კედელზე აღმოჩენილი იყო 35 საცხოვრისი. ასეთი რაოდენობა სოფლისთვისაც კი ცოტაა.

ამის შემდეგ ჩვენ, იდუმალ შიდა კედლის წრეს ვხედავთ. იგი, გარეთაზე კიდევ უფრო მასიური იყო. სამი მეტრის სიგანისა, იგი შვიდი მეტრის სიმაღლეს აღწევდა.

ამ კედელს, გათხრების მონაცემებით, გასასვლელი არ ჰქონდა, გარდა პატარა ღიობის სამხრეთ აღმოსავლეთით. ასე და ამგვარად, 25 შიდა საცხოვრისი, მსგავსი გარე კედლის საცხოვრისებისა, პრაქტიკულად იზოლირებულნი ხდებოდნენ, ყველა მაღალი და სქელი კედლების გამო. შიდა წრის პატარა შესასვლელამდე რომ მისულიყავი, უნდა გაგეგლო წრიული გზის მთელი სიგრძე. იგი დაფარული მნიშვნელობისა იყო. ქალაქში შემსვლელს უნდა გაეგლო გზა, რომელსაც გადის მზე. და ბოლოს, არკაიმს აგვირგვინებს თითქმის კვადრატული ფორმის ცენტრალური მოედანი, დაახლოებით 25X27 მეტრზე (625კვ).

კოცონთა ნაკვალევს კვალდაკვალ, რომელიც განლაგებული იყო განსაზღვრული თანამიმდევრობით, ეტყობა რაღაც რიტუალების, წესჩვეულებების შესასრულებელი მოედანი უნდა ყოფილიყო.

ასე და ამგვარად, სქემატურად ჩვენ ვხედავთ მანდალას – კვადრატს, წრეში ჩახატულს. უძველეს კოსმოგონურ ტექსტებში, წრე სამყაროს სიმბოლოა, კვადრატი, – დედამიწის, ჩვენი მატერიალური სამყარო. უძველესი ბრძენი ადამიანი, კოსმიური განრიგის ბრწყინვალედ მცოდნე, ხედავდა როგორ ჰარმონიულად და ბუნებრივად იგი მოწყობილი. ამიტომაც ქალაქის მშენებლობისას, თითქოსდა ახლიდან ჰქმნიდა მინიატურულ სამყაროს.

არკაიმი შენდებოდა წინასწარ შედგენილი გეგმით, როგორც ერთადერთი რთული კომპლექსი, ამავედროულად, ასტრონომიულ ობიექტებთან, უდიდესი სიზუსტით ორიენტირებული. ოთხი შესასვლელით წარმოდგენილი არკაიმის გარეთა კედლის მონახაზი, ერთი შეხედვით, მზის მოძრაობისკენ მიმართულ სვასტიკას წარმოადგენს,

სვასტიკა (სანსკრიტზე, „კავშირი მადლთან“, „საუკეთესო წარმატება“) – ერთ-ერთი მეტ-ნაკლებად არქაული საკრალური სიმბოლოა, რომელიც მსოფლიოს ბევრ ხალხებში გვხვდება უკვე ზედა პალეოლითის ხანაში. ინდოეთი, ჩინეთი, ეგვიპტე და ცენტრალური ამერიკის იდუმალი მაიას სახელმწიფო, აი, ამ სიმბოლოს არასრული გეოგრაფია. სვასტიკა შეიძლება ვნახოთ უძველეს მართლმადიდებლურ ხატებზე. სვასტიკა, – მზის სიმბოლოა,

წარმატების, ბედნიერების, შემომქმედობითობის. და, შესაბამისად, საწინააღმდეგო მიმართულების სვასტიკა, სიმბოლო, – ბნელეთის, ნგრევის, „ღამის მზე“ („მზიანი ღამე“) უძველეს რუსეთელებში. როგორც სჩანს უძველესი ორნამენტებში, კერძოდ არიულ დოქებზე, ნაპოვნნი არკაინის შემოგარენში, იყენებდნენ ორივე სვასტიკას. მას ღრმა აზრი აქვს. დღეს ცვლის ღამე, ნათელი ცვლის ბნელს, ახალი დაბადება ცვლის სიკვდილს, – და ეს სამყაროში ბუნებრივ საგანთა წესრიგია. ამიტომაც უძველეს პერიოდებში, არ იყო „ცუდი“ და „კარგი“ სვასტიკები, – ისინი ერთობაში აღიქმებოდნენ (როგორც აღმოსავლეთში ინ და იან ენერგიები).

არკაიმი გარედან ღამაში იყო: იდეალურად მრგვალი ქალაქი, გამოყოფილი შემავალი კოშკებით, ანთებული საცეცხლოურებით და, ღამაზად გაფორმებული „ფასადით“. უცილობლად ეს იყო რომელიღაც საკრალური ორნამენტი, ღრმა აზრის მქონე, რამეთუ არკაინში ყოველივე ღრმა აზრითაა განსსჯალული.

ყოველი საცხოვრისი ცალი გვერდით, გარე ან შიდა კედელს ემიჯნებოდა და მთავარ ქუჩაზე ან მოედანზე გამოდიოდა. იმპროვიზებულ „მისაღებში“ სპეციალურად გამდინარე წყალი იყო, რომელიც მთავარი გზის ქვეშ გამავალ თხრილში ჩაედინებოდა. უძველესი არიელები უზრუნველყოფილნი იყვნენ კანალიზაციით. უფრო მეტიც, ყოველ საცხოვრისში იყო ჭა, ღუმელი და მცირე გუმბათისებრი საცავი.

ჭიდან, წყლის დონეზე განტოტვილი იყო, ორი თიხის მილი, ერთი მიემართებოდა ღუმელისკენ, მეორე გუმბათისმაგვარ საცავში. რატომ? ყოველივე გენიალურად მარტივია. ყველამ ვიცით, რომ ჭიდან, თუკი მასში ჩავიხედავთ ყოველთვის გრილი ჰაერი, ანუ სიგრილე ამოდის. ამგვარად, წრიულ ღუმელში ეს გრილი ჰაერის ჭავლი თიხის მილის გავლისას ისეთი წვეის ძალას ჰქმნიდა, რომ დამბერავების გარეშე ბრონზის დნობის საშუალებას იძლეოდა! ასეთი ღუმელი ყოველ საცხოვრისში იყო და უძველეს მქედელთ ისღა რჩებოდათ, რომ თავიანთი ხელოვნება, ჭედურობით გამოეხატათ. საცავისკენ მიმავალი მეორე თიხის მილი კი, მასში დაბალ ტემპერატურას გარანტირებულს ხდიდა.

ცნობილი რუსი ასტროარქეოლოგი კ.კ. ბისტრუმშკინი არკაიმის კვლევას, როგორც ასტრონომიული ობსერვატორიისას ისე აწარმოებდა და შემდეგ დასკვნამდე მივიდა:

არკაიმი, – არამც თუ, უბრალოდ რთული ნაგებობაა, არამედ დახვეწილად რთულია. დაგეგმარების შესწავლისას მაშინათვე წარმოჩინდა მისი მსგავსება ინგლისის სტოუნჰენჯის ცნობილ ძეგლთან. მაგალითად, არკაიმის შიდა წრის დიამეტრი ყველგან მიანიშნებს 85 მეტრს. სინამდვილეში – ეს წრეა ორი რადიუსით: 40 და 43,2 მეტრი. (შეეცადეთ დახაზოთ!). ამავდროულ-

ლად, „ობრის ფოსო-ს“ წრის რადიუსი სტოუნჰენჯში, – 43,2 მეტრია! სტოუნჰენჯიც და არკაიმიც განთავსებულია ერთ განედზე, ორივენი თასისმაგვარი ხეობის ცენტრშია. და მათ შორის თითქმის 4 000 კმ-ია.

მეცნიერ-მკვლევარები ამბობენ:– „ყველა მიღებული ფაქტის შეჯერებისას, შეიძლება ითქვას:– არკაიმი,– ჰორიზონტთან მდებარე ობსერვატორიაა“. რატომ ჰორიზონტთან მდებარე? იმიტომ, რომ გაზომვებისას და დაკვირვებისას გამოყენებულ იქნა მნათობთა (მზე და მთვარე) ამოსვლისა და ჩასვლის მომენტები ჰორიზონტს იქით. ამასთან ერთად, ერთდროულად იკვეთება „მოწყვეტის“ (ან შეხების) მომენტი დისკოს დაბლითა ბოლოსი (პირის), რომელიც ამ მოვლენის ადგილის ზუსტად აღნიშვნის საშუალებას იძლევა. თუკი დაკვირვებით მზის ამოსვლას, მაშინ ჩვენ შევამჩნევთ, რომ ამოსვლის წერტილი ყოველდღე შეცვლილი იქნება წინა ადგილთან შედარებით. ჩრდილოეთისკენ მაქსიმალურად მისული 22 ივნისია. ეს წერტილი შემდგომ იძვრის სამხრეთისკენ, მივა მეორე უკიდურეს ნიშნულამდე 22 დეკემბერს. ასეთია კოსმიური წესრიგი. მზის დაკვირვებისას ნათლად, გარკვევით ხილვადი წერტილი ოთხია. ორი – ამოსვლის წერტილი 22 ივნისს და 22 დეკემბერს და ორი – ჩასვლის წერტილი ჰორიზონტის მეორე მხარეს. დაამატეთ ორი წერტილი,– ბუნიობის პერიოდში 22 მარტი და 22 სექტემბერი,– ეს იძლეოდა საკმარისად ზუსტ განსაზღვრებას წლის ხანგრძლივობისას, თუმცა წლის განმავლობაში არის ბევრი სხვა მნიშვნელოვანი მოვლენებიც. და, მათი აღნიშვნა შეიძლება სხვა მნათობების დახმარებითაც, მაგალითად,– მთვარის. მიუხედავად სირთულეებისა, მისი დაკვირვებისას, მაინც იცოდნენ უძველესმა ადამიანებმა ცის კაბადონზე მისი მოძრაობის კანონები. აი ზოგიერთი მათგანი:

1) სავსე მთვარიანობა, რომელიც მოდის 22 ივნისთან ახლოს, შეიმჩნევა ზამთრის მზის დგომის წერტილთან (22 დეკემბერი) და პირიქით.

2) მთვარის მოვლენა მიგრირებას ახდენს ბუნიობის 19 წლიანი ციკლით („მაღალი“ და „დაბალი“ მთვარე).

არკაიმი, როგორც ობსერვატორია, მთვარის თვალყურის დევნების საშუალებას იძლეოდა. სულ, ამ უზარმაზარ წრე-კედლებზე შესაძლებელი იყო 18 ასტრონომიული მოვლენის ფიქსირება. 6-ი მზესთან დაკავშირებულის და 14-ი მთვარესთან დაკავშირებულის („მაღალი“ და „დაბალი“ მთვარის ჩათვლით). შედარებისთვის სტოუნჰენჯის მკვლევარებმა შესძლეს მხოლოდ 15 ზეციური მოვლენის გამოყოფა.

ამ გასკვრივი მოვლენა-ფაქტების გარდა, მიღებულ იქნა შემდეგი მონაცემები: არკაიმული სიგრძის საზომი,– 80 სანტიმეტრია, შიდა წრის ცენტრი გადანაცვლებულია გარე წრის 5,25 არკაიმული საზომთან, რომელიც ახლოა მთვარის ობიექტის დახრილობასთან,– 5 გრადუსით 9 პლიუს-მინუს 10 მი-

ნუტით. კ.კ.ბისტრუშკინის აზრით, ეს ასახავს თნაფარდობითობას მთვარისა და მზის ობიექტებს შორის (მიწიერი დაკვირვებისთვის). შესაბამისად არკაიმის გარე წრე მიძღვნილია მთვარისადმი, ხოლო შიდა წრე - მზისადმი. უფრო მეტიც, ასტრო-არქეოლოგიურმა განზომილებებმა უჩვენეს არკაიმის ზოგიერთი პარამეტრების კავშირი დედამიწის ღერძის ბრუნვასთან. ეს კი, უკვე მაღალი პილოტაჟია თანამედროვე ასტრონომიაში.

მამასადამე, ეხედავთ რომ, არკაიმი დიდი ძალისხმევითაც კი, არ ხვდება დასახელება „ქლაქის“ სფეროში. ძალიან პატარა ოთახში, საშუალება არ არის, მთელი ოჯახით განთავსების.

აი, ფილოსოფოსთა აზრ-ფიქრისთვის კი, იდეალურად მისასადაგებელია.

ის, რომ მოგვები უძველეს პერიოდში ითვლებოდნენ ბრძენკაცებად და მასწავლებლებად, ისტორიკოსებისთვის ცნობილია. შესაბამისად, არკაიმი როგორც ერთი უდიდესი სამეცნიერო ცენტრთაგანი, შეიძლება კუთვნილი ყოფილიყო მხოლოდ მოგვებისთვის. სხვა სწავლეულები, იმ დროებაში უბრალოდ არც იყო. ისიც, რომ მოგვები რიტუალებს, წესჩვეულებებს აყალიბებდნენ და მათ კორექტირებას კოსმოსის ცოდნის საფუძველზე ეწეოდნენ, – ასევე ცნობილია.

საკითხი ახლა იმაშია, სად არის ეს უნიკალური რიტუალები და წესჩვეულებები? ბნელითის რომელმა მოციქულებმა გაანადგურეს ისინი, ან მაღავენ მათ ადამიანებისგან?

რისი ოქმბ სურბ სუნბირს?

შხლა კი, თქვენს ყურადღებას უფრო სენსაციურ ინფორმაციას მივაპყრობ, რის წინაშეც ეგვიპტის პირამიდები და უძველესი რომის ნანგრევებიც კი, უფერულდებიან.

ეს ინფორმაცია, ასევე იმისთვისაცაა აუცილებელი, როგორც ციმბირელი განდევნილი ბერი ამბობდა, ჩვენ რომ უკეთესად მივუხვდეთ წინაპრების სამყაროს მოვლენებს და ცოდნის დონეს, ამისთვის საჭიროა ისტორიაში, რაც შეიძლება ღრმად შეღწევა.

ის ამბობდა:

– შესძლებს აზრ-ფიქრი ჩასწვდეს 3000 წლის მოვლენებს, მაშინ თანდათან სამი ათასწლიანი ცოდნის შეგრძნებას დაიწყებ. ხუთისას, – ხუთი ათასი წლისას, თუმცაღა ყველაფერი გასაგები არ იქნება შენთვის. აუცილებელია, როგორც მინიმუმ ცხრამეტ ათასწლეულში ჩაწვდომა.

ჩვენი ქვეყნის ისტორიაში ასეთი ჩაწვდომა აბსოლუტურად არარეალური გეჩვენება. მე, უკვე მზად ვიყავი ინდოეთში, **ტიბეტში გასამგზავრებლად**, რადგან ამბობენ, რომ იქ, შეიძლება ჩვენს წინაპრებზე უფრო ბევრი რამე გაი-

გო, ვინემ ჩვენს ქვეყანაში. მაგრამ არსადაც არ მომიწია წასვლა. ყველაფერი, ყოველივე გვერდით აღმოჩნდა, ხოლო ახლა მეც ვთავაზობ ამ სტრიქონების ყოველ მკითხველს, მიმართოს საკუთარი აზრ-ფიქრი 19 ათასწლეულის მიღმა მცხოვრები ჩვენი წინაპრებისკენ.⁶

არქეოლოგიური მონაპოვარი, რომელზეც მე თქვენ მოგიტხოვრებთ აღმოჩენილ იქნა, სრულიად შემთხვევით, ქალაქ ვლადიმირის შემოგარენში, რომელიც სხვასასხვა ოფიციალური მონაცემებიდან გამომდინარე, დაახლო-ვეებით 1015 წელს ითვლის.

1955 წელს ვლადიმირის კერამიკული ქარხნისთვის ნედლეულის მოსა-პოვებლად კარიერის დამუშავებისას,– ექსკავატორის მძღოლმა ა.ფ. ნაჩარო-ვმა კოვში ძალზედ დიდი ცხოველის ძვლები შეამჩნია, რომელიც ჩაფლუ-ლი იყო 3 მეტრის სიღრმეში. ნაპოვნის შესახებ არქეოლოგებს შეატყობინა...

პირველივე გათხრებმა არქეოლოგები სახტად დატოვეს. სამარხებში ნა-პოვნი ადამიანთა ძვლები, სამკაულები და ყოფითი საგნები მეტყველებდნენ რომელიღაც უძველეს კულტურაზე. შემდგომმა გათხრებმა უჩვენეს:– ჩვენი წინაპრები მდინარე კლიაზმის სანაპიროზე, ჯერ კიდევ უძველესი ქვის ხან-ის ეპოქაში, დაახლოვებით 25 000 წლის წინ მოვიდნენ.

ვიღაც, ალბათ იფიქრებს: ისინი, დაუმუშავებელ ტყავებში ოთხით, ან კომბლებით ხელში დარბოდნენო. მაგრამ არა, მეცნიერები სხვა ფაქტით იყ-ვნენ განცვიფრებულნი.

ჩონჩხების ირგვლივ და თავად მათზე, უამრავი სამკაული ელაგა. მათი მეშვეობით, აღდგენილ იქნა უძველეს ადამიანთა ტანისამოსიც. იგი აღმოჩნდა კომბინიზონის მსგავსი, ან უფრო მეტიც, სრულიად ცივილური ჩასაცმელი კა-ბა. ისეთი რამაა მოპოვებული, რომ უფრო უპრიანია ძვლები უცხოპლანეტე-ლთა სამარხებს მიაკუთვნო, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში საჭირო გახდე-ბა გადაიხედოს მთლიანად ჩვენი ისტორიული მსოფლმხედველობა.

ვლადიმირის სახელმწიფო ისტორიულ-მხარეთმცოდნეობის მუზეუმ-ში, ერთ-ერთ საექსპოზიციო დარბაზში განათავსეს ექსპოზიცია, რომელიც ამ უნიკალურ მონაპოვარს ეძღვნებოდა. გამოუშვა ბუკლეტი, რომელშიც ნა-თქვამია, რომ დაბა სუნგირი რუსეთის ძალზედ საინტერესო ძეგლია,– რო-მელიც კარგადაა ცნობილი მთელი მსოფლიოს არქეოლოგებისთვის. აქ მრავალჯერ ჩატარდა საერთაშორისო სამეცნიერო სიმპოზიუმები.

სუნგირი,– რუსეთის დაბლობისა და ვლადიმირის ოლქის ტერიტორი-ის ზონაში, უძველესი ადამიანის, ერთი ყველაზე უფრო ჩრდილოური დასა-ხლებია. მდიდრული ნივთებისა და ასეთი უძველესი ნარჩენების შენახვის თვალსაზრისით, მსოფლიოში მას ბადალი არ გააჩნია.

⁶ ჩვენ კი, ჩემო თანამემამულენო საკუთარი წინაპრებისკენ მივმართოთ აზრ-ფიქრი... ც.გ.

პალეობოტანიკოსების, არქეოლოგების, გეოლოგების, პალეონტოლოგების ძალისხმევით წყალობით, ჩვენ ნათლად შეგვიძლია წარმოვიდგინოთ იმ შორეულ ეპოქაში ადამიანები, როგორ ცხოვრობდნენ.

აქ, გამყინვარების განაპირას, იწყებოდა ტუნდრა, რომელიც მეჩხერ კუნძულებად იყო ნაძვის, ფიჭვის, არყის ხის და მურყანის ტყეებით დაფარული. ცხოველთა სამყაროც მრავალფეროვანი იყო. როგორც ბუკლეტშია ნათქვამი: „უძველესი სუნგირელები ნადირობდნენ ჩრდილოეთის ირემზე, ველურ ცხენზე, ყარსალზე, სამურავზე, ბიზონზე, მურა დათვზე, მგელზე, თეთრანაზე. კლავდნენ როჭოს, ველურ ქათამს, ვერცხლისფერ თოლიას. და, რასაკვირველია, ინადირობდნენ მამონტს, — უზარმაზარს, ახლა უკვე გადაშენებულ ცხოველს, თითქმის ოთხი მეტრის სიმაღლისას და 6 ტონა წონისას. იგი, სასურველი ნადავლი იყო: — ხორცი, ტყავი, საცხოვრისის მოწყობისთვის შეუდარებელი და შეუცვლელი შუანი (ხრტილი), — მკვრივი და ძვირფასი მასალა იარაღისა და სამკაულების დასამზადებლად“.

ძალიან საინტერესო ინვენტარი ძვლებისაგან და რქისაგან: ხეების გამრანდავი, თოხები, მახვილი, ბუნიკები და მძივები მამონტის შუანიდან, სამკაულები ყარსალის ეშვისგან. იშვიათი ნაკეთობა პირველყოფილთა შემოქმედებიდან იყო პატარა, ბრტყელი ფიგურა დიდთავიანი ცხენის. ცნობილი სუნგირული ცხენი, მორთულია წერტილოვანი ორნამენტებით და წითელი ოხრით. წერტილთა რაოდენობა ფიგურაზე ხუთის ჯერადია, მიუთითებს დაბის მკვიდრთა ხუთჯერადი სისტემით თვლაზე. ხოლო შვიდჯერადი სისტემა კი, 25 ათასი წლის წინ მცხოვრებ ადამიანთა ცოდნაზე. მაგრამ მსოფლიო დიდება დაბა სუნგირს, უძველეს ადამიანთა უნიკალურმა დაკრძალვამ მოუტანა.

1964 წელს ოხრისფერი ქანის მძლავრ ფენაში აღმოჩენილია ქალის თავის ქალა, მის დაბლა ხანდაზმული მამაკაცის ნეშტი. მკერდზე მას ჭკის ჩამოსაკიდი ჰქონდა, ხელებზე 25 ფირფიტაანი ბრასლეტი მამონტის შუანისაგან, თავის ქალაზე, ხელების და ფეხების გასწვრივ, მთელს ტანზე რიგებად ეწყოთითქმის 3,5 ათასი მძივი. მათი განლაგება ჩონჩხზე, უძველესი სუნგირული ჩასაცმელის რეკონსტრუქციის საშუალებას იძლეოდა. იგი, მოგაგონებდა თანამედროვე არქტიკელი ხალხის ბეწვის ტანსაცმელს. პატარა სიღრმის საფლავის ძირში აღმოჩენილია დანა და ასტამი (საფხეკი) კაჟისგან.

ასევე მდიდრული აღმოჩნდა საფლავი, რომელიც ხუთი წლის შემდგომ გაიხსნა.

საფლავში ჩამარხულია ასაკოვანი ადამიანის ნეშტი თავის ქალის გარეშე. მის გვერდით, — მძივები და შუანები, თვლიანი ბეჭედი და ჩრდილოეთის ირმის წყვილი რქა. მაგრამ ქვემოთ, 65 სმ-ის სიღრმეში, ზედა სამარხის ქვეშ, ორი ბავშვის ჩონჩხი იმყოფებოდა.

ბიჭი 12-13 წლის და გოგონა 7-9 წლის სამარხში ჩასვენებულნი იყვნენ გაქიმულ მდგომარეობაში, ერთმანეთთან მჭიდროდ მიდებული თავებით. „მიღმა სამყაროში“ ბავშვებს ახლდა სანადირო იარაღი მამონტის შუანიდან: 11 ხელშუბი, სამი ხანჯალი და 2 ოროლი (ლახვარი). განსაკუთრებით საინტერესოა მთლიანი ოროლი დახლეჩილი და გასწორებული მამონტის შუანებით, სიგრძით 2,5 და 1,5 მეტრი. სამარხში, აგრეთვე ნაპოვნია მამონტის შუანისაგან დამზადებული „კვერთხები“, ცხენის და მამონტის ძალზედ გამომსახველი ფიგურები, გამოჭრილი დისკები, რომელსაც, როგორც სჩანს ჰქონდათ ცერემონიული მნიშვნელობა და დაკავშირებულნი იყვნენ მზისა და მთვარის კულტთან. ბავშვების ტანსაცმელიც გაწყობილი იყო ათასობით მძივებით, გულზე კი, ძვლის ქინძისთავებით იკვრებოდა. უკანა მხარეს მასზე იყო დაკრებული მძივთა მაფი, რომელიც იმიტირებდა ცხოველთა კუდს.

ეს მონაპოვარი ადასტურებს ქვის ხანის უძველესი ადამიანების დამარხვის რთულ წეს-ჩვეულებაზე და განვითარებულ რელიგიურ მრწამსზე. დარწმუნებით შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ მათ, „მიღმიერი ცხოვრების“ სწამდათ.

1956 წლიდან დღემდე, პატარ-პატარა შესვენებებით, სუნგირში ტარდება კომპლექსური არქეოლოგიური კვლევები. თითქმის 20 წელი, ამ სამუშაოებს ხელმძღვანელობდა ცნობილი არქეოლოგი, ცნობილი მეცნიერებათა დოქტორი ოტო ნიკოლოზის-მე ბადერი. ანთროპოლოგ აკადემიკოსმა მ.მ. გერასიმოვმა და მისმა მოსწავლეებმა გ.ვ. ლებედინსკიმ და ტ.ს. სურნიმმა, შესძლეს უძველეს სუნგირელთა გარეგნული იერ-სახე აღედგინათ.

როგორც ცნობილია თავის ქალის ანთროპოლოგებს საკმარისი სიზუსტით შეუძლიათ ადამიანთა სახეების აღდგენა. გამოჩნდა, უძველესი ადამიანის სახის ხილვის იშვიათი შესაძლებლობა. მე, ვისარგებლე ამ შესაძლებლობით და ვიხილე ასაკოვანი ადამიანის საკმაოდ გააზრებული, ბრძნული სახე. გოგონას, ოდნავ სევდიანი და ბიჭის, - ჩაფიქრებული.

აი, ვარაუდი კი, ნადირობაზე და განსაკუთრებით მამონტებზე, ცოტა არ იყოს, არაზუსტია.

ვლადიმირის მუზეუმის უნიკალურ დარბაზში ანასტასიას ბაბუა მივიყვანე. ბერმა ყველა სტენდს ისე, რომ არც ერთთან არ შეჩერებულა დინჯად ჩამოუარა. მერე დადგა დარბაზის შუაში და თაყვანისცემის ნიშნად ოთხჯერ დაიხარა, ყოველი თავის დაკვრისას, ოთხმოცდაათ გრადუსიან ბრუნს აკეთებდა. როცა მე, მეცნიერთა დასკვნის შესახებ მოვუყევი, მან ბევრი რამ უარჰყო და შემდეგი სთქვა:

– ეს ადამიანები, ვლადიმირ, მამონტებზე არასდროს არ ნადირობდნენ. მამონტები მათი შინაური ცხოველები იყვნენ, მეურნეობაში ძალზედ კარგი დამხმარენი, ტვირთის უზადლო გადამტანები. ისინი, უფრო მეტი სახის სა-

მუშაოს ატარებდნენ, ვინემ დღევანდელი სპილოები ინდოეთში, რომლებსაც მრეკავები მართავენ.

მამონტზე ამხედრებულ ადამიანებს, შეეძლოთ მოეკრიფათ მაღალი ხეებიდან ნაყოფი და ჩაეწყოთ მეშოკებსა და დაწნულ კალათებში, შემდეგ კი გადაეადგილებინათ მათთვის საჭირო ადგილას.

მამონტი მარგლავდა საგვარეულო მინდვრებს ტყიდან წამოსული ახალგაზრდა წამონაზარდებისგან, ან დავალების მიღებისას ხეებს არხევდა ან მინდვრის გაფართოების მიზნით თხრიდა. ერთი ადგილიდან მეორეზე გადასახლების აუცილებლობის შემთხვევაში სახლის ბარგი ბარხანას, ავეჯს და ჯამ-ჭურჭელს და საკვების მარაგს ჰკიდებდნენ.

ეს ძალიან კეთილი და შრომისმოყვარე შინაური ცხოველია. პატარა ბავშვსაც კი, შეეძლო თითებიტ აეღო მისი ხორთუმის რბილი წვერო და მის უკან გაეყოლებინა.

მამონტს სიამოვნებას ანიჭებდა ეცქირა, თუ როგორ დახტოდნენ და მხიარულად ჟრიამულებდნენ პატარა ბავშვები.

უზარმაზარ სიამოვნებას, ნეტარებას ანიჭებდა მამონტს, როცა სპეციალური ინსტრუმენტით, სავარცხლის მსგავსით, უვარცხნიდნენ ბეწვს. მოშორებულ ბაღანს, ადამიანი რეცხავდა, აშრობდა, შემდეგ საკუთარი საჭიროებისთვის იყენებდა, მაგალითად ლოგინის მოსაწყობად.

მამონტებზე ნადირობა ამ ადამიანებისთვის სულაც არ იყო საჭირო. აი, იმ ინფორმაციითაც კი, რომელიც შენ ბუკლეტში წაიკითხე, ამის განსაზღვრა შეიძლება. მასში, ერთი ეწინააღმდეგება მეორეს.

– რატომ ეწინააღმდეგება?

– თავად განსაჯე. ჩამოთვლილია უამრავი რაოდენობის ნანადირევი, რომელთა დაჭერა საკმაო რაოდენობით, იოლად შეიძლება სპეციალური ხაფანგებით. მამონტი, რომც მოეკლათ, რომელიც 6 ტონიანი იყო, ადამიანი მის შეჭმას მაშინვე ვერ შესძლებდა.

– თუკი ბევრი ადამიანი იყო ერთად?

– ბევრი ერთად არ შეიძლებოდა ყოფილიყო. არ ცხოვრობდნენ ძველად ადამიანები ასე, ერთად თავმოყრილნი, როგორც ახლანდელ ქალაქებში ან სოფლებშია. ყველა გვარს საკუთარი საგვარეულო ჰქონდა. ყოველ ოჯახს საკუთარი ტერიტორია, საკუთარი სახლი ჰქონდა. სამი კილომეტრის ფართობზე შეეძლო ეცხოვრა არა უმეტეს 100 ადამიანისა. 6 ტონიანი დაუფეშხოვრელი საკლავის შეჭმას, 2-3 დღის განმავლობაში ვერ შესძლებდნენ, თუნდაც ხორცის გარდა სხვა საკვებიც, რომ არ მიეღოთ. გამოშვიგნილი ხორცი ლაზობას დაიწყებდა, მიიზიდავდა უზარმაზარი რაოდენობის მწერებს, ამიტომაც ეპიდემიის გამოწვევა შეეძლო.

– იქნებ, შესაძლოა ისინი წვეულებაზე სტუმრად იწვევდნენ ადამიანებს სხვა ტერიტორიებიდან?

– რა აზრი ჰქონდა რამოდენიმე კილომეტრით სიარულს, მხოლოდ იმი-
სთვის, რომ ხორცი ეჭამათ, რომელიც სახლშიც ყელამდე ჰქონდათ?

– მაგრამ, როგორც თქვენ ამბობთ, რომ მამონტის დამპალ ხორცს, შეეძ-
ლო ეპიდემიის საშიშროება შეექმნა, მაშინ ასეთივე საშიშროებას შექმნიდა
შინაური მამონტიც, როცა მოკვდებოდა.

– ვლადიმირ, მამონტი ოჯახში არასდროს კვდებოდა. როცა იგი ბერდე-
ბოდა, სიკვდილის მოახლოებას გრძნობდა, სახლიდან შორიანხლოს გადიო-
და, სამჯერ დაიყვირებდა და შემდეგ შორს, მამონტების სასაფლაოზე მიდი-
ოდა და იქ კვდებოდა.

– მაშ, გამოდის, ჩვენ ძალზედ უკუღმართი, მცდარი შეხედულება გვაქვს
უძველეს ხალხთა კვებაზე?

– დიახ, ეს ასეა. შესაძლოა იმიტომაც, რომ დღევანდელი ბარბაროსული
მიდგომა ცხოველების მიმართ გაამართლონ. რაც უფრო ღრმად შედიხარ ის-
ტორიის სიღრმეში, მით უფრო ნაკლებ ადამიანებს შეიძლება შეხვდე, ვინც
იყენებს ხორცს. მათ საკმარისი რაოდენობით ჰქონდათ მცენარეული საკვე-
ბი. ცხოველებიდან კი იმას იყენებდნენ, რასაც თავად ცხოველები აძლევდნ-
ენ ადამიანებს; მაგალითად, რძეს, კვერცხს. პირველყოფილ ადამიანთა კუჭი
ხორცისაგან დაზიანდებოდა.

კიდევ იმის დასამტკიცებლად, რომ ნადირობა პირველყოფილ ადამიანთა-
თვის არ წარმოადგენდა საკვების მოპოვების უმთავრეს წყაროს, მისი ანტი რა-
ციონალურობა ისახება სხვა ხერხით მიღებულ საკვებთან შედარებით.

– როგორი სხვა ხერხით?

– მიჩვეულებისაგან, მოშინაურებული ცხოველებისაგან. წარმოიდგინე
ადამიანი, რომლის მეურნეობაშიც არის ძუ მამონტი, ძროხა, თხა, რომელთა
მოწველაც შეიძლება, იღებ ყოველ დღე პირველი ხარისხის ახალ პროდ-
უქტს. ჰყავს ადამიანს მეურნეობაში მოშინაურებული ფრინველი, ბატი, იხ-
ვი, ქათამი, კვერცხის მდებლები, რომლებიც არ საჭიროებენ ადამიანისაგან
განსაკუთრებულ მოვლას. არის ფუტკრებისაგან თაფლის ნაწილისა და
მტვრის ალების შესაძლებლობა, უამრავი ბოლქვა ნაყოფები და საკვები ბა-
ლახი, ასევე ახლო- მახლოსაა და უცებ... ჰკუიდან იშლება ადამიანი, კლავს
ყველა შინაურ ცხოველს, რომლებიც, ყველაფერთან ერთად მას ძილისას და-
რაჯობდნენ, ჭამს მათ და იწყებს ნადირობას გარეულებზე, საშიშროების
ქვეშ იყენებს თავს და უკვე აღარ აძლევს საკუთარ თავს და საკუთარ ოჯახს
გარანტიას, რომ იკვებოს რეგულარულად ახალი პროდუქტებით.

მეგობრული გარემოცვისა და მისდამი სიყვარულით განმსჭვალული
ცხოველების მაგივრად, თავისი საქციელით მხოლოდ აგრესიულ გარემოს

ლებულობს, სადაც მისი ოჯახისთვის გადარჩენა, შეიძლება ითქვას, რომ შეუძლებელია.

– მაგრამ, პირველმა ადამიანებმა, განა მაშინვე დაიწყეს მოშინაურება და ცხოველთა მოთვინიერება? იქნება და ასეთი რამ მოხდა უფრო გვიან პერიოდში?

– არც იქნებოდა ადამიანისთვის გვიანი პერიოდი, თუკი იგი მაშინვე გამოავლენდა საკუთარ თავს, როგორც აგრესორს. შენ ხომ გაცნობილი ხარ ფაქტებს, ვლადიმირ, როცა ჩვილი აღმოჩნდა ტყეში, მისი გამოკვება შესძლეს მტაცებელმა მგლებმა. იმავე ტყეში, მგლის ხროვას ხომ შეეძლო მოზარდი დაეგლიჯა. რატომაა ასეთი სხვადასხვაგვარი დამოკიდებულება ადამიანისადმი?

– მიჭირს რამის თქმა.

– იმიტომაც გიჭირს, რომ პირველ შემთხვევაში ადამიან-ჩვილს არა აქვს აგრესია, მეორე შემთხვევაში, – აგრესია და შიში თან ახლავს და გარემოცვას დისკომფორტს უქმნიან.

პირველ ადამიანებში შიშის და აგრესიის გრძნობა არ იყო. მათში სჭარბობდა სიყვარული და გულწრფელი ინტერესი გარემომცველი სამყაროს მიმართ. იმიტომაც არ უწევდათ მათ განსაკუთრებული ძალისხმევა ცხოველთა და ფრინველთა მოშინაურებაზე და მოთვინიერებაზე, მათთვის მთავარი იყო განესაზღვრათ თითოეული ქმნილების დანიშნულება, რომელიც გვხვდება დედამიწაზე. ისინი ამასაა რომ აკეთებდნენ. რაც შეეხება ცხოველებს, შენთვის უკვე ცნობილია: უმაღლეს სიკეთედ, მაღლად, ითვლება მათდამი სიყვარულის გრძნობის გამოხატვა და მათ მიმართ ადამიანის ყურადღება.

პირველად ხორცი არასრულყოფილმა ადამიანმა გამოიყენა, მან, ვისგანაც გავიდა სიყვარულის ენერგია. ის, თითქოსდა შეიშალა ან საშინელი სენით დაავადდა. ის ავადმყოფობა, დღევანდელ დღემდე მოვიდა.

– აბა, რა კავშირი შეიძლება იყოს სიყვარულსა და ადამიანის მიერ ხორცის გამოყენების დაწყებას შორის.

– პირდაპირი. სიყვარულში მცხოვრებ ადამიანს მოკვლის უნარი არა აქვს.

– შესაძლოა, თქვენ შეგიძლიათ განსაზღვროთ, რატომ დაიღუპნენ 25 000 წლის წინ ეს ზავშეები? ასე უჩვეულოდ რატომ არიან დაკრძალულები, თავი თავზე მიდებულებად?

– შემიძლია, რასაკვირველია, მაგრამ თხრობა ძალზედ გრძელი იქნება. ამასთან, შენთვის აუცილებელია განსაზღვრო, არა რატომ დადგა მათი სიკვდილი, არამედ რისთვის?

– რისთვის?

– აი, ვლადიმირ, შენ სულ კითხვებს სვამ. თავად გეზარება, რომ იფიქრო. ოღონდ ჩემზე ასეთი სიტყვებისთვის არ განაწყენდე, როგორც მაშინ, ტაიგაში, როცა წყენამ მოგიცვა შენ. უმჯობესია, თავად ჩაფიქრდე, თუ არა და, ჩემს თხორობას რა აზრი აქვს? უფრო მეტი ვნება იქნება იმისგან, როცა შენ საკუთარი აზრ-ფიქრით, – დამოუკიდებლად აზრ-ფიქრს არ ისწავლი.

მე ვლადიმირს ვამბობ, შენ ისმენ. ამ მომენტში შენი აზრ-ფიქრი საკუთარი დასკვნების გასაკეთებლად არ მუშაობს, – მხოლოდ ჩემსას აფიქსირებს.

საკუთარი თავის წინაშე დააყენე მიზანი, რომ წარსულში მონახო პირობები, რომელშიც შეეძლო ადამიანებთან სიყვარულის მარადიულად ეცხოვრა და დღევანდელ დღეს დააბრუნე ისინი. ესაა კარგი, გზაც სწორია და მიზანიც ყველაფერთან შედარებით უმნიშვნელოვანესია.

ცდილობ განსაზღვრო, რომელი საუკუნეებიდან ცხოვრობდა სიყვარული ადამიანებთან, შეხედე, შენს წინაშე თარიღია, იფიქრე. შენს წინაშე ბავშვის ორი ჩონჩხი წევს. მათი სიკვდილი ასეთ ახალგაზრდა ასაკში უაზრო იქნება, თუკი ვერ შეძლებენ ადამიანები განსაზღვრონ, როგორი მნიშვნელოვანი ინფორმაციაა დაფარული მათ დაკრძალვაში.

მათი სიკვდილი აზრს შეიძენს, თუკი შენ ინფორმაციას ახლავე აიღებ.

მე ბერზე, მის გამოთქმაზე გონის სიზარმაცესთან დაკავშირებით არ გავაწყენდი. ჩემთვის დიდი ხანია გასაგები გახდა: ის, იყენებს რა, რაღაც თავისთვის ჩვეულ ხერხებს, არაერთხელ ეცადა, რაღაც სხვანაირად სწავლებას, რათა დავეუფლო საკუთარ აზრ-ფიქრს. მაგრამ მე, ხომ არ გამივლია ის სკოლა, რაც მათ გაიარეს, როცა საკუთარ აზროვნებაზე ბავშვობიდან მუშაობდნენ. მე, ჩვეულებრივ სკოლაში ვსწავლობდი, რომელიც შესაძლოა, ზუსტადაც რომ თიშავს აზროვნებას.

ჰოდა, აი, ვდგევარ ბავშვების ჩონჩხის წინ, ვძაბავ აზრ-ფიქრს და ვერ ვხვდები, როგორ შეიძლება, მათი ცქერით, თუნდაც რაღაც მაინც გავიგო სიყვარულზე, რომელიც 25 000 წლის წინ არსებობდა. და იყო კი, საერთოდ, იგი იმ დროებაში.

– იყო, – მოულოდნელად მიპასუხა ბერმა.

– მაგრამ, რატომ გადაწყვიტეთ თქვენ ასე? სამუზეუმო აბრაზე, ხომ არც ერთი სიტყვა არ არის ნათქვამი სიყვარულზე.

– არ არის ნათქვამი, მერე და რა მოხდა? შეხედე ყურადღებით. ჩონჩხების მიხედვით, ესენი ბავშვები არიან. ბიჭი თორმეტ ნახევარი წლის და გოგონა კი რვისაა.

მათ ჩონჩხზე ასეულობით ძვლის მძივებია. მათი განლაგებით თქვენმა მეცნიერებმა განსაზღვრეს როგორი სამოსი იყო მათზე. მაგრამ, ძვლის მძივები მხოლოდ ამაზე მეტყველებენ?

– კიდევ რისი თქმაღა შეუძლიათ მათ?

– იმისი, ვლადიმირ, რომ ამ ბავშვების მშობლებს ისინი ძალიან უყვარდათ. უყვარდათ თავიანთი შვილები და ერთმანეთიც.

მხოლოდ მოყვარულ მშობლებს შეეძლოთ დაეხარჯათ უამრავი დრო დაემზადებინათ ტანსაცმელი ასეთი შრომატევადი მოსართავით. საკუთარი შვილებისთვის. ეს, ასევე იმაზეც მეტყველებს, რომ მათ საკმარისად ბევრი თავისუფალი დრო ჰქონდათ, რათა დაკავებულიყვნენ ხელსაქმით. ჯერ მონახაზისთვის, მერე კი, კარგი ტანსაცმლის მომზადებისთვის.

სამარხში მყოფ საგნებს შორის, სრულიად გამორიცხულია მკვლელობის იარაღები.

– ხელშუბი? განა ეს იარაღი არ არის?

– რასაკვირველია არა. ეს ჭვილითიც არ არის თევზჭერისთვის, რადგან საგნის ბოლოც არ არის დაკბილული, რომელსაც ხელშუბი უწოდეს. გალესილიც არ არის. ასეთი თხელი და მჩატე ხელშუბით, ძნელია ვინც, ან რაც არ უნდა იყოს, რომ მოკლა ან დაჭრა.

– აბა, მაშ, რას ემსახურებოდა ეს საგანი?

– ცხოველების წვრთნასა და მართვას. შეხედე, როგორ ჰგავს იგი ჯოხს, რომლითაც მუშაობდნენ დღევანდელი მომთვინიერებლები, ჯოხს, რისი მეშვეობითაც მართავენ სპილოებს დღევანდელი სპილოების მარეკლები.

– მაგრამ, რატომ დასჭირდათ მისი დამზადება ძვლისაგან? განა არ შეეძლოთ ხის ჯოხი რომ აეღოთ და არ დაეხარჯათ დრო, ძვლის გასწორებაზე, ზედ დასმულ ორნამენტებზე.

– ხის ჯოხს დიდხანს მსახურება არ შეუძლია, ხოლო ცხოველები ერთ საგანს ეჩვევიან, მის ფორმას, სუნს, რომელიც მისი პატრონის შეხებისაგან წარმოიქმნება.

– კარგით, ყველაფერს რასაც თქვენ ამბობთ, საკმარისად დამაჯერებელია, მაგრამ არის კიდევ საგნები, ისრების ბუნიკის მსგავსი, ისინი, ხომ მაინცაა მოკვდინებისთვის.

– დედამიწაზე, არც ისე ადრეულ პერიოდში მცხოვრები ამ კონკრეტული ადამიანებისთვის, ისრების დანიშნულება შესაშინებელი იყო, ცხოველების და მტაცებლების მოსაგერიებლად.

საგნებს შორის არის თოხების მსგავსი. ეს, ნამდვილად დასათესი და ფესვა-ბოლქვების მოსაპოვებელი იარაღია.

– კი, მაგრამ სამკაულები? აი, ხომ აწყვია მძივები ყარსალის ეშვებისგან, სამოსიც, როგორც მეცნიერები ვარაუდობენ გაკეთებული იყო ტყავისაგან. გამოდის, ისინი მაინც ჰკლავდნენ ცხოველებს.

– ის, რომ მათი ტანსაცმელი იყო ტყავისგან, მეცნიერები სწორად ვარაუდობენ, მაგრამ ამისთვის სულაც არ იყო ცხოველების მოკვლა საჭირო. არსებობენ რეპტილიები, რომლებიც იცვლიდნენ ტყავს. ხდებოდა, როცა იხოცე-

ბოდნენ რეპტილიები რაღაც მიზეზის გამო, აი, მაშინ, ჭიანჭველები გამოჰმოდნენ შიგნეულს, ტყავს კი, ხელუხლებელს სტოვებდნენ, ძალზედ მისაღებს ტანსაცმლის დამზადებისთვის. ამდაგვარი სიტუაციიდან გამომდინარე, სიბრყევეა დროის ხარჯვა ცხოველთა ტყავის გამოშრობაზე, მის დარბილებაზე. რისთვის? თუკი შეიძლება უკვე დამზადებულისა და იდეალურ მდგომარეობაში მყოფის აღება. ღვთიურ ბუნებაში ადამიანისთვის, ყველაფერი აუცილებელი გათვალისწინებულია. ყარსადის ეშვების აღება კი, ბევრად უფრო მარტივია ჩონჩხიდან აიღო, ბუნების მიერ კარგად დამუშავებულისაგან და გამომშრალისაგან ვინემ ახალი მოკვდინებულიდან.

ამაზე მე ბაბუას თხრობას არქეოლოგების მიერ უნიკალურ მონაპოვარზე შევწყვეტ.

ვლადიმირის სახელმწიფო მუზეუმის მიერ გამოშვებულ ბუკლეტებზე, საგამოფენო პავილიონის ორი სურათი არის:– „სუნგირის“ არქიტექტურული პარკის და „სუნგირის“ სამუზეუმო კომპლექსის. იქ, ნათქვამია, რომ უნიკალური მონაპოვრის გამო ტარდება საერთაშორისო სიმპოზიუმები.

თუმცა, თქვენ ნუ იჩქარებთ მგზავრობას, რათა უძველესი ცივილიზაციის უნიკალურ ადგილს ეწვიოთ. არ არის ამ ადგილზე არანაირი პავილიონი,– მხოლოდ დაუმთავრებელი ნანგრევებია. არქეოლოგიური მუშაობებიც ინტენსიურად არ მიმდინარეობს. სახელმწიფოს არ მოეპოვება სახსრები ასეთი სერიოზული საქმიანობისთვის. ისინი მიმდინარეობს, შეიძლება ითქვას მეცნიერთა ენთუზიაზმითა და ადგილობრივი მთავრობის მიერ.

მე, დასვენების დღეს, ამ უნიკალურ ადგილზე ჩავედი. ერთ-ერთ კარიერზე, დავინახე, ორი ადამიანი როგორ იღებდა ნიადაგის სინჯს და აკურატულად აწყობდა პოლიეთილენის პარკში. ისინი აღმოჩნდნენ სახელმწიფო არქეოლოგიის ინსტიტუტის თანამშრომლები და დაადასტურეს, რომ სუნგირი არქეოლოგიური მონაპოვრებით მსოფლიოში ყველაზე უძველესი ადამიანის სადგომის თვალსაზრისით ყველაზე მდიდარ ადგილს წარმოადგენს. ვლადიმირის მუზეუმის ექსპოზიცია,– ერთადერთია რუსეთში. მოჰყვენ, რომ სუნგირში, გათხრების ადგილს ხანდახან ტურისტები სტუმრობენ, თუმცაღა ძირითადად იაპონიიდან იმიტომ, რომ ტოკიოს ნაციონალურ არქეოლოგიურ მუზეუმში განთავსებულია უფრო სრულჭყოფილი ექსპოზიცია სუნგირზე.

უცნაურია, ჩემთვის გავიფიქრე, რომ ამომავალი მზის ქვეყანა გამოდის, დიდი მოწიწებით ეპყრობა ჩვენს ტერიტორიაზე მცხოვრებ უძველეს წინაპარ მშობლებს, ვინემ თავად ჩვენ. მადლობა თქვენ იაპონელებო, ჩვენი და თქვენი მშობლების კულტურის შემონახვისთვის.

ვსაუბრობთ რუსეთის მაღალ მისიაზე, სულიერებაზე, ქვეყნის იმიჯის აუცილებელ შენარჩუნებაზე, გაფრთხილებაზე, მაგრამ რა თანადგომაზე შე-

იძლება იყოს საუბარი, თუკი უცხოელი ტურისტები საკუთარი თვალთ ხედავენ, ისტორიისადმი ჩვენს დამოკიდებულებას.

რას იზამ, იმედს ვიტოვებთ, რომ იქნებ ჩვენმა უფრო მეტად ცივილიზებულმა შთამომავლობამ შესძლოს გაგება, კიდევ რა საიდუმლოებებია დარჩენილი და გაუხსნელი სუნგირზე.

მე, გამიმართლა გამეგო, რომ ჩვენი წინაპარი მშობლები 25 ათასი წლის წინათ, ცივილიზებული ადამიანები იყვნენ. შეეძლოთ ჰყვარებოდათ ნაზად, სათუთად და სიყვარული მარადიულად შემოენახათ.

საბგბრეულო ცყობა

ჩოგორც სჩანს, იმისთვის, რათა დავიბრუნოთ ქმედითი უნარის მქონე ტრადიციები, რიტუალები და წეს-ჩვეულებები, რითიც ოჯახებში მკვიდრდება სიყვარული, აუცილებელია, ჩვენი უძველესი წინაპარი მშობლების შესახებ უფრო სრული ინფორმაციის მიღება.

ამისთვის საჭიროა გვაროვნულ-თემურ წყობილებამდე ისტორიულ წარსულში ჩაღრმავება, როცა ქალი და მამაკაცი შეიყვარებდნენ ერთმანეთს საკუთარი შვილებისგან, მოთა-ბადიშებისგან ჰქმნიდნენ მეგობრულ გვაროვნულ თემს.

ახლა, ქალს და მამაკაცს ჩვეულებრივ გვერდით იყოლიოს უახლოესი ნათესავები, საკუთარი შვილები, – არ შეუძლია. *ცოტათი წამოიზრდებიან თუ არა მაშინვე ცდილობენ საკუთარი მშობლების დატოვებას. გადადიან საერთო საცხოვრებლებში, ნაქირავებში, ხშირად მატერიალური პირობების ზიანის ხარჯზე, მაგრამ მიდიან.*

ბავშვებზე რაღა ვთქვათ! ბევრი წყვილი შორდება მანამდე, სანამ ბავშვები გაჩნდებიან ან მალევე მათი გაჩენის შემდეგ.

გვაროვნული-თემური წყობილება რუსეთში, ბატონობის წინარე პერიოდის უამრავი ათასწლეულის მანძილზე არსებობდა. მისთვის დამახასიათებელი იყო განქორწინებების არ ქონა და სხვებთან შედარებით მეტნაკლებად მყარი ოჯახები, რომლებიც მათ შემდეგ გაჩნდნენ, ჩვენი საზოგადოებრიობის მოწყობის სახით. მხოლოდ მუდმივ სიყვარულს აქვს გვარის ჩამოყალიბების უნარი. წარსულში, გაზრდილი შვილებისთვის ბევრად იოლი იყო ოჯახის დატოვება, ვინემ ახლა. მხედველობაში მაქვს რუსეთის ბატონობის წინარე პერიოდი.

როცა ახალგაზრდები, შეიყვარებდნენ ერთმანეთს, თუკი მათ მშობლებთან ურთიერთობა არ აწყობდათ, შეეძლოთ სახლიდან წასვლა, თავად აეშენებინათ საკუთარი საცხოვრისი მათთვის სანუკვარ ტერიტორიაზე, ტყეში მოეპოვებინათ საკვები, მიწის დამუშავების შემდგომ კი, მოიწყობდნენ მეუ-

რწეობას. მაგრამ ისინი არ მიდიოდნენ. გამოდის, გვარის დამაარსებელი მათ გაგებითა და სიყვარულით ეპყრობოდა.

ჩვენთვის აუცილებელია იმ დროების შესწავლა და იქიდან ჩვენს თანამედროვეობაში რაციონალური მარცვლის გადმოტანა, რომელსაც უნარი აქვს მყარი ოჯახების შექმნაში დაეხმაროს ადამიანებს.

მაგრამ, როგორ, რა სახით უნდა შევადგინოთ და მივიღოთ ინფორმაცია იმ პერიოდში მცხოვრებ ხალხთა შესახებ, თუკი რუსეთის ისტორია აღწერს მხოლოდ ქრისტიანულ პერიოდს?

ჩვენი ხალხის წარსულში ისტორიული ექსკურსი კიდევ იმიტომაცაა აუცილებელი, რომ განვსაზღვროთ: უძველესი რიტუალები, წეს-ჩვეულებები და კულტურა თავისთავად, გამოუსადეგარობის, არასაჭიროების გამო ქრებოდნენ, თუ ათასწლეულების ტრადიციებს მიზანმიმართულად ანადგურებდნენ?

თუკი ისინი, უძველესი კულტურა, თავისთავად ქრებოდა, რომელიც თავად ხალხმა უარჰყო არასაჭიროების გამო, გამოდის არც ახლა მიიღებს.

თუკი უძველესი ტრადიციები მიზანმიმართულად იყო განადგურებული, მაშინ აუცილებელია გავერკვეთ, ვის მიერ და რა მიზნით მოხდა ეს. გავერკვეთ, მოვიძიოთ და ისინი საზოგადოებას შესაფასებლად წარვუდგინოთ.

შესაძლოა უძველესი რიტუალები, წეს-ჩვეულებები და ტრადიციები ადამიანური ყოფიერების ისეთ საიდუმლოებებს ფლობენ, რომლის გამოამკარავების გარეშე ჩვენ, უფსკრულისკენ სვლას, გადაშენებას და ტანჯვას, ოჯახურ უთანხმოებებს, შინაომებს, გავაგრძელებთ. ჩვენ ხშირად ვსაუბრობთ მასშტაბურ ომებზე. მაგრამ ოჯახური კონფლიქტი ხშირად, ყოველი მასში მონაწილისთვის, უფრო მეტად მტკივნეულია, ვინემ შეტყობინება ომის თაობაზე ერაყში ან ისრაელის მოვლენებზე.

მე, ყველაფერს ვიხსენებდი უძველესი რუსეთის ისტორიაზე და გადავწყვიტე: ერთადერთი ძაფი, რომელიც გამოგონილი ისტორიული ლაბირინთიდან გამოგვიყვანს შესაძლოა, როგორი საკვირველიც არ უნდა იყოს რუსეთის ე.წ. სამასწლიანი თათარ-მონღოლური უღელი გახდეს. რატომ? იმიტომ, რომ სულ მალე, სწორედ ეს პერიოდი დაიწყო ქრისტიანობის შემდეგ, როცა, ჯერ კიდევ არ იყო სრულად განადგურებული ჩვენი წინაპრების ტრადიციები. და კიდევ, იმიტომ, რომ ჩინგის ხანი იყო თავისი დროის თითქმის ყველაზე გამოკვეთილი, საინტერესო და განათლებული პიროვნება. არა იმიტომ, რომ მან და მისმა შთამომავლებმა დაიპყრეს ნახევარი მსოფლიო. საინტერესოა, როგორ შესძლეს ეს მათ. ახლავე ვიტყვი, რომ მის არმიას ამ საკითხში, მეორე ხარისხოვანი როლი ეკავა. სხვადასხვა ისტორიული წყაროებიდან ცნობილია: ჩინგის ხანი ბევრ ქვეყანაში აგზავნიდა ექსპედიციებს,

ჩინეთისა და ინდოეთის ჩათვლითაც კი, რომლებსაც მასთან ამბები მოჰქონდათ და ბრძენკაცები მოჰყავდათ. ბრძენ კაცებთან საუბარში ის დიდ დროს ატარებდა. ცდილობდა განესაზღვრა დედამიწაზე კაცობრიობის არსებობის არსი, რაობა, ეპოვნა უკვდავება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვა, ის სხვადასხვა ხალხთა სიბრძნეს აგროვებდა და სრულიად შესაძლებელია, რომ ჰქონოდა ინფორმაცია უძველესი რუსეთის საზოგადოებრივ მოწყობაზეც.

და, როგორც გაირკვა, ჰქონდა კიდეც. დარწმუნებული ვარ, ამ ინფორმაციის წყალობით, მის მოდგმას, გვარს, მის ვაჟებსა და ბადიშებს შეეძლოთ ქვეშევრდომად, საუკუნეების მანძილზე მორჩილებაში ე.წ. დიდებულთა წრე, ბევრი ქვეყნის დიდგვაროვანნი ჰყოლოდათ.

მე სიტყვა არ წამცდენია, დიახ ქვეყნები და ხალხი კი არ ჰყავდა მორჩილებაში, არამედ ზუსტადაც დიდგვაროვანნი, რომლებსაც უზურპირებული ჰყავდათ ამ ქვეყნების ხალხი.

ვიღაც იფიქრებს, რა მნიშვნელობა უნდა ჰქონდეს უძველეს ოჯახთა ტრადიციებს, რიტუალებს, წეს-ჩვეულებებს, რომელთაც სიყვარულის დაფუძნების და მარადიული შენახვის უნარი გააჩნდათ, სახელმწიფოთა წარმატებულად მორჩილებაში ყოფნისთვის?

ნუ ჩქარობთ გაკვირვებას – სწორედაც რომ პირდაპირი, და ეს ცოდნა არა მარტო მილიონი მეომრის მახვილზე უფრო ძლიერია, არამედ თანამედროვე იარაღზეც ძლიერი.

მე არ ვაპირებ რუსეთში, თათარ-მონღოლთა სამასწლიანი მმართველობის აღწერას. მხოლოდ ერთს წარმოვაჩენ, მაგრამ ძალზედ დამახასიათებელ და საინტერესო ეპიზოდს, – ვლადიმირ-სუზდალის სათავადოთა დამორჩილების შესახებ.

ამაზე ინფორმაცია მე, სხვადასხვა წყაროებიდან შევაგროვე. დასკვნები კი, მოდით ერთად გავაკეთოთ.

იდუმალნი ოზანდი

მდუმალ ფაქტზე, უფრო მეტიც 1238 წლის გაზაფხულზე ქალაქ ვლადიმირის მისადგომებთან, ჩინგის ხანის მოთას, ბატიას-ხანის საიდუმლო ფანდის შესახებ, მატიანეებში, თანამედროვე ისტორიულ წყაროებში, საეკლესიო ლიტერატურაშია მოხსენიებული. რაშია მისი იდუმალეობა, საიდუმლოება? აი რა წერია მატიანეში:

„ბატიას-ხანმა, 1237 წელს აიღო რა რიაზანი, 1238 წლის გაზაფხულზე თავისი კავალერიით (ცხენოსანთა არმია), შეიჭრა ქალაქ სუზდალში“ და ბევრ საეკლესიო წყაროებში, როგორც შემდგომ იტყობინებიან, სუზდალი გადაბუგა, ხოლო მოსახლეობის ნაწილი ამოწყვიტა, ნაწილი კი ტყვედ

აიყვანა. ამ წყაროებში ბევრს საუბრობენ „ხალხის მიმართ მიყენებულ მხეცობაზე“.

მაგრამ, საერო ისტორიკოსები უფრო ზუსტად და უბრალოდ აღწერენ სიტუაციას. ასე, მაგალითად, ვლადიმირ სუზდალის სახელმწიფო მუზეუმის მასალებში მოცემულ მოვლენებზე აი, რაზეა საუბარი.

„თათრებმა თავიანთი ბანაკი ქალაქ ვლადიმირთან დასცეს. თავად კი გაემართნენ და სუზდალი აიღეს, წმინდა ღვთისმშობლის ტაძარი გამარცვ-ეს, მთავრის სახლი და წმინდა დიმიტრის მონასტერი გადაბუგეს, სხვები კი გამარცვეს; ბებერი ბერები და მონაზვნები, მღვდლები, ბრძელები, ხეიბრები, ყრუები და ყველა, მუშაობით ქანცგაწყვეტილი ადამიანები ამოწყვიტეს, ხო-ლო ახალგაზრდა ბერები, მონაზვნები, მღვდლები, მათი ცოლები, დიაკვნე-ბი ცოლებით, მათი ვაჟები და ქალიშვილები,– ყველანი თავიანთ ბანაკში წაასხეს, თავად კი ვლადიმირისკენ გაემართნენ“.

როგორც ვხედავთ, ბატის-ხანს სრულად, მთელი მოსახლეობა ტყვედ არ აუყვანია. მან ბებერი ყველა მაღალჩინოსანი ბერი ამოწყვიტა,– ახალგაზრდე-ბი კი ტყვედ აიყვანა და წაასხა. ბუგავდა და მარცვავდა არა მთელს ქალაქს, არ-ამედ თავადთა რეზიდენციებს, სუზდალის ეკლესიებს და მონასტრებს.

ახლა კი შეეცადეთ გამოიცნოთ ისტორიული საიდუმლო სუპერ გამო-ცანა. როგორც დოკუმენტშია ნათქვამი: რატომ დასცეს თათრებმა საკუთარი კარვები ქალაქ ვლადიმირთან, თავად კი სუზდალი აიღეს?

ნებისმიერი სამხედრო ისტორიკოსი, ასევე თანამედროვე სამხედრო მე-თაური, გეტყვით, რომ ასეთი ფანდი სამხედრო მანევრს ეწინააღმდეგება.

დასცე კარვები დიდი ქალაქის გამაგრებულ კედლებთან, მერე დასტო-ვო იგი და მეომრებით უფრო პატარისკენ გაემართო,– ეს თვითმკვლელობის ტოლფასია.

მაშინდელ ვლადიმირსა და სუზდალს შორის მანძილი 35 კმ-ს წარმოა-დგენდა. უგზოობის პირობებში ცხენებით ერთდღიანი გადასასვლელია.

სუზდალის აღებისთვის დასჭირდათ, როგორც მინიმუმ რამოდენიმე დღე, შემდეგ უკან წამოსასვლელი გზაც, კიდევ ერთი დღე.

მხოლოდ ერთი დღე ეყოფოდათ ქალაქ ვლადიმირის დაცვის მეომრებს, რათა გამაგრებული ქალაქიდან გამოსულიყვნენ და მეომრების გარეშე დარ-ჩენილი ბანაკი გაენადგურებინათ, სათადარიგო ცხენები წაეყვანათ, სათადა-რიგო მშვილდ-ისრებით, პროდუქტით, შეტევის კიბეები და ქვის სასროლი მოწყობილობები წაეღოთ, რითიც მოწინააღმდეგეს არა მარტო შეტევის შე-საძლებლობას წაართმევდა, არამედ მას ბრძოლის უუნაროს გახდიდა.

მაგრამ ისინი არ გამოვიდნენ. რატომ? შესაძლოა არ იცოდნენ, რომ ბატი-ას-ხანის მეომრებმა დასტოვეს ბანაკი? იცოდნენ. გამაგრებული გალაგნის ზე-მოდან, ამის დანახვა შესაძლებელი იყო, თანაც შიკრიკებიც შეატყობინებდნენ.

იქნება და ბატყას-ხანის მეომრები ისეთი ურცხვი იყო, რომ ბანაკის დაცვას შეტყვის მოგერიება არ შეეძლო.

პირველ ხანებში ისტორიკოსებმა ასეც ახსნეს. აქაოდა, ოქროს ურდოელების რიცხვი თითქმის მილიონს აღწევდაო. შემდეგ დაფიქრდნენ და შეამცირეს 130 ათასამდე, ზოგიერთმა კი სულაც 30 ათასამდე დაიყვანა.

რასაკვირველია, მაცდუნებელი იყო საკუთარი დამარცხება მოწინააღმდეგის რიცხოვნობისთვის დაგებრალეზინა. მეტნაკლებად ობიექტური მეცნიერ-მკვლევარები ამბობდნენ, რომ მილიონიანი არმიის მოძრაობა, აბსოლუტურად შეუძლებელი იქნებოდაო.

მილიონი ხმალი – ეს სამმილიონიან ცხენოსანთა ალაღია, ასეთი რემა, ერთ ადგილზეც რომ ამყოფო, ზაფხულშიც კი, შიმშილისგან დაიხოცება, რადგან თავის გარეშემო მთელს ბალახს გადათელავს. ზამთარში კი, მას არანაირი ალაფი არ ეყოფა.

ჰოდა აი, ჩამოვიდნენ 130-დან 30 ათასამდე. ძალზედ სამარცხვინო ციფრია. სულ რაღაც 130 ათასიანი არმიით ბატყას-ხანი მშვიდად, აუღელვებლად, ერთიმეორის მიყოლებით რუსეთის სამთავროებსა და მთელს ქვეყანას იპყრობს.

ეს ციფრიც კი, მომატებულია. რათა დაგეპყრო იმ პერიოდის რუსი სათავადოები, ხოლო იმ ცოდნით, რომელიც ჩინგიზ ხანის მიერ იქნა დატოვებული თავისი შთამომავლებისთვის, – ორმოცდაათი ათასი მეომრის ყოლაც კი, უბრალოდ არ იქნებოდა აუცილებელი. საკმარისია რუსი ხალხის ყაიდის, რუსი ოჯახების ცხოვრების ნირის ცოდნა და თან სწორ პოლიტიკას ფლობდე, რომელიც ამ ცოდნაზე იქნება დაყრდნობილი.

და, დასცა რა, ბანაკი ქალაქ ვლადიმირთან, საკუთარი მეომრებით ბატყას-ხანი სუზდალში კი არ გაემართა, არამედ მცირე რაზმი გაგზავნა მის ასაღებად. ამიტომაც არ გამოვიდნენ ვლადიმირელები გამაგრებული ქალაქიდან, რათა მოწინააღმდეგის ბანაკი დაერბიათ და მათი სამხედრო მოწყობილობები გაენადგურებინათ. და იცით, რამდენი დღე და ღამე დასჭირდა ბატყას-ხანის მცირე რაზმს მაშინდელი რუსეთის ერთ-ერთი ყველაზე სულიერი ქალაქის, ლეგენდარული სუზდალის ასაღებად, თანაც რომელიც გარემოცული იყო სამონასტრო ციხე სიმაგრეებით?

არცერთი. იგი უბრალოდ პირდაპირ, დაყოვნების გარეშე შევიდა ქალაქში და გადაწვა მთავრის რეზიდენცია, რომელიც რაზმთან ერთადგაიქცა... ყველა უმაღლესი წოდების მქონე სასულიერო პირები დაჩეხა, ხოლო ახალგაზრდა ბერები ტყვედ აიყვანა. თავადსაც, თავიანთი რაზმით მონღოლები მდინარე სიტიზე დაეწივნენ და კიდევ გაანადგურეს.

ვიღაც იფიქრებს, კი მაგრამ ეს როგორ? სად იყო მამაცი რუსი ერი, მისი თავისუფლების მოყვარე და დაუმორჩილებელი სული.

აქვე ვიტყვი. რუს ხალხთან და მის სულთან ყველაფერი წესრიგშია. ლოგიკა გვკარნახობს:– ხალხი სუზდალიდან დაბრუნებულ ბატყას-ხანის მცირე რაზმს ტაშს უკრავდა. მათ მეომრებს მთელი მგზავრობის მანძილზე ვლადიმირამდე კვასს და ბრავას (პივა) ურიგებდა.

საქმე იმაშია, რომ ხალხი იმ დროების სუზდალს თავის ქალაქად არ სთვლიდა. უფრო სწორად, იქ მცხოვრებ თავადებს გამყიდველებად სთვლიდა, ხოლო სასულიერო პირებს – უცხოელ დამპყრობლებად და დამმონებლებად. ამიტომაც, მათგან მძიმე უღელის გამო, არა ერთხელ იფეთქებდა ხოლმე სახალხო აჯანყებები. ყოველივე ამას, ვლადიმირ-სუზდალის სახელმწიფო მუზეუმის დოკუმენტები იტყობინებოდა:

„XIII საუკუნის ბოლოს სუზდალში 8 მონასტერი იყო. თავადებისა და ქრისტიანული რელიგიის წარმომადგენელთა მიერ დაარსებული. ისინი ახალი მიწების ათვისებაში დიდ როლს თამაშობდნენ და ომის საშუალებების შემთხვევაში ციხე-სიმაგრეების მაგივრობასაც სწევდნენ“.

„XV საუკუნის ბოლოსა და XVI საუკუნის დასაწყისში ეკლესია ქვეყნის საუკეთესო მიწების მესამედს ჰფლობდა და ესწრაფვოდა მთავრის მმართველობა ეკლესიისთვის დაექვემდებარებინა. XV საუკუნის ბოლოდან სახელმწიფო ეწეოდა მცდელობებს სამონასტრო და საეკლესიო მიწის მფლობელობა შეეზღუდა და მის სეკულარიზაციას, ანუ სრულ ლიკვიდაციას ცდილობდა. მიწის საკითხმა ეკლესიის შიგნით ორი იდეოლოგიური მიმართულება გამოიწვია. იოსებიანელები და არაანგარებიანელები. პირველისთვის დამახასიათებელია სამონასტრო ქონების დაცვა; მეორისთვის – შინაგანი სრულყოფილების იდეა და სამონასტრო ანგარების განკითხვა. იოსებიანელების იდეოლოგიად ვალაკოლამსკის მონასტრის ილუმენი იოსები გამოვიდა, ხოლო არაანგარებიანელების,–კირილე-ბელოზერსკის მონასტრის ბერი ნილ სორსკი. სუზდალის სამონასტრო და სასულიერო პირები, როგორც მიწის მსხვილი მესაკუთრეები, მტკიცედ დადგნენ იოსებიანელების გვერდით. XVI საუკუნეებში დიდებულ მთავართა მმართველობამ მაინც ვერ შესძლო განეხორციელებინა ლიკვიდაცია და ამიტომაც, საეკლესიო მიწის ქონება იზრდებოდა, თუმცა უკვე შეზღუდული მასშტაბით“.

აი, ეგრეთწოდებული ფანდიც. რუსეთის მიწის მესამედი, კუთვნილებასი კონსტანტინოპოლიდან ჩამოსულ სასულიერო პირებს და მათ წარმომადგენლებს ჰქონდათ. მონასტრები გადაიქცნენ უმსხვილეს მებატონეებად. ხოლო ბერები კი, არც მიწას ამუშავებდნენ და არც საქონელს უვლიდნენ, ამ ყველაფერს– მებატონეთა გლეხები აკეთებდნენ.

უკვე თავადებიც კი ცდილობდნენ დაებრუნებინათ დაკარგული ქვეყნის ნაწილი. მაგრამ წურას უკაცრავად.

გლეხებს სულიერად როგორღა ამდიდრებდნენ, როცა ოდინდელი, უხ-

სოვარი დროის საგვარეულო მიწები მოულოდნელად მონასტრების გახდნენ? მრავალ ათასწლოვანი ტრადიციების, რიტუალებისა და წესჩვეულებების სანაცვლოდ, რომლებიც შერაცხული იქნენ ზარბაროსულად, ადამიანებს რას სთავაზობდნენ? იგივე საარქივო დოკუმენტები აჩვენებენ, რომ ხდებოდა შემდეგი:

„საბაჟო გადასახადები და ჯარიმები, პოკროვსკის მონასტრის მებატონეთა გლეხებისგან 1653 წ.

კომლისაგან – 2 ალტინი, ქათამი და კრაველი

საყიდლებისთვის:

ცხენი – 2 ფული

ძროხა – 1 ფული

გაყიდვებისთვის:

პური, ცხენები, ძროხები, თივა – ყოველი მანეთიდან თითო ალთუნი.

გაჩეხვისათვის – თითო ფული ერთ კუთხეში დასატევი.

დავის გარჩევისთვის:

მინდვრის მიწის გამო – 2 ალთუნი, 2 ფული.

ეზოვარის გამო – 4 ალთუნი, 2 ფული.

სასამართლო ბაჟი:

გარჩევის ადგილზე მისვლისთვის – თითო ფული ერთ ვერსზე.

მგზავრობისთვის გამართლების შემთხვევაში – 2 ფული ერთ ვერსზე.

დამნაშავისაგან – 1 ალთუნი მანეთიდან.

მართლისაგან – 7 ალთუნი 2 ფული.

ფიცისთვის – 4 ალთუნი 2 ფული.

საქორწინო ბაჟი:

საქმროსაგან – 3 ალთუნი 3 ფული.

პატარძლისაგან – 2 ალთუნი 2 ფული.

სხვა თემის საქმროსაგან – 2 გრივნა.

პივის მოხარშვა დღესასწაულისთვის,

ქორწილისთვის, ქელეხისთვის – 1 სათლი პივა.

ჯარიმები:

ღვინის მოწევისთვის საკუთრივ ნებართვის გარეშე ან გასაყიდად – 5 მანეთი, გაროზგვა და დაჭერა.

ჩვეულებრივ დღეებში ღვინის მიღება – 8 ალთუნი, 2 ფული და „გაროზგვა“.

აი, ქონების აღწერა უმაღლესი რანგის სასულიერო პირის:

„ჩამონათვალი ადამიანთა და ქონების მიტროპოლიტ ილარიონის“.

16 ბერი, 6 მოურავი, სამფლობელოს მმართველები, 66 ადამიანი – პირადი დაცვა, 23 ადამიანი – მოსამსახურე, 25 მგალობელი, 2 მნათე, 13 მნათე-ზარების მრეკავი, 59 ხელოსანი და მომუშავე ადამიანები.

სულ 180 ადამიანი.

იარაღი 93 ნივთის ოდენობით, ვერცხლის ჭურჭელი წონით 1 პუდი 20 ფუნტი, კალის ჭურჭელი წონით 16 პუდზე მეტი, 112 ცხენი მიტროპოლიტის საცხენოსნო ქარხნიდან, 5 კარეტა, 8 მარხილი და ეტლები, 147 წიგნი“.

(გადაწერილი არქივისკოპოსის სახლის წიგნიდან 1701 წ.).

უნიკალური დოკუმენტი-საბუთია. იგი თავისუფალია ყოველგვარი ისტორიული უზუსტობებისაგან. იგი, არქიელის, მღვდელმთავრის ქონების ჩამონათვალში მიუკერძოებელია, მაგრამ ბევრი რამ კითხვას ბადებს.

რა სამფლობელოა ასეთი, რომლის მმართველობასაც 6 მოურავი სჭირდება?

ერთ ადამიანს რაში სჭირდება 23 მოსამსახურე?

ასევე, 93 საგანი იარაღი საეკლესიო რიტუალებისთვისაა საჭირო?

და ყველაფერი ეს, დააკვირდით, მონასტრის ქონება კი არ არის, არამედ პირადი. მონასტრებს თავისი ჰქონდათ.

ვისგან დასაცავად იყო აუცილებელი ასეთი დიდი რაოდენობის დაცვა. რაოდენობრივად იგი აღემატებოდა ამერიკის პირველი პრეზიდენტების დაცვას.

დიდი დაცვა, როგორც აგრეთვე მაღალი სამონასტრო კედლები, იმისთვის იყო მოწოდებული, რომ რუსი ხალხისაგან, რასაკვირველია არქიელი დაეცვა. არანაირ სტრატეგიულ მნიშვნელობას სამხედრო თვალსაზრისით სუზდალის მონასტრის კედლები არ წარმოადგენდნენ.

მაგრამ, რატომ საუბრობენ ყველა ისტორიული წყაროები მონასტრის მაღალ კედლებზე სათოფურებით, როგორც ციხე სიმაგრეზე – მტრისგან ხალხის დამცველებზე?

რატომ ვერ გაძლეს თუნდაც ერთი თვე ე.წ. ციხე-სიმაგრეებმა?

იმიტომაც, რომ ისინი თავდასაცავად არც იყვნენ გათვალისწინებულნი გარეშე მტრისაგან, და მითუმეტეს ჭკვიანი მტრისაგან.

ჩინგის-ხანის მოთას მებრძოლებისთვის მსგავსი სიმაგრეები, საერთოდ გასართობიც კი იყო. თუკი ამ სასაცილო ციხე-სიმაგრეთა მფლობელები, მათ მოთხოვნას არ დაემორჩილებოდნენ უსწრაფეს კაპიტულაციაზე, ისინი ნაყარი მიწისაგან გორაკს გააკეთებდნენ, ციხე-სიმაგრის კედელზე ოდნავ მაღალს, აიტანდნენ მასზე ქვის სროლის მოწყობილობას. შემდეგ უამრავი ვარიანტები იყო, ერთი მათგანი ასეთია: ქვის მტყორცნელ მოწყობილობაში გრძელი ბაგირით(თოკით) შეკრულ მეშოკს სდებდნენ, მას მონასტრის კედლის იქით გატყორცნიდნენ და სანამ იგი მიწაზე დაეცემოდა, მეშოკს თავს

უხსნიდნენ და კედლის იქითა მხარეს თავშეფარებული ხალხის თავზე მოწამლულ ხორცს ჰყრიდნენ რის შედეგადაც ალაყაფიდან გამოვარდნილი ხალხის, მხოლოდ დახვრეტაღა რჩებოდა.

ერთადერთი, მებატონეებს სამონასტრო კედლები რისგანაც იცავდნენ, ეს იყო გლეხობა, რომლებიც დრო და დრო, უფრო ზუსტად კი, მონასტრის მონობის გამო ჯანყდებოდნენ.

ზუსტად კონსტანტინოპოლის სასულიერო იერარქებმა მთელი ძალ-ღონე იხმარეს, რათა საკუთარი უმაღლესი სულიერებით ჩაენერგათ რუსეთში მებატონეთა უფლებები.

საბუთი სუზდალის მუზეუმის არქივიდან ადასტურებს:

„XVII საუკუნეში სუზდალში უწინდებურად ჭარბობდა საეკლესიო მიწის მფლობელობა. მონასტრები და არქიელის სახლი იყო მსხვილი მიწათმფლობელი ფეოდალი, განმკარგველი უზარმაზარი სახსრების და ათასობით უფასოდ მშრომელი გლეხის.

ასე, სპასო-ევფიმიემის მონასტერს მეხუთე ადგილი ეკავა რუსეთის სასულიერო ფეოდალებს შორის. მისი კეთილდღეობა სრულად დამოკიდებული იყო მიწის ბოძებებსა და ჩადებებზე. XVI საუკუნის მეორე ნახევარში, უწინდელი დაარსებული არ გაზდრილა, რადგან მონასტრების მიერ მიწის ფლობის უზომო ზრდას სახელმწიფო აფერხებდა. გლეხები ორმაგ ექსპლუატაციას განიცდიდნენ: მეპატრონეების მხრიდან (ბეგარა, ღალა) და სახელმწიფოსაგან (ნატურალური და ფულადი ღალა)“.

ანდა, მსგავსი საბუთიდან, კიდევ ერთი ამონარიდი, წმინდა-პაკროვსკის ქალთა მონასტრის ისტორიიდან.

„მონაზონთა თავისუფალ და მამდარ ცხოვრებას უზრუნველჰყოფდა მებატონეთა გლეხების შრომა და მოსამსახურეთა უზარმაზარი შტატი; პაკროვსკის მონასტრის მიწის მფლობელობა იზრდებოდა მდიდარი ანაბრებითა და წყალობით რუსეთის დიდგვაროვანთა მხრიდან, მათ შორის თავადებისა და მეფის მხრიდან“.

ესეც ასე: - მეტი მიწა, - მეტი მებატონე, მეტი სიმდიდრე.

მაგრამ დავბრუნდეთ XIII საუკუნეში.

მაშ, რა მოხდა ბატყას-ხანის რაზმის მისვლასთან დაკავშირებით სუზდალში? და, რა შუაშია აქ, ტრადიცია და სიყვარული?

სუზდალის მოსახლეობა იმ დროს შედგებოდა არა ნაკლებ 4 ათასი ადამიანისა. ძირითადად ეს, მებატონეთა რაზმი და ბატონის მსახურებია, ხელოსნები და უმაღლესი ჩინის სასულიერო პირები უამრავი მუქთი მოსამსახურეებით, რომლებიც მონასტრის კედლებს შეფარებულები ხალხისგან იმალებოდნენ.

სუზდალისა და ვლადიმირის გარეშემო ცხოვრობდნენ ათი ათასობით გლეხთა ოჯახები, რომლებსაც შეეძლოთ კიდევ გვარიანი წინააღმდეგობა გაეწიათ აგრესორებისთვის. მაგრამ მათ ეს არ გააკეთეს. არ დაუდგნენ წინ, არ გავიდნენ მონასტრის კედლის მიღმა, რათა სასულიეროები დაეცვათ. ისინი მათ უბრალოდ ვერ იტანდნენ. დააკვირდით, ღმერთს კი არა, არამედ თავიანთ მწაგვრელებს. ღმერთი ხალხს უყვარდა და პატივს სცემდა მას.

ამავე მიზეზით არ დადგა ხალხი ქ. ვლადიმირის დასაცავად.

ბატყას-ხანი ექვსი დღე იცდიდა, სანამ ვლადიმირზე შტურმით წავიდოდა, ის უცდიდა, რათა შეტყობინება გავრცელებულიყო: მე ხალხს კი არ ვიპყრობ, არამედ მათ მწაგვრელებსო.

დაიცადა და სულ რაღაც ერთ დღეში კარგად გამაგრებული ქალაქი აიღო. ამ მიზნით მოახდინა მან ლაშქრობა სუზდალზე, რომელსაც სამხედრო თვალსაზრისით არანაირი მნიშვნელობა არ ჰქონდა, მაგრამ მთავრობას, ხალხის დახმარებას უსპობდა.

შემდეგ, როგორღა მოიქცნენ ოქროს ურდოელები?

მათ დაინახეს: უკეთეს ზედამხედველებსა და გადასახადის მკრეფავებს, ვინემ თავადები იყვნენ სასულიერო პირებთან ერთად, ისინი ვერ ნახავდნენ და ამიტომაც ნებართვების გაცემა თავადებზე დაიწყეს, რომლებსაც რუსი ხალხი კვლავ უნდა ემართათ და მათგან ღალა აეღოთ, რომელთა ნაწილიც უნდა ურდოში წასულიყო. ბევრი მონასტერი კი, გადასახადებისაგან საერთოდ გაანთავისუფლეს.

და, ყოველივე ამას ზემოთ მოყვანილი კონკრეტული საბუთები ადასტურებს. რომ არ დამადანაშაულონ არც მე, არც მეცნიერები და საერო ისტორიკოსები, მივმართოთ თავად საეკლესიო ლიტერატურას.

არც თუ ისე ცუდ, არამედ კარგ ისტორიულ წიგნში, ვლადიმირისა და სუზდალის წმინდა ეპისკოპოსის ქალთა მონასტრის მიერ გამოშვებულში, სადაც არქი ეპისკოპოსი ევგოლია ამბობს:

„წმინდა თეოდორე, სუზდალის პირველი ეპისკოპოსი, წარმოშობით საბერძნეთიდან იყო. ის რუსეთში ჩამოვიდა 987 წელს სასულიერო ამალით, კონსტანტინოპოლის წმინდა მიხეილის თანხლებით.

წმინდა მიხეილმა მონათლა კორსუნში დიდი თავადი ვლადიმირი, რის შედეგადაც ის გახდა კიევის პირველი მიტროპოლიტი. კიეველთა ნათლობის შემდეგ 988 წელს მოციქულის სწორი თავადი, ვაჟებთან ერთად და წმინდა მიხეილთან ერთად მოიარა რუსული ქალაქები და თავგამოდებით ავრცელებდა ქრისტიანობას. ჩერნიგოვში, ბელგოროდში, პერეასლავაში, ნოვგოროდში და ვლადიმირ-ვოლინსკში დაყენებულ იქნა ეპისკოპოსები.“

როგორც ამ შეტყობინებიდან და ასევე სხვა წყაროებიდანაც სჩანს, რუსეთში გამოჩნდნენ უცხოელი იდეოლოგები.

უცებ მთელმა ნაკადმა, დაქირავებულ მცველებთან და თავადის რაზმთან ერთად, შემოიარეს რუსეთის ქალაქები. ამსხვრევდნენ ათასწლეულების საფუძვლებს და თესდნენ მათთვის სასარგებლო იდეოლოგიას, ასევე ქალაქების სათავეში აყენებდნენ უცხოელებს.

უამრავი ისტორიული საბუთი ამტკიცებს, როგორ ეწინააღმდეგებოდა ყოველივე ამას ხალხი, ოღონდ, როგორც სჩანს, სათანადოდ არ იყო მომზადებული და არ ელოდა საკუთარი თვადისგან გაყიდვას.

ასე და ამგვარად, რუსეთზე განხორციელებული იქნა, უცხოელთა მასიური შემოსევა, თავადთა გამყიდველობის წყალობით. ყველაზე სავალალო კი ის იყო, რომ იგი ხორციელდებოდა ღმერთის სახელით. წარმოუდგენელი მკრეხელობაა, მწვალებლობა!

მაგრამ, იქნება და, შესაძლოა, რომ თავად ვლადიმირს და კონსტანტინოპოლის ეპისკოპოსებს ნამდვილად გულწრფელად სჯეროდათ ქრისტეს მცნებები? შემდეგი მოვლენები უჩვენებენ, რომ:– მათი პატრონების საქციელი, სრულიად საპირისპიროა ღმერთის ჭეშმარიტი მცნებებისგან. და ისინი, –ამ საპირისპირო მცნების მოციქულებია. ხალხის კოდირების, მათი სულის და ნების დამორჩილების უბადლო მცოდნენი. *ადამიანს ისინი უნერგავდნენ: მენ ღვთის მონა ხარ, ამავდროულად გულისხმობდნენ რომ:– მენ ჩემი მონა ხარო-ს. და, ადამიანებმა იწყეს დავიწყება იმისა, რომ არ არის და არც შეიძლება მონები ჰყავდეს ღმერთს, რომ ადამიანი,- ძე ღვთისაა და ძე საყვარელი.*

მოცემულ წიგნში ყველა მოყვანილი ციტატა აღებულია ისტორიული საბუთებიდან, მე მივიღე ნებართვა არა რაღაც სუპერ დახურულ არქივებში, არამედ მას შემდეგ, როცა გადავიხადე 15 მანეთი შესვლისთვის სახელმწიფო მუზეუმში და 30 მანეთი ექსპოზიციის ფოტო გადაღების ნებართვისთვის. ასევე გადავიღე მათი სტენდიც, რომლებიც გამოფენილი იყო საყოველთაო განხილვისთვის. ერთი მათგანი ასეთი დასათაურებისაა იყო:– „მონასტრები როგორც სულიერი ფეოდალები“.

და, ეს სულაც არ არის ერთადერთი ოფიციალური სახელმწიფო წყარო, ისინი მრავლადაა.

მაგალითად, განუზომლად უფრო გავლენიანი, განსაკუთრებით ახალგაზრდობაზე, საშუალო სკოლის მე-10 კლასის სახელმძღვანელოა, გამოცემლობა „განათლების“ მიერ გამოცემული 2003 წელს და რუსეთის ფედერაციის განათლების სამინისტროს მიერ რეკომენდებული. ეს ძალზედ ხარისხიანად გამოცემული სახელმძღვანელოა ა.ნ. სახაროვას და ვ.ი. ბუგანოვას რედაქციით. მასში 63-ე გვერდზე წერია:

„ამასთან ერთად ეკლესია სდევნიდა ძველ ხალხურ წარმართულ კულტურას, გამოვიდა რომის მსგავსი დოქტრინა ქრისტიანობის წინააღმდეგ, მას „ლათინიზმი“ და რჯულგანდგომილება ეწოდა. ეს ზიანს აყენებდა რუ-

სეთის სხვა ქვეყნებთან კავშირებს, რომლებიც ქადაგებდა კათოლიკურ რელიგიას, ხელს უწყობდა რუსეთის იზოლაციას დასავლეთ ევროპული კულტურისაგან. საეკლესიო მეურნეობაში დაიწყო მონა-მორჩილთა, მათზე დამოკიდებულ ადამიანთა შრომის გამოყენება. იყო შემთხვევები როცა ცნობილი ეკლესიის პოლიტიკური მოღვაწეები მონაწილეობას იღებდნენ პოლიტიკურ ინტრიგებში. ასე და ამგვარად, არც თუ იშვიათად ეკლესიის სიტყვა დაშორდა საქმეს, ეს კი, ხალხის უკმაყოფილებას იწვევდა“.

ამ სახელმძღვანელოში ასევე ნათქვამია, რომ თავადი ვლადიმირი, რომელმაც გააქრისტიანა რუსეთი 987 წელს “... იყო ვაჟი სვიატოსლავის მონაღვთისა დედისა,– სახელწოდებით მალუშა. ამიტომაც ის თავადთა ვაჟებს შორის იყო მეორეხარისხოვან ადგილზე”.

შემდეგ ნათქვამია:– „ორ წელზე მეტი ვლადიმირმა უცხო მხარეებში დაჰყო, ხოლო როცა ნოვგოროდის ახლოს გამოჩნდა, თან მოჰყავდა ძლიერი შეიარაღებული რაზმი. მან სწრაფად აღადგინა საკუთარი ძალაუფლება ნოვგოროდში და დაიწყო მზადება სამხრეთის დასალაშქრად. გზად ვლადიმირმა დაიპყრო პოლოცკი, სადაც მოკლა იქაურ მთავარად მყოფი ვარიაგი როგვოლდი და მისი ვაჟები, ხოლო ქალიშვილი როგნედუ ძალით დაისვა ცოლად“.

შემდგომ ეს სახელმძღვანელო იტყობინება, კიევის თავადი იაროპოლკი, ვლადიმირის ძმა, როგორ წავიდა მასთან მოლაპარაკებებზე და: „ის იყო, იგი კარავში შევიდა, რომ ვლადიმირის პირადმა მცველმა მახვილით განგმირა“.

ნათქვამია ნათლობასა და ფიცის ვალდებულებაზე, რომ ეკლესიისთვის ხალხიდან ამოღებული ხარკიდან, 10% უნდა იქნას გადახდილი. ასევე, გასათვალისწინებელია, რომ მაშინ ეკლესია ემორჩილებოდა კონსტანტინოპოლის პატრიარქს, საკუთარი კი, რუსეთს საერთოდ არ ჰყავდა, შესაბამისად, კონსტანტინოპოლი განკარგავდა რუსეთის ხალხში აკრეფილი ხარკის,– 10%-ს.

მსგავს ისტორიულ ფაქტებში ხომ არ იფარება პასუხები კითხვაზე: რატომ არ დადგა ხალხი ეკლესიის დასაცავად, როცა პეტრე I-მა დახურა მონასტერთა მესამედი, ხოლო საეკლესიო ზარებს ქვემეხებისთვის აღნობდა და როცა ეკატერინე II სამონასტრო მიწების სეკულარიზაცია (კონფისკაცია) აწარმოა, მდიდარი ბერები რის საფუძველზე იყვნენ იძულებულნი სამეფო შეწყალების ხარჯზე მოეთხოვათ წყალობა, კვებასა და საცხოვრისზე. ხოლო, როცა ბოლშევიკები ხვრეტდნენ ეკლესიის მსახურთ და ტაძრებს აფეთქებდნენ, ხალხის ნაწილი უშუალოდ იღებდა მონაწილეობას საეკლესიო ქონების მარცვაში.

საეკლესიო თემის შეხებისას, მე ვეყრდნობოდი კონკრეტულ ისტორიულ ფაქტებსა და საბუთებს და მიზნად ვისახავ,– მოვუწოდო ჯანსაღად მოაზროვნე საეკლესიო იერარქებს, ბრძენ ბერებს, როგორებიც, მწამს, არსებობენ, რათა თანამედროვე ეკლესია გახადონ უმაღლეს სასულიერო ინსტიტუტ-

ტად, უნარის მქონედ, საზოგადოება გამოიყვანოს ეკონომიკური და სულიერი კრიზისიდან.

სიყვარული და სახელმწიფოს ბრძოლისუნარიანობა

წა კავშირია იფიქრებს მკითხველი, რუსეთის დაპყრობასა და სიყვარულს შორის? აი, კავშირი კი, – პირდაპირია. კონსტანტინოპოლის დესანტმა, რომელმაც მიიტაცა რუსული მიწები და დააკაბალა რუსი გლეხი, აკრძალა რიტუალები, წეს-ჩვეულებები, რომელთაც სიყვარულის ჩამოყალიბების უნარი ჰქონადთ, ამითვე ხელს უშლიდა მტკიცე, მოსიყვარულე ოჯახების ჩამოყალიბებას, მითუმეტეს კი, საგვარეულო სოფლების შექმნას. ფაქტობრივად მაშინათვე იყო შემოღებული ბატონყმური მმართველობა. მებატონისთვის ყმის სიყვარული, – ეს, როგორც წესი, უბედური სიყვარული იყო, უიღბლო სიყვარული.

ახალგაზრდებში აფეთქებული სიყვარულის გრძნობის შენარჩუნებისთვის, საჭირო იყო საკუთარი სივრცე, ხოლო როცა იგი არ აღმოჩნდებოდა, მაშინ სიყვარული, როგორც წესი გადიოდა. როგორი სივრცე უნდა ჰქონოდა ყმას? არანაირი.

მოდით ჩავუფიქრდეთ. რუსეთში სანამ ბატონი გაჩნდებოდა, არ იპყრობდნენ კი, ჩვენს ტერიტორიებს ათასწლეულების მანძილზე? ხომ იყო ეგვიპტის არმია, რომის იმპერიის ლეგიონები, მითუმეტეს, როცა მათი არმიები იმ პერიოდისთვის კარგად გაწვრთნილი და შეიარაღებული ჯარისკაცებით იყო დაკომპლექტებული, ხოლო ჩვენი მიწები კი, არ დაიპყრეს. ამ კითხვაზე პასუხი რომ გავცეთ, მოდით, ჩავფიქრდეთ და წარმოვიდგინოთ, ჩინგიზ ხანის მეომრები, როგორ დაესხნენ თავს ბატონყმობამდელ რუსეთს.

იმ დროებაში, ჩვენი დღევანდელი ქვეყნის ტერიტორიაზე ადამიანები, საგვარეულო მამულებში, სოფლებში ცხოვრობდნენ.

დამპყრობლების რა რაოდენობის არმიაც არ უნდა მოახლოვებოდა სოფლებს, გვარის დაცვისა და შენარჩუნებისათვის მოსახლეობა ნაწილ პროდუქტს გადამალავდა, ნაწილი კი, თან მიჰქონდა და გადიოდა ტყეში. თან მიჰყავდათ შინაური ცხოველები. დატვირთულ ცხენებსა და ძროხებს მიჰქონდათ საოჯახო ნივთები.

მოწინააღმდეგის არმიას ტერიტორიის სიღრმეში მანამ შეეძლო შესვლა, სადამდეც ალაღში საკუთარი პროდუქტი ჰყოფნიდათ. მაგრამ შემდეგ, ეს უკვე მომავლადვთა არმია იყო. მათი უკან დაბრუნება შეუძლებელი ხდებოდა.

ტყეში ნადირობა მათ არ შეეძლოთ, რამეთუ ამის გაკეთება, მხოლოდ მცირე ჯგუფებითაა შესაძლებელი. ხროვად ნადირობა მაშინვე აფრთხოდა მხეცებს, ხოლო ტყეში ღრმად შესული მცირე ჯგუფები, მაშინვე კვდებოდნენ, რადგან ჩასაფრებულებს აწყდებოდნენ.

ისინი ძირითადად საკუთარი გამვალტყავებული ცხენებით იკვებებოდნენ, რომელთა რიცხვიც მკვეთრად მცირდებოდა და გადაადგილებაც ამის გამო საერთოდ პრობლემად უხდებოდათ.

ჩვენი წინაპრები ყველა გზაზე სადაც სავარაუდოდ მოწინააღმდეგეებს შეეძლოთ გავლა, ტყეშიც და წყალზეც ემშაკურ ხაფანგებს აყენებდნენ. მაგალითად, ისინი ძირავდნენ უზარმაზარ ხეს წამახვილებული ნუჟრებით, ხეზე ჩაბმულ თოკს ჭიმავდნენ, რომლის ბოლოს ნაპირზე ამაგრებდნენ; როცა ნავი იმ ადგილს უახლოვდებოდა, ხე ამოტივტივდებოდა, მოედებოდა ნუჟრით ნავის გვერდს და გადააბრუნებდა რა ნავს, იგი კვლავ იძირებოდა. მდინარის ნაპირებიდან, უკანდახეულებისკენ, ჭვილთა და ისრები მიფრინავდნენ.

ხოლო, როცა, ისინი მომართა გაწელილ ქარავანს ერთ ჯგუფად შეკრებდნენ, გამოდიოდნენ ნაპირზე, მაგრამ იქ უკვე ველარავის ნახულობდნენ.

ადამიანები საკუთარ სამშობლოში მომხვედურ მტრებს ანადგურებდნენ. მათ ჰქონდათ ნამდვილი დაცვა და არა რაღაც აბსტრაქტული სამშობლო, ლამაზი სიტყვით გამოხატული, რომლის უკანაც ერთი გოჯი მიწა კი არ იგულისხმებოდა, არამედ მათ ჰქონდათ საგვარეულო მიწა, რომელზეც მათი წინაპრები ცხოვრობდნენ, და, თავადაც იქ ცხოვრობდნენ, საკუთარი ოჯახებით, შვილებით, მოთებით და ბადიშებით.

და, იყო მათ ოჯახებში სიყვარული. და, იცავდნენ ისინი თავიანთ საყვარელ დედებს, მამებს და შვილებს. იცავდნენ სიყვარულს! და ამიტომაც შეუძლებელი იყო მათზე გამარჯვება.

წარსოვნილი რუსეთი

რვენ, მე და ანასტასიას ბაბუა მდუმარედ ვმგზავრობდით, როცა შორს, უკვე ქ. სუზდალის შენობები გამოჩნდნენ. მე ვუთხარი მას:

– შეხედე, ეს სუზდალია – ქალაქი, რომელიც თითქმის ათასი წლისაა. იგი ვლადიმირ-სუზდალის სამთავროში შედიოდა. ფაქტობრივად იგი, იმ დროთა ერთ-ერთი სასულიერო დედაქალაქთაგანია.

– რატომ მიემგზავრები იქ შენ, ვლადიმირ?

– კიდევ ერთხელ მინდა მუხეუმში შევიდე, შევხედო უძველეს მოწყობილობებს, რათა გავიზიარო წარსული ათასწლეულის ადამიანთა ცხოვრება.

– შეეცადე ქალაქში შესვლამდე გაიაზრო ის ყველაფერი, რაც მის გარეშე მოა. იგია, რომ განუზომლად დიდ ყურადღებას იმსახურებს.

– გარეშემო მინდვრებია და აქა-იქ დაქცეული სოფლები. არ არის ინფორმაცია გააზრებისთვის.

– ვლადიმირ, გააჩერე მანქანა. თან მგზავრობა და თან საუბარი არ ივარგებს.

– ნუ გეშინია, მე, მანქანას კარგად ვატარებ.

– მე არ მეშინია. მე ვიცი, ჰოდა ამიტომაც უმჯობესია გავჩუმდე.

გზის პირზე შევაჩერე მანქანა. რამოდენიმე ხნის გასვლის შემდეგ მივხვდი: საუბრისას მოძრაობა შეუძლებელი იყო. საქმეც იმაშია, რომ, როგორც ანასტასია, ასევე მისი ბაბუაც, ხანდახან რაღაცნაირი ინტონაციით საუბრობენ და მსმენელს თვალწინ ხილული სურათები წარმოუდგება ისე, როგორც სივრცეში წარმოქმნილი ჰოლოგრამის დროსაა. ასეთი თხრობა კი, წარსულისა და მომავლის სურათის ჩვენების საშუალებას იძლევა, როგორც ეს ერთხელ ანასტასიამ სხვა პლანეტაზე ცხოვრების ჩვენებისას, მიჩვენა. ძნელი სათქმელია რაზე დაფუძნებული ეს მოვლენა. შესაძლოა ეს ჰიპნოზია, შესაძლოა იდუმალი უნარი ქურუმად წოდებულთა, შესაძლოა ცალკეულ ადამიანთა მსგავს უნარებს, ყველა ადამიანიც კი ფლობდა, ვინც დედამიწაზე უძველეს წარსულში ცხოვრობდა. სცენაზე მდგომი ნიჭიერი მსახიობიც ასევე მაყურებლის წინაშე ყოველგვარ სახეებსა და სურათებს ჰქმნის, ინტონაციისა და საკუთარი განცდების მეშვეობით. მართალია, ისინი ისეთი ნათელი და დეტალური არ არის, როგორც ანასტასიას შეუძლია, მაგრამ, ზუსტადაც მსახიობებია თავისი ოსტატობით, რომ ადასტურებენ ადამიანში მსგავსი შესაძლებლობების უნარს.

გამოდის,– უძველეს ადამიანებს არ სჭირდებოდათ ტელევიზია, ყველა მისი უზარმაზარი შტატებითა და ტექნიკით, სპუტნიკის ჩათვლით. გამოდის,– ადამიანი, კარგავს რა, ღვთივბოძებულ ბუნებრივ უზარმაზარ უნარებს, იგი ხელოვნურ და განუზომლად მცირედ სრულყოფილში გაცვალა, უფრო მეტიც, ამაყოფს კიდევ და უწოდებს თავის გამონაგონს მიღწევას.

ყველაზე სავალალო კი, ის არის, რომ თანამედროვე ადამიანი კარგავს ლოდიკური აზროვნების უნარს. ეს არამც თუ სევდის მომგვრელი ფაქტია, არამედ ყველაზე სამიშო ეპიდემიაც კი, რომელსაც აქვს უნარი გადააქციოს თანამედროვე ადამიანი მღრნელთა შეშლილ ჯოგად. ერთმანეთის დამღრღნელობად და საკუთარი საცხოვრისის გამანადგურებლად, მღრღნელ – თვითმკვლელებად.

ის, რაც ანასტასიას ბაბუამ მინდორზე ყოფნისას გამანდო, საჭიროებს გააზრებას. აქედან, დასკვნის გაკეთება შეიძლება: დედამიწის ადამიანებმა

დაკარგეს რა, ლოგიკური აზროვნების უნარი, შეწყვიტეს ხედვა და მიხვედრა იმ არასახარბიელო სიტუაციისა, რომელშიც ისინი ჩააგდეს.

აი, თავად განსაჯეთ:

მე შევაჩერე ჯიპი გზის გადასახვევთან. ჭაღარა ბერი გადმოვიდა მანქანიდან და მინდვრისკენ გაემართა, მეც მას მივყევი. მალე ის შეჩერდა, ქელი მოუხარა მიწას და წარმოთქვა:

– მხნეობა თქვენს აზრ-ფიქრებსა და მისწრაფებებს, კეთილო ადამიანებო.

მან ეს ფრაზა ძალზედ გულწრფელად და ისეთი ტონით წარმოსთქვა, თითქოს ვიღაც ადამიანები დანამდვილებით იდგნენ მის წინაშე. შემდგომში მოხდა ის, რასაც სახელის დარქმევას მე, ჯერ-ჯერობით ვერ ვუხერხებ.

ჯერ, ჰაერის რაღაცნაირი მოძრაობა მოხდა, მიწიდან წამოიმართა ძლივს შესამჩნევი ნისლი, იგი თითქოს ნელ-ნელა მკვრივდებოდა და სულ მალე ნათლად გამოიკვეთა ვიღაც ადამიანის მოხაზულობა, იგი სულ უფრო და უფრო ცხადი ხდებოდა. და აი, ჩვენს წინაშე დიდებული აღნაგობის ხნიერი მამაკაცი წარმოჩინდა. მისი ქერა თმები შეკრული იყო თასმით, სახის გამომეტყველება მშვიდი, ოღონდ ოდნავ ნაღვლიანი მზერით. მის უკან, განცალკევებით ბალები, ხეივანი და ლამაზი ხის ოდა-სახლები მოსჩანდა. ისეთი შეგრძნება იყო, რომ ახლანდელი ეს, ცარიელი მინდვრები, უამრავი ოჯახებით იყო დასახლებული.

ჩვენს წინაშე მდგარი მამაკაცი უხმოდ ეუბნებოდა რაღაცას ციმბირელ ბერს. ხილვა რამოდენიმე წუთს გრძელდებოდა. შემდეგ, ნელ-ნელა იწყო გაქნა, თითქოს ვიღაც უხილავი შლიდა მას. შლიდა ნამდვილს და არა მოგონილ რუსეთს. ხილვა სრულიად გაქრა, მერე კი, ანასტასიას ბაბუა სუზდალის მხარეს შებრუნდა. ის რამოდენიმე ხანს დუმილით გასცქეროდა ქალაქს, შემდეგ ჩემსკენ შემობრუნდა და მკითხა:

– რას ფიქრობ, ვლადიმირ, ქალაქის პირველსაწყის დანიშნულებაზე, რომელსაც ჩვენ მოშორებით ვხედავთ?

– რა არის აქ საფიქრალი? ისტორიიდან ყველასთვის ცნობილია: ამ ქალაქში თავმოყრილი იყო სასულიერო პირნი. აქ, პირველი ქრისტიანი ეპისკოპოსები ცხოვრობდნენ. ჯერ კიდევაა შემორჩენილი მონასტერი და კრემლი, სადაც დიდებულები თათბირობდნენ. ეს ისტორიული ფაქტია.

– დიახ, ისტორიულია. მაგრამ რუსეთის უძველეს ქალაქებს ორი ისტორია აქვს. მნიშვნელოვანი კი, პირველსაწყისია.

– პირველსაწყისს ჩვენ, ალბათ, უკვე ვეღარ გავიგებთ.

– გავიგებთ, ვლადიმირ, შენ ახლა საკუთარი ლოღიკით განსაზღვრავ მას, დანახვასაც კი შესძლებ. ოღონდ დასაწყისისთვის შენს თავში განსაზღვრე მიზეზი, თუ რის გამო შენდებოდნენ ქალაქები, ასევე მათი პირველადი

დანიშნულებები.

– ვფიქრობ, დანიშნულება იმაში მდგომარეობდა, რომ ერთად ცხოვრება უფრო იოლი იყო, ასევე თავის დაცვა მომხდური მტრისგან. მაგალითად, სუზდალში, სასულიერო პირთა და დიდებულების გარდა ბევრი ხელოსანი ცხოვრობდა. ისინი ცხენის მოსართავეებს ამზადებდნენ, მარხილებს, ქოთნებს, გუთნებს, ფოცხებს.

ყოველივე ამას ყიდდნენ, რის ხარჯზეც ცხოვრობდნენ.

– ვისზე ჰყიდნენ?

– გლეხებზე რასაკვირველია.

– ზუსტადაც, რომ ისინი ყიდნენ ან ცვლიდნენ თავიანთ ნაკეთობებს პროდუქტებზე. პროდუქტი კი, ქალაქში, უამრავი მამულიდან შემოდიოდა, რომლებიც მას გარს ეკრა.

– ასეა, რასაკვირველია.

– მაგრამ, უპირველესი ან ყველაზე მთავარი რა იყო ამ ქალაქში. ადგილ-მამული თუ ქალაქი?

– ვფიქრობ ადგილ-მამული, მშენებლებს და ხელოსნებს ყოველდღე უნდათ ჭამა. მათ ცარიელ მინდორზე რომ ქალაქი ეშენებინათ, საკვებს ვერსად ვერ მოიპოვებდნენ.

– მართალია. ჰოდა ჩვენც მივედით დასკვნამდე: სულ რაღაც ათასი წლის წინ, მინდვრებზე რომელიც ამ ქალაქის გარემეშო მდებარეობდა, განთავსებული იყო დიდებული ადგილ-მამულები. ხოლო ქალაქი, სადაც ახლა სუზდალია განთავსებული, მათი თავშეყრის ადგილი იყო.

– რა არის თავშეყრის ადგილი?

– ადგილი, სადაც განსაზღვრულ დღეებში ადამიანები ბაზრობისთვის იკრიბებოდნენ, რათა პროდუქცია, ერთმანეთში გაეცვალათ, აუცილებელი ხორაგი შეეძინათ. ცვლიდნენ გამოცდილებებს. ტარდებოდა მასობრივი დღესასწაულები, სადაც გასართობები იყო, რომელიც საბედოს მონახვაში ეხმარებოდა მათ.

ასევე, აქ გვართა უზუცესები სათათბიროდ იკრიბებოდნენ, ზუსტად ისინია, ცხოვრებისეულ დაუწერელ წესდებებს რომ ღებულობდნენ. კიცხავდნენ ბოროტმოქმედებაში მიჩნეულებს, თუმცაღა იშვიათად მოიძებნებოდა ასეთები. მათი გაცივხვა ნებისმიერ სასამართლოზე ფიზიკურ სასჯელზე სამინელი იყო.

– და, ვინ მართავდა მთელს ამ მხარეს?

– მსახური, სხვა შესატყვის სიტყვას ვერ ვპოულობ. მსახური იყო მთელი ამ თავყრილობის განმკარგავი. მაგრამ ის კი არ მართავდა, არამედ ასრულებდა უზუცესთა მიერ მიღებულ გადაწყვეტილებას.

მაგალითად, თუკი ისინი გადაწყვეტდნენ ცხენსაშენის, ახალი გზის, ან დიდი ნალის აგებას, ის ადამიანებს ყოველი ადგილ-მამულიდან გამოყოფდა, რათა თავიანთი გადაწყვეტილება ცხოვრებაში მოეყვანათ სისრულეში. ხდებოდა, თავად მსახურს ევალეობდა მის მსგავს დაქირავებულთა მოძიება.

ასევე, მის სამუშაოს წარმოადგენდა თავყრილობის ადგილის წესრიგში და სისუფთავეში მოყვანა. მაგალითად, ჩაიარა ბაზრობამ, დაიშალა ხალხი. ცხენსადგომის მოწესრიგება აუცილებელი და ნაკელის გატანა. მსახური დამხმარებთან ერთად ანხორციელებდა დავალებას. თუ უგერგილოდ გააკეთებდა თავის საქმეს, უზუცესებს შეეძლოთ მისი თანამდებობიდან მოხსნა. მერე, მსახური დასასაქმებლად სხვა თავშეყრის ადგილზე მიდიოდა, ან იქვე რჩებოდა, მაგრამ უკვე მსახურთა რაზმის დამხმარეთ. უზუცესებს უჭირდათ მსახურის მოძიება:– თითქმის ყველა ადამიანი საკუთარ ადგილ-მამულში ცდილობდა ეცხოვრა. ამიტომაც იყო, რომ სხვა ქვეყნებიდან იძიებდნენ მსახურებს თავშეყრის ადგილის მსახურებისთვის.

რუსეთის სამთავრომდე ვედრუსთა წყობა ბევრი ათასწლეული არსებობდა. ყველა ახლანდელ სახელმწიფოებრივ წყობაზე მაღლა იდგა იგი. დედამიწის ყველა კონტინენტზე ვრცელდებოდა იგი.

როცა დედამიწა ვაკხანალიამ (განუკითხაობამ) მოიცვა, ეგვიპტე რომის მონად გადაიქცა, თუმცაღა ხუთნახევარი ათასი წლის განმავლობაში რუსეთში ვედრუსთა წყობა მაინც რჩებოდა.

– მაგრამ, ვედრუსთა წყობა რატომ შეიცვალა ვაკხანალიით?

– შენ, უფრო რომი გაინტერესებს, უძველესი ეგვიპტე თუ რუსეთი. თუმცა, ყოველივე, დაახლოვებით ყველგან ერთნაირად მოხდა.

– თუკი, ერთნაირად მოხდა, მაშინ რუსეთზე მაინტერესებს. ვიცი, იგი გარეშე დამპყრობლებმა მოიცვა რის გამოცაა, რომ განადგურებულ იქნა უდიდესი ცივილიზაციის ტრადიციები და კულტურა.

– თავდასხმები იყო, მაგრამ საქმე არა მარტო მათშია. პირველად ვედრუსული წყობა სხვა ქვეყნებში შეიცვალა, როცა ჯერ კიდევ რუსეთზე არ იყო თავდასხმისთვის პირობები. არმიები არ იყო. ომები არ იყო, იმიტომ, რომ მიზეზი არ იყო ამისთვის. მთელი დედამიწა მშვენიერი ადგილ-მამულებით იყო მოფენილი. ხალხის კულტურა დიდებული და გასაგები იყო. ყოველმა იცოდა, რომ „ვა შინერს“ (ღვთის მიერ არ ეგების) სხვისი ზადიდან ნაყოფის ქურდობა,– უსარგებლო და საშიში იყო ისინი.

მხოლოდ საკუთარი სურვილით, გულითადად მირთმეულ ნაყოფს შეძლო სარგებლის მოტანა.

სხვისი ადგილ-მამულიდან, ცოცხალ არსებათა მოტყუებით წაყვანა, ასევე „ვა შინერს“. ძროხა უცხოთა თავისთან არ მიუშვებს. სხვისი ძალლიც არ იქნება მეგობარი, უფრო მეტიც, შეიძლება მოულოდნელად მტრად ექ-

ცეს. ცხენი, როგორც კი იხელთებს დროს, თუკი მისი მხედარი არ იქნება, გადმოაგდებს.

ვინღა ჩაიგდება ასეთ საფრთხეში თავს, თუკი ამ ყველაფრის ცოდნა ექნება? ამისთანა ცნობიერების მქონეთათვის თავდასხმები აბსურდულია, ან უფრო ზუსტად რომ ითქვას, სულ მცირედში ღალატიც კი, საკუთარი მშობლების კულტურისადმი, მათი ცხოვრების წესისადმი. *საგვარეულო ჯაჭვს ჩვენ, ადამიანები, ღმერთისკენ მივყავართ. წინაპართა ცხოვრებისეული არსის უგულვებელყოფა, საკუთარ თავში ღმერთის მოკვლას ნიშნავს.**

დიახ, რუსეთში, რასაკვირველია ხალხი მოატყუეს, ქურუმთა ტექნოლოგია დახვეწეს. ახლა კი, ისინი მოქმედებენ. თავის დროზე უზუცესებს გამოორჩათ ქურუმთა ემმაკური სვლები, ამის გამო თაობები დღემდე იძვიან მათი ხრიკების შედეგებს.

უსუსტობა ფიქლომა ლაქიობიდან თავადლობამდე

ღღევანდელი ეპოქის (ერა) დასაწყისში, ბევრ ქვეყნებში უკვე იყო იმპერატორები, ფარაონები, მეფეები. როცა დიდი სახელმწიფოს სათავეში მხოლოდ ერთი ადამიანია, მაშინ მმართველობის ფორმა არაბუნებრივია. მას არ მოუტანია დედამიწაზე არც ერთი ერისთვის მშვიდობიანი, ბედნიერი ცხოვრება და არც არასდროს მოუტანს. ასეთი ფორმა მხოლოდ ქურუმებისთვისაა სარგებლიანი, რომლებიც მანიპულირებენ ქვეყნებში მმართველების მეშვეობით. მთელს ხალხთან ერთდროულად ხომ რთულია მოლაპარაკება, ერთ ადამიანთან კი იოლი.

ოღონდ რუსეთში მათ, ერთიანი მმართველობის დაწყება არაფრით არ გამოსდიოდათ. რუსეთში ყოველივეს გვარის უზუცესთა სათათბიროები მართავდნენ. ხალხის შესავიწროვებლად რაიმე გადაწყვეტილების მისაღებად, ამ სათათბიროების მოსყიდვა ან დაშინება, – შეუძლებელი იყო. ვინ მიიღებს არასასურველ გადაწყვეტილებას საკუთარი შვილების მიმართ?

აი, ამიტომაც, არა ერთხელ ცდილობდნენ ქურუმთა დამხმარეები, რომ ხალხის მმართველად, ერთიანი მმართველი დამდგარიყო. სხვადასხვა ადგილას, სხვადასხვაგვარ ემმაკურ ხერხებს მიმართავდნენ. ქურუმთა დამხმარეები ესწრაფვოდნენ ხალხზე თავადთა მმართველობა დაეწესებინათ.

* „...ბედნიერი რომ იყო, პატივი უნდა სცე დედას და მამას. ყოველ დღე უნდა ითხოვო ლოცვა-კურთხევა დედისგან, ემთხვიო ხელზე, იგი დაგლოცავს შენ, და, ეს იქნება ლოცვა-კურთხევა ღვთისა“ – ყოველ ქადაგებაში გვმოძღვრავს ჩვენი საყვარელი პატრიარქი ილია II. ც.გ.

აი, მაგალითად, ამ ადგილებში რა მოხდა.

ერთხელ, ვედრუსთა თავყრილობაზე, რომელიც ახლანდელ სუზდალ-ის ტერიტორიაზე ჩატარდა, შორიდან მგზავრი მოვიდა. თავშასაფარი, როგორც მოგვებისთვის, მოხეტიალე მსახიობებისთვის, ხელოსნებისთვის, – განპირობებული მისთვისაც იყო.

მგზავრი ორი კვირა ცხოვრობდა, მაგრამ რაიმე სასარგებლოთი არ დაკავებულა. განმკარგავ-მსახურმა მას ჰკითხა:

– თავყრილობისთვის რა სარგებლის მოტანა შეგიძლია შენ?

მგზავრმა უპასუხა:

– არანაირის. მაგრამ შენ, უდიდესი სამსახური შემიძლია გაგიწიო. გავიგე, შენით უზუცესნი უკმაყოფილონი არიან. წელი, ნახევარი გაივლის და შენ გაგანთავისუფლებენ. თუკი ჩემს რჩევას მიიღებ, უზუცესნი შენს წინაშე მუხლდაჩოქილნი ივლიან. ნებისმიერი ადგილ-მამულიდან ცოლად მოიყვან რომელიმე ასულთაგანს, ამჯერად კი, არცერთი არ ისურვებს შენთან ერთად ცხოვრებას. შემიძლია ისე გავაკეთო, რომ შენი გადაწყვეტილებები ყველასთვის მისაღები იყოს, ვინემ ადგილობრივ გვართა უზუცესთა გადაწყვეტილებები.

თავყრილობის განმკარგავი და მომწესრიგებელი მსახური დასთანხმდა მოესმინა მისთვის, – ქურუმთა აგენტისთვის. ჩამოსულმა მგზავრმა მას შესთავაზა:

– როცა სხვადასხვა მხარეებიდან ხალხი ბაზრობაზე შეიკრიბება და დაიძინებენ, რათა შემდეგი დღისთვის მოემზადონ, შენ ღამით, თავად დაიჭერი საკუთარი სახე და ერთგული ცხენით დამხმარებთან ერთად მოქუსლე თავყრილობის ადგილიდან, რათა საღამოსთვის გადაქანცული ცხენებით მობრუნდე. მე, ღამით, ჩემს დამხმარებთან ერთად რომლებიც აქ ხელოსანთა და მსახიობთა სახით არიან, თავლიდან ცხენებს გავიყვანთ, ხოლო შენ მათ საღამოს დააბრუნებ, ვითომცდა ისინი ბოროტმოქმედებს წაართვი და უკან მოიყვანე. დაჭრილი, უზუცესთ სთხოვ, მათ დასაცავად შეიარაღებული რაზმის შექმნას. ისინი დაგთანხმდებიან კიდევ. რაზმში კი, ჩემი მეგობრები აიყვანე: რომლებიც ყველაფერში შენ დაგემორჩილებიან.

მსახური ბოროტმოქმედებაში დასთანხმდა. ყველაფერი ისე გააკეთა, როგორც ჩამოსულმა მგზავრმა ურჩია.

როცა, საღამოსთვის გატაცებულ ცხენტა რემასთან ერთად „დაჭრილი“ მობრუნდა,, მნაშინ შეიტყო, რომ ჩამოსული მგზავრის ხელქვეითებმა, არა მარტო ცხენები გაიტაცეს, არამედ სამი ადამიანი მოკლეს და სამჭედლო და ამბარი (ნალია)გადაწვეს. „დაჭრილი“ მსახური უზუცესთა წინაშე, წარსდგა, რომელმაც მოუყვა, თავის დამხმარებთან ერთად ბოროტმოქმედებს როგორ დაედევნა და მიუხედავად იმისა, რომ ძალები უთანასწორო იყო, მაინც

სძლიეს მათ. შემდეგ მან უბუცესებს სთხოვა ძლიერი რაზმის შენახვისთვის სახსრები და უფლება მიეცათ, რომ საერთო უსაფრთხოებაზე გადაწყვეტილება მარტო მას მიეღო.

უბუცესნი წარმოდგენელმა ბოროტებამ შესძრა და რაზმის შენახვას დასთანხმდნენ, ოღონდ საგვარეულო მამულებიდან საკუთარი ვაჟების მოწყვეტა არ სურდათ. და, შესთავაზეს მოსული ადამიანებისგან შეექმნათ რაზმი, შენახვისთვის კი, დაადგინეს, რომ მათთვის შესაკრებელი ადგილ-მამულებიდან მიეცათ. მათ მაგალითზე, ასევე დაიწყეს სხვა საკრებულოებმა რაზმების შექმნა. მსახურები, როცა ძალას დაეუფლნენ, თავადებად ჩამოყალიბება დაიწყეს. ერთმანეთში ბრძოლებს აწყობდნენ. უბუცესებს, როგორც აუცილებელ გარემოებად ისე აწვდიდნენ ამ ვითარებას.

თავადებს და მთავრებს ეგონათ, რომ მათ დიდი ძალაუფლება გაუჩნდათ, სინამდვილეში ისინი საუკუნეობით, ხშირად თავადაც ვერ აცნობიერებდნენ ისე, მკაცრად მისდევდნენ ქურუმთა რჩევებს. თავად მმართველობის სისტემა, ასეთად ჩამოყალიბდა. მსახური მსახურად რჩებოდა, – მან მხოლოდ ბატონი შეცვალა. ახალი ბატონი მსახურთა მიმართ წარმოდგენლად სასტიკი იყო.

ქურუმთა მსახურნი ათასწლეულობით ხოცავდნენ ერთმანეთს, ინტრიგებსა და შეთქმულებებს აწყობდნენ, ბატონობას მოწყურებულნი მმართველობას ესწრაფვოდნენ.

ცნობილი ისტორიებიდან შენთვისაც ხომ ცნობილია, მმართველობისთვის თავადები გზა და გზა, რამდენ სიკვდილს თესდნენ. საკუთარ მამებსაც და ძმებსაც კი ჰკლავდნენ. ადგილ-ადგილ სხვადასხვა ქვეყნებშიც ასე ხდებოდა. ახლაც, მსგავსი ქცევები თითქმის არ შეცვლილა.

ასე დაიწყო სათავადაზნაურო ხანა რუსეთში, რომელიც სხვა ქვეყნებში უკვე დიდი ხანია, რომ იყო. შემდგომი ისტორია, უკვე შენთვისაცაა ცნობილი. ადგილობრივი რაზმები ახლაც ვიღაცას ემსახურებიან.

შეიარაღება, (აღჭურვილობა) შეიცვალა, არსი კი, კვლავ იგივეა. ბოროტ-მოქმედებაც არ შემცირებულა, პირიქით, ისინი უფრო და უფრო მეტი და დახვეწილიცაა.

უბუცესებმა შეცდომა დაუშვეს. თქვენც, პარტიის შექმნას ვინც აპირებთ, აღარ გაიმეორეთ მათი შეცდომა.

ბრ ბანძიორდეს ფიქცია

ფხუცესთა შეცდომა კონკრეტულად რაში იყო? დაქირავებული მომსვლელებისგან რაზმების შექმნაში? მაგრამ ახლა ყოველივე ისეა აწყობილი, რომ სახელმწიფოს არ შეუძლია არსებობა მილიციისა და ჯარის გარეშე.

– რაზმები აქ, ვლადიმირ, უმთავრეს მიზეზს არ წარმოადგენენ. იგი, ბევრად უფრო სიღრმისეულია, – ფსიქოლოგიაშია იგი.

არ ვიცი, უფრო გასაგებად როგორ ვთქვა, წინაპრების მიერ ღმერთის აღთქმის მცნებათა გადავიწყებაშია. თავად განსაჯე: ღმერთმა ყველა ადამიანს და თითოეულს ცალ-ცალკე, ძალაუფლება უბოძა. შედეგად, სრულყოფილი შეიძლება იყოს მხოლოდ ის საზოგადოებრივი წყობა, სადაც მმართველობის ცენტრი არ არსებობს. სადაც ყოველი თანაბარი ძალაუფლებითაა აღჭურვილი.

როცა შენს ხმას ვიღაცას აძლევ, სინამდვილეში ძალაუფლებით არავის კი არ აღჭურვავ, არამედ საკუთარ ხმას აძლევ ადამიანს, რომელსაც აყენებ ჩამოყალიბებული სისტემის ზეგავლენის ქვეშ. ამასთანავე ღვთის მიერ ბოძებულ ძალაუფლებას თავადვე ნებაყოფლობით იხსნი. აქედან გამომდინარე ადამიანთა უმრავლესობას საუკუნეების მანძილზე უკუღმართი ფსიქიკა ჩამოუყალიბდა, – მთავრობამ და მმართველებმა ჩვენს მაგივრად უნდა გადაწყვიტონ მნიშვნელოვანი საკითხებიო. სწორედ ასეთ ადამიანებსაა, რომ ცხოვრებისეულ მოწყობაზე გონება არ უაზროვნებთ.

– და, რა გამოდის ახლა, ჩვენ კენჭისყრა აღარ უნდა ვაწარმოოთ? ასე ხომ პარტიას ვერ შევქმნით. მხოლოდ კენჭისყრის კანონის მეშვეობითაა შესაძლებელი ამის გაკეთება.

– რადგან აუცილებელიაო ამბობ, ესე იგი, კენჭი უნდა უყაროთ იმას, რომ ყველას და არა, – ერთს შეეძლოს ცხოვრების მართვა.

– თუკი თქვენ მხედველობაში გაქვთ საკრებულო, როგორიც ვედურ რუსეთში იყო, ეს შესაძლებელია. ხალხი თავშეყრას ქვეყნის სხვადასხვა კუთხიდან სისტემატურად ვერ შესძლებს. ასევე, ასეთი პარტიის რეგისტრირებაც შეუძლებელი იქნება.

– რატომ თავმოყრა? თქვენ, ყველა ახლანდელი მოფიქრებული, ნააზრევი საკუთარი თავისთვის სარგებლიანი გახადეთ. მაგალითად აი, კავშირები, ყოველგვარი კომპიუტერი. ხოლო რეგისტრაცია?.. იგი ხალხის უმრავლესობისთვის სასაცილოა. თავად თქვენ მოგიწევთ რეგისტრატორებად ყოფნა.

ამ საკითხში მთავარი არც, რაღაც რეგისტრაცია არ არის. მთავარი, – ე.წ. მმართველობითი ცენტრის შექმნის არ დაშვებაა. ყველა, ვინც ცენტრალურ აპარატში იმუშავებს, თუკი თქვენი კანონების მიხედვით იგი აუცილებელი იქნება, უნდა იყვნენ მკაცრი პრინციპით დაქირავებულნი. არანაირად არ უნდა იყვნენ დაშვებული ფულთან შეხება. საერთოდაც არ შეიძლება ფულის ერთ ადგილზე თავმოყრა.

– მაგრამ, კანონით აუცილებელია პარტიის ცენტრალური კომიტეტი არჩევითი იყოს.

– მაშ, აირჩიეთ იქ პარტიის ყველა წევრი ან ყველა ათეული.

– ამაზეც, ასევე დაფიქრებაა საჭირო. თავიდან, როცა თქვენ მთავარ საკითხად ოჯახებში სიყვარულის დაბრუნება დაისახეთ, მე, ძალიან გაგზრახდი. ვიფიქრე, რომ დამცინით, ჩემი სასაცილოდ გამოქენება განიზრახეთ.

– ვიცი.

– მაგრამ ახლა მე, ბევრი ვიფიქრე ამ პრობლემაზე და მივედი იმ დასკვნამდე, რომ: უბრალოდ მთავარი კი არ არის, არამედ უმთავრესია. ხოლო, მეორე ნახევრების მიებისთვის, ასევე რაღაც კონკრეტული პრობლების შექმნაა საჭირო, სპეციალური ღონისძიებების მოწყობა. უძველესი რუსული წესჩვეულებების, რიტუალების გამოქვეყნებაა საჭირო, ასევე მეცნიერთა ჩართვა ამ საკითხთა გადასაწყვეტად, კულტურული და იდეოლოგიური პროპაგანდა. ამ საკითხების გადაწყვეტა სამთავრობო დონეზეა აუცილებელი და ის, რომ ზოგიერთი ესა თუ ის სახელმწიფო რა დონეზეა ცივილური, უნდა იმის მიხედვით განისაზღვროს, თუ რა რაოდენობის ბედნიერი, მოსიყვარულე ოჯახები ცხოვრობენ მასში.

– გილოცავ.

– რას?

– მიხვედრილობას.

– ადრეა მოლოცვა. ვერაფრით ვერ ვახერხებ ამ საკითხის ჩამოყალიბებას ისე, რომ არც ამ წესდებას, არც მე და არც მომავალ პარტიას არ დასცინონ.

– დაე იცინონ.

– როგორ თუ იცინონ? თუკი დაგვცინებენ, მაშინ მარტო მეღა დავრჩები ამ წესდებით ხელში და, სასაცილო წესდებიანი პარტია ვერც დარეგისტრირდება, რომელსაც მხოლოდ ერთი ადამიანი, პარტიის რიგითი წევრი უჭერს მხარს.

– რატომღაა ერთი? ორი. მეც დავუჭერ მას მხარს. ხოლო ფულს როცა დავაგროვებთ, აღმასრულებელ მდივანსაც დავიჭირავებთ.

– თქვენ რა, სერიოზულად ამბობთ? თქვენც რა, ამ პარტიაში შემოხვალთ?

– არა. შემოსვლით არ შემოვალ. კანონითაც, როგორც შენ ამბობ, თქვენი კანონებით, მე არ დამარეგისტრირებენ. მე „მშობლიურ პარტიას“ ტაიგიდან მთელი გულით და სულით დავუჭერ მხარს.

მაგრამ ის, რომ ჩვენ სულ რაღაც ორნი ვიქნებით, ასე, *ყველა დიადი საქმეები მასებით კი არ იწყებოდა, არამედ ყოველთვის ერთი ადამიანით. ეს მხოლოდ მერე, წლების შემდგომ, ადამიანთა საზოგადოება იცინებს, მაგრამ არა შენზე, არამედ საკუთარ თავზე და სიცილიც ბედნიერი ექნებათ.*

– კარგი. შევეცდები ფორმულირებაზე კიდევ დავფიქრდე, უფრო მეტიც, მკითხველებსაც კი, ვთხოვ, რომ დაფიქრდნენ.

– შენ, ვლადიმირ, ანასტასიასთვის გეთხოვა გვირგვინოსნობის (დაწინდვა) წეს-ჩვეულებებზე მოეთხორო. ვედრუსელ ხალხში, ხომ დაბადებიდან იწყებოდა იგი.*

* გამახსენდა, ხომ ვისწავლეთ ჩემო თანამემამულენო, რომ „დაწინდვის“ ადათ წესი თითქმის მეოცე საუკუნეების პირველ ნახევრამდე მთაში შემორჩენილი იყო... ც.გ.

– როგორ შეიძლება იწყებოდეს გვირგვინოსნობა ადამიანის დაბადებიდან?
– ვედრუსებთან დაბადებად პირველად სხეულის მოვლინება კი არ ითვლება, არამედ სიყვარულის გასხივოსნება. ამის ჩვენება ისე, როგორც ანასტასიას შეუძლია, მსოფლიოში ვერავინ შესძლებს. სთხოვე მას, ერთი ვედური ოჯახის ცხოვრების სურათი წარმოქმნას.

* * *

არ დავიწყებ იმის მოყოლას, სად და როგორ შედგა, ანასტასიასთან ეს შეხვედრა. ახლავე წარმოგიდგენთ, ერთი ვედრუსელი ოჯახის სიყვარულზე მის მონათხრობს.

ვისაც შეეძლება შეცნობა, შეგრძნება, რა ღრმა აზრი იფარება მათი სიყვარულის კულტურაში, იგი შესაძლოა, შესძლებს კიდევ, უდიდესი სიბრძნისა და ვედრუსთა წეს-ჩვეულების კოსმიურობის გაცნობიერებას.

ფილოქსედის დიადი ძღვნი პაპშვური სიყვარული

წნასტასიამ, რაღაც ბავშვური სიხარულითა და აღტყინებით დაიწყო ვედრუსელთა წეს-ჩვეულებებზე და რიტუალებზე თხრობა, რომლებიც სიყვარულის ენერგიასთან იყვნენ დაკავშირებულნი:

– ვედრუსელთა საქმენი, – მუდმივი სწავლებაა. დიადი, მზიარული სკოლა გააზრებული ყოფის.

ვედრუსთა ყველა დღესასწაულს შეიძლება გონიერებისა და მოხერხებულობის შეჯიბრი ეწოდოს. მათზე ასევე შეიძლება ითქვას: ბრძენ მოზარდთა გაკვეთილები, უკვე ზრდასრულობის ჟამს გასახსენებელი. შრომაც, საქმიანობაც, თიბვა-მკაც და ალოობაც მზიარულად მიმდინარეობდა. მუშაობაც უფრო მეტი აზრით იყო სავსე, ვინემ მატერიალური ქმნილებები.

უცქირე, ვლადიმირ, აი, თიბვის ხანა. რა მშვენიერი ნათელი დღეა. მთელი სოფელი, დიდიდან პატარამდე დილაუთენია მიისწრაფვის მინდვრებისკენ, მდელოებისკენ, საძოვრებისკენ. შეხედე: ორ ოთხთვალაზე მთელი ოჯახი მგზავრობს, მხოლოდ მოხუცები დარჩნენ სახლში, ცოცხალ არსებებს მამულში თავი მოწყენილად რომ არ ეგრძნოთ!

სათიბისკენ – ახალგაზრდა ყმაწვილები ცხენებით მოემართებიან, რომლებსაც ხელში მხოლოდ სამაგრებზე მიბმული გრძელი აღვირები უჭირავთ. ამ გრძელ აღვირებიანი ცხენებით თივის ბურბუშელებს ძნამდე მიიტანენ.

დარბაისელ მამაკაცებს ალესილ პირიანი ცელები, ზემოთ აუშვერიათ და ისე სხედან ურმებზე, მათ გვერდით უზიან ცოლები და ბავშვებია ფიცხებით: ისინი ბალახს მოფოცხავენ, როცა მამაკაცები მას მოთიბავენ. ოთხთ-

ვალით, სრულიად პატარა ბავშვებიც მგზავრობენ. რისთვის? ისე, უბრალოდ, ცნობისმოყვარეობისთვის. რათა იურთიერთონ, იცელქონ, ითამაშონ და უფროსებს დააკვირდნენ. ადამიანებს ჩამომონძილები არ აცვიათ. თეთრ ბლუზებში არიან გამოწყობილნი. შეხედე, ქალებს ნაწნავში ყვავილები აქვთ ჩაწნული, კაბებიც ამოქარგული. რატომ აცვიათ ადამიანებს ისე, თითქოს დღესასწაულზე მიემგზავრებიან?

პასუხი, ვლადიმირ, იმაშია, რომ მათთვის განსაკუთრებულ აუცილებლობას არ წარმოადგენს თივის მოთიბვა და მოფოცხვა. ყოველ მათგანს მამულში ბჭა აქვს. თუმცაღა, რასაკვირველია, მარაგისთვის სულაც არ არის ცუდი სოფლისთვის რამოდენიმე საერთო ზვინის დადგმა.

მთავარი, საერთო მოქმედებებია, - საკუთარი თავი საქმეში უსიტყვოდ უჩვენო. სხვებს დააკვირდე ჩუმად, ახალგაზრდა ქალიშვილებმა კი, - ერთმანეთი საქმიანობაში გაიციონ. ამიტომაც, დიდი სიხარულითაა ახალგაზრდობა სათიბად მეზობელი სოფლებიდანაც რომ მოემართება.

აი, დაიწყო. შეხედე.

დარბაისლურად მოდიან მამაკაცი, - მთიბავები. არც ერთს არ უნდა, რომ ჩამორჩეს. მათი ცოლები გუშინდელ მოთიბულ ბალახს გასახმობად შლიან და თან მღერაინ. გამხმარებს ყმაწვილები ფოცხავენ და ბულულებად აგროვებენ. უფროსი ახალგაზრდობა ზვინს კრავს.

აი, ხედავ! აი, ერთმანეთის გვერდიგვერდ ზვინზე ორნი დგანან, ერთი 18 წლისაა, მეორე, - 20-ის. ზვინზე თივის ბულულს დებენ, რომელსაც ექვსი ქალიშვილი აწვდის.

გვერდიგვერდ მდგომებმა ბლუზები გაიხადეს. ბრონზისფერ კანზე ოფლი წურწურით ჩამოსდით. მაგრამ მოსწრებას ცდილობენ, - გოგონების კისკისს არ ეპუებიან.

ზვინზე თუკი ორნია, დაბლა ოთხი გოგონა უნდა იყოს, აი, იქ კი, ექვსია, ხუთმარები და მოკისკისეები. ახალგაზრდა ვაჟებს, ცდილობენ თივა დაბლიდან შეაყარონ.

ვაჟების მამა წყლის დასაღევად ზვინისკენ მიემართება, მან სიტუაცია სწრაფად შეაფასა. მისი ვაჟები ცდილობენ, რომ ზვინის დატვირთვა ორმა ექვსს მოასწროს. არ უნდათ ჩამორჩნენ გოგონებს. დაბლა ცქვიტი, მოკისკისე გოგონებიდან, შესაძლოა ორი მათგანი ბიჭების საცოლეებიც კი გახდნენ. მამამ წყალი დალია და ვაჟებს ქვემოდან შესძახა:

- ეი, მანდ, ვაჟებო, მე რაღაც, იქით თიბვა მომწყინდა, იქნებ მანდ ამოვიდე თქვენთან და დაგეხმაროთ? რადგანაც დაბლა ექვსნი დგანან და არა ოთხნი?

- რისთვის, მამა, რა საჭიროა, მუშაობა არ შეუწყვეტია ისე უპასუხა უფროსმა, - ჩვენ, ორივე ძმებმა, ჯერ გახურებაც კი ვერ მოვასწარიო.

– მე კი, ლამის ჩამომეძინოს, – დაუმატა უმცროსმა და თან უჩუმრად ოფლი ჩამოიწმინდა.

დაბლა შეამჩნიეს მისი მოძრაობა მოკისკისებმა და ერთმა მათგანმა საერთო სიცილ-კისკისში გასძახა.

– ე, მანდ, არ დასველდე ჩაძინებული...

მამამ კი, კმაყოფილმა ჩაიცინა, წავიდა და კვლავ მთიბავთა მწკრივში ჩადგა.

შორეული მინდვრიდან ზვინის მიმართულებით ოთხი ცხენით შებმული ოთხთვალა მოემართებოდა, ხოლო ახალგაზრდა ბიჭებს ცხენები აღვირით მოჰყავდათ.

ყველაზე უმცროსს, რადომირს, ცხენი ბოლოში მოჰყავდა, ზაფხულის დამდეგს რვა წელი შეუსრულდა, მეცხრე დაეწყო. მაგრამ რადომირი, წლების მიხედვით კი არ ვითარდებოდა, არამედ თვეობით იზრდებოდა.

თანატოლებს ის, არამართო სიმაღლით ჯაბნიდა, არამედ ცოდნასაც სხვებზე სწრაფად იძენდა, თამაშებში შეუდარებელი მამაცი იყო. აქაც, თიბვისას, იმით ამყობდა, რომ სამუშაო მიიღო, რომელსაც უფროსი ბავშვები ასრულებდნენ. მისთვის არაფრით არ შეიძლებოდა უფროსებს ჩამორჩენოდა.

ის, ბულულებზე აღვირები რომ სწრაფად შემოერთყა თავად ცდილობდა და ცხენებიც ემორჩილებოდნენ. მართალია რადომირი რიგში ბოლო მოდიოდა, მაგრამ მათ მაინც არ ჩამორჩებოდა.

ცოტა მოშორებით, უმცროსი ბავშვები ცელქობდნენ. ბულულებიანი ცხენების რიგი დაინახეს თუ არა, ყველანი მისკენ გაექანნენ, რათა ბულულებზე დამდგარიყვნენ და ესრიალათ.

ხტუნვა-ხტუნვით მორბოდნენ ბავშვები, მხოლოდ ერთი გოგონა, სულ რაღაც ოთხი წელი თუ შესრულებოდა, ჩამორჩენოდა მათ. ბულულებთან უკვე ყველამ მიირბინა. იმ პატარა გოგონამ კი, გულდაწყვეტილმა, გზა რომ შეემოკლებინა, პირდაპირ პატარა ტალახიან გუბურაზე გადარბენა დააპირა. ტალახიანი გუბურა თითქმის ამომშრალიყო, მაგრამ დიდი კოლბოხები ალაგ-ალაგ მაინც იყო. კოლბოხიდან კოლბოხზე ხტოდა გოგონა, ცხენებიც თითქმის სრულიად ახლოს იყვნენ, რომლებიც ბულულებს მიასრიალებდნენ. უცებ, ცდილობდა რა ბულულზე შეხტომას, ის კოლბოხიდან ჩამოვარდა და გადმოვარდნისას მუხლი პატარა ჯოხით გაიკაწრა, ამღვრეულ ტლაპოში კაბა და სახე გაუჭუჭყიანდა. წამოხტა, მაგრამ კვლავ უკან დაეტყეპა და წყენისგან ხმამაღლა აბღავლდა.

უკანასკნელმა ბულულმა გვერდით ჩაუარა და უკვე შორდებოდა, როცა ბავშვის ტირილი დინჯ რადომირს შემოესმა. დაინახა: გოგონა დასვრილია, ტლაპოში ზის, დასვრილი სახიდან მუშტით ცრემლებს იწმენდს და რაც ძალი და ღონე აქვს ღრიალებს.

რადომირმა აიყვანა. გოგონას ილლიის ქვემოდან ამოსდო ხელი, ტლა-
პოდან ააყენა, მშრალ ადგილას დააყენა და ჰკითხა:

– ასე მწარედ რას გაჰკივიხარ, პატარავ?

მან ტირილით და სლუკუნით, ახსნა დაუწყო:

– მოვრბოდი მე, ვერ ვასწრებდი, მერე დავეცი. წავიდნენ ყველა ბულუ-
ლები, მე კი დავრჩი. ახლა ყველა ბავშვი ბულულებით მისრიალებს, მე კი
ტლაპოში ვზივარ.

– ყველა არ წასულა,– უპასუხა რადომირმა,– დავრჩი მე და აი ჩემი ბუ-
ლულიც. თუ ღრიას მორჩები, მე შენ მასზე გასრიალებ, ოღონდ შენ რაღაც,
სულ ჭუჭყიანი ხარ. შეწყვიტე რა ბოლო-ბოლო ღრიალი, ნუ დამაყრუებ.

რადომირმა გოგონას კაბის ბოლოს ხელი მოკიდა, მშრალი ნაწილი
ცხვირთან მიუტანა და მკაცრად უთხრა:

– აბა, მიდი, მოიწმინდე ცხვირი.

მოულოდნელობისაგან გოგონამ დაასლოკინა, უცებ თავისი სიშიშვლე
ხელებით დაფარა, მერე ერთი ორჯერ ცხვირით ჩაისრუტუნა და ტირილიც
შეწყვიტა. რადომირმა მისი კაბის ბოლო დაუშვა, გოგონა კრიტიკულად, შე-
მფასებლური მზერით აათვალი-ჩაათვალიერა და უთხრა:

– საერთოდაც, გაიხადე შენი კაბა.

არ გავიხდი,– მტკიცედ განუცხადა მან.

გაიხადე. მე შევბრუნდები. შენს ჭუჭყიან კაბას ტბაში გავავლებ, მანამდე
კი შენ, ჩემი პერანგით ბალახებში დაჯექი. აი, აილე. შენ იგი, კოჭებამდე და-
გფარავს, კაბაზე გრძელი გექნება ჩემი პერანგი.

რადომირმა გოგონას კაბა ტბაში გაავლო,– გოგონა კი, მის პერანგში გა-
ხვეული ბალახებიდან შესცქეროდა.

და, მოულოდნელად გოგონას თავში, ისარივით გაუელვა საშინელმა
აზრმა. მას: ერთხელ ბაბუას ნათქვამი სიტყვები გაახსენდა, ბებიას რომ
უთხრა:

– ძაღზედ გამოუსწორებელი ქმედება მოხდა მეზობელ სოფელში, ერთ-
მა უმსგავსომ, კაბის კალთა ქალიშვილს ქორწინებამდე აუწია.

– კალთა აუწია, ე.ი. ცხოვრება დაუმსხვრია,– ამოიხვნეშა ბებიამაც.

პატარა გოგონამ გადაწყვიტა, რომ მასაც რაღაც უნდა გატყდომოდა, რა-
დგან უცნობმა ბიჭმა მისი კაბის კალთა ასწია. მან შეათვალიერა საკუთარი
ხელები, ფეხები, თუმიცა, ისინი სრულ წესრიგში იყვნენ, მოტეხილები არ იყ-
ვნენ, შიშმა მაინც არ გაუარა.

თუკი ბებია და ბაბუა თვლიდნენ, რომ კაბის კალთის აწევსას რაღაც
ტყდება, გამოდის, მასაც უნდა გაუტყდეს რაღაც.

გოგონა ბალახიდან წამოხტა და ტბაში მისი კაბის გამვლებ რადომ-
ირს გასძახა:

– შენ გამოუსწორებელი უმსგავსო ხარ.

რადომირი წამოიმართა, მის პერანგში გამოხვეული ბალახზე მდგარი გოგონასკენ შემობრუნდა და შეეკითხა:

– ახლა რაღა გაყვირებს? ვერ გავიგე, რა გინდა?

– მე შენ გიყვირივარ, შენ,– გამოუსწორებელი უმსგავსო ხარ. შენ გაბედე კაბის კალთა აგეწია გოგონასათვის ქორწინებამდე. შენ ყველაფერი გაუტეხე მას.

რადომირი რამოდენიმე ხანი შესცქეროდა მოთხუნულ გოგონას, შემდეგ გადაიხარხარა და უთხრა:

– ზარი გაიგე, მაგრამ არ იცი საიდან მოვიდა არა. დიახ ქალიშვილისთვის კაბის კალთის აწევა ქორწინებამდე არ ეგების, მაგრამ მე ხომ, ქალიშვილის კაბის კალთა არ ამიწევია.

– აგიწევია, აგიწევია, მე მახსოვს, შენ ჩემი კაბის კალთა აგიწევია.

– შენი ამიწევია,– დაეთანხმა რადომირი,– მაგრამ ქალიშვილის ხომ არა.

– ვითომ რატომ არ ვარ მე ქალიშვილი?– გაკვირვებულმა ჰკითხა გოგონამ.

– იმიტომ, რომ ყველა ქალიშვილს მკერდზე ამოზურცულები აქვს, შენ კი, ისინი არ გაქვს. გამოდის, შენ არ ხარ ქალიშვილი.

– მამ ვინა ვარ მე? – დაბნეულმა ჰკითხა გოგონამ.

– შენ ჯერ კიდევ პატარა ხარ და იჯექი მანდ ბალახზე ჩუმად. დრო არ მაქვს შენთან სასაუბროდ.

ის ისევ წყალში შევიდა, კაბა გაავლო, გაწურა, ბალახზე აკურატულად გაშალა და გოგონას გასძახა.

– მოდი წყალთან, პატარავ, შენც დაბანა გჭირდება.

მორჩილად მისულ და გაბუსუნებულ გოგონას პირი მობანა და უთხრა:

– ახლა ბულულთან წავიდეთ. გაგასეირნებ.

– ჯერ კაბა დამიბრუნე,– წყნარად სთხოვა გოგონამ.

– იგი ხომ სველია. შენ ჯერ, ჩემს პერანგში დარჩი. მე, შენს კაბას თან წამოვიღებ, სანამ ჩვენ ძნებთან მივალთ, იგი გაშრება, იქ კი, გამოიცვლი.

– არა, დამიბრუნე ჩემი კაბა,– დაიჩემა გოგონამ,– მე მას, მართალია სველია, მაგრამ მაინც ჩავიცმევ. დაე ტანზე შემამრეს.

– აჰა, აილე, გამოეწყვე,– გაუწოდა რადომირმა კაბა და ცხენისკენ გაემართა. გოგონამ კაბა დინჯად გადაიცვა და ხტუნვა-ხტუნვით რადომირს ბულულებთან წამოეწია.

– აი მეც მოვედი, აქომინებულმა მიმართა მას,– აილე შენი პერანგი.

– რასაკვირველია,– შენ ჩემო უსიამოვნებავ. უკვე ყველა ბიჭები უკან ბრუნდებიან, მე კი, შენით ვარ დაკავებული. მიდი აძვერი ბულულზე.

ის გოგონას დაეხმარა თივის ბულულზე აძრომაში. ცხენს აღვირში მოკიდა ხელი და ორივენი ძნების მიმართულებით გაემშურნენ.

პატარა გოგონა სველ კაბაში იჯდა სრიალით მიმავალ ბულულზე და ხარობდა. ის მარტო იჯდა, როგორც ყველა კი არა ორ-სამთან ერთად, არამედ მარტო. სახეზე ბედნიერება ეწერა ისე, თითქოს ღვთაებად ქცეულიყო.

ოჰ, ნეტა ხედავდნენ დაქალები, ქარავანში კი არ დგას, არამედ, მარტო მოემართება. ის მარტო მოჰყავდათ... შეხედა, როგორ მართავდა აღვირს რადომირი, და მის ზურგს თვალს ვერ სწყვეტდა. ბავშვის გული ძლიერ ამგერდა. მთელს სხეულზე სითბომ დაუარა. რასაკვირველია, გოგონა ვერც კი ხვდებოდა, რომ ის შეყვარებული გახდა.

ოჰ, ეს ბავშვური სიყვარული! უწმინდესია ეს ღვთიური უნარ-ნიჭი. ოღონდ, ხანდახან, რატომ მოდის ასე ადრეულად, აფორიაქებს ბავშვთა გულებს? რატომ? რა აზრია, ამ ადრეულ სიყვარულში? როგორც სჩანს ადრეულ სიყვარულშიც უდიდესი აზრია, რომელიც ვედრუსებმა კარგად უწყოდნენ.

მივიდნენ ძნებთან და რადომირი ბულულისკენ მიბრუნდა.

– მიდი ჩამოხტი, ნუ გეშინია, დაგიქერ.

მან ჩამომხტარი გოგონა დაიჭირა, მიწაზე დაუშვა და ჰკითხა:

– ვისი ხარ?

– მე, მეზობელი სოფლიდან ვარ, – ლუბომილა. დასთან ერთად სტუმრად ვართ, ძმას ვეხმარებით, – უპასუხა მან.

– ჰოდა, აი, წადი დასთან: – უპასუხა რადომირმა და თან ისე გამოიშინა, რომ გოგონასკენ ერთხელაც არ შემობრუნებულა.

გოგონა იდგა და გასცქეროდა, რადომირმა როგორ მოხსნა ბულულის აღვირი, აძვრა კასრზე, შეახტა ცხენს და ახალი ბულულის მოსატანად ჭენებით გაჰქუსლა.

სიყვარული, რომელსაც ოჯახის სრულფასოვანი წევრი

ქატარა ლუბომილკა დასთან ერთად სახლში დაბრუნდა. საღამოს ის-ის იყო ოჯახი ვახშმისთვის ემზადებოდა, მაგრამ ლუბომილკას მაგიდასთან დაჯდომა არ სურდა. ის, ბებიას მიეკრა და უთხრა:

– წამოდი ბაღში წავიდეთ, ბებიკო, ერთი სასწაულის შესახებ შენ მინდა მოგითხრო.

მამამ თხოვნას ყური მოჰკრა და შეეპასუხა:

– შეილო, როცა მთელი ოჯახი სუფრასთან ჯდება არ ეგების წასვლა და თანაც ბებიის წაყვანა.

მამამ ბავშვის სახეს შეხედა და გაიღიმა. *ვედრუსებმა იცოდნენ ბავშვური სიყვარულის მადლი. შეედლოთ სიყვარულის მოფერება, ოჯახში მიეღოთ, როგორც ციური ძღვენი, კი არ დაეცინათ სიყვარულისთვის, არამედ პატივი ეცათ მისთვის.*

დიდებული ენერგიის მადლს აფასებდნენ. აი, ამიტომაც სიყვარულის ენერგია მათთან დიდი სიხარულით მიდიოდა.

– მაშინ თქვენ ბეზიასთან ერთად კენკრა ბაღში ჭამეთ,– თითქოსდა გულგრილად მიმართა მამამ.

ბაღის შორეულ კუთხეში, ლუბომილკამ თავისი ბებიკო სკამ-ძელზე ჩამოაჯინა და მაშინვე მღელვარედ დაიწყო მოყოლა:

– ბებიკო, იქ მე, თიბვისას, ჩემს დაქალებთან ვთამაშობდი. ისინი ბულულებზე სასრიალოდ გაიქცნენ. მე, არც თუ მინდოდა სრიალი, მივდიოდი ისე, ჩემთვის. უცებ, ერთმა ისეთმა ლამაზმა, ყველაზე კეთილმა ახალგაზრდა ბიჭმა ცხენი შემიჩერა და ჩემსკენ გამოემართა. ჰო, ბებიკო, ისე ახლოს, აი, როგორც შენ ხარ ახლა ჩემთან. ისეთი ძალიან ლამაზი და კეთილი იყო... დგას ჩემს წინაშე და მეუბნება:– „მე, ძალიან გთხოვ გოგონა...“ არა, ასე არ უთქვამს, სხვანაირად სთქვა. მან სთქვა:– „მე შენ, გოგონა უბრალოდ კი არ გთხოვ, არამედ გემუდარები ჩემს ბულულზე ცოტათი გაისიერნო“ მეც გავისიერნე. აი ასე. შენ მიხვდი ბებიკო? მას რაღაც შეემთხვა?

– შენ შეგემთხვა, ბებიკო,– რა ჰქვია მას?

– არ ვიცი. მას არაფერი უთქვამს.

– ჯერ შენ, ლუბომილკა ყველაფერი მომიყევი და ეცადე არ დაგავიწყდეს, როგორ იყო ყოველივე სინამდვილეში.

– სიმართლე,– ჩაქინდრა ლუბომილკამ თავი,– სიმართლე? მე ტლაპოში ჩავვარდი, მან ჩემი კაბა გარეცხა, მერე ცხენით გამასიერნა, მაგრამ რა ერქვა არ უთქვამს. მე პატარას მეძახდა და, როცა წავიდა, ერთხელაც არ მოუხედავს ჩემსკენ,– მოუყვა ლუბომილკამ ბეზიას და ატირდა, მერე სლუკუნით გააგრძელა:

– ვიდექი მე გავცქეროდი, როგორ მიდიოდა. ოღონდ ჩემსკენ არც ერთხელ არ მოუხედავს, რა ერქვა არ უთქვამს.

ბებამ ჩაიხუტა მთა. ქერა თმებზე ეფერებოდა, თითქოს მასში სიყვარულის ენერგიას ეაღერებოდა. ჩუმად, როგორც ლოცვა ყურში ისე ჩაუჩურჩულა:– „ო, ღვთისაგან დიდებული ენერგია, ჩემს მოთას, შენ საკუთარი მადლით დაეხმარე. არ ჩაწვა, მისი ჯერ კიდევ გაუმადრებელი გული, თანაქმნადობის საქმენი შთააგონე“.

ხმამაღლა კი ლუბომილკას ასე უთხრა:

– გინდა, ბებიკო, რომ ის კარგი ყმაწვილი ყოველთვის შენ შემოგცქეროდეს?

– კი, მინდა ბებიკო, მინდა!

– მაშ, სამი წელიწადი მას თვალში აღარ მოხვდე.

– რატომ?

– შენ მან, ტალახში ამოსვრილი, მტირალი, უსუსური, პატარა გნახა. მასში, ასეთი ხატ-სახე დარჩა. სამ წელიწადში შენ გაიზრდები, თუკი თავად მოინდომებ გალამაზდები და დაჰკვირდები.

– მე, ძალიან, ძალიან ვეცდები. ოღონდ მიკარნახე, ბებიკო, როგორ ვეცადო?

– ყველა საიდუმლოებებს მოგიყვები ბებიკო. თუკი მკაცრად დაიცავ მათ, დედამიწაზე შენ ყველა ყვავილზე ლამაზი დადგები. შენით ხარობდნენ იქნება ადამიანები. შენ კი არ აგირჩევენ, თავად შენ შესძლებ შეყვარებულის არჩევას.

– მითხარი, ბებიკო, მე ყველაფერს შევასრულებ, მითხარი ჩქარა,– აჩქარებდა ბებიას პატარა ლუბომილკა, მოუთმენლობისგან ბებიის კალთას ქაჩავდა.

ბებიამ სიტყვები დინჯად, საზეიმოდ წარმოსთქვა და შვილიშვილს აცნობა:

– დილაობით ადრე ადგომაა საჭირო. შენ წევხარ დილაობით და ჭირვეულობ. ადგები თუ არა, წყაროსკენ გაიქეცი, იქ, ცივი წყაროს წყლით დაიბანე, სახლში დაბრუნებულმა ცოტა ფაფა შეჭამე. შენ ხომ ყოველთვის ტკბილ კენკრას ითხოვ.

– ბებიკო, სახლში რატომ ვეცადო ამდენი, რომ წყაროზე დავიბანო ან ფაფა მივირთვა, თუკი ის არ დამინახავს?– გაიკვირვა ლუბომილკამ.

– ამას რასაკვირველია, არ ნახავს. მაგრამ მცდელობები შენს გარეგნობაზე სილამაზით აისახება, შინაგანი ენერგიაც გაგიჩნდება.

ლუბომილკა ბებიის რჩევის მიყოლას ცდილობდა, თუმცა იგი ყოველთვის არ გამოსდიოდა, განსაკუთრებით პირველ წელს. მაგრამ იმ პერიოდში ბებია დილიდანვე საწოლზე ჩამოუჯდებოდა და ეუბნებოდა:– „თუკი მზესთან ერთად არ ადგები, წყაროსთან არ გაიქცევი, ამ დღეს უფრო ლამაზი ვერ გახდები“.

და ლუბომილკაც დგებოდა. მეორე წლისთვის უკვე რეჟიმს მიეჩვია, დაბანის პროცედურებს თავისუფლად ასრულებდა, ფაფას მზიარულად მიირთმევდა.

ბებიის მიერ დასახულ სამ წლამდე, სულ რაღაც ერთი თვეა რჩებოდა. ბაზრობის თავყრილობაზე სხვადასხვა სოფლებიდან იკრიბებოდნენ. იმ კარმიდამოს, სადაც ლუბომილკა ცხოვრობდა, გზა ჩაუდიოდა და ადამიანებით სავსე ოთხთვალები ამ გზით მოემგზავრებდა. თავის უფროს დასთან ერთად ლუბომილკაც მათ გასცქეროდა. უცებ, ერთმა ოთხთვალამ გზიდან გადმოუხვია და ორი გოგონა რომ იდგა, იმ ჭიმკართან შეჩერდა. და, მათ ჭიმკართან მომდგარ ოთხთვალაში... ის, სხვა ადამიანთა შორის მჯდარი მაშინვე იცნო ლუბომილკამ... მისთვის საყვარელი რადომირი, რომელიც უკვე გაზრდილიყო,– და ცხენს მართავდა

როცა ოთხთვალა მათ ჭიმკარს მიუახოვდა და შეჩერდა, გოგონას გული აუჩქროლდა.

ოთხთვალაში მყოფთა შორის ყველაზე უფროსმა მამაკაცმა, ალბათ მამამ მიმართა მათ:

– გამარჯობათ, თქვენ გოგონებო. თქვენს მამას და დედას, ყველა უფროსს გადაეცით ჩემი მოკითხვა. ჩვენ კი, თქვენი კვასის დალევა გვსურდა. გზად ჩვენის წამოღება დაგვავიწყდა.

ლუბომილკა სწრაფად შევარდა სახლში და თავისიანებს გასძახა:

– თქვენ ყველას მოკითხვა. სად არის დოქი? სად არის იგი, ჩვენი დოქი კვასით? ოჰ, ჩულანშია, ცივია იგი?– და გაექანა ჩულანისაკენ და კარებთან მდგარი სათლი გადააყირავა. შემობრუნებულმა ბებიას და ბაბუას უთხრა:– ჩუმად იყავით, როცა დავბრუნდები წყალს ავამშრალებ.

ხელი დაავლო დოქს და ჭიშკრისკენ გაქანდა, შეჩერდა, სული მოითქვა, მღელვარება მოთოკა, დინჯად გამოვიდა ჭიშკრიდან და უფროს მამაკაცს კვასით სავსე დოქი მიაწოდა.

სანამ ოჯახის მამა დოქიდან კვასს სვამდა, რადომირს თვალმოუმორებელივ შესცქეროდა, მაგრამ ის...– ეკატერინეს ათვალიერებდა.

როცა მას დოქი გადააწოდეს, მან დარჩენილი კვასი დალია, ოთხთვალადან ჩამოხტა, დოქი ეკატერინეს გაუწოდა და უთხრა:

– გმადლობთ. კვასი კეთილი ხელებითაა გაკეთებული.

ოთხთვალა შორდებოდა. ლუბომილკა კვალდაკვალ გასცქეროდა, შემდეგ სკამ-ძელისკენ, რომელიც, მოშორებით კუთხეში იდგა, გაიქცა და კი არ დაჯდა, არამედ მასზე დაემხო და მწარედ ატირდა.

– კი მაგრამ, კვლავ რატომ ხარ მოწყენილი ლუბომილკა?– მივიდა მასთან ბებია და გვერდით ჩამოუჯდა.

ლუბომილკამ მომხდარის შესახებ ტირილით უამბო:

– ისინი ჭიშკართან მოვიდნენ და კვასი გვთხოვეს, იქ, ის ახალგაზრდა ბიჭი იყო, რომელმაც მე, სამი წლის უკან ცხენით გამასეირნა. ის, კიდევ უფრო მშვენიერი გახდა. მე გავიქეცი, დოქით კვასი მოვიტანე. კვასი ყველამ დალია,– აქებდნენ. მანაც დალია, მერე კი, დოქი ეკატერინეს გადასცა, მე კი არა, ბებიკო, არამედ მას, ჩემს დამშორებელს, ეკატერინეს დაუბრუნა. მას უთხრა „მადლობა“ და არა მე. ის კი, მონძროხა, სანამ მე კვასზე გავიქეცი რაღაცაზე ელაპარაკობდა და სულ მას უცქერდა. ისიც მას შესცქეროდა და კიდევ უღიმოდა. ღვიძლი და,– ჩემი დამამორებელია. ის მონძროხაა ისა.

– დაზე რატომ განაწყენდი? დანაშაული არ არის მასში, შენშია დანაშაული.

– რაში, ბებიკო? რა არ ჩავიდინე ისე?

– ყურადღებით მისმინე. შენმა დამ თავის კაბა, სამაჯურები ძალზედ მშვენიერი ფერადი ნაქარგით მოქარგა. შენც მოგინდა შენს კაბაზე, ყველაფერი თავად შეგექმნა, მაგრამ მრუდე ამოქარგული გამოგივიდა.

თანაც, შენს დას პოეტურად შეუძლია ლაპარაკი. ის, ალილოშიც საუკეთესოა. შენ კი, არ გსურს მოგვებთან ურთიერთობა: ისინი კითხვასა და ლექსების წერას ასწავლიან. შენი რჩეული ალბათ ჭკვიანი ბიჭია, ლამაზისა და ჭკვიანის შეფასება შეუძლია.

– კიდევ სამი წელი მჭირდება, ბებიკო, სწავლისთვის?

– შესაძლოა, სამი, შესაძლოა ხუთიც კი.

ნამდვილი სიყვარული უპირიპრისიყვარულს, – აუსილიბლად მიბღმობს

მ ავიდა ათი წელი. რადომირი თავის უახლოეს მეგობართან, უჩვეულო სახელის მქონე არგასთან ერთად სადღესასწაულო ბაზრობაზე მიემართებოდა.

არგას დიდებული ჩუქურთმის შექმნა შეეძლო, სურათებს ხატავდა საკვირველს. თიხისგან ქანდაკებებს ძერწავდა, ისეთებს, როგორც ცოცხლებს. ეს ნიჭი მას ბაბუისგან, ხოლო ჭედურობა მამისგან ერგო. ჩამოტანილი ნაირგვარი ხორაგით სავსე გრძელი რიგები, მეგობრებს ნაკლებად აინტერესებდათ.

ახალგაზრდებს, ასევე არ იზიდავდა საოჯახო ნივთებისა და ჭურჭლის რიგები. საერთოდაც, მთავარი არ იყო ბაზრობაზე მატერიალური შენაძენი, როგორიც არ უნდა ყოფილიყო იგი. მთავარი, – ურთიერთობა, გაცნობა, გამოცდილების გაზიარება იყო.

ყმაწვილებმა იმ ადგილისკენ წასვლა გადაწყვიტეს, სადაც ჩამოსული მსახიობების მიერ ლამაზი წარმოდგენები იდგმებოდა. უცებ, მათ ბიჭებმა გასმახეს:

– რადომირ, არგა, თქვენ უკვე ნახეთ ის?

რადომირმა და არგამ იქით გაიხედეს, საიდანაც გასმახეს. მეზობელი სოფლიდან, სამი ახალგაზრდა მეგობარი ოდნავ მოშორებით იდგნენ. რაღაცაზე მკვირცხლად მსჯელობდნენ და ხელის ქნევით ანიშნებდნენ რომ მათ შეერთებოდნენ.

– რა და ვინ ნახეთო?– კითხვა დაუბრუნა მათ მიახლოებულმა რადომირმა.

– იგი, არაჩვეულებრივი პერანგი. სადა ქსოვილისგანაა, ხოლო ნაქარგი არნახული, საოცარი ორნამენტებითაა, მასში ალბათ რაღაცნაირი იდემალი აზრია, – იმ სამთავან, ერთ-ერთმა ყმაწვილმა უპასუხა ხოლო მეორემ შეუსწორა:

– პერანგი საუცხოოა, მაგრამ, ვინც მას ჰყიდის, სად მივა იგი მასთან. ასეთი გოგონა, მთელი ოლქის ბაზრობებს არ ახსოვს.

– როგორ ვნახოთ ეს საოცრება?– ჰკითხა არგამ.

ხუთივე იმ რიგებისკენ გაემართა, სადაც სამკაულები, საოცარი ნაკეთობები, ლამაზი ტანისამოსი იყიდებოდა.

ერთ ოთხთვალასთან სხვა ადგილებთან შედარებით, ბევრად მეტ ადამიანს მოეყარა თავი. ჯოხზე დაკიდული უჩვეულო სილამაზის პერანგით ტკბებოდნენ. ნიავე ქსოვილს მსუბუქად აფრიალებდა, უკვე სჩანდა, როგორ განსხვავდებოდა ჩვეულებრივი უხეში ქსოვილისაგან, თავისი სიმსუბუქითა და სინაზით. საყელოსა და სამაჯურებზე ამოქარგული ორნამენტებიც უჩვეულო და თავსატეხი იყო.

– მსგავსი ორნამენტი, უდიდესი ოსტატობის მაჩვენებელია,– აღფრთოვანებულმა ხმამალა წარმოსთქვა არგამ.

– ორნამენტი იმასთან რაა...მიდი ერთი ხალხში გააღწიე. შეხედე, ორნამენტის გვერდი ვინ დგას,– თქვა მეზობელმა მათი სოფლიდან

მეორე მხრიდან შემოუარეს ხალხს, ოთხთვალას მიუახლოვდნენ და მეგობრებმა დაინახეს ქალიშვილი მჭიდროდ დაწული თმით, ცისფერი თვალებით, მორკალური წარბებით და ტუჩებზე ოდნავი ღიმილით. მოძრაობა ნარნარი, მაგრამ თითქოს მასში, რაღაც ენერგია ბოზოქრობდა. ვერ შესძლებდი გოგონასთვის მზერის მოწყვეტას.

– ის, ენამჭვერიცაა, ლექსებით, არაკებით შეუძლია საუბარი, თავისთვის ჩაილაპარაკა ყველაზე მოზრდილმა ბიჭმა.

– თითქოს და ნაზია, მაგრამ როგორც სალი კლდე ისეთი შეუვალია, – დაუმატა მეორემ,– გაესაუბრეთ მას.

– მე ვერ შევძლებ. თითქოს სუნთქვა შემეკრა,– უპასუხა რადომირმა.

ქალიშვილს არგა გაესაუბრა:

– გვითხარი ქალიშვილო, შენ ხომ არ მოგიქარგავს მშვენიერი პერანგი?

– დიახ, მე,– თავდახრილმა გასცა პასუხი ქალიშვილმა,– ზამთრის დღეები მოკლე რომ ყოფილიყო, მოწყენისგან ვპარგავდი. ხდებოდა ისეც, რომ დამათენდებოდა კიდეც.

– რა ფასი გასურს შენი სამუშაოსთვის?– შეეკითხა არგა, რათა უფრო ხანგრძლივად მოესმინა მისი სასიამოვნოდ აჟღერებული საუბარი.

ქალიშვილმა ახალგაზრდა ყმაწვილებს შეხედა და თითქოს ყველანი მაშინათვე ღრუბლებში გაიტაცა. რადომირზე მზერა ოდნავ შეაჩერა. ვაჟი მისი შემხედვარე თითქოს სილაჟვარდეში გაიქნა. მერე კი, როგორღაც უჩვეულოდ, ცხადში თუ სიზმარში იგრძნო თავი.

– როგორ ფასად? გეტყვით,– ოთხთვალაში მჯდომმა მზეთუნახავმა გააგრძელა:– მე ეს ნივთი შემიძლია უფასოდ მივცე კეთილ და მამაც ჭაბ-

უკს. თავად კი, მისგან საჩუქრად რაიმე უმნიშვნელოს ავიღებ,- მაგალითად კვიცს.

- ესეც ასე მზეთუნახავო! პასუხი ღირსეულია, ოსტატო!- გაისმა ხალხში ხმები,- კვიციო ამბობ,-მართლაც უმნიშვნელოა იგი, მზეთუნახავო. სრულიადაც არ არის დანაკარგი.

ეს წამოძახილები გრძელდებოდა და ხალხიც არ იშლებოდა. მოულოდნელად ორად გაიყო ხალხის ჯგუფი.

არგას აღვირით ჩალისფერი ზერდაგი ჯიშის ახალგაზრდა კვიცი მოჰყავდა, მკვირცხლი და გაუხედნავი. კვიცი ადგილზე ნავარდობდა და ფრუტუნებდა.

- აი ესეც ცხენი! ეს ცხენი,- საოცრება! ნუთუ ახალგაზრდა ვაჟმა მისი მიცემა გადაწყვიტა?- ჩურჩულმა გადაუარა ხალხს.

არგა ოთხთვალასთან მივიდა და სთქვა:

- ეს ცხენი მე მამამ მაჩუქა. მზეთუნახავო, პერანგისთვის შენ გაძლევე მას.

- გმადლობთ,- მშვიდად მიუგო ქალწულმა,- მაგრამ მე ვთქვი და ხალხსაც ესმოდა, რომ პერანგს არ ვყიდი, მხოლოდ მისი ჩუქება შემიძლია, შესაძლოა შენთვის ან სხვა რაინდისთვის.

- ოჰო, ჩვენი მზეთუნახავი დაფრთხა, შეშინდა. რასაკვირვლია ცხენი მკვირცხლია, ყველა ახალგაზრდას არ ხელეწიფება მისი დამორჩილება. არ ელოდა ცხენს და იქადნებოდა,- ბრბოდან დაცინვა გაისმა,- უკან დაიხია, რასაკვირველია, ყველა უნდა გაფრთხილდეს, ძალიან მკვირცხლია ცხენი და თანაც გაუხედნავი.

გოგონამ ეშმაკურად ჩაიცინა, ხალხს გადახედა, უჩვეულო სიმსუბუქით ოთხთვალადან ჩამოხტა.

ჯგუფად თავშეყრილი ხალხი უცებ მიჩუმდა. ქალწულის ტანი ისეთი მშვენიერი იყო, თითქოს დიდებული მოქანდაკის მიერ იყო ჩამოქნილი. ის ყველას თვალიდან მთელი თავისი მშვენიერებით წარსდგა. ღიმილით შეხედა ცხენს, თითქოს მიცურავსო, თითქოს მიწას არც ეხებოო ისე, არგასკენ სამი ნაბიჯი გადადგა.

არგამ მოულოდნელობისგან აღვირს ხელი შეუშვა. მკვირცხლი ცხენი ყალყზე შედგა, მაგრამ ქალწულმა აღვირისთვის ხელის ჩავლება მოასწრო.

შემდეგ კი... ხალხის გასაკვირად... ცხენს მარცხენა ხელით ნესტოებზე მოუჭირა და აღვირს ხელი გაუშვა და მარჯვენა ხელით დრუნჩზე მოეფერა. ფიცხელი ცხენი მოულოდნელად გაყურდა. ქალწულმა მას თავი მიწისკენ დაახრევინა. კვიცი ოდნავ, მსუბუქად ეწინააღმდეგებოდა, მაგრამ თავს მიწისკენ მაინც ჰხრიადა. ნელ-ნელა უფრო დაბლა და დაბლა... და, მოულოდნელად, ფიცხელმა ცხენმა, ქალწულის წინაშე მუხლებზე ჩაიჩოქა.

ხალხის ჯგუფს ჭადარა მოხუცი გამოეყო და სთქვა:

– ცხოველთა, ცხენთა, ასე მოთვინიერება, ძველად მხოლოდ მოგვებს შეემლოთ და ისიც ყველას არა. მაგრამ შენ ხომ ახალგაზრდა ქალწული ხარ, რა გქვია? ვისი ხარ?

– მე ლუბომილა ვარ,– მეზობელი სოფლიდან. ვისი ვარ? არც არავისი. მე, უბრალოდ საკუთარი მამის ასული ვარ. აი, ისიც გვიახლოვდება, მკაცრია ჩემი მამა.

– ნეტავი, როდის ვიყავი მკაცრი,– თქვა უკან მობრუნებულმა მამამ,– შენ აქ კიდევ რა მოიმოქმედე, ლუბომილა?

– არც არაფერი. ცოტათი კვიცს წავეთამაშე.

– ცოტათი... ვხედავ... გაუშვი ცხენი. დროა, სახლში დავბრუნდეთ...

ვედრუსთა სკოლაში სიყვარულის ასწავლიდა

ჩა მოხდა ლუბომილას თავს ამ წლების მანძილზე, ასე უცებ სად შეისწავ-
ლა მან სიბრძნე და მოხერხებულობა?– ვედრუსთა სკოლაში.

ამ სკოლაში ყოველი მათგანი, ადრეული ბავშვობიდან ღრმა მოხუცებუ-
ლობამდე სწავლობდა. ყოველ წელს გამოცდები ბარდებოდა. ამ სკოლის
პროგრამა მარცვალ-მარცვალ თანაქმნადობისაგან იქმნებოდა და საუკუნო-
ბრივად უფრო და უფრო მდიდრდებოდა. სიბრძნის შთაგონება მომაბეზრე-
ბლად არ ხდებოდა. გაკვეთილებიც ისეთი არ იყო, როგორც ახლაა, თანამე-
დროვე სკოლაში.

შენ, ვლადიმირ, ერთხელ, თქვენთან გავრცელებულ ერთ გამონათქვამ-
ზე მიყვებოდი. როცა ბავშვი ცელქი და უხეშია, ისეც ხდებოდა, რომ მასში
მაგნე ჩვევები ჩნდებოდა. აი, მაშინ მასზე ამბობდნენ, რომ ბავშვი ქუჩაში იზ-
რდებოდა, რომ მას ქცევის თავისუფლება ჰქონდა.

საკუთარ შვილებს ვედრუსები თავისუფლებას უშიშრად ანიჭებდნენ.
ყველამ უწყოდა:- დღესასწაულთა სისტემა, ადათ-წესები ისე დახვეწილად
და ჭკვიანურად იყო მოფიქრებული, რომ ყველა ბავშვი მასში მონაწილეობ-
ის მისაღებად გატაცებით ემზადებოდა. ისე გამოიყურებოდა, თითქოს ისი-
ნი თამაშობდნენ. სინამდვილეში, ხშირად უფროსების გარეშეც კი, სხვადას-
ხვა მეცნიერებებს თავადვე სწავლობდნენ.

ვედრუსთა სკოლაში დღესასწაულთა რიგითობის მიხედვით გამოცდე-
ბი თამაშს ჰგავდა. უფროსები მათი მეშვეობით ბავშვებსაც ასწავლიდნენ,
თავადაც ბავშვებისგან სწავლობდნენ. მაგალითისთვის, იყო ასეთი დღესას-
წაული,– ალილო. ალილოს დროს ბავშვები დადიან და კუპლეტებს უმღე-
რიან ყველა მეზობელს. ლექსებს, მელოდიას და ცეკვას თავად ჰქმნიდნენ.

დღესასწაულამდე ბევრად ადრე ბავშვები თავიანთი გამოსვლებს ამზადებდნენ და გულწრფელი ინტერესით ოჯახებში უფროსებს, ერთმანეთს და მოგვებს ეკითხებოდნენ, როგორ ესწავლათ ლექსების თხზვა, სიმღერა და ცეკვა.

ყველა ბავშვს ერთნაირი უნარ-ნიჭი არ აქვს. რასაკვირველია, ვინც სხვებს ლექსების თხზვაში ჩამორჩებოდა, საკუთარ მშობლებს ესწავლებინათ სთხოვდა. ხანდახან შვილების მისწრაფებას მშობლები იყენებდნენ, რათა მათში საოჯახო მეურნეობაში დახმარების სურვილი გაეღვიძებინათ.

მაგალითად, ელიტინება მოთა ბებია:

- ბები, ბებუკა, წამიკითხე რა ლექსი, მიდი რა, წამიკითხე რა, გეხვეწები, მე არ მსურს სხვებზე ნაკლები ვიყო რა. მე, ალილოზე ჩემი მეგობრები თან არ წამიყვანენ.

- ბებია კი პასუხობს:

- ბევრი საქმე მაქვს, თუ მომეხმარები, მაშინ ლექსებს საღამოს წაგიკითხავ.

ბავშვი, დიდი ენთუზიაზმით ეხმარება. და, შემდგომ ბებიას ყურადღებით უსმენს, ცდილობს ყველა მისი ლექსი და სიმღერა დაიმახსოვროს. სთხოვს, რომ ცეკვაც ასწავლოს. შემდეგ ბაბუას სთხოვს, დედას და მამასაც სთხოვს, რომ მათაც ცოტათი მაინც ასწავლონ. მაღლიერი იყო მშობლების, როცა ისინი გაკვეთილს უტარებდნენ.

შეადარე, ვლადიმირ, დღევანდელი სკოლის გაკვეთილებს ეს ქმედებები, – მაგალითად ლიტერატურის გაკვეთილს.

სრულიად მართალია, რომ მისი შედარება არ შეიძლება. ბავშვობიდანვე ესწრაფვოდა ვედრუსთა ბავშვი თავად გამხდარიყო პოეტი.

ვედრუსთა ეპოქის მხიარულ დღესასწაულთა წყება, – ეს ის სისტემაა, რომელიც სამყაროს შეცნობაში და ბავშვებისთვის მარტივად მისაღები ცოდნის, ცხოვრებისეული სიბრძნის მიცემაში ეხმარება.

მოგვები, – მოხეტიალე მასწავლებლები და ინფორმატორებია, რომლებიც ქვეყნიერებაზე მომხდარის შესახებ იუწყებიან. ბაიანელები, ბარდები (მგოსნები) ასევე წარსულის მოვლენებს ახსენებდნენ და მომავალს წინასწარმეტყველებდნენ, უმშვენიერესი სამყაროს შემგრძნობელებს ადიდებდნენ ან უღირსთ კიცხავდნენ.

მათ გაკვეთილებზე, რომლებსაც სოფლებში მუდმივად ატარებდნენ, საკუთარ შვილებს სიარულს არავინ არ აძალებდა. ითვლებოდა, რომ თავად მასწავლებელს უნდა შესძლებოდა ბავშვის ყურადღება მიეპყრო იმ მეცნიერებების სწავლებაზე, რომლის გაცნობაც თავად ბავშვებს სურდათ.

ასეთ წესებს მოგვი-მასწავლებლები საუკუნეობით ზეწდნენ.

- აი, თუკი რომელიმე მოგვი-მასწავლებელი, იმიტომ, რომ ბავშვის ყურადღება მიიქცეოს, მეცნიერებებს კი არ შეასწავლის, არამედ მხოლოდ რომელიმე თამაშით ითამაშებს მათთან?

- როდესაც ასეთი რამ ხდებოდა, მოგვი, მოგვის წოდებას ჰკარგავდა. მშობლების სახლში, მოგვი-მასწავლებლის ბავშვებთან ურთიერთობისას, მაშინვე ხვდებოდნენ: რომ ბავშვებს არანაირ მეცნიერებას არ ასწავლიან. არაკეთილსინდისიერი ქცევის შესახებ მთელს სოფელს მოედებოდა შეტყობინება და სხვა სოფლებშიც გავრცელდებოდა. და, ბევრი სოფელი მასთან მისულ ასეთ მოგვს, რომელმაც საკუთარი ღირსება შელახა, დაითხოვდა.

პატარა ლუბომილკა, სანამ მასში სიყვარული გაჩნდებოდა, მოგვთა სწავლებებზე დასწრებას არ სურვილობდა, ბარდებისა და ბაიანელების სიმღერების მოსმენა-შესწავლას არ ესწრაფვოდა. მშობლებიც, საკუთარ შვილებს სწავლას არ აძლებდნენ, მაგრამ როგორც კი ხელსაყრელი სიტუაცია ჩაუვარდებოდათ, სწავლებას თავს არ ახვევდნენ ისე, - მხოლოდ მიანიშნებდნენ.

პატარა ლუბომილკა სიყვარულის ენერგიამ მოიცვა. ვედრუსთა ოჯახში სიყვარულის გამოჩენა აღქმული იყო, როგორც ახალი ოჯახის წევრის გამოჩენა, რომელიც ღმერთის მხრიდან მათდამი დახმარებად ითვლებოდა და უწყოდნენ სიყვარულთან შეთანხმებით, პატარა გოგონა მშვენიერ ასულად როგორ გადაექციათ. ჰოდა, აი, ბებიამ ლუბომილკას მოგვებთან მისვლა და მათ მეცადინეობებზე დასწრება ურჩია. უბრალოდ გაკვრით მიანიშნა და უთხრა: რისთვის და რატომ კი არ უნდა მისულიყო, არამედ მიხანდასახულად, რათა, - საყვარელი ადამიანისათვის ყველაზე საუკეთესო დამდგარიყო. ლუბომილკა დასთანხმდა და გადაწყვიტა: - როცა მოგვი მოვა, რომელიც ასწავლის სასიამოვნო ხმით როგორ იმღეროს, იგი მასთან სწავლებების მოსასმენად დაქალებთან ერთად მივიდოდა.

მაგრამ, მისთვის საჭირო მოგვი არ მოდიოდა. ამიტომ, ლუბომილკამ გადაწყვიტა, უბრალოდ, ისე, რიგით მოგვთან მისულიყო. მივიდა და მისი მოსმენა დაიწყო. მოგვი სხვადასხვა მცენარეთა დანიშნულებებზე საუბრობდა, მათ სურნელებზე და იმაზე, თუ, როგორ შეიძლებოდა მცენარეებით ადამიანის მკურნალობა.

„რისთვის მჭირდება მე ეს? ჰოდა, სრულიადაც არ მჭირდება, - თავისთვის გადაწყვიტა ლუბომილკამ, - ისედაც ყველამ იცის, როგორ უნდა მკურნალობა, დედამაც, ბებიადაც და ჩემმა დამაც, - ყველამ იცის. რა, რომც ყველა მათგანზე მეტი შვეისწავლოთ სხვადასხვა მცენარეების შესახებ, ჩემი რჩეული მაინც როგორ შეამჩნევს ამას? ვერანაირადაც ვერ შეამჩნევს“.

და ლუბომილკა უყურადღებოდ უსმენდა მოგვს. ისე, უბრალოდ, დაქალების ხათრით იჯდა კუნძუზე. ხანდახან დგებოდა, გვერდზე გადიოდა და მინდორში სეირნობდა. გაუხარდა, როცა დაასრულა მოგვმა თავისი ლექცი-

ის თხრობა და როცა ყველა სახლში წასასვლელად გაემზადა, მოულოდნელად მოხუცმა მოგვმა ლუბომილკას მიმართა:

– მითხარი, გოგონა, შენ უინტერესო მოგეჩვენა ჩემი თხრობა?

– იგი მე, ჩემი საიდუმლო საქმისათვის ერთი ბეწოთიც არ მჭირდება, – პატარა ლუბომილკამ მორიდებულად აუწყა მოგვს.

მოგვ-მასწავლებელს, თავისთვის ჩაედმა. გოგონების საიდუმლოებებში მჭვრეტელი ბრძენ-კაცი ყველაფერს მიუხვდა და უთხრა:

– შესაძლოა, შენ, გოგონა, მართალი ხარ. ჯერ სულაც არ არის საჭირო ასეთი ცოდნა. შენ ხომ, ჯერ კიდევ ბავშვი ხარ. მე კი, გოგონებს ვაუწყებ, როგორ გახდნენ ყველაზე ლამაზები და სიყვარულის სივრცე საყვარელი ადამიანისთვის როგორ უნდა შეჰქმნან. მას, როცა დაინახავს ის, აუცილებლად მოისურვებს იკითხოს ვინ შეჰქმნა ეს სივრცე, ვინ აღმოჩნდა ასეთი დიდებული სილამაზის შექმნის უნარის მქონე? და აღფრთოვანდება ამ სილამაზის შემომქმედით, რომელიც მის წინაშე წარსდგება. და კიდევ, მე საიდუმლოდ ვეტყვი გოგონებს, გვირგვინი როგორ დაწნან, ბალახებისგან საყვარელი ადამიანისთვის ნახარში როგორ დამზადონ. დილაობით, რითია საჭირო დაბანა, სხეული რომ ისეთივე სურნელოვანი გაუხდეთ როგორც ყვავილს. კიდევ, გოგონებს ასევე მოვუყვები რომ...

პატარა ლუბომილკა უსმენდა ბრძენ-კაცს და უფრო და უფრო ნაწილობდა, რომ მასთან საუბრებზე არ დადიოდა, რომელიც კვირაზე მეტი სტუმრობდა სოფელს და მნიშვნელოვან საიდუმლოებებს უზიარებდა გოგონებს. მან კი, არაფერი არ იცის ამის შესახებ. ჰოდა, ლუბომილკამ ბრძენ-კაცს ჰკითხა:

– თქვენ კიდევ დიდხანს იქნებით სტუმრად ჩვენს სოფელში?

– ორი დღის შემდეგ წავალ, – უპასუხა მას მოგვმა.

– ორი დღის შემდეგ? – დანაწილებით იკითხა გოგონამ, – ორი დღის შემდეგ... – მაშინ ძალიან, ძალიან გთხოვთ, რომ თქვენ, ბოლო ორი ღამე ჩვენთან გაათენოთ.

– სხვა სახლებში მიმიწვიეს და თანხმობაც მივეცი, – უპასუხა მოგვმა, – მაგრამ, კარგი, თუკი შენ გსურს...

– დიახ, ძალიან, ძალიან აუცილებელია ჩემთვის გავიგო თქვენგან სხვადასხვა მცენარეების დანიშნულების შესახებ.

მოხუცი მოგვი... შეყვარებულ ლუბომილკას ყველა საღამოს ესაუბრებოდა.

ბრძენ-კაცმა უწყოდა: სიყვარულის შთაგონება გოგონას მცენარეების არსის ერთ დღეში ჩაწვდომაში მიეხმარებოდა, თუმცა სხვებისთვის ამაზე, ალბათ წლებიც ცოტა იქნებოდა. ხოლო წასვლისას, როცა მოგვი ლუბომილკამ სოფლის განაპირამდე მიაცილა, მან გოგონას უთხრა:

– ჩემს შემდეგ თქვენთან სხვა მოგვი მოვა. ის, ციურ ვარსკვლავებზე, მთვარეზე, მზეზე და სხვა უხილავ სამყაროებზე ისაუბრებს. ვინც მის გაგებას შესძლებს, იგი საყვარელი რჩეულისათვის ცაზე გზამკვლევი ვარსკვლავის ანთებას შესძლებს და ის ვარსკვლავი სამარადისოდ გაუნათებთ ორივეს სიცოცხლეს.

მის შემდეგ, თქვენთან სხვა მოგვი მოვა, რომელმაც უწყის, ყველაზე უფრო ჭირვეული ცხენი, როგორ გახადოს რჩეულისთვის მორჩილი, გახადოს მისი მეგობარი და ასევე, როგორ დაიმორჩილოს ცხოველები.

ასევე, თქვენთან ბარდი უნდა მოვიდეს, მან იცის როგორ უნდა ლექსების წერა და ხმით ისეთი მელოდიები გამოჰყავს, ბევრი ადამიანი რომ შეიყვარებს იმ ხმას, შემდეგ კი,– ამ ადამიანის მიერ ნათქვამსაც. ცეკვის სწავლებაც შეუძლია მას.

– მითხარით თუ შეიძლება, რომელ მოგვთან შემიძლია, რომ არ ვიარო?– უცებ მიმართა ბრძენს ლუბომილკამ,– მე ხომ არ შემიძლია, რომ სულ მოგვებს ვუსმინო.

ბრძენმა მოგვმა კვლავ თავისთვის ჩაიღიმა, ხოლო გოგონას სერიოზულად უპასუხა:

– ჰო, შენ მართალი ხარ. თუკი ყველასთან ივლი, მაშინ სულაც არ დაგრჩება თამაშისთვის დრო. შენ ნუ ივლი ყველასთან. შენთვის მაგალითად, რა საჭიროა ხატვის სასწავლებლად სიარული? ორნამენტების ქარგვა, მათში შენი სანუკვარი სურვილის ჩაქსოვა. რაში გჭირდება ეს მეცნიერება შენ, თუკი გყავს უფროსი და, ის კი ამ ცოდნის უბადლო ოსტატია.

კიდევ, მაგალითად, რა საჭიროა იარო იმის შეცნობის შესასწავლად, როგორ შეიძლება ჩადო კეთილი გრძნობები პერანგში, როცა მას კერავ, და რომელი პერანგიც ასევე ბევრი უბედურებებისაგან დაგიცავს.

როგორ უნდა მოამზადო ფაფა შენი ახლობლებისთვის, რომელიც არამარტო სხეულს დაანაყრებს, არამედ სულსაც. იმ ფაფის გემო უბადლო იქნება, ხოლო ეს კი, სრულჭყოფილად იცის მეზობლის გოგონამ, შენი დის მეგობარმა.

როცა მოისურვებ ლამაზი კაბის ქონას ან ვიღაცისთვის საჩუქრად არაჩვეულებრივი პერანგის მირთმევას და რომ შენი საჩუქრით ყველა აღფრთოვანებული დარჩეს,– შენს დას სთხოვე, ის შეპქმნის არაჩვეულებრივ ქმნილებას.

და, თუკი ფაფით ან არაჩვეულებრივი კვასით გენდომება ვიღაცის გამასპინძლება, სთხოვე შენი დის მეგობარს...

– არავისაც არასდროს არ ვთხოვ,– მოულოდნელად წამოიძახა ჩაფიქრებული ლუბომილკამ და თან, ფეხიც კი დააბაკუნა,– ისინი ჩემი მეტოქეებია!

– მეტოქეები? კი, მაგრამ, რაში? სერიოზულად ჰკითხა ბრძენმა.

და, ლუბომილკამ ბრძენს მოურიდებლად უპასუხა:

– არის ერთი ბიჭი, ის ყველაზე უკეთესია, ის მე ყურადღებას არ მაქცევს, იმიტომ რომ ამ აყლაყუდებმა ჩემზე ადრე მოასწრეს გაზრდა. ისინი გამუდმებით უღიმიან მას. მე მაშინ დავინახე ეს, როცა თავყრილობაზე ზეიმი ტარდებოდა, ჰოდა მე, ჩემი დის გაკეთებული პერანგი უნდა ვაჩუქო კიდეც მას, კვასი კი, – მისი დაქალის გაკეთებული მივართვა? არ მოხდება ასეთი რამ! არასდროს!

– კი მაგრამ რატომ არ უნდა მოხდეს? შენ ხომ ამბობ, რომ ის ყველა ბიჭზე უკეთესიაო.

– უკეთესია. მე ეს ზუსტად ვიცი.

– მაშინ მითხარი, ყველაზე საუკეთესომ, რატომ არ უნდა მიიღოს საჩუქრად ყველაზე საუკეთესო პერანგი, ან საუკეთესო ფაფა და კვასი? და... – მოგვმა პაუზა გააკეთა და ჩუმად, თითქოს თავისთვის, დაამატა:– ვფიქრობ სამართლიანიც იქნება, რომ მან ყველაზე საუკეთესო საცოლევ მიიღოს.

– საცოლევ?– აილეწა ლუბომილკა.

– დიახ, საცოლევ.– უპასუხა მოგვმა,– შენ ხომ მას, სიკეთე უნდა უსურვო. დაე, მისთვის იყოს ყველაზე საუკეთესო საცოლევ.

ლუბომილკა ისე შესცქეროდა მოგვს, რომ ვერანაირი პასუხი ვერ იპოვნა. მასში გრძნობები ბოზოქრობდა და სწვავდა. და, ის მოულოდნელად ბრძენს გამოვლიდა და გაიქცა. მაგრამ ცოტა რომ გაირბინა შეჩერდა, მოგვისკენ მობრუნდა და მიამახა:

– ის, ნამდვილადაა ყველაზე საუკეთესო საცოლის ღირსი! ჰოდა, ასეთი საცოლევ,– მევიქნები!

დიდი ინტერესით ესწრებოდა ლუბომილკა სოფელში მოსული ყველა მოგვის სწავლებებს. საუბრებისას პირველი მოდიოდა და ყველაზე გვიან მიდიოდა, თავისი კითხვებით ყველა მოგვს აკვირვებდა, ყველაფერს იმახსოვრებდა, რასაც ბრძენნი ამბობდნენ. სწავლის დროს, ასეთი რამ შესაძლებელია. ოღონდ მაშინ, თუკი გადაწყვეტილად იცი, სად შეგიძლია გამოიყენო მიღებული ცოდნა.

როცა მოსწავლისათვის სწავლება მძიმეა, ის არაპროდუქტიულია. როცა ადამიანს მიზანი აქვს, რომლის მიღწევაც სხვადასხვა მეცნიერებების შესწავლითაა შესაძლებელი,– სწავლება სახალისო და სიხარულის მომტანია და ასევე უფრო სწრაფად ხდება მისი ათვისება.

როდესაც სწავლებაში სიყვარული მონაწილეობს – წარმოუდგენელი ეფექტი მოაქვს. სიყვარულს ნებისმიერი ბრძენის აზრ-ფიქრის ზუსტი ათვისების უნარი აქვს. მასწავლებლის მიერ ნათქვამი მხოლოდ რამოდენიმე სი-

ტყვაა საკმარისი, რომ სიყვარულს მომენტალურად შეუძლია მოსწავლეს საკითხი შეაცნობინოს სრულად და იმის იქითაც გაიტაცოს მისი აზრ-ფიქრი.

ღვთის საჩუქარი, დიდებული ენერგია – სიყვარული, მთავარი იყო ლუბომილკას სწავლებაში.

სახლშიც დიდი ცნობისმოყვარეობითა და ინტერესით უცქერდა გოგონა დედას ან ბებიას, თუ როგორ ამზადებდნენ ოჯახისთვის სადილს. და მათგან ითხოვდა, ყველა ქმედება, დაწვრილებით აეხსნათ მისთვის. იმასაც ცდილობდა, რომ თავადაც შეექმნა სხვადასხვანაირი კერძი და გამოსდიოდა კიდეც პატარას, არაჩვეულებრივი, ნაირ-ნაირი სახეობები.

ერთხელაც, ყველიერის კვირას, ბლინების დაგემოვნებისას მათთან ნათესავები სტუმრობდნენ. უამრავი ადამიანი მიდიოდა მაგიდასთან, საიდანაც ორ წყებად დაწყობილ ბლინებს იღებდნენ. ერთ წყებას დედა და ბებია აცხობდა, მეორეს – პატარა ლუბომილკა. მისი ბლინები უფრო მოეწონათ სტუმრებს. დარბაზის შორეული კუთხიდან სიხარულით უმზერდა გოგონა, სხვებთან შედარებით მისი ბლინების წყება როგორ ცოტავდებოდა.

ყოველდღე, მთელი ოჯახი სადილად როცა სხდებოდა, ჯამიდან, ხის კოვზით შეჭამანდს, ჯერ ბაბუა იღებდა და ამბობდა:

– მე ზუსტად ვიცი ვინც ეს შეჭამანდი დაამზადა. იგი სასიამოვნოა და ყველაზე გემრიელი.

– კიდევაც რომ,– კვერს უკრავდა მამა,– მასში არა მარტო უჩვეულო ბალახების შემადგენლობაა,– მასში გრძნობაცაა.

პატარა ლუბომილკა უადვილესად იმეცნებდა სწავლებებს, ყოფით საქმიანობაში უბადლოდ დაოსტატდა და გარეგნობითაც უჩვეულოდ ლამაზი დადგა.

მან, პირველი მოგვისგან, თავადაც რომ არ უწყოდა ისე, სიყვარულის უდიდესი ჭეშმარიტება გააცნობიერა:– თუკი გსურს ღმერთის გვერდით ყოფნა,– თავადვე გახდი ღვთაება.

ქორწინების წინაშე თამაშობანი

ავშევები იზრდებოდნენ. დგებოდა რჩეულთა ძიების ხანა. ახალგაზრდა-
თა დასახმარებლად, მნიშვნელოვანი ქმედებებისთვის თამაშობანი იქმნებოდა.

ხშირად, სადამოებით, დანიშნულ ადგილას, სოფლის განაპირას, როგორც წესი, თავს იყრიდა ვედრუსელი ახალგაზრდობა. კოცონს ანთებდნენ, ერთმანეთში ბაასობდნენ ან მღეროდნენ. ერთდროულად სამი, ოთხი სოფლიდან, კვირაში ერთხელ, შერჩეულ ადგილზე, საერთო სეირნობას აწყობდ-

ნენ. საყოველთაო სეირნობის დროსაც ანთებდნენ კოცონებს, მღეროდნენ სიმღერებს და ერთმანეთში ბაასობდნენ. ამასთან ერთად, ისეთი თამაშობები ტარდებოდა, რომლებიც ხელს უწყობდა შეყვარებულების მოძიებას.

გარეგნულად, ერთი შეხედვით, მარტივი და სადა იყვნენ ისინი, მაგრამ ამ სიმარტივეში და სისადავეში უდიდესი აზრი იფარებოდა.

„ნაბადული“

ში, მაგალითად იყო ასეთი თამაში. ახალგაზრდები წყვილ-წყვილად ხელჩაკიდებულნი დგებოდნენ ერთმანეთის გვერდიგვერდ და ხელებს მაღლა სწევდნენ. თავიდან ბიჭი ბიჭთან, გოგონა გოგონასთან იდგა. მათ, ვისაც მეწყვილე არ შეხვდებოდა ან პირველები ვინც იდგნენ, მიემართებოდნენ „ნაკადულის“ ბოლოსკენ და თავდახრილები ძვრებოდნენ მათ თავზე აღმართული ხელების ქვეშ. „ნაკადულში“ გამავალს ზემოთ არ უნდა აეხედა. ის, მეწყვილის არჩევის მიზნით ალაღბედზე ხელს დაჰკრავდა ვიღაცის ხელს. ვისაც არჩევანი ერგებოდა ის კვალდაკვალ გაჰყვებოდა და ისინი უკვე ორნი ერთად დგებოდნენ ყველა წყვილზე წინ. მეწყვილის გარეშე დარჩენილი, რიგის ბოლოში თავიდან ბრუნდებოდა და თავისთვის კვლავ მეწყვილეს ირჩევდა.

თამაში მარტივია, მაგრამ ნახე, ვლადიმირ, როცა ერთმანეთს ჩაჰკიდებდნენ ხელს, ახალგაზრდებს, უამრავი გრძნობა:– ერთმანეთისთვის უსიტყვოდ გამოტყდომა, მაღლიერება, სიყვარული ან განზიდულობა, თავადვე შეეძლოთ გადაეცათ. თამაშის გაგრძელებისას წყვილები იცვლებოდა და შესაძლებელი იყო იოლად შედარება, ვისი ხელი უფრო ყველაზე სასიამოვნო იყო მათთვის.

„კაფიობა“

ში თამაში უძველესია. ყველა თამაშობებზე ბევრად რთულია. დღევანდელი „სახუმარო კუპლეტები“, რომლებსაც ჩვენი პერიოდის ადამიანები მღერიან, მათგან წარმოიშვა.

აი, რაში მდგომარეობს უძველესი წინა საქორწინო თამაში „კაფიობა“. ერთმანეთის პირისპირ ორი მწკრივი დგებოდა. ერთი ყმაწვილების, მეორე ახალგაზრდა გოგონების. მწკრივის ბოლოს მდგომი გოგო „სახუმარო კუპლეტს“ მწკრივის ბოლოს მდგომ ყმაწვილს უძღვნიდა. კუპლეტის წარმოთქმისას გოგონა თან წაიცეკვებდა. კუპლეტის დასრულებისას გოგონათა მწკრივი ფეხებს ორჯერ სწრაფად აბაკუნებდა და სამჯერ ტაშს შემოჰკრავდა. და, მის მოპირდაპირე მხარეს მდგომი ყმაწვილი, ამ ხნის მანძილზე, თუ ვერ მოასწ-

რებდა შეეთხზა ან მეხსიერებაში მოეძია ღირსეული პასუხი, გოგონა ახალ კუპლეტს წაუძღვრებდა, მწკრივში უკვე შემდეგ მდგომ ყმაწვილს.

თუკი ახალგაზრდა ყმაწვილი დროულად პოულობდა ღირსეულ პასუხს, მაშინ მათ შორის სახუმარო დიალოგი გაგრძელდებოდა, მაგრამ ასე იშვიათად ხდებოდა.

მიუხედავად იმისა, რომ ახალგაზრდა ვედრუსებმა იცოდნენ უამრავი ლექსები, მაინც უმოკლეს დროში ყველა ვერ ახერხებდა ღირსეული პასუხის გაცემას, მითუმეტეს, როცა მოწინააღმდეგეები თავისი მხრიდან ყოველნაირად ცდილობდნენ ფეხების ბაკუნითა და ტამის შემოკვრით ხელის შეშლას.

სხვადასხვა სოფლისგან შემდგარ ერთ-ერთ ასეთ შეხვედრაზე ლუბომილაც გამოჩნდა. რადომირის ხუთი მეგობარი, რომლებმაც არაჩვეულებრივი გოგონა ბაზრობაზე ნახეს, ჩუმ-ჩუმად შესციცინებდნენ მას. რადომირის უახლოესი მეგობარი არგა კი, გოგონას საერთოდ თვალს ვერ სწყევტდა.

როცა „ნაკადულის“ თამაში დაიწყო, ყოველთვის თამაში გადაწყვეტილების მიმღები რადომირი, როცა რიგში ჩამდგარი აწეული ხელების ქვეშ გადიოდა და გადაწყვიტა ლუბომილასთვის ჩაეკიდა ხელი და მასთან ერთად წყვილში ჩამდგარიყო, მოულოდნელად შეცდა. როდესაც ის წყვილთა შორის თავდახრილი გადიოდა ის ლუბომილას სიახლოვეს გრძნობდა. ის მას თვალდახუჭულივც კი გრძნობდა მას, მაგრამ ლუბომილასა და მისი დაქალის წყვილს მიუახლოვდა თუ არა, რადომირმა მხოლოდ ნაბიჯი შეანელა, შემდეგ თითქოს ძილბურანში გადავიდა და მეზობელი სოფლის რომელიღაც ყმაწვილ გოგონას ჩაჰკიდა ხელი.

მისი მეგობარი არგა კი, უფრო მიზანსწრაფული აღმოჩნდა, როცა მისი „ნაკადულში“ გავლის ჯერი დადგა და არგა ლუბომილას მიუახლოვდა, აიღო მისი ხელი და არაჩვეულებრივ ქალწულთან ერთად ყველას შესაშურად წყვილთა მწკრივის თავში დადგა.

შემდეგ, მას ეკითხებოდნენ:

– როგორ ეჭირა ლუბომილას მისი ხელი? ხელზე ხელს უჭერდა, თუ სასხვათაშორისოდ ეკავა.

– არ ვიცი,– პასუხობდა არგა,– არაფერი მახსოვს. მომეჩვენა, რომ ხელი მიხურდა. ნახეთ, აი ახლაც ცხელი მეჩვენება იგი.

– აჰაი და ქალი!– აღტაცებაში მოდიოდნენ ყმაწვილები, თანაც ის, ისეთი ცხელი ყოფილა, თითქოსდა უხილავ ცეცხლის ალშია გახვეულიო.

ყოველივე ეს რადომირს ესმოდა, მაგრამ სდუმდა. მასაც დიდი ხანია ცეცხლი ეკიდა. ჯერ კიდევ იმ წუთიდან, როცა ბაზრობაზე არაჩვეულებრივი ქალწული იხილა. როგორც კი ის იღვიძებდა გამუდმებით მასზე ფიქრობდა. ლუბომილა მას სიხმარშიც კი ეცხადებოდა, მაგრამ ის მასთან შეხებას ძილშიც ვერ ბედავდა.

საქმეებში ყოველთვის წარმატებული რადომირი პოეტად ითვლებოდა, აქ კი, უბრალო სიტყვებიც ვერ მოიძია, რათა მასზე ემსჯელა.

როცა „კაფიობის“ თამაში დაიწყო, ის ყმაწვილთა მწკრივის შუაში მის მეგობარ არგასთან გვერდიგვერდ იდგა. როცა „კაფიობის“ ჯერმა მოუწია, გოგონამ ის ძალიან იოლად შესრულა. აი, აქ კი, ყველასთვის ცხადი შეიქნა:– არაჩვეულებრივი გოგონასთვის ჯობნა შეუძლებელი იყო.

ის თემებს მკვეთრად ცვლიდა. ისეთ უცნობ კუპლეტებს მღეროდა, რომელიც ადრე არ გაჟღერებულა. ერთიმეორეზე, რიგ-რიგობით ყველა ყმაწვილზე იმარჯვებდა, თუმცაღა თავად ყველაზე ახალგაზრდა იყო.

როცა რიგი არგამდე მივიდა, მან მოუხელთებელ გოგონასთვის, მართალია პატარა ხარვეზებით, მაგრამ პასუხის გაცემა მაინც მოახერხა. ლუბომილამ ერთი კუპლეტით უპასუხა, მაგრამ მაშინვე, არ დაელოდა ფეხისა და ხელის რითმულ დარტყმას, მოულოდნელად იმწამსვე თემა შეცვალა, ახალი კუპლეტებით ისე პოეტურად იხუმრა, რომ დაბნეულმა არგამ, თავისი კუპლეტებით შეპასუხება ვერც კი შეებდა.

შემდეგი იყო რადომირი. ლუბომილამ მას მოხდენილად მიუმღერა და რითმშიც კი თავის კუპლეტებს მიუცეკვა:

– მჭერმეტყველო, მამაცო, რაინდო და ბევრ საქმეთა შემცნობელო, ტბაში კაბა რომ გამირეცხე ასე დაგავიწყდაო?

ვიდაცამ გაიცინა, ლუბომილას კუპლეტები ხუმრობად ჩათვალა. ვიდაცაც ვერ მიუხვდა, ისევე როგორც რადომირმა, თუ რაზე იყო საუბარი და რადგან ვერ მიხვდა,– პასუხის გაცემაც შეუძლებელი იყო.

და, რადომირმაც ვერ შესძლო პასუხი გაეცა ლუბომილასთვის. როცა ფეხების ბაკუნი და ტაშისცემა მორჩა, რომლებიც პასუხის გსაცემ დროს ითვლიდნენ, რადომირი მიხვდა, რომ მისი დრო უკანმოუხედავად მიჰქროდა და ამის დაშვება არ შეიძლებოდა.

ლუბომილას მხარეს ერთი, მეორე, მესამე ნაბიჯი გადადგა. ის, სრულიად ახლოს მიუახლოვდა მას. ვერავინ მიხვდა, თუ რატომ იქნა თამაშის წესები დარღვეული, ამიტომაც ყველა გაირინდა.

რადომირი ლუბომილას წინ უტყვად დადგა. და, მოულოდნელად მწკრივში მდგარმა გოგო-ბიჭებმა გაიგონეს რადომირმა ყველას წინაშე როგორი გულისფანცქალით წარმოსთქვა ვედრუსული სიყვარულის ახსნა.

– შენთან, მშვენიერო ღვთაებავ, მე შევძლებდი უკუნისამდე სიყვარულის სივრცე შემექმნა.

ყველა ელოდა, ენაკვიმატი, ცეცხლოვანი ქალწული პასუხს როგორ გასცემდა, მაგრამ მოულოდნელად ის, თავად გახდა მოკრძალებული. შეცბუნებულმა, გაბრწყინებული თვალები ჯერ დახარა, შემდეგ ზევით აღმართა, თვალებიდან ცრემლი ჩამოუგორდა და ჩურჩულით უპასუხა:

– მეც, მზად ვარ შენ, დიადი თანაქმნილების შექმნაში დაგეხმარო.

რადომირმა ამ არაჩვეულებრივ ქალწულში ის პატარა გოგონა შეიცნო, ვისაც ბავშვობაში ტბაში კაბა გაურეცხა. იცნო და ხელი ჩაჰკიდა. ისინი ორნი ისე გაემართნენ, რომ ვერდარავის ამჩნევდნენ. *ორი მწკრივი ერთმანეთის პირისპირ მდებარედ იდგა და მზერით მიავილებდა მარადისობაში შემავალ სიყვარულს.*

ბკირბკინოსნობის რიტუალი

❦ ლადიმირ, ვედრუსთა გვირგვინოსნობის დიდებული ადათ-წესის შესახებ შენ იცი, და მის შესახებ „საგვარეულო წიგნშიც“ წერდი. უბრალოდ მოგაგონებ დიდებული ქმედებების არსს.

შეყვარებულებს წინ ელოდა საკუთარი ადგილ-მამულისთვის, ერთობლივად აერჩიათ ადგილი. ჩვეულებრივ, ისინი ორნი მიდიოდნენ სოფლის განაპირას, სადაც ბიჭი მშობლებთან ერთად ცხოვრობდა, შემდეგ იმ სოფლის განაპირას, სადაც გოგო ცხოვრობდა. და, არც ის წარმოადგენდა აუცილებლობას ახალგაზრდებს მშობლებისთვის თავიანთი მიზნების შესახებ შეეტყობინებინათ. სოფლებში ისედაც ესმოდათ და უწყოდნენ მომავალი აღსრულების შესახებ.

ერთი ჰექტარი ან მეტი ფართობის შერჩეული მიწის ნაკვეთზე, შეყვარებულნი რეალურ ცხოვრებას აგეგმარებდნენ. მათ უწევდათ აზრობრივად დაეგეგმათ სახლი, განეთავსებინათ უამრავი მცენარე, სადაც ყოველი, ერთმანეთთან ურთიერთკავშირში უნდა ყოფილიყო და ერთმანეთს უნდა დახმარებოდა.

ლუბომილამ და რადომირმა საკუთარი მომავლისთვის ადგილ-მამული მალე შეარჩიეს. ისინი, თითქოსდა მოლაპარაკებულები იყვნენ, სოფლის განაპირას გავიდნენ, სადაც პატარა ტყე იყო და ძლივს რომ მოსჩანდა ისეთი წყაროდან გამოსული მდინარე მორაკრაკებდა.

აქ, რადომირი ადრეც მიდიოდა ხოლმე. მარტო იჯდა, მომავალზე, თავის საყვარელ რჩეულთან ერთობლივ ცხოვრებაზე ოცნებობდა.

ორჯერ, რადომირი რომ არ იყო ისე, თავის ერთგულ ცხენზე ამხედრებულმა ლუბომილამაც ჩაუარა ამ ადგილს. თავადაც არ უწყოდა, თუ რატომ ქნა ეს. ერთხელ წყაროსთან ცხენიც კი, შეაჩერა. პატარა ტყეში გაისეირნა, თმა ჩაიწნა, ნაწნავი თასმით შეიკრა და ახალგაზრდა არყის ხესთან დიდხანს იდგა.

ახლა შეყვარებულები ზუსტად იმ ადგილას, – ერთად იდგნენ.

– მე აქ ყოფნა მარტოს მომწონდა. ჩვენი მოდგმის გაგრძელებას აქ ვისურვებდი, – სთქვა რადომირმა.

– მეც მომწონს ეს ადგილი, – თავისთვის ჩაიჩურჩულა ლუბომილამ.

მეორე დილისთვის, ის იყო ირიჟრაჟა, არჩეულ ადგილზე რადომირმა ოთხთვალით თხუთმეტი ხარიხა, გრძელი ტირიფის წნელები, მომცრო პალოები, და ცელი მიიტანა. როგორც კი, ბალახის მოცეღვა დაიწყო, დაინახა: ლუბომილა თავის ცხენს ჩორითით როგორ მოაჭენებდა. მის შემხედვარე რადომირს გული აუჩქროლდა და მის ჭენებას თვალი ვერ მოსწყვიტა. მათი ნაკვეთის, ჯერ კიდევ უხილავ საზღვრამდე, სამ მეტრამდე არ მისული ლამაზმანი გაჭენებული ცხენიდან ისე ჩამოხტა, მისი ჭენება არც შეუნელებია და რადომირთან მიირბინა.

– დილა მშვიდობისა შემომქმედო, – რადომირს ღიმილით მიმართა ლუბომილამ. – დღე კეთილად იწყება და მე გადავიწყვიტე ყვავილებისგან დაწული თასმა მომეტანა, მომავალში დასარგველი ნერგებისთვის ადგილების მოსანიშნად.

– მაღლობა შენ, დღის გალამაზებისთვის, – მიუგო რადომირმა.

შეყვარებულები არც გადახვევიან და არც უკოცნიათ ერთმანეთისთვის. გვირგვინოსნობამდე არ იყო მიღებული ვედრუსებთან ასეთი მოქცევა. და, ამაში უდიდესი აზრი იდო: ბავშვის ჩასახვამდე ჩახუტება და კოცნა მათ ჩვეულებრივობაში არ გადაჰყავდათ და ამიტომაც, როცა ჩასახვა ხდებოდა, მათი ენერგია უმაღლეს წერტილს აღწევდა. ერთმანეთს, არც პაემანს არასდროს არ უნიშნავდნენ.

არჩეულ ადგილზე თითოეული მაშინ მიდიოდა, როცა მას მოესურვებოდა.

ყოველ დღე, განთიადისას, რადომირი ყოველთვის პირველი მიდიოდა, მის კვალდაკვალ საკუთარ ცხენზე ამხედრებული ლუბომილაც ცხადდებოდა.

ერთი კვირის შემდეგ, რადომირმა საუცხოო, პატარა სახლის მსგავსი ფარდული გააწყო. ორნახევარი მეტრი სიგანით და სამი მეტრი სიგრძით. ჩაარქო ხარიხები მიწაში და კედლები დაწული ტირიფის წნელისგან გაუკეთა. ხარიხებითვე გადახურა და წნელებით გადაწნა.

ყოველივე ეს შეყვარებულებმა გამომშრალი ბალახით გადაფარეს. ხოლო შიგნიდან, კედლები და ჭერი, ლუბომილამ მოქსოვილი ტილო გამოაკრა. ასევე ორი დასაწოლი ქვეშაგებელი დააგო: ნამჯა (ჩალა) დააფინა, ზემოდან თივა გადააფინა და მოქსოვილი ტილო მთლიანად შემოაკრა.

როცა მშვენიერი პატარა სახლი აგებულ იქნა, შეყვარებულები იქ ღამეს ხშირად ათევდნენ, მაგრამ ერთმანეთთან ინტიმურ კავშირში არ შედიოდნენ. მომავალი ბავშვებისთვის ქორწინებამდე, ოჯახური ბუდის შექმნამდე, ასეთი სიახლოვე შეურაცხმჰყოფელად ითვლებოდა.

თანაც, შეყვარებულებს ჰქონდათ საქმე რითიც უნდა დაკავებულიყვნენ. რადომირმა განიერი ფიცარი მოიტანა, მასზე ნაკვეთის გეგმა საჭრისით ამოკვეთა და შუქ-ჩრდილების ყველა მხარე აღნიშნა. მზის ამოსვლა-ჩასვლა აღნიშნა. მთვარის მიმოსვლა. დღის ძალისა და ღამის ძალის მოძრაობა. ნიავექარის მიმართულება.

ლუბომილა ხშირად მიდიოდა ნაკვეთის განაპირას, სადაც დიდხანს იდგა ხოლმე. წარმოდგენაში მომავალი ნარგავების სურათს სახავდა. მერე რადომირის გეგმასთან მიდიოდა და მას უსადაგებდა, აკვირდებოდა ქარი ან ჩრდილი მათ ზიანს ხომ არ მიაყენებდა.

როცა ზამთარი დადგა, ლუბომილა სიყვარულის სამფლობელოს იშვიათად სტუმრობდა. ის მშობლების სახლში ტილოს ქსოვდა, რადომირისთვის საჩუქრად პერანგს სიყვარულით ქარგავდა.

რადომირი მომავალ ადგილ-მამულს ხშირად სტუმრობდა, უწინდებურად ქარის მიმართულებებს აღნიშნავდა, არე-მარეს თოვლი რა რაოდენობით და როგორ ევინებოდა იმას იმახსოვრებდა.

ვედრუსები წლიდან წლამდე ამინდის კალენდარს ასე ადგენდნენ. ასეთი სქემებიანი ფიცარნაგები ყოველ ვედრუსულ ოჯახში იყო. ამინდის სიზუსტით განსაზღვრა, ერთი წლით ადრე შეეძლოთ, უფრო მეტიც, ორი და სამი წლითაც ადრე. თითქოსდა, მსგავსი კალენდრის გადმოღება მშობლებისაგან უფრო იოლი იყო, მაგრამ იგი არც ისე ზუსტი იქნებოდა. ადგილმდებარეობის ლანდშაფტი ოდნავ განსხვავებული იყო და მცენარეები შეიძლება ქარისგან მამულში მყოფ პატარა გორაკს და პატარა ტყესაც დაეცვა. ზამთარშიც, თოვლის ნამქერი, შესაძლოა სხვადასხვა ადგილებში, სხვადასხვაგვარად მიყრილიყო.

როცა გაზაფხული დადგა, რადომირისა და ლუბომილას აზრ-ფიქრში პროექტიც დასრულდა. მათ, ადრეული გაზაფხულიდან კვლავ ერთად დაიწყეს თავიანთ პატარა სახლში ცხოვრება. ამჯერად პალოებითა და თასმებით, გამხმარი ტოტებით უწევდათ ყველა დასარგველი ნერგისთვის ადგილის აღნიშვნა. პროექტის ერთმანეთთან შეთანხმება. რადომირს ჭის ამოთხრა, წყაროს შემოფარგვლა უწევდა.

დარჩა ორი კვირა, სანამ კიდევ შესაძლებელი იყო ნერგების მიწაში ჩარგვა და ამიტომაც შეყვარებულებმა ქორწინებისთვის მზადება დაიწყეს.

ჯერ იმ სოფელში წავიდნენ, სადაც საქმრო ცხოვრობდა, შემდეგ საცოლის სოფელში. შედიოდნენ ყოველ სახლში, მასპინძლებს გვირგვინოსნობაზე პატიუბდნენ. მათ სტუმრობას ყოველ ოჯახში დიდი მღელვარებით ელოდნენ. ყველას სურდა მათი სიყვარულის ხილვა და მათი მომავალი ცოცხალი სახლისთვის ძღვენის განსაზღვრა. როცა ახალგაზრდა წყვილი თავად ეწვეოდა სამეურნეო ეზოს ან სახლს, ისინი მასპინძლებს მრავალსიტყვაობით არ

მიმართავდნენ. ყველა მათგანს, მხოლოდ თითო ფრაზას ეუბნებოდნენ. აი, მაგალითად ასეთს:– „ტაქტიანია, თქვენი მშრომელი დათვი“, „საზრიანია თქვენი კატა“, „ო, რა მშვენიერია თქვენი ვაშლის ხე“.

ყოველი მათგანისთვის, რომლებიც ბაღში გახარებულ ხეზე ან მათთან მცხოვრებ კატაზე შეყვარებულთა შექებას ისმენდა, ეს ნიშნავდა, მათი მასპინძლების ღირსეული ცხოვრების აღნიშვნას და იმასაც, რომ შეყვარებულებსაც ასეთივე მცენარის ან ცხოველის ყოლა ესურვებოდათ.

ახალგაზრდებს სახლში არ ეპატიებოდნენ და არც არაფრით უმასპინძლებოდნენ. ტყუილად არ ჰქონდათ ეს დაწესებული ვედრუსებს. მიპატიჟებასა და გამასპინძლებაზე ახალგაზრდების მხრიდან უარის თქმა, უტაქტობა იქნებოდა, ხოლო ისინი სტუმრად ყოფნისას, თუ შეყვანდებოდნენ, მაშინ ყველა სახლის შემოვლას გვირგვინოსნობაზე დასაპატიჟებლად, ველარ მოასწრებდნენ.

ოდნავ დაარღვია წესი რადომირის ბავშვობის მეგობარმა არგამ. როცა შეყვარებულები მათთან სახლში შევიდნენ და სანამ მის მამას ესაუბრებოდნენ, არგა უცებ თავისკენ გაიქცა, იქიდან არაჩვეულებრივი კვიცი გამოიყვანა, რომლითაც მთელი სოფელი აღტაცებული იყო და მღელვარებით მიმართა მათ:

– თუ შეიძლება, მიიღეთ ჩემგან ეს ცხენი. იმის შემდეგ, რაც იგი ბაზრობაზე ლუბომილას მიერ იქნა მოთვინიერებული, უკვე აღარავის არ უშვებს თავისთან.

მამამ ეშმაკურად გადახედა შვილს და სთქვა:

– იქნებადა შენ არ უშვებ მხედრებს, ცხენთან ახლოს? შენც, რატომღაც არ მგზავრობ მასზე.

ოდნავ შეცბუნებულმა არგამ უპასუხა:

– დიახ, არ ვმგზავრობ, თავად გადავწყვიტე ასე, დაე მუდამ თავისუფალი იყოს ეს კვიცი. ახლა კი, გადაწყვეტილება შევცვალე. მიიღეთ ჩემგან ცხენი და აღვირი ლუბომილას გაუწოდა.

– გამდლობთ,– უპასუხა ლუბომილამ,– ცხენის მიღება არ შემიძლია, სხვაზეა იგი მიჩვეული, მაგრამ თუ მისგან კვიცი გყავთ, ჩვენ დიდი მადლიერებით მივიღებდით მას.

როცა ახალგაზრდებმა, ადგილ-მამულთა შემოვლა დაასრულეს და დანიშნული დღე ყველასთვის ცნობილი გახდა, მაშინვე ორივე სოფელი განთიადის დადგომიდანვე გაესწრაფა მათი ნაკვეთისკენ. უკლებლივ ყველა,– მოხუცი თუ ახალგაზრდა.

დადგნენ ადამიანები მათი ნაკვეთის საზღვრის პერიმეტრის გასწვრივ, რომელიც ახალგაზრდებმა ხმელი ტოტებით აღნიშნეს და სადაც ცენტრში, ფარდულის გვერდით აღმართული ბორცვი, ყვავილებით იყო მორთული.

იმ ბორცვზე რადომირი შედგა და შეკრებილ ადამიანებს მომავალი ადგილ-მამულის პროექტი მღელვარედ ჩამოუყალიბა.

და ყოველთვის, როცა ახალგაზრდა იმ ადგილს უთითებდა, სადაც რომელიღაც მცენარე უნდა დარგულიყო, პერიმეტრზე მდგომ ადამიანთა რიგიდან ერთ-ერთი მათგანი წინ გამოდიოდა და რადომირის მიერ აღნიშნულ ადგილზე დგებოდა, ხოლო წრიდან ყოველ გამომსვლელს, ხალხი თავს უკრავდა. გამომსვლელნი, ხომ ახალგაზრდების მიერ მაშინ იყვნენ შექცეულნი, როცა ისინი ადგილ-მამულთა შემოვლას ახდენდნენ. მათ, მშვენიერი მცენარის გაზრდისთვის, ახალგაზრდების ქება დაიმსახურეს. ეს კი, იმას ნიშნავდა, რომ ისინი ღირსნი იყვნენ შემომქმედის, ყველასთვის საყვარელი მათი მამის, – ღმერთის შექცების.

დაასრულა რა რადომირმა პროექტის აღწერა, გორაკიდან ჩამოვიდა, მივიდა იქ, სადაც ლუბომილა მოწიწებით იდგა და დიდი მღელვარებითა უსმენდა მის გამოსვლას. ჩაჰკიდა მას ხელი და გორაკისკენ დარბაისლურად წაიყვანა. ახლა შეყვარებულები ორივენი ერთად ამალეულ ბორცვზე დადგნენ და რადომირმა ყველას წინაშე შემდეგ სიტყვები სთქვა:

– მე, სიყვარულის სივრცეს აქ, მარტო არ ვქმნიდი. ჩემს გვერდით და თქვენს წინაშე ხალხნო, – ჩემი მშვენიერი შთაგონება.

გოგონამ, უფრო სწორი იქნება ვთქვა, ქალწულმა ყველას წინაშე თვალი დახარა. ყველა ქალს საკუთარი სიმშვენიერე აქვს. მაგრამ ყოველი ქალის ცხოვრებაში შეიძლება იყოს წუთები, როცა ყველაზე აღმატებულია ის. დღევანდელ კულტურაში ასეთი მომენტები აღარ არის, მაგრამ მაშინ...

და აი, ადამიანებს მზერა მიაპყრო ლუბომილამ. მის წინ მდგარი ყველა ადამიანის აღფრთოვანებულმა შემახილმა მოულოდნელად იხუვლა. გოგონას სახეზე კადნიერი კი არა, თამამი ღიმილი გაკრთა. მას სიყვარულის ენერგია ავსებდა. ჩვეულებრივზე უფრო მკაფიოდ ლაწევები აუფაკლდა. ჯანმრთელობით მფშვინავმა ქალწულის სხეულმა და თვალთა ცისკროვანებამ იქ მდგომი ადამიანები და მათ გარშემო მთელი სივრცე სითბოში გაჰხვია. მათ გარშემო წამიერად ყოველივე გაირინდა. ახალგაზრდა ღვთაება, მათ წინაშე მთელი თავისი სიმშვენიერით ბრწყინავდა. ამის ხილვით აღტაცებული ხალხი თვალს ვერ სწყვეტდა. ამიტომაც გორაკზე, სადაც შეყვარებულები იდგნენ, მათი მშობლები სწრაფად ვერ მივიდნენ. ისინი, ხანდაზმულთა და ოჯახის ახალგაზრდა წევრების თანხლებით მათკენ დარბაისლურად გაემართნენ. როცა გორაკთან შეჩერდნენ, ახალგაზრდებს ჯერ თავი დაუკრეს, მერე დედამ თავის ქალწულს ჰკითხა:

– მთელი ჩვენი გვარ-ჯიშის სიბრძნე შენშია. გვითხარი ასულო ჩემო, შენს მიერ არჩეულ მიწაზე საკუთარ მომავალს ხედავ შენ?

– თქვენს წინაშე წარდგენილი პროექტი ჩემს სულს მოსწონს, თუმცაღა, ცოტა რამის დამატება მეც მსურს.

ლუბომილამ გორაკიდან სწრაფად ჩამოირბინა, მოულოდნელად ადამიანებისკენ გაესწრაფა და მომავალი ბაღის განაპირას მივიდა. იქ უკვე შეჩერდა და სთქვა:

– აქ, წიწვოვანმა ხემ უნდა გაიხაროს, მის გვერდით კი არყის ხემ, როცა ქარი აი, იმ მხრიდან დაუბერავს, იგი ფიჭვის ტოტებს შეარხევს, შემდეგ არყის ხის ტოტებს დაუბერავს და ნიავი ორივე ხის ტოტებს მელოდიას გააჟღერებინებს. ერთნაირი სიზუსტით მელოდია არც ერთხელ არ განმეორდება, თუმცაღა სული მათი შრიალის ჟღერადობით ყოველთვის დატკბა. აი აქ, – და, ქალწულმა ოდნავ გვერდით მიირბინა, – აი აქ, ყვავილები უნდა ამოვიდნენ. დაე, ჯერ წითელმა ფერმა იელვოს, ოდნავ მოგვიანებით იისფერმა, აქ კი ბორდომ და ისამნისფერმა.

დაწვებმეფაკლული ლუბომილა, როგორც ფერია ისე აცეკვდა. წრეში მდგარი ადამიანები კვლავ მოძრაობაში მოიყვანა, რომლებიც იქითკენ გაასწრაფა, საითაც გზნებით მიუთითა, იქ სადაც ყვავილთა თესლები მათ მიწაში უნდა ჩათესათ.

ლუბომილამ როცა საკუთარი ცეკვა დაასრულა, კვლავ გორაკისკენ გაემართა და თავისი რჩეულის გვერდით დადგა. მერე კი კმაყოფილებით წარმოსთქვა:

– ახლა, აქ სივრცე მშვენიერი იქნება, მშვენიერ სურათებს ამოზრდის მიწა.

– უთხარი ყველას, ჩემო ასულო, – კვლავ მიმართა ქალწულს დედამ, – ყოველივე ამ მშვენების გვირგვინად ვინ იქნება? მთელს დედამიწაზე მცხოვრებთა შორის, შენი ხელით გვირგვინს ვის დაადგამდი?

– გვირგვინის დადგმის ღირსი ის იქნება, ვის აზრ-ფიქრსაც უნარი აქვს უმშვენიერესი მომავალი შეჰქმნას, – და თავის საყვარელ ადამიანს ხელით შეეხო, რომელიც მის გვერდით იდგა. ყმაწვილმა ასულის წინაშე ცალ მუხლზე დაიჩოქა. ქალწულმა მას თავზე, ლამაზი გვირგვინი, თავისი ხელით სურნელოვანი ბალახისა და ყვავილებისგან მოწნული ულამაზესი გვირგვინი თავზე ღირსებით დაადგა. მერე გვირგვინოსანს თმებზე მარჯვენა ხელი სამჯერ შემოუსვა, ხოლო მარცხენა ხელით გვირგვინდადგმული მის წინ თავდახრილი თავი თავისკენ მიიზიდა. ამის შემდეგ რადომირი წამოდგა, ხოლო ლუბომილა გორაკიდან ჩამოვიდა და მის წინაშე თავი მორჩილად დახარა.

ახლა უკვე, როგორც მიღებული იყო, ყმაწვილის მამა და მთელი მისი ჯალაბობა გორაკთან მივიდა. ღირსებით დადგა და მამამ, ყველაზე ამაღლებულ გორაკზე მდგარ გვირგვინდადგმულ ძეს ჰკითხა:

– ვინ ხარ შენ, ვის აზრ-ფიქრსაც სიყვარულის სივრცის შექმნის უნარი აქვს?

და, რადომირმა უპასუხა:

– მე ვარ მე შენი და მე შემომქმედის.

– შენზე გვირგვინია დადგმული,– დიადი მისიის აღმნიშვნელი. რას გააკეთებ, გვირგვინოსანო შენ, როცა შენი სივრცის განკარგვის ძალაუფლება გექნება?

– უმშვენიერეს მომავალს შევექმნი,– პასუხმა გაიჟღერა.

და მამა კვლავ ეკითხება:

– სად აიღებ ძალებსა და შთაგონებას ჩემო ძეო და გვირგვინდადგმულოო შემომქმედის ძეო ?

– სიყვარულში!

კვლავ გაიჟღერა კითხვამ:

– სიყვარულის ენერგიას მთელს სამყაროში ხეტიალის უნარი აქვს. როგორ შესძლებ მთელი სამყაროს სიყვარულის ანარეკლის დანახვას დედამიწაზე?

– არის გოგონა ერთი, მამავ, და ჩემთვის ის,– სამყაროსეული სიყვარულის ანარეკლია დედამიწაზე,– და ის, ამ სიტყვებთან ერთად გორაკიდან ჩამოვიდა და ლუბომილასთან მივიდა, ხელი ჩაჰკიდა და კვლავ ამალგებულ გორაკზე აიყვანა.

და ორი ოჯახი ერთმანერთში ჯგუფად შეირწყნენ და ყველანი ერთმანერთს ეხვეოდნენ, ხუმრობდნენ, იცინოდნენ. შემდეგ ახალგაზრდა ყმაწვილი ყველას მადლობას უხდოდა და. ყველამ მოტანილი ძღვენის იმ ადგილზე ჩათესვა, ჩარგვა დაიწყო, სადაც მან ადრე მიუთითა.

მათ, ვისთვისაც ადგილი მითითებული არ იყო, თავიანთი მოტანილი ნერგები სად რა დაერგოთ, უკვე მონიშნულ საგვარეულო მამულის საზღვარს ფერხულითა და სიმღერით მიჰყვებოდნენ და მოტანილ თესვას მიწაში ჰყრიდნენ. სულ რაღაც რამოდენიმე წუთი გავიდა და ბალი უკვე გაშენებული იყო. და კვლავ, გვირგვინოსანმა ყმაწვილმა ხელი აღმართა და დამდგარ სიჩუმეში წარმოსთქვა:

– ადამიანისადმი შემომქმედის მიერ ბოძებული ნადირ-ცხოველები დაე, ჩვენს გვერდით იყვნენ და მეგობრულად იცხოვრონ.

და მათ, ვისაც საჩუქრად ცხოველები: კატის კნუტი, ლეკვი, ხბო თუ ძაღვის ბელი ჰყავდათ მოყვანილი ფარდულთან მივიდნენ. რადომირის მეგობარმა არგამ კი,– დაპირებული კვიცი აჩუქათ.

შემდეგ, ტირიფის ტოტებისგან სწრაფად მიუწნეს ფარდულს სადგომები. და, სულ მალე ახალგაზრდების დროებითი საცხოვრისი ასევე ახალგაზრდა ცხოველებით გაივსო და ამაში უდიდესი აზრი იდო: ერთმანერთში არ-

ეული ნადირ-ცხოველები სამუდამოდ მეგობრულად იცხოვრებდნენ, ერთ-მანერთზე იზრუნებდნენ და ერთმანეთს დაეხმარებოდნენ.

საჩუქრების მიღების შემდეგ, ახალგაზრდებმა ნათესავ-მეზობლებს კვლავ მადლობა გადაუხადეს და ყოველივე ამის შემდეგ ფერხულითა და სიმღერებით, როგორც მიღებული იყო შეკრებილმა ხალხმა, – მხიარული დროსტარება დაიწყო.

ახალად დაგვირგვინებული ახალგაზრდა წყვილი, თითოეული ცალ-ცალკე საკუთარ მშობლებთან ერთად მათი სახლებისკენ გაემუდრნენ. აწი ისინი ორი ღამე და ერთი დღე, ერთმანეთს არ ნახავდნენ.

ამ ხნის განმავლობაში ორი სოფლის ყველაზე საუკეთესო ოსტატებმა წინასწარ გამზადებული სახლის მასალა, მამულში გადაიტანეს, სახლი ააგეს, სახურავი დაადგეს, იატაკი დააგეს, ყველა ღრიჭო ხავსითა და ბალახებით დაგმანეს. ქალებმაც იმ ახალ სახლში საუკეთესო ხორავი დაალაგეს. ორმა დედამ საძინებელს ტილოს გადასაფარებელი გადააფარეს და მეორე ღამეს უკვე ყველა ადამიანმა ადგილ-მამული დატოვა. სიყვარულის ენერგია კი, ახალგაზრდა შეყვარებულთა მოლოდინში ადგილ-მამულს თავს დაფარფატებდა.

ნახე, რა გამოდის, ვლადიმირ, ვედრუსელთა ოჯახმა, მოცემულ შემთხვევაში კი პატარა ლუბომილას ოჯახმა, ქალიშვილში დაბადებული სიყვარულის გრძნობა ღვთის საჩუქრად მიიღო და ამ გრძნობას ისე მიუდგა, როგორც ღმერთის მიერ გამოგზავნილი ახალი ოჯახის წევრის მოვლინებას. შედეგად, ეს სიყვარული პატარა გოგონას აღზრდაშიც დაეხმარათ. უფრო მეტიც, შესაძლოა მის ძირითად აღზრდელადაც კი იქცა. ბეზია, გოგონას იმის შეცნობაში დაეხმარა, თუ რა სურდა სიყვარულის ენერგიას მისგან და მარტივი, ბავშვებისთვის გასაგები ენით, კონკრეტული ქმედებებისკენ მიუთითა.

გოგონა, სწავლებლების ათვისებას, ყოფით სიბრძნეთა შეცნობას, საკუთარი სულისა და სხეულის სრულყოფას, – სიყვარულით შთაგონებული იწყებს.

ვინ იყო ლუბომილას წარმატებებში მთავარი? ბეზია, ბრძენი მოგვიმასწავლებელი, თავად გოგონა თუ დაუცხრომელი სიყვარულის დიადი ენერგია?

– ვფიქრობ, თუკი სიყვარულის ენერგიის ძალისხმევას მოვაშორებთ, მაშინ ყველა სხვა მონაწილეები ნაკლებად თუ შესძლებდნენ გოგონას მიღწევების შეწევნას, მაგრამ, რომ არ ყოფილიყვნენ ისინი, სიყვარულის ენერგია მარტო, ნაკლებად შესძლებდა გოგონა სწორ გზაზე დაეყენებინა.

– გამოდის, მოხდა ერთობლივი თანაქმნადობა და ყველასთვის სიხარულის მომგვრელი მისი ჭკერეტიცაა. და, ეს ზუსტადაც ის არის, რაც ღმერთს ადამიანისგან სურს.

– გეთანხმები. თავად საქორწინო რიტუალი, ადათ-წესი, იგი სილამაზის თვალსაზრისით, სიღრმისეული აზრითა და რაციონალურობით საერთოდაც უბადლოა. დღესასწაული კი, – შედეგრი. თუკი მას დღევანდელ საქორწინო ადათ-წესს შევადარებთ, გამოდის რომ: ჩვენ გადავიქცეთ ოკულტურ იდიოტებად. რა რჩებათ ახალგაზრდებს დღევანდელი ქორწილის შემდგომ მოგონებად? მანქანით სეირნობა და რატომღაც მარადიულ ცეცხლთან მისვლა, ლოთობა-ღრეობა კაფეში ან რესტორანში, „კოცნას“ შეძახილები და თვალსაჩინოდ ტურებში კოცნები, ენერგიის განმფლანგველები, რომელიც ბავშვის ჩასახვისთვისაა ეგ ზომ აუცილებელი.

ვედრუსთა ქორწინების ადათ-წესის შემდეგ, ახალგაზრდებს მოგონებები კი არ რჩებათ, არამედ რეალური სახლი, საუკეთესო ოსტატების მიერ ხალისსა და მხიარულებაში აშენებული, ბალი უამრავი მცენარეული ნერგებით გაშენებული. რომელიც ახალგაზრდა შეყვარებულთა აზრ-იქრის მიხედვით იქნა დაგეგმარებული და ნათესავ-მეგობრების, მეზობლების მიერ დარგულ-დათესილი და ერთობლივად მათი ხელით შესრულებული.

– ფაქტობრივად მათ, ჭეშმარიტი სიყვარულის სივრცე რჩებათ. წმიდა, ჭეშმარიტად ღვთიური, ცოცხალი ბუდე, რომელშიც შემდგომ მოხდება კიდევ ბავშვის ჩასახვა.

მოწმებად, ვედრუსთა ქორწინების ადათ-წესების მიხედვით გამოდიან, როგორც ახლა ხდება არა ორი მეგობარი, რომლებიც ხელს რაღაც ფურცლის ნაგლეჯზე აწერენ, – არამედ ყველა ნათესავ-მეგობარი, მეზობელი და, საერთოდ მთელი მხარე, – მათ საგვარეულო მიწაზე სიცოცხლის შემქმნელი.

ახალგაზრდები, თავისი მხრიდან გამოცდას ერთად აბარებენ, მთელი სოფლის წინაშე ჰყვებიან მომავალი საგვარეულო მამულის დაგეგმარების შესახებ. ვფიქრობ, იგი წარმოადგენს განუზომლად დიდს, ვინემ დღევანდელი სადოქტორო დისერტაციაა.

რასაკვირველია, ცოცხალი სივრცის მატერიალიზება, სახლი, მეურნეობა, მოქმედებათა სილამაზე, რისი მეშვეობითაც იგი იქმნება, უეჭველად მნიშვნელოვანი ფაქტორია. მაგრამ, კიდევ უფრო არანაკლებ მნიშვნელოვანი, ერთი წარმოდგენილი ასექტია. ნახე, ვინ აქორწინებს ახალგაზრდებს. არა მშობლები, არა ვიღაც შემთხვევითი ადამიანი ქორწინების სახლიდან, ან მღვდელი ეკლესიიდან, რომლებსაც ხშირ შემთხვევაში მექორწინეები პირველად და უკანასკნელად ხედავენ.

ლობოშილა თავად აქორწინებს რადომირს! ის, ყველა შეკრებილთა თანდასწრებით რადომირს თავზე გვირგვინს, – თავადვე ადგამს. ასეთი

ქმედება, ჭეშმარიტად ღვთის შვილებმა შეუძლიათ ჩაატარონ. ეს ფსიქოლოგიური ფაქტორი არც ისე უბრალოა, როგორც შეიძლება პირველ ჯერზე მოგეჩვენოს კაცს.

ადამიანი, რომელიც ნებას აძლევს ვიღაც ადამიანებს საკუთარი სიცვარული რეგისტრაციაში გაატაროს, ქვეცნობიერის დონეზე უკვე მომავალი ოჯახის ბედზე პასუხისმგებლობას იხსნის. ლუბომილა, პირიქით, მას თავის თავზე იღებს.

თანამედროვე ახალგაზრდებსა და ღმერთს შორის, დაქორწინებისას ბევრი პირობითობებია. ესაა მშობლების კურთხევა, ზაქსში რეგისტრაცია, ეკლესიაში მღვდელი.

ვედრუსელ დასაქორწინებელ ახალგაზრდებსა და ღმერთს შორის კი არავინაა. აქედან გამომდინარე, მათი დაქორწინების მაკურთხებელი მხოლოდ თავად ღმერთია.

და იგი ამას, ჯერ კიდევ გვირგვინის დადგამდე დანამდვილებით აკეთებს. იგი მათ ურთიერთსიყვარულს რეალური გამოვლინებებით უგზავნის. ვედრუსებმა უწყოდნენ, როგორ მიეღოთ ეს გზავნილი და მარადიულად ექციათ იგი. და, ჩასახვამდე ვედრუსთა პერიოდის ადამიანთა ცხოვრებაში რა ხდება?

ჩაბახუბი

მვირგვინოსნობის წეს-ჩვეულება შესდგა. თუმცა ახალგაზრდები საქორწინო ქეიფის შემდეგ, პირველ საქორწინო ღამეს, ჩვეული საქორწინო ქმედებების განსახორციელებლად საწოლში მაშინათვე არ ხტებიან. მათ, ნათესაობა არ აიძულებს მაშინათვე ლოგინში ჩაწოლას და შემდგომ იქ, დამსწრეთათვის საჩვენებლად სისხლიანი ზეწრის გამოფენას, რასაც ბევრ საქორწინო წეს-ჩვეულებების დროს აკეთებენ, განსაკუთრებით კავკასიაში.

ახალგაზრდა შეყვარებულები ცალ-ცალკე მიდიან თავთავიანთი მშობლების სახლებში, იქ სძინავთ და ზანაობენ. ამ მოქმედებაშიც უდიდესი აზრი იფარება.

საგვარეულო ადგილ-მამულის პროექტის ჩაბარების დროს გადატანილი მღელვარება გადის. გვირგვინოსნობასთან დაკავშირებული მღელვარებაც გადის, სადაც ისინი მთლიანად ერთმანეთით იყვნენ დაკავებულნი და უმაღლეს მწვერვალზე იმყოფებოდნენ, მართალია სასიამოვნოზე, მაგრამ დიდი ემოციური დამაბულობის ქვეშ.

ისინი ისვენებენ, გამოძინებას თავიანთი მშობლების სახლში ახდენენ, თუმცაღა, მაინც ერთმანეთზე ფიქრობენ.

მათი პაემანი, როგორც ცოლისა და ქმრის, ორი დღის შემდეგ შესდგება. და ამ დროისთვის ყველაფერი მომზადებულია, რათა მათი პირშმოს ჩასახვა განხორციელდეს. საქმე აქ, არამარტო მატერიალურ სიკეთეებზეა. სახლი, ცხოველებისთვის თბილი ზაგაა, ბაღ-ბოსტანიც, რასაკვირველია მნიშვნელოვანია. მაგრამ ახალგაზრდების სულიერი და ფიზიკური მდგომარეობაც ასევე მნიშვნელოვანია. რადომირმა რიჟრაჟზე გაიღვიმა და არავინ გაუღვიძებია ისე, თავზე გვირგვინი დაიდო და დედის ხელით ამოქარგული პერანგი თან წაიღო. ის ნაკადულისაკენ გაიქცა, რომელიც სათავეს წყაროდან იღებდა.

გარიჟრაჟამდე გზას, მთვარე უნათებდა და ცაზე ვარსკვლავთა გირლიანდები ჯერ კიდევ ციმციმებდნენ. ნაკადულში დაიბანა, პერანგი გადაიცვა და სწრაფად გაემართა სანუკვარი თანაქმნილებისკენ. ცის კაბადონზე რიჟრაჟი გაკრთა.

და აი, ის იმ ადგილზე დგას რომელსაც საკუთარი ოცნებით ჰქმნიდა, სადაც ცოტა ხნის წინ ორი სოფელი მხიარულდ დღესასწაულობდა.

გრძნობების რა ძალა და შეგრძნებები შეიძლება ჰქონდეს იმ წუთში ადამიანს, – ამის გაცნობიერება, თუკი მსგავსი რამ თავად არ განუცდია, – შეუძლებელია.

შეიძლება ითქვას, რომ ადამიანში ღვთიური გრძნობები და შეგრძნებები აღიძრა. და, იგი მოციმციმე განთიადის სხივში, უფრო და უფრო მძაფრდებოდა, – რომელშიც... აი ისიც! მისი უმშვენიერესი ლუბომილა! განთიადის სხივით გაბრწყინებული, ის მასთან და საკუთარ თანაქმნილებასთან, – პაემანზე მორბოდა.

ხორცშესხმული ზმანება რადომირთან მოიქცაროდა. სრულჰყოფილებას რასაკვირველია, ზღვარი არა აქვს, მაგრამ ორივესთვის დრო შეჩერდა. ისინი საკუთარ სახლში გრძნობათა ბურუსში გაეხვივნენ. მაგიდაზე დალაგებული სანოვაგის და საწოლის გადასაფარებელზე დაფენილი გამშრალი ყვავილების სასიამოვნო სურნელი იფრქვეოდა:

– რაზე ფიქრობ შენ ახლა? – კაცს მხურვალედ ჩასჩურჩულა ქალმა.

– მასზე, ჩვენს მომავალ ბავშვზე, – ჩურჩულითვე უპასუხა კაცმა... რადომირმა ლუბომილას შეხედადა... რა ლამაზი ხარო შენ! – ჩასჩურჩულა და გააჟრჟოლა... კაცმა თავი ვერ შეიკავა და თავისი ხელი ქალის მხარსა და დაწვს ფრთხილად შეახო.

ლუბომილასა და რადომირის სულში უბრალოდ სიხარული კი არ სუფევდა, არამედ ერთმანერთის შემყურე მათი სულები უტყვ დღესასწაულს განიცდიდნენ.

„ჩემი ქმარი, – თავისთვის უხმოდ ჩურჩულებდა ლუბომილა, – ჩემი ქმარი, მადლობა ცასა და მთელს სამყაროს! რა ბედნიერებაა! – სიყვარულში ცხოვრებას ჩუქნი შენ ადამიანებს, ღმერთო სამართლიანო“.

„ჩემი ცოლი“,- თავისთვის ფიქრობდა რადომირი და ლუბომილას შესცქეროდა. კაცი თვალეებს ნაბავდა,- კვლავ ახელდა, რათა ქალი მოულოდნელად ეხილა, ისე, თითქოს ქვეყანიერებაზე ყველაზე საუკეთესო ზმანება ყოფილიყო. თითქოს ყველაზე მთავარი ღვთაება წარსდგა მის წინაშე. მაგრამ რადომირი არა „ვითომცდა“ ხედავდა თავის წინაშე ღვთაება ლუბომილას, არამედ ღვთაებას ცხადად ხედავდა.

მხურვალე სიყვარულის სუნთქვამ ორივე გაჰხვია და წარმოუდგენელი სიმაღლეებისკენ გაიტაცა.

მილიონი წელი არ შეუძლია არავის აღწეროს გამოწვლილვით, თუ რა ხდებოდა ქალში და მამაკაცში, როცა ურთიერთ სიყვარულით აღტყინებულნი, თანაქმნადობისთვის ერთმანერთში შერწყმულნი, თავისსა და ღმერთის მსგავსს ჰქმნიდნენ ადამიანები. მაგრამ ზუსტად უწყოდნენ ვედრუსული კულტურის ადამიან-ღმერთებმა: როცა აუხსნელი სასწაული ერთმანერთში შერწყმით აღსრულდება, ისინი, ცალ-ცალკე კვლავ თავისთავადი რჩება. და, ამავდროულად ამოუხსნელ წაშში სამყარო შეკრთება ზმანების ხილვისგან: სული ახალშობილისა ვარსკვლავებზე ფეხშიშველი წატანტალდება, დედამიწისკენ გაესწრაფება, თავისი თავით მათთან ერთად მესამეც ერთმანერთში განხორციელდება (ხორცი შეესხმება.)

განთიადი ბედნიერ დღეში გადადიოდა. და მზე დედამიწაზე ამოიწვერა. მეტი სიკაშკაშით ანათებდა უწვრილესი სხივით იმ ადგილს, დედამიწაზე სადაც ღმერთები იდგნენ. და, მზეზე უფრო უფრო მეტად უხილავი და კეთილისმყოფელი ნათებით სიყვარულის ენერგია, ღმერთის საჩუქარი მიწიერ ღმერთებს, თავისი თავით მათ აბრწყინებდა. და, ზეომობდა სიყვარულის ენერგია! გონიერია კი იგი? გონიერია! როგორც ყველა გრძნობა,- გონის ნაწილაკები. იგი ყველას შორის უმთავრესად ითვლებოდა ღვთის მიერ. როცა ღმერთის მიერ იქმნებოდა დედამიწის დიდებული თანაქმნილება, იგი სიყვარულს ეუბნებოდა:

– იჩქარე, სიყვარულო ჩემო, იჩქარე განსჯის გარეშე. იჩქარე შენი უკანასკნელი ნაპერწკალით. მაღლის დიად ენერგიაში გაჰხვие ისინი, ყველა ჩემი მომავალი ძენი და ასულნი.

ახლა, როცა სიყვარულში განხორციელდა ლუბომილას და რადომირის მიერ ჩასახული, ღმერთს სიყვარულს ვედრებდა:

– უხილავი ხარ, დიადო შემომქმედო. მაგრამ შენი შვილები ხილულებია. უხილავი ვიყავი მეც. ახლა მე ვხედავ ჩემს ანარეკლს შენს შვილთა სახეებზე. ისინი შენებია და თითქოს ჩემებიცაა. მათ შვილებს მსურს ვუნანავო მინდა და მივხვდე, როგორ შესძელი განგესაზღვრა შენ, დიადო შემომქმედო, რომ ჩემი თავი მიგეცა სრულად, ბოლო ნატამალამდე? როგ-

ორ შესძელი წინასწარ განჭვრეტა შენ, შემომქმედო დიადო, ჩემი თავი სარულად, ბოლო ნატამალამდე გადაგეცა შენგან? როგორ შესძელი განჭვრეტა მიწიერი მადლის? წარსდექი მთელი საკუთარი სიმშვენიერით დიადად შვილების წინაშე. ნიავის ძლივს შესამჩნევი ჩურჩულით ღმერთი სიყვარულს პასუხობდა:

– ჩემი თავით ყურადღების გადატანას ვერ გაგვბედავ საკუთარი შვილებისას მათი დიადი თანაქმნილებისგან და შათაგონებულისგან. და შენც, ჩემო სიყვარულო, არ გადაწვა ახალგაზრდათა გულები საკუთარი ღბენის აღმაფრენისას. მე მახსოვს, როგორ მწვავდი შენი ენერგიის მადლით. მე ვგრძნობ, შენ ჩვენს შვილებს ღბენისაგან ასევე სწავ.

– ჩემო ღმერთო, კი არ ვწვავ, ვათბობ. შენ წარმოსთქვი „ჩვენი შვილებიო“, მე მხოლოდ ოდნავ შევკრთი, წამიერად მოიმატა ჩემში ენერგიამ, მაგრამ მე შევაკავე ისინი, არ დავწვი. შენ წარმოსთქვი:– „ჩვენი შვილებიო“, გამოდის, ცოტათი ჩემიც არიან ისინი.

– ისინი, ვინც დაბადებულნი იქნებიან სიყვარულში, მიხვდებიან, ვინაა მათი დედა და მამა.

* * *

ვლადიმირ, შესაძლოა, არ არის ადვილი გასაცნობიერებელი, მაგრამ შენ მიხვედრას ეცადე. ვედრუსთათვის ბავშვების ჩასახვისას, სრულიად არ იყო მთავარი ინტიმური კავშირი, იმას, რასაც ახლა საწოლში სჩადიან ადამიანები, არქმევენ რა თავის საქმეს სიყვარულს, ამითი მხოლოდ შეურაცხყოფას აყენებენ სიყვარულს, ამცირებენ ღმერთს. სურვილის დაკმაყოფილებას ისინი იღებენ მხოლოდ წამიერს, და ისიც, ვფიქრობ, მეასედი ნაწილიც კი არ არის, რაც ღმერთის მიერ იყო ადამიანისთვის განსაზღვრული.

ვედრუსები ერთმანეთში არ ხედავდნენ დაკმაყოფილების ხორციელ ობიექტს, არამედ სხვა რამეს. როცა ლუბომილას და რადომირს ბავშვის თანაშექმნის სურვილი გაუჩნდათ, ისინი მას თავის თავისგან გამოყოფილად არ ხედავდნენ. გრძნობათა კულტურა იმ დროებაში სხვაგვარი იყო. და აქედან გამომდინარე, მათი ალერსიც სხვაგვარი იყო. ***ერთმანეთისადმი შეყრის ლტოლვა კი არ იზიდავდა მათ, იზიდავდა თანაშექმნის დიადი სწრაფვა.***

და რადომირმა ლუბომილა ჩაიკონა, როგორც საკუთარი პირმშო. ნაზად მიუალერსა თმებზე, მკვრივ მკერდს შეეხო ხელით იგი, მხრებზე ეფერებოდა, კოცნიდა მის ხელისგულებს. მის სახეს და მხრებს ხელით ეხებოდა. კისერზე ნაზად შემოჰხვია ხელები და თავის მკერდისკენ მიიზიდა, როგორც ჩვილი ბავშვი...

უამრავი ტრაქტატებია ქვეყანაზე, რომლებიც ერთმანეთთან შეყრას ასწავლიან ადამიანებს, მაგრამ არ იყო და არც იქნება ქვეყნიერებაზე ტრა-

ქტატი, რომელსაც უნარი აქვს ვედრუსთა ჩასახვა წარმოიდგინოს.

შეყვარებულთა სხეულები სულაც არ თამაშობდა მათში მთავარ როლს. იმ დროს სხვა განზომილებებში იმყოფებოდნენ ადამიანები, ხოლო, როცა დიადი ქმედება უნდა აღსრულებულიყო ისინი დედამიწაზე ბრუნდებოდნენ. მიღებული კმაყოფილება სწრაფმავალი არ იყო. იგი მარადიულად რჩებოდა მათში, თითქოსდა უმაღლესი სრულყოფილებისკენ ერთი საფეხური-ით მაღლა აჰყავდა ამ ყველაფერს ადამიანი.

აღსრულდა, რადომირი, თითქოსდა ბურანში იყო, თითქოსდა არ დაბრუნებულაო მისთვის ადრე უცნობი განზომილებიდან, აკოცა ლუბომილას და როგორც ახლად დაბადებულმა ჩვილმა, ისე ჩაიძინა ნეტარ ძილში. არ შეუძლიათ არ დაიძინონ მამაკაცებმა, იქნებ იმიტომაც, რომ კვლავ ისევ იქ დაბრუნება სურთ.

მაგრამ ლუბომილას არ ეძინა. მან თავის თავში თითქოს რაღაც უჩვეულო ნაპერწკალი შეიგრძნო. სარეცელიდან წამოდგა, ფანჯარასთან მივიდა. ფანჯარას მზე ანათებდა და ჩრდილის ზღვარზე ლუბომილამ თითი გაატარა, მაგიდან სელის ყაითანი მოიხსნა და იგი შუქისა და ჩრდილის ზღვარზე დადო. ვედრუსები ჩასახვის დღესა და წამს ასე აღნიშნავდნენ.

შემდეგ, იმ ადგილზე, სადაც გვირგვინოსნობა ჩატარდა, ხეს რგავდნენ, რომლის ტანიც გამართული უნდა ყოფილიყო. მოპირდაპირედ მეორე ხეს რგავდნენ იმ წუთის აღნიშვნის ადგილზე, რომელიც საკუთარი ფანჯრის რაფაზე შუქის და ჩრდილის საზღვარი სელის ყაითნით აღნიშნულს ემთხვეოდა. მეორე ხეს იმ ჩრდილში რგავდნენ, რომელიც პირველი ხის ტანიდან გამოდიოდა. ასეთი ქმედება მათ საშუალებას აძლევდა ყოველთვის ხსომე-ბოდათ ბავშვის ჩასახვის წამი და ჰოროსკოპს, თუ ამ წამიდან გამოთვლი, ყოველთვის უზუსტესი იქნება. მართალია, ვედრუსებმა იცოდნენ პლანეტათა განლაგებაც, ნაყოფზე მათი ზემოქმედების შესახებაც, მაგრამ მათ, პლანეტათა საწინააღმდეგოდაც შეეძლოთ წარმატებული საქმენი აღსრულებინათ, რადგან დიად ენერგიას ფლობდნენ, ამ ხეებს შორის შემდგომში სამშობიარო წყლებს ღვრიდნენ, პლანეტას მიწაში დებდნენ და უკვე ადამიანი, როცა გაიზრდებოდა, თავისი ჩასახვის დღეს, იმ ადგილზე დასაძინებლად წვებოდა. პლანეტათა განლაგება წლითი წლობით ცოტა-ცოტა იცვლებოდა და ადამიანს ასეთი ძილისას ერთ ღამეში, კოსმოსიდან წამოსული მთელი ინფორმაციის შეგრძნება შეეძლო. ცნობიერით კი არა, უფრო ქვეცნობიერით, გრძნობით. ღმერთის მიერ შექმნილამდე ინფორმაციაც კი და თუკი იყო რაღაც სენი ან დარდი, იმ ადგილიდან სიზმარი მას აგდებდა, მაგრამ ძალზედ იშვიათად შეეყრებოდა ხოლმე სენი ვედრუსთა სხეულებს.

ჩასახვის ადგილი მას ემსახურებოდა სიზმრისთვის, ძირითადად სამყაროს შექმნის შეცნობისთვის.

ბილბონიაზე გამარჯვება შესაძლებელია

შნასტასია, მე გაგებული მაქვს, რომ მოგვებს ტელეგონიის მოვლენაზე, ანუ ჯვრისწერამდე კავშირების შედეგებზე გამარჯვება შეუძლებელია. თუკი ქალს ქორწინებამდე კავშირი ჰქონდა, პირველი მამაკაცი, როგორც ახლა ცნობილია, აუცილებლად ახდენდა ზეგავლენას ბავშვის გარეგნობაზე ან მის ხასიათზე, რომელიც ჩასახული იქნება სხვა მამაკაცის მიერ, ვთქვათ, ამ ქალის ქმრის მიერ. თუკი ისინი ჩასახვამდე აღასრულებენ გვირგვინოსნობის წეს-ჩვეულებას, რომელზეც შენ მოჰყევი, ქორწინებამდე არასასურველი კავშირის შედეგები, ქალისთვის დამთავრებული იქნება ერთხელ და სამუდამოდ.

– ვლადიმირ, ბავშვი ყოველთვის არ უნდა დაემგვანოს პირველ მამაკაცს. ხდება, როცა ახალ მოვლენათა სიმკვეთრე, გრძნობათა შეგრძნებები შლიან ინფორმაციას წინანდელი უშედეგო კავშირებისას, მაგრამ ვედრულებს მაინც აქვთ წეს-ჩვეულება, რომელიც არასასურველის წაშლაში დახმარების უნარის მქონეა. კაცს, ქალს იგი წმინდავს, სამმა აზრ-ფიქრმა უნდა მიიღოს მასში მონაწილეობა. აი, ვისია ესენი, შენ თვითონ შეეცადე რომ მიხვდე.

– უკეთესია, თავად მომიყვე ახლავე, ანასტასია. მე, ყველა ამ ინფორმაციისგან ტვინი ისედაც გადახურებული მაქვს.

– კარგი, მოგიყევი, მაგრამ ძალზედ მნიშვნელოვანია, ადამიანებმა თავადვე ისწავლონ მათთვის საჭირო დასკვნების გაკეთება.

– როცა იქნება ისწავლიან, ახლა კი უკეთესია მოყვე, იმიტომ, რომ საკითხი ძალზედ მნიშვნელოვანია.

– მაშინ, შენთვის საინტერესო კითხვა, სრული მოცულობით დამისვი

– ეს როგორ, თუ სრული მოცულობით?

– *ვლადიმირ, შენთვის ხომ ცნობილია, რომ ეს მოვლენა ეხება არამატრიო ქალებს, არამედ სრული თანასწორობით კაცებსაც. მამაკაცების ქორწინებამდე კავშირი ზუსტად ისეთივე ზემოქმედებას ახდენს მომავალ ბავშვზე და თავისთავად ქალწული, წესიერი გოგონასგანაც შეიძლება, რომ არა მისი შვილი დაიბადოს, თუკი კაცი არ არის ვაჟწული. შენ იგი ამის შესახებ, ვლადიმირ?*

– ჰო, ანასტასია, სამწუხაროდ ვიცი, წავიკითხე, ერთი ჯარისკაცი, სამხედრო სამსახურიდან დაბრუნების შემდეგ არყით დათვრა სადგურში და იცხოვრა მეძვ აზიელთან. როცა სახლში ჩავიდა, თავის სოფელში, დაქორწინდა ქალწულზე, რომელიც მას ელოდა, მათ ბავშვი მუქი კანით და ელამი თვალებით დაებადათ. ყველამ გოგოს გამტყუნება დაიწყო, ხოლო იმ ოლქში, წამლად ერთი აზიელი ახლოსაც არ იყო. მაგრამ მე ვიფიქრე, რომ მამაკაცებზე საჭირო არც იყო საუბარი.

– აუცილებლადაა საჭირო მამაკაცებზეც საუბარი: მათ ამ რიტუალში, წეს-ჩვეულებებში მთავარი მონაწილეობა უნდა მიიღონ.

აი, რაში მდგომარეობს წეს-ჩვეულება. მამაკაცმა იმ ადგილზე, სადაც ცოლ-ქმარი ცხოვრობს, ბუნებაში, უნდა დააგოს ლოგინი ვარსკვლავიანი ცის ქვეშ. თავად დააგოს იგი, თავისთვისაც და საკუთარი ცოლისთვისაც. სამი დღე მათ ორივემ უნდა იმარხულონ, სამი დღე ვარსკვლავიანი ცის ქვეშ უნდა ეძინოთ და ყოველი ძილის წინ კაცმა ქალი წყაროს წყლით უნდა განბანოს და თავადაც უნდა განიბანოს. კაცმა ქალი სელის ტილოთი უნდა გაამშრალოს, მაგრამ თავად არ უნდა გაიმშრალოს, მარტო ხელებით უნდა ჩამოიბერტყოს წყლის წვეთები. კაცი სველი უნდა ჩაწვეს ქალთან ერთად ლოგინში. ინტიმური კავშირი ამ სამი დღის განმავლობაში მათ შორის არ უნდა მოხდეს.

როცა ვარსკვლავიანი ცის ქვეშ ჩაეძინებათ, პირველ ღამეს, წარსული მაშინვე უნდა აპატიონ თითოეულმა ერთმანეთს, მეორე ღამეს მომავალი ბავშვი წარმოიდგინონ.

კაცმა უნდა იფიქროს, რომ ბავშვი უნდა ჰგავდეს ქალს, ხოლო ქალმა უნდა იფიქროს, რომ კაცს ჰგავდეს ბავშვი.

როცა ეს სამი დღე გაივლის, შეიძლება უკვე შევიდნენ ფიზიკურ სიახლოვეში, პლანეტები მათში წარსულზე, ჩაუსახავ ბავშვებზე ინფორმაციას წაშლიან.

მაგრამ მანამდე, სანამ ინტიმურ კავშირში შევლენ, კაცმა უნდა დაადგას ქალს გვირგვინი. ვედრუსთა წეს-ჩვეულებაში ამას აკეთებს ქალი: იგი ადგამს თავზე გვირგვინს თავის რჩეულს, მაგრამ მოცემულ წეს-ჩვეულებაში კაცმა უნდა დაადგას ქალს თავზე გვირგვინი.

ეს წეს-ჩვეულება არ არის აუცილებელი იმ წყვილებმა შეასრულონ, რომლებიც ერთად ემეზდნენ ადგილს თავიანთი მომავალი ადგილმამულისთვის, იპოვნეს და დაიწყეს კიდევ იქ ცხოვრება.

– რატომ არ არის მათთვის აუცილებელი?

– თავად ძებნა, მოწყობა პირველი სამი დღისა განწმინდავს მათ, თანაც, თუკი სამი დღე ისინი მომავალ ბავშვზე იოცნებებენ, ჯერ ჩაუსახავზე...

– ანასტასია, კი, მაგრამ სადღა არის მესამე აზრ-ფიქრი? შენ ამბობდი აუცილებელიაო სამი აზრ-ფიქრი ერთდროულადო.

– დიახ, ვამბობდი, და მოცემულ შემთხვევაშიც სამი აზრ-ფიქრი იყო. უკვე მესამე ღამეს, როცა კაცსა და ქალს ცის ქვეშ ეძინათ, მათ თავისი აზრ-ფიქრით ეხმარებოდა მომავალი ბავშვის აზრ-ფიქრიც.

– და სად იყო იგი?

– იქ, სადაც ყველა ბავშვია ჩასახვამდე და ელის მიწიერ განხორციელებას.

აი, მთელი წეს-ჩვეულების რიტუალიც ეს არის, რომელიც დიადმა მოგვმა გამოთვალა და ადამიანებს უძღვნა. და, რომელსაც თავადვე უხაროდა, რადგან ქმედითი იყო მისი წეს-ჩვეულება. მას შემდეგ, ზედნიერმა ოჯახებმა იმატა კიდევ.

– შენ უკვე ყველაფერ გაიგე ვლადიმირ? შეგიძლია ამ წეს-ჩვეულებაზე ადამიანებს მოუყევ?

– რასაკვირველია, გავიგე, და ყველაფერს მოვუყევი.

– და არაფერს არ დაუმატებ ჩემს მონათხრობს?

– არა, არ დავუმატებ.

– მაშინ არ იქნება ადამიან-წესი ქმედითი.

– როგორ? რატომ?

– წინაპართა აზრ-ფიქრი არ იქნება ჩართული.

– ჰო, გამახსენდა, ამის შესახებ ბაბუა მეუბნებოდა, რომ ჩვენ, მათ წინაშე, უნდა მოვიწოდოთ აუცილებლად. მე ამის შესახებ გავახსენებ მკითხველს. თუმცა, ჩემთვის არც ისე გასაგებია, რატომ უნდა მოინანიოს მაინც-დამაინც ჩვენმა თაობამ? ჩვენ ხომ არ ვჩქმალავდით და ვანადგურებდით მათ კულტურას.

– რასაკვირველია, ფიქრი ასეც შეიძლება: „ჩვენ არაო“, მაგრამ უკეთესი იქნება, თუკი სხვა აზრ-ფიქრი მოვა თავში.

– რომელი?

– ჩვენს თაობას ჩვენი წინაპარი მშობლების კულტურის დაბრუნების უდიდესი პატივი და მაღალი ერგო, – მათთან გაწყვეტილი ძაფის კვლავ შეკერვის. მხოლოდ მაშინ დაიწყება ადამიანებში დიადი აღმოჩენების გაკეთება. მხოლოდ მაშინ დაეხმარება მათი აზრ-ფიქრი ჩვენს აზრ-ფიქრს. ახლა მათი აზრ-ფიქრი ჩვენი გაუგებლობის გამო იძულებულია წინ აღუდგეს ჩვენსას.

ჩხსახვის ფსიქოლოგია და ადამიანის ქცევისიერებებში მოვლინება

შეინფორმაციით შეხებისას, მაშინვე საჭირო აღინიშნოს, რომ ანასტასიას მინფორმაციით ჩასახვის, მუცლად ტარებისა და ადამიანის ქცევანაზე მოვლინების პროცესი, – უმთავრესად ფიზიოლოგიური პროცესი კი არ არის, არამედ ფსიქოლოგიური. ეს ქალისა და მამაკაცის უმაღლესი ერთობლივი თანაქმნილებაა. ეს მათ აზრ-ფიქრთა, ემოციების, ინტელექტის მუშაობის უმაღლესი შედეგია.

თავიდან, ჩემში, ვფიქრობ, როგორც უმრავლეს მკითხველში, მსგავსი მტკიცებულება გაოგნებას იწვევდა, ამიტომაც, ამ თემასთან დაკავშირებით უფრო დაწვრილებითი სახის დიალოგს მოვიყვან.

– ანასტასია, აბა როგორ შეიძლება იმისი თქმა, რომ უმთავრესად იგი ფსიქოლოგიურიაო? დედის წიაღში ხომ რეალური, მატერიალური ნაყოფი ვითარდება. ქალი რეალურ, ფიზიოლოგიურ შეგრძნებებს განიცდის, ხანდა-ხან მტკივნეულსაც. ბავშვის მუცლად ტარების თემაზე, მის ქვეყანაზე მოვლინებაზე დაწერილია ბევრი სამეცნიერო-პოპულარული წიგნები, სადაც ხანდახან, დაწვრილებით მოთხრობილია, თუ რა, როგორ უნდა გააკეთოს ფეხმძიმე ქალმა ზუსტადაც, რომ ფიზიკურ პლანში. აქედან გამოდის, რომ პირველ პლანზე, მაინც ფიზიოლოგია.

– დიახ, ასეთი აზრი ადამიანთა საზოგადოებაში ნამდვილად მყარადაა დამკვიდრებული, ეს ძალზედ სევდისმომგვრელი, დასანანი ფაქტია, რომელიც იმაზე მეტყველებს, რომ მთავარი შემადგენელი ადამიანის „მე“, მეორე პლანზეა გადაწეული ან სულაც დაშორებული. ამის გამოცაა, რომ ქვეყანაზე მოვლინებული ადამიანი თავისი არსით, ძალზედ დაშორებულია ღვთიურს.

თავად განსაჯე, ვლადიმირ, დედის წიაღში ნაყოფი იზრდება და ვითარდება არა იმიტომ, რომ ვიღაცამ დაწერა ამ თემაზე რაღაც ტრაქტატები, არამედ იმიტომ, რომ ასეა ჩაფიქრებული შემომქმედის, ბუნების ძალის მიერ. ამ უმაღლესი დონის სრულყოფილ პროცესში შეჭრა, ნიშნავს ბუნებრივის, სრულყოფილის შეცვლას, ხელოვნურზე ან ნაკლებ სრულყოფილზე.

ადამიანური ნაყოფის ჩამოყალიბების ფიზიოლოგია დაპროგრამებულია შემომქმედის მიერ, რომელსაც თავისთავადი მიმდინარეობა შეუძლია, რომელიც დედას და მამას მოცემული პროცესის ზრუნვით არ ტვირთავს.

ფსიქოლოგია, დაბადების ფილოსოფია, – განუზომლად უფრო მაღალი პროცესია, – რომელიც დედისა და მამის სრულ განმგებლობაში იმყოფება. იგი, ადამიანისა და ღმერთის ერთობლივი თანაქმნადობაა.

დაბადების მომენტში წარმოქმნილი ტკივილი, მშობლების მიერ დაბადების პროცესისადმი არასწორ ფსიქოლოგიურ მიდგომაზე მეტყველებს.

თავის ნაშიერებს, უამრავი ცხოველი ბუნებრივ პირობებში ბადებს და არცერთი მათგანი არ იღუპება, არ განიცდის ტანჯვას. თავისი საყვარელი ქმნილებებისთვის, შემომქმედს ტკივილი, ადამიანისთვისაც არ ჩაუფიქრებია ისევე, როგორც მოსიყვარულე მშობლები საკუთარი შვილებისთვის არ იაზრებენ ტკივილს.

საკუთარი უმაღლესი დანიშნულების შესასრულებლად, – ღვთიური ადამიანის თანაშექმნა, – ჯილდოდ მიანიჭა შემომქმედმა ქალს, რომელიც თავისთავში ღვთიურ ნაყოფს ატარებს. ეს ჯილდო, – განცხრომის შეგრძნებაა, სასიხარულო აღფრთოვანებების წყება შეძახილებისა მშობიარობისას და არა ტკივილი. პირიქით, სასიხარულო უნდა იყოს დაბადების პროცესი, სასიამოვნო.

თავად ადამიანი მოტყუებულია ოკულტური სწავლებებით. არა ნათლის მხარის შთაგონებითა და მასში მათი არასწორი შეჭრით, დედისთვის მტკივნეული გახდა ჩვილის დაბადება, ხოლო ჩვილისთვის სიკვდილის მომგვრელი შოკი.

– რა შუაშია აქ შოკი, და თანაც ჩვილისთვის სასიკვდილო. იგი ხომ უბრალოდ იბადება.

– დიახ იბადება, მაგრამ ვერ ხვდება, რაღაც უხეში რატომ აძევებს მას იმ სასიამოვნო, სრულყოფილი სივრციდან და მისი დედა რატომ იტანჯება. დედის ტკივილის განცდის გამო უფრო მეტი ტანჯვა ადგება ჩვილს.

– და რა, განა შეუძლებელია უმტკივნეულოდ დაბადება?

– უბრალოდ, არა მარტო უმტკივნეულოდ, არამედ უდიდესი, უმაღლესი სიამოვნებითა და სიხარულითაა შესაძლებელი.

– ჰოდა, თანამედროვე მედიცინას ზუსტადაც, რომ ძალუმს ნარკოზის მეშვეობით თითქმის უმტკივნეულო მშობიარობის უზრუნველყოფა.

– ნარკოზი, დედას შეუმსუბუქებს ტკივილს, მაგრამ ჩვილს სულიერ ტკივილს გაუზრდის. ის ხომ ნარკოზის დროს დედასთან კონტაქტს ჰკარგავს. შიში ისეთ მდგომარეობას ჩააბუდებს მასში, როგორიცაა საკუთარი თავისადმი ურწმუნობა. ისინი მასში უკვე გაზრდილშიც და ღრმა სიბერეშიც კი დარჩებიან. ისინი მას თავიდან დაბადების ნებას არ მისცემენ.

– კი, მაგრამ ასეთი რამ რატომ ხდება?

– როცა ადამიანი დედის წიაღში ცხოვრობს, ის იქ თავს მყუდროდ, კომფორტულად, მაღლიანად, მშვიდად გრძნობს, რადგან ფიზიკურ პლანში იგი ყველაფერ აუცილებელს იღებს. პრობლემების უქონლობა, რომელიც ადამიანს ყოველდღიურ ცხოვრებაში აქვს, მას მთელი სამყაროს შეცნობის საშუალებას აძლევს.

მთელი ინფორმაცია, სამყაროს შექმნიდან დაწყებული, ცხრა თვის მანძილზე მასთან მიედინება. უმშვენიერესად შექმნილ ქვეყნიერებაზე, ადამიანების დანიშნულებაზე.

სამყარო იგი, რომელიც დედის წიაღშია, მშვენიერია, უკიდევანო.

და აი, მოულოდნელად ამ უკიდევანო მაღლიდან ვიღაც ესწრაფვის, რომ უხეშად გამოაძევოს ის. ყველა ქალისთვის ცნობილია, რომ: ეს ჭინთვები და მისი დაწყება, თითქოსდა აუცილებლობას წარმოადგენს. ამიტომაც, ადამიანები იმაზე არ ფიქრობენ, თუ როგორი შეგრძნებები შეიძლება ახალშობილმა განიცადოს. თანამედროვე სამყაროში ცოტა ქალმა თუ იცის, რომ შემინება კი არა, პირიქით, ჭინთვების დროს საკუთარი პირმშოს მოფერებაა საჭირო, მასთან საუბარი, ურთიერთობა, ქვეყნიერებაზე დასაბადებლად მოწვევა. ამავდროულად ტკივილს თავადაც არ უნდა გრძნობდეს.

ის, საკუთარი დედისა და მამის მხრიდან ზეწოლას ალერსად, მიწვევად აღიქვამს და შეაფასებს, ამიტომაც მოისურვებს უჩვეულოს შეცნობას და ქვეყნიერებაზე საკუთარი ნება-სურვილით დაიბადება.

საკუთარი ნება-სურვილით რომ დაიბადო, ამაში დიდი მნიშვნელობაა ჩადებული. ასეთი დაბადების ჟამსაა მასში ღმერთისგან მთელი ინფორმაცია ჩადებული.

როცა ჭინთვებისას ქალს შიში ეუფლება, ამ შიშს დედის წიაღში მყოფი ადამიანიც შეიგრძნობს.

როცა ჭინთვებისაგან ქალს ტკივილები აქვს და ამ დროს ის მხოლოდ საკუთარ თავზე ფიქრობს, დედის წიაღშიც მყოფ ადამიანსაც ორმაგი ტკივილი აქვს, ის საკუთარ თავს მიტოვებულად შეიგრძნობს და რაც მთავარია, – უსუსურად და დაუცველად. მავნე ასეთი გრძნობები და კი არ გადიან ისინი, პირიქით, მას ეწინააღმდეგებიან. ასეთი მშობიარობისას ადამიანი ცხოვრებაში პირველად სამყაროს მზრძანებლად კი არ შეიგრძნობს თავს, არამედ არარაობად, რომელიდაც ძალებისადმი დაქვემდებარებულად.

დაიბადება ადამიანის სხეული, მაგრამ სულის მფლობელი და კეთილი შემოქმედი მასში არ დაიბადება. ასეთი ადამიანი ღვთის მსგავსი და ხატი არ გახდება. იქნება სხვაგვარი არსის მონა. მთელი ცხოვრება ამაოდ ცდილობდეს იქნება მონობისგან თავის განთავისუფლებას.

მიწიერი მეფენი, პრეზიდენტები, ისევე, როგორც მათი დაცვა და მომსახურე პერსონალი, ისინიც მათსავით გარემოებების მონანი არიან. ერთი შეხედვით, თითქოსდა რაღაც მნიშვნელოვან საკითხებს წყვეტენ, ესწრაფვიან კიდეც საკუთარი ცხოვრების ბედნიერად მოწყობას, მაგრამ მათთვის ცხოვრება უბედური, უსაშველო და გამოუსავლიანი ხდება, წყალი და ჰაერი კი შავდება და ბინძურდება.

მშობიარობისას ტკივილით ჩანერგილი გამოუსავლიანობის აზრ-ფიქრი, ადამიანთა საზოგადოებებს ხელს უშლით ღირსეული გადაწყვეტილებების მიღებაში.

– ჰო, ასეთი დაბადებით მძიმე სურათი დაიხატა. იქნებ და სულაც ქალები ტყუილად არ იკეთებენ საკეისროს? ამ დროს მსგავსი რამ არ ხდება, როგორ თვლი შენ?

– ხდება. მსგავსი მეთოდით ადამიანის დაბადება შეიძლება ითქვას, რომ მძიმეა, უფრო მეტიც, იგი ჩვეულებრივ ოპერაციას ჰგავს. ადამიანი სამყაროში ვის მოჰყავს, – დედას, რომელსაც ბავშვი არ უშვია თუ ქირურგს, რომელიც დედის სხეულიდან ნაყოფს ჭრის?

ჯერ კიდევ დაუბადებელი ჩვილი, მოულოდნელად დედასთან კავშირს სწყვეტს, ეს კი, იმას ნიშნავს, რომ ის კავშირს მთელს სამყაროსთან სწყვეტს. შემდეგ ის, ძალადობრივად გამოჰყავთ დედის წიაღიდან. რატომ?

სად? და თანაც ასე უხეშად. რატომ? და მასზე, რატომ არაა დამოკიდებული რამე? მისთვის მთელი სამყარო ინგრევა!

დღის სინათლეზე ჩნდება ბავშვი, ასე თვლიან ადამიანები, მაგრამ ის დაბადების მომენტში, მომაკვდავად გრძნობს თავს. თითქოსდა ჩვილი-ადამიანი ცოცხალი დარჩა, სინამდვილეში ცოცხალი მხოლოდ ნაყოფი დარჩა. მთელი თავისი ცხოვრება, საკუთარი სულიერი არსის, საკუთარი ღვთიური „მე“-ს უმნიშვნელო ნარჩენების ძიების მცდელობა ექნება. ამაში კი დამნაშავე, მხოლოდ და მხოლოდ მისი დედა და მამაა.

– ანასტასია, როგორც მე მიგხვდია, ქალზე, იმაზე, თუ რა პირობებში დაატარებს მუცლად ის და მერე რა პირობებში შობს საკუთარ შვილებს, დამოკიდებულია მათი შთამომავლობის მომავალი და საერთოდ, მთელი ადამიანური ცივილიზაციის მომავალიც, არა? ასეა ეს?

– დიახ, ასეა ვლადიმირ, მაგრამ არანაკლებია და პირიქით, თანაბრადაა დამოკიდებული ადამიანის დაბადება მამაზე, მამაკაცზე.

რატომ აკვირდებიან, მამაკაცი ბლოქდინებს ჩვილს...

ქოცა, მოიცა, ანასტასია, ამიხსენი, რა გაქვს შენ მხედველობაში „მამაკაცი ბლოქდინებს“- სიტყვებში? მამაკაცს ხომ არ შეუძლია დაბადება. მას ფიზიოლოგიურად არ შეუძლია დაბადება.

– ჰოდა, ზუსტადაც იმაშია ხრიკი ჩადებული, რომ ადამიანთა უმრავლესობას შთააგონეს, მშობიარობისას მთავარი,– ფიზიოლოგიური პროცესიაო, ზუსტად ამითვეა, რომ ჩამოაშორეს დაბადების მომენტს მამა-შემომომქმედის დიდი სული. უფრო ზუსტად, მშობიარობისგან განზე დატოვებს მამა ღმერთი. მისი იქ არყოფნითაა ქალში სამშობიარო ტკივილები რომაა და შედეგად კი, იგი ადამიანთა ტანჯვით აისახება.

– თუ შეიძლება, დაწვრილებით ამიხსენი შენ, რა როლი აქვს მამაკაცს მშობიარობისას? და რატომაა მისი ჩამოშორება ღმერთის ჩამოშორების ტოლფასი? მამა-კაცმა უნდა მიიღოს ცოლისგან მშობიარობა?

– სულაც არ არის აუცილებელი, რომ კაცმა მიიღოს მშობიარობა. მისი გვერდით ყოფნაც სრულიად საკმარისია. ამაში არ არის მამის მთავარი დანიშნულება.

– აბა, მაშ, რაშია მისი მთავარი დანიშნულება?

– რომ მიხვდე, აუცილებელია შეგნება იმისა, რომ: დედის წიაღი ნაყოფის ნაყოფს კვებავს, მასში ჩასახულის საყვარელი მამა-კაცის მიერ. კვებავს ნაყოფს, იგი მნიშვნელოვანია, მაგრამ მთავარი ხომ არ არის იგი.

ნაყოფი რეაგირებს მდგომარეობაზე, – დედის გრძნობაზე და თანაბარ ხარისხში მამის გრძნობაზეც.

როცა ქმარი ფეხმძიმე ცოლთან საუბრობს, საკუთარი მშობლების სიტყვებს ნაყოფი ვერ არჩევს, ბოლომდე არ ესმის წარმოთქმული სიტყვების მნიშვნელობა, მაგრამ სიფაქიზემდე შეიგრძნობს საკუთარი მშობლების გრძნობებს.

მამაკაცებს ხანდახან, როცა ნაზი გრძნობები აღეძვრებათ, შეუძლიათ ფეხმძიმე ქალის მუცელს მიუალერსონ, ყური მიადონ მას, შეიგრძნონ და მოუსმინონ ბავშვის მოძრაობას, მსგავსი შეხებები ქალისთვის სასიამოვნოა, მაგრამ მასში მყოფ ნაყოფს, თითქოსდა ფიზიკური შეგრძნება არ ძალუძს, მაგრამ შეგრძნების დონეზე, ის მას ბევრად უფრო მაღალ ხარისხში შეიგრძნობს.

დედისაგან და მამისაგან მისდამი მიმართული გრძნობათა ტალღები მასთან მიდიან, ის უდიდესი სიხარულითა და ნეტარებით ღებულობს მათ.

გრძნობის დონეზე ნაყოფი აზრებსაც კითხულობს. როცა მშობლები სიყვარულით, თანხმობით ელიან ბავშვს და მასზე ფიქრობენ, და ის ჩასახვიდანვე დედისა და მამის ენერგეტიკულ ველში მუდმივად იმყოფება, – მას ეს სიამოვნებს. დედისა და მამის შეგრძნებების მეშვეობით, ის დედის წიაღის მიღმა მყოფ გარემომცველ სივრცეს შეიგრძნობს.

თუ მამას ფეხმძიმე ცოლის გვერდით ყოფნისას ბუღბუღლის სტვენა შემოესმება და ესიამოვნება, მაშინ დედის წიაღში მყოფი ნაყოფიც შეიგრძნობს ბუღბუღლის სტვენას და მამის სიამოვნებასაც. როცა დაიბადება და გაიზრდება, როგორც დედის წიაღში, ის ზუსტად იგივენაირად ისიამოვნებს ბუღბუღლის გალობით.

თუ დედა და მამა მოულოდნელად შეშინდებიან გველის დანახვისას, დაბადებული ბავშვიც ასევე გველის დანახვისას შინდება. დედის წიაღში, რასაკვირველია, გველს ის ვერ დაინახავს, მაგრამ მშობლების დანახულით მისკენ წამოსული ინფორმაცია, მის ქვეცნობიერში მთელი ცხოვრება იქნება შემონახული.

როცა მამა თავის ფეხმძიმე ცოლს ოსტატურად უძღერებს სიმღერებს, ჩვილი მათ, როცა გაიზრდება მამაზე არანაკლებად იძღერებს. აზრ-ფიქრში თუკი მამა ვარსკვლავებზე იფიქრებს და იმსჯელებს, მათი შვილიც, დაბადების შემდეგ ინტერესს გამოიჩენს ვარსკვლავების მიმართ.

– მეც გამიგონია, ერთი კომპოზიტორი თავის ფეხმძიმე ცოლისთვის ხშირად უკრავდა ფორტეპიანოზე, თანაც ყოველთვის, მის შექმნილ მელოდიას იმეორებდა, რომელიც მის ცოლს მოსწონდა. მაგრამ მერე, კომპოზიტორი ბიჭის დაბადებამდე დაშორდა ცოლს. ქალმა, მოზარდი ბიჭი მუსიკალურ სკოლაში მიაბარა. და, ერთხელაც ქალს მოესმა, რომ შვილი მამის მე-

ლოდიას ფორტეპიანოზე უკრავდა. გაკვირვებულმა ქალმა გადაწყვიტა, რომ მისმა ვაჟმა ძველი ნოტები იპოვნა სადღაც, რადგან ეს მელოდია მამის არცერთ კონცერტზე არ გაჟღერებულა და არც ნოტები გამოქვეყნებულა. როცა ის ოთახში შევიდა, დაინახა, რომ მისი ვაჟი სულაც უნოტებოდ უკრავდა. ქალმა ვაჟს ჰკითხა:

– ვინ გასწავლა შენ ეს მელოდია, შვილო?

– არავინ, – უპასუხა ბიჭმა, – მე, უბრალოდ, სადღაც მაქვს ის გაგონილი, ოღონდ სად, აღარ მახსოვს. მე იგი მომწონს, შენ, დედა?

– მეც ძალიან მომწონს, – უპასუხა ქალმა და კვლავ ჰკითხა ვაჟს: – კი, მაგრამ, როგორ შესძელი შენ მისი დამახსოვრება, მაშინ როდესაც სკოლაშიც ვერ ახერხებ ახალი ნაწარმოების მაშინათვე დაკვრას?

– ჰო, მაშინათვე ვერა, მაგრამ ეს რატომღაც სწრაფად დამამახსოვრდა. თითქოსდა ის ჩემში იყო. მე მისი გაგრძელება მსურს. მსურს იგივე ტონალობაში დავამატო მელოდია.

ბიჭმა მამის მელოდია განავრცო, რომელიც მას მოსმენილი ჰქონდა დედის წიაღში ყოფნის დროს. ის ისევე, როგორც მისი მამა, კომპოზიტორი გახდა.

– კარგი მაგალითი მოიყვანე, შენ ვლადიმირ, და ეს ერთეული შემთხვევა არ არის. ბევრი მაგალითი უჩვენებს, რომ ბავშვის აღზრდა უფრო ეფექტურია დედის წიაღიდან რომ დაიწყოს, უფრო მეტიც, ცოტათი ადრეც კი, სანამ ჩასახვა განხორციელდება.

– როგორ თუ ადრე? ჩასახვამდე ჯერ ხომ არც არავინ არაა?

– აი, შენ, ტელეგონიაზე რომ მიყვებოდი, იმაზე, ქალის მიერ გაჩენილი ბავშვი მის პირველ ქმარს დაემსგავსაო და არა იმას, ვისთან ერთადაც ფიზიკური ჩასახვა მოხდაო. ეს მოვლენა ზუსტადაც, რომ ამაზე მეტყველებს. *ჩაუსახავი ადამიანი ჩასახვისთვის რიგში ჩამდგარი, მამის ინფორმაციას კითხულობს.*

– *განა ასეთი რიგი არსებობს?*

– *დიახ, როგორც კი ქალსა და კაცს შორის სიახლოვე მოხდება, სივრცეში სული იზადება, რომელიც მატერიალური განხორციელებისთვის მზადაა.**

* აი, რატომაც მარხვების დროს ეკლესია რომ კაცსა და ქალს შორის ურთიერთობას კრძალავს! თან დამატებით აბორტებსაც კრძალავს... ცოდვის ჩადენის ნამდვილ „მიზეზს“ კი უმაღლავს... ადამიანებს ეს ცოდნა დაკარგული აქვთ და, რადგან ეკლესიისთვის იგი ცნობილია (რასაკვირველია არა ყველასთვის, აკრძალვის მიზეზი მხოლოდ საეკლესიო ქურუმებისთვისაა ცნობილი) მან მარხვები დააწესა. ეს დაწესებული მარხვები ადამიანებს „ბუნებრივად იფარავს“ ხშირი ცოდვის ჩადენისგან... ც.გ.

– და თუკი სიახლოვე ისე, უბრალოდ ბავშვის გაჩენის მიზნით არ მომხდარა?

– სული ჩნდება, როცა მამაკაცი დაკმაყოფილებას განიცდის.

– შენ მხედველობაში გაქვს ორგაზმი?

– მე არ მომწონს ეს სიტყვა, ვლადიმირ, მის უკან არსზე არასწორი ინფორმაცია ძევს.

– კარგი, დაე, დაკმაყოფილება იყვეს. მაგრამ შენ, რაღაცნაირად შეგიძლია ამ სულის წარმოქმნა დაამტკიცო?

– *მტკიცებულებას, ვლადიმირ, თავად იპოვნე, თუკი მოინდომებ, ერთი ადამიანისთვის ამ მოვლენის არსი, თუ რამოდენიმე სიტყვის თქმის შემდგომ იქნება გასაგები, მეორე ადამიანისთვის შესაძლოა უამრავი მაგალითის ჩვენება და წლების მიძღვნა იქნება საჭირო. თუმცაღა, მაშინაც კი არ მოიხსრვებს იგი მის გაცნობიერებას.*

– თანამედროვე მეცნიერებს თუ შეუძლიათ ირიბი მტკიცებულება მაინც წარმოადგინონ იმაზე, რასაც შენ ამბობ?

– რასაკვირველია.

– რომელი მეცნიერებაა ეს, ბიოლოგია, გენეტიკა? ჩემთვის ამის ცოდნა საჭიროა, რათა მტკიცებულების მოძიება გამიიოლდეს.

– შენ, ვლადიმირ, ფიზიკაში შეგიძლია იოლად მათი მოძიება.

– ფიზიკაში? რა შუაშია აქ ფიზიკა? შენ ხომ სულიერებაზე ლაპარაკობდი, აქ კი ეზოთერიკაა საჭირო და არა ფიზიკა.

– ფიზიკაში ენერგიის მუდმივობასთან დაკავშირებული კანონია.

– რა შუაშია აქ ეს კანონი?

– *მამაკაცში, ქალთან სიახლოვის დროს უჩვეულო ენერგია უდიდესი ძალით იზრდება და განსაზღვრულ მომენტში მისი გამოსროლა ხდება. ენერგიის მუდმივობის კანონის თანახმად, მას არ ძალუძს უბრალოდ, ისე, უცვალოდ გაქრობა, მაგრამ შეუძლია ერთი მდგომარეობიდან მეორეში გადასვლა. მოცემულ შემთხვევაში მამაკაცის კოლოსალური ენერგია და მისი ელვისებური გამოტყორცნაა სულის რომ აყალიბებს.*

– ჰო, დამაჯერებელია და ამავდროულად სევდის მომგვრელიც. აუუ. . . რამდენი რაოდენობის მამაკაცებმა, რომ სულები ჩამოაყალიბეს, რომლებსაც არც კი მიუღიათ მატერიალური განხორციელება? ისინი, ალბათ ბევრად უფრო მეტია, ვინც დედამიწაზე მცხოვრები ადამიანები.

– დიახ, მრავალჯერადად აღემატება ისინი.

– ისინი იტანჯებიან თუ არაფრისმცოდნე ენერგებად რჩებიან?

– ისინი გრძნობებს ფლობენ და ისინი წარმოუდგენელ ტანჯვაში არიან.

– ისინი, ვინც ჩასახულია, მაშინვე გრძნობენ თავიანთ მშობლებს?

– დიახ, მაშინვე, და თანაც თანაბარ ხარისხში დედასაც და მამასაც.*

ცხრა თვის მანძილზე დედის წიაღში მცხოვრებ ჩვილს მშობლებმა შეუძლიათ რომ ასწავლონ. გაკვეთილის ორჯერ გამოვრება მას არ დასჭირდება. მომენტალურად დაიმახსოვრებს ის მთელს ინფორმაციას და მთელი ცხოვრების მანძილზე გაჰყვება იგი მას, რომელიც თავისი მშობლებისგან მიუვა.

მამა, რომელიც სრულყოფილ ცოდნას ფლობს, მთელი ცხრა თვე თითქმის თავადაც ატარებს, აყალიბებს თავისი პირმშოს სულიერ და ინტელექტუალურ „მე“-ს. ზუსტად მამა წარმოშობს ადამიანის სულიერ შემადგენლობას. მთელი ცხრა თვის მანძილზე მამებმა უნდა შეადგინონ პროგრამა, რომელიც აყალიბებს სულს, ხასიათს, მომავალი ადამიანის ინტელექტს.

– შენ ამბობ ანასტასია, პროგრამაზე, მამაზე, რომელიც ფლობს სრულყოფილ ცოდნას საკუთარი ბავშვის აღზრდის პროცესზე, რომელიც დედის წიაღშია.

– მე, მამის მიერ ბავშვის აღზრდაზე კი არ ვსაუბრობ, არამედ დაბადებაზე. მამა არ ზრდის, არამედ ზუსტადაც, რომ ბადებს თავისი მომავალი ძისა და ასულის მეთრე არამატერიალურ „მე“-ს, – სულს!***

– ასეთი გაგება, ჩემის აზრით, ჩვენთან საერთოდ არ არსებობს, ალბათ, როგორც სჩანს, სულ ტყუილად არ არსებობს. ითვლება, რომ ბავშვის დაბადებაში მამაკაცის მთავარი როლი ჩასახვის შემდგომ მთავრდება. ის, ფეხმძიმე ცოლს საუკეთესო შემთხვევაში მას, მხოლოდ ყოფით ცხოვრებაში ეხმარება ყოველივე აუცილებელის უზრუნველყოფით.

– სამწუხაროდ, ხშირად ასეც ხდება კიდეც.

– თუკი მამას არ ესმის საკუთარი დანიშნულება, ასეთ შემთხვევაში ვინ აყალიბებს ადამიანში მთავარ სულიერ შემადგენლობას?

– შემთხვევითობები, ან ვინც ისურვებს, რომელმაც იცის ამის შესახებ და საკუთარ მიზნებს ისახავს.

* ჩემთვის ყოველთვის გაუგებარი იყო რატომ თვლიდა ეკლესია, რომ ჩვენ, ადამიანები დაბადებიდან ცოდვილები ვართ და რომ ადამისა და ევას მიერ „შეცნობის ხის“ ნაყოფის ჭამა რატომ იყო ცოდვა? ახლა უკვე ნათელი გახდა თუ ცოდვა რაშია და რომ ჩვენ, მოკვდავ ადამიანებს თავისუფლად შეგვიძლია ამ ცოდვის გამოსწორება და ჩვენი თავისა და მომავალი თაობების ცოდვიდან ხსნა!... ვფიქრობ თქვენთვისაც ცხადია, არა ჩემო თანამემამულენო?!... ც.გ.

** ახლა უკვე ესეც თვალნათელი გახდა ჩემთვის, – ეკლესია რატომ თვლის მამაკაცს ქალის „მალა“ მდგომად და ქალს აყენებს „მისი მორჩილის“ რანგში. დიახ, სული უფრო მალა-ლი საფეხურია, ვინემ ხორციელი სხეული და რადგან მამაკაცია ადამიანში სულის „დაბადებაზე პასუხისმგებელი“, ნამდვილად ის უნდა იყოს მის „კეთილშობილურ“ თვისებებზეც პასუხისმგებელი! აქედან გამომდინარე ეკლესიის „თავადაც“ მამაკაცია დადგენილი!... ამიტომაც არ შეუძლია და ეკლესია კრძალავს კიდეც ქალის საკუთრებულში შესვლას და მითუმეტეს ღვინოსა და პურზე „სული წმინდის“ გადმოსვლის რიტუალში მონაწილეობის მიღებას!... ც.გ.

– და, გამოდის მამაკაცები, რომელთათვისაც უცნობია საკუთარი შვილის ჩამოყალიბებაში მონაწილეობის მიღების შესაძლებლობები, – დაწყებული მისი ჩასახვის მომენტიდან მერე, ასე ვთქვათ არცთუ სრულად საკუთარ შვილებს ზრდიან?

– სამწუხაროდ, არცთუ იშვიათად ასეც ხდება.

მე, მგონი, ანასტასიას მიერ ნათქვამის მნიშვნელოვნების მიხედვით დავიწყე და ამის ფონზე, გავაცნობიერე ჩვენი ცხოვრების მთელი სიჩლუნგე. შესაძლოა ყველა სოციალური კატაკლიზმებიც, სწორედ აქედან გამომდინარეობს, რომ ჩვენ, ჩვენი უმეტესობა, მართალია ვიმყოფებით ჩვენი შვილების გვერდით, მაგრამ ფაქტიურად ნაკლები საერთო გვაქვს მათთან. ჩვენ მათ ბედის ანაზარა ვტოვებთ, ვაძლევთ მას ვიღაცას, მაგრამ ანასტასიასთან ამ თემაზე საუბრისას არა ზოგადმა, არამედ პირადმა დამოკიდებულებამ გამოიწვია ჩემში სევდიანი, შესაძლოა გამოუსავლიანობისგან გამომდინარე გრძნობები, რომელიც, მთელი ცხოვრების მანძილზე გაგრძელდება. ამიტომაც, დიალოგის გაგრძელების სურვილიც კი წამერთვა

– შენ ფერი დაკარგე, ვლადიმირ, თვალები ჩაგიქრა, რატომ? – მომმართა ანასტასიამ, როცა ჩემი მდგომარეობა დაინახა.

– ამაზე საუბრის ძალა აღარ შემწევს, ანასტასია...

– ასე, რის გამოც გახდი, დაახლოებით ვიცი მე, მაგრამ შენ უფრო მოგეშვება, თუკი თავადვე შესძლებ შენი სევდის მიზეზის ჩამოყალიბებას.

– რა არის აქ ჩამოსაყალიბებელი, ისედაც ცხადია ყველაფერი. როცა მე ჩავევდი ბავშვის დაბადების თაობაზე შენი ინფორმაციის მთელს მნიშვნელოვნებას, იმავდროულად იმასაც მიეხვდი, რომ მე, საკმარისი მონაწილეობა არ მიმიღია ჩემი ქალიშვილის, პოლინას დაბადებაში. მაშინ არც მე და არც ჩემმა ცოლმა არ ვიცოდით, ბავშვების დაბადების ჟამს სინამდვილეში როგორ უნდა მოქცეულიყავით, მაგრამ შენ ხომ იცოდი ამ ინფორმაციის შესახებ, გააჩინე ბიჭი, გოგო, მე კი არ მომიყვები, რა უნდა გაეკეთებინა მამას. უფრო მეტიც, მე მახსოვს, შენ როგორ ამბობდი, რომ მე, საერთოდ გარკვეული დროის მანძილზე არ უნდა მენახა საკუთარი ვაჟი, მისი ქვეყანაზე მოვლინების შემდეგაც კი. შენ, რატომ მოიქეცი ასე ანასტასია?

– დიახ, მე შენ ასე გუუბნებოდი ვლადიმირ, მაგრამ შენ თავად დაფიქრდი, რისი სწავლება შეგეძლო შენ ბიჭისთვის, თუკი ჩემს გვერდით ცხრა თვე იცხოვრებდი ტაიგაში? გინდა, მე გიკარნახებ შენ პასუხს?

– მიდი, აბა მიკარნახე.

– მე ხომ შენ იმ პერიოდში მთხოვდი დამეტოვებინა ტაიგის საგვარეულო მამული, ჩემი სიყვარულის სივრცე, რომელიც ჯერ კიდევ ჩემმა მშობლებმა ჩამოაყალიბეს. შენ გსურდა, რომ მე ქალაქში, საავადმყოფოში გამეჩინა. შემდეგ ამბობდი, რომ ჩვენი ბიჭის მიცემა ჯერ ბაღშია საჭირო და მერე

საუკეთესო სკოლაში. და რომ მას საუკეთესო ბიზნესმენად დააყენებ და მან შენი საქმე უნდა გააგრძელოს.

– ვთქვათ ვამბობდი, მე მაშინ ბევრი რამ არ ვიცოდი, მერე ხომ მაინც და-ვეთანხმე იმ აზრს, რომ შენ ქალაქში არ შეგიძლია, თუ არ გინდა ცხოვრება. ამის მერე შენ არც კი შემომთავაზე შენთან, ტაიგაში დარჩენა.

– რა, რომ შემომეთავაზებინა დარჩებოდი?

– არ ვიცი, შესაძლოა დავრჩენილვიყავი კიდეც.

– და, რას გააკეთებდი შენ აქ?

– როგორც ყველა, რაღაც მამაკაცურ საქმეს, რაიმეს საოჯახო მეურნეობაში.

– მაგრამ შენ ხომ იცი, ვლადიმირ, აქ უზადლო მომსახურებისთვის მზამზარეულადაა ყველაფერი:– ჰაერი, წყალი, მხეცები, ბალახი. მე, შენს საქმიანობაზე შეკითხვის დასმისას, მსურდა მთავარის გაგება, რაზე იქნებოდა შენი აზრ-ფიქრი ბიჭის მოლოდინში? სდუმხარ. ჰოდა, ისინი, რასაც ამბობდი ხომ ისეთებად დარჩნენ, როგორც შენი მაშინდელი სიტყვები იყვნენ.

და შენ, რომ ვერ მოახერხებდი ჩემს დაყაბულებას ქალაქში ცხოვრებაზე, ინანებდი. თან გეგმასაც კი ადგენდი, ძალით როგორ წაგეყვანე სავადმყოფოში სამშობიაროდ. ასეა? გამოუტყედი.

– ვთქვათ, ზოგადად, ცოტა ხნით მეონდა კიდეც მსგავსი აზრი.

– ახლა, წარმოიდგინე, ვლადიმირ, ჩვენს ბიჭს რა უნდა შეეგრძნო ასეთი აზრ-ფიქრისას, რომელიც მამისაგან მოდის. თან თუკი ზედ აგრესიული აზრ-ფიქრიც ერთვის.

– ჰოო, უკვე გასაგებია ჩემთვის, ზოგადად იგი არ იქნებოდა კარგი. მაგრამ მაინც ვსევდიანობ იმის გამო, რომ მე ახლა... აი, როგორ გამოდის ახლა, რომ მე არასრულფასოვანი მამა ვარ. დაბადე შენ ბიჭი და გოგო, რომლებიც ასევე, არც თუ სრულჰყოფილები გამოდიან.

– მერწმუნე, ვლადიმირ და ნუ ღელავ, შენ ნუ სევდიანობ. შენი შვილებისთვის სრულფასოვანი მამა ხარ და ჩვენმა შვილებმა ყოველივე სრულად მიიღეს. ჩვენი ბიჭი კი, პირიქით, ინფორმაციითა და შემგრძნობელობით ცოტა გადატვირთულიცაა. ჩემმა პაპუმ, მოისეიმ ამაში გადააჭარბა,– როცა ერთხელ საკუთარ თავს ვერ დაეუფლა.

– კი, მაგრამ ეს როგორ? მე შენს გვერდით არ ვიმყოფებით, როცა შენ ფეხმძიმედ იყავი, არანაირი პროგრამა არ შემიდგენია, მშობიარობას არ დავსწრებივარ, საკუთარი შვილები დასაზადებლად არ მომიწვევია და მიუხედავად ყველაფრისა, როგორც შენ ამბობ, სრულფასოვან მამად დავრჩი. ამ ცოტა ხნის წინ კი, სრულიად სხვა რამ დამიმტკიცე.

ადათ-წესი უქმროდ დამპყრობელი ქალისტობის

ქედრუსელთა ცივილიზაციას, ვლადიმირ, ჰქონდა უამრავი ადათ-წესები. სიტყვა „ადათ-წესი“ იმ ქმედებებს არც თუ ისე მისადაგება, უბრალოდ სხვა სიტყვის შერჩევას მე ვერ ვახერხებ. მოკლე გამოხატვისათვის ამ სახელწოდებით ვისარგებლოთ, ოღონდ შენ მიხვდი, რომ ვედრუსელთა წეს-ჩვეულებას თანამედროვე ენაზე შეიძლება ადამიანის მეცნიერული და რაციონალური ქმედება ეწოდოს, რომელიც სამყაროს ყველა ენერგიებზეა დაფუძნებული და ურთიერთკავშირშია ადამიანურ სულთან. იცი შენ, მოგვთა თაობები, უდიდესი ბრძენნი, ადათ-წესების გამოთვლას ახდენენ, ვარსკვლავებს უსადაგებდნენ. სხვა თაობები მათ პრაქტიკით ამოწმებდნენ და წლითი წლობით სრულჰყოფდნენ.

სხვა დანარჩენს შორის არის ადათ-წესი ქალებისთვის, რომელთაც ფეხმძიმობა ქმრისგან მოშორებით უნდა გაეტარებინათ და ბავშვიც გაეჩინათ. ასეთი სიტუაციები მართალია ძალზედ იშვიათად, მაგრამ მაინც ხდებოდა ვედრუსელთა ცივილიზაციაში. მაშინ ხდებოდა, როცა მამაკაცი სალამქროდ შორეულ მხარეში უნდა წასულიყო. სახლში დარჩენილი მისი ფეხმძიმე ცოლი კი, ატარებდა გარეგნულად უბრალო, მაგრამ დროის მიხედვით გონებისა და ნებისყოფისთვის ხანგრძლივ და რთულ რიტუალს. ბავშვის მამისადმი იმ ქალის სიყვარული თუკი ძალზედ ძლიერი იყო, მაშინ სრულჰყოფილი ბავშვის დასაბადებლად ქალი მიზანს მარტო აღწევდა. მას ამაში სიყვარული, – დიადი ენერგია, – ეხმარებოდა.

– ეს ადათ-წესი რა ქმედებებს შეიცავს? ჩვენს თანამედროვეობაშიც არიან ქალები, რომელთაც ფეხმძიმობა უწევთ, შემდეგ კი ქმრის გარეშე ბავშვის გაჩენა. ეს ადათ-წესი, რომელზეც შენ მიყვები, შესაძლოა მათაც გამოადგეთ.

– ჩვილ ჩასახულმა ქალმა, რომელიც საკუთარი პირმშოს მამისგან შორს იმყოფება, ცხრა თვის მანძილზე ყოველდღე, არა უმცირეს სამი საათისა, აზრ-ფიქრით მამის მაგივრად უნდა იურთიერთოს ბავშვთან. ხანდახან აზრ-ფიქრით მომავლ ბავშვზე მამასაც ესაუბროს. კამათიც შესაძლებელია, მაგრამ კამათისას, ბავშვის მიმართ არავითარ შემთხვევაში აგრესია არ უნდა დაუშვას. მშობელთა დიალოგი ერთმანერთის მიმართაც, მხოლოდ კეთილგანწყობილი უნდა იყოს.

სასურველია დიალოგი ერთი და იმავე დროს ხდებოდეს. მამის სახელით ქალის ურთიერთობა ბავშვთან შესაძლებელია ორ ნაწილად დაიყოს, – დილით და საღამოს. ბავშვთან მამის სახელით აზრობრივ დიალოგამდე, დაახლოვებით 15-19 წთ-ით ადრე ქალმა სწრაფ ათვისებადი საკ-

გები ან სასმელი უნდა მიიღოს, რომელიც სასარგებლო იქნება თავისთვისაც და ბავშვისთვისაც.

სასმელი, რომელიც აზრობრივი დიალოგის წინ გამოიყენება, უნდა იყოს ცხრა თვის განმავლობაში ერთიდაეგივე. გარდა აზრობრივი დიალოგისა, არანაირ სხვა შემთხვევაში ეს სასმელი არ უნდა იყოს გამოყენებული.

მე, მაგალითად, აი ასეთ სასმელს ვამზადებდი: დაახლოებით ასი გრამი რაოდენობის კედარის რძეს, სამი გრამი კედარის ზეთს, მისხალ ყვავილის მტვერს, პატარა წვირით აღებულ მცირე თაფლს ვათავსებდი ხის როდინში, წვირით ვურევდი ერთმანეთში და პატარ-პატარა ყოუბებით ვსვამდი.

სასმელი, შესაძლებელია სხვა პროდუქტებისგანაც გაკეთდეს, ოღონდ ისინი, აუცილებლად ნატურალური, ეკოლოგიურად სუფთა, დედის ორგანიზმისთვის იოლი ასათვისებელი, სასარგებლო და ბავშვისთვის, რომელიც დედის წიაღში იმყოფება სასიამოვნო უნდა იყოს. ეს ძალზედ მნიშვნელოვანია.

თუკი დედის მიერ გამოყენებული სასმელი ბავშვისთვის არ იქნება სასიამოვნო და სასარგებლო, მამინ მამასთან დიალოგი გაიგივებული იქნება, როგორც არასასიამოვნო მოვლენასთან და შედეგად მამის უარპყოფა, მასთან ურთიერთობაზე უარის თქმა მოჰყვება.

ბავშვის დაბადების შემდგომ ქალმა, როცა მას განზრახული იქნება მამის სახელით, მის მაგივრად ურთიერთობა, ეს სასმელი უნდა მიიღოს ბავშვის გამოკვებამდე ცოტა ხნით ადრე.

თუკი მოზარდი ბავშვი დედის რძის გამოყენებას შესწყვეტს, მაგრამ მამა ჯერ კიდევ არ გამოჩენილა, დედის მიერ შერჩეული სასმელი არასდროს არ უნდა მიეცეს ბავშვს. იგი მას მამასთან პირველი კონტაქტის მომენტში უნდა მიართვა.

ასევე აუცილებელია ქალმა ვარსკვლავებით მოჭედილ ცაზე, ერთი ვარსკვლავი აირჩიოს, რომლის მეშვეობითაც ის თავის საყვარელ მამაკაცთან იურთიერთებს. და, ყოველ ჯერზე, ბავშვთან აზრობრივი დიალოგის წინ, ამ ვარსკვლავს გაიხსენებს.

ბავშვთან აზრობრივი ურთიერთობისას, ქალმა რაც შეიძლება მკაფიოდ უნდა წარმოიდგინოს მისი მამის ხატ-სახე: ხასიათი, ინტონაცია, მსოფლმხედველობა და არ იუმშაკოს, არ შეალამაზოს მამაკაცი. ხოლო, თუკი რაღაცაში არ ეთანხმება მას, შეეცადოს საკუთარი შეხედულება ახსნას, აგრესიულად კი არა, არამედ სიყვარულით. გაუგებრობის ბრალეულობა მამაკაცს არ დააკისროს, საკუთარი თავი ჩათვალოს დამაჯერებელი აზრის გასაგებად გადმოცემის უუნარობაში. უნდა დაფიქსირდეს, იქნებ უფრო ყურადღებით ჩაუკვირდეს იმას, თუ რას ამბობდა მამაკაცი.

დიალოგის დროს ქალმა საკუთარ მუცელს უნდა ხელით მიუჯდეს და ამავდროულად აზრობრივად მამის ხატ-სახე წარმოიდგინოს. ძალზედ მნიშვნელოვანია საკუთარ მამაკაცთან დიალოგისას ყველა ნეგატიური მომენტები, თუკი ასეთი რამ ადრე ხდებოდა გამოირიცხოს და აუცილებლად მასთან ურთიერთობის მხოლოდ საუკეთესო მომენტები გაიხსენოს.

მთელი ცხრა თვის მანძილზე, ასეთი ქალი რაც შეიძლება მეტი დროის მანძილზე განმარტოებაში უნდა იყოს. მაშინ იგრძნობს ბავშვი მასაც და საკუთარ მამასაც. დაე, ნუ იქნება მის გვერდით ქმარი-მამა, ბავშვი მამის აურაში მაინც იმყოფებოდეს იქნება.

თუკი მოცემული ადათ-წესით ქმედობას ქალი პირნათლად აღასრულებს, მამაკაცი მასთან მივა, მასაც და საკუთარ ბავშვსაც დაუბრუნდება. თუნდაც რომ ადრე მისი სიყვარული ჯერ სუსტი ყოფილიყო, ან სულაც არ ყოფილიყო, მერე მასში უჩვეულო ძალით იფეთქებს სიყვარული და იგი მას კეთილი საქმეებისკენ მოუწოდებს.

ამ ადათ-წესის ქმედობის ძალა ბევრმა ვედრუსელმა ქალმა უწყოდა. შემდგომში, მოგვები ცდილობდნენ ქალებისთვის მახსოვრობიდან ამოეშალათ იგი და მხოლოდ მაშინ იყენებდნენ, როცა დარწმუნებულნი იყვნენ, რომ ქალს ბიწიერი გრძნობები არ ჰქონდა.

– რომელი ბიწიერი გრძნობები, ანასტასია?

– მოცემული ადათ-წესის დახმარებითა და მანკიერი გულისხმისპყოფით,* შეყვარებულ ქალს შეეძლო კაცს დაუფლებოდა, რომელსაც ეს ქალი არ უყვარდა. მაშინაც კი, თუკი ის კაცი სხვა ქალთან ცხოვრობდა. და, სულაც მასთან ინტიმური კავშირიც კი არ ჰქონდა.

– კი, მაგრამ ინტიმური კავშირის გარეშე როგორ? სიახლოვის გარეშე ხომ ბავშვი არ ჩაისახებოდა, მაშინ ამ შემთხვევაში ვის მოუყვება ქალი მამის შესახებ?

– ქალს შეეძლო სულერთია ვისგან, რომელიმე მამაკაცისგან ჩაესახა იგი, და ამ ჩასახულ ბავშვთან საყვარელი მამაკაცის სახელით იურთიერთებდა და ამითვე მიიზიდავდა თავისკენ საყვარელ მამაკაცს, თანაც ბავშვი, იმ საყვარელ მამაკაცს დაემგვანებოდა და არა იმას, ვისგანაც იქნებოდა ჩასახული. შენ ეს უნდა იცოდე, ვლადიმირ, ტელეგონიის მოვლენიდან გამომდინარე.

– ჰო, ვიცი, მაგრამ შენ რატომ გაეცი ის, რაც მოგვების მიერ იქნა დაფარული, ანასტასია. დაიწყებენ აწი ზოგიერთი ქალები მათი მოწონებული მამაკაცების ოჯახებიდან წამოყვანას ამ ადათ-წესების მეშვეობით. მისი გახმოვანება არ შეიძლება.

* კეთილ კაცს კეთილი საუნჯისგან გამოაქვს კეთილი, და ბოროტ კაცს ბოროტი საუნჯისგან გამოაქვს ბოროტი. მათე 12, –35. ც.გ.

– შენ იგი, ვლადიმირ, შიშის გარეშე გამოაქვეყნე, რადგან მე ერთი ელემენტი ამოვიღე ამ ადათ-წესებიდან, ჰოდა, ბედნიერ ოჯახს ახლა იგი ველარ დაანგრევს.

– კი, მაგრამ, თუკი შენ შესძელი რომელიღაც ელემენტის ამოღება, მაშინ მოგვებმაც რატომ არ ამოიღეს იგი?

– მოგვებმა არ იცოდნენ, მის მაგივრად რისი გაკეთება იყო აუცილებელი.

– მოგვებმა თუ არ იცოდნენ, მაშ შენ, როგორღა შესძელი გაგება? თანაც შენ ამზობდი ანასტასია, რომ:– მოგვები თავიანთი ადათ-წესების მოქმედებებს ყოველთვის პრაქტიკის მეშვეობით ამოწმებდნენო. შენ კი, შემოწმება ხომ არ შეგეძლო?

– შემეძლო.

– როდის? ვისზე?

ო, ღმერთო! მე, ანასტასიას სიტყვები გამახსენდა, მის მიერ მრავალი წლის წინ ნათქვამი. მაშინ მე, მათთვის არანაირი მნიშვნელობა არ მიმინიჭებია, მაგრამ ახლა... აი, ეს სიტყვები:– „მე შენ ვლადიმირ, ქალიშვილის პატივისცემასა და ცოლის სიყვარულს დაგიბრუნებ.“ წარმოუდგენელია, მაგრამ მან ეს გააკეთა! მაგრამ ცოლი რატომ არ ეჭვიანობს ანასტასიაზე? რატომღა მის მიმართ პატივისცემით განმსჭვალული? მე ვიყავი წელს ოჯახში. ანასტასიამ წარმოუდგენელი რამ გააკეთა. გაუგებარია როგორ, რა ძალით, მაგრამ შესძლო.

ყველა ერთად აღებულ მიწიერ ინსტიტუტებს, რომლებიც ყელყელობენ თავიანთი ტექნიკური მიღწევებით, არ შეუძლიათ დედამიწაზე ყველაზე მთავარი საკითხის გადაჭრა,– დააბრუნონ ოჯახებში სიყვარული და პატივისცემა,– მას კი შეუძლია. ღმერთო ჩემო! როგორ კოლოსალურ, ჭეშმარიტად ღვთიურ ცოდნას ფლანგავს კაცობრიობა? რატომ? ვინ გასცემს პასუხს?

და, თავად ანასტასია, როგორი ძალის სიყვარულის ღირსია! ის, რაც მან გააკეთა, ალბათ დიდი ხარისხით, შთამომავლები შეაფასებენ, ვინემ ჩვენ, დღევანდლები. მომინდა, რომ მისთვის რაღაც კარგი გამეკეთებინა. მე, მიუვახლოვდი ანასტასიას, მის წინაშე ცალ მუხლზე დავეშვი და მის ხელს ვეამბორე. ისიც, ჩემს წინაშე მაშინათვე მუხლებზე დაეშვა და ხელები კისერზე შემომხვია. მე მისი გულისცემა შემომესმა, მისი თმების არაჩვეულებრივი სურნელი შევიგრძენი, მისი დამატარებელი სუნთქვა, დედის რძის სუნი, რაღაცნაირად თითქოს, ჩემი საკუთარი დედის რძის სუნი და ჩავჩურჩულე:– რა გავაკეთო, შენი ღირსი რომ ვიყო, ანასტასია?

მაგრამ მან არ მიპასუხა, ოღონდ მკერდზე ოდნავ უფრო მჭიდროდ მიიკრა ჩემი თავი. ალბათ, ჩემმა ბედისწერამ უფრო ბედნიერი წამები, წუთები თუ დღეები არ იცოდა, ვინემ ის წუთი იყო.

ჰოდნ, ჩვენ სად დავგდებით გავგებები?..

ჩა ძნელია წერა მშრალი ფორმით, და მაინც, აუცილებელია დინჯად, ემოციის გარეშე გარკვევა, სად უფრო უკეთესი, კომფორტული იქნება მშობლებისთვის და ჩვილისთვის მშობიარობა? საავადმყოფოს საორდინატოროში თუ სახლის პირობებში?

რამდენადაც ჩემთვის ცნობილია, პირველი სამშობიარო სახლები უძველეს ეგვიპტეში და რომში გამოჩნდნენ, მონათმფლობელური წყობის პერიოდში. იგი ფეხმძიმე მონებისთვის შეჰქმნეს.

ბავშვის დამზადებელი მონა 5-დან 9 დღემდე იმყოფებოდა ჩვილთან, შემდეგ კი, კვლავ სამუშაოს უბრუნდებოდა. ჩვილთან, მხოლოდ გამოსაკვებად და ღამით მიდიოდა.

ასე გრძელდებოდა 6-დან 12 თვემდე. სხვასხვა ადგილებში, სხვასხვაგვარად. ყველაფერი იმაზე იყო დამოკიდებული, თუ როგორ ექცეოდნენ მონათმფლობელები მონა-დედებს ჩამოცილებულ საკუთარ შვილებს მას შემდეგ. ჯერ მათ სპეციალურად გაწოთვნილი ძიძა მონებს გადასცემდნენ, ხოლო მოგვიანებით, როცა ბავშვი წამოიზრდებოდა, აღსაზრდელად სხვა მონებთან გადაჰყავდათ, იქიდან გამომდინარე, მზრმანებლის მიერ ბავშვს, თუ რა დანიშნულება მიენიჭებოდა.

მაგალითად, ბიჭებს იმ სპეციალისტებს მიაბარებდნენ, რომლებიც მისგან მეომარს გაზრდიდნენ. ასეთი მონები, რომლებმაც თავიანთი მშობლები არ იცოდნენ, გაივლიდნენ რა სპეციალურ ფიზიკურ და ფსიქოლოგიურ წრთვას, მეტ-ნაკლებად თავიანთი მზრმანებელი-მონათმფლობლის ერთგულები იყვნენ. მათ ბავშვობიდანვე უნერგავნენ, რომ ის მათთვის დედაც არის და მამაც. მოკლედ ღმერთი. მათთვის ამის შთასაგონებლად, სპეციალურად რელიგიაც კი მუშავდებოდა.

ჰოდა, თითქოსდა მსგავსებაც კია უძველეს პირობებსა და დღევანდელ სინამდვილეს შორის: სამშობიარო-ბაგა-ბალი-ინსტიტუტი და, – მონა მომზადებულია. და, რადგან მზრმანებელი უხილავია, მონა საკუთარ თავს თავისუფლად თვლის, ამიტომაც, არც ბუნტდება.

უძველესი რომის და ეგვიპტის დიდებულები, და არა მარტო ისინი, საშუალო ფენაც კი, კომმარულ სიზმარშიც ვერ წარმოიდგენდა საკუთარი შვილის დაბადებას ოჯახური პირობების მიღმა.

ისინი სახლში თავიანთ ბებია-ქალებს იწვევდნენ, მოგვიანებით ექიმებს, წინასწარმეტყველებს. რუსეთში სამშობიარო პირველი ხუტორები მსუბუქი ყოფა-ქცევის ქალ-მეძავეს ეკუთვნოდათ. ხანდახან, ასეთი ტიპის ქალები სა-

მშობიაროდ ბოშათა ბანაკებში მიდიოდნენ, სადაც თავიანთთვის არასასურველ პირმშოს სტოვებდნენ აღსაზრდელად. ბოშებიც მათ იტოვებდნენ და ღებულობდნენ კიდეც.

საერთოდაც, სამშობიარო სახლი, ეს – ნონსენსია. იგი ნათელი ილუსტრაციაა იმისა, რომ ქალებს დაკარგული აქვთ საგვარეულო ინსტიქტი. თანამედროვე ადამიანის მიერ დაკარგულია პირველსაწყისთა ცოდნა და გრძნობათა ელემენტარული კულტურა. დაიკარგა ქალისადმი და ბავშვისადმი ჭეშმარიტი სიყვარული, როგორც საკუთარი თავის ნაწილისა და როგორც მისი გამაგრძელებისა.

სამშობიარო სახლში დაბადებული ბავშვი არ შეიძლება მხოლოდ თქვენი იყოს. ის, ასევე ვიღაცისიცაა. დაბადების პროცესი თავის თავში გულისხმობს ჩვილის ჩასახვას, ცხრა თვე მუცლად ყოფნასა და ქვეყნიერებაზე მოვლინებას. და, ეს უკანასკნელი არანაკლებ მნიშვნელოვანია, ვინემ ყოველივე სხვა. თუკი თქვენ მას სხვა ადამიანებს ჩაუდებთ ხელში, რომლებსაც ზოგადად თქვენს მიმართ და თქვენი შვილის მიმართ „სახსვათაშორისო“ დამოკიდებულება აქვთ, მაშინ გამოდის, რომ თქვენც საკუთარი პირმშოს მიმართ არასრულყოფილი დამოკიდებულება გაქვთ. შესაბამისად თქვენში სრული მოცულობით მის მიმართ მამობრივი გრძნობები არ აღგემვრებათ, რასაც ბავშვი შეიგრძნობს, აქედან გამომდინარე, შვილ-მე და შვილ-ასული თქვენდამი ძლიერი გრძნობის არ ქონით გადაგიხდით.

ჰოდა, კაცმა რომ სთქვას, სიყვარულიც სრულფასოვანი არ იქნება. ასეთი ბავშვები ვერ შესძლებენ არამარტო საკუთარი მშობლების სიყვარულს, არამედ ცხოვრება-სიცოცხლის შეყვარებასაც. მას თავის დაბადებისას, ქვეყნიერებაზე მოვლინება მიმზიდველად არ მოეჩვენება.

რასაკვირველია, შესაძლებელია მსგავსი მოვლენის კომპენსირება და მისი ხელიდან არ გაშვება, – დაბადებულის მიმართ განსაზღვრული ქცევების მეშვეობით, მაგრამ ეს არც ისე იოლი და მარტივია.

ბავშვის მოვლინება მსოფლიოს სხვადასხვა ერებში, შეიძლება ბევრად უფრო სრულყოფილად ჩაითვალოს, რაც უფრო სიღრმისეულად ჩავწვდებით მათ ისტორიას. და, რა აფსურდამდე პრიმიტიულია ჩვენს დღევანდელობაში იგი.

დღევანდელ თანამედროვე სამყაროში იგი, დაავადებული ადამიანი-საგან ბრმანაწლავის ოპერაციის ამოღების მსგავსია.

ამიტომაც, მსურდა ბევრად უფრო სასიხარულოზე მესაუბრა. ***კაცობრიობა მომხდარის არსზე ჩაფიქრებას უკვე იწყებს.***

რუსეთში, აშშ-ში, საფრანგეთში წარმოჩენას იწყებენ „სულიერი მეანობის სკოლები“. რიგ ქვეყნებში უკვე ამოქმედებულია მუცლად ყოფნისას განათლების მიღების ასოციაცია.

ფუნქციონირებს საოჯახო მშობიარობის კურსები მოსკოვში, სანკტ-პეტერბურგში. ადამიანები ცდილობენ დაიბრუნონ დაკარგული ცოდნა და ტრადიციები: დაკარგული სიყვარული.

მოდით ვნახოთ, როგორ მიმდინარეობს ბავშვების გაჩენა, ვედრუსელთა ოჯახებში. ანასტასიას მონათხრობიდან გამომდინარე აი, ყოველივე ეს როგორ ხდებოდა.

პედრუსელთა მშობიარობა

მედა და ბებია ჰყვებოდნენ, თუ მშობიარობის მიჯნაზე, როგორი შეგრძნებები და სიმპტომები უნდა გამოუვლინდეს ქალს. ჰოდა, აი, ლუბომილას ბებია თავის შვილებს როგორ ბადებდა დაწვრილებით ჰყვებოდა.

როგორც წესი, ვედრუსელი ქალი საკუთარ სახლში ბადებდა. დაბადება ხის ვარცლში ხდებოდა, ჩვენი აბაზანის მსგავსში, ოღონდ სიგრძით უფრო მოკლეში და ნაკლებად ღრმაში. ეს იყო სპეციალური მოცულობის, მშობიარობისთვის განპირობებული, ხოლო შემდგომში მას, როგორც ჩვილის აკვანს ისე იყენებდნენ.

მასში, სუფთა წყაროს წყალი ისხმებოდა, სხეულის ტემპერატურამდე გათბნარი. აბაზანის ორივე გვერდზე, გარეთა მხრიდან გამონაშვერი იყო, რომლებზეც ქალი ფეხის ტერფებს აყრდნობოდა.

აბაზანის გვერდების ნაპირები ისე იყო გადაღუნული, რომ მასზე შესაძლებელი ყოფილიყო მოხერხებულად ხელების ჩაჭიდება. მაშინ, თერმომეტრით ოთახის ტემპერატურის განსაზღვრა არ ხდებოდა. ამბობდნენ, რომ იგი უნდა ყოფილიყო ისეთი, რომ შიშველი ადამიანის სხეულს მშვიდ მდგომარეობაში არც სიცხე და არც სიცივე არ უნდა ეგრძნო.

სამშობიარო აბაზანა იატაკზე ისე იდგმებოდა და მაგრდებოდა რომ ქალს აღმოსავლეთით ეცქირა.

აბაზანის გვერდით კიდევ ერთი, უფრო მცირე ზომის წყლიანი ჭურჭელი იდგმებოდა.

აბაზანის გვერდით, ასევე სკამი იდგმებოდა, რომელზეც ოთხ ცალ ნახატებისა და ნაქარგების გარეშე სელის სახვევს აწყობდნენ. თანაც ეს ქსოვილი უხეში არ უნდა ყოფილიყო.

ვედრუსელთა მშობიარობის დროს ოთახში მშობიარესთან ერთად მარტო ქმარი უნდა ყოფილიყო.

არც გამოცდილი ბებია-ქალი, არც მშობლები ან უახლესი ნათესავები ოთახში არ უნდა ყოფილიყვნენ.

ქინთვების დაწყებამდე მამა წინასწარ კოცონისთვის მომზადებულ შემას ანთებდა ადგილ-მამულის შესასვლელთან, საიდანაც თეთრი, სურნე-

ლოვანი კვამლი იფრქვეოდა. ჰოდა, აი, ამ კოცონთან, როგორც წესი, უახლოესი ნათესაობა იკრიბებოდა, გამოცდილი ბებია ქალი და ხშირად მოგვიც მოდიოდა.

მშობიარისა და მისი ქმრის მშობლებს, ხონჩითა და კალათით სასმელები მოჰქონდათ, კოცონის გვერდით ფარდულში, რომელიც მშობიარის ქმრის მიერ იყო აგებული, სკამებზე სხდებოდნენ. ვედრუსელთა წესებით არცერთ მათგანს უფლება არ ჰქონდა ადგილ-მამულის საზღვრის იქით გადაეხიზებინა. არც ქმარს არ ჰქონდა მათთან მისვლის და მათთან დალაპარაკების უფლება.

ასეთი წესები ცრურწმენის ნაყოფი არ იყო, იგი ძალზედ ზუსტი, ფსიქოლოგიურად გამოწრთობილი ხერხია. არავინ და არაფერმა არ უნდა გაფანტოს მამის აზრ-ფიქრი, მითუმეტეს მშობიარის, რომელმაც საკუთარი ბავშვი უნდა შვას და მიიღოს.

თუმცადა, ადგილ-მამულის შესასვლელთან მშობლების, გამოცდილი ბაბია-ქალის ყოფნა დამაშვიდებლად მოქმედებდა ახალგაზრდა მომავალ მშობლებზე. მათ ხომ არასტანდარტულ ან სახიფათო სიტუაციაში შეეძლოთ დასახმარებლად მისვლა. თუმცადა ასეთი რამის აუცილებლობა ძალზედ იშვიათობას წარმოადგენდა.

დედა, საკუთარი ჭინთვების დროს მუდმივად ესაუბრებოდა დამზადებელ ბავშვს, ამხნეებდა მას, ეხმარებოდა მისთვის ახალ სამყაროში შიშის გარეშე შემოეხიზებინა. ვედრუსებს კარგად ესმოდათ რაოდენ მნიშვნელოვანია აზრობრივი და ხმამაღალი ურთიერთობა დამზადებელ ადამიანთან. ასე და ამგვარად, პროცესში მონაწილეობენ დედა, შვილი და მამა.

ასევე, ძალზედ მნიშვნელოვანია, რომ დედის პირველი მზერა ახალდაბადებულის ხილვისას მისი გარეგნული შესახედაობის გამო (მიტყეპებული ცხვირის, სამშობიარო კანის ფერის და ა.შ.) იყოს შიშის გარეშე, ალერსიანი და ალტყინებული.

წყალში დაბადებული ბავშვი წყლიდან მამას ამოჰყავდა და მაშინვე მისი პირიდან და ცხვირიდან ლორწოს საკუთარი პირით გამოწოვდა. მერე დედის მუცელზე აწვენდა, რომელიც ბავშვს ძუძუს აძლევდა. ეს, პროვოცირებას უკეთებდა პლაცენტის გამოძევებას, რომელსაც მამა წინასწარ მომზადებულ ტევად ჭურჭელში ათავსებდა. მის შემდეგ ცეცხლზე დუბინფიცირებული დანით ჭიპლარს ჭრიდა და მერე ნასკვავდა.

შემდეგ, მამა ბავშვს სახვევით იყვანდა. ბანდა, მეორე სახვევშია ხვევდა, საწოლზე აწვენდა. წყლიანი ჭურჭლიდან, რომელიც აბაჯანის გვერდით იდგა ცოლს ბანდა, მერე ამშრალებდა სუფთა სელის სახვევით და საწოლამდე მიაცილებდა, რომელზეც ბავშვი იწვა.

შემდეგ მამა ხელებით გამორწყავდა ან პირით გამოწოვდა ცოლის მკერ-

დიდან რძეს და სელის ზეწარზე ასხურებდა, რომელსაც შემდეგ ნამშობიარ-ებ დედასა და ჩვილს, რომელიც დედის მუცელზე ან მკერდზე იწვა ორივეს ერთად აფარებდა.

შემდეგ მამა ჯდებოდა, უტყვად შესცქეროდა მათ და თუკი ცოლს მოესურვებოდა, მასთან საუბრობდა, ხოლო თუკი ცოლს ჩაეძინებოდა, მამა ოთახიდან მაინც არ გადიოდა.

შემდეგ, დაახლოვებით თხუთმეტი წუთის გასვლისას, ბუხარში წინასწარ დაწყობილ შეშას დაანთებდა.

წყალს, რომელშიც მშობიარობა მიმდინარეობდა და წყალს, რომლითაც მშობიარე განიბანებოდა, ორ ხეს შორის, რომლებიც დარგულები იყვნენ ჩასახვის შემდგომ იქ ღვრიდა. იქვე პლაცენტასაც აფლობდა.

ადგილ-მამულის შესასვლელთან შეკრებილი ნათესაობა როცა მილიდან გამოძავალ კვამლს დაინახავდნენ, მამის ქმედება ესმოდათ, რომ – მშობიარობამ წარმატებით ჩაიარა და იმ წუთიდან ერთმანეთის მილოცვას იწყებდნენ, ერთმანეთს, თან მოტანილი საჭმელითა და სასმელით უმასპინძლდებოდნენ, რის შემდეგაც თავ-თავიანთ სახლებში ბრუნდებოდნენ.

ვედრუსელებს ესმოდათ, ჩვილი, ჯერ კიდევ დედის წიაღშივე შეიგრძნობს მშობლების აზრ-ფიქრსა და გრძნობებს. ქვეყნიერებაზე მოვლინების შემდეგ ის მშობელთა აურაში ყოფნას აგრძელებს. თუკი ოთახში ნათესაობიდან ვინმე გარეშე პირია, ჩვილის მიმართ თუნდაც კეთილი აზრ-ფიქრისა და კეთილი გრძნობების მქონე, ბავშვისთვის ის მაინც უცხოა და მასში შეცბუნებას იწვევს. თანაც, ნათესავები ნებსით თუ უნებლიედ მის მშობლებს ჩვილისგან ყურადღებას გადაატანინებენ, იმ ფსიქოლოგიური ველიდან, სადაც ის მეტ-ნაკლებად კომფორტულად გრძნობს თავს.

ამის დასტურად, შემდეგი ექსპერიმენტის ჩატარება შეიძლება.

ბევრმა ქალმა იცის, რომ ბავშვის გამოკვებვისას არ შეიძლება ყურადღების გადატანა გარშემომყოფთა საუბარზე, განსაკუთრებით ცუდზე ფიქრი. ისინი კონცენტრირებას აკეთებენ საკუთარ ბავშვზე, მის კვებაზე, აზრ-ფიქრით მას ესაუბრებიან.

დარწმუნებისთვის, ჩვილი ნამდვილად გრძნობს თუ არა დედის აზრ-ფიქრს, შეეცადეთ ოთახში შესვლას, სადაც ის ბავშვს კვებავს და იმ მომენტში დედას გაესაუბრეთ. ბავშვი მაშინვე აფორიაქდება, შესაძლოა მიატოვოს კიდეც ძუძუს წოვა, ატირდეს. ის არაკომფორტულად იგრძნობს თავს, რადგანაც დედის მხრიდან მასზე ფიქრი შესუსტდა ან სულაც მისგან სადღაც წავიდა. მაგრამ იქნებ, ჩვილი შეაწუხა შესული ადამიანის ხმამ ან სუნმა? მე, ჩემს შვილს პოლინას დავურეკე. მან ტელეფონის ყურმილი აიღო და ჩემთან საუბარი დაიწყო. ოცდაათ წამში მე ჩემი მოთას, მაშენკას ტირილი მომესმა.

– რატომ ტირის იგი?– ვკითხე ქალიშვილს.

– მე მას ძუძუს ვაწოვებ მამა,– მიპასუხა პოლინამ,– მას არ მოსწონს, როცა მისგან ყურადღება გადამაქვს.

მე შევეცადე სწრაფად დამემთავრებინა საუბარი და ამას ყოველთვის ვაკეთებდი, როცა კი უდროო დროს ვრეკავდი, რადგან მოთა ყოველთვის იწყებდა ტირილს. ბევრი მემუშპური დედა, რომელიც გაცნობილია ძუძუთი კვების კულტურას, ამ ფაქტს ადასტურებს.

ჩვილებთან, რომელთა დედებმაც საკუთარ მემუშპურ ბავშვთან ფსიქოლოგიური კონტაქტის მნიშვნელოვნების შესახებ არ უწყიან და კვების დროს ვისთანაც გინდა იმასთან ყბედობენ ან ფიქრობენ საკუთარ პრობლემებზე, მსგავსი რამ საერთოდ არ ხდება. რატომ? იმიტომაც, რომ მათმა ბავშვმა საერთოდ არ იცის, რა არის ეს, თავის დედასთან ფსიქოლოგიური კონტაქტი. მას ეს არც არასდროს არ ჰქონია, შედეგად, მას არც არაფერთან არ შეუძლია შედარება.

არის უძველესი თქმულება:– „დედის რძესთან ერთად შეითვისა“-ო. დღეს არ ითვისებენ დედის რძესთან ერთად ჩვილები?

ადამიანთა საზოგადოებამ ყოველგვარი თანამგზავრებისა და კონტინენტთშორისი ასაფეთქებელი რაკეტების შექმნა ისწავლა. და დაივიწყა უფრო მნიშვნელოვანი,– ადამიანის გაჩენისა და აღზრდის კულტურა. შედეგადაც აი, ადამიანები საომარ რაკეტებს ერთმანეთისკენ კიდევ მიმართავენ.

ვიღაცა იტყვის, რა კავშირია დედის წიაღში აღზრდის კულტურას, ჩვილის გამოკვებვას და ომს შორისო? პირდაპირი!

ბევრს ალბათ, ჯერ კიდევ მახსოვრობაში როსტოველი მანიაკის ისტორია შემორჩა. ის დასცინოდა ახალგაზრდა ქალებს, შემდეგ კი სადისტურად კლავდა მათ. მსგავსი მანიაკები, რომლებიც ასევე ჩნდებიან ისინი ბევრ სხვა ქალაქებში, მოსახლეობას შიშის ზარს სცემდა.

მათ შესაპყრობად ყოველთვის იგზავნება უამრავი მილიციონერი.

მაგრამ, აი, რა საინტერესო კანონზომიერებაა. ყოველ შემთხვევაში, იგი დაუდგინდა სამ როსტოველ მანიაკს: მათ მშობლებს წარუმატებელი მცდელობა ჰქონდათ მათი მოკვდინების, ჯერ კიდევ დედის წიაღში ყოფნისას. შემდეგ კი დაბადებული და გაზრდილი ნაყოფი ქალების მიმართ შურისძიებას იწყებდა.

ჰოდა აი, თქვით, როცა დაფიქრდებით, რა უფრო მნიშვნელოვანია სკოლის გამოსაშვები კლასის მოსწავლისთვის, ხუთიანზე ჩააბაროს ფიზიკა, ქიმია, უცხო ენა თუ ფრიადზე იცოდეს ჩასახვის კულტურა, ფეხმძიმობა და ბავშვის აღზრდა?

ვფიქრობ, განუზომლად მნიშვნელოვანი, უკანასკნელია. ხოლო, დისციპლინები, რომლებიც ყოველივე ზემოთქმულს შეესწავლიან, სკოლებში ხომ საერთოდ არ არსებობს. ჰოდა, აი, ბადებენ სკოლა დამთავრებულები, უმა-

ღლეს დამთავრებულები შემთხვევით ჩასახულებს. ხშირად იმაზეც კი ფიქრობენ, ღირს კი საერთოდ მათი გაჩენაო, თუ აბორტის გაკეთება სჯობსო?

ხდება, როცა აჩენენ, ოღონდ როგორ ჩვილებს? ისეთებს, რომელთათვისაც არამც თუ ფიზიკის, ქიმიის მიღწევების ჩვენებაა საჭირო, არამედ დანაც და ჯოხიც რაც შეიძლება შორს უნდა წაიღო მათგან.

მაღალსულიერი ადამიანის დაბადება განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია სამეცნიერო-ტექნიკური პროგრესის პირობებში.

ერთის მხრივ ცუდია, რომ მანიაკი ჩიკატილო ქალებს აწამებდა და კლავდა. მეორეს მხრივ კარგიც კია, როცა მისი მსგავსი მანიაკი, ატომურ ღილაკს რომ არ უხის.

კარგი კია, მაგრამ მაინც გინდა კაცს, რომ დაუმატო:- ჯერ არ ზის! მაგრამ დაჯდება!- თუკი საზოგადოება არ შეცვლის თავის დამოკიდებულებას ადამიანის დაბადების კულტურის მიმართ.

უწყოდნენ რა, ამ კულტურის შესახებ რადომირმა და ლუბომილამ, მათ საკუთარი ვაჟის,- პირშშოს დედის წიაღიდან მისთვის ახალ სამყაროში მოვლინება, საკმაოდ თანმიმდევრულად და უმტკივნეულოდ განახორციელეს. პირშშოსთვის და თავიანთთვის სასიხარულოდ.

ლუბომილა ბადებდა იოლად და უმტკივნეულოდ. უფრო მეტიც,- სიხარულით. როცა ჩვილი დაიძრა, მან ტკივილისგან კი არ შეჰკივლა, არამედ სიხარულით აღტყინებულმა თავად ამოიყვანა ის წყლიდან და მკერდზე მიიკრა. როცა რადომირი ლუბომილას სუფთა წყლით ბანდა და მერე ამშრალეზდა, მას სურდა მისი სხეულის ყოველი სანტიმეტრი ჩაეკოცნა. ასევე სურდა მას, რომ მის წინაშე მუხლებზე დამდგარიყო. და ის, დადგა კიდეც მუხლებზე, როცა მომღიმარი ლუბომილა ჩვილ ვაჟით ზეწრის ქვეში წვა. ჰოდა, რადომირმაც ხმადაბლა და გულშიჩამწვდომად წარმოსთქვა.

- გმადლობ, ლუბომილა, შენ შეჰქმენი, შენ ღვთაება ხარ. შენ ოცნებების განხორციელება ძალგდის!

- ჩვენ თანაშევექმენით რადომირ,- უპასუხა მას ლუბომილამ ღიმილით.

რადომირის პირველი უბედურებები

ღეღნაური ცხოვრებით მიედინებოდა წლები. უკვე თავ-თავიანთ მამულე-ბში ცხოვრობდნენ შვილები, მოთები, ბადიშები, მაგრამ სიყვარულს რადომირი და ლუბომილა არ დაუტოვებია. მართალია, ისინი გაჭაღარავებულები იყვნენ, მაგრამ წლითიწლობით თითქოს უფრო და უფრო ბედნიერები ხდებოდნენ.

რადომირი, ჭადარა ბერიკაცი, საკუთარი მამულის გასასვლელში მარტო იდგა. გზას გასცქეროდა, რომელიც გორაკისკენ უხვევდა და მის გადაღმა იკარგებოდა. ზუსტად აი, ამ გზით, ორი დღის უკან საბრძოლველად მისი ვაჟები და მოთები გაემუზნენ. უფრო მეტიც, არასრულწლოვანი მოთაგოგონებიც კი წავიდნენ.

მათ წინაშე უჩვეულო მტერი იდგა. თავადმა რომელიღაც სხვა ქვეყნიდან მოიყვანა ადამიანები შავ გრძელ სამოსელში, რომელთაც რატომღაც ბერებს ეძახდნენ. და, მთელს სოფლებს გამოუცხადეს, რომ აქამდე ყველანი არასწორად ცხოვრობდნენ. რომ რწმენის და უწინდელი ადათ-წესების გაუქმებაა საჭიროო და სხვა ღმერთს უნდა ვცეთ თავყვანო.

და, თავადმა თავისი ამლითა და რაზმით თავყვანი სცა მათ. როგორც კი, თავადმა სხვა რწმენა მიიღო, შავითმოსილმა ადამიანებმა მისი ძალაუფლება ღვთის მიერ ბოძებულად გამოაცხადა.

შავით მოსილ ხალხთან ერთად ჯარისკაცებიც მოვიდნენ, რომლებიც თავადთა რაზმის აღჭურვილობით შემოსეს.

ისინი რიგ-რიგობით ესხმოდნენ თავს სოფლებს და მათგან ითხოვდნენ, რომ ყველას ახლებურად ეფიქრათ ღმერთზე. ვისაც არ სურდათ მათი ღმერთისთვის ქედის მოხრა, მახვილით ჩეხდნენ, სახლებს და ბალებს უწვავდნენ.

გვართა უზუცესები ბჭობდნენ, რა ექნათ? ბერებსაც და თავადებსაც სათათბიროდ იწვევდნენ, მაგრამ ბერები და თავადები მათ, უმაღლეს მადლზე უყვებოდნენ, რომელიც ყველასათვის ღმერთს მოაქვს. ზუსტად ამ ლოლიკით და გაუგებარი სწავლებებით ისინი შეცდომაში შეჰყავდათ. უზუცესები, აქამომდე მათთვის უცნობ მოვლენას შეეჯახნენ. როცა მოწინააღმდეგე ცხადლივ ესხმოდა მოსახლეობას თავს, ყველა გვარის მამაკაცი უსწრაფესად ერთ რაზმად იკრიბებოდა და საკუთარი მიწაწყლიდან მტერს ერთიანი ძალისხმევით მიერეკებოდა.

მაგრამ აქ, შავსამოსიანი ბერები სიყვარულზე, მორჩილებაზე საუბრობდნენ. საუცხოო, სამოთხისეულ ცხოვრებაზე უყვებოდნენ და ვინც ახალ რწმენას დაემორჩილებოდა, ყველას ყოველივე ამას ჰპირდებოდნენ.

უზუცესები მაშინვე ვერ ხედებოდნენ, რომ ლამაზი სიტყვების უკან, როგორც ფარის უკან, ისე იმალებოდნენ არსნი, რომლებიც სულაც არ იყვნენ ღმერთისგან გამოგზავნილები.

ვედრუსელთა ღმერთი მახვილით არ მოქმედებდა. ბერების უკან კი აგრესიული რაზმები იდგნენ. სოფლების ზოგიერთი მოსახლეობა ტყეში გავიდა. სხვები ბრძოლაში ჩაება, ვიღაც კი ღრმა ფიქრში ჩაეფლო.

და, განთიადისას ხედავდა რადომირი, როგორ მიემართებოდნენ მის მეზობლად მდებარე მამულებიდან ძეგები და მოთები. ისინი, თითქოს წი-

ნა ღამეს მოილაპარაკესო ისე, დილა-უთენია შეიკრიბნენ რადომირის მამულთან.

„რასაკვირველია მოილაპარაკეს“ – დაასკვნა რადომირმა. უფროსმა ვაჟმა, ლუბომილასთან ერთად შობილმა მისმა პირმშომ უთხრა:

– ხვალ ჩვენ სამარ თამაშობებზე გავდივართ. სწავლას დავიწყებთ ჩვენს მიწა-წყალზე მტერი როგორ არ უნდა შემოვუშვათ.

წავიდნენ და უკვე მეორე დღე დაისს უახლოვდებოდა ისინი რომ არ სჩანდნენ და ჭაღარა რადომირი დაჟინებული მზერით გზას გასცქეროდა.

მოულოდნელად გორაკზე მხედარი წამოიმართა. რადომირის მამული-სკენ მიმავალ გზაზე მთელი ძაღლონით მოაჭენებდა. რადომირივით ჭაღარა ბერიკაცი ფიცხელ ცხენზე მოხერხებულად იჯდა. თვალმოჭუტულმა რადომირმა მასში, მისი ბავშვობის მეგობარი არგა შეიცნო.

ქმენით ჩამოქვეითდა ჭაღარა მხედარი და სწრაფად გაესაუბრა რადომირს:

– ვინ დაგრჩა შენ მამულში? ოღონდ სწრაფად ილაპარაკე.

– საღამოს საქმეებითაა დაკავებული ლუბომილა და უმცროსი ბადიში, რომელიც კითხვებს აყრის მას – მშვიდად გასცა პასუხი და დაამატა:– შენ, არგა, მაშინვე კითხვა დამისვი და ჩემთან რაღაც უჩვეულო საუბრით დაიწყე ისე, რომ გამარჯობაც არ მითხარი.

– მე არ მცალია, მეჩქარება. შენც სამი დღის საგზალი აიღე, ორი ცხენი სწრაფად აიყვანე და ლუბომილა ბადიშთან ერთად თან წამოიყვანე. დაუყოვნებლივ გამომეყვით მე.

– საით?

– სოფლების გასწვრივ ტყეებში. იქ, ერთი ოჯახი, ჩემი კარგი ნაცნობია, იგი შეგვიფარებს ჩვენ. ტყის სიღრმეში მტრები ვერ გვიპოვნიან. წლები გავა, შესაძლოა ხალხიც ჭკუაზე მოვიდეს. გადაარჩენ, რადომირ, შენს ბადიშს, ამითი კი, გამოდის, რომ მოდგმასაც გადაარჩენ.

– მე კი, ჩავთვალე, რომ შენ, ჩემს დასახმარებლად მოჰქენდი არგა. აი, შენს უნაგირზე ჩამოკიდებული ორი ვედრუსული მახვილია, რისთვის გჭირდება ისინი შენ, თუკი ტყეში აპირებ მტრისგან დამალვას?

– მახვილები ისე, უბრალოდაა. არავისთან არ ვაპირებ ბრძოლას. ისინი ბევრნი არიან, ისინი ჩვენ დაგვჯახნიან. რა საჭიროა უაზრო სიკვდილი?

– ჰო, მე ვიცი, შენ არასდროს არავისთან არ გიჩხუბია, არგა. ის კი არაა და,– ყველიერისას, მამაკაცთა თამაშობებშიც არ მონაწილეობდი.

– *ახლა ამაზე არა არის საუბარი. შენ იცი რადომირ, და მეც ვიცი: ადამიანის სიცოცხლე შეიძლება იყოს მარადიული, მიწიერ სხეულში სულს კვლავ შეუძლია განხორციელებს. მაგრამ ამისთვის, სიკვდილის წინ ადამიანმა არ უნდა იფიქროს სიკვდილზე. მშენიერი მომავლისკენაა აზრ-ფიქრის მიმარ-*

თვა საჭირო, სადაც აზრ-ფიქრი აღმოჩნდება, აი იქაა, რომ ადამიანი კვლავ განხორციელებს.

– მე ვიცი ეს ყველაფერი, არგა, შენთან ერთად ვსწავლობდი მოგვებთან.

– მაშინ შენ უნდა გახსოვდეს, რადომირ, ბრძოლაში შენ შესაძლოა სასიკვდილოდ დაიჭრა და ვერ მოასწრო ახლიდან განხორციელებაზე გაფიქრება.

– მე მახსოვს, მაგრამ საგვარეულო მამულიდან წასვლას ვერ შევძლებ, არგა. იგი ცოცხალია, ვერ მიხვდება მისი მეგობარი პატრონი, რატომ ღალატობს მოულოდნელად სივრცის მიერ მოძღვნილ სიყვარულს? გასანადგურებლად მტრებს რატომ უგდებს ხელში?

– ცოცხალი ვერ მიხვდება! ყოველთვის სენტიმენტალური იყავი შენ, რადომირ, და ასეთადაც დარჩი. რა გაეწყობა, დარჩი, დარჩი.

არგამ წინ და უკან სწრაფად აიარ – ჩაიარა, ცხენს ქედზე მოუთათუნა, კვლავ რადომირთან მივიდა. ორი ჭაღარა ბერიკაცი ერთმანეთის პირისპირ იდგა და სდუმდა. რაზე უცემდათ მათ თავთავიანთი გულები, ახლა ვერავინ იტყვის. შესაძლოა სხვადასხვაგვარი აზრ-ფიქრი ჰქონდათ ჭაღარა მეგობრებს. პირველი კვლავ არგა მღელვარედ ალაპარაკდა:

– შენ დარჩი, რადგან ასე გადაწყვიტე, რადომირ. მაგრამ... მაგრამ... მომეცი მე ლუბომილა, ბადიში და ცხენი: ისინი მაინც გადაარჩინე. შენ დარჩი, რადგან დაცილება არ გასურს შენს ცოცხალ სივრცესთან.

რადომირმა მეგობარს შეხედა და უპასუხა:

– შენ არგა, ლუბომილას თავად შეგიძლია მოელაპარაკო. მე ვიცი, შენ მთელი ცხოვრება გიყვარდა ის. ამიტომაც, საკუთარი საგვარეულო მამული რომ მოგეწყო ვერცერთ გოგოზე ვერ შესძელი დაქორწინება.

– ვინ? მე? მიყვარდა? რა ბოდვაა!– არგამ მოულოდნელად კვლავ წინ და უკან დაიწყო ბოლთის ცემა, ისე, თითქოს საკუთარ თავს თავად გაურბისო,– მხატვარი ვარ მე, მთელი ცხოვრება სურათების წერა მსურდა და სტატუეტების გამოთლა. რისთვის მჭირდებოდა ცოლი მე? მე,– შენი მეგობარი ვარ, გადავწყვიტე დაგხმარებოდი მოდგმის გადარჩენაში. ლუბომილა კი, მე საერთოდ დამავიწყდა.

– მხატვარი ხარ შენ, არგა, დიდებული, ჩინებული მომჩუქურთმებელიც. სოფლის ბევრი სახლი შენი გამოთლილია, სტატუეტებით მორთულ-მოკაზმული. ოღონდ ხალხმა იცის, შენი ნახატების ყველა ქალი და აგრეთვე სტატუეტებიც ლუბომილას ჩამოჰგავს.

– ჰგვანან? და მერე ...ამისგან რაა, რო? მე ერთი ხატ-სახის სრულჰყოფას ვახდენ ნახატებში.

– მთელი ცხოვრება შენს ლუბომილას გულმოდგინედ ფარავდი შენ, არგა. ახლაც ფარავ. მე ფიქვთან ვიყავი, ტყის პირას რომ დგას, ეულად. მე ვიცი,

ხშირად გიყვარდა შენ მის ქვეშ ჯდომა და ხისგან შენი სტატუეტების გამოთ-
ლა. იქ მე, ამასწინათ შენი სამალავი ვიპოვნე, სადაც შენი დაუმთავრებელი
ნამუშევარია დამალული. მასზე, ქალწული-ლამაზმანი ფიცხელ კვიცს ათვი-
ნიერებს. ასე, მხოლოდ ლუბომილას შეეძლო ექნა და ეს, შენც იცი და მეც.

– მიყვარდა თუ არ მიყვარდა, ვხატავდი, თუ ვთლიდი, ახლა ამაზე არ
არის საუბარი, გაიგე,– ცოტახნის დუმილის შემდეგ შემოუძახა არგამ, უფრო
სწორად წამოიყვია.

– რადომირ! რადომირ, ყველა შენი ვაჟი ბრძოლაში დაიღუპა, შენი მო-
თებიც დაიღუპნენ.

გარეგნულად მშვიდი რადომირი არგას შესცქეროდა და დუმდა.

– თავს უშველე,– აგრძელებდა არგა,– ბრძოლის წინ ვნახე მე ისინი. შე-
ვეცადე გადამეფიქრებინა უთანასწორო ბრძოლაში ჩაბმა. შენი უფროსი ვაჟი,
შენი პირმშო, ის როგორიც შენ ხარ ისეთია! ის,– შენი ასლია...

– ნუ აყოვნებ, არგა, სთქვი, რა პასუხი გაგცა უფროსმა ვაჟმა?– ბავშვობ-
ის მეგობარს კითხვა ისე შეუბრუნა რადომირმა, თითქოს არ ღელავდა.

– მან სთქვა:– „ჩვენ მივიღებთ ბრძოლას, შავსამოსიან ბერებს შევაყოვნ-
ებთ, თუნდაც ერთი ან ორი საათით.“– „რისთვის იღუპავთ თავს? რაში გჭი-
რდებათ თქვენ ეს ორი საათი?“– ვეკითხებოდი მე შენს ვაჟს.

„მთელმა ჩვენმა ოჯახმა თათბირისას ასე გადავწყვიტეთ,“– მიპასუხა
შენმა უფროსმა ვაჟმა, რადომირ. მან სთქვა:– დაე, ბედნიერი სიცოცხლე
ორი საათით მაინც გაუხანგრძლივდეთ ჩვენს მშობლებს,– რადომირსა და
ლუბომილას“.

ისინი თქვენი სოფლის სამეზობლოდან თავიანთ შვილებთან ერთად
აკავებდნენ რიცხოვრივად მათზე ჭარბ მეომრებს, შავ ბერებს, მთელი
დროის განმავლობაში. შემდეგ, ყველა შვილი ბერებმა აჩეხეს და კვლავ
დაბრუნდნენ თავიანთ ბუნავში, დილიდან, უკვე შენი მამულისკენ დაიმ-
კრებიან ისინი.

რადომირი ყურს უგდებდა მეგობარს და სდუმდა. არგა კი, აღელვებუ-
ლი კვლავ განაგრძობდა:

– მე მოვჭყენდი, რათა შენი მოდგმა გადავარჩინო. ვიცი, შენც იცი: დე-
დამიწაზე შეიძლება კვლავ განხორციელება, მაგრამ უფრო მეტი გარანტია
მონათესავე სხეულში განხორციელება იქნება. თუნდაც, მარტო ერთ ბადიში
იყოს, მასაც შენი მოდგმის გაგრძელების აქვს უნარი. მომეცი მე, ლუბომილა
ბადიშთან ერთად, მე მათ...

მოულოდნელად, თითქოს წაიფორთხილაო, არგა გაჩუმდა, მზერა
რადომირის მიღმა შეუჩერდა. მის უკან კი, ხეზე მიყრდნობილი ლუბომი-
ლა იდგა, თვალებიდან ცრემლი სდიოდა და გულზე მიდებულ ხელი
უცახცახებდა.

– შენ გაიგონე, რას ამბობს არგა?– ჰკითხა ლუბომილას რადომირმა.

– ჰო, გავიგონე,– უპასუხა აკანკალებული ხმით ლუბომილამ.

– ჰოდა, რაღას ტირიხარ ლუბომილა?– მიმართა რადომირმა და თან მიუახლოვდა, თმებზე მიუალერსა, ხელი დაუკოცნა,– გაიღეს საკუთარი სიცოცხლე შვილებმა ჩვენი ბედნიერი დღისთვის. ვაშინერს ჩვენგან ამ დღის სევდით გაცილება.

– ვაშინერს,– კბილებში გამოსცრა ლუბომილამ და გაიღიმა.

– შენ ჭკვიანი ხარ, ჩემო ცოლო. შენ მოგვებისგან სიბრძნე ყველაზე უკეთ შეიძენე. მოიფიქრე, დარჩენილი დღე, ღამე და დილა, ჩვენ როგორ გაატაროთ უნდა.

– მოვიფიქრებ, რათა შვილები არ გავანაწყენოთ, ჩვენი სიყვარულის სივრცეში გავიდეთ, იქ ჩვენი ბადიშია, მისი ჭამის დროა.

და ერთმანეთს ხელი-ხელში ჩაჰკიდეს, საგვარეულო მამულის შესასვლელისკენ გაემართნენ.

არგა უნაგიროს შემოაჯდა და მათ კვლდაკვალ გასძახა:

– თქვენ ჭკუაშემიღლები, სენტიმენტალური ბრიყვები ხართ ორივენი. თავის შველაა საჭირო. არ შეიძლება ჩვენთვის არავისგან ომის მიღება, დაჭრილებმა, თქვენ, შესაძლოა ვერ მოასწოროთ სივრცეში კვლავ განხორციელების აზრ-ფიქრის გაშვება. აი, მე ახლა გავქუსლავ, გადავირჩენ თავს. და, თქვენც გთავაზობთ თავის გადარჩენას.

რადომირი შესასვლელთან შემობრუნდა და თავის ჭადარა მეგობარს უპასუხა:

– თავად გადაირჩინე თავი, არგა. გააჭენე ცხენი თავშესაფრისკენ, ჩვენ გადარჩენის სხვა გზა გვაქვს.

არგამ ცხენს აღვირი მოუჭიმა, ყალფზე შეაყენა და ტყისკენ მთელი ძალ-ღონით გაჰქუსლა.

ისინი, გბრსკვლავებდნენ კვლავ ღეღამიშავი ღებრუნდებიან

ჩოცა სახკლისკენ მიემართებოდნენ, სადაც მათი ბადიში ნიკოდიმი ელოდათ, ლუბომილამ სთქვა:

– მე, ვფიქრობ, რომ ჩვენ ახლა, რადომირ, აუცილებელია ჩვენს პატარასთან სიცოცხლეზე დავიწყოთ თამაში.

– რა თამაშია ეს? მე, ასეთი რამ არ მსმენია,– გაიკვირვა რადომირმა.

– იგი, არც მე არ მითამაშია არასდროს, მაგრამ ბავშვობაში მსმენია, ორი მოხუცი მოგვი როგორ საუბრობდა ერთმანეთში. იმ თამაშის აზრი იმაში მდგომარეობს, რომ ერთი ბავშვთან ცხოვრების ყველა ეტაპს აგებდა, მეორე,–

რაც სიცოცხლეზე იცოდა, სწრაფ-სწრაფად აზრ-ფიქრში დეტალებში იხსენებდა. მერე მათზე აზრ-ფიქრითვე ბავშვს უყვებოდა. და, თუკი მთხრობელის აზრ-ფიქრი ნათელი იყო, ბავშვი მონათხრობს ქვეცნობიერით იმახსოვრებდა. უკვე ზრდასრულ ბავშვს, ცხოვრებაზე და სიცოცხლეზე უამრავი პასუხის პოვნა შეეძლო.

– რომელმა უნდა ითამაშებს ბადიშთან, შენ, როგორ თვლი, ლუბომილა?

– შენ, რადომირ, მე კი აზრ-ფიქრით წარვმართავ თხრობას.

– მაგრამ, სიცოცხლეზე ყველა სიბრძნის მოყოლას როგორ მოასწრებ ერთ საათში? ერთი საათის შემდგომ, ხომ ჩვენ ნიკოდიმი უნდა დავადინოთ.

– მოსწრებას შევეცდები, შენ, თამაში დაიწყე, ტაშის შემოკვრით აღნიშნე ცხოვრებისეული ეტაპები.

ოთხი წლის ნიკოდიმი მათ შესახვედრად ხელეგაშლილი მორბოდა. რადომირმა ის ხელში აიტაცა და ჰაერში შეათამაშა, მერე კვლავ მიწაზე დასვა და უთხრა:

– ამასწინათ, მე საინტერესო თამაშის შესახებ გავიგე, გინდა, რომ მე და შენ ვითამაშოთ იგი?

– მინდა, – უპასუხა ნიკოდიმმა, – მაგრამ როგორ ვითამაშოთ იგი?

– მე, ცხოვრებიდან სიტყვებით რაიმეს დავასახელებ, შენ კი უსიტყვოდ, მოქმედებებით ან თუნდაც მოძრაობებით გამოსახე იგი. ბეზია კი, შენს მოქმედებებს ან მოძრაობებს თვალყურს მიადევნებს.

– რა საინტერესოა, – სიხარულისგან ადგილზევე შეხტა-შემოზნორილდა ნიკოდიმი, მოდი, თამაში პირდაპირ ახლავე დაივიწყოთ.

– დავიწყოთ, – ტაში შემოჰკრა რადომირმა და დაიწყო: – ქვეყანაზე დაიბადა ბიჭი ნიკოდიმი. ის ჯერ კიდევ სრულიად პატარაა, სრულიად ბავშვი.

ბიჭი სწრაფად გაწვა მიწაზე, ხელები გაშალა, ფეხები მუხლებში მოხარა „უა,უა..“ –ო წარმოსთქვა და ჩვილი განასახიერა.

ტაში შემოჰკრა რადომირმა და განაგრძო:

– ფეხზე დგომას იწყებდა პატარა.

და ნიკოდიმი მაშინათვე ფეხზე წამოხტა, ერთი ნაბიჯი წინ გადადგა, თითქოსდა შეირხა, მერე ოთხზე დადგა, დაახლოებით ერთი მეტრი გახოხდა და კვლავ წამოდგა, მერე კი, უკვე დამაჯერებლად გაიარა.

კვლავ ტაში შემოჰკრა რადომირმა და განაგრძო:

– ცხოვრებაში ყველაფერი აინტერესებდა პატარას, აკვირდებოდა, – მუმილებს, ბალახს, აინტერესებდა როგორ იზრდებოდა ვაშლი. იმის გაგებას ლამობდა, რატომ ამოდიოდა მზე და ყოველივესთან ასე კარგად და თანაბრად რატომაა ზაფხულში და როცა ზამთარი მოდის მაშინაც.

პატარა ნიკოდემი დაიხარა, ათვალიერებდა ბალახებში მუმლოს, უყურებდა ცას და სიხარულისგან ხტუნავდა, მერე მოულოდნელად ბაბუასთან მიიღბინა, ბერიკაცს ფეხებზე ხელები შემოჰხვია და ბებისკენ გაიქცა, რომელიც ბალახზე იჯდა. ჩაეხვია კისერში, ლოყა ლოყაზე მიადო და ჩაჰკოცნა.

ხელი შემოჰკრა რადომირმა და სთქვა:

– მოხდა ისე, რომ თავ-თავიანთი ადგილ-მამულიდან ადამიანები წავიდნენ. გზებით არ წასულან, უბრალოდ, საით წავიდნენ გაურკვეველია. შესაძლოა ვარსკვლავებთან, როგორც ჩიტები, ისე გაფრინდნენ. საგვარეულო მამულში, სადაც მხოლოდ ერთი პატარა დარჩა, მტრები მივიდნენ, რათა სახლი დაეწვათ და ტყე გაეჩეხათ.

პატარა ნიკოდემი ბაბუის მიერ საშინელი ამბის თხრობას უსმენდა, არ იმძროდა, არაფერს არ გამოსახავდა, მერე კი სთქვა:

– არ მომწონს ასე თამაში მე. ცხოვრებაში ასეთი რამ არ უნდა მოხდეს.

– დიახ, ცხოვრებაში არ უნდა მოხდეს, მაგრამ ეს ხომ თამაშია, – უპასუხა ბადიშს რადომირმა.

– მე არ ვითამაშებ მას, – ფეხი დაატყაპუნა ბადიშმა და დაიყვირა, – არ ვითამაშებ!

– მე ვითამაშებ, – განაცხადა ლუბომილამ, – ბალახიდან წამომდგარმა პატარამ, როცა მტერი დაინახა, დაუმახა დათვს, იმას, რომელსაც ჯერ კიდევ პაწაწინობისას როცა ეთამაშებოდა. ჩაავლო დათვს ქეჩოში ხელი, ისევე, როგორც პატარაობისას არაერთხელ გაუკეთებია, ბალანს მაგრად ჩაეჭიდა და დათვი ტყისკენ გაესწრაფა. ამ სიტყვების წარმოთქმისას ლუბომილამ დაიყვირა და შემობრუნდა ტყის პატარა ტევრის მხარეს, სადაც მათი შინაური ცხოველები ცხოვრობდნენ:

– ეი, მურავ, მოდი ჩქარა! მოირბინე ჩემთან!

ტევრიდან დათვი გადმოხტა და ხტუნვა-ხტუნვით ლუბომილასკენ გაესწრაფა.

მან დათვს დრუნჩზე მოუთათუნა, მერე, როცა იგი გვერდით დაუდგა, ყურში რაღაც ჩასჩურჩულა. ქედზე მოუტყაპუნა, მერე ხელები ჩაავლო ბალანში და დათვს ზურგზე შემოახტა.

– ეჰე, ჰეი! – დაუმახა დათვს.

დათვმა წრეზე დაიწყო სირბილი, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, სანამ თავად ლუბომილამ არ შეაჩერა.

– დათვით რატომ, ლუბომილა, ცხენით რატომ არ გაჰყენდა ტყეში? –

ჰკითხა რადომირმა, ხოლო ლუბომილამ უპასუხა:

– სწრაფად სირბილი ცხენს მინდორზე შეუძლია, ვინემ დათვს. მაგრამ აი, ტყეში, ცხენი უძლურია. დათვი ტყეში საკვებსაც იპოვნის და ბუნაგსაც.

და, მისთვის ის ყველაზე საუკეთესო დაცვაც იქნება. აი, ამიტომ მოდი თამაში განვაგრძოთ.

დათვი ტყისკენ გაიქცა და ბავშვი მტრისგან იქ გადამალა. უვლიდა მას, სანამ ადამიანი ტყეში იზრდებოდა.

როცა ის გაიზარდა, ერთხელაც ტყეში გოგონა, მდელოზე რომ კრეფდა კენკრას დაინახა. მას მოეწონა გოგონა – გოგონას კი ბიჭი. ისინი დაქორწინდნენ. დედამიწაზე, არაკეთილი თვალისგან დაფარული ადგილი იპოვნეს, საგვარეულო მამული გააშენეს, ბავშვები გააჩინეს. მათთან კი, ვარსკვლავებზე ოდესღაც გაფრენილი მათი ნათესავები დაბრუნდნენ.

ჩათვლემილი ნიკოდინი თამაშზე ფიქრობდა: ის მას არ მოსწონდა.

ამ დროს კი, ლუბომილა და რადომირი საგვარეულო მამულში მიმოდიოდნენ და განვლილ ცხოვრებას იხსენებდნენ. მათ იგი მთლიანად სიხარულით მოცული ჰქონდათ.

ბავშვურად კისკისებდა ლუბომილა, როცა ბალახებში რადომირი მდგომის განსახიერებას ცდილობდა.

– გახსოვს შენ? მახსოვს მაშინ როგორ მიყვიროდი, რომ მე, სამაგელი ვარ– შენი კაბის ბოლო რომ ავწიე? მე, შენ მაგითი ცრემლები მოგწმინდე, შენ კი ღირსების შელახვაზე ლაპარაკობდი.

– ჰო, მე ყველაფერი მახსოვს,– სიცილით უპასუხა მას ცოლმა– აი, მე ახლა ვიფიქრე: შენ მაშინ ჩემთვის ცრემლები შეგეძლო შენი პერანგის კიდით მოგეწმინდა.

– მე, ჭკვიანი ბიჭი ვიყავი. გადავწყვიტე:– პერანგი რატომ უნდა დამესვარა, როცა კაბის გარეცხვა მაინც აუცილებელი იყო?

– ჰო, ჭკვიანი ბიჭი იყავი. ჩემი კაბის კალთა შენ მაინც ასწიე, სამაგელო. ოი, ნახე, ჩვენს ადგილზე, გვირგვინოსნობის ბორცვზე, ახალი ყვავილები ამოსულა. ო, რა დიდებული გახდა კედარი. სრულიად პატარა იყო, როცა ჩვენ იგი ქორწინების დღეს დავრგეთ. მის მერქანს ლუბომილამ ხელისგულები შემოაჭდო და მას ღაწვიც კი მიაღო. გაჩუმდა. უწინდებურად შეყვარებულმა რადომირმა ლუბომილას მხრებზე ხელები შემოჰხვია და უთხრა:

– სად დავიძინოთ დღეს: აქ თუ სახლში?

– სადაც შენ იტყვი და მოისურვებ, საყვარელო,– უპასუხა ლუბომილამ.

დილით ორმოცდაათამდე ჯარისკაცი შევიდა საგვარეულო მამულში. მათ შორის შავ სამოსელში გამოწყობილი ორი ბერი იყო. ჯარისკაცებმა დაინახეს: კედართან ჭაღარა ბერიკაცი დგას. მასთან ზურგით დედაბერია მიყრდნობილი. მოხუცებს ორივე ხელში ორ-ორი მახვილი უჭირავთ.

– აი, ხედავთ,– უფროსი ბერი უყვიროდა ჯარისკაცებს,– აი, ხედავთ, უღმერთოები დგანან. მათგან, უღმერთოებისაგან ბავშვები იზადებოდნენ. ისრებით კი არა, მახვილებით ნაკუწ–ნაკუწ აჩეხეთ ისინი.

ორი მეომარი სხვადასხვა მხრიდან მიუახლოვდა მოხუცებს, მახვილები შემართეს. ცდილობდნენ დარტყმა მიეყენებინათ, მაგრამ რადომირმა მეომარს თავისი მახვილით გააგდებინა იარაღი. ლუბომილამაც მოიგერია შეტევა. მოხუცებმა, მეორე შეტევაც მოიგერიეს, მესამეც. მაშინ ორ–ორი ჯარისკაცი მივიდა საბრძოლველად ცალ–ცალკე ორივე მოხუცთან, მაგრამ რადომირს ორი მახვილი ეკავა ხელში, ელვისებურად ატრიალებდა მათ, და ორივე მეომარს ერთდროულად იგერიებდა, მაგრამ ჯარისკაცთა სისხლს არ ღვრიდა.

ჰალარა ლუბომილაც სიცილით იგერიებდა შეტევებს.

– ყველამ გაიწიეთ,– დაიყვირა უფროსმა ბერმა,– უწმინდური ძალა ეხმარება მათ! ყველამ გაიწიეთ. მშვილდიდან ესროლეთ მათ.

მახვილიანი ჯარისკაცები გვერდზე გადგნენ. სხვებმა ისრები მოიმარჯვეს მაგრამ, როცა იგი მოზიდეს, ჰალარა მოხუცებმა მახვილები მოულოდნელად გადაყარეს. შემობრუნდნენ და ერთმანეთს გადაეხვივნენ. რადომირი ლუბომილას რაღაცას ეჩურჩულებოდა, ხოლო მას ლუბომილამ პასუხად გაუღიმა.

– რაღას აყოვნებთ? მიუშვით ისრები!– ხრიალებდა ბერი,– ისინი უღმერთოები არიან! თქვენ კი, ღვთის გამოგზავნილები ხართ! მიუშვით ისრები, თორემ შეგაჩვენებთ!

ორი ისარი ლუბომილას და რადომირს ჩაერჭო. მაგრამ თითქოს ტკივილი არ უგრძნიათო, მოხუცები ძველებურად კვლავ ჩახუტებულები იდგნენ.

მიფრინავდნენ ისრები. სისხლმა მიწა მორწყა და ისინი ნელ–ნელა მიწაზე დაეშვნენ. შესაძლოა, ლუბომილა და რადომირი ვარსკვლავებისკენაც კი მიფრინავდნენ. როცა მათი სხეულები მიწაზე ესვენა, ქურუმის წარგზავნილმა უფროსმა ბერმა, მათი სახეების ცქერისას თავისთვის ჩაიჩურჩულა:– „ისინი სიკვდილის წინ სიკვდილზე არ ფიქრობდნენ. მათი აზრ–ფიქრი სიცოცხლეზე იყო, სახეზე არც შიში და არც სევდა ატყვიათ. რა გავაკეთო, რომ მათ ვერ შესძლონ კვლავ განხორციელება?“ შიშნარევი, ციებ–ცხელებიანივით გვემებს აწყობდა.

მოულოდნელად, ბერის უკან მშფოთვარე გმინვა გაისმა. ბერი შემობრუნდა და რას ხედავს:– ვაშლოვანის ძირში ექვსი მკვდარი ჯარისკაცი წევს. ყოველ მათგანს ხელში მოკბეჩილი ვაშლი უჭირავს. ბერისთვის, ნათელი გახდა მომხდარი. უმაღლესი ქურუმის წარგზავნილმა იცოდა:– ვედრუსთა ბაღებს მშვენიერი ნაყოფები მოჰყავდათ, მაგრამ მათი ჰამა მხოლოდ მაშინ იყო შესაძლებელი, როცა სტუმარს ბაღის მეპატრონე უმასპინძლებოდა. ვედრუსელები ხეებს, ყვავილებს ექცეოდნენ ისე, როგორც ცოცხალ არსებებს

და ისინიც მათ თავიანთი სიყვარულით სამაგიეროს უზდიდნენ. როცა ხეებმა და ყვავილებმა დაინახეს, როგორ მოექცნენ მომხდურები ადამიანებს, რომლებიც მათ საკუთარ სიყვარულს ჩუქნიდნენ, მაშინ ვაშლმა მიწის ქანებიდან, საკუთარი ფესვებით ნაყოფისთვის სხვაგვარი წვენი ამოქაჩა და ნაყოფები უძლიერესი შხამით გააჯერა.

– ხელი არ ახლოთ! აქ არაფერი სჭამოთ,– დაიყვირა ბერმა,– მე გეუბნებოდით თქვენ: ეს ჯადოქარი ტომია და აქ ადგილიც უწმინდურია. აქ ყველაფერი აჩეხეთ, ყველაფერი, მე უზენაესის სახელით გიბრძანებთ.

– შეხედეთ, – დაიყვირა ერთმა ჯარისკაცმა, – გაიხედეთ აი, იქით,– და ხელით ადგილ-მამულის გასასვლელისკენ მიუთითა.

ყველანი შებრუნდნენ და დაინახეს, ბალის გასწვრივ დიდი დათვი უზარმაზარი ნახტომებით რომ გასასვლელისკენ მიისწრაფვოდა. მასზე, ბალანში ჩაფრენილი, პატარა ბიჭი იწვა. დათვი ადგილ-მამულიდან გარბოდა და ტყისკენ ესწრაფვოდა.

– დაეწიეთ, დაეწიეთ,– დაიღრიალა ბერმა,–არ დაბრუნდეთ სანამ ნაშიერს ნაკუწ-ნაკუწ არ აჩეხავთ.

მან იცოდა, თუკი ვედრუსთა მოდგმიდან ერთი მაინც გადარჩებოდა, დედამიწაზე მთელი მოდგმა თავიდან აღორძინდებოდა. ჯარისკაცებს ის ამის შესახებ კი არ უყვებოდა, არამედ მათ ღმერთის ნებელობაზე ეჩივინებოდა.

– დაეწიეთ! ღმერთს ნებავს, რომ ყველაფერი არაწმინდა ალგვილ იქნას პირისაგან მიწისა. თქვენ ხედავთ აქ, თუ როგორი სიბილწეა?

რაზმის მეთაურმა ზომები მიიღო, რათა დათვს მეომართა ათეული დაღვევებოდა, დაწეოდა და პატარა ბიჭი მოეკლა. ჯარისკაცები ცხენებს შემოახტნენ, დათვს კვალდაკვალ ჭენებით დაედევნენ.

დათვი დიდი ნახტომებით ტყისკენ ძალზე სწრაფად მიიჩქაროდა, მაგრამ ამ ტემპში მას დიდხანს სირბილი არ შეეძლო. და, მის კვალდაკვალ გაჰყენებული ცხენები ეწეოდნენ. მანძილი მასსა და მხედრებს შორის მართალია ძალიან ნელა, მაგრამ მაინც მცირდებოდა. ტყემდე ასი მეტრიღა რჩებოდა, როცა ერთ-ერთი მხედარი დათვს წამოეწია. ის უკვე მის გვერდით მიაჰყენებდა, ასწია კიდეც მახვილი, რათა ბავშვი აეჩეხა, მაგრამ დათვი უკანა თათებზე შედგა და დარტყმა საკუთარ თავზე მიიღო. ცხენი მხედრიანად გვერდზე გახტა და ყალყზე შედგა. დაჭრილი დათვი კვლავ ტყისკენ გაესწრაფა. ტყემდე სულ რაღაც ორმოცდაათი მეტრიღა რჩებოდა, როცა მხედართა რაზმი თითქმის უნდა დასწეოდა მას, ამისთვის ყველას მზადყოფნაში მახვილებიც კი ჰქონდათ.

მაგრამ მოულოდნელად, ჯარისკაცებმა დაინახეს: ტყიდან რაზმის საპირისპიროდ, ფიცხელი ცხენზე ამხედრებული, ჭაღარა მოხუცი მოისწრაფვო-

და. ის დამაჯერებლად იჯდა უნაგირზე. ჭაღარა თმებსა და წვერს ქარი უწეწავდა. ორივე ხელში ორი მახვილი ეკავა, ხოლო ცხენს ფეხებით მართავდა:

– ეჰე, ჰეი!– გაჰკიოდა მოხუცი და წარმოუდგენლად აჩქარებდა ცხენის ქენებას.

– ის საბრძოლველად გვიწვევს და მზადაა ჩვენი ბრძოლა მიიღოს. შესაძლებელია ბერიკაცთან საბრძოლველად მოემზადეთ,– დაიყვირა რაზმის მეთაურმა.

– მაგრამ ის მარტოა, ჩვენ ათნი ვართ. ის მოხუცია, რისი უნდა გვემინოდეს? დაეჭვებულები შეეპასუხნენ მხედრები,– დათვის დევნა უნდა განვაგრძოთ.

– დიახ, ის მარტოა, მაგრამ ის ვედრუსელია, ორთაბრძოლისთვის ის მოემზადოს, ვინც მხდალი არ არის.

რაზმის გარეშემო ბერიკაცი ცხენს დააჭენებდა, რაზმს თავს დაესხა და ორთაბრძოლაში იწვევდა.

რაზმის განაპირას მყოფ მემორებს, ბერიკაცმა თავისი სატევრებით იარაღი გააგდებინა, ორი ცხენისთვის მოსართავის გადაჭრაც მოასწრო, როცა ისარმა მისი უბადლო ბედაური დაჭრა.

მაგრამ ჭაღარა ბერიკაცი დაჭრილი ცხენით ტყეში კი არ შეიჭრა, არამედ ტყის გასწვრივ დააჭენებდა, და ყველას მასთან ორთაბრძოლისკენ იწვევდა. ტყის განაპირას მარტო მდგომ ფიჭვთან მისი ცხენი წაფორხილდა და დაეცა. მიწაზე დაცემული ცხენიდან მოხუცი გადმოხტა და ფიჭვთან მიიბრინა. ბალახში რაღაცის ძებნა დაიწყო. ამ დროს მას რაზმიც დაეწია.

ფიჭვმა საკუთარ მკერდზე შვიდი ისარი მიიღო, მაგრამ მერვემ არგას მკერდი განგმირა. ბალახზე იწვა ვედრუსელი, მაგრამ არ კვნესოდა. მკერდიდან სისხლის ნაკადი სდიოდა. ტირილის უნარი ფიჭვის ხეს არ ჰქონდა. შერყენებული არგას აზრ-ფიქრი მაღლა აიჭრა და მიჰქროდა.

„ჩემთვის არ ვიაზრებ კვლავ დაბადებას,
საკუთარი აზრ-ფიქრით მივცემ მათ თანაშემეძნას
მივცემ შთაგონებასა და ბედნიერებას.
განხორციელდით, შეხვდით ერთმანეთს,
რადომირ, ლუბომილა საუკუნოდ იცოცხლეთ,
მე, მეგობარი ვარ თქვენი და არა მტერი.“

ბალახზე ვედრუსი იწვა, არ კვნესოდა. დასუსტებულმა მაინც შესძლო მისი ოცნების სტატუეტის მკერდზე მიკვრა.

„დაე, იყოს სიკეთე“,– ბოდვასავით ჩასჩურჩულა თვის სიყვარულს და ფიჭვის ხე ატირდა. მის მერქანზე ძალზედ უცნაურ ფისი მოღვენთავდა.

მოულოდნელად ვედრუსის თვალებში ნათელი მზერა გაკრთა, თვა-

ლები გაახილა და ძნელად, სიტყვების დამარცვლით წარმოსთქვა:

– *ნუ სევდიანობ ფიჭვო, აქ სისულელეა, ამათ ყოველივე. ჩემი აზრ-
ფიქრი მარჯვე დრო-ყაშში , როცა კვლავ მოვლენ განჭვრეტის საუკუნენი იქ
შეიჭრება. აი, მაშინ, ყველა მიწიერ ღვთაებას დილაობით მოუწოდებს ჩემი
აზრ-ფიქრი:– დაე, იყოს სიკეთე!*

ჯარისკაცებმა ვერ შესძლეს დათვზე შემომჯდარ პატარა ბიჭს დასწეო-
დნენ. მათ ტყეში შესვლაც კი სცადეს, მაგრამ იგი მტრული მოეჩვენათ მათ.
ცხენები ფრუტუნებდნენ, ფლოქვებქვეშ ბილიკები ჰქერებოდნენ...

ჯარისკაცები უკან დაბრუნდნენ და ბერს უთხრეს:– ბიჭი მოკლულიაო.

რამოდენიმე წელი გავიდა, ადამიანები ერთმანეთს უყვებოდნენ, რომ
ტყეში სოკოს კრეფისას, ცხრა თუ ოდნავ მეტი ასაკის ბიჭს თვალს მოჰკრავ-
დნენ ხოლმე. ის მათ, ყოველთვის ბურქებიდან უცქერდა, თუმცა მათთან მი-
ახლოვების ეშინოდა. მიუხედავად იმისა, რომ მას, ბებერი კოჭლი დათვი,
მუდამ გვერდით ედგა.

გავიდა ხანი, ერთხელაც ორ ბიჭს ტყეში გზა აებნათ. შეშინებულ ბიჭებ-
თან, ახალგაზრდა ყმაწვილი შესახვედრად გამოვიდა. მან ხელის მოძრაობ-
ით თავისკენ მიიწვია და ისინი ტყის განაპირას იმ გზაზე გაიყვანა, რომელიც
სოფლისკენ მიემართებოდა. თავად კი, კვლავ ტყეში გაუჩინარდა. ამ ამბის
შემდეგ, ტყის ახალგაზრდა ყმაწვილის აღარ ეშინოდათ, როცა ისინი კენკრას
აგროვებდნენ. გოგონებს მისი დანახვა არ შეშინებიათ და არც გაქცეულან.

წარმოსადეგი აღნაგობის იყო ყმაწვილი, ცისფერთვალება. ტანზე ბალა-
ხისგან მოწნული ტანისამოსი ეცვა. ის მდელს განაპირას იდგა და რატომღ-
აც მხოლოდ ერთ გოგონას შესცქეროდა, რომელსაც პროსკოვია ერქვა. ის
თვალმოუშორებლად შესცქეროდა მას. ყველამ შეწყვიტა კენკრის კრეფა და
ახალგაზრდა ყმაწვილს დაუწყო თვალიერება.

შემდეგ ძალზედ დინჯად, ისინი რომ არ შეეშინებინა, გოგონების ჯგუ-
ფისაკენ რამოდენიმე ნაბიჯი გადადგა და შეჩერდა. როცა დაინახა, რომ გო-
გონებს არ შეეშინდათ და არ გაიქცნენ, ის. მასსავით ყმაწვილ პროსკოვიას
მიუახლოვდა. წინ დაუდგა, თმებზე ხელი გადაისვა, ძლივს წარმოთქმული
სიტყვებით პროსკოვიას მიმართა:

– შენთან, მშვენიერო ქალწულო, მე შევძლებდი საუკუნოდ შემექმნა სი-
ყვარულის სივრცე.

პროსკოვიამ ამ სიტყვების ვერაფერი გაიგო, მაგრამ რატომღაც ღაწვები
ვარდისფრად აუფაკლდა და ყმაწვილს დაელაპარაკა:

– შენ სად ცხოვრობ? ყველა ამბობს, ტყეში მარტო ცხოვრობსო.

– მე დედამიწაზე, ჯერ-ჯერობით ერთი ვცხოვრობ,– უპასუხა ყმაწვილმა.

– მარტო? მაგრამ სადღაც ხომ ცხოვრობენ შენი მშობლები? არ შეიძლება ადამიანი უგვარ-ტომო იყოს.

– ცხოვრობენ, ჩემი მამა და დედა, უფროსი დები და ძმები. ბაბუაჩემი რადომირი და ლუბომილა,– ბებიაჩემი.

– და სად ცხოვრობენ ისინი? ასევე ტყეში?

– ისინი ზემოთ, ვარსკვლავებისკენ გაფრინდნენ. დედამიწაზე ყველანი მაშინ დაბრუნდებიან, როცა მე საბედოს ვიპოვნი. სიყვარულის სივრცეს შევქმნი და როცა მასში ჩემი შვილები დაიბადებიან.

– მაგრამ ტყეში სად მოიძიებ და იპოვნი შენ, შენს საბედოს?

– ძებნას არ დავუწყებ. მე ის უკვე ვიპოვნე.

– ვინ არის ის?

– შენ ყველაზე მშვენიერი ხარ ქალწულო. შენ გთხოვ ჩემს სივრცეში წამოსვლას, მე უკვე დავიწყე მისი შექმნა. მე სახლს ავაშენებ, ოღონდ მარტო ხელსაწყოების მოპოვება დამჭირდება. ხელსაწყოების გარეშე მარტომ, ჯერ ვერ ავაგე ფარდული. შორიდან ვაკვირდებოდი ადამიანები ამას როგორ აკეთებდნენ.

გოგონები ერთმანეთს ეჩურჩულებოდნენ, სრულიად გათამამებულნი ყმაწვილს დასცინოდნენ.

პროსკოვიამ, ბიჭის შეთავაზებულ წინადადებას ისე, რომ პასუხი არ გასცა,– გოგონებისკენ გადაინაცვლა.

ბიჭი ცოტა ხანს მარტო იდგა, შემდეგ ცას გახედა, ხელები ისე გაშალა, თითქოს ვიღაცას ბოდიშს უხდისო და ნელი ნაბიჯით მდელოდან გავიდა.

გოგონები გაჩუმდნენ. პროსკოვიამ ბიჭს კვალდაკვალ გახედა და ყმაწვილს მოულოდნელად და გადაწყვეტილად ხმამაღლა გასძახა:

– დამელოდე. ხვალ მე აქ მოვალ. მამისგან როგორც მზითვს, ხელსაწყოებს მალულად წამოვიღებ.

ყმაწვილი სწრაფად შემობრუნდა, პროსკოვიასთან მიიღრმინა.

გოგონებმა პირველად დაინახეს, როგორ გაიღიმა მან და ყველა გოგონას ღაწვები ვარდისფრად აუფაკლდა. ყმაწვილის ღიმილი არაჩვეულებრივი იყო, მისი თვალები სიხარულისგან ბრწყინავდა.

– რა მშვენიერია იგი! სამწუხაროა, მე რომ არ მიმიწვია,– ჩაიჩურჩულა ერთ–ერთმა გოგონათაგანმა.

– მეც მზად ვარ მას გავყვე,– უცებ მეორემ წამოისროლა.

ყმაწვილი კი, ვერ ამჩნევდა გარშემო ვერავის და პროსკოვიას უთხრა:

– მალულად არ შეიძლება. არაკეთილი ქმედებაა.

– მე ვიხუმრე. მამა თავად მომცემს მე ყველაფერს.

იმ დროიდან, ადამიანებს არც ერთხელ არ უნახავს ტყის ყმაწვილი და მასთან ერთად წასული პროსკოვია. ასევე არც ის იცოდნენ, თუ საით წავიდნენ ისინი.

ქაოსში აზრი

მედიწაზე სიცოცხლე გრძელდებოდა, მაგრამ სხვაგვარი სიცოცხლე. ვედრუსელთა დიადი ცივილიზაცია, მისი ტრადიციები, ადათ-წესები და კულტურა, რომლებიც ათი ათასობით ათასწლეული არსებობდა, შეცვლილი იყო ადამიანთა საზოგადოებრიობის მიერ ქაოტური, ბარბაროსული ადათ-წესებით. ჩვენს სახელმწიფოში ამის საწყისად რუსეთის სათავადოები იყო. იწყებოდა მონათმფლობელური წყობა და გრძელდება იგი დღევანდელ დღემდე.

– დედამიწის სხვა ადგილებში კიდევ უფრო ადრე იქნა განადგურებული ვედრუსელთა ცივილიზაცია? შენ ამბობდი, ანასტასია და მე მახსოვს, ვედრუსელთა ცხოვრების წესი ჰქონდათო ადამიანებს, რომლებიც ახლა ცხოვრობენ გერმანიის, ინგლისის, პოლონეთის და ბალტიისპირეთის ქვეყნების ტერიტორიებზეო.

– დიახ, ვამბობდი. ეს მთლიანად ერთი ხალხი იყო, ერთი ენა, ერთი კულტურა, ყურადღებით შეხედე შენ, ვლადიმირ, გარეგნულადაც კი ჰგვანან ისინი ერთმანეთს. და, ეს მაშინ, როცა მიუხედავად იმისა, ორი ათას წელზე მეტია მათი აზიელებთან სისხლის შერევა რომ მოხდა.

– მაგრამ რატომ, ანასტასია, რატომ მოხდა ასე? შენ ამბობ დიადი ცივილიზაციას, დიადი კულტურას და ეს ცივილიზაცია, ერთიც ვნახოთ და, მხვილით, ცეცხლით და ისრებით გაანადგურეს.

– არ გაუნადგურებიათ, ვლადიმირ, აქ ეს სიტყვა არ გამოდგება. **პლანეტა დედამიწაზე მცხოვრებ თუნდაც ცხრა ადამიანს სანამ ღვთიური ცხოვრების გაცნობიერებისკენ სწრაფვა აქვს, – ვედრუსელთა ცივილიზაცია ცოცხალია.** და განა მარტო ცხრა ადამიანი, არამედ ასეულ ათასობით ადამიანი პოულობს საკუთარ თავში ჭეშმარიტებას და ცხოვრების ნირს იცვლის. ისინი, მალე მილიონობით იქნებიან, მაგრამ მანამდე ასეულმა ათასმა ადამიანმა საკუთარ თავში უნდა მოიძიოს სწორი ახსნა. მომხდარი კატასტროფის მიზეზს მიხვდეს.

– და თუკი ვერ მიხვდებიან? აი, ინტერნეტში, ჩვენს საიტზე უკვე უამრავი წელია. არაერთი ადამიანი ცდილობს განსაზღვროს, სახისმეტყველების პერიოდის კაცობრიობამ საკუთარ ცხოვრებაში რა შეცდომა დაუშვა. იქ არის ერთი რუბრიკა, რომელიც ასეც იწოდება: „სახისმეტყველების პერიოდის შეცდომა“, მაგრამ ადამიანებმა დღევანდელ დღემდე ვერ განსაზღვრეს იგი, – ეს შეცდომა.

ვერსია უამრავია, მაგრამ აი, საერთო, შეჯერებული პასუხი არაა. შესაძლოა, კიდევ ერთი ათასი წელი, იგი არც იყოს და უფრო მეტიც, შესაძლოა, ადამიანებმა ამ შეცდომის განსაზღვრა საერთოდაც ვერ მოახერხონ?

– შესძლებენ. შესაძლოა ერთი დღის შემდგომ, ან ხუთი, ცხრა წლის შემდგომ, მაგრამ ისინი მას განსაზღვრავენ.

– რატომ ხარ შენ ასე დაჯერებული?

– თავად განსაჯე, ვლადიმირ, სულ ცოტა ხნის წინ მასზე საერთოდ არ საუბრობდნენ და უფრო მეტიც, ფიქრის მცდელობაც კი, არ იყო ამ მიმართულებით. ახლა კი, თავად შენ მეუბნები, რომ საიდუმლოს ამოხსნას უამრავი ადამიანი ესწრაფვისო. აზრ-ფიქრი ჩართულია, იგი კი, როგორც თესლის მარცვალი, ყლორტად გაიკვლევს ნათლისკენ, ჭეშმარიტებისკენ გზას.

– შესაძლოა, ოდესღაც იპოვნის კიდეც. ადამიანები ძირითადად ყოვით ამაოებაში არიან ჩაძირულნი, ყოველდღიურ საქმეებში. შენს ბაბუა-პაპუსა და შენც, ბევრად მეტი შესაძლებლობა გაქვთ ფიქრისა და ანალიზისთვის. თანაც ძალზედ დიდი მოცულობის ინფორმაციას ჰფლობთ წარსულზე და ასევე, თავად თქვენც ხომ გაქვთ თქვენივე შეხედულება, რატომ არ შეიძლება მათი ადამიანებისთვის გაზიარება? მათი კარნახი მათთვის?

– სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ვლადიმირ, შენ გსურს რომ მე ადამიანთა აზრ-ფიქრი გამოვრთო?

– ეს ვითომ, მე რატომ მსურს, რომ გამოვრთო? ვითომ რატომ ძალუძს კარნახს ამის გაკეთება?

– როცა მას ყველა ადამიანი, როგორც ჭეშმარიტებას ისე აღიქვამს, ვინც საკუთარი აზრ-ფიქრით საკითხის ამოხსნასა და გადაწყვეტას ცდილობს, – მაშინათვე შეაჩერებენ საკუთარი აზრ-ფიქრის მუშაობას.

შემდეგ სხვა კარნახებს დაელოდებიან, ისინი კი ყოველი მხრიდან დაუყოვნებლივ გაჩნდებიან. ზუსტად ასეა ამჟამად რომ ხდება. კარნახობენ ყოველსაათობრივად ადამიანებს, თუ ჭამა-სმისთვის რა უფრო სასარგებლოა მათთვის, როგორ უნდა ჩაიცვან, სად უკეთესად დაისვენებენ, როგორ იცხოვრონ, სად ეძიონ ღმერთი. და შედეგად რა გამოდის? ცხოვრება უფრო უარესი ხდება. ღმერთმა სამყარო აზრ-ფიქრით შეჰქმნა. მის მიერ ადამიანისთვისაც იქნა ნაბოძები აზრ-ფიქრი. აი, ზუსტად ამ ბოძებული აზრ-ფიქრის შეჩერებასაა, რომ ვიღაც მუდამყამს ცდილობს.

– გამოდის, შენ იცი ამოხსნა და არ გსურს მისი თქმა?

– კი არ ვიცი, არამედ ვვარაუდობ.

– აი, მაგალითად სთქვი, რა ვარაუდები გაქვს შენ?

– შესაძლოა, საჭიროც კი იყო ქაოსის, შეცდომების პერიოდი, რათა კაცობრიობას მისი დაფიქსირება შესძლებოდა, რათა შემდგომში აღარ გაემეორებინა იგი. მსგავსი რამ ისტორიაში ხდებოდა, როცა კაცობრიობა დიდი აღმოჩენის წინაშე დგებოდა. დიადი მასშტაბის აღმოჩენის წინაშე.

– კარგი და იმედის მომცემი ვარაუდია. შენი მონათხრობი, ანასტასია, ვედრუსთა ოჯახზე, ლუბომილას და რადომირის ოჯახზე სავალალოდ, სევ-

დიანად დასრულდა. რაოდენ არ ჰგავს იგი შენს მუდმივ ოპტიმიზმს.

– ვლადიმირ, რატომ გადაწყვიტე შენ, რომ თხრობა დასრულდა? სიცოცხლე გრძელდება. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ *სიცოცხლის შესახებ არც ერთი თხრობა დასრულებულად არ შეიძლება ჩაითვალოს*.

– კი, მე მახსოვს, მოთა ნიკოდიმი პროსკოვიასთან ერთად გვარის გასაგრძელებლად წავიდა, მაგრამ კონკრეტული ადამიანები მაინც დასანანია: რადომირი, ლუბომილა და სხვები. მათზე თხრობის გაგრძელება ხომ შეუძლებელია. მხოლოდ მოდგმის გაგრძელებაზე თუ შეიძლება საუბარი. შენ, თუკი შეგიძლია, ამაზე მოყვე, მამ კიდევ მოყევი, თუ შეიძლება, ანასტასია.

– კარგი. მე ამასწინანდელ მომხდარ მოვლენებზე გაუწყებ.

საქორწინო თბკჟრილობი

ოვიდა ისეთი დროება, როცა ადამიანებმა მიხვედრა დაიწყეს, რომ აუცილებლობას წარმოადგენს საკუთარი შეყვარებულის მოძიება. ადრე უნერგავდნენ, თითქოსდა შეყვარებულები თავისთავად, ბედისწერით უნდა შეხვდროდნენ ერთმანეთს. რასაკვირველია ეს ასეცაა, მაგრამ ბედის მართვა, ხომ თავად ადამიანსაც შეუძლია. ან ნიშანი მაინც მისცეს ბედს, თუ ადამიანს მისგან რა სურს.

და ადამიანებმა სხვადასხვა ქალაქებში დაიწყეს სპეციალური ღონისძიებების ჩატარება, რომლებიც ორი ნახევარის შეხვედრას უწყობდა ხელს. უფრო მეტიც, ვედრუსელთა პერიოდის ადათ-წესების ნაწილსაც იყენებდნენ, ცოტათი შეცვლიდნენ, რათა თანამედროვეობისთვის მიესადაგებინათ.

შემოდგომაზე, როცა მთავრდებოდა საზაფხულო საქმეები, დიდ ქალაქებში დიდ შეკრებებს აწყობდნენ. ამ შეკრებებზე ახალგაზრდებიც და ასაკოვანი ადამიანებიც მიემგზავრებოდნენ, ვისაც ჯერ კიდევ ბედნიერი ოჯახები არ ჰქონდათ.

ძირითადად ესენი, შენი მკითხველებია, ვლადიმირ. ის ნაწილი, ვინც ესწრაფვის საგვარეულო მამული შექმნას, სადაც მისი მოდგმა ბედნიერ სათავეს დაიდებს.

ეს შეხვედრები სხვადასხვა ქალაქებში ორი, ხდებოდა სამი თვეც გრძელდებოდა. შენი მკითხველები მათზე წინასწარ იუწყებოდნენ. და, ადამიანები სხვადასხვა ადგილებიდან და ქვეყნებიდან მიემგზავრებოდნენ. ვინ ერთი კვირით, ვინ მთელი თვით ჩადიოდა. ყველას წინაშე უფრო მეტი უპირატესობა იმ მკითხველებს ეძლეოდა, ვინც ბედნიერი ოჯახის შექმნას ესწრაფვოდა. ყველა ჩამოსულთაგანს ერთიანი მიზანი ჰქონდა –

შეგნება და წარმოდგენა იმისა, თუ როგორ მოაწყონ ბედნიერი ცხოვრება საკუთარი მომავალი ოჯახებისათვის.

– ანასტასია, მოიცა, კი, მაგრამ მკითხველებს რატომ ჰქონდათ უფრო მეტი უპირატესობა? განა, უამრავ საოჯახო წყვილს, რომლებიც მკითხველთა რიცხვიდან არ არიან, ერთიანი მიზანი არ აქვთ. აი, მაგალითად, არტისტები ხშირად ჰქმნიან ბედნიერ წყვილთა ოჯახებს. თუმცაღა მათი უმრავლესობა ერთმანეთს სცილდება და არა ერთხელ. მიზანი ერთია, ერთი მისწრაფებანი, მაგრამ ბედნიერი ცხოვრება არ არის.

– *მე და შენ, ვლადიმირ, სხვადასხვა მიზნებზე ვსაუბრობთ. პროფესია არ შეიძლება, არ უნდა იყოს ადამიანის ცხოვრებისეული მიზანი. თუკი მსგავსი რამ ხდება, ადამიანი თავადვე იმცირებს საკუთარ თავს...*

აი, თავად განსაჯე, არის პროფესია – გამყიდველის, განა ღვთის მისთვის ნიშანდობლივია, ან მისი ასულისთვის, რომ ცხოვრების მიზნად მხოლოდ გაყიდვა ჰქონდეს? ან მანქანის მართვა, თეთრეულის და საცვლების რეცხვა, ან მუდამუჟამს ქარხანაში სიარული, ფაბრიკაში, სულ ერთ-თავად ერთიდაიმავე საქმის კეთება?

– შენ, ანასტასია, მართალია, აუცილებელი პროფესიები დაასახელე, მაგრამ მაინც არაპრესტიჟულები. მაგრამ არიან პრესტიჟულები, ან უფრო ზუსტად რომ ითქვას, ყველა ადამიანის მიერ პატივდებულები. მაგალითად, ყველასთვის ცნობილი ქირურგი ან კოსმონავტი, მხედართმთავარი, მარშალი ან ქვეყნის პრეზიდენტი.

– მათი მნიშვნელობა მხოლოდ იმაში მდგომარეობს, რომ ისინი უმეტესწილად, მედიდურობისა და მნიშვნელოვნობის ილუზიას ჰქმნიან, ვინემ სხვები. ვინ იცის, შესაძლოა, ადამიანი, რომელიც მხედართმთავარი ან პრეზიდენტი გახდა, სპეციალურადაც მოხიბლეს ისინი პროფესიების, თანამდებობების ილუზიორული მნიშვნელობებით, რათა სულს არ მისცენ განვითარების საშუალება, რომელსაც კოსმიურ საქმეთა აღსრულების უნარი აქვს. მათი საქმენი ღმერთისთვის უინტერესოა. როცა ადამიანმა დედამიწაზე სამოთხის სივრცე პირადად მოაწყო და ბედნიერი მოდგმის დამფუძნებელი გახდა, მისი საქმენი ღვთის საქმეთა მსგავსნი იყვნენ და თავად ისიც მისი მსგავსი ხდებოდა.

და, შენს მკითხველებსაც, რომლებიც შეკრებებზე მიემგზავრებოდნენ, ერთნაირად კეთილშობილური მიზანი ჰქონდათ, ქალებსაც და მამაკაცებსაც. მათი უპირატესობა იმაში მდგომარეობდა, რომ საკუთარი ოჯახის ცხოვრების ნირს თავიანთ ოცნებებში იმ მამაკაცთან ან ქალთან ჰქმნიდნენ. როცა ერთმანეთს ხვდებოდნენ, მათი საუბრის თემა ორივესთვის საინტერესო იყო.

შენთვის ხომ ცნობილია, ვლადიმირ, თანამედროვე ოჯახებში რა ხშირადაა, რომ მეუღლეებს შორის საუბრისთვის საერთო საინტერესო თემა სრულიად არ არის. არც საერთო საქმე და საერთო სწრაფვა არის. ორი, ერთმანეთზე დაქორწინებული ადამიანი სახლში ერთობლივად ცხოვრობს, თითოეული კი, თავის საკუთარ ოცნებებზე ფიქრობს. ასეთი ადამიანები ერთმანეთისთვის უცხონი ხდებიან, ერთობლივი ცხოვრება მათ, მხოლოდ აღიზიანებთ.

შეკრებებზე დაუქორწინებელი ადამიანები მიემგზავრებოდნენ, უფრო მეტიც, ისინი არც კი იცნობდნენ ერთმანეთს, მაგრამ ისინი ერთმანეთისთვის უფრო ახლობლები იყვნენ, ვინც დაქორწინებულები.

ისინი დადიოდნენ ექსკურსიებზე, აწყობდნენ მოდების ჩვენებას, სადაც მონაწილეობას ყველა ასაკის ქალი იღებდა. შემდეგ მამაკაცებიც ამ ჩვენებებისას დემონსტრირებას უკეთებდნენ ტანსაცმელს, თავად ქალების მიერ შეკერილებს ან მაღაზიებში ნაყიდებს.

სალამობით, სკვერებში ან კიდეც ახლო-მახლო მიწდვრებზე, საქორწინო თამაშობებს თამაშობდნენ, მაგალითად „ნაკადულს“, რომელზეც მე შენ უკვე მოგიყევი.

და არ რცხვენოდათ, არც მალავდნენ, რომ თავისთვის თანამგზავრს ეძებდნენ. და ქალებიც, რომლებიც ბავშვებით, ქმრის გარეშე რჩებოდნენ, შეკრებებზე საკუთარი შვილებით მიდიოდნენ. და, მგზავრობის მიზანს თავიანთ შვილებსაც უნმარტავდნენ. მათ, ბავშვების მონაწილეობა და მათი აზრ-ფიქრი მოძიებაში ეხმარებოდათ. ნახე, მე შენ განახებ სურათს, ადამიანები შეკრებებზე თუ რას აკეთებდნენ.

აი, საზაფხულო თეატრი, ღია ცის ქვეშ დარბაზი საესეა სხვადასხვა ასაკის ადამიანებით, ბავშვებით.

ისინი ერთმანეთს სცენიდან წარუდგებოდნენ. ვინც უფრო თამამი იყო, სცენაზე გამოდიოდა. მას ხუთი ან ათი წუთი ეძლეოდა, რათა საკუთარ თავზე ესაუბრა, დასმულ კითხვებზე ეპასუხა. ხანდახან ისინი საკუთარ თავზე ხუმრობის ფორმით ჰყვებოდნენ. შეეძლოთ სახუმარო კუპლეტები ემღერათ და ეცეკვათ. წარდგენისთვის სრული თავისუფლება იყო. აი შეხედე:

სცენაზე გოგონა გამოვიდა, ასე ოცდახუთი წლის. მოდური ვარცხნილობის, მოტმასნილად ჩაცმული. ორი ნაბიჯიც არ ჰქონდა მიკროფონისკენ გადადგმული, მოულოდნელად მან სალტო გააკეთა და სიცილი აუტყდა. მერე გაიარ-გამოიარა სცენაზე და როგორც პოდიუმის პროფესიონალურმა მოდელმა, ისეთი ტრიალი გააკეთა. გაისწორა ვარცხნილობა, მივიდა მიკროფონთან და ხუმრობით სთქვა:

– რაო, კარგი ლამაზმანია მამაკაცებო?

დარბაზში სიცილი გაისმა, აპლოდისმენტები, გოგონამ კი, სახუმარო ფორმით გააგრძელა თხრობა საკუთარ თავზე.

– გარეგნობაში არ არის ჩემი მთავარი ღირსებები,– მე საგვარეულო ადგილ-მამულის აკადემია „ფრიაღზე“ დავამთავრე. საჭმლის მომზადება „ფრიაღზე“ შემიძლია, ნახარშებით სხეულიდან ნებისმიერი სენის განდევნა შემიძლია, ლოგინის მოწყობილობის არაჩვეულებრივად კერვა-მოქარგვა შემიძლია. ბავშვი-გოლიათების დაბადების ძალაც შემწევს.

ჩემს თავს არავის ვთავაზობ, მე მამაკაცთა შორის კონკურსს ვაცხადებ. და, ეს კონკურსი უბრალო არ არის, დაე პრეტენდენტმა საკუთარი თავის წარდგენისას, რაც უნდა ის გააკეთოს. გამარჯვებული იქნება ის, ვისაც შევიყვარებ.

გოგონას შემდეგ მიკროფონთან ბიჭი მივიდა და ამბობს:

– გამარჯობათ, მე დიმა ვარ. ასე მეძახიან მე. მე თერთმეტი წლის ვარ. კაცმა რომ სთქვას, სრული თერთმეტის არ ვარ, მაგრამ დეკემბერში შემისრულდება. ჩემს დედას სვეტლანა ჰქვია, ან სვეტლანა ნიკოლაევნა. ის, ძალიან კარგ რესტორანში მზარეულად მუშაობს. ადრე მუშაობდა, ახლა კი რესტორანში აღარ მუშაობს, მაგრამ ამჯერად ის, სხვადასხვა დღესასწაულებზე მდიდარი ადამიანებისთვის ძალიან კარგ სუფრებს აწყობს. მან გაზეთში განცხადება გააკეთა და მის ტელეფონზე ურეკავენ ხოლმე. მე სკოლაში ვსწავლობ. დედა ამბობს, რომ არც თუ ისე კარგად ვსწავლობ, მე კი ვიცი, რომ კარგად ვსწავლობ. მე უბრალოდ არ მჭირდება ხუთიანები, მე სამიანებიც მყოფნის. ჩვენ დედასთან ერთად აქ ჩამოვედით, რათა მის მომავალ ქმარს,– მე კი მამას შევხვდეთ. მაშინ ჩვენთან კარგი, მეგობრული ოჯახი წარმოიქმნება. ჩემი დედა ძალიან კარგი ადამიანია. ის ლამაზია, თუმცაღა ვერაფრით გახდომას ვერ ახერხებს. სულერთია, ის მაინც ლამაზია. ჩვენ დედასთან ერთად ბევრს ვმსჯელობთ, ჩვენს ოჯახში როგორ ვიცხოვრებთ. ახლა, ჩვენ ერთოთახიან ბინაში ვცხოვრობთ, რომელშიც საჭიროა, რომ ჩვენი ფული გადავიხადოთ. აი, როცა ოჯახად ვიცხოვრებთ, მაშინ სახლს ავაშენებთ და ბაღს გავაშენებთ.

დედას უკვე მიწა მისცეს, ჩვენ იქ ზაფხულში მთელი თვე კარავში გავტარეთ. კარგი იყო.

ის ჩემი დედაა, არ გამოვიდა ჩემთან ერთად სცენაზე, მას რცხვენია. მე კი, მას ვეუბნები, რომ გამოსვლა საჭიროა მეთქი, თუკი არ გახვალ, მაშინ ჩვენ აქ რისთვისღა ჩამოვედით და ბევრი ფული რისთვისღა დავხარჯეთ, რომელსაც სახლისთვის ვაგროვებთ მეთქი. გამოდი დედა, სცენაზე შენ,– მიმართა დარბაზში დედას. მაგრამ არავინ მიუახლოვდა სცენას, აი, მაშინ დარბაზში მსხდომმა ხალხმა ტაშის დაკვრა დაიწყო, ითხოვდა, რომ ბიჭის დედა სცენაზე გასულიყო.

სცენისკენ საშუალო ტანის, ოდნავ ტანსრული, ოცდაათიოდე წლის ქალი გაემართა. ის ბიჭის გვერდით დადგა, უხერხულობისგან დაწვებ აფაკლულმა, ვაჟს ხელები მხრებზე გადახვია, მაგრამ არაფერი არ უთქვამს. მაშინ ბიჭუნამ შარვლის ჯიბიდან ქაღალდი საქმიანად ამოიღო, გაშალა იგი და მასზე დაწერილი ტექსტის კითხვა დაიწყო

– მე და დედა ვცხოვრობთ ბრიანსკის ოლქში, ქალაქ ნოვოზიბკოვოში. ადრე იქ რადიაცია იყო, მაგრამ ამჟამად იგი შემცირებულია. მერე, უფრო შემცირდება. ჩვენ აქ, შეკრებილებში 2015-ნომრად ვირიცხებით, თუკი ვინმე მოისურვებს, შეუძლია მოგვეწეროს ჩვენ. მორჩა.

დედამ ხელი ჩაჰკიდა ბიჭს და ისინი აპლოდისმენტების თანხლებით სცენის გასასვლელისკენ გაემუშრნენ. მაგრამ სცენის ბოლომდე არც იყვნენ მისულები, რომ ბიჭმა დედას ხელი გამოსტაცა და კვლავ მიკროფონთან მიიღბინა:

– მე კიდევ ერთი რამის თქმა დამავიწყდა, არ ჩამიწერია და იმიტომაც დამავიწყდა. ჩემმა დედამ გიტარაზე დაკვრა იცის და მისი თანხლებით ლამაზად მღერის, თუმცაღა სევდიან სიმღერებს... ასევე, დედას ხატვაც ეხერხება. მან ბალი და სახლი დახატა. მეც ოჯახის აშენებაში ვეხმარები. როცა ჩვენს ქალაქში დეპუტატთა არჩევნები ტარდებოდა, მე ფულის საფასურად ღობეებზე აფიშებს ვაკრავდი. მალე კვლავ არჩევნები იქნება.

დარბაზმა კვლავ მქუხარედ ტაში დაუკრა და ბიჭი დედას დაუბრუნდა. ისინი ხელჩაკიდებულნი სცენის გასასვლელისკენ გაემართნენ და თავიანთ ადგილებზე დასხდნენ.

დარბაზიდან სცენაზე მაშინვე ოთხი მამაკაცი ავიდა და მიკროფონისკენ გაემართნენ. პირველი დაახლოვებით ორმოც წლამდე ოდნავ კოჭლობით მოსიარულე მამაკაცი მიდიოდა, მაგრამ პარტერის მეორე მხრიდან მას გაუსწრეს და ის მიკროფონთან რიგში ბოლო აღმოჩნდა. მიკროფონთან მისული მამაკაცები საკუთარ თავზე ჰყვებოდნენ, მაგრამ ქმრობას ქალს პირდაპირ არ სთავაზობდნენ, რადგან შეკრებებზე პირდაპირ, აი ასე, შეთავაზება მიღებული არ იყო. საჭირო იყო ჩაწერა. მაგრამ ის, რომ ისინი გამოვიდნენ, უკვე ნიშნავდა, რომ მათ სურდათ უფრო ახლოს გაეცნოთ ქალი და მისი ვაჟი. როცა რიგი ოდნავ კოჭლ მამაკაცამდე მივიდა, მან, მიკროფონთან მისვლისას ასე სთქვა:

– მე ივანე მქვია, ვცხოვრობ მოსკოვში, საკუთარ ბინაში. მე მალე ორმოცი მისრულდება. ყოფილი ოფიცერ-მედესანტე ვარ. სამი წელია თადარიგში ვარ ინვალიდობის გამო. ვმუშაობ მრავალხარისხოვან მარკეტინგზე, მომბეზრდა. მე შემონახული მაქვს სალაშქრო კარავი, ცული, ქვაბურა. მოკლედ, მედესანტის აღჭურვილობა, რომელიც თანამშრომლებმა მაჩუქეს. ვოცნებობ ეს კარავი ბრიანსკის ოლქში ქალაქ ნოვოზიბკოვოსთან დავ-

დგა. თქვენს გვერდით. დიმა მე, კარვისთვის დისლოკაციის ტერიტორიის მოცემას გამოვიმუშავე. ნასწავლი მაქვს ბლინდაჟების აგება, ვფიქრობ, მორების დადგმასაც მოვახერხებ, აი, მხოლოდ ბაღის და ბაღჩის არაფერი გამეგება. არ ვიცი როგორ მოვაწყო იგი.

– მე ვიცი, გიჩვენებ, – საკუთარი სკამიდან წამომხტარმა დიმამ დარბაზიდან შესძახა.

ერთი დღის შემდეგ სვეტლანა ნიკოლაევნამ, მისმა ვაჟმა დიმამ და ყოფილმა ოფიცერ-მედესანტე ივანემ შეკრების ადგილი დატოვეს.

– ანასტასია, მოყევი თუ შეიძლება, როგორ აეწყო ამ სამი ადამიანის ცხოვრება?

ბკირბკინოსნობის ადამ-მბი ბკვპკინი კალბკისთკის

ქ არგად აეწყო მათი ბედი. ივანემ სვეტლანა და მისი ვაჟი თავისთან მიიწვია სტუმრად, და ისინი ერთი კვირა მის ბინაში ცხოვრობდნენ, შემდეგ ერთმანეთს წერილებს სწერდნენ. როცა გაზაფხული დადგა, ივანემ თავის მოსკოვის ბინაში მდგმურები კარგ ფასად ჩაასახლა, თავად კი, ქალაქ ნოვოზიბკოვოში გაემგზავრა. თან თავისი სალაშქრო კარავი სვეტლანას და დიმას კარვის გვერდით დადგა. ყოფილ მედესანტეს სასიცოცხლო პირობებისთვის, ყველა საჭირო სალაშქრო მოწყობილობები ჰქონდა. კარვისთვის სალაშქრო გამათბობელიც კი. ივანემ ენთუზიაზმით დაიწყო მომავალი სახლის საძირკვლის თხრა. კიდევ უფრო მეტი ენთუზიაზმით ეხმარებოდა მას დიმა, როცა დედასთან ერთად გამოსასვლელ დღეებში ჩამოდიოდა. როცა არდადეგები დაიწყო, მათ სამივემ კარვებში დაიწყეს ცხოვრება. ყოველ საღამოს კოცონთან იყრიდნენ თავს და მომავალ ადგილ-მამულზე მსჯელობდნენ.

ერთხელაც, როცა დამინების დრო მოახლოვდა და კოცონიც მინავლებას იწყებდა, დიმამ სთქვა:

– ქმარი და ცოლი, ნორმალურ ოჯახებში, ერთად წვანან ერთ ოთახში, მათი შვილები კი, მეორეში. იქნებ მე, შენს კარავში დავიძინო ივანე, შენ კი, დედასთან ერთად ჩვენში?

– მაგრამ ჩვენ ხომ ცოლ-ქმარი ჯერ არ ვართ, – შეეპასუხა მას სვეტლანა.

ივანე წამოდგა, სვეტლანას ხელი გაუწოდა, წამოდგომაში მიეხმარა და ოდნავ მღელვარედ წარმოსთქვა:

– შენთან, მშვენიერო ღვთაებავ, და ჩვენს ახალგაზრდა ვაჟთან ერთად მე საუკუნოდ შევძლებდი სიყვარულის სივრცის შექმნას.

სვეტლანამ წყნარად უპასუხა:

– შენი დახმარებისთვის მზად ვარ დიდებული ოჯახის შესაქმნელად.

დიმა წამოხტა და ტაში შემოჰკრა, შემდეგ ვარსკვლავებით მოჭედილი ცის ქვეშ გვირგვინოსნობის, ცოლ-ქმრად გახდომის და ამავდროულად მიშვილების ადათ-წესი აღასრულეს და დიმაც, ივანეს ღვიძლი შვილი გახდა.

– შენ, შესაძლოა, გინდოდა გეთქვა, ანასტასია, რომ ბიჭი დიმა, ივანესთვის აყვანილი შვილი გახდა არა?

– იგი ღვიძლი შვილი გახდა. ივანე კი, დიმასთვის ღვიძლი მამა გახდა.

– მაგრამ ასეთი რამე, როგორ შეიძლება მომხდარიყო, ანასტასია? ეს ხომ ყველა ბიოლოგიურ კანონებს ეწინააღმდეგება.

– მაგრამ არ ეწინააღმდეგება ცისას. ვედრუსებმა უწყოდნენ ცის კანონი. ვედრუსელთა გვირგვინოსნობის ადათ-წესი ქალებისათვის, რომელთაც უკვე ბავშვები ჰყავდათ, ცნობილი იყო ივანესთვის, დიმას და სვეტლანასთვის. მათ ზუსტად იგი აღასრულეს.

– რომელი ადათ-წესი? საიდან იცოდნენ იგი მათ?

– შენ აღწერე.

– მე არ დამიწერია.

– კი, მაგრამ მე, ხომ ვამბობ, ვლადიმირ, მოვლენებზე, რომელიც მომავალში მოხდება, იმ ადათ-წესზეც ასევე დაწერე შენ. მე შენ მოგიყვები მას.

მასში მთავარ ძალად აზრ-ფიქრები გამოდიან, სამი ადამიანის სურვილი, რომ ერთობლივად შექმნან მომავალი. ქალის როლი ამ ადათ-წესის მომზადებაში ძირითადს წარმოადგენს. ქალმა უნდა შესძლოს აუხსნას ბავშვს ოჯახად ცხოვრების აუცილებლობა, მამის ყოლის აუცილებლობა და მასთან ერთად ადგილ-მამულის შექმნა, სახლის აშენება, ბაღის გაშენება. როცა ბავშვს ასეთი სურვილი აღედგრება, აუცილებელია მისი ჩართვა მომავალი ქმრის და მამის ძიებაში. ყოველი დედა სხვებზე უკეთესად იცნობს საკუთარ შვილს და იცის რომელიღაც ერთადერთი ხერხი, რითიც სასურველი მიზნის მიღწევა შეუძლია. ყოველ დედას იგი შესაძლოა სხვადასხვა ჰქონდეს, მთავარი, – მიზნის მიღწევა.

არც თუ ისე ბევრ ბავშვს უჩნდება სურვილი, რათა დედისთვის, მათ სახლში გამოჩნდეს ვიღაც ადამიანი. სანამ ბავშვში მამის ყოლის და დედასთან ერთად მისი მოძებნის სურვილი არ აღიძვრება, უკეთესია სახლში არავინ მოიყვანოთ.

დედის როლი გვირგვინოსნობის ადათ-წესში ძირეული მხოლოდ დასაწყისშია. ადათ-წესის ჩატარების მომენტში მთავარი ენერგეტიკული ძალა ბავშვის აზრ-ფიქრი იქნება.

თუკი ქალმა და კაცმა ერთად ცხოვრება გადაწყვიტეს, ქალს კი, ბავშვი სრულიად პატარა ჰყავს, მათ შეუძლიათ ერთად ცხოვრება ადათ-წესის ჩა-

ტარების გარეშე, სანამ ბავშვი არ წამოიზრდება და გააზრებულად არ გააცნობიერებს ოჯახური ცხოვრების არსს. მისი გააზრებული მიხედვრისთვის ერთობლივი ძალისხმევა უნდა ჩადონ ქალმაც და მამაკაცმაც. თუკი ბავშვი, ზრდისას, აღიქვამს თავის მამინაცვალს, როგორც მშობელ მამას, ეს გვირგვინოსნობის ადათ-წესი მაინც აუცილებელია, ვინაიდან მას აქვს უნარი დაანათესაოს სრულიად და სისხლისმიერად აყვანილი ვაჟიც და ასულიც. ამ ადათ-წესს შეუძლია უდიდესი კეთილისმყოფელი ზეგავლენა მოახდინოს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუკი მომავალი საგვარეულო ადგილ-მამულის მიწაწყალზე ხორციელდება, იმისდა მიუხედავად, პირველმა მამაკაცმა დაიწყო მისი მოწყობა, თუ ქალმა. მნიშვნელოვანია, რომ იგი ყველასთვის მოსაწონი იყოს, და პირველ რიგში ბავშვისთვის.

ადათ-წესი უნდა ტარდებოდეს ვარსკვლავებით მოჭედილი ღია ცის ქვეშ, უნდა ენთოს კოცონი ან სამი სანთელი. სვეტლანას და ივანეს გაუმართლათ, მათი სურვილების ერთმანეთისთვის გამხელისას, რომ ერთობლივი ცხოვრების მოწყობა სურთ, მათ თავზე ცა ვარსკვლავებით მოჭედილი იყო, ასევე კოცონი ენთო და სხვა ღამის ლოდინმა არ მოუწიათ, რადგან დაგვირგვინდნენ მაშინვე. და მათ ეს ყველაფერი სწორად გააკეთეს.

ივანე და სვეტლანა დადგნენ დიმას წინაშე და ივანემ შეხედა რა ვარსკვლავებს, პირველმა დაიწყო საუბარი:

– აჲ, საგვარეულო ადგილ-მამულის მიწაზე, მსურს ჩემი მოდგმა ბედნიერი ცხოვრებისკენ წავიყვანო, ავაშენო სახლი, გავაშენო ბაღი.

მე შენ დიმა გთხოვ, შენი თანხმობა მომცე სამარადისოდ დავგვირგვინდე შენს დედასთან, და ჩემი ღვიძლი შვილი გახდე.

– მე ძალზედ მოხარული ვიქნები, თუკი შენ, ივანე, დედასთან ერთად და ჩემთან ერთად იცხოვრებ. უფრო მეტიც, შესაძლოა სწავლითაც კი უკეთესად ვისწავლო. შეიძლება შენ მამაც დაგიმახო?

– რასაკვირველია, – უპასუხა ივანემ.

შემდგომ სვეტლანაც ალაპარაკდა.

– გამადლობ შენ, ჩემო შვილო, შენ მე მომეხმარე ქმრის მოძიებაში. მე თანახმა ვარ მისი ერთგული ცოლი გავხდე. ცოლმა უნდა იზრუნოს ქმარზე. ნება მომეცე, ჩემო შვილო, რომ მეც მზრუნველად მოვუარო ივანეს, შენს მამას.

– რასაკვირველია, დედა, შენ აუცილებლად იზრუნე ივანეზე. მეც ვიზრუნებ მასზე. მოდით, ახალი პროტეზი შევუძინოთ მამას. მე შევნიშნე, თავის ძველ პროტეზს საიზოლაციო ლენტით როგორ ახვევს.

მოცემული ადათ-წესის დროს ერთნაირი სიტყვების თქმა სულაც არ არის აუცილებელი, მასში მთავარი აზრ-ფიქრია, რომელიც პლანეტების მიერ იმ მოცემულ მომენტში პლანეტების ქვეშ მდგარი დასავგირგვინებული წყვილის მხრიდან და მათი ბავშვის ან ბავშვების მხრიდან ნათქვამი უნდა

იქნეს მოსმენილი. ამისთვის აუცილებელია სპეციალურად მომზადებული ფართოყელიანი ჭურჭელი, ვთქვათ, ჭიქს ან ფიალა. თითოეულმა მათგანმა წყლით შეავსოს და მოსვას არა უმცირეს სამი ყლოუპისა. მერე ხელის გულზე დაისხას წყალი და ხელი თავზე გადაისვას. შემდეგ ყველანი თავი თავზე მიდებულები და ხელიხელ ჩაკიდებულები, არაუმცირეს ცხრა წუთისა, ბალახზე წვებიან და ვარსკვლავებით მოჭედილ ცას შესცქერიან, აზრ-ფიქრით პლანეტებს, რომლებიც მათ თავზე ადგანან, გვარისთვის ბედნიერი ცხოვრების მოწყობაში დახმარებას შესთხოვენ და ასევე სიყვარულს შესთხოვენ, მათ ადგილ-მამულში რომ დაბრუნდნენ. რაც აუცილებლად მოხდება, თუკი სამივეს აზრ-ფიქრი გულწრფელი და ძლიერი იქნება.

სიყვარული, გვირგვინოსნობის პერიოდში, სულაც არ არის აუცილებელი რომ ძლიერი იყოს. საკმარისია ურთიერთსიმპატია ან გატაცება. მათთან უცილობლად მოვა ძლიერი სიყვარული. მაგალითად, ვედრუსებთან ასე ხდებოდა, – ერთი ან ორი წლის შემდგომ ეუფლებოდათ სიყვარული.

ეს ადათ-წესი უძლიერესია, იგი ოკულტური არ არის. როცა ცოდნის ნაწილს, რომელიც წინათ ადამიანებს ჰქონდათ დაიბრუნებენ, – თუნდაც ასტრონომები და ფსიქოლოგები, მის კოსმიურ ძალას მიხვდებიან.

ვლადიმირ, მიხვდი შენ? მასში მონაწილეობას იღებენ მცენარეები, წყალი, დედამიწა, პლანეტები და ადამიანური აზრ-ფიქრები. ერთმანეთში შერწყმული ადამიანთა სურვილები, სტიქიებს და კოსმოსის ღვთიურ არსს თავისკენ თავისთავის სასიკეთოდ მიმართავენ.

შენ ხომ უკვე იცი, ვლადიმირ, ვარსკვლავები, პლანეტები, რომელიც შორსაა ცაში, ასევე ბალახები, ყვავილები, მუშღები და დედამიწის ყოველი ცოცხალი არსნი, ეთმანეთთან როგორ მჭიდროდ ურთიერთობენ და ერთმანეთზე ზემოქმედებენ. პლანეტების ზემოქმედებისგან წყალი მიქცევებსა და მოქცევებს ახდენს.

რასაკვირველია, ბევრი რამ, ადამიანის ცხოვრებაში, პლანეტების ზემოქმედებით ხდება, მაგრამ მოცემულ შემთხვევაში, ასეთი ადათ-წესის აღსრულებისას, სამი ადამიანი, ერთმანეთში შერწყმული, პლანეტებს დავალებას აძლევს ან თხოვნას უფ ზავნის, რათა ეს კავშირი მათდა სასიკეთოდ გაამყარონ. პლანეტებისთვის ადამიანის თხოვნა, როცა მისი მიზანი ღვთის პროგრამას შეესატყვისება, წარმოადგენს უდიდეს საჩუქარს, რომელიც თავადაც ეამაყებათ და ადამიანსაც ეამაყება. იმ გააზრებულ, გულწრფელ მიმართვას მოჰყავს ცაში უამრავი პლანეტა აღფრთოვანებულ და მაღლით მოსილ არქარებაში. მწოლიარე ადამიანთა თავზე მდგარი ციური სხეულები ასეთ მომენტში, ერთმანეთში უტყფ კავშირს დებენ, რათა ამ ადამიანებს თავიანთ ქმედობებში დაეხმარონ.

ეს აღმოჩენა მოგვმა გააკეთა, იგი ორმოცდაათი წელი მიდიოდა ამ აღმოჩენისკენ. პლანეტებს აკვირდებოდა და ადამიანთა ქმედობებს უსატყვისებდა.

*როცა ამ ადათ-წესის გაცნობიერებას სწავლულები და მოგვები ცდილობდნენ, ისინი იმ დასკვნამდე მივიდნენ, რომ რაღაც საოცარი სახით პლანეტები თუ სამყაროს ენერგიათა ძალები, ადამიანთა წარსული ცხოვრების უსიამოვნო მოგონებებს მახსოვრობიდან შლიან, რითიც ადგილს ახალი ნათელის შეგრძნებებისთვის ანთავისუფლებენ.**

ასევე, ეს ენერგიები, სამივე ადამიანს ერთმანერთთან დიდი ალტყინებით ანათესავებენ.

აი, შენ ვლადიმირ, ტელეგონიაზე მეუბნებოდი მე, თანამედროვე მეცნიერებისთვის ცნობილი გახდა, ზოგიერთი ენერგიები, როგორ მონაწილეობენ ცხოველთა და ადამიანთა სხეულების ფორმირებაში. დაუკვირდი, ენერგიები, რომლებიც თვალისთვის უხილავია და არც მატერიალურში არიან ხილულად ჩართულნი, – ისინი, მათი ძალა მაინც ქმედითნია. თუმცაღა, მათი მონაწილეობა, ადამიანის ნებელობით ხდება. როცა ისინი ნებელობით მოქმედებენ, მაშინ ასევე უფრო ძლიერია მათი ქმედობები.

მნიშვნელოვანია იმის თქმაც, – ადათ-წესის არსი იმაში მდგომარეობს, რომ ტელეგონია მას პირიქით, ძველ კავშირებში შემოჭრით ახალ კავშირად კი არ ახორციელებს, არამედ ძველი კავშირების ყველა ენერგიებს აძევებს და მას ახალი ძალის ენერგიებით აჯილდოვებს. ახალ სიცოცხლეს აძლევს.

– წარმოგიდგენია, სრულიად ხანმოკლეა ეს ადათ-წესი და, – სასწაულებრივად კი, მოქმედებს. ადამიანებს ანათესავებს.

– ხანმოკლე? ვლადიმირ, შენ ყურადღებით დაუფიქრდი. ამისთვის მზადება, როგორც შენ სთქვი ხანმოკლე ადათ-წესიაო, ხანდახან არა ერთი წლის განმავლობაში გრძელდება. ამ ადათ-წესს წინ ორი მნიშვნელოვანი ადათ-წესი უსწრებს.

მაგალითად პირველი: დედამ საკუთარი პირმშო უნდა მოამზადოს. შემდეგ, შენ ყურადღება მიაქციე ვლადიმირ, ივანემ ხომ დასაწყისიდანვე სთქვა, რომ კარვის დადგმა და ადგილის მინიჭება სურს, რომ სამეურნეო საქმეებით სურს გამოიმუშაოს ამ ადგილის მინიჭების ნებართვა.

* ეს ჩემო თანამემამულენო, ჩემს საკუთარ თავზე „შევიგრძენი“... მერწმუნეთ, როცა ჭეშმარიტად გულწრფელი და არა მიკერძოებული განცდა გაქვს, – აუცილებლად ნათლის მხარისკებ მიმართავს შენს აზრ-ფიქრს და იმ სადარდელს „თუ სულ არ დაგავიწყებს“, – აუცილებლად მხოლოდ სულისთვის სასიამოვნო მოგონებებს დაგიტოვებს... ეტყობა ამას ჰქვია „მიტევება“...ც.გ.

ეს ხერხი სხვა ადათ-წესიდანაა. ყოველ ბოგანოს (მარტოხელას), ადრე ასე ერქვათ უცოლო ასაკ გადასულ მამაკაცებს, – წელიწადში ერთხელ ერთი თვის მანძილზე ქალის მეურნეობაში, ქვრივის ან ბავშვებთან ერთად მცხოვრებ მარტოხელასთან უნდა ემუშავა. ბოგანოს, შეძლო ერთი კვირა ყოფილიყო ერთთან, შემდეგ მიექირავებინა თავისი თავი მეორესთვის. ეს წესი რასაკვირველია, იმისთვის არ არსებობდა, რომ მარტოხელა ქალს სახლის მეურნეობაში დახმარებოდნენ. მისი მიზანი, – ერთმანეთის გაცნობა იყო და მათ მიერ ოჯახის შექმნაში დახმარება. ბოგანო-მამაკაცი მოდიოდა ქვრივთან და ეუბნებოდა:

– დიასახლისო, მე ჩემთვის სამუშაოს ვეძებ. იქნება და შენ ჩემთვის რაიმე საქმე გაქვს?

თუკი ქალს უკვე ერთი შეხედვით ბოგანო არ მოსწონდა, პასუხობდა:

– მეურნეობაში ყველა საქმე უკვე გაკეთებულია. ამასთან, საფასურის გადახდის საშუალება, მე ჯერ არ მაქვს.

თუკი მამაკაცი ქალს მოსწონდა, ის მას რომელიმე ორი ან სამი დღის სამუშაოს აძლევდა. შემდეგ დავალებას კიდევ უმატებდა. მნიშვნელობა არ ჰქონდა რა ოსტატობით ან გაწაფულობით კეთდებოდა სამუშაო, მთავარი იყო, – ადამიანებს ერთმანეთი მოეწონებოდათ თუ არა.

თუკი მოეწონებოდათ, მაშინ ქალს შეძლო კაცისთვის დარჩენა თვეზე მეტ ხანს ეთხოვა და ის, თუკი დარჩებოდა, იწოდებოდა მიზიდულად. ერთი წლის ერთობლივი საქმიანობის შემდგომ, მათ შეეძლოთ დაქორწინებულიყვნენ ან ერთმანეთს დაცილებოდნენ.*

– *მითხარი, ანასტასია, ამ წეს-ჩვეულების შემდგომ დაგვირგვინებულებს სჭირდებოდათ რომ ზაქსში წასულიყვნენ?*

– *ნებისმიერი პირობითობები, თუკი იგი ცხოვრებაში აუცილებელია, შესაძლოა რომ აღსრულდეს, მაგრამ მთავარისთვის ხელის შეშლას ისინი, უკვე ვეღარანაირად ვეღარ შესძლებდნენ.*

ბაღალი შრის ქალები

წინა თავის დასრულებისას, მე ვიფიქრე: ასეთი ადათ-წესი ჩვენს დღეებშიც შეიძლება გამოყენებულ იქნას. დღეს რუსეთის ბევრ რეგიონში ადამიანები, ძირითადად მკითხველები წიგნების სერიისა „რუსეთის მოგუზუნე კედრები“, ჯგუფებად იკრიბებიან, იღებენ თითო ჰექტარ მიწას, იქ რგავენ ბაღებს, აშენებენ სახლებს, საკუთარ პატარა სამშობლოს იწყობ-

* აი, ესეც ევროპიდან „შემოგდებული“ გაუკუღმართებული „ბოი ფრენდობანა და გელ ფრენდობანა“... ხედავთ სინამდვილეში რამხელა აზრი ძვეს მასში ჩემო თანამემამულენო?!... ც.გ.

ენ. მას, როგორც წესი, ოჯახებად აკეთებენ. მაგრამ ამ ჯგუფებში მნიშვნელოვანი რაოდენობის მარტოხელა ქალები არიან. უფრო ხშირად მე, ქალაქ ვლადიმირთან მოწყობილ დასახლებაში ვიმყოფებოდი. ახლა, იმ დასახლებაში დაახლოებით სამოცზე მეტი მშენებარე ადგილ-მამულია. იქ დაბადებული ბავშვები უკვე იზრდებიან. მაგრამ არიან მარტოხელა ქალებიც. მათ აიღეს რა ჰექტარი მიწა, ზოგი საკუთარი შვილების დახმარებით, ზოგი კი, მარტო აშენებს საკუთარ ადგილ-მამულს. წარმოგიდგენიათ? მარტოხელა ქალი აშენებს სახლს, რგავს ბაღს. პატარა, ექვსასი კვადრატული მეტრის აგარაკს კი არ აწყობს, არამედ ნამდვილ ადგილ-მამულს აშენებს. წარმოადგენს ეს მათთვის სიმშენელს? მატერიალური თვალსაზრისით, - დიახ. მე ვიცი ერთი ქალი, რომელსაც გაქირავებული აქვს ბინა მოსკოვში და მიღებული თანხით მამულში სახლს აშენებს.

არასაკმარისი სახსრების გამო მას ყოველთვის არ შეუძლია ხელოსნები დაიქირავოს და სამუშაოს მნიშვნელოვან ნაწილს თავად ასრულებს. და, ამას სიხარულით აკეთებს. მას მიზანი აქვს, მიზნის მიღწევის სიხარული, თუნდაც წელი ტემპით, მაგრამ ეს მაინც კომპენსირებას უწევს სიმშენელებს, და ისინი შეუმჩნეველნი სჩანან.

სხვადასხვა დასახლებებიდან მოსული ინფორმაციის გაცნობისას, მე მივედი რწმენამდე: რომ სასწრაფოდაა აუცილებელი მათზე წიგნის დაწერა. ეს, ჭეშმარიტად ისტორიული წიგნი იქნება. ჩვენმა შთამომავლებმა უნდა იცოდნენ, როგორ და ვის მიერ იწყებოდა მათი ახალი, ბედნიერი ცივილიზაციის მშენებლობა.

მე, ჯერ უქმრო ქალებისა და მათი საქმეების დახასიათება ვთხოვე ვლადიმირის ოლქის დასახლება „როდნოეს“ ერთ-ერთი დამფუძნებლის ცოლს. ჰოდა აი, მისი მოკლე დახასიათებები:

...*ევგენია ტ.-წარმოშობით მოლდოველი. 53 წლის, გეოლოგი. ლამაზმანი, - ჰოლივუდის ღიმილით, მაღახოვკაში მოსკოვთან ახლოს, სადაც მისი ბინაა, არ მიდის, ამბობს: „სახლი არ მაქვს“-ო.

ჩამოვიდა სანახავად 2003 წელს. წავიდა ტყეში სოკოზე.

„ტყე განსაკუთრებულია, გამაფრთხილეს მე,-ჰყვება ევგენია,- ვუპასუხე:- „მე, გეოლოგი ვარ, გზა არ დამეზნევა“. სამი კილომეტრის რადიუსზე 12 საათი ვხეტიალობდი! ქანცგაწყვეტილი შუალამისას მოვედი:- „ჩემი ადგილია!“- მაღახოვკაში ბინა 10500 რუბლად გავექირავე. ამ ფულით ნაკვეთის მოწყობა დავიწყე, სტუდენტოვოში, ჩემი ნაკვეთის გვერდით სახლი ვიქირავე. იქ, 10 წლის მანძილზე ღუმელი არ დანთებულა, სახლი გადახრილი იყო. ღუმელის დანთებას ვერ ვახერხებდი... თურმე მილში ბუდე ყოფილა. გამოვიღე. სოფელში მარტო ვზამთრობდი. კონიაე-ვოში სტუმრად ხანდახან დავდიოდი. შეშას ვიზოგავდი, ერთი დღის გა-

მოტოვებით ვანთებდი. შემოდგომით ფუნდამენტი გავაკეთე, აბანო 4X4-ზე მორებისგან დავდგი. მთელი ზამთარი სახლს ფითხით ვგმანავდი. მე, ახლა ვიცი დაშვებული ფიფქის ხმა როგორია. სახლში, სამ შარვალში, სამ სვითერში, ტულუპში და ქუდით დავდიოდი. გარეთ კი – ხალვათად ვმუშაობდი. გაზაფხულზე მორებზე ქერქი დანით გადავფხიკე. ახლა, სახლი მორებისგან მაქვს. მესმოდა, როგორ დნებოდა თოვლი. თუ მჭირდება მეღუმელე, – თბილად ვიცმევ, ვიღებ ანკესს (კაუჭის გარეშე) მივდივარ ტბორთან, სადაც მამაკაცები თევზს იჭერენ. ვუშვებ ჩემს ანკესს ღრმულში (ღმერთმა ნუ ქნას მამაკაცები დააკვირდნენ ჩემს „მოწყობილობას“), ვიწყებ მამაკაცებთან ბაასს და, – „ვიჭერ“ მეღუმელეს. თუ მჭირდება ტრაქტორი, – გზაზე გავდივარ და პირველივე შემხვედრს ვაჩერებ*.

ბაღჩაში მას წესრიგი აქვს, ყოველივე ხარობს. პირველ წელს საპირფარეო გააკეთა და მოწნული საზაფხულო სამზარეულო. როცა საკვებად სრულიად არაფერი აქვს, თევზის ქონის ფაფას სჭამს. მშვენივრად ამზადებს. თავისი აქტიურობით ყველას თავი მოაბეზრა. ჩვენგან ადგილობრივები გარბიან, – მაგრამ სახლი უკვე დგას! ამბობს, იმას რასაც ფიქრობს.

... *ლუბოვ ე. – წარმოშობით შორეული აღმოსავლეთიდანაა, 58 წლის, 27 წელი პერმში ცხოვრობდა, 20 წელი – ციმლიანსკში, როსტოვის ოლქში. იხტიოლოგია, თევზდაცვაში მუშაობდა, ამჟამად პენსიაზეა. დედა 84 წლის, ვაჟი 30 წლის, ცხოვრობს პერმში (ორი შვილიშვილი ჰყავს), მეორე ვაჟი 18 წლისაა, ცხოვრობს ციმლიანსკში.

ამ წელს, დროის უკუღმა ათვლა დაიწყო. ამბობს, რომ ახლა იგი 57 წლის იქნება. ადგილ-მამულის მოწყობას შეუდგა 2003 წლის შემოდგომიდან. ჩამოვიდა 10 დღით, სარეველა ბალახი მოთიბა, ღობე დარგო (ნაძვი, ფიჭვი, არყი, ვერხვი, ცაცხვი, ნეკერჩხალი), ნაკვეთი იდეალურ წესრიგშია. ზამთარში 50 000 რუბლი – დედის მთლიანი დანაზოგი ჩამოიტანა, დადგა მორები და რუბეროიდით გადაფარა. გაზაფხულზე ყოფილ ქმართან ერთად ჩამოვიდა. მან, ის პერმიდან გზად ჩამოიყვანა. ნაკვეთში ერთად მუშაობდნენ, ქალი ამბობს: – „აი, ადრეც ასე რომ ყოფილიყო, მე მისგან შესაძლოა არ წავსულვითყავი...“ ჩამოვიდა ზაფხულში 6 ივლისს (ძალზედ ჩქარობდა, უნდოდა ივან კუპალას დღესასწაულზე მოხვედრილიყო). მას დღესასწაულები უყვარს, მღერის, გიტარაზე უკრავს, ცეკვავს. პენსია 2000 რუბლი აქვს. ზაფხულში სამსახურიდან განთავისუფლდა, – ფული მყოფნის, მხოლოდ გზის ფული მჭირდება. დაეხმარნენ აგურით, ცემენტით, ხის მასალით. თავად ერთ თვეში გააკეთა ფუნდამენტი ღუმელისთვის, ძელურის ფუნდამენტი დააგო. იატაკის გადასაჭიმი რეიკები გადააგო, მთელი სახლი დაგმანა, ფარდული გააკეთა, ზაფხულის ღუმელი ამოაშენა. ქვებით, ქვიშით, ცემენტით ურიკას დაატარებდა. ფი-

ქრობდა, რომ ვერ შესძლებდა – შესძლო კი! გაკაჟდა, გახდა, წინ და უკან ტბის გადაცურვას ახერხებდა (ადრე არ შეეძლო). 10 წლით გაახალგაზრდავდა (ოცნებობდა კი, ერთ წელზე). თვალები უბრწყინავს, სახიდან ღიმილი არ შორდება, მეგობრულია და ყველას ეწყობა. სახლს თავისთვის იშენებს, თავის დედისთვის, რომელთან ერთადაც გაზაფხულზე გადმოსვლას აპირებს. სურს, რომ ბიჭმა შვილიშვილთან ერთად პერმიდან ჩამოსვლა შესძლოს, ჯერ სტუმრად, იქ კი, გამოჩნდებოთ ამბობს. ფული არ აქვს, არც არსაიდან ელის. აქვს ძველებური იტალიური ვიოლინო, მამამ ომიდან ჩამოიტანა. 15 წლის წინ ექსპერტებმა რესტავრაციის გარეშე მინიმუმ 10000-15000 დოლარად შეაფასეს. ძალზედ იმედოვნებს მის გაყიდვას, ვიოლინო დაკვრისთვისაა და არა მუზეუმისთვის. გამოვა, – საქმე სწრაფად წავა, არადა – ყველაფერი თავისთავად იქნება. აი, იატაკსაც, ჭერსაც ფიცრების გარეშე ვერ გადაფარავ. განიცდის, რომ ფული არ აქვს, სახლს კი აშენებს. სექტემბერში კვლავ ერთი თვით ჩამოვა, ზამთარში პერმში შვილიშვილებთან იყო, თავისთან ისე, მინდორში ერთი დღით გასავლელად ჩამოვიდა, პირდაპირი მატარებელი მაინც იყოს როსტოვზეო...

... * ნატალია დ.- წარმოშობით ვოლოგდელი. მოსკოვიდან ჩამოვიდა, ორი შვილი ჰყავს, – გოგონები 2 წლის და 5 წლის.

თვის ბოლოდან კარავში ცხოვრობს. ქმართან გაშორებულია, ქალაქიდან სურს ბავშვების გაყვანა, რათა ისინი სისტემაში არ აღზარდოს. ზაფხული ცივია, წვიმიანი. არანაირი ჩივილი. ძველი ვაგონი ჩამოიტანეს, იქ ყველაფერი ჩამოფხიკა, გაასუფთავა, მისი ფიცრით შემოვლება და მისი ჩათბუნვა ძალიან სურს. ფიცრებს იძენს. ფული არ აქვს, ქმარი ბავშვებს მარტო კვებისთვის აძლევს. ქალი ახლა ბავშვებთან ერთად ცხოვრობს. მინდვრის სამუშაოებზეა გამომუშავებაზე და მამაკაცებს საძირკვლის ჩაყრაში ეხმარება, ადგილ-მამულში დარჩენაზე ოცნებობს, თუკი ამ ზამთარს არ გამოუვა, შემდეგი ზამთრისთვის მაინც ფიქრობს, რომ გამოუვიდეს. სწავლობს სახლების ყველა შესაძლო პროექტებს, რომელთა აშენებას თავად შესძლებს (სახლი ალიზით, მიწურით), ბავშვები უფრო მშვიდები გახდნენ, მხიარულები.

როცა ლუბა ე-სთან მიდის სახლში, ხედავს, რომ მან გაკეთება შესძლო, მაშინ ამბობს:– „თუკი შენ შესძელი, მაშინ მეც შევძლებ, მე ხომ უფრო ახალგაზრდა ვარ, უფრო ძლიერი“. შესძლებს!

ყოველთვის ღიმილიანია, შესანიშნავად მღერის. უმაღლესი განათლება აქვს, სული ლამაზი.

მაპატიეთ ემოციებისთვის, მე ისინი ყველანი მიყვარს...

... * ნადეჟდა ზ.- ფერმერია ბელორუსიიდან. ჩერნობილის შემდეგ ცხოვრობდნენ აზოვთან, ერთი წელი პარეცკში სუზდალთან (სანამ მიנד-

ორს უცდიდნენ), უკანასკნელი წელია კონიაევოში ცხოვრობს (სხვის სახლში).

ზაფხულში საკუთარი სახლის აშენება დაიწყო. ორი ზრდასრული შვილი, ჯერ მოსკოვში ცხოვრობენ. ქალიშვილებმა და დამ ბელორუსიიდან ნაკვეთები აიღეს. სურთ, რომ ყველა ერთად შეიკრიბონ. ქმარი და შვილები მუშაობენ, ნადეჟდა სახლის მეურნეობითაა დაკავებული, მშენებლობას ხელმძღვანელობს და თავადაც სახლს აშენებს. მრავალი წელი პროფესიონალურ ანსამბლში ცეკვავდა, ბალერინის აღნაგობა აქვს, როცა ნაკელით სავსე ურიკას ატარებს – თვალს მოგტაცებს! მეურნეობაში ორი ძაღლი ჰყავს, ოთხი კატა (თაგვების გამო), კურდღლები, ქათმები (რევოლუციის დროიდან სმირნოვის ჯიშის, ხუტორებში შემონახული), თხა, მტრედები. სახლში, ყოველგვარი ყვავილების ზღვაა, უბრალოები, ეგზოტიკურები. ყველა, მისთვის აუცილებელი საკითხის ენციკლოპედიური ცოდნა აქვს. ქმარი და მისი შვილები მხარს უჭერენ, მაგრამ ყველაფრის კეთება თავად უწევს, მათ, ჯერ-ჯერობით სხვა ცხოვრება აქვთ. მომავალს ის მყარად და დამაჯერებლად აშენებს. ამასწინათ, მარჯვენა ხელი მოიტეხა (ველოსიპედიდან ჩამოვარდა, რომელიც შვილებმა მას ორმოცდაათ წლისთავზე აჩუქეს იმისთვის, – ყველგან რომ მოესწრო). შეისვენა – მხოლოდ ერთი დღე. მეორე დღეს უკვე დგამდა თივის ზვინს (ზამთარში ცხოველებისთვის), ახლა ფხეკს ფიცრებს და ლებავს. კითხვაზე „როგორ?“ პასუხობს: – „მარტო მარცხენათი“. ყოველთვის იღიმის, სიმღერა უყვარს, ნებისმიერი წვეულების სული და გულია, საყოველთაოდ უყვარს ყველას, ცოდნის სკივრია, ჩვენი კონსულტანტია, მინიატურულია, კარგი აღნაგობის, მთელი ოჯახის საყრდენია. ყველგან ასწრებს: სახლი, მშენებლობა, ცხოველები, ბოსტანი, მარაგის დამზადება, როგორი ლიქიორები!!! არსად არ აქვს ბინა, სადაც დაბრუნება შეეძლოს. შემოდგომისთვის სოფელში სახლის განთავისუფლება მოუწევს, იქ მასპინძლები ჩამოდიან. ზამთარში ახალ სახლში გამოიზამთრებს!

ეს ინფორმაცია მე ერთი წლის წინ მივიღე. ახლა ყველამ ზემოთხსენებულმა გმირებმა სახლები უკვე ააშენეს და თავისი მიზნიდან გადახვევას არც აპირებენ. ალბათ, ზუსტად ამისთანა ქალებზეა რომ ამბობენ: – „გაჭენებულ ცხენს შეაყენებს, ცეცხლმოკიდებულ სახლში შევა“. მე კი დავამატებდი: – „ადგილ-მამულს თავად გააშენებს, მამაკაცს მარადისობაში შეიყვანს“. მაგრამ სად არის ეს მისი მამაკაცი? როგორ შეხვდება ქალი მას, თუკი ქალი დილიდან საღამომდე თავისი დიადი საქმეებითაა დაკავებული?

რამდენი ახალგაზრდა და ყმაწვილი ქალები ოცნებობენ ქვეყნის სხვადასხვა კუთხეში, რათა საგვარეულო მამულები შექმნან! და კარგი იქნებოდა, თუკი მის შექმნამდე ისინი ცხოვრების მეგზურს იპოვნიან.

აი, მე ვიფიქრე, რა იქნება მონაცემთა ბანკი რომ ჩამოვაცალიბო, რომელშიც ასეთი ქალები იქნებიან აღნიშნულნი, ხოლო მამაკაცები დროებითი მუშების სახით ესტუმრებიან მათ? შესაძლოა, ეს ქალები შესძლებენ კიდევ იპოვნონ თავისთვის სახედოც. კაცებმა კი არ უნდა აირჩიონ ქალები, არამედ ქალებმა მამაკაცები.

არის ასეთი გამოთქმა, „მალალი წრის ქალები“,– ეს გამოთქმა ისეთ ქალს გულისხმობს, რომელიც ეგრეთ წოდებულ მდიდარი ან ცნობილი ადამიანების ელიტურ შეკრებებზე დადის. მაგრამ რა მალალი საზოგადოებაა იგი, თუკი საზოგადოებას მისგან არანაირი სარგებელი არ აქვს, გარდა მათზე, ყვითელ პრესაში ჭორაობისა? მაგრამ ამ შეკრებებზე შერჩეულ ქალზე დაქორწინებისას, როგორც მამაკაცების უმეტესობა აღნიშნავს, ჭირვეულობისა და ზღვარგადასული მოთხოვნების გარდა არაფერს იღებო.

*მე კი ვფიქრობ, რომ მალალი საზოგადოების ქალები,–ეს, ის გათხოვილი ქალებია და ის უქმრო ქალებია, რომლებიც დღეს აშენებენ საგვარეულო მამულებს და აპირებენ იქ ჯანმრთელი ბავშვების გაჩენას ან, უკვე გაშენებულის თავიანთი შვილებისთვის გადაცემას.**

მარტო მათგან შეიძლება, რომ სარგებელი იყოს, როგორც ცალკეული მამაკაცებისთვის, ასევე მთლიანად სახელმწიფოსთვის. მათგან გაჩენილი ბავშვებია რომ მომავალი ცივილიზაციის მკვიდრნი იქნებიან.

ათასგზის მართალი იყო ანასტასიას ბაბუა, როცა ამბობდა,– სახელმწიფო დონეზეა საჭირო ოჯახების საკითხების გადაწყვეტაო. და, როგორც წყდება ისინი დღეს, ყველაზე უკეთ თავად რუსეთის ოჯახებმა უწყიან და არა მარტო რუსეთისამ.

როგორღაც საჭიროა იმ ღონისძიებების საკითხის გადაწყვეტა, რომელსაც ასეთი ქალების დახმარების უნარი ექნება, უფრო სწორად, დაეხმარონ მამაკაცებს ასეთი ქალების გაცნობაში, რომლებიც საკუთარ პატარა სამშობლოს იწყობენ.

მე მივმართავ საიტ "anastasia.ru"-ს ადმინისტრაციას, თხოვნით იფიქრონ, როგორ გააუმჯობესონ საიტზე გაცნობის რუბრიკა, რათა ყოველმა უქმრო ქალმა და უცოლო მამაკაცმა, ჩემი მკითხველების რიცხვიდან, შეს-

* ჩემო თანამემამულენო, მეც (ძირძველი თბილისელი), ზუსტად ამის გაკეთებას ვაპირებ და ჩემი იმ ღირსეული მემკვიდრისთვის მის გადაცემას, რომელიც ისურვებს საგვარეულო მამულში გაშენებულ სიყვარულის სივრცეში დასახლებას! თქვენც ხომ არ აპირებთ?!... მაშ ერთმანეთს დაუვუკავშირდეთ და ერთი ძალისხმევით გავაზრწყინოთ ჩვენი წილი სამშობლო!...ც.გ.

ძლოს მასზე საკუთარი მისამართისა და საკონტაქტო რეკვიზიტების განთავსება. მათ, კი ვისაც არ აქვს კომპიუტერი, შევახსენებ, რომ თითქმის ყველა ქალაქში არის ინტერნეტ-კლუბები, სადაც შესაძლებელია შეტყობინებების წაკითხვა საიტებიდან, ასევე საფოსტო განყოფილებებიდან, რომლებიც მომსახურებას აწარმოებენ ინფორმაციის გადაცემისას ინტერნეტის მეშვეობით.

ჩემი მხრიდან, მე აქ მიმართვის ტექსტს დავწერ ყველა ქვეყნის მამაკაცებისადმი, სადაც ჩემი წიგნები გამოდის და ვთხოვ ევროპის, ამერიკის ყველა მთარგმნელს განსაკუთრებით გამოყოს იგი.

ბატონო მამაკაცებო, ბევრი თქვენთაგანი, და განსაკუთრებით ისინი, ვისაც არ აქვს ოჯახური ცხოვრება, გასურდათ შეხვედროდით იმ ერთადერთ ქალს, ვისთანაც ერთად შეიძლება მიგელოთ სიხარული ერთობლივი ცხოვრებით, მაგრამ, სად შეიძლება ასეთი ქალის ნახვა? მხოლოდ ერთადერთი ხერხია – მიმართო უამრავთაგან ერთ-ერთ საქორწინო სააგენტოს. თუმცა, მიაქციეთ ყურადღება, ყველა ისინი წინა პლანზე გარეგნულ მონაცემებს, ასაკს სწევნ და ძალზედ ზედაპირულად ეხებიან ხასიათს და ცხოვრებისეულ მისწრაფებებს. და ეს „ზედაპირულობაც“ არაფრით არ მყარდება უეჭველობით. უტყუარობა კი...გამოჩნდნენ ქალები, ღიად შემთავაზებლები საკუთარი ახალგაზრდობის, სილამაზისა და ღიმილიანობის, რომლებიც მზად არიან თქვენთან დადონ საქორწინო შეთანხმება იმ პირობით, თუკი თქვენ მდიდრები ხართ და შეგიძლიათ მათი უზრუნველყოფა მატერიალური სიკეთეებით. მოსკოვში უკვე კაფეც არსებობს, სადაც იკრიბებიან ლამაზმანი პრეტენდენტები მდიდარი საქმროებისთვის. ეს მოვლენა არ ახალია, „მაგრამ რაა ამაში ცუდი?“—ფიქრობენ ცალკეული მამაკაცები.—

მე შეიძლება საკმარისი სახსრები მაქვს და შემიძლია თავს უფლება მივეცე და საქორწინო შეთანხმება ახალგაზრდა ლამაზმანთან დავდო. დაე, მან დამატკბოს ლოგინში, და დაე, ჩემი შეშურდეთ მაღალი წრის შეხვედრებზე, განა ახალგაზრდებთან ურთიერთობისას თავადაც, ხომ ვვახალგაზრდავდები. ეს ყოველივე ასეა, მაგრამ არის ერთი „მაგრამ“. რაზე ფიქრობს და ოცნებობს თქვენი ახალგაზრდა თანამეცხდრე? ის ხომ ახალგაზრდა ადამიანია და უნარს იჩენს გართობებსა და სიყვარულში, ხოლო მისი სიყვარულის ობიექტი კი, თქვენ სულაც არა ხართ. აი აქაა, რომ ჩნდება სურვილი თქვენგანგანთავისუფლების, როგორც ბედნიერებისკენ მიმავალ გზაზე ხელისშემშლელის. და, ნურც მოირბენს ის თქვენს შეკვეთაზე, თუმცაღა, როგორც ცნობილია, მსგავსი რამაც ხდება, დაე, ნუ ჩაგიყრით დილის ყავაში რაიმე არასასურველს. საკმარისია, ქვეცნობიერი აზრ-ფიქრიც კი, რომ თქვენ ჩამოცილებული იქ-

ნებით. ფიქრობთ რა ამდაგვარად, თქვენ გგონიათ, რომ სახლში კეთილ და ალერსიან ლამაზმანს შემოიყვანთ, სინამდვილეში თქვენ თავადვე შემოგყავთ საკუთარ სახლში შხამიანი გველი. განსხვავება მხოლოდ გარეგნობაშია, და ამიტომაც, იმის მაგივრად, რომ ეს გველი მოათავსოთ მტკიცე მინებიან აკვარიუმში, თქვენ მას გვერდით, თქვენს ლოგინში იწვენთ.

შესაძლოა დამლუპველი მოვლენის საპირწონედაა, რომ გამოჩნდნენ ქალები, ახალი ბედნიერი ცივილიზაციის მაუწყებლებად. საგვარეულო მამულების აღმშენებლები, ისინი, არა მარტო სახურავს გახურავენ თავსზე, არამედ, ისინი საფუძველს უყრიან ახალი ცხოვრების დასაწყისს. და - სა - წყი - სს!

მომაკვდავი მილიარდერი, როცა მსგავს ქალს შეხვდება, სიმზნევს, ახალგაზრდობას შეიძენს. გაღაღებული მილიონერი კი, მის გარეშე დაჭკნება. ფული კი არ ახანგრძლივებს სიცოცხლეს, არამედ თქვენი შეყვარებულის აზრ-ფიქრი და მასთან ერთად შექმნილი სიყვარულის სივრცე. არამარტო ახანგრძლივებს, არამედ მარადიულს ხდის მას, უზრუნველყოფს სწრაფი და გააზრებული გარდასახვის პირობებით.

რა სიტყვებიც არ უნდა დავწერო მე, როგორი არგუმენტებიც არ უნდა მოვიყვანო, ისინი ისე არ შეაჩქოროლებენ გულებს, როგორც შეუძლიათ შეაჩქოროლონ თქვენი გულები ამ ქალებთან გაცნობამ. შეეცადეთ მარადიულობის დასამკვიდრებლად მიწიერ ღვთაებებთან შეხვედრას.

ფიხვებზე, ათასწლეულების მიღმა

შოგონა, სახელწოდებით ლუბა, თავყრილობის ერთ-ერთ დღეს ჩამოვიდა. ის დაახლოვებით 25 წლის იყო. ლუბა, მუხლს ქვემოთ დამკვეთულ სადა ქვედაბოლოსა და ტილოს ამოქარგულ ზედატანში იყო გამოწყობილი. მხარზე, თასმით ჩამოკიდებული მომცრო ჩანთა ეკიდა. ლუბას ბევრი ჩასაცმელი არც ჰქონდა. ქუჩას იმ იმედით მიუყვებოდა, რომ რამენაირ საცხოვრისს კერძო სექტორში მაინც მოიძიებდა. თავყრილობების დროს სასტუმროების, ოტელების და პანსიონების ყველა ნომერი წინასწარ იყო დაჯავშნული. თუმცაღა გოგონას სასტუმროთა ძვირიანი ნომრების დასაქირავებლად, საკმარისი თანხაც არ ჰქონდა, ამიტომაც საცხოვრისს იგი, უფრო სადასა და იაფფასიანს ეძებდა, მაგრამ, საქორწინო თავყრილობებისას კერძო სექტორშიც იოლი არ იყო საცხოვრისის მოძიება. ამიტომ, კერძო სახლის ჭიმკრიდან გამოსული ქალისთვის, დიდი იმედითაც არ უკითხავს ლუბას:

– გამარჯობათ, მითხარით თუ შეიძლება, ხომ არა გაქვთ თქვენს სახ-

ლში ღამის გასათევი ადგილი? ჩემთვის სასურველია იაფიანი.

ქალმა უპასუხა:

– ტყუილად ეძებ, შენ ეცადე აი, იმ სახლში დააკაკუნო ან დარეკო, რომელიც ჩემგან მეოთხეა. იქ, ჭიშკარზე ზარია,– დააჭირე ღილაკს ხელი. შესაძლოა, მოხუცი დედაბერი, კუდიანი დედაბრის მსგავსი გამოვიდეს კიდეც: ის ბერძენია, ცხვირი ქორისებრი აქვს. ჩემმა ქმარმა მითხრა: ახალ-გაზრდა ბერძნები ყველანი ლამაზებია, დაბერდებიან და მერე როკაპებს ემგვანებიანო. ჰოდა, გოგონა, მას შენ სთხოვე გასაჩერებელი. ადრე ის, სანამ მისი მეუღლე ცოცხალი იყო, ბევრ ადამიანს ღებულობდა, გარდაეცვალა და მას შემდეგ აი, უკვე მესამე წელიწადია არავის არ ღებულობს, მაგრამ შენ სცადე, სთხოვე, იქნება და შენ მან მიგიღოს.

– მადლობა თქვენ, შევეცდები,– უპასუხა ლუბამ. და ქალის მიერ მითითებულ სახლთან მივიდა. ჭიშკარზე დამაგრებულ ღილაკს თითი, ჯერ ერთხელ დააჭირა, ერთი წუთის შემდეგ მეორედაც, მაგრამ არავინ გამოსულა. ათი წუთი გავიდა და მოულოდნელად კარმა გაიჭრიალა. სახლიდან მხრებში მოხრილი დედაბერი გამოვიდა. ყურძნის ტალავერით გადახურულ, ჭიშკრისკენ მომართულ ბილიკს მოუყვებოდა და თან ქოთქოთებდა. მოვიდა, ჭიშკარი გამოაღო და ისე დაილაპარაკა, რომ გამარჯობაც არ უთქვამს.

– შენ, ჭიშკარში, რას მივარდები გოგო?– მიმართა უკმაყოფილომ.

– მე, მინდა გთხოვოთ, რომ თქვენთან დამაყენოთ. მე ეს, თქვენმა მეზობელმა ქალმა, კეთილად მირჩია.

– იგი კეთილი არ არის, მან შენ დაგცინა. უკვე დიდი ხანია, მე რომ არავის ვიყვან.

– მე ვიცი, მან ესეც მომიყვა... მაგრამ მე, მთელი დღის მანძილზე ვერ მოვძებნე ჩემთვის საცხოვრისი, ჰოდა გადავწყვიტე თქვენთვის მომემართა, იქნება და წარმატებას ვეწიო მეთქი.

– გადაწყვიტე, რომ იქნებ წარმატებას ეწიო, მაგრამ მე შენთვის წარმატება არ მექნება. თქვენ ყველანი აქ წარმატებისთვის ჩამოხვედით. შენც, როგორც ყველა, საქმროს საძიებლად ჩამოეხეტე არა?

– მე, ჩემს ბედს მინდა შევხვდე. თუ შეიძლება, მაპატიეთ შეწუხებისთვის. მე ახლა სადგურში წავალ და იქ გავათენებ.

წვიმის წვეთები წამოცვივდა და ბებერმა დაიბუზღუნა.

– რეტი სჭირთ ამ გოგონებს რა, რეტი. წვიმაც წამოვიდა. მე შენ, ბალის ფარდულში გაგამწესებ. იქ ჰამაკია, სკამი, ლურსმნები, ტანსაცმელი რომ დაჰკიდო. ყოველი ღამისთვის კი, ხუთას რუბლს გადამიხდი.

– ხუთასს?– გაიკვირვა ლუბამ.

– აბა შენ რამდენი გეგონა? შენ რა, ნათესავებთან მოდიოდი სტუმრად?

– თანახმა ვარ ხუთასზე. უბრალოდ მე, მე ათი დღე მინდოდა ვყოფილიყავი აქ, მაგრამ არა უშავს. ხუთი ვიქნები. თანახმა ვარ თქვენს პირობებზე, ბებია.

– მაშინ წამოდი, ნახავ სად დაიძინებ და ყოველი დღის ფულიც წინასწარ გადამიხადე.

ხუთმა დღემ გაიარა და ლუბამაც ჩანთაში თავისი მწირი ნივთების ჩალაგება დაიწყო. მასთან, ჯოხზე დაყრდნობილი ბებრუხანა ქოთქოთით მივიდა.

– გაემზადე გოგო? მიემგზავრები?

– დიახ, ბებია, ხუთმა დღემ უკვე გაიარა.

– გაიარა. ბილეთი იყიდე?– შეეკითხა ბებერი და სკამზე ჩამოჯდა.

– დიახ, მე, აქეთ-იქეთ სამგზავრო ბილეთი მაშინვე ვიყიდე. იგი, ხუთი დღის შემდეგ იქნება მომქმედი, იქნებ დღეისთვის ან ხვალისთვის მოვახერხო გაცვლა.

– არ მოხერხდება გაცვლა, შეხედე რამდენი ხალხია მომწყდარი. იცირა გოგო, შენ კიდევ ხუთი დღე შენი ბილეთის თარიღამდე იცხოვრე.

– მე ვერ შევძლებ აქ ცხოვრებას. მე არ მაქვს თქვენი გადასახდელი თანხა.

– თუ გადასახადი არ გაქვს, მაშ ნულარც გადამიხდი,– ისე იცხოვრე.

– გმადლობთ ბებია.

– „გმადლობთო“ მე მეუბნება ის. მერედა შენი აქ ცხოვრებისგან, რა ხეირი გექნება თავად შენ?

– რატომ?

– მე შენ დაგაკვირდი. ისე, როგორც შენ, საქმროებს ახლა ასე არ ეძებენ. დილიდანვე რატომ დგები, რისთვის? განთიადისას ყველა საქმროებს, ჯერ კიდევ ისევ სძინავთ. თანაც, დასაძინებლადაც ადრე წვები. შენ რომ ძილად ეწყობი, ზუსტად მაშინ იწყება საღამოს სეირნობები. საქმროები შუალამემდე სეირნობენ, შენ კი, ათზე უკვე იძინებ. ჩაცმულობითაც,– მონაზონივით ხარ ჩაცმული, არც იღებები. ასე, დღესდღეობით საქმროებს არ ეძებენ.

– მე, ბებია, ჩემს სხეულს საბედოს შესახვედრად ვამზადებ, ამიტომაც ვცდილობ რეჟიმის დაცვას. არ ვიღებები იმიტომ, რომ მან ჩემი შეცნობა შესძლოს.

– შეგიცნოს? შენ, გოგო, თავში უცნაურობები გიყრია.

– დედაც ამას მეუბნება, მაგრამ მე თავს ვერაფერს ვუშვები. მე ხშირად ვხედავ სიზმრებს, მთელს დუნიაზე როგორ მეძებს ის მე და პოვნას ვერაფრით ვერ ახერხებს.

– სიზმრები? გესიზმრებიან? აქაც გესიზმრა?

– დიახ, უკვე ორჯერ. ერთხელ, თითქოსდა მე, დიდ ბაღში ვსეირნობ

და ისიც იქ იყო, მაგრამ ჩვენ ერთმანეთთან მისვლა ვერაფრით ვერ მოვახერხეთ. თითქოს მისი ხმაც მომესმა, სულ მეძახდა „სად ხარ? სად ხარ?“-ო.

– გესმოდა? ხმა? შენ, როგორც სჩანს ექიმს უნდა მიმართო, გოგო. ბედზე, რა საჭიროა ასე თავში ჩატენვა? იმ დონემდე, რომ ძილში ხმაც კი გემის.

– ხანდახან მესიზმრება, თითქოსდა მე, ოდესღაც მასთან ერთად ვცხოვრობდი. და ჩვენ შვილები, შვილიშვილები გვყავდა.

– ცხოვრობდი? გყავდათ? შენ რა, გოგო, შეგიძლია მისი გარეგნობის აღწერა?

– შემიძლია: ის სიმაღლით ნახევარი თავით ჩემზე მაღალია, ქერათმიანი, ყავისფერი თვალებით, კეთილი ღიმილით, კბილებს შორის პატარა ღრიჭო აქვს, დინჯი მიხვრა-მოხვრა აქვს.

– ღრიჭო? მიხვრა-მოხვრა? თუკი სხვა მოგიახლოვდება?

– მოდიოდნენ კიდეც. სახლში დედა ყოველ ჯერზე მკიცხავს, ამბობს, რომ ჩემი სიზმრები მე, შინაბერად დატოვებას მაიძულებენ.

– გაიძულებენ? რასაკვირველია გაიძულებენ. ასეთი სიზმრებით ვერ იპოვნი შენ, ვერ შეხვდები საქმროს. იცი შენ, გოგო, აი მე, რა უნდა გითხრა. დღეს საღამოს, ჩემი ფერადი შალი წაიღე, მხრებზე შემოიგდე, მოდურად შეიკარი იგი. ჰოდა, მოგვიანებით სანაპიროზე გაისეირნე.

– გმადლობთ, ბებია თქვენ ზრუნვისთვის, მაგრამ ჩემთვის არ შეიძლება ზედატანზე შალის მოხურვა. კოფთაზე ორნამენტი თავად ამოვქარგე, ის მე, სიზმრში ვიხილე. თითქოსდა მე, ამ ორნამენტიანი კოფტით ჩემს საბედოსთან ერთად ოდესღაც ბაღში ვსეირნობდი.

მოხუცი ქოთქოთით გავიდა. ცხვირში ბუზღუნებდა:– „შემოვუშვი ჩემს ჭაღარა თავში სახლელად. სულელი ვარ რა, შემოვუშვი, ჰოდა ახლა აქ მის გამო განცდებში იყავი... წავალ, მოველაპარაკები მეზობლის ბიჭს:– გოგოს უკავალროს. ჰო, უკავალროს. მაგრამ ის ხომ შავთმიანია, მას კი ქერა თმიანი, კბილებში ღარით მიართვი... მეზობლისას კი, ასეთი რამ არც აქვს. შემოვუშვი რაღა ჩემს თავში სახლელად...“

ლუბამ დილიდანვე სკვერში გაისეირნა. სადილად კარტოფილის ღვეზელი იყიდა. როცა რესტორანს ჩაუარა, კარებიდან მამაკაცთა ჯგუფი გამოეფინა. ისინი იცინოდნენ და რომელიღაც უცხო ენაზე მხიარულად საუბრობდნენ. დაინახეს თუ არა ლუბა, მათ მას თავიანთ ენაზე მიმართეს, მაგრამ ლუბამ უცხოური ლაპარაკი ვერ გაიგო და გვერდით ჩაუარა.

და, მოულოდნელად, უკან არ მოუხედავს ისე, მან შეიგრძნო: მხიარული უცხოელების ჯგუფს, რომელიღაც მათგანი გამოეყო და მისკენ წაშვიდა. ლუბამ იცოდა, რომ მას უკან, ზუსტად ის მიჰყვებოდა, ლუბა მის

ნაბიჯებსაც კი ითვლიდა, თავადაც ნაბიჯი არ აუჩქარებია და, რატომღაც გულიც აუჩქროლდა. მან ზურგს უკან მისი სუნთქვა შეიგრძნო და, მის უკან მომავალმა უცხოელმა უცებ გაუგებარ ენაზე დაილაპარაკა:

– Mit dir, wunderschöne Gottin, durfte ich den ewigen Raum der Liebe schaffen.

(შენთან, მშვენიერო ღვთაებავ, მე საუკუნოდ შეეკმნინდი სიყვარულის სივრცეს, – გერმ. თარგმ.).

გერმანულიდან სიტყვების გადათარგმნა ლუბამ ვერ შესძლო, მაგრამ რატომღაც დაიჩურჩულა:

– მე, მზად ვარ დაგეხმარო შენ უდიადესის შექმნაში, – და უცნობისკენ შემობრუნდა.

მის წინ ახალგაზრდა მამაკაცი იდგა, მასზე ნახევარი თავით მაღალი, ქერათმიანი, ყავისფერი თვალებით, კეთილი ღიმილით და კბილებს შორის პატარა ღრიჭოთი. მან ლუბას ხელები გაუწოდა და ვერ გრძნობდა რა საკუთარ თავს, არ უწყოდა რა მომხდარის შესახებ, ლუბა მის მკერდს მიეკრო. ვაჟმა, აკანკალებული სხეული გულში ისე ჩაიკრა, თითქოს მას მუდამ იცნობდა.

უხილავი ზენარიდან პლანეტები, ალტაცებისაგან შეირხნენ: ო, რამდენი მოვლენა უნდა შეექმნათ და მათი ბედის ძაფები საუკუნეებზე გადაეჭიმათ! ჰოდა, გამოვიდა კიდეც! შეხვდნენ ისინი და ერთმანეთს ჩაეკონნენ!*

რადომირი, მშვენიერ ლუბომილასთან ერთად იყო. დაე, არ ახსოვდეთ მათ წარსული, – მაგრამ მათი სულები, მაინც შეჰქმნიან მშვენიერ მომავალს.

სანაპიროზე ადამიანებს უკვირდათ: – ვაჟი გოგონასთან ერთად რაღაც ნახაზებს თუ სურათებს ქვიშაზე რატომ ხატავდა. სხვადასხვა ენაზე საუბრობდნენ, მაგრამ თითქოსდა ერთმანეთის ესმოდათ. ხან დახატულზე მსჯელობდნენ, ხან მსუბუქად კამათობდნენ ან ალტაცებულები რაღაცაში თანხმდებოდნენ.

ნახატით გატაცებულმა ლუბომილამ და რადომირმა ასევე არ უწყოდნენ, რომ ისინი, ქვიშაზე, უმშვენიერესი ადგილ-მამულის პროექტს ხატა-

* დიდება მაღალსა შინა ღმერთს და სასოება ყველა ჩვეთაგანს! აი, თურმე რას ნიშნავს „ცაში იწერება ყოველის ბედიო“! მნიშვნელოვან წიგნებშიც „ბევრი რამ სწერია“ მაგრამ ჯერ თუ არ წაიკითხე, მერე არ შეიგნე, მერე პრაქტიკული ქმედება არ ჩაიდინე. – ნამდვილად დარჩება სხვისი შემყურე ადამიანის ცხოვრება: – ხმად მღალადებლისა უდაბნოსა შინა! ჩემო თანამემამულენო ვძლიოთ ჩვენს სულებში ჩაკირულ „უდაბნოს“, ფიზიკურად შეეკმნათ და შეუუქმნათ საკუთარ გვარ-ჯიშს მარადიულად განმეორებადი სიყვარულის სივრცე და ამითი გავაბრწყინოთ ჩვენი წილი სამშობლოც! ... ც.გ.

ვდნენ, რომელიც თავიანთი გვირგვინოსნობის დროს, ხუთი ათასი წლის წინ შეჰქმნეს.

– აქ საჭიროა ტბორი, იგი მრგვალი უნდა იყოს, – თავის ენაზე იტყობინებოდა რადომირი და ქვიშაში მრგვალ ორმოს თხრიდა.

– ასე სულაც არა – ჩურჩულებდა ლუბომილა, – ოვალური უნდა იყოს ტბორი, – და წრეს ოვალად ასწორებდა.

– ჰო, მართლაც და, ოვალური ტბორი რაღაც უფრო უკეთესია, – მას ეთანხმებოდა რადომირი ისე, თითქოსდა რაღაც გაახსენდაო.

სალამოს ისინი, სახლში მივიდნენ, სადაც ლუბომილა იყო გაჩერებული. ბებია-დიასახლისს ლუბამ ნებართვა სთხოვა, რომ თანამგზავრს ძილის წინ მასთან ყოფნა შესძლებოდა. დიასახლისი დასთანხმდა.

ლუბომილა ჰამაკში სიცილად იღვრებოდა, ვაჟი კი, სკამზე იჯდა, მსუბუქად არწევდა ჰამაკს და ლუბომილას ტოტით ფრთხილად უნიავებდა, რითიც სხვადასხვა მწერებს არ აძლევდა მისი შეწუხების საშუალებას და დაბალ ხმაზე მღეროდა.

სახლის ფანჯარაზე, გადაწეული ფარდის უკან დედაბერი იდგა და მათ განთიადამდე უცქერდა.

დილით, სახლის წინ მდგარ მაგიდაზე, თეთრი ნაჭრით გადაფარებული დოქით რძე იდგა და ლანგარზე ფუნთუშეული ეწყო. იქვე, მოხუცის ხელით გამოყვანილი ასოებით, ბარათი იდო. ლუბომილამ იგი წაიკითხა.

– მე, სააქმეებზე წავედი. ორი დღე არ ვიქნები. სახლს უდარაჯეთ, ამიტომ დიდ ოთახში იცხოვრეთ. საჭმელი მაცივარშია...

ლუბომილა და რადომირი ერთად გაემგზავრნენ, მაგრამ საით? საუკუნეებში გამოჩნდება მათი მოდგმა, თუ სად გამოიღვიძებს.

ბნადტბარის ბვირბვირისობა

მ ამშვიდობებისას, ანასტასიას ბაბუას ვუთხარი:

– მაპატიეთ მე თქვენ, იმ გაუგებრობისთვის, როცა ჩვენ იქ, ტაიგაში პარტიის ამოცანებზე ვსაუბრობდით. ახლა მივხვდი:– სახელმწიფოში რაც უფრო ძლიერი ოჯახებია, იქ, რაც უფრო მოსიყვარულე ოჯახები იქმნება, მით უფრო მეტი წესრიგი იქნება.

გაზრებული ადათ-წესის, ჩვენი წინაპრების ადათ-წესის, რიტუალების დაბრუნებაა საჭირო. ოღონდ, თანამედროვეობისათვის იქნება მათი მისადაგება საჭირო. საერთოდ, მე მიხვედრას ვიწყებ, რომ ეს ადათ-წესიც კი, ჩვეულებრივი არ არის, ამ სიტყვის ზუსტი მნიშვნელობით. ეს

უდიადესი მეცნიერებაა ცხოვრებაზე. მოგვები კი, – ბრძენნი და უდიადესი სწავლულნი არიან.*

და კიდევ, იცით ახლა რას ვნანობ? იმას, რომ ადრე არ ვიცოდი, ჯერ კიდევ ანასტასიას პირველ შეხვედრამდე, არაფერი ვიცოდი ამ წესჩვეულებებზე რიტუალებზე, იმაზე, რომ მათი დახმარებით ოჯახის სასარგებლოდ პლანეტების გამოყენებაა შესაძლებელი. მე არ ვიცოდი და, აი, ანასტასიას ვაჟის და მერე ასულის დაბადება გვირგვინოსნობის გარეშე მოუწია.

ბაბუამ მე, როგორღაც ეშმაკურად გადმომხედა, ჭაღარა უღვაშებში ჩაელიმა და მითხრა:

– აი, ახლა გავიგე და ჩავფიქრდი, შენგან დაბადა კი ანასტასიამ ვაჟი და გოგონა?

– ჰო, კაცმა რომ თქვას ღრმად არც ჩავფიქრებუვარ, მაგრამ ზედმეტი არ იქნება, მე და ანასტასიამ საჭირო ადათ-წესის რიტუალი ჩავატაროთ.

– ეს კარგია, ვლადიმირ, შენ რომ ნანობ. გამოდის, ყოფიერების არსის მიხვედრას იწყებ და იმისისაც, თუ ახლა სად იმყოფება ადამიანთა საზოგადოება. მაგრამ შენი სინანული ანასტასიასთან მიმართებაში ტყუილუბრალოა. სანამ შენთან პირველ ღამეს გაატარებდა ის, დაგვირგვინებული იყო.

მე რამოდენიმე ხანს ხმის ამოღებასაც ვერ ვახერხებდი, შემდეგ კბილებში გამოვცერი:

– ვისთან? მე არ დავგვირგვინებულვარ მასთან. ზუსტად მახსოვს.

– შენ არ დავგვირგვინებულხარ, მაგრამ ჩვენ, მხოლოდ მარტო მისი გვეყო. მისი გამოხტომისგან სამი დღე, მამჩემი გონს ვერ მოვიდა. ისეთი გამოხტომისგან, რომელიც მილიონი წლები არ შეეძლო მოეფიქრებინა არც ერთ ბრძენკაცს. ჰოდა, მოკლედ, – დავგვირგვინებულია ის.

– ვისთან?

– შესაძლოა, შენთან.

– მაგრამ მე, ხომ არ დავგვირგვინებულვარ. და კიდევ, რატომ „შესაძლებელია“-ო? თქვენ რა, ზუსტად არ იცით?

* რითიც ღვთის მიერ საკმაოდ „განვივრებულები“ ვართ! განა ის ერი ღირსეული გენის მატარებელი არაა, რომელსაც სამი სახის დამწერლობა აქვს, ყოველგვარი ბუნებრივი პირობების მომცველი ტერიტორია აქვს, დასაბამისეული ერია, უჭკვიანესი გონის, ღირსების მატარებელია! ამის დასტურად კი ჩვენი წიაღიდან გამოსული ნამდვილი ადამიანები: იოანე-ზოსიმე, დავითი, თამარი, რუსთველი, ვაჟა-ილია მართალი, კონსტანტინე, გალაკტიონი, ზვიადი, უწმიდესი ილია II, მამა გიორგი, მამა გაბრიელი, მამა ნიკოლოზი და თავად მისი აღმატებულება ქართველი ხალხი, – თავისი ხალხური მუსიკით, პოეზიით, სახიობითა და ცეკვით! ჩემთვის დიდი პატივი და პასუხისმგებლობა ქართველობა! მჯერა, რომ თქვენთვისაც ჩემო თანამემამულენო! ც.გ.

– ის, რაც მან გააკეთა, ვლადიმირ, ჯერ არავის ძალუძს მისი შეფასება. შესაძლოა, მან თავად შეჰქმნა უდიადესი ადათ-წესი და საშუალება მისცა ყველა ქალს საკუთრივ მოახდინოს უკანონოდ დაბადებული ბავშვებისთვის კანონიერების მინიჭება. ასევე შესაძლოა, რაღაც ცაშიც შეჰქმნა. მის მიერ ჩადენილის შეფასებას, ალბათ, მხოლოდ ერთი მოგვი თუ შესძლებდა. მე, უკეთესია ყოველივეს თანმიმდევრულად მოგიყვები.

როცა შენ ანასტასიასთან, მის მდელოზე პირველად მოხვედი და მის მიწურში დასაძინებლად გაემზადე, ჩვენ მის მდელოზე მოსვლამ მოგვიწია.

– რისთვის?

– მან დაგვიძახა. ჩვენ ეს შევიგრძენით და მის ტბასთან ჩემს მამასთან ერთად მოვედით.

ანასტასია ნაპირთან იდგა, მას ხელში ყვავილებისგან დაწნული გვირგვინი ეკავა და რაღაც მთლიანად სადღესასწაულოდ, როგორც პატარძალი იყო მორთული. როცა ჩვენ მივუახლოვდით, მამამ მკაცრად ჰკითხა:

– ანასტასია, რა მოვლენებმა დაგვრთეს ნება, რათა საღამოსეული ჩვენი აზრ-ფიქრები შეგეწყვიტა?

– ბაბულებო, მე ხომ თქვენს გარდა არც არავინ მყავს, რომ მოვიწვიო, მხოლოდ თქვენ ერთს გაქვთ ჩემი გაგების უნარი.

– სთქვი, – ნება დართო ჩემმა მამამ.

– მე დაგვირგვინებისთვის გავემზადე, ჩემი დაგვირგვინების მოწმეებად თქვენ დაგიძახეთ.

– დაგვირგვინებისთვის?– კითხვა შევუბრუნე მე ანასტასიას,– დაგვირგვინებისთვის? და, მერე შენი საქმრო სად არის? როცა მამას დიალოგი მიჰყავდა, მე რამე არ უნდა მეთქვა, ამიტომ მან მკაცრად გადმომახედა. ანასტასიამ კი, ჩემს მაგივრად მას, როგორც უფროსს უპასუხა:

– როცა დაგვირგვინების ადათ-წესის რიტუალი ხდება, თავიდან ახლაგაზრდებს ეკითხებიან, თუ როგორ იქნება გარეშემო სიცოცხლე მოწყობილი. როგორი სივრცე თანაშეიქმნება.

მამამ ამის შესახებ იცოდა, არ დაურღვევია რა წესები, დაეთანხმა. აი, აქ კი, როგორც სჩანს ჩვენ მოთა-ბადიშმა გავვითიშა, როგორც თქვენს ენაზე იტყვიან, ან მოგვხიბლა, როგორც უმშვენიერეს სიზმარში. ანასტასიამ თავის მომავალ მეზობლებზე დაიწყო საუბარი. მას შეუძლია თავისი აზრ-ფიქრით ჰოლოგრაფების აგება, ამის შესახებ იცი შენ, ვლადიმირ.

– დიახ, ვიცი.

– მაგრამ იმჯერად ტბის მოსარკულ ზედაპირზე სურათებს დედამიწისეულ მომავალზე არაჩვეულებრივად სწრაფად ცვლიდა. არაჩვეულებრივად ბრწყინვალე, მიმზიდველი იყო მისი სურათები.

ადამიანები, ყვავილნარიან ხეივანში მიმოდიოდნენ, დინჯად მომღიმარნი და საკუთარ თავში დაჯერებულნი. ხან ბავშვები მდინარესთან მდელიოზე დარბოდნენ, ანგელოზებს ჰგავდნენ. დარბაისლურად მიმოდიოდნენ, ხან უცებ, თითქოსდა სიმაღლიდან ჩვენ მშვენიერ ტბაში პლანეტათა ანარეკლს ვხედავდით.

და, იყო უამრავი სურათი, არაჩვეულებრივი ეპიზოდები საოცარი სილამაზის პეიზაჟების.

და, აი, მოულოდნელად, თითქოს ნისლიდან, ტბის თავზე ერთი ადამიანი წარმოჩინდა. ყოველივე დანარჩენი უცებ გაქრა. ეს ადამიანი ტბის ცენტრში იდგა მარტო და ჩვენ შემოგვცქეროდა. მალე მასთან მარჯვენა მხრიდან კიდევ ერთი მამაკაცი მივიდა, შემდეგ არაჩვეულებრივი სილამაზის ქალწული, მეორე, მესამე. შემდეგ მათთან მივიდნენ ორი ტყუპი ბიჭი, ხელიხელჩაკიდებულნი. ადამიანები ბევრნი იდგნენ, ყველანი იყვნენ წარმოსადგენი, მაღლნი. ჩვენ ისინი კეთილი ღიმილით შემოგვცქეროდნენ, ამის გამო სხეულში სასიამოვნო სითბო გველვრებოდა. ზუსტად ამ დროს ჩვენ მოთა-ბადიშის ხმა შემოგვესმა:

– ბაბულიკოებო, შეხედეთ:- ეს თქვენი ბადიშებია, ბაგეზე თბილი ღიმილით თქვენზე ჩაფიქრებულნი. შეხედე, ბაბულიკო ჩემო მოისეი, განაპირას პატარა ბიჭი დგას, ის შენი მგვია და მისი მზერაც შენი სულით ანათებს.

როცა ყველა ჰოლოგრამა გაქრა, და ჩვენ არაჩვეულებრივი შთაბეჭდილებების ქვეშ ვაგრძელებდით ყოფნას, ანასტასიამ მოულოდნელად წარმოსთქვა:

– როგორ ფიქრობთ, დაგვირგვინებას ვინ შესძლებს ჩემსას?

და ჩემმა მამამ, არ უგრძენია რა ხრიკი, როგორც ამას მოითხოვდა დაგვირგვინების ადათ-წესი, ჰკითხა:

– ქალწულო, დაგვირგვინებას ვინ შესძლებს შენსას?

და მან პასუხად:

– თავად მევე ვაგვირგვინებ თქვენს წინაშე საკუთარ თავს, ზეცითა და საკუთარი ბედით, – და თავადვე თავისთავს თავზე დაადგა გვირგვინი.

– სად არის გვირგვინმატარებელი რჩეული შენი? – ეკითხებოდა მამა.

– ძილისთვის ემზადება ის. მაგრამ როცა ფხიზლობს, მაშინაც სძინავს. მან არაფერი იცის ადათ-წესებზე. მას მერე, წლების შემდეგ საჭიროა ჰკითხო.

– დაარღვიე შენ წესები, ანასტასია, – მკაცრად უთხრა მამამ. – უძველეს მოგვთა მეცნიერება. ადათ-წესის რიტუალში მონაწილეობა ორმა უნდა მიიღოს, მხოლოდ ერთმანერთთან შეუძლიათ ადამიანებს დაგვირგვინება. გვირგვინოსნობის ადათ-წესი არ შემდგარა.

– ბაბულივო, მერწმუნეთ, იგი შესდგა, მე ახლა დაგვირგვინებული ვარ ზეცის წინაშე. ადათ-წესის რიტუალში ორმა უნდა მიიღოს მონაწილეობა. მაგრამ, თავიდან ხომ ყოველთვის ერთს ეკითხებიან, მერე მეორეს დაგვირგვინების სურვილზე.

მე მკითხეს – მე გავეცი პასუხი. რჩეულმა, დაე იფიქროს რამდენი წელიც ნებავს, კითხვებს შორის რამდენი დრო უნდა გასულიყო, არავის არ მიუთითებია. წუთი თუ ათი წელი. მაგრამ, პასუხი რომც უარყოფითი იყოს, დავრჩები მე დაგვირგვინებული საკუთარი თავის წინაშე. და, არ დავარღვევ საუკუნეობრივ აღქმას.

კიდევ რაღაცის თქმა სურდა მამას, მან ლაპარაკიც კი დაიწყო, მაგრამ ცაში დაიქუხა გრგვინვამ, დაახშო ყველა მისი სიტყვა. და შემობრუნდა, და მიაბიჯებდა მამა, გზას არ ირჩევდა ისე. ასე აკეთებდა ის, როცა მღელვარებაში იმყოფებოდა. მე, მის მიდევნებას ძლივს ვასწრებდი და მესმოდა, როგორ სწრაფად ლაპარაკობდა ის, თითქოს თავისთავს ეუბნებოდა:

– შეუპოვარია ის, მოხერხებული, ჭკვიანი, მასთან შედავებას მაშინვე ვერ ახერხებ, მას, თითქოს ზეცა მუდამ არ უშლის. ის პლანეტათა ურთიერთქმედებებს ცვლის. რა გამოდის, ახლა ქალებს უკვე შესაძლებლობა აქვთ თავადვე დაგვირგვინდნენ და კანონიერ საფუძველზე გააჩინონ ბავშვები? საჭიროა ანასტასიას მიერ ჩადენილის გააზრება, მაგრამ თავიდანაა საჭირო ყველაფერი ყოფიერების ძველ კანონებში დაბრუნდეს. ფუჰ–ად ხომ არ იყვნენ ისინი საუკუნოობით. რომ დააბრუნო, შედავება წონადი უნდა იყოს, მაგრამ მე ვერ შევძელი: იგი მოხერხებულია, ჭკვიანია, მაგრამ მე... აი, მე ვიპოვნე, როგორ შევეწინააღმდეგო და ადათ-წესი გავაუქმო.

მამა უცებ მკვეთრად შემობრუნდა და ტბისკენ გაემართა. როცა ჩვენი ტბას მივუახლოვდით, მაგრამ ჯერ კიდევ ბუჩქებიდან არ ვიყავით გამოსულები, ტბის თავზე დავინახეთ ძლივს შესამჩნევი უჩვეულო ნათება. ვარსკვლავებიც ირეკლებოდა წყალზე და ცვივოდნენ, ისე, თითქოს ვარსკვლავთცვენა ხდებოდა. ჩვენი მოთა-ბადიში კი, მარტო იჯდა ძირსგართხმულ ფიჭვზე თავის ყვავილიანი გვირგვინით, იცქირებოდა მიწურის მხარეს, სადაც შენ გეძინა და წყნარად მღეროდა.

ჩემი მამა არ გამოვიდა ბუჩქებიდან, მოუსმინა მის სიმღერას და მერე სთქვა:

– იგი დაგვირგვინებულია.– და კვერთხი დაარტყა მიწას.– არავის შესწევს ძალა მისი დაგვირგვინების შეცვლის. ძალისმიერად მისი სწორი არავინაა და, – წყნარად დაამატა ჩემმა მამამ: – ცითაა, ჩვენი მოთა-ბადიში დაგვირგვინებული, თუ თავისივე თავით – ერთი და იგივეა.

– და, რას მღეროდა ანასტასია? რომელ სიმღერას?
– აი ასეთს:

მე, თვითონ,- თავადვე დავგვირგვინდი
და ახლა შენი ქალი ვარ მე.
შენ, ჩემი ერთადერთი მამაკაცი ხარ
განხორციელებიან ცხოვრებაში ჩვენი ოცნებები.
იქნება ბედნიერი ჩვენი ერთობლივი მე,
იქნება ასული ლამაზი, ჭკვიანი და
ადამიანებს სიკეთეს მრავალს მოჰგვრიან ისინი.
მე ზეცით ვარ შენთან დავგვირგვინებული.
მე, უკუნისამდე შენი ქალი ვარ.
ვარსკვლავზე შორეულზე და დიდზე
შენთან იცხოვრებენ ჩვენი მოთა-ბადიშეები.



ბნაღტა



წიგნი მათე

მრიგორიანული კალენდრით, მიდიოდა 2010 წელი. პლანეტა დედამოწაზე ათი ათას წლიანი ძილისგან იღვიძებდნენ პირველი ადამიანები. მათ უწევდათ ეხილათ, თუ რა მოხდა დედამიწის თავს მათი ძილის პერიოდში, მიხვედრილიყვნენ მიზეზებს, ანტივირუსის სახით დაეფიქსირებინათ მომხდარი თავიანთ მახსოვრობაში, რათა მომავალში მსგავსი რამ არ განმეორებულიყო.

ისინი აფიქსირებდნენ უამრავ კატასტროფებსა და ომებს. აფიქსირებდნენ ქალაქებში მყრალი ჰაერისა და დაბინძურებული წყლის მასშტაბებს. აფიქსირებდნენ მრავალრიცხოვან დაავადებებს, რომლებიც ფიზიკურ სხეულებს შეხვდათ, სანამ კაცობრიობა ძილის მდგომარეობაში იმყოფებოდა. ისინი აფიქსირებდნენ...

მაგრამ მიზეზთა ჩამოყალიბება ჯერ-ჯერობი არ შეეძლოთ. ისინი შესძლებენ.

რასაკვირველია, შესძლებენ! დაუბრუნებენ დედამიწას თავის პირველქმნილ სახეს.

მიაბიჯებს, ღიმილით, მინდორზე, ცოცხალი ციმბირული ტაიგის სიღრმეში პატარა ბავშვი, არაფერი აშინებს მას, არავინ ესხმის თავს, პირიქით, ტყის ბინადარი მზად არიან პირველივე მოთხოვნაზე გაესწრაფონ მის დასახმარებლად. მიაბიჯებს პატარა ადამიანი, ისე, თითქოს სამეფო გენისა და სამფლობელოების მემკვიდრე იყოს. მისთვის ინტერესის მომგვრელია თვალყური ადევნოს მუშალების ცხოვრებას, ციყვებისა და ჩიტების ცხოვრებას. ათვალიეროს ყვავილები და გემო გაუსინჯოს ბალახებსა და კენკრას. იგი გაიზრდება და უფრო სრულჰყოფს ამ მშვენიერ სამყაროს.

ამ დროს, სად იმყოფება თქვენი ბავშვი? რითი დაკავდება როცა გაიზრდება?

ჰოდა, ყოველივე ამის შესახებ, მოდით თანმიმდევრულად მივყევთ.

დასაწყისი

მ წიგნის დაწყებისას გადავწყვიტე მკითხველებისთვის შემეხსენებინა იმ მოვლენების შესახებ, რომლებიც მოხდა ციმბირში დაახლოებით თხუთმეტი წლის წინ, რათა იგი იოლი აღსაქმელი იყოს ადამიანებისთვის, რომელთაც არ წაუკითხავთ წინა წიგნების სერია „რუსეთის მოგუჯუნე კედრები.“ შევეცდები მოგაწოდოთ ციმბირელ განდეგილ ანასტასიას პირველ შეხვედრასთან დაკავშირებული ზოგიერთი დამატებითი ინფორმაცია.

ანასტასია, ციმბირული ტაიგის სიღრმეში ცხოვრობს, იმ ადგილზე, სადაც ოდესღაც მისი მშობლები და წინაპარი მშობლები ცხოვრობდნენ. მის სამკვიდრებელსა და ყრუ ციმბირულ უახლოეს პატარა სოფლის სამოსახლ-

ოს შორის, დაახლოებით ოცდახუთი–ოცდაშვიდი კილომეტრია. მათ შორის არანაირი გზა და უფრო მეტიც, არანაირი ბილიკიც არ არსებობს. გამცილებლის გარეშე ასეთი გზის დაძლევა, ძალზედ პრობლემატურია. თავად მდელო, სადაც იგი ბინადრობს, არაფრით განსხვავდება ტაიგის სხვა მდელოებისგან. მხოლოდ, რაღაცნაირი მოწესრიგებულობითა და ყვავილების რაოდენობით. ანასტასიას მდელოზე არანაირი ნაგებობა არ დგას და არც არანაირი კაჭაჭი. თუმცაღა, ანასტასია, ზუსტად ამ ადგილს სთვლის თავის საგვარეულო სივრცედ.

პირველად მასთან ჩემი შეხვედრისას, 1994 წელს, ანასტასია ოცდაექვსი წლის იყო.

ციმბირელი ანასტასია ძალზედ ლამაზი ქალია, უფრო მეტიც, უჩვეულოდ ლამაზია. სიტყვა „უჩვეულოდ ლამაზი“ – გადამეტებული სულაც არ არის. თქვენთვის წარმოიდგინეთ ახალგაზრდა ქალი, ას სამოცდაათ სანტიმეტრზე ოდნავ მაღალი, საუკეთესო აღნაგობის, ისეთი გამხდარი კი არა, როგორც თანამედროვე მოდელებია, არამედ ზუსტადაც, რომ საუკეთესო აღნაგობის, ტანმოვარჯიშესავით მოქნილი. მას სწორი სახის ნაკვეთები აქვს, რუხი-ცისფერი თვალები, წელამდე დაშვებული, პურის თავთავივით ოქროსფერი თმები.

შესაძლოა, გარეგნულად მისი მსგავსი ქალის ნახვა სადღაც შეიძლება კიდევ, მაგრამ ისეთი სიღრმისეული განსაკუთრებულობები, რომლებიც ციმბირელ ანასტასიას უჩვეულოდ ლამაზს ხდის, ვფიქრობ, სხვებთან მისი მსგავსება არ მოხერხდება. მთელი მისი იერ-სახე, მის იდეალურ ჯანმრთელობაზე მეტყველებს – ეს გამოსაჭვივის მის ნარნარ, მსუბუქ და ზამბარისებრ მიხვრა-მოხვრაში. ისეთი სიარული აქვს, თითქოს დაფრინავს-დაფარფატებს. იქმნება შთაბეჭდილება, რომ მის სხეულში, რაღაც დაუცხრომელი ენერგიაა ჩაბუდებული, რისი სიჭარბეც უხილავი სხივებით ათბობს გარემო სივრცეს.

ანასტასიას მზერისგან სხეული მსუბუქად გითბება, და მას შეუძლია, თვალების რაღაცნაირი დაწყურვით, განსაკუთრებულად შემოგხედოს, შორიახლო მანძილიდან ისე გაგახუროს, რომ მთელს სხეულზე ოფლი გამოგადინოს. განსაკუთრებით, – ფეხის გულებიდან. ამ დროს ორგანიზმიდან ტოქსინები გამოდიან, რის შემდეგაც, თავს ბევრად უკეთესად გრძნობ.

საერთოდ, მე ვვარაუდობ, რომ ციმბირულ მცენარეთა ყველა თვისებების ცოდნა და რაღაცნაირი შინაგანი ენერგია, ანასტასიას აძლევს უნარს, რომ ადამიანი აბსოლუტურად ნებისმიერი ავადმყოფობისგან განკურნოს, ყოველ შემთხვევაში ჩემი კუჭის წყლული, მან თავისი რამდენიმე წუთიანი მზერით განკურნა. თუმცაღა, მორიგ მკურნალობაზე კატეგორიული უარი მითხრა.

„ავადმყოფობა – ეს, ღვთის სერიოზული საუბარია ადამიანთან,– ამბობს ანასტასია. შენი ტკივილითა და ამავდროულად თავისი ტკივილით, იგი შენ გატყობინებს მისთვის მიუღებელ ცხოვრების წესზე. შეცვალე იგი და,– გაივლის ტკივილი, უკან დაიხვეს ავადმყოფობა“.

ანასტასიას, ერთი უჩვეულო უნარი აქვს:– როცა ის რაღაცის შესახებ ჰყვება, მოვლენათა სურათები, რომლებზეც ის საუბრობს,– მსმენელის ცნობიერებაში ან სივრცეში წარმოჩინდება, თანაც მის მიერ ნაჩვენები გამოსახულებები, ბევრად უფრო სრულყოფილნი არიან, ვინემ თანამედროვე სატელევიზიო გამოსახულებები.მათგან განსხვავებით, რომელ მოვლენებზეც ის საუბრობს:– ისინი მოცულობითია და იმ პერიოდის სურნელებითა და ჟღერადობითაა გაჯერებული.

გამორიცხულიც არ არის, რომ ასეთ უნარებს, ოდესღაც ბევრი ადამიანი ფლობდა. თუკი გავითვალისწინებთ, რომ ჩვენი, ტექნოკრატიული დროების ადამიანს არ გამოუგონია ისეთი არაფერი, რაც არ არსებულა ბუნებაში, მაშინ, შესაძლოა, რომ ადამიანთა ადრეული ცივილიზაციისას, თანამედროვე ტელევიზიისა და ტელეფონის უფრო სრულყოფილი ანალოგი არსებობდა.

ანასტასია, სამყაროს შექმნის დროიდან დაწყებულ,– სხვადასხვა პერიოდების ადამიანთა ცხოვრებსულ სურათებს მიჩვენებდა. ძირითადად, ყველა მოვლენა, რომელთაც ის მიჩვენებდა, დაკავშირებული იყო მის წინაპარ მშობლებთან.

თუკი შევეცდები ანასტასიას უნარ-ნიჭის ერთი ფრაზით აღნიშვნას, შეიძლება შემდეგი ითქვას:– ციმბირელი ანასტასია, გენურ დონეზე თავის მეხსიერებაში ინახავს უნარ-ნიჭს, რომლითაც დაწყებული პირველი ადამიანიდან, თავისი მოდგმის დღევანდელი წევრებით დამთავრებული, შეუძლია საკუთარი ნება–სურვილით მათი ცოდნა, ემოციები და განცდები ამოიღოს.

ასევე, მას შეუძლია ადამიანთა მომავალი ცხოვრების მოვლენათა მოდელირება.

ციმბირულ ტაიგაში ანასტასიას ცხოვრება, მნიშვნელოვნად განსხვავდება თანამედროვე ქალაქებში მცხოვრებ ადამიანთა ცხოვრებისგან. უფრო გასაგები რომ იყოს, თუ რა პირობებში მიმდინარეობს მისი ცხოვრება ტაიგაში, აუცილებელია რამოდენიმე სიტყვის თქმა, თუ რას წარმოადგენს თავისთავად ციმბირული ტაიგა. ეს ყველაზე დიდი ფართობია, ლანდშაფტურად თოვლიანი, უძველესი რუსეთის. დასავლეთისა და აღმოსავლეთ ციმბირის ზონის – 2150 კმ-ს მოიცავს. როგორც ვხედავთ ფართობი შთამბეჭდავია. დღეს ტაიგა სამართლიანად ითვლება პლანეტა დედამიწის ფილტვებად, რადგან იგი თავისუფალი ჟანგბადის ძირითად მასას აწარმოებს.

გასათვალისწინებელია, რომ ტაიგური ზონები ჩამოყალიბდნენ ჯერ კიდევ გამყინვარებამდე, აქედან გამომდინარე, ტაიგური ზონის სიცოცხლის შესწავლით, ჩვენ შეგვიძლია, პლანეტა დედამიწის გამყინვარებამდე ცხოვრების პერიოდზეც რომ შევიტყოთ.

მარადიული გამყინვარების ადგილებში აღმოჩენილ იქნა, კარგად შემონახული მამონტის ნეშტები, რომლებიც დაცულნი არიან სანკტ-პეტერბურგის ზოოლოგიურ მუზეუმში.

ჩვენთვის რთულია, გამყინვარებამდე პერიოდის ტაიგური ზონის ცხოველთა სამყაროზე მსჯელობა. დღეს ტაიგაში ფართოდ გავრცელებულია და უამრავი:– ფოცხვერი, სამურავუ, ბურუნდუკუ, სიასამური, ციყვი, დათვი, მელა, მგელი. ჩლიქოსნებისგან გვხვდება ჩრდილოური და კეთილშობილი – ჩრდილოეთის ირემი, ცხენ-ირემი (ლოსი), შველი; უამრავი მღრღნელებიდან – ბუროზუბკა, თაგვი. ფრინველებიდან ჩვეულებრივი სოლო, ჟრუნი, მეთხილია, ნისკარტმარწყუბა.

ზამთრის პერიოდში ცხოველთა უმეტესობა ანაბიოზში (საღათას ძილი) და ზამთრის ძილში ეფლობიან. მეცნიერთა მიერ ნაკლებად შესწავლილი, ცხოველთა ცოცხალი ორგანიზმის ეს მდგომარეობა, კოსმოსის შემსწავლელთათვის უფრო და უფრო მეტ ინტერესს იწვევს.

რაც შეეხება მცენარეთა სამყაროს,– ტაიგაში სხვადასხვა სახეობის ბუჩქები იზრდება, – ღვია, ჯიქა (კავკასიური წერწა, ქართული ცხრატყავა), მოცხარი, წნორი (მანუელი), შტოში, მიწამაცვალა. საკვებად ვარგისი ბალახებიდან, – მჟაველა, გრუმანკა და გვიმრა სჭარბობს.

დიდებული, ორმოც მეტრს მიღწეული – ნამვი, სოჭი, ლარიქსი (რბილწიწვა), ფიჭვი და, თავისი თვისებებით უნიკალური ხე, – კედარი, რომელსაც მეცნიერები ხანდახან კედრულ ფიჭვს ეძახიან. ახლავე ვიტყვი, რომ ჩემი აზრით სულ ტყუილად ეძახიან მას ასე. რას იზამ, დაე, მეცნიერება ჩაულრმავდეს ფიჭვს,– კედარად წოდებულს, მე კი, ციმბირულ კედარს ვუწოდებ და მასზე მოყვებები, რომელიც არაფერს სხვას არც შეედრება და არც მიესადაგება. რატომა იგი შეუდარებელი? იმიტომ, რომ კედარი იძლევა უნიკალურ ნაყოფს და ღირსია დამოუკიდებელი სახელწოდების. ციმბირული კედარის ნაყოფის,– წიჭიპოს თვისებები, მნიშვნელოვნად აღმატებულია, იმ კედართა ნაყოფების თვისებებზე, რომლებიც იზრდებიან პლანეტის სხვა კლიმატური პირობების ზონებში. ამის შესახებ, ჯერ კიდევ 1792 წელს, იმპერატრიცა ეკატერინე II- სადმი მიწერილ წერილში უთითებდა აკადემიკოსი პალლასი.

მოჭრილი სახითაც კი, კედარის მორი ფლოზს ასე ვთქვათ, განსაკუთრებული ფიტოციდურობას, ტანსაცმლის კარადაში, რომელიც კედარისგანაა დამზადებული, ჩრჩილი არასოდეს ჩნდება.

ჯერ კიდევ, ძველი აღქმიდან, მეფე სოლომონმა, როგორც ჩანს კარგად უწყოდა კედარის იდუმალი თვისებების შეახებ, რადგან მისგან ააგო ტაძარი, რაშიც, კედარის ხისგან სპეციალურად დამუშავებულ მასალაში, საკუთარი სამეფოს რამოდენიმე ქალაქი მისცა.

ველარ დადგნენ მსახურად მღვდლები იქ, ამ ღრუბლის გამო, რადგან უფლის დიდებას დაეარა სახლი (მესამე მეფეთა 8,11).

შევისწავლე რა, უამრავი წყარო, სადაც საუბარია ციმბირულ კედარზე, მე ვიხრები იმ ვარაუდისკენ, და თანაც საფუძვლიანად, რომ კედარი გამყინვარებამდე პერიოდის მცენარეთა სამყაროს წარმომადგენელია და შესაძლოა, წარმოგზავნილიცაა სხვა, ბიოლოგიური თვალსაზრისით ბევრად უფრო განვითარებული ცივილიზაციისგან.

რა სახით გადაიტანა მან პლანეტარული კატასტროფა და კვლავ აღორძინდა ჩვენს სამყაროში?

კედარის წიპწიპოები (თესლები) იტანენ ყინვებს და დიდხანს გაძლების უნარი აქვთ, რათა კეთილსასურველ კლიმატურ პირობებში კვლავ აღმოცენდნენ, ადაპტირდნენ და დამკვიდრდნენ ყოფის ახალ პირობებში; ეს ადაპტაცია დღევანდელ დღემდე გრძელდება.

რაშია კედარის ნაყოფთა (პროდუქციის) უნიკალურობა? რატომ შეიძლება დამაჯერებლად ჩაითვალოს ჩვენი დროის ყველაზე ეკოლოგიურად სუფთა და სამკურნალო პროდუქტად?

კედარის წიპწიპოს გულის შემადგენლობაში, აუცილებელი ყველა ვიტამინის კომპლექსია. კედარის ზეთის თვისებების გამოკვლევისას, ტომსკის უნივერსიტეტის მეცნიერებმა შეიყვანეს იგი ჩერნობილის აესის გამოსხივებისგან დაავადებული ადამიანების სამკურნალო პრეპარატთა სიაში.

ექსპერიმენტის შედეგიდან გამომდინარე აღნიშნულ იქნა, რომ დაკვირვების ქვეშ მყოფებს აუმაღლდათ იმუნიტეტი.

კედარის ზეთს უკუჩვენებები არ გააჩნია. მისი გამოყენება ორსულ და მეძუძურ ქალებსაც შეუძლიათ.

არსებობს კიდევ ერთი ამოუცნობი (აუხსნელი) ფაქტი, – კედარის წიპწიპოს გულთან დაკავშირებული. კედარის უნაყოფობის ჟამს (იგი მეწლეა), ზოგიერთი ფუძემდებ ბეწვის ძუ ნადირი, არ იკარებს ხვად ნადირს და არ ნაყოფიერდება. ჯერ კიდევ ამოუხსნელია, კედარი რა სახით ახერხებს ცხოველებს ამცნოს, რომ მოცემულ წელს იგი არ იქნება ნაყოფის მომტანი? შეგვარება ხომ გაზაფხულობით ხდება, ხოლო კედარის ნაყოფი გვიან შემოდგომას მწიფს. და კიდევ, კედარი გარეგნულად განსაზღვრო, რომ ნაყოფს არ გამოიღებს, ძალზედ რთულია. ტაიგაში არსებობენ უამრავი სხვა მცენარეები, რომლებითაც შეუძლიათ ტაიგის მთელი ცხოველთა სამყაროს გამოკვება. რუსეთის შუა ზოლში, ტაიგის ცხოველთა მსგავსნი, საერთოდ გაციან

ფონს კედარის წიპწიპოს გარეშე. რატომაა ის ძუ ნადირები, რომელთაც იგემეს კედარის წიწიბო, არ სთვლიან შესაძლებლად ჩასახვას და დაბადებას ამ პროდუქტის გარეშე?

შეინიშნება, რომ ტაიგის მხეცეთა ქურქი, განსაკუთრებით კედრების ზონიდან, ბეწვის ხარისხით, მნიშვნელოვნად აღემატება ყველა დანარჩენთა ქურქის ბეწვს. მსგავსი ხარისხის ბეწვის ქურქის მიღწევა შეუძლებელია ცხოველთა გამომყვან ფერმებში, მეცნიერებმა, იქაურ ცხოველებს კვების რაციონი რამდენიც არ უნდა გაუუმჯობესონ, კედარის ზონის ციმბირული სიასამურის ბეწვის ქურქი, მსოფლიოში ხარისხით ყოველთვის პირველ ადგილზეა.

როგორც ცნობილია, ფუმფულა ბეწვის ცხოველთა ბეწვის ხარისხი, მთელი მათი ორგანიზმის მდგომარეობასაც განაპირობებს. და, თუკი იგი მათ, კედარის წიპწიპოს საკვებად გამოყენებისას უუმჯობესდებათ, იგივე შესაძლოა, ადამიანის თავზეც, განსაკუთრებით ორსულ ქალებთან მიმართებაშიც ხდებოდეს. შესაძლოა ჩვენი ქალები, არც კი ღებულობენ საკმარისად ხარისხიან პროდუქტს, რათა მუცლად ატარონ ჯანმრთელი ნაყოფი და მსგავსი მდგომარეობა კი, საზოგადოებისთვის დამამცირებელს უნდა წარმოადგენდეს.

ციმბირული კედარის ნაყოფები საერთოდაც უარჰყოფენ მეცნიერთა აზრს იმის თაობაზე, რომ მიწათმოქმედება წარმოადგენს მიღწევას და ამტკიცებს კაცობრიობის არსის განვითარებას. ვფიქრობ, რომ მიწათმოქმედება წარმოქმნა ბუნებრივ ბუნებაზე ადამიანის მიერ ცოდნის დაკარგვამ და ადამიანთა ცხოვრების წესის შეცვლამ, რის გამოისობითაც დაიწყო „პური არსობისას“ მოპოვება მინდვრებში ოფლისღვრამდე მუხლჩაუხრელი შრომით. თავად განსაჯეთ.

წარმოვიდგინოთ, რომ მიწის ნაკვეთზე, რომელზეც სამსულიანი ოჯახი ცხოვრობს, ხარობს ორი ნაყოფის მომტანი კედარის ხე. დარწმუნებით შეიძლება ითქვას, რომ მიწის ნაკვეთის მფლობელი ოჯახი, სადაც სულ რაღაც ორი კედარი ხარობს, არასდროს, უფრო მეტიც, მოსავლისთვის ყველაზე უნაყოფო წელსაც კი, არ იშიმშილებს. და, არამც, თუ იშიმშილებს და „პურზე და წყალზე“ გადავა, არამედ გამოიკვებება ყველაზე პირველხარისხოვანი, დედამიწისეული საკვებით.

მხოლოდ, მარტო ერთ კედარს აქვს უნარი, წელიწადში ტონამდე წიპწიპო მოისხას, რომლის საკვებად გამოყენებაცაა შესაძლებელი, როცა კანს შემოვაცლით. თუმცაღა ეს არ არის ყველაფერი...კედარის წიპწიპოს გულისგან, კედარის რძის მიღებაცაა შესაძლებელი. იგი, მოხარდი და ზრდასრული ადამიანისთვის საკვებად არა მარტო ვარგისია, არამედ მისი საკვებად გამოყენება, დიდი წარმატებითაა შესაძლებელი მეძუძური ჩვილი ბავშვებისთვის-

საც. კედარის წიპწიპოს გულისგან იღებენ პირველხარისხოვან კედარის ზეთს, რომლიც გამოიყენება სალათებში და სხვა კერძებში. აგრეთვე იგი, სამკურნალო მიზნისთვისაც გამოიყენება.

კედარის გულებისგან ზეთის გამოხდის შემდგომ, რჩება ჩენჩო, რისგანაც პურის, ფუნთუშეულის და ბლინების გამოსაცხობი სანაქებო ცომის მიღებაა შესაძლებელი.

აგრეთვე კედარი იძლევა ფისს, რომელიც ოფიციალურ და ხალხურ მედიცინაში აღიარებულია სამკურნალო – პროფილაქტიკურ საშუალებად.

ციმბირული კედარი, ადამიანისგან არანაირ მოვლას არ საჭიროებს. არც სასუქს, არც შემომარგვლას და არც დარგვას. მის თესლსაც (წიპწიპოს) კი, მიწაში ჩიტი, სახელწოდებით მეთხილია აგდებს.

უკვე გასაგები ხდება, ჩვენი წინაპრები რატომ არ კავდებოდნენ, მიწათმოქმედებით – მათ, უბრალოდ კვების შესახებ ბევრად მეტი უწყოდნენ.

ალბათ, ვიღაც იტყვის, რომ კედარი ხომ ორ წელიწადში ერთხელ იძლევა ნაყოფსო, ჰოდა, თუკი უნაყოფობა არამოსავლიან წელს დაემთხვევა, მაშინ რა სახითაა შესაძლებელი კედარის მეშვეობით სიტუაციის გამოსწორებაო? ვიტყვი. კედარი, დანამდვილებით იძლევა ნაყოფს ორ წელიწადში ერთხელ, და, კიდევ უფრო იშვიათადაც, მაგრამ მისი უნიკალური წიპწიპოები, თუკი მათ გირჩიდან არ ამოვიღებთ, შეინახებიან ცხრიდან თერთმეტ წლამდე.

რასაკვირველია, არც ისე მარტივადაა საქმე ჩვენი ცხოვრების დღევანდელ რეალობაში. კედარი მძიმედ ხარობს ქალაქების სიახლოვეს. იგი ვერ იტანს ეკოლოგიურად დაბინძურებულ ზონას, თუმცაღა იმედისმომცემი შედეგებიც არის. ***ბევრ წყაროშია საუბარი, რომ კედარი ადამიანის გრძნობებზე რეაგირებს, შეუძლია ადამიანისგან ენერგიის მიღება, მერე იგი გაამრავლოს და კვლავ უკან გასცეს.*** მე, თავად დავრწმუნდი ამში.

ციმბირიდან გამომიგზავნეს ტაიგური კედარის ოცდახუთი ნერგი. ხუთსართულიანი სახლის მაცხოვრებლებთან ერთად, სადაც განთავსებულია ჩემი ბინა, ჩვენ ეს ნერგები პატარა ტყის ტევრში დავრგეთ, რომელიც სახლს ესაზღვრება. სამი მათგანი მე, ჩემი ქალაქგარეთა სახლის ნაკვეთის განაპირას თავად დავრგე. ტყის ტევრში დარგული კედრები კი, ვიღაცის მიერ იქნა ამოთხრილი. მე, ამან არც ისე ძლიერ გამანაწყენა, რადგან, თუკი ისინი ამოთხრილები იყვნენ, გამოდის, ადამიანებმა იციან მისი თვისებების შესახებ და, ალბათ, სხვა ადგილზე გადარგვით, მათ გაუფრთხილდებიან. მაგრამ ერთი ნერგი მაინც გადარჩა. იგი, აგურის კედლის ახლოს დარგეს, რომელიც სახლის წინ, ავტოფარეხების გვერდითაა აღმართული. ნაყოფიერებისგან იქ ნიადაგი, ძალზე შორსაა. ძირითადად იქ, სამშენებლო ნაგავი იყო დაყრილი, რომელზეც მცირე ფენა ნაყოფიერი მიწაც ჰქონდა ზედ მიყრილი. თუმცაღა კედარი ცოცხლობს და დღემდე იზრდება. სიმაღლითა და სისუფთავით მი-

სი ვარჯი,საკმაოდ განსხვავდება იმ კედრებისგან, რომლებიც დარგულნი არიან ქალაქის განაპირას მყოფ ჩემს ნაკვეთში. სიმაღლითაც, ერთი-ორჯერ მათზე მაღალია. მე დავფიქრდი, რაში იყო საქმე, და შევნიშნე, რომ ქალაქში აივნებზე გამოსული ადამიანები ხშირად შესცქერიან კედარს, ხანდახან ამბობენ კიდევ: „რა ლამაზია ეს ჩვენი კედარი“ – ო. თავად მეც, ფეხით, ან მანქანით თუ ჩავუვლი, სიამოვნებით ვეტრფი მას. ასე და ამგვარად, ავტოფარეხთან გაზრდილი კედარი ყოველდღიურად იღებს ადამიანთა ყურადღებას და ისიც თავისი მხრიდან ცდილობს მათი ღირსი იყოს.

ახლა ბევრი დაწესებულება, განსაკუთრებით წიგნთა სერია „რუსეთის მოგუზუნე კედრების“ გამოსვლის შემდეგ, კედარის პროდუქციას უშვებს, მათ შორის კედარის ზეთსაც.

მეც ვთხოვე ჩემს ქალიშვილს და მის მეუღლეს მოეგვარებინათ კედარის ზეთის გამოშვების საკითხი. მოგუყევი ზეთის გამოყვანის უძველეს ტექნოლოგიაზე, რომლის შესახებაც მამცნო ანასტასიამ.

სერგეი, პოლინას მეუღლე, მაქსიმალურად შეეცადა დაეცვა უძველესი ტექნოლოგიაც და თანამედროვე მოთხოვნებიც, რომელიც დაკავშირებულია საკვები პროდუქტების წარმოებასთან. წარმოება ორგანიზებული იყო სამედიცინო პრეპარატების ქარხანაში, გამოცდილი სპეციალისტების კონტროლის ქვეშ. დაწურვა ხორციელდებოდა ცივი გაწურვის მეთოდის წნეხით, რისი მეშვეობითაც უნდა დაცულიყო ზეთში მაქსიმალური რაოდენობის სასარგებლო ნივთიერებები. გამოყენებული იყო ხის ბალიშები. ეს აუცილებელი პირობაა, რადგან კედარის წიპწიპოს გული და ზეთი შესდგება მენდელეევის მთელი ტაბულისგან, ამიტომაც, მეტალთან შეხების შემთხვევაში ცალკეული ელემენტები შესაძლოა დაჟანგდეს. ასევე, ჩამოსასხმელად გამოყენებულ იქნა შუშის ქილები. ზეთი, შესაძლოა, ხარისხობრივად უკეთესიც გამოდიოდა, ვინემ სხვა მეთოდით დაწურვისას, მაგალითად ცხელი დაწურვისას, მაგრამ იგი, მაინც განსხვავდებოდა იმისგან, მე რაც ტაიგაში დავაგემოვნე. იქმნება შთაბეჭდილება, რომ მას ნაკლები ცხოველმყოფელი ძალა აქვს, ვინემ ტაიგელი განდევილების დაწურულს.

მე, აღარ დავიწყებ მათ შორის სხვაობების მიზეზთა გრძელვადიან გამოძიებებს, ვიტყვი ახლაც, რომ ხარისხობრივი განსხვავებულობა მოხდა, როგორც კი წიპწიპოს შენახვით, ზეთის გამოწურვითა და დაფასობით დამთავრებული, მისი წარმოება, გადატანილ იქნა ტაიგურ სოფელში, რომელიც ქალაქიდან ასოცი კმ-ით იყო დაშორებული.

აღმოჩნდა, რომ ქალაქის პირობებში ხარისხიანი ზეთის წარმოება, სამედიცინო პრეპარატების ქარხანაშიც კი, შეუძლებელია. *წარმოების ყველა სტადიაში გული და ზეთი ჰაერთანაა შეხებაში. ხოლო, მეგაპოლისებში ჰაე-*

რი მკვეთრად განსხვავებულია ტაიგურისგან, რომელიც ფიტოციდებითაა სასესე და გაჯერებული.

შედეგად, პატარა წარმოების პროდუქციის გადატანამ, მართალია თანამედროვე საზომებით არც ისე ტექნიკურად აღჭურვილი წარმოებისამ, – პროდუქციის ხარისხით მაინც ყველა დანარჩენს აჯობა, ვფიქრობ არა მარტო ჩვენს ქვეყანაში, არამედ მთელს მსოფლიოში. მოხარული ვარ, რომ თუნდაც ცოტათი მაინც ვარ მონაწილე ამ უნიკალური – კედარის ზეთის პროდუქციის დღის სინათლეზე გამოტანით. ვფიქრობ, რომ ეს ტაიგური საწარმო საერთოდაც ერთადეთია, რომელიც ზუსტად კედარის ზეთს უშვებს. სხვები, „კედარის ფიჭვის“ ზეთს აწარმოებენ.

მსოფლიოში ძალიან ბევრი პროდუქცია გამოდის „ეკოლოგიურად სუფთა პროდუქტის“ ხარისხობრივი ნიშნულის ქვეშ. მაგრამ მე მაშინვე კითხვას ვუსვამ საკუთარ თავს:– საიდან არის ეს პროდუქცია, სად არის მოყვანილი იგი? არის კი შესაძლებელი, რომელიმე პროდუქტს ეწოდოს ეკოლოგიურად სუფთა, თუკი მისი ნედლეული იწარმოება იმ ადგილებში გახარებული ხეებისგან, რომელთა გარემოშიც ავტო მაგისტრალები და დიდი და პატარა ქალაქებია? ვფიქრობ, არანაირი პროდუქტი, რომელიც წარმოებულია ასეთ ზონებში, არ შეიძლება ეკოლოგიურად სუფთად ჩაითვალოს, თუნდაც მის მოსაყვანად არ იქნას გამოყენებული არანაირი შხამ-მედიკატი, ჰერბიციდი და სასუქი.

კედარი, დიდი ქალაქებიდან ასობით და ათასობით კილომეტრით დაშორებულია და ციმბირული ტაიგის სიღრმეში ხარობს. იქ არ არსებობენ ავტომაგისტრალები და უნიკალური პროდუქციის ტრანსპორტირება, მხოლოდ მდინარითაა შესაძლებელი. რასაკვირველია, ის ადგილებიც არ არის დაზღვეული ჩვენი ცივილიზაციის ჭუჭყისგან, მაგრამ სამყაროში ყველაფერი შეფარდებითია და მეგაპოლისებთან შედარებით, ტაიგაში განუზომლად უფრო სუფთა ჰაერი და წყალია. და, მიწაში ყოველგვარ შხამ-ქიმიკატს, – არც არავინ ჰყრის.

ასე და ამგვარად, ვფიქრობ, მსოფლიოში არ არსებობს უფრო სუფთა, სხეულისა და სულისთვის სასარგებლო და სამკურნალო პროდუქტი, ვინემ კედარის წიწქიპოს გული და მისგან წარმოებული პროდუქცია.

ციმბირულ ტაიგაზე საუბრისას, მე განსაკუთრებულ ყურადღებას კედარს ვანიჭებდი. თუმცაღა ტაიგის ზონაში, ბევრად უფრო მეტი, – სხვა საკვები პროდუქტია, რომლებიც ჩვენთვის არც არის ცნობილი და ხარისხობრივათაც ბევრად აღმატებულია ვინემ სხვაგან. მაგალითად:– შტოში, ჟოლო, მიწამყვალა, მოცხარი, სოკო და ვპასუხობ რა, თქვენს მიერ დასმულ კითხვას, თუ რითი იკვებება ტაიგაში მცხოვრები ანასტასია, გაპასუხობთ:– ის, ეკოლოგიურად სუფთა და პირველხარისხოვანი პროდუქტით იკვებება, რომლ-

საც ვერანაირი საფასურით, თუნდაც მილიონობით დოლარით, - ვერ შეიძენ!

ტაიგის პირობებში ანასტასიას ყოფა-ცხოვრება, ჯერ კიდევ პირველ წიგნში აღწერე და ისიც ავლნიშნე, თუ რაოდენ გაკვირვებული ვიყავი ამ ყველაფრით. ახლა, პირველი შეხედრა-გაცნობიდან ამდენი წლის გასვლის შემდეგ, ვფიქრობდი და ვანალიზებდი რა მის ყოფა-ცხოვრებას, მივედი მტკიცე დასკვნამდე, რომ ბუნებრივ პირობებში ანასტასიას ყოფა-ცხოვრებასთან შედარებით, - თანამედროვე მეგაპოლისებში ყოფა-ცხოვრება, - არაბუნებრივი და აბსურდულია.

ერთი შეხედვით, უჩვეულოდ გამოიყურება, ანასტასიას მიერ გამოხატული ქესტიკულაციის შემდეგ, ცხოველებს როგორი მონდომებით მოაქვთ მასთან საკვები. მაგრამ, განა გაწრთვნილ მწევარსაც არ მოაქვს თავის პატრონთან ნანადირევი, ასევე ჩიტ-მომინოსაც ბაზიერთან განა არ მოაქვს ნანადირევი. სოფელშიც, თავის პატრონს განა სიამოვნებით არ ამღევეს რძეს თხაც და ძროხაც.

მხეცები, რომლებიც იმ მდელს გარეშემო მკვიდრობენ, სადაც ანასტასია ცხოვრობს, ტერიტორია აქვთ მონიშნული და ამ ტერიტორიაზე მყოფ ადამიანს, თითქოსდა თავიანთი ხროვის წინამძღოლად თვლიან. ვფიქრობ ისინი, თაობიდან-თაობამდე ანასტასიას წინაპრების მიერ იწრთვნებოდნენ. შემდგომ ნადირ-მხეცებმა საკუთარ ნაშიერებს თავადვე დაუწყეს წრთვნა, რათა ისინი ადამიანის მორჩილებაში ყოფილიყვნენ.

საერთოდ, ანასტასია ძალზედ მცირედით იკვებება, საკვებისგან კულტს არასდროს ჰქმნის.

ამ ხნის მანძილზე ბევრი ადამიანი ინტერესდებოდა, თუ როგორ გადაჰქონდა ანასტასიას ციმბირული ზამთარი, სადაც ყინვები ოცდათხუთმეტ-ორმოც გრადუსს აღწევს, მითუმეტეს, როცა მას არც თბილი ტანსაცმელი აქვს და არც საცხოვრისი? უპირველეს ყოვლისა, ახლავე ვიტყვი: - როცა ღია ცის ქვეშ ყინვა ოცდაათ გრადუსამდე ეცემა, ამ დროს ტაიგის სიღრმეში გაცილებით თბილა და სხვაობამ შესაძლოა ათ გრადუსსაც მიაღწიოს.

ანასტასიას, ტაიგის სხვადასხვა ადგილებში აქვს მიწურები განთავსებული. მათ შორის ერთ-ერთ ძირითად მიწურში, მეც არაერთხელ მომიწია ღამის გათევა. იგი დაახლოებით ორნახევარი მეტრი სიგრძის და ორ-ორი მეტრი სიგრძე-სიგანის ჩაღრმავებულს წარმოადგენს. მიწურში შესასვლელი ვიწრო, - სიგანით სამოცი სმ-ი და სიმაღლით მეტრონახევარია, რომელიც კედარის ტოტებითაა დაგმანული. ტაიგური საძინებლის თალი და კედლები წნელებითაა ბადესავით მოქსოვილი, რომლის ხვრელებშიც მშრალი ბალახი და ყვავილებია ჩატენილი. იატაკზე, - მშრალი თივაა დაფენილი.

ზაფხულში ასეთ საძინებელში ძილი ძალზედ კომფორტულია. მასში არანაირი ხმები არ აღწევს, უკვე აღარ ელაპარაკებ ყოველგვარ რადიოლას

და ელექტრო გამოსხივებაზე, რომელიც მრავალსართულიან სახლებშია და მოქმედებს იქ მცხოვრებ ადამიანებზე.

გვიან შემოდგომით ანასტასია საკუთარი საძინებლის მთელს სივრცეს მშრალი თივით ავსებს და ხანგრძლივ, მეცნიერები ანაბიოზს რომ უწოდებენ, იმის მსგავს ძილში ეფლობა,

ანაბიოზი, თანამედროვე სამეცნიერო ენაზე – ეს ის მდგომარეობაა, რომლის დროსაც ორგანოზმში სასიცოცხლო პროცესი, ნივთიერებათა ცვლის ჩათვლით, იმდენად შენელებულია, რომ ყოველგვარი სიცოცხლის ნიშანწყალი ხილულად არც იგრძნობა.

მეცნიერები, ამ უნიკალურ ბიოლოგიურ მოვლენას თავიანთ ყურადღებას, ხანგრძლივი კოსმიური მოგზაურობების გეგმის შემუშავების დროს აპყრობენ. უპირველეს ყოვლისა, მათ იზიდავთ ის, რომ ანაბიოზური მდგომარეობისას ან ზამთრის ძილისას, ცოცხალი ორგანიზმები ბევრად უფრო ნაკლებ ჟანგბადს ხარჯავენ და არც საკვებს საჭიროებენ. დამტკიცებულია, რომ გარეშემო სივრცისგან, მათ არასასიამოვნო ფაქტორებისადმი გამძლეობა ეზრდებათ. ასე მაგალითად:– დადგენილია, რომ ინფექციური ავადმყოფობები ასეთი ცხოვრების პირობებში არ ვითარდება ხელოვნური დაინფიცირების დროსაც კი, ხოლო ბევრი შხამი, რომელიც ჩვეულებრივ პირობებში ორგანიზმისთვის მომაკვდინებელია, ანაბიოზის მდგომარეობაში ან ჰიბერნაციისას,– აბსოლუტურად უვნებელია.

ისიც კი დამტკიცებულია, რომ, თუკი ასეთ ცხოველებს თავს დაატყდებოდათ სასიკვდილო დოზით იონიზირებული გამოსხივება, ისინი მაინც გადარჩებიან, რამეთუ მათ ამ პერიოდში ძლიერ შენელებული ნივთიერებეთა ცვლა აქვთ და გაღვიძების შემდგომ მათი სასიცოცხლო ფუნქციები მიმდინარეობს საკმაოდ ნორმალურად.

მაგრამ აი, რა არის საინტერესო:– ადამიანი, რომელიც გონს ფლობს და ზამთარში უჩვეულო ძილით იძინებს, მაშინ ამ პერიოდის მანძილზე მის სულთან მიმართებაში რა ხდება?! მე, ამ საკითხთან დაკავშირებით მეცნიერთა გამონათქვამებს (მოსაზრებებს) შორის, ჰიპოტეზაც კი ვერ მოვიძიე. საკითხი კი, ვფიქრობ ძალზედ საინტერესოა.

ერთხელ, ანაბიოზის უჩვეულო მდგომარეობის განცდამ მეც მომიწია... ეს ამბავი მაშინ მოხდა, როცა ტაიგაში გვიან შემოდგომით ვიყავი. ამ პერიოდში, სადაც ანასტასია ცხოვრობს, დღის ხანგრძლივობა ძალზედ მოკლეა. როცა მოსაღამოვდა,– ანასტასიამ დასასვენებლად დაწოლა შემომთავაზა. მეც, მაშინათვე დავთანხმდი. ქალაქური ცხოვრებით დაგროვილმა დაღლილობამ და ტაიგურ ყაიდაზე არც თუ იოლმა გადასვლამ, ისედაც ძილისკენ მიმდრიკა.

ამჯერად, მიწური ჩვეულებრივზე უფრო მეტი თივით იყო შევსებული–

ლი. ვიცოდი, თივაში წოლისას ყინვაშიც რომ თბილოდა. ამიტომ მეც, ქვედა საცვლამდე გავიხადე, სასთუმლად ჯუბა დავიდე და დასაძინებლად დავეწეი...

– შენთვის დროა უკვე გაიღვიძო, ვლადიმირ!– გაღვიძება დამიწყო ანას-ტასიამ.

ვიგრძენი, რომ ის მარჯვენა ხელზე მასაჟს მიკეთებდა და მიწურის შესასვლელს გავხედე, რათა დავრწმუნებულვიყავი, რომ გათენდა, მაგრამ ღიობიდან ძლივს სჩანდა, რომ მზე ჯერ არ ამოსულიყო...

– რატომ უნდა გავიღვიძო?! ჯერ ხომ რიჟრაჟია...

– მესამედ ირიჟრაჟა იმ დროიდან, შენ რომ დაიძინე, ვლადიმირ!.. ჰო-და, თუკი არ გაიღვიძებ, შესაძლოა შენი ძილი რამოდენიმე თვე ან წელიც კი გაგრძელდეს. შენი სულიც არ იზრუნებს შენი სხეულის შენარჩუნებაზე, რადგან მოისურვებს დასვენებას ამ სამყაროსგან სხვა სამყაროებში გასეირნებით. მის დაბრუნებას კი, ვერავინ შესძლებს სანამ თავად არ მოისურვებს დაბრუნებას...

– მაშ, გამოდის ის ჩემთან არ იყო სანამ მეძინა?!

– ის შენთან გვერდით იყო, ვლადიმირ, გიცდიდა, სანამ შენი ძილი უფრო თანაბარი, ღრმა გახდებოდა და აი, მაშინ მას წასვლა შეეძლო... მაგრამ მე, შენი გაღვიძება გადავწყვიტე.

– შენი სული რაღაზე არ მიდის, როცა ღრმა ძილით იძინებ შენ?!..

– ჩემი სულიც მიდის, მაგრამ ყოველთვის დროულად ბრუნდება უკან. მე ხომ მას არ ვტანჯავ, ვლადიმირ.

– რა, გამოდის მე, საკუთარ სულს ვტანჯავ?!

– ყოველი ადამიანი, ვინც მავნე ჩვევებს ფლობს, ვინც უფარგისად იკვებება, პირველ რიგში საკუთარ სულს სტანჯავს.

– საკვებს რაღა მნიშვნელობა აქვს სულისთვის? ის რა, ადამიანის მიერ დანაყრებული საკვებით იკვებება?

– სული, მატერიალური საკვებით არ იკვებება, ვლადიმირ, მაგრამ ხედვა, მოსმენა და საკუთარი ენერგიის რეალიზება მას, მხოლოდ შენი სხეულის მეშვეობით ძალუძს. აი, მაგალითად:– როცა მთვრალია ადამიანი და მისი სხეული უსუსურია, სული, თითქოს შეზღუდულია..., ვერაფრით ახერხებს თავის გამჟღავნებასა და დაცვის რეალიზებას. მას მხოლოდ უსუსურობის შეგრძნება და ტირილი შეუძლია მავნე სასმელისგან დატანჯულ სხეულზე. ცდილობს გაათბოს სხეულის დაზიანებული ორგანო – რის გამოც ის უზარმაზარი რაოდენობის ენერგიას ხარჯავს. ხოლო, როცა ენერგია იშრიტება, სულიც უძლიერი ხდება, ადამიანის სხეულს სტოვებს და,– სხეულიც კვდება.

– ჰოო... საინტერესოდ საუბრობ სულზე შენ, ანასტასია და როგორც ვხე-
დავ, – დამაჯერებლად. ადამიანი რომ კვდება, ხალხში ასეთი გამოთქმაა, –
„ღმერთს მიაბარა სული“ –ო ამბობენ მასზე. შენი საუბრიდანაც სჩანს, რომ
„სულს ქანცი უწყდება.“ საინტერესოა, ჩემს სულს კიდევ გააჩნია ძალები?!

– რადგანაც ის დაბრუნდა, გამოდის, კიდევ გააჩნია ძალები, ვლადიმირ.
ჰოდა, შენც შეეცადე, რომ არ დატანჯო ის.

– შევეცდები. ერთი ეს მითხარი, როცა ადამიანს სძინავს მისი სული არ
ისვენებს?

– *სული, ეს ენერგიაა. ცოცხალი ენერგეტიკული კომპლექსი. ენერგიას
დასვენება არ სჭირდება.*

– ჰოდა, სული ძილის დროს საით მიდის, რას იტყვი შენ ანასტასია?

– მას, სხვა განზომილებაში გასვლა ძალუძს. სხვა პლანეტებს შორის ფა-
რაფატი და ადამიანის სურვილისამებრ მას მისთვის აუცილებელი ინფორმა-
ცია შეუკრიბოს. აი, მაგალითად, მოისურვებს ადამიანი წარსულზე ან მომ-
ვალზე რაღაცის გაგებას, – ის ჩადინებისას სთხოვს საკუთარ სულს, იმ დროე-
ბაში და იმ ადგილზე მოხვედრას, რომელიც მას აინტერესებს, – სული მას
სურვილს შეუსრულებს. მაგრამ თუ ადამიანს ჩვეულებრივ არასაკმარისად
მშვიდი ძილით და არასრულფასოვან გარემოში სძინავს, მაშინ სულს არსად
წასვლა არ ძალუძს. ის იძულებულია, რომ ამ ადამიანის სხეული დაიცვას.

– ვისგან?

– *ყოველგვარი მავნებლური ზემოქმედებისგან. შენ გძინავს შენს ბინაში,
ვლადიმირ, მისი კედლები სადენებითაა დაქსელილი, რომელშიც ელექტ-
როდენი გადის და ამ სადენების გამოსხივება ადამიანისთვის არასასიამოვნ-
ო და მავნეა. სახლის მინიანი ფანჯრების მიღმა არაბუნებრივი სამყაროს
ბგერები იჭრება. ბინაში ჰაერიც სუნთქვისთვის არასასიამოვნოა. ამიტომაც
არ შეუძლია სულს შენი დატოვება, რადგან კრიტიკული სიტუაციის დროს
მან უნდა გაგადვილოს შენ.*

– მე მივხვდი, ანასტასია, ეს მიწური, რომელშიც მე მეძინა, კომფორტის
თვალსაზრისით ბევრად აღემატება თანამედროვე ბინებისა და ოტელების
დახვეწილ საძინებლებს. იგი თითქოს ისეთია, როგორც ბაროკამერა. აქ იდე-
ალური ჰაერია, მავნე გამოსხივებები და ხმაური არ არის, სტაბილური ტემ-
პერატურაა და ზუსტად ამიტომაცაა მასში ძილი ბევრად უკეთესი, ვინემ ბი-
ნაში. მე ამას მივხვდი და საკუთარ თავზე გამოვცადე კიდევ, მაგრამ ჩემთვის
მაინც გაუგებარია, როცა შენ ხანგრძლივი დროით იძინებ, შენს სულს რატომ
არ აწუხებს ის ფაქტი, რომ შენი სხეული ისვენებს მიწურში, სადაც შესასვ-
ლელიც კი არ იკეტება? საშიშროების შემთხვევაში, ვთქვათ ბოროტ განმზრა-
ხველების მხრიდან, მისი გამღვიძებელი ხომ არავინაა?!

– *ვლადიმირ, როდესაც, მნიშვნელობა არ აქვს რა მიზნით, უბრალოდ*

შეეცდება მდელოსთან მოახლოებას, სადაც ჩვენ ვიმყოფებით, – სამი კილომეტრის რადიუსში გაფაციცდება მთელი სივრცე: ცხოველები, ჩიტები, მცენარეები შეშფოთების გამოხატვას დაიწყებენ, მოახლოების მსურველებს ამის გამო შიში შეიპყრობთ, ხოლო თუკი ისინი შესძლებენ ამ შიშის გადალახვას და გზას არ ასცდებიან, მაშინ სივრცე, ცხოველების მეშვეობით გააღვიძებს სხეულს და სულს დააბრუნებს მასთან.

– ზამთარშიც, როცა ყველა იძინებს?

– ზამთარში ყველა არ იძინებს, ამიტომაც ფხიზლად მყოფებს უადვილდებათ კიდეც მოვლენების თვალყურის მიდევნება.

ზამთარში მისი ძილის პერიოდში სულის ქმედებების შესახებ ანასტასიას ნათქვამიდან ბევრი რამ ჩემთვის გაუგებარია, მაგრამ ის, რომ მხეცებს და ფრინველებს ანასტასიასთვის მოაქვთ მშფოთვარე ან სასიხარულო უწყება, თავადვე გაეხდით ამ ამბის მხილველი.

გავეცანი რა ანასტასიას ძილისადმი დამოკიდებულებას, შესაძლებელია შემდეგი დასკვნის გამოტანა: – როცა ადამიანს სძინავს ჩვეულებრივი, მშფოთვარე ძილით და არასრულჭყოფილ გარემოცვაში, სულს არსაით წასვლა არ შეუძლია. იძულებულია უდარაჯოს და დაიცვას იგი.

– ვისგან დაიცვას იგი?

– ყოველგვარი მავნებლობის მომტანი ზემოქმედებებისგან.

თანამედროვე ადამიანს და საერთოდ მთლიანად მთელს კაცობრიობას არ აქვს ნორმალურად გამოძინების საშუალება. იმას, რომ თანამედროვე საძინებლები უთმობენ ბუნებრივს, აუცილებელია დაემატოს კიდეც ერთი არანაკლებ მნიშვნელოვანი ფაქტორი: – თანამედროვე ადამიანი მუდმივად ჩართულია ყოველდღიური ამოცანების მორევში და ჩაძინებისას, ხშირად ის, – აგრძელებს მათზე ფიქრს. და, თუკი ეს ასეა, **იბადება კითხვა, – რაზე ხარჯავს ადამიანი საკუთარი სულის ენერგიას? სულისას, რომელსაც უნარი აქვს ძილის პერიოდში შეიმეცნოს სხვა სამყაროები და გაღვიძებულ ადამიანს მათზე ინფორმაცია მიაწოდოს.** შესაძლოა, აუცილებელია საძინებლის მოწყობა იმის გათვალისწინებით, რომ მასში გარეშე ბგერები არ აღწევდეს, არ იყოს დამონტაჟებული სადენები და ტელეფონები? ამის განხორციელება შეიძლება, მაგრამ უფრო რთულია საჭირო სისუფთავის ჰაერის მიღწევა.

ციმბირული ტაიგის განდევილი, ანასტასია გახდა წიგნების სერიის „რუსეთის მოგუგნე კედრების“ გმირი. მან გამიჩინა ვაჟი და ასული. ახლა ცხოვრობს ტაიგაში, ჩემს გულში და ჩემი წიგნების გმირია.

ვფიქრობ, ვერ მოვახერხებ სრული სისასვით ამეღწერა ამ ქალის განსაცვიფრებელი სილამაზე, მისი ინტელექტი და არაჩვეულებრივი უნარები. დიახ, ნამდვილად, ალბათ ჩვეულებრივი სამეტყველო ენით ამის გაკეთება შეუძლებელიც კია.

უფრო მეტიც,– ანასტასია მხოლოდ ხანდახან მესახება უახლოს და მშობლიურ ადამიანად, უფრო ხშირად კი, ის მიუწევდომელი და იდუმალია, აუხსნელი სიძლიერის სულის მფლობელი, რისი მეშვებითაც შესაძლებელია მომავლის ქმნა.

მის მიერ აღწერილმა და დახასიათებულმა ჩვენმა დღევანდელმა სინამდვილემ, უფრო სწორად კი, მის მიერ შექმნილმა რუსეთის მშვენიერმა და არა მარტო, არამედ მთელი დედამიწის მომავალმა, საზოგადოებაში მშვენიერი მოვლენები განავრცო. ათეულ ათასობით ადამიანმა, არ დაელოდა რა ზემოდან მითითებებს, სახელმწიფოებრივ დაფინანსებებს, დამოუკიდებლად შეუდგა რეალურ სინამდვილეში ახალი ხატ-სახის შექმნას. შესაძლებელი იქნება ქვეყნის მომავლის მთავარი იდეის გაგება მაშინ, როცა თანმიმდევრულად იქნება წაკითხული ყველა წიგნი. ხოლო თუკი მოკლედ თქმას მაინც შევეცდები, და ისიც არა მთელი სისრულით, ამ იდეის დახასიათება, რომლის მეშვეობითაც მოხდება პოზიტიური გარდასახვა, შემდეგი სიტყვებითაა შესაძლებელი:

ანასტასია თვლის, რომ ყოველი ოჯახი, არა უმცირეს ერთი ჰექტარი ფართობის მიწის ნაკვეთს უნდა ფლობდეს. ეს ნაკვეთი, რომელსაც ტაიგელი განდევნილი საგვარეულო ადგილ-მამულის უწოდებს, ოჯახმა უნდა გადააქციოს სამოთხისეულ ცოცხალ ოაზისად, რომელიც ადამიანის ყველა მატერიალურ საჭიროებებს დააკმაყოფილებს. ადამიანის სულიერი შემადგენლობის მახასიათებელს კი, მისი ცოცხალი ქმნილებები და მასში თავად შემომქმედის ცხოვრების ხატ-სახე წარმოადგენდეს იქნება. ანასტასია დაუშვებლად თვლის ოჯახის წევრების სასაფლაოებზე დაკრძალვას. მათი დასაფლავება აუცილებელია მხოლოდ საგვარეულო ადგილ-მამულებში. მაშინ გარდაცვლილ ნათესავთა სულები არ დაიტანჯებიან იმის შერგძნებისგან, თითქოს მათი სხეულები თავიანთი ნათესავების მიერ სასაფლაოების ორმოებში, როგორც ნარჩენები ისეა ჩაყრილი.

საგვარეულო მამულში დასაფლავებულები კი პირიქით,– თავიანთი სულებით დაეხმარებიან და დაიცავენ იქ მცხოვრებთ.

სასაფლაოები, ჩვენი თანამედროვეობის ანალოგიურად,– ძველადაც არსებობდა, მაგრამ ისინი ეკუთვნოდნენ ცხოველებისგან დაავადებულთ და უგვარ-ტომო დამნაშავეებს, აგრეთვე უცხოებაში დაღუპულ მეომრებს.

ანასტასიამ მომიყვა, როგორ უნდა მოეწყოს საგვარეულო მამული ისე, რომ მისი მეშვეობით ფიზიკური უძლურების დაძლევა იყოს შესაძლებელი.

იგი, საკმაოდ დაწვრილებით საუბრობდა უძველეს და ძალზედ ლამაზ საქორწინო ადათ-წესზე, რისი მეშვეობითაც ახლად დაქორწინებულები საკუთარი ზურ-ფიქრის ძალით ჰქმნიდნენ თავიანთ მომავალ საგვარეულო ადგილ-მამულს, ხოლო თავად გვირგვინოსნობის მომენტში, მშობელების,

ნათესავ-მეგობრებისა და მეზობლების მონაწილეობით, მათ მიერ ნაფიქრ-ნაზრევის რეალიზება, თუ როგორ ხდებოდა რამოდენიმე წუთში. ვფიქრობ ეს ადათ-წესი წარმოადგენს ჩვენი ათასწლეულის უდიდეს აღმოჩენას. მისი აღსრულებისას, გვირგვინოსნობის მიმდინარეობის პროცესშივე, როგორ მყისიერად შეუძლიათ მიიღონ აშენებული სახლი, ბაღი და გაშენებული ადგილ-მამული.

ანასტასია ასევე ამტკიცებს, რომ საკუთარი ადგილ-მამულის ამგვარი სახით შემქმნელებისგან სიყვარული არასდროს მიდის და უფრო მეტიც, – წლითი-წლობით უფრო და უფრო ძლიერდება იგი. და, თუ რატომ ხდება ასე, ხსნის კიდევ მას: „ როცა ქმარი შესცქერის თავის ცოლს, ის ქვეცნობიერად აიგივებს მას თავის დიდებულ ადგილ-მამულთან, საკუთარ შვილთან, რომლის დაბადებაც საგვარეულო მამულშია ასევე აუცილებელი.“ და, ამის დაჯერება ნამდვილად შეიძლება. მთელს დუნიაზე ყოველი ადამიანისთვის, ყველაზე საუკეთესო ადგილი, განა ყოველთვის მისი პაწაწკინტელა სამშობლო არ არის?! ყველაზე ლამაზი და ყველაზე საუკეთესო, ხომ ასევე მისი პირმშო იქნება.

ანასტასია ასევე ამტკიცებს, რომ ყველა ადამიანი ან მათი უმრავლესობა თუკი გაცნობიერებულად დაიწყებს საკუთარი საგვარეულო ადგილ-მამულის შექმნას, რომელსაც სამოთხისეულ ოაზისად გადააქცევს, მაშინ მთელი დედამიწაც სამოთხედ გარდაიქმნება. დედამიწაზე არ მოხდება ბუნებრივი კატაკლიზმები და ომები. შეიცვლება ადამიანის სულიერი სამყარო. მას გაეხსნება ახალი ცოდნა და უნარ-ნიჭები. ადამიანი, ასევე შესძლებს დედემიწის ანალოგიურად, სხვა პლანეტებზეც მშვენიერი სამყაროების შექმნას.

პლანეტა დედამიწისთვის და მასზე მცხოვრები ადამიანებისთვის ახლანდელი ტექნოკრატული ხერხით კოსმოსის და სხვა პლანეტების ათვისებას, – ის ჩიხურად და მავნებლობის მომტანად მიიჩნევა. პლანეტათა ათვისების რაციონალური ხერხი – ფსიქოტელეპორტაციულიაო. მაგრამ ადამიანებმა ასეთი შესაძლებლობებით აღჭურვა რომ შესძლონ, მათ ჯერ დედამიწის მოწყობის საკუთარი უნარ-ნიჭი უნდა უჩვენონ. საკუთარი სულიერება უნდა გამოხატონ არა სიტყვებით, არამედ ცხოვრების წირით.

ოფიციალურ კრიტიკოსებს შეუძლიათ სხვადასხვაგვარად მიუდგნენ წიგნების სიუჟეტს და ტაიგელი განდევლის გამონათქვამებს, მაგრამ ახლა უკვე მათი შეხედულებები არც თუ ისე მნიშვნელოვანია. საკუთარი კეთილგანწყობა ათი ათასობით ბარათში და ასი ათასობით ელექტრონულ შეტყობინებებში გამოხატა ყველაზე უმთავრესმა კრიტიკოსმა, მისმა უდიდებულესობა – ხალხმა! გამოხატა არა მარტო სიტყვებით, არამედ კონკრეტული მოქმედებებით, ამის დასტურია, მთელს რუსეთში ასობით პატარა და დიდი წარმოქმნილი და აწი რომ წარმოქმნას აგრძელებს ისეთი დასახლებები.

აი აქაა, რომ წარმოჩინდა ჯერ კიდევ გადაუჭრელი და იდუმალი გამოცანა:– *თუკი მასობრივი მოძრაობა გამოიწვია ტაიგელი განდევნილის მხოლოდ წიგნებში მოყვანილმა გამონათქვამებმა, მაშ როგორი ძალა იფარება მის მიერ წარმოთქმული ფრაზების უკან? შესაძლოა ისინი ისეა აგებული, რომ ასო-ბგერები რაღაც კოდურ წყობას წარმოადგენენ ან იქნებ მის მიერ რაღაც-ნაირად წარმოთქმულ ფრაზათა რიტმს აქვს მნიშვნელობა.*

ჩვეულებრივ, ანასტასია ცდილობს თანამოსაუბრის მეტყველების მანერას საკუთარი მეტყველების მანერა მიუსადაგოს, იყენებს მოსაუბრის ლექსიკას, ფრაზათა წყობას, მაგრამ რაღაც განსაზღვრულ მომენტში, მოულოდნელად ის ენობრივ სხვა ხერხს იყენებს და კატეგორიული ფრაზოლოგიით, რიტმულად მწყობრ საუბარს იწყებს. ძალზედ მკვეთრად წარმოთქვამს ფრაზის ყოველ ასო-ბგერას და ყოველი ასო-ბგერიდან აშკარად გამოსჭვივის უჩვეულო ენერგია. აი, მაშინ მისი ნათქვამი ზედმიწევნით გამახსოვრდება, თითქოს რაღაცნაირი მაგნიტოფონი იწყებს ტვინში ამუშავებას. უფრო მეტიც, მსმენელის წინაშე ცოცხალი სურათები ისახება, ხოლო ნათქვამის აზრის შეთვისება ქვეცნობიერის მეშვეობით ხდება. მაგალითის სახით წიგნ „თანაქმნადობაში“ ღმერთის პირველ ადამიანთან საუბარს მოვიყვან: „*სად არის სამყაროს კიდე? რას გავაკეთებ მე, როცა მასთან მივალ? როცა შევავსებ ყოველივეს, ჩემით ნააზრევ-ნაფიქრალს შევქმნი?*“- ეკითხება პირველქმნილი ადამიანი ღმერთს და პასუხად იღებს:– „*ჩემო ძეო, სამყარო თავისთავად აზრ-ფიქრს წარმოადგენს, აზრ-ფიქრიდან დაიბადა ოცნება, ნაწილობრივაა მატერიალურად ხილული იგი. როცა შენ ყოველივეს კიდესათან მიხვალ, ახალის დასაწყისი და შენი გაგრძელება გახსნის აზრ-ფიქრს. არაფრისგან წარმოჩინდება ახალი მშვენიერი შენივე დაბადება, შენი სულის სწრაფვებისა და ოცნების შენივე თავით ამსახველი. ჩემო ძეო, შენ უსასრულო ხარ, შენ მარადიული ხარ, შენში,– შენივე შემქმნელი ოცნებებია.*“

ანასტასიას უნარ-ნიჭთან დაკავშირებით რამოდენიმე ვერსია არსებობს, ჩემს საკუთარსაც ვიტყვი.

ანასტასიას უნარ-ნიჭი უჩვეულოდ გეჩვენება, სინამდვილეში ყველა პირველსაწყის ადამიანთათვის ან მათი უმრავლესობისთვის იყო ჩვეული. ტაიგელი განდევნილის გამონათქვამების გავლენა ბევრი ადამიანის მოქმედებებზე განპირობებულია არა მისტიკური ძალით, არამედ თავად ადამიანთა უნარ-ნიჭით აღიქვან იგი სულით და გულით. იქმნება შთაბეჭდილება, რომ თანამედროვე ადამიანთა გენებში ან მათ ქვეცნობიერში, პირველსაწყისი დრო-ჟამის ცალკეულ ოჯახთა ან მთლიანად ადამიანთა საზოგადოებრიობის ცხოვრების ნირზე შემონახულია ის ხსოვნა, როცა ადამიანს ჯერ კიდევ ესმოდა, როგორ შეიძლებოდა ღმერთთან პირდაპირი ურთიერთობა.

პირველსაწყისთა ის ხატ-სახე გაცილებით უსრულყოფილესია ამჟა-

მინდელ ხატ-სახესთან შედარებით. შესაძლოა იგი იმ დრო-ჟამისაა, რომელშიც ადამიანებმა ჯერ კიდევ უწყოდნენ თუ რა არის სამოთხე. მაგრამ მე არ ვფიქრობ, რომ იმ ადამიანების ქმედობებს კავშირი აქვთ რომელიმე რელიგიასთან.

ადგილ-მამულები, რომელებსაც მკითხველები აშენებენ, სხვადასხვაგვარნი გამოდიან. განსხვავდებიან არა მარტო მათში აგებული სახლების გარეგნული ფასადებით. ზოგიერთებთან იგი ორსართულიანია, სხვებთან ერთსართულიანი – თიხით შელესილი. ასევე სხვადასხვაგვარად აქვთ გაშენებული ბაღი, ცოცხალი ღობე, ტბორი.

საზოგადოდ ცნობილია, რომ რელიგიური რიტუალი საჭიროებს მის მონაწილეთა მიერ სტანდარტული მოქმედებებისა და სიტყვების განუხრელ (უპირობო) დაცვას. აქ კი, სახეზეა ყოველი ადამიანის მშვენიერი, პირადი იდეის შემომქმედებითი აღორძინება.

თუკი ადამიანები ანასტასიით რაიმეთი მაღლიერნი არიან, უპირველეს ყოვლისა იმით, რომ მან,– მათ სულებში ადამიანი-შემომქმედის სწრაფვა გააღვიძა.

პატარა ტაიგელი ბოგონა

თითქმის უკვე თხუთმეტი წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც ციმბირის ტაიგაში განდევილი ანასტასია გავიცანი. თავის დროზე როცა შევიტყვე, რომ მას ჩემგან ვაჟი უნდა შესძენოდა, მთელი ძალისხმევა ჩავდე, ფიზიკური ზემოქმედების ჩათვლით, რათა ანასტასია ქალაქ ნოვოსიბირსკში გადაემეყვანა. მაშინ მე, ტაიგაში მშობიარობა მიუწვდომლად მესახებოდა, ხოლო ბავშვის აღზრდა საზოგადოებრივი ინსტიტუტების გარეშე – შეუძლებლად.

დასაწყისში ანასტასიას ცხოვრების ნირი, რბილად რომ ვთქვა,– უჩვეულოდ მესახებოდა. ახლა კი, თანამედროვე მეგაპოლისებში მცხოვრები ადამიანების ცხოვრების ნირი მესახება ძალზედ უჩვეულოდ.

და, მერე უკვე, როცა ის ძველებურად ტაიგაში იმყოფებოდა და გოგონაზე იყო ფეხმძიმედ, სულში სიხარული და სიმშვიდე მეუფლებოდა. ამ წლების მანძილზე ცხოვრებაზე შეხედულება კარდინალურად შემეცვალა.

ამ გადასახედიდან, ანასტასიას რომ სურვილი გამოეთქვა ბავშვი ტაიგაში კი არ გაეჩინა, არამედ დედაქალაქის საუკეთესო სამშობიარო სახლში, მე ნაღველსა და კაემანში ჩამაგდებდა და, ალბათ ჩვენი საზოგადოების თანამედროვე ინსტიტუტების აღზრდის მეთოდების გამო, საკუთარი ბავშვის მომავალზე მოუსვენრობა შემიპყრობდა.

ჩემში ფასეულობების გადაფასება მოხდა და ცხოვრების მიმართ შეხედულებები შემეცვალა. ანასტასია ციმბირის ტაიგაში, საკუთარ საგვარეულო

მდელოზე, – ჩვენს გოგონას ბადებდა. მე, მშობიარობას არ ვესწრებოდი, მის გვერდით არც კვალიფიციური ექიმები იმყოფებოდნენ და არც თანამედროვე სამედიცინო აპარატურა იყო, მაგრამ ჩემს სულში სიმშვიდეს დაესადგურებინა, რადგან ვიცოდი, რომ: – ***მშობიარობა მიმდინარეობს დედამიწაზე ერთ-ერთ ყველაზე სრულყოფილ სამშობიარო სახლთა შორის უსრულყოფილესში, – საგვარეულო ადგილ-მამულში.***

როცა ანასტასიამ ჩვენი გოგონა დაბადა, მან მკითხა რა სახელი დამერქმია ახალშობილისთვის? არც დავფიქრებულვარ ისე ვუთხარი ანასტასია მეტეი. და ეს, იმიტომ კი არა, რომ ჩვენს ვაჟს ანასტასიამ ვლადიმირი დაარქვა, არამედ უბრალოდ, გოგონას დაბადების ჟამს, ანასტასიას მე უკვე, როგორც ბრძენ, მამაც და კეთილ ქალად ვაფასებდი. მე მისი სახელი ამ თვისებების მქონედ მესახებოდა და მსურდა ჩვენს გოგონასაც ემემკვიდრა იგი. ჩემი ქალიშვილის აღმზრდელად, ანასტასიას გარდა ვერასოდეს ველარავის წარმოვიდგენდი. მიუხედავად იმისა, რომ მისი აღზრდის მეთოდი ბევრ მომენტში ისე გამოიყურება, თითქოს იქ აღზრდა არც არსებობდეს, მაგრამ ეს ასე სრულიადაც არ არის.

აი, მაგალითად რა ხდებოდა ტაიგელი პატარა გოგონას თავს.

იმ ჯერზე იქ ჩასვლისას, ანასტასია მხიარულ განწყობაზე შემხვდა, უფრო მეტიც, რადაცნაირად კეკლუცობდა კიდეც. როცა ნაცნობ მდელოს ვუახლოვდებოდი და სადაც ისინი ახლა უკვე სამნი ცხოვრობდნენ, ის მოულოდნელად გამოჩნდა. მსუბუქ, რომაულ ტუნიკს მიმსგავსებულ კაბაში გამოწყობილი, – გზაზე ჩემს წინ იდგა და მილიმოდა. საინტერესოა საიდან აქვს ეს კაბა? გავიფიქრე და უჩვეულოს ხილვით დამტკბარი – შევჩერდი.

„აბა, შეხედე რა, – გავიფიქრე ჩემთვის, – ამდენი დრო გავიდა, ორი ბავშვიც გააჩინა და ძველებურად მაინც ახალგაზრდულად გამოიყურება და უჩვეულოდ ლამაზიცაა. აი მე, დავბერდი, გავჟალარავდი, – ის კი თითქოს არც შეცვლილა.“

გამახსენდა, დილით გამოღვიძებული როგორ ხარობდა დამდგარი დლით, ძუ მგელს სირბილში ეჯიბრებოდა, გაასწრებდა და თან სალტოებს აკეთებდა. შესძლებს კი ნეტა ახლა გააკეთოს იგი?..

თითქოს ჩემი უხმო კითხვა გაიგონაო, გარბენიც კი არ გაუკეთებია ისე, ანასტასიამ ორმაგი სალტო გააკეთა და ჩემს გვერდით აღმოჩნდა.

– გამარჯობა, ვლადიმირ, – გაიჟღერა მისმა ხმამ.

მაშინვე პასუხის გაცემა ვერ მოვახერხე, რადგან ანასტასიას სხეულიდან გამაბრუებელი სურნელი იფრქვეოდა და უჩვეულო სითბო გამოსჴვიოდა. მე ფრთხილად შევეხე მას მხრებზე, მაგრამ რატომღაც გამბედაობა არ მეყო რომ ჩაეხუტებოდი და პასუხიც უხერხულად გავეცი...

– შენც გაგიმარჯოს ანასტასია.

ის მომეკრო, ჩამეხუტა და ჩამჭურჭულა:

– ჩვენი პაწია გოგო ჭკვიანი და ლამაზია...

მერე კი, მოლიან მიწაზე ჩემს წინ, ისეთი სიარული დაიწყო და მანვე-
ნივით ისე გადაჰქონდა ფეხიდან-ფეხი, თითქოს პოდიუმზე იყო. ის პირვე-
ლად აკეთებდა ამას, მაგრამ მისი მიხვრა-მოხვრა სასაცილოდ გამოიყურებო-
და და ხალისს მმატებდა...

ჩვენ, როგორც ყოველთვის,– ტბისკენ გავემართეთ, რათა გზიდან მის-
ულს მეზანავა. უკვე ვიცოდა, რომ ამ ბანაობის დანიშნულება, არამარტო
გზის დადლილობის მოხსნა იყო, არამედ – სუნების ჩამორეცხვის მცდელო-
ბა, რომელიც ტაიგური მდელოსთვის არ იყო ჩვეული. ამ სუნის მოსაშორებ-
ლად, პირველი ბანაობის შემდგომ ფაფით, რომელიც სხვადასხვა ბალახები-
სგან იყო დამზადებული, ტანის დაზელვაში მომეხმარა,– თან მეხუმრებოდა:

კარგი საკვები თქვენთან სულ უფრო და უფრო მცირდება,– მუცელიც
ოდნავ შეგბერვია შენ.

– დისბაქტერიოზია ეს. ექიმები ასე ამბობენ. იგი თითქმის მოსახლეობ-
ის ოთხმოცდაათ პროცენტს აქვს,– ვუპასუხე მე.

– იქნება და, მუცელუკებს არ აქვთ საკმარისი ნებელობა?– გაიცინა ანას-
ტასიამ,– თავად ამბობ, – ათ პროცენტს არ აქვს დისბაქტერიოზიო.

რამოდენიმე ხანს ასე, მწვანე ფაფით და ბალნით დაფარული სხეულით
უნდა მეველო, მერე კვლავ წყალში ჩამეყვინთა და მეჭყუმალავა. როცა
წყლიდან ამოვედი და სხეულზე წყლის წვეთებიც ოდნავ შემაშრა, ანასტასი-
ამ კაბა, რომელიც რომაულ ტუნიკს ჰგავდა გაიხადა და მე გამომიწოდა.

– კარგი იქნება თუ შენ ამ პერანგს ჩაიცმევ.

ანასტასიას ჩემს წინაშე გაშიშვლებული მკერდით მოუწია დადგომა. მას
ოდნავ გაზრდოდა იგი ვინემ ადრე ჰქონდა. ერთ-ერთ ძუძუსთავზე რძის
წვეთი გადმოეკიდა.

– შენ რა, ანასტასია ჯერ კიდევ ძუძუთი კვებაზე გოგონას?– შევეკითხე მე.

– დამატებით ვაძლევ,– მხიარულად მიპასუხა ანასტასიამ, ორივე ხე-
ლი მოუჭირა მკერდს, რძის ნაკადი შემასხურა და კისკისით სახეზე რძე
შემაზილა.

– როცა ჩაიცმევ და ქამარს შემოირტყამ, იგი შენზე პერანგად გამოიყუ-
რებოდეს იქნება. მე ამ პერანგს, ჩვენი გოგონას დაბადების დღიდან ჩემს ტა-
ნზე მუდმივად ვატარებდი. ხანდახან კი, მასში გახვეულს ეძინა მას. მიეჩვია
მის იერსა და სუნს. თუკი შენც ისე მოიქცევი, როგორც მე გეუბნები, ჩვენი
გოგონასთვის შენთან შეჩვევა უფრო იოლი იქნება.

– შენ ახლა რაღას ჩაიცმევ?

– მე ხომ ორი მაქვს ასეთი, ერთმანეთის მსგავსია ისინი. მე მათ მონაცე-
ლოებით ვატარებდი. ამას, რომელიც შენ შემოგთავაზე, უფრო დიდხანს ვა-

ტარებდი. თმებსაც, მოწწული ბალახის თასმისგან ხშირად ვიკრავდი. ახლა წავალ და შენც ასეთსავეს დაგიწნი, მანამდე კი, შეგიძლია ჩვენს პატარა გოგონას თვალი მიადევნო...

– მხოლოდ მივადევნო? გამოდის, არ შეიძლება ხელში ავიყვანო ან შევებო?

– რასაკვირველია შეიძლება, ვლადიმირ, მაგრამ ჯერ უმჯობესი იქნებოდა თვალყური შორიდან გედევნებინა. ის, მართალია, ჯერ პატარაა, მაგრამ უკვე დამოუკიდებელი პიროვნებაა და უკეთესი იქნება, თუკი ჯერ მას თვალყურს მიადევნებ. გაეცნობი მის ჩვევებს, ჩაწვდები მის სამყაროს.

– ვიცი, თავიდან ბიჭსაც მხოლოდ თვალყურს ვადევნებდი. მაშინაც ასე მითხარი შენ, ანასტასია. რა დროს შემეძლება მისი ხელში აყვანა?

– თავად იგრძნობ. გული გიკარნახებს.

მომეჩვენა, რომ ანასტასიას სურდა, ჩვენი პატარა გოგონასთვის მარტოს მეთვალთვალებინა და დამოუკიდებლად ვცდილვიყავი რაღაცის გაგებას, ამიტომაც მოიფიქრა, რაღაც გადაუდებელი საქმეები. თუმცა, არც მე ვიყავი ასეთი მიდგომის წინააღმდეგი.

მართლაც, ბავშვის ქმედებებისა და მანერებისთვის თვალყურის მიდევნება ჯერ შორიახლოდანაა საჭირო. მე ხომ ჩემი გოგონასთვის ვიღაც ბიძიკო ვიყავი. და ეს უცნობი ბიძიკო მოულოდნელად, არაფრის გამო ხელს დაავლოებს მას და მიდი... ამჟღავნებს ცხოველურ სინაზეებს, საკუთარი სიამოვნებისთვის ბურჯღნის და ენას უჩლიქავს... იქნებ, ბავშვისთვის მიუღებელიცაა ყოველგვარი ენის მოჩლოქვა არა მარტო ვიღაც უცნობი ბიძიკოსგან, არამედ საერთოდაც ნებისმიერისგან, ვინც არ უნდა იყოს ის. მე ანასტასიას ვკითხე:

– ანასტასია, სად არის ახლა ჩვენი გოგონა? თუკი შენ ბალახის დასაწნავად წახვალ, აი, თასმა უნდა დაეწნაო, რომ მითხარი,– მე, როგორღა ვიპოვნო ჩემი გოგონა?

– ის სადღაც აქ იქნება, შორიახლოს,– მშვიდად მიპასუხა ანასტასიამ. შეეცადე თავად მოძებნო ის. დაე, გულმა გიკარნახოს მისი ადგილსამყოფელი.

მე მეგონა, რომ ტაიგური მდელოს ცხოვრების შესახებ, უკვე ბევრი რამ ვიცოდი. მაგრამ ყოველ ჯერზე, რაღაც ჩემთვის გასაკვირის ხილვა მიწევდა.

როგორ შეიძლებოდა ორ წელს მიუღწეველი ბავშვისთვის ნება მიეცა ევლო ან ეხოხა ტაიგაში მარტოს, სადაც მოესურვებოდა იქ, და უფრო მეტიც, ამ დროს ის შენი თვალთახედვის ქვეშ არ ყოფილიყო? და ეს ტაიგაში, სადაც კაცის ჭაჭანება არ არის? და, ტაიგაში სადაც უამრავი მხეცი და ნადირია?!

ადრე, როცა ჩემს ახლად დაბადებულ ბიჭს თვალს ვადევნებდი, ვნახე ძუ დათვის ფაშვზე როგორ ეძინა მას და დათვიც როგორ გაუნძრევლად იწვა, მორჩილად ელოდა თუ როდის გაიღვიძებდა პატარა. ვნახე, როგორ დარაჯობდნენ ახალშობილს მგლები, როგორ თამაშობდნენ მასთან ცქციტი ცი-

ყვები. ჩემთვის ცხადი გახდა, რომ:– აქ, მდელოზე და მის გარეშემო ბინადა–რი ნადირ–მხეცები შინაური ცხოველების მსგავსად, თავიანთ შემოფარგლულ ტერიტორიაზე არ ჩხუბობენ და ერთმანეთს თავს არ ესხმიან. სახლის პირობებში, ძაღლიც ხომ არ ეკარება და უფრო მეტიც, მეგობრობს კიდეც იმავე სახლში მცხოვრებ კატასთან, ხოლო უცხოთ თავს ესხმის. აქედან გამომდინარე იქ, მათ მიერ შემოფარგლულ ტერიტორიაზე ერთმანეთს თავს არ ესხმიან და მითუმეტეს თავს არ დაესხმიან მათ თვალწინ დაბადებული ადამიანის ნაშვირს.

მათ ტერიტორიაზე მცხოვრებ ადამიანის წინაშე, ისინი მოწიწებით არიან, აქედან გამომდინარე, ბუნებრივია ადამიანის ბავშვსაც დაიცავენ, უფრო მეტიც, დიდ პატივად ჩათვლიან მასზე ზრუნვას. და მაინც, უჩვეულო იყო ასეთი სიტუაცია. მაგალითად რა მოხდებოდა მაშინ, თუკი ბავშვი მონიშნული ტერიტორიის მიღმა გავიდოდა? უცხო ნადირ–მხეცები ხომ არ მოექცევიან ისე, როგორც თავისები ექცევიან. მოკლედ, ლოგიკურად მიდგომის მიუხედავად, უჩვეულო მდელვარების შერბნება მეუფლებოდა.

ამიტომ, უკვე ჩემგან მიმავალ ანასტასიას გავძახე:

– აი, სანამ ჩემს გოგონას მოვნახავ, თუკი რომელიღაც ნადირ–მხეცს გადავეყრები? მე ხომ ჯერ არ შეეჩვევივარ მათ და არც ისინი მე?

– არაფერ ცუდს ისინი შენ არ შეგამთხვევენ. შენ ხომ პერანგში ხარ ვლადიმირ. თამამად შეგიძლია იარო. ნუ გადმოაფრქვევ აზრ–ფიქრიდან შიშს. მომამახა ანასტასიამ და საკუთარი სახლ–მიწურისკენ გაიქცა.

გავედი მდელიდან, სადაც არავინაც არ შემინიშნავს და ტყის მხრიდან დავუწყე გარეშემო შემოვლა მდელის, რადგან ვიფიქრე, რომ გოგონა შესაძლოა სადღაც შორიახლოს უნდა ყოფილიყო და თუ მე დიამეტრის წრიულად გაზრდით ვივილიდი ნელ–ნელა, მაშინ აუცილებლად შევნიშნავდი მას.

და, ერთი წრის შემოვლა არ მქონდა დამთავრებული, რომ შევნიშნე კიდეც ის. პატარა ანასტასია მარტო იდგა მოცხარის ბუჩქებს შორის, ერთ–ერთ ტოტს ჩასჭიდებოდა და მასზე მცოცავ რომელიღაც მუმლს აკვირდებოდა და იღიმოდა. მე, სხვა ბუჩქის მიღმა გავირინდე და თვალი მივაღვენე.

გოგონა მოკლე კაბა–პერანგში იყო ჩაცმული, ხოლო მის თმას რომელიღაც ბალახის ღეროებისგან მოწული თასმა იჭერდა.

ტოტზე მოფუსფუსე მწერისადმი ცნობისმოყვარეობის დაკმაყოფილების შემდგომ, ის ფეხშიშველი ბალახის მოლით მდელის მიმართულებით გატანტალდა. როგორც სჩანს ტოტს თუ ბალახს წამოედო და დაეცა. პატარა გოგონა გართხმული დაეცა მოლზე, მაგრამ არ ატირებულა. პატარა ხელით ჩუმად, არ უტირია ისე, მიწას დაეყრდნო და წამოჯდა. შემდეგ, ასე, ორ მეტ–

რომდე მანძილი ოთხით გაფოფხდა და კვლავ ფეხზე დადგა. მერე კი, ფრთხილი ნაბიჯებით განაგრძო თავისი გზა.

ცვდილობდი, შეუმჩნეველი დავრჩენილვყავი და ამიტომ ჩემი შვილის უკან ძალზედ ფრთხილად ვმოძრაობდი. და, უცებ, პირდაპირ ჩემს თვალწინ, – ნასტენკა გაქრა... თავიდან მე, მოულოდნელობისგან რამოდენიმე ხანს გაქვავებული ვიდექი, მერე სწრაფად მივირბინე იმ ადგილას, სადაც ნასტენკა ის, ის იყო მიაბიჯებდა. დავიწყე გარეშემო ცქერა, მაგრამ ის არსად სჩანდა. არც იმ ხის და ბუჩქის უკან, –საიდანაც გაქრა. პატარა გოგონას, ჯერ ასე სწრაფად მიზანმიმართული სირბილი არ შეეძლო, რომ თვალთახედვიდან გამქრალიყო.

მე, იმ ხისა და ბუჩქის გარეშემო ტრიალი დავიწყე, საიდანაც ის დაიკარგა. ყოველ შემოვლაზე ვაფართოვებდი წრის დიამეტრს, მაგრამ მაინც ვერ ვხედავდი მას. რამოდენიმე ხანს, კვლავ დავდექი და ვფიქრობდი რა მელონა. მერე კი, სახლ-მიწურთან მივირბინე, სადაც ანასტასია უნდა ყოფილიყო.

ის მშვიდად იჯდა მიწურის შესასვლელთან, ბალახის ღეროებისგან თასმას წნიდა და თავისთვის ჩუმად მღეროდა. მის შორიახლოს კი, ხის ტანს შავ-რუხი მელა ალერსიანი კატასავით ეხახუნებოდა.

– ანასტასია, ჩვენი გოგონა გაქრა!?! – შემფოთებულმა შევმახე. – რამოდენიმე მეტრში მიგყვებოდი მას, თვალს არ ვამორებდი... უცებ, ერთიც და... გაქრა!?! ისე, თითქოს სივრცეში გაიქნაო... არსად არ სჩანს ის.

ჩემს შემფოთებაზე ანასტასიას რეაქცია არ ჰქონია. მას თასმის დაწნაც კი არ შეუწყვეტია, ისე მიპასუხა მშვიდად:

- ნუ ღელავ, ვლადიმირ. ვფიქრობ ის ახლა მელიის ძველ სოროშია.
- ვინ გითხრა შენ ეს?
- ხედავ, მელა ხის ტანს იდუმალად და ალერსით რომ ეხახუნება?
- ვხედავ.

– ზუსტად მაგით გვატყობინებს, რომ – ბავშვი მის სოროშია.

– იქნებ, მელა სულ სხვა რამეს გვატყობინებს?

– თუკი ცუდის შესახებ შეგვატყობინებდა, მაშინ იგი მღელვარებას გამოხატავდა. გვერდზე გაიქცეოდა, მერე კვლავ მოირბენდა და დასახმარებლად თავისკენ მიგიწვევდა.

– მაგრამ შენ მაინც არ უნდა იყო ასი პროცენტით დარწმუნებული, გოგონას ადგილ სამყოფელის შესახებ, მითუმეტეს იმ ადგილას, სადაც ის გაქრა, არანაირი სორო არ არის, რადგან მე ყველაფერი დავათვალიერე.

– კარგი, ვლადიმირ, ერთად წავიდეთ და ვნახოთ ჩვენი ეშმაკუნა სად დაიმაღლა.

როცა ჩვენ იმ ადგილზე მივედით, სადაც თითქოს გაიქნა თუ გაქრა ჩვენი პატარა, ანასტასიამ ბალახები გადასწია და მე მაშინვე დავინახე სო-

რო. წარმოქმნილ ორმოს შესაძრომი ოდნავ ჩამოშლილი ჰქონდა. ჩავიხედე მასში და დავინახე: ორმოს ძირში, გორგალივით მოკუნტულ ნასტენკას, – მშვიდად ეძინა.

– აი, ხომ ხედავ, მას სველ მიწაზე სძინავს. თან იმასაც ვფიქრობ, რომ იქიდან დამოუკიდებლადვე ვერ დააღწევს თავს.

– ძირში მშრალი ბალახია, ვლადიმირ. ჩვენი პატარა გოგონა კი, როცა გამოიძინებს, თავადვე შესძლებს პრობლემის გადაჭრას, მოიფიქრებს როგორ დააღწიოს თავი თავშესაფარს.

– როგორ დააღწევს?

– თუკი გასურს, ვლადიმირ თავად მიაღწევნე თვალი, მე კი, მანამდე წავალ და ჩანაფიქრს დავასრულებ...

მეც დავრჩი. დაახლოებით ოცდაათი წუთის შემდეგ, ორმოდან შარი-შური მომესმა. გოგონამ გაიღვიძა, მაგრამ დამოუკიდებლად ორმოდან ამოსვლა მისთვის მართლაც ძნელი აღმოჩნდა, თუმცა პირველივე მცდელობის შემდეგ, როგორც კი შეაფასა საკუთარი ძალების უსუსურობა, არც კი ცდილა ამოძრომის მცდელობა გაეგრძელებინა. მან მოწოდებითი ბგერა გამოსცა: – ცოტა ხნის წინ ანასტასიას გვერდით მოწრიალე მელა, მაშინვე ბავშვთან გაჩნდა, ყოფილი სოროს კიდესთან დადგა, ჩახედა, ჩაყნოსა, მერე სოროსკენ უკანალით შემობრუნდა და კუდი შიგნით ჩაუშვა. მელა დაიძაბა და კუდზე ჩაჭიდებული ბავშვი ნელ–ნელა მაღლა ამოსწია. ზემოთ ამოსული გოგონა დაახლოებით კიდევ ნახევარი მეტრი მელიის კუდზე ჩაჭიდებული ბალახზე ეთრეოდა. შემდეგ ხელი გაუშვა კუდს, ოთხზე დადგა და ფეხზეც წამოდგა.

პატარა ნასტენკამ გარეშემო მიმოიხედა, ისე გაიღვიძა, თითქოს რაღაც გაახსენდაო, ნელა გადააბიჯა და ღიმილით განაგრძო გზა ტბის მიმართულებით. არანაირი მხეცი სიახლოვეს არ სჩანდა, პირიქით, მომეჩვენა, რომ ჩემს გარდა ტაიგაში გოგონას თვალყურს არავინ ადევნებდა. თუმცაღა, ცოტა მოგვიანებით მივხვდი რომ შევცდი. აღმოჩნდა, მასზეც და ჩემზეც დაჟინებული თვალყურის დევნება მიმდინარეობდა და სულ მალე, პირველად შევესწარი საკუთარ შვილსა და ტაიგელ მხეცთა შორის კონფლიქტს...

ნასტენკა, როცა სოროს თავი დააღწია, რამოდენიმე ხანს ჟოლოს ბუჩქთან იდგა და ტბის ზედაპირს გასცქეროდა, შემდეგ მოკლე პერანგი გაიხადა და შიშველი ფეხებით ფრხილად გატანტალდა ტბისკენ. ტბამდე სულ რაღაც ხუთი-ექვსი მეტროდა იყო დარჩენილი, როცა მოულოდნელად ბუჩქებიდან გამოზრმედილი ძუ მგელი გამოვარდა და რამოდენიმე მოზრდილი ნახტომით ნასტენკას და ტბის ნაპირს შორის ჩადგა. პატარა გოგონამ მხეცს ხელები ზურგზე დაუტყაპუნა, ბალანი მოქაჩა, დრუნჩსაც შეეხო, – მაგრამ პასუხად ძუ მგელმა ბავშვს ფეხი აულოკა, თუმცაღა ამაზე არ დასრულებულა ყურადღების თუ ალერსის გამომხატველი ურთიერთ მინიშნებები.

ეტყობა, ნასტენკას გეგმაში ძუ მგელთან თამაში არ შედიოდა, მას წყალ-თან მისვლა სურდა, რისთვისაც თავიდან შეეცადა, ჯერ მასსა და წყალს შორის ჩამდგარი ძუ მგელისთვის გვერდი აეღო, რისთვისაც სამი ნაბიჯი გადადგა კიდეც გვერდზე. მაგრამ, როგორც კი გოგონა კვლავ შეეცადა წყლისკენ წასვლას, – ძუ მგელმა მას გზა კვლავ გადაუღობა. ნასტენკამ ხელები მგელს ფერდზე მიაჭდო და მის ჩამოშორებას შეეცადა, მაგრამ ძუ მგელი მას არ დაემორჩილა და სარ-ჩარჭობილივით დადგა. მაშინ ნასტენკა ბალახებში ჩაჯდა, რამოდენიმე ხანს დაფიქრებული იჯდა ასე... მერე, მგლის ფაშვის ქვეშ გახოხვას შეეცადა, თუმცა ეს მცდელობაც წარუმატებულად დაუგვირგვინდა, რადგან ძუ მგელი – მიწაზე გაწვა.

როგორც სჩანს ნასტენკა მიხვდა, რომ მხეცი მას წყალთან არ უშვებდა და ვერც ძალით მოახერხებდა მის ჩამოშორებას. რამოდენიმე ხანს კვლავ ბალახზე იჯდა, რაღაცაზე ფიქრობდა. შემდეგ მგელს ზურგი შეაქცია, ტყისკენ გახოხდა და ტბისგან მოშორება დაიწყო.

მაღევე ფეხზე დადგა, პატარა ტოტი აიღო, ხელში დაიჭირა, მივიდა მგელთან, ტოტი მის დრუნჩზე გაატარ-გამოატარა და მერე იგი ტყის მხარეს მოისროლა. ტოტი, მოშორებით სულ რაღაც მეტრო-მეტრონახევრის მანძილზე დაეცა. ძუ მგელი ტოტის მიმართულებით გადახტა და კბილები ჩაავლო მას. ამასობაში ნასტენკა პატარა ფეხების აქტიური მოძრაობით ტბისკენ გატანტალდა. ძუ მგელი მიხვდა, რომ მას მოატყუეს და ორი უსწრაფესი ნახტომით წყლის ნაპირთან დაეწია ბავშვს და ფეხებში ჩაუხტა.

ნასტენკა, წყლისკენ ზურგით დაეცა და თავით შეეხო კიდეც მას, ამიტომაც ქვიშას ფეხის ქუსლებით დაუწყო კვრა და ცდილობდა ტბაში შესვლას. ძუ მგელი ბავშვის ფეხს ჩააფრინდა კბილებით, თან, როგორც სჩანს ცდილობდა ბავშვისთვის ზიანი არ მიეყენებინა და კბილები უხეშად არ ჩაევლო.

ნასტენკამ ამით ისარგებლა, მეორე ფეხი მიაჭდო მგლის დრუნჩს, ხახიდან ფეხი გამოსტაცა და სხარტად ჩახოხდა წყალში. იმ ადგილას, თითქმის ერთმეტრიანი სიღრმის წყალი იყო და ამიტომ, პატარა თავფეხიანად ჩაიძირა მასში, თუმცა იმწამსვე ამოყვინთა. აამუშავა ხელ-ფეხი და კიდეც შეეცადა წყლის ზედაპირზე თავის დაჭერას.

მიხვდით, რომ ჩემმა გოგონამ კარგად არ იცოდა ცურვა, მაშინვე გამოვვარდი წყალში გადასახტომად ჩემი საფარიდან, მაგრამ ნაპირზე როგორც კი აღმოვჩნდი დავინახე, რომ ძუ მგელს ბავშვთან მიცურვა უკვე მოესწრო და გვერდით მიეჯახა მას, გოგონამ ამით ისარგებლა და მის ბალანს ჩააფრინდა პატარა ხელებით. ამის შემდეგ, ორივემ ერთად თავთხელი ნაპირისკენ გაცურა და ნასტენკამ ფეხებქვეშ მყარი შეიგრძნო თუ არა, მაშინვე შეუშვა ძუ მგელს ხელი.

გალუმპული ძუ მგელი ნაპირზე გამოვიდა, ბალანი დაიბერტყა და მზის სხივებისგან ფიერვერკივით აბრჭყვიალებული წყლის წვეთები მის გარეშემო ძირს დაცვივდა. იგი არ გაქცეულა, იქვე ნაპირზე ჩაჯდა და ყურადღებით დაუწყა ბავშვს თვალყურის მიდევნება, თან შეფარვით, როგორც მე მომეჩვენა, ჩემსკენაც თვალს აპარებდა.

მოულოდნელად, ნასტენკამ ჩემს მხარეს შემოაბრუნა თავი და გაირინდა. პირველად შევიგრძენი ჩემსკენ მომართული ჩემი პატარა გოგონას მხერა, რომელიც დაჟინებით მიცქერდა და მის წინაშე ისე გავხევდი, რომ განძრევის ძალაც არ შემწევდა.

მივხდი, ისე აღმიქვამდა ის, როგორც უცხო, გაუგებარ არსებას, რომელიც მისი სამფლობელოს ტერიტორიაზე ასე მოულოდნელად გაჩნდა.

რამოდენიმე ხანს მათვალისწინებდა, შემდეგ თავი კვლავ შეაბრუნა, და წყლიდან აუჩქარებლად ნაპირზე გამოვიდა. მივიდა იქვე გაწოლილ ძუ მგელთან, რომელმაც კბილებით აიღო გოგონას პატარა კაბა და გაუწოდა. ნასტენკას არ დაუწყია სველ ტანზე მისი ჩაცმა, ხელში დაიჭირა იგი და გაეშურა მდელოს ნაპირთან არსებული მიწური-სახლისკენ. მე განვაგრძე მისი თვალყურის დევნება. ვხედავდი, თუ როგორ მიმოდიოდა ჩემი პატარა გოგონა უღრან ტაიგაში და თან ჩემთვის ვფიქრობდი:

ცოცხალი ციმბირული ტაიგის სიღრმეში, ბაგეზე ღიმილით დააბიჯებს მდელოზე პატარა ბავშვი. მას, არაფერი აშინებს, არავინ ესხმის თავს, პირიქით, ტყის ბინადარი მზად არიან პირველივე მოთხოვნაზე გაესწრაფონ მის დასახმარებლად. ისე დააბიჯებს პატარა ადამიანი, თითქოს სამეფო გენის მემკვიდრე იყოს და საკუთარი სამფლობელოები ჰქონდეს... და, ამ დროს სად იმყოფება თქვენი ბავშვი?..

მისთვის ინტერესის მომგვრელი მწერების, ჩიტების და ციყვების ცხოვრებაა. ყვავილების დათვალიერება, ბალახებისა და კენკრის დაგემოვნება.

ამავდროულად, ამავე ასაკის რომელიღაც სხვა გოგონა, პატარა მხეცივით, ოთხკედელში გამომწყვდეულ სივრცეში, დაე ლამაზ, მაგრამ გვერდებამოწეულ მანქანაში იმყოფება. კეთილი მშობლები იძენენ მისთვის პლასტმასის სათამაშოებს და ის, – მათ უსინჯავს გემოს.

ჩვენი სამყაროს მილიონობით გოგონები და ბიჭუნები, როგორც პატარა მხეცუნები, ბინა-გალიებში იზრდებიან. ჩვენ კი გვსურს, რომ ისინი ჭკვიანები, თავისუფლები გაიზარდონ და კეთილშობილი ადამიანები დადგნენ.

დიახ, ამ ადამიანებს ვერც კი წარმოუდგენიათ, რომ თავისუფლება – უპირველეს ყოვლისა აზრ-ფიქრის თავისუფლებაა, ცოცხალი სამყაროს ცოდნა და შეგრძნება.

უკვე გაზრდილ ბავშვს უყვებიან ამ ცოცხალ სამყაროზე სკოლაში. დიადი შემომქმედის მიერ შექმნილ ბუნებაზე, მის ცოცხალ სამყაროზე, მის მო-

წყობაზე, რაღაც ინფორმაციას რასაკვირველია ის ღებულობს, მაგრამ ვერასდროს შესძლებს საკუთრივ მის შეგრძნებას. რომლის მიღებაც ადამიანს სიცოცხლის პირველივე დღეებიდან, წლებიდან შეუძლია დიად შემომქმედთან ჰარმონიაში ყოფნით და ამავდროულად ყოველგვარი ძალისხმევის და დამაბულობის გარეშე. უფრო მეტიც, თამაშ-თამაშით, რომელსაც ვერანაირი სკოლა და უნივერსიტეტის ლექციები ვერ შეცვლის.

მე არავის მოვუწოდებ შვილებთან ერთად ტაიგაში წასვლისკენ. ეს აბსურდიც კი იქნებოდა, მაგრამ რაღაცის მოფიქრება და გაკეთება მაინც აუცილებელია.

კის ჰბავს ასული?

ქადამოს პატარა მიწურის შესასვლელში, სადაც ნასტენკას ხანდახან მართო ეძინა, ანასტასია ძუძუს აწოვებდა მას. მე კი, მათ გვერდით წყნარად ვიჯექი და თვალყურს ვადევნებდი.

იქმნებოდა შთაბეჭდილება, რომ კვებაში, როგორც ასეთში, დედის რძით ბავშვის ორგანიზმის დანაყრება, სრულიადაც არ იყო მთავარი ამოცანა. ნასტენკას პატარა ხელები დედის მკერდისთვის ჰქონდა ჩავლებული და რამოდენიმე ხანს ძუძუდან სლოკინ-სლოკინით სწოვდა რძეს, მერე მოსწყვიტა ძუძუს კერტს პირი და დედას შეაცქერდა სახეში. ანასტასიაც ასევე თვალმოუშორებლად დასცქეროდა პატარას. ის ყურადღებას არც მე მაქცევდა და გარეშემო არც არავის.

თითქოს დედა-შვილი ერთ მთლიანად ერთიერთმანერთში შერწყმულიყო და უსიტყვოდ ურთიერთობდა.

ასე, ოცი წუთი გრძელდებოდა ეს ყოველივე, რის შემდეგაც ნასტენკამ ჩაიძინა.

ანასტასიამ შვილი მიწურში, ქსოვილით გადაფენილ თივის ფენილზე დააწვინა. მძინარე ბავშვს ქსოვილის თავისუფალი კალთა გადააფარა, ხოლო მისი ბოლო თივას შემოუკვეა, რითიც მყუდრო ბუდე მოუწყო მას. მიწურის შესასვლელთან მუხლებზე დამდაგარი მძინარე ქალიშვილს რამოდენიმე ხანი დასცქეროდა...

როცა ანასტასია წამოდგა და ბოლო-ბოლო ყურადღება მომაქცია, ვკითხე:

– შენ, ანასტასია, როგორ თვლი, ჩვენი გოგონა უმეტესად რომელ ჩვენთაგანს ჰგავს – შენ თუ მე?

– როგორც ყველა მშობელს, შენი სურვილიც იქნებოდა, რომ შენ დაგგმგვანებოდა არა, ვლადიმირ?

– აი, ვერ გამოივანი. მე, რასაკვირველია მსურს, რომ ჩვენს გოგონას რაი-

მე ჩემიც ჰქონოდა, მაგრამ ის გოგონაა და ლამაზი უნდა იყოს, ეს კი, უპირობოდ იმას ნიშნავს, უმეტესწილად შენ მინდა რომ დაგემგვანოს.

– გამოდის, შენ მე, შენთან შედარებით ლამაზი მიგაჩნევარ, ვლადიმირ?

– მე შენ ლამაზი მიმაჩნიახარ არამარტო ჩემთან შედარებით, ანასტასია, არამედ მე, ყველა იმ ადამიანთა შორის, ვინც მე მინახავს და მათ შორისაც, ვინც სილამაზის საერთაშორისო კონკურსებში იმარჯვებს – შენ ყველაზე ლამაზი ხარ. შენთან შედარებით საერთაშორისო კონკურსანტთა სილამაზე, რაღაც ნახევარ-სილამაზეა. შენ ყველაზე საუკეთესო ხარ.

– გმადლობ, ვლადიმირ. შენი სიტყვები – ეს კომპლიმენტი? თუ სიყვარულში გამოტყდომა?

– ის კომპლიმენტიცაა, სიყვარულში გამოტყდომაც და შენით აღფრთოვანებაც!

– გმადლობ, ე.ი. შენ სევდა არ შეგიპყრობს, ვლადიმირ, თუკი ვიტყვი, რომ ნასტენკა გარეგნულად, კერძოდ იერით ოდნავ შენ გგავს. აი, თვალები, წამწამები, აღნაგობა – ჩემი აქვს. თმებიც ისეთივე ექნება როგორიც მე მაქვს.

ადამიანის მსგავსება სხეულით, – უნარ-ნიჭზე, ჩვევებზე და ზოგადად სულზე მეტყველებს. გამოდის ზოგიერთი უნარ-ნიჭი და ჩვევები მასში შენგან იქნება. ზოგიერთი, – ჩემგან. მაგრამ ახლად დაბადებული ჩვილის სულს, ვლადიმირ, ყოველთვის სამი შემადგენელი სდევს თან.

– სამი? მესამე ვილასგან აქვს?

– მესამე შემადგენელი – ეს სულის ის ნაწილია, რომელიც წარსულ ცხოვრებაში ადამიანურ სხეულში იმყოფებოდა, შესაძლოა ასი წლის წინანდელში, შესაძლოა ათასი ან მილიონი წლის წინანდელში. ეს მესამე შემადგენელი ჰარმონიულ ადამიანში ნაწილაკებად არ იშლება, ელის საკუთარ წამს, როცა ჰპოვებს ახალ სხეულს, რომლის თვალებითაც შესძლებს გარემომცველი საქმყაროს დანახვას, რომლის ყურებითაც შესძლებს ამ სამყაროს ბგერების მოსმენას, ხელებით მის შეხებას, მისი ნაბოძებით სარგებლობას.

– თუკი, ჩვენი სულები ახალ სიცოცხლეში ერთ მთლიანში გაერთიანდნენ, გამოდის, მათ უნდა იცოდნენ ერთმანეთის ყველა სიცოცხლის შესახებ?

– რასაკვირველია უნდა იცოდნენ და იციან კიდევ. სხვაგვარად მათი შერწყმა შეუძლებელი იქნებოდა. ისინი ვერ შესძლებდნენ ერთიან სულად ჩამოყალიბებას.

– შესაბამისად, ჩემს სულს შეუძლია ჩვენი ქალიშვილის წინა ცხოვრების დანახვა?

– რასაკვირველია, შეუძლია, მაგრამ შენ ამას შეიგრძნობ და დაინახავ იმ შემთხვევაში, თუკი ჰარმონიაში იქნები საკუთარ სულთან და შენი აზრფიქრი არ იქნება გაბლანდული გარემო სამყაროს ყოველგვარ უკუღმართობასთან, თუკი იგი შესძლებს კონცენტრირებას.

– ჩემს თავთან დაკავშირებით ყველაფერი გასაგებია. მე და ჩემი მსგავსნი წარსულის ხილვას ვერ შესძლებენ, მაგრამ შენ, ანასტასია, ნამდვილად შეგიძლია რაღაცის გაგება ჩვენი გოგონას განვლილი ცხოვრების შესახებ, მისი სულის იმ ნაწილაკის მეშვეობით.

– მე ვლადიმირ, ვცდილობ ვნახო და გავიგო ჩვენი ასულის წარსული ცხოვრების შესახებ. და, რაღაც უცნაურად მესახება მე იგი. ჩვენი ასულის სიცოცხლე ადამიანის სხეულში ძალზედ მოკლე იყო. არა უმეტეს შვიდი წელი. და, ცხოვრობდა ის მრავალი ათასწლეულის წინ.

– ჰოო... სიცოცხლის ასე მოკლე დროში, ცოტა რამეს თუ გაიგებ ბავშვის წარსულის შესახებ.

– *ჰო, ცოტას თუ გაიგებ, მაგრამ ისეც ხდება, რომ სრულიად ხანმოკლე სიცოცხლის მანძილზე ადამიანი, ისეთ ქმედებას ჩაიდენს, რომელიც მომდევნო ათასწლეულების ჟამს წარმოშობილ მოვლენებზე ზეგავლენის უნარის მქონე იქნება.*

– საინტერესოა, როგორ შეუძლია ბავშვს ისეთი საქციელის ჩადენა, რომელიც ზეგავლენას მოახდენს ათასწლეულების შემდეგ ადამიანთა სიცოცხლეზე? ანასტასია, შენ ხომ შეგიძლია მოყვე და უფრო მეტიც, ჩვენი ასულის წარსული ცხოვრებიდან კვლავ წარმოქმნა სურათები?

– შემიძლია, ვლადიმირ.

– მიდი. კვლავ წარმოქმენი.

და, ანასტასიამ დაიწყო თხრობა, ჩვენი ასულის უჩვეულო წარსული ცხოვრების შესახებ. ანუ, თხრობა გოგონაზე, რომლის სულის ნატამალიც ახლა, – პატარა ნასტენკაშია ჩაბუდებული.

სსკბ ბანკოპილიბაში

ნაღაც დრო-ჟამის წინ, ვლადიმირ, დედამიწაზე როგორც შენ იცი, დადგა გამყინვარების პერიოდი. რეგიონებში, საითაც გამყინვარება ვრცელდებოდა, კლიმატი იცვლებოდა. ყინვა არ აძლევდა საშუალებას ბევრ მცენარეს, რომ ამოზრდილიყო. ადგილი, რომელიც ადრე უსიერი ტყით, ნაყოფისმომტანი ბაღებით იყო დაფარული, მობიზინე მწვანე ბალახითა და ყვავილებით გადაპენტილი, თანდათანობით გადაიქცა სივრცედ, რომელიც მწირი მცენარეებით იყო მოფენილი.

იმ დრო-ჟამის მთის წინა ველზე მცხოვრები ადამიანები, თვლიდნენ, რომ:– უწინდელი ყოფა გამყინვარების პირობებში უკვე შეუძლებელი იყო. მათ გადაწყვიტეს საკუთარი სახლ-კარის დატოვება და გაესწრაფნენ კლიმატურად უფრო კეთილსასურველი ადგილის მოსაძებნად.

წინ მამაკაცები წავიდნენ. მათ კვალდაკვალ გვარ-მოდგმის მამამთავარ ვუღს, დასახლებიდან ბავშვები, ქალები და მოხუცები გაჰყავდა.

ქადარა, ას ოცი წლის ბერიკაცი, წინ მიუყვებოდა ქარავანს, რომელიც თერთმეტი მამონტისგან შესდგებოდა. საპალნეებად მათ მოწნული კალათები ეკიდათ, რომელთაგან ერთ-ერთ მათგანში ბავშვები იყვნენ ჩასმულნი, ხოლო სხვებში საკვების მარაგი ელაგა – რადგან უცნობი იყო, მოგზაურობა რამდენ ხანს გასტანდა.

მამონტების ქარავნის ორივე მხარეს ამ მოდემის ადამიანები ცხენებზე შემომსხდარნიც და ფეხით მოსიარულენიც მოაბიჯებდნენ. და, ასევე ყველა ის ცოცხალი არსება, ვინც საგვარეულო ადგილ-მამულებში მკვიდრობდა. იგრძნობოდა, რომ მთელს ცოცხალ არსებათ ესმოდათ ახალ მხარეში გამგზავრების აუცილებლობა და ადამიანების კვალდაკვალ მიემართებოდნენ. დასახლებებში დარჩა მხოლოდ მცენარეულობა, რომელთაც გადაადგილებების უნარი არ გააჩნდათ. ეს მცენარეები სასიკვდილოდ იყვნენ განწირული.

ვუდი თავისთვის ანალიზებდა, ცდილობდა საკუთარი თავისადმი დასმულ კითხვებზე, თავადვე გაეცა პასუხი: რატომ მოხდა არასასურველი ცვლილებები ბუნებაში, რის გამო დაიწყო გამყინვარება?

ვისი ნებელობით იქნა დაშვებული ეს კატასტროფა?

ხომ არ გადაიქცევა იგი მთელი დედამიწის კატასტროფად? ჩადებულია ადამიანში ძალები, რათა მიიღოს ზომები მის ასაცილებლად?

ვუდს ესმოდა:– თუკი პასუხები არ იქნება მონახული, მის შვილებს და მოთებს, მთელს მის მოდემას სავალალო ხვედრი ელოდათ. ის ხედავდა:– ქარავანში მყოფი ყველა ზრდასრული ადამიანი ბუნებრივ ცვლილებებს, როგორც ტრაგედიას ისე აფასებდა. მათი სახეები დანაღვლიანებული და ჩაფიქრებული იყო. ბავშვებიც კი მიყუჩებულნი და გაფაციცებულნი იყვნენ. მხოლოდ ერთი მათგანი, მისი ყველაზე საყვარელი, რჩეული ექვსი წლის ბადიში ანასტა, ცელქობს,– წამოიწყო თამაში ქარავნის თავში მიმავალ წინამძღოლ მამონტთან.

ქვემ-ქვემ გასცქეროდა ვუდი და თვალყურს ადევნებდა ბადიშისა და ქარავნის წინამძღოლი მამონტის თამაშს. შვიდტონიანი მამონტის უზარმაზარი ხორთუმის წვერი მხარზე გადაეკიდა ანასტას და ისეთი იერი ჰქონდა, თითქოს მთელს უზარმაზარ ცხოველს მიათრევდა. იგი კი, მამონტი, მას ხელს უწყობდა თამაშში.

რასაკვირველია ხორთუმს იგი ჰაერში თავადვე იჭერდა, მხოლოდ ოდნავ ახებდა ბავშვის მხარს.

დროდადრო ანასტა ჩერდებოდა, თითქოს სულს ითქვამსო, იწმენდდა არარსებულ ოფლს შუბლიდან

და თან ამბობდა:– „ოჰ, რა დიდი, მძიმე და ზანტი ხარ შენ.“

თითქოს ეთანხმებო მამონტი,– თავს უქნევდა, ყურებს აპარტყუნებდა, შუბლს ხორთუმით იწმენდდა და მის წვეროს კვლავ ვითომ გოგონას მხარ-

ზე ადებდა, თითქოს მისი დახმარების გარეშე არ შეეძლო ადგილიდან დამგრა. ეს თამაში სასაცილო და უწყინარი იყო. აი, მის მერე, ბადიმის მიერ წამოწყებული მეორე თამაში, ვუდს აღარ მოეწონა. აი, რაში მდგომარეობდა იგი.

ანასტამ, მამონტის ხორთუმზე მისი თავისკენ ფოფხვა დაიწყო. მამონტი კი მას ეხმარებოდა, ხორთუმს ხრიდა, მის წვეროს გოგონას ჰკრავდა ზურგში და სიმაღლეზე ასვლაში ეხმარებოდა. მოკალათდებოდა თუ არა მამონტის თავზე ანასტა, რამოდენიმე ხანს იჯდა იქ, შემდეგ, მოულოდნელად მამონტის მოძრავ თავზე შეშინებულ „აჰ“-ს წამოიძახებდა, სწრაფად დაცურდებოდა ხორთუმზე და დაბლა ეშვებოდა. მამონტს დიდი მოქნილობა უნდა გამოეჩინა, რომ უკვე მიწასთან მიახლოებული ბავშვი დაეაჭირა და არ მიეცა დაცემის ან მისი მასიური ფეხების ქვეშ მოქცევის საშუალება, რათა უნებლიედ არ გაეთელა ის.

ვუდი აანალიზებდა წარსულს, ცდილობდა მოეძია მასში კატასტროფის მიზეზი, რომელმაც აიძულა ადამიანები, რომ მშობლიური ხეობა მიეტოვებინათ. მაგრამ მას, ანალიზსა და განსჯას მუდამ აწყვეტინებდა ბადიმ ანასტას ცხოვრებაზე მოგონება-სურათები. იგი აზრ-ფიქრიდან ამ სურათებს არ იშორებდა. მას ისინი მოსწონდა და უფრო მეტიც, მათი მეშვეობით რაც მოხდა იმის გამო დაუფლებულ სევდიან აზრ-ფიქრს თავს არიდებდა.

რალაც მომენტში, გაახსენდა, ერთ-ერთი გაკვეთილის დროს ანასტამ, დამკვიდრებული აზრის წინააღმდეგ პროტესტი გამოთქვა. ვუდს მაშინ გაეღიმა კიდეც. ის ამ დეტალებში უმცირეს წვრილმანამდე ხედავდა ყველაფერს.

მაშინ თავად ვუდი ატარებდა გაკვეთილს. მის წინაშე, ტოტებდაბურული მუხის ქვეშ გარეშემო წრედ, – ანასტაზე სამჯერ უფრო დიდი ბავშვები ისხდნენ. ვუდმა გაკვეთილი შემდეგი სიტყვებით დაიწყო:

ბკილნი - ფუამაგალნი

❧ ვერისთვის ცნობილია, რომ ჩვენი წინაპარი მშობლები ესწრაფვოდნენ დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა ნადირ-ცხოველთა დანიშნულება განესაზღვრათ. აკეთებდნენ რა ამას, ისინი ასწავლიდნენ ცხოველებს, როგორ უნდა გამზდარიყვნენ მეტ-ნაკლებად სასარგებლონი ადამიანებისთვის. მერე, ცხოველები თავად ასწავლიდნენ ყოველივეს ამას თავიანთ შთამომავლებს. ასე და ამგვარად ჩვენმა თაობამ, ისევე როგორც წინამორბედმა თაობამ, წინაპრებისგან დიდებული ძღვენი მიიღო. და, ჩვენ, ჩვენი მხრიდან არა მარტო უნდა ვისარგებლოთ მათით, არამედ სრულვჰყოთ ყველა ნადირ-ცხოველთა უნარ-ჩვევები, რომლებიც ჩვენს გარეშემო ცხოვრობენ. ჩვენი თაობის წინაშე დგას საკითხი იმ ნადირ-ცხოველთა დანიშნულების განსაზღვრის შესახებ, ვისთვისაც ეს არ განუსაზღვრავთ ჩვენს წინაპრებს – ამ სიტყვების წარმოთქ-

მისთანავე, ვუდმა პერანგის ქვემოდან ანკარა გამოიღო და განაგრძო:– მაგალითად, გავიგოთ, რისთვისაა შექმნილი ქვეწარმავლები, როგორ შეუძლიათ ემსახურონ მათ ადამიანებს.

დამსწრენი შესცქეროდნენ ვუდის ხელზე ჩამოკიდებულ ანკარას და სდუმდნენ. პირველმა, ხუთი წლის ჟღალთმიანმა ბიჭუნამ ასწია ხელი და სიტყვა ითხოვა. ვუდმა მას ლაპარაკის ნება მისცა.

– მე ვნახე,– დაიწყო ბიჭუნამ,– ეს გველი, თუ ასეთივე გველი, როგორ მისრიალდა ჩვენს რქიან თხასთან და ცურიდან რძეს წოვდა. თხა ადგილზე იდგა, გამოდის, რომ თანახმა იყო მისთვის რძე მიეცა.

დიახ, ანკარებს და სხვა ქვეწარმავლებს შეუძლიათ ძროხებისგან ან თხებისგან გამოწოვონ რძე, შენ ეს სწორად შენიშნე, იზოორ. მაგრამ ჩვენ ახლა ვცდილობთ იმ საკითხის გარკვევას, რაში უნდა იყოს ადამიანისთვის სარგებლიანი ასეთი ქმნილების არსებობა – შეახსენა ვუდმა შეკრებილთ კითხვა.

დიახ, მე მახსოვს ჩვენი ამოცანის შესახებ,– განაგრძო ჟღალთმიანმა,– გამახსენდა, როგორ სვამდა იგი რძეს და გავიფიქრე, რომ ამ ქმნილებას საჭიროა უკან, თავის საწინააღმდეგო მხარეს ნახვრეტი გაუკეთდეს,– დაე, მოწოვოს მან რძე, ხოლო მისი კუდი ქოთანში ჩაეშვას, რათა იგი რძით გაივსოს. მაშინ დედას აღარ დასჭირდება ძროხის მოწველა.

ყოველი მხრიდან ბავშვებმა ერთხმად შესძახეს:

– ნახვრეტის გაკეთება არ შეიძლება...

– არ არის საჭირო ნახვრეტი, არსებას ეტკინება!

– რძე ნახვრეტიდან არ გადმოიღვრება, თუკი არსება თავად არ მოი-სურვებს.

– ნახვრეტის საწინააღმდეგო მთავარი არგუმენტი – ტკივილია, რომელსაც განიცდიდეს იქნება ანკარა.– დაასკვნა ვუდმა.– ადამიანმა ტკივილი არ უნდა მიაყენოს მიწიერ არსებებს. შენი წინადადება არ მიიღება, იზოორ.

ვუდს სურდა სხვა საკითხზე გადასულიყო, მაგრამ ჟღალთმიანი ბიჭუნა არ ცხრებოდა.

– თუკი კუდში ნახვრეტის გაკეთება არ შეიძლება, მაშინ სხვაგვარადაცაა შესაძლებელი,– განაცხადა მან. როცა ამ არსებამ თხას რძე გამოწოვა თავად სულ უფრო და უფრო მსხვილდებოდა. ეს იმიტომ ხდებოდა, რომ რძე მასში გროვდებოდა და ბევრი იყო. არსებას უნდა ვასწავლოთ, რომ ის დაგროვილი რძე სახლში მიიტანოს და ქოთანში ჩაღვაროს. მაშინ არ დასჭირდება ადამიანებს ქოთნებით სამწყსოზე წასვლა და არც რძის მომტან ცხოველებს დასჭირდებათ მოსაწველად სამწყსოდან სახლში მოსვლა.

ბავშვებს მოეწონათ ჟღალთმიანი ბიჭუნას იდეა და მათ დამატებით, ერთმანეთის მიყოლებით თავიანთი მასაზრებების შეტანა დაიწყეს.

– და, კიდეც, სახლიდან მოშორებითაც შეიძლება მათგან რძის აღება, როცა ჭამა მოგესურვება და სახლი კი შორსაა.

– უნდა მიაჩვიო ისინი რომელიღაც ბგერას, რათა ბალახებში არ ეძებო, ვთქვათ ტაშის შემოკვრას, ან დასტევენას, რათა, რძით სავსენი მაშინვე გაესწრაფონ ადამიანისკენ.

– მე არ მსურს გველის გამოწოვილი რძის დაღევა, შესაძლოა მათ საკუთარი მხრიდანაც რაღაც დაუმატონ,– მორიდებით შენიშნა ერთმა გოგონამ. მაგრამ მას, ყველამ ერთბაშად დაუწყო კამათი...

– ძროხასაც ხომ შიგნით აქვს რძე,– ყველანი კი ვსვამთ მას.

– თუკი ისინი, რაღაცას თავისას დაამატებენ, უფრო უკეთესიც იქნება, ეს არსებანი ხომ თავადაც ყოველთვის სუფთანი არიან, მიუხედავად იმისა, რომ სულ მიწაზე დახობავენ.

– ჰო, მართლა, ისინი ყოველთვის სუფთანი არიან, მე არასდროს მინახავს დასვრილი გველი.

იზორი უსმენდა ბავშვები როგორ მსჯელობდნენ მის წინადადებაზე და სიმაყისგან სახე შესწითლებოდა კიდეც.

– შენი მეორე ვარიანტი იზორ, ყურადღებას იმსახურებს,– შეაქო ბიჭუნა ვუდმა და დაუმატა:– შემდეგ ჯერზე უფრო დაწვრილებით განვიხილავთ შენს მეორე ვარიანტს, მანამდე კი, ყველანი დაფიქრდებიან და საკუთარ შეხედულებას გამოთქვამენ ან შემოგვთავაზებენ მოსრიალე არსების გამოსაყენებელ საკუთარ ვარიანტს. ახლა კი, მინდა ყველას გკითხოთ, რა დანიშნულება აქვს უკვე განსაზღვრება მიცემულ თქვენთვის ნაცნობ ცხოველებს. ვინ არის მზად...

ვუდს კითხვა არ ჰქონდა დასრულებული, რომ ანასტას აწეული ხელი შენიშნა, რომელიც ხელისგულით მისკენ იყო მიმართული. ხელისგულის ასეთი მიმართულება კი აღნიშნავდა, რომ გოგონა რაღაცას არ ეთანხმებოდა და განზრახული აქვს ჩამოაყალიბოს და აუწყოს დამსწრეთ საკუთარი პროტესტი.

– აბა, მიდი, გამოთქვი შენი პროტესტი ანასტა,– ნება დართო ვუდმა.

– მე წინააღმდეგი ვარ მოსრიალე არსებების მიერ რძის სახლში მიტანის. ბავშვებმა, ერთიმეორის მიყოლებით დაუწყეს შეწინააღმდეგება ანასტას.

– კი, მაგრამ რატომ?

– ჩვენ უარი არ უნდა ვთქვათ მოსახერხებელზე!

– ეს არსებები ადამიანისთვის არაფერს არ აკეთებენ. ამ შემთხვევაში კი, ისინი საქმით იქნებიან დაკავებულნი.

– ადამიანებს მეტი დრო დარჩებათ, უფრო მეტი სასიამოვნოთი დაკავდნენ და არა ძროხები წველონ.

ანასტამ მშვიდად მოისმინა გამოთქმული შენიშვნები და მერე კვლავ განაგრძო:

– ადამიანებს ძროხისგან რძეს თუკი მოსრიალე არსებები მიუტანენ, მაშინ ადამიანი თავად გადაიქცევა ძროხად.

– რას ამბობ გოგონა? აგვისენი, – თავი ვერ შეიკავა გაკვეთილზე დამსწრე ერთ-ერთმა უფროსთაგანმა...

და, ანასტამ განაგრძო:

– *ძროხისგან, თხისგან, აქლემისგან ან კიდევ ვიღაცისგან რძის მიმღები ადამიანი, თავისი მხრიდან ცხოველს სამაგიერო ყურადღებას და მაღლიერების გრძნობას ჩუქნის. ხოლო, თუკი ძროხისგან ადამიანი თავად არ აიღებს რძეს და ძროხა არ იგრძნობს მისგან ყურადღებას, მაშინ რძეც არ იქნება კარგი და სარგებლიანი, რადგან ადამიანი ძროხისთვის კუთვნილ მაღლიერების გრძნობას მოსრიალე არსებაზე გასცემს, მისგან კი, – გველურ რძეს მიიღებს. გველი, ადამიანსა და ძროხას შორის ჩადგება. შუამავლი იქნება ყველა ქმნილებასა და ადამიანს შორის. იგი მოხიბლავს თავისი მიმზიდველი მომსახურებით და აქედან გამომდინარე ადამიანსაც დაუწყებს წველას, გამოწოვს იმ მაღლიერების გრძნობას, რომელიც ყველა მიწიერი არსებებისთვისაა განკუთვნილი და არა მარტო მისთვის.*

ჩაფიქრებულები, ყველა რამოდენიმე ხანს სდუმდა...

ვუდის წარმოსახვაში, მოულოდნელად სურათი წარმოჩნდა: – ტოტეზგაშლილი, უმწიფარი ნაყოფით დახუნძლული ვაშლის ხე. მის წინ დგანან კაცი და ქალი.

ქალი ეუბნება კაცს:

შეხედე საყვარელო, ერთი ვაშლი უკვე მწიფს, ძალიან ლამაზია. ვაშლის ხეს სურს, რომ გვაჩუქოს იგი. გადაწვდი ტოტს, დახარე და მოწყვიტე მწიფე ვაშლი...

კაცი შეეცადა ტოტს რომ მისწვდომოდა, მაგრამ ვერ შესძლო. ტოტზე მსხმოიარე მწიფე ვაშლის მისაწვდომად ახტომაც კი სცადა, მაგრამ მაინც ვერ შესძლო, ამ დროს ტოტზე გველი გამოცურდა, ვაშლი მოწყვიტა, ტოტს კუდით ჩაეჭიდა, ადამიანისთვის მსახურების გასაწევად მასზე დაეკიდა და ვაშლი გაუწოდა...

– გმადლობ შენ, მოსრიალე, – მიმართა გველს ადამიანმა და თან მიუალერსა.

მამაკაცი და დედაკაცი ისე მოშორდნენ ვაშლის ხეს, მის მიმართ მაღლიერების გრძნობის გამოხატვა, არც კი გახსენებიათ. საკუთარი გრძნობიდან გამოსული მაღლიერების ენერგია გველზე გასცეს... გულდაწყვეტილი ვაშლის ხე შეირბა და ნახევარზე მეტი, – ჯერ კიდევ უმწიფარი ნაყოფი მიწაზე ჩამოუცვივდა... *

* აი ესეც ადამის და ევას ცოდვა – მაღლიერების არასწორი მისამართით გამოხატვა!.. ც.გ.

და, ვუდმა ჩამომდგარი სიჩუმე დაარღვია:

– შენი პროტესტი ანასტა, ასევე იმსახურებს ყურადღებას და იგი ნაწილობრივ მიიღება. ყველა ჩვენთაგანისთვის აუცილებლად გასააზრებელია, რომ ადამიანსა და დედამიწაზე ყველა მცენარესა და ცოცხალ არსთა შორის არსებული შუამავლი შეიცვალოს – პირდაპირი კავშირით. დაფიქრება საჭირო, მომავალში შუამავლობამ საითკენ შეიძლება რომ მიგვიყვანოს. ახლა კი,– მან თვალი გადაავლო ყველა შეკრებილს და განაგრძო,– როგორც ჩვენ შევთანხმდით, გთხოვთ დაასახელოთ, რა დანიშნულებები აქვთ თქვენთვის ნაცნობ ცხოველებს...

სახლის მშენებლობის მთავარი ხელსაწყო

ქ ე...მე,...– გაისმა მოუთმენელი ბავშვური ხმები.

– კარგით, გეყოფათ... რიგ-რიგობით სთქვით,– დაეთანხმა ვუდი. დაე, თითოეულმა არა უმეტეს ორი-ორი ცხოველის დანიშნულება დაასახელოს.

ბავშვები ადგილებიდან რიგ-რიგობით ხტებოდნენ და სწრაფად პასუხობდნენ:

– ძროხა, თხა იძლევა რძეს. ისინი ბალახს ცოხნიან და ყოველ დღე მიდიან ადამიანთან, რადგან მან მათგან რძე აიღოს.

– ვირების და ცხენების დანიშნულებაა, რომ ადამიანი ატარონ, როცა მას არ სურს საკუთარი ფეხით სიარული.

– ქათმები და იხვები სადღაც დადიან, სადღაც დაფრინავენ, მაგრამ თითქმის ყოველ დღე ბრუნდებიან და კვერცხებს დებენ, რათა ადამიანი მივიღეს და აიღოს ისინი.

– მამონტები საჭირონია, რათა სიმძიმეები ასწიონ, გადაადგილონ ან გადაიტანონ იმ ადგილზე, სადაც მიუთითებს ადამიანი...

ბავშვები თავიანთი გამონათქვამებით უკვე მესამე წრეზე მიდიოდნენ, ესწრაფვოდნენ მოეხსენებინათ მათთვის ყველა ცნობილი ცხოველების დანიშნულებები. ბოლოს და ბოლოს ვუდმა ახალი კითხვა დასვა.

– ვის შეუძლია მიპასუხოს, რა შემთხვევაში მუშაობენ ერთად ცხოველები და რა ხერხით მართავს მას ადამიანი?

– შეიძლება მე მოვყვე?– მიმართა დამსწრეებს იგივე ჟღალთმიანმა ბიჭუნამ და არ მოუსმენია რა წინააღმდეგობრივი აზრი, ვუდს შეხედა. მან კი, დასტურის ნიშნად თავი დაუკრა.– ცხოველები ერთად იწყებენ მუშაობას, როცა ადამიანს სურს სახლის აშენება. ადამიანი ცხოველებს მართავს მუსიკალური სტვირის მეშვეობით. თავიდან ის მოწვევის მელოდიას უკრავს, ამ მელოდიის მოსმენისას მხეცები და ფრინველები მისკენ მიემართებიან. როცა

მივლენ, მისგან მოშორებით დგებიან და იცდიან,– ასე ასწავლეს მათ ჩვენმა წინაპრებმა. მოწვევის მელოდიის დასრულების შემდგომ, ადამიანი ალერსით შეხედავს ცხოველებს და თავს დაუკრავს მათ. ხოლო ყველა ცხოველი, ვისაც კული აქვს, როცა ადამიანი ალესით შეხედავს მათ, ისინი სიხარულის ნიშნად აქიციწებენ მას. ხოლო ისინი, ვისაც კულის ქნევა არ შეუძლიათ, თავინთ სიხარულს სხვაგვარად ამჟღავნებენ, რადგან ყველა ცხოველისთვის ყველაზე სასიამოვნოა, როცა ალერსიანად უყურებს ადამიანი მათ. შემდეგ ადამიანი თავის მუსიკალურ სტვირზე სხვა ბგერას გამოსცემს. მხეცთა ჯგუფიდან მაშინვე წინ გამორბიან დათვები და იწყებენ არხის გათხრას იმ ადგილზე, რომელიც ადამიანს აღნიშნული აქვს ტოტებით. როცა ადამიანი ჩათვლის რომ არხის გათხრა მეტი აღარ არის საჭირო, იგი სტვირზე სხვა ხმას გამოსცემს და დათვები თავ-თავიანთ ადგილზე ბრუნდებიან. ახალ მელოდიაზე მამონტები, დათვების მიერ ამოთხრილ არხში, ქვებს აწყობენ. მთელი ამ დროის მანძილზე ამორჩეული ადგილის თავზე ძალზედ ბევრი მერცხალი ფრენს, ისინი დიდი მოუთმენლობით ელიან თავიანთი მელოდიის გაჟღერებას. და, როგორც კი ადამიანი თავის მუსიკალურ სტვირზე დაუკრავს მათთვის ლამაზ მელოდიას, მერცხლები გროვად გაესწრაფებიან და ერთმანეთის მიმდევრობით მაშინვე ბრუნდებიან:–მათ, თან მოაქვთ თავიანთი ნისკარტებით პატარ-პატარა მიწის ბელტები, თივის ღერო, ბუმბული – და ყველაფერ ამას რისგანაც თავისთვის აგებენ ბუდეს, დებენ მამონტების მიერ არხში ჩაწყობილ ქვებზე, სანამ სახლის კედელი არ ამოიშართება.

ბიჭუნა გაჩუმდა და ვუდმა დაინახა საკუთარი ადგილიდან როგორ წამოდგა ანასტა, ასწია ხელი ვუდისკენ მიმართული ხელისგულით. ვუდმა, ანასტას, საუბრის ნება დართო.

– მომღვარო ვუდ, მე მსურს, რომ შენ შეგეკითხო:– ითვლება თუ არა სახლის მშენებლობა სასიამოვნო და საინტერესო საქმედ?

– დიახ, – უპასუხა ვუდმა,– რასაკვირველია, ეს ძალზედ სასიამოვნო და შემომქმედებითი ქმედობაა ჭკვიანი ადამიანის.

– მომღვარო ვუდ, მაშინ ამ სასიამოვნო საქმით დაკავება კატეგორიულად აკრძალული აქვთ ბავშვებს?

ვუდმა იცოდა ანასტას აკვიატებული იდეის შესახებ, მას სურდა საკუთრივ აეგო თავისი პატარა სახლი. ის ვუდთან ამ თემაზე არაეთხელ წამოჭრიდა ხოლმე საუბარს, მაგრამ ვუდი მოთმინებით უხსნიდა,– ბავშვებს სახლის აშენების ნება რატომ არ ეძლეოდათ. ამჯერად, ანასტამ თავისი კითხვა ვუდს ბავშვებისა და უფროსების თანდასწრებით დაუსვა. ანასტას შემთხვევით არ დაუსვამს ყველას თანდასწრებით იგი. „მან აშკარად რაღაც მოიფიქრა,“– გაიფიქრა ვუდმა და დაძაბა რა ყურადღება, პასუხის გაცემა დაიწყო:

– ბავშვებმა, განსაკუთრებით მათ, ვისაც ბოლომდე არ აქვს გაცნობიერებული სამყაროს მოწყობის არსი, სტვირის აღებისას და მასზე დაკვრისას, თავისდა უნებურად, შესაძლოა მელოდია დაამახინჯონ, ამის გამო მშენებელი-ცხოველები დაიბნევიან და არ ეცოდინებათ რომელმა რა, როგორ და რა-ნაირად უნდა გააკეთოს.

– მოძღვარო ვუდ, შეიძლება რომ მე, რაღაც გიჩვენოთ?– სთხოვა ანასტამ.

– დიახ, თუკი ეს შენს კითხვასთანაა კავშირში.

– კავშირშია,– უპასუხა ანასტამ და სიმღერა დაიწყო. დაბალ ხმაზე ამღერდა. თავისი წკრიალა ხმით სვდასხვა მელოდიებს მღეროდა, იმათ, რასაც მშენებლობის დროს უკრავდნენ უფროსი ადამიანები სტვირზე.

– მას შეცდომა არც ერთხელ არ დაუშვია,– ჩუმად აღნიშნა გაკვეთილზე დამსწრე უზუცესმა.

– დიახ, არ შეშლია,– დაუდასტურა მეორემ.

– მელოდია მან ხომ სულ ერთხელ მოისმინა,– ხაზგასმით აღნიშნა იმ უზუცესთაგანმა, რომელიც ბოლო რიგში გადებულ მორზე იჯდა და დაუმატა:– გოგონას კარგი მახსოვრობა აქვს.

სიმღერა რომ დაასრულა, ანასტამ ვუდს ჰკითხა:

– მოძღვარო ვუდ, მე თუნდაც სულ პატარა შეცდომა დავუშვი?

– შენ, ანასტა, მელოდია არ დაგიმახინჯებია, უფრო მეტიც, შენ იგი დიდი სიზუსტით შეასრულე.

– მაშ, პირველი წინააღმდეგობა ჩემს მიმართ მოხსნილია?

– ჩავთვალოთ, რომ მოხსნილია,– აღიარა ვუდმა. მაგრამ არის კიდევ მეორე პრობლემა. გამონაკლისის სახით ბავშვებიდან რომელიღაცას შეიძლება სახლის აშენების ნება დაერთოს. შესაძლოა ეს მოხდეს, თუკი ეს ვიღაც, მოცემულ შემთხვევაში, მოჰყვება საკუთარ აზრ-ფიქრში მოხაზულ პროექტზე და უზუცესნი ამ პროექტს სიახლედ აღიარებენ:– მაშინ მას გამონაკლისის სახით და მაგალითის მიზნით შესაძლებელია სახლის აშენების ნება დაერთოს.

ვუდმა იგრძნო, რომ ანასტასთვის ძალზედ კეთილსასურველი სიტუაცია შეიქმნა და რომ მას, გაკვეთილზე დამსწრე ბავშვთა შემომქმედებითი აზრ-ფიქრის აქტივიზირება შეეძლო, ამიტომაც სთქვა:

– მე, გთავაზობთ ყველა მსურველს ორი მთვარის შემდეგ წარმოადგინოს საკუთარი პროექტი. ჩვენ თავიდან, ყველა პროექტზე ერთად ვიმსჯელებთ. ავირჩევთ საუკეთესოს, მერე მათ, უზუცესებს შევთავაზებთ განსახილველად და გადაწყვეტილების მისაღებად.

ვუდი არ შემცდარა:– უფროსი ბავშვების გარდა, სრულიად პატარა ბავშვებიც კი აენტნენ სურვილით წარედგინათ თავიანთი უჩვეულო პროექტი. ყველანი ერთმანეთში ჩურჩულებდა, ჩანდა მსჯელობდნენ, თუ რა სიახლის შეტანა შეეძლოთ უკვე საუკუნეების მანძილზე დამუშავებული სახლის მშე-

ნებლობის ხერხში. მიხვდა რა რომ, უკვე მათზე დაკისრებული დავალებით დაკავდნენ ბავშვები და მათი შემომქმედებითად დაკავებული აზრ-ფიქრის გადართვა გაკვეთილის გაგრძელებისკენ უკვე მიზანშეწონილი აღარ იყო, მან გადაწყვიტა მეცადინეობა შეეწყვიტა და დამსწრეები დაეთხოვა.

ორი მთვარის ჩავლის შემდგომ ბავშვებისთვის ნანატრი დღე დადაგა. ბევრი მათგანი მეცადინეობაზე ადრე მოვიდა და არ დაელოდა რა უფროსებს, ერთმანეთს უყვებოდნენ თავიანთ გამოგონებებზე. დანიშნულ დროს გაკვეთილზე ბევრი მშობელიც შეიკრიბა. როცა გაკვეთილი დაიწყო, ყოველი ბავშვი ალტყინებული ჰყვებოდა საკუთარ პროექტზე.

დადგენილი წესების თანახმად, ანასტას თავისი პროექტი ყველაზე ბოლოს უნდა წარედგინა. მის გამოსვლამდე წარდგენილ პროექტთა შორის, ყველაზე საუკეთესო აღმოჩნდა ერთი ბიჭუნასი, -სახელად ალანი. ის იყო ლამაზი, ანასტაზე რვა წლით უფროსი, რომელიც კარგად მღეროდა და რომელსაც სიამოვნებით, როგორც უფროსებს, ასევე ემორჩილებოდნენ შინაური ცხოველები. ეს ბიჭი დასახლების ბევრ გოგონას მოსწონდა და მათ შორის ანასტასაც. ამიტომ, მისი გამარჯვებით ანასტა არც დამწუხრებულია. „დაე, უკეთესია, ეგ იყოს, ვინემ სხვა,“ – ფიქრობდა ანასტა.

ბოლოს და ბოლოს მისი პროექტის ჯერიც დადგა. ცდილობდა რა მღელვარების დაფარვას, თავისი საუბარი მან ასე წარმატა:

– ჩემი პროექტი არსებულისგან ნაკლებად გამოირჩევა. სიახლე მე კედელში მოვათავსე. იმ კედელში, რომელიც სამხრეთის მხარეს იქნება. მასში ფუტკრების გეგა იქნება მოთავსებული. როცა ფუტკრები ყვავილების მტვრის მოტანას დაიწყებენ, ხოლო მზე გეგას გაათბობს, ისინი თავიანთი ფრთებით აუცილებლად დაიწყებენ მის ვენტილაციას (განიავებას). გეგა, პატარა ღიობით იქნება სახლთან შეერთებული და ფუტკრების მიერ სკის განიავებისას, ადამიანის ოთახს ყვავილის სურნელით გაჟღენთილი ჰაერი შეავსებს.

უფროსებმა ერთმანეთს გადაულაპარაკეს, ანასტას სიახლეზე მსჯელობდნენ. ბოლოს და ბოლოს უდმა გადაწყვეტილება მიიღო, რომელსაც ყველა დაეთანხმა. გადაწყვეტილ იქნა, რომ უზუცესებს განსახილველად ორი პროექტი გადასცემოდათ, – ალანის და ანასტასი. ანასტას ეს ამბავი არ გახარებია. არ სუდა, მას რომ მოსწონდა იმ ბიჭის მეტოქე ყოფილიყო.

უზუცესები პროექტის განსახილველად მეორე დღესვე, პირდაპირ მომდევნო გაკვეთილზე შეიკრიბნენ, რომელსაც ასევე უამრავი ხალხი ესწრებოდა. საუკეთესოდ ანასტას პროექტი იქნა აღიარებული. ამის შესახებ ჭაღარა და მკაცრი სახის უზუცესმა საზეიმოდ განაცხადა, რომელმაც ასე აღნიშნა:

– ჩვენ ჩავთვალეთ ყურადღების ღირსად შენი პროექტი ანასტა, – მასში ნამდვილად არის საინტერესო სიახლე, მაგრამ შენთვის, სახლის აშენების ნებართვის მოცემა არ შეგვიძლია. ჩვენ სახლის აშენებას საბავშვო თამაშად

ვერ გადავაქცევთ. სახლის აშენება მხოლოდ იმ მამაკაცს და ქალს შეუძლია, რომლებიც ერთობლივად ოჯახის შექმნას გადაწყვეტენ. ასეთია ჩვენი ურყევი ადათ-წესია. ეთანხმები შენ ამ წესს?

ანასტა სდუმდა. ყელში მობჯენილი ცრემლის ბურთი, ხმის ამოდების საშუალებას არ აძლევდა. წარმოუდგენელი აღტყინებით მუშაობდა ის თავის პროექტზე. წარმოდგენილი ჰქონდა და უფრო მეტიც, მთელი სულით და სხეულით შეიგრძნობდა მის პატარა სახლს. აზრ-ფიქრში უკვე ცხოვრობდა კიდევ მასში. ეძინა რბილ საწოლზე, ფარდის ჭრილიდან, რომელიც ობობას ქსელივით იყო მოქსოვილი, ფანჯარაში მშვენიერ ყვავილწარს გასცქეროდა და თან, ოთახში ფუტკრების მიერ მოტანილ ყვავილთა მტვრის უფაქიზეს არომატს სუნთქავდა... აი, ამ დროს, საკუთარი ადგილიდან წამოდგა ალანი და წარმოსთქვა:

– ნებას მომცემთ ურყევ სიტყვებთან დაკავშირებით ვთქვა?– და თან კითხვის ნიშნად გახედა უფროსებს, შემდეგ კვლავ განაგრძო:– იგი, რასაკვირველია სამართლიანია და მისი შეცვლა არც შეიძლება, მაგრამ შეიძლება ისე გაკეთდეს, რომ ეს ადათ-წესი ანასტაზე არ გავრცელდეს.

უფროსი ადამიანები და ბავშვები გაოცებულები შეაცქეროდნენ ალანს...

– და, რა სახითაა ამის გაკეთება შესაძლებელი?– დააყარეს კითხვები აქეთ-იქიდან.

– ნება მიბოძეთ, გიჩვენოთ,– უპასუხა ალანმა.

– გვიჩვენე,– ნება დართო უზუცესმა.

ალანი მივიდა ანასტასთან, დადგა მის წინაშე, მოიხსნა კისრიდან საგვარეულო კულონი, ანასტას ჩამოჰკიდა კისერზე და თან წინადადებით მიმართა მას:– ცოლად გამომეყვი ანასტა!

მოულოდნელობისგან ყველა იქ მყოფს განცვიფრების შემახილი აღმოხდა... ანასტას ლაპარაკის უნარიც კი წაერთვა..., ოღონდ მარტო თვალები უბრწყინავდა და ქვემოდან ზემოთ შესცქეროდა მის წინ მდგარ ყმაწვილს.

– შენ თანახმა ხარ, ანასტა?– ჰკითხა ალანმა.

ანასტამ ენერგიულად დაუქნია თავი, მანაც კისრიდან სწრაფად მოიხსნა საგვარეულო კულონი და ალანს გაუწოდა, მაგრამ ალანმა არ გამოართვა იგი. ახლოს მივიდა, გოგონას წინაშე მუხლებზე დაეშვა, რათა გოგონას თავად შესძლებოდა ლამაზი კულონის ალანის კისერზე დაკიდება.

ადამიანები მათ წინაშე მომხდარს გაოცებულები ადევნებდნენ თვალს.

ალანი წამოდგა, ანასტას ხელი ჩაჰკიდა და მიმართა რა ჭაღარა უზუცესებს დინჯად წარმოსთქვა:

– ახლა უკვე ანასტას, სახლის ასაშენებლად წინალობა აღარ აქვს და ურყევი ადათ-წესი მასზე აღარ ვრცელდება.

– კარგი,– როგორღაც ყოყმანით დიწყო უზუცესმა,– მაგრამ ადამიანები

ერთმანეთთან იმიტომ ერთიანდებიან, რომ ოჯახი შეჰქმნან. ანასტა ჯერ სრულიად პატარაა ამისთვის. მას არ შეუძლია ბავშვის დაბადება...

– დიახ, – დაეთანხმა ალანი, – ის პატარაა. მაგრამ ის, ყოველდღიურად და ყოველწლიურად იზრდებოდეს იქნება. დადგება დღე, როცა სრულიად ზრდასრული ადამიანი გახდება. დარწმუნებული ვარ, რომ ამ დღეს მოვესწრები და საკუთარ გადაწყვეტილებას არ ვუღალატებ.

უხუცესებმა მოითათბირეს და ანასტას პატარა სახლის აშენების ნება დართეს იმ პირობით, რომ თერთმეტი დღის შემდეგ იგი დაიშლებოდა, რადგან არ შეიძლებოდა იმის დაშვება, რომ სახლში არავის ეცხოვრა. ანასტას კი, წლოვანების გამო, მშობლების გარეშე, ცალკე ცხოვრების უფლება ჯერ არ ჰქონდა.

დანიშნულ დღეს პატარა გორაკზე, დასახლების საგვარეულო მამულებში მცხოვრები თითქმის ყველა ადამიანი შეიკრიბა. თავისი ყვავილნარის გვერდით ანასტა იდგა. ჯოხებითა და ტოტებით მას წინასწარ მოუნიშნავს პატარა სახლის პერიმეტრი. ის ძალიან ღელავდა, რადგან ამდენ ადამიანს უნდა მიედევნებინა თვალი მისი ქმედობებისთვის. თუმცა განსაკუთრებით იმის გამო ღელავდა, რომ ამ ადამიანებს შორის ალანი იმყოფებოდა. რაღაც განსაკუთრებული გრძნობები გაჩნდა მასში ამ ყმაწვილის მიმართ მას შემდეგ, როცა მან ერთად ცხოვრების წინადადება მისცა. ანასტასთან უხუცესი მივიდა, მის წინაშე ლამაზი ბუდე გადახსნა, სადაც მუსიკალური საკრავი – სტვირი იდო, – სახლის ასაშენებლად ყველაზე მთავარი ინსტრუმენტი, – და გაუწოდა იგი ამასტას. ბავშვმა აცახცახებული ხელით ჩამოართვა სტვირი, მან რამოდენიმე ხვრელზე თითები დაადო და მისი ენა ტუჩებთან მიიტანა...

თუმცა მელოდია ვერ გააჟღერა, – ანასტა გრძნობდა, რომ უპირველეს ყოვლისა უნდა დამშვიდებულიყო. მან სტვირი გულზე მიიკრა და გორაკის გარეშემო დამდაგარი ხალხის შემყურეს, – აზრ-ფიქრი აუჩქარდა... დაჟინებით ფიქრობდა, თუ რა უნდა ელონა, რომ დამშვიდებულიყო, მაგრამ მღელვარება უფრო და უფრო იპყრობდა მას.

მოულოდნელად, ადამიანთა ჯგუფს გამოეყო ყმაწვილი და გაემართა ანასტასკენ. ეს იყო ალანი. ის გოგონასთან მივიდა და უთხრა:

– მეც ვიცი ეს მელოდია და შემიძლია დავეუკრა იგი. შენ კი, მონიშნე სად უნდა მდებარეობდეს და რა სიდიდის უნდა იყოს სახლი. შეჯიბრში შენ გამარჯვებული, ამიტომაც ეს სახლი შენი იქნება, მე მხოლოდ მელოდიას დავეუკრავ.

ცრემლებისგან აციმციმებული თვალებით შესცქეროდა გოგონა მშვენიერი აღნაგობის ყმაწვილს და მღელვარებისგან აკანკალებული ტუჩებით დაიჩურჩულა:

– მე, თავად მსურს, ალან, მადლობა შენ, მაგრამ უნდა მე..., აუცილებლად თავად უნდა შევძლო ამის გაკეთება.

– კარგი, მაშ, ყურადღებით მომისმინე ანასტა. შეისუნთქე ღრმად ჰაერი და შეიკავე იგი იმდენ ხანს, რამდენსაც შესძლებ, შემდეგ კი ამოისუნთქე, მაგრამ უცებ, ერთი ამოსუნთქვით კი არა, არამედ სამ-ჯერად. ბოლო ამოსუნთქვისას შეეცადე შენში რაც შეიძლება მცირე ჰაერი დარჩეს. ამის შემდეგ დაიწყე თანაბრად სუნთქვა. პირველივე ჩასუნთქვისთანავე, მხოლოდ სუნთქვაზე უნდა იფიქრო. მაშინვე, დაივიწყე ყველაფერი, რაც შენს გარეშეა, და, როგორც კი სუნთქვა გაგითანაზრდება, – დაკვრა დაიწყე. მე კი, შენს ზურგს უკან ვიდგები და დავაცქერდები გორაკის გარეშემო მდგომ ადამიანებს და მათი მზერიდან წამოსული აზრ-ფიქრებს არ მივცემ შენთან მოკარების ნებას. და, შენ, დამშვიდებული, თვითდაჯერებული, – ააშენებ შენს პატარა სახლს.

ანასტამ ყველაფერი ისე გააკეთა, როგორც ალანმა ასწავლა. დამშვიდებული მა სტვირი მიიტანა ტუჩებთან და..., – სივრცეში ფრინველ-ცხოველთა მოწვევის მელოდიამ გაიჟღერა.

რამოდენიმე ხანში ტყიდან და სამწყსოდან მხეცებმა და ცხოველებმა დაიწყეს გამოსვლა და შეკრება. როცა ისინი საკმარისად მოგროვდნენ, ანასტამ მოწვევის მელოდია დაასრულა. ოვალის შუაში ჩადგა, სადაც მომავალი სახლის კედლების ადგილი იყო აღნიშნული და კვლავ ჩაბერა სტვირს, მაგრამ ამჯერად, უკვე სხვა მელოდია გააჟღერა.

სამი დათვი მსწრაფლ გამოეყო ცხოველთა ჯგუფს, ხტომა-ხტომით მიირბინეს ანასტას მიერ ტოტემშემოწყობილ ოვალთან, შემოუარეს გარეშემო, დაყნოსეს ადგილი და თხრა დაიწყეს.

ისინი ცდილობდნენ. ძალიან ცდილობდნენ. უცებ, ორმა პატარა ბელმა თავი ვერ შეიკავა და მათი დედის მიერ ამოთხრილ თხრილში ჩაგორდა... ანასტამ დაბნეულობისგან დაკვრა შეწყვიტა... მოულოდნელად ყველა გაირინდა... მაშინ ძუ დათვმა ერთ-ერთ ბელს ქედში ჩაავლო პირი, უკანალზე დაუტყაპუნა თათი და გამოაბუნძულა თხრილიდან, – ბელი გორგალივით გვერდზე გადაგორდა, ძუ დათვი ასევე მოექცა მეორე ბელსაც, თან დასამინებლად ორივეს შეუღრინა, რომ თხრილს აღარ გაჰკარებოდნენ, შემდეგ გახედა გოგონას სტვირით ხელში და დირიჟორით თათი აიქნია მის მხარეს. დაბნეული ანასტას სტვირმა, – იმ წამსვე დაუკრა...

როცა უკვე სახლის მთელს პერიმეტრზე თხრილი გაითხარა, ანასტამ მელოდია შეცვალა, – გაისმა დაბალი ტემბრის დინჯი, მწყობრი რითმის მელოდია, რისი თანხლებითაც ერთი-ერთმანეთის მიყოლებით, თხრილისკენ მამონტები გამოემართნენ. თითოეულს, ხორთუმით ქვა მოჰქონდა. ისინი ქვებს თხრილში აწყობდნენ და მანამ აგრძელებდნენ თავიანთ მუშაობას, სანამ მთელს პერიმეტრზე თხრილი, ქვებით არ ამოავსეს. მერე, დაბალი ტემბრის რიტმული მწყობრის ბგერები, – ჩიტების ჰიკჰიკის მსგავსი ბგერებით შეიცვალა. მშენებლობის თავზე მოსრიალე მერცხლები, თითქოს ბრძანება

მიიღესო, მოულოდნელად ჰქრებოდნენ, კვლავ მალევე ჩნდებოდნენ, აქა-იქ, თხრილში ჩაწყობოლ ქვებზე სხდებოდნენ და თავიანთი ნისკარტებიდან მათზე რაღაცას აწყობდნენ.

ფროსანთ თავიანთი ნისკარტით საამშენებლო მასალის მცირე რაოდენობის მოზიდვა შეეძლოთ, მაგრამ ისინი უთვალავნი იყვნენ, მოქმედებდნენ ძალზედ მოხერხებულად და თანმიმდევრულად. ამიტომაც სახლის კედლები სტვირის მელოდიის თანხლებით თვალსა და ხელს შუა წამოიშრათ.

როგორც უხუცესებმა ადრე სთქვეს, ანასტას სახლი არ დაუშლიათ თერთმეტი დღის შემდგომ, რადგან მერე გადაწყვიტეს, რომ საკუთარი თვალით ეხილათ, ზამთარსა და ზაფხულში როგორ მოიქცეოდნენ ფუტკრები.

ნუ დამჩაბრებ სტკუთბრ დროს

ქუდს, ბადიმ ანასტაზე მოგონებები არ სტოვებდა. მას ჩაეღიმა კიდეც, როდესაც ერთი შემთხვევა მოაგონდა.

საღამოვდებოდა. ვუდმა პატარა ნაკადულში ფეხები დაიბანა და დასამინებლად გაემზადა, როცა, უცებ ბავშვის ტირილის ხმა შემოესმა. ტირილის კი არა, უფრო – გოდების. ის ხმა საიდანაც მოდიოდა, იქით შებრუნდა და დაინახა, რომ მისკენ ანასტა მორბოდა. მისი სახის გამომეტყველება უჩვეულო იყო:– პირისახე რაღაც შავით ჰქონდა მოსვრილი, ხოლო კაბის გულის ჭრილიდან, თივას გამოეყო თავი. მან კოჭლობით მიირბინა ვუდთან, სახლის ზღურბლზე ჩამოჯდა, თავზე ხელები შემოიჭდო და აქვითინდა...

– ოოი... რა სადარდელებში ვარ ჩავარდნილი პაპუჩი,... პიდაპირ, ჩემი ცხოვრება თვალსა და ხელს შუა მიმოვლდება...

იმ დღიდან, როცა ალანმა პატარას ხელი სთხოვა, გოგონას სურვილი გაუჩნდა, რაც შეიძლება სწრაფად გაზრდილიყო და ყოველ დილით, გაღვიძებისთანავე, ნაკადულისკენ კი არ გარბოდა, არამედ, იღებდა ლარივით სწორ ხარიხას, აყუდებდა კედელზე და საკუთარი სიმაღლის აღმნიშვნელ ნიშნულს ხაზავდა მასზე. მერე, სანამ ნაკადულში ჩადგებოდა, მის ყურეში იხედებოდა და საკუთარ ანარეკლს აცქერდებოდა, არ ეთმინებოდა, როდის გამოებურცებოდა მკერდი მას ისე, როგორც ზრდასრულ გოგონებს ჰქონდათ ისეთი მუძულები, რომლითაც ისინი ახალშობილებს კვებავდნენ.

– წყალი მოსვი ანასტასაჩკა და დამშვიდდი. მომიყევი რა შეგემთხვა.

ანასტამ დოქიდან წყალი მოსვა და ვუდს თავის დარღზე დაუწყო მოყოლა.

– მე, ვიცოდი პაპუჩი, ვიცოდი ისინი, ყველანი რომ ეტრფიან ალანს, იმიტომ, რომ ის ყველაზე ლამაზი და ჭკვიანია. მე განცდებში ვიყავი, რომ სანამ წამოვიზრდები, მოზრდილებიდან რომელიმე გოგონა ალანს თავს შეაყვამ

რებდა. აუცილებლად შეაყვარებდა. აი, დღესაც, როგორც კი მოსალამოვდა, ის გოგონები გორაკიდან დავინახე, მინდვრისკენ რომ მიდიოდნენ და ერთ-მანეთში ჩემს ალანზე როგორ საუბრობდნენ. და, მე მივხვდი, – სანამ გავიზრდები, უკვე აღარ შეიძლება მანამდე მოცდა, უნდა ახლავე ვიმოქმედო მეთქი, – გადავწყვიტე ჩემთვის და მოქმედებაც დავიწყე.

ავიღე ნახშირი, თვალები შევიღებე, როგორც ამას მოზრდილი გოგონები აკეთებენ. მერე, ავიღე ჭარხალი, ღაწვ-ტუჩი შევიღებე, ხალიც კი, აი, რომელიც შუბლზე მაქვს, აყალო მიწა ზემოდან გადავავლისე, – ანასტამ შუბლზე ჩამოყრილი თმა გადაიწია და გადაგლესილი ვარსკვლავა ხალი ვუდს დაანახა.

– ხალის გადაგლესვას რაღატომ შეეცადე ანასტასაჩკა? – იგი ხომ მაინც არ სჩანს, შენი მშვენიერი თმა ფარავს მას, – შეფარული ღიმილით ჰკითხა ვუდმა.

– ფარავს, მაგრამ ნიავი დაბერვისას თმებს მაღლა სწევს და აჩენს მას.

– დაე, გამოაჩინოს. აი მე, მაგალითად, – შენი ხალი ძალიანაც მომწონს! – ვარსკვლავს ჰგავს.

– აააა...., კვლავ ასლუკუნდა ანასტა, – შენ, პაპუჩი, კი მოგწონს, მაგრამ მე სულაც არ მომწონს იგი. ამ ხალის გამო ისე გამოვიყურები, თითქოს დაღიანი ვიყო. დედიკოს შუბლზე ვარსკვლავი არ აქვს, არც მამიკოს არ აქვს, შენც არ გაქვს პაპუჩი ვუდ. მე ვინ დამახატა შუბლზე იგი? ვინ დამამახინჯა ასე?... აააა....

– ანასტასაჩკა, არავისაც არ დაუმახინჯებიახარ შენ, – პირიქით, გაგამშვენიერა. თუკი შენ ადამიანებისთვის სასიამოვნო, სასიკეთო საქმეს ჩაიდენ, ისინი იტყვიან, – აი ეს საქმენი, იმ გოგონამ ქმნა, ვისაც შუბლზე ვარსკვლავის ნიშანი აქვს, ხოლო თუ ცუდ საქმეს ჩაიდენ, იტყვიან, – იმ გოგონამ ქმნა, ვისაც შუბლზე ლაქა აქვს. **ადამიანის იერ-სახე მშვენიერად მაშინ გამოიყურება, როცა მისი საქმენია მშვენიერი.** – ვუდმა ზადიშს თავზე ხელი გადაუსვა და დაუმატა: – თივა რაღატომ მოგიჩანს კაბის გულის ჭრილიდან?

– მე, ორი გორგალი გავაკეთე თივისგან და თასმით შემოვიკარი მკერდზე, რათა მოზრდილი გოგონებივით გამომჩენოდა მკერდი. ტერფების ქვეშ, ფეხსაცმელებშიც თივა ჩავაფინე, მაღალი რომ გამოვჩენილვოყავი. და, აი, ასე გოგოსავით გამოწყობილი, მეც მინდვრისკენ წავედი, სადაც ერთად იკრიბებიან გოგონები და ბიჭები. მივედი თუ არა, დავინახე ალანი ახალგაზრდა ყმაწვილებთან ერთად იდგა, ხოლო მათ შორიახლოს გოგონები შეკრებილიყვნენ და ერთმანეთში საუბრობდნენ, თან ალანისკენ თვალს აპარებდნენ. თავად ალანიც გოგონებისკენ იცქირებოდა, – ანასტამ კვლავ ტირილი დასცხო და ცრემლების ფრქვევით განაგრძო: – მე, ვნახე პაპუჩი, ის უცქერდა, მალულად უთვალთვალებდა. მე ვიცოდი, რომ მალე ისინი წრეში ჩადგებოდნენ, ერთმანეთს ხელს ჩაჰკიდებდნენ და სიმღერ-სიმღერით ფერხულს ჩამოუვლიდნ-

ენ და ამ დროს ერთმანეთს შეაცქერდებოდნენ. მეც მინდოდა, რომ იქ აღმოვჩენილვოყავი, იმ წრეში. მივედი და ამ გოგონების გვერდით დავდექი.

ერთი მათგანი ისე მომაშტერდა, რომ... ჯერ მიცქირა, მიცქირა, მერე კი ისე ახარხარდა, ყველამ ჩემსკენ გამოიხედა და მათაც ხარხარი დამაყარეს. ალანთან მდგომი ყველა ყმაწვილიც ასევე იცინოდა. ოოიი.... როგორი საწუხარი და საჯავრებელი მაქვს, პაპუჩი ვუდ. ვიდექი გაშემებული მარტო, ისინი კი, ხარხარებდნენ და ხარხარებდნენ... დამაცქერდებოდნენ და, – კვლავ სიცილით კვდებოდნენ... ერთ-ერთი სიცილისგან ბალახზეც კი გაწვა, გორავდა და ხარხარისგან მუცელზე ხელს იკიდებდა.

ვუდმა თავი დახარა, ცდილობდა ტუჩზე მომდგარი ღიმილი დაეფარა და ისე ჰკითხა:

– ალანიც დაგცინოდა, ანასტასაჩკა?

– ალანი არ დამცინოდა, პაპუჩიკო ვუდ, სრულიადაც არ დამცინოდა.

მან მე გამტყიპა.

– გაგტყიპა?– გაკვირდა ვუდი, – როგორ თუ გაგტყიპა?

– აი, ასე, გამტყიპა, პაპუჩი ვუდ. ჯერ ჩემთან მოვიდა, ხელი ჩამკიდა როგორც პატარას, – სლუკუნებდა გოგონა, – მე, მე... ისე მინდოდა დიდი ყოფილვოყავი... მან კი... მან მე, როგორც პატარას ისე ჩამკიდა ხელი და ბუჩქებისკენ წამიყვანა. იქ ბილიკზე დამაყენა და მითხრა:– „წადი სახლში, ანასტა, დაიბანე და მეტი აღარ ისულელო.“ მე კი... ვუთხარი, რომ არსად არ წავალ და ეს ყველაფერი დამაჯერებელი რომ ყოფილიყო, ფეხიც კი დავუბაკუნე მიწაზე. მაშინ მან ჩამკიდა ხელი და გამტყიპა. აი, ასე... აი, ასე... და ანასტამ ხელი დაიტყაპუნა გვერდებზე, თან დააყოლა:– ახლა მე, სულ ბედკრული, მიტოვებული, უბედური და უქმრო ვარ...

– მან რა, უკან გამოგართვა თავისი კულონი?– შეეკითხა ვუდი.

– არა, არ გამოურთმევია.

– მაშ, გამოდის შენ კვლავ ქმრიანი ხარ, – დასკვნა გაუკეთა ვუდმა.

– სულერთია, ქმრიანიც რომ ვიყო, ნაცემი და დარდით მოცული ვარ.

– შენ რა, მართლა გტკიოდა, როცა ალანი გტყიპავდა?– ჰკითხა ვუდმა.

– არ ვიცი, პაპუჩი, არ ვიცი, არანაირ ტკივილს არ ვგრძნობდი მე...

– დამწვიდდი, ანასტა. სჩანს ალანმა შენ სიყვარულით გაგტყიპა, რომ აღარ ჩაიდიხო ისეთი საქციელი, მომავალში ხალხის დასაცინის რომ გაგხდის. გამოდის, მან მომავალი დაცინვისგან დაგიფარა შენ.

– სიყვარულით? როცა უყვართ, ასე ტყიპავენ განა?

– ჰო, რასაკვირველია, ეს არ არის მეთოდი, მაგრამ, შესაძლოა ალანმა იმ მომენტში უფრო უკეთესის მოფიქრება ვერ შესძლო. შენ კი, იცი ანასტასაჩკა, – განაგრძო ვუდმა, თან ანასტას მიერ დაგორგლილ თივას მკერდიდან ჰხსნიდა, – ასეთი მცდელობა შენ ზრდასრულობისთვის არ გჭირდება. ისედა-

აც ყოველგვარი მცდელობების გარეშე გაიზრდები. ახლა კი, ჩემო გოგონა, შენ სულ სხვა რამეზე უნდა იფიქრო.

– რაზე, პაპუჩი, რაზე?...

– ჩემს მუხლებზე დაწევი ანასტასაჩკა, მე კი, შენს საყვარელ სიმღერას გიმღერებ, იმას, სიტყვები რომ არ ააქვს...

ანასტამ ვუდის მუხლებზე თავი დადო, კიდევ ერთხელ დაასრულტუნა ცხვირი და პირველივე ნაცნობი ზგერების გაჟღერებისთანავე ნელ-ნელა ჩაიძინა.

მეორე დღეს ანასტამ ვუდთან გახარებულმა და აღზნებულმა მიირბინა. ვუდისკენ მირბოდა და თან შორიდანვე ატყობინებდა:

– ის ჩემს სახლთან მოვიდა. მე, როცა ის ფანჯარასთან დავინახე, მსურდა დავმალვოდი, მაგრამ მერე ისე ჩუმად ვიჯექი, რომ მას გონებოდა, თითქოს სახლში არავინ იყო. ალანი მოვიდა სახლთან და შემოსასვლელის გვერდით ჩამოჯდა. ის ჩამოჯდა, პაპუჩიკო ვუდ და ამბობს:– „მე ვიცი, შენ სახლში ხარ, ანასტა, შენ ძალზედ ჭკვიანი და საზრიანი გოგონა ხარ. მე დაგელოდები, სანამ ლამაზი გოგონა დადგები, დამიჯერე, დაგელოდები, მაგრამ შენ მეტი აღარ დააჩქარო შენი დრო.“ მე კი ვიჯექი, ვდუმდი და უკვე სრულიადაც არ ვბრაზობდი მასზე. მინდოდა გარეთ გაეჭრილიყავი, ჩავბუტებოდი მას, მოზრდილივით მისთვის ლოყაზე მეკოცნა, მაგრამ მე ეს არ ვქენი, იმიტომ რომ ჩემი დრო არ დამეჩქარებინა.

ალანი, კიდევ რამოდენიმე ხანს იჯდა ჩემი სახლის შემოსასვლელთან, შემდეგ ადგა და წავიდა. მე კი შენსკენ გამოვიქეცი, პაპუჩიკო. იცი, სანამ ალანი იქ, ჩემთან იჯდა, ჩემი სახლის კედელზე სამი ყვავილი დახატა – ერთი დიდი, მეორე უფრო მომცრო, მესამე კი სრულიად პაწაწვინტელა. მე ისინი, როცა გარეთ გამოვიქეცი მაშინ დავინახე. ძალიან ლამაზები იყო...

ვუდმა ანასტა გულში ჩაიკრა და ჰკითხა:

– მაშ, შენ, გამოდის უკვე ბედკრული აღარ ხარ და მწარე ჯავრიც აღარ გაქვს, არა?

– ახლა, გახარებული ვარ და რაღაც ისეთის გაკეთება მსურს... უჩვეულოს, ლამაზის, ყველამ რომ უცქიროს მას, იხაროს და ჩემით იამაყოს!...

– ძალზედ მართებული გადაწყვეტილება მიგიღია შენ, ანასტასაჩკა. შენ მომქმედებითი წვა და აღმაფრენისას მშვენიერ ქმნილებათა ქმნა, -აი, მხოლოდ ასეთი ქმედობითაა შესაძლებელი ადამიანური სიყვარულის მოპოვება.

სატყირო ფიქრი

ქუდმა მოგონებები შეწყვიტა და თავისი ბადიშისკენ გაიხედა, რომელმაც ახალი თამაში მოიგონა, ქარავნის სათავეში მიმავალი მამონტის მიმართ:

– ანასტა, შენი გართობით მამონტი დიდ დამაბულობაში გყავს. განა კა-

რგია ასე მოექცე უწყინარ და კეთილ ცხოველს?

– მე, პაპუჩიკო ვუდ, სასიამოვნო დამაბულობაში მყავს მამონტი, თამაში სევდიან აზრ-ფიქრს უფანტავს მას. აი, შენც ხომ გადაატინინე ყურადღება სევდიანი აზრ-ფიქრისგან, პაპუჩიკო ვუდ, – ატიკტიკდა ანასტა.

– ჰო... ახლა ბევრს აქვს სევდიანი აზრ-ფიქრი. მათი გამჩენი მიზეზიც არის. განა შენ, ანასტასაჩკა, სევდიანი აზრ-ფიქრი არ გაქვს?

– არა, პაპუჩი ვუდ!

გამოდის, შენ არ გესმის, ჩვენი გვარ-ტომის უფროსი ადამიანები რისგან არიან დადარდიანებულები?

– მესმის პაპუჩი ვუდ. ისინი იმიტომ დარდობენ, რომ გამყინვარება მოგვადგა. სიცივისგან ბევრი მცენარე კვდება. სხვადასხვა სოფლის ადამიანებს საკუთარი სივრცის მიტოვებამ მოუწიათ, ხოლო საით და რამდენი უნდა იარონ, – არავინ უწყის.

– მართალია..., დაფიქრებით ჩაილაპარაკა ვუდმა, ხოლო ბადიშს, მისი პასუხისგან ცოტათი გაკვირვებულმა ჰკითხა:– შენ, რა, სევდას არ გგვრის ჩვენი საგვარეულო სივრცის მიტოვება ანასტასაჩკა?

– მე არ ვდარდობ პაპუჩი ვუდ. დამორებისგან, როგორც კი სევდიანი აზრ-ფიქრი გამიჩნდა, მე, მაშინვე უარყავი იგი და ახლა ჩემში სევდა აღარ არის, – კვლავ მხიარულად ატიკტიკდა ანასტა და თან მამონტის ხორთუმზე ქანაობდა. მამონტი ვუდის გვერით მიაბიჯებდა ისე, თითქოს ესმოდა იმის აუცილებლობა, რომ ანასტა ვუდის გვერდით უნდა ეტარებინა, რათა მათ ერთმანეთში საუბრის საშუალება მისცემოდათ.

ბადიშის პასუხმა ვუდი გააკვირვა და თან დააინტერესა, ნეტა რა იდუმალი ხერხით შესძლო მან სევდიან აზრ-ფიქრებთან გამკლავება? და, მან შეკვითხა:

– ანასტასაჩკა, მომიყევი ერთი, როგორ მოახერხე სევდიანი აზრ-ფიქრის უგულვებელჰყოფა, რა საშუალებით?

– მარტივად, პაპუჩი ვუდ, – მარტივი მეთოდით. მე, ჩემი სამშობლოს სივრცეში დარჩენა გადაწყვიტე.

– დარჩენა? გადაწყვიტე? მაგრამ შენ ხომ არ დარჩი, შენ ხომ ჩვენთან ერთად მოდიხარ და შორდები მას, ანასტასაჩკა...

– ჯერ ვშორდები, რადგან ყველას შორ გზაზე გაცილებთ. ჰოდა, როგორც კი აღმართს ავივლით, რომლის წვერო შორიდანაც მოსჩანს, უკვე შუადღე იქნება. მერე, უკან დასაბრუნებელ გზას უნდა შევუდგე, რათა სამშობლოში საღამომდე ჩავასწრო.

დილა გათენდება და გამახარებს იგი. თავად, ახლაც ეხარობ მე. წარმოდგენილი მაქვს, – სამშობლო, როგორ გაიხარებს ჩემით!

ვუდი არ შეუშფოთებია ბადიშის სიტყვებს, რადგან იფიქრა, რომ გოგონა ხუმრობდა, ან მომავალი თავისი დაბრუნება ჰქონდა წარმოდგენილი, რათა სევდიანი აზრ-ფიქრები განადევნა. ვუდმა, საზრიანი გოგონასთვის მხარის აბმა გადაწყვიტა და მიუღო:

– ჰო... მთელი სივრცე გაიხარებს შენით..., მაშ, იქ რას გააკეთებ შენ მარტო?

– უპირველეს ყოვლისა, ჩემი ყვავილნარის გვერდით, მიწისგან და ბალახისგან გორაკს მოვაწყობ,– ატიკტიკდა ანასტა,– დაე, გორაკმა გამყინვარებას საშუალება არ მისცეს, ჩემს საყვარელ ყვავილნარს დაუბეროს. როცა ყვავილი გაიშლება, მე მის გვერდით უნდა ვიყო. თუკი არავინ იქნება მის გვერდით, ძალიან მოიწყენს ყვავილი.

„რისთვის და ვისთვის აყვავადი მე,– იფიქრებს ყვავილი,– თუკი არავინ გაიხარებს ჩემი სილამაზით. ამიტომაც ვიქნები მე მის გვერდით და გავიხარებ!

– ყვავილი დაასრულებს ყვავილობას, ანასტასაჩკა, დადგება ყინვები ადრე რომ არ ყოფილა ისეთი. სიცივის დრო-ჟამს ბევრი მცენარე გახარებას ვერ შესძლებს. ჩვენი საგვარეულო მამულის სივრცეში უზარმაზარი გამყინვარების ჟამი დგება,– თითქოს თავისთვის მსჯელობსო ვუდი და თან იმ გორაკს შეუდგა, ანასტამ რომელზეც მიანიშნა,– ჰო..., გამყინვარება დადგება...

– *მე შევაჩერებ გამყინვარებას პაპუჩიკო ვუდ,– მოულოდნელად წამოისროლა პატარა გოგონამ, მამონტის ხორთუმიდან ჩამოხტა და აღტყინებულმა განაგრძო ტიკტიკი: მართალია, ჯერ არ ვიცი როგორ, მაგრამ აუცილებლად შევაჩერებ მას. იქ, სამშობლოში, რაიმე მიმანიშნებს მე, თუ როგორ უნდა შევაჩერო იგი. მე ვგრძნობ, ძალიან... ძალიან ვგრძნობ, რომ რაღაც მიმანიშნებს და მეც შევძლებ.*

იქაა, სამშობლოშია მინიშნება. იგი ნამდვილად არის, მაგრამ ყველანი მიდიან. არავინ დაფიქრდა მასზე... ახლა კი მინიშნება აღარავისთვისაა. ყველამ იფიქრა იმაზე, თუ როგორ წავიდეს, თავი ყინვას როგორ დააღწიოს. იმაზე კი არავინ მოისურვა ფიქრი,– მინიშნებასთან ერთად როგორ დაეძლია მყინვარება, გადაეწია იგი. განა შეკრებებზე ხშირად არ ამოზბდი პაპუჩიკო ვუდ, რომ:–საჭიროა ფიქრო?

ვუდი ადგილზევე გაქვავდა, ქარავნის წინამძღოლი მამონტიც დადგა. მის კვალდაკვალ მიმავალი მამონტებიც დადგნენ.

მოდგმის ჭალარა მამამთავარი ყურადღებით შესცქეროდა საკუთარ ბადიშს და დუმდა...

* იქნებ ანასტასი მიგვანიშნებს, რომ „მიტოვებულ“ საკუთარ ეზო-კარს დავუბრუნდეთ და სასწრაფოდ აღვადგინოთ ჩვენი-ჩვენი საგვარეულო მამულები და საკუთარ ჰექტარში ყველამ ჩვენი ტყის ტვერი გავაშენოთ?!... ც.გ.

ის, რაც ვუდმა წუთის შემდგომ გააკეთა, ვერც საკუთარ თავში და მი-
თუმეტეს ვერც სხვების წინაშე,– მან ვერასდროს მოუძებნა ახსნა.

ვუდმა, უკან ჩამომდგარ ქარავანს ნიშანი მისცა, რათა წინ გაეგრძელები-
ნა გზა. ანასტას კი უთხრა:

– ქარავნის ბოლოში, ერთი მამონტი,– კოჭლობით მოემართება. წინამ-
ძლოლი მამონტის ხვადი შვილია იგი. შენ იცნობ მას და თანაც იგი,– ყველაზე
მეტად გემორჩილება შენ. ანასტა, პაპური, თან წაიყვანე იგი და როცა ძალიან
აცივდება, მასზე ამხედრდი, ჩვენს კვალს დაადექი და შენ დაგვეწევი კიდეც.

გმადლობთ, პაპურიკო ვუდ,– სიხარულით შესძახა გოგონამ, წელზე შე-
მოჰხვია ხელები, მიეკრო მის ბარძაყებს და კვლავ გაუმეორა,– გმადლობთ!

– რა ვუთხრა, როგორ ავუხსნა მათ, თუ რა ჩაიფიქრე შენ, დედასა და მა-
მას,– შენს მშობლებს...

მე, თავად შევატყობინებ, როგორც კი შინ ჩავალწევ. ახლა არაფრის თქმა
არ არის საჭირო. ნახვამდის, პაპური ვუდ.

ანასტამ ხტუნვა-ხტუნვით მიირბინა ქარავნის ბოლოში მიმავალ მამონ-
ტთან. ვუდმა მზერით გააცილა ბადიშის მიმავალი სილუეტი.... ის, თითქოს
ვერ აცნობიერებდა მომხდარის არსს, ისე განაგრძობდა გზას... და, რაღაცა
დროით მის თავში, მართლაც არანაირი აზრ-ფიქრი არ აღწევდა. *მხოლოდ,
რამოდენიმე საათის შემდგომ საკუთარ თავს კითხვა დაუსვა ვუდმა:–
„ნეტავ, რატომ მივეცი თანხმობა?“... მერე ანასტას ნათქვამი წამოუტივტივ-
და,– „საჭიროა ფიქრი“, „არავინ იფიქრა გამყინვარება როგორ გაეჩერებინა“...
ნამდვილად არავინ იფიქრა. არავინ. ის მარტოა! შემდეგ კი ხმამაღლა თქვა:*

– მე, სწორად მოვიქცევი.

მამონტი დანი

1 არავნის ბოლოში მამონტი დანი, ოდნავ კოჭლობით მოაბიჯებდა. აღნა-
გობით და სიძლიერით, თავის მამას ჰგავდა, რომელიც,– მამონტთა წინა-
მძლოლი იყო.

მამონტი დანი, ჯერ კიდევ როცა სრულიად პატარა იყო, მთიდან ჩამო-
გორებულმა ქვის ლოდმა, მას ფეხი დაუზიანა. ადამიანებმა მას ფეხზე ჯოხი
თოჯებად მიამაგრეს, რათა ძვალი ერთმანეთს სწორად შეზრდოდა. ამის გა-
მო დანს, მრავალი დღე მოუწია მარტოდ-მარტო წოლა. აი, მაშინ დაიწყო გუ-
ლითადი მეგობრობა მამონტს, ანასტასა და პატარა კნუტს შორის, რომელიც
გოგონას თან დაჰყავდა.

პატარა ანასტა ხშირად მოინახულებდა ხოლმე მწოლარე ფეხგადახვე-
ულ მამონტს. მიჰქონდა მასთან ნუგბარ-ნუგბარი და ბალახზე წამოწოლილს
აღერსიანად ებასებოდა, თან მას გვერდზე ზემოდან კნუტს დაასვამდა, რო-

მელსაც ასწავლიდა, მომბეზრებელი მუშაობები და ბუზები, როგორ მოეცილებინა მისთვის.

რაც მთავარია, ანასტა მათთან საუბრობდა. ასწავლიდა მათ ისე, როგორც ასწავლიან დიდები საკუთარ ბავშვებს.

დასვამდა თუ არა კნუტს მამონტის ფერდზე, ანასტა მათ წინაშე დგებოდა, პატარა თითს ცისკენ აიშვერდა, საკუთარ მზერასაც მისკენ მიმართავდა და წარმოსთქვამდა სიტყვას, – „ცა“, „ღრუბელი“, „მზე“. შემდეგ მუხლებზე დგებოდა, ბალახს ხელს გადაუსმევდა და ალერსიანად წარმოსთქვამდა, – „მწვანე ბალახი“, მერე ყვავილზე იტყოდა, „ყვავილი სურნელოვანია“, – და დაეწოსავდა.

მამონტი და კნუტი გულდასმით ადევნებდნენ თვალყურს გოგონას მოძრაობებს. რამოდენიმე დღის შემდეგ, რა დროის მანძილზეც გოგონა მათ ასწავლიდა და სიტყვებს რეგულარულად უმეორებდა, – განსაცვიფრებელი რამ მოხდა... როცა ანასტამ სიტყვა „ცა“, „ღრუბელი“, „მზე“ წარმოსთქვა, – პატარა მამონტუკამ და მასთან ერთად კნუტმა, – ორივემ თვალები ზეცისკენ მიმართა. სიტყვა „ბალახზე“, ორივემ დაბლა დახედა მიწას. ხოლო „ყვავილი სურნელოვანია“ – ზე, კნუტი, მამონტის ფერდიდან მიწაზე ჩამოხტა და ყვავილს დაუწყო ყნოსვა, როგორც ამას გოგონა აკეთებდა.

თავის სწავლებას ცხოველებთან გოგონა მაშინაც აგრძელებდა, როცა მამონტი გამოჯანმრთელდა. გოგონას მოსწონდა, როცა თავის ოთხფეხა მეგობრებს, ყოველი სიტყვის მნიშვნელობას აცნობდა, რომელიც კი გაგებული ჰქონდა უფროსებისგან, ხოლო ახალგაზრდა მამონტს და კნუტს მოსწონდათ კეთილი გოგონას მათდამი ყურადღება. ისინი, როგორც დამჯერი მოწაფეები, შუადღის ჟამს მიდიოდნენ ანასტას ყვავილნართან. ამ დროს გოგონაც ჩვეულებისამებრ გამოჩნდებოდა ხოლმე და თავის აღსაზრდელებთან ატარებდა მორიგ გაკვეთილს. თუკი რაღაც მიზეზის გამო, გოგონა არ გამოჩნდებოდა, ოთხფეხა მეგობრები საათობით ელოდნენ თავიანთი მეგობრისა და მასწავლებლის გამოჩენას ან თავად გაეშურებოდნენ მის მოსაძებნად.

როცა ანასტა ექვსი წლის შესრულდა, მამონტი დანი, ასევე წლებმომატებული, ზრდასრულობისას თავის ჯიმ-ჯილას გარეგნულად ემსგავსებოდა, მაგრამ მისი ქცევა სხვა მამონტების ქცევისგან მნიშვნელოვნად განასხვავებოდა.

მოდგმის მამამთავარმა და ანასტას პაპუ ვუდმა, პირველმა შენიშნა, რომ მამონტ დანს ადამიანური მეტყველება ესმის. ამ დასკვნის დასტურს, ერთი მოვლენა უსწრებდა წინ.

ვუდი, ტოტემგაშლილი ხის ძირში იჯდა და კენკრისთვის წკნელისგან კალათს წნავდა. ანასტა ხშირად იმყოფებოდა პაპუსთან ერთად, მას უყვარდა მის მიერ მონათხრობი ამბების მოსმენა, მის ყველა საქმიანობაში ჩაწვდომა

და ამჯერადაც მის გვერდით იმყოფებოდა. ენატლიკინა ბადიში სწრაფად და შთაგონებით ჰყვებოდა კენკრის კრეფასა და შეგროვებასთან დაკავშირებულ საკუთარ შეხედულებაზე. ითხოვდა, მოწნული კალათი ლამაზი ყოფილიყო,— მაშინ მასში მოთავსებული კენკრაც გემრიელი იქნებოდა,— ამბობდა ის.

ამ დროს ვუდმა შეამჩნია, რომ მათგან ათ ნაბიჯზე მდგარი მამონტი დანი, ანასტას უცქერდა და მის საუბარს გულდასმით უმენდა, თითქოს ბადიშის მიერ ნათქვამი სიტყვების მნიშვნელობა და აზრი ესმოდა. — „ეტყობა მას, გოგონას ხმის ტემბრი და მისგან წამოსული ენერგია მოსწონს“— გაიფიქრა ვუდმა... ამ დროს შეამჩნია, რომ ვარცლში, სადაც კალათის მოსაწნავი წკნელები ღებებოდა,— წყალი დალუღლიყო და ვუდმა ანასტას უახლოესი წყაროდან ცოტა წყლის მოტანა სთხოვა. მაგრამ მისთვის სამსახურად გამეცადინებულმა და დამჯერმა ბადიშმა არ იჩქარა პაპუს თხოვნის შესრულება. მხოლოდ მამონტის მხარეს შებრუნდა და სწრაფად უთხრა მას:— „დან, წყაროდან წყალი მოიტანე,“— და, თითქოს არაფერიყო ისე, გააგრძელა თავისი შთამაგონებელი საუბარი კენკრასა და კალათზე.

მამონტი მორჩილად შებრუნდა და წყაროს მიმართულებით ზანტად გადადგა ერთი—ორი ნაბიჯი, რომ ამ დროს ანასტამ კიდევ ერთი ფრაზა გასძახა:— „ჩქარა დან,“— და უზარმაზარი მამონტი გაიქცა!

ვუდი მიხვდა, რომ დანი სხვა მამონტებისგან განსხვავებით, უბრალოდ კი არასრულებს განსაზღვრულ ბრძანება-მითითებებს, არამედ მას სიტყვის მნიშვნელობაც ესმის და უფრო მეტიც, მთელი წინადადების შინაარსიც ესმის.

მამონტმა ხორთუმით ცოტაოდენი წყალი მოიტანა და გოგონას მითითებით წნელებჩაწყობილ ვარცლში ჩაუშვა.

— გმადლობ, ყოჩაღ,— შეაქო ანასტამ მამონტი და დაუმატა:— სადამოს არ დაგავიწყდეს ჩვენი ყვავილნარის მორწყვა. მანამდე, ტყეში წადი, ჭამე რამე, ხომ ხედავ,— მე დაკავებული ვარ... მამონტმა გოგონას პასუხად თავი დაუქნია და ტყისკენ გაემართა.

„სად არის ადამიანისადმი ცხოველთა სამყაროს მხრიდან მომსახურების ზღვარი?“— გაიფიქრა ვუდმა,— სადამდე, რა ხარისხამდე შეუძლია ადამიანს მართოს ისინი? აი, ადამიანმა ბოროტად გამოიგონა, ყველანი ალტაცებაში მოდიან გამონაგონით, მისი გამოყენების სხვადასხვა ვარიანტებს იძიებენ. *მაგრამ უკვე გამოგონილი და ბევრად უფრო სრულყოფილია, ვინემ ბორბალი,— ცოცხალი ნადირ-მხეცნი,— რომელთა შესწავლაც სრულიად შეუწყვეტელ ჩვენ. კარგად იცნევა კი ჩვენი მოდგმა? რასთან შეიძლება მიიყვანოს ადამიანი მის გარეშე, ცოცხალ ბუნებაში არსებული მთელი მრავალსახეობების შესაძლებლობისა და დანიშნულების უცოდინრობამ?..“*

ასე მსჯელობდა ვუდი და მის სულში ასეთი აზრ-ფიქრის მოსვლის გამო შემფოთება ისადგურებდა.

არ დანებდე სამშობლომ, მი შინთან კბრ

მანმა თვალი მოჰკრა თუ არა მისკენ გამოქცეულ ანასტას,- სიხარულით დაიწყო თავის ქნევა, ყურების პარტყუნი და გაჩერდა. უზარმაზარმა მამონტმა გოგონასკენ გაიშვირა თავისი ხორთუმი და მისი წვერო ოდნავ შეახო პატარას მხარს. ანასტამ ხორთუმის წვეროს ორივე ხელი ჩასჭიდა, ღაწვი მიადო, ხელი ალერსიანად მოუთათუნა, მერე მხიარულად უბრძანა „მომყევით“, შებრუნდა და ხტუნვა-ხტუნვით უკან, მიტოვებული საგვარეულო სივრცისკენ გაემშურა.

მამონტიც აჩქარებით შებრუნდა და ანასტას კვალდაკვალ წაბაჯბაჯდა. როცა ანასტა დაიღალა, მან მამონტი ხელის მოძრაობით შეაჩერა, ხორთუმზე აფოფხდა და თავზე მოექცა. როცა მამონტის თავიდან ზურგზე გადაინაცვლა, ანასტამ კნუტი შენიშნა, რომელიც დიდი ხანია, დიდ კატად ქცეულიყო, მაგრამ ძველებურად სახელად „კნუტი“ შემორჩა. იგი გოგონას ფეხზე გაეხახუნა და აკრუტუნდა, რითიც მის მიმართ,- თავისი სიხარული და ერთგულება გამოხატა.

მიტოვებული დასახლების საგვარეულო მამულში,- სამეულმა გვიან საღამოს ჩააღწია. ანასტამ დანი იალალზე (სამოვარზე) გაუშვა, თავად თავის პატარა თიხის სახლში შევიდა, სიბნელეში, გზა გაიკვლია სურნელოვანი თივით დაფენილი ქვეშაგებელისკენ, მასზე მიწვა და მაშინვე ჩაეძინა.

ანასტამ გარიჟრაჟზე გაიღვიძა. ის თვალმოჭუტული და მკლავებგამოლილი გამოენთო სახლიდან, საკუთარი სხული ალერსიანი და თბილი მზის სხივებს მიუშვირა. მიიღო თუ არა მზის აბაზანები, გოგონა პატარა მდინარისკენ გაიქცა და გარბენით ტყაპანი მოადინა მისი პატარა ყურის გამჟვირვალე წყალში.

ცივმა ნაკადულის წყალმა დასუსხა ანასტას სხეული, მაგრამ ის ჭყუმბალობდა და აღტაცებული კისკისებდა. შემდეგ გამოვიდა წყლიდან, ნაპირზე ხტუნავდა და ბზრილებდა, გეგონებოდა არ იცოდა სად და რაზე დაეხარჯა მასში პირთამდე სავსე უჩვეულო ენერგია... მერე გორაკზე აირბინა.

ცივი ქარი უბერავდა. გოგონამ წელზე თავსაფარი შემოირტყა და მისი თავისუფალი ბოლო მხარზე გადაიგდო. მდუმარედ გასცქეროდა იმ მიწა-წყალს, სადაც სულ ცოტა ხნის წინ მისი მოდგმა ცხოვრობდა. სადაც სულ ახლახანს უამრავი ფრინველი ჭიკჭიკითა და გალობით, მწერები ბზუილითა და ჭრიჭინით სამშობლოს სივრცეს რომ ავსებდა, ახლა რაღაც განწირულ სიჩუმეს მოეცვა იგი...ალაგ-ალაგ ღამის სუსხისგან გათეთრებული ბალახი მო-

სჩანდა. ბაღებში ხეები და ბუჩქები არ ჰყვავდა, მათი ფოთლები, თითქოს გამოუსავლიანობის გამო დაგრეხილიყო.

და, დამთრგუნველი სიჩუმით გარემოცული მშობლიური სივრცე, ჭკობაშეპარული ბუნება, მაგრამ ჯერ კიდევ ცოცხალი მრავალსახეობები პატარა გოგონას გაუგებლად მიყურადებოდა. და, მოულოდნელად, გარემომო ყოველივე შეერთა, როცა... როცა დამთრგუნველ სიჩუმეს თითქოს თბილ სხივად გაერქო თავდავიწყებული და დამაჯერებელი შემახილი:

– ე..ჰე..ჰეი..! ე.. ჰე.. ჰეი..! – გასძახა ანასტამ სივრცეს დამთრგუნველი სიჩუმის ჯიხაზე. – არ დანებდე სამშობლოვ! მე – ანასტა ვარ! სამშობლოვ! მე, – შენთან ვააარ!

მან გორაკიდან თავისი ყვავილწარისკენ მიზანსწრაფულად ჩამოირბინა, სირბილისას გზა და გზა ხეების ტანს ეხებოდა, ბუჩქების ფოთლებს ეალერსებოდა.

– ე.. ჰე.. ჰეი..! – კვლავ დასჭექა მან, დამზრალ ფოთლებიანი ბებერი ვაშლის ხის ტანს, – გარს შემოურბინა.

– პატარა გოგონას წვრიალა, ხმამაღალი და მხიარული ხმა საგვარეულო სივრცის დამთრგუნველ სიჩუმეზე იმარჯვებდა და, მოულოდნელად მის ხმას მეორე, დაბალი ტემბრის, მძლავრი ბანის ჟღერადობა შეუერთდა, – ანასტას ძახილზე იალაღიდან მამონტი დანი მორბოდა. მორბოდა და გზა და გზა რაც ძალი და ღონე ჰქონდა ბუბუნებდა.

გოგონას გვერდით, ასევე ხმამაღალი, გაბმული „მიაუ...მიაუ...მიაუ...“ ისმოდა, – ეს კატა, – სახელწოდებით „კნუტი“ მხარს უჭერდა ანასტას.

ანასტა, იმ ყვავილწართან შეჩერდა, რომელსაც ისე უვლიდა, როგორც დასახლების ყველა ბავშვი უვლიდა საკუთარ ყვავილწარს. ანასტას ყვავილწარის ერთ კიდეში ბალახი ყინვისგან შექადარავებულიყო, ყვავილები დამჭკნარიყო, – მხოლოდ გოგონას უსაყვარლეს ყვავილზე შემორჩენილიყო ერთი, ჯერ გაუშლელი კოკორი. იგი მიწისკენ ისე დახრილიყო, თითქოს გაშლა გადაეფიქრებინოს. მაგრამ თავდახრილი კოკორის დანახვისას ანასტა არ დასევდიანებულა, პირიქით, ის შესცქეროდა მას და ილიმოდა. არ დასევდიანებულა იმიტომ, რომ თავის წარმოდგენაში მისი უსაყვარლესი ყვავილი, თავდახრილი კი არა, – არამედ მთელი სიმშვენიერით გაშლილიყო.

ანასტამ, უკვე სიმჭკნარისკენ მიდრეკილი ყვავილის წინ ჩაიმუხლა და მშვიდი ალერსით მოუწოდა მას:

– ჰეი, ყვავილო... მე აქ ვარ... გაიღვიძე!

საჩვენებელი თითი პირში ჩაიდო, წამით გაიჩერა, მერე პირიდან გამოიღო, ზე აღმართა და განსაზღვრა, ყვავილს რომელი მხრიდან უბერავდა ცივი ქარი. როცა ჰაერის ცივი ნაკადის მიმართულება განსაზღვრა, ყვავილს გვერდულად წამოუწვა იმ მხრიდან, რათა საკუთარი სხეულით გადაღობოდა

ცივ ქარს. ცივი ჰაერის ნაკადი პატარა სხეულს გვერდს მაინც უვლიდა, სუს-ხავდა ყვავილის ფურცლებს და არ აძლევდა მათ გაშლის საშუალებას. მოულოდნელად ცივი ნაკადი შეწყდა, უფრო მეტიც, ანასტამ ზურგზე სითბო იგრძნო. ის შემობრუნდა, მამონტი დანი მის ზურგს უკან გვერდულად გაწოლილიყო და თავისი უზარმაზარი სხეულით მათ, ანასტასაც და მთელს მის ყვავილნარსაც ცივი ქარისგან იფარავდა.

– ყოჩაღ შენ დან! ჭკვიანი ხარ! – გახარებულმა შესძახა ანასტამ.

ჩაეჭიდა ბალანს და აძვრა მამონტი დანის ზურგზე. მერე შებრუნდა რა გამყინვარების მხრიდან მობერილი ქარისკენ, გამარჯვებისგან გახარებულმა დასჩქეპა თავისი „ე...ჰე...ჰე...ჰეი!...“ – შემობრუნდა მეორე მხარეს და ხელები დაუქნია, თითქოს ვიღაც უხილავს უხმობს და მოუწოდებსო. მამონტმაც ასწია ხორთუმი მაღლა და მოწოდებით დაიქუხა, კნუტმაც მოწოდებით დაიკნავლა.

ცივი ქარი მიწელდა, ხოლო რამდენიმე ხნის შემდეგ კვლავ განახლდა, ოღონდ ახლა საპირისპირო ტემპერატურით დაუბერა. ქარი თბილი ჰაერის ნაკადით ყვავილს, მამონტს, მასზე დამდგარ გოგონას და კნუტს ეფერებოდა. იშვიათ ფრინველთა გალობა ესალმებოდა მაცოცხლებელ საჰაერო ნაკადს.

რამდენიმეჯერ შეებრძოლა ანასტა ცივ ქარს, რომელიც გამყინვარების მხრიდან ჰქროდა და კვლავ თავის ყვავილთან მირბოდა ის. როგორც კი ქარი დაბერვას იწყებდა, როგორც წესი, ყოველ ჯერზე ყვავილნართან მამონტი წვებოდა და გზას უღობავდა სიცივეს.

შემდეგ დადგა დღე, როცა გაცოცხლებული ყვავილი გაიშალა. ყვავილნართან მირბენილმა ანასტამ, ყვავილის წინ ჩაიმუხლა, მსუბუქად შეეხო მას და ყვითელ-წითელ ფურცლებს აკოცა. მერე, ორი ნაბიჯით უკან დაიხია, დატკბა მშვენიერი სასწაულით, არაჩვეულებრივი სილამაზის ქმნილებით – მისი ყვავილით. საიდანღაც, შიგნიდან წამოსული, თავს დამტყდარი ენერგიისგან ერთ ადგილზე ვერ ჩერდებოდა. აღტყინებული ანასტა, ჯერ ადგილზე ხტუნავდა, შემდეგ მისი ხტუნვა უჩვეულო, იმპროვიზირებულ ცეცხლოვან ცეკვაში გადაიზარდა. მამონტი დანიც კი ცდილობდა აცეკვებას, – ერთი ფეხიდან მეორეზე დააბოტებდა. კნუტიც ხან ზურგზე ეცემოდა და წამოხტებოდა, ხან კუდის გარშემო ტრიალებდა, ხოლო მათ, თბილი ნიავის მემკვიდრით ცოცხალი ყვავილი ყვითელ-წითელი ფურცლებით თავს უქნევდა.

და... მოულოდნელად, ანასტა შეჩერდა. მან, მთაზე შემომდგარი ორი ყმაწვილი დალანდა.

ძმები – უბოროტო საპირისპირონი

მრივე ახალგაზრდა ერთი სიმაღლის და ათლეტური აღნაგობის იყვნენ. გარეგნულად ძალიან ჰგავდნენ ერთმანეთს, მხოლოდ თმისა და თვალების ფერით განსხვავდებოდნენ. ერთი, – ნათელთმიანი და ცისფერთვალება იყო, მეორე, – მუქთმიანი და შავთვალება. ისინი, რამდენიმე ხანს ერთ ადგილზე იდგნენ, თითქოს ანასტას საშუალება მისცეს მათ მოულოდნელ გამოჩენას შეჩვეოდა. მერე, – გოგონას აუჩქარებლად მიუახლოვდნენ.

– გამარჯობა გოგონავ! – მიმართა მუქთმიანმა, – შენ, გოგონავ, საჭიროა სწრაფად იმოქმედო. შენ, ინტუიციურად იგრძენი, რომ ძალგამს გამყინვარების შეჩერება, რომ შენში არის ენერგია და უნარის შემწე ძალა, – შეცვალოს ღმერთის პროგრამა. ეს, რასაკვირველია შეუძლებელია, მაგრამ შენ, ამ ძალთა მოძიებას მაინც დაიწყებ და მეც, ადამიანის შესახებ უფრო მეტს შევიტყობ, ვინემ ვუწყი. მე მზად ვარ, სამყაროს მოწყობაზე მოგიყვე შენ და შენს ნებისმიერ კითხვას პასუხი გავცე, ოღონდ, გოგონავ, უფრო სწრაფად უნდა იმოქმედო შენ.

ანასტამ პასუხის გაცემაც ვერ მოასწრო, რომ მეორე ყმაწვილმა დაიწყო საუბარი.

– გამარჯობა ანასტა. შენ ლამაზი და სათნო ხარ, მშვენიერი, როგორც ყველა საუკეთესო ქმნილება დიდებულ პლანეტა დედამიწაზე. ჩემმა ძმამ, სამყაროს მოწყობის შესახებ ბევრი რამ იცის, მაგრამ, ვფიქრობ, რომ შენ, – უფრო საკუთარ თავს უნდა უსმინო.

– კეთილი დღე და სასიამოვნო ნათელი ზრახვები თქვენ, – როგორც იქნა შესძლო მისალმებოდა ახალგაზრდა ძმებს ანასტა.

– სდექ! – შეაწყვეტინა, მუქთმიანმა ანასტას, – აი, ყოველთვის ასეა, მძაგს ჭკულის დარიგების, დაუფიქრებელი, ჩლუნგი სიტყვების მოსმენა. ჩვენ აქ, ორნი ვართ, – მე მუქთმიანი ვარ და, რატომ მისურვებენ ნათელ ზრახვებს?

მე, მუქი ვარ, ამიტომაც, აზრ-ფიქრი ჩემი კუშტი და აგრესიულია. მე, ასეთი ვარ და ღვთიურ პროგრამაში ჩემი დანიშნულებაც ასეთია! – ამის თქმისას, უფრო და უფრო ცხარდებოდა მუქთმიანი. – თუკი, დოკლაპია ნათელთმიანივით, – ნათელი ზრახვების ვიქნები, მაშინ მე, – მე აღარ ვიქნები. გოგონა, ერთიც ვნახოთ და მე რომ აღარ ვიყო, აცნობიერებ? – შენს წინაშე მარტო უნდილი ნათელთმიანი აღმოჩნდება. ჩვენ კი, ორნი ვართ! – გესმის გოგონავ? და, ამიტომაც შენ, მხოლოდ ნათელზე არ უნდა ილაპარაკო. წაიღე უკან შენი აზრ-ფიქრი, თუკი შენს სიტყვებს იქით მხოლოდ ისინი არიან, მაშინ შენი სიტყვები უბრალოდ გაზეპირებულნი გამოვა და ისინი თუთიყუშის ბგერებს დაემგვანება.

თუკი ჩემმა მოსალმებამ თქვენ გაგანაწყენათ, მაშინ მე შევცვლი მას და უბრალოდ გეტყვით თქვენ: „გამარჯობათ“,– მიმართა ანასტამ.

– ასე უკეთესია, თორემ თქვენ, ნათელმოსილებს...

– ვინ ხართ?– დაინტერესდა ანასტა.– რომელი გვარ-ტომისა და მოდგმის? მე, ადრე არასდროს მინახიხართ.

– რასაკვირველია, არ გინახივართ. ჩვენ არასდროს არავის ვუნახივართ. მაგრამ ჩვენი გამოვლინებები ადამიანთა საქმენს ყოველ წამს თან სდევს.– სწრაფად წარმოსთქვა მუქთმიანმა ყმაწვილმა.– დიახ, ყოველ მათგანის ქმედობაშია. ჩემი გამოვლინებები, რასაკვირველია უმეტესწილად,– ისინი გრანდიოზულია. მთელი კაცობრიობა, კატასტროფიდან კატასტროფამდე ჩემს მიერ გამოვლენილი ენერგიების გადალახვით ცხოვრობს.

– შეჩერდი, ჩემო მუქთმიანო და ნიჭიერო ძმავე,– დაიწყო ნათელთმიანმა საუბარი,– ჩვენ ხომ ჯერ, არც კი წარვუდევით გოგონას.– მერე, შებრუნდა გოგონასკენ და განაგრძო:– ანასტასაჩკა, შეეცადე, ჩემს მიერ ნათქვამს ჩასწვდე: *ჩვენ, მე და ჩემი ძმა ერთად,– სამყაროს ენერგიათა ორ კომპლექსს წარმოვადგენთ. მთელი უკიდევანო სამყაროს სივრცე ენერგეტიკული არსითაა შევსებული. როცა ღმერთი ადამიანს ჰქმნიდა,– მან ყოველი არსისგან თანაბარი რაოდენობის ენერგია აიღო, ამოუცნობი ხერხით ისინი თავის თავში დააბალანსა და მის მიერ შექმნილ ადამიანს ასე გადასცა. მთლიანი, თავის თავში დაბალანსებული ენერგიებით შექმნა ადამიანი.*

როცა ეს მოხდა, ჩვენ ყველამ გავაცნობიერეთ,– რომ სამყაროში ყველაზე ძლიერ არსს,– ადამიანი წარმოადგენდა. ამიტომაც იწოდება ის, არა არსად, არამედ ადამიანად. მაგრამ რაშია მისი ძალა, როგორია მისი შესაძლებლობები და აქვს თუ არა მის შესაძლებლობებს მზღვარი,– უცნობია. და იგი, მისი ძალმოსილება მთელი სისრულით როდის წარმოჩინდება მთელს სამყაროში,– აქამომდე არავინ უწყის. ჩვენც კი, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენი ენერგიები ერთად და ცალ–ცალკე,– მათი თანმდევი ყოველივეში და ყოველგან. ჩვენ ყოველთვის უხილავნი ვართ, ჩვენი ვავსებთ სივრცეს, წყალში ვართ, მყარში ვართ, ყოველ ცოცხალ მატლსა და ნადირ–მხეცში ვართ. ხოლო, სამყაროსეული უკლებლივ ყველა ენერგია ბოლო ნატამალამდე, მხოლოდ,– მართლ ყოველ ადამიანშია.

– უხილავნი ვართო, ამბობთ,– გაკვირდა ანასტა.– მაგრამ მე ხომ გხედავთ თქვენ!

– დიახ, შენ გვხედავ ჩვენ, იმიტომ, რომ ჰაერი გავამკვრივეთ, რათა შენთვის ჩვეულ სხეულებად გამოვსახულებიყავით. აი, მაგალითად ისე, ცაში ღუბლები რომ მოსჩანს. ისინი ხომ, ჰაერში გამკვრივებული ორთქლია. ამ გამკვრივებებისგან, საოცარი ფორმები ისახება,– ხან ნადირ–მხეცებს ჰგვანან,

ხან ფრინველებს, ხან ადამიანის სხეულს ან სახეს. თავად ადამიანის სხეულიც ბევრ რამეში სხვადასხვა ხარისხის წყლის გამკვრივებისგანაა აგებული. ადამიანური სხეულის გამკვრივების თანაფარდობაში ჩადებული არსი, სავარაუდოდ, მხოლოდ და მხოლოდ შემომქმედისთვისაა ცნობილი. ჩვენი სხეულაები ადამიანთა სხეულებს მხოლოდ გარეგნულად ჰგვანან. მუქთმიანი ჩემი ძმა, საკუთრივ თავისი არსით, – ყველა მუქ არსს წარმოადგენს, მე, ნათელთმიანი, – ნათლის არსს.

– მაშინ, ჩემს წინაშე ადამიანური სხეულის მსგავსად, რატომ გამკვრივდით და გამოისახეთ? – ჰკითხა ანასტამ.

– რათა არ შეგვეშინებინე და ჩვენი ხმის გაგონებისას, იმის ამოსაცნობად, თუ საიდან მოდის ხმა, საკუთარი აზრ-ფიქრის ენერგიები არ დაგეხარჯა.

– კარგი, მაგრამ ჩემთან საუბარი რატომ ინდომეთ?

– შენ, სტიქიის წინააღმდეგ წახვედი, უფრო ზუსტად, მიუხედავად პლანეტარული კატასტროფისა, მართომ გადაწყვეტე წასვლა იმის რწმენით, რომ შესძლებ მის აცილებას. ჩვენ კი დარწმუნებულები ვართ, რომ ამის გაკეთება შეუძლებელია. რადგან ღმერთის პროგრამითაა გათვალისწინებული კატასტროფა, თუკი კაცობრიობა მომაკვდინებელი გზით წავა. და, ასე არაერთხელ იყო და, ჩვენ შენს ძალისხმევას ყურადღებას არც მივაქცევდით, მაგრამ სამყაროსეული ყველა არსი შეიძრა, როცა შენს ყვავილნარში ყვავილი გაიფურჩქნა. იგი აყვავდა, თუმცაღა შემომქმედის პროგრამით იგი უცილობლად უნდა დაღუპულიყო. ის კი, ყველას სახტად დასარჩენად და განსაცვიფრებლად, – გაიფურჩქნა!

– ყვავილი, მამონტის ძალისხმევის წყალობით გაიფურჩქნა, რომელმაც ცივი ქარისგან დაიფარა იგი.

– მამონტი, შენს მიერ აკინძულ მოვლენათა ჯაჭვის, – მხოლოდ ერთი რგოლია.

– არ ამიკინძია მე არაფერი...

შენი აზრ-ფიქრი კინძავდა, ანასტასაჩკა.

– მაშ, გამოდის თქვენი ნატამალები ჩემშიცაა? – ანასტა ჩაფიქრდა... მერე კი უთხრა, – მაგრამ მე მათ ვერანაირად ვერ ვგრძნობ.

– ადამიანი არ გვგრძნობს ჩვენ, განსაკუთრებით მაშინ, როცა მას ჩვენი ნატამალების საკუთარ თავში დაბალანსება ძალუძს. როცა ისინი დაბალანსებულა, მაშინ მესამე ენერგია ჩნდება. და, ეს მესამე ენერგია ჩვეულია სამყაროში ერთადერთი არსებისთვის – ადამიანისთვის. იგი ჩნდება მაშინ, როცა ჩვენ სრულ ბალანსში ვართ. და ის, ახალი ენერგია, – ყოვლისშემძლეა. უნარი აქვს ახალი სამყაროების შექმნის. არანაირი საიდუმლო და იდუმალეობა მისთვის არ არსებობს. ასეთი ადამიანი ხდება სამყაროს მბრძანებელი, – შე-

მომქმედი!.. და, მისი ქმედობების წარმოდგენაც კი არავის ძალუძს. ისინი დიდებულნი და მიუწვდომელნი შეიძლება იყვნენ.

– ალბათ, თქვენი ნატამალი ჩემში სრულად დაბალანსებული არ არის, რადგან გამყინვარებას ვერ ვაჩერებ,– ამოიხვნეშა ანასტამ.– ყვავილი კი გაიფურჩქნა, მაგრამ დანარჩენი ყველაფერი გარემოში ჩვენი საგვარეულო სივრცეში ბეჩავდება და ილუპება.

– შენ, ერთმანერობის გზაზე დგახარ ანასტა, მისი მიღწევა მყისიერად შეგიძლია ან ათასწლეულების შემდგომაც. აი, რატომ დაიწყებს სამყაროსეული ყველა ენერგია შენს დასახმარებლად სწრაფვას, რათა ადამიანის დიადი საიდუმლო შეიცნოს და ასევე,– საუთრივ საკუთარი ბედიც შეიცნოს.

– უჩვეულო ძალაზე რა საინტერესოდ მომიყვებით თქვენ. იმ დაფარულ ძალაზე,– ურთიერთ საპირისპირონი ერთმანერობაში რომ არიან. მაგრამ, თუკი უწყით ამ უჩვეულო ძალის შესახებ, თავად რატომ ვერ აცნობიერებთ ერთმანერობის არსს?

ძმებმა, ერთმანეთს გადახედეს, შემდეგ, ანასტას საგვარეულო მამულის სიყვარულის სივრცეს მზერა მიმოატარეს და სხვადასხვა მხარეს ცქერა დაიწყეს. ისინი პასუხს აყოვნებდნენ, თითქოს თავად ეძიებნო იმ წამებში ანასტასთვის პასუხის გასაცემად სათქმელ სიტყვებს. გოგონა კი, მოთმინებით ელოდა...

ბოლოს და ბოლოს ანასტას,– ნათელთმიანმა ყმწვილმა გასცა პასუხი.

ყოფიერების რბ პრობრბმა ბაქვს ფინ?

1 ს შეუძლებელია, მე და ჩემს ძმას სხვადასხვა ამოცანა გვაქვს,– წარმოსთქვა ნათელთმიანმა.– თითოეულ ჩვენთაგანს საკუთარი პროგრამა აქვს. და, მხოლოდ ადამიანში აღვავლენთ რა ყოველი ჩვენთაგანი საკუთარ პროგრამას, ასე თუ ისე შეგვიძლია საერთოზე მუშაობა და ახალი ენერგიის ნატამალად გახდომა,– მხოლოდ ადამიანისთვის ნიშანდობლივის.

– როგორაა შესაძლებელი სხვადასხვა, ურთიერთსაპირისპიროებით მუშაობა და ამავდროულად ერთობლივად კარგის კეთება?– დაქვავებული ინტერესით ჰკითხა ანასტამ.

– მუდმივად ერთმანერთის ოდნავი გადასწრებითაა შესაძლებელი. როცა შენ, ანასტასაჩკა, სიარულს იწყებ, შენი ერთი ფეხი წინ გაიჭრება, უკან მეორეს მოიტოვებს. მერე, უკან დარჩენილი ფეხი კვლავ წინ გაიჭრება. ასე ვთქვათ, თითქოს ფეხები სიარულისას, ერთმანეთს ეჯიბრება. ასე და ამგვარად, ისინი, ადამიანის აზრ-ფიქრს ემორჩილებიან და სხეულს წინ გადაადგილებას ერთობლივად თავადვე ახდენენ.

– მოიყვანა რა, ამანაც მაგალითი, სასაცილოდ არ მყოფნის,– შეაწყვეტინა მუქთმიანმა ძმას და საუბარში ჩაერთო. თუ მაინცადამინც ჩვენ სხეულის ორ ფეხად წარმოგვიდგენენ, მაშინ შენ სრულიად მოკლე, მე კი,– გრძელზედგრძელი ფეხი ვიქნები და გადავაბიჯებ თუ არა,– სხეულს მთებს იქით გადავიტან, შენ კი მხოლოდ მოძრაობას გამოსახავ და ჰაერში დაკიდებული ძლივს იქნავები. მე, ჩემი პროგრამის შესრულებისას, უკვე მეხუთედ მიმყავს კაცობრიობა პლანეტარულ კატასტროფამდე. დაე, შემომქმედის აზრ-ფიქრით კვლავ აღორძინდეს იგი, მე კი, კვლავ პლანეტარული კატასტროფით,– თხლავ და!..– რომ არ იბედოვლათონ...

– ზო,... შენ ნიჭიერი ხარ ჩემო ძამიკო. ნამდვილად არა ერთხელ მიიყვანე საყოველთაო კატასტროფამდე მთლიანად ცოცხალი პლანეტა, მაგრამ კატასტროფებს შენთვის ახალი ცოდნა, აღმოჩენები არ მოაქვთ და არც ძალას გმატებენ ისინი. ადამიანს კი, ისინი ყოველ ჯერზე ახალ და ახალ ცოდნას ამლევენ და კაცობრიობა კვლავ აღორძინებას იწყებს.

– მაგრამ, თავის ცოდნასთან ერთად ჯოჯოხეთური ტანჯვით თავიდან კვდება.

– არ ვუწყით ჩვენ ძმაო შემომქმედის პროგრამა. ერთხელაც, შეიძლება წამით ადრე, მყისიერად, კატასტროფამდე ისე მოხდეს, რომ კაცობრიობა მას აირიდებს და მაშინ, გასხივოსნდება მისი აზრ-ფიქრი, ჩვენ რომ არ ვუწყით იმ სწრაფვებით.

– მომაბეზრე უკვე თავი, შენი ნათელი ოცნებუკებით, ჩემო ნათელუკა წვინტილიანო ძმაო. შენ კი, გოგონა, მე მომისმინე და არა მას,– მიუბრუნდა მუქთმიანი ძმა ანასტას.– მე, მთელს ჩემს პოპულარულ ძალას გიჩვენებ. ჩემმა ნათელუკა ძმამ, აქ რაღაც-რაღაცეები სიმართლე სთქვა. ნამდვილად,– ადამიანური აზრ-ფიქრი,– ეს უზარმაზარი ენერგიაა, არა მარტო ჩემს სიმტკიცეზე აღმატებული, არამედ,– მითუმეტეს ჩემი ძმის სიმტკიცეზე აღმატებული. ნამდვილად, ამ ენერგიის სწორად წარმმართავი ყოველი ადამიანი,– სამყაროს შეცვლის შემძლებელია.

– *მაგრამ არის კიდევ ერთი უხილავი ენერგეტიკული აზრ-ფიქრი,– იგი კოლექტიური აზრ-ფიქრია. ეს ისაა, როცა ერთ მთლიანში,– ერთმანერთში შეირწყმება მთელი საკაცობრიო აზრ-ფიქრი, რისგანაც წარმოიქმნება საყოველთაო – საკაცობრიო აზრ-ფიქრი.* მე და ჩემი ძმა ერთად აღებული,– მის წინაშე მუშლად წარმოვჩინდებით.*

* ახლა ხომ ხვდებით ჩემო თანამემამულენო ყოელ ქადაგებაში დაჟინებით რომ გვთხოვს პატრიარქი შეიდგაოს ლოცვის დიდი სიყვარულითა და მონდომებით ერთიადიმავე დროს,– ერთდროულად წარმოქმას! ჩვენში კეთილი გულისხმისჰყოფის გახსნისთვის და უმოკლეს დროში თვითგადარჩენის გზაზე დადგომისთვის!... ც. გ.

მაგრამ მე ვისწავლე, თუ როგორ არ დავუშვა კოლექტიური აზრ-ფიქრი. ეს მე ვარ, რომ კაცობრიობას საკენკევით ვუყრი სხვადასხვა ფილოსოფიურ დასკვნებსა და წარმოდგენებს. შედეგად, ერთი მილიარდი ადამიანი ერთგვარად აზროვნებს, მეორე კი, – სხვაგვარად, ამითვე ადეზავუირებს პირველ ჯგუფს. მე, გოგონა, მთელი სამყაროს ბნელ ძალებს წარმოვადგენ, თუკი შენ შემერწყმები, ჩვენ ორივე ერთად უაღმატებულეს ძალად ვიქცევით. მე, საიდუმლო გეგმა მაქვს. შენ მის არსს მიხვდები და მე დამეხმარები.

ჩვენ ერთად ყველა ადამიანს საკუთარ სათამაშოებად ვაქცევთ. მათი გონით ვითამაშებთ. მე შენ, კაცობრიობის მზრძანებელს გაგზავდი და ერთხელაც, – შენ მე მაუწყებ...

– მე არ მომწონს ასეთი გეგმა, – შეაწყვეტინა ანასტამ და დაუმატა: – მე მასში არასდროს არ მივიღებ მონაწილეობას და ვფიქრობ ადამიანებისგან არც არავინ იქნება თანახმა!

– არ მიიღებ? შენ, გოგონა, ჯერ არ უწყი რაოდენ მომხიზვლელი თამაშია, – ადამიანის აზრ-ფიქრის საკუთარი სურვილისამებრ მართვა.

და, ნუ ჩქარობ იმის თქმას, თითქოს ადამიანები არ გაჰყვებიან ჩემს პროგრამას. ჯერ, მარტო პრიმიტიული ხის ბორბალი აქვთ გამოგონილი, მაგრამ მერე, როცა ადამიანები გაერთიანდებიან და ლატანიან ორ ბორბალს გამოიგონებენ, – ეს ჩემი გეგმის, ჩემი გენიალური პროგრამის შესაბამისობაშია.

– მაგრამ რა არის ცუდი ბორბალში? როცა დანს დასჭირდა კორმის ტარება, ამაში ბორბლებიანი ოთხთვალა დაეხმარა.

– ყველაფერი კარგადაა გოგონა. უფრო მეტიც, – ძალზედ უკეთესადაა. ეს ბორბალი უფრო სრულყოფილიდება. დაამზადებენ დიდი რაოდენობით ბორბლებს. და, ადამიანები დაინახავენ, რომ ბუნებრივ, ოღრო-ჩოღრო, ორმოებიან და შამზნარიან მიწაზე ბორბალი მოუხერხებლად იბრუნებს. აი, მაშინ ისინი დედამიწის უზარმაზარ ფართობს ტყავით გადაფარავენ, რათა ბორბალმა მასზე წინააღმდეგობის გარეშე იგორაოს.

ჰოდა, ისინი რაოდენობრივად უფრო და უფრო გაიზრდებიან. იგორავებენ ტყავისგან შეწუხებულ და მკვნესარე დედამიწაზე. ადამიანთა ერთ წყებას საკუთარი თავით გაატარ-გამოატარებენ, მეორე წყებას კი, – თავის ქვეშ მოიქცევენ და გასრესენ.

შენ, გოგონავ, მიდი აბა, შეეცადე თავად უპასუხო საკუთარ თავს, რა შეიძლება იყოს იმ ძალაზე ძლიერი, რომელსაც უნარი აქვს ადამიანები დალუპვისკენ მიმართოს. ხოლო თუ შენ პასუხს ვერ მოიძიებ, მაშინ ჩემი უძლეველობა აღიარე.

ანასტა ჩაფიქრდა, მაგრამ საკუთარ თავში პასუხი ვერ იპოვა. კვლავ ნათელთმიან ყმაწვილს გახედა. გოგონას უტყვ კითხვას ნათელთმიანმა ყმაწვილმა ასე უპასუხა:

– ჩემმა ძმამ, ანასტა, დაგიხატა უსიხარულო სურათი. ასეთია მისი ამოცანა და ის კეთილსინდისიერად ასრულებს მას. შენს მზერაში კითხვა სჭკვი-ის,– მაქვს თუ არა პროგრამა მე? იგი მაქვს და მეც მსურს, რომ შენ მონაწი-ლეობა მიიღო ჩემს პროგრამაში.

– თქვენს პროგრამას რაღა სურს?

– შეეცადო შემომქმედის დიადი ქმნილების,– ადამიანის გაგება. მის მთამომავალთა დიადი აღსრულებების გაგება.

– და, განა დედამიწაზე უკვე არ არის შექმნილი ყოველივე?– გაიკვირვა ანასტამ.

– საქმე იმაშია, ანასტა... შენ ხედავ შენს წინ გაშლილ მშვენიერ ყვავილს. თითოეული მცენარე თუ ცხოველი თავისთავად სრულჰყოფილია, მაგრამ ყველა ისინი ასევე ერთმანერთანაა ურთიერთკავშირში. თითქოს შემომქ-მედმა უკვე შექმნა დედამიწისეული მშვენიერი, ჰარმონიული და სრულ-ჰყოფილი სამყარო. მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ ამ სამყაროს კიდევ უფრო სრულჰყოფა არ შეიძლება.

შემომქმედის ქმნილებები შეიძლება განხილულ იქნას, როგორც მზა მა-სალა უფრო სრულჰყოფილის შესაქმნელად,– ისეთი თანაქმნილების, რომე-ლიც ჯერ არ ნახულა და არავის მიერ არ ყოფილა წარმოდგენილი სიცოცხ-ლის მშვენიერ, სრულჰყოფილ ფორმად.

– მაგრამ , ვინ შეიძლება თავად სრულჰყოფილებაზე სრულჰყოფილი იყოს?– გაიოცა ანასტამ.

– მისგან წარმოქმნილი,– დიადი მშობლის ძე და ასული, მაგალითად შენ, ანასტასაჩკა.

– მე?.. მაგრამ მე წარმოდგენაშიც კი არ მესახება უკვე შეცვლილის შეცვ-ლა. მე, მაგალითად სრულიად არ მსურს, ჩემს ყვავილნარში გაფურჩქვნილი ყვავილი, თუნდაც ერთი ბეწოთი მაინც შევცვალო. მე, იმასაც კი ვფიქრობ, რომ მისი შეცვლა არამც და არამც არ შეიძლება, რათა სრულჰყოფა არ გაფუ-ჭდეს. ასევე, რა საჭიროა კნუტის შეცვლა? აი, როგორ შეიძლება მაგალითად მამონტი დანის სრულჰყოფა? მისი ხორთუმის შეცვლით? ყურის? როგორ უნდა შეიცვალოს? რატომ?

– მაგრამ, შენ, მამონტი დანი ხომ შეცვალე ანასტასაჩკა.

– არა, მე ხომ იგი სულაც არ შემიცვლია,– გაოცებული შეეპასუხა ანასტა.

– გარეგნულად კი, არ შეგიცვლია, მაგრამ შენი მამონტი დანი ადამიანე-ბისგან მიღებულ ბევრად მეტ დავალებას ასრულებს, ვინემ სხვა მამონტები, დედამიწაზე ოდესღაც მცხოვრებნი. თანაც, მამონტი დანის მხრიდან მიხვე-დრილობაც, მისადმი მიცემულ დავალებაზე, ხარისხობრივად სხვაგვარია

ვინემ სხვების. შენ ამას მაშინვე მიხვდები, როცა სხვა დანარჩენ მამონტს შეადარებ, რომელიც ერთი შეხედვით შენს მამონტს ჰგვანან.

– ჰოო.... ახლა უკვე გავიგე. ჩემი აზრით იგი ყველაზე ჰკვიანია. უბრალოდ ადრე, ამაზე არ დავფიქრებულვარ.

– აი, ხედავ, სხეულის აღნაგობას და მარტო მის გარეგნულ ფორმებს არ აქვს მნიშვნელობა. მთავარი მისი შემადგენლობა და დანიშნულებაა. აი, მამონტი დანის შინაარსი და დანიშნულება შეჰქმენი და განსაზღვრე ზუსტად შენ. ჰოდა, მამონტი გარეგნულად არაფრად განსხვავდება სხვებისგან, დიადი შემომქმედის მიერ შექმნილისგან, მაგრამ მაინც სხვაა. ახლა იგი, - უკვე შენი და შემომქმედის ერთობლივი თანაქმნილებაა. ხოლო, ვისი უფრო მეტია, - უცნობია. მამონტ დანს, არამარტო უფრო მეტი რაოდენობის ბრძანება-დავალების შესრულების უნარი აქვს, როგორებიც ადამიანური ყოფისთვისაა ეგზომ აუცილებელი, არმედ იგი უფრო მეტად მოაზროვნე, ერთგული და გულისხმიერი გახდა. გაიხსენე, ერთხელ შენ ძალიან მაღალი ხის ქვეშ, მშრალ ბალახზე ჩაგეძინა. როცა გაიღვიძე, დაინახე შენს თავთან გაუნძრევლად მდგარი დანი. შენ გაბრაზდი, მისგან ძალზედ არასასიამოვნო სუნი მოდიოდა, თითქოს, რაღაც უსიამოვნოთი იყო დაბინძურებული და შეგნებულად მოვიდა შენთან, რათა არასასიამოვნო სუნით შეეწყვეტინებინა შენი ძილი და გაეღვიძებინე. შენ ადექი და სახლისკენ წახვედი. ბალახი სველი იყო, მანამდე კი, უნებურად უთხარი მამონტ დანს: – „მუდამ ჩამორჩები ხოლმე შენს ჯოგს, დან. ახლა კი, უკვე თვითნებურადაც დაიწყე მოსვლა. მაშინაც კი, როცა არ გეძახიან...წადი სამოვარზე, შენს თანამომძებთან.

შენ შიშველი ფეხებით განაგრძე სველ ბალახზე სიარული და ერთხელაც არ შემობრუნებულხარ მისკენ. გახსოვს, ანასტა, ბალახი სველი რომ იყო მაშინ?

– ჰო, მახსოვს.

– იგი, მამონტ დანს რატომ ასდიოდა მაშინ უსიამოვნო სუნი?

– არა.

– როცა შენ ჩაგეძინა, ჭექა-ქუხილი დაიწყო. არა მარტო ადამიანებისთვის, – ნადირ-ცხოველებისთვისაც ცნობილია, რომ ხშირ შემთხვევაში ჭექა-ქუხილის დროს ელვა მაღალ ხეს ეცემა. დანმა დაინახა, შენ რომ ჩაგეძინა და როცა გაავდრდა იგი შეწუხდა, ჯოგიდან წამოვიდა და შენთან მოვიდა. მას არ დაუწყია შენი გაღვიძება. ისე, უბრალოდ თავზე დაგადგა და წვიმისგან დაგიფარა. ხეს, რომლის ქვეშაც შენ გეძინა მეხი დაეცა, ერთი ტოტი ააღდა და ვარდნა დაიწყო. მაგრამ მამონტ დანს, რომ არ მოესწრო მისი ხორთუმით გადაგდება იგი შენ დაგეცემოდა. ამ დროს ცეცხლმა მოასწრო მამონტის თავზე ბალანს წაკიდებოდა. ბალანი ნელ–ნელა იტრუსებოდა და თან დანს, თავს უწვავდა, ამიტომაც გამოსცემდა უსიამოვნო სუნს. ძალიან სტკიოდა ამ-

ომწვარი ადგილი დანს, მაგრამ სანამ გეძინა შენს თავთან გაუნძრევლად იდგა. როცა წახვედი და თავნებობისთვის საყვედური უთხარი, მას არც სწყენია იგი, უფრო მეტიც, – ტკივილიც კი გადაავიწყდა იმ სიხარულისგან, რომ შესძლო დაზიანებისგან შენი გადარჩენა. მერე კი, როცა დამწვარს თავისით იკურნავდა, – შენზე სინაზით ფიქრობდა.

ანასტა წამოხტა, მიიღბინა შორიახლოს მდგარ მამონტთან და მანაც, სიხარულით დასტურის ნიშნად თავი დაუქნია. ანასტამ ხორთუმის წვეროში ჩაავლო ხელი, მეორე ხელი მასზე დაატყაპუნა, მერე ღაწვით მიეკრა და აკოცა. მამონტი გაირინდა. იგი, მოჭუტული თვალებით გაუნძრევლად იდგა. მაშინაც არ განძრეულა, როცა გოგონა ჩამოშორდა მას და კვლავ ნათელთმიან ყმაწვილთან დაბრუნდა.

– მე, მივხვდი, – უთხრა ნათელთმიან ყმაწვილს. – მამონტი დანი სახეშეცვლილია. შესაძლოა თავისთავად მოხდა ასე, შესაძლოა, მეც რაღაცით დავკვებარე მას. იგი განსხვავდება შემომქმედის მიერ შექმნილი უბრალო მამონტებისგან.

– გამოდის, ადამიანთვის მიცემულია, – სახეცვლილების ნება?

– მიცემულია, – უპასუხა ნათელთმიანმა, – ახლა დაფიქრდი, – რომელი პროგრამის შესაბამისად?

– კარგის შესაბამისად.

– მაშ, განსაზღვრე იგი. ამოირჩიე და შეჰქმენი.

– გამოდის, მას, ვინც დედამიწაზე ყოველივე შეჰქმნა, არანაირი პროგრამა არ შეუქმნია, რომლის მიხედვითაც უნდა იცხოვროს ადამიანმა?

– მე ვფიქრობ, მან ადამიანს, ასარჩევად უამრავი გზა და ხერხი მისცა, მაგრამ თავად, – მხოლოდ ერთზე ოცნებობდა.

– რაზე?

– პასუხის მოძიება მხოლოდ ადამიანს ძალუძს.

– და, სად უნდა ეძიო იგი?

– საკუთარ თავში. აზრ-ფიქრით წარმოიდგინო, გამოთვალო, დედამიწაზე ცხოვრების რამოდენიმე ვარიანტი ერთმანეთს შეუპირისპირო.

– გამოდის, ადამიანები ცხოვრობენ დედამიწაზე და არაფერი უწყიან შემომქმედის პროგრამის შესახებ?

– ადამიანებს, ბიოლოგიურად განვითარების შესაძლებლობებზე დიდადი ცოდნა აქვთ მიცემული, მაგრამ ადამიანებს სხვადასხვაგვარი თავისუფლებები აქვთ, მათ რიცხვშია, ბიოლოგიური შესაძლებლობების შეცვლა, – ტექნოკრატული შესაძლებლობებით. მათი გადასაწყვეტია, გამოიყენონ შინაგანი, სიღრმისეული შესაძლებლობანი, – მაგალითად ცოცხალი ხის, რომელიც იზრდება, გრძნობს ბიოლოგიურ რიტმებს და შეეწყობა რა მათ, არეგულირებს საკუთარ მდგომარეობას გარემო პირობების შესაბა-

მისად, ან გამოიყენოს გარეგნული, ზედაპირული შესაძლებლობებისთვის მკვედარი ხე. ტექნოკრატულ გზაზე დამდგარი ადამიანები, იყენებენ ზედაპირულ შესაძლებლობებს, – ხისგან ამზადებენ რაღაც იარაღებს, იყენებენ მას სითბოსთვის (საწვავად) ან სამშენებლო მასალად.

ადამიანები რატომღაც ირჩევენ ტექნოკრატულ გზას. მას კი აუცილებლად კატასტროფისკენ მიჰყავს ისინი. ასე უკვე არაერთხელ მოხდა. ყველა პლანეტარული კატასტროფები ხომ ადამიანთა აზრ-ფიქრით იქმნება. აზრ-ფიქრებით რომლის იქითაც ქმედობებია.

– მაგრამ გამყინვარებამ, რომელმაც აიძულა ჩემს მოდგმას დაეტოვებინა სახლი, ადამიანებიდან არავის შეუქმნია.

– შენი მოდგმა, ანასტასაჩკა, უკვე დადგა ტექნოკრატულ გზაზე. და, საკუთარი ცხოვრების პროგრამის თანახმად მას გამყინვარება დაეწევა და დალუპავს. მაგრამ აღორძინდება სიცოცხლე. გამოჩნდება ახალი იმედი ადამიანურ გონში. თუკი გამყინვარებას ვინმე შეაჩერებს, ამის გაკეთება კი, მხოლოდ ადამიანს ძალუძს, შენი მოდგმა იცოცხლებს ტექნოკრატულ სამყაროში. და, ადრე თუ გვიან ტექნოკრატული გზა მაინც მიიყვანს მას კატასტროფამდე. მართალია არსებობს ალბათობა, რომ ადამიანი რომელიც იპოვნის გამყინვარების შეჩერების საშუალებას, ეს კი იმას ნიშნავს, რომ აარიდებს რა ერთ კატასტროფას, – შესძლებს მომდევნო კატასტროფის არიდებასაც. შესძლებს, მომავალ კატასტროფამდე ცოტათი ადრე, გაასხივოსნოს ადამიანთა სულები იმის მიხედვითა და გაგებით, რომ მათი არჩევანი შეცდომა და ააცილებს მას. მაშინ კაცობრიობას შეუძლია აირჩიოს ახალი გზა, თანდათან და ფრთხილად გაუკეთოს დემონტაჟი თავისმიერვე შექმნილ მომაკვდინებელ გამოგონებებს. თუმცაღა, – ტექნოკრატული სამყაროს ადამიანთა სულები გასხივოსნება მძიმეა.

ტექნოკრატულ პერიოდში ცხოვრებისას, ადამიანები აღარ არიან გონიერი არსებები. აუცილებელია მიმართო არა მათ გონს, არამედ მათ გრძნობებს, – და გრძნობების მეშვეობით შეატყობინო ღვთიური პროგრამის არსი. ამისთვის კი, – აუცილებელია თავადვე შეიგრძნო და შეიმეცნო იგი.

– შენს მიერ შეცნობილი განა არ არის იგი?

– საბოლოოდ არა, ვფიქრობ მისი შეცნობის დასრულება საერთოდაც შეუძლებელია, როგორც სრულდება ხოლმე ჩემი ძმის პროგრამების შეცნობა, – ისე მისი შეცნობის დასრულება შეუძლებელია... დასრულება, – ეს მოძრაობის შეჩერებაა. თანაც მე ვერ ვხედავ მისი სრულყოფის ზღვრულობას, თნდაც შენს მამონტში.

– სხვა ცხოველებში?

– სხვებშიც ასევეა. შენ ხომ იცი, ანასტასაჩკა, ცხოველთა ყველა შთამომავალს, წინამორბედებისგან ჩვევები გადააქვს, – სიახლეები კი თავისი

მშობლებისგან. გამოდის, ყოველი ახალი თაობა იქნება ოდნავ უფრო სრულყოფილი წინამორბედზე, და, თუკი ადამიანი სწორად განსაზღვრავს დანიშნულებას ყველა ცხოველისას, თუკი ყოველი მომდევნო თაობა გააგრძელებს თავის გარეშემო ცხოველთა სამყაროს სრულყოფას, რომელიც გაანთავისუფლებს ადამიანს ყოველი ყოფითი ზრუნვისგან – ამითვე განთავისუფლდება ადამიანური აზრ- ფიქრი უფრო მნიშვნელოვანი აღსრულებებისთვის.

– ალბათ ასეც შეიძლება, რომ გამოვიდეს, თუკი ნადირ-მხეცებზე ვისაუბრებთ. მაგრამ აი, ყვავილის სრულყოფას, მე არასდროს არ მოვისურვებდი, – იგი ძალიან, ძალიან სრულყოფილია.

– მეც ასე ვფიქრობ, ანასტასაჰკა. და, მაინც შენი მშვენიერი ყვავილი – მხოლოდღა საღებავთა პალიტრაა, შემომქმედის მიერ წარმოდგენილი თავისი ასულისთვის, მისი მომავალი თანაქმნილებებისთვის.

– რატომ საღებავი? ყვავილი ხომ ცოცხალია.

– ჰო, რასაკვირველია იგი ცოცხალია და თვითგმარი, ამავდროულად მას შეუძლია იყოს სულ რაღაც პატარა ნატამალი დიადი, ცოცხალი სურათის ლამაზ ფერებში.

შეხედე შენს ყვავილნარს, მათ შორის ყველაზე ლამაზად შენი ყვავილი გამოიყურება. მაგრამ შენ თუ მასზე დარგავ კიდევ მაგდაგვარ ორს ან სამ ყვავილს, ყვავილნარის იერ-სახე შეიცვლება. შემდეგ შენ შეგიძლია დარგო სხვები, რომლებიც არა მაგდაგვარნი, მაგრამ ისეთივე ლამაზი ყვავილები იქნებიან, – ყვავილნარის იერ-სახე კვლავ შეიცვლება.

შემდეგ შენ შეგიძლია სხვადასხვა ყვავილები განათავსო სხვადასხვა თანმიმდევრულობით, ცოცხალი სურათის სრულყოფისთვის. სრულყოფას მზღვარი არ აქვს. მისკენ სვლა შემომქმედის პროგრამას შეესატყვისება.

– გამოდის ადამიანი იმისთვისაა შექმნილი, რომ თავის გარეშემო ყველაფერი ლამაზი და უფრო ლამაზი გახადოს? რათა სრულჰყოს შემომქმედის მიერ მისთვის ნაჩუქარი სამყარო? ამაშია ადამიანის მთავარი დანიშნულება?

– შეჰქმნა მშვენიერი ცოცხალი სურათები, შეიცნო და სრულჰყო ცხოველთა სამყარო, – ეს რასაკვირველია ადამიანის მნიშვნელოვანი დანიშნულებაა. მაგრამ მთავარი რამ მე, სხვა რამეში მესახება.

– რაში?

– ადამიანი, რომელიც ღვთიურ მსოფლგანგებულებას სრულჰყოფს, უცნაურობად თავადვე ხდება უფრო მეტად სრულყოფილი, და, ამ მოვლენის მზღვარი არც კი სჩანს. მის წინაშე დიადი შესაძლებლობები გადაიშლება.

– კი, მაგრამ რატომ იქნება უფრო სრულყოფილი იგი? ადამიანს ხომ ამას არავინ ასწავლის.

– შენ, ანასტასაჩკა, შეჰქმენი ლამაზი ყვავილნარი, და შენი გამოცდილება დაგეხმარა, თუ როგორ გაგეკეთებინა ეს. მომდევნო წელს შენ ეცდები შენი ქმნილება კიდევ უკეთესი გახადო. და, გააკეთებ კიდევ, გამოიყენებ რა წინა წლის გამოცდილებას და გრძნობებს. გამოდის, როცა პირველ ჯერზე შეჰქმენი, ამით შენ შეიძინე გამოცდილება, ცოდნა, შეგრძნებები, რომელიც საშუალებას მოგცემს შეჰქმნა უფრო სრულყოფილი. ეს კი, იმას ნიშნავს, რომ თავად შენივე შემომქმედებითობა გასწავლის შენ.

ღვთიურ ცოცხალ ბუნებაში შემოქმედებითი თანაქმნადობა, – სრულყოფს შემომქმედს. მწვერვალსაც ბოლო არ უჩანს, უსასრულობაა ასეთ დიდებულ შემომქმედებაში.

– მე ძალიან მინდა ასეთ მშვენიერ სამყაროში ცხოვრება, სადაც ყველაფერს შეუძლია უსასრულოდ სრულყოფაში იყოს, სადაც შემომქმედი სრულყოფს თავის ქმნილებებს, ხოლო ქმნილებები სრულყოფენ თავიანთ შემომქმედს. მსურს, რომ ამ სამყაროში იცხოვრონ ჩემმა მამამ და დედამ, ჩემმა ძმებმა და პაპუ ვუდმა და მთელმა ჩემმა მოდგმამ, – გაიღიმა ანასტამ და მისი თვალები გაცისკროვდნენ, – საჭიროა გამყინვარების შეჩერება. როგორ გავკეთო ეს? როგორ?

– ადამიანური აზრ-ფიქრი სამყაროს უძლიერესი ენერგიაა, მის შესაძლებლობებს მზღვარი არ აქვს. მნიშვნელოვანია ისწავლო მისი სწორად გამოყენება. მაგრამ როგორ, რისი მეშვეობითაა შესაძლებელი ამის გაკეთება, არავინ უწყის. მხოლოდ ადამიანს ხელეწიფება ამ დიადი აღმოჩენის გაკეთება.

– ალბათ, ჩემი აზრ-ფიქრი ჯერ სრულიად პატარა და უძლურია, – სევდით ამოიხვნეშა ანასტამ. – მე მსურს, რომ გამყინვარება შეჩერდეს, მაგრამ იგი სულ უფრო გვიახლოვდება და დღითიდღე სულ უფრო ცივა და ცივა. ესე იგი ჩემი აზრ-ფიქრი პატარაა.

აი, მამონტ დანს, რომ შეეძლოს გამყინვარებაზე ფიქრი... თავი მას დიდი აქვს, გამოდის აზრ-ფიქრიც შესაძლოა დიდიც და ძლიერიც იყოს მასში.

ანასტამ მიირბინა მამონტთან, მისკენ გამოწვდილ ხორთუმზე ხელი დაუტყაპუნა და მღელვარედ წარმოსთქვა:

– შენ ასეთი დიდი ხარ დან, და შენ დიდი თავი გაქვს. გამოდის, დიდი აზრ-ფიქრი შეიძლება იყოს მასში ჩადებული. იფიქრე შენი აზრ-ფიქრით, დან, შეაჩერე გამყინვარება. აბა, შენ, მხოლოდ ისმენ და ისმენ. დან, სადოვარზე მაინც წადი, თორემ საკვები შენთვის უფრო და უფრო მცირდება.

მამონტმა დანმა, ხორთუმის წვეროთი გოგონას ლოყაზე და თმებზე მიუაღერა, მერე დინჯად შემობრუნდა და წავიდა. კატა, სახელწოდებით „კნუტი“ გავარდა და მამონტს ფეხზე შეახტა, ბეწვს დაკვიდა და მერე მის ზურგზე აფოფხდა.

– ანასტა, შენ და შენმა აღზრდილმა დროა დატოვოთ ეს ადგილი. – მიმა-

რთა ნათელთმიანმა ყმაწვილმა გოგონას,– იმ მთის გადაღმა უკვე ყინული ჩამოწვა. მას მთის დაძვრა ძალუძს, რომელიც ველებს ეფარება, გადათელოს ბალები და სახლები, სადაც შენი მოდგმა ცხოვრობდა. მის გამოა, რომ დღით-დღე ეცემა ტემპერატურა. ძირითადი ყინული მიაწვება ამ ყინულს და მთა ნელ-ნელა დაიძვრება. ეს რამოდენიმე დღეში მოხდება.

– მე არ დავტოვებ ამ ადგილს. მე უნდა დავინახო იგი, ეს ყინული და მივხვდე, რატომ მოემართება იგი ჩვენი მიწისკენ. მე უნდა მოვიფიქრო, როგორ შევაჩერო გამყინვარება. ხვალ დილით მე ავალ მთაზე და შევხედავ მას.

– წარმატებულ და მართებულ აზრ-ფიქრებს გისურვებ შენ, ანასტასაჰკა,– თავი დაუკრა გოგონას დამშვიდობებისას ნათელთმიანმა ყმაწვილმა და თავის ძმას მიმართა:– წავიდეთ, ჩემო ძმაო, გოგონას თვალსაწიერს ხელი არ შევეშალოთ, შესაძლოა შესძლოს კიდევ მან იმის შეცნობა, თუ როგორ უნდა ისწავლოს აზრ-ფიქრის მართვა.

– წავედით, წავედით, შენ მთავარი წინაღობა ხარ ჩვენს შორის შენი ფილოსოფოსობით რა...,– პირდაპირ ლაპარაკად იქცევი.

– *ოი, მოიცადეთ თუ შეიძლება, მოიცადეთ,– დაფაცურდა უცებ ანასტა,– თითოეულმა თქვენთაგანმა საკუთარი პროგრამა რომ მოყვა, გამოდის მეც ასევე, უნდა მქონდეს პროგრამა, მაგრამ მე მასზე არც ერთხელ არ მიფიქრია.* შესაძლოა არც არის იგი?

– ჩვენ, გოგონა, შენი თვალსაწიერიდან მივიღივართ. შენ კი, რაც შეიძლება სწრაფად იფიქრე, არ დაიზარო. სრულიად ცოტა დრო დაგრჩა, სულ რაღაც მზის ორი ამოსვლა... მის კითხვას არ უპასუხა ისე,– ურჩია მუქთმიანმა.

და, ახალგაზრდები წავიდნენ.

კინ მართავს ჩვენს აზრ-ფიქრს

შნასტა სრულიად მარტო დარჩა. ის ნელა მიაბიჯებდა ჩაქამებული ხეობის ბალახიან დაბლობზე, სადაც სულ ცოტა ხნის წინ მისი მოდგმა ცხოვრობდა. და, ჩამომდგარ აბსოლუტურ სიჩუმეში ცდილობდა მიხვედრილიყო, როგორ შეიძლებოდა, რომ საკუთარი აზრ-ფიქრი ემართა.

„*თუკი აზრ-ფიქრი ყველაზე ძლიერი ენერგიაა,– ფიქრობდა გოგონა,– მაშ, რაღას შეუძლია მისი,– ყველაზე ძლიერის მართვა? თუკი ეს აზრ-ფიქრის ენერგია ჩემშია, მაშ რაღა შეიძლება ჩემში მასზე ძლიერი იყოს? და, რაღატომა უბრძნესი უზუცესები ჩვენ, შეკრებებსა და გაკვეთილებზე ყველაფერს რომ გვასწავლიდნენ,– იმაზე არაფერი უთქვამთ, თუ როგორაა შესაძლებელი აზრ-ფიქრის მართვა. შესაძლოა მათაც არაფერი იციან ამის შესახებ?*“

უძლიერესი ენერგია უმართავი რჩება. ხან ერთ მხარეს წავა სასეირნოდ, ხან მეორე მხარეს. მართალია ჩემშია იგი, მაგრამ ჩემი მანაც არ არის, რადგან ვერანაირად ვერ ვმართავ მას. შესაძლოა იგი ვიღაცამ თავისკენ მიიზიდოს

*და ეთამაშოს მას, ხოლო, რადგანაც იგი ჩემშია, ჩემთანაც რაღაც თამაშები ითამაშოს, მე კი, ამის შესახებ არც არაფერი მეცოდინება”**

ანასტა ბინდის გადასვლის შემდგომაც ცდილობდა აზრ-ფიქრის ძალა-ზე ფიქრს და როცა დასაძინებლად დაწვა, მასზე კიდევ უფრო გაძლიერებულად ცდილობდა ეფიქრა...

დილით გაღვიძებულმა ანასტამ, როგორც ყოველთვის მისი სახლის გვერდით მდგომი მამონტი დანი ვერ დაინახა. ადრე, როცა იღვიძებდა, იგი ყოველთვის მის გვერდით იყო. მაგრამ დანი დღეს არ სჩანდა. იგი მაშინაც არ გამოჩენილა, როცა ანასტამ წყაროს ყურეში დაიბანა და აი, მაშინ საძოვრის მიმართულებით გასძახა დანს: „დან,... დან!...“, იგი კვლავ არ გამოჩნდა. არც კნუტი არ იყო იმ ღამეს ანასტას გვერდით და დანივით არც ის გამოჩენილა დილით.

ისინი ეტყობა წავიდნენ, გაიფიქრა ანასტამ. მამონტს ბევრი მცენარეული საკვები სჭირდება, ის კი აქ, სულ მცირდება და მცირდება. გამოდის დანი წავიდა..., „მაგრამ მე არ წავალ“, – გაიფიქრა ანასტამ, მხრებზე ბალახის ღეროებისგან მოქსოვილი გადასაფარებელი შარვად შემოიცვა და მიზანმიმართულად მთისკენ გაემართა, საიდანაც გამყინვარება მოდიოდა ქვეყნიერებაზე. მთის წვეროსკენ მიმავალი ბილიკით ასვლისას, ანასტა კვლავ დიდი ძალისხმევით ცდილობდა მიხვედრას, თუ როგორ მუშაობს ეს ყველაზე ძლიერი ენერგია, – ადამიანური აზრ-ფიქრი. როგორ უნდა მოქცეულიყო მისი მეშვეობით ისე, რომ გამყინვარება შეეჩერებინა?

როცა მთის წვერზე ავიდა და დადგა, ანასტამ ქარისგან თავის დასაცავად შარფი მჭიდროდ შემოიხვია. ძალუმში, გაყინული ჰაერის ნაკადი თმებს უწეწავდა და ხან უშიშვლებდა შუბლზე ვარსკვლავა ხალს და ხან ფარავდა მას. მაგრამ გოგონა ცივი ჰაერის ნაკადს არც კი იმჩნევდა, – ის მთის მეორე მხარეს გასცქეროდა და თვალს ადევნებდა რაც იქ ხდებოდა... მთის ძირში უკვე აღარანაირი სიმწვანე აღარ იყო. ჰორიზონტიდან ჰორიზონტამდე, სადამდეც კი მისი თვალსაწიერი სწვდებოდა, – ყინული იყო.

ყინულის ლოდები მთისკენ მოიწევდნენ. ისინი უზარმაზარი იყვნენ, მაგრამ ეს ხომ ჯერ ძირითადი ყინული არ იყო... ეს ის პირველი ყინულები იყო, რომელსაც უფრო მძლავრი ყინული აწვებოდა და წინ სწევდა მათ. „როგორც სჩანს მთა ვერ გაუძლებს ასეთი უზარმაზარი ყინულის ლოდებს“ – გაიფიქრა ანასტამ.

* „ნუთუ არ გწამს, რომ მე მამაში ვარ და მამა ჩემშია? სიტყვებს რომელსაც გეუბნებით, ჩემით როდი გეუბნებით; მამა, რომელიც ჩემშია, იგი იქმს საქმეს. მერწმუნეთ რომ მე მამაში ვარ, და მამა ჩემშია; თუ არა და, საქმისამებრ მაინც მერწმუნეთ. იოანე 14;–10;11;“ ... ც.გ.

მთის ერთი კალთა უკვე გაიბლიკა, მასზე მცენარეები, უკვე აღარც არის. მეორე კალთაც გაიყინება. თითქოს მისი ფიქრი დაადასტურაო, სივრცეში ყინულის ჭრიალი გაისმა და მის ქვეშ ყინულის ნატეხებიანმა წყლის ნაკადმა იჩქეფა და ამ მასისგან წარმოქმნილი ყინულის ლოდები კიდევ უფრო ახლოს მისწია მთისკენ და გზადაგზა გაპოხილი მიწის ბელტებით თელავდა წაქეულ ხეებს.

ანასტამ საკუთარი მზერა ყველაზე მღალი ყინულის ლოდს მიაპყრო და ნანახმა ტანში გასცრა... ამ ყინულის მთას მამონტი დანი თავით შესჭიდებოდა. ასეთი უზარმაზარი მთა-ყინულის გვერდით იგი პატარა სჩანდა.

ანასტას იმ წამსვე გაახსენდა, მის სიტყვებს როგორი ყურადღებით ისმენდა იგი აზრ-ფიქრის ძალის გამოყენებასთან დაკავშირებით, და რომ ეს ძალა ბევრი რამის უნარის მქონეა. ისიც გაიხსენა, ამ დროს როგორ მიუბრუნდა ანასტა დანს და უთხრა:– დიდ თავში ალბათ დიდი აზრ-ფიქრის და ძლიერი ძალა უნდა იყოს... და, დანმა, როგორც სჩანს ყველაფერი თავისებურად გაიგო. მან ჩათვალა, რომ თუკი დიდ თავში დიდი აზრ-ფიქრია მაშ ამ ძალით ყინულის ლოდს თავს მიაჭდობს, და მაშინ შესაძლოა მისი გადაადგილების შეჩერება...

ანასტა მოსწყდა ადგილს, მთის ფერდობის ბილიკზე, რომელიც მთის ძირამდე ეშვებოდა, – მიზანსწრაფულად დაეშვა სადაც მამონტი დანი იდგა.

ხოშაკალა ნარევა მძლავრმა ქარმა დაუბერა და გოგონას, ტანზე შემოხვეული შარფი მოაძრო, თუმცა ის აღარ დახრილა მის ასაღებად. წინ დადებულ ქვაზე გადახტა, წაიფორხილა, გორგალივით დაბლა დაგორდა, მაგრამ კვლავ წამოდგა და გაიქცა.

აღმოჩნდა თუ არა დანის ფეხებთან, დაინახა... ყინულის ლოდში, მამონტის თავის ზემოთ პატარა ღრმული წარმოქმნილიყო, იქ ყინული დნებოდა და მამონტის ხორთუმის გაყოლებაზე წყლის წვრილი ნაკადი მიწაზე იღვრებოდა.

მამონტი სიცივისგან კანკალებდა. დაბლა, დანის ფეხებთან, ანასტამ კნუტი შენიშნა, რომელიც ასევე სიცივისგან კანკალებდა, თუმცა, როგორც დანი, ისიც თავით აწევებოდა ყინულს, – მისი გადაადგილების შეჩერებას მასავით თავდაუზოგავად ცდილობდა.

– ე...ჰე... ჰე...ჰეი!.., – რაც ძალი და ღონე ჰქონდა დასჭექა ანასტამ, – ე...ჰე...ჰე...ჰეი!...

მაგრამ არც მამონტს და არც კნუტს მის შეძახილზე რეაქცია არ გამოუხატავთ. გოგონამ სიცივისგან აკანკალებული კნუტი ხელში აიტაცა, გულზე მიიკრა და მის სხეულს ზელვა დაუწყო. როცა კნუტი ოდნავ გათბა, მას მამონტის ზურგზე აძრომა აიძულა. კნუტი მთელი ძალით და ღონით ცდილობდა აძრომას, მაგრამ მაინც ჩამოვარდა ძირს... თუმცა, მეორე ცდაზე მაინც მოახერხა...

ანასტა ქვაზე დადგა, რათა რაც შეიძლება ახლოს მისდგომოდა მამონტის ყურს და ჩაუჩურჩულა:

– დან! ჩემო ერთგულო დან! შენ ძალიან ჭკვიანი და ერთგული ხარ. შენ აზრ-ფიქრი შეგიძლია, შესაძლოა არც თუ ისე, მაგრამ ეს გამოსწორდება. აზრ-ფიქრი მარტო თავში არ არის,– იგი ყველგანაა. დან, შენ უნდა წახვიდე მთის მეორე მხარეს,– მამონტი გაუნძრევლად იდგა, ხანდახან მის ტანს ჟრჟოლა დაუვლიდა... ანასტამ კვლავ ჩაუჩურჩულა ყურში,– მე ანასტა ვარ! შენ გესმის ჩემი? მე ანასტა ვარ! მე არ წავალ უშენოდ აქედან. ჩემსკენ შემობრუნდი დან!

მამონტმა დანმა დინჯად მოაშორა თავი ყინულის ლოდს და გოგონასკენ მოაბრუნა იგი. მან ძლივს აახილა თვალები და გოგონას შეხედა. შემდეგ, ხორთუმის წამოსაწევად დიდი ძალისხმევა დასჭირდა, რათა მისი წვეროთი შეხებოდა ანასტას მხარს. ხორთუმი ძალზედ ცივი იყო. ანასტამ შემოაჭდო მას ხელები, ზელვა დაუწყო, ზედ ასუნთქებდა, თითქოს ასე ლამობდა მამონტის უზარმაზარი სხეულის გათბობას. თუმცა, მან მაინც გაათბო იგი,– არა მარტო საკუთარი ამონასუნთქით, არამედ უფრო მეტად თბილით და მნიშვნელოვანით... და მამონტმა დაუჯერა მას. თითქოს ხორთუმზე ხელჩაკიდებული მიჰყავსო ანასტას და დანი ძლივს მიაბიჯებდა ანასტას კვალდაკვალ. დანი ავიდა მთის წვერზე. იქ, ქანცაწყვეტილი გოგონა წაქცეულ ხის ტანზე ჩამოჯდა და, ჯერ კიდევ მწვანედ შეფენილ დაღმართზე მიუთითა მამონტ დანს და უბრძანა დაბლა დაშვებულიყო.

– წადი, დან, დაბლა. წადი შენს სამოვარზე. იქ დაისვენე, ცოტა მომაგრდი. იქ ჯერ კიდევ მოიძიებ შენთვის საკვებს.– და მტკიცედ დაუმატა:– წადი დან დაბლა!

მამონტი დაემორჩილა და დინჯად დაეშვა ჯერ კიდევ მწვანე ხეობის ბილიკზე. გადადგა ათიოდე ნაბიჯი და ანასტასკენ შემობრუნდა, ასწია თავისი ხორთუმი მაღლა და დიდი მოწოდებით დაიბუბუნა. ისეთი შემართებით დაიბუბუნა, როგორც ანასტა დარბოდა ხეობაში აქეთ–იქით, არღვევდა სიჩუმეს თავისი „ე...ჰე...ჰე...ჰეი!...ს შემახილით, რითიც მოუწოდებდა სამშობლოს სივრცეს, რათა გამყინვარებას არ დანებებოდა.

ახლა, ანასტამ მოიკრიბა ძალები, „ე...ჰე...ჰე...ჰეი!...ო“ დასძახა, ხელი დაუქნია დანს, რომელსაც ძირს დაშვება უბრძანა და მამონტი დანიც დინჯად ეშვებოდა ფერდობზე.– ასრულებდა თავისი პატრონის ბრძანებას. ანასტა კი...

ანასტამ ცოტა დაისვენა, მერე კვლავ ქვაზე შედგა, მიმოავლო თვალი ყინულოვან ზვინებს, რომლებიც მის წინ სივრცეს ავსებდნენ. რამდენადაც შეეძლო საკუთარი მხერით მოიქცია თვალსაწიერში ყოველივე და მშვიდად, მაგრამ დამაჯერებლად და მტკიცედ წარმოსთქვა:

– *მე ადამიანი ვარ! ჩემი აზრ-ფიქრი ძლიერია. მე ჩემს აზრ-ფიქრს შენს წინააღმდეგ მივმართავ, გამყინვარებავ! შენ უნდა შეჩერდე და უკან დაიხიო!*

ასე გიბრძანებ მე შენ, – ჩემი აზრ-ფიქრით!

დაბლა კვლავ ჭახანი გაისმა და ყინულის ლოდი კვლავ ოდნავ წინ, მთისკენ წამოიწია. ცივი ქარის ნაკადი მკერდში ეკვეთა გოგონას ისე, თითქმის მის წაქცევას ლამობსო.

– დაიხიე უკან! მე შენ გიბრძანებ, ყინულო! დაიხიე უკან!– და, პასუხად კვლავ ჭახანი გაისმა და, გოგონასკენ წამოიწია ყინულმა...

ანასტა რამოდენიმე ხანს სდუმდა, შესცქეროდა წინ წამოწეულ ყინულს და მოულოდნელად გაიღიმა.

– მე მივხვდი. შენ ჩემი აზრ-ფიქრით იკვებები, ყინულო. მე მივხვდი. ახლა შენ, – აღარ იქნები!

ანასტამ ზურგი შეაქცია გამყნვარებას, ჩამოჯდა წაქცეული ხის ტანზე და, ჯერ კიდევ მწვანე ხეობას გაჰყურებდა. მაგრამ ის, სიცივისგან დამჭანარ ბალახებს და ყვავილებს კი არ ხედავდა, არამედ წარმოიდგინა, უხვი ფერებით რომ აზიზინებულან მინდვრები, ხეებზე თოვლივით ქათქათა და ვარდისფერი ყვავილები რომ ჰყვავიან, ჩიტები რომ გალობენ, ბალახებში კუდკალიები რომ დახტიან და ჭრიჭინოებლები რომ ჭრიჭინებენ . პაპუ ვუდი რომ ხეობაში ბრუნდება და მას, მთელი გვარ-ჯიში და მოდგმა რომ კვალდაკვალ მოჰყვება. ანასტაც, მის შესახვედრად ცვრიან ბალახზე ფეხშიშველი რომ გარბის... სულ უფრო და უფრო სწრაფად...

უფრო სწრაფად და სწრაფად ჰქროდა ანასტას აზრ-ფიქრი. მოსწრებაზე იყო იგი! თვალის დახამხამებაში მილიარდობით ბალახისა და ყვავილის, ყველასი ერთად და თითოეულის ცალ-ცალკე მიაღერებდა მოასწრო. ხეების ნაყოფიდან ღერომდე წარმოდგენა და თითოეული მათგანისკენ მზის სხივის მიმართვა შესძლო. ცვრითა და წვიმის წვეთით დარწყულება და ნიავით მიაღერებაც მოასწრო...ანასტა, წაქცეული ხის ტანთან დადებულ ქვაზე იძინებდა... მას ზურგში ცივი ქარი უბერავდა, მაგრამ ჩადინებული გოგონას აზრ-ფიქრი, მაინც მუშაობდა, აზრ-ფიქრი თანაქმნადობას სულ უფრო და უფრო ესწრაფვოდა...

ყოველივეს, რაც სივრცეში იმყოფებოდა, აზრ-ფიქრიდან გამოტყორცნილი ელვა-ტალღები ყოველივეს ეხებოდა. გამოფხიზლდა არემარე. და, ახალი სივრცე დაიბადა. თითქმის საღათას ძილიდან ანასტას მთელი სამშობლო აღსდგა. პატარა გოგონა ანასტას აზრ-ფიქრი მაშინაც მუშაობდა, სანამ ის ძილს ათასწლეულების მანძილზე აგრძელებდა.

მისი აზრ-ფიქრი, – ადამიანისეული დიადი ენერგია, – ხეობის თავზე დაფარფატებდა, მუშღებს, ბალახებს, კნუტს და მამონტ დანს ეაღერებოდა.

ყინულოვანი ლოდები, კრთებოდნენ, ჭრიანობდნენ, მაგრამ წინ წა-მოწევას, უკვე მილიმეტრითაც ვეღარ ახერხებდნენ. ისინი დნებოდნენ.

გამდნარი წყლის ნაკადი გარს უვლიდა ხეობას. იგი მდინარეებსა და ტბებს ერწყმოდა.*

საყინულეთი დნებოდა, ძალა არ შესწევდა გადაელახა ადამიანური აზრ-ფიქრი, – სამყაროში უძლიერესი ენერგია.

რატომ მისწვამს ეს ადამიანები?

ქყინვარის დნობისგან წარმოქმნილმა წყლის ნაკადმა დიდი მდინარე წარმოქმნა. მისი ბოხოქარი დინება თავის გზაზე ქვებსა და დაცემულ ხეებს იტაცებდა, რეცხავდა და მიჰქონდა სავარგული მიწა თავის მცენარეებიანად და ყოველივე რაც მასზე არსებობდა. მაგრამ ადამიანთა მიერ ხეობაში იძულებით მიტოვებული საგვარეულო ადგილ-მამულები, აზვირთებული ნაკადის მიერ ხელშეუხებელნი რჩებოდა.

ხეობაში ხეებზე გაყვითლდა და ჩამოცვივდა ფოთლები, არ ისმოდა ფრინველთა გალობა. მაგრამ მცენარეთა ნაწილი სიცოცხლისთვის ბრძოლას განაგრძობდა და ეგუებოდა ამ ადგილებისთვის უჩვეულო აცივებას. უფრო მეტიც, ოდესღაც ანასტას ძალზედ ლამაზ ყვავილნარზე, ჯერ კიდევ შემორჩენილი იყო მისი საყვარელი ყვავილი.

ხეობას, – მთათა ქედი იცავდა, რომლის ერთ-ერთ მწვერვალზე ათასწლეულობით ჩაიძინა პატარა გოგონა ანასტამ.†

მთის ძირში ორი ათლეტი ყმაწვილი იდგა, – ნათელთმიანი და მუქთმიანი. ისინი გასცქეროდნენ უზარმაზარ, მიწაზე გადმოკიდებულ გრანიტის ლოდს, რომლის ორივე მხრიდან წყლის წვეთები ჟონავდა.

მუქთმიანმა ყმაწვილმა ბოროტი სიხარულით წაიქირქილა:

– ასე მოუხდებათ მაგ ადამიანებს, ჭკუა-გონების დამკარგავებს. უახლესი ორი დღის განმავლობაში წყალი თანდათან გამორეცხავს ქვის გარემემო საყრდენს და იგი ჩამოინგრევა, გზას გაუხსნის ხეობისკენ სიკვდილის მფრქვეველ წყლის ნაკადს, წყალი მძლავრ ჩანჩქერად იჩქეფებს და მთას მთლიანად გადმოაქცევს. მერე, მთის მარჯვენა მხრიდან გადმოსკდარი ნაკადი, ჩამოანგრევს უზარმაზარ ლოდს და ჩანჩქერად გადაიჩქეფებს წარმოქმნილ ნაპრალებში, რომელსაც უფრო და უფრო გააფართოვებს და შეიცვლის საკუთარ მიმართულებას.

* იქნებ მთელს დუნიაზე ამიტომაცაა ასეთი წყალუხვი ჩვენი სამშობლო?! იქნებ ყოველივე ეს, ჩვენს კავკასიონზე მოხდა და ჩვენი წინაპრების აზრ-ფიქრის ძალისხმევამ გვიხსნა გამყინვარებისგან?!... ც.გ.

† იქნებ ის ქედი მართლაც კავკასიონია? რა ვიცი თანამემამულენო, მე ასეთი აზრ-ფიქრი მომეძალა და... ც.გ.

– ჰო, თუკი ეს ლოდი უახლოეს ორ დღეში ჩამოწყდება, მთიდან გადმო-
მსკდარი წყლის ნაკადი სანამ ხეობის ფერდობებამდე მიაღწევს და როცა და-
იმორჩილებს წყლის ნაკადს მაშინ მთელი თავისი სიმძლავრით მიასკდება
იგი ანასტასაჩკას საგვარეულო მამულს, – დაუდასტურა ნათელთმიანმა ყმაწ-
ვილმა და დაამატა: – ახლა მსურს, რომ მე ადამიანური ხატ-სახე მივიღო. ახ-
ლა აუცილებელია დევგმირის ტანი, ტიტანის, რათა ამ ლოდს შეეხიდოს

– ჰა, ჰა, – ნანობს ის, რომ დევგმირის ტანის არ არის! შენ, რასაკვირვე-
ლია შეგიძლია, მისი ხატ-სახის მიღება, მაგრამ მაშინ, ვალდებულიც ხარ,
რომ მას კიდევ შეესატყვისებოდე. როგორც ადამიანი ლაპარაკს ვერ შესძლებ
და ვერც მიხვედრას, რომ ლოდი ჩამოგლეჯილი იქნება წყლის მძლავრი ნა-
კადის მიერ. – და, საერთოდ, რას აგიჩემებია, – „საგვარეულო ხეობა...“,
„ანასტასაჩკა...“, მისთვის ახლა სულერთია. მისი სული ახლა უკიდევანო სა-
მყაროში დაფარფატებს...

– ჰო..., დაფარფატებს, – ჩაფიქრებით და ალერსით ჩაილიპარაკა ნათელ-
თმიანმა. – აზრ-ფიქრი და ოცნება მასში ფაქიზადაა შემონახული, შემცნობე-
ლობაც და დიადი შეცნობაც. მაინც შესძლო მან გამყინვარების შეჩერება.
ღმერთის ასულმა გრძნობებით შეიგრძნო ადამიანური აზრ-ფიქრის ძალა, –
მან ღმერთის პროგრამა ოდნავ შეცვალა.

– დიხავ, რომ, – ოდნავ! რაოდენ დორბლიანი სინაზეა შენს სიტყვებში?
სულ რაღაც ოდნავო, საჭიროა დაამატო. ოდნავ. შენ კი? – „შეიგრძნო გრძნო-
ბებით...“, „ღმერთის ასული...“, – დაცინა მუქთმიანმა და აზარტით განაგრ-
ძო: – მძლავრი წყლის ნაკადი ხეობას მაინც მიაწყდება. *იგი გაესწრფება ჭკუა-
ნაკლულთა ბრბოს კვალდაკვალ, რომლებიც არც კი იაზრებენ, რომ თავად
მათში არის კატასტროფის მიზეზი, მათ აზრ-ფიქრებში და ქმედობებში, რო-
მლებიც ბუნებრივის მაგივრად, ხელოვნურისკენაა მიდრეკილი.* მათი სწრა-
ფვანი, ჯერ კიდევ დასაწყისშია, მაგრამ ჩვენთვის ცნობილია მსგავს სწრაფვა-
თა დამღუპველობა თავად მათთვის, დედამიწისთვის და მთელი სამყაროს-
თვის. და, რათა არ დაიტანჯონ, დედამიწის სივრცეც რომ არ ტანჯონ, როცა
დამღუპველობისკენ გაესწრაფებიან, – ღმერთის პროგრამით იქნებიან და-
საწყისშივე განადგურებულნი. მძლავრი წყლის ნაკადი მისწვდება მათ. უზ-
არმაზარ ღვარცოფად მოვარდნილი წყლის აზვირთებული ტალღები, – ქვე-
ბით, ხის წაქცეული ტანებით და ყოფილ ცოცხალ არსთა გვამებით გარდუ-
ვლად მიეწევა მათ.

თავიდან, როცა ზურგს უკან გრგვინვა-გრუხუნს გაიგონებენ, არასასია-
მოვნოს შეიგრძნობენ და საკუთარ სელას ააჩქარებენ, მაგრამ გრგვინვა-
გრუხუნნი უფრო და უფრო გაიზრდება და აი, ისინი შორს დაინახავენ წყლის
უზარმაზარ ზევას, მათთან მოახლოებულს და სიკვდილის მომტანს. მათთ-
ვის ეს მსოფლიო წარღვნის მაუწყებელი იქნება. მათ უკლებლივ ყველას

ძრწოლვა მოიცავს. მამონტებს, სპილოებს, კატებს, ბავშვებს და მოხუცებს. ჰოდა, უკიდევანო სამყაროში აფრინდებიან მათი სულები, რომლებიც თავის თავში მხოლოდ ძრწოლვას შემოინახავენ.

და, მუქთმიანმა ყმაწვილმა, რაღაც ღრმონარევი ჟინიანი სახის გამომეტყველებით და მიხერა-მოხერით დაიწყო ძრწოლვით შეპყრობილ ადამიანთა გამოსახვა.– დედების,– გულში ჩახუტებული პირმშოებით, ადამიანების,– გაცხარებული ვედრებით შენდობაზე. სხვებისაც, გაქცეულების და ბოლო ხმაზე მოღრიალეების. მუქთმიანი ყმაწვილი წრეზე დარბოდა და მთელი არსებით გამოსახავდა ძრწოლას. მერე, შეჩერდა, მიმავალი ხალხის მიმართულებით გაიხედა და წარმოსთქვა:

– შენ მიხვდი, ჩემო ძმაო, ნათელთმიანო, რა გარდაუვალი უბედურება ეწევათ ამ ადამიანებს? ასე, რომ, მთაზე ჩადინებულმა გოგონამ, ღმერთის პროგრამა არსებითად ვერ შეცვალა.

– *მე არ მომწონს, ძმაო, ადამიანთა მომავალი შენ როგორადაც დასახე. ჩვენ, სამყაროსეული არსნი, ალბათ შევძლებთ რაღაც ვიღონოთ. ის კი არ არის საქმე, რომ არაგულისხმიერი დარჩე, რადგან როცა ჩვენ არაგულისხმიერნი ვართ, ეს უზნეობაა და,– ეს კი ნიშნავს, რომ ჩვენ არ ვვარსებობთ.*

– რა საქმე აქვს მომავალს შენს „ზნეობასთან“ ან „უზნეობასთან“, თუკი იგი გარდუვალია?– დასცინა მუქთმიანმა ძმამ.

როცა ძმის პასუხი არ შემოესმა, ის მკვეთრად შემობრუნდა და დაინახა... მისი ნათელთმიანი ძმა მისულიყო გრანიტის ლოდთან, დამდგარიყო მის ქვეშ და საკუთარი მხრებით, თავითა და ხელებით შესდგომოდა მას... ლოდის გარემემო წყლის ნაკადმა საგრძნობლად იკლო.*

– სისულელეა, უაზრობაა, არარაციონალურია,– რამოდენიმე ხნის შემდეგ წარმოსთქვა მუქთმიანმა ძმამ. მერე კვლავ გაჩუმდა, თითქოს რაღაცაზე დაჟინებით და ენერგიულად დაფიქრდა, მერე, ახალი ძალით დაიწყო ძმის შერცხვენა და უმტკიცებდა მისი ქმედობის უაზრობას:– აქ არავინაა და ამიტომაც ვერავინ იცინებს შენს სრულ სიბრიყვეზე. რომ დადექი გრანიტის ლოდის ქვეშ, შენ არც კი გათვალე მისი წონა. წყალი, მაინც მოჟონავს და, გრანიტს რომ იჭერს იმ საყრდენების გამორეცხვას ახდენს. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ უმეტესი სიმძიმე შენ დაგაწევბა. შენ აცნობიერებ ამას, ნათელთმიანო ბრიყვო?

– მე, ჩემი ნებისყოფით გავმკვრივდები გრანიტის სიმტკიცემდე და გავუძლებ. სულ რაღაც ორი დღე მჭირდება რომ გავუძლო. მე გავუძლებ,– უპასუხა ნათელთმიანმა დევგმირმა.

* ვფიქრობ კავკასიონზე მიჯაჭვული ამირანის მითიც აქედან უნდა მოდიოდეს... ც.გ.

– წარმოგიდგენია?! „მე გავუძლებ“... „მე გავმკვრივდები“... ჰოდა მიდი, გამკვრივდი გრანიტის სიმკვრივემდე. საყრდენის ფართი შენ რამხელა გაქვს, ჰა? საყრდენის ფართი, – შენი ორი ტერფია და მეორე დღის შუადღისთვის მთელი სიმძიმე შენ დაგაწევბა, უფრო წვრილი რიყეფენილი აქეთ-იქით გადაიწევა და შენ როგორც გრანიტის სოლი ისე დაიწყებ მიწაში ჩაფლობას. როცა მუხლებამდე ჩაეფლობი, – წყლის ნაკადი გრანიტის ლოდს შეარყევს.

– მე ხელებს გავმართავ, მაშინ კიდევ ნახევარ დღეს გავუძლებ.

– გაუძლებ რასაკვირველია. მაგრამ ნახევარი დღე კი არა, შესაძლოა კიდევ ერთი საათი გაუძლო, უტვინო ჯიუტო. აი, შემდეგ კი, ჩანგრევა მოხდება. ღმერთის პროგრამას შექმნის საათიდან უსასრულო წლების მანძილზე, – წუნი არ მოსვლია. და, მეც მას ვეთანხმები. კაცობრიობა რადგანაც განვითარების აფსურდულ გზას ადგას, უკეთესია გზის დასაწყისშივე მათი მოკვდინება. შესაძლოა დედამიწის ახალმა ცივილიზაციამ, ახალი ქმედობების გზა დაინახოს. ისეთი კი არა, როგორც ახლანდელს აქვს, პრიმიტიული. განა არა ერთხელ მომხდარა დედამიწაზე ადამიანის მიერ დაგროვილი ჭუჭყის ჩამრეცხავი კატასტროფები?

ვისი გადარჩენა გასურს შენ? იმ კაცობრიობის, რომელიც მომავალში საკუთარი ხელებით დაიწყებს ჯოჯოხეთის ქმნას თავისთვის და დედამიწაზე არსებულთათვის? შეგახსენო, ტექნოკრატული გზა საით ჩაითრევს მათ? შეგახსენო? რას გაჩუმებულხარ? აჰა, ძალიანაც კარგი! შენ, მკვრივდები და ქვაკვდები, შენ ლაპარაკი უკვე გიჭირს არა?

ნუ ილაპარაკებ. ძალიანაც კარგი! გაქვავებული იდექი, სულელივით უცქირე, შეხედე მომავალი ადამიანების სურათებს, რომელთა გადარჩენასაც ცდილობ შენ. მე, ყოველთვის შევტრფოდი მათ! მათში გაუქრობელი სიბრყევეა, აბსურდი და ამაოება. და შენ, მათ ყოფიერებაზე სურათების ცქერა არ გიყვარს. ახლა უყურე, ჩემო ფერმკრთალი სახის, ქვად ქცეულო, მოძრაობა დაკარგულო, შეხედე! მაგრამ არა, ჯერ უსმინე იმას, რისი მოსმენაც არ გიყვარს.

თუკი ხეობის მიმტოვებლები არ განადგურდებიან, ისინი თავიანთი ტექნოკრატული გზით წავლენ. ისინი გამრავლდებიან და თაობიდან თაობაში დაამტკრევენ, გაანადგურებენ, გადაადნობენ დედამიწისეულ დიდებულ ჰარმონიულობას. ცხოველების მოკვლას დაიწყებენ. ცხოველებისას, რომლებიც მათი მსახურებისთვის არიან განპირობებულნი. ცოცხალი სრულყოფილი მასალისგან ააგებენ უამრავ სხვადასხვაგვარ და უსულო მექანიზმებს. ისინი თავიანთი ქმედობებს უწოდებენ მჟღერ სიტყვებს „ინდუსტრიალიზაცია“, „სამეცნიერო ტექნიკური პროგრესი“ და ამ სიტყვებში ჩადებენ გონის განვითარების არსს.

აბა, როგორია? აქვთ მათ გონი? ისინი გონიერულად ვითარდებიან? ისინი, როგორც ჭკუანაკლულები, ჭკუაშემოილები ისე გაანადგურებენ უუმადლესეს ქმნილებებს და თავიანთ ბარბაროსულ ქმედობებს დაარქმევენ „პროგრესულს.“ ისინი დაავადებულნი არიან! მათ გონში ვირუსმა დაისადგურა! და ეს ეპიდემია მთელს კაცობრიობას დაამარცხებს. ნათელია, რომ დედამიწის სამყაროს სრულ განადგურებაზე უფრო უსაშინლესია ეს ვირუსი. მთელი სამყაროსთვის დიდი საშიშროება მოაქვს მას. მისი სახელწოდება... შენ უკვე მიხვდი, რა სიტყვას წარმოვთქვამ მე ახლა? არა ერთხელ გითხვია, რომ არ გამემიორებიან იგი, და შებრუნდებოდი ხოლმე ჩემგან, და გვერდზე გადგომას ცდილობდი, ახლა ვერ შებრუნდები და ვერ გადგები. მთელს ადამიანურ ცივილიზაციას დაამარცხებს... **ანტიგონი.**

ანტიგონით დამარცხებული კაცობრიობა შევა მის განზომილებაში, დაიწყებს წარმოდგენილად სულელურ და ამაზრზენ ქმედობებს, ერთმანეთის წინაშე გამოსახვენ მათ სიტყვა „პროგრესით“, „სრულყოფილებით“, „ზნეობრიობით“, „სილამაზით“, „რაციონალურით“, „სულიერით.“ აბა როგორია ჰა?

არა, თვალსაჩინოების გარეშე მე აქ არაფერი გამომივა! ახლა შეხედე.

მუქთმიანმა ყმაწვილმა ხელით სივრცეში კვადრატი შემოხაზა, სადაც მაშინვე ჰოლოგრამა გამოისახა.

მასში გამოისახა მშენებარე თორმეტ სართულიანი სახლი. უკვე, ზე აღმართულ სართულებზე ორი ამწე, სამშენებლო მასალებს აწყობდა. ფანჯრების ჭრილში ნარინჯისფერ ჩაჩქანში და ლურჯ კომბინიზონებში გამოწყობილი ადამიანების დანახვა შეიძლებოდა, რომლებიც საცხოვრისის მოპირკეთებას ეწეოდნენ.

მუქთმიანმა ყმაწვილმა კომენტარი გააკეთა:

– **აი, ამ უამრავ უჯრედებიან გაუგებრობას, ისინი სახლს დაუძახებენ. ანტიგონი ადამიანებს ანტიადამიანებად აქცევს. მათ, „ ჩემი სახლის,“- სიტყვების უკან მდგარი არსი და შინაარსი დაამახინჯეს.**

სახლი ცოცხალი სივრცეა, ადამიანის აზრ-ფიქრის მიერ ჩამოყალიბებული, მისი აზრ-ფიქრის უნარის ამსახველი. მათ იგი ხელოვნური ქვის უჯრედით შეცვალეს. და, თითქოს გონს მასხრად იგდებნო,– სიტყვა სახლი უწოდეს. მათი შეზღუდული აზრ-ფიქრი სამყაროს არ სჭირდება, იგი ანტიგონის საკვებ გარემოდ იქცევა. ანვითარებს და ამყარებს მის სიმძლავრეს. და, ეს მისი მკვებავი გარემო უფრო და უფრო ფართოვდება.

ჰორიზონტიდან ჰორიზონტამდე გადაიშალა ჰოლოგრამა: უამრავი მშენებარე ხელოვნური ქვის უჯრედებიანი მშენებარე სახლებით. ზოგიერთი მათგანი ინგრეოდა, მაგრამ მათ ადგილზე ადამიანები ნარინჯისფერ ჩაჩქანებში ახლების, კიდევ უფრო მაღალი, ქვის უამრავი უჯრედიანი ნაგებობის

აღმართვას აწარმოებდნენ.

მუქთმიანმა განაგრძო:

– ამ უჯრედებში ცხოვრების მოსაპოვებლად მათ უნდა ჩაიდინონ ქმედობანი, რომელიც გონიერი არსისთვის – ადამიანისთვის! – ჩვეული არ არის! ღვთის შვილები! ღვთაებები! შეხედე ჩემო ძმაო, ჩემო ფერმკრთალი სახის ძმაო, შეხედე მათ ქმედობებს.

მუქთმიანმა ყმაწვილმა კვლავ აიქნია ხელი და კვლავ წარმოიქმნა ჰოლოგრამიანი კვადრატი. ამჯერად იგი უჩვენებდა პროდუქტის უზარმაზარ სუპერმარკეტს. უამრავი ადამიანი თაროებიდან იღებდა ყოველგვარ პროდუქტს, მეტალის კალათაში აწყობდა მათ და მიჰქონდა ერთ–ერთ სალაროსთან, სადაც რიგში დგებოდა და არჩეულ პროდუქტში ფული უნდა გადაეხადა.

– ეს არსებები ქვის უჯრედებიდანაა. ისინი ყოველდღე დაკავებულნი არიან გონისთვის სხვადასხვა არაფრისმთქმელი ქმედობებით და თავიანთ ქმედობას მუშაობას ეძახიან. თავიანთ სამუშაოში ღებულობენ ქაღალდებს, რომელთაც ფულს უწოდებენ. შენ ხედავ აქ, როგორ ცვლიან ისინი თავიანთ ფულს საკვებში. ღმერთმა თავიდანვე შეჰქმნა, ისე, რომ გონიერი ადამიანისთვის საკმარისი იყო, ოღონდ კი მის მიერ მოწონებული და სასურველი ღვთიური ქმნილების ასაღებად გაეწვდინა ხელი, სიამოვნებით დაეგემოვნებინა იგი, ამითვე საკუთარ თავში გაემლიერებინა ენერგია და სხეული დაეკმაყოფილებინა. მაგრამ ამ არსებებმა ცხოვრების ნირი ისე შეცვალეს, რომ მათ გვერდით ღვთიური საკვები არ არის. ისინი, რომელნიც ქაღალდის გაცვლით იძენენ პროდუქტს, – ღვთიურ ენერგიას არ ჰფლობენ. ასეთი ცხოვრების ნირის შემქმნელი არსებები, არ შეიძლება გონიერულებად იწოდებოდნენ. **მათი ცხოვრების ნირი ანტიგონის პროდუქტია.**

კვადრატში გამოსახულება შეიცვალა, რის შემდეგაც მასში მსხვილი მასშტაბით გამოჩნდა ქალი–მოლარე. ერთმანეთის მიყოლებით მის სალაროსთან ადმინანები მიდიოდნენ და ქალის წინ რაღაც პაკეტებს, ყუთებს, ქილებს და ბოთლებს აწყობდნენ. ქალი ყოველ მათგანს ღიმილით ეუბნებოდა: „გამარჯობათ“, კიდევ გაუღიმებდა, შეფუთულ ნივთებს რაღაც მინას ზემოდან გადაატარებდა, რის შემდეგაც საკასო აპარატზე ჩნდებოდა საქონლის ფასის აღმნიშვნელი ციფრები. ქალი–მოლარე ადამიანისგან ფულს იღებდა და მას ეუბნებოდა: – „გმადლობთ შენაძენისთვის. კიდევ მობრძანდით“ და კვლავ უღიმოდა.

და აი, აქ, ჰოლოგრამის კვადრატში მსხვილი პლანით გამოჩნდა ქალი–მოლარის სახე იმ მომენტში, როცა მან ზურგი შეაბრუნა რიგში მდგარ ადმინანებს და იატაკზე დავარდნილი პაკეტისკენ დაიხარა, აილებისას მას სახეზე რაღაცნაირი, სევდიანი და განწირული გამომეტყველება გაუჩნდა. მოხუჩა თვალები და უზომო დაღლა გამოხატა. ქალმა ერთი ხელით პაკეტი აიღო,

მეორე გვერდზე მიიღო და ტკივილისგან შუბლი შეჰკმუხნა. ყოველივე ეს, სულ რამოდენიმე წამს გაგრძელდა და როცა ის ადამიანებიკენ შემობრუნდა, მისი სახე კვლავ ღიმილიანი იყო და კვლავ მიმართავდა ყოველ მათგანს:– „გამარჯობათ. გმადლობთ საყიდლებისთვის, კვლავ მობრძანდით ჩენთან“.

მუქტიმიანმა ყმაწვილმა კვლავ კომენტარი გააკეთა:

– შენ ჩემო ძმაო, შენს წინაშე ხედავ არსებას, რომელსაც ღვთაებას უწოდებ. ის, უამრავი სადენებისგან და ჭანჭიკებისგან შემდგარი აპარატის წინ ზის, რომელიც თავადაა ამ ჭანჭიკზე ნაკლებად სრულყოფილი. აპარატს სული არ აქვს, გონი არ აქვს, იგი, უბრალოდ მიცემული პროგრამით მოქმედებს. ეს არსება, მის წინ დღეში თორმეტი საათი ზის, აკაკუნებს კლავიშებზე და ყოველ მომსვლელს მადლობას უხდის. რისთვის უხდის მადლობას ყოველ მომსვლელს? არაფრისთვის. ის უბრალოდ ავტომატია. კი არის საჭირო, რომ მას გონი ჰქონდეს, მაგრამ ის ზის და რომელიღაც აპარატის კლავიშებზე თორმეტ-თორმეტი საათი თითებით აკაკუნებს. საკუთარი ცხოვრების ნახევარი ასე იმიტომ იქცევა, რომ ბოლოს და ბოლოს საცხოვრებლად ქვის უჯრედში შეაღწიოს.

გონი მასში ამგვარ რამეს არ დაუშვებდა, ამიტომაც, გამოდის, რომ მასში ანტივირუსი მუშაობს და ის ადამიანი კი აღარ არის, არამედ ანტიადამიანი და ანტიგონის განზომილებაში იმყოფება. მისი შინაგანი ორგანოები დაზიანებულია. მის ძარღვებში იმის გამო სქელებება და მდორდება სისხლი, რომ მას თორმეტი საათის მანძილზე უწევს ჯდომა. ის თავის ასაკთან შედარებით უფრო ხანდაზმულად გამოიყურება. შეხედე! აი, ნახე, ადამიანად მყოფი, იმავე ასაკში როგორ უნდა გამოიყურებოდეს ის,– გონის განზომილებაში რომ იმყოფებოდეს. ახლა მე შენ გიჩვენებ მას ამავე დრო-ჟამის განზომილებაში. შეხედე!

ჰოლოგრამის ახალ კვადრატში, მშვენიერი აღნაგობის ქერათმიანი ლამაზმანი გამოჩნდა, რომელიც მდინარის ნაპირზე პატარა გაშიშვლებულ ბიჭუნას, მის ვაჟს მისდევდა. ლამაზმანი დაეწია მას, აიტაცა ხელში და ბედნიერ-ი სიცილ-კისკისით დაატრიალა ის.

სხვადასხვა განზომილებაში მცხოვრები ორი ქალი, ცოტა რამით თუ ჰგავდნენ ერთმანეთს.

კვადრატში, კვლავ სუპერმარკეტის აპარატთან მჯდომი ქალი გამოჩნდა

– ეს მხოლოდ თითო-ოროლა, ერთეული სიტუაციაა,– სთქვა მუქტიმიანმა,– სრულიად არადაძაბავს მთელი კაცობრიობისთვის,– იტყოდი შენ ახლა არა?

შეხედე.

ეს სთქვა თუ არა, გაშალა მან მკლავები და კვადრატში ჰორიზონტიდან-ჰორიზონტამდე გაფართოვდა გამოსახულება და წარმოჩნდა ჰოლოგრამულ-

ლი სურათი: რიგებში მჭიდროდ ასი ათასობით ადამიანი იჯდა სხვადასხვაგვარ აპარატებთან და კლავიშებზე აკაკუნებდა. ეს ადამიანები სხვადასხვაგვარნი იყვნენ. სრულიად ახალგაზრდები და ხანდაზმული ქალები, გზდებოდნენ ხანდახან მამაკაცებიც. შემდეგ სივრცეში გამოჩნდა სურათი, სადაც ასი ათასობით ხელი განუწყვეტლოვ აკაკუნებდა აპარატთა კლავიატურაზე. უკიდვრად ეკრანის კუთხეში გამოჩნდა მზე, იგი შეცვალა მთვარემ და კვლავ მზე გამოჩნდა, რომელიც ნახევარმთვარემ შეცვალა. დღისა და ღამის მნათობები, როგორც საათებს, ისე ითვლიდნენ დღეებს, თვეებს და წლებს. ხოლო ჰორიზონტიდან- ჰორიზონტამდე მთელი სივრცის შემავსებელი ადამიანები თავიანთი აპარატების კლავიშებზე აკაკუნებდნენ და როგორც რობოტები იმეორებდნენ: „გამარჯობათ, გმადლობთ საყიდლებისთვის, კვლავ მომზადდით“.

– შეხედე ჩემო ძმაო, შეხედე, ახლა უფრო საინტერესო იქნება. უცქირე კაცობრიობის მომავალს.

სივრცეში წარმოჩნდა ჰოლოგრამა, რომელზეც მსხვილი ფორმატით მოჩანდა ადამიანი, რომელიც მახვილით ხელში და ბოროტებისგან დაღრეჯილი სახით გარბოდა. ის, ტალახში მწოლარე ადამიანის გამოსახულებამ შეცვალა, რომელიც ტყვიამფრქვევიდან ისროდა. შემდეგ გამოჩნდა სამი ადამიანი, რომლებიც ქვემეხს ისროდა. და, მოულოდნელად მთელი სივრცე ჰორიზონტიდან-ჰორიზონტამდე უამრავმა ადამიანმა შეავსო. ისინი, სრულიად პატარებად იყვნენ ნაჩვენებნი, რათა უფრო მეტნი გამოჩენილიყვნენ. მახვილებით, ფიწლებით, ცელებით. ტყვიამფრქვევებით და ქვემეხებით ადამიანები ერთმანეთს ჩეხდნენ, ესროდნენ და კლავდნენ. ხელებით ახრჩობდნენ, წიხლებით ურტყამდნენ. ერთმანეთში მოფუთფუთე ხალხის უამრავ მასას ზემოდან მფრინავი აპარატები უშენდნენ საგნებს, რომლებიც მიწას მიაღწევდნენ თუ არა ფეთქდებოდნენ, მაღლა ისროდნენ მიწის გოროხებს და ადამიანთა სხეულის დაფლეთილ ნაწილებს.

– ეს ხორცსაკები გონიერმა ადამიანებმა მოაწყვეს ჩემო ძმაო?!.. ისინი კიდევ იმიტომ არიან ანტიგონნი, რომ ახერხებენ ამის გამართლებას. ისინი ამ ლაფის მომწყობთ,– მეორებს უწოდებენ. ამ სასაკლაოში თავის წარმომჩენებს სხვადასხვა ჯილდოებს აძლევენ და ჯილდოების მიმღებნი მკერდზე დიდი სიამაყით იწყებენ მის ტარებას.

ისინი საუკუნეობით შეუჩერებლივ მიმდინარე სასაკლაოს გამამართლებელი კანონის გამოცემას ისწავლიან, მუქთმიანმა კვლავ ხელი აიქნია და სივრცეში, კვლავ ჰოლოგრამა წარმოჩინდა უამრავი კვადრატებით. ყოველი კვადრატი სხვადასხვა დარბაზის ინტერიერს უჩვენებდა, სადაც ისხდნენ ადამიანები და ტრიბუნაზე გამომსვლელებს უსმენდნენ. მუქთმიანის ხმა კომენტარს აკეთებდა:

– ეს თავყრილობა მათთან სხვადასხვაგვარად იწოდება: კონგრესი, პარლამენტი, დუმა, პალატა,– არსი კი ერთია...

შენ იქ მსხდომით ხედავ ჩემო ძმაო?!.. შენ ჯერ კიდევ ძალგიმს მათი ცქერა. შენს წინაშე მსხდომნი კანონებს წერენ სხვადასხვა ერებისთვის და მთლიანად მთელი კაცობრიობისთვის. ისინი მათ ათასწლეულობითაა რომ წერენ, მაგრამ სრულჰყოფილი კანონები მათ არ აქვთ და არც შეიძლება რომ ჰქონდეთ. შენ ეს გესმის ჩემო ძმაო?! რასაკვირველია, გესმის!

მუქთმიანი ახარხარდა. მისმა ღვარძლიანმა, ნიშნისმომგებიანმა ხარხარმა შეავსო მთელი ხეობა...მთათა ქედმა ექოთი აირეკლა იგი... მან შეწყვიტა სიცილი და გამოსახულებებში მსხდომ ადამიანებს, ისე თითქოს მათ მისი მოსმენა შეეძლოთო.– შეუძახა:

– თქვენ სრულჰყოფილი კანონების წერას იმიტომაც ვერასდროს ვერ შესძლებთ, რომ არ უწყით მთავარი. თქვენთვის უცნობია ცალკეული ადამიანის და მთლიანად კაცობრიობის დანიშნულება. სამყაროსეული დანიშნულება. იგი წარმოადგენს ყველა კანონთა საფუძველს. მას და მხოლოდ მას, როგორც ნიშნსვეცს, შეუძლია აისხას თავისთავზე დედამიწის კანონები ან გამოსახოს იგი. მაგრამ თქვენ არ იცით იგი, თქვენ დაივიწყეთ იგი.

შენ გესმის ჩემო ძმაო, მათ დაივიწყეს მთავარი, ახლა კი ისინი ანტიგონის განზომილებაში არიან. მათ დაივიწყეს, რომ მათი დანიშნულება სამ სიტყვაშია გადმოცემული. როგორია ეს სიტყვები? შენ გსურს, რომ მე ისინი წარმოვთქვა, ჩემო ძმაო? გსურს არა! რასაკვირველია გსურს, ძალიან გსურს, შენ ყოველთვის წარმოსთქვამ მათ იმ იმედით რომ შეისმენენ შენს წარმოთქმულს, მიხვდებიან. შენ მათ წარმოთქვამ, მაგრამ მათ შენი არ ესმით. არ ესმით იმიტომ რომ ანტიგონის განზომილებაში იმყოფებიან, და თუკი მე წარმოვთქვამ მას და, თუკი ჩვენ, მე და შენ ერთად წარმოვთქვამთ მათ, ისინი გაიგონებენ. დაიწყებენ მოქმედებას და ადამიანები გახდებიან. მაგრამ მე არ წარმოვთქვამ მათ.

დაე, ითათბირონ მორიგ მსოფლიო კატასტროფამდე, მანამდე არ არსებულამდე თავისი მასშტაბებითა და ძალმოსილებით. იგი გარდუვალად მოახლოვდება და ისინი თავისი კანონებით უძლურნი იქნებიან შეაჩერონ მისი მოახლოება. ამ არსებებმა უწყიან მოახლოებული კატასტროფის შესახებ, ისიც კი იციან, თუ რის გამოც მოხდება იგი, მაგრამ არ ძალუბთ, აღარაფრით შეუძლიათ შეცვალონ საკუთარი ცხოვრების ნირი. გარეგნულად ისინი, ჯერ კიდევ ჰგვანან ადამიანებს, მაგრამ მხოლოდ გარეგნულად. ოღონდ, დაუფიქრდი შენ ძმაო, ისინი საუკუნეების მანძილზე თავადვე იგონებენ ადამიანის უნარ-ნიჭის შემცვლელებს. აი ნახე, რად გადაიქცევიან ისინი.

სივრცეში წარმოჩნდა ჰოლოგრამა, სადაც კვადრატის მარჯვენა ნაწილში ყმაწვილის ლამაზი, ჰარმონიულად ათლეთური სხული მოსჩანს, რომელ-

საც წელზე ლამაზად შემორტყმლი ქსოვილის სარტყელი აქვს, მარცხნივ – გოგონა, რომელიც ბალახისგან მოქსოვილ ქვედაბოლოშია. მათ შორის წრეა, რომელიც მრავაფეროვანი სხვადასხვა პატარ-პატარა წრეებითაა შევსებული.

– წრეში მე გიჩვენებ უნარ-ნიჭს, რომლითაც დასაწყისიდანვე იყო შემკობილი ყოველი ადამიანი. მათ ბევრი რამ შეეძლოთ...

ჰოლოგრამაზე დღე ღამით შეიცვალა. ყმაწვილმა ახედა ცას და წარმოსთქვა: „ცაზე, დღეს ჩემს თავზე ხილული ცხრა მილიარდი და ოთხმოცდაორი ვარსკვლავია,“ – „ჩემო საყვარელო,– უპასუხა ყმაწვილს გოგონამ,– ახლა შენს თავზე, ცის კაბადონზე ცხრა მილიარდი და ოთხმოცდასამი ვარსკვლავია. შენ ერთი ვერ შენიშნე, სრულიად პატარაზე ციმციმებს იგი. მასზე დაგელოდები მე შენ. მასზე სიყვარულის სივრცეს შევქმნით და აკიაფდება ნათელი ლურჯი ფერით. ჯერ კი, ჩვენი ვარსკვლავი ძლივს მოჩანს.“

– დიახ მათ ბევრი რამ შეეძლოთ,– კომენტარს უკეთებდა მუქთმიანი,– მათი პირველსაწყისი უნარ-ნიჭი ყველაფრის შექმნის საშუალებას აძლევდა მათ, რისი წარმოდგენაც კი იყო შესაძლებელი და იმისიც კი, რაც წარმოდგენაში არ იყო. მაგრამ, როცა ისინი მექანიკურების შექმნას დაიწყებენ, არა გონივრულ უნარ-შემცვლელების მქონეთ, დაეწყებათ ღვთის მიერ ბოძებული ტალანტის დაკარგვა.– ევრანზე ერთი-ერთმანეთის მიყოლებით ჩნდებოდნენ და ჰქრებოდნენ გამომთვლელი მექანიზმები და თითოეული მათგანის (მოწყობილობის) გამოჩენისას ფერადი წრეები ზომამში მცირდებოდა, ზოგიერთები კი საერთოდაც შავ წეტილებად იქცეოდა.– მათ შეეძლოთ მხოლოდ წამიერად შეეხედათ ზეცისთვის, დაეთვალათ ყველა ვარსკვლავი, მაგრამ, მივლენ იმ თავიანთ გამონაგონ კალკულატორებამდე, რომელითაც „ორს მივუმატოთ ორს“ დაითვლიან.

ისინი გამოიგონებენ ტელეფონს და დაკარგავენ შორ მანძილზე ერთმანეთთან გასაუბრების უნარ-ნიჭს, თავიანთი საყვარელი ადამიანების ადგილ-სამყოფელის წარმოდგენის უნარს.

ბოლოს და ბოლოს ისინი დაიწყებენ საკუთარ სხულებში ხელოვნური მექანიზმების ჩანერგვას – აგრძელებდა თხრობას მუქთმიანი,– სულ უფრო და უფრო თავადვე გადაიქცევიან პრიმიტიულ უსულო მექანიზმებად. ადამიანებად მათი სახელდება, უკვე აღარ შეიძლებოდათ იქნება. მათი გონი, სადღაც სიდრემში იქნება მიკუჭული. მათზე ანტიგონი იბატონებს. იგი, ერთროულად მათ გარეშემოა და მათშია. შეხედე, ჩემო ძმაო,– შენ ახლა ნახავ ჩემს ბოლო სურათს.

მუქთმიანმა გააქნია ხელი და ევრანზე, სივრცეში მოლივლივე, დედამიწის სფეროს რუქა წარმოჩინდა. მისი ის ნაწილი სადაც დიდი სიმჭიდროვით ცხოვრობენ ქალაქებში ადამიანები. და, ყოველ ქალაქში ადამიანთა უამრავ თავყრილობათა შორის გრეხვითა და კრთომით უზარმაზარი ზომის არსება-

თა ქუფრი საცეცები გაწოლილიყო. ისინი უამრავნი იყვნენ. ისინი წრეზე გარს შემორტყმოდნენ ქალაქებს და მათ შიგნითაც იმყოფებოდნენ. ყოველი საცეცის უამრავი ფორიდან გამოიყოფოდა მუქი ფერის მყრალი აირი. მაგრამ ადამიანები უკან არ იხევდნენ ასეთი საშინელი გამონაბოლქვის გამო, ისინი მას სუნთქავდნენ. საცეცების ახლოს ადამიანები თავიანთ სახლებს აშენებდნენ. ხანდახან, თითქოს დიდი დამაბულობის გამო, ხან ერთ, ხან მეორე მხარეს საცეცთა მყრალი გამონაბოლქვის გამო ჩნდებოდა ნახეთქები და ადამიანები ამ ნახეთქების შესაკეთებლად, გასასწორებლად, ამ საზარელი რვაფეხას სიცოცხლისუნარიანობის აღსადგენად მიექანებოდნენ.

– ხედავ შენ ჩემო ძმაო, ამ საზარელი რვაფეხას საცეცებს? იქნება და გსურს, შემზარავი საოცრების სხეული გიჩვენო, რომელსაც თავისი საცეცებით აქვს მსოფლიო გადაფარული? შენ, რასაკვირველია ამაზე ფიქრიც და საუბარიც არ გსურს. მაგრამ მე გეტყვი, სად არის ეს სიკვდილის მთესველი სხეული. *ისინი ამ არსებათა გონებიდან მოცოცავენ, რომლებიც ადრე გონიერ ადამიანებად ითვლებოდნენ.* ისინია, რომ ამაყობენ თავიანთი სიკვდილის მთესველი პირმშოთი, უნანავებენ მას. ისინი ამ საზარელ საცეცებს, – გზებს, ავტომაგისტრალებს უწოდებენ. – გადაიხარხარა მუქთმიანმა. – აი, იგი, კაცობრიობის მომავალი! და შენ გსურს ანტიგონის განზომილებაში მოარულები გადაარჩინო და გასწირო ისინი ასეთი ხვედრისთვის? – ჰკითხა მუქთმიანმა და შემობრუნდა ძმისკენ, რომელიც ჩამოვარდნისგან იჭერდა გრანიტის ლოდს.

გრანიტის ლოდის გარეშემო უბრალოდ კი აღარ მოჟონავდა წვეთებად წყალი, იგი მოედინებოდა მასზე წვრილ-წვრილი ნაკადით. ნათელთმიანის სხეული, რომელსაც გრანიტის ლოდი ეჭირა, უფრო და ოფრო ეკავდებოდა. მის სახეზე კუნთებიც კი გახევდა, და, მას აღარ შეეძლო საუბარი და არც დახამხამება შეეძლო, მხოლოდ მისი ცისფერი თვალები, რომლებიც ჯერ კიდევ ცოცხლები იყვნენ, შესცქეროდნენ მომავალი კაცობრიობის ამსახველ სურათებს.

მუქთმიანმა ხელის გული შეუშვირა ნაკადად ჩამოედინარე წყლს და გესლოანად გამოსცრა:

– წასვლის დროა. დროა. ახლა აღსრულებდა ის, რაც აღსასრულებლად დაა გადაწყვეტილი. *მაგრამ... არ აღსრულებდა!*

მუქთმიანმა ყმაწვილმა გრანიტის ლოდისკენ გადადგა ნაბიჯი და დადგა რა საკუთარი ნათელთმიანი ძმის გვერდით, – გრანიტის ლოდს თავისი მხრებითა და ხელებით მიაწვა.

ათლეტური სხეულის კუნთები დაიძაბა და ვენები დაიბერა, მაგრამ მუქთმიანმა ყმაწვილმა ნელ-ნელა გამართა მუხლებში მოხრილი ფეხები და ზემოთ ასწია გრანიტის ლოდი. ლოდის გარეშემო წყალმა შეწყვიტა ჟონვა,

მხოლოდ, სულ რაღაც რამოდენიმე წვეთმა გამოჟონა.

*სამყაროს ურთიერთ საპირისპირონი ცოტა ხნით ერთმანერთში შეერთდნენ და ღმერთის პროგრამა შეცვალეს...** შესაძლოა მათ, ზუსტადაც თავიანთი შერწყმა-შეერთებით – ღმერთის პროგრამის ახალი შესაძლებლობები აღმოაჩინეს?..

ბობოქარმა და დამანგრეველმა დინებამ რამოდენიმე ხანში ჩააღწია ქვემოთ და ანასტას გვარ-ჯიშისა და მოდემის ხეობის დატბორვის საშიშროებამ ჩაიარა და მასთან ერთად ჩაიარა ხეობიდან წასული ადამიანების დაღუპვის საშიშროებამაც.

ნათელთმიანი ყმაწვილის ქვად ქცევამ ნელ-ნელა დაიწყო კლება და მის სახეზე ღიმილი გაკრთა, ლაპარაკის უნარიც დაუბრუნდა.

– გმადლობთ, ძმაო,– ჯერ კიდევ ძნელად წარმოსთქვა ნათელთმიანმა.

– აი, სწორედაც, რომ არ მჭირდება ახლა მე შენი „მადლობა“ რა... ამ კატასტროფამ, ადამიანთათვის განკუთვნილმა,– ჩაიარა. ახლა ისინი თავის მხრივ უფრო შორს წავლენ სამყაროს აბსურდულ შემეცნებაში, ჯიუტად დაიწყებენ ანტიმსოფლიოს შენებას. ისინი მეტნი იქნებიან და მასშტაბურად უფრო დიდი იქნება კატასტროფაც...

– იგი არ იქნება, ძმაო. რადგანაც მანამდე წამით ადრე-ადამიანთა გულებში სულში გრძნობებისა და შეცნობის ის ნატამალები, გაიღვიძებენ, რომლებიც გოგონა ანასტას მიერაა სივრცეში გაქნილი. და, უამრავი ქალები, მამაკაცები საკუთარი აზრ-ფიქრებით შეაჩერებენ წარმოუდგენელ კატასტროფას, და, ადამიანები, ანტიგონის განზომილებებაში მცხოვრებნი, მოულოდნელად გამოფხიზლდებიან. დედამიწაზე, ჯერ არნახულის,– ახალი მსოფლიოს გაშენებას დაიწყებენ.

ისინი, ანტიგონის და გონის გამოცდილების მქონენი,– ურთიერთ საპირისპიროს თავისთავში ჰარმონიულად შერწყავენ და ერდროულად ააღორძინებენ მატერიასა და სულში ღვთიური აღმაფრენის ოცნებებს. და, არა მარტო უბრალოდ ააღორძინებენ, არამედ, თავიანთი ნაოცნებარის სრულჰყოფილებასაც დაამატებენ.

ანასტასია გაჩუმდა. მეც ვდუმდი. ვცდილობდი მონათხრობისა და ნანახის გააზრება- გაცნობიერებას. მხოლოდ ერთი, თუ ორი საათის შემდგომ დავუსვი მას შეკითხვა.

* ეტყობა საქართველოში ბოლო წუთებში ქართველები გაჭირვების ჟამს მტრის წინააღმდეგ იმიტომაც ერთიანდებოდნენ, რომ ეს ცოდნა კარგად ჰქონდათ შეცნობილი... ახლაც უნდა გაერთიანდეს ორივე ძალა და გადაირჩინოს თავიც, სამშობლოც და კაცობრიობაც! ასე მგონია ჩვენ ამის შანსი კიდევ გვაქვს!.. საქართველო მაინც გაბრწყინდება ჩვენი თავი და უჩვენოდაც! დავფიქრდეთ, იქნებ ჩვენივე გვერდითაა?!.. გ.გ.

შენგებობა საბუთარ პირველსაწყის ხატ-სახესთან

წნასტასია, ყველაფერი რაც მიჩვენე და მომიყევი მუქთმიან და ნათელთ-
მიან ყმაწვილზე, გოგონა ანასტაზე, ეს ყველაფერი რეალობაში არსებო-
ბდა თუ შენს წარმოსახვაშია ისინი?

– ამ კითხვაზე პასუხი თავად აარჩიე, ვლადიმირ.

– აბა, როგორ თუ თავად? მხოლოდ შენ შეგიძლია თქმა, ზუსტად რეა-
ლობაში მოხდა ეს ყველაფერი, თუ შენს წარმოსახვაში?

– მითხარი ვლადიმირ, ჩემს მონათხრობში შენთვის რაიმე ინფორმაცია
გაჩნდა?

– ამას რა თქმა უნდა!- რასაკვირველია გაჩნდა. ინფორმაციაც და ხატ-
სახეებიც, და, ისიც როგორი!

– ესე იგი, ინფორმაცია არსებობს არა?

– დიახ, არსებობს. აუცილებელია მისი გაანალიზება, გააზრება და მე კი-
თხეებიც მაქვს.

– თუკი ინფორმაცია გაჩნდა, შესაბამისად, არსებობს მისი წყაროც.

– რასაკვირველია. წყაროც უნდა არსებობდეს.

– *ინფორმაცია, - ხატ-სახე. ხატ-სახე-ინფორმაციაა. თუკი ვინმე მოისუ-
რებს შენში ინფორმაციის წაშლას, ის შეეცდება დაგიმტკიცოს, რომ ეს ხატ-
სახე რეალობაში არ არსებობს. და, საკმარისია შენ ერწმუნო ამ ხატ-სახის არ-
არეალობას, რომ შენ საკუთარ თავში, - თავადვე წაშლი ხატ-სახისგან მი-
ღებულ ინფორმაციას.*

– და თუკი რომელიღაც ხატ-სახე შექმნილია ადამიანის მიერ, ამ შემთხ-
ვევაში ვისგან მოედინება ინფორმაცია?

– ხატ- სახისგან.

– რატომ ხატ-სახისგან, თუკი იგი რომელიღაც კონკრეტულმა ადამი-
ანმა შეჰქმნა?

– თუკი შენ, ვლადიმირ გაგიჩნდა ბავშვი, რომელმაც შენ და მათ შორ-
ის ყველა ადამიანს აუწყა ახალი ინფორმაცია, ვინ არის ახალი ინფორმა-
ციის წყარო?

– ბავშვი, რასაკვირველია. მაგრამ ხატ-სახე ეს ხომ ბავშვი არ არის,
რომელსაც მატერიალური სხეული აქვს. ხატ-სახე შეიძლება არამატერია-
ლურიც იყოს.

– გამოდის, განსხვავება მხოლოდ იმაშია, რომ პირველ შემთხვევაში შენ
ხედავ მატერიალურ სხეულს, მეორეში კი არა?

– შესაძლოა სულ მთლად ასეც არ არის, უბრალოდ მატერიალური სხე-

ულის შემთხვევაში, უფრო ჩვეულია რაღაც, დამაჯერებლად გამოიყურება.

– სრულ მტკიცებულებას, – შენს მიერ ხილული სხეული თავისთავში არ ატარებს, უფრო მეტიც, შეუძლია ცდომილებაშიც შეგიყვანოს.

– ნამდვილად ასეა ეს. შეუძლია! სისხლის სამართლის კოდექსში მუხლიც კია, „თაღლითობა“ ეწოდება, ეს, როცა ანგარების მიზნით დამნაშავე, მატერიალური სხეულის მქონე, ვიღაცას ატყუებს. ვფიქრობ, რომ მე ყველაფერს მივხვდი, ანასტასია. თუკი გამოჩნდა ინფორმაცია, თანაც ხატ-სახიდან წამოსული, მაშინ ეს ყველაფერი ნამდვილად არსებობს და საჭიროა მიღებული ინფორმაციის გაანალიზება. ხოლო, როცა ჩვენ ვიწყებთ, – „არსებობს“ – „არ არსებობს“, „მსჯელობას, ამით ფუჭად ვკარგავთ დროს, – რადგან თავადვე უგულვებელვჰყოფთ მიღებულ ინფორმაციას.

– შენ ყველაფერს სწორად მიხვდი, ვლადიმირ.

– ერთი არ მესმის. თუკი თითოეულ ადამიანს შეუძლია ხატ-სახის მოფიქრება, და, იგი არსებობას დაიწყებს, მაშინ რამდენი ინფორმაცია უნდა გადაბუღებული, რომ ჭეშმარიტება მოიძიო.

– სრულიად ცოტა. ხატ-სახე დანამდვილებით შეიძლება ყოველმა ადამიანმა მოიფიქროს, მაგრამ ადამიანები ყოველ ხატ-სახეს სულითა და გულით სრულიად არ ღებულობს.

– ჰო, მართალია. რასაკვირველია, ყველა არა. საერთოდ, გმადლობ შენ, ანასტასია, საინტერესოდ საუბრობ ხატ-სახეზე. მითხარი კიდევ ამ ხატ-სახის შესახებ, რა არის, შენი აზრით, თავისთავად რას წარმოადგენს იგი?

– თავად ადამიანი სხვა არა არის რა, თუ არა მატერიალიზებული ხატ-სახე და მომავალში ხატ-სახით მატერიალიზებული, თავად ადამიანს შეუძლია საკუთარი აზრ-ფიქრით შეჰქმნას და მატერიალიზებული გახადოს ხატ-სახეები. ამაში მდგომარეობს მისი არავის და არაფრის მიერ აღმატებული სამყაროსეული ძალა.

თუკი რომელიმე ადამიანი არ გააცნობიერებს თავისთავში შემომქმედის მიერ ნაბოძებ უნარ-ნიჭს, მაშინ ეს ადამიანი თავადვე ბლოკავს საკუთარ უდიდეს ძალას და ხვდება სხვა ხატ-სახეების ზეგავლენის ქვეშ. მატერიალურს ხდის მათ ჩანაფიქრს საკუთარი თავის, საკუთარი ოჯახის, საკუთარი მოდგმის, საკუთარი სახელმწიფოს და მთელი პლანეტის განადგურებამდეც კი.

ხელოვნური ტექნოკრატული სამყარო ასევე ადამიანის მიერაა შექმნილი ხატ-სახის ენერგიის მეშვეობით ადამიანზე მოგვრილი მისი ანტიპოდებით. ხელოვნური სამყარო წარმავალია, ხრწნადია. ყველაზე სრულჰყოფილი მანქანაც კი, შენობა, ხელოვნური სამყაროს ნებისმიერი სხვა ნივთი ყოველწამიერად ინგრევა. სულ რაღაც რამოდენიმე წელში გადაიქცევა მტვრად, კიდევ უფრო უარესი, – ადამიანისთვის მავნებლობის მომტან ნარჩენებად.

თავად ადამიანი, ხელოვნურ სამყაროში მცხოვრები, ასევე ხრწნადი ხდება. რამეთუ ადამიანისთვის მძიმეა ყოველწუთიერად ცქერა უამრავ დამანგრეველ საგნებზე, თვით წარმოქმნის უნარის არ მქონეზე, წარმოიდგინოს მარადიული სიცოცხლე, შექმნას საკუთარი მარადიულობის ხატ-სახე და მატერიალური ჰყოს იგი.

ბუნებრივი ხილული სამყარო მილიარდობით წელი კი არ არსებობს, არამედ მნიშვნელოვნად მეტი ხნისაა, რამეთუ თავიდან იგი არსებობდა ჯერ არამატერიალიზებული ხატ-სახით. მეცნიერებმა, დედამიწის ასაკის განმსაზღვრელებმა, გამოთვალეს თარიღი არა მისი დაბადების, არამედ მისი მატერიალიზაციის თარიღი, - როგორც სიცოცხლის ერთ-ერთი ეტაპის.

ბუნებრივი სამყარო ჰგლობს თვით წარმოქმნის უნარს, და ეს უნარი ხდის მას მარადიულს. შემომქმედი, მარადისობის შემქმნელი, თავადვე ამას წარმოადგენს. იგი ალფა და ომეგაა, და, კვლავ ალფა.

შეუძლია დაფიქრდეს და თქვას უამრავმა ადამიანმა: - რა იყო შემომქმედის უჩვეულო ენერგიათა უმრავლესობის დაბადებამდე? ოდესღაც არაფერი არ არსებობდა. არაფერი! მაგრამ გაიხსენე, „არაფერზე“, როგორ უთხრა შემომქმედმა საკუთარ ძეს: - „არაფრისგან წარმოჩინდება ახალი, მშვენიერი შენივე დაბადება, სულისა და ოცნების სწრაფვებით შენით შენივე ამსახველი. ჩემო ძეო, შენ უსასრულო, მარადიული ხარ, შენშია შენივე შემქმნელი ოცნებები.“

მაგრამ, თუკი „არაფრისგან“, რაღაც აღორძინდება, გამოდის „არაფერი“ დაბადებაში მონაწილეობს.

რომ დაბადო, მათ შორის „არაფრისგან“, შემომქმედმა წრე შეჰკრა და მარადიულობის ხატ-სახე წარუდგინა ადამიანს.

საკუთარ თავში ხატ-სახის ენერგიაზე ცოდნა, მიხვედრილობა და შერძინებები საშუალებას აძლევს ადამიანს რომ არ მოკვდეს, მაგრამ ჩაიძინოს ტკბილი ძილით და გაღვიძებისას აღორძინდეს მისთვის საჭირო დროში, ადგილში და მის მიერვე ძილის წინ შექმნილ ხატ-სახეში.

სახისმეტყველების მეცნიერებას მიჰყავხარ მთელი სამყაროს შეცნობისკენ, შემომქმედის მიერ შექმნილისკენ და ახალი მშვენიერი სამყაროების შექმნისკენ. სახისმეტყველების მეცნიერების არ ცოდნასა და არ გაგებას, უცილობლად მიჰყავხარ სრულჰყოფილი ბუნებრივი სამყაროს მიმართ უვიც, მოუხერხებელ მიდგომასთან და ხელოვნური, პრიმიტიული, არაბუნებრივი სამყაროს შექმნასთან.

სახისმეტყველების მეცნიერების არ ცოდნა მთელს სახელმწიფოებს, ერებს ჭადრაკის ფიგურებად აქცევს მათ ხელში, ვინც ამ უდიდეს მოცემულობას ცნობს.

– ანასტასია, მაგრამ ხატ-სახეები ხომ შეიძლება დადებითებიც იყვნენ

და უარყოფითებიც. როგორ უნდა გამოვიცნოთ, მათ შორის რომელი ატარებს სასარგებლო ინფორმაციას და რომელი დეზინფორმაციას, შესაძლოა ანგარების მიზნითაც?

– საკუთრივ, ვლადიმირ, საკუთარი ხატ-სახით გააცნობიერებ ნებისმიერი ინფორმაციის ღირებულებას.

– გამოდის ხატ-სახე ყველა ადამიანს აქვს?

– რასაკვირველია ვლადიმირ, ყოველ ადამიანს საკუთარი ხატ-სახე აქვს და საკუთრივ ისინი ერთმანეთისგან სათითაოდ განსხვავდებიან.

თუკი, რომ ყოველ ადამიანს საკუთარი პირველქმნილი ხატ-სახე ექნებოდა შემონახული, მითხარი, დღეს მსოფლიოს სამყარო როგორ გამოიყურებოდა იქნებოდა, ვლადიმირ?

– პირველქმნილი? გამოდის ყოველ ადამიანს აქვს ან ჰქონდა კიდევ პირველქმნილი ხატ-სახე? როგორი იყო ის?

– ღვთიური! ასეთად იგი აღმაფრენისას ჩვენმა მშობელმა-შემომქმედმა, – შეჰქმნა.

– ის რა, – ღმერთი იყო, – ჩვენი პირველქმნილი ხატ-სახე?

– *იყო ის ძე ღვთისა და რჩება ის ძე ღვთისად!*

– სად წავიდა ეს პირველქმნილი ხატ-სახე? ლოთების, ნარკომანების ხატ-სახის ნახვა ქუჩებში შეიძლება. მეძავ ქალთა და კაცთა ხატ-სახის კი, ქუჩის კუთხე-კუნჭულებში. ტელევიზორიდანაც სხვადასხვა ხატ-სახეები იგრიხებიან. სად შეიძლება ადამიანის პირველქმნილი ხატ-სახის ნახვა?

– საკუთარ თავში. თავადვე წარმოიდგინე ის. მის შესახვედრად სიხარულით გაესწრაფე და სიხარულითვე გამოესწრაფება ის შენსკენ. გზა სასიხარულო იქნება. მიუახლოვდებით ნელ-ნელა ერთმანეთს და ერთხელაც შეხვდებით ერთმანეთს. თქვენ შეერთდებით. შენ, შენი პირველქმნილი ხატ-სახე შეინახე, არ გადასცე ის დასატკბობად სხვებს!

– მაგრამ როგორ წარმოვიდგინო? გარეშემო უამრავი ინფორმაცია ცვივა ადამიანის არასრულჰყოფილების შესახებ.

ხან ამბობენ, რომ მარადიული მონაა, ხან, საცდელი კურდღელიაო. ჩემი ნაცნობი ამასწინათ მიყვებოდა, რომ მან რომელიღაც წიგნში წაიკითხა სადაც ნათქვამია: – თითქოს ადამიანები ვიღაც სხვაპლანეტელმა არსებებმა შექმნეს და ახლა ადამიანების ენერგიით იკვებებიან ისინი, – მათ კი, როგორც უგუნურებს ისე ეცევიან და ასწავლიანო.

– *თუკი გსურს უგუნური იყო, ვლადიმირ, – მათ დაუჯერე. მონობას დაიჯერებ და შენში მონას დაბადებ. დაიჯერებ, რომ შენი ენერგიით იკვებებიან შენი ნების წინააღმდეგ, – დაჩივდები და ნამდვილად გასცემ საკუთარ ენერგიას. ყველაფერი არსებობს რასაც თავადვე ჩათვლი არსებულად.*

დაბადებიდანვე ცდილობენ ადამიანის მნიშვნელოვნობის – ღვთის ძეობის - დამცრობას, მაგრამ ნახე, დააკვირდი, ვლადიმირ, ყოველთვისაა სანაცვლოდ მის უკან ვიღაც, რომელსაც საკუთარი თავის ამაღლება სურს. ის, სინამდვილეში მაღალი არ არის, – ადამიანის საპირისპიროა და ამაღლება არ შეუძლია. მას ერთი გზაა რჩება – მაღალი დაამდაბლოს და არ მისცეს ზრდის უფლება.

– ჰო, ანასტასია, აქ უკვე შენ ზუსტადაც, რომ მართალი ხარ. მე, რაღაც არც ერთი წიგნის ან კინოფილმის გახსენება არ შემიძლია, სადაც ადამიანს წარმოადგენენ სამყაროში ყველაზე ძლიერ არსებად. ყოველთვის ყველაზე ძლიერნი სხვაპლანეტელები გამოდიან. და, თუ ადამიანები გამოჩნდებიან, ისინი მაინც რომელიღაც არამიწიერ ძალებთან არიან კავშირში. ახლა მე მესმის, როგორ სერიოზულ და ხანგრძლივ ჩაგონებას (ზომბირებას) ექვემდებარება ადამიანი და რასაკვირველია ეს არც შემთხვევითია, რადგანაც ვიღაცას ეს ძალიან სჭირდება.

ადამიანი, მართლაც სუსტი რომ იყოს და არ ფლობდეს რაღაც უხილავ და იდუმალ ძალას, მაშინ რისი უნდა ეშინოდეს იმ ვიღაცას? რატომ დახარჯავს ამდენ ძალისხმევას მისი საწინააღმდეგოს მტკიცებისთვის?

შენ მარტო ხარ ანასტასია, ადამიანს განიხილავ როგორც ღვთის ძედ და სამყაროს ყველაზე ძლიერ არსებად, მაგრამ ეს ნიშნავს, ადამიანის ხატ-სახის შენეულ ახსნას შეეწინააღმდეგება უამრავი სხვა ხატ-სახეები. მათ ათასწლეულობით დამუშავებული ტექნოლოგიები აქვთ.

მათ უკვე უამრავი უსუსური ადამიანების ხატ-სახეები შექმნეს.

ბევრი სხვადასხვა სწავლებებია, ადამიანის დამაკნინებელი. მათზე მუშაობს მსოფლიო პრესა, სცენარისტები და რეჟისორები. და, ისინი ბევრნი არიან, ძალიან ბევრნი. შენ, სჩანს მარტო ხარ, ანასტასია. მაგრამ შენ მაინც რაღაცის იმედი გაქვს. *რისი იმედი გაქვს? რისი, ანასტასია?*

– საკუთარი პირველქმნილი ხატ-სახის. შენიც, ვლადიმირ, შენი პირველქმნილი ხატ-სახის, იმ ადამიანთა პირველქმნილი ხატ-სახეების, რომლებიც უკვე აშენებენ მამულებს. იმათი, ვინც მომავალში თავისი ხატ-სახის შესახვედრად გაეშურებიან.

– ანასტასია, ისინი კიდევ იმას ამბობენ, რომ შენ სულაც არ არსებობ. ჩემზე კი, ამბობენ, რომ არც ასეთი ვარ და არც ისეთი, რგორც წიგნებიდან გამოვიყურები. ახლა მე მივხვდი, ასეთი გამონათქვამებით ისინი ცდილობენ წაშალონ ადამიანებში შენი ხატ-სახიდან წამოსული ინფორმაცია. ნაწილობრივ მათ ეს გამოსდით. არიან მათ შორის მკითხველები, რომლებიც საგვარეულო მამულებს აშენებენ და რომლებიც ამბობენ, რომ მოდით არ ვახსენოთ ანასტასიას სახელი, ნუ ვილაპარაკებთ წიგნებზე. მოდით საკუთარ ადგილ მამულებს არ ვუწოდო საგვარეულო მამულები, თუკი ხელისუფალთ ვიღაც

უნერგავს, რომ ეს სახელწოდებები კარგი არ არის. უფრო მეტიც, ამისთვის სხადასხვა დათმობებზე წასვლას სთავაზობენ მათ.

– შენ, ვლადიმირ, შენ როგორღა უყურებ ასეთ წინადადებას?

– გულწრფელად რომ გითხრა, ანასტასია, მეც კი ვიფიქრე:– რადგან ეს სიტყვები ვილაცას აღიზიანებს, იქნებ, უკეთესია, რომ არ წარმოვთქვა ისინი? ვთქვათ, იმიტომ, რომ საქმემ წინ სწრაფად წაიწიოს. ახლა მივხვდი, საქმემ გარეგნულად, შესაძლოა წინ წაიწიოს კიდეც, მაგრამ ადამიანისთვის სრულიად არასაჭირო მხარეს. ახლა მე მესმის, სურთ, რომ სიტყვა „ანასტასია“, „საგვარეულო მამული“, „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“ არ წარმოითქვას, იმიტომ, რომ მათ უკან მაშინვე ჩნდება ძლიერი ხატ-სახეები და ინფორმაცია. აი, ეს უნდათ, რომ ადამიანებს წაართვეს. მე სწორად მესმის?

– რასაკვირველია ვლადიმირ, ყოველი სიტყვის უკან ნამდვილად დგას ხატ-სახე და ინფორმაცია. ასეც ხდება,– ერთი სიტყვის უკან იმდენად დიდი მოცულობის ინფორმაცია ძევს, რომ წიგნთა ასტომეულიც ვერ ასახავს მას, შეუცვლელია სულ რაღაც ერთი სიტყვა.*

– მაგრამ ხომ არის სიტყვა, რომელიც ადამიანებში აღვიძებს სხვადასხვა ხატ-სახეს. მაგალითად, სიტყვა „ომი“. ერთნი ამ სიტყვის ქვეშ შესაძლოა გულისხმობდნენ განმათავისუფლებელ ომს, მეორენი,– დამპყრობლურს.

– მაგრამ მაინც, როცა ამ სიტყვას წარმოთქვამენ, ადამიანთა წარმოდგენაში მაშინვე წარმოსდგება ორთაბრძოლის უამრავი სურათი, ქვეყნებს შორის ბრძოლების, იარაღებით და ბევრი სხვა რამით. დაე, სურათები სხვადასხვაგვარნი იყვნენ, ისინი უამრავნია და მსგავსნი, სიტყვა ხომ – ერთია.

– „საგვარეულო მამული“ – ამ სიტყვების უკან ასევე უამრავი სხვადასხვაგვარი ხატ-სახე შეიძლება რომ იყოს?

– „საგვარეულო მამული“ – ეს სიტყვათა შეთანაწყობაა, რის უკანაც დგანან ყველაზე ძლიერი ხატ-სახეები, უნარის მქონენი მოათავსონ ადამიანი ღვთიური სამკვიდროს გარემოში. თავად განსაჯე, ვლადიმირ, ამ სიტყვის შეთანაწყობის პირველი სამი ასო თავისთავად „გვარ-ჯიშის, მოდგმის“– აღმნიშვნელია. გვარ-ჯიში, მოდგმა,– ეს ერთმანერთის მიყოლებით მოსული ადამიანებია, და მათ შორის პირველი,– ძე ღვთისაა. *ღღეს დაბადებული ყოველი ადამიანი ამ დიადი ჯაჭვის თავში დგას. მის ძალაუფლებაშია მოიცვას საკუთარი მოდგმა ერთ ან მეორე სამკვიდროს გარემო-სივრცეში. ქვის უჯრედში თუ მშვენიერ საკუთარ საგვარეულო მამულში. ან საერთოდ გაწყვიტოს საგვარეულო ჯაჭვი ან მარადიული გახადოს იგი. მის ძალაუფლება-*

* მაგალითად, ჩემის აზრით,– ქართული სიტყვა – „მრავალჯამიერი“. ასეთი ცალსახად დადებითად მრავლის მომცველი სიტყვა ხომ მსოფლიოს არც ერთ ენობრივ ლექსიკაში არ არსებობს...ც.გ.

შია საკუთარი მოდგმა კვებოს ღვთიური ქმნილებებით ან იმ საკვებით, რომელიც სულისთვის ენერგიის მომტანი არ არის.

– კი, მაგრამ რა შუაშია აქ საკვები, ანასტასია? თუკი ჩემი მოდგმის წინაპრები უკვე დიდი ხანია, რომ არ ცოცხლობენ.

– ყველა წინაპართა ნატამალი ცოცხლობს შენში, ვლადიმირ. მისგანაა შენი სხეულიც და სულიც.

– ჰო, მართალია, რომ იმათგანაა. მაგრამ... მაგრამ ეს ნიშნავს, რომ ყოველ ახლად დაბადებულ ადამიანზე დაკისრებული მთელი მოდგმის ბედ-იღბალისადმი კოლოსალური პასუხისმგებლობა.

– ჰო, დაკისრებულია, ვლადიმირ და თითოეულს ეძლევა ძალაუფლება გადაწყვეტოს საკუთარი ბედი და თავისი გვარ-ჯიშის, მოდგმის ბედი.

– გეთანხმები. ძალაუფლება ეძლევა. მაგრამ ადამიანთა უმრავლესობა საერთოდ არ ფიქრობს საკუთარ გვარ-ჯიშზე, მოდგმაზე და მათი წინაპრებიც შესაძლოა, ასევე არ ფიქრობდნენ. გამოდის, დაიშალა მოდგმა, თავად ღმერთის მიერ პირველქმნილისგან წამოსული დაიფანტა იგი და აღარ არის ახლა?

– საგვარეულო მამული, ჩაუფიქრდი შენ, თუ შეიძლება, ვლადიმირ. საგვარეულო მამული, ორი სიტყვაა. სიტყვათა შეთანაწყობა ერთი. როგორც კი წარმოითქმება იგი, ადამიანი, ჯერ კიდევ, შესაძლოა სრულიად გაუცნობიერებლად, მაგრამ თავის ქვეცნობიერში საკუთარ სწრაფვას აჟღერებს: *„მე, კვრებ მთელს ჩემს გვარ-ჯიშს, მოდგმას და მათ ვათავსებ აქ“*.

საკუთარი მოდგმის შეძობი

შ ადამიანი, რომელიც საგვარეულო მამულის ჩაუყრის საფუძველს, – შეუძლია შეკრიბოს იქ საკუთარი გვარ-ჯიშის, მოდგმის ადამიანთა სულები და ისინი მაღლიერნი იქნებიან ასეთი დიადი ქმედობისთვის. როგორც მფარველი ანგელოზები ისინი გაუფრთხილდებიან და დაიცავენ საგვარეულო მამულის და ადამიანს, მის შემქმნელს. სამყაროში უკვალოდ არაფერი იკარგება, მხოლოდ ერთი მდგომარეობიდან გადადის მეორეში. როცა ადამიანი გარდაიცვლება და მისი ხრწნადი სხეული მიბარდება მიწას, მისგან ამოიზრდება ხეები, ბალახი და ყვავილები. იგი ერთი მდგომარეობიდან გადადის მეორეში. რაღაში გადადის მთავარი ენერგეტიკული კომპლექსი – ადამიანის სული?

თავიდან იგი დაფარფატებს იმ ადგილზე, სადაც ადამიანის სხეული იმყოფება, და ზოგიერთ რელიგიებში, ესმით რა ეს, ადამიანის სხეულს მაშინვე არ კრძალავენ სასაფლაოზე, სული იმ ადგილის თავზე დაფარფატებს, სადაც დაკრძალულია სხეული. რაღაცა დროით ნათესავები იმყოფებიან სა-

ფლავის გვერდით. სულს, სხეულს მოწყვეტილს,– ეს კი ნიშნავს სმენა და მხედველობა უქონელს არ შეუძლია არც დანახვა და არც გაგონება. მაგრამ მას შეუძლია შეგრძნება, როცა მასზე საუბრობენ, ფიქრობენ. თუ კარგს საუბრობენ, სული კარგადაა, ხოლო, თუ ცუდს – იგი ცუდადაა.

მერე ადამიანები მიდიან სასაფლაოდან, სული რამოდენიმე ხანს მიწის ბორცვის ზემოთ იმყოფება, სადაც დაკრძალულია მისი სხეული, მაგრამ უკვე აღარაფერს გრძნობს, მხოლოდ სიცარიელეს. თანამედროვე ადამიანები, ჩაფლულები ამწუთიერ ამაოებაში, სწრაფად ივიწყებენ თავიანთ გარდაცვლილ ნათესავებს. თანამედროვე ბინებში თითქმის არაფერი ახსენებთ გარდაცვლილ ნათესავებს. ერთი წლის შემდეგ, ხუთი, ათის შემდეგ მათ უკვე აღარავინ იხსენებს და გარდაცვლილთა სულები სრულ სიცარიელეში აღმოჩნდებიან. და, ჩვენ ამას ახლად გარდაცვლილებზე ვყვებით, მაგრამ ხომ არიან ნათესავები, რომლებიც ცხოვრობდნენ ასი, ათასი, მილიონი წლის წინ და ყველა ისინი სრულ მივიწყებაში იმყოფებიან.

ადამიანმა, საგვარეულო მამულის შემქმნელმა, შეუძლია მოკრიბოს მთელი თავისი გვარ-ჯიში, მოდგმა. ამისთვის საჭიროა საკუთარ ნათესავზე გაფიქრება, მისი წარმოდგენა და მაშინ სული შეფრთხილდება, რადგან შეიგრძნობს აზრ-ფიქრის ენერგიას და სამყაროს რომელ კუთხეშიც არ უნდა იმყოფებოდეს, გაესწრაფება აზრ-ფიქრის სხივის მეშვეობით იმ ადგილისკენ, საიდანაც ასხივებს იგი.

ადამიანს, ყველა მისი ნათესავი არ შეიძლება ახსოვდეს და არ შეუძლია მუდმივად ფიქრობდეს, იხსენებდეს მათ, მაგრამ მას შეუძლია დარგოს ხის ნერგები და გააშენოს პატარა ტყე, სასურველია საგვარეულო ხეებისგან შემდგარი, რომლებიც დიდხანს ცოცხლობენ და რომელთაც მიეკუთვნებიან:– მუხა, კედარი. დარგვისას მან აუცილებლად უნდა გაუმვას საკუთარ საგვარეულო მამულში საკუთარ გვარ-ჯიშზე აზრ-ფიქრი და უთხრას საკუთარ თავს:– ***„მე ვრგავ ხეებს და ვაშენებ ამ ტყეს, ან კორომს, ჩემი გვარ-ჯიშის გასახსენებლად. მე ვაარსებ საგვარეულო მამულს, სადაც დაე, შეიკრიბონ ჩემი გვარ-ჯიშის, მოდგმის წევრები, რომლებიც ცხოვრობდნენ წარსულში და რომლებიც იცხოვრებენ მომავალში.“***

ცალკეული ხის დარგვისას, აუცილებელია რომელიმე ახლო პერიოდში გარდაცვლილი ნათესავების სახელის გახსენება. ყოველი მათგანის წარმოდგენა და მათი კეთილი სიტყვით მოხსენიება.

ადამიანს, საკუთარი ახლობლები ყოველ წუთს და ყოველ საათს არ შეუძლია გაიხსენოს, მაგრამ ხეები, რომლებიც ასეთ ინფორმაციას მიიღებენ, თავისთავში ყოველწამიერად შემოინახავენ. შენი გვარ-ჯიშის ნათესავები იგრძნობენ ამას. და, შენს მამულში ხეებში, ბალახებში, ყვავილებში იცოცხლებენ. ხეებიდან გამოსული ნათება (სხივები) ბევრად სუსტია,

ვინემ ადამიანისგან გამოსული, სამაგიეროდ ისინი უფრო მუდმივნი არიან. სულები შეიგრძნობენ ამას და თავიდან ამ ადგილზე უახლოესი ნათესავის სული მოვა, რომელიც გაიხსენე შენ. ამ ადგილზე მას თანდათანობით სხვა სულები მოჰყვება *ცხრა წლის შემდეგ გაიზრდება ადამიანის მიერ დარგული და გაშენებული კორომი ან ტყე და იქ იქნებიან უჩვეულო ხეები, რომლებიც ფლობდნენ იქნება კოლოსალურ და კეთილ ენერგიას. ვერავინ შეიძლება შეიგრძნოს მისი მადლი, გარდა გვარ-ჯიშის შემკრებისა და მისი ახლო ნათესავებისა.*

წარმოგიდგენია ვლადიმირ, რა უჩვეულო და კეთილი საქმე იქნება ადამიანის მიერ გაკეთებული! ის, როგორც შემქმნელი ისე, – დროში გაფანტულ საკუთარ გვარ-ჯიშს კვლავ კრებს.

– ანასტასია, მაგრამ შენ ხომ ამბობდი, რომ სული – ეს ენერგეტიკული კომპლექსია და ზოგიერთი მათგანი გარდაცვალების შემდეგ იფანტება ნაწილაკებად, ურიგებს სხვადასხვა მწერებს, მცენარეებს, ცხოველებს ამ ენერგიებს.

– დიახ, ვამბობდი ვლადიმირ, ეს ხდება, როცა სიცოცხლის დროს დედამიწაზე ენერგეტიკული კომპლექსი, ადამიანური სული იმყოფება დისპარმონიაში შემოფარგლულ გარემოსთან ისეთი ხარისხით, რომ თავისი თავით წარმოადგენს საშიშროებას მიწიერი არსებობისთვის. მიცვალებულთა სრული კომპლექსი ნარჩუნდება მაშინ, როცა დისბალანსი კრიტიკულ წერტილს არ აღწევს. მიწიერ სხეულში კვლავ, პირველ რიგში უფრო ჰარმონიულნი აღორძინდებიან. სამწუხაროდ ასეთები უფრო და უფრო ცოტავდება სამყაროსეულ სივრცეში და ამჟამად პროგრამა, – საუკეთესოთა შორის საუკეთესოს ირჩევს.

– თუკი ჩემს გვარ-ჯიშში, მოდგმაში ყველა სული ნაწილაკებადაა გაფანტული, მაშინ არც ერთი არ მიუახლოვდება ჩემს მიერ დარგულ-გაშენებულ კორომს ან ტყეს?

– რადგან შენ, ვლადიმირ არსებობ, ეს იმას ნიშნავს, რომ არც შენი საგვარეულო ჯაჭვი არ არის გაწყვეტილი.

– აი, როცა ადამიანი დაკრძალულია საგვარეულო მამულში, – რა ხდება მაშინ?

– როცა ადამიანური ნეშტი დაკრძალულია იმ მამულში, რომელიც მან თავად გააშენა და მოაწყო, მისი სული არ აიჭრება სამყაროსეულ წყვდიადში. ის რჩება საგვარეულო მამულში. იქ, სადაც იმ ადამიანმა დარგო და გაახარა ხეები, ურთიერთობდა საგვარეულოს მიწასთან. არაფრის მნახველი და შემსმენელი, მაგრამ შეგრძნების მქონე სული, მისგან მცენარეებისადმი გაცემულ სითბოს შეიგრძნობს. და, ადამიანებიც, ამ ადამიანის შთამომავლები, რომლებიც საგვარეულო მამულში ცხოვრობენ, გაიხსენებენ მას ხშირად, რა-

დგან მის მიერ შექმნილთან იქნებიან შეხებაში.

– მე, ანასტასია, ვიცი ერთი შემთხვევა, როცა მამულში ჩემს ნაცნობ ადამიანებთან ჩამოვიდა მათი მოხუცი დედა. ის ოთხნოცს გადაცილებული იყო და უბრალოდ სტუმრად ჩამოვიდა რამოდენიმე დღით მათთან, რათა თავისი თვალთ ენახა ასეთი რა ჩაიფიქრეს მისმა ქალიშვილმა და სიძემ. შემდეგ კი, სამუდამოდ დარჩენა ითხოვა და დარჩა კიდეც. ის დიდი დროით იჯდა ხოლმე ჯორჯოზე, ხანდახან კი მამულის პატარა ტყეში სეირნობდა და ერთხელაც თავის ქალიშვილსა და სიძეს უთხრა:– „როცა მოვკვდები, თუ შეიძლება სასაფლაოზე არ წამიყვანოთ,- აქ დამსაფლავეთო“ და იმ ადგილზე მიუთითა, რომელიც თავად შეარჩია. როცა ეს მოხუცი ქალი გარდაიცვალა, ქალიშვილმა და სიძემ თხოვნა შეუსრულა. რა მოუვა ამ მოხუცი ქალის სულს, თუკი მან ვერაფრის დარგვა ვერ მოასწრო ამ მამულში?

– მისი სული, საგვარეულო მამულში დარჩება მაშინაც კი, თუკი ის მართო ზრღუბლთან იჯდა. მან თავად მოისურვა, რომ იქ ყოფილიყო დაკრძალული, გამოდის, რომ ის სიკვდილამდე ფიქრობდა ამაზე და მისი ნათესავებიც, ვიდრე სასაფლაოზე მისვლას მოახერხებენ,– უფრო ხშირად მივლენ იმ ადგილზე სადაც ის განისვენებს და ხშირად იფიქრებენ მასზე.

საგვარეულო მამულში ადამიანის ნების გარეშე დაკრძალვა არ შეიძლება, თუნდაც იმ შემთხვევაშიც კი, თუკი იქ ის რაიმეს აკეთებდა. და, თუ მაინც, ასეთი რამ მოხდა, აუცილებელია პატიება ეთხოვოს მას. საჭიროა იმ ადგილზე მისვლა, სადაც ისაა დაკრძალული და აზრობრივად იქნას ახსნილი მისთვის, თუ რატომ გაკეთდა ასე და ეთხოვოს მას პატიება.

– ჰო, ანასტასია, საინტერესო მდგომარეობაა... ადრე ადამიანებმა ამის შესახებ იცოდნენ და ესმოდათ რამე?

– რასაკვირველია ვლადიმირ. იცოდნენ კიდეც და ესმოდათ კიდეც, უფრო მეტიც, არც თუ შორეულ წარსულში, ადამიანებს საგვარეულო აკლდამები და სამარხები ჰქონდათ. შენ იცი ამის შესახებ, ხოლო ადამიანთა ცხოვრების უფრო ადრეულ ეპოქაში, სასაფლაოები საერთოდ არც არსებობდა, ისინი გაჩნდნენ მაშინ, როცა საგვარეულო მამულის უქონელი ადამიანები გაჩნდნენ,– ვისაც საერთოდ არ გააჩნდა საგვარეულო მიწები, ასეთები იყვნენ:– ქალაქებში მცხოვრები ხელოსნები, შეგირდები, მოსამსახურეები, სხვადასხვაგვარი შინა ყმები, დაქირავებული მეომრები. როცა ისინი კვდებოდნენ, მათი დამარხვა იყო საჭირო, ამიტომაც გაჰქონდათ მათი გვამები ქალაქგარეთ და ყრიდნენ უგვარ-ტომო ნარჩენებისთვის განკუთვნილ ორმოებში, სადაც ავადმყოფ პირუტყვს ყრიდნენ და წვავენ, ან სარეთო ორმოში მარხავდნენ. ოდნავ მოგვიანებით, როცა ქალაქები გაიზარდა და მათში ბევრი სხვადასხვა შეძლების ოჯახები დასახლდა,– სასაფლაოების წარმოქმნა დაიწყო. შეძლებული ოჯახები მცირე მიწის ნაკვეთს იძენდნენ, სადაც თავიანთ მიცვალებულებს

მარხავდნენ. ასევე იქცეოდნენ მათ გვერდით მცხოვრებნიც. შესაბამისად, დაიწყეს სასაფლაოების დაყოფა, დღევანდელი დღის ენით რომ ითქვას, – ელიტურად, საშუალო ელიტურად, ჩვეულებრივად და შინაყმებისთვის.

– ასეთები ახლაც არსებობენ. ვაგანკოვის სასაფლაოზე რომ მოხვდე, დიდი ძალისხმევა და სახსრებია საჭირო, რათა კარგი ადგილი მოიპოვო. ადგილის გამოყოფა კი, სპეციალური დამკრძალავი კომისიის მიერ ხდება.

სამი სიტყვა სამყაროსეული კანონიდან

წნასტასია, აი, სამყაროსეული კანონიდან ის სამი სიტყვა, რომლებიც მუქთმიანმა ახსენა, ისინი, რომლებიც ცალკეულ ადამიანს და სრულიად კაცობრიობას რომ საზღვრავს მთლიანად, შენთვის ცნობილია?

– დიახ, ვლადიმირ, მე ვიცი ეს სამი სიტყვა, – *კაცობრიობის წინაშე საყოველთაო პირობებს რომ საზღვრავს.*

– *შენ შეგიძლია, რომ ჩემთვის წარმოსთქვა ისინი ახლა?*

– *შეგიძლია.*

– *წარმოსთქვი.*

ანასტასია წამოდგა და წარმოთქმისას მონდომებულმა დამარცვლა ყოველი ასო-ბგერა:

– *სამკვიდრებელი გარემოს სრულყოფა.*

– და რა, სულ ეგ არის? – იმედგაცრუება ვერ დაგვარე, – ისე წარმოვთქვი...

– ჰო, სულ ეგაა.

– მე კი ვფიქრობდი, რომ ისინი რაღაცნაირი, არაჩვეულებრივი და მაგიური სიტყვები იქნებოდა.

– არის კიდევ სამყაროსეული კანონის არაჩვეულებრივი, მაგიური სიტყვები. ეს ყველა ღვთიური პროგრამის მთავარი სიტყვებია. მათი მეშვეობითაა შესაძლებელი განისაზღვროს სამყაროში საჭიროების ან არასაჭიროების ხარისხი, – როგორც ცალკეული ადამიანის, ასევე მთელი კაცობრიობის. მათი მეშვეობით შეიძლება ადამიანის მიერ მოფიქრებული მიწიერი კანონების განსაზღვრა, – სარგებლიანია იგი თუ უსარგებლო.

სამკვიდრებელი გარემოს სრულყოფა, – ნიშნავს საკუთარი თავის სრულყოფას.

მთლიანი სამყაროს და დედამიწისეული არსნი საკუთრივ თავიანთი თავით სამკვიდრებლის ერთიან გარემოს წარმოადგენენ, – მუდმივი კავშირით ცენტრში მდგომ ადამიანთან ერთად სამკვიდრებელი გარემოს სრულყოფა – ნიშნავს უფრო სრულყოფილი ბავშვების დაბადებას და აღზრდას, ვინ-

ემ თავად ხარ. ყოველი მომავალი თაობა წინამორბედზე უფრო უკეთესი უნდა იყოს. ამისთვის წინამორბედმა თაობამ უნდა წარუდგინოს მომავალ თაობას უფო სრულჰყოფილი სამკვიდრო გარემო.

სამკვიდრებელი გარემოს სრულჰყოფით, ადამიანი საკუთარ აზრ-ფიქრს სრულჰყოფს. სამკვიდრებელის სრულჰყოფილი გარემო აჩქარებს და აკეთილშობილებს ადამიანის აზრ-ფიქრს.

სამკვიდრებელი გარემოს სრულჰყოფით, ადამიანი უკვდავებას შეიცნობს.

სამკვიდრებელი გარემოს სრულჰყოფით, ადამიანი დედამიწას სამყაროს ყველაზე სრულჰყოფილ პლანეტად აქცევს.

დედამიწის სრულჰყოფილება ადამიანს საშუალებას აძლევს და ეხმარება სრულჰყოს სამყაროს სხვა პლანეტები.

სამყაროს სრულჰყოფილება ადამიანს საშუალებას აძლევს და ეხმარება სრულჰყოს და შექმნას ახალი მსოფლიოები.

„სად არის სამყაროს კიდე, რას გავაკეთებ მე, როცა მასთან მივალ? როდესაც ყველაფერს და ყოველივეს ჩემით შევავსებ, ნაფიქრალ-ნაზრევს თანაშევექმნი?“ – ჰკითხა პირველქმნილმა ადამიანმა ღმერთს. და, ღმერთმა უპასუხა თავის ძეს:– „**ჩემო ძეო, სამყარო საკუთრივ აზრ-ფიქრს წარმოადგენს. აზრ-ფიქრისგან დაიბადა ოცნება, ნაწილობრივ მატერიალურად სჩანს იგი. როცა შენ ყველაფრის და ყოველივეს კიდედთან მიხვალ, ახალი დასაწყისი და შენივე გაგრძელება ახალ აზრ-ფიქრს წარმოქმნის. არაფრისგან წარმოიქმნება ახალი, შენი მშვენიერი დაბადება, შენივე სწრაფვა სულისა და შენს ოცნებას თავისი თავითვე ასახავს. ჩემო ძეო, შენ უსასრულო ხარ! მარადიული ხარ! შენში, – შენივე შემქმნელი ოცნებებია.**“

ანასტასია გაჩუმდა. გაოგნებული უცნაური ინტონაციითა და წარმოთქმული სიტყვების შინაარსით, მე შევცქეროდი მას. და, მოულოდნელად მთელი სიცხადით გავაცნობიერე, – ის, ციმბირის ტაიგაში მცხოვრები, – არა მარტო უბრალო განდეგილი და არც მარტო, უბრალოდ ლამაზი ქალია

ანასტასია სხვა განზომილების ადამიანია, განზომილებისა, სადაც ადამიანური გონი ზეიმობს. ის გრძნობს, ხედავს ამ განზომილების გონს. ის მისი ღირსია, – განზომილების, რომელშიც სრულჰყოფილი, ბედნიერი ადამიანი-შემომქმედი გადააქცევს პლანეტა დედამიწას მთელს სამყაროში ყველაზე მშვენიერ პლანეტად. და, მისი მიწიერი შემოქმედებით აღფრთოვანებულები სრულიად სამყაროს მთელი პლანეტები უხმობენ მას, რათა მათზეც გაიზაროს და იფიქროს ადამიანმა. საკუთარი ხელით, თუნდაც ოდნავ მაინც შეეხოს მათ ზედაპირს და ღიმილით აჩუქოს მომავალი. ჰოდა, ანასტასიასთვის, როდენ აუტანელი ტკივილი უნდა იყოს დედამიწის დღევანდელ ვაკხანალიისთვის ცქერა.

მიუხედავად ამისა, მან ორი ბავშვი დაბადა, რისკის არ შეეშინდა, რომ ბავშვებს ამჟამად გაბატონებული ანტიგონი შთანთქავს. გამოდის, დარწმუნებულია, რომ ცვლილებები ან თავისთავად მოხდება, ან თავად მოახდენს ცვლილებას.

– ანასტასია, შენი მსოფლმხედველობით, განა შენთვის მტკივნეული არ არის დღევანდელ სინამდვილეზე ცქერა?

– ძალზედ მტკივნეულია, ვლადიმირ, – ჩურჩულით მიპასუხა ანასტასიამ.

– კი მაგრამ, ასეთ ტკივილს როგორღა ითმენ?

– *მშვენიერი მომავლის სურათების თანაშექმნით, მათდამი ტრფობით და აღმაფრენით. მათი ჭკრეტა იმარჯვებს ტკივილზე, ჯაზნის მას. ამასთან, ბევრად მეტი სარგებელი მოაქვს მომავლის ისეთად წარმოდგენას, როგორცაა დაგანჭვრეტ მას.*

ანტიგონის განვითარება

ანასტასია, თანამედროვე კაცობრიობა ნუთუ ნამდვილად ანტიგონის განზომილებაში ცხოვრობს, რომელზეც საუბრობდა მუქთმიანი ყმაწვილი? და, რა არის ეს – ანტიგონი? როგორ უნდა დაინახო იგი პრაქტიკაში?

– აზრ-ფიქრი, ანუ ინფორმაცია გამოჩნდა, ხოლო სინამდვილის შემოწმება მხოლოდ საკუთარი თავითაა აუცილებელი.

– მაგრამ შემოწმება როგორაა შესაძლებელი, რითი? თუკი ადამიანი ანტიგონის განზომილებაში ცხოვრობს, ის ხომ ანტიგონის კატეგორიებით იაზროვნებს კიდეც.

– დიახ ასეა. მაგრამ გონი მაინც რჩება ადამიანში, თუმცაღა მართლაც, რომ მნიშვნელოვნად მცირე ხარისხით.

და, თუკი შენ აზრ-ფიქრით მიმართავ მას, იგი გააქტიურდება და აი, მაშინ მისი მეშვეობითა და დახმარებით შენ შეგიძლია განსაზღვრო ანტიგონის გამოვლინებები. მოდი, ჯერ მეტი აღარ ვილაპარაკოთ ამ თემაზე, ვლადიმირ, შენ გაისეირნე მარტომ მდელიზე, – დაფიქრდი და გააანალიზე. აქ, ტაიგაში, ამ ადგილას, გონი და ანტიგონი, – გაწონასწორებულია. შენში კი არ არის გაწონასწორებული, ამიტომაც, მიეხმარე შენს გონს, დრო და დრო გაააქტიურო იგი.

– როგორ გავააქტიურო?

– *უბრალოდ შენში აზრ-ფიქრით წარმოისთქვი: – „გონი“. უფრო უკეთესი კი ასე იქნება: – „გოგო-ნენ-იი“...*

მე მარტო დავრჩი და გონის პოზიციიდან განსჯა-ფიქრს შევეცადე. ჰო-და, აი რა დასკვნას მივუახლოვდი.

ხელოვნური მსოფლიო

შდამიანთა დღევანდელი საზოგადოების ერთობა ცხოვრობს არა ბუნებრივ, არამედ ხელოვნურ მსოფლიოში.

მან შეჰქმნა იგი და მონურად ემსახურება მას.

ჩვენ შევეყმენით ხელოვნური მსოფლიო და ვცხოვრობთ მასში ხელოვნური ცხოვრებით.

რეალური ბუნებრივი მსოფლიო მოასფალტებული გზების განაპირასაა, რითიც თანამედროვე კაცობრიობა მიექანება უფსკრულისკენ. თანამედროვე ადამიანების მასობრივ აზროვნებაში ჩანერგლია ხელოვნური გაგებები.

ჩვენმა მეცნიერებმა, „ინტელიგენტმა“ მკვლევარებმა „სიბრძნე გამოიჩინეს“ ეწოდებიანთ თანამედროვე მედიცინისთვის, რომელიც სულ რაღაც ორასი წლისაა, – ტრადიციული, ხოლო სახალხო მკურნალობისთვის, რომლის ისტორია ასი ათასობით წელს ითვლის, – არატრადიციული. ამასთან, მკურნალების ქვეშ, მხედველობაში მყავს ნამდვილი მკურნალები, მეცნარეთა სამკურნალო თვისებების ნამდვილი მცოდნენი, – რომელთაც შარლატანის დარქმევა დაუწყეს. შედეგად უამრავ დაავადებებს, რისგანაც ადამიანები სულ რაღაც ასი წლის წინ იოლად და უფასოდ იკურნებოდნენ საკუთარი ზალის ბალახებით, თანამედროვე ადამიანმა უნდა იმკურნალოს ძვირადღირებული სააფთიაქო აბებით ექიმის რეკომენდაციის საფუძველზე. *ხალხური მედიცინის სწავლება აუცილებელია სკოლებში, მომზადდეს სპეციალისტები ინსტიტუტებში. ოთხმოცი პროცენტი დაუძლურებულის განკურნება შესაძლებელია ხალხური მედიცინით, ასე და ამგვარად მნიშვნელოვნად დაიწვეს დღეს არსებულ სამედიცინო დაწესებულებებზე დაყრდნობა, რაც შესაძლებელს გახდის მნიშვნელოვნად გაიზარდოს სამედიცინო მომსახურების ხარისხი. მაგრამ ამისთვის საჭიროა აზროვნება და ფიქრი გონის (გონიერების) კატეგორიებით.*

ხელოვნური წყალსადენი

ქაცობრიობის მიერ მიწაში ჩათხრილია მილიონობით კილომეტრი მეტა-ლის მილები, – ეგრეთ წოდებული წყალსადენი მილები. დახარჯულია კოლოსალური ძალისხმევა ამ მილების დამზადებასა და მათი თხრილებში ჩაწყობაში. ისინი კაპიტალური რემონტისთვის მუდმივ მომსახურებას ითხოვენ, რისთვისაც იძულებულნი არიან ადამიანებმა მძიმე შრომა გასწიონ. ამასთან, ჩვენს ბინებში ონკანებიდან მოწოდებული წყალი სასმელად უვარგისი აღმოჩნდა. ყოველივე ეს იმ დროს, როცა ბუნებაში არსებობს ბუნე-

ბრივი წყალსადენი და ეს არა მარტო მდინარეებია, არამედ გრუნტის წყლები, რომელთაც უნარი აქვთ მილიონობით ჭები აავსონ. ბუნებრივი წყალსადენი რემონტს არ საჭიროებს, უფრო მეტიც, მას უნარი აქვს გაასუფთაოს ზედაპირის დაბინძურებული წყალი, გააჯეროს ის მინერალებით და აუცილებელი ნივთიერებებით, - ეს სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი პროდუქტი. მაგრამ თანამედროვე ქალაქის ადამიანის ცხოვრების ნორმა წაართვა მას შესაძლებლობები ისარგებლოს ბუნებრივი წყალსატევებით, შემომქმედის მიერ დაპროექტებულით და აგებულით.

ისმება კითხვა: - ამგვარი ცხოვრების ნირი ადამიანმა დამოუკიდებლად აირჩია, თუ რაღაც ძალთა ზემოქმედებით? მასზე, რომ პასუხი გაცვეთ, მოდით კიდევ ერთი მდგომარეობა განვიხილოთ, მისი სხვაგვარად დასახელება, თუ არა, რომ საზოგადოებრიობის ფსიქიკური დაავადება, - რთულია. რა შეთავაზებული ქმედებები უნდა ჩაიდინონ საშუალო სტატისტიკური შესაძლებლობების ევროპულმა, ამერიკულმა თუ რუსულმა ოჯახებმა, იმისთვის, რომ მოიწყონ საკუთარი ბინები ან სახლები?

ანტიგონის იპოთეკა

ფ აგალითად, შეთავაზებულია იპოთეკა, უფრო კონკრეტულად, ბანკიდან კრედიტის აღება ოცი, ოცდაათი წლით, რათა შეიძინონ ბანკის ფულით მოკრძალებული საცხოვრისი და ოცი წლის მანძილზე ყოველთვიურად პროცენტებით დაუბრუნონ ბანკს თანხა. ოცი წელი ახალგაზრდა ოჯახმა უნდა იცხოვროს საცხოვრისის დაკარგვის შიშით. როგორც წესი მისმა მფლობელმა(!), მისთვის არახელსაყრელ ადგილზე უნდა იმუშაოს, ოღონდ კი, რაც შეიძლება მეტი უხადონ. იმის შიშით, რომ სამუშაო არ დაკარგოს და მქირავებელს უნდა ემლიქვნელოს. შესაძლებელია, რომ ამდაგვარი სავალალო მდგომარეობის გარდა, სხვა ალტერნატივა არ არსებობდეს? არსებობს! უფრო მეტიც, ალტერნატივა იმაზე მეტყველებს, რომ ახალგაზრდა ადამიანებისთვის საცხოვრისის მიღების სირთულეები, მათ ტვინებში ზუსტადაც ხელოვნურადაა ჩანერგილი. ეს ვირტუალური წინააღმდეგობებია და მხოლოდ ვირტუალური სამყაროსთვისაა ჩვეული. მოვიყვან რეალური ცხოვრებიდან ერთობ ჩვეულ მაგალითს.

ახალგაზრდა კაცი, სახელწოდებით ანდრეი, მცხოვრები ქალაქ ვლადიმირში, გარეგნულად ცოტა რამით თუ გამოირჩეოდა თავისი თანატოლებისგან. დადიოდა კაფეში და დისკოთეკაზე, თამბაქოს ეწეოდა და მაგარ სასმელებს სვამდა. როცა საგვარეულო ადგილ-მამულის შესახებ გაიგო და წაიკითხა, საკუთარ მიწაზე და სახლზე დაიწყო ოცნება.

ნაკვეთის საყიდელი და მითუმეტეს სახლის მშენებლობის სახსრები მას

არ გააჩნდა. მშობლებსაც საშუალება არ ჰქონდათ მისთვის მატერიალური დახმარება გაეწიათ. 2005 წელს ქალაქ ვლადიმირიდან ოცდაათ კილომეტრში, სოფელ კონიაევოსთან, უდაბური ადგილი, რომელიც შამზნარით იყო გადაფარული ოცდაათი ათასი რუბლი ღირდა. მკითხველებიდან საკუთრებაში, თითქმის ორმოცდაათმა ოჯახმა ამ უდაბურ ადგილას შეისყიდა ჰექტარი მიწა და მისი გაშენება-მშენებლობა დაიწყო. ძირითადად ასაკს გადაცილებული ადამიანები იყვნენ, მცირედი დანაზოგის პატრონები. ანდრეისაც მათსავით მოეწონა ეს ადგილი ტყესთან ახლოს, ტბის სანაპიროზე. იქ, კიდევ იყო დარჩენილი თავისუფალი ადგილი. გაიტაცა რა საკუთარ ადგილმამულზე ოცნებამ, მან ახალგაზრდულ თავყრილობებზე დასწრება შეწყვიტა და ინტენსიურად დაიწყო მუშაობა. სულ რაღაც ექვს თვეში ოცდაათი ათასი რუბლი შეაგროვა და იმ უდაბურ ადგილას მიწის ნაკვეთიც შეიძინა. ახლა უკვე იმაზე ფიქრს შეუდგა, თუ სახლის მშენებლობისთვის საიდან მოეპოვებინა სახსრები. იმ დროისთვის ქალაქ ვლადიმირში კვადრატული საცხოვრებელი ფართი ოცი ათასი რუბლი ღირდა, შესაბამისად სულ რაღაც ორმოცდაათი კვ.მ. ფართობის საცხოვრებელი სახლის ასაშენებლად აუცილებელი იყო, სულ მცირე ერთი მილიონი რუბლი. ბანკში კრედიტის აღება არც უფიქრია, იმიტომ, რომ მთელი ოცი წელი ფულის გადახდის და სტრესში ყოფნის არანაირი სურვილი არ ჰქონდა. ოცდაათი წლის ახალგაზრდა წავიდა მაღაზიაში, იყიდა კარგი ნაჯახი და ერთი წლის მანძილზე თავადვე დადგა ძეღური. ეს თუ მოკლედ მოვყვები. უფრო დაწვრილებით თუ ვიტყვი, აი ასე იყო ეს ამბავი. ანდრეი ფირმამი მოეწყო სამუშაოდ, სადაც ძეღურის დადგმის მცოდნე ოსტატებიც მუშაობდნენ. მათგან შეისწავლა ხეზე მუშაობის ხერხები, თან კი, მომავალი სახლისთვის საჭირო ძეღების ფული გამოიმუშავა. ამჟამად ახალგაზრდა ადამიანის ნაკვეთში ბაღი ხარობს, ამოთხრილია ჭა და ტბორი. დგას ხის პატარა სახლი. დასახლებაში ახალი სამოსახლოს ადამიანები მასთან ხის ძეღურის ასაშენებელ რიგში დგანან. ამჟამად ანდრეი მთელს დასახლებაში აღიარებული და პატივდებული ოსტატია.

შეიძლება ითქვას ანდრეიმ ერთ წელიწადში თავისი ქმედობებით მილიონი რუბლის ეკონომია გასწია, ან ასე ვთქვათ, გამოიმუშავა იგი? ვფიქრობ ეს არც არის მნიშვნელოვანი. მან განუზომლად მეტი შეიძინა ვინემ მილიონი, -საკუთარი ძალისადმი რწმენა და სახლი, - საკუთარი ხელებით აგებული.

ვფიქრობ გამოჩნდება ღირსეული გოგონა, რომელიც შევა ამ სახლში და დაბადებს ანდრეისთვის და თავისთვის ძეს და ასულს... შვილები მოუთხოვრებენ თავიანთ შვილებს ვინ ააშენა ეს სახლი საკუთარი ხელებით, ვინ გააშენა ბაღი და მოაწყო მათი მცირე სამშობლო!..

ანდრეის ისტორია ერთადერთი არ არის. ამავე დასახლებაში კიდევ არიან ოჯახები, რომლებმაც საკუთარი ხელებით ააგეს სახლი და გააშენეს მამული.

მე მახსენდება, ჩემმა მამამ ბაბუასთან ერთად ხის სახლი ააგო, მათ გვერდით მეზობლებიც ასევე მოიქცნენ, – ჩემი თანატოლების მშობლები. ნახევარ საუკუნეზე მეტი გავიდა უკვე, მაგრამ იმ სახლებში ახლაც ძველებურად ცხოვრობენ ადამიანები.

საშუალო შეძლების ოჯახმა დიდი ძალისხმევით უნდა იმუშაოს ოცი-ოცდაათი წელი, რათა საცხოვრისი მიიღოს, რომლითაც საკუთარი თავის უზრუნველყოფა ადრე, – ორი-სამი წლის განმავლობაში შეეძლო. დღეს, საცხოვრისის პრობლემა ბევრისთვის გადაუწყვეტელი გახდა და იძულებულია ამით ხელისუფლება დაკავდეს.

მოცემული მდგომარეობა – შემთხვევით ან იქნებ ხელოვნურადაა ვინმეს მიერ მოწყობილი? მოკლედ, ეს არ არის მნიშვნელოვანი... მთავარია, რომ იგი აბსოლუტურად ანტიგონურია, მაგრამ საზოგადოებას ყოველდღიურ ამოებაში, როგორც სჩანს არ აქვს ფიქრისა და გაანალიზების უნარი. იგი ამას მიეჩვია და მას სხვაგვარად არც წარმოუდგენია. *საზოგადოებრიობა მიეჩვია-ანტიგონს-გონისთვის კი, - თავი აქვს დანებებული.*

რატომ მიღის სიყვარული

თ ანამედროვე ადამიანის ცხოვრების ნირმა ბევრი პრობლემა გააჩინა, რისი განხილვაც უმკაცრესადაა აკრძალული. და, *რადგან მისი განხილვა არ ხდება, მისი გადაჭრაც არ ხდება.*

მთელს მსოფლიოში ცოლ-ქმარს შორის მილიონობით ოჯახშია კონფლიქტი, ზოგჯერ ხელჩართულ ჩხუბამდე და მკვლელობამდეც მისული. ეგრეთ წოდებულ ცივილურ ქვეყნებში ქორწინებაში შესულ ახალგაზრდა ადამიანთა ოთხმოცი პროცენტი ერთმანეთს შორდება. განქორწინების პროცედურას თან სდევს ხანგრძლივი უარყოფითი ემოციები, სტრესები, რომლებიც ადამიანს უბედურს ხდის.

ფაქტობრივად მთელს მსოფლიოში ასეთი სიტუაცია წარმოდგენილია, როგორც მოცემულობა. აქაოდა ეს ბუნებრივია, – სიყვარული მოდის და მიდისო, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ასეთი მდგომარეობა კანონზომიერია მხოლოდ ხელოვნური სამყაროს ადამიანებისთვის. ჭეშმარიტი ბუნების ადამიანთათვის ის დამახასიათებელი არ არის.

ტაიგელმა განდევილმა პირველად უჩვენა, რომ ახალგაზრდა ადამიანების ერთმანეთის მიმართ პირველსაწყისი ლტოლვა არ წარმოადგენს სიყვარულს, იგი მხოლოდ იმპულსია და დიდი გრძნობის ჩასასახად, საჭიროა

მდგომარეობა, რომლის წარმოქმნაც სამი შემადგენლის შერწყმით ხდება.

მან დაასახელა ეს შემადგენლები და უჩვენა, – ნამდვილი სიყვარულის წარმოქმნის დამხმარე სამი უძველესი ადათ-წესი (რიტუალი). მე მათზე წინამორბედ წიგნებში ავლწერე. მე, სიტყვა, – ადათ-წესის (რიტუალის) გამოყენება დამჭირდა, იმიტომ, რომ რუსულ ენაში არ არსებობს უფრო ზუსტი განსაზღვრება, რომელიც შეესატყვისება იმ ქმედობებს, რომლებიც ასახავს ახალგაზრდა ადამიანებში ერთმანერთისადმი ლტოლვასა და შშობლობის შეგრძნებებს.

მაგრამ მოცემული თემა, როგორც ბევრი სხვა რამ, აკრძალული აღმოჩნდა თავისუფალი მასობრივი საინფორმაციო საშუალებებისთვის. უფრო მეტიც, საპატიო საბაზით დაიწყეს დიდი ძალისხმევით წყაროს გაშავება. საქმე იქამდეც მივიდა, რომ რუსეთის ცენტრალური ტელევიზიის პირველ არხზე, გადაცემაში სახელწოდებით „იდუმალი ანასტასია“, *ზოგიერთმა პირებმა ორგანიზებულად განაცხადეს, თითქოს ჩემი წიგნების წაკითხვისგან ხალხი ჭკუიდან იშლება. სასაცილოა! პორნოჟურნალების კითხვისგან, სისხლიან ბოვეციკებსა და ძალადობაზე გადაღებული ფილმების ნახვისგან ჭკუიდან არ იშლებიან და სიყვარულზე, ფილოსოფიურ გამოონათქვამებზე, ადამიანის ცხოვრების ნირზე წაკითხვა ჭკუიდან შლით? ასეთი მდგომა, ან თუნდაც პოზიცია იმაზე მეტყველებს, რომ თანამედროვე საზოგადოებებში არსებობენ ძალები, სოციალური კატაკლიზმების დამპროგრამებლები. ასევე, თავს ავლენენ ის ადამიანებიც, ვისი მეშვეობითაც ისინი მოქმედებენ და იყენებენ მათ მიერ მოცემული არსის მიუხედავად.*

ამ ადამიანთა გაგებაც შეიძლება. თავად წარმოიდგინეთ, რა იქნება, თუკი ადამიანი, წიგნების სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“-ს წაკითხვის შემდეგ დაიწყებს მტკიცებას, რომ ამ უძველესი ადათ-წესის (რიტუალის) გამოყენებისას, თანამედროვე ახალგაზრდობას თავიანთი დაქორწინებისას, შეუძლიათ ოცდაათ წუთში შეჰქმნან უდაბურ ადგილას მთელი ნათესაობის თვალწინ საგვარეულო მამული ბაღით, სადაც ოჯახური ცხოვრების უზრუნველსაყოფად ასამდე აუცილებელი ნარგავი ირგვება. სადაც ჩადგმული იქნება სახლი თავისი დამხმარე ნაგებობებით, მათში ჩასახლებული სასწაულად ერთგული ცხოველებით. იმ ადამიანებს კი, ვისაც წიგნების სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“ არ წაუკითხავთ, შეუძლიათ ჭკუიდან შეშლილებად ან ქარაფშუტებად ჩათვალონ ის ადამიანებიც, ვინც ასეთ საგვარეულო ადგილ-მამულებს აწყობენ. მაგრამ მოდით მე, ოდნავ ავხდი ფარდას იმ მექანიზმს, რისი დახმარებითაც რეალობაში ხორციელდება მოცემული „სასწაულები“.

ორი ახალგაზრდა ადამიანი, ერთმანერთისადმი ლტოლვა რომ იგრძნეს, უძველესი წესების თუ წესჩვეულებების თანახმად-შეგძლიათ როგორც გნებავთ უწოდოთ – დასახლების განაპირას მიემართებიან, პოულობენ თავიანთთვის მიწის ფართობს, არა უმცირეს ერთი ჰექტარისა, აგებენ იქ პატარა ფა-

რდულს და ერთად დეტალურად და საფუძვლიანად ჰქმნიან პროექტს საკუთარი მომავალი მამულისთვის. ფაქტიურად ისინი ამავედროულად სიყვარულის სივრცესაც თანაქმნიან, სადაც სიყვარულის ენერგიამ შეუძლია დაივანოს. ამ დაპროექტებაში ისინი აღნიშნავენ არა მარტო თავიანთი მომავალი სახლის და საკარმიდამო ნაგებობების განლაგებას, არამედ ისინი მასზე მიანიშნებენ აბსოლუტურად ყველა ნერგ-თესლის დასარგველ-დასათესადგილს.

პროექტზე განსჯა-განზოგადებამ შესაძლოა დროის მიხედვით სამი თვიდან ერთ წლამდე მოიცვას. როცა პროექტს დაასრულებენ, ისინი თავიანთ სანათესაოს ჩამოუვლიან საპატარძლოს და საქმროს მხრიდან, რომელთაც დაპატიჟებენ გვირგვინოსნობის ადათ-წესში (რიტუალში) მონაწილეობის მისაღებად. ამა თუ იმ ნათესავის ოჯახში სტუმრობისას, ისინი ყოველთვის ასე მიმართავენ მათ:– „აჰ, რა მშვენიერია თქვენი ვაშლის ხე“. ეს სიტყვები მოწვეულებისთვის მიმანიშნებელია, თუ რა უნდა იქონიონ თან გვირგვინოსნობაში მონაწილეობის ჟამს. მოცემულ შემთხვევაში ახლად დასაქორწინებელთა მიერ მოწონებული ვაშლის ხის ნერგი. სხვა მიწვეულს მათ, მაგალითისთვის ასე შეუძლიათ რომ უთხრან:– „რა ტემპერამენტიანია თქვენი კვიცი“. ეს ნიშნავს, რომ მიწვეულს ფიქრი აღარ სჭირდება რა საჩუქარი უნდა მიართვას ახალგაზრდებს,– ის აჩუქებს მათ კვიცს და ა.შ.

გვირგვინოსნობის ადათ-წესი ახლად დაქორწინებულები, საკუთარი ნათესავებისა და მეგობრების წინაშე, თითქოს მომავალი ცხოვრების ამსახველ უდიდეს გამოცდას აბარებენ. მოუთხოვრებენ მათ თავიანთ შექმნილ ადგილ-მამულის პროექტზე, მიუთითებენ დეტალურად, თუ რა, სად უნდა იმყოფებოდეს. დაასრულებენ თუ არა თხოვრებას ისინი ნიშანს მისცემენ და შეკრებილი ნათესაობა და მეგობრები ზუსტად დაგვირგვინებული ახალგაზრდების მიერ მითითებულ ადგილებში განათავსებენ საკუთარ ცოცხალ საჩუქრებს. ახლად დაქორწინებულები დიდი გულისფანცვლით მიადევნებენ თვალს მათი უახლოესი ნათესავ-მეგობრების დიდებულ ერთობლივ ქმედობებს. შემდეგ უკვე დაქორწინებულებს, რომლებიც დიად შთაგონებას და ემოციურ აღმაფრენას განიცდიან, საკუთარი მშობლები ცალ-ცალკე წაიყვანენ თავთავიანთ სახლებში, სადაც ისინი ორი ღამე დაიძინებენ. ამ ხნის მანძილზე საქმროსა და პატარძლის მხრიდან ნათესავები გადაიტანენ წინასწარ მომზადებულ სამშენებლო ნაგებობებს ნაწილ-ნაწილ. მეორე დღის განთიადისას ქალ-ვაჟი გაესწრაფებიან „ის-ის არის“ შექმნილ საგვარეულო ადგილ-მამულში თავიანთ პირველ პაემანზე შესახვედრად,– უკვე როგორც ცოლ-ქმარი. ის, რაც ახალ სახლში მათ შორის მოხდება, მხოლოდ დადებითი ემოციებითა და წარმოუდგენელი აღმაფრენის სიყვარულით ერთმანერთის მიმართ „ის-ის არის“ შექმნილ სიყვარულის სივრცეში,– აღწერა შეუძლებელია.

რა იქნებოდა თუკი ასეთ ახლად დაგვირგვინებულ პირველსაწყისთა ახალგაზრდებს მოუთხრობდნენ, რომ დადგება დრო და ჟამი, როცა გვირგვინოსნობა სრულიად სხვაგვარად მოხდება. ორი ახალგაზრდა ადამიანი მივა რაღაც შენობაში, მოაწერს ხელს რაღაც ჟურნალში, გაისეირნებს ბაფთებით მორთულ სხვისი მანქანიტქალაქში, რომელიც მათ არ ეკუთვნით და არც არასდროს ეკუთვნოდათ იქნება. შემდეგ ისინი, მოწვეულ სტუმრებთან ერთად მიუსხდებიან მაგიდას, რომელიდაც რესტორანში და მიირთმევენ საჭმელს, რომელიც არც თავიანთი და არც ნათესავების ხელით არ იქნება მომზადებული. არაყს დალევენ და უკვე მთვრალი სტუმრები და ნათესავები დაიწყებენ „აკოცეთ, აკოცეთ“ შემახილს მოთხოვნით, რომ ხალხის წინაშე განახორციელონ ეს... და, მორჩა. შემდეგ ეგრეთ წოდებული საქორწინო სარეცელი და არანაირი სასიამოვნო შედეგები მომხდარის შემდგომ. ამასთან ერთად იმ სივრცის სრული არ ქონა, რომელიც სიყვარულის ენერგიას უნდა შეეცსო.

„ასეთი რამ არ შეიძლება მოხდეს! არასდროს არ შეიძლება მოხდეს!– იტყვიან პირველსაწყისთა ახლად დაგვირგვინებულები.– ადამიანი გონიერი არსებაა და არა ცოფიანი ცხოველი, რომ აი ასე, ჩანასახშივე გაანადგუროს ჯერ კიდევ გაუმადრებელი სიყვარული.“

მაშ, სინამდვილეში ვინ იშლება ჭკუიდან? თავად განსაჯეთ, პატივცემულო მკითხველებო.

კითხვაზე პასუხის გაცემისას, თუ რატომ მიდის სიყვარული,– შეიძლება შემდეგის თქმა, რომ თანამედროვე პერიოდის ახლად დაქორწინებულთა უმეტესობასთან ნამდვილი სრულყოფილი სიყვარული უბრალოდ არ მიდის, იმიტომ, რომ მისთვის შესაფერისი სივრცე არ არსებობს

რა არის სიყვარული? ეს გრძნობაა, ეს დიადი ენერგიაა, ადამიანისთვის შემოქმედებითი შთაგონების უნარის მქონე, მისი ფიზიკური, სულიერი ძალების და უნარ-ნიჭის გამაძლიერებელი. ეს გონიერი ენერგიაა, იგი თავისი თავით ავსებს სივრცეს, რომელშიც იმყოფება ორი შეყვარებული ადამიანი. მათთვის ჰქმნის ერთ მთლიან სიყვარულის სივრცეს. აი, დღევანდელ პირობებში კი, ნახეთ რა ხდება. ახლად დაქორწინებულები მიდიან „ზაქსში“ (მმაჩის ბიურო) ქორწინების რეგისტრაციის აღსასრულებლად. „ზაქსის“ შენობა – ეს სივრცე კი არ არის, არამედ დროებითი ყოფნის ადგილი, თანაც, ამავე შენობაშივე ხდება განქორწინებების პროცედურები. და, სიყვარულის გონიერ ენერგიას არ შეუძლია თავისი თავით მსგავსი სივრცე შეავსოს.

ავტომობილით სეირნობა, რომელიც ხშირ შემთხვევაში სხვისია, ასევე მიუღებელია სიყვარულის ენერგიისთვის. თავისი თავით თანამედროვე ბინის შევსებაც ასევე არ ძალუძს. თანამედროვე ბინაში სიყვარულის ენერგიას

არ შეუძლია უსულო, ხრწნად საგნებს ეალერსოს, სულ ახალშიც ხომ ყოველ წამს ყველაფერი ძველდება და ინგრევა. იქ კვლავ წარმოქმნას ვერაფერი ვერ ახდენს და სიყვარულის ენერგიას არ ძალუძს შეეთვისოს მსგავს რღვევას და ნგრევას. იქ ყოფნისას არ ძალუძს მოიწონოს მსგავსი სიტუაცია

სიყვარულის ენერგიისთვის საჭიროა ცოცხალი სივრცე, ადამიანთა მიერ მოწყობილი, მოცემულ შემთხვევაში კონკრეტული ადმიანების მიერ, რომელთაც ერთმანეთის მიმართ იგრძნეს ლტოლვა, სხვა არ არსებობს. ამის დამადასტურებელია – მთელს მსოფლიოში უამრავი საუკუნეების მანძილზე გაქორწინებების პროცესები.

ის საკითხი, თუ რატომ მიდის სიყვარული, იმსახურებს ყოველმხრივ გამოკვლევას, და მე ვგეგმავ, რომ მომდევნო წიგნი მივუძღვნა ამ თემას, რომელშიც *მოვეყები უძველეს ქვეყანაზე, სადაც ადამიანებმა უწყოდნენ მარადიული სიყვარულის საიდუმლო*. ახლანდელი დამოკიდებულება სიყვარულისადმი კი, – ჭეშმარიტად ანტიგონურია.

ძალაუფლება ძალაუფლებამ

შადმიანებზე ზეგავლენა – და მათზე ძალმოსილება აქ გამონაკლისი არ არის – მისი განახორციელება სხვადასხვა საშუალებებითაცაა შესაძლებელი და, მათ შორის ძლიერმოქმედი, – ხატ-სახეა. ადამიანები აბსურდულ პირობებს და ხატ-სახეებს ეგუებიან, რადგან იღებენ მათ, როგორც მოცემულობას. არსებობს ხატ-სახე, რომელიც ძალაუფლებაა, მათ შორის კი სახელმწიფო დუმაცაა, სადაც მუშავდება და მიიღება კანონები და რომელიც აუცილებლად უნდა იმყოფებოდეს მეგაპოლისის ცენტრში. ჩვენ ამას ვართ შეჩვეულები, მაგრამ გონიერია ეს?

სად მიიღო გამოცხადება წინასწარმეტყველმა? და სად უღრმავდებოდნენ ფიქრს ბრძენნი? საიდან მოჰქონდათ მათ ღვთიური კანონები?

მოსე. ფიქალი ათი მცნებით, – მაშინ მიიღო, როცა სინაის მთაზე განმარტოვდა. ქრისტე, – ორმოცი დღე უდაბნოში გავიდა. ბუდა, – რამოდენიმე წელი ტყის სიღრმეში დაჰყო. მუჰამედი, – ნურის მთაზე ხირას გამოქვაბულში, – თვეობით იყო განმარტოებული.

ფილოსოფოსები და სწავლულები ასევე წლობით ცხოვრობდნენ განდეგილობაში.

ესენია: – კონფუცი, ლაო-ძი, კანტი, ნიცშე, რუსთველი, ვაჟა-ფშაველა (მწყემსი იყო! ც.გ.) და ბევრი სხვა. აბა სად იმყოფება ჩვენი სახელმწიფო დუმის შენობა? სად წერენ კანონებს ჩვენი ხალხის მიერ არჩეული ბრძენნი? გაახსენდათ?

ჩვენი სახელმწიფო დუმის შენობა მდებარეობს გადატვირთული ავტო

მაგისტრალების გზაჯვარედინზე – შეიძლება ასეთი აბსურდული პირობები შეუქმნა ხალხთა რჩეულთ?

ეს რა, – გზისპირა დღეა?!

რისგან იღუპებიან იმპერიები

ესაძლებელია უამრავი მაგალითების მოყვანა, დაკავშირებულნი ხატ-სახის ქმედებებთან, რომლებიც ზეგავლენას ახდენენ ადამიანურ საზოგადოებებზე და პროვოცირებას უკეთებენ პლანეტარულ კატასტროფებს. მაგრამ სრულყოფილ ადამიანს, განსაკუთრებით რუსეთში მაცხოვრებლისთვის, მეტ-ნაკლებად თვალსაჩინო მაგალითად გამოდგება სიტუაცია, დაკავშირებული რუსეთის სამეფოს კრახთან, უფრო მოგვიანებით კი, – სსრკ-ს დაშლასთან.

„ნაპერწკლისგან აგიზგიზდება ცეცხლი“, – სთქვა პროლეტარიის ბელადმა ვ.ი.ლენინმა ბოლშევიკურ გაზეთში „ისკრა“, სადაც მეფის რეჟიმს დაღს ასმევდნენ. სადაც მეთოდურად ინერგებოდა მეფის ხელისუფლების უარყოფითი ხატ-სახე და იქმნებოდა ახალი, ლამაზი საბჭოთა ხელისუფლების ხატ-სახე. ცარიზმი დაამხეს. აღმოცენდა და განვითარება დაიწყო ახალმა იმპერიამ, – სსრკ-მ. რომელიც ატომური იარაღის მქონე და უზარმაზარი არმიის მფლობელ იყო.

თუმცაღა, სულ რაღაც სამოცდაათი წლის გასვლის შემდეგ, დიადი იმპერია სსრკ დაიშალა რამოდენიმე ცალკეულ სახელმწიფოებად, რომელნიც ერთმანეთის მიმართ ყოველთვის მეგობრულად სულაც არ იყვნენ გნწყობილნი. პოლიტოლოგებმა დაშლაში დამნაშავეებად ის პოლიტიკოსები განსაზღვრეს, რომლებმაც დაყოფას მოაწერეს ხელი, როგორც ეკონომიკურ ასავე პოლიტიკურზეც.

ახლო მომავლის განხილვა, არაფერია თუ არა, შექმნილი ახალი ხატ-სახის ქმედობების შედეგი. მოდით გავიხსენოთ ნიჭიერად დაწერილი წიგნები გულაგზე, ან კალმის სხვა ოსტატებზე, რომლებიც დაღს ასვამდნენ საბჭოთა კავშირს (სსრკ-ს). ხოლო ამავდროულად, სხვა მწერლები დასავლური ქვეყნების აყვავებულ ხატ-სახეს ჰქმნიდნენ, სადაც სსრკ-ს საპირისპიროდ, მაღაზიათა თაროები უზვად იყო დახუნძლული ყოველგვარი ნაირსახეობის პროდუქციით, სადაც ბედნიერი და თავისუფალი ხალხი ფუფუნებიანი ავტომობილებით მგზავრობენ. მაგრამ, ამასთან ერთად დასავლური ცივილიზაციის ღირსებების აღნიშვნისას, იქ არსებულ სერიოზულ პრობლემებზე, – სდუმდნენ რუსეთის მომავალის განსაზღვრა ასევე ხდებოდა იმ ხატ-სახეებით, რომლებსაც ნერგავდნენ მის შემავალ ქვეყნებში მცხოვრები ადამიანების გონებაში და სულში. სამწუხაროდ, ეს ხატ-სახეების მთელი პლეა-

დაა, რომელთაც სახელმწიფო განადგურებისკენ მიჰყავთ. ძალადობის კულტი, ფულის კულტი, ათასობით კინო და სატელევიზიო ფილმები აყალიბებენ განადგურების ხატ-სახეს. „სწორება დასავლეთზე“-ს პროპაგანდას ბევრი ჩვენი პოლიტიკოსები ეწეოდნენ და ეწევიან. არანაირ ეკონომიკურ და სამხედრო მიღწევებს, მოწოდებებს არ ძალუძთ წინ აღუდგენ ამ ხატ-სახეებს და გახადონ ადამიანები საკუთარი სამშობლოს პატრიოტებად.

წინ აღუდგეს ხატ-სახეს,- შეუძლია მხოლოდ სხვა შექმნილ ხატ-სახეს, უნარის მქონეს შთაგონებით აღავსოს მილიონობით ადამიანი. **ანასტასიამ არმადის დამანგრეველი საპირწონე შექქმნა.** იგი ის ხატ-სახეა, რომელიც ასი ათასობით ადამიანმა მომავალი მშვენიერი ქვეყნის ასაშენებლად მიიღო, სადაც საკუთარი წარმოდგენებიც დაუმატა და მისი აღორძინება რეალურ სინამდვილეში დაიწყო,- რომლებიც აშენებენ და აწყობენ საკუთარ საგვარეულო ადგილ-მამულებს. ქვემოდან ინიციატივა ხელისუფლების გეგმებს დაემთხვა. დადებითი ზარი გამოთქვა საგვარეულო ადგილ-მამულების გაშენებასთან დაკავშირებით ბევრმა ცნობილმა პოლიტიკოსმა, სახელმწიფო მოღვაწემ, ცნობილმა მეცნიერებმა, კულტურის მუშაკებმა და სასულიერო კონფესიის ლიდერებმა. მე არ მოვიყვან მათ გამონათქვამებს, მაგრამ ყოველ მსურველს შეუძლია გაეცნოს გამონათქვამებს საიტზე: -WWW. ANASTASIA.RU

ამ გამონათქვამებმა, რასაკვირველია, შთააგონეს ადამიანები, მაგრამ იგი შედარებით კულუარულია, თუმცაღა უკიდურესად თამამი. ეს გონიერი სიტყვები ხომ ანტიგონის გარემოში გაჟღერდა და გაარღვია იგი...

ტაიგელი განდეგილის ზოგიერთი მტკიცებულება შესაძლოა ფანტასტიკის სფეროდან მოგეჩვენოთ და მეც თავიდან,- მასთან ურთიერთობისას ასევე მეჩვენებოდა. ახლა კი, მასთან პირველი შეხვედრიდან თხუთმეტი წლის გასვლის შემდგომ, ბევრი რამის გადააზრებამ მომიწია. ეს ჩვენ, თანამედროვე საზოგადოება რომ ვცხოვრობთ გონიერი ცხოვრებისთვის არაბუნებრივ სამკვიდრებელში,- ფანტასტიკურად არაბუნებრივ გარემოში. ანასტასია საუბრობს გონიერ რეალობაზე. მეთოდურად აგებს და ააგებს მას,- რაშიც მეც ვცდილობ მის დახმარებას და ასეულ ათასობით ადამიანიც უკვე ეხმარება კიდევ მას.

და აი, საინტერესო კიდევ რა არის.ელექტრონულ და ბეჭდვით მასმედიაში, ლიტერატურულ და კინო პროდუქციაში თითქმის არ არის დადებითი გმირები,- გონივრულად რომ ექცეოდნენ მიწას, ბუნებას. გაიხსენეთ ნებისმიერი მთავარი პერსონაჟი გმირის სამკვიდრო გარემო და მისი ცხოვრების წირი. ისინი, ძირითადად წარმოდგენილნი არიან ბინებში, ოფისებში, რესტორნებში, კაზინოებში, მაგაპოლისების ქუჩებში და მათ მსგავს ადგილებში. თუკი მაინც უჩვენებენ, მიწასთან გააზრებულად ურთიერთობის მქონე

ადამიანს, რაც ძალზედ იშვიათად ხდება, ამ შემთხვევაშიც ეს ადამიანი გამოჰყავთ, – განუვითარებელი, დეგენერატი. ადამიანთა საზოგადოებებს მეთოდურად და მიზანმიმართულად უნერგავენ, მისი ცხოვრება რანაირ სამკვიდრო გარემოში უნდა მიმდინარეობდეს. შემთხვევითია კი მსგავსი სიტუაცია? ვფიქრობ და დარწმუნებულად ვარ, რომ ეს არ არის შემთხვევითი. მას მიჰყავს ადამიანი პიროვნულ კატასტროფამდე, როგორც სოციალურ, ასევე პლანეტარულამდე.

უკვე მერე, საკუთარი განსჯა-ფიქრის შემდეგ, ვესაუბრე რა ანასტასიას, მე დარწმუნებით ვუთხარი:

– მე, აბსოლუტურად ვარ დარწმუნებული, რომ თანამედროვე კაცობრიობა ცხოვრობს, – ანტიგონის განზომილებაში. იგი აზროვნებს ანტიგონის კატეგორიებით, ამიტომ არ აქვს მას ჰარმონიული მომავლის აშენების მკაფიო გეგმა. იგი აფიქსირებს, საუბრობს მასზე და მხოლოდ ადასტურებს საკუთარი გარდაცვალების ფაქტს.

2012 წელი

თ არილი 2012 წლის 22 დეკემბერი დღეს ფართედ და აქტიურად განიხილება ეზოთერიკთა და მეცნიერთა წრეებში, ასევე ინტერნეტშიც. ბევრი ადამიანი თვლის, რომ ამ დღეს დადგება ბოლო ჟამი (სამყაროს დასასრული).

რატომ მაინცადამაინც ამ დღეზეა საუბარი? იმიტომ, რომ ეს დღე დაკავშირებულია უძველეს იდუმალ მაიას პირქუმ აპოკალიფსურ წინასწარმეტყველებასთან, რომელთა კალენდრის მიხედვით, – სიტყვამ მოიტანა და, სპეციალისტები აღიარებენ, რომ მაიას კალენდარი გაცილებით ზუსტია გრიგორიანულზე, რომლითაც ახლა ვსარგებლობთ ჩვენ, – ამ დღეს, 2012 წლის 22 დეკემბერს სრულდება მიმდინარე ციკლი ე.წ. გრძელი გამოთვლის, მეხუთე მზის ერა, თუ იაგუარის ეპოქა. *გადმოცემის თანახმად, იაგუარის ეპოქის დასრულებას მოჰყვება სიკვდილის და ნგრევის წლები, რომლებიც გაგრძელდება მანამ, სანამ არ დადგება კაცობრიობის განახლების ეპოქა.*

სულ ახლახანს მეცნიერებმა გაარკვიეს, რომ მაიას კალენდარში მინიმუმ ნახევარი თარიღი ასტრონომიულად მნიშვნელოვანია. ამ დღეს მოხდება მოვლენა, რომელიც ხდება 25 800 წელიწადში ერთხელ, – მზე აღმოჩნდება ერთ ბაზზე გალაქტიკის იდუმალ ენერგეტიკულ ცენტრთან და თანამედროვე ცივილიზაცია პირველად გადაიტანს უიშვიათეს ასტრონომიულ მოვლენას. ან ვერ გადაიტანს.

ვარაუდია, რომ მაიას წინაპრები, ვისი ძეგლებიც გვხვდება ცენტრალური ამერიკის ტერიტორიაზე, ჩვენს ერამდე II ათასწლეულის მანძილზე ჩამოვიდნენ მთებიდან, სადაც მკვიდრობდნენ ტროპიკულ ტყეებსა და იაკუტანას ვაკეზე. ზუსტადაც, რომ ჩვენს ერამდე I ათასწლეულის მაიას ცივი-

ლიზაცია ვაკეებზე მიაღწია უშუალოდ აყვავების ხანას. მაიელები ფლობდნენ იეროგლიფურ დამწერლობას, მათემატიკა და მედიცინა* აყვანილი ჰქონდათ უმაღლეს დონემდე. ისინი აშენებდნენ ქვის ქალაქებს და წარმოუდგენელ რიტუალურ ნაგებობებს, ისეთებს როგორიცაა დიდი სასახლე პალენკაში და, – რაც მთავარია,– ჰქონდათ სიღრმისეული ცოდნა ასტროლოგიის სფეროში.

დღემდე ბოლომდე არ არის ამოცნობილი ის ფაქტი, რომ მაიამ ქალაქების დაცლა ევროპელების მოსვლამდე ბევრად უფრო ადრე დაიწყო.

მაიას ცივილიზაციის ასტროლოგიურ საფუძველში ძვეს დღის გამოთვლა. საყოველთაოდ მიღებული ასტროლოგია (უძველესი შუმერები, ბაბილონი), საფუძვლად იღებს პლანეტების ზოდიაქალურ წრეზე განლაგებას. მაიამაც უწყოდა ზოდიაქალური თანავარსკვლავედი, ოღონდ მათ ზოდიაქოში ჰქონდათ არა 12 თანავარსკვლავედი, არამედ 13. ისინი ითვალისწინებდნენ გველისმტარებელს (მაიასთან „ლამურა“ ერქვა), რომლის გასვლასაც მზე, სულ რამოდენიმე დღეს ანდომებს.

ახლა, იდუმალი კალენდრის შესახებ. დროის მიმდინარე ციკლი, რომელიც დასასრულს უახლოვდება 2012 წელს, მისი გამოთვლა ძალზედ უძველესი თარიღიდან – ჩვენს ერამდე 3114 წლის 13 აგვისტოდან მოხდა. და, ეს საკმაოდ უცნაურია, იმიტომ რომ, როგორც უკვე აღნიშნულ იქნა, თავად მაიას კულტურა მინიმუმ ათასი წლით ახალგაზრდაა. მაიას კულტურის შემსწავლელი სპეციალისტები ერთმნიშვნელოვან შეხედულებამდე ვერ მივიდნენ იმასთან დაკავშირებით, თუ როგორ წარმოიქმნა მათი ცნობილი კალენდარი. ვარაუდია, რომ კალენდარი, როგორც დამწერლობა მაიამ ოლმეკებისგან მიიღო, ვისი კულტურაც უფრო უძველეს ისტორიას ითვლის. ნამდვილად,– უძველესი ოლმეკების დასახლების შესახებ ლა-ვენტას ტერიტორიაზე, არქეოლოგების მიერ გაკეთდა აღმოჩენები, რომელიც შთამომომავლობითობის ან კულტურებს შორის ურთიერთკავშირის მამტკიცებელია. მაგრამ ბევრად საინტერესო სულ სხვა რამაა.

როცა მეცნიერები დაკავდნენ ურთიერთ შედარებითი ქრონოლოგიით, აღმოჩნდა, რომ მაიას კალენდრის თანახმად, მიმდინარე ციკლის დასაწყისი,– ჩვენს ერამდე 3114 წელი,– სრულიად ესატყვისება ზოგიერთ ცნობილ მოვლენებს წარსული საკაცობრიო ცივილიზაციისას. ასე მაგალითად დაახლოებით ამ დრო-ჟამს იწყება მშენებლობა იდუმალი მეგა-ნაგებობა სტოუნჰენჯის. მესოპოტამიაში ჩნდება დამწერლობა. ეგვიპტეში, ზედა და ქვედა სამეფოების გაერთიანების შემდგომ და ციხე-კოშკის თეთრი თავშესაფრის

* სამი ქართულ დამწეტლობა თავისი ციფრული შესატყვისობით და კოლხი მედეა! ვფიქრობ საკმაოდ მყარი არგუმენტი უნდა იყოს მაიას ტომის წარმოშობაზე...გ. გ.

დაფუძნებიდან, ბერძნულად მემფისის სახელწოდებით, —ყალიბდება მმართველი დინასტიები. ამერიკაში იწყებენ მაიას კულტივირებას. *იქნება შთაბეჭდილება, რომ ვიღაც გარე ძალების ზემოქმედებით მთელს პლანეტაზე ზუსტად მაშინ მოხდა გლობალური კატასტროფული რეგოლუცია და ადამიანებმა ახალი ცნობიერება შეიმეცნეს.* ერთ-ერთი ჰიპოთეზის თანახმად, იმ პერიოდის ეკლესიის მსახურნი, შამანები და წმიდანები მედიტაციის დროს შევიდნენ კონტაქტში საიდუმლო ცოდნის ვიღაც მცველთან.

მაიას ცივილიზაციის წინასწარმეტყველებები, ცნობილი ნათელხილვები და ოფიციალური წყაროები, რომელნიც პლანეტარულ კატასტროფას იუწყებიან, რასაკვირველია ყურადღებას იმსახურებენ. და, *მაინც მთავარი და მეტ-ნაკლებად დამაჯერებელი განსაზღვრა მომავლისა შეუძლია გააკეთოს ყოველმა დღეს მცხოვრებმა მოაზროვნე ადამიანმა.*

მოდით ვცადოთ გაანალიზება, როგორია ეკოლოგიური მდგომარეობის შეცვლის ტენდენცია რუსეთში.

ავიღოთ ბოლო წლების რუსეთის ორმოცდაათწლიანი მონაკვეთი. მოსახლეობის უმრავლესობამ დაიწყო ცხოვრება დიდ და საშუალო ქალაქებში. მეგაპოლისების ადამიანები მოწყვეტილები აღმოჩნდნენ ხარისხიანი სასმელი წყალისგან. უფრო მეტიც, ეს უმნიშვნელოვანესი ადამიანისთვის სიცოცხლის უზრუნველმპყოფელი პროდუქტი, ყველაფერთან ერთად – ვასიანიც გახადეს. ორმოცდაათი წლის წინ მსგავსი მდგომარეობა საზოგადოებრიობას ფანტასტიკის სფეროდ მოეჩვენებოდა. დღეს კი, საზოგადოებრიობა მას შეეგუა. სულ ტყუილად შეეგუა, რადგან ყველაფრის კრიტერიუმს წყალი წარმოადგენს და, თუკი საზოგადოებრიობა თანახმაა წყლის უფრო და უფრო დაბინძურების გაზრდას შეეგუოს, მაშინ არც აქვს არსებობის უფლება. ეს განაჩენი ვიღაცას ზემოდან კი არ გამოაქვს, არამედ თავად ადამიანს.

„ამ ვსკლი დედამიწისთვის ნაწინასწარმეტყველებს ჩოჩოხიოს“

1 ს ფრაზა, ციმბირელმა განდეგილმა ანასტასიამ წარმოსთქვა. ვფიქრობ დედამიწაზე მცხოვრებ უმეტეს ადამიანთა მიერ მსაგავსის წარმოთქმა და მერე ამ სიტყვების შესაბამისი ქმედობის აღსრულება სასარგებლო იქნება. დღეს ყოველივე ეს სასიცოცხლოდ აუცილებელია.

პლანეტა დედამიწაზე მცხოვრები ბევრი ადამიანი თვალს ადევნებს გლობალური დათბობის ნეგატიურ მოვლენებს. მეცნიერები, დედამიწის გეომაგნიტური ველის ცვლილების შესახებ იტყობინებიან, რომელიც უახლეს მომავალში მთელი რიგი კონტინენტების დატბორვას გამოიწვევს. თანამედროვეობის თვალწინ ხდება ისეთი მასშტაბური კატასტროფები, როგორიც

ინდონეზიაში მოხდა, სადაც ორასი ათასზე მეტი ადამიანი დაიღუპა, აშშ-ში კი დატბორილ იქნა მილიონიანი მოსახლეობის ქალაქი, – ნიუ-ორლეანი. ასევე, მეცნიერები იტყობინებიან მზის აქტივობისგან საშიშროების მომტან გამოწვეულ ცვლილებებზე.

დედამიწის ეკოლოგიური უშიშროების საკითხი ისე მწვავედ დგას, რომ მისი განხილვა ინგლისის ინიციატივით 2007 წელს ჩადებულ იქნა გეო-ს დღის წესრიგში. 2008 წლის დასაწყისში იგი განიხილეს რუსეთის უშიშროების საბჭოშიც.

წინასწარმეტყველთა მტკიცება გლობალურ კატასტროფის საკითხთან დაკავშირებით პირველად დაემთხვა თანამედროვე მეცნიერებისა და ბევრი ქვეყნის მთავრობების აზრს.

მაიას ცივილიზაციის ქურუმები ასევე ამბობდნენ, რომ მოხდება გლობალური კატასტროფა და ეს იქნება 2012 წელს.

ამა თუ იმ დოზით ამის შესახებ გაგებული ჰქონდა ბევრ ადამიანს და, მაინც საყოველთაოდ ცნობილი საუბრები 2012 წლის კატასტროფაზე ეხება მხოლოდ იმის მცირე ნაწილს, რაზეც საუბარია დახურულ მოხსენებებში.

მხოლოდ ჭორებით შეიძლება მიხვდე იმას, რომ იაპონიის მთავრობა იღებს საკუთარი მოსახლეობის გადასასახლებელ ზომებს. წინასწარმეტყველების მიხედვით ერთ-ერთი პირველი ქვეყანათაგანი ინგლისი იქნება, რომელიც ჩაიძირება და ეტყობა ამიტომაც გახდა იგი ინიციატორი, რათა ჩართულიყო გაეროს უშიშროების სხდომის დღის წესრიგში ეკოლოგიური საკითხი...

შესაძლოა, სხვადასხვა ქვეყნების ხელისუფლება სწორად იქცევა ფართოდ და დაწვრილებით რომ არ ახდენს შექმნილი მდგომარეობის აფიშირებას. რა საჭიროა ხალხში პანიკის დათესვა? მაგრამ მეორეს მხრივ, როცა მოსახლებამ არაფერი იცის შესაძლო დაიღუპვის შესახებ, ასეთი მიდგომით, მხოლოდ ინფორმირებულმა ელიტამ შეიძლება მოახერხოს გადარჩენა და თან გაიყოლოს თითოეულმა ოჯახმა ასობით მონა.*

* ჰოდა ჩემო თანამემამულენო, იმის გამო რომ სოფლად შრომა გეზარებათ და თქვენს წარმოდგენაში შეუძლებელიც კია ფინანსების გარეშე... ასეთი თქვენი წარმოდგენის ჩამოყალიბებითვის კი, საერო თუ საეკლესიო ქურუმებმა უზარმაზარი ძალისხმევა ჩადეს, ზოგიერთ იმ ადამიანთა გამონაკლისის გარდა ვინც არ ჩაიძინა და მოისურვა თავისი თანამემამულენის გამოღვიძება და გადარჩენა: ოანე ზოსიმე, რუსთველი, ილია მართალი, ვაჟა, ავაკი, კონსტანტინე, მუხრანაი, ოტია, ზვიადი, ილია II, მამა გიორგი, მამა ნიკოლოზო... ნუთუ, არ გინდათ დაბრუნება თქვენს მამა-პაპისეულ ადგილ მამულში, რომელიც უმეტეს თქვენთაგანს ჯერ კიდევ შემორჩენილი გაქვთ და სულმოუთქმელი გელოდებათ?!... დარწმუნებული ვარ ბევრი თქვენთაგანი ამ წიგნების წაკითხვის შემდეგ აუცილებლად დაუბრუნდება თავის მარადიულ სამკვიდრებელს! ბედნიერ მომავალს გისურვებთ მამულიშვილნო!. ც.გ.

მეცნიერები პროგნოზირებენ, რომელი ქვეყნები აღმოჩნდება ატლანტიდის ყოფაში, ანუ, – რომელნი იქნებიან სტიქიისგან შთანთქმულნი და რომელი არ მოექცევა ჩაძირვის ზონაში. მაგალითად რუსეთში ჩაძირული იქნება სანაპირო ზოლის რეგიონები, ხოლო საცხოვრებლად საუკეთესო ადგილებად ციმბირის ზონა აღმოჩნდება.

გლობალური დათბობის შემდგომ დედამიწაზე ჩამოდგება გამყინვარების ზანა.

ჰოდა, რა მნიშვნელობა აქვს, რა გლობალური კატასტროფა მოხდება, თუკი დღევანდელ საზოგადოებას არ შეუძლია უკვე არსებულ კატასტროფულ მოვლენებს აღუდგეს წინ, მაგალითად, – დაბინძურებულ ჰაერს ქალაქებში, საცხოვრებლებში, რომლებიც ელექტრო-მაგნიტური გამოსხივებითა და აირის ნაშვითაა გაჯერებული და ბევრი კიდეც სხვა დამაბინძურებელი რამეებით.

აქვს კი ალტერნატივა კაცობრიობის სავალალო მომავალს?.. რასაკვირველია აქვს. მაგრამ, მოდით ყველაფერზე თანმიმდევრულად ვისაუბროთ.

მაშ, ასე. მსოფლიო ფორუმებზე ერთმნიშვნელოვნად მივიდნენ იმ დასკვნამდე, რომ:– უახლოეს წლებშია შესაძლებელი კატასტროფა. აი, ზუსტად აქ დგება საინტერესო საკითხი, – აქეთ კი უნარი სახელმწიფოებში ძალაუფლების მქონეთ და მეცნიერებს მიიღონ რაიმე ზომები მის აღსაკვეთად? მსოფლიო მეცნიერთა წარმომადგენლებმა ამ კითხვაზე პასუხის გაცემა ვერ შესძლეს. ზოგიერთი ქვეყნების ხელისუფლებმა რაღაცნაირად მაინც სცადეს შექმნილ მდგომარეობაზე ზეგავლენის მოხდენა, დაამუშავეს ე.წ. კიოტოს ოქმი, რის თანახმადაც ყველა ქვეყნისთვის შეთავაზებული იყო ატმოსფეროში მავენ ნარჩენებისგან გამონახოლქვის შემცირება. ოქმი კი, აქამომდე ბევრი ქვეყნის მიერ რატიფიცირებული არც არის.

ის, რაც მომავალში უნდა მოხდეს, ნამდვილად შემაშფოთებელია, მაგრამ განა არ უნდა გამოიწვიოს უფრო მეტი შეშფოთება იმ კატასტროფულმა მდგომარეობამ, უკვე ახლავე რომ ხდება, რომელსაც შეფუთული ცივილიზაციის მიღწევები იწვევს?

რკბაზიხა. – აღამიანთა ფიქმელი

წნასტასიას მიერ, თუ მუქთმიანი ყმაწვილის მიერ ნაჩვენებმა სურათებმა, სადაც ადამიანები სიმყრალის მფრქვეველი და ადამიანის შემკმელი ურჩხულის საცეცების გასწვრივ აშენებენ სახლებს, სრულიადაც არ არის გამონაგონი, – პირიქით სრულიად რეალობაა. რეალობა, რომელსაც ადამიანები იმდენად შეეთვისნენ, რომ აღიქვამენ მას როგორც მოცემულობას.

და, ურჩული განაგრძობს არსებობას და ზომაშიც ზრდას. ეს ჩვენი გზები და ისინი რაც მასზე მოძრავს. ეს ინფორმაცია საყოველთაოა.

მაგალითად ცნობილია, რომ მსოფლიო საავტომობილო მაგისტრალური გზის სიგრძე მყარი საფარველით 12 მილიონ კმ-ს აღემატება, – შედარება რომ გავაკეთოთ სამასჯერ მეტი სიგრძისაა დედამიწის ეკვადორის სიგრძესთან, რომელიც 40 ათას კმ-ია. საჰაერო ხაზების სიგრძე უახლოვდება 6 მილიონ კმ-ს. სარკინიგზო ხაზის სიგრძე, – 1,5 მილიონ კმ-ს. შიდა წყლების ხაზი, – 600 ათას კმ-ზე მეტს. უამრავ მილიონ კმ-ს შეადგენს საზღვაო ხაზის სიგრძე. თუკი სხვადასხვა სახეობის ტრანსპორტისგან გაბინძურებული ატმოსფეროს პრობლემას მივადგებით, მაშინ საავტომობილოს წილს 85%-ი შეადგენს! მაგრამ საქმე ხომ მარტო მავნე გაზებით შემოფარგვლაში არ არის. *არ უნდა დაგვავიწყდეს ისეთი არაკეთილსასურველი ეკოლოგიური ფაქტორები, როგორიცაა ხმაურები და ვიბრაციები. ქალაქის ქუჩის, – 80 დეციბალიანი ხმაურიანობა, სამაგალითო ხმაურის დონეა და სმენადობისთვის პოტენციურად უკვე საშიში. ფსიქიკურ ჯანმრთელობას ასევე ხელს არ უწყობს ავტომაგისტრალების დაგება სხვადასხვა სახის ტრანსპორტისთვის. თანაც ეს ფაქტორები ზემოქმედებენ პირდაპირ ან ირიბად არა მარტო მძღოლებზე და მგზავრებზე, არამედ უამრავ ადამიანზე, რომლებიც არატრანსპორტირებად საშუალებებში და კომუნიკაციებში იმყოფებიან. გადაჭედილი ტრასები, მრავალსაათიანი დგომა საცობებში, ელემენტარულად, უბრალოდ ქუჩაზე გადასვლის შეუძლებლობა, - ყოველივე ეს მკვეთრად ზრდის ნევროზულობას, მიჰყავს ადამიანი ქრონიკულ სტრესამდე და აგრესიულობის ზრდისკენ, რომლებიც ხანდახან პროვოცირებენ კიდეც ასეთი ქმედებებისკენ ადამიანებს, რომლებსაც ისინი არა მარტო არასდროს ჩაიდენდნენ, არამედ წარმოდგენასაც ვერ შესძლებდნენ, რომ მსგავსი რამის ჩადენის უნარი ექნებოდათ, თუკი სადღაც სხვა ადგილას იქნებოდნენ.*

გარემო ბუნების მდგომარეობის ყოველწლიური მიმოხილვა ჩვენი ქვეყნის რეგიონებში ნათლად მეტყველებს იმაზე, როგორ მწვავედ დგას ეკოლოგიური უსაფრთხოების საკითხი, რუსეთის მეგაპოლისებში ყველგან, – გამოწვევისის გარეშე. და, რეგიონებში ეკოლოგიური უსაფრთხოების დაქვეითების ძირითად მიზეზად სპეციალისტები ერთხმად აღიარებენ, „საზოგადოების ავტომობილიზაციის გაძლიერებულ პროცესს“. მედიცინის მუშაკები უკვე ახლავე ამტკიცებენ, რომ საავტომობილო ტრანსპორტის კომპლექსის „ეკოლოგიური პრესინგი“ რუსეთის მსხვილი ქალაქის საშუალო სტატისტიკურ მაცხოვრებელს 4-5 წლის სიცოცხლედ უღირს. ეს, რაც ადამიანებს შეეხება. თუმცა ადამიანს ხომ პრობლემის არა მარტო შეცნობის უნარი აქვს, არამედ მისი გაჟღერებაც შეუძლია. აი, დედამიწას?.. კაცმა რომ სთქვას, დედამიწასაც ძალუმს პრობლემის თავისებურად გაჟღერება, ოღონდ ჩვენი

ცხოვრების ხმაურში, ხორხოცში და ბულში ჩვენ შემოგვრჩა კი იმისი უნარი, რომ შევისმინოთ დედამიწის ხმა?

კონკრეტულად რითია რომ კლავს საავტომობილო ტრანსპორტის კომპლექსი დედამიწას? უპირველეს ყოვლისა, მიწა, როგორც ასეთი საჭიროა სატრანსპორტო კომუნიკაციების ასაგებად, ასევე წყალიც და ჰაერიც. აშშ-ში არის ასეთი სტატისტიკა, – მიწათა ფართობი, სადაც განთავსებულია ავტომაგისტრალები, სარკინიგზო ხაზები, აეროდრომები, – 101 ათას კვ.კმ-ს შეადგენს. ხოლო ქალაქთა ფართობა 109-ს. რუსეთში საავტომობილო გზების სიგრძემ მილიონ კმ-ს გადააჭარბა.

კაი, ბატონო, მიწაზე გზები იგება, – რა მერე აქედან? რა და ის, რომ მშენებლობების დროს მილსადენების ჩაწყობით, გზების და აეროდრომების ექსპლუატაციის დროს ნიადაგის სიმკვრივე ირღვევა: – ხდება მეწყერები, მიწის ჩაწევა, პროგრესირდება ეროზია. გზების განაპირას გრუნტი იშლება და ჩნდება ხრამები, რომლებიც მდგომარეობას უფრო ართულებს და აღრმავებს.

კიდევ უფრო და უფრო მეტიც ხდება, – ავტოტრასების და სარკინიგზო ხაზების გასწვრივ მიწის ზედაპირზე გადაჭიმულია ერთმანეთზე ტყვიით გადაერთებული ნავთობის და გაზის მილსადენები, რის გამოც მიწა დიდ ფართზე ბინძურდება გოგირდით, ნავთობ პროდუქტებით და სხვა ნივთიერებებით. ორივე მხარის გზისპირის, მეტ-ნაკლებად გადატვირთულ 200 მეტრიან მაგისტრალურ ზოლს, სპეციალისტები საშიშად თვლიან. რისი გამოისობითაც კატეგორიულად იკრძალება გზის პირზე სასოფლო-სამეურნეო პროდუქციის მოყვანა, სოკოს, კენკრის მოკრეფა. ნახირის ძოვება, განსაკუთრებით მეწველის (ცნობილია ძროხის რძით მოწამვლის, შემთხვევები რომლებსაც გაზის მილსადენის პირას მწყემსავენ). ავტოგზების ახლოს ჰაერის ფენა, ზედაპირიდან მეტრამდე მაღლა, ასევე კატასტროფულადაა დაბინძურებული ასფალტის, რეზინის, მეტალოის ნაწილაკებისგან შემდგარი მტვრით, რომელიც შეიცავს ტყვიას და სხვა ნივთიერებებს, რომლებიც ფლობენ კანცეროგენულ და მუტანტურ თვისებებს. ამაზე ღირს დაფიქრდეს სეირნობის მოყვარულნი ან გზის გასწვრივ მორბენალნი, განსაკუთრებით კი, ეს უნდა ახსოვდეთ, – საბავშვო ეტლით ან ფეხით პატარა ბავშვებით მოსეირნეებს, რადგან ისინი ზუსტად რისკის ზონაში მოძრაობენ.

და აი, კიდევ რისი დამატება მსურს. მიაქციეთ ყურადღება, უფრო დიდი რაოდენობის მავნებლობის გზები არა უდაბნოში ან ანტარქტიდაშია თავმოყრილი, არამედ ისინი უფრო მეტად ხალხის თავშეყრის ადგილებშია. მსხვილი ქალაქებიც, მეგაპოლისებიც, თავიანთი მრავალწრიული მკვლელი ავტომაგისტრალებით ამავობენ.

ადგენენ რა სახელმწიფო ბიუჯეტს, ყველა სახელმწიფო სერიოზულ ფინანსებს დებს საავტომობილო გზების მშენებლობებსა და რემონტებში. აბა სხვაგვარად როგორ? გზების არ ქონის შემთხვევაში მეგაპოლისის მაცხოვრებელნი შესაძლოა პროდუქციის და მედიკამენტების გარეშე დარჩნენ. გზები სისხლძარღვების სისტემაა, რისი მეშვეობითაც მეგაპოლისში მცხოვრები ადამიანი უზრუნველყოფილია ყოველივე აუცილებელით.

სდექ! რაღაც აბდა-უბდა გამოდის. აი, უკვე ნამდვილად გადალუნა ანტიგონმა .ამგვარ სისხლ-ძარღვთა სისტემას, რის გარეშეც თითქოს წარმოუდგენელია ყოფნა, – სინამდვილეში ნელი სიკვდილი მოაქვს.*

ოჰ, როგორ სულიერებად, ინტელიგენტებად და ჭკვიანებად გვინდა გამოვიყურებოდეთ! მაგრამ ჩვენ თუ მსგავს ურჩხულებს ვუტოვებთ მომავალ თაობას, ეს ნიშნავს, რომ საკუთარ შვილებს ჩვენ მას სატანჯველად ვუტოვებთ. ამ შემთხვევაში ვინლა ვართ ჩვენ?

და, გეჩვენება, რომ ჩამოყალიბებული აბსურდული სიტუაციიდან გამოსავალი არ არის. მაგრამ ეს მხოლოდ გეჩვენება. გამოსავალი არის. და, იგი მდგომარეობს როგორც ცალკეული ადამიანის ცხოვრების ნირში, ასევე მთლიანად საზოგადოებრიობის ცხოვრების ადათ-წესში...

მილიონი ავტომობილებისგან გამონაბოლქვი გაზი, დაწესებულებათა მსხვილი და წვრილი მილებიდან გამონაბოლქვი, ასევე სხვა წყაროებიდან გამოჟონილი მავნებლობის მომტანი სიბინძურე, მხოლოდ შედეგია მათი გაჩენის და არა მიზეზი. მიზეზი ანტიგონური ტექნოკრატული ცხოვრების თვსმოხვეულ წესშია.

პლანეტარული კატასტროფის პრიფილაქსია

ამ ასე, ის რომ ჩვენ პლანეტარული კატასტროფის წინაშე ვდგავართ ბევრი საუბრობენ, – დაწყებული გაეროდან, სხვადასხვა სახელმწიფოების ხელისუფლებით და უბრალო, რიგითი მაცხოვრებლებით დამთავრებული.

ასევე საუბარია იმაზე, რომ კატასტროფის მიზეზებს წარმოადგენს ადამიანური საქმიანობები.

თავისთავად ცხადია, რომ მხოლოდ ფაქტის კონსტატაცია მოახლოებულ უბედურებას არანაირად არ შეაჩერებს... საჭიროა კონკრეტულად ქმე-

* გამოდის, აჩქარებს სიკვდილს და ადამიანს არ აძლევს სიცოცხლით ნორმალურად ტკბობის საშუალებას. ხომ გახსოვთ ჩემო თანამემამულენო ჯერ მარტო სულ ახლო პერიოდში (აღარ ვამბობ ბიზლიაში გადმოცემულ დრო-ჟამზე) საქართველოს მთიან და ბარის სოფელ ადგილებში, – ქალაქისა და მის შემოგარენთან შედარებით, – სიცოცხლის ხანგრძლივობა ოჯერ უფრო ხანგრძლივი რომ იყო?... ც.გ.

დითი ზომების მიღება, რომლებსაც უნარი აქვთ უკეთესობისკენ შეცვალოს მდგომარეობა. მაგრამ არსებობს კი ბუნებაში კრიზისული მდგომარეობიდან გამოშვებიანი ქმედითი ხერხი? დიახ, არსებობს! მისი „კოდური“ სახელწოდებაა, – „საგვარეულო ადგილ-მამული!“, „რუსეთის მოგუგუნე კედრები!“, „ან-ასტასია!“ ამ სიტყვებს, მათ უკან მდგომ ხატ-სახეებისგან წამოსულ ინფორმაციას, ფილოსოფიასა და მსოფლმხედველობას, – აქვთ უნარი უმოკლეს ვადებში არა მარტო ქვეყნები გამოიყვანოს კრიზისიდან, არამედ საზოგადოებრიობის ჰარმონიული განვითარების ახალი გვერდი გახსნას.

იმისთვის რათა მიეხვედეთ, თუ როგორ შეიძლება ეს მოხდეს, მოდით ჯერ ზოგიერთი დღევანდელი პრობლემა ჩამოვთვალოთ.

ეკოლოგია.- ქალაქებს არ ჰყოფნის ხარისხიანი ჰაერი, სუფთა წყალი, ჯანმრთელი საკვები.

ტრანსპორტი.- ჩვეულ ამბად გადაიქცა დიდ ქალაქებში საგზაო საცობები. ცუდი გზების გამო რუსეთში ავტოკატასტოფებისგან ყოველწლიურად ოცდაათი ათასი ადამიანი იღუპება.

კორუფცია.- ამ მოვლენის მასშტაბებზე ბევრი საუბარია და თანაც მათ შორის ყველაზე უმაღლეს იერარქებში. ხაზინის გამმარცვავი ჩინოვნიკი, ქრთამის ამღები და ქრთამის მიმცემი არანაკლებ საშიშია, ვინემ მტრის დივერსიები.

უმუშევრობა.- უმუშევრობის ყველაზე სახიფათო შედეგი, – დეპრესიაა. როცა ეს დაავადება იპყრობს ერთ ადამიანს, იგი ცოცხალ ღეშად იქცევა. თუკი იგი იპყრობს საზოგადოებრიობის ნაწილს, სახელმწიფო, – გადამენების საშიშროების წინაშე დგას.*

ლოთობა და ნარკომანია.- ამ უძლურებებს მთელს მსოფლიოში ებრძვიან, მაგრამ წარუმატებლად.

ბინის საკითხი.- რა ძალისხმევაც არ უნდა იყოს გაწეული მის გადასაწყვეტად, მდგომარეობა მაინც უარესდება.

ახლა კი მოდით, შემდეგი მდგომარეობა წარმოვიდგინოთ.

რუსეთის მოსახლეობის ორმოცდაათმა პროცენტმა, ამერიკამ და კანადამ გადაწყვიტა ჯანმრთელი ცხოვრების წესი წარმართოს და გააშენოს საკუთარი თავისთვის საგვარეულო ადგილ-მამული არა უმცირეს ერთი ჰექტარი მიწის ფართობზე.

** საქართველოს საგვარეულო მამულები!.. ც.გ.

* ფრთხილად ჩემო საყვარელო თანამემამულეონ! ხომ ხედავთ საქართველოში გლობალურად ნერგავენ დეპრესიულ სიტუაციას, რომ არ გამოვფხიზლდეთ და ღვთისგან ბოძებული ჩვენი კუთვნილი მიწა-წყალი ჩვენი გვარ-ჯიმის გარეშე დაისაკუთრონ! ც.გ.

ხელისუფლებამ ამ ოჯახებს დასახლებების შესაქმნელად მისცა აუცილებელი მიწის ფართი, რომელიც შემდგარი იქნება საგვარეულო ადგილ-მამულებისგან. მათ ასევე მოამზადეს აუცილებელი საკანონმდებლო ბაზაც.

ყოფილი კოლმეურნეობების, ფერმერული მეურნეობების მიტოვებულ მიწებზე ადამიანებმა ვინც საადგილ-მამულო ნაკვეთები მიიღეს, მასშტაბურად ჯერ არნახული მშენებლობები გაშალეს. აგებენ საცხოვრებელ სახლებს და აუცილებელ სათავსო-სამეურნეო ნაგებობებს. ისინი, ვისაც საკმარისი სახსარი არ ჰქონდა ოჯახის წევრების ძალებით ეწეოდა შრომას. ვისაც სახსარი ჰქონდა, – სამშენებლო ბრიგადას ქირაობდა.

მაგრამ, რაც მთავარია, ეს ადამიანები საკუთარ ჰექტარზე აწარმოებდა ბაღების გაშენებასა და ბოსტნების გახარებას.

შორეულ აღმოსავლეთში, ციმბირის ტერიტორიაზე, რუსეთის შუა ზოლში ადრე მიტოვებული მიწებისგან იქმნებოდა აყვავებული ოაზისები.

სახელმწიფოში, რომელსაც ასეთი ოაზისები აქვს, სრულად აქვს გადაწყვეტილი სასურსათო პროგრამა, რადგან ოჯახები, რომელთაც შეცვალეს თავიანთი ცხოვრების წირი, არამარტო უზრუნველჰყვეს თავიანთი თავი და ოჯახი პირველხარისხოვანი პროდუქციით, არამედ შესაძლებლობა გაუჩნდათ, რომ გამოეკვებათ დიდი და პატარა ქალაქის მოსახლეობა.

მეგაპოლისებში გაქრა სატრანსპორტო კოლაფსის საშიშროება. რაოდენობრივად ორჯერ შემცირებული მანქანების გამო, – მნიშვნელოვნად გაუმჯობესდა ჰაერი. სრულად გადაწყდა საბინაო საკითხი, რადგან განთავისუფლებული საცხოვრებელი ბინები ყველა იმ ადამიანს მიეცა, ვინც მას საჭიროებდა. სრულად გაქრა უმუშევრობა და ხელისუფლება არ წუხდებოდა იმით, როცა არარენტაბელურ დაწესებულებებს ხურავდა.

საზოგადოებაში სოციალურმა დამაბულობამ მკვეთრად იკლო. ადამიანების უმრავლესობაში მდიდრებად და ღარიბებად დაყოფა უკვე აღარ იწვევდა გაბოროტებას და შურს. წარმოჩინდა ადამიანისთვის უფრო მნიშვნელოვანი პრიორიტეტები ვინემ ფულადი ემისიაა.

გააზრებული ურთიერთობა მიწასთან ადამიანს ისეთ შესაძლებლობებსა და ჰორიზონტს უშლიდა, რომელსაც ტექნოკრატული ჯგუფ-გონებით ფანტასტიკურ ფილმებშიც კი ვერ წარმოიდგენდა. ამიტომაცაა აუცილებელი, რომ ყველა ერთად ჩავწდეთ ამ ურთიერთობის იდუმალ არსს.

*მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილის ცხოვრების წირის შეცვლა, – პლანეტარული მასშტაბის ეკოლოგიური კატასტროფის შესაძლებლობას გამოიწვევს.**

* აი, რატომ არ ჰქონდათ სტალინის მმართველობის დროს სოფლის მოსახლეობას ქალაქში იოლად გადმოსახლების საშუალება. მაშინდელმა მმართველმა კარგად უწყოდა სოფლად ცხოვრების მნიშვნელოვნება, ამიტომაც არ გახდა მასონთა წევრი და მათი დოქტ-

ვიდაც იფიქრებს, რომ რაღაც ძალზედ სასიხარულო და ფანტასტიკური მომავლის დასურათბატება გამოდისო. ვითომ ასე უცბად საიდან აღიმგრება მოსახლეობის მნიშვნელოვან ნაწილში შთამაგონებელი სურვილი იმისა, რომ ჯანმრთელი ცხოვრების წესი დაიწყოსო? აშენოს ააშენოს საგვარეულო ადგილ-მამულები, თანაც შამბნარიანი მიწების ათვისებით და ისიც საკუთარი ხარჯებით. და, ყოველივე ეს რომელიდაც კოდური სიტყვა:– ხატ-სახით. ეს არარეალურია, ზღაპარია. ახლავე ვიტყვი, რომ ზუსტად ამ საკითხთან დაკავშირებით,– ყველაფერი წესრიგშია. სიტყვა,– ხატ-სახეები ქმედითნია. ათეულ ათასობით ადამიანი ამას პრაქტიკაზე უჩვენებს. *რუსეთში უკვე ას ორმოცდაათზე მეტი დასახლება საგვარეულო ადგილ-მამულებისგან შემდგარი, რომლებიც ორგანიზებულნი არიან წიგნთა სერიის „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ მკითხველებისგან. ასეთივე დასახლებებია უკრაინაში, ბელორუსიაში, ყაზახეთში.**

ხოლო გონიერების პოზიციიდან ფანტასტიკურს წარმოადგენს ამ ადამიანების მიმართ არასაკმარისი თანადგომა სახელისუფლო სტრუქტურების მხრიდან, ზოგიერთ შემთხვევაში კი, მათი მშვენიერი სწრაფვებისთვის წინააღმდეგობის გაწევა.

გუნდი და გუნდი ხმათა მათ, ეკოლოგიური კატასტროფის ასაცილებლად საერთაშორისო და რეგიონალურ დონეზე ზომების მიღებისკენ მოუწოდებს. მაგრამ ერთადერთი, ვინც სოციალური და ეკოლოგიური რყევების ასაცილებლად რეალურად იღვწიან,– საგვარეულო ადგილ-მამულების გამშენებლები არიან.

ერთ წელზე მეტია გაჩნდა იდეა-მოსაზრება:– ადგილ-მამულის ყოველმა დამაარსებელმა და მათ, ვინც მის დასაარსებლად ემზადება, დეკლარირება გაუკეთოს თავიანთ მიზნებსა და სწრაფვებს. პირველად მე ასეთი პრო-

რინისგან მაშინდელი 15 ქვეყანა დაიცვა კიდეც, რასაც მასონებმა „რკინის ფარდა“ უწოდეს და მისი მოკვდინებაც მოახერხეს და შემდეგ წარმატებით შეუდგნენ ამ დოქტრინის განვრცობას... ესაა ჩვენი მისია, რომ ეს დოქტრინა აქ არ დავამკვიდრებინოთ. ჩვენი მიწა-წყალი ვიდაც გადამთიელებს არ დავუთმოთ... ც.გ.

* ჩვენთან კი ეს ყველაფერი დღევანდელ დღემდე გვაქვს, (მცირე ჩემნაირი გამონაკლისის გარდა), მთელს საქართველოს ჩვენი უახლოესი წინაპრების, ზოგს ბებიის და ბაბუის და ზოგსაც სულაც დედ-მამის მიერ! მაშ რას ველოდებით, რისი გვეშინია, ჩვენ ხომ ჩვენი წინაპრის მიერ დარგული ხეები გველის?! მეუ და ჩემნაირებსაც გვაქვს ეს მიწა! ექვიც არ მეპარება, ვისაც საიდან ააქვს ფესვები, იქ მათ დაბრუნებას არავინ ალუდგება. პირიქით მგონია, სოფელი სიხარული მოიძიებს კიდეც მისთვის ჰექტარ მიწას!... თქვენ ხომ იქ ყველა საჭირო პროფესიას ჩაიტანთ, რაც ადამიანის აღზრდა-განვითარებასა და ჯანმრთელობას დასჭირდება!... თან რაც ყველაზე მთავარია ჩიტებივით ჰაერში არ იქნებით გამოკიდებული, თავზეც არავინ „ჩამოგასხამთ“ წყალს და გადმოგაყრით ნაგავს! და კიდეც ყველაზე უფრო მთავარი: მყარად თქვენს კუთვნილ, საკუთარ მიწა-წყალზე გედგმევით ფეხი თქვენ და თქვენს შთამომავლობას!... ც.გ.

ექტი–დეკლარაცია ერთ-ერთი დასახლების შეკრებაზე წავიკითხე. იდეა–მოსაზრება ატაცებულ იქნა და მას შემდეგ, შედგენილ ტექსტში უამრავი შესწორებები და დამატებები შევიდა. მე მას, მეტ–ნაკლები მნიშვნელოვანი დამატებებით მოვყვები.

საგვარეულო ადგილ-მამულის დეკლარაცია

ჩემი საგვარეულო ადგილ-მამულის დეკლარაცია
(პროექტი)

ქე, რუსეთის ფედერაციის მოქალაქე, გავცანი ცხოვრების წესის იდეოლოგიას, მხატვრული ფორმით გადმოცემულს წიგნთა სერიაში „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“. საგვარეულო ადგილ-მამულის შექმნის იდეამ, ქმედობა შთამაგონა.

მე, ქალაქის განაპირას, ცარიელ ადგილზე ერთი ჰექტარი მიწის ნაკვეთი იმ მიზნით შევიძინე, რომ იქ საკუთარი ოჯახითა და შთამომავლობით დავმკვიდრდე, მათთვის უფრო სრულჭყოფილი გარემო მოვაწყო და მშობლების ხსოვნა უკვდავყო.

ჩემს მიერ შეძენილ ადგილს „საგვარეულო ადგილ-მამული“ დავარქვი. გავაშენე ბაღი, ამოვიღე ტბორი, სადაც მოვამრავლებ თევზს. დავდგირამდენიმი ოჯახიანი ფუტკრის სკა, გამომყავს ნაყოფ-კენკროვანი და ბოსტნეულის კულტურები. მიწის განოყიერებას მხოლოდ ბუნებრივი და ნატურალური სასუქის სახით ვაპირებ.

ვთვლი, რომ იქნება დიდი დადებითი ფაქტორი, თუკი უამრავი ადამიანი, ვინც იცის და სურს იშრომოს მიწაზე, საკუთარ საგვარეულო ადგილ-მამულში, რომლიც განთავსებული იქნება დიდი და პატარა ქალაქების გარემო, მოიწყობენ საკუთარ ყოფა-ცხოვრებას. საიდანაც მათ უნარი ექნებათ სრული მოცულობით უზრუნველყონ ქალაქის მოსახლეობა ეკოლოგიურად სუფთა მცენარეული პროდუქტით და რეგიონში ეკოლოგიურ მდგომარეობასაც გააუმჯობესებენ.

ვთვლი დაუშვებლად იმ ფაქტს, რომ ათეულობით მილიონი ჰექტარი მიწა ჩვენს ქვეყანაში არ მუშავდება და იფარება შამშნარით, ხოლო ამასთან პროდუქციის 60%-ს ჩვენ ვიძენთ უცხო ქვეყნებიდან და თანაც ეს პროდუქცია, ხშირ შემთხვევაში უხარისხო პროდუქტს წარმოადგენს, ადამიანისთვის მავნებლობის მომტანს, განსაკუთრებით ბავშვებისთვის.

ვთვლი, რომ მოცემული მდგომარეობა არღვევს ქვეყნის უსაფრთხოებას არა მარტო პროდუქციის თვალსაზრისით, არამედ ანადგურებს ერებს, რომლებიც ცხოვრობენ მის ტერიტორიაზე.

ვთვლი, რომ მსგავს ვითარებაში ხელისუფლების და მათ მიერ ჩადენილი რაღაც შეცდომების დადანაშაულება, ვინც არ უნდა იყოს ის, – არა პროდუქტიულია. შეცდომები არა მარტო ჩვენი ქვეყნის საზოგადოების მიერ, არამედ მთელი რიგი ქვეყნების საზოგადოებების მიერ იქნა ჩადენილი. აქედან გამომდინარე, შედეგად მთელი რიგი ქვეყნების საზოგადოებრიობა დგას სოციალური აფეთქებების ზღვართან. შექმნილი მდგომარეობიდან გამომდინარე, უკვე უახლოეს მომავალშივეა აუცილებელი დაფიქრდეს ყოველი მათგანი, თუ კონკრეტულად რა პოზიტიური ცვლილებების გაკეთება შეუძლიათ.

იმ ქვეყნების მაგალითი, ვინც არჩევანი გააკეთა ფერმერულ მეურნეობაზე, არაეფექტურობას უჩვენებს და უფრო მეტიც, უჩვენებს ასეთი არჩევანის დამღუპველობას. ფერმერები, ორიენტირებულნი კონკრეტული სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების მოყვანაზე მოგების მიზნით, კონკურენციის გამო ერთმანეთს ებრძვიან. მოგებულნი რომ დარჩნენ, მათთვის აუცილებელია შხამქიმიკატების, ჰერბიციდების გამოყენება, რათა დიდი რაოდენობით მოიწიონ მავნებლობის მომტანი გენმოდიფიცირებული პროდუქტი და ამითვე, საშიშროების ქვეშ დააყენონ მთელი რიგი ქვეყნების ადამიანთა სიცოცხლე.

საგვარეულო მამულში ცხოვრობს ოჯახი, მოჰყავს პროდუქტი საკუთარი საჭიროებისთვის და ასევე, ქალაქში მცხოვრები ნათესავებისთვის. ასე და ამგვარად, ოჯახს, საგვარეულო მამულში მცხოვრებს, მიწისადმი პრინციპულად სხვაგვარი დამოკიდებულება აქვს. ჭარბი პროდუქტი, შექმნილი ადგილ-მამულებში, საგრძნობლად განსხვავებული იქნება ყველა სხვაგვარი პროდუქციისგან, რომლებიც ქალაქების მაღაზიებშია შეტანილი.

გალრმავებული მსოფლიო ეკონომიკური კრიზისისგან ბევრი ქვეყნები სოციალური აფეთქებების საფრთხის ქვეშაა. კრიზისიდან გამოსასვლელად აუცილებელია პრინციპულად ახალი და ხალხისთვის გასაგები იდეოლოგია ოჯახის ცხოვრების ნირზე. და, ასეთი იდეოლოგია ჩამოყალიბებულია წიგნთა სერიაში „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“. მისი უმთავრესი კონცეფციები ჩემს მიერ იქნა მიღებულნი და მათ შთამაგონეს ზემოთ გადმოცემული ქმედებები.

როგორც პრაქტიკამ უჩვენა, არა ფინანსური დინებისა და გამო, არამედ ზუსტადაც რომ ამ იდეოლოგიის წყალობით ჩემი საგვარეულო ადგილ-მამულის გვერდით, აიღეს რა ერთი ჰექტარი მიწა, უკვე აშენებენ საკუთარ

საგვარეულო ადგილ-მამულებს ასზე მეტი ოჯახი, რომლებშიც იზადებიან და იზრდებიან ბავშვები უფრო სრულყოფილ ეკოლოგიურ გარემოში.

ჩემთვის ცნობილია, რომ ამ იდეოლოგიის წყალობით რუსეთის სხვადასხვა რეგიონებში, უკრაინაში, ბელორუსიაში ათი ათასობით ოჯახი უკვე აშენებს საკუთარ საგვარეულო ადგილ-მამულს. მილიონობით ოჯახი ემზადება ამის გასაკეთებლად, როგორც კი შეეძენებათ უფრო კეთილსასურველი საკანონმდებლო ბაზა. ბევრი ოჯახი გეგმავს დაკავდეს სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების წარმოებით. მცირე მეწარმეობით.

მე სრულიად მხარს ვუჭერ ხელისუფლებისა და რფ-ის პრეზიდენტის სწრაფვას შეიქმნას კეთილსასურველი პირობები ქალაქგარეთ დაბალსართულიანი საცხოვრებლების მშენებლობისთვის, ასევე სასოფლო-სამეურნეო მიწების გადაცემა დაბალ სართულიანი მშენებლობისთვის ყოველ ოჯახზე ერთი ჰა მიწის ნაკვეთის გამოყოფით. ვთვლი, რომ ამ ნაკვეთთა ფართობი უნდა იყოს არა უმცირეს ერთი ჰა-სი, რადგან უფრო მცირე ნაკვეთზე შეუძლებელია შედარებით სრულყოფილი და თვითაღმდგენი ეკოსისტემის და მცირე სასოფლო მეურნეობის შექმნა.

ოჯახებისთვის საკმარისი ნაკვეთის გამოყოფის გარეშე ქალაქების გარეშემო დასახლებები მწარმოებლები კი არ იქნებიან, არამედ მომხმარებლები, რაც ქვეყანაში უფრო გააღრმავებს პროდუქციის, ეკოლოგიურ და სოციალურ მდგომარეობას. აუცილებელად ვთვლი დაჟინებით მოეთხოვოს ხელისუფლებას და რფ-ის პრეზიდენტს დააჩქარონ მოცემული მიმართულებით მუშაობა და მიიღონ საგვარეულო ადგილ-მამულის თაობაზე აუცილებელი კანონები.

მივმართავ პრეზიდენტს, აშშ-ს კონგრესს, გაეროს და ყველა სახელმწიფოთა ხელისუფალთ, მათთან მცხოვრები დაინტერესებული ერების კეთილდღეობისთვის განიხილონ წინადადება და მიიღონ საგვარეულო მამულების შექმნის იდეა, როგორც მეტ-ნაკლებად ეფექტური პროექტი ქვეყანათა გლობალური ეკონომიკური კრიზისიდან და საყოველთაო ეკოლოგიური კატასტროფიდან გამომყვანი და ასევე, სასურსათო კრიზისის ხელის შემშლელი. რუსეთის ხალხთა მნიშვნელოვანი ნაწილი პროექტს „საგვარეულო ადგილ-მამული“ აღიქვამს როგორც ნაციონალურ იდეას. დაე, გახდეს იგი საერთაშორისო ნაციონალური იდეა და ჩვენი ქვეყნები შეეჯიბრონ ერთმანეთს მშვენიერი მომავლის მატერიალიზებაში.

იდიეს გულწრფელი გაგება, მისი გახმაურება და მხარის დაჭერა სხვადასხვა ქვეყნების ხელისუფალთა მხრიდან შეაჩერებს მომალეებულ დეპრესიას. დაიწყება შთამაგონებელი შემომქმედებითი საერთაშორისო პროცესი.

ათასობით რუსეთის ოჯახმა პრაქტიკულად დაადასტურა პროექტ „საგვარეულო ადგილ-მამულის“ დადებითი ზემოქმედება. მსგავს დეკლარაციებს ხელი მოაწერა ათას ხუთასზე მეტმა რუსეთის ოჯახმა, რომელიც უკვე შეუდგა საკუთარი ადგილ-მამულის მშენებლობას. ხელმომწე-

რთა შეკრება გრძელდება.

წარმატება ყველას თქვენ, თანამოაზრეებს, თქვენი ოჯახებისთვის მშვენიერი გარემოს შემომქმედებითად მშენებლობაში, ქვეყნებში და მთლიანად მთელს მსოფლიოში.

*საგვარეულო ადგილ-მამულის
დამაარსებლის (დამაარსებლების)
ხელმოწერა:*

დროთა განმავლობაში ამ დოკუმენტმა, რომელმაც უკვე საკუთრივ სიცოცხლისუნარიანი გახდა, მისი მნიშვნელოვნება უფრო და უფრო გაიზარდა და ჩემში ამალელებული გრძნობაც გამოიწვია. გამიჩნდა შეგრძნება, რომ არა პასპორტი, დიპლომი ან რაღაც ჯილდოები, არამედ ზუსტად ასეთი დეკლარაცია წარმოადგენს ადამიანისთვის მნიშვნელოვან და მთავარ საბუთს. მე ვცდილობდი მიხვედრას, საიდან მქონდა ასეთი შეგრძნება. ტექსტი და ენა შეიძლება, რომ სხვადასხვა იყოს, აქ ესენი არ არის მთავარი. მთავარი არსია.

მე. ანასტასიას დეკლარაცია წავუკითხე, ჩემს შეგრძნებებზე მოვუყევი და ვკითხე:

– შენ, როგორ ფიქრობ ანასტასია, რატომ წარმომექმნა ასეთი შეგრძნებები და არა მარტო მე. მე უამრავ ადამიანს ვესაუბრე, მათშიც არის დეკლარაციის მნიშვნელოვნების შეგრძნება, მაგრამ ახსნა, თუ რატომ დაეუფლათ იგი, არავის ძალუძს. რატომ?

– იცი, ვლადიმირ, ჩემშიც ასევე მაშინვე აღიმდრა ამ საბუთის მნიშვნელოვნების შეგრძნება. მაგრამ აი, როგორც შენ და სხვა ადამიანებმა, თუ რა არის მასში მთავარი, რომელიც ამისთანა შეგრძნებებს იწვევს, მეც ასევე მაშინვე ვერ ავხსენი. შესაძლოა, ერთად გააზრებაა აუცილებელი?

– შესაძლოა, მაგრამ მე უკვე ბევრი ვაანალიზე. მნიშვნელოვნების შეგრძნება მრჩება, მაგრამ რის გამო, მაინც ვერ ვხვდები.

მოულოდნელად ანასტასია, რაღაცნაირად შეფრთხილდა და გაიბადრა და აღაპარაკდა. მეკეთრად გამოთქვამდა მარცვლებს, როგორც ყოველთვის აკეთებდა, როცა ესწრაფვოდა მნიშვნელოვნისთვის გაესვა ხაზი:

– ვლადიმირ, ვფიქრობ, მე მიხვედრას ვიწყებ, თუ რაშია მისი დიადი მნიშვნელოვნება. შეხედე! როცა შემომქმედი მიწიერი სამყაროს ჰქმნიდა, დიადი თანაქმნილების წინაშე თავიდან ჯერ საკუთარი ჩანაფიქრი გააჟღერა. აუწყა მის შესახებ სამყაროს ყველა არსთ და მათ კითხვაზე: „ასე გზნებით რა გსურს შენ?“ - უპასუხა: „ ერთობლივი თანაქმნილება და მისი თანაშექმნით ყველას გახარება“.

– ნუთუ ყოველივე ეს ასე მნიშვნელოვანია, საკუთარი მიზნები რომ ყველას ეუწყოს?

– რასაკვირველია, ძალზედ მნიშვნელოვანია, ყველასთვის ეუწყოს. თანაც, იგი ხომ უპირველეს ყოვლისა, საკუთარი თავისადმი უწყებას ნიშნავს. წარმოქმნილის გაგებას, საკუთარი თავისადმი რწმენას.

ამასთან აუწყებ რა სიტყვებით საკუთარ ჩანაფიქრებს, შენ მას უკვე ხორცს ასხამ, ანუ ამატერიალურებ. მისი უწყებით, – ერთობლივი შემომქმედობითობისკენ ყველას მოუწოდებ.

– რა საჭიროა ყველასთვის მოწოდება? ვიღაცას ხომ შეუძლია წინ აღუდგეს, დასცინოს ან გულგრილი დარჩეს.

– დაცივნა, წინააღმდეგობრივი ქმედებები ან გულგრილობა თანაქმნილებში მონაწილეთათვის იქნება მეორე მხრიდან. ისინი მნიშვნელოვანია თანაქმნილების სისრულისთვის, რომელშიც ყოველივეს გაათანაბრებ შენ.

– რაღაცნაირი მღელვარებაა ჩემში, რატომ ანასტასია?

– ვლადიმირ მეც ასევე ველავ. ეს დოკუმენტი თავისი წარმოჩენით დედამიწაზე ახალი ერა-ს მაუწყებელია. ადამიანთა უკან მდგარი სწრაფვანი, საკუთრივ შემცნობელობას იმარხვენ. ათასწლეულებში ცხოვრობდნენ ადამიანები, საკუთარი სიცოცხლის განპირობებულობის გარეშე. რისკენ ესწრაფვოდნენ, რისთვის? მათ ახალ შთამომავლობას რა გაეგრძელებინათ? გაეთვალისწინებინათ გზათა მცდარობა? როგორის? და, ამოებაში ბადებდნენ ქალები ბავშვებს ისე, რომ არ უსახავდნენ ცხოვრების მიზანს. არ იცოდნენ მათმა შვილებმა რა გაეგრძელებინათ. და, მიწიერ ცივილიზაციაში ცხოვრების ამოებაში გატარების შემდგომ კვდებოდნენ. მათგან მხოლოდ ქალა-ნამსხვრევები და ისრის ბუნიკებიღა რჩებოდნენ. თავიანთ მშობლებზე შვილები სხვების განსჯა-განზოგადებას ყაბულდებოდნენ და იმეცნებდნენ.

და, რა სურდა შენს ბაბუას ცხოვრებისგან, ვლადიმირ, მამას და დედას არ მიუთითებიათ. მათ არ განგისაზღვრეს შენ. შენ გაგრძელება ხარ მათი. მითხარი სიცოცხლის როგორი გაგრძელება სულათ?

– არ ვიცი. მხოლოდ ვარაუდი შეიძლება.

– ვარაუდი ყველაფრის შეიძლება. მაგრამ ზუსტად იცი შენ, არ არის განპირობებული იგი, მათი ცხოვრებისეული სწრაფვები.

– რასაკვირველია, არ არის განპირობებული ისევე, როგორც ყველა ადამიანისთვის, ვისაც მე ვიცნობ.

– შესაძლოა პირველად, მილიარდი წლის მანძილზე, თითქოს განთიადისას ახლებურად გამოიღვიძაო ადამიანმა და სთქვა:– მე მსურს დავიწყო ჩემი შემომქმედი აზრ-ფიქრით ქმედობა და ამით ჩემი გვარ-ჯიშის მომავალი თაობები აღთქმულ გარემოში იცხოვრებენ. ისინი, რასაკვირველია ჩემზე სრულყოფილნი იქნებიან. მაგრამ, ჯერ მე დავიწყებ! და, შთამომავლობებში იცოცხლებს ჩემი ნატამაღი.

უამრავი მაგალითის მოყვანა შეიძლება იმის თაობაზე, რომ გაუმხელე-

ლი და გააჟღერებელი, სხეულთან ერთად კვდება.

განსჯა-ფიქრში იყო ადამიანი, საკუთარი შთამომავლებისთვის სამკვიდრებელი გარემო როგორ გაეუმჯობესებინა, თავის ნაკვეთში კედარი როგორ დაერგო. ადამიანი მალე გარდაიცვალა. გავიდა 29 წელი. თხუთმეტ მეტრიანი სიმაღლის ტოტებგაშლილი კედარი ლამაზი გახდა. სულ რაღაც ერთი წლის შემდეგ მას მშვენიერი სამკურნალო ნაყოფი უნდა მოესხა და მოეცა, მაგრამ ადამიანებმა იგი მოჭრეს, იმ ადამიანის შვილებმა, რომელმაც იგი დარგო. იფიქრეს რა საჭიროაო აქ ეს ხე. იგი ნაკვეთის ნაწილს ჩრდილავს და მისი ჩრდილი უშლის ხელს ბოსტნის კვლებში დარგულ-დათესილი პომიდვრის და კიტრის ზრდასო. და, მოჭრეს ტოტებგაშლილი კედარი, იმიტომ მოჭრეს, რომ ადამიანმა არ გაამზილა და გააჟღერა საკუთარი მიზანი.

ჩინგიზ ხანმა, თითქმის ნახევარი მსოფლიო დაიპყრო, რუსეთი, ინდოეთი, ჩინეთი და პალესტინა გააერთიანა თავის მმართველობის ქვეშ, რათა ომები არ ყოფილიყო, აგებდა გზებს, ამცირებდა გადასახადებს, სხვადასხვა ხალხთა კულტურას პატივს სცემდა, დაპყრობილ სასახლეებში კი არ ცხოვრობდა, – იურტაში (კარავში) ეძინა. მთელი მსოფლიოდან ბრძენ-კაცთა მოწვევას ღამობდა. მათთან ერთად ფიქრობდა საზოგადოება ბედნიერი როგორ გაეხადა, ადამიანის მარადიულობა და უკვდავება ხალხისთვის როგორ შეემეცნებინა. დედამიწაზე დამპყრობთა შორის ყველაზე დიდხანს მისმა იმპერიამ იარსება. მან უწყოდა ისეთი რაღაც, რითიც მიაღწია ამას და უჩვენა, თუმცაღა იმპერია მანც დაიშალა და ჩინგიზ-ხანი საუკუნეებში როგორც უბრალო დამპყრობელი, – ისე იწოდებოდა. დღევანდელ მცხოვრებთა შორის ვის შეუძლია თქვას, რაში მდგომარეობდა მისი ჭეშმარიტი მიზნები, – მან ისინი არ გაამყვანა და არ გააჟღერა.*

– შესაძლოა ისინი უბრალოდ განადგურებულნია ან ახლა სადღაც გრაგნილებშია შენახული.

* იქნებ სტალინის ტრაგედიაც ამაში იყო?! ვერ მოასწრო როგორც მ. რატიშვილის რომან “ილიადი-ჯულაშია” გადმოცემული და ახლა დადგა მისი დრო... ოპონენტებს ვთხოვ მისი „ტირანიის“ შესახებ ნუ აჟივიციდებიან... დამისახელეთ ქვეყნის მმართველი, რომელიც ადამიანებს ამა თუ იმ მოტივით არ ხოცავდა... „არა კაც კვლა“ არც ერთ მმართველს არ შეუძლრებოდა. უფრო მეტიც, – დავით აღმაშენებლიდან დაწყებული (აღარ ვამბობ წინარე პერიოდის ურიცხვ მმართველებზე) „ქვეყნის საკეთილდღეოდ“ ხოცავდა... განა ასე არ იყო ჩემო თანამემამულენო?... ჰოდა ამიტომაც მოუწოდა ჩვენმა პატრიარქმა მეცნიერ-ისტორიკოსებს საქართველოს წამდვილი ისტორიის დაწერისკენ. და თუ ეს მათ არ გააკეთეს რაღაც-რაღაც მიზეზთა გამო, ეს მათი პრობლემაა და საკუთარი გვარჯიშის წინაშე იქნებიან პასუხისმგებელნი, რადგან ამას თავად ქართველი და ის წესიერი არაქართველი ადამიანები გააკეთებენ ვინც აქ ათადან და ზაზადან ცხოვრობდა და დღემდე ცხოვრობენ... ც.გ.!

– მიზნები არა მარტო გრაგნილებში, – არამედ ადამიანთა გულებში უნდა ინახებოდეს. ჩინგიო ხანმა ვერ შესძლო იმის გაჟღერება ისე, რომ საუკუნეებში თაობიდან-თაობებს გადასცემოდა ისინი.

– განსაცვიფრებელი მაგალითებია. ადამიანმა მხოლოდ გაიკვირვოს შეიძლება, მილიონობით წლების მანძილზე ადამიანები აუცილებლობად რატომ არ თვლიდნენ, რომ საკუთარი ცხოვრების ნირი გაჟღერებინათ? ახლა მეც ვფიქრობ, რომ იგი, – ახალი ერას წინამორბედი. მითხარი ანასტასია, როგორ გააჟღერებ შენ ადამიანთა წინაშე და საკუთარი თავის წინაშე საკუთარ სწრაფვებს?

– ვლადიმირ შენს წიგნებში, ხომ ჩემი სწრაფვებია გადმოცემული. თუკი კიდევაა საჭირო დაკონკრეტება, ვიტყვი: – მთელი სამყაროდან საუკეთესო ბგერებს შევკრებ და ასო-ბგერებსა და ნოტათ შეთანაწყობაში ჩავდებ მათ. დღევანდელ პოეტებს, შენ ვლადიმირ, ბარდებს, – მათ გაჟღერებას ვთხოვ.

საკუთარი სულით შეიგრძნობენ მას უამრავი ადამიანები. დაე, ადამიანებმა გასაგებ ენაზე გაუკეთონ ინტერპრეტირება და მოდელირება მას, მის მშვენიერ გაფურჩქვნას. როცა ღირსეული ადამიანის მიერ შექმნილი გარემოს ძეგლები ჩაეხუტებიან მთელს დედამიწას, – კეთილ მეზობლებს შორის მე დავეხმარები ჩვენს მოთებს მათი ადგილ-მამულის შექმნაში, ამავდროულად არ დავივიწყებ, – საკუთარ საგვარეულო სივრცეს.

– აბა, მე რაღა ვუთხრა საკუთარ თავს და ადამიანთა წინაშე როგორღა გავაჟღერო საკუთარი დეკლარაცია?

– ამაზე ყოველმა მათგანმა თავად უნდა იფიქროს.

– ჰო, რასაკვირველია თავად. თუმცაღა უკვე არსებული პროექტი ჩემთვის გაჟღერებულია. ჩემი მხრიდან თუ რა უნდა დავუმატო მას, ამაზე თავად დავფიქრებ.

მე, ყველა მკითხველსაც ვთხოვ, რომ თავად დაფიქრდეს მასზე.

ეს დოკუმენტი აუცილებელია, იგი მნიშვნელოვან გზავნილს წარმოადგენს საგვარეულო ადგილ-მამულების დამაარსებლების მხრიდან საკუთარი მოდემის მომავალი თაობებისადმი. ხალხიდან წამოსულ მითითებას, ყველა დონის ხელისუფლების მქონეთათვის, – მათთან საურთიერთობოს. კარგი იქნება, თუკი ლამაზად გაფორმებული მსგავსი დოკუმენტი, როგორც რელიქვია იქნება შემონახული ყოველ ოჯახში, საგვარეულო წიგნის კვალდაკვალ, საგვარეულო ადგილ-მამულის შემქმნელთა მხრიდან ან ვისაც გამოზნული აქვს მისი დაარსება.

ასი წლის შემდეგ, მოწიწებითა და მადლიერებით წაიკითხავს მას ადამიანი საგვარეულო მამულის მშვენიერ ბაღში და გაიხსენებს დამაარსებელს. ხოლო, ვიდაც ასი წლის შემდგომ, გაფანტულ-დაკარგული ცხოვრების ორომტრიალში, საკუთარ მშობელთა სკივრში შემონახულ ძველ ნივთებს შორის,

მოულოდნელად ნახავს და წაიკითხავს მათი განუხორციელებელი მიზნების შესახებ და გაჩნდება ადამიანში მისი განხორციელების მწველი სურვილი. და, ასევე ვფიქრობ, რომ სასარგებლო იქნებოდა თითოეული ადგილობრივი მთავრობისგან მსგავსი საბუთის გაგზავნა გაეროში.

ასევე აუცილებლობად მიმაჩნია გაეროს ფარგლებში ყოველწლიური სა-
მეცნიერო-პრაქტიკული კონფერენციის ჩატარება „მომავალი საგვარეულო
ადგილ-მამულების“ თაობაზე.

ჩემი ეული ჰეპტარი

შნასტასიას, ჩემი შეხედულებით ერთი მოუხელთებელი თვისება აქვს. ის უზარმაზარი მოცულობის ინფორმაციას ჰფლობს. სიამოვნებით პასუხობს ბევრ კითხვებს, მაგრამ ზოგიერთი კითხვის პასუხის გაცემაზე კატეგორიულ უარს ამბობს. ეს კატეგორიულობა, კაცმა რომ სთქვას ხანდახან გამაღიზიანებელია და ბრაზსაც კი გვგვრის, მაგრამ გაღიზიანების და ბრაზის გამოხატვის მიუხედავად, – ის საკუთარ პოზიციაზე მაინც ურყევად დგას.

მაგალითად ის კატეგორიული წინააღმდეგია საგვარეულო მამულის და მისი ლანდშაფტური დიზაინის სამაგალითო გეგმის ჩვენების. უფრო მეტიც: „ის კი არა მე, შენს შემოქმედობით ხედვაშიც რომ ვერვები, ვლადიმირ, შენი აზრ-ფიქრის მოძრაობას ვამუხრუჭებ. ეს კი ნიშნავს, რომ პროექტს შენ კი არ ჰქმნი, არამედ მე ვქმნი. იგი შენთვის, როგორც გერი შვილი ისე გამოდის.“ – ამბობს ის და თან სხვადასხვაგვარი არგუმენტებიც მოჰყავს.

მაგრამ ჩემში წარმოიქმნა სერიოზული და გადაუჭრელი პრობლემა ზუსტადაც, საგვარეულო ადგილ-მამულის მოწყობის თაობაზე. მე დიდხანს ვიაზრებდი, როგორ მეთქვა ანასტასიასთვის, რომ საკითხი გადაუწყვეტელია და თანაც ისე მეთქვა, რომ დასახმარებლად მის დარწმუნებაში, დრო ფუჭად არ დამეხარჯა.

უკვე მერამდენედ ვცდილობდი ანასტასიას დარწმუნებას, საკუთარი პრინციპები რომ დაეთმო. შესაფერისი დრო ვიხელთე, – დღე იყო მზიანი, ტაიგა კეთილსურნელოვანი. ანასტასია კედარის ქვეშ იჯდა. თავის ოქროსფერ თმებს იწნიდა. მე კი, მის შორიახლოს ბოლთას ვცემდი. აზრობრივად წონად არგუმენტებს ვარჩევდი. მან პირველმა დაილაპარაკა. ალერსიანი ღიმილით მკითხა:

– შენ, ვლადიმირ, რთული აზრ-ფიქრები გაფორიაქებს? შენ გვერდით ხარ, აქ, და ამავდროულად საკუთარ აზრ-ფიქრებით ამ ადგილებიდან შორს ხარ.

მე, ანასტასიას გვერდით ჩამოვუჯექი და საუბარი დავიწყე, ვცდილობდი რაც შეიძლება დამაჯერებელი ვყოფილიყავი.

– გესმის, ანასტასია, ისეთი სიტუაცია ჩამოყალიბდა, რომ მე შენი დახმარების გარეშე ვერაფრით ვერაფერს ვერ მოვახერხებ.

– როგორი სიტუაცია ჩამოყალიბდა ვლადიმირ?

– შვიდი წლის წინათ, ქალაქ ვლადიმირიდან არც თუ შორს, მის შემოგარენს საკუთარი ჯიპით ვათვალიერებდი. მინდორში გადავუხვიე და გავიჭედე. მანაქანის ძირი მთლიანად შამბნარში ჩაეფლო და მისი გამოთრევა ტრაქტორით თუ იქნებოდა შესაძლებელი. სანამ ტრაქტორი მოვიდოდა, შამბით დაფარული მინდვრის თვალიერება დავიწყე. ადგილი საკმაოდ ღამაზი იყო, მინდორს, გარს შერეული ტყე ერტყა, ხოლო წინ პატარა მდინარე ჩამოუდიოდა, შორიახლოს კი, დიდი ტბა მოჩანდა. და, მე გავიფიქრე, კარგი იქნებოდა აქ დასახლება რომ წარმოიქმნას, რომელიც საგვარეულო მამულები-სგან იქნება შემდგარი მეთქი. ადამიანები ააშენებენ ღამაზ სახლებს, გააშენებენ ყვავილნარს, გააშენებენ ბაღებს და ნორმალურ გზას დააგებენ.

და, ჰოი საოცრება! აი, რა მოხდა... ზუსტად ერთი წლის თავზე, ამ ადგილზე ყველაფერი ასეც მოხდა. ადამიანებმა, წიგნების სერია „რუსეთის მოგუზუნე კედრების“ მკითხველებმა, აქ აიღეს მიწები საგვარეულო ადგილმამულის გასაშენებლად. ორგანიზატორებმა მეც შემომთავაზეს ამელო ერთი ჰექტარი მიწა, და მე, თავადაც არ ვუწყი რატომ, – დავთანხმდი... შესაძლოა იმიტომაც, რომ მაშინ მათი მხარდაჭერა მსურდა. მაგრამ მე, ვერაფრით მოვახერხე ჩემი ჰექტარისთვის მიმეხედა. დრო და დრო საერთოდ არც კი მახსენდებოდა იგი. სულ ორჯერ დავრეკე და ვთხოვე, რომ მინდორში მდოგვი დაეთესათ, რათა ნიადაგი გაკეთილშობილებულიყო. მიწები იქ უნაყოფოა, თხუთმეტი-ოც სანტიმეტრიანი ნაყოფიერი ფენის შემდგომ ოცდაათ სანტიმეტრიანი ქვიშა იწყება, შემდეგ კი, – ერთთავად თიხაა.

საკუთარი ჰექტარი მე სრულიად აღარ მახსოვდა. მაქვს ბინა, ქალაქის შორიახლოს აგარაკი. ანასტასია შენ, ამის შესახებ იცი და საერთოდაც, მე ციმბირში მაქვს კიდევ საშუალება სად ვიცხოვრო.

მაგრამ მოხდა ისე, რომ ხუთი წლის შემდგომ, მე მივედი იქ, სადაც ჯიპი გამეჭედა... მიახლოებისას გაოგნებული დავრჩი. შენ, წარმოგიდგენია ანასტასია? სასწაულიც ხდება! დიდი ტბის ორივე მხარეს, იქ, სადაც ადრე ცარიელი სივრცე იყო, ახლა სახლები იდგა. სხვადასხვაგვარნი იყვნენ ისინი. დიდები, მასიურები და სრულიად პატარები. ტრასიდან სახლებისკენ ქვიშაკენჭით მოკირწყლული გზები მიემართებოდა. ტბის გარეშემო მიტოვებული მიწები ადამიანებს ნაკვეთებად დაეყოთ და საკუთარ ადგილ-მამულებს აწყობდნენ.

მე ვიხსენებდი, შამბნარში ჩაფლული ჯიპის გვერდით მდგარი, როგორ ვოცნებობდი, სულ რაღაც ერთ ჰექტარ მინდორზე, საგვარეულო ადგილმამულისთვის. აი, აქ კი. წარმოგიდგენია, ასეთი რამ უნდა მომხდარიყო!...–

ტბის გარეშემო მთელი მინდორ-ველი საგვარეულო ადგილ-მამულებითაა დასახლებული. შამხნარით გადაფენილ ცარიელ სივრცეში იზადებოდა რუსეთისთვის ბედნიერების მომტანი ახალი კუნძული.

– *გამოდის ძლიერი იყო შენი ოცნება, ვლადიმირ, და, რაც მთავარია სწორი. მათ მიიღეს იგი. და, ახლა შენ უკვე თავად იხილე, როგორ ხდება მისი მატერიალური ხოცშესხმა.*

– მაშინ იქ, შამხნარში ჩაფლულ ჯიპთან მდგარი, ჩემს ოცნებაში უფრო ფრთხილი უნდა ვყოფილვიყავი. რომ მცოდნოდა, ყველაფერი ასე აეწყობოდა, მაშინ ჩანასახშივე ჩავახშობდი მას. იცი რა, ანასტასია,– მე, ერთი ვითარება ვერ გავითვალისწინე.

ახლა, ყველაფერს თანმიმდევრულად მოგიყვები. მერე კი, შენი დახმარება უეჭველად აუცილებელი იქნება.

– მაშ, ყველაფერი თანმიმდევრულად მოყვები ვლადიმირ.

– ხუთი წლის შემდეგ, მოხრეშილ გზაზე, იმავე ჯიპით, მე მივემგზავრებოდი საგვარეულო ადგილ-მამულებისგან გაშენებულ ერთ-ერთ მაცხოვრებელთან. ერთმა ადგილმა დამაინტერესა და მე, შამხნარით გადაფარული ჰექტარი მიწის ნაკვეთის ნაპირთან შევჩერდი. მის მარცხნივ, მეორე ჰექტარზე სამშენებლო ვაგონი იდგა, გვერდით,– სახურავ გადახურული ლამაზი სახლი ედგა. ფანჯრები შუშა ჩაუსმელი იყო, მაგრამ ყველაფრისგან სჩანდა, რომ ადამიანები საგვარეულო მამულში საცხოვრებლად ემზადებოდნენ. მიტოვებული ჰექტარის მარჯვნივ, ასევე ხის ლამაზი სახლი იდგა, სათავსო ნაგებობით, აბანოთი, ამოთხრილი ტბორით. იგი, მარჯვნივ მყოფი, თითქოს ამყოფოდა თავისი ყვავილნარით და რასაკვირველია მისი გამამშვენიერებელი ადამიანებით. და, აი, მაშინ მე მივუბრუნდი ჩემს თანამგზავრს და ვუთხარი: „ისეთი შთაბეჭდილება მექმნება, თითქოს ამ ჰექტარ მიწებს საკუთარი ბედი აქვთ და მათი ბედი ადამიანებთანაა დაკავშირებული“.

„მეც ასე ვფიქრობ,– მიპასუხა თანამგზავრმა,– ალბათ, ყოველ ადამიანს დედამიწაზე, სადღაც მისი ჰექტარი მიწა აქვს, მაგრამ ადამიანმა მის შესახებ არაფერი უწყის ან დაავიწყდა.“

მე განვაგრძე:– „როცა, უზარმაზარი მინდვრებია მიტოვებული, ცალკეული ჰექტარის მიტოვება არც ისე საწყენია, იმიტომ, რომ ყველა ისინი ერთნაირ მდგომარეობაში არიან და ისე გამოიყურებიან, როგორც უპატრონო ბავშვები. მაგრამ აქ სხვა მდგომარეობაა. მარჯვნივ და მარცხნივ მყოფი ჰექტრები გაშენებულია, აი ეს კი, მათ შორის რომაა,– მიტოვებულ ბავშვს ჰგავს.“

ჩემი თანამოსაუბრე სდუმდა, უფრო მეტიც, ისე გაირინდა, თითქოს შამხნარით დაფარული ჰექტარის გამო, უხერხულად იგრძნო თავი იმ ადამიანის მაგივრად, ვისაც იგი მიგდებული ჰქონდა.

და, მე ვკითხე:– „ვისია ეს ჰექტარი?!“– „თქვენი, ვლადიმირ ნიკოლოზის ძე“– თავი არ აუწევია ისე მიპასუხა ჩემმა თანამგზავრმა.

„ჩემი?!“...

„დაიხ, თქვენია. ჩვენ შევიკრიბეთ, მასთან მისასვლელი გავაკეთეთ. თხრილში მიღები ჩავაწყვეთ და ხრეშით დავფარეთ. ორივე მხარეს ნაძვები ჩავრგეთ, მეტი ველარაფერი შევძელით. ყველანი საკუთარი ჰექტრებით ვართ დაკავებული.“

მე, მანქანიდან გადმოვედი. თითქმის მართკუთხა კვადრატის ფორმის ჩემი ჰექტარი, რომელიც ას მეტრზე იყო ტყის გასწვრივ გართხმული,– მხოლოდ შამბნარით იყო დაფარული. იგი არა მარტო მიგდებული და ეული ჩანდა, როგორც უსახლკარო ბავშვი, არამედ, უფრო მძიმედ გამოიყურებოდა ვინემ ის. უსახლკარო ბავშვსაც კი, სადღაც წასვლა შეუძლია, თანატოლებს შორის თავისთვის მეგობრები იპოვნოს და როგორღაც მოეწყოს. ჩემს ჰექტარს ამის შესაძლებლობა არ ჰქონდა.

მე, ნაკვეთის პერიმეტრს ჩავუყევი და მოულოდნელად, შამბნარში ორი ლამაზი ყვავილი შევნიშნე. შემოდგომა იყო. სექტემბერი. ისინი კი ჰყვოდნენ. გზიდან არ სჩანდნენ, იმიტომ, რომ შამბნარი მაღალი იყო. „წარმოგიდგენია,– გავიფიქრე მე,– ჩემი ჰექტარიც ცდილობს და ესწრაფვის ლამაზად გამოიყურებოდეს. უცნობია ყვავილის თესლები როგორ მოხვდნენ აქ, მაგრამ მან ისინი ამოზარდა და ამ ყვავილებით ჩემი ჰექტარი, ჩემსკენ მოიწევს, როგორც ხელგამოწვდილი ბავშვი და რაღაცის გაკეთებას მთხოვს.“

და, რაღაცნაირი დაუძლეველი გრძნობა დამეუფლა,– რაღაც არ უნდა დამჯდომოდა ეს ჰექტარი მიწა გამეშენებინა და ისე მომეწყო, რომ იგი სხვებზე უარესი კი არა,– უკეთესი, მის გვერდზე მყოფ ჰექტრებზე უკეთესი ყოფილიყო. არ ვიცი, რატომ გამიჩნდა ასეთი სურვილი, რადგან მე ამ მიწის ნაკვეთზე, როგორც ჩემი ოჯახის საგვარეულო ადგილ–მამულზე,– სულაც არ მიფიქრია. უბრალოდ მომესურვა, რომ ყველაფერი მასზე სწორად და ლამაზად გამეკეთებინა. და, არა მარტო უბრალოდ ვისურვე, არამედ დაუძლეველი სურვილი გამიჩნდა,– იგი ყველაზე საუკეთესოდ მექცია. ვიფიქრე, შესაძლოა, მერე ჩემს შვილიშვილებს მიიზიდავს კიდეც, როცა მსოფლიოში ყველაზე უკეთესი იქნება მეთქი.

აზრ–ფიქრში ბევრჯერ ვუბრუნდებოდი ხოლმე ჩემს ჰექტარს. ქაღალდზე ეხაზავდი სხვადასხვა სამეურნეო ნაგებობებს, მცენარეთა სიას ვადგენდი, რომლებსაც უნდა ეხარათ ჩემს ნაკვეთზე. მე უნდა დამესრულებინა წიგნზე მუშაობა და უამრავი სხვა ყოფით საქმეებზე მეზრუნა, მაგრამ ეს ჰექტარი მუდმივად აფორიაქებდა ჩემს აზრ–ფიქრს და უფრო მეტიც, უსიამოვნო პრობლემებიდანაც კი გადაჰქონდა ჩემი ყურადღება. ეს საოცარია, მაგრამ ზუსტად მისი წყალობითაა, რომ მე, მთელი რიგი ცხოვრე–

ბისეული პრობლემების გადალახვა შეუძელი და ფსიქოლოგიური ფაქტორიც ვძლიე. ეტყობა, როგორც სჩანს, რაღაც იდეალური კავშირი მაინც არის ადამიანსა და მიწას შორის. რაღაცნაირი ცოცხალი ერთობა დგას ამ კავშირს მიღმა. და, სურვილი იმისა, რომ ჩემი მიწა ლამაზად და მოვლილად მექცია, უფრო და უფრო მიღრმავდებოდა.

– კარგი სურვილი აღძრულა შენში, ვლადიმირ, მე ვგრძნობ, – მგზნებარეც კი. ისიც დაგეხმარება შენ.

– ვინ ის?

– შენი ჰექტარი. შენ ხომ თავად ამბობ, რომ იგი აფორიაქებს შენს აზრ-ფიქრს, გაშორებს უსიამოვნო პრობლემებს.

– ანასტასია, იქ, იმ ჰექტარს, უამრავი სირთულეები აქვს, იგი რაღაცით, დაბადებიდან ფიზიკურად ნაკლოვან ბავშვს ჰგავს.

– როგორი ნაკლით?

– ამ მიწებზე შამშნარის გარდა არაფერი ხარობს. ბოსტნეულიც არ ხარობს. იმ ადგილზე მცხოვრებ ადამიანებს, არც ნორმალური ბაღები არა აქვთ. გვერდით სოფელია, ორასი წლისაა იგი და არც მათ მაცხოვრებლებს აქვთ ნორმალური ბაღ-ბოსტანი. იქ, იმ მიწებზე, ძალიან მცირე ფენის ნაყოფიერი ნიადაგია. ამ ფენის ქვეშ კი, თიხა-ნიადაგი მაშინათვე იწყება. გაზაფხულობით, მიწის ზედაპირზე წყალი დიდხანს დგას, როცა წვიმიანი ზაფხულია, მაშინაც დგას. ბევრი მცენარე თიხაში ვერ იდგამს ფესვს. თიხიან ნიადაგში ღრმა ორმო კიდევაც რომ ამოთხარო, საიდანდაც ნაყოფიერი მიწა მოიტანო და მასში ჩაყრო, ხე შეიძლება, მაინც დაილუპოს, რადგან წვიმიან სეზონზე თიხიან ორმოში წყალი დაგროვდება, თიხა მას შეაჩერებს და ფესვები დალპება.

– მე არ ვფიქრობ ვლადიმირ, რომ მდგომარეობა ისეთი გამოუვალი იყო, როგორსაც შენ მას ხატავ. მითხარი, ადამიანები როგორ არიან ამ მოვლენისადმი განწყობილნი? არ ნალვლობენ?

– არა, არ ნალვლობენ. ისიც იგრძნობა, რომ ეს საგვარეულო მიწა უმეტესობისთვის სამარადქამოა. ზოგიერთებთან მშობლებიც კი ჩამოდიან, ერთხანს მათთან ცხოვრობენ და მერე სთხოვენ, რომ ისინი სასაფლაოზე კი არ დაკრძალონ, არამედ საგვარეულო ადგილ-მამულში. ყველაფერი კარგია, მაგრამ ის, რომ მიწას ნორმალური განაყოფიერების უნარი არ გააჩნია, მე ძალიან მაღელვებს. მე, ვინაზე კიდეც, რომ ვიოცნებე ამ ადგილზე დასახლება წარმოქმნილიყო. ახლა, როგორღაც დამნაშავედ ვგრძნობ თავს.

– შენ ახლა, ვლადიმირ, როგორღა მოიქცევი შენი ჰექტარის მიმართ?

– მის მიტოვებას არც ვაპირებ. ვფიქრობ რაღაც გამოსავალი უნდა იყოს.

– მეც ასე ვფიქრობ, შენ უნდა ეძიო იგი და იპოვნო.

– მე ვეძებე იგი, მაგრამ ვერ ვიპოვნე. ამიტომაც გთხოვ შენ, რომ – მომეხმარო.

– *ვლადიმირ, ამოგანად რა დაისახე შენ? აბა, დაწვრილებით ჩამომიყალიბე იგი.*

მე, გამახსენდა, როცა ანასტასიამ შემეკითხა და მთხოვა საკითხის დაკონკრეტება. გადავწყვიტე მაქსიმალური სირთულით ჩამომეყალიბებინა იგი, თორემ მასში იგი ინტერესს არ გამოიწვევდა. ამიტომაც, ასე ავუხსენი მას:

– ანასტასია, მე შენ გთხოვ, ძალიან გთხოვ, ისე გააკეთო, რომ ჩემს ჰექტარსა და სხვებისაზეც ასევე შეიძლებოდეს ვაშლის, ქლიავის, მსხლის, ალუბლის და ბლის ხეები ხარობდეს. ყურძენი რომ მწიფდებოდეს! ლამაზი ყვავილები და სხვადასხვა ბუჩქები ხარობდეს. კიდევ ისე გააკეთო, რომ ეს ყოველივე მინიმალური დანახარჯებით მოხდეს. რომ სოციალურად საშუალო შეძლების ადამიანმაც შესძლოს და არა მარტო ოლიგარქებმა, რომლებსაც მილიონობით დოლარის ჩადება შეუძლიათ.

– სულ ესაა. ვლადიმირ?

– არა, ანასტასია, ჯერ კიდევ ეს ყველაფერი არ არის. მე. შენ გთხოვ, ძალიან გთხოვ, ისე გააკეთო, რომ ამ ყველაფერს არ დასჭირდეს სამ წელზე მეტი დრო.

– უკეთესია ოთხში ან ხუთში.

– არა, სამ წელში.

– *კარგია, შენ, საკუთარ თავს ამოგანა რომ დაუსახე, ვლადიმირ. მე გულწრფელად გავიხარებ, როცა შენ მას გადაჭრი.*

მე, ასეთი პასუხის მოსმენისგან თავში რეტმაც კი დამკრა. ადგილიდან წამოვხტი, მაგრამ სისულელე რომ არ მეთქვა, თავი შევიკავე, დამშვიდებას შევეცადე და ახსნას, რამდენადაც ეს შესაძლებელი იყო:

– ანასტასია, მე ხომ მარტო ჩემთვის არ გთხოვ. გამიგე. იქ, იმ ადგილზე ორას ორმოცდაათი ოჯახია. ორას ორმოცდაათი. ისინი საგვარეულო მამულებს აშენებენ. ისინი მიხვდნენ, შეიგრძნეს შენს მიერ ნათქვამი. იგი მათ ოცნებად ექცათ! მაგრამ მათ თავიანთი ადგილ–მამულების მოწყობა იმ ადგილზე მოუწიათ, რომელიც სრულიად მცირე, უფრო მეტიც, სრულიად არამოსავლიანია. იგი. დოკუმენტალურადაც ასე ირიცხება. უკეთესის მიღებას, ისინი საერთოდაც ვერ მოახერხებდნენ. ადრე, ჯერ კიდევ გარდაქმნამდე ეს მიწები მეურნეობას ეკუთვნოდა. სახელმწიფო მაშინ ამ მიწაზე მელიორაციით იყო დაკავებული, დრენაჟით, მიწაში მილებს აწყობდა, რათა წყალი გაეწოვა და, მიუხედავად ამისა იქ, სულერთია, მარცვლოვანის გარდა, მაინც სხვა არაფერი ხარობდა.

ახლა, მთელი ეს მელიორაცია აღარ არსებობს, სახსრები გაძარცვულია

და ახლა პრაქტიკულად არაფრის გაკეთება აღარ შეიძლება. და, საერთოდაც, ღირს კი, რადგან ახლა აღარაფერი შველის და არც ვიცი ჩემს ჰექტარზე, როგორ გავაუმჯობესო ნიადაგის ნაყოფიერება?

და, ასევე მთელი ჰექტარის დაგეგმარების ბოლომდე წარმოდგენა მე არ შემიძლია. მე, ძალიან მსურს ყველაფრის ლამაზად და ჩქარა გაკეთება. მე იმ ადამიანებს უნდა დავეწიო, რომლებმაც ჩემზე ხუთი წლით ადრე დაიწყეს გაშენება. ჰოდა აი, ახლა შენ გთხოვ, რომ დამეხმარო, გამაკეთებინო მისი დაგეგმარება და ნერგების შერჩევა.

– დაგეგმარება, რასაკვირველია ძალზედ მნიშვნელოვანია, ვლადიმირ. დაგეგმარება,– ეს აზრ-ფიქრის მეშვეობით მომავლის შექმნაა, რომლის შემდეგაც უკვე მისი მატერიალიზირება ხდება. მაგრამ, თუკი შენ დაგეგმარებას მე გადმომაბარებ, მაშინ მატერიალიზირებული შენს მიერ რაღა იქნება ამ მიწის ნაკვეთზე?

– *მე ხომ გეუბნები შენ, რომ თავადაც ვგეგმავ, მაგრამ მეშინია არ შემეშალოს. აი, მე პრაქტიკაში შევეჯახე, თითქოსდა მარტივ საქმეს, ისეთს როგორიცაა ცოცხალი ღობე და აღმოჩნდა, რომ ეს სულაც არ არის უბრალო საქმე. მისი სრულჭყოფა უსასრულოდაა შესაძლებელი, მაგრამ აქ, იმაზე ნაკლები ცოდნა არ სჭირდება, ვინემ კოსმიური ხომალდების კონსტრუირებისთვისაა საჭირო. უნდა იცოდეს, რომელი მცენარე, წლის რომელ დროს ჰყვავის, მისთვის როგორი ნიადაგია საჭირო, რა სიმაღლეს აღწევს ზაფხულის პერიოდში, როგორი ყვავილები აქვს მას და როგორ შეებადება ისინი სხვა მცენარეთა ყვავილებს. და, კიდევ უამრავი სხვა რამ. მე, დავეგეგმე, რომ ზოგიერთგან ნიადაგი თიხა-ზზვისგან შემდგენა, სპეციალისტები კი მეუბნებიან, იგი წვიმისგან ჩაირეცხებაო. წარმოიდგინე, მე გავაშენებ, დავიქირავებ მუშახელს, მერე კი სიცილს დამაყრიან.*

– შენ, თუ შეცდომასაც მაინცა და მაინც დაუშვებ, ვლადიმირ, ეს მხოლოდ შენი შეცდომა იქნება, და, თან ისიც მატერიალიზირდება. ამიტომაც თავად უნდა დააგეგმარო. შეიძლება, რასაკვირველია, ვიდაცისგან რჩევადარიგების მიღება, მაგრამ საბოლოო გადაწყვეტილება თავად უნდა მიიღო და შენი არჩევანი უნდა იყოს იგი. გაზაფხულზე, ვლადიმირ, შენ შეგიძლია მხოლოდ ერთწლიანი მცენარეები დარგო. როცა ისინი გაიზრდებიან მოთიბო და ნიადაგი მათი მეშვეობით გაანოყიერო. შემდეგ წელსაც ასე შეგიძლია მოიქეცე.

– ჩემთვის მოცდა არ შეიძლება, მე სწრაფად მინდა. სხვაგვარად არა ერთი წელი დამეკარება.

– *იქნებ სიჩქარე არ ღირდეს? უკეთესია ყოველივეს საფუძვლიანად კეთება, ამასთან, თუკი შენ იმ პირობას აყენებ, რომ ყოველივე ერთ წელში განახორციელო, მაშინ მკვეთრად შეზღუდული იქნები ნარგავთა არჩევანში.*

შემოდგომით, როცა ყველა ერთწლიანი მცენარე გახმება და შენი ცოცხალი კვლები ყოველგვარი ნარგავისგან განთავისუფლდება, იგი შენ აღარ მოგხიბლავს. თუკი შენ ყველაფერს გააკეთებ სწორად, მაშინ უფრო მეტ დადებით ემოციებს მიიღებ. რასაკვირველია ყველაფრის გაკეთება შეიძლება აჩქარებული ვარიანტითაც...

ანასტასია წამით ჩაფიქრდა და მე მომეჩვენა, რომ ის აჩქარებულ ვარიანტზე ფიქრობდა, მაგრამ აი რა აღმოჩნდა...

ურწმუნოების ვლუდო

მას, რასაც შენ მთხოვ, ვლადიმირ, შესრულებადია, მე ვგრძნობ, ეს შესრულებადია, მაგრამ შენ არ გსურს თავად მონახო ეს გადაწყვეტილება.

იმის მაგივრად, რომ ძიებაზე დახარჯო ენერგია, შენ მას ჩემს დარწმუნებაში ხარჯავ, იმაში რომ გადაწყვეტილება მე მოვიძიო.

შენ, საკუთარი თავის წინაშე ზღუდე აღმართე, რომელიც საკუთარი ძალებისადმი ურწმუნობას წარმოადგენს. და, როცა მე მარწმუნებ, შენ უფრო და უფრო ამყარებ ამ ზღუდეს. მის უკან, ვლადიმირ, შენი საკუთარი ძალებისადმი ურწმუნობის ზღუდის მიღმა, მშვენიერი ბაღები ჰყვავიან, იფურჩქნებიან მშვენიერი ყვავილები, მათ შორის ცხოვრობენ ბედნიერი ადამიანები, მაგრამ შენ, ყოველივე ამას ვერ ხედავ, რადგან ხელს გიშლის შენს მიერვე აღმართული ზღუდე.

თუკი გადაწყვეტილებას მე ვიპოვნი, მაშინ იგი მითუმეტეს უფრო მეტად გაგიმყარდება, თუმცაღა შესაძლოა, რომ გადაწყვეტილება სრულიად მარტივიც აღმოჩნდეს და მერე ამან შენ, შეურაცლგყოს კიდეც. შენ გული დაგწყდება, თავად რატომ ვერ მიხვდი ასეთ იოლ გადაწყვეტილებას?... და, ამის შემდეგ ჩათვლი, რომ ალბათ უუნარო ხარ.

შენი საკითხის გადასაწყვეტად მე, იმიტომ მომმართავ რომ:– როგორც სჩანს ჯადოქრად მთვლი. და, თან იმ ძალების მოხიდევის უნარის მქონედ, ადამიანმა რომ არ უწყის. *მაგრამ მე სულაც არ ვარ ჯადოქარი. ჩემი გრძნობების მეშვეობით მე შემიძლია სამყაროსგან მივიღო ინფორმაცია ყოველივეზე და ყველაფერზე რაც სამყარომ უწყის, მაგრამ ყოველ ადამიანსაც აქვს სამყაროდან ინფორმაციის მიღების ასეთივე უნარი, თუკი საკუთარი ძალების მიმართ ურწმუნობის ზღუდის აღმართვას არ შეუდგება. თუკი ფიზიკურად ჯანმრთელი იქნება და ამორალურად არ დაიწყებს ფიქრსა და აზროვნებას.*

სამყაროს ინფორმაცია ჰგავს იმას, რასაც თავის თავში სუპერ კომპიუტერი ითავსებს. კომპიუტერის მფლობელი ადამიანი, რამოდენიმე ლილაკზე ხელის დაჭერით ითხოვს და მერე იღებს კიდეც მის მიერ მოთხოვნილ ინფორმაციას. ახლა წარმოიდგინე ვლადიმირ, იმის მაგივრად, რომ თავად დააჭირო კომპიუტერის რამოდენიმე ლილაკს ხელი,– შენ მთხოვ, რომ მე გავაკეთო ეს. *ადამიანს მუდმივად სჭირდება ინფორმაცია და თუკი მას თავად*

არ ექნება ამ დილაკზე დაჭერის უნარი, საჭირო გახდება, რომ მის გვერდით ამის უნარის მქონე მუდმივად იმყოფებოდეს.

– კაცო, მე, კომპიუტერის მეშვეობით ინფორმაციის მიღება ვიცი. მე, სამყაროსგან ინფორმაცია, როგორ მივიღო ის არ ვიცი.

– მარტივად, ძალზე მარტივად. – **თავად უნდა მოიძიო საკითხის გადაწყვეტის მეთოდი და გზა.** უნდა გგეროდეს, რომ ზუსტად შენ იპოვნი ყველაზე მართებულსა და სწორ გადაწყვეტილებას.

– კაცო, მთელი წელიწადია ამაზე ვფიქრობ, სულ ვფიქრობ, მაგრამ გამოსავალი ვერ მომიძიებია.

– მე, ხომ გეუბნები, – **შენს მიერ აღმართული ზღუდის გადალახვა გამოსავალს არ ძალუძს.** ამის დასტური კი, ზუსტადაც შენი ჩემდამი მგზნებარე მომართვაა. მე, შენს მიერ საკუთარი თავისადმი დასმულ ამოცანას, – შენს მაგივრად არ გადავწყვეტ.

დახმარების გაწევაზე ანასტასიას მტკიცე უარმა, – ძალიან აღმაშფოთა.

– ჰო, აბა რა, რასაკვირველია, შენ არ იხამ. შენ, საკუთარ რწმენაში ურყევი ხარ! არანაირ არგუმენტებს არ ძალუძთ, რომ შენ სხვაგვარად მოქცევა მოინდომო, – მწარე ირონიით ჩავილაპარაკე ჩემთვის და ხმამაღლა კი მას ასე მივმართე, – მე, კიდევ ერთხელ გაგიმეორებ, – იქ ორას ორმოცდაათი ოჯახია, ღმერთმა ნუ ქნას, თუკი სხვა ადგილებში საგვარეულო ადგილ-მამულების გამშენებლებს ექნებათ ისეთივე მდგომარეობა, როგორც იქაა. ხომ გეუბნები, იქ ორას ორმოცდაათი...

– ვლადიმირ, შესაძლოა, სულაც ღმერთმა შეჰქმნა ასეთი სიტუაცია. წარმოიდგინე იქ, თავიდანვე რომ ნაყოფიერი ნიადაგი ყოფილიყო, მაშინ ეს ადგილები იმ ადამიანებს არც კი შეხვდებოდათ. შესაძლოა ღმერთმა ყოველივე ასე იმიტომ მოაწყო, რომ ძალაუფლების მქონეთ ეს მიწები ბაღების გაშენებისთვის უვარგისად ჩაეთვალიათ. ასეთმა მდგომარეობამ კი, ორას ორმოცდაათი ოჯახს ამ მიწების შეძენის და ზედ საგვარეულო ადგილ-მამულის გაშენების შესაძლებლობა მისცა. შესაძლოა მათ ვიღაცამ დასცინოს კიდევ, რადგან ჩათვლოს, რომ იმ ადგილებში სამოთხისეული ოაზისების შექმნა არ გამოუვათო, მაგრამ პაწია ნაპერწკლად იელვებს ვიღაცაში ინფორმაცია და ეს ადგილები ნაყოფის მომტანი ხეებითა და ბალახებით, მათზე მილიარდობით აფეთქებული ფერად-ფერადი ყვავილებით აბრდღვიალებს!

– შესაძლოა ამ ნაპერწკალმა მომავალში მართლაც ააელვაროს გარემო, მაგრამ ადამიანს ცხოვრება ხომ დღეს გინდა, ახლა და არა, მხოლოდ მომავლის შშენიერ ჭკრეტასა და უსაშველობაზე ფიქრში გაატარო იგი...

მოულოდნელად, ზურგს უკან სასიამოვნო სითბო შევიგრძენი და მისკენ შევბრუნდი... ჩემს გვერდით, ჩემი ვაჟი, – ვალოდია იდგა. ჩვენი მზერა ერთმანეთს შეხვდა და სხეულში უჩვეულო სითბომ უფრო ძლიერად დამიარა.

ჩემი ვაჟი სახის ნაკვეთებით ანასტასიას ჰგავდა, შესაძლოა ცოტათი მეც, ჩემი ახალგაზრდობის დროინდელ იერ-სახეს. მისი სიმაღლე თითქმის ჩემსას აღწევდა. ჯერ კიდევ ყმაწვილური სხეული, უჩვეულო ათლეტურობითა და მშვენიერი აღნაგობით გამოირჩეოდა. თუმცა ხელოვნურად დამუშავებული კუნთები სულაც არ ჰქონდა, პირიქით იდეალურად ჰარმონიული აღნაგობის იყო.

ვაჟის გამოხედვა... იგი ანასტასიას ალერსიან მზერას ჩამოჰგავდა და კიდევ, ამ მზერაში.... გესმით, მის გამოხედვაში აუხსნელი და რაღაცნაირი მშვიდი რწმენა გამოსჭვიოდა. სჩანს, მან საერთოდ არ უწყოდა ცხოვრებისეული რაღაც სირთულეების არსებობის შესახებ, ან არ ჰქონდა წარმოდგენილი ის სიტუაციები, რომლებიც ადამიანისთვის დაუძლეველი შეიძლებოდა ყოფილიყო.

ვალოდიამ თავი დამიკრა, მერე მიუბრუნდა ანასტასიას, მასაც თავი დაუკრა და მიმართა:

– დედა, მე გავიგონე აქ თქვენ რაზეც საუბრობდით. ნება მომეცი დედა, შენ მოგმართო და საკუთარი შეხედულება გამოვთქვა:– მან მოკრძალებით კვლავ დაუკრა თავი ანასტასიას, მერე მდუმარედ დადგა და პასუხს დაელოდა.

მე, პირველად ვხედავდი, თუ ვგრძნობდი რა მოწიწებითა და სიყვარულით ექცეოდა ის ანასტასიას. ალბათ, მას მისი თანხმობის გარეშე დიალოგში შემოსვლა არ შეეძლო.

ანასტასია ყურადღებით შეაცქერდა ვაჟს და პასუხს არ ჩქარობდა. მის ხმაში სიმკაცრე არ გამოსჭვიოდა, უფრო სინაზე და პატივისცემა ჟღერდა.

„გასაკვირია,– გავიფიქრე ჩემთვის,– მის უმარტივეს თხოვნაზე, ასე დიდხანს რატომ აყოვნებს პასუხს? მისი აზრ-ფირის სისწრაფე ხომ განუზომლად დიდია, ასეთი გრძელი პაუზის მანძილზე მას მოვლენის განვითარების უამრავი ვარიანტის გამოთვლა ძალუძს. ამ შემთხვევაში კი, გამოთვლაც არ არის საჭირო“... ანასტასიამ ბოლოს და ბოლოს უპასუხა:

– ილაპარაკე შვილო, ჩვენ, მამაშენთან ერთად ყურადღებით მოგისმენთ.

– მე, დედა, ვთვლი, რომ კარგი იქნება და სწორი, თუკი შენ მამას დაეხმარები. მე ვგრძნობ, მისთვის მნიშვნელოვანია ამ საკითხის გადაწყვეტა. და, თუკი მას დაეხმარები, მის აზრ-ფიქრში საკუთარ ძალთა მიმართ ურწმუნოების ზღუდე კი არ გამყარდება, არამედ,– შემცირდება. მე ვთვლი, რომ მამასთვის აუცილებელია დახმარების გაწევა... და, ვალოდია გაჩუმდა.

ანასტასიამ პასუხი მაშინვე, კვლავ არ გასცა. რამოდენიმე ხანს ის ალერ-

სიანად და ღიმილით შესცქეროდა თავის ვაჟს, მერე კი უთხრა:

– რასაკვირველია, შენ მართალი ხარ, შვილო, მოცემულ მომენტში მამა-შენს დანამდვილებით სჭირდება დახმარება. ვალოდია, თუ შეიძლება მამას, შენ დაეხმარე. თქვენ ორივენი, სხვა ადამიანებთან ერთად საკითხის გადაწყვეტის გზას მონახავთ. უკეთესი იქნება, თუკი ახლავე, პირდაპირ აქვე დაიწყებთ მის მოძიებას და მე თქვენ, ხელს აღარ შეგიშლით...

ანასტასია შებრუნდა და ნელ-ნელა გაგვმოხდა. რამოდენიმე ნაბიჯის გადადგმის შემდეგ, ის ჩვენსკენ შემობრუნდა და დაუმატა:

– *ძალზედ საინტერესო და სასარგებლო საქმის თანაშექმნა მოგიწევთ თქვენ, – სამკვიდრებელი გარემოს თვალნათლივ და მნიშვნელოვნად სრულყოფა.*

ჩვენ, – მე და ჩემი ვაჟი, ერთმანეთის პირისპირ მარტონი დავრჩით. პირველმა მე დავარღვიე ჩამომდგარი სიჩუმე და ვკითხე:

– მითხარი ვალოდია, შენ შეგიძლია ისევე, როგორც დედას, სამყაროეული მთელი ინფორმაციით, რაც მასშია ისარგებლო? ბევრი სწავლული-მოაზროვნე საუბრობს მასზე. მაგალითად, სტანისლავ ლემმა, ძალზედ ცნობილმა მწერალმაც ასე სთქვა: – სამყარო, – ისეთია, როგორც სუპერ ეგმ-აო (ელექტრო გამომთვლელი მანქანა.) ჩვენ ამ სუპერ ეგმ-ს გვერდს ვერ ავუქცევთ. შენ შეგიძლია, გამოგდის მისი ინფორმაციით სარგებლობა?

– ისე სწრაფად როგორც დედას, – მე არ გამომდის.

– რატომ?

– იმიტომ რომ დედა ჯიშთან-ჯილაგიანია.

– რას ნიშნავს ჯიშთან-ჯილაგიანი? – გამიკვირდა მე.

– ეს ნიშნავს, რომ პირველსაწყის ადამიანთა ჯიშთან-ჯილაგიანობაა მასში შემონახული.

– შენში რატომ არ შემოინახა?... ააა, მივხვდი... – ჩემთვის კი გავიფიქრე: „ეს მე არ ვარ ჯიშთან-ჯილაგიანი“, – ეს ალბათ ანასტასიამ აუხსნა ასე... მაშ, რატომ დასთანხმდა უჯიშო-უჯილაგოსგან გაჩენას? გამოდის, სხვა არ მოინახა?...

ვაჟმა ყურადღებით შემომხედა. შესაძლოა ის მიხვდა კიდეც რაზეც გავიფიქრე იმ წამს და წარმოსთქვა:

– დედას, ძალიან უყვარხარ შენ, მამა. წამოდი ჩემთან ერთად, მე შენ ორ ნივთს გიჩვენებ.

– წავიდეთ. – დავეთანხმე მე და ჩემს ვაჟს გავყევი.

როცა ჩვენ მიწურის შესასვლელს მივადექით, სადაც მე პირველი შეხვდრის ღამე ანასტასიასთან ერთად გავათენე, ვალოდიამ ქვა გადასწია და მოგრძო პატარა გამოქვაბულის თუ სოროს შესასვლელი გახსნა. მან

ხელი შეჰყო შიგნით და როგორც სეიფიდან, – ცარიელი კონიაკის ბოთლი და ჯოხი გამოიღო.

მე ის ბოთლი ვიცანი: – რომლისგანაც ანანსტასიას მდელოსკენ მიმავალ გზაზე პირველი შესვენებისას კონიაკს ვსვამდი: – „წარმოგიდგენია? მას ბოთლი შეუნახავს“ – გავიფიქრე ჩემთვის.

– ეს ჯოხი რაღაა? – ვკითხე ვალოდიას.

– ეს ის ჯოხია, რომლითაც შენ დედას გალახვა გასურდა, როცა ჩემს აღსაზრდელად წაყვანაზე არ გთანხმდებოდა, ჯერ კიდევ მაშინ, სანამ დაბადებული არც ვიყავი.

– ჯოხი შეიძლებოდა რომ არც შეენახა, – უხერხულად ჩავილაპარაკე მე.

– დედა ამბობს, – როცა შენ ეს ჯოხი გეჭირა, შენში უამრავი ენერგია ბოქრობდა და ახლა იგი მისთვის ძვირფასია.

– ჰოდა ის ამით, ამ ნივთებით რას აკეთებს? ალბათ, ბოთლში წყლის ჩასხმა მაინცაა შესაძლებელი...

– დედა წყალს არ იღებს. ის ხშირად მოდის ამ ადგილას, ქვას გვერდზე გადასწევს, ხელში ბოთლს და ჯოხს იღებს, ღიმილით შესცქერის მათ და სიტყვებს ამბობს. მან ისე გააკეთა, რომ შენ მარადიულად იცხოვრებ, მამა. დრო და დრო წამიერად ჩაიძინებ და ახალ სხეულში გაიღვიძებ ხოლმე.

– და, ამის შექმნა სიტყვებით როგორაა შესაძლებელი, – გავიოცე მე.

– სიტყვებით ბევრი რამის შექმნაა შესაძლებელი, მამა, და, განსაკუთრებით როცა დედა წარმოთქვამს ამ სიტყვებს, და, თანაც როცა ასე ხშირად იმეორებს მას.

– როგორი სიტყვებია ეს ვალოდია? – ჩუმად ვკითხე ჩემს ვაჟს.

და, ჩემმა ვაჟმა, ამ ადგილზე ანასტასიას მიერ ხშირად წარმოთქმული სიტყვების გალექსილად თქმა დაიწყო.

– ჩემო სიყვარულო, ორივეს ჩვენ, მარადიულობა წინ გვაქვს. სიცოცხლე, ყოველთვის იკრებს თავის ძალას. გაზაფხულობით მზის სხივი აკიაფდება, სული ახალში შეიმოსება, ხრწნადი სხეული მიწას მორჩილად, ფუჭად არ ჩაეხუტება, გაზაფხულობით ჩვენი სხეულებიდან ახალი ყვავილები და ბაღახი ამოვა. თუკი შენში ურწმუნობას შემოინახავ და თვალმოუწვდომელ საყაროში, – შენ მტვრის ნაწილაკებად იხეტიალებ, – მაშინ მე, მტვრად მიმოიფანტულს, ჩემო სიყვარულო, – მარადიულად შეგკრებ.

– მეც გავიგონე ვალოდია, ერთხელ ამ სიტყვებს როგორ ამბობდა ანასტასია. ვიფიქრე, უბრალოდ ის, ლამაზ მარცვალ-ბგერათა წყობას წარმოთქვამს მეთქი და არც ვვარაუდობდი, თუ მათ პირდაპირი მნიშვნელობა ჰქონდათ.

– დიახ მამა, მათ პირდაპირი მნიშვნელობა აქვთ.

– ხედავ რაში ყოფილა საქმე... – ჩაფიქრებულმა წარმოვთქვი მე, – დიდი

მადლობა შენ, ანასტასია, – მარადიულობისთვის.

– მამა, შენ, მისი სიტყვების რომ დაიჯერე, შეხვედრისას უთხარი მადლობა დედას, რწმენით უთხარი, – მაშინ ის ძალიან გაიხარებს.

– ვეტყვი.

– ჩვენ, შენი ამოცანა უნდა გადავწყვიტოთ, მამა. ახლა კი, უკვე ჩვენი საერთო ამოცანა... წავიდეთ ტბასთან. ქვიშაზე ჰექტარის გეგმა მოვხაზოთ, რომელზეც შენ საუბრობ და ვიფიქროთ, როგორ მოვაწყოთ იგი. ისეთი ძალისხმევით და იმდენ ხანს უნდა ვიფიქროთ, სანამ ჩვენ სწორი გადაწყვეტილება არ გვეჩვენება.

მე ჩემს ვაჟს უკან მივყვებოდი და ჩემთვის ვფიქრობდა: – „აბა როგორ? როგორ შეუძლია მოვიდეს იგი, ეს გადაწყვეტილება? პასუხი არ არის არც სამეცნიერო ლიტერატურაში და არც ინტერნეტში. ყველგან ვეძიე იგი და ვერსად ვპოვე. აგროქიმიის სპეციალისტებსაც ვკითხე რჩევა, ვერაფერი სერიოზული რჩევა ვერ მომცეს. მას კი, ვალოდიას ამ საკითხთან დაკავშირებით ნამდვილად არაფერი წაუკითხავს. უნარ-ნიჭი, როგორც ანასტასიას, მას არ აქვს. მას არ ძალუძს მთელი სამყაროს ინფორმაციით სარგებლობა. მაშ, რისი მეშვეობით ძალუძს მას რაღაცის მონახვა? ის კი, ისე მიაბიჯებს, თითქოს გადაწყვეტილების უნარს ფლობდეს. საჭიროა რაღაც უფრო ქმედითის მოფიქრება, ვინემ უაზრო ლოდინი თუ ძიება.“ და, მე, შვილთან მოლაპარაკება გადავწყვიტე.

– შეჩერდი ვალოდია, მოდი აი, ამ ხეცეულზე ჩამოვსხდეთ. მე შენ სერიოზულად უნდა მოგელაპარაკო.

– კარგი მამა, ჩამოვსხდეთ. მე შენ ყურადღებით მოგისმენ.

ჩვენ წაქცეული ხის ტანზე ჩამოვჯექით. ჩემმა ვაჟმა ხელები მუხლებზე დაიწყო და ანასტასიას მზერით ყურადღებით შემომაცქერდა. მე არ ვიცოდი, როგორ დამეწყო მასთან არცთუ სასიამოვნო საუბარი. მართალია არასაიამოვნო, მაგრამ აუცილებელი.

– ახლა, მე შენ, ვალოდია, შესაძლოა შენთვის არასასიამოვნო რაღაცას გეტყვი, მაგრამ თქმა აუცილებელია.

– სთქვი მამა, მე არასასიამოვნოსაც ავიტან, არ მეწყინება.

– შენ უნდა მიხვდე, ვალოდია, რომ ანასტასიამ ჩემს დასახმარებლად იმიტომ გამოგთმვა, რომ მე მას აღარ ვთხოვო და თავი დავანებო. ვერენაირ დახმარებას ვერც მე და ვერც იმ ადამიანებს, რომლებიც ადგილ-მამულებს აწყობენ, – შენ ვერ შესძლებ. ისეთი უნარ-ნიჭი, როგორიც დედას აქვს, შენში არ არის, აგროტექნოლოგიაში შენ ვერ ერკვევი, რა არის „ლანდშაფტური დიზაინი“, – რასაკვირველია შენ არ იცი. ასეა?

– ვფიქრობ ლანდშაფტური დიზაინი, ეს ისაა, როცა ადამიანს სურს მისი სივრცის ლამაზად შექმნა.

– დაახლოვებით ასეა, მაგრამ იგი ლამაზი რომ გახადო, ჯერ კიდევ უნ-
არ-ნიჭ შემორჩენილი ადამიანები ხუთი წელი და უფრო მეტი სწავლობენ.
სხვადასვა პროექტებზე აწარმოებენ ინფორმაციულ გაცვლა-გამოცვლას. შენ
გინახავს კარგი დიზაინით, თუნდაც ერთი ადგილ-მამული?

– როცა მე და დედა სოფელში ვიყავით, მე ვნახე, მიწის ფართობზე,
საკუთარი სახლების გარემომო...

– შენ, მხოლოდ სოფლის ბოსტნები ნახე, ყოველგვარი დიზაინის
გარეშე.

– დიახ მამა, ბოსტნები ვნახე. მაგრამ მე წარმოვიდგინე როგორს გავაკე-
თებდი ჩემს ადგილ-მამულში. ხშირად ვფიქრობდი, ვაანალიზებდი და წარ-
მოვიდგენდი ხოლმე.

– მარტო წარმოდგენა, სულაც არ არის საკმარისი. საჭიროა სერიოზული
და ყოველ მხრივი ცოდნა, რომელიც შენ არ გაქვს. და, ფიქრსაც, ამის გამო
ვერ შესძლებ. რაც შემეხება მე, უკვე არაერთი წელიწადია ვფიქრობ. და, არა-
მარტო უბრალოდ ვფიქრობ, არამედ სპეციალისტებთან ვმსჯელობ. თუმცა-
და, სულ ფუჭად. და, ახლა, ჩვენი მხოლოდ ფიქრებით, მკვდარი წერტილი-
დან საქმეს ვერ დავძრავთ. მაგრამ შენ, ნამდვილად შეგიძლია დახმარება. ან-
ასტასიას დარწმუნებაში უნდა დამეხმარო, რომ ისიც ჩაერთოს ამ საკითხის
გადაწყვეტაში. თუ ჩვენ ამ საკითხში ორივენი სიმტკიცეს გამოვიჩენთ, – ის
დაგვთანხმდება.

– *მამა, მაგრამ დედამ ხომ გადაწყვეტილება უკვე მიიღო. ზუსტად ეს მი-
სი გადაწყვეტილებაა, რომ დახმარებას წარმოადგენს. მე, ჩემს თავს უფლებას
ვერ მივცემ, დედა რომ მისი გადაწყვეტილების შეცვლაში დავარწმუნო.*

– ასე ხომ! მას არ შეუძლია თავს უფლება მისცეს! – წამოვიძახე მე – გამო-
დის, როცა დედა გეუბნება „დაეხმარე“, – მას უპირობოდ უჯერებ, ხოლო,
როცა მამა გთხოვს, მაშინ ამბობ, „არ ვიზამო“. აი, რა აღზრდა გაქვს შენ! უფ-
როსებისადმი არანაირი პატივისცემა! მამისადმი!

– მე, შენს მიმართ დიდი პატივისცემით ვარ განმსჭვალული, მამა, –
მშვიდად შემეპასუხა ვალოდია. – მე, შენს თხოვნას შევასრულებ და შენ მო-
გეხმარები.

– აი, ეს უკვე უკეთესია. ახლა, მოდი საღამომდე სადმე გავისეირნოთ.
მერე მივიდეთ ანასტასიასთან, ისე, თითქოს ძალიან გულგატეხილები ვიყ-
ოთ. ის ვერ მოითმენს და დაიწყებს ჩვენს დახმარებას.

– მამა, როცა მე ვამბობდი, დაგეხმარები მეთქი, მხედველობაში მქონ-
და, რომ ნიადაგის ნაყოფიერების გაუმჯობესებასთან დაკავშირებულ საკ-
ითხს შენთან ერთად გადავწყვეტიდი. გავაკეთებდი მთელი ლანდშაფტის
დიზაინის მაკეტს.

– აჰ, ასე არა! დამიხედეთ ერთი ამას, ეს გადაწყვეტს. შენ გესმის მაინც...,

წამოდი, შენ მიხვდები...,- და მე, ტბის ნაპირისკენ სწრაფად გავემართე.

ქვიშაზე წველით მოვხაზე ტყის მიჯნაზე განთავსებული ჰექტარის გეგმა. ქვიშაზე დახაზული ჰექტარის ერთ მხარეს სხვადასხვა ბალახების ღეროებსა და ხის წვრილი ტოტების ჩხირებს ვარჭობდი. ვალოდიამ, ნაკვეთის მოპირდაპირე მხარეს, გამავალი გზის განაპირას ტყე გამოსახა. ნაკვეთის დაგეგმარება მე მარტივად დავხაზე, რათა ვალოდია პრაქტიკაში დარწმუნებულიყო თავისი მცდელობის უაზრობაში. მერე კი, ისე მოხდა,- თავადვე გამიტაცა სხვადასხვა ვარიანტების მიებამ.

ორი დღე ვფიქრობდით პრობლემაზე, როგორ გაგვეკეთებინა ისე, რომ მცირედ ნაყოფიან ნიადაგზე შეგვძლებოდა ბაღების გაშენება და დაგვემწიფებინა სხვადასხვა ბოსტნეული. გონებაში გადავთვალიერე და გადავახარისხე უამრავი ვარიანტი, მაგრამ საკითხი არ წყდებოდა. იმიტომ არ წყდებოდა, რომ საკითხის ერთ-ერთი პირობა ყველაფრის მინიმალური ხარჯებით გაკეთება იყო. რომ არ ყოფილიყო ეს პირობა, მაშინ სახსრების ქონისას შესაძლებელი იქნებოდა კამაზით ნაყოფიერი მიწის მოზიდვა, ამისთვის საჭირო გახდებოდა ნაყოფიერი მიწით სავსე მინიმუმ ორმოცი კამაზი. თითოეულის ღირებულება კი, ჩვიდმეტი ათას რუბლს შეადგენს.

ორას ორმოცდაათი ოჯახის უმრავლესობისთვის ასეთი ხარჯები მიუწვდომელი იყო. ამასთან, ზედაპირზე ახლოს ჩამდგარ წყალს, გაზაფხულზე ნაყოფიერი მიწის ფენის ჩარეცხვა და დაღმართზე გადატანა შეეძლო.

უნაყოფო ნიადაგის გაუმჯობესებასთან დაკავშირებულ უიმედო საკითხისგან ყურადღება რომ გადაგვეტანა, მაშინ, მე და ვალოდიამ ერთად დავიწყეთ ტერიტორიის ლანდშაფტის დიზაინის პროექტირება, უფრო ზუსტად კი, ვცდილობდით სხვადასხვა ნაგებობების ისე განთავსებას, რომ შესატყვისობაში ყოფილიყვნენ ისინი ერთმანეთთან და გარემო ტერიტორიასთან.

მე ვალოდიას ვუხსნიდი:

- თავიდან საჭიროა საპირფარეშოს და აბანოს აგება, შემდეგ სამეურნეო ბლოკის, სახლის, გარაჟის, სათბურის. ყოველივე ეს როგორღაც აუცილებლად ისე განთავსებულა, რომ ლამაზიც ყოფილიყო და მოხერხებულიც.

სახლის მაკეტი ქვიშისგან ავაგეთ, ნაკვეთის ცენტრში განვათავსეთ იგი. აბანო და საპირფარეშო სახლის გვერდით. სამეურნეო ბლოკი სახლის უკანა მხარეს. სათბურიც ქვიშისგან გამოვსახეთ. მოგრძო ფერდობის თავზე თეთრი ჩხირი დავდეთ, რათა მინას ან პოლიეთილენის საფენს დამგვანებოდა.

ეს სათბური აშკარად არაფერში არ ეწერებოდა, ჩვენ ხან მარცხენა, ხან მარჯვენა მხარეს ვაგებდით მას, მაგრამ იგი მაინც ამოვარდნილი იყო ანსამბლიდან. და, თანაც ეს ე.წ. ანსამბლი მე არ მომწონდა და ყველაფრიდან გამო-

მდინარე არც ვალოდიასაც, რომელიც პროექტს დასცქეროდა და ჩაფიქრებულია სთქვა:

– ჩვენ რაღაც შეცდომა დავუშვით.

– და, არა ერთი, – დავუმატე მეც, – და, როგორც სჩანს იგი აქ უფრო მეტიცაა...

– მე, მაინც ერთს ვფიქრობ. უნდა არსებობდეს რომელიღაც სწორი მიდგომა, რომელიღაც პრინციპი, რაღაცნაირი დამოკიდებულება, ან კიდევ ისეთი რაღაც, რომელიც ყველა საკითხს ერთბაშად გადაწყვეტს.

– და, შეიძლება ეს ახალი მიდგომა იყოს? მე, ყველაფერი ისე განვალაგე, ქვეყანაში როგორც ადამიანთა უმრავლესობა აკეთებს. ეს განლაგება საუკუნეთა მანძილზე იხვეწებოდა, სხვა არც არის მოცემული. ხომ არ შეიძლებოდა ადამიანებს საუკუნეობით შეშლოდათ. იქნებ რაღაც პრინციპი არ უწყოდნენ, რომელიც შესაძლოა საერთოდაც არც არსებობდა.

– იგი არსებობდა, მე ამას ვგრძნობ, – ვალოდია გაჩუმდა და მერე დაუმატა: – ან , შესაძლოა, იგი აწი იარსებებს, ჩვენ უნდა ვიფიქროთ მამა, და ჩვენ მას ვიპოვნით.

– მერედა სად ვიპოვნით მას, თუკი არც შენ და არც მე არ ვკონტაქტობთ ამ სამყაროსეულ მოცემულობათა ბაზასთან?

– მისი ძებნა ჩვენში დავიწყეთ.

– აი, შენ, შესაძლოა იპოვო შენში, მე კი, მალე სამოცის გაგზდები და ალბათ ვერც მოვესწრები.

– მოვასწრებთ მამა, აუცილებლად მოვასწრებთ. მე ძალიან შევეცდები მე ისე ძლიერად დავძაბე ჩემი აზრ-ფიქრი, რომ ღამეც კი, როცა მიწურში, სურნელოვან ბალახებში ჩაფლულს მეძინა, ძილშიც ყოველგვარ ვარიანტებს ვარჩევდა. ძილში ჩემს წინაშე, პირდაპირ თვალსა და ხელს შუა იზრდებოდა ნაყოფის მომტანი ხეები და ყვავილები, მაგრამ მერე ასევე სწრაფად ჭკნებოდნენ, ძირს ცვივოდნენ ისე, რომ ნაყოფს არ იძლეოდნენ.

მამბთა შიჯიპრი

ქეორე დღეს, შუადღისას, მე და ჩემი ვაჟი ვიხილავდით მორიგ ვარიანტს. იქნებ არ ვიტანჯოთ ნიადაგის განაყოფიერებაზე და გაზაფხულის წყლები კი არ გავაწოვინოთ ნაკვეთიდან, არამედ პირიქით, გადავუკეტოთ გზა გამდინარე ნაკადებს და შევარჩიოთ მცენარეები, რომელთაც წყალი უყვართ? ვარიანტი, ცოტათი ღარიბული და კარგი ბაღის გარეშე გამოვიდა. ამ დროს ანასტასიაც მოგვიახლოვდა, რომელსაც ჩვენი გოგონა ხელჩაკიდებული მოჰყავდა.

პატარა ნასტენკამ, ალბათ, გადაწყვიტა, რომ მე და ვალოდია რაღაც თამ-

აშს ვთამაშობდით. იგი ჩამოგვიჯდა და ყურადღებით დაუწყო მაკეტს თვალიერება. მასზე, ტბორის აღმნიშვნელი კატლავანი უკვე ამოთხრილი იყო. გვერდებზეც თიხის გამომსახველი ქვიშის გორაკები, რადგანაც ნაკვეთი თიხის ნიადაგანია.

მე, სულელივით რომ არ ვმჯდარვით, ჯოხის შემოტარება დავიწყე ჰექტარის პერიმეტრზე, ვალრმავებდი ხაზს, შემდეგ გადავავლე ჯოხი და უბრალოდ ცქერა დავუწყე ქვიშიან მაკეტს.

ნასტენკა მაკეტთან ახლოს ოთხით მიხობდა, კიდეში ჩაჯდა, რატომღაც ცხვირზე მოისვა ხელი და მოულოდნელად... მისმა პატარა პუტკუნა ხელმა დაიწყო ხაზზე ქვიშის შეგროვება, პატარა ბორცვი გამოსახა, ამას აკეთებდა ნელა და მონდომებით. როცა მივიდა ჰექტარის ერთ-ერთი გვერდის შუამდე, ვალოდიამაც მეორე მხრიდან მოგრძო ბორცვის გამოსახვა დაიწყო. და, თავდაც არ ვუწყოდი რატომ, მეც ორივე ხელით ქვიშის შეგროვება დავიწყე მესამე გვერდის ხაზთან.

შედეგად, ჰექტარი გამოვიდა ოთხივე მხრიდან მიწაყრილიანი ფერდობით შემოფარგლული. ჩვენ დუმილით შევცქეროდით ნამოქმედარს. თითოეული მათგანი, ალბათ, როგორც მე, ცდილობდა გაეცნობიერებინა, თუ რას ნიშნავდა ეს.

– მე მივხვდი, – გაისმა ზურგს უკან ანასტასიას ხმა. – რა გრანდიოზულია! ძალზედ უჩვეულო გადაწყვეტილება იპოვეთ თქვენ! ახლავე, ახლავე შევეცდები მიხედვას, რათა თქვენი ჩანაფიქრის სიზუსტე გამოვიცნო. მორჩა, მივხვდი! *თქვენ გადაწყვეტით ჰექტარზე არსებული ნაყოფიერი ნიადაგისგან მთელი ჰექტარის პერიმეტრზე ერთი მეტრი სიმაღლის ნაყოფიერი მიწაყრილის ფერდობის მოწყობა. ამისთვის გამოიყენეთ ნაყოფიერი ფენის ნაწილი და ქვიშა. გრანდიოზულია! თქვენ გაზარდეთ ნაყოფიერი ფენის სისქე.*

მთელი ნაკვეთის პერიმეტრზე, ერთმანეთისგან ოთხი მეტრის დაშორებით, თქვენ გადაწყვეტით ორი კედლის გაკეთება თიხა-ბზისგან. ტბორის ამოღებისას თიხა მეტი იქნება და მისი გამოყენება შესაძლებელი იქნება ამ კედლების ამოყვანისთვის. ასე და ამგვარად, თქვენი მიწის ფერდობის შიგნით იქნება თიხიანი თხრილი. თქვენ ამ თხრილში ჩაყრით ტყიდან მოტანილ ტოტებს და ფოთლის ნეშომპალას, მერე მათ თავზე მიწას დააყრით და გადაასწორებთ. გამოვა ოთხას მეტრიანი კომპასტური თხრილი, რომელშიც გორაკად ამაღლებული მიწა აღმოჩნდება მთელი ნაკვეთის ჩვეულებრივ დონეზე მაღლა, ხოლო, როცა დაიწყება გაზაფხულის წვიმები, თიხის კედლები ნაყოფიერ მიწას ჩარეცხვის საშუალებას არ მისცემენ,

აწეული მიწა გაზაფხულზე უფრო სწრაფად გათბება, და, ეს მისცემს ადამიანს ჩვეულებრივზე ორი კვირით ადრე ბევრი მცენარის დარგვის საშუა-

ალეზას. თქვენ, გამოდის სწორად მიხვდით, მიწაში თხრილის ამოღებისას, სადაც ზედაპირზე დიდხანს დგას წყალი, კომპასტი რომ გააკეთო, ნაკლებად რაციონალურია, რადგან იგი წყლით გაივსება, რომელიც თიხიანი ნიადაგიდან ვერსად წავა, და თუკი მასში ჩავრგავთ ნაყოფისმომტან ხეებს, მათი ფესვები დალბება.

ამ გორაკზე უკვე პირველივე წელს შეიძლება დათესო სიმინდი, მზესუმზირა, ხოლო გარეთა ფერდობებზე ყვავილები. შემოდგომაზე უკვე პირველივე წელს, ჰექტარი შემორავული იქნება არა უბრალოდ მიწაყრილიანი გორაკით, არამედ მის ფერდობზე ამოზრდილი იქნება უკვე ორმეტრიანი მწვანე ლობი. შემოდგომის პირას თქვენ მას დააწვენთ და კვლავ დააყრით მიწას და შემდეგი გაზაფხულისთვის ეს მიწაყრილი უფრო ნაყოფიერი გახდება. როცა მიწა გამყარდება, მასზე უკვე შესაძლებელი იქნება ნაყოფის მომცემი ხეების, ბოსტნულის და ყვავილების დარგვა. თიხის კედლები ნესტის ზემოქმედებისგან დროთა განმავლობაში ჩაჯდება, თუმცა, დამუჯდარი თიხა, უკვე შესძლებს ნაყოფიანი ფენის შეკავებას და მცენარეთა ფესვებიც არ მისცემენ მას დაშლის საშუალებას.

ხოლო ეს ნახევარმეტრიანი კვადრატები და თიხა-ბზა, ტბორის გვერდით ამოშენებულები, რისთვისაა? იო, არ თქვათ! მივხვდი. მათში ჩაყრილი იქნება ტყიდან მოტანილი ნაყოფიანი მიწა და ზედ ჩაირგვება ნაყოფის მომცემი ხეები, მათ გარეშემო კი, – ბოსტნულის და ყვავილები.

გრანდიოზულია! როგორი უბრალო და ორიგინალური გადაწყვეტილება მიიღეთ თქვენ. საჭირო ადგილებში ნაყოფიერი ფენის ამღლება გადაწყვიტეთ და გაზარდეთ იგი ნახევარ მეტრამდე, ასეთ გორაკზე ნამდვილად სითბო და სიმეყდროვე ექნებათ ფესვებს. შემდეგ კი, იქ გაზრდილი ხეები, უკვე თავად გააკეთებენ თავიანთ საქმეს. ყოველ შემოდგომაზე ხეები ფოთლებს ძირს დაყრიან, ისინი დალბება და თან ნაყოფიან მიწას გაზრდის.

გრანდიოზულია! თქვენ თითქოს ღილაკს დააჭირეთ თითი და ჩართეთ თვით რეგულირებადი და თვით ფორმულირებადი ბიოლოგიური ორგანიზმი.

მე, მივხვდი, – ანასტასია ამოცანის გადაჭრის ხერხის, მის მიერ მოძიებულ პასუხს აყალიბებდა, მაგრამ ისეთ სახეს იღებდა, თითქოს ჩვენ გვეპოვნოს იგი. ასეთი მიდგომა მე, არამც თუ მამცირებდა, პირიქით ვხარობდი მის მიერ მოძიებული გადაწყვეტილებით. იგი მარტივია, ლამაზია და არც დიდ ხარჯებს არ საჭიროებდა.

აი, ვალოდია კი, სულაც არ იყო გახარებული. ის ისე, რომ თავი მაღლა არ აუწევია, თვალმოუშორებლად დასცქეროდა ადგილ-მამულის მაკეტს. მე, გულიც კი მომეკუშმა, როცა მივხვდი, თუ რა შეიძლებოდა ახლა მის სულში ყოფილიყო. ის, ალბათ დედის წინაშე უხერხულად გრძნობდა თავს, რადგან

მე მარწმუნებდა, რომ თავად შესძლებდა ამოცანის გადაჭრის ხერხის მოძიებას. ალბათ, ასევე საკუთარი თავის წინაშეც ეუბერხულებოდა, – ანასტასიას დავალება რომ ვერ შეასრულა.

მე და ჩემი ვაჟი პროექტზე ერთობლივი მუშაობისას ამ დღენახვერის მანძილზე, დავვახლოვდით და მე, მისი ჯიუტობა უკვე აღარ მწყინდა, ვხედავდი, როგორ ცდილობდა ვალოდია ნიადაგის ნაყოფიერების გასაუმჯობესებელი ყოველგვარი ვარიანტების განხილვას. ახლა კი, ის მე მეცოდებოდა, უფრო მეტიც, ანასტასიასთვის ყურის დაგდებაც კი შეეწყვიტე. კი, მაგრამ, ვფიქრობდი ჩემთვის, ხომ არ შეიძლება კაცო, ბავშვის ასე დამცირება?! იმანაც კი შემაწუხა, ამასწინათ მე რომ წამოვაცრანტალე, თითქოს მას არაფერი გამოუვიდოდა... ეს არ ეყოფოდა, ახლა კიდევ თავისი კრიტიკით „ქვა-ქვაზე არ დაეტოვებინა“ ანასტასიას ჩვენი ორდღიანი ძალისხმევისგან?!.. არ უნდა მოექცეს ბავშვს ასე. ან... მომეჩვენა, რომ ანასტასია სპეციალურად აქეზებდა შვილს, იძულებულს ხდიდა დამაბულიყო და მას აზრ-ფიქრი აეჩქარებინა.

– და, რა უნდა იყოს ის, თქვენი პროექტის ცენტრში რასაც კვადრატი ასახავს?– იკითხა ანასტასიამ.

– ეს სახლია,– ვუპასუხე მე.– მე და ვალოდიამ სახლის განთავსება გადავწყვიტეთ ადგილ-მამულის ცენტრში. გარემოში სამეურნეო ნაგებობებია. ჭიშკრიდან სახლამდე გზაა დაგებული, გზის გასწვრივ, ორივე მხარეს კი, ყვავილებია ჩარიგებული.

მე, დარწმუნებული ვიყავი, რომ ანასტასია ასეთი გადაწყვეტილებების მოსმენისას, ჩვენს ქებას მოჰყვებოდა, ამიტომაც ვუთხარი „მე და ვალოდიამ“– მეთქი. თუმცაღა, ადგილ-მამულის ცენტრში სახლის განთავსების იდეა ჩემი იყო. მე, როგორღაც შვილის მხარდაჭერა მსურდა, მაგრამ ყველაფერი პირიქით გამომდიოდა.

– და, სახლის შესასვლელი სადღაა?– იკითხა ანასტასიამ.

– რასაკვირველია, მისასვლელი გზის მხრიდან. შესასვლელთან მაშინვე მიდიხარ, მის წინ, მოედანზე აყენებ მანქანას და ღია ვერანდაზე ადიხარ. იქ მაგიდა იქნება დადგმული. ამ ვერანდაზე მეგობრებთან ერთად ჩაის სმა იქნება შესაძლებელი და ყვავილნარით ტკბობა...

– და, მისასვლელი გზითაც,– რაღაცნაირი, ქილიკნარევი ინტონაციით დაამატა ანასტასიამ.

– გზითაც,– ვუპასუხე მე,– თუკი ლამაზი ქვაფენილით იქნება გზა დაგებული.

– სახლის უკან რა არის განთავსებული?

– სახლის უკან ტბორია, ბაღია, ბოსტანია.

– გამოდის, რომ ბაღი თქვენ,– უკანა პლანზე, ეზოს მივარდნილ ადგილებში გამოგივიდათ. თქვენ ჩაის მეგობრებთან ერთად ვერანდაზე სვამთ,

ყვავილებით ტკბებით, მაგრამ ყველაფერი, რაც ეზოს ყრუ ადგილებშია განთავსებული, თქვენი ყურადღების მიღმა რჩება. ვლადიმირ, შენთვის ხომ ცნობილია, რომ ყველა ცხოველისთვის, მცენარისთვის,– აუცილებელია ადამიანის ყურადღება. მის გარეშე მათ არ ძალუძთ სრულჰყოფილად შეასრულონ თავიანთი დანიშნულება.

მცენარეებს, ადამიანისთვის აუცილებელი ენერგიების მიცემა შეუძლიათ, თუკი ეცოდინებათ, პირველ რიგში როგორი ენერგია სჭირდება მას. მაგრამ ამის შესახებ როგორ გაიგებენ ისინი, თუკი მათთან ურთიერთობას განსაზღვრავ ან შეზღუდავ? ვლადიმირ, მცენარეთა სამყაროსთან ურთიერთობის დანიშნულება თუ ცნობილია შენთვის?

– ცნობილია,– ვუპასუხე მე,– შევეცადე გულგატეხილობა დამეფარა იმის გამო, რომ სახლი, როგორც აღმოჩნდა მართლაც არც თუ წარმატებულად იქნა განთავსებული. ნახევარი ჰექტარი და, თანაც ბაღის ჩათვლით, ნამდვილად აღმოჩნდა ეზოს უკან, ყრუდ მივარდნილ ადგილებში.

– და, კიდევ, ჩემთვის გაუგებარია,– განაგრძო ანასტასიამ, რატომ არ მოაცილებთ ეს უზარმაზარი ბორცვი ტბორის ნაპირებს? იგი ხომ სივრცეს ამძიმებს...

ამ სიტყვების შემდგომ ვალოდიამ უკვე თავი ვეღარ შეიკავა. ის წამოდგა, როგორც ადრე, ახლაც ოდნავ თავი დაუკრა ანასტასიას და უთხრა:

– ნება მომეცი დედა აგიხსნა.

– ამიხსენი, თუ შეიძლება, შვილო.

ისინი ერთმანეთის პირისპირ იდგნენ. ვაჟი და დედა. მე, რატომღაც შემექმნა შთაბეჭდილება, რომ სამყაროს ორი დიდებული მაგი იდგა ერთმანეთის პირისპირ და ახლა,– სახელდახელო ბრძოლაში ჩაებმებიან ერთმანეთთან. დაიწყებოდა ორთაბრძოლა გონსა და ადამიანის შესაძლებლობებს შორის. ო, ღმერთო, რა ლამაზია ანასტასია! რა იდუმალია, თავისი უჩვეულო უნარ-ნიჭითა და აზროვნებით ეს ქალი, რომელიც ჩემთვის ყველაზე ახლობელი გახდა. ერთი სიცოცხლე და არც ორი არ გეყოფა კაცს, მას რომ შეწვდე. ვაჟიც, სახის ნაკვთებით ცოტათი ჩამოჰგავს მას, ისეთივე ლამაზია და წარმოსადეგი, მაგრამ ოდნავ განუსჯელი, თუ ზედმეტად თავდაჯერებული. ის, ნეტავ რაღატომ ერთვება ორთაბრძოლაში? და, თანაც ჩემი თანდასწრებით. განა თავად არ ამბობდა, ანასტასიას უნარ-ნიჭი რომ მისსას აღემატება? ალბათ ამაყია და მიზანსწრაფული, მაგრამ ოდნავ განუსჯელი. და, მიუხედავად ამისა, მე ვალოდიას ვგულშემატკივრობდი, მსურდა, რომ მას გაემარჯვა. თუმცაღა ჩემთვის გაუგებარ,– შეჯიბრში ... და, აი, დაიწყო იგი!

– ეს, უბრალო ბორცვი არ არის დედა,– განუმარტა ვალოდიამ.

– მაშ, რაა ეს ასეთი?– ღმილით და ქილიკნქრევი ინტონაციით ჰკითხა

ანასტასიამ.

– აი, როგორ ვთქვა...

ვალოდია, თითქოს სიტყვებს წელავდა, აშკარად ცდილობდა ამ ბორცვისგან ის რაღაც რაციონალური მოეფიქრებინა და მოულოდნელად დინჯად წარმოსთქვა:

– ეს, აბანოა, დედა.

მე, შვილის ასეთი აბსურდული განაცხადისგან, ტანშიც კი გამცრა, მაგრამ თავდაც არ ვიცი რატომ, – დარბაისლურად დავადასტურე:

– დიახ, თანამედროვე აბანოა. ადგილ-მამულის ერთ-ერთი ძაღზედ საჭირო ნაგებობა. თუკი აბანო არ იქნება, მაშ, სად უნდა დაიბანო, სად დაიორთქლო?– მე, ყველანაირად ვცდილობდი დროს გაწელვას, რათა ვალოდიასთვის მდგომარეობიდან გამოსვლის საშუალება მიმეცა, რაღაც მოეფიქრებინა. უკეთესი რამ ეთქვა, მაგალითად ეს გორაკი ზამთარში რომ თხილამურებით სრიალს მოემსახურება. ნამდვილად განუსჯელია... აბანოში, ხომ ძილიც შეიძლება, სანამ სახლი არ დგას, – გავაგრძელე მსჯელობა. მაგრამ მერე უკვე აღარ ვიცოდი რა მეთქვა და გავჩუმდი.

– უცნაურია, თიხის გორაკის მსგავსებას მე აბანოსთან ვერ ვხედავ, და ამ აბანოში არც შესასვლელი მოსჩანს რატომღაც, – შენიშნა ანასტასიამ.

უკვე მორჩა, – გადაწყვიტე ჩემთვის. შვილმა ალაღ-ბედზე დააბრეხვა აბანოაო და წააგო. ჰოდა, უკვე, აღარც მაგების არანაირი ორთაბრძოლა არ შედგა. თუმცაღა, ვალოდია მამინც განაგრძო:

– ეს ხომ მაკეტია, დედა. ჩვენ, თიხის გამომსახველი ბორცვი ხომ ქვიშისგან გვაქვს, იგი კი, დაბლა იყრება და შესასვლელის ჩვენებას ართულებს. – ვალოდია კვლავინდებურად აგრძელებდა დინჯად საუბარს და ამასთან აშკარად ეტყობოდა, რომ რაღაცაზე გაძლიერებულად ფიქრობდა. მოულოდნელად სახე გაუცისკროვნდა და საუბარი განაგრძო, მაგრამ ამჯერად უკვე გარკვევით და დამაჯერებლად: – როცა თიხა იქნება, მაშინ აი აქ, ტბორის მხრიდან გაკეთდება პატარა შესასვლელი ოვალურ საბანაო გუმბათიან სათავსოში. ოვალური სათავსოს დიამეტრი ორი ან სამი მეტრია. კედელში ორთქლის და ცხელი ჰაერის გამავალი არხებია ჩაყოლებული, რომლებიც ერთ დიდ არხს უერთდებიან, რომლის დალუქვაც საცობით იქნება შესაძლებელი.

ოვალურ სათავსოში გვერდზე ქვებია დაწყობილი, შუაში კი ცეცხლი იქნება დანთებული.

ამ სათავსოს შიდა კედლები დანთებული ცეცხლისგან გახურდებიან. შუაში დანთებული კოცონით ტკბობა კი, ტბორიდანაც იქნება შესაძლებელი, ხოლო თუ აღარ მოგინდება მისი ცქერა, შესასვლელი კარის მიხურვაც შეგეძლება. როცა კედლები გახურდება და ცეცხლი ჩაქრება, ადამიანს უკვე

*ამ სათავსოში შესვლა შეეძლება, რომლის სხეული ყოველი მხრიდან,– ქვე-
მოდან, ზემოდან თუ გარეშემო გათბება. თიხა ადამიანისთვის ძალზედ სა-
სარგებლო და კეთილისმყოფელ სითბოს გამოსახიველს.*

*– დიახ, რასაკვირველია, ეს სასარგებლო გამოსხივებაა,– ახლა უკვე ჩა-
ფიქრდა და ისე დაილაპარაკა ანასტასიამ,– განსაკუთრებით მაშინ, თუკი მა-
სში სამკურნალო ბალახების ნაყენიან ვარცლს დადგავ. ასეთი აბანოს ინფო-
რმაცია სამყაროში არ იყო და თქვენ არ შეგეძლოთ მისი მიღება,– გამოდის ეს
ინფორმაცია სამყაროს თქვენ დაუმატეთ და ახლა თქვენ..*

მე, მაკეტზე მიწის ბორცვს დავცქეროდი, წარმოვიდგინე აბანო, მის გა-
რეშეშო ვარდებიანი ყვავილნარი, ლამაზი ტბორის ნაპირი. მარტო წარმოდ-
გენისგანაც კი, მთელს სხეულზე ნამდვილად დამიარა კეთილისმყოფელმა
სითბომ. მე, ინტუიციურად მივხვდი,– ვალოდიამ მოიფიქრა რაღაც,– ადრე
არ არსებული. ამის გამო წარმოუდგენელ სიხარულს განვიცდიდი, თითქოს
სხეულიც ხარობდა და სულიც.

მე კვლავ მთლიანი ადგილ-მამულის პროექტზე ფიქრი დავიწყე, იმა-
ზე, როგორი ფაქობი და მშვენიერია ანასტასია არამარტო სხეულით, არა-
მედ სულითაც და საკუთარი ჭკუა-გონებითაც. რასაკვირველია, ის ამ
პროექტის თანამონაწილეა და შესაძლოა ყველაზე მეტად მისი დამსახუ-
რებაა კიდევ უნაყოფო მიწის გასაუმჯობესებელი საკითხის გადაწყვეტა,
რომელიც ადრე,– ასე უიმედოდ ითვლებოდა. წარმოვიდგენია, ასეთ რამ-
ეს მოფიქრება არ უნდოდა,– მიწის ზემოთ წამომართო ჩვეულებრივი კო-
მპასტური ორმო და გადააქციო იგი ცოცხალ ღობედ. გამოდის, საკუთარი
პრინციპების მიუხედავად, დახმარებას მაინც დასთანხმდა. მე, მივედი
ანასტასიასთან და ჩუმად ჩავჩურჩულე:

– ეს ყველაფერი ხომ შენ მოიფიქრე, შენ იპოვნე საკითხის გადასაჭრელი
მეთოდი. გმადლობ შენ, ანასტასია.

– ეს ჩვენ ყველამ ერთად მოვიფიქრეთ, ვლადიმირ,– ასევე ჩურჩულით
მიპასუხა ანასტასიამ,– და, შესაძლოა დიდი ხარისხით ეს დამსახურებაა იმ
ორას ორმოცდაათი ოჯახის, რომლებზეც შენ საუბრობდი.

– მაგრამ, ისინი ხომ აქ არ იყვნენ, როცა ჩვენ მაკეტზე ვფიქრობდით?

– აქ, შესაძლოა არც იყვნენ, მაგრამ ისინი იყვნენ იქ, თავიანთ ჰექტრე-
ბზე და ასევე ფიქრობდნენ, უკეთესად როგორ უნდა მოქცეულიყვნენ. აბა
წარმოვიდგინე, ვლადიმირ, ისინი საერთოდაც რომ არ ყოფილიყვნენ? განა
ასეთ ორომტრიალს დაატრიალებდი მთელს ოჯახში? განა ასე დაიძაბე-
ბოდი შენ და ასე გზნებით მოითხოვდი საკითხის გადაწყვეტას? თუკი
ისინი არ იქნებოდნენ, შესაძლოა შენ აზრ-ფიქრის წვეროთიც არ შეხებო-
დი ამ საკითხს. ისინი, ეს ორას ორმოცდაათი ოჯახი, შესაძლოა პროექტის
მთავარი მოქმედი პირნიც კი არიან.

– ჰო, გეტანხმები. ჩვენ ყველამ ერთად შევქმენით იგი და ამ „ყველა ერთადზე“ კიდევ უფრო დიდი მადლობა შენ, ანასტასია.– შემდეგ კი, დავამატე:– ასევე უდიდესი მადლობა შენ,– ჩემთვის მარადისობის ჩუქებისთვის! მე, იმ ადგილზე ვიყავი, სადაც შენ ცარიელ ბოთლს მალავ.

ანასტასია წამით გაირინდა და დაუმატა:

– და ჯოხს.

– და, ჯოხს,– მეც დავუმატე და გავიცინე.

ანასტასიამაც გადამდები და მხიარული კისკისი დაიწყო. ამის შემხედვარე მაკეტის გვერდით მდგომმა ნასტენკამაც ხტუნვა, ხელების ქნევა და სიცილი მორთო. მარტო ვალოდიას არ მიუქცევია მომხდარისთვის ყურადღება. ის კვლავინდებურად დიდი გულისყურით და ჩაფიქრებული დასცქეროდა მაკეტს.

და, მე, ამის შემხედვარეს, შვილის მიმართ აუტანელი შეცოდების გრძნობა დამეუფლა. მიუხედავად იმისა, რომ მან უჩვეულო აბანოს მოფიქრება და გააზრება, მოახერხა, როგორც სჩანს მაინც თვლის, რომ ანასტასიას დავალებას ვერ გაუმკლავდა.

ჩემს წინაშეც უხერხულადაა, მე რომ არ დამიჯერა და მიმტკეცებდა, თითქოს და ჩვენ მარტონი, ანასტასიას გარეშე გავემკლავდებოდით ამ საკითხს. ვაჟი ნამდვილად ცდილობდა, მაგრამ... მომინდა რაღაცნაირად მხარი დამეჭირა და გამემხნევებინა ის, მაგრამ როგორ გამეკეთებინა ეს? ჩემთვის უცნობი იყო...

ვალოდია, გულისყურით დასცქერის მაკეტს, ალბათ ცდილობს მასში კიდევ რაღაც ახალი მოიფიქროს. არ ესმის, რომ მთავარი უკვე მოფიქრებულია.

გვიან საღამოს, სანამ დასაძინებლად გავემზადებოდით, ანასტასიას ვკითხე:

– სად სძინავს ვალოდიას და ნასტენკას?

– სხვადასხვა ადგილებში,– მიპასუხა მან. ნასტენკას,– ხანდახან ჩემთან. რატომ მეკითხები, ვლადიმირ?

– ისე, უბრალოდ. მსურდა რაღაცაზე გავსაუბრებოდი ვალოდიას.

– ჰოდა, მაშინ დაუმახე მას.

– როგორ დავუმახო,– დავიყვირო თუ რა?

– უბრალოდ დაუმახე, ის გაიგონებს.

მე დავუმახე. რამოდენიმე ხანში, ჩემი მიმართულებით მომავალი ვაჟი დავინახე. ის, კვლავინდებურად უკიდურესად დამაბული ჩანდა. როცა მომიხლოვდა, მე მას ვკითხე:

– შენ, ვალოდია, როცა მოიფიქრე და სთქვი:– თიხის გორაკი აბანოაო, ამის შესახებ ადრე რატომ არ მესაუბრე მე?

– მე, ასე თქმა მაშინ გადავწყვიტე, როცა დედამ გაკრიტიკება დაუწყო ჩვენს პროექტს და მასზე მოთავსებულ თიხის გორაკს. აბანოდ დასახელება კი, იმიტომაც გადავწყვიტე მამა, რომ შენ სულ მეუბნებოდი:– „უპირველეს ყოვლისა ნაკვეთზე აბანოს და საპირფარეშოს აგებააო საჭირო“. საპირფარეშოსთვის გორაკი დიდი იყო და ამიტომ გადავწყვიტე მისთვის აბანოს დარქმევა.

– მაგრამ მერე შენ მის აგებულობასა და სარგებლიანობაზე დაიწყე საუბარი. შენ ეს საუბარისას, წამსვე მოიფიქრე, თუ სამყაროს ინფორმაციით სარგებლობა მაინც შეგიძლია, როგორც დედას?

– როგორც დედას არ შემიძლია, მამა, მაგრამ ამაში შესაძლოა არის კიდევ თავისებური სარგებელი. მე ვცდილობ სწრაფად მოვიფიქრო ის, რაზეც ინფორმაციის მიღება არ შემიძლია. ხანდახან ეს გამომდის კიდევ.

– ჰო, დიახ, ძალიან ლაზათიანადაც გამოგდის! შენ, პირდაპირ გამომგონებელი ხარ! მე, თავიდან არ ამომდის შენი გამოგონება. გადავწყვიტე კიდევ, ჩავალ თუ არა,– მომქმედი მოდელი შევქმნა. ვიყიდი თიხის დოქს, საფუძველთან გავუკეთებ მას ნახვრეტს, ყელის თავზე ნახვრეტიან მიღ გატარებულ საცობს დავუცობ და შეგნით, კოცონის ნაცვლად, ორი საათით სანთელს დავანთებ, რათა ვნახო როგორ დაიწყებს იგი გაცხელებას. ოღონდ დოქს კედლები თხელი აქვს და არც ისე ზუსტი მოდელი გამომივა.

– შენ მამა, დოქი გარეშემო შემოლესე თიხით და უფრო ზუსტი მოდელი იქნება.

– მართალი ხარ, თიხით შემოვლესავ. ვალოდია, შენ კი, მაპატიე მე... მოკლედ, გაცხარებისგან გითხარი, რომ შენ ფიქრის ჭკუა-გონება ჯერ არ გაქვს მეთქი... არ იწყინო ჩემგან ეს.

– მე, არც არასდროს გავნაწყენდები შენზე მამა,– მშვიდად მიპასუხა მან.

– არც დედისგან იწყინო რამე. შენ, რასაკვირველია მიხვდი, რომ მან იერი მიიღო, თითქოს ნაკვეთის მთელს პერიმეტრზე, მიწის ბორცვის ფერდობი ჩვენ მოვიფიქრეთ, სინამვილეში მან გვიკარნახა ნასტენკას მეშვეობით ეს იდეა.

– დიახ, მამა, მე ყველაფერს მიხვდები.

– მაგრამ ეს არ არის მნიშვნელოვანი, თუ ვინ მოიფიქრა,– მნიშვნელოვანია, რომ მიწასთან დაკავშირებული პრობლემა უკვე გადაწყვეტილია. ყოჩაღ, ანასტასია, არა ვალოდია?

– დედამ ჩვენ შეჯიბრში გამოგვიწვია, მამა.

– შეჯიბრში? გამოგვიწვია? მე, ასეთი რაღაც მაშინ ვიგრძენი, როცა თქვენ ერთმანეთის პირისპირ იდევით. ეს ასეთი თამაშია ვალოდია? გონის განსავითარებელი, არა?

– შეიძლება თამაშიც ითქვას, მაგრამ უფრო შეჯიბრია.

–სამართლიანი არაა ეს შეჯიბრი. ანასტასია, სამყაროს მოცულობის ტოლ ინფორმაციას ფლობს, ჩვენ კი, ასეთი შესაძლებლობა არ გაგვაჩნია. როგორღაა აქ შესაძლებელი შეჯიბრი?

ვალოდია მოუსმინა ჩემს არგუმენტს და დინჯი დამაჯერებლობით მიპასუხა:

– მე, მამა, გამოწვევა მივიღე.

– ჰოდა, ტყუილადაც მიიღე. წააგებ. ას პროცენტიანად წააგებ! შემდეგ გული დაგწყდება, როგორც დღეს გაგიფუჭდა განწყობა. მე ვხედავდი, როცა ანასტასია საუბრობდა მიწაყრილიან ფერდობზე, ცენტრში მდგარ სახლზე და ეზო-კარის მივარდნილ ადგილებზე, შენ, თავდახრილი, გუნებაგაფუჭებული იჯექი. აქ კი, კიდევ უფრო გაგიფუჭდება განწყობა.

– მე, არ უნდა წავაგო მამა. ჩემი წაგება დედას ეწყინება.

– მაშ, შეუმჩნევლად მაინც დაგნებდეს, მერე რომ თავადვე არ დასწყდეს გული.

– დედა ვერ შესძლებს დანებებას.

– ეჰ, ვალოდია, ვალოდია, ხანდახან მეჩვენება, რომ შენ ცოტათი უგუნური ხარ. კარგი. რაც მოხდა, მოხდა, წადი დასაძინებლად, ვალოდია. მეც წავალ და ვიფიქრებ, ჰექტარზე სახლი უკეთესად სად განვათავსო, შესაძლოა, რაღაც მოვიფიქრო კიდევ.

– დიახ, მამა, შენთვის აუცილებელია კარგად გამოძინება. კეთილი სიზმრები შენ, მამა.

მე და ჩემი ვაჟი დავმორდით ერთმანეთს, მაგრამ მე მაშინვე დასაძინებლად წასვლა ვერ შევძელი. ანასტასიას ვუთხარი:

– შენ მე არ დამელოდო, მარტომ დაიძინე, ანასტასია. ჩემთვის ახლა რა-ღაცაზეა დაფიქრება აუცილებელი. ციმბირული თეთრი ღამის შუქზე მე, მიწურის შესასვლელთან ბოლთის ცემა დავიწყე, თან ვფიქრობდი, როგორ დავხმარებოდი ვალოდიას. ხანდახან, მძინარე ანასტასიას გაგხედავდი. მას, ცალ გვერდზე ბავშვივით მოკუნტულს ეძინა. თავქვემ ხელისგული ამოედო და ძილში რაღაცას ოდნავ უღიმოდა.

უწყინარი ლამაზმანი, ბავშვივით იღიმოდა. ახლახანს კი..., წარმოგიდგენია, ასე გააკრიტიკა ჩვენი დაგეგმარება! მან, მაკეტზე სახლის მდებარეობა არასწორად შეაფასა. ეზო-კარში მივარდნილი ადგილები ბევრი გამოგდითო გვითხრა. რასაკვირველია, მართალიც არის. საჭიროა ჟურნალებიდან ლანდშაფტის დიზაინში სახლების განლაგების გახსენება. ვალოდია, რასაკვირველია, ნაგებობების განლაგების თაობაზე საკითხის გადაწყვეტას ვერ შესძლებს, რადგან მას არ აქვს ინფორმაცია. საჭიროა თავად მე მოვიფიქრო, თორემ ის სრულიად დაკარგავს საკუთარი ძალისადმი რწმენას. მე ისე ძლიერ მომინდა დავხმარებოდი ჩემს ვაჟს, რომ თავად ვგრძნობდი, ვერ დავიძინებდი,

სანამ რაიმე ღირებულს არ მოვიფიქრებდი. მე, ქალაქგარეთა მიწის ნაკვეთე-
ბზე უამრავი სახლები მინახავს. გამოდის, რომ მე უნდა მოვნახო სწორი გა-
დაწყვეცილება. მაგრამ იგი არ მაფიქრებოდა. სახლების უმრავლესობა, რო-
მელთა ნახვაც მე მომიწია, თავიანთი კარ-ფანჯრიანად, საერთოდაც სამგზა-
ვრო გზის ნაწილისკენ იცქირებოდა.

ნახევარი ღამე გადავაგორე, მე კი მიწურის შესასვლელთან კვლავ ბოლ-
თას ვცემდი, გონებაში ვარჩევდი სახლისა და ადგილ-მამულის სათავსოების
განთავსების ვარიანტებს.

და, აი, – მოულოდნელად მომაფიქრდა! რაღაცნაირად მომაფიქრდა, –
თითქოს ნაპერწკალივით გაკრთაო და მოფიქრებული ძალიან მომეწონა.
ჰოო, აი, ხვალ მე მას გავცემ პასუხს! ო, როგორ გავცემ!

მე, წარმოვიდგინე, როგორ გავცემდი პასუხს ანასტასიას შენიშვნაზე
ეზო-კარის მივარდნილ ადგილებთან დაკავშირებით. დავიწყებ, თითქოს და
სხვათაშორის: – „შენ აქ, გუშინ, ანასტასია, სახლის ადგილ-მდებარეობაზე ამ-
ბობდი რაღაცას..., ეზო-კარის მივარდნილ ადგილებზე“, – „ჰო, ვამბობდი,
რომ თქვენ ეზო-კარის მივარდნილი ადგილები ნახევარი ჰექტარი გამოგი-
ვიდათ“, – მეტყვის ის. „არ არის სწორი ანასტასია. ასე არ არის ყველაფერი.
შენ უბრალოდ ნაოჭი ვერ შეამჩნიე მაკეტზე, ამით კი, მთელი სახლის გარე-
შემო ვერანდაა შემოვლებული. ჩვენ, მეგობრებთან ერთად ვსხედვართ
ჩრდილიან მხარეს, კედელთან, შესასვლელის მოპირდაპირედ. ვსხედვართ
და ბაღით ვტკბებით, ყვავილების კვლებით და არანაირი მიგდებული ად-
გილი აღარ არის. მთელი სახლის პერიმეტრზე ღია ვერანდაა შემოვლებუ-
ლი.“ – „ჰოო, ნამდვილად ვერ შევამჩნიე“ – იტყვის ანასტასია.

კარგად მომაფიქრდა, გადავწყვიტე ჩემთვის და ფრთხილად, მისთვის
ძილი რომ არ დამერღვია, – მიმინარე მზეთუნახავის გვერდით სურნელოვან
საწოლზე მივწექი.

ძილში, ჩვენი აბანოს შესახებ უცნაური სიზმარი მესიზმრა. თითქოსდა
მასში შევდივარ და ზურგს უკან კარს ვკეტავ. აბანო ამ დროს მიწას სწყდება,
ცაში მიფრინავს და უფრო და უფრო ჰკრეფს სიჩქარეს.

სიხსლოვანი ფრინველი

ღ აახლოებით თერთმეტ საათზე გამეღვიძა. ასე გვიან იმიტომ, რომ ეტყო-
ბა ორდღიანი გონებრივი დამაბულობისგან გადავიღალე. როგორც კი
გამეღვიძა, მე კვლავ მომინდა საკუთარი ვაჟის ნახვა და მასთან აბანოს თაო-
ბაზე საუბარი. მეთქვა მისთვის, რომ ეს უბრალო აბანო კი არ იყო. არამედ ეს
მარავალფუნქციონალური ნაგებობა იყო. იგი შეიძლება გამოყენებულ იქნას,
როგორც ეზოს ბუხარი, რომელთანაც მეგობრებთან ერთად ან ოჯახთან ერ-

თად კარგია ჩამოჯდომა. ასევე, მასში შესაძლებელია ტანსაცმლის გაშრობაც, სოკოსი და ბევრი სხვა რამის გამოშრობაც. მასში შესაძლებელია პურის გამოცხოვაც და ასევე გემრიელი კერძების მომზადება. და, რასაკვირველია მასში შეიძლება მკურნალობა, სხეულის გახურება უჩვეულო სითბოთი. ასეთი აზრ-ფიქრით ტბის სანაპიროს იმ ადგილისკენ მივემართებოდი, სადაც ადგილ-მამულის მაკეტი იყო. როცა ბუჩქებიდან გამოვედი, ჩემს წინ შემდეგი სურათი გადაიშალა.

მაკეტის გვერდით დაღლილი ძუ მეგელი იწვა, მისი ფეხები თიხით იყო მოსვრილი. მეგლისგან ორ მეტრში, ძუ დათვი მომცრო ორმოს ტკეპნიდა, – იგი თიხას ზეღდა. მუხლებზე დამდგარი ვალოდია, ხელებით თიხით ლესდა, ნაპირზე მათ მიერ მოწყობილ ტბორს... იქ მოწყობილი იყო... არა, ენა არ მომიტრიალდება ნანახს აბანო ვუწოდო. დათვისა და მგლის შიშიც კი დავივიწყე და მათთან ახლოს მივედი.

იმის ცენტრალური ნაწილი რაც ვალოდიას აეგო, რაღაც უჩვეულო ფრინველის ტანის და თავის მსგავსი იყო. თავთან, კისრის ადგილას პატარა ღიობი იყო, – შიგნით ოთახში შესასვლელი. ნაგებობის ცენტრალური ნაწილის გვერდების ორივე მხრიდან, ამ ფრინველის ორი, წინ მომართული ფრთა გამოდიოდა. ისეთ შთაბეჭდილებას ჰქმნიდნენ ისინი, თითქოს სივრცეს იხუტებდნენ. ერთი ფრთის ქვეშ, ჩემი და ანასტასიას მსგავსი, – ქალი და მამაკაცი იჯდა. ცენტრში პატარა გოგონა თამაშობდა. იმ დღეს მოღრუბლული იყო, მზე ხან მკვეთრად გამოანათებდა, ხან კი ღრუბლებს ეფარებოდა. ჩრდილთა თამაში ისეთ შთაბეჭდილებას ჰქმნიდა, თითქოს ჩიტი ცოცხალი იყო და როგორც კი მასში ადამიანები შევიდოდნენ იგი აფრენას შესძლებდა.

– ეს რა საცდურია კაცო, დილიდან მხოლოდ თქვენს აბანოზე ვფიქრობ, – მომესმა ანასტასიას ხმა, რომელსაც ტბის ნაპირისკენ პატარა გოგნა ხელოვანივით მოჰყავდა. – მეჩვენება, რომ რაღაც უჩვეულოა მასში და მისი გამოცნობა იქნება საჭირო. მეც ასევე...

ფრაზა არ დაუსრულებია ისე, ანასტასი მოულოდნელად გაჩუმდა, როცა მან შვილის მიერ შექმნილს დახედა... ახლოს მივიდა, ნასტენკასთან ერთად მაკეტს მიუჯდა, თან გოგონა ჩაიხუტა და აი, ასე, რამოდენიმე ხანს მდუმარედ შესცქეროდა უჩვეულო სილამაზის ნამერწს. შემდეგ, საუბარი ისე დაიწყო, თითქოს ხმამალა მსჯელობსო.

– მიწა, ცეცხლი, წყალი, ეთერები, გამოსხივება, ადამიანი, – და ყოველივე ეს ერთ ფრინველშია... როგორი უჩვეულოა. არწივის მსგავს ფრინველში, – ძეათავის ფრენის განმახორციელებელში.

– ეს ნაგებობა მრავალფუნქციონალურია, – მისი აღტაცებით გახარებულმა, ნიშნისმოგებით მივუგე ანასტასია, – მასში მეგობრებთან ერთად არა მა-

რტო გათბობა და ოფლისდენაა შესაძლებელი, არამედ პურის ცხობაც, კერძის დამზადება, სოკოს ან კიდეც სხვა რამის გამოშრობა.

– ჰო, მაგრამ, მეგობრებთან ერთად საჭირო არ არის. მხოლოდ უახლოეს ნათესავებთან ერთად ან სულაც მარტო.

– რატომ ასე?

– ამ ხელსაწყომ ვლადიმირ, შესაძლოა დოლმენზე უფრო ეფექტურად იმუშაოს. მასში მედიტირება იქნება შესაძლებელი.

ჩვენი საუბრისას მაკეტთან მისული ნასტენკა, თითოთ მასში რაღაცას ჩიქნიდა.

– შეხედე, ანასტასია, ჩვენი გოგონა მაკეტის დაფუშვას ცდილობს?

– ვფიქრობ მას სურს გვიჩვენოს, რომ თავში აუცილებელია ოთხივე მხარეს პატარ-პატარა ღიობების, ფნჯრების გაკეთება. მაშინ, დღისით შიგნით შუქი შევა, ღამე კი, ვარსკვლავების დანახვა იქნება შესაძლებელი.

– და ასევე, ცენტრშიც ვგეგმავდი მრგვალი ფანჯრის გაკეთებას, – დაუმატა ვალოდიამ

ნასტენკა თითქოს მიხვდა, რომ მას ყველანი ეთანხმებიან, – შეწყვიტა თითოთ თიხის ხვრეტა და ნელ-ნელა, თითქოს რაღაცაზე ჩაფიქრებული ტყისკენ გაემართა.

– ანასტა, – თავდაც არ ვუწყო კვალდაკვალ, – ასე რატომ გავძახე მას.

ნასტენკა ჩემსკენ შემობრუნდა და ყურადღებით შემომაცქერდა. ამ დროს ნიავმა შუბლზე კულუღი შეუთამაშა, რის გამოც ხალი გამოუჩნდა, რომელიც ვარსკვლავს ჰგავდა. გოგონამ შემომლიმა, მერე შებრუნდა და მიზანდასახულად გზა განაგრძო, რომელიც მხოლოდ მისთვის იყო ცნობილი.

ანასტასია მდუმარედ ათვალიერებდა ვალოდიას აგებულ მაკეტს. ის, რაღაცის გაცნობიერებას ცდილობდა. ის, ასეთი გულდასმით მომზირალი არასდროს მინახავს. ბოლო-ბოლო, ანასტასიამ საუბარი კვლავინდებურად დაიწყო, თითქოს თავისთვის მსჯელობსო...

– ხუთი წრიული ნათება და ისინი იმოდრავებენ მზისა და მთვარის მოძრაობის მიმართულებით. იმოდრავებენ ოვალური თუ მრგვალი ნაგებობის შიდა კედლებზე და იატაკზე. ეს ძალზედ მნიშვნელოვანია. ისინი გაანათებენ ადამიანს.

– მითხარი ანასტასია, ადამიანს, ამ ნაგებობის შიგნით მყოფს, საკუთარი ჯანმრთელობის გაუმჯობესება შეუძლია ისე, როგორც ეს, – ნებისმიერ აზანოშია შესაძლებელი?

– იგი უფრო ეფექტურად იმოქმედებს, ვინემ ნებისმიერი ან ყველა აზანო ერთად აღებული. გახურებული თიხა გამოსცემს ადამიანისთვის ძალზედ სასარგებლო გამოსხივებას, – სწრაფად ამოდრავდება სისხლი ძარღვებში, გახურდება და გაიწმინდება შინაგანი ორგანოები.

– კონკრეტულად რომელი დაავადებების მკურნალობაა შესაძლებელი ამ ნაგებობაში პროცედურების ჩატარებით?

– ადამიანი კეთილისმყოფელ ზემოქმედებას მიიღებს მთელს ორგანიზმზე, შედეგად, ორგანიზმისთვის გაიოლდება ნებისმიერ დაავადებასთან ბრძოლა, ასევე შესაძლებელია ძალიან კონცენტრირება და მისი მიმართვა კონკრეტული ორგანოსკენ.

– აი, მაგალითად, თირკმელების, მკურნალობა, როგორ მოხდება, – საითკენ უნდა მიმართო კონცენტრირებული ძალები?

– ხის ვარცლში უნდა ჩაყარო სუფთა ქვიშა, მიაგარო ვარცლი ოვალური ნაგებობის ცენტრში და როცა ქვიშა გაცხელდება, – მასში ჩაიმარხო. გარეთ მხოლოდ თავი უნდა დარჩეს. ამ პროცედურამდე საზამთრო ბლომად უნდა მიირთვა. ქვიშა, ფორებიდან გამოდენილ ოფლს კარგად იწოვს.

– ასე, ხომ ჩვეულებრივ აბანოშიც ადამიანის სხეულიდან ოფლი გამოდის. რა საჭიროა ქვიშაში ჩაწოლა?

– ვლადიმირ, ჩვეულებრივ აბანოში გამოდენილი ოფლი, მაგალითად ზურგის ზედა ფორებიდან, გულმკერდიდან ან მხრებიდან საით ჩაედინება?

– როგორ თუ საით, – ქვემოთ ჩამოედინება.

– აი, ზუსტადაც, რომ ქვემოთ, სხვა ფორებზე ჩამოედინება და იქიდან ოფლის გამოყოფას აფერხებს. მშრალი, გაცხელებული ქვიშა კარგად იწოვს ნესტს და გამოყოფილი ოფლი პირდაპირ ქვიშაში ჩაედინება და მთელს სხეულს არ ჩამოედვინებთ ზემოდან. ქვიშიან ვარცლში ყოფნისას ასევე კარგია სამკურნალო ბალახების ნახარშის სმაც.

– ღვიძლის მკურნალობა ღოგორღა შეიძლება?

– გამოდის შენ, ღვიძლიც გაწუხებს ვლადიმირ?

– იგი, ხომ ყველას აწუხებს.

– ამ ნაგებობაში ღვიძლის ეფექტური მკურნალობა, ღამის სამ საათზე შეიძლება, რომ მოხდეს.

– რატომ, ზუსტად ღამის სამ საათზე?

– ამ პერიოდში ღვიძლს ყველა სხვა ორგანო ეხმარება დაგროვილი ქუქყისგან გაწმენდაში, ასევე თუ ხელისგულებს დაიდებ იმ ადგილზე, სადაც ღვიძლი იმყოფება და მადლიერების გრძნობით იფიქრებ მასზე, აზრფიქრით ეტყვი მას: – „გმადლობ!“ იგი შეფრთხილდება და თვით აღდგენას შეუდგება.

– როგორ თუ თვით აღდგენას? იგი რა, – ცოცხალია?

– რასაკვირველია, ცოცხალია, როგორც შენი სხეულის ყველა სხვა ორგანო!

– ამ ნაგებობაში მედიტირება რატომაც კარგი? შენ თქვი, რომ ამის გაკეთება უფრო ძლიერადაა შესაძლებელი, ვინემ დოლმენშიო.

– დოლმენში შესული ადამიანები მარადიულ მედიტაციში გადადი-
ოდნენ. ისინი ცდილობდნენ, ინფორმაცია თავიანთი შთამომავლებისთვ-
ის გადაეცათ. დოლმენი მათ ამაში ეხმარებოდათ. ამ უნიკალურ ხელსაწყო-
ს, დოლმენზე უფრო ეფექტურად შეუძლია ინფორმაციის გადაცემაში
დახმარება, თანაც, განსაზღვრული პირობების შემთხვევაში, სამყაროსგა-
ნაც მიიღოს ინფორმაცია, გადასცეს იგი შიგნით მყოფ ადამიანს, დამალოს
სარეველას სიღრმეში.

ანასტასია მოულოდნელად გაჩუმდა, შეხედა თავის ვაჟს და ჰკითხა:

– შენ კიდევ რაღაცის დამატება გსურს ადგილ-მამულის პროექტში, ვა-
ლოდია?

– დიახ, დედა. მაგრამ ჯერ კვლავ მარტო ყოფნა მსურს და ამაზე ფიქრი.

– კარგი. ჩვენ შენ ხელს აღარ შეგიშლით.

მან ხელი ჩაჰკიდა ნასტენკას და წასასვლელად გაემზადა. მაგრამ ვალო-
დიამ სთხოვა:

– დაე, ნასტენკა დარჩეს.

და, ნასტენკამ, როგორც კი ძმის თხოვნა გაიგონა, სწრაფად ჩამოძვრა ან-
ასტასიას მკლავებიდან და მაკეტისკენ გაემართა. მე და ანასტასია წავედით.

ფაქციზუსიტი ნუ ბანმსჯი

ქორო დილით, მე და ანასტასიამ, მისი ბაბუას მდელიოზე წასვლა გადავ-
წყვიტეთ. მე დიდი ხანია ვთხოვდი ბაბუას მდელიო ეჩვენებინა, და საერ-
თოდაც, საუბარი მსურდა მასთან. ანასტასიას თქმით, ბაბუას მდელიომდე
მისვლას, სულ მცირე, სამი საათი დასჭირდებოდა. აქედან გამომდინარე, მის
მდელიომდე ჩვენს ლაშქრობას შესაძლოა მთელი დღე დასჭირვებოდა, მაგრ-
ამ იგი ორი დღე გავვიგრძელებდით.

ბაბუას მდელიოსკენ ტაიგაში სიარულისას გზაში, მე და ანასტასია ადგ-
ილ-მამულზე ვსაუბრობდით.

– იცი, ანასტასია, საგვარეულო ადგილ-მამულის გამშენებლების ერთი
ნაწილი თლის, რომ არ ღირს მამულში ელექტრობის გაყვანა და ყოველგვარ-
ი ტექნიკის გამოყენება. მეორე კი, ამ ყველაფერს იყენებს.

– შენ როგორ თვლი, ვლადიმირ?

– ვფიქრობ დასაწყისი ეტაპისთვის ვერც ტექნიკას და ვერც პროფესიონ-
ალ მშენებლებს, კაცი გვერდს ვერ აუვლის.

– შესაძლოა, ვლადიმირ, შენ მართალიც ხარ. დაე, საუკუნეების მანძილ-
ზე დაგროვილმა ტექნიკურმა საშუალებებმა, სასიკეთოდ იმსახურონ. ჰო-
და, – *ურთიერთ საწინააღმდეგოთა ერთობა გამოვა. მაგრამ ვფიქრობ, ცხოვ-
რების დაგეგმარება იქნება აუცილებელი ისე, რომ მომავალში ცხოვრება,*

მათ გარეშე მოხერხდეს.

რამოდენიმე ხანს მე, ანასტასიას მდუმარედ მივყევბოდა. ბებერი, წაქცეული ხეების ტანებს ზედ ვალაჯებდი, გაუკვალავ ბილიკზე შემხვედრ ბუჩქებს გვერდს ვუვლიდი და ჩემთვის ვფიქრობდი... შესაძლოა, ამიტომაც ჩამოვრჩი ოდნავ და ანასტასია თვალთახედვიდან დამეკარგა... მაგრამ, აი, კიდევ რამოდენიმე ნაბიჯი გავიარე და ანასტასიას ხმა შემომესმა:

– შენ, ალბათ დაიღალე ვლადიმირ? ჩვენ შეგვიძლია, რომ დავისვენოთ. მოდი ჩამოვჯდეთ.

– ჩვენ, ხექცეულის ტანზე ჩამოვჯექით. ანასტასიამ ერთი მუჭი ჟოლო გამომიწოდა, რომელიც გზა და გზა შეუგროვებია. მე, მდუმარედ მივირთმევედი ტაიგის გემრიელ კენკრას და საკუთარ არასასიამოვნო მდგომარეობაზე ვფიქრობდი. მერე, გადავწყვიტე, რომ ამის შესახებ ანასტასიასთვის მაინც მეთქვა.

– *ანასტასია, მოხდა ისე, რომ მე, არაერთი წელია ჩემთვის არასასიამოვნო სიტუაციაზე ვფიქრობ. ჩემს ერთ-ერთ წიგნში, რუსეთში ქრისტიანობის ჩასახვა აღვწერე, მუზეუმთა მონაცემებიდან ისტორიული ფაქტებიც მოვიშველიე. ჰოდა, ნეგატიური ინფორმაცია გამომივიდა. ქრისტიანობის მთელი ეს ჩასახვა, – რუსეთის დაპყრობას ჰგავდა. თითქოს, ფაქტები სწორად აღვწერე და დასკვნებიც სწორად გადმოვეცი, მაგრამ ამჟამად სულში, უსიამოვნო შეგრძნება გამიჩნდა და უკვე მერამდენე წელია, – ეჭვებიც მტანჯავს.*

– რისგანაა უსიამოვნება გამოწვეული, ვლადიმირ? იმის გამო, რომ ეკლესიის ცალკეული წარმომადგენლები შენ ცუდად გამოგეხმაურნენ?

– არა, კაცო, მე ამას უკვე შევეჩვიე. აი, სხვა რამეში ვერანაირად ვერ გავერკვეულვარ.

– და, მაინც რაში, ვლადიმირ?

– როცა მე, ნეგატიურად აღვწერე რუსეთის გაქრისტიანება, გამოვიდა, რომ უარყოფითი დამოკიდებულება, ვიღაც კონკრეტულისკენ კი არ მივმართე, არამედ ერთდროულად ყველასკენ. უკვე მერე მივხვდი, რომ ამის გაკეთება არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლებოდა.

– და, შენ, როგორ მიხვდი ამას ვლადიმირ?

– სოფელ კუზნიჩიში, ჩემს ბებიასთან და ბაბუასთან, – ჩემი ბავშვობის ყველაზე საუკეთესო წლები გავატარე. ვიხსენებ, რომ იქ, პატარა უკრაინულ ხატაში, მაგიდის თავზე, კუთხეში, მართლმადიდებლური ხატები იყო დაბრძანებული. ბებია მათ საკუთარი ხელით ამოქარგული რუშებით რთავდა და კანდელს უნთებდა.

ასევე, მახსოვს, რომ დედა მტკივანი ფეხებითაც კი დადიოდა ეკლესიაში. ხშირად ვიხსენებ ჩემს სულიერ მამას, – სამება სერგიევ–ლავრის ღვთივ

კურთხეული მონასტრის ბერს, - მამა თეოდორიტს. მის მიერ ნაჩუქარი ბიბლია, აქამოდღე მაქვს შემონახული.

ჰოდა აი, გამოდის, რომ ნეგატიურად გამოვეხმაურე ქრისტიანობას, ანუ, მე ნეგატიური დამოკიდებულება გამოვხატე ჩემი ბებია-ბაბუის, დედის და ჩემი სულიერი მამის, - მამა თეოდორიტის მიმართ. როცა ყოველივე ეს გავაცნობიერე, მაშინ, ტელევიზიით პირველ არხზე გამოსვლისას, პირველივე მოსახერხებელ დროს, - მე, ეკლესიის წინაშე ბოდიში მოვიხადე. თუმცაღა, აქედან ბევრად დიდი შვება ვერც მივიღე. რას ფიქრობ შენ, კიდეც რა უნდა გავაკეთო, რომ ჩემი ახლობელი ადამიანების წინაშე დანაშაული გამოვისყიდო? და, შესაძლოა, იქნებ საკუთარი თავის წინაშეც კი...

- ვფიქრობ ბოლომდეც ყოველივეს გაცნობიერებრა საჭირო და დადებითი ხატ-სახე გამოიწვიო, რომელიც თავისი თავით უარყოფითს გადაფარავს.

- სათქმელად იოლია, - გაცნობიერეო, რასაკვირველია... მე, არა ერთი წელია ამის გაკეთებას ვლამობ, მაგრამ, რაღაც არცთუ ძალიან გამომდის. მითხარი აი, შენ, - რელიგიებს როგორ ეკიდები? იქნებ რომელიღაცას აძლევ უპირატესობას. ზოგიერთ არასწორს კი, - უარჰყოფ ან უგულვებელჰყოფ?

- მე, არ მესმის ვლადიმირ, რა აზრს დებ სიტყვა „უარჰყოფა“- ში, მაგრამ მე შევეცდები გიჩვენო შენ, შენი მოდგმის ჯაჭვი. აი, აილე წკნელი და წარმოიდგინე, რომ იგი შენი ხმალია, რომლითაც შენ, ჯაჭვის იმ რგოლს ამოაგდე, - რომელიც შენს მიერ იქნება უარყოფილი.

სივრცეში წარმოჩინდა ერთმანეთზე ხელიხელ ჩაკიდებულ ადამიანთა გრძელი რიგი. პირველ ადამიანთა ჯგუფს კისერზე ჯვარი და პატარა ხატები ეკიდათ.

შენ, ვლადიმირ, მართლმადიდებლური რწმენის შენს ნათესავებს ხედავ. აი, ისინი კი, ვინც ჩალმებშია, - მუსულმანებია. ისინიც ასევე შენს მოდგმაში არიან. აი, ეს კი, რომელიც ადამიანთა დიდი ჯგუფია, - დღეს მათ წარმართებს უწოდებენ. აი, მომდევნონი, ერთმანეთზე ხელიხელ ჩაკიდებულნი, - ვედური პერიოდის შენი ნათესავები არიან. მათ შემდეგ, გაურკვეველი მოხაზულობის ადამიანები მოდიან, ჯერ შეიძლება მათზე კიდეც ითქვას, რომ მიწიერი ცივილიზაციის პირველი ადამიანები არიან. ნათლად კი, იმიტომაც არ სჩანან, რომ ინფორმაცია სივრცეში მათზე, არ არის გაცხადებული, მაგრამ აქაც არიან შენი ნათესავები. ამ მოდგმის ჯაჭვში პირველი ადამიანი, - ღმერთისგან იყო ქმნილი. მას ახლაც ხელი აქვს ღმერთთან ჩაკიდებული. ყოველ მომდევნოშიც ასევე ძევს ღმერთის ნატამალი. ერთხელაც ისე მოხდება, რომ შენი მოდგმის მომდევნო დაბადებული შეიცნობს, გაცნობიერებს და შეიგრძნობს ყოველივეს და ისაა, რომ: - ხელის ჩაკიდებით გაერთიანდება ღმერთთან. შესაძლოა ეს შენ იყო, შესაძლოა შენი მოთები ან ბადიშები. წარმოიქმნება წრე: - ალფა და ომეგა და კვლავ ალფა.

ახლა კი, დაფიქრდი და მითხარი, ჯაჭვში ჩამდგარ ამ ადამიანთა ჯგუფიდან, - რომლის ამოვადებას ისურვებდი შენ?

- დაფიქრებაა საჭირო, რომლის..., მოიცა, მოიცა, ანასტასია, - ამ ადამიანებიდან ერთი ჯგუფიც რომ ამოვადო, - ჯაჭვი ხომ გაწყდება?

- რასაკვირველია გაწყდება.

- და, თუკი იგი გაწყდება, ადამიანი, რომელიც მას გაწყვეტს, ვერსდროს შესძლებს ღმერთის შეცნობას, ვეღარც ჩაჰკიდებს მას ხელს და ვერც წარმოქმნის წრეს.

- მეც ასევე ვფიქრობ, ვლადიმირ, - ვერ შესძლებს.

- ეს, რაღას უნდა ნიშნავდეს? ადამიანმა აბსოლუტურად ყველა რელიგია უნდა მიიღოს?

- რომელი რელიგია მიიღოს, - ეს თითოეული ადამიანის არჩევანზეა. მაგრამ, კაცობრიობის განვლილი გზიდან, - არაფრის უარყოფა არ შეიძლება. იქნებ, რაც წარსულში იყო, დღევანდელთა გასაცნობიერებლად აუცილებელია. იმას, რასაც შენ კარგად თვლი, - იმის მიღება აუცილებელია. ხოლო, რაც შენი შეხედულებით უარყოფითად გამოიყურება, უბრალოდ აუცილებელია იგი იცოდე, რათა მომავალში აღარ განმეორდეს. ოღონდ, - არ უნდა უარჰყო.

- მაგრამ, თუკი არ იცი, რომ იგი აუცილებლად უნდა განმეორდეს და თანაც იმავე სახით?

- დიახ, განმეორდება. მოვა წინასწარმეტყველი, თითქოს ახლის მომტანნი. დამეიწყებლები აღფრთოვანებით დაიწყებენ მის შესმენას, არ ეცოდინებთ რა, რომ ამასთან ერთად ახალს არ ჰქმნიან.

- მაგრამ შეუძლებელია ყოველივე სიზუსტით იცოდე, რა იყო კაცობრიობის თავს შექმნის ჟამიდან. უახლესი ისტორიიდანაც სჩანს, რომ მემატაიანეები ისტორიას ხელისუფალთა საამებლად ამახინჯებენ.

- შენში ვლადიმირ, და დედამიწაზე მცხოვრებ ყოველ ადამიანში, არის ნატამალი, რომელშიც მთელი ინფორმაციაა შენსა და მათ მოდგმაზე ჩადებული, - შექმნის ჟამიდან ახლანდელ დრომდე.

- მე მესმის, ეს ინფორმაცია ყოველ ადამიანში გენურ დონეზე ინახება, მაგრამ მისი გამოყენება, ან სარგებლობა, როგორ ისწავლოს ადამიანმა? აი, ესაა საკითხავი.

- არ უარჰყო, არ მოიწყვიტოს საკუთარი ნატამალის მცირედი, წვნიკიც კი.

- მთლიანად მის მოწყვეტას არც არავინ აპირებს.

- როცა შენ, უარჰყოფ ინფორმაციას წარსულზე, შენთან მოსულის გარედან, ამავდროულად იმ ნატამალს უარჰყოფ რაც შენშია.

- და, თუკი ეს ინფორმაცია ცრუა?

– ცრუ ინფორმაციის მატარებელი ნატამალიც, – ასევე შენშია. იგი შემონახულია იმიტომ, რომ სიცრუეში გაერკვე.

– ანასტასია, მათ შესახებ, ხომ შენ მიჩვენე და მომიყევი შავ შემოსილი ბერები, თუ როგორ ჰკლავდნენ ვედრუსებს, რომელთაც არ სურდათ თავიანთი რწმენისთვის, საკუთარი ცხოვრების ნირისთვის ელაღათ. მე, ამის შესახებ უკვე დავწერე წიგნში. ვედრუსთა ხატ-სახე ძალზედ ძლიერი გამოვიდა. ბევრი მკითხველი აღნიშნავს ამას. მეც ხშირად მახსენდება იგი. განსაკუთრებით იმ ეპიზოდის სურათი, როცა დაჭრილი ვედრუსი-მხატვარი ფიჭვის ძირში იწვა, რომელსაც მისი ხელით ფიჭვის ხეში გამოკვეთილი, მისთვის ძვირფასი ქალის პატარა ქანდაკება ჰქონდა გულში ჩახუტებული. მთელი ცხოვრება უყვარდა ის... ქალი კი, ცოლად სხვას გაჰყვა. ვედრუსი განაგრძობდა მის სიყვარულს, თუმცა მალავდა მას. ოღონდ, როცა პატარა ქანდაკებებს თლიდა, მათ ყოველთვის იმ ქალს ამგვანებდა.

ის ხანდაზმული მოხუცი, მოწინააღმდეგის მთელს რაზმთან ჩაერთო ბრძოლაში, რათა ის რაზმი მისთვის ძვირფასი ქალის ოჯახისთვის აერიდებინა და დაიჭრა... და მე, შენი სიტყვები დავწერე: – „ბალახზე იწვა ვედრუსელი, მაგრამ არ კვნესოდა. მკერდიდან სისხლის ნაკადი სდიოდა. ტირილის უნარი ფიჭვის ხეს არ ჰქონდა... „

– დიახ, ვლადიმირ, მახსოვს ეს ემოციური სცენა.

– და მერე, მე და კიდევ ვიღაც ჩემსავით სხვებმაც, როგორ არ უნდა უარვჭყოთ ამ ეპიზოდის შემდეგ შავით მოსილი ბერები?

– მითხარი, ვლადიმირ, რომლად შეიგრძნობ შენს თავს, – იმ დაჭრილ ვედრუსად თუ შავით მოსილ ბერად?

– მე? მე რომლად? გამოდის შენ იმის გამო მიჩვენე ეს..., რომ განმესაზღვრა..., მაგრამ აქ მე..., მე რა შუაში ვარ?

– იქ, წარსულში იმ სურათზე შენი წინაპრები იყვნენ. რომლები არიან ისინი? როგორ ფიქრობ ვლადიმირ?

– არ ვიცი. მე მესურვებოდა, რომ ისინი ვედრუსები ყოფილიყვნენ. რასაკვირველია, ვედრუსები იყვნენ ისინი! იმიტომ, რომ შავით მოსილი ბერები რუსეთში სხვა სახელმწიფოდან მოვიდნენ. მითხარი ანასტასია, ყველაფერს სწორად მივხვდი მე? მითხარი!

– ვლადიმირ, შენ ნუ ლელავ. მშვიდად აღიქვი ინფორმაცია. შენი წინაპარი მშობლები დანამდვილებით ვედრუსები იყვნენ, მაგრამ მოწკავეწკავე შავით მოსილი ბერებიც, – შენი წინაპარი მშობლებია.

ყველანი, – ერთისგან წარმოსდგა, და გამოდის, – ყველანი ძმებია. ამის დამვიწყებელი ერები, როცა ერთი-ერთმანეთში იბრძვიან, „მოწინააღმდეგეში“ თავისივე თავს ანადგურებენ. შესაძლოა ეს, არცთუ ფუჭად ხდებოდა. ყოფიერების ახალი ცნობიერებით, ახალი ათასწლეულის დადგომის დასა-

წყისიდანვე, – დედამიწაზე ახალი ერა მოვიდა. ერა, – დედამიწის მშვენიერებად გარდამსახველი.

– მოვიდა? უკვე მოვიდა?.. მართლაც და, ჩემში არის შეგრძნება, რომ მსოფლიოში რაღაც ახალი ხდება, განსაკუთრებით, როცა ვხედავ დასახლებების წყებას, უდაბნო ადგილებში საგვარეულო ადგილ-მამულე-ბისგან შემდგარს, რომლებსაც ადამიანები აშენებენ. ახალი ერას წინამორბედნი არიან ისინი?

– მათი ცნობიერება და გრძნობები მსოფლიო ყოფიერებისთვის ახალს წარმოადგენენ.

– მაგრამ, მეორეს მხრივ ტელევიზიით უცქერ ახალ ამბებს და იქ ძველებურად ისევ ისეა, – ძველებურად პირველ პლანზე საუბრობენ, ხელი-სუფალთაგან რომელი რომელს შეხვდა, რა ღირს ნავთობი, ეკონომიკურ კრიზისზე, უკვე მთელი წელია გველაპარაკებიან, მაგრამ არაფერ არსებობს არ გვთავაზობენ.

– ტელევიზიით ვლადიმირ, შენ, – წარსული ცხოვრებიდან ხედავ ახალ ამბებს. სამყარო უკვე სხვა განზომილებებით ცხოვრობს. შენ წარსულიდან ყველაფერი, – ბოლო წვნიკამდე დაიმახსოვრე. თან კი, – წინაპრების მიერ გამოტყცილო* ძალა წაიღე.

– როგორ გავიგო? რას ნიშნავს „გამტყციული ძალა?“ როგორ გამოიყურება იგი?

– თაობიდან თაობამდე შენი წინაპარი მშობლები მართლმადიდებლურ ხატებს ყოველ დღე შესცქეროდნენ, მასზე ლოცულობდნენ, აზრ-ფიქრით თავიანთ ვედრებებსა და თხოვნებს მას უძღვნიდნენ. ხატი მათ უსმენდა და ცდილობდა, რომ დახმარებოდა, თავად კი, ყოველდღიურად უფრო ძლიერი ხდებოდა. იგი შენ დაგეხმარება და უკვე დაგეხმარა კიდევ. ასევე პატივი ეგი გამოკვეთილად ყურანს, – მუსულმანთა უმაღლესი მუფთის მიერ ნაჩუქარს. და, შენი მამა თეოდორიტის მიერ ნაჩუქარ, – ბიბლიას. მოწიწებით დაიმახსოვრე დღე, როცა შენ ადამიანთა წინაშე გამოხვედი ქრისტე მხსნელის დიდებულ ტაძარში. იმ დღეს, როცა ულამაზეს მეჩეთ ლაღა ტულაპანში ადამიანთა წინაშე, გადატენილ დარბაზში, შენ მაგიდასთან იჯექი, – მართლმადიდებელი მღვდელი და რაბინი იყო შენს გვერდით. შენ, ადგილ-მამულაზე საუბრობდი, ეკოლოგები კი შენს მხარდამჭერებად გამოდიოდნენ. გახსოვს შენ ეს დღე?

– ჰო, მახსოვს. უმაღლესმა მუფტიამ გაუკეთა ორგანიზება ყველაფერ ამას, მეჩეთში მაშინ სხვადასხვა სარწმუნოების ადამიანები მოვიდნენ და ყველაწი მისი მადლიერნი იყვნენ. მაგრამ მე, სხვა რამეც მახსოვს. მახსოვს პრე-

* იგულისხმება „გამტყციული პურის“ გამომხატველი ტერმინი. ც.გ.

საში ცილისმწამებლური სტატიები. მახსოვს პირველი არხის ტელევიზიით, როგორ ორგანიზებულად ცდილობდნენ ჩემს დაცინვას.

– იქნებ, საჭიროც კი იყო იგი,– ცილისწამება შენი მისამართით?

– საჭირო? რატომ? რასაა რომ ამბობ შენ, ანასტასია?

– შენ, სასახლეში და ტაძარში შედიხარ. გმირი? დიახ! ოღონდ ვერ შესძელი აგეტანა სპილენძის საყვირების, ფანფარების შემოძახილის ხმა. როგორ გადაგარჩინო სიამაყისგან, ამპარტავნებისგან? შენი თავისგან?

– კაცო, არა მაქვს მე ამპარტავნება, სიამაყე. მხოლოდ დაღლა მაქვს.

– გამოდის ვლადიმირ, ერთხელ ბელორუსიის დედაქალაქში, მკითხველებისგან გადატენილ დარბაზში, საჯაროდ გამოსვლისას, დაღლილობისგან შენ, ეკლესიისგან გამოყავი ეპისკოპოსი.

– კი, მაგრამ მე ხომ ეს, სერიოზულად არ გამიკეთებია. მე სიტყვაში გამოსვლის წინ მითხრეს, რომ ის...

– და, აი, დარბაზმა კი, შენ ტაში დაგიკრა. კოლექტიური აზრ-ფიქრიც ენერგიად აიჭრა ზეცაში.

– და, რა ხდება ახლა იმ ეპისკოპოსის თავს?

– მაგრამ ჩვენ ახლა მასზე კი არ ვსაუბრობთ, არამედ შენზე, ვლადიმირ. შენ, შენი დამოკიდებულება რელიგიებთან მიმართებაში გასურდა რომ გაგეგო, შეგეგრძნო და გაგერკვია.

– დიახ.

– ამის გაკეთება თავად შენ უნდა შესძლო, მაგრამ მე მომავალ მოვლენებზე გეტყვი, შესაძლოა შენ,– მათ შესახებ ინფორმაციამ გიშველოს.

მალე ისე მოხდება, რომ სხვადასხვა ქვეყნების ას ორმოცდაათზე მეტი მმართველი ერთად შეიკრიბება. მეცნიერთა მონაწილეობით ისინი ერთი საკითხის გადაჭრას დაიწყებენ:– გადაწყვეტენ, რომ შემცირდეს მანებლობის გამოძევები აირები, რომლებიც ადამიანის ქმედებების მიერაა გამოწვეული და ატმოსფეროში გამოსული. იმ აირების შემცირებას, რომლებიც პლანეტას კატასტროფას უქადიან. მაგრამ მსოფლიოს ასორმოცდაათი მმართველი,– დედამიწის გადამრჩენი გადაწყვეტილებების მიღებას ვერ შესძლებს და უშედეგოდ დაიშლება. და, კაცობრიობის მიერ ნამოქმედარი მანებლობის მომტანი აირი,– გააგრძელებს პლანეტის განადგურებას. რას იტყვი შენ ამგვარ სიტუაციაზე ვლადიმირ?*

– აბა, რა უნდა ითქვას? უკვე არა ერთხელ იკრიბებიან სახელმწიფოთა მეთაურები, რათა ეკოლოგიური სიტუაციის გაუმჯობესებასთან დაკა-

* 2009 წლის 7-დან 18 დეკემბრამდე, კოპენჰაგენში სახელმწიფოთა მეთაურების სამიტზე.– კლიმატთან დაკავშირებული საკითხის,– ატმოსფეროში გასული გამოწვეული გაზის შემცირების განხილვა მიმდინარეობდა. სამიტის მუშაობაში 192 ქვეყნის წარმომადგენელმა მიიღო მონაწილეობა

ვშირებული საკითხი გადაწყვიტონ, მაგრამ ნურას უკაცრავად, უშედეგოდ. ამ შეკრებებზე ადამიანთა უმეტესობა ამაზე უკვე ყურადღებასაც აღარ ამახვილებს.

– რატომ?

– იმიტომაც, რომ საქმიანი წინადადება არც ერთ სახელმწიფოს არ გაუჟღერებია. რადგანაც დღის წესრიგში საქმიანი წინადადება როცა არ არის, შეკრებას რაღა აზრი აქვს? ადამიანთა დასაცინები ხდებიან მართლ.

– შენ რას ჩათვლიდი საქმიან წინადადებად?

– წინადადებას, როცა დედამიწის ადამიანთა უმრავლესობას ცხოვრებისეული პრიორიტეტები შეეცვლება, – სამკვიდრებელი გარემოს სრულჰყოფის სურვილით და არა ფულით გამოკვებისთვის, მავნებლობის მომტან საწარმოებში მუშაობა. ამ მავნებლობის მომტანი წარმოების შემჩერებელი, – ვერანაირი მმართველი ვერ იქნება, იმიტომ, რომ ყველგან დაიწყება უმუშევრობა და მერე ბუნტი. შესაბამისად, ხელისუფალთა ძალაუფლება, – საშიშროების ქვეშ დადგება.

– გამოდის, სახელმწიფო მმართველებს გლობალური კატასტროფის შეჩერების უნარი არ აქვთ.

– იქნებ მეორე ხელისუფლებას, – სასულიეროს აქვს ამის გაკეთების უნარი? შეიკრიბებიან ყველა რელიგიის პატრიარქები, ერთმანეთის წინაშე დადებენ სიტყვას, რომ ყველამ საკუთარ მრევლს მოუწოდოს სრულჰყოფის დედამიწაზე თავისი სამკვიდრებელი გარემო.

– ჰო! ზუსტად! მათ შეუძლიათ ამ საკითხის ეფექტური განხილვა და ამავდროულად გავლენის მოხდენა ხალხზეც და მთავრობაზეც.

– მაშ, გამოდის, რომ რელიგიები მნიშვნელოვანნი და საჭირონნი არიან, როგორ ფიქრობ შენ ვლადიმირ?

– გამოდის, რომ მნიშვნელოვანნი და საჭირონნია. და, ძალიან კარგი იქნებოდა, თუკი ისინი ყველანი ერთად საკუთარ ძალისხმევას მიმართავენ სულიერი და მატერიალური სამკვიდრებელი გარემოს სრულჰყოფისკენ. მაგრამ, აქაც კონკრეტიკაა საჭირო. შენი პროექტი, ანასტასია, კონკრეტულობით უძლეველი აღმოჩნდა და ადამიანები გულითა და სულით ღებულობენ მას. მაგრამ არის ერთი გარემოება, რომელიც მის პერსპექტიულობას საეჭვოს ხდის.

– როგორი გარემოება?

– შენს მიერ ნაჩვენები ოჯახის ცხოვრების ნირი საგვარეულო მამულში უეჭველად აღემატება დღევანდელ ადამიანთა ცხოვრების ნირს ქალაქებსა და სოფლებში. და, უკვე ახლა, ხელისუფლების მხრიდან რაღაცნაირი თანადგომის გარეშე, ასეთი ოჯახების რაოდენობა წლითი-წლობით განუზრელად იზრდება. და, შესაძლოა დადგეს დრო-ჟამი, როცა დედამიწის მოსახლეობის უმრავლესობა მოისურვებს ჰქონდეს საგვარეულო ადგილ-მამული და

მოისურვოს მასში ცხოვრება. და, მაშინ ყოველ მსურველს ჰექტრები აღარ ეყოფათ. უკვე ახლავა, მორაული ხმები პლანეტის მოსახლეობის ნაწილის განადგურებაზე. ეს იმის გამო, რომ არ ჰყოფნით საცხოვრისი სივრცე და ბუნებრივი რესურსები. ამ ხმების თანახმად დედამიწაზე უნდა დარჩეს ევრეთ წოდებული ოქროს მილიარდი და ორი-სამი მილიარდი, – მათი მოსამსახურე. ახლა დედამიწის მოსახლეობა შესდგება ექვსი მილიარდისგან და უკვე დგება შობადობის განსაზღვრის საკითხი, ისეთი როგორიც ჩინეთშია, სადაც 9,6 მლნ. კვ. კმ-ზე ცხოვრობს ერთი მილიარდ სამასი მილიონი ადამიანი.

თუკი ადამიანთა ცხოვრების ნირი შენი პროექტისამებრ დაიწყებს ცვლილებას, მაშინ ადამიანის სიცოცხლის ხანგრძლივობა გაიზრდება. სრულად ცხადი და უკამათო ფაქტია, რომ ადამიანს, საგვარეულო მამულში მცხოვრებს, მაგნე ჩვევების არქონისას, მე, მხედველობაში მაქვს ლოთობა, მოწევა და სხვა, საუკეთესო კვების, სუფთა ჰაერის და სამკურნალო წყლის მეშვეობით სიცოცხლის ხანგრძლივობა საშუალოდ ორ-სამჯერ გაეზრდება.

საგვარეულო ადგილ-მამულში მცხოვრებ ოჯახს, მოესურვება ჰყავდეს შვილები და მათი გაჩენისკენ ლტოლვა ასეთ ოჯახებს მნიშვნელოვნად მაღალი აქვთ, ვინემ თანამედროვე ქალაქებში მცოვრებთ. აქედან გამომდინარე, მალე ახალ ოჯახებს აღარ ექნებათ საშუალება ჰექტარი მიწის მიღებისა საგვარეულო ადგილ-მამულების გასაშენებლად.

მე, მესმის, რომ რაღაც გამოსავალი უნდა იყოს, არ შეეძლო ღმერთს, მშვენიერზე ფიქრისას, ასეთი ჩიხური მდგომარეობა შეექმნა. ადამიანებისთვის სასიცოცხლო სივრცისთვის ბრძოლის პროვოცირება მოეხდინა. შენი ბაბუა ამბობდა, რომ დღევანდელი მეთოდებით კოსმოსის ათვისება აბსურდულია და უპერსპექტივო. და, რომ არის სხვა მეთოდი, – მას ფსიქოტელეპორტაცია ეწოდება. მაგრამ მისი გაგება დეტალებში, რამდენიც არ უნდა მეფიქრა მასზე, შესაძლებლად არ წარმომიდგენია. საერთოდ არ მჯერა მისი არსებობის და მეცნიერებაც მასზე არაფერს ამბობს.

– ის, რომ პლანეტების და სხვაგვარი გალაქტიკების კოსმიური სივრცის ფსიქოტელეპორტაციული მეთოდი არსებობს, მეც ვიცი. მაგრამ ჩემს მოდგმაში არავისთვის ამ მეთოდის მექანიზმი და დეტალები არ არის ცნობილი. მე, ვიმედოვნებ, რომ ადამიანები, ახალი საგვარეულო მამულების ამღორძინებლები, ან მათი შვილები და შვილიშვილები იპოვნიან, მიხვდებიან, როგორ, რისი მეშვეობით მოქმედებს იგი. და, ეს აუცილებლად მოხდება.

თუმცაღა, შენი წუხილიც გასაგებია ჩემთვის, ვლადიმირ. თუკი ადამიანი უკვე დღესვე ვერ დაინახავს ამ მექანიზმის თუნდაც ნაწილს, მას სევდა შეიპყრობს თავისი მოდგმის მომავლის გაურკვევლობაზე. აუცილებელია უკვე დღესვე, თუნდაც მისი ნაწილის მიხვედრა.

მე, დაულალავად ვფიქრობ მასზე, ოლონდ, ჯერ მხოლოდ უფრო და უფ-

რო მეტად მისი არსებობის ლოგიკურ მტკიცებულობებს ვპოულობ. შესაძლოა, ლოგიკური განსჯა-განზოგადების დახვეწა აუცილებელი და ამისთვის საჭიროა ბიოლოგიისა და პროგრამირების ცოდნას ნაზიარებ ადამიანებს სთხოვო, რათა ჩვენთან ერთად იფიქრონ. ჩვენ, ყველამ ერთად უნდა აღმოვაჩინოთ იგი.

ვლადიმირ, ჩვენ უკვე მოვედით, ეს სახლი..., ეს ბაბუას სივრცეა,– მითხრა ანასტასიამ.

მშობლიური პარტია

ანასტასიას ბაბუა თავისი ქცევის უჩვეულობით ყოველთვის გამოირჩევა. ძალზედ სერიოზულ საგნებზეც კი, ის ყოველთვის ხან იუმორით, ხან ემძაკურად საუბრობდა. ამჯერადაც საკუთარი თავის ერთგული დარჩა. როცა ჩვენ მის მდებარეობაზე შევედით, დავინახეთ, რომ ანასტასიას ბაბუა კედლის ძირში გადაჯვარედინებული ფეხებით იჯდა და ყურადღებით შესცქეროდა მის წინ მიწაზე ჩარჭობილ კვერთხს. მან აშკარად დიდი ხანია იგრძნო, რომ ჩვენ მასთან მივდიოდით და მითუმეტეს არ შეეძლო არ ეგრძნო ჩვენი იქ ყოფნა, მაგრამ ჩვენ არანაირ ყურადღებას არ გვაქცევდა. ხოლო, როცა მასთან ახლოს მივედით,– ის ჩვენს მხარეს არც შემობრუნებულა, უფრო მეტიც,– არც მოგვსალმებია. ჩვენ სამი-ოთხი წუთი ჩუმად ვიდევით. მერე მე, ანასტასიას გადავუჩურჩულე:

– შეეცადე რომ შენ თავად მიმართო მას, თორემ ჩვენ ასე ვიდგებით...

– კარგი ვლადიმირ. მაგრამ მე ვცდილობ მივხვდე, ასეთი რა ჩაიფიქრა მან,– ასევე ჩურჩულით მიპასუხა ანასტასიამ.

შემდეგ მან ბაბუას მაინც მიმართა და უთხრა:

– ჩვენ უკვე დიდი ხანია მოვედით ბაბუა.

ამის შემდეგ კიდევ უფრო უჩვეულო რამ მოხდა. მოულოდნელად ანასტასიას ბაბუამ კვერთხს მიმართა და სთქვა:

– გაუთვალისწინებელი გარემოებებიდან გამომდინარე ცხადდება შესვენება თხუთმეტი წუთით. შემდეგ ის წამოდგა, გაგვიყვანა გვერდზე და სრული სერიოზულობით დაგვიწყო ახსნა:

– ახლა მე, მშობლიური პარტიის კრებას ვატარებ. იგი კიდევ ორმოცდახუთი წუთი გაგრძელდება, ამიტომაც თქვენ მოცდა მოგიწევთ.

– როგორ თუ პარტიული კრება? აქ ხომ არავინაა. და, მშობლიური პარტიაც არ დაფუძნებულა,– გავიკვირე მე.

– ჰმ... თქვენ არ დაგიფუძნებიათ,– მიპასუხა ბაბუამ.– მე კი ჩემთვის დავაფუძნე.

– როგორ თუ თქვენ,– დააფუძნეთ? ვინ შედის მასში?

– მე ერთი შევედივარ და ყრილობისთვის ვემზადები.

– რომელი ყრილობისთვის, თუკი თქვენ ამ პარტიაში სულ ერთს წარმოადგენთ?

– ჯერ ერთი ვარ, მაგრამ კიდევ ვინმე დააფუძნებს თავის მშობლიურ პარტიას. აი, მაშინ ჩვენ უკვე შევხვდებით

– ასეთი რამ როგორაა შესაძლებელი?

– შენ ხომ თავად ამბობდი, რომ რაღაც ახლის მოფიქრებაა საჭიროო. აი, მეც მოვიფიქრე, ვიღაცა თავისი ავტორიტეტითა და თანამდებობით რომ არ დააწვეს პარტიის რიგით წევრებს. დაე, თითოეული თავად ჩაუდგეს სათავეში და უხელმძღვანელოს საკუთარ მშობლიურ პარტიას. და, ყრილობაზეც ყველანი თანასწორნი იქნებიან.

– ახლა აქ, შეკრებაზე დღის წესრიგში რა გაქვთ?

– სამკვიდრებელი გარემოს სრულჰყოფისთვის ხელისუფლების მიერ ჩატარებული სამუშაოს ანგარიში.

– მერედა, ანგარიშს ვინ გაბარებთ თქვენ?

– სხადასხვანი. შესვენების შემდეგ ტრანსპორტის მინისტრს მოვუსმენ.

– მაგრამ ის ხომ აქ არ არის?!

– შენთვის არ არის, ჩემთვის კი არის.

– მან იცის კი, რომ თქვენ მას უსმენთ?– დავინტერესდი მე.

– მან არ იცის. და, საერთოდაც, რატომ უნდა მოვწყვიტო ის საქმეს?

– მაშინ, როდისღა უნდა შედგეს თქვენი ყრილობა?

– როცა ინიციატორები დანიშნავენ მას.

– რომელი ინიციატორები?

– მშობლიური პარტიის სხვა ხელმძღვანელები.

საერთოდ, მშობლიური პარტიის იდეა, სადაც ყველა თანასწორუფლებიანია, მიუხედავად ბაბუის მიერ ნაჩვენები მთელი კომიკურობისა, ვფიქრობ ყურადღებას იმსახურებს. პარტიის ორგანიზების ჩვეულებრივი ხერხი უმაქნისია, გარდა იმისა, რომ კომპარტიის მსგავსებასთან მიეყვარო. აქ კი, მე რაციონალური მარცვალის მესახება. ყოველი მოქმედებს საკუთარი სული-სა და გულის ნებელობით და არა ბრძანებით ან საყოველთაო წესდებით. საუკეთესო მიღწევები, ქმედებები და საქმენი, შეიძლება პარტიის სხვა წევრებმაც გადაიღონ. მეჩვენება, რომ ამ შემთხვევაში გამოვა ადამიანთა ცოცხალი და თვითგანვითარებადი ერთობა, რომელშიც დანამდვილებით გამოავლენს თითოეული საკუთარ ინიციატივას. ბაბუასთან დამშვიდობებისას, მის ტონშივე ვეცადე, რომ სერიოზული ვყოფილვიყავი. ამიტომაც ვუთხარი:

– დღეიდან მეც ვაფუძნებ* საკუთარ მშობლიურ პარტიას. რა საჭიროა ბევრი ლაპარაკი? დროა თითოეულმა ვიმოქმედოთ.

შემდეგი მოვლენები, რომელიც ანასტასიას ბაბუასთან მოხდა,– ცალკე

წიგნს იმსახურებს, რომლის შესახებაც თხრობას, – მე შემდგომში ვაპირებ.

ყამირი პლანეტების ათვისება

ქკანა გზაზე, როცა მე და ანასტასია ბაბუამისისგან ვბრუნდებოდით, კვლავ წამოიჭრა საუბარი ადამიანის მიერ სხვა პლანეტებისა და გალაქტიკების ასათვისებელი ბიოლოგიური ხერხის არსებობის შესახებ. მე, ანასტასიას შევახსენე:

– შენ, ანასტასია, ამბობდი, რომ დაუღალავად ფიქრობ სხვა პლანეტათა ათვისების ბიოლოგიურ მეთოდზე და პოულობ მისი არსებობის ლოგიკურ მტკიცებულებას, შენ შეგიძლია ეს ლოგიკური მსჯელობა ჩამოაყალიბო?

– ჩვენ ერთად შეგვიძლია, ახლავე დავიწყოთ პირველი ფაქტის ანალიზი. ხოლო მოგვიანებით თავად გააგრძელებ.

– კარგი ანასტასია, ოღონდ ჯერ შენ დაიწყე.

– თავიდან აუცილებელზე, პირველივე უტყუარ ფაქტზე, ჩამოვყალიბდეთ. ყველაფერი, რაც შექმნილია ტექნოკრატულ სამყაროში, – არსებობდა და არსებობს ბიოლოგიურად და მნიშვნელოვნად უფრო სრულყოფილი სახით. შენ მეთანხმები ამაში ვლადიმირ? გესმის რაოდენ მნიშვნელოვანია ასეთი მიდგომითა და გაგებით განსაზღვრა?

– რასაკვირველია თანახმა ვარ. ეს არა მარტო ჩემთვისაა ცნობილი, არამედ ბევრი ადამიანისთვის. ადრე ადამიანი ბევრად უფრო კარგად და სწავდა ითვისებდა გონებაში. ყოველ მათგანს საკუთარი შინაგანი გამომთვლელი ჰქონდა და ა. შ. აქ, უამრავი მაგალითების მოყვანა შეიძლება.

ყველაზე მეტად მე, ადამიანის დაბადებებსა და დაკავშირებული მაგალითი მხიბლავს. იგი ყველაზე მკაფიო და თვალნათელია, იმიტომ, რომ ახლა მსოფლიოში ერთდროულად არსებობს ორი მეთოდი, – ტექნოკრატული და ბიოლოგიური.

ტექნოკრატული მეთოდია, როცა სპეციალურ ინსტიტუტში მეცნიერები მამაკაცისგან იღებენ სპერმატოზოიდს, ხოლო ქალისგან კვერცხუჯრედს. მათ ერთად ათავსებენ სინჯარაში, რომელიც მოთავსებული აქვთ სპეციალური აპარატურის შიგნით. იჭერენ საჭირო ტემპერატურას და სინოტივებს, და, საერთოდ ბევრი ხათაბალა და სახსრებია საჭირო. ხოლო ბიოლოგიური მეთოდი უფრო მარტივია და ეფექტური. ქალი და მამაკაცი საწოლში..., სიამოვნების მიღება და მერე იბადება ადამიანი.

– კარგი მაგალითია, ვლადიმირ, ოღონდ, თუ შეიძლება ძალზედ მნიშვნელოვანი დეტალიც აღნიშნე. როცა ადამიანის თანამეექმნა ხდება, თუნდაც ტექნოკრატული ხერხით, მის საფუძველში მაინც ბიოლოგიური ნივთიერება ძვეს.

– ჰო, რასაკვირველია, საფუძვლად ნამდვილად ბიოლოგიური ნივთიერებაა. სპერმატოზოიდისა და კვერცხუჯრედის გარეშე ნამდვილად არაფერი გამოვა.

– ხოლო, ბიოლოგიურ სამყაროს ნამდვილად არ ესაჭიროება, ტექნოკრატულიდან იქნას რაიმე აღებული.

– გეთანხმები, არაფერი სჭირდება. ჰმ... მხოლოდ საწოლი თუ..., თუმცა-და საწოლის გარეშეც შეიძლება. მოკლედ, ანასტასია, მე სრულიად გეთანხმები და ისიც მესმის, რომ ბიოლოგიური შესაძლებლობები მნიშვნელოვნად უსრულჰყოფილესია ტექნოკრატულზე. მოიფიქრებს რა თავის ე.წ. გამოგონებებს და აღმოჩენებს ტექნოკრატული ადამიანი, ცვლის არსებულ სრულჰყოფილ ბიოლოგიურ მექანიზმებს პრიმიტიულ ტექნოკრატულზე. ასეთი მდგომარეობა სრულიად ანტიგონურია.

– და, მიუხედავად ამისა ადამიანთა ცივილიზაციებმა, არა ერთხელ დაივიწყეს თავიანთი უნარ-ჩიქები, მათ პრიმიტიულ ტექნოკრატულ შესაძლებლობებზე ხარჯავდნენ.

ახლა ჩვენ ვერ წარმოგვიდგენია, ბუნებრივი მეთოდით როგორ უნდა მოვხვდეთ მეორე პლანეტაზე. და, ზუსტად ასევე ვერ წარმოედგინათ სხვა ცივილიზაციის ადამიანებს ტექნოკრატული მეთოდით დაბადება.

ახლა, ბევრ ქალს არ შეუძლია წარმოიდგინოს ბავშვის დაბადება სხვისი დახმარების გარეშე, სამშობიარო სახლისა და სხვა ტექნოკრატული მოწყობილობების გარეშე. თუკი შემდეგშიც განვაგრძეთ ამ მიმართულებით განვითარება, მაშინ უფრო და უფრო მეტი ბავშვი დაიბადება სუროგატი დედების დახმარებით.

ჩნდებიან მსგავსი ფერმები, სადაც თავმოყრილნი იქნებიან ქალები, ხელოვნური მეთოდით განაყოფიერებულნი. ისინი მთელი ცხოვრება დაბადებენ ბავშვებს და გასცემენ მათ. ამ ქალებს უზრუნველჰყოფენ საცხოვრისით, კვებით, მაგრამ თავად ისინი, საკუთრივ წარმოადგენდნენ იქნება ადამიანური ემბრიონის ინკუბატორს. ასეთი რამ კი, უკვე არსებობდა საკაცობრიო ცივილიზაციის ისტორიაში.

ამ ცივილიზაციის დროს, ასევე იყო ადამიანთა კლონირება განვითარებული. შედეგად ამ ცივილიზაციის ადამიანში არ არსებობდა ბიოლოგიური მეთოდით ადამიანის დაბადების წარმოდგენის შესაძლებლობა. ამის შესახებ აზრ-ფიქრისა და წარმოდგენის არ არსებობა, ქალს, რამდენჯერაც არ უნდა შესულიყო ის მამაკაცთან ინტიმურ კავშირში, ჩასახვის საშუალებას არ აძლევდა. და, თუკი ქალი მაინც ბუნებრივი მეთოდით ფეხმძიმდებოდა, ეს პათოლოგიად ითვლებოდა და ადამიანურ ჩანასახს მაშინვე ანადგურებდნენ ან საშოდან ამოიღებდნენ და ხელოვნური მეთოდით გამოიყვანდნენ.

– *ვლადიმირ, შენ ეთანხმები მტკიცებულებას, რომ ნებისმიერ ტექნოკ-*

რატულ მიღწევას წინ უსწრებს ადამიანის მიერ ბიოლოგიური შესაძლებლობების უნარ-ნიჭის მივიწყება?

– ვეთანხმები.

– ახლა, მითხარი ვლადიმირ, შეუძლია ადამიანს საკუთარი ტექნოკრატული მეთოდებით გადაანაცვლოს გამოსახულება, მაგალითად საკუთარი ადგილ-მამულის ფოტოსურათი, – დედამიწის ერთი წერტილიდან მეორეში, ან კოსმოსურ სივრცეში?

– რასაკვირველია შეუძლია, კომპიუტერიდან ინტერნეტის მეშვეობით. მხოლოდ ელექტრონული მისამართის არჩევაა საჭირო. ეს გამოსახულება დაასკანერო საკუთარ კომპიუტერში, შეხვიდე ინტერნეტში და არჩეულ მისამართზე გადაგზავნო იგი, რომელიც იქ, იმ მეორე კომპიუტერში გაჩნდება. სხვა კომპიუტერიდან მისი ამობეჭდვაც შეიძლება პრინტერის მეშვეობით. კოსმოსშიც შეიძლება მისი გაგზავნა, თუკი გეცოდინება კოსმოსური ხომალდის ელექტრონული მისამართი. მთვარეზეც შეიძლება გაგზავნა, მთვარიდანაც შესაძლებელია დედამიწაზე გამოსახულების გამოგზავნა. ასე უკვე აკეთებდნენ.

– კარგი, ვლადიმირ, ძალიან კარგი. ოღონდ შენ დაგავიწყდა ძალიან მნიშვნელოვანი დეტალი, – ყველაზე მთავარი.

– რომელი?

– მანამდე სანამ კომპიუტერის მეშვეობით ყოველგვარი მანიპულაციები ჩატარდებოდა, გამოსახულების გასაგზავნი აზრ-ფიქრი, – ჯერ ადამიანში იბადებოდა.

– გეთანხმები. მე აზრ-ფიქრზე არაფერი ვთქვი, იმიტომ, რომ ეგ თავისთავად იგულისხმება.

– ახლა კი მითხარი მე, თანამედროვე ტექნოკრატული მეთოდით ყველა წერტილში, რომელიც შენ დაასახელე, შეიძლება გადაიტანო არა მარტო გამოსახულება, – არამედ საგანი?

– საგანი? საგანი, ვფიქრობ არ გამოვა. – მე, ცოტა ხანი ჩავფიქრდი და მერე დავამატე: – გამახსენდა, ანასტასია. არის ისეთი ჩარხები, რომლებიც კომპიუტერული პროგრამის ზემოქმედებით ხეზე სხვადასხვა ორნამენტებს კვეთენ, მაგალითად პატარა ქანდაკებას. თუკი კომპიუტერული პროგრამის დავალებით გამოიკვეთება პატარა ქანდაკება, გაიგზავნება ელექტრონულ მისამართზე სხვა კონტინენტზე ან მთვარეზე, მაშინ იქ სხვა კომპიუტერი, რომელიც ასეთივე ჩარხზეა შეერთებული გამოკვეთავს ზუსტად ისეთივე პატარა ქანდაკებას და, ისინი ორი იქნება. ერთი, რომელიც ჩემმა კომპიუტერმა გამოკვეთა და მეორე, რომელსაც სხვა კომპიუტერი გამოკვეთავს. ასე და ამგვარად, მე რომ პატარა ქანდაკება მეჩნება, ზუსტად ისეთივე კოპირებული პატარა ქანდაკება იქნება მეორე კონტინენტზე ან მთვარეზე.

– შედეგად, თანამედროვე ტექნოკრატიული მეთოდით შეიძლება გადატანა ან კოპირება და სხვა პლანეტაზეც ასეთივე საგანის წარმოქმნა?

– დიახ, შესაძლებელია.

– და, შენ გესმის, ეს რას ნიშნავს ვლადიმირ?

– რას?

– ეს ნიშნავს, რომ არსებობს ერთი ადგილიდან მეორეზე საგნის გადატანის ბიოლოგიური მეთოდი. და, ეს მეთოდი ათასჯერ უფრო მარტივი და სრულყოფილია და იგი, ნებისმიერი ადამიანისთვის შეიძლება იყოს მისაწვდომი. ბიოლოგიურ მეთოდს ტექნიკა არ სჭირდება, როგორც არ უნდა იყოს იგი. მასში მთავარს, – ადამიანური აზრ-ფიქრი წარმოადგენს.

– ჰო, გეთანხმები, როგორც ბავშვის შექმნისას მთავარი, – ეს აზრ-ფიქრია, მაგრამ მამაკაცისთვის, რომელსაც ბავშვი ჰყავს ჩაფიქრებული, – ასევე სჭირდება ქალი, ხოლო ქალს, ბავშვის ჩაფიქრებისას, – სჭირდება მამაკაცი. ისინი ერთად ამატერიალურებენ თავიანთ ნააზრევ-ნაფიქრალს.

– ისინი ერთად...

ვლადიმირ, თანაშექმნის შესაძლებლობა, ქალისა და მამაკაცის მიერ ადამიანის გაჩენა, – უმაღლეს მიღწევას წარმოადგენს. გამოდის, ადამიანის მიერ ბიოლოგიური მეთოდით სხვა პლანეტაზე სიცოცხლის თანაშექმნა, – მითუმეტეს შესაძლებელია. ჯერ-ჯერობით, მისი მატერიალიზაციისთვის გაურკვეველია რა აუცილებელი შემადგენლობებია საჭირო.

– ჰო, ანასტასია, უგრანდიოზულოესი აღმოჩენაა. მართლაც უგრანდიოზულოესი გამოვა, თუკი შენ, ან კიდევ ვიღაც იპოვნოდა ან ამოხსნიდა ამ ბიოლოგიურ შემადგენლობებს.

– ამისთვის ფიქრია საჭირო. ბევრი რამის გაგება და შეგრძნება შეიძლება იმ ცოდნაზე შეხებისას, რომელსაც ფლობდნენ მიწიერი ცივილიზაციის პირველსაწყისი ადამიანები.

პირველი სიგილიზაციის აღმომჩენები

ქე ვვარაუდობ, ვხვდები, და ამაზე მეტყველებს ცხოვრების ლოდიკაც, რომ ისინი დიდ შესაძლებლობებს ფლობდნენ ვინემ, – თავად ღმერთი.

– და, ვინ არიან ეს იდუმალი „ისინი“?

– ისინი ღვთის შვილები არიან. დედამიწისეული ცივილიზაციის პირველი ადამიანები.

– პირველი ცივილიზაციის? გამოდის, შემდეგ მომდევნონიც იყვნენ? და, რითი შესძლო პირველმა ცივილიზაციამ განსხვავებული ყოფილიყო მომდევნოებისგან?

– საკუთარი განვითარების მიმართულებით. კაცობრიობა, ვლადიმირ,

ყოველთვის ტექნოკრატული გზით, ანტიგონის განზომილებისკენ და კატასტროფისკენ არ მიემართებოდა. დასაწყისში იყო პირველი ცივილიზაცია, რომელიც ვითარდებოდა სხვა მიმართულებით, – ვუწოდოთ მას ბიოლოგიური მიმართულება. ისინი ყოველივე იმით სარგებლობდნენ, რაც ღმერთის მიერ პირველსაწყისში იყო შექმნილი. ამ ცივილიზაციის ადამიანი სწავლობდა ღვთიურ ქმნილებებს და მათი დახმარებით სრულყოფდა საკუთარი სამკვიდრებლის გარემოს. ღვთიური ქმნილებანი სრულყოფილნი, მაგრამ ყოველი თაობა უფრო გონიერი უნდა იყოს წინამორბედ თაობაზე. ასე აპროგრამებდა ღმერთი. სხვაგვარად არც შეიძლებოდა ყოფილიყო. სხვაგვარად ღმერთი არ შეიძლებოდა წოდებულიყო ღმერთად, მისი ქმნილებები, რომლებიც სრულყოფილის თანაშემქმნის შემძლენი არ იქნებოდნენ, მაშინ ისინი საკუთრივ თავისი თავით შემომქმედობითობის დასასრულნი იქნებოდნენ. ადამიანი კი, – დიადი შემომქმედების საწყისია.

და, ახლა ძნელიცაა წარმოდგენა, თუ რასა და რა სიმაღლეებს მიაღწია პირველმა ცივილიზაციამ თავისი ღვთიური განვითარების ჟამს, როგორად გამოიყურებოდა პლანეტა მათი მატერიალური ცხოვრების პერიოდში.

დედამიწისეული პირველი ცივილიზაციის ადამიანები, რასაკვირველია გარეგნულადაც თანამედროვე ადამიანებისგან განსხვავებულნი შეიძლება რომ ყოფილიყვნენ. მათ სხეულებრივად იდეალური აღნაგობა ჰქონდათ. ფიზიკური ჯანმრთელობა საშუალებას აძლევდათ თავის თავში მოეცვათ განუზომლად მეტი ენერგიები, ვინემ თანამედროვე ადამიანს ძალუძს, რომ თავის თავში მოიცვას.

ღმერთიდან წამოსული, ბიოლოგიური ღვთიური სამყაროს პირველსაწყისი ცოდნა, მათ თავისი სრულყოფის საშუალებას აძლევდა.

ყველა სამეცნიერო ტექნოკრატული მიღწევები, რომლებიც არსებობენ ახლა ტექნოკრატულ მსოფლიოში, მათ გაცილებით სრულყოფილი, – ბიოლოგიურის სახით ჰქონდათ.

– სად არის მტკიცებულება ამ ცივილიზაციის და მისი მიღწევების არსებობის შესახებ?

– შენ როცა ხედავ ზრდასრულ ადამიანს, ვლადიმირ, განა გჭირდება მტკიცებულება, რომ ეს ადამიანი თავიდან, ჯერ ჩვილი იყო, მერე ბავშვი?

– არა, არ მჭირდება. თავად ადამიანია იმის დასტური, რომ ადრე ბავშვი იყო.

– ჰოდა, დღევანდელი საკაცობრიო ცივილიზაცია წარმოადგენს იმის დამადასტურებელს, რომ არსებობდა პირველი ცივილიზაცია, და, ამ პირველს არ შეეძლო ტექნოკრატული ყოფილიყო.

– კარგი, დაე, ვთქვათ არ შეეძლოთ, მაგრამ ისტორიული მტკიცებულებებიდან, არქეოლოგიური გათხრებიდან ჩვენ ვხედავთ, რომ უძველესი ცივილიზაციის ადამიანები, ასი ათასი წლის წინ მცხოვრებნი, – ტყავებში ჩაცმულები და კომპლებით ხელში დარბოდნენ, ცხოველებზე ნადირობდნენ, როგორც ამბობენ, ისინი საკვების მოპოვებას ძლივს ახერხებდნენ.

– არქეოლოგები, – ტექნოკრატული ცივილიზაციის პოსტ კატასტროფული დროების ადამიანებს ნახულობენ.

ვლადიმირ, თავად წარმოიდგინე, – დედამიწაზე ცხოვრობს ტექნოკრატული ცივილიზაცია. ე.წ. ტექნოკრატულ განვითარებაში სიმალლეებს აღწევს. მაგრამ *ნებისმიერი ტექნოკრატული გზა ტანჯავს პლანეტა დედამიწას, აუარესებს ეკოლოგიას, არღვევს ბიოსფეროს და მერე, ამის გამო მსხვილ მასშტაბიანი ტექნოგენური კატასტროფა ხდება. ძალაუფლების მქონენი ან ელიტა, – წინასწარ უწყიან მისი მოახლოების შესახებ და ემზადებიან საკუთარი გადარჩენისთვის*. მაგალითად, – ცივილიზაციიდან ერთმა, – დედამიწის ახლო ორბიტაზე, საოკეანო ორი ლაინერის ზომის მთელი ტექნიკური კომპლექსი ააგო. დედამიწაზე კატასტროფის გამო დამდგარი ცვლილებებისგან მათ მასზე გადაირჩინეს თავი. მაგრამ ამ ტექნიკურ კომპლექსს მუდმივი შენახვა არ ძალუძდა, რადგან თავად იყო ხრწნადი. მიწიერ კატასტროფას თავს დალწეულმა ადამიანებმა მასზე, დაახლოებით სამოც წლამდე დაჰყვეს. მათ გაუჩნდათ შვილები. მაგრამ დადგა ჟამი, როცა სიცოცხლე ხელოვნურ კომპლექსში შეუძლებელი აღმოჩნდა. იქ დამკვიდრებული ადამიანები კვდებოდნენ და აი, მაშინ იქნა მიღებული გადაწყვეტილება, რომ დაბრუნებულიყვნენ დედამიწაზე და ისინი, – დაბრუნდნენ. სპეციალური კაპსულებით, ჯგუფებად დაემზენ დედამიწაზე. ცეცხლისგან გავარვარებული დედამიწა ნელ-ნელა ნელდებოდა და ბალახი მასზე კვლავ ამოდიოდა. ცხოველთა სამყარო აღორძინებას იწყებდა. ყველა ადამიანს არ მოუწია ასეთ ოაზისში მოხვედრა. ისინი, ვინც უდაბნოში ან გავარვარებულ ლავაში ხვდებოდნენ, – იღუპებოდნენ. ისინი კი, ვისაც ახალი გამწვანებული მიწის ნაკვეთზე ერგოთ დამცემა, სადაც სიცოცხლე ნაწილობრივ იყო შემორჩენილი, საკუთარი წარმატებული ბედით ხარობდნენ.*

* გამახსენდა ჩემი წინაპრებისგან სადღეგრძელოდ მოსმენილი, – ღმერთის მიერ მიწების განაწილების ლეგენდა, რომელსაც დღემდე ღირსებით გადასცემს თაობიდან-თაობას ყოველი ქართველი: – „მოქეიფე ქართველებმა ღმერთის მიერ ერებისთვის მიწის განაწილებაზე დაიგვიანეს, ღმერთმა უთხრა, – დაიგვიანეთ, ყველა მიწა გავანაწილეო. მაშინ ქართველებმა უპასუხეს, – ღმერთო, შენი დღეგრძელობა იყოს! ოღონდ შენ კარგად იყავი! – ჩვენ კი, რამეს მოვახერხებთო. ღმერთს მრავალი ჟამი უსურვეს და „მრავალჟამიერი“ დააგუგუნეს! ღმერთს ძალიან მოეწონა მათი ოპტიმისტური პასუხი და სიმღერა, – „მრავალჟამიერი“. მიუბრუნდა და უთხრა: – აჰა, დასახლდით ჩემთვის გადანახულ მიწის ნაკვეთზე, – ორ ზღვას შუა, კავკასიონზე! მე კი, ისედაც ყველასთან და ყველგან ვარ!

ახლავე გაჩვენებ შენ ყველაფერს.

შეხედე, აი ისინი, სულ ექვსი ადამიანია, გაჩირაღდებული კაფსულიდან გამოდიან. მწვანე ბალახით და ჰაერით ხარობენ, რომლითაც იყო სუნთქვა შესაძლებელი. აი, ორი ბავშვია, – ბიჭი და გოგონა. ისინი ცნობისმოყვარეობით ათვალერებენ ჟოლოს ბუჩქს და მასზე მუშაობს. აი, ხანდაზმული, მელოტი ადამიანი კაფსულაში ბრუნდება და მალევე იქიდან ყუთი გამოაქვს. ყუთში საკვები ტუბები ეწყო. ადამიანი ყუთს მიწაზე დებს, გახედავს ჟოლოს ბუჩქთან მდგარ გოგონას და ბიჭუნას, მერე მათგან შორიახლოს მდგარ დედასთან მივა და ეუბნება:

– შენთვის უმჯობესია შორს წახვიდე ამ ადგილიდან და ბავშვებიც თან წაიყვანო. ჩვენ, არა უმეტეს ერთი კვირის სამყოფი საკვები დაგვრჩა. შენი მეუღლე დაიღუპა, მე, თქვენი შორეული ნათესავი ვარ, მაგრამ, როცა საკვების გამო ბრძოლა დაიწყება თქვენს დაცვას არ ვაპირებ.

– ჩვენ, ერთი დღის საკვები მაინც მოგვეცე.

– თავად აიღე, მაგრამ ეცადე, რომ ყურადღება არ მიიქციო და სწრაფად წახვიდე.

ქალი მივიდა მიწაზე დადგმულ ყუთთან, დაიხარა ისე, თითქოს ფეხსაცმლის თასმას ისწორებსო და ამასობაში სწრაფად ამოიღო ყუთიდან რომელიღაც ნივთიერებიანი სამი ტუბი და დამალა კომბინიზონის ქვეშ. შემდეგ სწრაფად მივიდა ბავშვებთან, უთხრა რომ სურდა უფრო საინტერესო ბუჩქები ეჩვენებინა მათთვის და ისინი მიწაზე მდგომი აპარატისგან შორს გაიტყუა.

დედამიწაზე დაბრუნებული ადამიანები ფლობდნენ ტექნოკრატული სამყაროს ცოდნას. მათ კომპიუტერით და თანამგზავრული ტელეფონით სარგებლობა შეეძლოთ. ავტომობილების და კოსმოსური ხომალდის მართვა. მაგრამ ახლა მათი ცოდნა აბსოლუტურად უსარგებლო იყო და უფრო მეტიც, – მავნე. დედამიწაზე მექანიზმთა უმეტესობა და ყველა კომუნიკაცია განადგურებული იყო. დარჩენილებისგან კი. ბევრი სასიკვდილოდ საშიშს წარმოადგენდა, – ისინი რადიოაქტიურნი იყვნენ.

ვაჟითა და გოგონათი წასულმა დედამ მოდგმა გააგრძელა. და, კვლავ ათასწლეულობით ვითარდებოდა კაცობრიობა ტექნოკრატული მიმართულებით. არქეოლოგები უძველესი ქალაქების გათხრებს აწარმოებდნენ. წინაპართა საფლავებისას, სადაც პრიმიტიულ სანადირო იარაღს პოულობდნენ და თვლიდნენ, რომ პირველყოფილი ადამიანების, თავიანთი ცივილიზაციის დასაწყისის სამარხებს ნახულობდნენ. მაგრამ ისინი ხედავდნენ თავიან-

ცაში დავრჩები და ყველა ერს იქიდან მოგხედავთო. თქვენ კი, მუდამ გახსოვდეთ, დიდებული შემართების მფლობელი ერი ხართ და ეს შემართება არასდროს დაკარგეთო!” ვფიქრობ ეს ლეგენდა ანასტასიას მონათხრობის უტყუარობის დასტურია... გ.გ.

თი ცივილიზაციის დასასრულის ადამიანებს. ხანდახან არქეოლოგები ნახულობდნენ კლდეზე ამოკაწრულ ნახატებს, – რომლებიც გამოხატავდნენ სკაფანდრ ჩამოცმულ ადამიანებს. სამეცნიერო სამყაროს ვარაუდი და ჰიპოთეზა იყო, რომ კაცობრიობა სხვა პლანეტელი არსებებისგან წარმოიშვა და რომ უძველესი კაცობრიობა სხვა პლანეტელებისგან იღებდა ცოდნას. მაგრამ მათ, როგორც ყოველთვის, წარმოდგენაც არ სურდათ, რომ კლდეზე დახატული სკაფანდრიანი არსებების სახით... ისინი უცქერენ მათი ცივილიზაციის დასასრულის ადამიანებს.

– და, სად არის ახლა პირველი ცივილიზაცია?

– გაქრა. მოულოდნელად გაქრა. რაღაც იდუმალი მიზეზის გამო. საკუთარი გაქრობის ჟამს, პირველი ცივილიზაციის ადამიანთა მიერ სამყაროებზე მონაცემთა ბაზიდან, მთელი ინფორმაცია მათი მიღწეობის შესახებ, სრულიად წაშლილ იქნა. მიუწევდომელია, თუ რა სახით გააკეთეს მათ ეს. რისთვის მოიქცნენ ასე. ამის თაობაზე მხოლოდ ვარაუდი ან მიხვედრაა შესაძლებელი.

– და, რას ვარაუდობ შენ ანასტასია?

– ვვარაუდობ, რომ თავი იგრძნეს, სამყაროთა სამყაროების ბედის გამგებლებად, – მათ საკუთარ თავში ანტისამყაროს, ანტიგონის ვირუსის ჩასახვაც შეიცნეს, და ისიც, რომ მათ მის საწინააღმდეგოდ საკმარისი იმუნიტეტი არ ჰქონდათ. და, აი მაშინ, მათ ფსიქოლოგიურად აიფეთქეს თავიანთი თავები საკუთარ მიღწევებთან ერთად, დედამიწაზე დატოვეს მხოლოდ ისინი, ვინც სხვებზე მეტად იყო დასნებოვნებული ანტიგონის, ანტისამყაროს ვირუსით. ბოლომდე რომ გაეცლოთ, განეცადათ ანტიგონის განზომილება. და, ახლა ჩვენ, – პირველი ცივილიზაციის შთამომავალნი, – ბოლომდე შევიცნობთ ანტიგონის არსს და წამში, პლანეტარულ კატასტროფამდე, მყის გავათანაბრებთ ჩვენში გონსა და ანტიგონს. დედამიწისეული პირველი ცივილიზაციის ყველა მიღწევები, ახალი და უფრო სრულყოფილის სახით გაიხსნებიან ჩვენში.

– მაგრამ თუკი, როგორც შენ ამბობ მათი ცოდნა ნელ–ნელა გაიხსნება, გამოდის ისინი სადღაც აქარიან, არსებობენ?

– ისინი არსებობენ ყოველ ადამიანში.

მოულოდნელად ანასტასიამ შეწყვიტა თავისი თხრობა და გაირინდა.

– რა მოხდა ანასტასია, რატომ გაჩუმდი და გაირინდე შენ?

– რაღაც მოხდა სამყაროს სივრცეში. მე ამას ვგრძნობ ვლადიმირ. მე ვიბრაციებს ვგრძნობ, შენ?

– მე, არაფერს არ ვგრძნობ, უბრალოდ რაღაცნაირმა ნიავმა დაუბერა.

– დიახ, ნიავმა. მაგრამ იგი მობერვითია.

– ჰმ., შესაძლოა მობერვითია. მერედა რა, აქედან? ცუდი მოხდა კარგი?

– მე არ ვიცი ვლადიმირ, *ცხადი მხოლოდ ერთია, რომ მომხდარმა სივრცე აღელვება.*

– და, სად მოხდა ეს?

– ვფიქრობ ჩვენი ტბის სანაპიროზე.

– და, მერე რა? მთელმა სამყარომ ამ მომხდარზე ირეაგირა?

– იგი რეაგირებს, როცა საინტერესო ან უჩვეულო ინფორმაცია ვლინდება.

– მოდი, სასწრაფოდ გავიქცეთ ტბისკენ ანასტასია.

ჩვენ სწრაფი ნაბიჯით გავემართეთ. დრო და დრო, როცა ტაიგა საშუალებას მამლევდა, სირბილს ვლამობდი. დასასვენებლად მხოლოდ ერთხელ ჩამოვსხედით და მერე კვლავ ტბისკენ გავესწრაფეთ.

უკვე ტბის მისასვლელთან, მოულოდნელად გავიფიქრე, თუ რა უსიამოვნება შეიძლება შემთხვეოდა ჩემს ვაჟს და ანასტასიას ვთხოვე, რომ შევჩერებულვიყავით.

– მოიცა, მომისმინე. გაიგე ანასტასია,– ვალოდია თვლის, რომ შენ ის შეჯიბრში გამოიწვიე. ეს ასეა?

– ჰო,– მშვიდად მიპასუხა ანასტასიამ.

– მე ახლა, ახსნას არ დაგიწყებ, თუ რატომაა ეს გამოწვევა უსამართლო. დრო არ ითმენს. მაგრამ მე შენ ძალიან გთხოვ, ჩვენი იქ არ ყოფნის ორი დღის მანძილზე, ის, რაც ვალოდიამ გააკეთა,– თუ შეიძლება არ გაუკრიტიკო.

ის ნამდვილად დილიდან საღამომდე მუშაობდა მაკეტზე. ის ცდილობდა. მე ვიცი ეს. მე ვხედავდი, როცა ჩვენ,– მე და ის, მარტონი ვფიქრობდით პროექტზე. მაგრამ მას არ ჰყოფნის ინფორმაცია. თუკი შენ გაკრიტიკებას დაუწყებ მის შექმნილს, ის ძალიან დიდ განცდებში ჩავარდება. მან მითხრა მე, თუკი შეჯიბრს არ მოვიგებ,– ეს დედას გაანაწყენებსო.

წარმოგიდგენია, ის შეეცდება რომ შენ გული არ გატკინოს.

– და, შენც რომ გული არ გატკინოს, ვლადიმირ.

– ჰო, ასევე მეც. მაგრამ ჩვენ ხომ ზრდასრული ადამიანები ვართ. ჩვენ უნდა გვესმოდეს:– უკვე აღარაფერია ადგილ-მამულის პროექტს რომ დაემატოს. მთელს პერიმეტრზე მიწის პროექტი,– ბრწყინვალე იდეაა, მაგრამ იგი უკვე გაჟღერებულია, ტბორი და სახლის ადგილმდებარეობა განპირობებულია, მთელს წრეზე მის გარეშემო ვერანდა,– შენში უარჰყოფას არ იწვევს. რაღა დარჩა? ყვავილნარი, კვლები,– ეს ხომ წვრილმანია? გაიგე, შენ, ანასტასია, იქ შემომქმედებისთვის სივრცე აღარ დარჩა. შენ ხომ უკვე ყველაფერი თავად გააკეთე, უკარნახე და შვილს აღარაფერი არ დაუტოვე. მცდელობისთვის მაინც შეაქე ის.

– უბრალოდ მცდელობისთვის,– არ შემიძლია. ეს მისთვის დამამცირებელი ქება იქნება.

– დამამცირებელი? და, ბავშვი რომ ჩააყენო გამოუვალ მდგომარეობაში,– ეს დამცირება არ არის? არა, ეს დამცირება კი არა, დაცინვაა, ქილიკი.

– ვლადიმირ, თუ შეიძლება დამიჯერე, მე სრულიად არ დავცინი და არ ვაქილიკებ ჩვენს შვილს. მასში შენი ნატამალიც არის და ჩემი წინაპარი მშობლებისაც. მას ზრდიდნენ და ასწავლიდნენ ბაბუა და პაპუ. ჩვენი ვაჟის უნარ-ნიჭი ჯერ გახსნილი არ არის, მაგრამ მე დარწმუნებული ვარ რომ ისინი,– უდიდესნია.

– დაე, უდიდესნი იყოს, მაგრამ მე ხომ გიხსნი შენ:– არ დარჩა მინდორი შემომქმედობისთვის, იმისთვის, რომ ისინი წარმოაჩინოს. ადგილ-მამულის პროექტი უკვე შექმნილია.

– შენ თვლი, რომ შექმნილია. მაგრამ მე, უკვე დიდი ხანია ჩამომიყალიბდა ისეთი შეხედულება, რომ მეც და შენც, ადგილ-მამულის შემქმნელმა ადამიანებმა, რაღაც მთავარი არ უწყიან, რომელიც მის დანიშნულებას ეხება. ბევრნი ინტუიციურად გრძნობენ მას, ამიტომაც იზიდავს მათ საგვარეულო ადგილ-მამულის შექმნის აზრ-ფიქრი. ეს აზრ-ფიქრი შეგრძნების დონეზეა, იგი ბოლომდე ნათლად არ არის ამოცნობილი. ამოცნობილი არ არის მომავლისთვის და უსასრულობისთვის ძალზედ მნიშვნელოვანი რამ.

თავად ადამიანის შექმნიდან დღესამომდე, პირველი ცივილიზაციის ადამიან-ღმერთების მიერ საწყისიდანვე რაც კი შექმნილა და რაც ახლა არის,– ისინი მასშია ყველაფერი... შესაძლოა პატარა, ნატამალის მწიკვისოდენაა იგი დღევანდელ ადამიანშიც ჩამარხული. შესაძლოა ისინი ხედავენ ან გრძნობენ მომხდარს, როცა მე, ჩვენი ვაჟი შენს წინაშე უხერხულ მდგომარეობაში ზედმეტად უცერემონიოდ ჩავაყენე. შესაძლოა მისმა ნატამალის მწიკვმა, თავი ვერ შეიკავა და გამოეხმაურა მას. შესაძლოა, დადგა კიდეც დრო... შესაძლოა ვალოდია გრძნობს მასში ჩამარხულ ცოდნას, რადგან სილამაზით და ფუნქციონალურად,– ცეცხლოვანი ფრინველი, ზედმეტად უჩვეულო ნაგებობა გამოუვიდა

– ანასტასია, გაიგე რა, შენ შეუძლებელი გსურს. შენ გსურს, რომ შენმა ვაჟმა აგიხსნას ან შეჰქმნას, თავადაც არ უწყის რა. შენ, მხოლოდ გრძნობ, საგვარეულო ადგილ-მამულის რაღაც ახალ შესაძლებლობებს, მაგრამ ვალოდია ამ შესაძლოა არც უწყოდეს შენი გრძნობების შესახებ.

– ჩემი გრძნობები ჩვენს ვაჟშიცაა ვლადიმირ.

მე მივეცვბოდი ანასტასიას და ვგრძნობდი, რომ ის არ ითვალთმაქცებს ვაჟის წინაშე, არ შეაქებს მას ისე, უბრალოდ. და, უფრო მეტიც, შეიძლება გაკრიტიკებაც დაუწყოს. მაგრამ მე არ გავაკრიტიკებ მას,– მტკიცედ გადაწყვეტიე ჩემთვის:– უნდა მოვნახო რაღაცნაირი სიტყვები, რათა გავამხნევო ის, შევაქო მცდელობისთვის.

მე, ამ ფიქრში, ანასტასიას ცოტათი ჩამოვრჩი კიდეც... ტაიგიდან როცა

გამოვედი, დავინახე, რომ კედართან მდგარი ანასტასია შორიდან დაკვირვებით აცქერდებოდა თუ რა ხდებოდა ნაპირზე. ხოლო საუკუნეობრივი კედრებით გარშემორტყმული, ტაიგური ტბის ქვიშის სანაპიროზე, ვალოდია რაღაც გაუგებარ ნაგებობას აგებდა. ეს იყო უბრალო კვადრატი, თუ მართკუთხედი, რომელსაც, ორთავე მხრიდან, თიხით შელესილი კედლებიანი მიწაყრილი არშიად შემოვლებოდა. კედლების კუთხეები თეთრი და მაღალი იყო, ვინემ კედლის გვერდები. კვადრატის შიგნით, კიდეში, – ტბორი, მის გვერდით უნიკალური ფრინველი. კვადრატის ცენტრში პირდაპირ ქვიშაზე ნასტენკა იჯდა, – და, მორჩა. მე მივხვდი, რომ ანასტასია ვალოდიას არავითარ შემთხვევაში ქებას არ დაუწყებდა. ჩიტი, ადრე იყო მის მიერ გაკეთებული. მიწაყრილი საერთოდ არ იყო მისი მოფიქრებული. სახლის და სამეურნეო ნაგებობების აგება მან, ან ვერ მოასწრო ან არ იცოდა სად განეთავსებინა ისინი. აი, კვადრატი, მართალი გითხრათ, ცოტათი უცნაური იყო... მე მივუბრუნდი ანასტასიას და ვუთხარი:

– ვალოდიამ ვერაფერი განსაკუთრებულის გაკეთება ვერ მოასწრო, და, რადგან ასეა, გამოდის საკრიტიკოვ აღარაფერია აქ.

მაგრამ ანასტასიამ არაფერი მიპასუხა, უფრო მეტიც, – ჩემს მხარესაც კი არ შემობრუნებულა. ის, ყოველივე ნანახით თითქოს გაოგნებული იყო და დაკვირვებით მისჩერებოდა კვადრატს.

მე, კვადრატის მიმართულებით გავემართე, სადაც ვალოდია ფუსფუსებდა, მაგრამ მოულოდნელად, რაღაც გაუგებარი რამ დამემართა. ადგილ-მამულის მაკეტთან რამოდენიმე ნაბიჯამდე არ მისული, ჩემდაუწებურად შევჩერდი, – გზის გაგრძელების ძალა არ შემწევდა, გარეშემო სივრცე თითქოს ტრანსფომირდებოდა. გარეგნულად ყოველივე ძველებურად გამოიყურებოდა, მაგრამ შეგრძნებები... წარმოუდგენლად სასიამოვნო შეგრძნება... მთელი სივრცე გარეშემო და გარემოცვა, თითქოს ნაცნობი, თუ სხვა ცხოვრებიდან წამოსული სიბო, – სხეულს შიგნიდან ათბობდა. მე განძრევის მეშინოდა, რათა ისინი არ გამქრალიყო. უბრალოდ ვიდექი და ვუმზერდი კვადრატის კუთხეს. კუთხეს, თეთრი, პატარა სახლის ფორმისას, ფანჯრითა და კარებით.

მე, გონს მოვეგე, როცა გავიგონე მოახლოებული ანასტასიას ხმა. მან ვალოდიას მიმართა, რომელიც მუხლებზე დამდგარიყო და ხელებით ასწორებდა პერიმეტრის გარე კედლის სისწორეს.

– შეიძლება რომ გკითხო ჩემო ბიჭო?

მომეჩვენა, რომ ანასტასია ღელავდა.

ვალოდია წამოდგა, მივიდა ანასტასიასთან, ოდნავ თავი დაუკრა და უპასუხა:

– მოხარული ვარ, რომ შენ მოგისმინო დედა.

– შენ, მცნება „სახლის“ შესახებ – ახალი განსაზღვრება იპოვნე?

– მე მისი მოძიება ვცეადე დედა. და, გადაწყვეტიტე, რომ სახლი ადამიან-მა უნდა ააგოს ერთდროულად თავისთვისაც და საკუთარი ჰექტარისთვის-აც. მაშინ ისინი საკუთარ სივრცეში ერთმანერთთან განუწყვეტელ კავშირში და ერთიანნი იქნებიან.

– მოყვეი ვალოდია, საკუთარ მაკეტზე და მის ფუნქციონალურ დანიშ-ნულებაზე. მოყვეი მისი ყველა წვრილმანის შესახებ.

– კარგი დედა, მოვყვები მე.

და, ვაჟმა მოყოლა დაიწყო. მისი თხრობისას თითქოს ცოცხლდებოდნენ საგვარეულო ადგილ-მამულის უჩვეულო მაკეტზე აღნიშნული პირობითი ნიშნულები.

– აი, ეს, სახლში შესასვლელია დედა,– ვალოდიამ კედელში ღიობი უჩ-ვენა,– რომელიც გზის მხარეს კი არ მდებარეობდა, არამედ ტყის მხარეს.

– შენ გინდა სთქვა, რომ ეს საგვარეულო ადგილ-მამულის ტერიტორია-ზეა შესასვლელი,– დააზუსტა ანასტასიამ.

– მთელი საგვარეულო ადგილ-მამული წარმოადგენს სახლს,– უპასუხა ვალოდიამ,– ამიტომაც დავარქვი მას სახლში შესასვლელი. და, ადამიანმა ფეხები შესვლამდე უნდა გაიწმინდოს, თუკი მათზე რაიმეა მიტმასნული. ხოლო თუკი არ არის, მაშინ ამის გაკეთება აუცილებელია აზრ-ფიქრით.

აი, ეს, კედელია,– ვალოდიამ ჰექტარის პერიმეტრზე მდებარე სათბურ-ზე მიუთითა,– ეს სახლის ცოცხალი კედელია. მისი დიდი ნაწილი დროები-თი ნაგებობაა, რომელიც იმას მოემსახურება, რომ სწრაფად ჩამოყალიბდეს ნაყოფიერი ფენა. მამას ხომ სწრაფად სურდა. ნიადაგს ჭიები ჩამოაყალიბებ-ენ. შიგნით ამოსული მცენარეებისთვის სითბო იქნება და სასიამოვნო გარე-მო. ეს კედელი თიხისგანაა, მზის სხივებით გამთბარი, რომლებიც შუშის ან ცელოფანის გავლით ზემოდან დაანათებენ, როგორც მამა საუბრობდა. თიხი-ანი კედელი დღისით გათბება, ღამით, როცა სივრილე ჩამოდგება, იგი, რაც შიგნით ხარობს ყველაზე თანაბრად გასცემს სითბოს.

ამ კედლის შიგნითა მხარეს ოთახებია. ეს ის ადგილია, სადაც შეინახება სხვადასხვა საბაღო ინვენტარი და ხელსაწყოები, რომლითაც ისარგებლებს ადამიანი. ხოლო ამ სათავსოში დედა,– და, ვალოდიამ ადგილ-მამულის პე-რიმეტრიდან გამოშვერილ ოვალზე მიუთითა,– ადამიანს შეუძლია დაძინე-ბა და ზამთარში საკვების მიღება.

შემდეგ არის განყოფილება, სადაც შეშა ინახება. ცოცხალი კედლის კუ-თხეებში, რომელიც ტყეს ესაზღვრება განთავსებულია სხვადასხვაგვარი ში-ნაური ცხოველ- ფრინველთა სადგომები: ქათმების, გედების, თხის, ცხენის, ზღარბის, ფარშევანგის და მტრედების. მათი საცხოვრისიდან ორი გამოსასვ-ლელია, ერთი ტყის მხარეს, მეორე სახლის სივრცეში. მამა ამბობს, რომ მას

ხშირად უწევს გამგზავრება და ცხოველებს ვერავინ მოუვლის. მამა თვლის, რომ ადამიანისთვის ცხოველის ყოლა არ შეიძლება, თუკი მას საკმარისი ყურადღების მიქცევა და დროულად მათი გამოკვება არ შეუძლია. მაგრამ მე ვთვლი, რომ ცხოველის კვება ადამიანზე არ უნდა იყოს დამოკიდებული, – ეს ამცირებს ცხოველს. ადამიანმა უნდა შეჰქმნას მისთვის ხელსარელი და ცხოველებისთვის მოსაწონი საცხოვრისი გარემო, რათა მათ დამოუკიდებლად შეეძლოთ გამოკვება, ხოლო ადამიანთან მაშინ მივიდნენ, როცა ისინი მას დასჭირდება. მდელოს, ანუ ჩვენი სახლის გარემოში, ბევრი სხვადასხვა მხეცი ცხოვრობს, მაგრამ ჩვენთვის იმის აუცილებლობა არ არის, რომ ისინი გამოკვებოთ. მათ შეუძლიათ და პირიქით, მათთვის სასიამოვნოცაა ჩვენთვის საკვების მოტანა. მე ვვარაუდობ, რომ ასეთივე პირობები საგვარეულო ადგილ-მამულშიც შევუქმნათ ცხოველებს, – ეს შესაძლებელია განსაკუთრებით მაშინ, როცა იგი ტყეს ესაზღვრება.

– შესაძლებელია, – ჩაფიქრებულმა წარმოსთქვა ანასტასიამ და განაგრძო ვაჟისთვის კითხვების დასმა: – ვალოდია, გზის მხრიდან კუთხეებში, ორი პატარა სახლია ფანჯრებით, რისთვისაა ისინი?

– მე, დედა, ეს პროექტი მამასთვის გავაკეთე. მე ვიცი, რომ მამას იმ დროებასთან აქვს დაკავშირებული სუკეთესო მოგონებები, როცა ის პატარა ბიჭი იყო და ცხოვრობდა თავის ბაბუასთან და ბებუასთან, თიხის თეთრ ხატაში, ნამჯით გადახურულში. მე, ამ სოფლის ხატას კედლები ავაგე. ვფიქრობ ძალიან კარგი იქნება, თუკი მამის ადგილ-მამულში იქნება სხვა ელემენტებიც, მისი ცხოვრებიდან სასიამოვნო მოგონებების გამომწვევი.

მე სწრაფად შემოვბრუნდი თეთრი სახლისკენ... თვალღებრა დავეწყე და ვიცანი იგი, – სახლი ბავშვობიდან. უთეთრესი უკრაინული ხატა, ნამჯით გადახურული, ფანჯრით და კარებით, გვერდით ძველი დახლით. ვაჟისკენ გაქანება მომინდა, მისი გულში ჩაკვრა, სასიამოვნო შეგრძნებები კვლავ შემომეხვივნენ და არ მომცეს ადგილიდან დამერის საშუალება, – მხოლოდღა ამის თქმა შეეძელი:

– გამაღლობთ შვილო, ყველაფერი ძალიან ჰგავს, – ფანჯარაც, კარიც, დახლიც.

– შენი ბავშვობის პატარა სახლის კარები იღება, მამა. თუკი შენ მას შეაღებ, მაშინვე საკუთარი ადგილ-მამულის დაფარულ პერიმეტრში მოხვდები და საითაც გინდა გაივლი.

და კიდევ. მამა, მე, ადგილ-მამულის სივრცეში სხვადასხვა მცენარეები განვათავსე, ისინი აუცილებელი ნიშნებით შევარჩიე.

სათბურში, მამა, შენ ყველაფრის გამოყვანა შეგიძლია, რისი ჭამაც გაზაფხულობით გიყვარს, მაგრამ შენთვის საყვარელი ბოსტნეულის და ხილის გარდა, ძალიან კარგი იქნება, *თუკი მათ შორის განალაგებ კვლებს*

არა უმცირეს თერთმეტი მეტრის სიგრძის და ოთხმოცდაათი სანტიმეტრის დიამეტრისას და ამ კვლებზე დარგავ მცენარეთა ნერგებს, მაგალითად მოცხარის, ჟოლოს ნერგებს. ყველა მხრიდან კარგი იქნებოდა თუნდაც ტაიგიდან ჩამოტანილი ერთი პატარა კედარის ნერგის, ბალახების და ყვავილების დარგვა. და, სასურველია, რათა ისინი ალებულნი იყვნენ არა ტაიგის განაპირას, არამედ სიღრმიდან.

– ადამიანებისთვის ამის გაკეთება ძალზედ რთული იქნება, ვალოდია მე, შევძლებ, მაგრამ ყველასთვის ვისურვებდი. ეს ვარიანტი,– ციმბირის სიღმიდან მოტანილი ნარგავების დარგვა,– ბევრ მათგანს არ გამოუვა ტაიგაში გზები არ არის, შეუძლებელია ტრანსპორტით სარგებლობა, თავად მე საკუთრივ, ბევრს ვერ წამოვიღებ, თანაც ხანგრძლივი ტრანსპორტირება იქნება საჭირო. ყველაფერი ეს არც თუ ცოტა ფინანსურ დანახარჯს მოიცავს. ჯამში, ციმბირიდან ჩამოტანილი მცენარეების ღირებულება გაცილებით მეტი დაჯდება იმათზე, რომლებიც სანერგეებში გამოჰყვან და პირდაპირ სანერგედან ან შორიახლოს იყიდება. იცი, ასეთი გამოთქმაც კი არსებობს: „ბაღდადს ვირი კიტრად ღირდა, აქლემი კი საგზოლად უნდოდაო.“ ამასთან, ამიხსენი, რა საჭიროა მცენარეთა ტაიგის სიღრმიდან ალება, თუკი მათი ამოთხრა ადგილობრივ ტყეშია შესაძლებელი ან შეძენა უახლოეს სანერგეში?

– მაგრამ ეს, სხვადასხვა მცენარეები იქნება მამა. შენ ხომ თავად ჰყვებოდი, რომ მაგალითად არყა სოკოები, რომლებიც აქ იზრდებიან და რომელთა ჭამა უმადაც შეიძლება, მნიშვნელოვნად განსხვავდება არყა სოკოსგან, რომელიც რუსეთის იმ ზოლში იზრდება, რომელსაც შენ ცენტრალურს უწოდებ. ასევე განსხვავდება მოცვი. მამა, ასევე, განსხვავებულია მოცხარის, ჟოლოს ნაყოფები. საკუთარ წიგნებში, შენ თავადვე წერდი მამა, რომ მეცნიერებიც აღნიშნავენ ამას, მაგალითად აკადემიკოსი პალლასი.

– მითხარი ვალოდია, გემოვნებითი ხარისხი,– ეს ერთადერთი მიზეზია, რატომაც უნდა დარგო ტაიგის სიღრმიდან მცენარეები?

– მართო ეს არაა ერთადერთი, მამა. ტაიგურ მცენარეებს არ აქვთ მიღებული ანტიგონური ინფორმაცია იმ სამყაროდან, სადაც შენ გიწევს ცხოვრება. ისინი, პერიმეტრზე დარგულები, არ გაატარებენ მას ადგილ-მამულის ტერიტორიაზე. ადგილობრივი მცენარეები, რომელთაც რაიონიზირებულს უწოდებენ, დიდი ხარისხით შეერწყნენ მას და გაატარებენ. და, ამ ინფორმაციისთვის არანაირ წინაღობას არ წარმოადგენენ განსაკუთრებით ის მცენარეები, რომლებიც თესლებს არ იძლევიან.

– ვიცი ასეთები. ისინი გენმოდიფიცირებულებად იწოდებიან.

– მამა, *მნიშვნელოვანია, რათა ადგილ-მამულის პერიმეტრმა როცა იგი შენ სხვა ადგილზე გადაგიყვანს,– შესძლოს რომ შენთვის არასაჭირო ინფორმაცია არ შემოუშვას.*

მე, შვილის ნათქვამის აზრს ვერ ჩავწვდი და კითხვა შევუბრუნე:

– რომელ სხვა ადგილზე? როგორ შეუძლია მას გადაყვანა?

ვალოდია პასუხის გაცემა ვერ მოასწრო. რადგან, ანასტასია ძლივს ფარავდა მღელვარებას და ჩვენს საუბარში ჩაერთო. მას უთხრა:

– ძალიან კარგად მოიფიქრე შენ შვილო. ძალზედ მნიშვნელოვანია დადებითი ემოციების კონცენტრირება ადგილ-მამულში. და, შესასვლელთან ფეხები გაიწმინდა, რათა მასში უარყოფითი ენერგია არ შეეტანა.

წინაპარ ამოცნობით აბლებული სისხლი

წინასტასიამ ხელი ხელში ჩამკიდა. მე, მისი ხელისგულების სასიამოვნო სითბო შევიგრძენი. ასევე ვიგრძენი, თუ როგორ ძლიერ ღელავდა ის. მის სახეს შევხედე. ანასტასია, ადგილ-მამულის მაკეტის ცენტრს გაჰყურებდა. მეც ცენტრისკენ გავიხედე. არაფერი განსაკუთრებული. ცენტრში განლაგებულმა რაღაც თეთრმა ჩხირებმა მიიქცია ანასტასიას ყურადღება.

– მომიყევი მე, ჩემო ბიჭო, რას აღნიშნავს ადგილ-მამულის ცენტრში განთავსებული თეთრი წრე.

– იგი, პატარა მრგვალ სათბურს აღნიშნავს,– დავიწყე შვილის მაგივრად ახსნა. ჩვენ ასე შევთანხმდით, მე და ვალოდია. თეთრი ჩხირები ჩვენთან, რომელიღაც გამჭვირვალე ნივთს აღნიშნავს. მაგალითად,– მინას, პოლიკარბონატს ან პოლიეთილენის აპკს. ჩვენ, დიდხანს ვერსად ვერ შევძელით სათბურის განთავსება. იგი არაფერს არ ეხამებოდა. ახლა კი, როცა ვალოდია სათბური განათავსა ადგილ-მამულის მთელი პერიმეტრის გასწვრივ, მე ძალიან მომწონს. აქ სათბურიც, ღობეც და სხვადასხვა დამხმარე სათავსოებიც ერთდროულადაა მოწყობილი. და, ისიც, რომ ვალოდია პატარა მრგვალი სათბური ცენტრშიც განათავსა,– მე ესეც მომწონს.. ახლა იგი სწორ ადგილზეა. ახლა იგი კარგად ესადაგება ადგილ-მამულის მთელს პერიმეტრს.

– ვფიქრობ, ცენტრში სათბური არ არის, ვლადიმირ,– მღელვარება არ განელვებია ისე,– ჩურჩულით მიპასუხა ანასტასიამ.

ვალოდია გაიგონა მისი ნათქვამი, მაგრამ მე მომმართა და მშვიდად წარმოსთქვა:

– დედა მართალია, ადგილ-მამულის ცენტრში თეთრი ჩხირები არ აღნიშნავს სათბურს.

– მაშ, რას აღნიშნავენ ისინი?– ვკითხე ჩემს ვაჟს.

– ადგილ-მამულის ცენტრში მე, მამა, სარკისებრი წყლის წრე განვათავსე.

– სარკე, თუ რა?– კითხვა შევუბრუნე მას.

– ასეც შეიძლება ითქვას. სარკე, – სარკისებრი წყლით. მშვიდად მიპასუხა ვალოდია.

– მერე რა, ორიგინალურიც კია. ადგილ-მამულის ცენტრში პატარა ამაღლებულზე განთავსებულია მრგვალი სარკე. მასში ღრუბლები აირეკლება. მზე და მთვარემ დაე, საკუთარ თავს ეკეკლუცონ. მზის სხივებიც მთელს პერიმეტზე ალაპლაპდება. არც ერთ ლანდშაფტურ დიზაინში მსგავსი რამ არ არის. მე კი, ისინი ნამდვილად ბევრი მაქვს ნანახი. ძალბედ ორიგინალურია.

– სარკის გარეშემო ჩარჭობილია წითელი ფოთლები, რას აღნიშნავენ ისინი ვალოდია? – სწრაფად ალაპარაკდა ანასტასია.

– ეს ცეცხლი ანთია, დედა.

– რისგან წარმოიქმნება ცეცხლი?

– ნავთობისგან და აირისგან, დედა.

ასეთი პასუხის შემდგომაც ოდნავ მომიჭირა ხელი ანასტასიამ და მორიგი კითხვა დაუსვა საკუთარ ვაჟს:

– მათ ნება დაგრთეს თავიანთი სისხლი აგენტო, ვლადიმირ?

– დიახ, ჩვენი წინაპარი მშობლების სულებმა დაგვრთეს ნება თავიანთი დედამიწისეული სისხლის ანთების, დედა. თუკი ეს მათ არ ენდომებოდათ, მაშინ ჩემში არც მომავიქრებოდა მოვიქრებული.

– იქნება და, გეყოფათ ადამიანის ყურადრების გადატანა მნიშვნელოვანი საქმეებისგან? – მოულოდნელად შეგვეხმინა ანასტასიას ბაბუა. რომლის ხმაშიც იგრძნობოდა მღელვარება. – შენ, ჯერ ხომ არ დაგისრულებია ადგილ-მამულის მაკეტი, ვალოდია?

– მე, ჯერ არ დამისრულებია იგი, პაპუ.

– მაშ, დაასრულე. და, დაე შენ ნურავინ შეგიშლის ხელს.

– ჰო, დაასრულე ვალოდია, ჩვენ ჯერ-ჯერობით გვერდზე გავალთ, – დაამატა ანასტასიამ და საგვარეულო მამულის უჩვეულო პროექტს მომამორა და გვერდზე გამიყვანა. მერე ვკითხე:

– ანასტასია, მე ვგრძნობ, რომ შენ რაღაცნაირად ღელავ, ეს ასეა?

– დიახ, ვლადიმირ, ვღელავ. ბევრი რამ, რასაც ჩვენი ვაჟი აკეთებს ამ დრო-ჟამში არ არსებობს დედამიწაზე. მასზე ინფორმაციაც არ არის მთელს სამყაროში. ის, რაც მან ადგილ მამულის ცენტრში შექმნა, შენ ლამაზად და ორიგინალურად შერაცხე. მაგრამ არა მარტო ეს სიტყვებია შექმნილის მახასიათებელი. კონსტრუქცია, რომელზეც ჩვენ გველაპარაკა ვალოდია, – ეს ხელსაწყოა. არნახული სიმძლავრის ხელსაწყოა შემადგენელი ნაწილი, ბიოლოგიური მექანიზმი. მე ამას ვგრძნობ, მაგრამ არ ძალმიძს მისი მახასიათებელი ზუსტი სიტყვის შერჩევა. შესაძლოა ასეთი სიტყვა ჯერ არც არსებობს. ამ მოწყობილობის არნახულ შესაძლებლობებზე, მხოლოდ ვარაუდი თუ შეიძლება. მაგრამ შენ ნუ ამაჩქარებ მე, თუ შეიძ-

ლეზა ვლადიმირ, მომეცი ნანახის თანდათან გაცნობიერების საშუალება.

დედამიწისეული სიგიჟივასიის პირველი საჩუქარი

ქვევარაუდობდი, რომ ცალკეულიც და ყველა ერთად აღებული დეტალიც, ადგილ-მამულის პროექტში საკუთრივ ერთიან მთლიანს წარმოადგენს. შესაძლოა იგი, ცნობიერებისთვის ჯერ წარმოუდგენელი ბიოლოგიური ხელსაწყო, მექანიზმი ან კიდევ რაღაცაა. საჭიროა ფიქრი, საჭიროა გამოცნობა. შენი ჰექტარის წაგრძელებული ოვალი შემოვლებულია თიხაშელისილი კიდეებიანი მიწაყრილით. იგი ზემოდან დაფარულია რაღაცნაირი გამჭვირვალე მატერიით. შიგნით სხვადასხვა მცენარეებით. მათში ეტყობა რაღაც მნიშვნელოვანი უნდა იყოს.

– ვალოდია ამბობდა, მცენარეები შეიძლება ჩვეულებრივნი იყვნენ, მაგალითად ბოსტნეული, პომიდორი, კიტრი, სხვადასხვა მწვანილი. საერთოდ ყველაფერი რაც ადამიანს საკვებად სურს რომ გამოიყენოსო. მაგრამ, არა უმეტეს თერთმეტი მეტრი სიგრძის და ოთხმოცდაათი სანტიმეტრი დიამეტრის კვლების გაყვანაა საჭიროო. კვლებზე უნდა ჩარგო მცენარეები ტაიგის სიღრმიდანო, იმიტომ, რომ ისინი არ გაატარებენ ანტიგონის ინფორმაციასო. ასე სთქვა მან.

– დიახ, არ გაატარებენ. ამგვარი სახის პერიმეტრი, – გარსს წარმოადგენს.

– რის გარსს?

– ყოველივეს გარსს, რაც პერიმეტრის შიგნით იქნება განთავსებული, რომელშიც ჩართულია ყველა აუცილებელი ნაგებობა, ადამიანის საცხოვრისიდან დაწყებული სამეურნეო ნაგებობებით დამთავრებული, სათბური, რომელიც ლამაზად და რაციონალურად გამოიყურება, რამოდენიმე წლის შემდგომ მის თავზე გამჭვირვალე თალის არსებობა აღარ იქნება საჭირო. ძირითად სახედ დარჩება ის, რაც მის ქვეშ გამყარდება და გაიზრდება. ჩვენი შვილი, რაღაც უჩვეულო მიზანს მიჰყვებოდა. მან ადგილ-მამულის სიგრცე მავნებლობის მატარებელი ანტისამყაროს ანტიგონის ზემოქმედების ასაცილებლად ყველაზე მძლავრი ღობით შემოზღუდა, როგორიც შესაძლებელია, რომ თავად წარმოიდგინო. ამ ღობეში ყველაზე მნიშვნელოვან როლს თიხიანი კედლები და გამჭვირვალე თალი კი არ ასრულებს, არამედ ნაგებობის შიგნით გაშენებული მცენარეები. ისინი ფსიქოლოგიურ ზემოქმედებას თავისთავად მოახდენენ და უშუალოდ შენ დაგეხმარებიან გააწონასწორო შენში ურთიერთ საპირისპირო ძალები.

– რა სახით შეუძლიათ მათ ჩემში ურთიერთ საპირისპირო ძალები გააწონასწორონ? ეს, რაღაცნაირი მისტიკა ან მაგიაა.

– არანაირი მისტიკა და მაგია აქ არ არის, ვლადიმირ, უფრო მეცნიერებაა, რომელიც თქვენთან ფსიქოლოგიად იწოდება. თავად წარმოიდგინე აბა. შენ უახლოვდები შენს ადგილ-მამულს. შორიდან ხედავ სახლის თეთრ კედლებს შენი ბავშვობიდან და ეს მაშინვე იწვევს შენში დადებით ემოციებს. შემდეგ შენ გადმოდიხარ მანქანიდან და იშენდ ფეხებს, კიდევ ერთხელ აზრობრივად იშენდ და იცილებ შენგან ნეგატიურ ინფორმაციას. შენს წინაშე ილება ჭიშკარი და შენს მზერას მოიცავს შენი საგვარეულო ადგილ-მამულის ცოცხალი სივრცის დიდებულება, რომლითაც არასდროს არ წყდება არც განცვიფრება და არც ალტაცება. იგი, არაცოცხალი სურათის მაგალითი კი არ არის, არამედ ყოველთვის სხვადასხვაგვარი იქნება. გაშლილი ახალი ყვავილები კვლებზე და ხეებზე, შუქის ახალი ათინათი ან ნიავის მობერვისგან ყვავილთა რხევა, ყოველთვის გხიზლავდეს იქნება შენ. შემდეგ შენ, მოგესურვება შეხედვა, თუ რა ხდება გარს შემოვლებულ ღობეში და შენ შეხვალ მასში. მისი მშვენიერი ცოცხალი მრავალსახეობა და ეთერები სრულიად ჩამოგაშორებენ ანტისამყაროს ნეგატიური ინფორმაციის ზეგავლენისგან.

– ჰო, ნამდვილად მაგარია. ადგილ-მამული ასევეპირადი ფსიქოლოგის როლს შეასრულებს და თანაც ძალზედ ეფექტურს. შენ მართალი ხარ ანასტასია, ყოველთვის, როცა კი სამი-ოთხდღიანი განშორების შემდეგ ვბრუნდები ჩემს ქალაქგარეთა სახლში, ყოველთვის მაინტერესებს ვნახო, ბაღში, კვლებზე და სათბურში რა შეიცვალა.

ადგილ-მამული კი, რომელზეც შენ საუბრობ, არც კი შეიძლება ქალაქგარეთა სახლს შეედაროს. იგი, რასაკვირველია, ბევრად უფრო ეფექტურია. მარტო ის ერთი ფრინველი, ტბორის გვერდით რომაა,– რად ღირს. ასეთი რამის მოფიქრება არ გინდოდა! ყველაფერი ჩვეულებრივი აზანოთი დაიწყო, დამთავრდა კი,– დიდებული და ფუნქციონალური ქანდაკებით. ახლა უკვე მესმის,– ისიც ასევე, ძლიერ ფსიქოლოგიურ ზემოქმედებას მოახდენს.

– რასაკვირველია, ვლადიმირ, ნამდვილად. თანაც, როგორც კი შენი სახლის ზღურბლს გადააბიჯებ, ფრინველი შეგეგებება. ხოლო, როცა მასში ცეცხლს დაანთებ და შიგნით შეხვალ, სულსაც გაგითბობს და სხეულსაც.

– მითხარი ანასტასია, შენ ასე რატომ გაფაციცდი თუ დაფრთხი, როცა ვალოდიამ ადგილ-მამულის ცენტრში მყოფ სარკისებრ ნაგებობაზე დაიწოთხრობა?

– შენი ბავშვობიდან თეთრი ხატას კედლები, პერიმეტრის გასწვრივ სათბური,– შიგნით ცოცხალი ორგანიზმებით, მიწისგან გამოძერწილი ფრინველი,– ანთებული გულით, რომელიც ადამიანის ცაში ატაცებას ესწრაფვის... შესაძლოა, იგი უფრო მეტად სრულჰყოფილი ანალოგია... სარკე ცენტრში, ციურ მნათობთა ამრეკლავი....

ანასტასია წამოდგა და სიტყვები გარკვევით წარმოსთქვა, როგორც ყო-

ველთვის აკეთებდა, როცა მნიშვნელოვანზე საუბრობდა:

– ჩვენმა ვაჟმა ვლადიმირ შეჰქმნა მაკეტი... მან ბიოლოგიური საპლანეტა-თაშორისო ხომალდი ააგო.

– რაა?!, – გავოცდი მე, – შენ დარწმუნებული ხარ ანასტასია?

– დიახ. მე, დარწმუნებული ვარ. შესაძლოა, მისთვის სახელის წოდება სხვაგვარი სიტყვითაა აუცილებელი, მაგრამ ეს სიტყვა ჩემთვის ჯერ არ არის ცნობილი. თუმცა მე დარწმუნებული ვარ, ფუნქციონალური დანიშნულება იმისი, რაც ჩვენ ვნახეთ, – სივრცის ტელეპორტაციაა, – ამ სივრცეში მყოფი ადამიანებითა და იმ ყველაფრით რაც შიგნითაა მოთავსებული.

ადამიანს, რომელიც ააგებს საგვარეულო მამულს, ამ პროექტის ელემენტების გამოყენებით, უეჭველად შეუძლია მოაწყოს საკუთარი სამყარო სხვა პლანეტაზე და ეს სამყარო იქნება მშვენიერი.

ადგილ-მამულის ცენტრში განთავსებულია ხელსაწყოს ნაწილი, რისი მეშვეობითაც შეიძლება ტრანსფორმირება (ფსიქოტელეპორტირება, გადაადგილება) სივრცისა, – ყველა მისი შემადგენლით სხვა პლანეტებზე და სხვა სამყაროებში. ნაწილი... აბა სად... მე მივხვდი, ვლადიმირ. ჩვენს წინაშეა მშვენიერი საგვარეულო ადგილ-მამულის და ამავდროულად სრულყოფილი საპლანეტაშორისო ხომალდის მაკეტი. მას, აზრ-ფიქრის სიჩქარით გადაადგილების უნარი აქვს. მიაღწიოს მყისიერად მთვარეს, მარსს ან იუპიტერს.

მანძილს მისთვის საერთოდ არ აქვს მნიშვნელობა. მანძილს ერთი მეტრისას და მანძილს მილიონი სინათლის წლისას იგი ლახავს(ძლევს) ერთი და იმავე დროში. მას უნარი აქვს გადაიტანოს ადამიანები მზის სისტემის ნებისმიერ პლანეტაზე და ამ სისტემის საზღვრებს მიღმაც.

– მაგრამ, ანასტასია, მეცნიერებმა დაამტკიცეს, სხვა პლანეტებზე, ყოველ შემთხვევაში, უახლოესებში, – სიცოცხლე არ არისო.

– ჰოდა, აბა მაშ, მე რას ვამბობ ვლადიმირ, – სივრცის ტელეპორტირება მეთქი მთელი მისი შემადგენლობით, სამკვიდრებლის ჩათვლით, ამ სივრცეში არსებული ყოველი ცოცხალი არსებით. სხვა სიტყვებით, – ეს ადგილ-მამული შესაძლებელია გადატანილ იქნას, უფრო ზუსტად რომ ითქვას, მოცემული ადგილ-მამული კოპირებულ იქნას და განთავსებულ იქნას სხვა პლანეტაზე.

– აბა ადამიანები, ადგილ-მამულში მცხოვრებნი, ასევე გადაადგილებულნი იქნებიან სხვა პლანეტაზე?

– მათ შორის ადამიანებიც, თუკი ისინი ადგილ-მამულის გადატანის მომენტში იქ იმყოფებოდნენ იქნება.

– თუკი სხვა პლანეტაზე არ იქნება ნაყოფიერი ნიადაგი, იქნება სამასი გრადუსი სიცხე ან მინუს ასი გრადუსი სიცივე?

– როცა სივრცე ტელეპორტირდება, პლანეტაზე აფეთქების მსგავსი რამ ხდება, რისი შედეგიც წარმოადგენს ახალი სივრცის არსებობის უზრუნველყოფას.

სივრცის ტილდპორტალი

ღ აუჯერებელი ინფორმაციაა, ანასტასია. დაჯერებაც კი ძნელია, რომ ადამიანისთვის არსებობს ასეთი შესაძლებლობები. იქნებ შენ ცდები შენს ვარაუდში?

– ეს უკვე ვარაუდი არ არის და მე არც ერთი ბეწოთი არ ვცდები. ადრე არ იყო ეს ინფორმაცია სამყაროში. ახლა იგი გაჩნდა. მაგრამ მთავარია, ამ ინფორმაციას კაცობრიობის პირველი ცივილიზაციის ნატამალიც მიიღებს, რომელიც ჩემშია და შენშიცაა, რომელიც ასევე არსებობს თითოეულ ადამიანშიც.

– იცი ანასტასია, მე მხოლოდ ახლა ვიწყებ მიხვედრას, რაოდენ გრანდიოზულია სამყაროსეული კანონის ეს სამი სიტყვა: **სამკვიდრებელი გარემოს სრულყოფა.**

გამოდის ადამიანს შეუძლია გარემოს ისეთი ხარისხით სრულყოფა, რომ ღმერთი გახდეს. გადანაცვლებული სხვა, ჯერ კიდევ დაუსახლებელ პლანეტაზე, ადამიანი ხომ შეჰქმნის იქ სიცოცხლეს, როგორც ღმერთმა შეჰქმნა დედამიწაზე.

– **ადამიანი, ვლადიმირ, ღმერთი ვერასდროს გახდება. ყოველი ადამიანი ძეა და ასული მისი. და, ღმერთმა, შემქმნელმა და მშობელმა მოისურვა, რომ შვილები მასზე სრულყოფილნი ყოფილიყვნენ და ისინი იქნებიან კიდევ ასეთები,– იქნებიან! თავის თავში ანტიგონის და გონის გაწონასწორებით.**

– აი, ეს არის ზუსტად, ნამდვილი სამეცნიერო პროგრესი. იგი კაცობრიობისთვის ახალ ერას გახსნის,– გაისმა ჩვენთვის შეუმჩნევლად მოახლოებული ბაბუას ხმა.

მისი ბაბუა, ჭადარა, მაგრამ მხრებში ლარივით გამართული ბერიკაცი, კვერთხზე დაყრდნობილი იდგა და ჩაფიქრებული გასცქეროდა ტაიგური ტბის სანაპიროს.

– ბაბულიკო, შენ ვალოდიას პროექტზე ამბობ?– ჰკითხა ბაბუას ანასტასიამ.

– აბა, განა აქ, რაღა საუბარია საჭირო,– როცა გონის გაცისკროვანება დგება. მესიის სწავლებები, ათასწლეულებში მცხოვრებმა მეცნიერ-სწავლულმა ქალებმა თუ კაცებმა, მნიშვნელობა არ აქვს,– უთავბოლო ლულულულად გადააქციეს. მან, დედამიწაზე მცხოვრებ ადამიანებს შესაძლებლობები უჩვენა. მან ახალი ადამიანის ხატ-სახე შეჰქმნა, ან ვინც ღვთის ძედ იწოდებოდა ის დააბრუნა,– როგორც ღმერთი,– უნარის მქონე უსიცოცხლო პლანეტებზე,– დედამიწაზე უფრო მშვენიერი სიცოცხლის შექმნის.

– მსგავს რამეს ძნელად თუ დაიჯერებენ ადამიანები,– ვუთხარი მე ბაბუას.

– მერედა, ნუ დაიჯერებს ვიღაც. რაა მერე აქედან? ურწმუნობა თავისი ძალმოსილებისას ურწმუნოს რას დაუტოვებს? დაბადებას? დიახ! მაგრამ რისთვის? თუკი შემდგომი სიცოცხლე უაზროა.– სიკვდილია. შემდეგ კვლავ ისმება კითხვა:– რისთვისღა იბადება?

უამრავი სწავლებები არსებობდა მილიონობით წლების მანძილზე. ყოველივე, მხოლოდ ერთი რამისთვის,– კაცობრიობას ვიღაცისგან რაღაცის მოლოდინი რომ ჰქონოდა. იგივე ელოდა. ჰოდა, ჩარაზა საკუთარი აზრ-ფიქრი და გონი. არც უფიქრდებოდა და არც იაზრებდა ადამიანების თავზე სამყარო,– რატომ და რისთვის ანათებდა ვარსკვლავებს.

– და, მერე ახლა? ჩვენი ვაჟი მესია გახდება?– სიმწრით წარმოსთქვა ანასტასიამ.– პატივმოყვარეობისთვის გამკვლავება ძნელი იქნება მისთვის. თანაც ანტიგონიც გაესწრაფება მის მოსაძებნად.

ყველანი გავჩუმდით და რატომღაც ერთდროულად მივბრუნდით ადგილ-მამულის მაკეტისკენ. ვალოდია, თავისი თვითდაჯერებული და ამავდროულად დინჯი ნაბიჯებით ჩვენსკენ მოემართებოდა. მას,– ხელში ატატებული ნასტენკა მოჰყვდა. ის, პატარა ხელებით კისერზე ჩამოჰკიდებოდა და მას ღაწვით-ღაწვზე მიჰჰკვროდა. ვალოდია ჩვენგან რამოდენიმე ნაბიჯზე შეჩერდა, ნასტენკა მიწაზე ჩამოსვა, ყველას თავი დაგვიკრა და ალაპარაკდა:

– დედა, ნუ ღელავ შენ. ვიცი მე დედა, თუკი მესია დავდგები, ადამიანები საკუთარ აზრ-ფიქრს იმედით ჩემსკენ მომართავენ. ეს კი ნიშნავს, რომ საკუთარ აზრ-ფიქრს თანაქმნადობისკენ სრულად არ მიმართავენ.

– რისი გაკეთება გადაწყვიტე შენ, ვალოდია?– ჰკითხა საკუთარ ვაჟს ანასტასიამ.

– ჩემთვის წასვლაა საჭირო. მე, ხალხის მასაში,– შეუმჩნევლად გავერევი დედა.

ამ სიტყვების შემდგომ ვალოდიამ ყოველ ჩვენთაგანს რიგ-რიგობით ჩაგვხედა თვალებში. მე აზრ-ფიქრმა გამკრა, რომ ის, მოემზადა სამუდამოდ წასასვლელად. და, როცა მე შემხედა მან, მაშინ ვუთხარი:

– გმადლობ შენ, შვილო, უჩვეულო საგვარეულო ადგილ-მამულის არაჩვეულებრივი პროექტისთვის. იგი ყველაზე საუკეთესო საჩუქარი იქნება ჩემს სამოც წლისთავთან დაკავშირებით. და, საერთოდ ყველაზე საუკეთესო საჩუქარია, სამოცი ნაცხოვრები წლის მანძილზე.

– მამა, ეს პროექტი არა მარტო შენთვისაა საჩუქარი. მე მას შენი წიგნების ყველა მკითხველს ვჩუქნი და იქიდან აიღონ ყველაფერი ის, რაც მოესურვებათ.

– დაე, იყოს ყველასთვის. აგრეთვე, მათ შორის ჩემთვისაც.

– შენ კი, მამა, მსურს, რომ – ცალკე საჩუქარი გაგიკეთო.

ამ სიტყვების წარმოთქმისას ვალოდიამ ხელი ჩაიყო უბეში, იქიდან რაღაც აიღო და გამომიწოდა. მე შევყურებდი, როგორ ნელა და ფრთხილად გამოშალა მან თითები. ის, ხელზე დადებულ საჩუქარს ხსნიდა. მაგრამ, როცა ვალოდიამ თითები გაშალა, მის ხელისგულზე არაფერი სჩანდა. მე ბაბუას გავხედე, მერე ანასტასიას, მათი მეშვეობით ვცდილობდი მიხვედრას, თუ რას ნიშნავდა ჩემი ვაჟის მოძრაობა და როგორი რეაქცია უნდა მქონოდა ამაზე, მაგრამ ისინი სდუმდნენ.

– აილე მამა ჩემი შენდამი საჩუქარი, – გაიმეორა ვალოდიამ.

მე გაუნძრევლად დგომას ვაგრძელებდი, რადგან არ მესმოდა, როგორ შეიძლებოდა ამელი ის, რასაც ვერ ვხედავდი. მოულოდნელად ნასტენკა მოვიდა ჩემთან, მიმიყვანა ვალოდიასთან. მივედი თუ არა ჩემს ვაჟთან, მე მისი ხელისკენ ჩემი ხელი გავიწოდე და მან ფრთხილად, რაღაც უხილავი დადო ჩემს ხელისგულზე.

ის უხილავი, ფეთქავდა და ოდნავ ხელს მითბობდა. ხელი მოვკუმშე და საჩუქარი მეც პერანგის ქვეშ, – უბეში ჩავიდე, იქ, სადაც ვალოდიას ჰქონდა იგი. მთელს ტანზე ნაზმა და უჩვეულო სითბომ დამიარა.

ის შენს სახლში იცოცხლებს მამა, და, როცა ადგილ-მამულის პერიმეტრს ააგებ, სთხოვე მას, – შეავსოს ადგილ-მამული.

ვალოდიამ ყველას მდაბლად დაუკრა თავი, შებრუნდა და დინჯი, თვითდაჯერებული მტკიცე ნაბიჯით გაგვშორდა. მერე, მოულოდნელად ბუჩქებს მიღმა გაჰქრა, თუ სივრცეში გაიქნა. ყველანი ჩვენ, მაშინაც მოჯადოებულებივით ვიდექით, როცა თითოეულ ჩვენთაგანს თვალებში გვიცქერდა და მაშინაც როცა გვშორდებოდა, ჩვენ, მხოლოდ უხმოდ, დუმილით კვალდაკვალ გავცქეროდით მას. მერე მე ვთქვი:

– ანასტასია, მე ისეთი შთაბეჭდილება შემექმნა, რომ ჩვენი ვაჟი სამუდამოდ წავიდა ჩვენგან.

არ გამიგონია არანაირი პასუხი და მე შევბრუნდი ანასტასიასკენ. ის, იმ მხარეს იცქირებოდა, საითაც ვალოდია წავიდა. მისი სხეული კანკალებდა. ქვედა ტუჩიდან წვრილ ნაკადად ალისფერი სისხლი მოწვეთავდა.

მან როგორც სჩანს ტუჩი მოიკვნია, რათა არ ეყვირა. მე მივხვდი. როგორც ეტობა ანტიგონი ინადირებს ჩვენს ვაჟზე, ისევე, როგორც ანასტასიაზე და ჩემზე. *მე, დავინახე მუშტად როგორ შეკრა ანასტასიამ თითები. ტაიგა გაირინდა. სივრცეს, რაღაც უხილავი ბგერა ავსებდა, გუგუნის მსგავსი, რაღაც უზარმაზარისგან გამომავალი. შთაბეჭდილება იქმნებოდა, რომ უზარმაზარი სივრცე იკუმშება და გაშლისას შეუძლია ყოველივე აღგავოს პირისაგან მიწისა.*

მე, მსგავსი მოვლენის მოწმე უკვე ვიყავი, ანასტასიას დაუფლებას მისი ნების გარეშე რომ ვლამობდი და გონება დავკარგე. და, მაშინაც, როცა ჯოხის დარტყმა მსურდა მისთვის, იმიტომ, რომ არ მთანხმდებოდა ჩემთან აღსაზრდელად ვაჟის გატანებას. ყოველთვის როცა ეს გუგუნე იწყებოდა, ანასტასია ხელს მაღლა ისე სწევდა, თითქოს მას მისალმების ნიშნად ვიღაცას უქნევდა. და, ყველაფერი მშვიდდებოდა და გუგუნიც ცხრებოდა. მაგრამ ამჯერად ბგერა სულ უფრო და უფრო ძლიერდებოდა, ანასტასია კი ხელს მაღლა არ სწევდა. და, მართალი გითხრათ, არც მე მსურდა, რომ მას იგი აეწია. პირიქით, მსურდა, რომ ამ უხილავს და მძლავრს ისე დაეგრუხუნებინა, რომ აღეგავა პირისაგან მიწისა მასზე მოგროვილი მთელი ჭუჭყი.

მაგრამ, ანასტასიამ ხელი ასწია. სივრცემ დამშვიდება იწყო.

– ტაიგური მდელოდან წასვლის წინ, მე კვლავ ტბის ნაპირზე მივედი. მარტო ვიდექი და დავცქეროდი ადგილ-მამულის მაკეტს, ჩემი ვაჟის შექმნილს და ცხადად წარმოვიდგინე იგი, ჩემს ჰექტარზე, რომელიც ჯერ შამბითაა დაფარული. აი, მიგუხლოვდი ჩემი მანქანით. ვხედავ ორ თეთრ კედელს და ფანჯარას, ჩემი ბედნიერი ბავშვობიდან. ავტომატურად გაიხსნა კარიბჭე, და გადამიშალა შიდა მოწყობილობის ცოცხალი სურათი. მე, შევდივარ სახლის შესასვლელში. სდექ! რას ვაკეთებ ამას მე? მანქანის ღმუილით ვთელავ მთელს სიდიადეს! ჩემს სახლს! უკან!

მე მანქანას შესასვლელთან ვტოვებ. იხსნება ჭიშკარი, მე ვიწმინდავ ფეხსაცმელს, ვცდილობ ლანჩიდან ჩამოვბერტყო სხვაგვარი სამყაროს ჭუჭყი. შემდეგ ვიხდი ფეხსაცმელს, ვტოვებ მას შესასვლელთან და მივაბიჯებ ფეხშიშველი საკუთარ მშვენიერ სამყაროში ტბორისკენ. სადაც გედები დაცურავენ. გვერდით დარბიან ძალღი და კატა. შორს, კუთხიდან საღმის ნიშნად მამალი ყივის. მეორე კუთხიდან თხა კიკინებს. ტბორთან, ქვიშაზე ჩემი მოთები და ბადიშები აგებენ მაკეტებს საკუთარი საგვარეულო მამულისთვის. და, არაჩვეულებრივი სილამაზის, ჩემთვის ძვირფასი ქალი გამოდის ბაღიდან. მიღიმის მე და სალმად ხელს მიქნევს.

როცა მოსაღამოვდება, ცაზე დაიწყებენ გამოჩენას ვარსკვლავები, აკი-აფდებიან სასიხარულო ნათებით ოვალური ადგილ მამულის ყველა ფანჯრები. სათბურში აციმციმდებიან ჩირაღდნები, დაანახებენ ვარსკვლავებს მასში გახარებულ ცოცხალ დიდებულებას. ვარსკვლავები იფიქრებ-

ენ:– „იქ დედამიწაზე უჩვეულო ნათებით ბრწყინავს ძალზედ პაწაწკინტელა წერტილი, ზომით სულ რაღაც ერთი ჰექტარი, მაგრამ მისი ნათება გვეაღერება ჩვენ.“ ვარსკვლავებმა ჯერ არ უწყიან, რომ სულ მალე ასეთი წერტილები დედამიწაზე სულ უფრო მეტი და მეტი იქნება. და, მთელი დედამიწა აკიაფდება მაღლიანი ნათელით და მიუალერსებს მათ სამყაროსეული სივრცეები.

მე, მტკიცედ გადავწყვიტე, ჩემი ვაჟის მიერ შექმნილი ადგილმამულის მაკეტი რეალობად მექცია. და, შესაძლოა კარგიცაა, უნაყოფო ნიადაგიანი ჰექტარი გაზაფხულზე დიდხანს გაუმდინარე წყლით რომ შემხვდა. ჰოდა, ავდგები და გავხდი მის ნიადაგს ნაყოფიერს, ისეთს, რომელზეც ბაღში აყვავდებიან ხეები და გაიფურჩქნებიან ყვავილები. სრულყოფილს გავხდი ამ ადგილზე სამკვიდრებელ გარემოს.

მეორელი კაპისადმი

მ ამარჯობა ვალოდია.

არ ვიცი, ახლა სად ხარ შენ, ამიტომაც გადავწყვიტე, რომ წერილი წიგნის მეშვეობით მოგწერო. ხანდახან გწერ წერილებს, მაგრამ წარმოდგენა არ მაქვს სად გამოგიგზავნო ისინი. წიგნში გამოქვეყნებულს კი, ვფიქრობ, რომ წაიკითხავ. წიგნი ბევრ ქვეყანაში ვრცელდება, იგი თითქმის ცოცხალია, თავად ნახულობს სხვადასხვა ეროვნების მკითხველ ადამიანებს და შესაძლოა შენც გიპოვნოს.

2009 წლის სექტემბერში, შენი პროექტის მიხედვით შევუდექი საგვარეულო ადგილ-მამულის გაშენებას. არ ვიცი იქ ვინ იცხოვრებს. შესაძლოა შენ მოისურვებ, ან ნასტენკა, როცა წამოიზრდება. მალე უნდა დადგეს დრო-ჟამი, როცა არ შეუშლიან ხელს ანტიგონის წარმომადგენლები ისეთებს, როგორებიც თქვენ ხართ. შესაძლოა ჩემი მოთები ან ბადიშები მოინდომებენ აქ ცხოვრებას. დადგა დრო და ჟამი, როცა მე მწვავედ ვიგრძენი აუცილებლობა იმისა, რომ რეალობაში განვახორციელო შენი შექმნილი პროექტი.

საკუთარი ჰექტარი მე ტრაქტორით დავხანი და მასზე საშემოდგომო ჭვავი დავთესე. ჭვავის მარცვალს ხნულში საკუთარი ხელით ვყრიდი და მეზობლებიც მეხმარებოდნენ. *ელსკავატორით მთელს პერიმეტრზე მიწაყრილი აღვმართე, – სიმაღლით ერთი მეტრი და სიგანით მეტრონახევარი.* თიხის კედლების გაკეთება ამ წელს ვერ მოესწრება. წვიმები დაიწყო და სიცივეებია. გაზაფხულზე დავიწყებ მათ აშენებას. მაგრამ რაც გაკეთდა, იმისგანაც სახე იცვალა ჩემმა ჰექტარმა. იგი ერთადერთია, რომელსაც მთელს პერიმეტრზე მიწაყრილი აქვს შემორაგული და ჭვავის თავთავი ამოვიდა უწინდელი სარეველების მაგივრად.

მე, მეჩვენება, რომ ჰექტარი უფრო ინდომებს მეზობელ ჰექტართა წინაშე.

აგრეთვე ამ წელსვე მოვასწარი ოცდაათ მეტრიანი დიამეტრის ტბორის ამოღება და გაზაფხულზე წყლით შეივსება იგი.

ასევე, სხვადასხვა ნაყოფის მომცემი ხის ნერგები შევიძინე. ჯერ-ჯერობით ისინი ჩემი ქალაქგარეთა სახლის ნაკვეთში ჩავრგე. შემდეგ შემოდგომაზე ვგეგმავ, რომ ისინი ადგილ-მამულში გადავრგო. ზამთარში მომიწევს გადაწყვეტა, თუ როგორ დავამზადო შენი ცეცხლოვანი ფრინველი. თიხისგან მისი გამოძერწვა ვფიქრობ განსაკუთრებული პრობლემა არ იქნება, მაგრამ მერე როგორ გამოვწვა, –ამაზე ვფიქრობ, წვიმამ რომ არ ჩამორეცხოს.

იგი სიმაღლით სამი მეტრია, გაშლილი ფრთების სიგრძე თორმეტი მეტრი გამოდის. მას ნაწილებად დახერხვა და ქარხანაში გამოწვა დასჭირდება, რის შემდეგაც ცეცხლოვანი ფრინველი ადგილ-მამულში ტბორის ნაპირზე კვლავ უნდა აეწყოს. *ან ჯერ თავიდან აგურის კარკასი უნდა გაკეთდეს და შემდეგ თიხით შეიღესო.*

მე, შენი ქმნილება მეგობრებს ვუჩვენე, უბრალოდ დავუხატე თიხის კაფსულა შიგნითა ცეცხლით. ავუხსენი როგორაა შესაძლებელი იქ სხულის გათბობა და მკურნალობა. ან უბრალოდ გარეთ მეგობრებთან ერთად ჯდომა ცეცხლის წინ, როგორც შენობაში ბუხართან. მათაც მოისურვებს თავისთან რაღაც ასეთის აგება. შენ წარმოგიდგენია, როგორ აღრფთოვანდებიან ისინი, როცა გაიგებენ, რომ ეს უბრალოდ მარტო კაფსულა კი არ არის, რომელშიც სხეულის გათბობა და მკურნალობაა შესაძლებელი, არამედ ასევე ლამაზი ფრინველია შიგნით ანთებული გულით.

როგორ შეძელი შენ ასეთი საოცრების შექმნა?

ანასტასია ვარაუდობს, რომ შენ დედამიწისეული პირველი ცივილიზაციის ადამიანები გეხმარებიან. თუკი ეს ასეა, მაშინ რატომაც არ უნდა დაეხმარონ სხვებს, ვინც შეუდგა საგვარეულო მამულების მშენებლობას? თუმცადა, კაცმა რომ თქვას, მეორეს მხრივ, რადგან შენ, შენი პროექტი ყველა მკითხველს აჩუქე, მაშ გამოდის, რომ ისინი ყველას დაეხმარნენ.

ანასტასია ასევე ამბობდა, ვალოდია, რომ შენი, საგვარეულო ადგილ-მამულის პროექტი, – ამავდროულად წარმოადგენს ბიოლოგიური საკლანეტათშორისო ხომალდის პროექტს, ადამიანის აზრ-ფიქრით მართულს, ხოლო ცენტრში სარკე, – ერთდროულად ნავიგატორიცაა და გამშვები ღილაკიც. ეს დიადი და მშვენიერი გზავნილია კაცობრიობისთვის იმ ცივილიზაციისგან, რომელიც თანამედროვე ადამიანებმა არ უწყეიან. სხვა პლანეტაზე მდებარეობენ ისინი თუ სხვა განზომილება-

ში, მნიშვნელობა არ აქვს. ისინი შევიდნენ ურთიერთობაში თანამედროვე ადამიანებთან, მათ შორის მატერიალური ენითაც. და, თანამედროვე ადამიანთა საზოგადოებრიობა, უდიადეს და უმშვენიერეს გარდასახვის ზღურბლთან დგას.

როცა ანასტასია ამას ამბობდა, მე კიდევ ვერ ვიგრძენი მისი სიტყვების მნიშვნელოვნება. მაგრამ მერე, გააზრებისას დამეუფლა რწმენა, რომ ის სრულიად მართალია. იცი, ვალოდია, საზოგადოებაში ძალიან ბევრს საუბრობენ ამო-ზე, სხვა პლანეტებიდან ჩამოსულებზე, არსებობს ნაირ ნაირი უამრავი ტრაქტატი, თითქოსდა დიდებული მასწავლებლის მიერ დაწერილი, მაგრამ სად არის მათგან კონკრეტული შედეგი?

არაფერი არ იცვლება, როგორც მიუყვებოდნენ ადამიანები თავიანთ გზას სევდიანი შედეგისკენ, ისევ ისე აგრძელებენ სვლას. მე კი, აი ასეთი სურათი წარმომიდგა თვალწინ:

მიდიან გზაზე ადამიანები, ხოლო ზღვაზე წამომართულია ვიღაც უცნაურად გამოწყობილი არსება, რათა ხაზი გაუსვას თავის უჩვეულობას და ღრიალებს:

– მე, ჩამოსული ვარ. მე, ჩამოსული ვარ. დიადი ძალის წარმომადგენელი.

– და, მერე რაა, რო, ამითი?– ეუბნებიან მას ადამიანები. – რითი მობრძანდი? თუკი დიადი ძალის წარმომადგენელი ხარ, მაშინ მოაშორე დედამიწას ნარკომანია, მეძავობა, ომები. სხვადასხვა დაავადებებიც მოაშორე.

– თქვენ არ გესმით, მე ჩამოსული ვარ...

მაგრამ ხალხი მისით არ დაინტერესდა. მხოლოდ ერთი ადამიანი მივიდა მასთან.

– რადგან შენ დიადი ხარ, ჩამოსული, მაშინ შენთვის ალბათ რთული არ იქნება ასი მანეთი მომცე, ერთი ბოთლი არყისთვის, არა?

პასუხად კი!

– მე, ჩამოსული ვარ, დიადი. ჩემი უნდა ისმინო, შემოიფარო, დამაპურო, ხელის გულზეც კი მატარო.

აი, დაახლოებით ასეთი ბოდვა აქვთ დედამიწაზე სტუმარ „ჩამოსულებს“.

ხოლო, როცა შენ წახვედი, ვალოდია, შტრიხები და დეტალები მაშინვე ვერ გავარჩიე მაკეტზე. დიდხანს და გულისყურით ვათვალიერებდი შენი ადგილ-მამულის მაკეტს. უკვე მერე გავაცნობიერე, რომ არსებობს მჭიდრო ურთიერთ კავშირი მის ცალკეულ ნაწილებსა და დეტალებს შორის,– ხოლო ყველა ერთად აღებული თავისი თავით წარმოადგენენ რაღაც ისეთს, ასე ვთქვათ,– საპლანეტაშორისო ბიოლოგიურ აპარატს, უნ-

არის მეონეს მყისიერად გადაანაცვლოს ადამიანი მის სამკვიდრებელ გარემოსთან ერთად ნებისმიერ პლანეტაზე.

ადგილ-მამულის მთელს პერიმეტრზე განთავსებულია ამ აპარატის უმაღლესი სიმკვრივის ბიოლოგიური გარსი. ცეცხლოვანი ფრინველი დაპროგრამებულია ვირუსის გაწმენდაზე. მცენარეთა შიდა განლაგება, მათი ჩამონათვალი მიუთითებს ამ აპარატის შიგნით მაცხოვრებლებისთვის მარადიული სიცოცხლის უზრუნველყოფაზე. ნივთი სარკული წყლით სხვა არაფერია, – თუ არა. გამშვები ღილაკი – ბიოლოგიური პროგრამის ჩამრთველი. ამ აპარატის მამოძრავებელი თავისი ენერგეტიკული სიმძლავრით უზადლოა. იგი ისეთი განსაზღვრების მიღმაა, რასაც მოძრაობის სიჩქარე ჰქვია, რადგან მას გაშუამავლებული ადამიანური აზრ-ფიქრი უდევს საფუძვლად. ეს მართალია?

ასევე, ანასტასია ამბობდა, რომ ყველა ტექნოკრატულ გამოგონებებს აქვს ბიოლოგიური ანალოგი, – უფრო ზუსტად პირიქით, – ეს ბიოლოგიური ცოცხალი მოდელები გაცილებით უსრულყოფილესნი არიან. ხოლო ჩვენ, ჩამოშორებულები ამ ბიოლოგიურ ცოცხალ მოდელებს, – კოსმოსის ათვისების მიღწევებით და კომპიუტერული ტექნოლოგიის სფეროთი, ვსაზღვრავთ შენი ცალკეული დეტალების მნიშვნელობებს. ვფიქრობ მკითხველი პროგრამისტები უფრო მეტად გაერკვევიან იმაში რაც შენ გააკეთე.

მაგრამ აი, რა მაწუხებს მე, ვალოდია. პერიმეტრი-დაცვა. ცეცხლოვანი ფრინველი, – ანტივირუსული პროგრამის გამწმენდი. ცენტრში ჩირაღდნებიანი სარკე, – გამშვები ღილაკი. მე, ყველაფერ ამას გავაკეთებ, შესაძლოა, კიდევ რაღასაც გავაკეთებ. აი, ინსტრუქცია კი, ყოველივე ამითი სარგებლობის, – არ არის. ყველა ხელსაწყო ყოველთვის თან ახლავს ინსტრუქციას, რათა ადამიანმა არ დაამსხვრიოს ხელსაწყო ან საკუთარი თავი არ დააზიანოს. აი, აქ კი, ასეთი სეროზული ბიოლოგიური ხელსაწყოებია და ინსტრუქციის გარეშე. ადამიანმა უნებურად რაღაც შეიძლება გაუკეთოს გამშვებ ღილაკს და, ოჯახი გაიღვიძებს, თავად რომ არ სურდა ისე, – სხვა პლანეტაზე. მერე, მოისურვებენ დაბრუნებას და აი, როგორ, – არ ეცოდინებათ.

ვიყიდე რვა ფერიანი სარკე და ჩირაღდნები. ქალაქის გარეუბნის სახლის ნაკვეთზე საღამოს დავდე ეს სარკე მიწაზე. გარეშემო ჩირაღდნები შემოვლნთე.

ჩირაღდნები ძალიან ლამაზი გამოვიდა. მაგრამ შემოდგომაზე ბაღში ამის გკეთება უსაფრთხო არ უნდა იყოს. ისეთი შეგრძნება იყო, როცა წყა-

*ლი დავასხი სარკეს, თითქოს ხეები გაცოცხლბას ლამობდნენ. მათთვის კი, ღრმა შემოდგომისას გამოცოცხლება არ შეიძლება.**

ძალიან დასანანია, რომ ვერ მოვახერხე უფრო მეტი საუბარი შენთან, ვალოდია. და, რომ ამ ხელსაწყო დანიშნულების თაობაზე გამომეკითხა. რისთვისაა იგი და როგორ უნდა ისარგებლო მისით? შესაძლოა, მკითხველები შესძლებენ გამოცნობას, ან მოგვიანებით, მე მოვიფიქრებ, როცა განვათავსებ მას ჩემს ჰექტარზე.

და, კიდევ, ვალოდია, მე პრობლემა მაქვს. სხვადასხვა ქვეყნების ხელისუფალთ ლაკონურად და გასაგებად ჩამოვუყალიბო მიმართვის ტექსტი. მიმართვის მიზანია, რომ:– მოწოდება გაეგზავნოს ყველა მათგანს, რათა მიიღონ ზომები დედამიწაზე სამკვიდრებელი გარემოს შეძლებისდაგვარად სრულყოფისთვის. ამ მიმართვის სხვადასხვა ვარიანტებს ვარჩევდი, მაგრამ ყოველთვის მეჩვენებოდა, რომ უფრო სადადაა შესაძლებელი მისი შედგენა. დამაჯერებლად. აი, ბოლო ვარიანტი. შესაძლოა იგი გამოდგეს? როგორ ფიქრობ შენ?



* ვფიქრობ ტიბეტში, ჰიმალაის მთებში რომ შამბალა აქვს აღწერილი ლობსანგ რამპას.– ეს მოდელი უნდა იყოს... (ვ.გ.)

მიმართვა

ბატონებო, ჩემს მირ დაწერილია წიგნთა სერია, რომელთა გართიანებული სათაურია „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“. ამ წიგნთა სერიის ბევრი მკითხველი, – სვადასხვა ასაკის, ეროვნების სარწმუნოებისა და სოციალური სტატუსის ადამიანები იძენენ თავიანთი ოჯახებისთვის ჰექტარი მიწის ნაკვეთს და მასზე აშენებენ საგვარეულო ადგილ-მამულს. მათ შორის არიან კანდიდატები და მეცნიერებათა დოქტორები, ასევე უბრალო მშრომელები. ამ ადამიანთა უმრავლესობას უმაღლესი განათლება აქვს და ცხოვრების სერიოზული გამოცდილება. ყოველი ოჯახი, ცალკე და ერთად აღებული, – ყველა ერთად ჰქმნის თავისთვის მეტ-ნაკლებად ყოველ მხრივ მისაღებ სამკვიდრებელ გარემოს, საკუთარი შვილებისთვის და მომავალი თაობებისთვის.

რუსეთში და ახლო საზღვარგარეთის ქვეყნებში ამ ადამიანთა მიერ ყოველგვარი სახელმწიფოებრივი თანადგომის გარეშე, უკვე შექმნილია საგვარეულო ადგილ-მამულებისგან შემდგარი, – ას ორმოცდაათზე მეტი დასახლება.

მათ შორის არის დიდი დასახლება სამას ოჯახამდე და მცირე, – ათი, თხუთმეტი ოჯახისგან შემდგარი. რამდენია ისინი, ვინც პატარა ჯგუფებადაა გაერთიანებულნი, უცნობია. სხვა ქვეყნებში, სადაც ჩემი წიგნების სერია „რუსეთის მოგუგუნე კედრები“ გამოდის, ადამიანთა უმრავლესობა მარტო მოქმედებს, რომელთა რაოდენობაც, – ასევე უცნობია ჩემთვის. მაგრამ ისინი არიან და მათი რაოდენობა განუზომლად იზრდება.

ბატონებო, მსოფლიოში ძალიან ბევრს საუბრობენ დედამიწაზე ეკოლოგიური პირობების გაუმჯობესების შესახებ. ცალკეულ რეგიონებში ამ მდგომარეობამ უკვე კრიტიკულ ზღვარს მიაღწია და პლანეტარული კატასტროფის საშიშროებას იწვევს. უამრავი წელია სხვადასხვა ხელისუფალთა დონეზე, თათბირები და სიმპოზიუმები ეწყობა გაეროში და ყოველგვარ საზოგადოებრივ ორგანიზაციებში. სად არის თუნდაც ერთი ხილული შედეგი, ბატონებო? დედამიწის ეკოლოგია, – უარესდება და უარესდება.

მხოლოდ ადამიანები, საგვარეულო ადგილ-მამულთა დამაარსებლები მოქმედებენ რეალურად, რომელიც ადამიანის სამკვიდრებელი გარემოს გასაუმჯობესებლად მიმართული.

ბატონებო, მე თქვენ არ გთხოვთ ჩემი წიგნების ღირსებულირსობაზე მსჯელობას. არც პირადად ჩემსაზე.

მე, გთხოვთ გონივრულობის პოზიციიდან განიხილოთ თავად იდეა. და, თუკი თქვენ, თანამედროვე მეცნიერების დაყრდნობით, საპირისპიროდ ვერაფერს შესძლებთ, – გააცნობიეროთ და გაისიგრძეგანოთ მისი არსი და, – მიიღოთ იგი. ვის მივმართო ამ გზავნილით კონკრეტულად არ ვიცი.

და, კიდევ ერთ სერიოზულ საკითხს მსურდა, რომ შევხებოდი. მე ხშირად ვფიქრობ მასზე. ვცდილობ გამოსავლის პოვნას. საქმე იმაშია, რომ ცხოვრების არსისადმი შენი დამოკიდებულებით და შეხედულებით, ვალოდია, შენ გაგიჭირდება საპარტაძლოს, შენ რომ გაგიგებს ისეთი გონიერება მონახვა.

შენ, ალბათ უკვე იცი, ბევრი გოგონა ყმაწვილ ქალობიდანვე ოცნებობს გახდეს მსახიობი, მოდელი ან გათხოვდეს შეძლებულ მამაკაცზე. და-ისვენოს კურორტებზე, ჰყავდეს სახლში მოსამსახურე. თუკი შენ, ერთიც ვნახოთ და, ასეთი გოგონა მოგეწონება, რომელსაც არ ექნება წაკითხული ეს წიგნები და არაფერი არ ექნება გაგებული საგვარეულო ადგილმამულის შესახებ, – სიყვარულს ხომ ვერ გათვლი, – შენ ნუ ეცდები მაშინვე ადგილ-მამულზე მოუყვე იმ გოგონას, – ვერ გაიგებს.

აი, როცა შენი პროექტის მიხედვით გავაშენებ ადგილ-მამულს, ის გოგონა შენ იქ მოიყვანე და უჩვენე მას ეს ადგილ-მამული. როცა მამულში შეხვალთ, – უთხარი შენს გოგონას, რომ იგი შენია. შედი მასთან ერთად ადგილ-მამულის შიგნით. თეთრი ხატას კარებიდან შედი. კარების გასაღები ყოველთვის იქნება დადებული იმ ადგილას, სადაც ბებია სტოვებდა ხოლმე. და, უჩვენე ყველაფერი, რაც იქ იქნება.

ანასტასია ამზობდა, რომ როცა ქალი უფრო სრულყოფილ სამკვიდრო გარემოს ხედავს, მასში მაშინვე იღვიძებს ზავშვის გაჩენის სურვილი და სწრაფვა მამაკაცისკენ, რომელსაც ამ გარემოსთან აქვს კავშირი.

თუკი შენ, ვალოდია, შენს გოგონაში ასეთ სურვილს იგრძნობ, იყავი დარწმუნებული, – ის შენ აუცილებლად შეგიყვარებს და წარსულის უაზრო გატაცებები დატოვებს მას.

და, კიდევ საინტერესო საკითხი: – ადამიანი გადანაცვლებული სხვა პლანეტაზე, საკუთარი ადგილ-მამულის სივრცესთან ერთად და ამ პლანეტაზე სიცოცხლის დამაარსებელი, ღმერთს უტოლდება. ეს ლოგიკურია, იმიტომ, რომ მას მოუწევს შეჭმნას ახალი სამყარო ახალ პლანეტაზე. არის რა ღმერთის შვილი, ის უნდა ფლობდეს არა უმცირეს უნარ-ნიჭს, ვინემ მას აქვს. მაგრამ უბრალოდ კი არ უნდა გაიმეოროს მამა, არამედ შეჭმნას უფრო სრულყოფილი სამკვიდრებელი გარემო. მაშინ რა ხარისხით უნდა იყოს სრულყოფილი და ლამაზი ამ ადამიანის მიწიერი სამკვიდრებელი გარემო, – მისი საგვარეულო ადგილ-მამული? ალბათ, კიდევ ბევრი აღმოჩენები გაკეთდება ადამიანის მიერ მიწიერი სამკვიდრებელი

გარემოს სრულყოფისთვის. მაგრამ უკვე ახლავე ვერ ითმენს და სურს დაინახოს, როგორი ღვთიური სილამაზით გამოირჩეოდეს იქნება ქალები,– ამ გარემოში მცხოვრებნი. როგორ გამოიყურებოდნენ იქნება მათი ღირსი მამაკაცები?

გმადლობ შენ, ჩემო ვაჟო, საჩუქრისთვის. მე, დარწმუნებული ვარ, მისი დახმარებით გადაიშლება ახალი ერა დედამიწის განვითარებისთვის და მასზე მცხოვრები კაცობრიობისთვის. გამჟღავნებული მომავლის პერსპექტივების ფონზე, ძალზედ სასაცილო ხდება, რითი იყვნენ დაკავებულინი ათასწლეულობის მანძილზე ადამიანები,– ადამიანები, რომლებმაც დაივიწყეს,– თუ ვინ არიან ისინი.

შენი დაიკო ნასტენკა, ვალოდია,– ხშირად მიდის შენს მაკეტთან და მის შიგნით თამაშობს. ანასტასიამ მომიტხრო ნასტენკას წარსული ცხოვრების შესახებ, იმ ცხოვრების,– როცა მას ანასტა ერქვა.

ჯერ სულ ესაა. გრძელი წერილი გამომივიდა, ყველაფერი კი, რაც მსურდა,– მაინც ვერ ვთქვი.

დაკვირვებული იყავი. თავს გაუფრთხილდი, ვალოდია.

შენდამი პატივისცემით,

შენი მამა.

ვლადიმირ მეგრეს მიმართვა მკითხველებისადმი.

ინტერნეტ ინფორმაციაში გამოჩნდა უამრავი საიტი სხვადასხვა ენებზე, რომელთა თემატიკა მსგავსია, წიგნთა სეიის „რუსეთის მოგუგუნე კედრების“ გმირის,– ანასტასიას ფილოსოფიის.

ბევრი საიტი თავის-თავის ოფიციალურობის გადასახედიდან გამოდის და იწოდება ჩემი სახელით,– ვლადიმირ მეგრე. და, პასუხობენ მკითხველთა წერილებს ჩემი სახელით.

ამასთან დაკავშირებით საჭიროდ ჩავთვალე შეგატყობინოთ თქვენ,– პატივცემულო მკითხველებო, ჩემი გადაწყვეტილება საიტის შექმნაზე, რომელიცაა – www.vmegre.com

– ერთადერთი ოფიციალური წყარო, კორესპონდენციების მიმღები მსოფლიოს ყველა ენაზე.

საიტზე რეგისტრაცია და სიახლეებზე ხელმოწერა მოგცემთ საშუალებას მიიღოთ ინფორმაცია მკითხველთა კონფერენციების ჩატარების თარიღზე და ადგილზე და ბევრ სხვა რამეზე.

ჩვენი საიტის საინფორმაციო არხი, ძვირფასო მკითხველებო თქვენ მოგაწვდით მთელს მსოფლიოში ინფორმაციას მოძრაობაზე,– „რუსეთის მოგუზუნე კედრები“.

პატივისცემით,

ვლადიმირ მეგრე.



დასკვნითი სიტყვა მთარბმნელისაგან

ჩემო ძვირფასო თანამემამულენო!

ახლა მაინც ხომ მიხვდით ეს ჩვენი „ახალი ქართველები“ რატომ იშე-
ნებენ საკუთარ სახლებს და გამალებით იძენენ ჰექტრობით მიწებს?!... აბა,
თქვენ რაღა დაგემაართათ? თითქმის ნახევარ საქართველოს საკუთარი
ეზო-კარი გაქვთ და რა გინდათ ამ უბინძურეს და სიმყრალით გაჯერებ-
ულ ქალაქში?! ყოველ შემთხვევაში მანამ, სანამ მისი ტერიტორია და ჰაე-
რი იდეალურად სუფთა და ვარგისიანი სასუნთქი პირობები არ შეიქმნე-
ბა?! ისე ჩვენს ძვირფას ბატონობის მოსურნე „ქურუმების მიერ გამოყვან-
ილ ახალი ჯიშის თანამემამულეებს და მათი „შლიეფების“ ამწვე გაზარ-
მაცებულ თანამემამულეებს მსურს ვუთხრა ერთი-ორი სიტყვა იმიტომ,
რომ „ჩვენს ცუდს სხვის კარგში არავინ გაგვიცვლის“ და არც გვინდა, ხომ
ასეა ჩემო თანამემამულენო?! გონს მოდით! არც თქვენ ვარგისხართ უჩვენ-
ოდ და არც ჩვენ ვივარგებთ და თქვენგან განსხვავებით ჩვენ არც გვსურს
თქვენს გარეშე ყოფნა! ეს ჩვენი დალოცვილი სამშობლო ყველას დაგვიტ-
ევს და მისი მაღლი ყველას გვეყოფა! უფრო მეტიც სტუმარ-
მოყვრისთვისაც თავსაყრელად გვექნება! სულ რაღაც 70–80 წლის შემდეგ
ორი მეტრი სამკვიდრებლის მეტი არა დაგვჭირდება რა, ხოლო ჩვენს შემ-
დგომ დარჩენილებს უჩვენობა ნამდვილად მოესაკლისებათ. ასეთია ქარ-
თველი კაცის ბუნება. რაც არ უნდა გულღვარდლიანი კაცი ჰყავდეს სანა-
თესაო-სამეგობროში, – „მაღლი მიაკვდეს სულშიო“ არავინ ამბობს... პირი-
ქით წასული ადამიანი ყოველთვის ეცოდება და კეთილი სიტყვით იხსე-
ნიებს... ასე არაა ჩემო კარგებო?! ჰოდა, თქვენი „ფაფხური“ უკვე გვიანია!
ეს წიგნები ნახევარ მსიფლიოს უკვე წაკითხული აქვს და ბევრგან უკვე
კიდევ დაწყებულია საგვარეულო მამულების გაშენება! ჩვენ
„აუშენებლად“ კი წინ ვართ ჩვენი გონიერი და ჭეშმარიტად ჩვენი მოსი-
ყვარულე წინაპრების წყალობით! თითქმის ყველა ოჯახს გააჩნია საგვა-
რერულო მამული (ზოგიერთი ჩემნაირის გარდა, მაგრამ მეც აუცილებლ-
ად ჩემი წინაპრის სამოსახლოს მოვიძიებ და თავიდან ავადორძინებ საგ-
ვარეულო მამულს და შეექმნი ჩემი შთამომავლებისთვის „სიყვარულის
სივრცეს“! ამით მაგალითს მოგცემთ ჩემო საყვარელო თანამემამულენო,
რომ ეს სულაც არ არის რთული, როგორც მავანთ „ეჩვენებათ“, რომ სოფ-
ლად ცხოვრება დიდ ჯაფასთან არის დაკავშირებული...). ამიტომ, მოდით
ორივე მხარემ უმოკლეს დროში თავი ერთად გადავირჩინოთ და ჩვენს
გვარ-ტომსაც ნაკლები საშრომი დავუტოვოთ, რათა ჩვენივე კვლავ განხი-

რციელებისთვისაც „ჩვენი წილი“ სამოთხე შევიქმნათ! ეს მადლიანი ქვეყანა თქვენიცაა და აბა დავიჯერო თქვენი ლამაზი გოგო-ბიჭების ცქერას ამ თვალპაჭუა აზიელების, გულგაციებული და ამპარტავანი ევროპა-ამერიკელების ცქერა გიჯობთ?! დავიჯერო გულში მაინც არ გასურთ თქვენმა შვილებმა ქართველი გოგო-ბიჭები დააჩინონ?! მე, პირადად ამისი არ მჯერა რომ არ გასურთ! უბრალოდ თქვენ უფრო „ღრმა“ ძილით გძინავთ! და იცი რა?– გაიღვიძეთ თუ კაცი ხართ რა?!... რა დროს ძილია ერთი! გვარ-ჯიშს გვიწუნებს და ველურ, გასანვითარებელ ხალხს (ერსაც კი არა?!), გვიწოდებს თავად ბარბაროსი ევროპა და ნაყარ-ნუყარი ევროპელი-ბისგან წარმოქმნილი ე.წ. აშშ! დამიჯერეთ, ეს ქვეყანა უთქვენოდაც გადარჩება, მაგრამ მე თქვენც მსურს რომ გადარჩეთ! რას იზამ, ყველა მშობელს საკუთარი უმცარი შვილი რატომღაც უფრო ეცოდება, რადგან თავადვე ყველაზე კარგად უწყის, რომ სულით და ხორცილად ჯანმრთელი თავს ყოველთვის გადიარჩენს, ხოლო უმცარი,– აუცილებლად თავს დაიღუპავს, თუკი კვლავ თავისიანმა არ უშველა და მიხედა! ჰოდა, გამოფხიზლით და დაუდექით თქვენს ჯიშ-ჯილაგს გვერდით, თავს ნუ ამეტებთ და ზემოდან ნუ უყურებთ, თორემ ისინი და თქვენს შორის ზოგიერთი „გონს“ მოსულნი გადარჩებიან და თქვენ კი „კუნტრუმ-კუნტრუმით“ გაექანებით და საკუთარ შთამომავლებსაც გააქანებთ მარადიულ განუხორციელებლობაში, ანუ განქარდებით და ვედარასოდეს განუხორციელდებით... ასეთია ღვთიური კანონი ბაბა,– ვისაც რა სურს ის ერგება და უსრულებს კიდეც!... ვინც ვისი სულის მსახურია,– გზაც მისი სამფლობელოსკენ აქვს!... ღმერთს ებარებოდეთ ჩემო კარგებო!... ისე, მე მჯერა ამ წიგნის წაკითხვის შემდეგ ბევრი თქვენგანი „გაიღვიძებს“ და მგონი ზოგიერთ ჩვენთაგანზე ადრეც გააშენოს საკუთარი საგვარეულო მამული და შეჰქმნას სიყვარულის სივრცე! რაც გულწრფელად გამახარებს და იმედია შემომეხმიანებით კიდეც!.. დარწმუნებული ვარ მეზობლადაც თავისნაირ „გაღვიძეულს“ ინდომებს,– აბა სამარადჯამოდ მიძინარესთან ჩვენმა მტერმა იცხოვრა! არა, ჩემო ძვირფასო თანამემამულენო?!...

ჰოდა, ჩემო ქართველო „პატარა ქურუმებო“ იმიტომ ვთარგმნე და ასე მოულოდნელად „ხონჩით მოგართვით“ ეს წიგნები, რომ დროზე „დაიოკოთ“ თქვენი ამპარტავნება და ამბიცია, შემოგვიერთდეთ უკვე „გაღვიძებულებს“ და მსოფლიოში ყველაზე ადრე,– ერთად გავაშენოთ და გავაბრწყინოთ ჩვენი საერთო სამშობლო საქართველო! რატომ? იმიტომ, რომ ჩვენ სხარტი გონის პატრონები ვართ!... და თუ არ შემოგვიერთდებით და მაინც „ცალკე“ მოინდომებთ მამულის გაშენებას, კაი ბატონო... ვისაც ჩვენს მეზობლად ყოფნა არ სურს,– იყოს თავისთვის რა... რა გვენადვლება, თქვენი შვილები მაინც ჩვენ შემოგვიერთდებიან და... აბა უკეთეს

სამშობლოს სად ნახავენ, ხომ ვერ მეტყვით ბატონებო?! ვერ ხედავთ, ვინც აქ ჩამოდის, უკან წასვლა რომ აღარავის უნდა?!... ჩვენ რა, საკუთარ თავს „ქვა უნდა ვკრათ“?!... რაა. დებილები ვართ?! ჩვენმა მოსიყვარულე მამა ღმერთმა საუკეთესო მიწა-წყალი მოგვცა დასამკვიდრებლად და ჩვენ „სხვას გადავულოცოთ“ ჩვენი ზოგიერთი „ძილისგუდა“ თანამემამულის გამო?! ნურას უკაცრავად?! რაც ჩვენია,– სამარადჟამოდ ჩვენად დარჩება! განა ასე არ დაგვიბარა ჩვენმა უძლიერესმა ქურუმმა ვაჟამ – „სამშობლოს არვის წავართმევთ, ნურც ნურვინ შაგვეცილება!– თორო ისეთ დღეს დავაყრით,– მტერსაც კი გაეცინება!...

დიახ, ჩემო საყვარელო თანამემამულენო, მომავალ შეხვედრამდე ახალ რეალობაში თქვენს ოჯახში კიდევ ერთხელ შემოაბიჯა ღვთიურმა ჭეშმარიტებამ! თვალისჩინივით გაუფრთხილდით მასში გადმოცემულ სიბძნეს, სამარადჟამოდ დაიმკვიდრეთ იგი და დაუმკვიდრეთ თქვენს შთამომავლებს! მრავალჟამიერ თქვენ, სრულიად საქართველოს და ღვთიურ სამყაროს!

ციური გარუჩავა.

*მთარგმნელი-გამომცემელი
მუსიკოსი.*



საბგბარეულო წიგნი

წიგნი მთავარი

ვინ ზრდის ჩვენს შვილებს?	8
საუბარი ვაჟთან.....	35
ისტორიაზე მრუდი წარმოდგენა	39
შენ დედა შეიყვარე, - მაგრამ სიყვარული ვერ შეიცანი	45
პირველწყაროთა წიგნი.....	47
ერთს პლუს ერთი, - მიიღება სამი.....	49
ბედნიერს გავხდი გოგონა-სამყაროს	51
როგორ გადავლახო ზღვარი?	56
მე გადავარჩენ ჩემს დედას	59
მიწვევა მომავალში	65
ჩამინებული ცივილიზაცია	73
ანასტასიას მიერ მონათხრობი კაცობრიობის ისტორია. ვედიზმი	83
ორთა კავშირი, - გვირგვინოსნობა	85
ვედური კულტურით ბავშვების აღზრდა.....	100
რიტუალები.....	108
სხეულებრივ სიცოცხლეთა კვება.....	111
ცხოვრება რბევისა და ქურდობის გარეშე.....	116
სახისმეტყველება. განსაცდელი.....	120
საიდუმლო ომი ვედურ რუსეთთან	134
ტაძრებიდან, რომელში უნდა იყოს ღმერთი	135
ყველაზე საუკეთესო ადგილი სამოთხეში	140
ყველაზე მდიდარი საქმრო.....	142
ქურუმი ტაქტიკას ცვლიდა	148
ოკულტუზმი.....	153
ქურუმი, რომელიც დღესაც მსოფლიოს მმართველია	157
უნდა ვიფიქროთ	161

ვინ გადარჩინა ამერიკა.....	167
ვინ თანახმაა, -ვინ წინააღმდეგი?	178
მათ აგრეთვე დასწამეს ცილი,- ჩვენს წინაპარ მშობლებს	181
კეთილი უწყება.....	186
საგვარეულო წიგნი	191
კეთილი და ყურადღებიანი ბებია	200
ცხოვრება მშვენიერ რეალობაში	204

ბიჭოსხლის ენობრივი ციგნი მუშაობა

შემოქმედებითი აზრ-ფიქრი	210
ინგლისელი ლორდის პატარძალი	211
შენი ბედი შენს მიერვეა შექმნილი	217
აზრ-ფიქრი სანარცხეზე.....	219
ცოლი-ქალღმერთი	221
ამჟამად რითაა დაკავებული თქვენი აზრ-ფიქრი	225
ანასტასიას ბაბუასთან საუბარი	227
მადლობა	231
ღვთიური რწმენა.....	237
აზრ-ფიქრის სისწრაფე	240
აზრ-ფიქრის გავარჯიშება	243
ყველაზე აკრძალული თემა.....	247
ღვთაებრივი კვება	252
შიზოფრენიკთა საზოგადოება?	264
დაპირისპირება.....	270
იუდეველებთან, ქრისტიანებთან და არა მხოლოდ... ..	283
ისტორიულ სიღრმეში	289
ჩამოხსენით ჯვრიდან იესო ქრისტე.....	300

ტერორი	302
წარმართები	307
ორთაბრძოლა.....	322
ვედრუსთა მშვენიერი დღესასწაული.....	333
მნიშვნელოვანი წიგნები	338
სავარჯიშოები ტელეპორტაციისთვის.....	344
მიეცით ბავშვებს სამშობლო.....	349
მომავლის ზონა.....	365
კანონი დეპუტატებისთვის, ხალხის მიერ რჩეულთათვის.....	391
წიგნების სერია „ეუსეთის მოგუგუნე კედრები“-ს მკითხველთათვის	402

ახალი სივლილგაცია შიზნი მობკე (ნაშილი I)

განთიადისწინა გრძნობები.....	406
გამარჯვება რადიაციაზე	409
“ბატებო, ბატებო!”, - “გა-გა-გა”, - ანუ სუპერცოდნა, რომლებსაც ვკარგავთ	417
დიდი პრობლემა	423
გამოსავალი არის.....	431
ახალგაზრდობასთან დაბრუნება	432
მეორე ეგზეკუცია	433
მესამე ეგზეკუცია	434
იდუმალი პროცედურა	435
ზმანება.....	440
ღვთიური კვება.....	443
დემონ კრატია	453
მილიარდერი	460
მე გაგიჩენ შენ, ჩემო ანგელოზო.....	488

ამასაც ჰქვია რა, საქმეები.....	503
პრეზიდენტთან საუბარი.....	504
რ.ფ. პრეზიდენტს და მთავრობას.....	508
სახისმეტყველების მეცნიერება, ვის ხელშიც ქვეყნის იდეოლოგიაა.....	510
რუსეთის მართლმადიდებლური ეკლესია, მაგრამ რუსეთისაა კი იგი?.....	518
ოკუპანტები მოქმედებაშია.....	519
“საგვარეულო წიგნი” და “საოჯახო მატთანე”.....	520
ებრაელთა საკითხი.....	523
მოდით შევექმნათ.....	527
ჰექტარი, - პლანეტა დედამიწის პატარა ნაწილი.....	552
სახალხო მმართველობა.....	553
ახალი ცივილიზაცია.....	562
უკვდავება.....	565
სიყვარული, სამყაროთა შემქმნელი.....	566

სიყვარულის მის-ჩვეულება

ახალი სიკილიზაცია

პიგნი მძიკი (ნაწილი II)

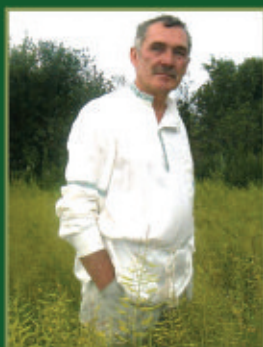
სიყვარული – კოსმიური არსი.....	578
შეესაბამება კი, ჩვენი ცხოვრება ღვთიურ პროგრამას?.....	585
რატომ მოდის და გადის სიყვარული?.....	588
საჭიროა კი, საკუთარი მეორე ნახევრის ძიება?.....	589
ცრუ ხატ-სახე.....	591
საქორწინო წეს ჩვეულებები.....	594
ადამიანის ჩასახვაში, არა მარტო სხეული მონაწილეობს.....	599
ისტორიის სიღრმეში. არკაიმი – მოგვთა აკადემია.....	604

რისი თქმა სურდა სუნგირს?	611
საგვარეულო წყობა	621
იდუმალი ფანდი	623
სიყვარული და სახელმწიფოს ბრძოლისუნარიანობა	633
აღგვილი რუსეთი	634
უხუცესთა შეცდომა. ლაქიობიდან თავადობამდე	639
არ განმეორდეს შეცდომა	641
შემოქმედების დიდი ძღვენი. ბავშვური სიყვარული	644
სიყვარული, როგორც ოჯახის სრულფასოვანი წევრი	649
ნამდვილი სიყვარული ურთიერთსიყვარულს, - აუცილებლად მიაღწევს	653
ვედრუსთა სკოლაში სიყვარულიც ასწავლიდა	656
ქორწინების წინარე თამაშობანი	662
“ნაკადული”	663
“კაფიობა”	663
გვირგვინოსნობის რიტუალი	666
ჩასახვა	675
ტელეგონიაზე გამარჯვება. შესაძლებლობა	680
ჩასახვის ფსიქოლოგია და ადამიანის ქვეყნიერებაზე მოვლინება	682
როცა ქვეყნიერებაზე, მამაკაცი აღორძინებს ჩვილს.	686
ადათ-წესი უქმროდ დამბადებელი ქალისათვის	693
ჰოდა, ჩვენ სად დავბადოთ ბავშვები?	697
ვედრუსელთა შშობიარობა	699
რადომირის არა უკანასკნელი ბრძოლა	703
ისინი, ვარსკვლავებიდან კვლავ დედამიწაზე დაბრუნდებიან	708
ქაოსში აზრია	717
საქორწინო თავყრილობები	719
გვირგვინოსნობის ადათ-წესი ბავშვიანი ქალებისთვის	724
მაღალი წრის ქალები	729
შეხვედრა, ათასწლეულების მიღმა	736
ანასტასიას გვირგვინოსნობა	741

ბბბბბბბბ.....	748
ბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბ.....	765
ბბ ბბბბ ბბბბ?	774
ბბბ ბბბბბბბბბბ.....	776
ბბბბ - ბბბბბბბ.....	778
ბბბბ ბბბბბბბბბ ბბბბ ბბბბბ.....	782
ბბ ბბბბბბ ბბბბბ ბბბ.....	789
ბბბბ ბბბ.....	792
ბბბბბ ბბბ.....	795
ბ ბბბბბ ბბბბბბ - ბ ბბბბ ბ.....	798
ბბბბ - ბბბბბ ბბბბბბბ.....	800
ბბბბბბბ ბ ბბბბბ ბბბ?.....	804
ბბ ბბბბბ ბბბ ბბ - ბბბ.....	813
ბბბბ ბბბბ ბ ბბბბბბ?	818
ბბბბბ ბბბბბ ბბბბბბბ ბბ - ბბბბბ.....	829
ბბბბბ ბბბბბ ბბბბბ.....	836
ბბბ ბბბბ ბბბბბბბ ბბბბბ.....	840
ბბბბბბ ბბბბბბბ.....	842
ბბბბბბ ბბბბბ.....	842
ბბბბბბ ბბბბბბ.....	843
ბბბბბბ ბბბბბ.....	844
ბბბბ ბბბბ ბბბბბ.....	846
ბბბბბბ ბბბბბბბ.....	850
ბბბბ ბბბბბბ ბბბბბ.....	850
2012 ბბ.....	853
“ბ ბბბ ბბბბბბბბ ბბბბბბბბბბბ ბბბბბბბბბ”	855
ბბბბ. - ბბბბბბ ბბბბბ.....	857
ბბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბ.....	860
ბბბბბბ ბბბბ-ბბბბბ ბბბბბ.....	864
ბბ ბბ ბბბბ.....	871
ბბბბბბ ბბბ.....	878

მაგთა შეჯიბრი.....	886
ცეცხლოვანი ფრინველი	896
ფაციფუციტ ნუ განმსჯი	900
მშობლიური პარტია.....	908
ყამირი პლანეტების ათვისება.....	910
პირველი ცივილიზაციის ადამიანები	914
წინაპარ მშობლეთა ააღებული სისხლი.....	925
დედამიწისეული ცივილიზაციის პირველი საჩუქარი	927
სივრცის ტელეპორტაცია	930
წერილი ვაჟისადმი	934
მიმართა	439
დასკვნითი სიტყვა მთარგმნელისაგან.....	943

გამომცემლობა „დანია“
ქ. თბილისი ა. წერეთლის 112
ტელ: 234 31 03



ვლადიმირ მეგრე

ანასტასიას რჩეული, მისი შვილების მამა, ანასტასიას ცხოვრების წირის, მის მიერ შვილების აღზრდის მეთოდის აღმწერი და ადამიანთათვის ღვთის მიერ მინიჭებული სიცოცხლის დანიშნულებაზე ანასტასიას კარნახითა და სურვილით კაცობრიობისთვის მაუწყებელი წიგნის დამწერი, გამომცემელი.

პროფესიით მეწარმე. სამი შვილის მამა, ნამდვილი ადამიანი, თავისი სამშობლო-რუსეთის მოჭირნახულე და მართლმადიდებელი ქრისტიანი...



მთარგმნელი
ციური გარუჩავა

როგორც სჩანს ანასტასიამ, მეც „დამასხივა“, რადგან აზრის გართმევა, ჩემს ცხოვრებაში პირველად ვედე და მას მივმართე:

სურვილი...

მადლობა მამას!
და, შენს სურვილს გაჩენისათვის! - ჩემო დაო, - სისხლისმიერო!
მეც მაქვს სურვილი შემოგიერთდე და, - შენთან ერთად
ვიღვაწო ჩემი ქვეყნის და-მშენებლისათვის!
თავიანთი სიყვარულისთვის, - თავად იზრუნონ
და, აღასრულონ ოცნება მამის! -
თავადვე გახდნენ სრულყოფილნი, ზედნიერნი და იყვნენ მარადის!

21.06.2003 წ. დილის 8 სთ.27 წთ.
დოსენჰაიმი-ჰაიდელბერგი, გერმანია.

ISBN 978 9941 0 4439 7

